

Notes du mont Royal

www.notesdumontroyal.com

Cette œuvre est hébergée sur « *Notes du mont Royal* » dans le cadre d'un exposé gratuit sur la littérature.

SOURCE DES IMAGES
Google Livres

L U C I A N I
S A M O S A T E N S I S
O P E R A.

G R A E C E E T L A T I N E.

Tomus Tertius.

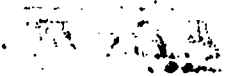
I H A I C U A

REGISTERED

A H H E O

AMERICAN

1911

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ
Α Π Α Ν Τ Α.

LUCIANI
SAMOSATENSIS
O P E R A.

CUM NOVA VERSIONE

TIBER. HEMSTERHUSII, & IO. MATTHIAE GESNERI,
GRAECIS SCHOLIIS, AC NOTIS

omnium proximae editionis Commentatorum, additis
IO. BRODAEI, IO. IENSII, LUD. KUSTERI, LAMB. BOSII,
HOR. VITRINGAE, IOAN. DE LA FAYE, ED. LEEDES,
aliisque ineditis, ac praecipue

MOSIS SOLANI & I. M. GESNERI.
T O M U S III.

Curavit, notasque suas adjecit

IOANNES FREDERICUS REITZIUS.

P.B.V. III.

A M S T E L O D A M I,
Sumptibus JACOBI WETSTENII.
C I O I O C C X L I I I.

DAVIDSON, J. W.

1911

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

10

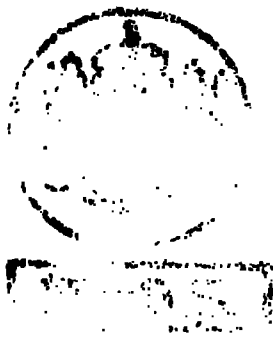
10

10

10

10

10

ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ ΣΑΜΟΣΑΤΕΩΣ

ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

LUCIANI SAMOSATENSIS

DIALOGI.

RHETORUM PRAECEPTOR.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ.

QUAERIS, adolescens, quomodo fieri possis Rhetor, atque honestissimum illud & omnium ore celebratum nomen, Sophista ipse esse vi-

Ερωτᾷς, ὦ μειράκιον, ὅπως ἀν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνότατον τῦτο καὶ πάνδημον ὄνομα, σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δό-

VARIANTES LECTIONES.

^a Πάνδημον] Sic Fl. Ald. B1. & 2. H. P. & c. Πάντιμον J. V2. Mf. Graev. & L. ^b Σοφιστῆς] Ὁ σοφιστῆς J. sola.

ΣΧΟΛΙΑ.

ΡΗΤΟΡΩΝ] Φασὶν ὡς εἰς * Πολυδύκη τὸ ὀνοματολόγον λῆπτιν ὁρῶν Λουκιανόν, τοῦτον γράψαι τὸ λόγον. τίχην μὲν εἶδ' ἢ τινα τὸ λόγον ὡς διδόντα, σωφιστῆς δὲ λέγειν ἀδελφικῶς ἢ ὑφίσταται, καὶ ἴσως οἷον διὰ σκοποῦ ταῦτα τοῖς Φίλοις εἰρηταιῖ ἐπὶ ἐ συγχρόνως ἀμφὺ Λουκιανὸς ἐ Πολυδύκης. ἐπὶ δὲ Μάρκῳ τῷ Αὐτοκράτορι. V.

ΡΗΤΟΡ.] Taxat Rhetores fui temporis ut Luxuriosos nugacesque, & plenos ostentationis & ampullosos fluentesque deliciis. G. (Scholion hoc ego ad Lexiph. pertinere judico. M. du S.) Ideoque & illuc utrumque jam transfuli. J. F. R.

* Pollux non tantum scripserat Onomasticon, de quo hic Noster, sed etiam declamationes, aliosque ejusmodi libellos, inter quos fuit oratio contra Socratem, ut auctor est Suidas, unde sibi Sophistae, quatenus in malam partem ea vox sumitur, nomen meruit. At si eidem Suidæ crederemus, tempora non convenirent, cum Lucianus sub Trajano, ut ait, vixerit; Pollux vero sub Marco & Commodo Impp. Verum Suidam errasse ostendit Vossius de Hist. Graecis Lib. II. c. 15. cujus rationibus in posterum addetur Scholiastae nostri auctoritas. J. Cler.

† Λόγῳ] Ita dedit Solan. nescio unde; obscuravi tamen, quia vulgatum stare non poterat. Cl. Hemst. in Praef. ad Poll. p. 31 pr. ἢ λόγον corrigebat, quod praeferat cui lubet. J. F. R. ‡ Τριάντα] Συνίσταται, corradiem pro κρίσαστα corrigi jubet Cl. Hemst. l. d. & pro ἀδελφικῶς ἀδελφικῶν malit; licet —ον non damnet. Ego quoque —ον praeferrem. Sed συνίσταται & κρίσαστα ratione accentus eum scribere voluisse, tamen credo, qui lubens admisisset correctionem, si ex Cod. firmaretur. J. F. R.

ADNOTATIONES.

ΡΗΤΟΡΩΝ ΔΙΔΑΣΚΑΛΟΣ] Scriptus videtur Dialogus in Julium Pollucem, cujus exstat onomasticum. Hinc illud (p. 453.) ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς ἐ Λήδας, & c. Sic infra Dial. Ξυλλογ. in Polycnetum Sophistam (p. 814.) Th. M.

ΡΗΤΟΡΩΝ] In J. Pollucem scriptum hunc libellum ajunt Scholiastes & Marcellius, eum sc. cujus hodieque Ὀνομαστικὸν extat: sane quod extremo libro scribit de nomine c. 24. ut recte conjecisse videantur, facit. Aegyptium fuisse Palmerius inde elicit, quod Pater (eodem c. 24.) servilius dicitur. Naucratis autem Pollux. Philostr. 592. quanquam Ἀρδύνης σοφιστῆς aliquando audit. Vid. Suid. Πολυδ. & Ναυκρατ. In alia sententia est Cl. Hemsterhusius in praef. & ad c. 1. Pollucis, de quo optime meritus est. Haec ego obiter. Ille ex professo, ideoque magis audiendus. M. du S.

Tom. III.

1. Ἐρωτᾷς, & c.] Ἐρωτᾷς, ὦ μειράκιον, ὅπως ἀν ῥήτωρ γένοιο, καὶ τὸ σεμνότατον τῦτο ἐ πάνδημον ὄνομα σοφιστῆς αὐτὸς εἶναι δόξῃς. Sciscitaris, adolescens, quo pacto Rhetor evadere, & venustissimum illud, vulgoque celebratum nomen sophista ipse censeri possis. Sic interpretes. Sed in Mf. est πάντιμον ὄνομα vertendum, illud & quod ab omnibus colitur nomen. J. G. G.

2. Τὸ σεμνότατον τῦτο ἐ πάνδημον ὄνομα] Haec duo in unam rem coire omnino nequeunt, & latet certe aliud, quod ex vetustis libris expectandum. Interim solitus fui hic legere πάνδημον, quod vocabulum in Philopseude quidem usurpat auctor ad malum πάνδημον πᾶσι ἐν ἰσχύειν ὄντα, sed in bonum occurrit, & quidem in hac ipsa materia in Rhetorum praepceptore πάνδημόν τινα ἐν τοῖς λόγοις ἀγωνιστήν. J. G.

3. Πάντιμον] Ita Mf. Gr. L. & Ed. J. ac V2. recte; nec ulla amplius mutatione indiget locus. Reliqui Imps.

A

δοξῆς. ἀβίωτα γὰρ εἶναι σοὶ Φῆς, εἰ μὴ τοι-
αύτῳ τινὰ ἢ δύναμιν ὡς ἀβάλλοιο ἐν τοῖς
λόγοις, ὡς ἀμαχὸν εἶναι; καὶ ἀνυπόστατον,
καὶ θαυμάζομαι πρὸς ἀπάντων, καὶ ἀποβλέ-
πεις, ὡς ἐπισπένδασθαι ἄκυσμα τοῖς Ἑλ-
λησι δοκῶντα. καὶ δὴ τὰς ὅπῃ τῷτο ἀγέσας
ὁδὸς, αἱ τινὲς ποτὲ εἰσιν, ἐθέλεις ἐκμαθεῖν. **Ι**
ἀλλὰ εὐδὲς φθόγγῳ, ὃ πᾶσι καὶ μάλιστα
ὁπότῃ νέῃ τις αὐτὸς ὦν ὁρεγόμενῳ τῷ
δείκνῳ, ὅκτι εἰδὼς ὅθεν ἀνὰ ταῦτα ἐκπορί-
σαιτο, ἱερὸν τι χρῆμα ἢ συμβεβληκὸν ἔσται,
καθάρῃ νῦν σὺ, τῷτο ^a αἰτοίῃ προσελθών. **Ι**
ἔσται ἄκυσμα τὸ γὰρ ἐπ' ἐμοὶ, καὶ πᾶν θάρ-
βον, ὡς ^b τάχιστα δεινὸς ^c ἀνὴρ ἔσται γνῶ-
ναί τε τὰ δεινὰ, καὶ ἐρμηνεύσαι αὐτὰ, ἥν
τὸ μὲν τῷτο ἐβελήσας αὐτὸς ἐμυθνεῖν οἷς ἀν-
^d ἀκύσας παρ' ἡμῶν, καὶ φιλοπόνως αὐτὰ **Ι**
μελετᾶν, καὶ προθύμως ἀνύειν ἢ ὁδὸν, ἔσ-
ται ἀφίκη πρὸς τὸ τέλος.

Τὸ μὲν ἐν θῆραμα ἢ μικρὸν, εὐδὲ ὀλί-
γης τ' σπευδῆς δεινόμενοι· ἀλλὰ ἐφ' ὅτῳ καὶ
προνῆσαι πολλὰ, καὶ ἀγρυπνεῖσαι, καὶ πᾶν **Ι**

dearis. Nec vitam enim tibi dulcem esse ais,
nisi talem quandam in dicendo facultatem
assequaris, ut invictus sis, neque quisquam
consistere te contra audeat, admirabilis porro
apud omnes, & conspicuus, & quem audi-
re Graeci omnes vehementer studeant. Vias
ergo, quae ad hoc ducant, quaecumque
tandem sint, studes ediscere. Verum nul-
la, puer, invidia est: in primis ubi juve-
nis aliquis, optimarum ipse rerum cupidus,
ignarus autem unde haec petat, illud tan-
quam consilium, rem sanctam, uti tu mo-
do, rogatum veniat. Audi ergo quod in
mea potestate est, & cum fiducia, ut quam
celerrime vir acer fias, tum ad cognoscen-
dum quae opus est, tum ad explicandum,
si postea manere in illis, quae a nobis audies,
volueris, & diligenter ea meditari,
& studiose viam pergere, donec ad metam
perveneris.

2. Atque illud quod venaris non parvum
est, neque parvae curae indigum, sed in
quo multum laborare, & vigilare, & nihil
non

^a Αἰτοίῃ] Αἰτοίης Fl. sine commate post σὺ. ^b Τάχιστα] Ita dedit Solan. ex L. Μάλιστα Edd. priores. Τά-
χιστα etiam marg. ΔΙ. ^c Ἀνὴρ] Omittit Fl. ^d Ἀκύσας] Ἀκούσας Fl.

Impr. πάνδημον.

Πάνδημον ὄνομα] Non possum damnare lectionem
impressorum, credo, omnium. Ut in fine hujus li-
belli Venus πάνδημον, quam omnis populus venera-
tur; sic πάνδημον δνομα non minus mihi rectum vi-
detur, quam πάντιμον.

Πάνδημον] Solan. πάντιμον praefert, ex F. & V.
Ceterasque male habere πάνδημον, margini adscriptit.
Ego, quia utrumque eodem redit, numerum Edd.
potiorem sequor, & sine necessitate vulgatum move-
re non sustinui. Impraecuraturus examinata,
πάνδημον veram esse lectionem video, quod ideo per
πάνδημον Venerem juret in fin. hujus Dial. (vid. §. 25.
f.) quod ipse voti hujus compos jam πάνδημον sibi
factus videatur, & conclusio ita propositioni respon-
deat. His scriptis video Cl. Gesnerum mecum plane
consentire. **F. F. R.**

14. Ἱερὸν] (Ex Pythagoricorum schola haustum. V.
fambl. de V. Pyth. No. 85.) Κηβ. Platonis aetate jam
inter proverbia numerabatur. Theag. p. Ed. Basf. 239.
1. Ad Menandri senarium alludit Ἱερὸν ἀλλοθὺς ἔστιν ἢ
συμβεβληκόν. Vid. Steph. γινωσκ. p. 278. **M. du S.**
Ἱερὸν τι χρ. τὴν συμβεβ. Rursus infra Adv. Dnd. c. 25.
ἐπὶ ταῖς ταῖς ὡς Ἱερὸν χρῆμα συμβεβληκόν. Long. Paf. IV. pr.

ὁ ὡς Ἱερὸν πᾶν καλὸν τι χρῆμα. Aristoph. Plut. 895.
πολυ χρῆμα τιμᾶν. Aelian. V. H. I. 3. σοφὸν τι χρῆ-
μα ἢ γὰρ βατράχων. Plura Commentt. ad utrumque.
At quis hoc loquendi genus ignorare potest? **F. F. R.**
16. Ἐπ' ἐμοὶ] Ἀκυσμα ἐπ' ἐμοὶ junxit Birckheimer. ver-
tens: audi ex me, quod defendi posset ex Phalar. Ep.
18. ubi ἐπὶ σοὶ, quem tibi commisi. Sed rectius Gesn.
cum Benedicto. τοῦ ἐπ' ἐμοὶ jungit, pro κατὰ τὸ γὰρ,
i. e. quantum in me. **F. F. R.**

17. Τάχιστα] Sic L. In Impr. μάλιστα. Ex Thucy-
dide autem verba haec mutuo accepit L. II. 60. quem
& alibi eorum auctorem nominat; Oxy. c. 36. **M. du S.**
Τάχιστα] Non placebit haec emendatio illis, qui pr.
c. 2. legerint, ubi multo labore opus esse ad hoc ip-
sum, videtur innui; sed placebit porro legentibus
c. 3. ubi promittit, se non ordinaria ac difficili, sed
compendiosissima ipsum via ducturum. Magisque
probabitur conferentibus c. 5. ubi unius diei rhetoricum
illum futurum promittit, & c. 10. quo loco ταχίστα
εὐθὺς τ' ῥητορικῆς ὁδὸς, & τάχιστα — τῇ ῥητορικῇ συνίπαι
itidem habemus. **F. F. R.**

33. Ἰδὼν τοῖς ῥητορῶν] Hesiod. Erg. 290. **F. G.**
35. Ἐπὶ ἐδῶν] L. Bos de Ellipsi. p. 108. vertit, alio-
qui — differretis, quum ante versum esset: si qui-
dem

non sustinere aequum sit. Vide enim, quot homines, qui antea nihil essent, nobiles, & divites, &, per Jovem, generosissimi, ob dicendi facultatem visi sint.

3. Interim tamen noli metuere, neque te magnitudo eorum, quorum spes proponitur, ipsa assequendi difficultate rejiciat, qui putes, infinitos tibi ante subeundos labores. Neque enim asperam te neque arduam & plenam sudoris viam ducemus, ut in media illa fatigatus retro eas: alioqui nulla parte meliores essemus reliquis, qui consuetae illius duces sunt, longae, & prae-ruptae, & laboriosae, & ut plurimum desperatae. Verum eximium in consilio nostro illud est, quod per jucundissimam simul & maxime compendiarium, & equos etiam capientem viam, atque declivem, multa cum voluptate atque oblectatione, per prata florida & umbram solidam, otiose incedens, sine sudore stabis in summo, & praedam nullo labore capies, &, ita me Jupiter, epulabere jam accumbens, cum anhelantes, quotquot alteram illam viam secuti sunt, ab alto videbis, circa imum

ὅτι οὐκ ἐπαινεῖται ἄξιον. σκόπη γὰρ ὁπίσθαι τέως μὴδὲν ὄντες, ἔνδοξοι, καὶ πλεῖστοι, καὶ νῦν Δί', εὐγενέστατοι ἔδοξαν ἀπὸ τῶν λόγων.

Ὅμως δὲ μὴ δέδιθαι, μηδὲ πρὸς τὸ μέγεθος τῶν ἐλπιζομένων ἀποδυσπετήσεως, μυρίας τινὰς τὰς πόδας προπονήσας οἰκείας. Ἐγὼ γὰρ σε τραχεῖαν τινα, ἐν δὲ ὄρειον, καὶ ἰδρωτὶ μετ' ἡμῶν ἔξομεν, ὡς ἐκ μέσης αὐτῆς ἀναστρέφαι καμόντα. Ἐπεὶ ἐδὲν ἂν διεφέρομεν τῶν ἄλλων, ὅσοι τὴν συνήθη ἐκείνην ἡγῶν, μακρὰν, καὶ ἀνάντην, καὶ καμαληράν, καὶ ὡς τὸ πολὺ ἀπεγνωσμένην. ἀλλὰ τόγε παρ' ἡμῶν ἔξαιρέον τὴν συμβεβηκυῖαν, τὴν δὲ ὅτι ἡδίωσιν τε ἅμα καὶ ὑποτοματάτω, καὶ ἰππῆλαιον καὶ κατάντη, σὺν πολλῇ τῇ θυμῷ καὶ τρυφῇ, ἀφ' ἐλπίδων εὐανθῶν καὶ σκιάς ἀκριβοῦς, χορῇ καὶ βιάδην ἀνίων, ἀνδρωτὶ ἐπιστήσῃ τῇ ἄκρῃ, καὶ ἀγρεύσεις ἐκαμῶν, καὶ νῦν Δί', εὐωχίῃ καὶ ἀκακίᾳ, ἡ ἐκείνης, ὅποσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ἐπισκοπῶν ἐν τῇ ὑπαρείᾳ τῶν ἀνθρώπων.

e Γ1] Abscst a Fl. f τὸ πολὺ] Sic Fl. Ald. H. P. &c. 'Επιτολὴν f. g 'Αγρεύσεις] Αἰρήσεις L. & marg. A1W. h 'Εκείνης] Restitutum ex Fl. & S. 'Εκπνύς cett. male. 'Εκποιῶν Marcil. frustra. 'Εκίνας etiam marg. A1. Sed deletum deinde. Gesner. vulgatum tueri conatur.

dem differimus. Sed Cl. Gesnerus jam sua sponte commendavit.

f. F. R.

40. Ἰππῆλαιον & κατάντη] Facilem & acclivem reddiderat Birkheimerus, quum deberet: equitabilem ac declivem vel pronam. Cl. Hemst. illud equitabilem superscripserat, quod Cl. Gesn. per circuitiōnem dedit.

f. F. R.

44. Αἰρήσεις] Ex Codice L. hoc, qui αἰρήσεις, pro vulgato ἀγρεύσεις, habet.

M. du S.

45. Καὶ νῦν Δί', εὐωχίῃ καὶ ἀκακίᾳ, ἐκείνης, ὅποσοι τὴν ἑτέραν ἐτράποντο, ἀπὸ τῆς ὑψηλῆς ἐπισκοπῶν] Inducit hic Lucianus quempiam, qui faciliiori & breviori via ali- quod ad artis Rhetoricae scientiam suscipit perducere. Mirifice itaque in exordio commendat & extol- lit hic διδασκαλίαν, viae, qua discipulum suum du- cturus esset, breviter, & commoditatem, ita ut sine ullo sudore & molestia ad summum pervenire dis- cipulus possit: quo cum veneris, inquit, hilariter pro- fecti vives, decumbens, eos omnes, qui ad aliam se fle- xerunt viam, e summo despiciens, etiamnum haeren- tes in difficilibus & lubricis rupibus, aegre adscenden- tes, & subinde in caput devalutos, &c. Marcilius lo-

git καὶ ἀκακίαν ἐκποιῶν pro ἐκείνης. Quae mutatio cur sit necessaria, equidem nullus video. Ipsum il- lud εὐωχίῃ καὶ ἀκακίᾳ satis efficax est ad denotan- dum eum, qui omni labore immunis, & solutus vi- vat. Adde quod haec locutio, ἐκείνης, ὅποσοι, &c. est nimis rotunda, & Luciano nostro familiaris, quam ut sit sollicitanda. Noster in Hippiae initio, τῶν σο- φῶν ἐκείνης μάστιγα ἐγὼ γὰρ φημι δὲν ἐπαυεῖν, ὅποσοι, &c. & eadem pag. τῶν μηχανικῶν ἐκείνης ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι, &c. ac passim.

f. f.

46. 'Εκπνύς] 'Εκποιῶν ut ἐκνομῶν, ἐκδικῶν, ἐκποῶν, & id genus alia. Sic paucis interjectis, μοι οὐκ ἐκ- πνέων λαβὼν. Et p. 440. ἀπνηντί.

Th M.

'Εκίνας] Ante Benedicium jam Fl. Ed. recte habe- bat. Reliqui libri, quod mireris, ἐκπνύς. M. du S.

'Εκπνύς, ὅποσοι] Sanus mihi videtur locus, tenta- tus, ut videtur, propter verbum nondum relatum iam Lexica. Ut ἀπνύς est, qui non respirat, δύσπνύς qui difficulter: sic ἐκπνύς, qui labore, cursu, multum spiritus effudit, & nunc aegre eum recipit, verbo, an- helus. Jungo igitur ἐπισκοπῶν ἐκπνύς & deinde ἀνι- ποῖν καὶ τ. λ.

f. M. G.

δὲ. ἔτι χεῖ' δυσβάτων καὶ ὀλισθηρῶν τ' κρη-
 μνῶν μόλις ἀνέρποντας, σποκυλισμένους ὅτι
 κεφαλὴν ἐνίοτε, καὶ πολλὰ τραύματα λαμ-
 βάνοντας ἐπὶ τραχείαις ταῖς πέτραις· σὺ
 δὲ πρὸ πολλῆς ἀνω ἑσπεφανομένη, εὐδαι-
 μονέσεται ἔση, ἅπαντα ἐν βραχεῖ, ὅσα
 ἔστιν ἀγαθὰ πρὸς τὴν ῥητορικὴν μονονοχὶ κα-
 τεύδων λαβών.

Ἡ μὲν δὴ ὑποχρεῖσιν ἔγω μέγαλλον
 ἂν ἀλλὰ πρὸς Φιλίῳ Διὸς, μὴ ἂν ἀπι-
 στήσης, εἰ ῥᾶ τὰ τε ἅμα καὶ ἡδιστὰ σοι ταύ-
 τα ἐπιδείξεν Φαμέν. εἰ γὰρ Ἡσίοδος μὲν ὀλί-
 γα φύλλα ἐκ τῆς Ἑλικῶν λαβών, αὐ-
 τὴν μάλα ποιητὴς ἐκ τοιοῦτον κατέστη,
 καὶ ἡδὲ θεῶν καὶ ἡρώων γένη, κάτοχον ἐκ
 Μουσῶν γενόμενον· ῥήτορα δὲ, ὃ πολὺ ἐν-
 ερθε τὴν ποιητικὴν μεγαληγορίας ἔστιν, ἐν βρα-
 χεῖ καταστῆναι ἀδύνατον, εἴ τις ἐκμάθοι τὴν
 ταχίστην ὁδόν;

Ὡς ἔγωγε καὶ διηγῆσασθαι σοι βέλομαι
 Σιδωνίῳ τινὸς ἐμπόρου ὅτινόντιαν, δι' ἀπιστίαν
 ἀτελεῖ γενόμενον, καὶ τῷ ἀκροατῇ ἀνόντην.
 ἦρχε μὲν γὰρ ἡδὴ Ἀλέξανδρος Περσῶν, καὶ
 τὸ ἐν Ἀρβήλοις μάχην, Δαρείον καθηρηκῶς.
 ἴδεν δὲ πανταχόσε τὸν ἄρχοντα ἀφθίνον τὰς
 γραμμασιφόρους, τὰ ὅτινόντιαν τῆς Ἀ-
 λεξάνδρου κομίσουσαν· ἐκ Περσῶν δὲ πολλὴν
 ἐς Αἴγυπτον ἐγγίγνεν ἡ ὁδός· ἐκπεριέναι γὰρ

adscensum, adhuc per difficilia & lubrica
 praecipitia vix repentes, devolutos non-
 nunquam in caput, & vulnera multa aspe-
 ris in rupibus accipientes: tu contra ea o-
 lim supra coronatus, felicissimus eris, qui
 brevi tempore, quaecumque bona sunt a
 Rhetorice tantum non dormiens acceperis.

55

4. Promissio sane quam magna; Sed
 per ego te amicitiae praesidem Jovem
 rogo, ne fidem nobis deneges, si fa-
 cillima simul & suavissima haec tibi nos
 ostensuros esse dicimus. Si enim Hesio-
 dus, paucis ex Helicone sumtis foliis, poë-
 ta statim de pastore factus est, & Deorum
 genera atque hominum, a Musis obsessus
 cecinit: Rhetoremne, quod multum infra
 poëticam magniloquentiam est, brevi tem-
 pore fieri posse negabimus, si celerrimam
 quis viam ediscat?

5. Quorsum ego etiam enarrare tibi volo
 Sidonii cujusdam mercatoris inventum,
 quod ob negatam illi fidem caruit successu,
 & utilitatem audienti nullam attulit. Im-
 perabat jam Persis Alexander, post devi-
 ctum praelio ad Arbela Darium. Opus au-
 tem erat per omnes imperii partes discurrere
 tabellarios, perferentes Alexandri imperia.
 Porro multum erat ex Persis in Aegyptum
 viae. Circumeundi enim montes, deinde
 per

a. Ἀλλὰ] Σὺ δὲ L. & marg. A1. b. Διὸς] Non habet Fl. c. Ἀπιστήσης] Ἀποστήσης marg. A1W.

57. Πρὸς Φιλίῳ Διὸς] Et si supra Tim. c. 1. Ὁ Ζεὺς
 Φίλιμ necessario additur; hic tamen Διὸς cum Fl. omite-
 re malim, vereorque ne ex interpretamento huc irre-
 pserit: nam & alibi solet sine Jovis mentione *Philium*
 solum dicere, ut *Tox.* c. xi. fin. ἄρ' ἱκανὸς ὁ Φίλιος;
 & alibi. Quin vel in jurandi formulis omitti solet
 Ζεὺς. *Aristoph.* Acharn. 730. καὶ τὸ Φίλιον, quod cum
 Scholiast. ibi exponat ἢ τὸ Φίλιον Δία, facile ex simili
 glossa illud Διὸς huc irrepperit. J.F.R.

59. Εἰ γὰρ] Ἡ γὰρ. An. F.G. Non plane opus esse
 arbitror, quia ex sequenti interrogatione sensus etiam
 τὸ εἰ est apertus. J.F.R.

Ibid. Ἡσίοδος μὲν ὀλίγα φύλλα] *Hesiod.* *Θεογ.* 30.
 M. du S.

65. Ἀδύνατον] Subaudi ἔσται, nisi fortasse exciderit

reponendum post τὸ ἀδύνατον. Vett. libri inspiciendi.
 F.G. Nihil in Codd. subsidii reperio; sed nec adeo
 desidero. J.F.R.

68. Σιδωνίῳ] Absurda haec fabula, quam *Sidonio*
 mercatori ideo assignere puto, quia *Sidonium Sophi-*
stam petebat, de quo in *Demon.* vita, c. 14. M. du S.
 70. Ἠδὴ] Conf. supra *Σκυθ.* c. ult. versus fin. M. du S.
 Nihil peculiare hoc habet; hac enim potestate τὸ Ἠδὴ
 saepius occurrit, ut *Quom. Hist.* c. 1. *Λυσιστράχῳ* ἡδὴ
βασιλεύοντι. Ne plura. J.F.R.

77. Ἐλάσαντας] Ἐλαύνει γὰρ pro *vagari*, peragrarē
 regionem, etiam supra *Alex.* c. 46. γὰρ πρὸ γῆς ἰλαύνε-
 σθαι. Vide & *Gall.* c. 14. No. 8. ubi nonnulla addidi.
 J.F.R.

80. Διαύσαντας] Sic J. & V2. melius quam quod
 in

per Babyloniam pergendum in Arabiam, tum, deserta regione multa superata, pervenire denique in Aegyptum, viginti maximas expedito viro istas mansiones emensum. Molestum hoc ferebat Alexander, quia, audito, moliri aliquid Aegyptios, non poterat satis celeriter mittere ad Satrapas, quid de illis sibi placeret. Tum ergo Sidonius mercator, Ego tibi, inquit, Rex, promitto me ostensurum viam non longam a Persis in Aegyptum. Si quis enim montes istos superet, superaverit vero triduo, ille statim est in Aegypto. Et res ita se habuit. Verum non credidit Alexander, sed impostorem esse mercatorem putavit. Itaque quod praeter spem promittebatur, incredibile visum vulgo.

6. Tibi vero ne tale quid in mentem veniat. Experimento enim scies, nihil obstare, quin Rhetor videaris, intra unum nec solidum diem alis trajecto monte ex Persia in Aegyptum. Volo autem tibi prius, ut ille Cebes, imagine verbis depicta utramque viam ostendere. Duae enim sunt, quae ducunt ad Rhetoricen, quam non mediocriter adamasse mihi videris. Nimirum ipsa

ἔδει τὰ ὄρη, εἴτα ἀφ' ἧς Βαβυλωνίας εἰς τὴν Ἀραβίαν εἰσέρχεται· εἴτα ἐρήμην πολλὴν ἐλάσαντας, ἀφικέσθαι ποτὲ μόλις ἐς Αἴγυπτον, εἴκοσι μνηστῆρας ἀνδρὶ εὐζώνῳ σταθμὸς ὁτὲν αὐτῶν ἀφικέσθαι. ἤχθετο ὅν Ἀλέξανδρος ὅτι τὴν τὴν, διότι Αἰγυπτίους τι παρὰ κινεῖν ἀκούων, οὐκ εἶχε ἀφισταχέων ἐκπέμπειν τοῖς σατραπαῖς τὰ δοκῶντα οἱ αὐτῶν. τότε δὲ ὁ Σιδώνιος ἐμπορεύμενος, ἔφη, ὦ βασιλεῦ, ὑπάρχοντα μοι δείξιν ὁδὸν, ἢ πολλὴν ἐκ Περσῶν εἰς Αἴγυπτον· εἰ γὰρ τις ὑπερβαίῃ τὰ ὄρη ταῦτα, ὑπερβαίῃ δ' ἂν τριταίῃ, αὐτίκα μάλα ἐν Αἰγύπτῳ ἔσται· καὶ εἶχεν ἔτι πολλὴν ὁγε Ἀλέξανδρος οὐκ ἐπίστευσεν, ἀλλὰ γόητα εἶναι τὸν ἐμπορὸν ὥλεο. ἔτι τὸν ὁδοῦν τὸν ὑπαχέσεως ἀπίστον ἐδόκει τοῖς πολλοῖς.

Ἀλλὰ μὴ σύ γε πάθῃς τὸ αὐτό· εἴσῃ γὰρ παρῶν ὡς ἔδεν σε καλύσει ῥήτορα δοκεῖν μίας ὁδὸς ὅλης ἡμέρας, ὑπερβαίνοντα τὸ ὄρος ἐκ Περσῶν ἐς Αἴγυπτον. ἐθέλω δέ σοι πρῶτον, ὥσπερ ὁ Κέβης ἐκείνῳ, εἰκόνα γραψάμενος τῷ λόγῳ, ἐκατέραν ὑποδείξαι τὴν ὁδὸν (δύο γὰρ ἔσονται, αἱ πρὸς τὴν ῥητορικὴν ἀγέλην) ἧς ἑρᾶν ἢ μελίρως μοι δοκεῖς. καὶ δῆτα, ἢ μὲν ἐφ' ὑψηλῇ καθέσθαι, ἢ

d Διανύσαντας] Rescriptum ex J. & V2. Διανύσαντας enim cett. e Δι] Δι Fl. f Κωλύσει] Sic Fl. Ald. H. P. &c. Κωλύει J. & marg. A1W.

in reliquis Διανύσαντας, nisi etiam quod praecessit ἐλάσαντας, mutes. M. du S.

88. Αὐτίκα μάλα] Si veram narrat historiam Lucianus, merito fides non est habita homini vano ab Alexandro, quem alia omnia edocere nempe poterant mentes sui. Inter fines occidentales Persidis & Orientales Aegypti intersunt gradus non minus xv, id est miliaria Germanica minimum cc, expedito etiam homini xx mansiones denorum miliarium. Itaque puto hanc ipsam narrationem vel fictam vel veram pertinere ad ironiam Luciani, demonstrantemque τὸ ἀδύνατον τὴν ὑπαχέσεως potius, quam eo, quo verba, illa praesertim, καὶ εἶχεν ἔτι, ducunt. J. M. G.

98. Κέβης] Cebes Thebanus Philosophus fuit, discipulus Socratis, quem scripsisse dialogos tres, qui

inscribuntur ἐκδομον, Φρόνιμος, Πίναξ, auctores sunt Laërt. L. 2. & Suid. Sed praeter πίναν nihil extat. G. C.

3. Ἐφ' ὑψηλοῦ καθέσθαι] Augent interpretes in eminenti folio sedet. At non utique, quum sic loquuntur Graeci, de folio intelligunt: & ipse paulo ante citatus Cebes, quum de Beatitudine agit, ὑψηλὸν agnoscit non de folio, sed de loco, ubi illa fingitur morari, & in illo ὑψηλῷ, quod statuit esse ἀκροπολιν τὴν παλαιάν, ista καθέσθαι ἐπὶ θρόνῳ ὑψηλοῦ. Denique Lucianus non respexit ad folium, sed ad situm loci, unde mox inquit, πρὸς αὐτὸν δὲ τὴν ἐρείδῃς, ἐπιθυμῶν δαλαδὴ ὁτι τάχιστα γενέσθαι ἐπὶ τῇ ἀκρῇ, quae quidem ἀκρὰ non est demonstrata nisi in solo hoc ὑψηλῷ, ita ut mihi certe videatur temere addi vox tertia. J. G.

πάνυ καλὴ, καὶ εὐπρόσωπος, τὸ δ' Ἀμαλθείας κέρας ἔχουσα ἐν τῇ δεξιᾷ πάντοίς καρποῖς ὑπερβύον· ἐν δεξιᾷ δέ μοι δόκει τ' ὡλῶτον παρεστῶτα ὄραν, χρυσὸν ὅλον ὄντα, καὶ ἐπέραστον. καὶ ἡ δόξα δέ, καὶ ἡ ἰσχυρὸς παρέστωσαν, καὶ οἱ ἐπαινοὶ πλεῖστα αὐτῷ, ἔρωσι μικροῖς εἰκότες, πολλοὶ ἄ-
 I πανταχόθεν περιπλεκέσθωσαν ἐκπετόμενοι.
 b εἰς τὸ Νείλον εἶδες γραφῇ μεμιμημένον, αὐτὸν μὲν κείμενον ὅππῃ κροκοδείλου τινὸς ἢ ἵπποποτάμου, οἷον οἱ πολλοὶ γράφουσιν ἐν αὐτῷ· μικρὰ δέ τινα παιδία παρ' αὐ-
 I τὸν παίζοντα (ὥς αὐτὸς οἱ Αἰγύπτιοι καλεῖται) τοῖσιν καὶ πλεῖστοι ῥητορικῇ ἐπαι-
 νοι. πρὸς δὲ σὺ ὁ ἐραστὴς, ἐπιθυμῶν δη-
 λαδὴ ὅτι τάχις γενέσθω ὅππῃ ἄκρας, ὡς γαμήσειας τε αὐτῷ ἀνελθὼν, καὶ πάν-
 2 τα ἐκείνα ἔχουσι, τ' ὡλῶτον, τ' δόξαν, τὰς ἐπαίνους. νόμῳ γὰρ ἁπαστα γίνεται τῇ γε-
 γαμηκότητι.

jam in alto sedeat, pulchra undique, Amaltheae cornu dextra gerens, fructibus abundans omnigenis: ad alteram vero manum imaginare adstantem Plutum, aureum totum atque amabilem: adstant vero etiam Gloria, & Vis, & Plautus circa illam undique, parvis Cupidinibus similes, multi, amplexi se mutuo, circumvolent. Si quando Nilum depictum vidisti, ipsum quidem jacentem in crocodilo quodam aut hippopotamo, ut plerique in eo repraesentanda pingunt: parvos autem ludentes circa illum puerulos, Cubitos illos vocant Aegyptii: tales etiam circa Rhetoricam sunt Plautus. Accede jam tu, amator, cupiens nimirum quam celerrime in summo esse, ut & ipsam uxorem ducas ubi escenderis, & omnia illa habeas, Plutum, Gloriam, Plautus: lege enim fiunt omnia mariti.

7. Dein-

a Καρποῖς] Omisit Fl. b Εἰς πρ] Recte Fl. Fr. B. H. S. &c. Ἦπρ male f. cum V2. c Αὐτὸν] Αὐτὸν f.

4. Ἀμαλθείας κέρας] Rhea Jovem enixa metu patris infantem in Creta ocluit, nutriendum a duabus Nymphis, Adrastea & Isda Melisei filibus, hae nutricaverunt illum caprae ejusdem lacte, cujus nomen fuerat Amalthea, eam capram Jupiter jam adultus in sidera retulit, vocaturque a Graecis αἰξ ἑράνη, hujus alterum cornu Nymphis nutricibus dedit, videlicet officii praemium, hanc adjiciens facultatem, ut, quidquid optassent, id illis ex eo suppullularet. Hinc adagium: Ἀμαλθείας κέρας.

G. C.
 12. Εἰς πρ] Ut Syn/p. c. 23. εἰκόνες παιδῶν εἰς πρ Ἐρατα &c. Ven. utraque πρ, prave. De Hippopotamo consule omnino Spanh. 172. . . qui in nummis formam ejus exhibet. De Crocodilis etiam eundem vide p. 175. At in nummis non insidet Nilius Crocodilo, sed adsidet. Πήχους vero illi comparent recumbenti Nilo adsidentes, in nummo Hadriani a Spanhemio memorato p. 174. Verba ipsa viri illustrissimi, cum nummum ipsum videre non licuerit, accipe. [Extr. quoque in eadem Gaza (Regis Galliae) hujus Adriani nummus, in quo Nilius recumbens, sphingi innixus, circum autem pueruli quatuor, quorum unus hippopotamo insidet. Haut aliter ac circumstantes etiam pueros praefert statua Nili Vaticana; & ejusdem fluvii, uti a Diodoro alicubi (I. 9.) dicitur πολυγών, effigies apud Philostratum (Icon. I. p. 737. Ed. post. p. 769.) traditur, quos alias in Aegyptiis Nili picturis

familiares notavit Heliodorus. (I. IX.) Adde quod de dedicata a Vespasiano in templo Pacis insigni quadam Nili e bisalte statua docet Plinius; ac ubi simul tangit, quid liberi illi Nili simulacris addi soliti, & quos alibi Νάνος καὶ Νέλος dictos legisse memini, denotarent (XXXVI. 7.) Argumento NILI XVI. LIBERIS CIRCA LUDENTIBUS per quos totidem CUBITA summi incrementi augens se annis intelliguntur.] Quae omnia hunc locum mire illustrant; nam & res ipsa inde luculenter confirmatur; & simul vocis Πήχους, quae apud Philostratum etiam occurrit, ratio manifeste aperitur. Vide omnino Philostratum l. c. & 525. ubi eo alludit.

M. du S.
 14. Ἐν αὐτῷ] Id est, in Nili fluminis descriptione, sive pictura, icona. F. G. Vid. Addenda.

Ἐν αὐτῷ] Absurde hae duae voces adduntur: nolui tamen, cum in omnibus inveniantur, expungere.

M. du S.
 16. Πήχους] Amores dicti Πήχους a statua. Philostr. tabula Nili, πρὸ τῆς Νείλου οἱ Πήχους ἄνθρωποι, παιδία ἐμμελῆρα τὰς ἐοικυῖα.

F. B.
 Πήχους αὐτοῖς] Si quis inspicere velit Philostrati Icona 1, 5. & quae ibi dedit ὁ πᾶν Olearius, nihil ad explanationem hujus loci desiderabit. Caeterum Πήχους ibi in versione Latina reliquit, Peches, Olearius; ego non dubitavi dare Cubitos, cum Daitylos Idaeos Digtos vocare non refugerint Cicero de Nat. Deor. 3, 16.

at-

7. Deinde cum ad montem accedis, primo quidem desperas ascensum, & similis tibi res videtur, qualis Aornus visa Macedonibus, cum praeruptam undique cerneant, neque avibus adeo ad transvolandum facilem, Baccho quodam aut Hercule, si capienda sit, indigentem. Haec tibi primum videntur. Tum post paullo vides duas quasdam vias: quin altera semita modo est angusta & spinis obsita, & aspera, sitim multam ostentans ac sudorem. Et jam occupavit illam pulchre ostendere Hefiodus, itaque nihil mea opera indigebit. Altera autem lata, florida, irrigua, talis, qualem paullo ante dicebam; ne etiam eadem dicendo saepius retineam te, cum jam Rhetor esse posses.

8. Verum illud modo adjiciendum puto, asperam illam atque arduam, non multa ha-

Εἶτα ἐπειδὴν πλησιάσῃς τῷ ὄρει, τὸ μὲν πρῶτον ἀπογινώσκεις ὅτι ἀνοδὸν καὶ τὸ πρᾶγμα ὁμοίόν σοι εἶναι δοκεῖ, οἷα ἡ Ἀορνὸς ἐφάνη τοῖς Μακεδόσιν, ἀπέχουρον αὐτῷ ἀπ᾽ ἀναλχόθεν ἰδῶσιν, ἀτεχνῶς ἐδὲ ὀρνέοις ὑφ᾽ ὀρνέων ῥαδίαν, Διονύσου τινός, ἢ Ὁρακλέους, εἰ μέλλοι καθαίρειν θύσας, δεομένην. ταῦτά σοι δοκεῖ τὸ πρῶτον· εἶτα μετ' ὀλίγον ὄρας δύο τινὰς ὁδούς· μᾶλλον δὲ ἢ μὴ ἀτραπὸς ὅτι στενὴ, καὶ ἀκανθώδης, καὶ τραχεῖα, πολὺ τὸ δὶ εὐφραίνεσθαι, καὶ ἰδρῶτα. καὶ ἔφθη ὡς ἦδη Ἡσίοδος, εὖ μάλα ὑποδείξας αὐτῷ, ὥστε ἔδεν ἐμὲ δέησιν· ἢ ἑτέρα δὲ πλατεῖα, καὶ ἀνθηρὰ, καὶ εὐνδρῶν, τῶαυτῇ, αἶαν μικρῷ πρόσθεν εἶπον, ἵνα μὴ καὶ τὰ αὐτὰ λέγων πολλὰ ὀλέκῃς, ἐπέχω σε ἥδη ῥήτορα εἶναι δυνάμενον.

Πλὴν τό γε τοσούτο προδήσειν μοι δοκῶ, ὅτι ἢ μὴ τραχεῖα ἐκείνη, καὶ ἀνάντης,

d' Ἀπέχουρον] Ἀπέχουρον. Fl. male. e Οὐδὲν ἐμοῦ δέησιν] Οὐδὲν ὑπὸ ἐμοῦ δέησει. f. & L. Quod edidimus est in reliquis. f Kai] Abest a Fl. g Kai τὰ] Pro καὶ πολλὰς hic habet Fl. postea τὸ πολλὰς omittens. h Fe. cούτο] Ita Fl. f. B. δ. τοσούτον P. etiam recte.

atque Arnobius 3. p. 124. seq. Nempe utrobique ad significationem nominis respicitur, quod de Digitis docet Pollux 2, 156. Cubitos Philostratus l. c. παιδία vocat ἑμμετρία τῶ ὀνόματι. Et quod Noster de Aegyptiis dicit, sine dubio illi nomine suae linguae, cubitum notante, utebantur. f. M. G. 18. Πρόσι] Ades. F. G. 19. Ὅτι τάχιστα &c.] Adfert haec Th. Mag. verbo βοῦλομαι. p. m. 31. ubi cum ὅτι τάχιστα recte sejungitur, uti & in Ed. Lucian. H. & ego sic dedi, cum οὐτάρχιστα junctim exaratum invenirem in Edd. P. f. δ. aliisque. Pleonasmum autem hunc τῷ ὅτι esse frequentissimum, quid opus est multis confirmare. Vid. Inoc. c. 15. φάνη ὅτι μιν γίγνεται. Aesop. Fab. 128. ὅτι πλεῖστον χρυσός. Adde Bud. Comment. L. Gr. p. 688. Et ὡς ὅτι μάλα five κάλαμα, ap. Aelian. V. H. 2. 13. versus fin. ibique Cl. Periz. f. F. R. 26. Ἡ Ἀορνὸς] Confer Philostr. L. 2. vit. Apoll. p. 38. ibique Olear. No. 2. & 4. docentem Aornum esse, quam Σισμιάθρι petram Plutarch. vocat in vita Alexandri, nomenque traxisse ab avibus, quibus caret, vel ad quas aves evolare nequirent. Adde Cuv. VII. c. xi. pr. narrantem qua ratione haec petra ab Hercule frustra oblecta, tamen a Macedonibus occupata fuerit, ibique Cellarium, docentem Ἀορνὸς & Ἀορνίς scribi. Quare in re nota plura non congeram. Conf. in vis Dial. Mart. XIV. f. ubi jam dictum video idem

de diversa orthogr. jam traditum a Cl. Hemst. Aornus etiam scribitur Herm. c. 4. f. F. R. 35. Ἡσίοδος] Hesiod. l. Erg. ait asperam esse ad virtutem viam, cacumen vero molle; hinc Pythagorae littera, de qua Virg. G. C. Ἡσίοδος] Hesiod. Erg. 290. M. du S. 38. Εὐνδρῶν] Sic jam constanter Edd. Ut supra quoque I. Ver. Hist. c. 28. Neque Codd. dissentiant. Alias facile variari inter εὐνδρῶν & ἰνδρῶν, alibi vidimus. Variatur & in Diad. Sic. V. c. 2. p. 332. pr. f. F. R. 41. Τό γε τοσούτο] An pro τοσούτο γε positum est? τὸ, τοσούτο γε magis hic placeret. F. G. Τό γε τοσούτο] Τοσούτον quod Par. habet, fere usitatus est. Phal. Ep. 28. Τοσούτον ἐπέχω. Item 42. & alibi. Epist. Sent. 78. μὴ τοσούτον ἢ πολυτελείας φρόντισι. Aelian. V. H. I. 8. τοσούτοι καλὸν; Noster fere ubique. Sic παρὰ τοσούτον 2. Ver. Hist. c. 26. ubi plura in nott. Item in Tim. §. 41. χρυσίον τοσούτον. Et hoc ipsum τό γε τοσούτον in eod. Tim. §. 45. med. Quare nihil opus erit correctione Gijeti; nisi quis forte & cum Paris. r. addere velit, nihil veritus παροφωγήαν, cum & π. sequatur illic, τό γε τοσούτον ὁδοῦ μήσματος enim legitur. Et sic τοιούτον quoque Nostro frequentius esse quam τοιούτο, non semel alibi vidimus. Atque ita τοιούτον & τοσούτον pro τοιούτο ac τοσούτο rursus infra hoc Dial. c. 53. f. F. R.

49. Τὸν

ἐ πολλὰ ἴχνη τ' ὁδοιπόρων εἶχεν· εἰ δέ τι-
να, πᾶν παλαιά· καὶ ἔγωγε κατ' ἐκείνην
ἀθλίσθην ἀνῆλθον, τσοῦτα καμῶν, ἐδὲν
δεῖν· ἢ ἐτέρα δὲ ἄτε ὁμαλὴ ὕσα, καὶ ἀγκύ-
λον ἐδὲν ἔχουσα, πόρρωθέν μοι ἐφάνη, οἷά
ἔστιν, ἐχ' ὁδεύσαντι αὐτῷ. καὶ γὰρ ἑώρων νέ-
ετι ὦν, τὸ βέλιον· ἀλλὰ τ' ποιητῶν ἐκείνων
ἀληθεύειν ὤμην, λέγοντα, ἐκ τ' πόνων φύε-
σαι τὰ ἀγαθὰ. τὸ δ' οὐκ εἶχεν ὕψος.
Σπονητὶ γὰρ ὁρῶ τῆς πολλῆς μειζόνων
ἀξιομύθους, εὐμοιρίαν δ' αἰρέσεως τ' τ' λόγων
καὶ ὁδῶν. ^a ἔπει δ' ἔν ἐῖς τ' δεχθὲν ἀφικόμε-
ναι, εὐ οἶδα ὅτι Σπορήσεις, καὶ ἤδη Σπορεῖς
ὀποτέραν καὶ τραπητέον. ^b ὡς ἔν ποιήσας
ἤδη, ῥᾶστα δὲ τὸ ἀκρότατον ἀναθήσει, καὶ
εὐδαιμονήσεις, καὶ γαμήσεις, καὶ θαυμαστὸς
πᾶσι δόξεις, ἐγὼ σοι φράσω· ἱκανὸν γὰρ τὸ
^c ἑαυτὸν ἐξαπαλῆσθαι, καὶ πονῆσαι. σοὶ δὲ
ἄσπορα καὶ ἀνῆροια φύεσθαι πάντα, καθά-
ρως ὅτι τῷ Κρόνῳ.

Εὐθύς ἔν πόρροισί σοι καρτερὸς τις ἀνὴρ,

buisset viatorum vestigia : si vero quaedam,
ea omnino antiqua. Et ego etiam miser
per illam ascendi, tot susceptis sine causa
laboribus. Altera vero, utpote aequabilis,
anfractum habens nullum, e longinquo mi-
hi, qualis sit, conspecta est : non qui ipse
ea iverim, nec enim, juvenis cum essem,
videbam, quod sit melius, sed vera dicere
poetam illum putabam, ex laboribus nasci
bona, dicentem. At illud non ita habebat.
Video enim sine labore plerosque majora
consequutos quadam eligendarum rationum
viarumque felicitate. Ad initium igitur
utriusque viae delatus, dubitabis, scio, &
jam dubitas in utram te vertas ? Quid igitur
jam faciendo facillime escendas in sum-
mum, & beatus sis, & illam ducas, &
admirabilis omnibus videre, ego tibi di-
cam. Satis enim est, quod ipse deceptus
laboravi. At tibi sine semine & aratro na-
scentur omnia, ut sub Saturno.

9. Statim ergo accedit ad te robustus vir qui-

^a Ἐπει] Melius ita Fl. f. V2. P. S. Ἐπὶ male L. H. Fr. B1. & 2. & Ald. Sed correctum in marg. Ἐπὶ δὲ
τῇ Pell. ^b Ὡς ἔν] Ὡς ἔν f. sola. ^c Ὡς ἔν L. ^c Ἐαυτὸν] Αὐτὸν marg. A1.

49. Τὴν ποιητὴν ἐκείνην] Hesiod. l. c.

M. du S.

54. Ἐπὶ δὲ ἔν ἐῖς τὴν ἀρχὴν] Ἐπὶ δὲ ἔν ἐῖς τὴν ἀρχὴν.

Th. M.

Ἐπὶ δὲ ἔν ἐῖς] Haec corrupta esse bene vidit Marci-
lius. Sed ἔπει non habet, quo satis commode referatur : sequitur enim ὡς ἔν. Equidem aut ἔπειτ' ἔν legendum putem, aut dicam, τὴν ἐῖς esse glossam τ' ἐπὶ, proinde omittendam. Atque hoc interpretando expressi. Forte certiora dabunt libri.

f. M. G.

Ἐπὶ δὲ ἔν &c.] Ἐπὶ jam habebant Edd. nostrae; sed quod Marci-
lius. & ἔπει scribat, pro ἐῖς, si modo scripserit, nihil est. Interim cum Gesnero malim ἔπειτ' pro ἔπει. & paullo post ἔν receperim, ne illud repetitum ἔν difficultatem pariat.

f. F. R.

56. Ὡς ἔν] Ὡς ἔν L. In omnibus etiam, excepta f. ἔν.

M. du S.

Ὡς ἔν ποιήσας] Quemadmodum igitur. &c. F. G. Recte; nisi ὅπως quis malit; quod tamen non opus esse credo, quia utrumque non semel confunditur.

f. F. R.

60. Ἐαυτὸν] Praeter variationem αὐτὸν, quam in sola marg. Aldinae Wess. invenio, adscriptum erat eadem : ἑαυτὸν legisse videtur Bilibaldus. Quod inde conjecit, quia priscus hujus Dialogi Interpretes Latinus Bilibaldus dedit, me ipsum. Id quod licebat, ser-

vata etiam vulgata. Vid. ad Paras. c. 8. No. 68. f. F. R.

61. Ἀσπορα & ἀνῆροια] Homer. Od. I. 109. M. du S. Sed ἀσπαρτα ap. Homer. est, & sic apud Nostrium jam crebro quoque ante adlegatur hic versus. Vid. ad 2. Phal. c. 8. adde Parasit. §. 24. ubi etiam ἀσπαρτα; ita ut mirum videatur, cur id jam variaverit. f. F. R.

64. Ἀνδρῶδες τὸ βᾶδισμα] Conf. supra Tim. c. 32. M. du S. Ex divisione Hemsterhusii jam est §. 54.

f. F. R.

73. Φῆσι] Non improbabat hanc mutationem vulgatae, qui sequens κελύσει, & iterum sequens Φῆσι post ἀπαραίτητα conferet.

f. F. R.

79. Εἰτά σε κελύσει ζηλοῦν ἐκείνης τοῦ ἀρχαίου ἀνδρῶς, ἰσὺς παραδείγματα ὁδοιπορίας τ' λόγων, καὶ ῥᾶστα μιμνήσκῃ, οἷα τὰ τ' παλαιᾶς ἐργασίας ἐστὶν Ἡγησίῳ, καὶ τ' ἀμφὶ Κράτῃ, καὶ Νησιώτῃ] Vertunt : Inde te priscos illos viros imitari jubebit, inutilia orationum proponens exempla, nec imitatu facilia, qualia vetustae sunt constructionis, Hegesii, Cratetis, Nesiotae. Primum ver-

tendum Hegesiae. Ἡγησίῳ enim Magnesium intelligitur ille orator qui, ut Cicero de eo ait in Bruto de claris oratoribus, Charisii voluit similis esse, ac se ita putavit Atticum, ut viros illos prae se pene agrestes putaret. At, inquit Cic. quid est tam fractum, tam imminutum, tam in ipsa, quam tamen consequitur,

cōn-

cōn-

quidam, subdurus, virili incesſu, multum in corpore ſolem oftendens, maſculo vultu, vigilax, aſperae illius dux viae, nugas quasdam ſtolidus ille apud te enarrans, uti ſe ſequaris adhortans, monſtrans tibi Demoſthenis & Platonis, & aliorum quorundam veſtigia, magna illa quidem, & his, quae nunc ſunt, majora, ſed obſcura jam, & pleraque a tempore evanida: ac dicet, beatum te futurum, & lege ducturum eſſe Rhetoricen, per haec ſi incedas, ut qui per funes eunt; ſi vero vel pauxillum quidam aut transgrediare extra lineam, aut in alterutram partem magis inclines veſtigium, futurum eſſe, uti ducente ad nuptias recta via excidas. Deinde imitari te jubebit antiquos illos viros: obſoletis orationum exemplis propoſitis, nec facilibus ad imitandum, qualia ſunt de illa veteri officina, Hegesiae, & Cratetis, & Inſulani illius, adſtriſta, & nervoſa, & aſpera,

ὑποσκληρῶς, ἀνδράδης τὸ βάδισμα, πολλὸν τὸ ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι δεικνύς, ἀρρενωπὸς τὸ βλέμμα, ἐγρηγορὸς, τῇ τρυφῇ ἐκείνης ὁδῷ ἡγεμὼν, λήρης τινὰς ὁμάται διεξιών πρὸς σέ, ἐπεὶ οἱ ὠρεκελεύοντο, ὑποδεικνύς τὰ Δημοσθένους οἶχνη, καὶ Πλάτωνος, καὶ ἄλλων τινῶν, μεγάλα μὲν, καὶ ὑπὲρ τῆς νῦν, ἀμυρὰ δὲ ἥδη, καὶ ἀσαφῆ τὰ πολλὰ ὑπὸ τῷ χρόνῳ, καὶ Φησὶ εὐδαίμονά σε ἔσεσθαι, καὶ νόμῳ γαμήσειν τὴν ῥητορικὴν, εἰ χεῖρ τέτων ὁδούσεας, ὥσπερ οἱ ἐπὶ τῇ κάλῳ βαίνοντες. εἰ δὲ καὶ μικρὸν τι ὠρεχθείης, ἢ ἔξω τῇ εὐθείας, ἢ ἐπὶ θάτερα μᾶλλον κλιθείης τῇ βάσει, ἐκπεσεῖσθαι σε τὸ ὀρθὸς ὁδῷ, καὶ ἀγνοῆς ἐπὶ τῇ γάμῳ. εἰτά σε κελεύσῃ ζητῶν ἐκείνης τῆς τεχνικῆς ἀνδρας, ἑωλεῖ ὠρεδείγματα ὠρετιθεὶς τῷ λόγῳ, καὶ ῥάδια μιμνῶσθαι, οἷα τὰ τῆ παλαιᾶς ἐργασίας ἔστιν, Ἡγησίῳ, καὶ τῷ ἀμφὶ Κράτῃ, καὶ Νησιώτῳ, ἀπειροφυγμένα, καὶ νευρώδη, καὶ σκλη-

α Φησὶ] Recepi ex J. Φησὶν cett. e Τούτων] Τούτων Fl. male. f Βάσει] Ῥοπή marg. A. W. g Κράτῃ] Sic Edd. omnes. Κρίτῃ L. Κρίτῃ male in nota Graevii.

12. Τῇ ῥοπῇ] Τῇ βάσει. V. Inverte.

conemmitate puerile? in Oratore dicit, cum Lysiam voluisse imitari, sed particulas incidisse, numeros infregisse, & concidisse, non minus sententiis peccasse, quam verbis, ut non possit quaerere, quem appellet ineptum, qui illum cognovit. Strabo xiv. Geograph. tradit eum principem fuisse styli Asiatici, & corrupisse receptam consuetudinem Atticorum oratorum. Fragmentum ex ejus oratione laudat idem Strabo lib. ix. Ὁρῶ τὴν Ἀκρόπολιν, καὶ τὸ περὶ τῇ τριαινῇ ἔχει τὸ σημεῖον. ὁρῶ τὴν Ἑλλάδα, καὶ τὴν ἰερὴν γέγονα μέγαν. Ἐκεῖνο Λεωκόριον. τούτο Θεσπίον. εἰ δὴ διαμαρτυρῶμαι καὶ ἡ ἱερά. Video arcem, & quod in illo est tridentis signum. Video Eleusinem, & sacrum sum mystes. Ibi est Leocorium, hic Theseum. Non possum enarrare singula. Dein legitur in Ms. καὶ τῷ ἀμφὶ Κρίτῃ καὶ Νησιώτῳ. quod est verius. Fuit quidem Crates Trallianus Rhetor, cujus meminit inter decem hujus nominis claros viros Diogenes Laërtius, lib. iv. in Cratete; sed is fuit obscurus. Critias vero celebris fuit discipulus Socratis, corruptus a Thessalis, & unus ex triginta tyrannis. Cic. de claris Oratoribus, cum dixisset de Themistocle, Pericle, Cleone, hinc, inquit,

Tom. III.

aetati sup̄vares Alcibiades, Critias, Theramenes, quibus temporibus quod dicendi genus viguerit, ex Thucydidis scriptis, qui ipse tum fuit, intelligi maxime potest. grandes erant verbis, crebri sententiis, compressione rerum breves, & ob eam ipsam causam interdum subobscuri. Vide Philostratum lib. I. de vitis Sophistarum in Critia. Per Νησιώτῳ vero intelligit Gorgiam Leontinum ex Sicilia, quae κατ' ἐξοχὴν νῆσος dicitur, quia insularum maris mediterranei fuit maxima, is fuit Empedoclis discipulus, & principatum inter antiquissimos Sophistas tenuit. Vide Philostratum lib. I. de Sophistis, & Plutarchum in vitis Rhetorum. J. G. G.

82. Παλαιᾶς ἐργασίας] Sic infra Ἰππ. c. 5. f. M. du S. 83. Κρίτῃ] Ita L. etiam, quod probro. In Impr. Κράτῃ. Vide omnino φιλοφ. c. 18. Quo loco rite perpenſo patet, ni fallor, delendam eſſe conjunctionem καὶ, ut Critias hic etiam νησιώτης dicatur. M. du S.

84. Νησιώτῳ] (I. e. Gorgiam.) Kuß. Ego vero qui non de Rhetoribus haec dicta puto, sed pictoribus aut potius sculptoribus, ad Critiamque confugio, qui φιλοφ. c. 18. νησιώτης iterum vocatur, & inter sculptores recensetur.

M. du S.

85. Ἀπει-

B

καληρὰ , καὶ ἀκριβῶς ἀποτέλειμνά ταῖςδε accurate intentis *quasi* lineis descripta: laborum porro & vigiliam, & potum aquae, & cultum neglectiorem, necessaria esse dicet, & quae deprecari non liceat; fieri enim non posse, ut viam absque his emeriare. Quod vero omnium est molestissimum, *illud est*, quod plurimum etiam tibi temporis itineris hujus praescribet, annos multos, non secundum dies aut menses, sed secundum totas Olympiades numerans, adeo ut, qui audit, ante succumbat & renunciaret labori, & longum valere speratam illam felicitatem jubeat. Praeter haec etiam mercedes non exiguas poscere aufert talium malorum, neque viae se ducem praestiterit, nisi magnum quiddam ante acceperit.

10. Ille quidem ista dicet, insolens homo & obsoletus vere & Saturnum olens, qui mortuos antiquos ad imitationem proponat, & eruere te postulet rationes olim sepultas, tanquam maximum quoddam bonum gladiorum fabri filium, & alium Atrometi grammatastae, aemulari te jubens; id-

^a Λιπαρές] Ex Mf. Graev. & marg. A1W. Ἀλιπαρές Edd. priores. ^b Ὀλας] Desideratur in Fl. ^c Ἀπαιτεί] Ex marg. A1. recepi pro vulgato ἀπαιτεῖν. ^d Προτίθεις] Προτίθει Fl.

5. Μαχ. υἱόν] Δημοσθένω λέγει. G.

6. Ἀτρομ. — γραμ.] Αἰσχίνω λέγει. G.

85. Ἀκριβῶς ἀποτέλειμνά] A pictura ducta est metaphorā.

86. Πόνον δὲ ἔσ' ἀγρυπνίαν, καὶ ὕδατοποσίαν, καὶ τὸ ἀλιπαρές, ἀναγκαῖα ταῦτα ἔσ' ἀπαραίτητα φήσει. Interpres: Laborem autem, vigiliam, aquae potum, & squalorem, haec omnia necessaria, & inevitabilia dicet. Squalor non desideratur in studiosis eloquentiae. Mf. λιπαρές *affluētiā*, quod reponendum. superius idem mendum opē codicis antiqui delevimus. F. G. G.

87. Λιπαρές] Hoc ex Mf. Gr. In Impressis enim ἀλιπαρές legitur. M. du S.

Ibid. Τὸ λιπαρές] Supra T. 2. Quom. Hist. c. 1. λιπαρές τῶ πυρετῷ febris continua, i. magna, ubi & ex Abulc. c. 4. προθυμία λιπαρές adduxi, quod Gesn. reddit, multo studio. At quum hic dedit, cultum neglectiorem, credo ἀλιπαρές ei placuisse. Jam vero verterem, *adiduitatem*, immo *indigentiam*, cum Hesychio, qui eadem ratione λιπαρές, τὸ διόρμον exponit, καὶ τὸ περιδιδόνον. ἀπὸ τῆ λίαν παρῆναι; unde & λιπαρεῖν διδοῦν, κολλᾶν. Non adeo per *indigentiam* hic inteligo paupertatem; sed aliorum gratiam auxiliumve rogandi necessitatem. (Sed vid. Addenda.) F. F. R.

92. Τριακάδας] Conf. supra de Luī. c. 16. F. F. R.

97. Ἀπαιτεῖν] Puto scriptum fuisse ἀποτίμειν, ut cum reliquis ad. discipulum referatur. In Impr. nihil hic subsidii. M. du S.

Ἀπαιτεῖν] Nihil sani possum exsculpere ex infinito, quod habent, quorum inspiciendorum mihi fuit copia. Interpretatus sum, quasi legeretur ἀπαιτοῖς, tenui mutatione. F. M. G.

Ἀπαιτεῖν] Quia ἀπαιτεῖν sensum commodum non fundit, quod & pristinus Interpres sensit, *expetet mercedem* reddens, non dubitavi recipere ἀπαιτεῖν, nec invito, credo, Cl. Gesnero, cujus versio eodem redit, licet ἀπαιτοῖς ab literis vulgati longius abeat. F. F. R.

2. Κρονικός ἄνθρωπος] Κρόνος forte. F. G. Quare? Cum idem sit. Nihil igitur mutandum. Vid. Spanh. ad Aristoph. Pl. vi. § 81. F. F. R.

5. Μαχαιροποιῶ υἱόν] Τὸν Δημοσθένη. F. G. Μαχαιροποιῶ υἱόν] Demosthenem designat, de cujus patre diximus ad Ένυπ. c. 7. M. du S.

6. Ἀτρομήτης] Τὸν Αἰσχίνω. F. G. Idem etiam adscripserat M. V. La Croze.

Ἀτρομήτης] Aeschinem, de cujus patre multa Demosthenes in Oratione de Corona c. 40. p. m. 170. & seqq. quae cum leges, memento tamen paullo inclement-

idque in pace; neque Philippo invadente, neque imperante Alexandro, ubi illorum ratio utilis tum videbatur; nesciens quae nunc recens inventa sit, brevis, & minime laboriosa, & directa via Rhetorices. At tu noli credere, neque attendere illi, ne te forte assumptum evertat, aut denique ante tempus ut consenes laboribus, efficiat. Verum si omnino attas Rhetorice, & quam celerrime illa vis potiri, plena adhuc vigore dum frueris, ut etiam ab illa colare; videlicet hirsutum illum & ultra mediocritatem virilem, longum valere jube, escendere ipsum, & alios, quotquot decipere potest, educere; anhelantesque & multo sudore diffuentes relinque.

11. Ad alteram vero viam transgressus, cum alios multos invenies, tum in his omnibus quendam & usquequaque pulchrum hominem, fluctuante incessu, in-

ζηλῶν ἀξίων, καὶ ταῦτα ἐν εἰρήνῃ, μὴτε Φιλίππῳ ὀπιόντῳ, μὴτε Ἀλεξάνδρῳ ὀπιτάποντῳ, ὅπως τὰ ἐκείνων τέως ἐδόχοι χρήσιμα. ὅσην εἰδὼς ὁποῖα νῦν κεκαυνομένη, ταχέως καὶ ἀπράγμων, καὶ ἐς τὸ εὐθύ τῇ ῥητορικῇ ὁδῷ. σὺ δὲ μὴτε πείθεσθαι, μὴτε προσέχειν αὐτῷ, μή σε ἐκτραχηλίσῃ ὡς ὁ βασιλεὺς, ἢ τὸ τελευταῖον, προσηρᾶσαι τοῖς πόντοις ὡς ἀσκευάση. ἀλλὰ εἰ πάντως ἐρᾷς, καὶ τάχιστα ἐθέλεις τῇ ῥητορικῇ συνεῖναι, ἀμάρζων ἔτι, ὡς καὶ σπευδάσῃς πρὸς αὐτῆς, ἢ ἴθι τῷ μὲν δασεῖ τέττω, καὶ πέραν τῆς μετρίας ἀνδρικοῦ, μακρὰ χαίρειν λέγε ἀναβαίνειν αὐτὸν καὶ ἄλλους, ὁπόσους ἀν' ἐξαπατᾶν δύνη, ἀνάγειν, καὶ ἀλιπῶν ἀσθμαίνοντες καὶ πολλῶ ἰδρῶτι συνόντας.

Πρὸς δὲ ἑτέραν ἐλθὼν, εὐρήσεις πολλὰς καὶ ἄλλους, ἐν τέτοις δὲ καὶ πᾶνσοφόν τινα, καὶ πάλκαλον ἄνδρα, ἀφαισεαλευμένον τὸ βᾶδισμα, ὅππῃ κεκλασμένον τὸ αὐχέν.

^e Ἐπιτάποντῳ. Nihil variant Edd. nec O. ^f Ταχέως ὁ ἀπρ. Βραχεία ὁ ἀπράγμων O. ^g Ὀδοῖς. Ἡ ὁδὸς O. ^h Μὴ σε. Καὶ σε O. ⁱ Ὡς. Non habet O. ^k ἴθι. Recepi ex O. ἴθι Edd. ^l Δασεῖ male O. ^m Πέραν. Et sic Fl. ⁿ Ἀσθμαίνοντας. Ἀσθμαίνοντα ὁ δ. π. συνόντα O. & Fl. ^o Πρὸς δὲ. Σὺ δὲ πρὸς O. & marg. A1. ^p Πολλοὺς μὲν. Sic O. Μὲν in Edd. aberat.

12. Σὺ δὲ μὴτε πείθεσθαι. Σπῆντες τοῦτο ὁ ποιηταῖς ὁ λογιγράφοις ἀπαρμυφῶντες χρῆται ἀντὶ προσηκτικῶν, ὡς καὶ ἴθι ἐπὶ αὐτῷ. ἀντὶ τῆς μὴ πείθεσθαι, ὅπως πείθεσθαι. τοῦτο δὲ ὡς ἐντυχὴ γίγνεται, ἀλλ' ἵνα καὶ ἀπαρμυφῶντες ἢ ἵνα καὶ πείθεσθαι.

πρόσκειν, εἴον ἀλλὰ σε κελεύω μὴ τοῦτο ποιεῖν, ἀντὶ τῆς μὴ τοῦτο ποιεῖν, καὶ ὡς τῷ Θιολογῇ Γρηγορίῳ, ἢ μὴ διδάσκειν τῷ τρόπῳ. ἀντὶ τῆς προσηκτικῆς τὰ ἀπαρμυφῶν καίται. V.

* Καὶ Non aderat in editis. Addidit M. du S.

mentius ab inimico dicta. Tbi autem Τρόμος verum ejus nomen fuisse dicitur, non Ἀτρομήτης, quod ab Ἀσκήν mutatum fuisse ait. Sed, ut ut sit, hoc obtinuit. Vid. Philostr. p. 506.

M. du S.

Ibid. Γραμμῶντες. Supra Med. c. 4.

M. du S.

10. Κεκαυνομένη. Τὸ καυνομένην δὲ ἀπὸ σκυτοδομικῆς translatum videtur. F.G. Viam secute, ab aratoribus potius translatum puto.

F. F. Weist.

13. Ἐκτραχηλίσῃ. Ab equestri arte metaphora. F.G.

18. ἴθι. Edd. & Ox. Mf. ἴθι, mendose. Vide etiam Ἀντιφ. c. 28.

M. du S.

19. Πέραν τῆς μετρίας. Πέραν sine dubio, propter sequentem consonantiam quiescit Solan. quia sic tum scribi amat, ut de Sals. c. 21. & pro Imity. c. 17. Sed quia nihil varietatis invenio, nihil mutō.

F. F. R.

20. Καὶ πάλκαλον. An legendum λέγων, ut sit, ἴθι

λέγειν. F.G. Jam vero invento ἴθι nihil indigemus τῷ λέγειν. Et quam belle sonarent tres illi infinitivi juncti χαίρειν ἀναβαίνειν λέγειν; ego commate sublato quod post χαίρειν erat, jam facile ita construo, λέγε μακρὰ χαίρειν, λέγε ἀναβαίνειν &c.

F. F. R.

25. Μὲν. Ex Mf. O. ante καὶ ἄλλους.

M. du S.

Ibid. Πάνσοφον. Quem hīscē designari credam, nota nostra ad Titulum hujus opusculi indicavit.

M. du S.

26. Πάγκαλον — ἀλγόν. — ἱππικῶν &c.] Jam eleganti rursus asyndeto haec enuntiat, de quo pauca monuimus ad 2. Ver. Hist. c. 35. Adde Asin. c. 16. m. Icar. 12. Conf. Parasit. c. 13. μάθησιν, πόνον, φόβον, πλῆγας. Quod ideo moneo, ne semper accusetur nimis repetiti καὶ.

F. F. R.

Ibid. Διασισαλδούριον. Sic supra de Merced. c. 33. f. ἀσισαλδούριον τὸ βλήμματα.

F. F. R.

χένα, γυναικῆσιν τὸ βλέμμα, μελιχρὸν τὸ
 φῶνμα, μύρων σποπνέοντα, τῷ δακτύλῳ
 ἄκρῳ ἢ κεφαλὴν κνέοντον. ὀλίγας μὲν ἔτι,³
 ἔλας δὲ καὶ ὑακινθίνας τὰς τρίχας εὐθετί-
 ζοντα, πᾶναβρόν τινα Σαρδανάπαλον, ἢ Κι-
 νύραν, ἢ αὐτὸν Ἀγάθωνα, ἢ τὴν τραγωδίας
 ἐπέρασον ἐκείνον ποιητῶν. λέγω δὲ ὡς σπο-
 τέτων γνωρίζοις αὐτὸν, μηδὲ σε ἔτω θε-³
 σπέσιον χρῆμα, καὶ φίλον Ἀφροδίτῃ καὶ Χά-
 ρισι, ἀφελάθοι. χάριτοι τί φημι; καὶ εἰ
 μύσῃ γὰρ σοι προσελθὼν εἴποι τι, τὸ ὕμν-
 τιον ἐκείνο ἀνοίξας τόμα, καὶ τὴν συνήθη φωνὴν
 ἀφίη, μάθοις ἂν ὡς ἔχει τὴν καθ' ἡμᾶς ᾠδὴν.⁴
 ὅστις, οἱ δὲ ἑρῆς καρπὸν ἔδομεν, ἀλλὰ τι
 ξένοι φάσμα δρόσω ἢ ἀμβροσία τρεφόμενοι.
 τῷ τῶν τοίνυν προσελθὼν καὶ ὡς ἔστιν ὁ σεαυ-
 τὸν, αὐτίκα μάλα ῥήτως ἔση, καὶ ὡς ἐ-
 βλέπῃ, καὶ ὡς ὀνομάζῃ αὐτὸς, βασιλεὺς
 ἐν τοῖς λόγοις σπονητὶ καλῶς ἔση, τὰ τέ-

fracta cervice, vultu femineo, mellita vo-
 ce, unguenta spirantem, summo digito
 oscalpente caput, paucos illos jam quidem,
 sed crispas ferrugineo colore capillos stu-
 diose componentem, delicatissimum quen-
 dam Sardanapalum, aut Cinyram, aut A-
 gathonem ipsum, venustum illum poetam
 Tragoediae. Dico autem ideo, ut his il-
 lum indicis agnoscas, neque fugiat te res-
 adeo divina, adeo Veneri cara atque Gra-
 tiis. Quamquam quid dico? Si enim ad te
 claudentem oculos accedens dicat aliquid,
 Hymettio illo aperto ore, & consuetam
 vocem emittat, statim agnoscas, non esse de
 nostro genere aliquem, qui terrae fructum
 edimus, sed peregrinum quoddam mon-
 strum, rore pascunt vel ambrosia. Ad hunc
 igitur si accesseris, huic te si tradideris, e
 vestigio Rhetor eris, & conspicuus, &
 ut ipse appellat, rex in dicendo sine labore
 constitueris, quadrigis orationis invehctus :
 assum-

* Τίς] Abest ab O. ὁ Σιαυτὸν] Ἐκείνους Fl. c' Ἐση] Non adest in O.

33. Ἀγάθωνα] Ἀγάθων τραγωδίας ποιητὴς, εἰς μαλακίαι σκαυτόμενος. V.

31. Ὑακινθίνας τὰς τρίχας] Conf. supra *Amor.* c. 26. Adde Cl. *J. Ariszen.* de tinct. & colore comar.

32. Κινύραν] *Pindar.* in *Nemæis* & *Plat.* L. 2. de leg. meminerunt Cinyrae. Item *Suid.* in dict. *καταγνη-
 ράσκω.* G.C.

Κινύραν] Myrrhae patrem; alium enim famosum non novi: nec de muliere intelligi facile extorquebis.

33. Ἀγάθωνα] Agathonis poetæ tragici splendidi & liberalis meminit *Aristoph.* in *Thestoph.* cujus carminum mollitiem multis modis deridet. Meminerunt *Suidas* & *Plato.* G.C.

Ἀγάθωνα] De hoc consule eruditissimi *Bentleyi* Dissertationem de *Epist. Eur.* & *Philost.* p. 493. cum not. Vid. etiam *Lil. Gyr.* 299. f. *Aristoph.* p. 766. *Athen.* XIII. c. 4. II. 21. Varia ejus vitia taxat *Arist.* de Poetic. c. 16. & Schol. *Aristoph.* Vide & *Vossium* de Poëtis Gr. M. du S.

41. Ἀρούρης καρπὸν ἔδομεν] *Homer.* II. 2. 142. M. du S.

43. Σιαυτὸν] Florentinam male *ἱκανὸν* habere adleverat *Solan.* Non adeo male; quin vel sic ederem, si plures addicerent. Vid. ad *Parasf.* c. 8. *Asin.* 13. & modo ad c. 8. hujus Dialogi indicata; at quia vulgatum est ad normam, quis id moveret? J. F. R.

45. Βασιλεὺς ἐν τοῖς λόγοις] *Fulium Pollucem*, Onomastici auctorem non tangi hoc libello, cum satis lu-

culenter ostenderit V. Cl. *Hemsterhusius*, non opus est ut operam ea in re ponamus: sed illud tamen indicare placet, neque hanc formulam, neque illam alteram de *τενέροις τῷ λόγῳ* in Onomastico exstare, ut scilicet nec reliqua, quae hic ridet *Lucianus*. Nec est quod quis dicat, in aliis libris iis verbis usum: non enim profecto talia omisit in Onomastico. Illius porro singulorum librorum praefationes longissime absunt ab ea dicendi forma, quam *Lucianus* reprehendit. Sed praeclare actum a Viro doctissimo, non agimus.

J. M. G.
 53. Φαίη ἂν τοιγαροῦν πρὸς σὲ ὡς πῶς ἀσπασάμενος ὅσον ἔτι λοιπὸν τὴν κόμην, καὶ ὑπομιμνῆσθαι τὸ γλαφυρὸν ἐκείνο] Vertunt: Te igitur ita compellabis, reliquum adhuc tibi comam demulcens, & tenerum illud ac jucundum subridens. Ubi est in Graeco tibi? *Theod. Marcellius* legit ἀσπασάμενος, dimota nempe a fronte in tempora, inquit. sed Ms. legit ἐπισπασάμενος, hoc est capillos promittens, pectendo scilicet & comendo, non discipuli, sed suos, ut pulchrior & comitior videretur, majoreque polleret auctoritate. Sic in *Anthol.* ἐπισπασάμενος πῶγονα dicitur, qui barbam comit & expandit. Discipulus non multum comae amiserat, sed magister erat calvastrer, ideoque dicit ὅσον ἔτι λοιπὸν τὴν κόμην. Mox pro αὐτοβάδην Ms. αὐτὸς δαίδια.

J. G. G.
 54. Ἀσπασάμενος] Ἀναψασάμενος legendum omnino

assumptum enim te prima statim ista docebit.

12. Potius vero ipse te alloquatur : ridiculum enim fuerit pro eo me Rhetore verba facere , malum forte talium tantorumque actorem , ut metus sit ne lapsus alicubi personam Herois quam ago , contexam. Dicat ergo ad te ita fere , ubi prius quantum adhuc superest comae demulserit , ac venustulum illud atque molle , ut solet , subriferit , Comicam Autochaidem , aut Malthacen , vel Glyceram quandam blanditia vocis imitatus : rusticus enim est virilis ille vultus , nec delicatum amabilemque Rhetorem decens.

13. Dicet igitur modeste admodum de se , Numquid te , vir optime , Pythius misit ad me , quem Rhetorum vocarit optimum , ut Chaerephonti se interroganti ostendit , quis ef-

θηρκα ἐλαύνων τῷ λόγῳ. διδάξει γὰρ σε ὡς θαλαῶν τὰ πρῶτα μὲν ἐκεῖνα.

Μᾶλλον δὲ αὐτὸς εἰπάτω πρὸς σέ. γελοῖον γὰρ ὑπὲρ τοιούτου ῥήτορος ἐμὲ ποιεῖν τῆς λόγου, Φαῦλον ὑποκριτῶν ἴσως τῶν τοιούτων καὶ τηλικούτων, μὴ καὶ συντρίψω πρὸς πρῶτον τὴν ἥρωα, ὃν ὑποκρίνομαι. Φαίη δ' ἀν τοιγαρὲν πρὸς σέ ἂν δέ πως, ἐπισπασάμενος ὁ πόσον ἐτι λοιπὸν τὴν κόμης, καὶ ὑπομειδιάσας τὸ γλαφυρὸν ἐκεῖνο, καὶ ἀπαλὸν, οἷον εἶωθεν, ἑ αὐτοθαΐδα τὴν κωμικὴν, ἢ Μαλθάκην, ἢ Γλυκέραν τινὰ μιμησάμενος τῷ προσωπῶν τῷ φθέγματι. ὁ ἄγροικον γὰρ τὸ ἀρρενωπὸν, καὶ ἐπὶ πρὸς ἄλλους καὶ ἐρασμίαν ῥήτορα.

Φήσῃ δ' ἐν πάντῳ μετρίαν ὑπὲρ ἑαυτοῦ μῆν' σε, ὡς ἀγαθὸς, ὁ Πύθιος ἐπέμψεν πρὸς μέ, ῥητόρων τὸν ἀριστον προσωπεύων, ὅτε Χαίρεφῶν ἤρετο αὐτὸν, ἔδειξεν αὐ-

δ' A.] Desideratur haec particula in O. e' Ἐπισπασάμενος.] Restitutum ex L. G. O. & marg. A1. Ἀσπασάμενος Edd. Ἐσπασάμενος Fl. etiam recte. f' αὐτοθαΐδα] Αὐτὸς Θαΐδα G. O. g' Ἀβροῦ] Τὴν Ἀβροῦ O. h' Δ' δ'] Sic Fl. B1. & 2. H. P. S. Δ' δ' male f. Τόινω O. i' ὡς ἀγαθὸς] ὡς ἀγαθὸς magis Attice O. k' Ἐπιμψεν πρὸς μί] Ἐπιμψεν ἐπ' ἐμὲ O. l' Ὅτι] Ὅτι O.

no videtur.

Ἐπισπασάμενος.] Ita G. O. & L. In Impr. ἀσπασάμενος, nisi quod Fl. ἰσπασάμενος mendose habet. Confer Z. τ. p. c. 16.

Ἀσπασάμενος — τὴν κόμην] Est inter gestus eorum, qui dicere incipiunt. Quintil. II, 3, 158. In hac enumeratione sunt quaedam non indecentes, ut appellant (cenici, morae, caput mulcere, manum intueri, infringere articulos, simulare conatum, suspiratione sollicitudinem fateri &c. Retineo autem ἀσπασάμενος, & refero ad primam & propriam notionem verbi, qua blandum aliquem manus vel oris contactum significat, quam declarat Eustath. ad Odyss. F, 35. χερσὶν ἥσπασεν, ἀπὸ τῆς ἐπισπῶντος ἐ ἐλκεν Διὸς δειώσις αἰς ἰαντῶν x. τ. λ. pluscula enim sunt p. 111, 11. Similia habet ad Od. T. p. 705, 8.

Ἀσπασάμενος.] Ἀσπασάμενος. Dimora nempe a fronte in tempora. Th. M. At jam invento ἐπισπασάμενος placati erunt Marcellii manes. Lubens quidem cum Cl. Gesn. retinuissem vulgatum ἀσπασάμενος — si ἀσπασάμενος aut κόμης dici posse, novissem; nam cum ablat. χερσὶν alia res est. Cumque vel quatuor Codd. probent ἰσπασάμενος — nemo me temeritatis arguet ex iis adsumfisse id quod intelligo; nec enim ex libidine novandi sic egi. Florentinae quippe illud ἰσπασάμενος proxime quoque ad ἰσπασάμενος — accedit; quia hoc ipsum

poterit dici natum esse ex compendio scribendi πρὸς ἰσπασάμενος. Codicum ergo scripturam praeferre debui.

57. αὐτοθαΐδα.] Conf. supra Tim. c. 54. ubi αὐτοβορίας, aliaque similia composita obiter indicantur. No. 86.

62. Δ' δ'] Mf. O. τοίνω. Ven. utraque mendose δ' δ'.

65. Ὅτι Χαίρεφῶν] Diog. Laërt. p. 42. D. E. πρὸς τὴν Πυθίαν ἰμαρτυρήθη,

Χαίρεφῶντι ἀνελούσης ἐκεῖνο δὴ τὸ περὶ φερόμενον, Ἀνδρῶν ἀπάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Hujus Oraculi meminit & Plato in Apol. Minime tamen spernendum quod ex antiquo Scriptore Aristophanis Scholiastes observat ad Nub. τούτων τὸ χρησμὸν ἐμολογῶν ἐν τῇ κατὰ φιλοσόφους, ψευδοῦσθαι φησι τὴν Πυθίαν τοὺς γὰρ Πυθικοὺς χρησμοὺς ἐξαμύτρως εἶναι. Idem integrum Oraculum sic exhibet:

Σοφὸς Σοφοκλῆς, σοφώτατος δ' Εὐριπίδης. Ἀνδρῶν δὲ πάντων Σωκράτης σοφώτατος.

Emendare conatur Menagius verba haec Scholiastae ad Diog. Laërt. p. 56, D.

^a αὐτῷ ὅστις ἦν ὁ σοφώτατος ἐν τοῖς τότε· εἰ δὲ μὴ τῷτο, ἀλλὰ χεῖ κλέει αὐτὸς ἡκεῖς ἀκῶαν ἀπάντων ὑπερπεπληγυμένων τὰ ἡμέτερα, καὶ ὑμνούντων, καὶ τεθνηκότων, καὶ ^b ὑποπεπληγόντων, αὐτίκα μάλα εἰ-
ση πρὸς οἶόν τινα δαιμόνιον ἄνδρα ἡκεῖς. προσδοκήσεις δὲ μηδὲν τοιῦτον ὄψεαι, οἷον τῷδε ἢ τῷδε ^c παραβαλεῖν, ἀλλ' εἴ τις ἢ Τιτυός, ἢ Ὠτῶ, ἢ Ἐφιάλτης, ὑπὲρ ἐκείνης πάνυ φανένταί σοι τὸ πρᾶγμα ὑπερφύες, καὶ τεράστιον. ἐπεὶ τὸς γε ἄλλους τοῦτον ὑπερφωνόντα εὐρήσεις, ὅποσον ἢ σάλπιγξ τὸς αὐλῆς, καὶ οἱ τέττιγες τὰς μελίττας, καὶ οἱ ^d χοροὶ τὸς ἐνδιδόντας.

Ἐπεὶ δὲ καὶ ῥήτωρ αὐτὸς ^e ἐθέλει γενέ-
σθαι, καὶ τῷτο οὐκ ἂν παρ' ἄλλου ῥῶον μάθοις, ἔπευ μόνον, ὧ ^f Κλητίῳ μέληρα, οἷς ἂν εἴπω, καὶ ζήλω πάντα, καὶ τὸς τό-

set eorum, qui tunc viverent, sapientissimus? Si vero non istud, sed gloria invitatus sponte venis, cum omnes audias supra modum ad nostra percelli, & decantare eadem, atque obstupere, & fascēs nobis submittere: statim sane scies, ad quam divinum virum veneris. Expectabis vero nihil te eorum visurum, quale huic vel illi queat comparari: sed si quis aut Tityus, aut Otus, aut Ephialtes, supra illos omnino ingens tibi nostrum opus & prodigiosum videbitur: quandoquidem ita superari meis clamoribus invenies alios, quantum a tuba tibiae, & apes a cicadis, & a choris, qui tonos accinunt.

14. Quando autem ipse quoque Rhetor vis fieri, & sane a nemine facilius hoc didiceris, sequere tantum, o cura Clyti, ea quae dicam, & accumulare omnia. Et leges quibus te

^a Αὐτῷ] Abest ab O. ^b ὑποπεπληγόντων] Ὑπεπτ. O. ^c Παραβαλεῖν] Adfici ex ἴ. Fl. S. Παραλαβεῖν L. Ald. cett. male. ^d Χοροὶ] Χορικοὶ ἴ. Vulgato adfuerunt O. ^e ἐθέλει] ἐθέλεισιν O. ^f Κλητίῳ] Κλυτίῳ Pell. quod probro. In O. plane deest.

82. Ὡ μέλημα] Ἀντὶ τῆ φρόντισμα. οἶονε * ὥστε ἔ μοι πολλὴ φροντίς ἐστ. V.

* Ὡστε ἔ] Ita ex V. restitutum, cum ante edereetur ἰπερῶς.

66. Ὁ σοφώτατος] Σωκράτης. F.G.
73. Παραλαβεῖν] Παραβαλεῖν. Th.M.
Ibid. Ἀλλ' εἰ τις] Si quis unquam fuit aut Tityus &c. F.G.
74. Ὠτῶ] V. Ἐπισκ. c. 3. cum Schol. & Odyss. loco hic in margine citato. M. du S.
75. Ὠτῶ ἢ Ἐφιάλτης] Homer. Od. A. 307. Et Il. E. 385. M. du S. In Luciani Edd. Ὠτῶ exarabatur: ego accentu circumflexo notavi, ut oportebat. ἴ. F. R.
79. Χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας] Sola ἴ. hic pro χοροὶ habet χορικοὶ. Vid. Diog. Laërt. p. 146. B. M. du S.
Ibid. τοὺς ἐνδιδόντας] Ordientes cantionem, auspicantes. ἐνδοσιμον auspicatus, ἀρχὴ τ' ὥδης. F.G.
τοὺς ἐνδιδόντας] Versum est, qui remisse canunt. Et est sane verbo ἐνδιδόναι etiam illa concedendi & remittendi notio, sumta ab his qui poculum, ut hoc utar, ministrant & praebent bibenti, atque ad eum se accommodant, vid. Xenoph. Cyrop. I, 3. Unde deinde ἐνδιδόναι & ἐπιτίειν opponuntur apud Plut. de discr. adul. p. 95. fin. H. Steph. 8. Verum haud paullo melius huc convenire videtur ille intellectus, quem monstrat nomen τὸ ἐνδοσιμον, late a Βυδαέο explicatum. Nempe ἐνδιδόναι dicitur praecentor, cum submissa voce choro tonum indicat, quo jam statim utendum

fit. Etiam nostri vocant den ton angeben / cum praecentor tenui voce, ut nemo praeter proxime adstantes exaudiat, harmonicam tetractyn c, e, g, c, vel similem accinit, quam illi deinde legem carminis habent. Hinc demum vis illa comparationis apparet. ἴ. M. G. τοὺς ἐνδιδόντας] De tono musico etiam dici, probavimus supra ad Salt. c. 10. Adde Alex. c. 19. ubi bis τὸ ἐνδοσιμον λαβεῖν eod. modo. Cl. Hemsterh. orac Graevianae adpinxerat, adeundum L. Bos Obs. Crit. p. 78. Hujus igitur verba addam: „Καὶ οἱ χοροὶ τοὺς ἐνδιδόντας, & chori eos qui remisse canunt, habet Interpres. Significat quidem ἐνδιδόναι remittere; sed „quando de cantione & choro sermo est, dicitur ἐνδιδόναι & ἐνδοσιμον δίδοναι de chorodidascalo, qui „cantionis exordium faciebat, cui chorus accinebat. „Exempla passim occurrunt. Malim itaque verba „Luciani reddere: & chori eos qui cantionem auspicantur, vel canendi exordium faciunt. Facile enim „totus chorus multitudine vocum superabat unam „magistri & chorodidascali vocem. Pari modo erant saepe Interpretes reddendo vocem ἐνδοσιμον remissum, ubi reddenda erat incensivum, ut apud Ar. remidorum ἄσμαι ἐνδοσιμον (vel ἐνδοσιμον) καὶ κελύσεις „καὶ πρὸς ἔργα, cantilena incensiva & hortatoria ad „ορε-

ne iussero, accurate mihi observa. Quin potius jam procede, nihil cunctatus, neque perterritus, si non initiatus ante sis illis, quae ante Rhetoricam altera illa praevia disciplina dementibus et vanis hominibus multo cum labore tanquam viam substernit. Nihil enim is opus erit. Sed illotis pedibus, ait prover-

90⁸ μὲν, οἷς ἀν' ὀπιτάξω χρῆμα, ἀκριβῶς μοι ὡς ἀφύλακτε. μᾶλλον δὲ ἤδη προχώρει, μηδὲν ὀκνήσας, ἢ μηδὲ πτοηθεὶς, εἰ μὴ προετέλεσθης ἐκεῖνα τὰ πρὸ τῆς ῥητορικῆς, ὅπως ἡ ἄλλη προπαιδεία τοῖς ἀνοήτοις καὶ ματαιοῖς μὲν πολλὰ καμάτους ὁδοποιεῖ· εἰδὲν αὐτῶν ἡ δέησι. ἀλλ' ἀνίπτοις^κ τοῖς ποσὶν (ἢ παροιμία φησὶν) ἐμβαίνει, εἰ μείον ἔχων ἀφ' ἑαυτοῦ, εἰδ' ἀν' τὸ κοινότατον, μηδὲ γράφειν τὰ γράμματα εἰδῆς. ἄλλο γὰρ τι^ι ὡς πάντα ταῦτα ὁ ῥήτωρ.

15. Dicam vero prius, quae oporteat ipsum te viatici instar ad hoc iter domo afferre, et quomodo commensum parare, ut quam celeritate emectiri illud possis. Tum ipse quoque partim progredienti in via ostendens, partim admonens ante solem occasum Rhetorem supra omnia efficiam, qualis ipse sum, qui extra

90⁹ Λέξω δὲ πρῶτον μὲν ὅποσα χρὴ αὐτόν σε οἰκοθεν ἔχοντα ἔχειν ἐφόδια πρὸς τὴν πορείαν, καὶ ὅπως ὀπιτιτίσαι, ὡς ἀν' τάχιστα ἀφηνύσαι δυνηθείης. ἔπειτα καὶ αὐτὸς, ἃ μὲν προῖοντι ὀπιτικνύς χτ' ἑὸν ὁδόν, ἃ δὲ καὶ ἰωθῶντα, πρὶν ἡλίον δύνασι, ῥητορὰ σε ὑπὲρ τῶν πάντων ἀποφανῶ, οἷον αὐτὸς εἰμι, ἀναμ-

9 Παραφύλακτε] Φύλακτε O. h. Μηδὲ πτοηθεὶς] Μηδὲ πτοηθῆς O. Μηδὲ discretim etiam f. aliaeque quaedam, hic & fere ubique. i. Δέησι] Δέησι O. k. Τῶς] Omittit O. l. Παρὰ] Restitut. ex Fl. & O. Nam παρ' Edd. vulgo. In O. vero Παρὰ ταῦτα, omisso πάντα. m. Ἐπειτα] Ἐπειτα δὲ e Thom. Mag.

98. Ἀ μ — ἀ δ] Ἀ μ, ἀ δὲ μὴ εἰπῆς· ἀλλὰ τινα μὲν, τινα δὲ. εἰ δὲ Ἀσκιαρὸς λέγει ἐνταῦθα οὐκ οἶδα εἴτε παύζων, εἴτε σπυδαίων. καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι, διδούς ἄτα-

σι τοῖς δευτέροις, ὧ μὲν πάντε δραχμάς, ὧ δὲ μίαν, ὧ δὲ ἡμιστάλαιον. ὁ δὲ αὐτὸς ἔτ' ἐξελέγχει τοῦτο ἐν τῇ τ' ἐκδοτικῇ αὐτοῦ. V.

† Ψυδολογῆ] Lege Ψυδολογῆ, & sic Th. Magister, unde totum habet Scholion. M. du S. Recte quidem in Th. Mag. Ψυδολογῆ edidit Blankh. At in aliis Thomae exemplaribus

male legi Ψυδολογῆ, adscriptum habeo in marg. Thomae; quare & Scholiast. ex aliquo corrupto Cod. Ψυδολογῆ quoque dedisse, suspicari licet. J. F. R.

98. ορεα. Perperam ibi Cornarius, remissa. J. F. R.

82. Ἐπε μόνον, ὧ Κλητίς μύλημα οἷς ἀν' εἶπω, καὶ ζήλω πάντα] Interpres insulse: solum o gloriolae studium, ea, quae dico, sequere, ac omnia imitare. Num κλητί^ς est gloriola? Verre O Clytii deliciae, qui curae cordique eris Clytio. Sic & φιλότης amor, pro homine quem amamus tenerime. sic μύλημα cura, pro qui nobis curae est. Clytius est Rhetoris nomen. J. G. G. Ibid. Ὡ κλητί^ς] An κλητί^ς Mercurii, aut Dei cuiuspiam nomen, ut ἔφ' ἑ, φέξ', & simil.? Interpres κλητί^ς a κλη^{τί} gloriolam exponit, sed quae analogia?

Ibid. Κλητίς μύλημα] M— amatorium esse jam observavit Casaub. ad Ath. 84f. Mea cura. V. Eur. Or. 478 & 481. κλητί^ς ἱμῶν, σύγγημ' ἱμῶν. Vid. etiam Eur. 19. A. p. 309. A. Anacr. Od. uis πόθος πόθος ἱερῶν μύλημα. Pind. Pyth. X. ὦ τὸ παλαιότροισι Ναιαῖσιν τὸ παρ' ἡμῶν μύλημα. Κλέων μ— legere jubet Kühnius praef. ad Bullacem; quod Cl. Hemsterhuisio non placet praef. ad Poll. p. 26. M. du S.

99. Δέησι] Hoc praefero; licet & alterum imper-

sonaliter, ut dicimus, acceptum, non sit absurdum. Vid. ad Imag. c. 5. & hic c. 18. J. F. R.

Ibid. Ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν] Erasmi. Paroemiogr. J. B.

Ἀνίπτοις τοῖς ποσὶν] Latini, illotis manibus. Sed ἀνίπτοις γὰρ ποσὶ habuimus etiam supra Demon. §. 4. pr. J. F. R.

94. Περὶ πάντα] Παρὰ πάντα. Th. M. Idem praecipunt schedae F. G. W. J.

Παρὰ] Ed. Fl. uti conjecerat Marc. Mf. Ox. etiam ὡς, & πάντα omittit. Impr. περι. M. du S.

98. Ἀ μ — ἀ δ] Th. Mag. Lit. A. p. 1. Ἀ μ, ἀ δ, μὴ εἰπῆς, &c. totidem verbis habet ea quae Scholiafles noster. Sed vid. T. I. Tim. c. 57. ubi cum nemo Th. Magistro objecerit, & alios ita quoque solere, paucis id videamus. Evang. Matth. XXI. 35. ὃν μὲν — ὃν δὲ — ὃν δὲ. Diad. Sic. IV. 31. ὃς μὲν & ὃς δὲ. Item c. 50. No. 85. ubi Cl. Wessel. aequae ac loco superiore plura indicavit, ac modo ὃς μὲν, ὃς δὲ, modo τοὺς δὲ scribi ostendit. Quare addo tantum Herodian. VIII. 1. 8. Ἀ μ ἐκφορήσας, ἀ δὲ κἀπαρήσας. Et V. 7. 11. ὃς μὲν ἀπικτεῖν, ὃς δὲ ἐφυγάδωσεν. Item III. 8. 12. ὃν.

ἀναμφιλέκτως τὰ πρῶτα, καὶ μέσα, καὶ
τελευταία ἢ λέγειν ἐπιχειρῶντων^a ἔχων.
κόμιζε τοίνυν τὸ μέγιστον μὲν ἢ ἀμαθίαν,
εἴτα θράσος^b ὅτι^c τέτοις καὶ ἄλλως
δὲ τόλμαν καὶ ἀναισχυντίαν. αἰδῶ δὲ ἢ ἐπι-
είκειαν, ἢ μετριοτήτα, ἢ ἐρύθημα, οἴκοι
ὑπόλοιπα. ἀχρεία γὰρ, καὶ ὑπεραντία τῷ
πράγματι. ἀλλὰ^c μὴν καὶ βοῶν ὅτι μεγί-
στην, καὶ μέλ^d ἀναισχυντίαν, καὶ βλάβη, οἷον
τὸ ἐμόν. ταῦτα δὲ ἀναγκαῖα πάντων, καὶ
μόνα ὅστιν ὅτε ἱκανά. ^e ἢ ἐὰν δὲ ἐς τὴν
εὐαίθετος, καὶ λευκή, ἔργον δὲ Ταραντίνης
ἐργασίας, ὡς διαφαίνεται τὸ σῶμα. καὶ ἡ
κρηπίς Ἀττικὴ καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυ-
χιδές. ἢ ἐμβὰς Σικυνωῖα, πῖλοις τοῖς λευ-
κοῖς ὅτι πρέπεται, καὶ ἀκόλουθοι πολλοί, καὶ
βιβλίον αἰεῖ. ταῦτα μὲν αὐτὸν χρὴ συνιλεῖν.

*controversiam primas & medias & ultimas fe-
ram eorum qui audent dicere. Affer igitur
maximum quidem inscitiam, deinde confiden-
tiam post haec, & praesertim audaciam atque
impudentiam: pudorem vero, aut aequitatem,
aut modestiam, aut ruborem domi relinque:
inutilia enim & contraria negotio. Verum
enimvero clamorem quam maximum affer,
& modulationem impudentem, incessantemque
qualis meus est. Haec vero necessaria omnino,
& quae sola interdum sufficiant. Vestis autem
sit florida, & candida, de Tarentino textiri-
fio, ut corpus perluceat: crepida Attica, &
muliebris, illa scissilis: aut calceus Sicyonius,
qui in albis coactilibus magis deceat. Sint et-
iam pedissequi multi, & semper liber. Et haec
ipsam te conferre oportet.*

16. Re-

^a ἔχων. κόμιζε] Deest ἔχων in O. & pro κόμιζε, legit νόμιζε. ^b Τούτοις καὶ ἄλλ. δὲ] Pro his τούτοις & tan-
tum O. ^c Μὴν] Omittit O. ^d Μόνα] Et hoc deest in O. ^e ἢ ἰσθῆς] Καὶ ἡ ἰσθῆς O. ^f ἔργον] ἔργα O.
Et mox male Ταραντίνης. ^g Καὶ] Non habet O.

16. Πολυχιδές] Πολυχιδές, τὸ ἰὺν εἰς κτον. ἐμβάδας δὲ
τὰ ὑφ' ἡμῶν καλλίγεια. καὶ δὴλον ὅτι ἂν πῖλοις αὐτῇ ἐπι-

πρίπτει τοῖς λευκοῖς ἢ ὅτι ὅτι ἂν ἐπὶ ἄλλῃ γένει ἂν ὑπο-
δηματῶν. V.

* Ἐπιπρίπτει] In Impress. περιπρίπτει erat. In textu Lu-
ciani recte legitur ἐπιπρίπτει, unde legendum & hic ἐπιπρί-
πτει, ad quod propius accedit, quod in V. & Exc. G. legitur

ἐπιπρίπτει.
† ὅτι γ'] ἢ edita. Correxerit

M. du S.
M. du S.

ἂν μὲν ἐπιστολὰς προκομίζων — οἷς δὲ δῶρα διειδίζων πεμ-
φθίνα. Ergo non joci causa sic scripsit Lucianus; si
non prorsus Attice, at κοινῶς, & usitate. ^f F. F. R.

5. Ἀμαθίαν] Simile quid infra (Δραπ. c. 12.) ubi
pariter Sophistas & declamatores exagitat. ^f L. K.

6. Τούτοις καὶ] Ita Codex Ox. In Fl. Ed. τούτοις. In
reliquis τούτοις. καὶ ἄλλως δὲ. ^f M. du S.

14. Τῆς Ταραντίνης ἐργασίας] Sic D. Meretr. VII. com-
mendat Ταραντίνιδος. Est autem Ταραντίνιδος, ὑφασμα
διαφανές & λεπτόν τ' Ταραντίνων ἀφανίστρον τοῦτο καὶ
σκαδίζονταν. Sic ad oram Codicis Memmiani. ^f B.

Ibid. Ταραντίνης ἐργασίας] Pollux 7, 77. τὸ Ταραντι-
νίδος διαφανές ἐστὶν ἱδρυμα, ὀνομασμένον ὅτι τ' Ταραντι-
νῶν χρήσιμος & τρυφῆς. Laudatus ibi Mercer. ad Aristaen.
I, 25. qui alia ibi Luciani, Alciphronis, Philostrati loca
adhibuit. ^f M. G.

15. Ὡς διαφανέας τὸ σῶμα] Dixi de his vestibus
ad illud Petronii,

Palam prostrare nudam in nebula linea?

^f B.

Ὡς διαφανέας τὸ σῶμα] Similiter Anacreon Ode 28.

Στόλισον τὸ λείπον αὐτῇ

ὑπὸ πορφύροις πῖλοις

διαφανέας δὲ σαρκῶν
ὀλίγον τὸ σῶμα ἔλεγχον.

Plura similia congeffit in Animadv. ad Anacr. p. 81.
non omisso hoc Luciani loco

16. Τὸ πολυχιδές] Vix dubium, idem esse genus
calceamenti, de quo Pollux 7, 85. Σχισταὶ πολυτελεῖς
ὑπόδημα, καὶ θρυπτικοὶ πάντας δὲ & λεπτοχιδῆς ὀνόμαζον.
Porro ita interpungo hunc locum, καὶ ἡ κρηπίς Ἀττικὴ
καὶ γυναικεῖα, τὸ πολυχιδές ἢ ἐμβὰς Σικυνωῖα κ. τ. λ.
Κρηπίδας & ἐμβάδας uno tempore ut induat aliquis,
non videtur posse fieri: quare pro ἢ ἐμβάδας legendum
puto ἢ. Denique πῖλος intelligo tibialia e lana con-
densata vel conciliata. Unice huc facit Pollux, &
quem is laudat Plato. Adscribamus verba 7, 171. Οὐ
μόνον δὲ ὁ ἐπὶ τ' κεφαλῇ ἐπιτιβέωμεν πῖλον ὅπως ἐκα-
λεῖτο, ἀλλὰ & ὁ τοῖς ποσὶν, ὡς δηλοῖ Κρετῶν & Μαλ-
θακῆς (ut verisimile est ergo, in descriptione homi-
nis μαλθακῆ, qualis hic noster) λέγων, λευκοῖς (ut hic)
ὡς ποσὶν ἔχων πῖλος. ὁ δὲ Πλάτων ἐν συμποσίῳ (sub
fin. p. m. 335. B.) — ἐπιτιβέωμεν τοὺς πόδας εἰς πῖλος
τι & ἀραικίδας. ^f M. G.

17. Ἐμβάδας Σικυνωῖα] De hoc calceamenti genere,
pag.

16. Reliqua in via jam inter progredien-
dum vide atque audi. Nimiram leges tibi ex-
plico, quibus utentem agnoscat te Rhetorice at-
que admittet, neque aversabitur & jubebit
facessere, tanquam non initiatum & mysterio-
rum exploratorem. Sed primo maxima habi-
tus cura habenda est, & decentis amictus.
Deinde quindecim circiter, non plura certe
viginti, Attica nomina undecumque collecta,
eaeque diligenti meditatione comprehensa, in
votum & extrema lingua habeto, illud ἄττα
& κᾶτα & μῶν, & ἀμυγέπη, & λῶς, &
similia, & in unaquaque oratione, tanquam
condimentum illorum adsperge: reliquorum
vero nulla cura sit, si dissimilia his, & ex
alia quasi tribu sint, & absfona. Purpura mo-

20 Τὰ δ' ἄλλα καθ' ὁδὸν ἤδη προΐων, ὅρα
& ἄκκε. & ἡ δὴ σοι τὸς νόμους δέμει, οἷς
χρῶμενόν σε ἡ Ῥητορικὴ γνωρίει & προσήκει,
ἢ δὲ >π>στραφήσει & σκορακίει, καθάπερ
ἂτέλεσόν τινα & κατὰσκοπον τ' >π>ορρή-
25 των. Ἄλλα ὀχήματ' ἢ τὸ πρῶτον ἐπι-
μεληθῆναι χρὴ μάλιστα, & εὐμόρφῃ τ' ἀνα-
βολῆς, ἢ ἐπίστα πέντεκαίδεκά περ, ἢ ἐ
πλείω γε τ' εἴκοσιν. Ὁ Ἀττικὰ ὀνόματα ἐκ-
λέξας ποθεῖν, & ταῦτα ἀκριβῶς ἐκμελετῆ-
30 σας, πρὸ χειρὸς ἐπ' ἄκρας τ' γλώττης ἔχει,
τὸ ἄττα, ἢ & κᾶτα, & μῶν, & ἀμυγέ-
πη, & λῶς, & τὰ τοιαῦτα, & ἐν ἅπαντι
λόγῳ, καθάπερ τι ἥδυσμα ὅπτι πατρίε αὐ-
τῷ. μελέτω δὲ μηδὲν τ' ἄλλων, ἢ εἰ
35 ἀνόμωα τέτοις, & ἄσύμφυλα & ἀπαρδά.
ἢ

b Δι' σοι] Σοὶ δὲ Fl. i Οὐ δὲ] Quaedam ἔδδ' ut solent. k Ἀτέλεσόν] Ἀταλίστατον O. l Ἀλλὰ] Deest in
Fl. m Ἐπιστα] Ἐπιστα δὲ O. n ἢ εἰ] Omisit Fl. o Ἀττικὰ ὀνόμα] Ἀττικῶν ὀνομάτων O. p Καὶ κᾶτα &c.]
Καὶ τὸ κᾶτα, & τὸ μῶν O. q Ἐάν] Εἰ O. & marg. At. r Ἀσύμφυλα] Recte sic P. S. f. Ἀσύμφυλα male
Fl. Ald. B1. H. Fr.

pag. 989. (i. e. D. Meretr. XIV.)

Ἐμῶς Σικανίας] V. Ec. A. XIV. & Leopard. 7.

M. du S.

23. Σκορακίῳ] Quasi tu dicas *incorvabis*, h. e. in
corvorum praedam cedere jubebit, iracunde rejiciet,
& vulgari illo ἐς κόρακας. Illustrat Bergler. ad *Alciph.*
p. 177.

Σκορακίῳ] *Alciph.* I. Ep. 38. τί δὲ τ' Αἰγυπτιῶν ἰμ-
ποιοὺς ἀπισκορακίσαν; vid. Bergl. p. 177. Sed video
Gisnerum eodem jam remisisse.

J. F. R.

31. Ἀττικὰ] Eundem vocum Atticarum usum affe-
ctatum perstringit *Themistius* Or. I. Vide eam in
rem collecta a *Cressolio* Theat. Rhet. III. p. 335. &
de λῶς, *Philost.* p. 497. cum notis.

M. du S.

Ἀττικὰ] Κᾶτα & ἄττα habuimus *Lexiph.* c. 21. Sed
& ἄττα ibid. c. 5. Nec alibi abstinet *Lucianus*, Ἀττικὰ
etiam utens *Tim.* c. 28. *Imag.* 13. *Icar.* 25. &c. Ἀτ-
τα vero *Amor.* c. 17. *Hermot.* 30. f. *Lexiph.* 14. 21.
ac frequenter eod. Dial. adfectatum Atticarum vocum
usum etiam perstringi a *Themistio*, Or. I. pluraque in
eam rem collecta a *Cressolio*. in theatr. rhetor. jam no-
tarat *Olear.* ad *Philost.* Sophist. L. I. p. 497. No. 6.
Quae *Solanus* ei sublegit.

J. F. R.

33. Ἐπίπατ'is] Supra *Reviv.* c. 22. f. ἐπίπατ'is ἐν
τοῖς ἰσπανίαις.

J. F. R.

35. Ἀσύμφυλα & ἀπαρδά] Λεξικογράφοι non ἀσύμ-
φυλα legunt, sed ἀσύφουλον. Proferunt *Homeri* locum
ex *Iliad.* IX. & alterum *Luciani* ex *Lib. de Hist. scri-
benda*. Et quidem apud *Homerum* etiam *Cic.* ἀσύφου-
λον legisse videri potest, *Tusc.* III. in Latina interpre-
Tom. III.

tatione illius loci *Homerici*. Sed verum si amamus,
non nauci utraque vox ἀσύμφουλον & ἀσύφουλον, neque
Cicero ἀσύφουλον magis quam ἀσύφυλον legisse, ex illa
interpretatione argui potest. Scriptura vero illa ἀσύμ-
φυλα & ἀσύφουλον ex Criticae gentis delirationibus
orta est, quas apud *Etyimologistam* legere licet. Ora-
toria vox est ἀσύμφουλον, & Poëtica, necessitate car-
minis ἀσύφουλον, ὃ ἔξω τῆ φύλες αὐτοῦ, ἢ ὅτι ἐκ τῆ φύ-
λες αὐτοῦ, qui extra gentem suam, sive extraneus gen-
ti suae, ut nunc ἀσύμφουλα & ἀπαρδά, quasi quae ex-
tra gentem suam, atque extra chororum. Et vero etiam
Luciani loco illo de hist. scribenda, rectius fuerit
ἀσύμφουλον & ἀνέμωσον, quam ut nunc est, ἀσύφουλον,
aut ἀσύφουλον, quia, ut praemonui, ἀσύφουλον non nau-
ci vox, ἀσύφουλον poëtica. *Heyschius* tamen ἀσύφουλον
inquit, ἀδδκίμω, μηδὲν ἄξιον, ἄτιμω. Sed ea
omnia etiam recte interpretamenta vocis ἀσύμφουλον.
Etiam illud *Iliadis* XXIV. Ἀλλ' ἔγω σοι ἄκυσσα κακὸν
ἔπ' ἔμε, ἔδ' ἀσύφουλον, rectius legeris, ἔδ' ἀσύφουλον, quasi
dicat *Helena*, verbum erga me quasi extraneam, aut
quasi peregrinam, neque gentis ejusdem. Patet
locum ipsum inspectanti: & illud *Iliad.* IX. ἀσύφουλον
μ' ἔμε, melius ἀσύφουλον μ' ἔμε, infamem fecit me
neinpe quasi de gente mea ejectum, aut exulem. Ve-
tus itaque scriptura illa fateor ἀσύμφουλον & ἀσύφου-
λον: sed etiam *Saturniae* *Lemæ* veteres sunt. *Th. M.*

Ἀσύμφουλα] Lubens edoceri me passus sum a vi-
ris doctis ad πῶς ἴσας. c. 11. ἀσύμφουλον & illic & hic
in bonis libris esse, idque interpretando secutus sum.

J. M. G.

ἡ πορφύρα μόνον ἔτω καλὴ, καὶ εὐανθὴς, καὶ σισύρα ἢ παχεῖαν τὸ ἱμάτιον ἦ.

Μετὰ δὲ σπόρρητα καὶ ξένα ῥήματα, καὶ σπανιάκεις ὑπὸ τῆς πάλαι εἰρημνύα. καὶ ταῦτα συμφορήσας σποτόξευε προχειρίζομαι ἔς τῆς προτομιλῆντας. ἔτω γὰρ σε ὁ λεὼς ὁ πολὺς σποδέφον, καὶ θαυμαστὸν ὑπολήφον, καὶ τὴν παιδείαν ὑπὲρ αὐτῆς. εἰ σποτλεγγίσασθαι μὴ τὸ σποξύσασθαι λέγοις, τὸ δὲ ἡλίω θέρεσθαι, εἰληθερεῖσθαι, ἢ ἀρραβῶνα δὲ προτίμιον, ἢ ὄρθρον δὲ ἀκροκνεφές· ἐνίοτε δὲ καὶ αὐτὸς ποίει καινὰ καὶ ἀλλόκοτα ὀνόματα, καὶ ὀνοματοβέτῃ μὴ ἐρμηνεύσαι δεινόν, εὐλεξιν καλῶν, ἢ συνειδόν, σοφόναν, ἢ ὀφθόνον, saltatorem vero χειρότοφον. Si vero vel in jungendis verbis peccaveris, vel barbaria singula protuleris; unum sit remedium,

do pulchra sit, & florida, licet crassa de pellibus penula sit ipsum vestimentum.

17. Postea abstrusa sunt & peregrina verba, & rarer a veteribus dicta. Atque haec collecta in proman habere, ut jaculari possis in eos, qui tecum loquuntur: ita enim vulgus te respicient, atque admirandum hominem putabant, cujus supra captum sum sit eruditio, si ἀποσπλεγγίσσασθαι dicas pro destringi & pro sole uti εἰληθερεῖσθαι, & arrhabonem, nominis προτίμιον, & diluculum ἀκροκνεφές. Interdum vero & ipse facies, ac pones rebus, noua & absurda nomina, vocans eum, qui eloquendo valet, εὐλεξιν, & prudentem σοφόναν, saltatorem vero χειρότοφον. Si vero vel in jungendis verbis peccaveris, vel barbaria singula protuleris; unum sit remedium,

a Πάλαι] Et sic habere Fl. cum f. Fr. & Ox. notat Solan. b Ἐς] Πρὸς O. c Μὴ] Omittit O. d Ἀρραβῶνα] Recte sic Fl. Ἀραβῶνα male f. Ald. Bt. H. P. S. e Προτίμιον] Προνόμιον G. O. & marg. Ai. In vulgato conspirant Edd. f Ὀνοματοβέτῃ] Νομοβέτῃ O. g Καλῶν] Καλῶν O.

36. Ἡ πορφύρα] Ἡ πάμφω· scilicet. Hæc μάλιστα accipienda. F. G.

Ἡ πορφύρα] Nimirum ad clavum illum purpureum tunicarum respicit, & ad praetextam togæ purpuream, f. ἰδὲ τὰ παλαιὰ πορφύρα. Absurdam nempe hujus Praeceptoris orationem sic declarat, ut dicat similem centoni misero, de levidenti panno, filo crasso, vel de pellibus adeo hirsutis, cui attexta vel assuta sit purpura. Nempe σισύρας nomen non satis definitum habet notionem, & ista complecti potest omnia; quod apparet, si quis conferre velit, quæ ad Aristoph. Nub. 10. attulit spanhemius, & antiquus Schol. ad Ejusd. Ran. 1507.

37. Σισύρα] Gl. Mss. σισύρα χιτῶν βαρβαρικὸς οὐ δρμύτων. Rusticorum indumentum, sic Long. lib. 2. σισύρας ἐκ δρυμνῶν, penula scortica ex pellibus ovillis confarcinata, de qua Casaub. ad Apol. Apul. Junger. ad Long. dicitur etiam σίσυς, & σισύρα Tzet. ad Lycophron. f. B.

44. Ἀποσπλεγγίσασθαι] Ea vox, Xenophontis ætate proba, usurpari jam desierat. M. du S.

Ἀποσπλεγγίσασθαι] Habet, verum, est, hoc verbum Pollux 7, 179, illud vero alterum ἀπλεγγίσασθαι non habet. Sed hoc nimis parvum argumentum, est, quo nihil contra Hemsterhusianam disputationem, quam ante probavimus, efficitur. Caeterum nili consultum videretur in ipsa interpretatione signare, quorundam lektorum causa, voces damnatas, possit forte etiam effingendis de Latino fonte verbis ostendi, quid de Græcis judicet Lucianus. Sic ἀποσπλεγγίσασθαι esset

destrigilari, εἰληθερεῖσθαι (quod tamen alias probum & Hippocratis verbum esse, Foësiana ostendit oeconomia) solicalere, προτίμιον proprietium, ἀκροκνεφές summicrepusculum, εὐλεξιν benedicum, σοφόναν doctanimum, χειρότοφον manu doctum. f. M. G.

46. Τὸν ἀρραβῶνα δὲ προτίμιον] Mss. τὸν ἀρραβῶνα δὲ προνόμιον. pro arrabo dicunt pronómiον. Προτίμιον, ἐπιτίμιον, προτίμιον, προστίμιον, est multa. sed προνομία ἡ, & προνόμιον τὸ est praerogativa, ut constat ex Suida, & Hesychio. Videtur tempore Luciani a male loquentibus acceptum esse pro ἀρραβῶν, quod tamen a polioribus improbatum. Cum tamen τιμὴ sit pretium, & ἐπιτιμῶν pretium intendere, προτίμιον pluris aestimare, non repudiandam duco vulgatorum librorum scripturam; videntur enim tum temporis non emendate loquentes προτίμιον dixisse, quod penditur pro re emta ante τιμὴν, ante justum pretium. f. G. G.

49. Ὀνοματοβ.] Vox ab Oratore quem inducit procusa. M. du S.

51. Χειρότοφοι] Ita Edd. hic unanimi consensu. Et sic de Salt. c. 69. At Lexiph. c. 14. f. χειρότοφοι λεγας. Utrum igitur rectius? Utrumque analogia admittit, sive a genit. χειρὸς vel dat. χειρὶ formatum velis; sed in compolitis usus magis spectandus, qui ab analogia saepe recedit, ut bene monet Cl. Casaub. ad Athen. VII. c. 9. p. notar. 322. docens, compolitas voces originem saepe dissimulare, mutatis, adjectis, detractis literis aliquot — Sic ἡμεροδρόμος ait, dici-mus, non ἡμεροδρομοι: sic ἡμερόκοιτος, non ἡμερόκοιτος, δεξόκοιτος, δεκαδοκοιτος, & similia multa. Et

impudentia, ac in promptu statim nomen, al-
cuius, qui neque sit, neque fuerit unquam,
poetae, vel solutae orationis scriptoris, qui ita
dicendum probaverit, vir doctus, & linguae
ad summam accuratorem peritus. Verum le-
ges etiam non tu quidem vetera, neque si
quid nugator ille Isocrates, aut expers Gra-
tium Demosthenes, aut frigidus Plato, scri-
psere: sed libros paullo ante nostram aetatem
editos, & istas quas declamationes vocant, ut
commemari ab iis instructus habeas, quo in
tempore abutaris, atque inde, tanquam e pe-
nu depromas.

18. Si vero etiam dicendum sit, & argu-
menta quaedam praesentes subjiciant, atque
dicendi materiam; quaecumque difficilia sunt,
facilia dicantur, & contemnantur, quasi vi-
tile omnino nihil ipsi elegerint: tu vero nihil

τίαν· & πρόχειρον εὐθὺς ὄνομα, ἔτε ὄν-
τινός, ἔτε γενομένου ποτὲ ἢ ποιητῆς, ἢ
συγγραφέως, ὃς ἔτω λέγειν ἐδοκίμαξε σο-
φὸς ἀνὴρ, & τὴ φωνὴν ἐς τὸ ἀκρότατον ἰσχυ-
ρησώμεν. ἀλλὰ καὶ ἀναγίνωσκε
τὰ παλαιὰ μὴ μὴ σύ γε, ἢ μὴδὲ εἴ τι ὁ
Λύσιος Ἰσοκράτης, ἢ ὁ χαρίτων ἄμοιρος
Δημοσθένης, ἢ ὁ ψυχρὸς Πλάτων, ἀλλὰ
τῶν τὴ πρό ἡμῶν ὀλίγων λόγων, & ἅς φα-
σι ταύτας μελέτας, ὡς ἔχῃς ἀπ' ἐκείνων
ὑποτίσασθαι ἐν χειρὶ καὶ ἀναχρῆσθαι,
καθὰ ἐκ ταμείων ποσειδῶν.

Ἐπειδὴν δὲ & δεῖ λέγειν, & οἱ παρ-
όντες ὑποβάλλωσι τινὰς ὑποθέσεις, καὶ
ἀφορμὰς τῶν λόγων, ἀπαντὰ μὲν, ὅποσα
ἀν ἢ δυαχρῆν, ἢ λεγέσθω, & ἐκφραζέ-
σθω, ὡς εἴδεν ὅλως ἀνδράδες αὐτῶν ἐλο-
μένων.

h H] Abest ab O. i Απαρηγόρητος] Ἐκρηγόρητος O. & Fl. k Ἀναγίνωσκε] Ἀναγίνωσκε O. l Μὴδὲ εἴ
Μὴδὲ εἴ O. Μὴδὲ εἴ f. & aliae quaedam. m Καὶ ἀναχρῆσθαι] Καὶ χρίσασθαι marg. A1. n Καὶ] Deest in O.
o ὑποτίσασθαι] ὑποτίσασθαι male O. p τῶν] Sine articulo Fl. q Διγίσθω] An ἐκλογισθῶ Pell.

58. Τὰ παλαιὰ] Δρυμῶν ἄνται ὁ βασιλεὺς & γόνος
τῶν λόγων καθίστατο τὴ δαυμασίαν αὐτῶν, εἰς τὸ ἐναντίον
ἐν ἑκάστῳ λοιδορησάμεν ἀρετῇ. τῶ μὲν γὰρ τὸ ἐπιμιλῆς &

ὑπτιον, λῆρον ἐκάλεσι. τῶ δὲ τὸ γοργόν & πυκνόν, εἰς τὸ
ἄχαρι ἀπίσταντες τῶ δὲ τὸ ἔφικόν τι & ἐλυσίριον & κατὰ
πάσαν ἰδέαν ἐμμελῶς χρίσιν, εἰς ψυχρολογίαν διέβαλε. V.

Ergo contra hanc analogiam usu receptum est, ut di-
camus παρακινῶ, non ποροκινῶ, ut & ἀγέλιος φέρω,
non ἀγέλιος φέρω. Ita ἀργυρομολοῖν supra Bis Accusf.
13. & 24. ubi Schol. ἀργυρομολοῖν. Utrum autem usus
magis comprobe, χρίσας an χρίσας non ha-
beo dicere. Cetera certe a χρίσας composita o praefu-
runt, ut χρίσας γραφῶν, χρίσας βασιλεὺς, χρίσας δόξω & reliqua
omnia; nam quod a sit in χρίσας γὰρ & simil. aliud
est. Βιβλιαφῶν & βιβλιαφῶν post dicitur. F.F.R.

53. Οὐτὶ ὄντι — ἔτι γ.] Thucyd. VI. 38. F.F. Weisf.

63. Καὶ ἀναχρῆσθαι] Vulgatum recte habere, nec opus
esse & χρίσας θάλασσαν legere, facile est visu; nam & malus
usus, & nimis, eodem hic redit; ut Latini abuti pro
multum uti, ita & hic τὸ καὶ ἀναχρῆσθαι accipere lice-
bit. Exempla darem, si quid necesse esset. F.F.R.

67. Ὅποσα ἀν ἢ δυαχρῆν] Editi, quorum inspecien-
dorum mihi copia fuit, misere hic corrupti omnes:
versio nec cum Graecis conveniens, nec sani sensus.
Quomodo legendum censeam, jam interpretatio su-
pra posita indicat, nempe hunc in modum: Ἀπαντὰ
μὲν, ὅποσα ἀν ἢ δυαχρῆν, εὐχρηστῶς λεγέσθω, & — αὐτῶν ἐλο-
μένων. Καὶ μὴ μελλήσας λέγει, ὅτι καὶ ἐπὶ γὰρ γλῶτταν
ῥῆμα ἴδω. Sententiam sic existere bonam, & huic
loco aptam, facile nobis, puto, viri docti concesser-
int. Videmus de mutationis ratione singulatim.

Post δυαχρῆν ob similitudinem maximam excidisse ἀπὸ
εὐχρηστῶν. Parum novit genus hominum, de quo hic
sermo, quod nondum totum κατὰ γνῶσιν κάλυψε, qui
nesciat, primam artem esse contemnere, facilia nimis
dicere, quae ipsi nesciant: postulat hoc supplementum
sequens ἐκφραζέσθω. Quam imperite divulsa sint αὐ-
τῶν & ἐλομένων, ita apertum mihi videbatur, ut reve-
rentia quadam lectorum nihil ea de re dicendum pu-
tem. Sed admissa semel prava interpunctione, & in
dὲ facile abiit. Μελλήσας an ullo modo huc conveniat,
valde dubito; μελλήσας aptum esse, apparet. Rhetor
non permittit longum deliberandi spatium auditori-
bus, sed fortiter occupat argumentum, de quo ipse
mavult dicere. Cui καὶ in γὰρ mutatum audacius vide-
tur, illum rogo, uti me doceat, ecquid possit καὶ post
καὶ, proxima vocis adiectum, orationi addere? Deni-
que ῥῆμα esse nominativum casum, & ab ἐπὶ regi
γλῶτταν, dubio caret. Superest, ut ἐπὶ ad γλῶτταν
admoveatur. Quemadmodum non ausim, nisi suffra-
gantibus libris, aut uno certe antiquo, verba, quae
proposui, in contextum orationis Luciani referre: sic
non metuo, ne redux ab inferis Samasotenus noster,
non malit legi, quod nos dedimus, quam quod ad-
huc editum est.

69. Ἐλομένων] Ἐλόμεν legisse videtur Interpres. F.G.

μῶν· καὶ ἂ μὴ μελλήσας, λέγει ὁ, τίκει· ὅτι ὅσον ἐστὶν αὐτῷ
 κε ρῆμα γλῶτταν ἔλθῃ, μηδὲν ἐκείνων ὅτι-
 μελλήσεις, ὡς τὸ πρῶτον, ὡς ἔστιν ἐν
 πρῶτον, ἔρεῖς ἐν χυρῶ· ὡς προσήκοι, καὶ τὸ
 δεύτερον μὲν τῆτο, καὶ τὸ τρίτον μετ' ἐκεί-
 νο· ἀλλὰ τὸ πρῶτον ἐμπέσον, πρῶτον λε-
 γέω, καὶ ἢν ἔτω τύχη, πρὶν τῷ μετώπῳ
 μὲν ἢ κνήμῃς, πρὶν τῇ κνήμῃ δὲ ἢ κόρυς.
 πλὴν ἀλλ' ἐπείγε, καὶ σύνειρε, καὶ μὴ σιῶ-
 πα μόνον. καὶ πρὶν ὑβρίσῃ τινος, ἢ μοιχῇ
 λέγῃς Ἀθηναῖσι, τὰ ἐν Ἰνδοῖς, καὶ τὰ ἐν
 Ἐκβατάνοις λεγέω. ὅτι πᾶσι δὲ ὁ Μα-
 ραθῶν, καὶ ὁ Κυναίγειρος, ὃν οὐκ ἂν τι
 ἀνευ γένοιτο. καὶ αἰεὶ ὁ Ἀθῶς πλείω, καὶ ὁ
 Ἑλλησπόντος περὶ ἑλίου, καὶ ὁ Ἰλίου ὑπὸ
 τῷ Ἀπέρξει· Περσικῶν βελῶν σχεπέω, καὶ Ξέρξης
 Φευγέτω, καὶ ὁ Λεωνίδας θαυμάζω, καὶ
 τὰ Ὀθρυάδων γράμματα ἀναγιγνωσκέ-
 ω, καὶ ἡ Σαλαμίς, καὶ τὸ Ἀρτεμίσιον, καὶ
 αἱ Πλαταιαί, πολλὰ ταῦτα καὶ πικρὰ,
 καὶ ὅτι πάντα τὰ ὀλίγα ἐκεῖνα ὀνό-
 μα·

α Μὴ μελλήσας] Μηδὲν ἐπιμελήσας O. & marg. A1. δὲ μὴ μελλήσας Edd. b Ἐπὶ καὶ] Sine καὶ Fl. c Προσέκοι-
 ν] Τὰ προσήκοι O. a Περσικῶν] Μηδικῶν O. e Ὁ Λεωνίδας] Sine artic. Fl. Λεωνίδης marg. A1. f Πλαταιαί]
 Restitutum ex O. Πλαταιαί Edd. ma e. g Ἐπίπατα] Ἐπὶ πᾶσι Fl. & marg. A1. h Τὰ ὀλίγα] Articulum
 habent f. Fl. V2. Omittunt cett. & O.

81. Ἐπὶ πᾶσι δὲ ὁ Μαραθῶν] Ταῦτα πάντα παρ' Ἡ-
 ροδότῳ ἰσθόρηται, ἢ ἐν Μαρυάδων τῇ Περσῶν μάχῃ, Περσῶν
 μὲν Δατίδου ἡγεμόνης, Ἀθηναίων δὲ Μιλτιάδου, ἐν ἡ
 Ἰκκίμαχος πολέμων, καὶ τὴν κ. φάλην ἀφαιρθεῖς, ἐπὶ
 πολλὸν καιρὸς εἰσέκει ὑπὸ τῇ πύλῃ πύλωνος, ἐπὶ

τι πάθοι αἰδοῦντο. ἢ Ἑλλησπόντος ὑπὸ Ξέρξε γιγνώσκεις,
 καὶ ἡ τῇ Ἀθῶν δόρυξ, ἢ ἡ Σαλαμίς ἐστρεψα πλοῦτον
 ἀπεργάσατο τὸ ἰσθμὸν τοῖς Πέρξε σκῆψιν, καὶ ὅσα ἔλ-
 λω. V.

* Ἀπέρξει] In editis ἀπέρξει. Mutavit M. du S.

70. Μὴ μελλήσας] Vide notam nostram ad Ἀποκ. c.
 5. Mf. O. μηδὲν ἐπιμελήσας. Impr. omnes hic μελλή-
 σας, quod in alio illo supra laudato loco a Benedicto
 recte mutatum fuerat. M. du S.
 Ibid. Ὅτι καὶ &c.] Hæc verba ex aliquo poeta defum-
 ta videntur. F. G.

Ὅτι καὶ] Vid. Not. ad Συγρ. c. 32. M. du S.

81. Μαραθῶν] Vid. Not. ad Z. τρ. c. 32. M. du S.

86. Λεωνίδης] Non male Λεωνίδης marg. A1. quia
 idem est, credo, qui Aeliano III. 25. memoratur La-
 cedæmonius, cum trecentis suorum civium ad Pylas
 mortem vaticinio sibi denuntiantem sponte subiisse.
 Λεωνίδης eidem ib. c. 14. Dux Byzantium audit. Sed
 Λεωνίδης præpositus educando Alexandro scribitur
 Plutarcho in Al. p. 667. B. Item Ag. & Cleom. p. 797.

A. & ubique sic ap. eundem, et si non ubique idem
 homo designatur. F. F. R.

87. Καὶ τὰ Ὀθρυάδων γράμματα] Plutarch. in Paral-
 lelis c. 3. Th. M.

Ibid. Ὀθρυάδων] Vid. supra Ἐπιστ. c. ult. M. du S.

89. Αἱ Πλαταιαί] Orthographia, tritissimus saltem
 usus, postulat Πλαταιαί· nobis sane, hoc nomen ali-
 ter offerri, non compertum est. Accidit quidem ut
 sicut sæpe perperam diphthongus αἰ permutatur in ε,
 & contra, quemadmodum in ἔτιρος, & ἐταῖρος, &c.
 ita inquam, accidit, ut etiam usu constanti & ratio-
 ne proba, utique usitata, αἰ in ε mutetur: si c. notat
 Scholiastes Theocriti ad Eid. I. v. 12. pro γὰρ anti-
 quos dixisse γῆ, unde γινώσκω, ἀνίσταμαι, κατάνισται,
 &c. E. contrario apud Hesychium legas Φανακίξιν, Φαι-
 νακίξιν.

patent, & florum instar praeniteant: perpetuumque sit illud. ἄττα, atque δήπουθεν, licet nusquam illis sit opus: pulchra enim sunt, etiam cum dicuntur temere.

19. Si vero aliquando etiam cantandi tem-
pus esse videatur, cantentur omnia & fiant
cantilena. Et si quando non habeas, quod
cantari aptum sit, appellandis, flexa in can-
tum voce, iudicibus impletam tibi harmoniam
existima. Atque illud hei malorum! frequens
esto, & percutiatur femur, tum modulanti
guitare pronuncia, & screatu verba distingue,
& inter agendum fluctuante podice ingredere.
Et si te non laudent, indignator illis, & ma-
ledicito: sin pudore quodam stent suspensi, ad
abundandum parati, assidere illos iubero, atque
in universum, regnum quoddam exerceto.

20. Ut vero vulgus etiam admiretur ora-
tionem tuam, ab Iliacis inde temporibus facto
initio, aut; per Jovem, a Deucalionis &
Pyrrhae nuptiis, si videatur, ad illum qui

μαλα ἐπιπολαζέτω, & ἱ ἐπανθείτω, καὶ
συνεχὲς τὸ ἄττα & τὸ δήπουθεν, καὶ ἡ μνη-
δαμὲ αὐτῶν δέη· καλὰ γὰρ ὅτι & εἰκὴ
λεγόμενα.

Ἦν δὲ πόλε & ἄσαι χαρὸς εἶναι δοκῇ,
πάντα ἀδέσῳ, & μέλῳ γινέσθω. καὶ
πόλε ἑσπορήσης πωράγματῳ ὀδικῷ, τὴν
ἄνδρας τὴν δικαστὰς ὀνομάσας ἐμμελῶς,
πεπληρωκένας οἷον ἡ ἁρμονίαν. τὸ δὲ οἶμος
κακῶν, πολλάκις & ὁ μὲν πρὸς παλαιάσ-
θω, & λαρύγιζε, & ἐπιχρέμῃ τοῖς λε-
γομένοις, & βάδιζε μελαφέρων ἡ πυγῇ. &
ἦν μὲν σε μὴ ἐπαινώσιν, ἀγανάκτι, & λοι-
ζοῦν αὐτοῖς· ἦν δὲ ὀρθοὶ ἐσθήκωσιν, ὡς
ἡ αἰσχύνῃς ἦδη πρὸς ἡ ἐξοδὸν ἑτοιμοί,
καθέζεσθαι κέλευε, καὶ ὅλως, τυραννὶς τὸ
πρᾶγμα ἔστω.

Ὅπως δὲ & τὸ πλῆθος θαυμάζωσι ἡ
λόγων, ὑπὸ ἡ Ἰλιακῶν ἀρχαίῳ, ἡ &
ἡ Δία, ὑπὸ ἡ Δευκαλίων & Πύρρας
γάμων, ἦν δοκῇ, καλὰ βίβαζε ἡ λόγον ὅτι
τὰ

ἱ ἐπανθείτω] Συνηθεῖται Ο. k Μνηδαμῶ] Sic Edd. omn. Μηδὲν Ο. l. Πάντα ἀδέστω] Πάντα σοὶ ἀδ. Ο.
m ἐσθήκωσιν] ἐσθήκωσιν male Fl.

1. Καὶ μὲν πρὸς παλαιάσθω] Οὐκ ἔρως ταυτὶ τὸ μνη-
δαμὲν ἐ καταπτύσει ἔργον τὸ ἡ μνηδὲν πατάσσει, ἀρχαίον
ἔστιν. V.

2. Κιλάριζε] Λαρύγιζε. V. Inverte. In altero Voss.
hoc Scholion plenius legitur sic: Λαρύγιζε] Λαρυγγί-

ζιν τὸ πλατύνει τὴν φωνήν ἢ μὴ κατὰ φύσιν φθέγγεσθαι.
ἀλλ' ἐπιτηδύνει φειργώτερον τὰ λαρυγί, χρῆσθαι. Sequen-
bantur ibid. quinque alia Scholia ad 2. Ver. Hist. per-
tinentia, quae eo retulimus.

κακισθῆς, Φανακισμός· ubi tamen Φανακίζω, &c. so-
leat vulgo dici. (In Luciani tamen Amoris legitur
Φανακίζω, at in Ms. Wittii extat Φανακίζον.) J. J.

Ibid. Πλαταιαί] Ms. Ox. ut scribendum esse mo-
nuerat Jansenius. Reliqui corrupte Πλαταιαί. M. du S.

Πλαταιαί] Πλαταιαί hic omnino legendum videtur.
R. G. Vid. Interpretes ad C. Nep. Panth. c. 1. §. 1.

90. τὰ ἐλγῶ] Fl. & Ven. utraque articulum habent.
In reliquis abest. M. du S.

Ibid. Ἐκείνη ὀνομασία] Supra dicta illa ἄττα, καὶ
μὲν, &c. F. G.

92. Μηδὲ] Sic Ms. Ox. In Impr. μνηδαμῶ. M. du S.

Μηδαμῶ] Solan. μνηδὲν ex Ox. recipi voluit, & re-
cte credo; sic enim solet Noster alique verbum δι-
vel μοιῶν construere cum ἔστιν & μνηδὲν. Ut modo c.

14. ἔστιν ἡ αὐτὴν διση. Tim. c. 48. ἔστιν διση &c. Icar.
O. 14. ἔστιν γὰρ ἡ αὐτὴν διση. Infra Dial. Menest. 2. a.

m. ἔστιν διση. Alciph. III. Ep. 56. pr. ἔπαμειβον
τὸν, ἔστιν διση. At μνηδαμῶ proprie est nusquam, ut
Epiat. Man. c. 42. pr. Μνηδαμῶ σκαυτὸν εἰπὴς φιλόσοφοι,
ut alia obvia non addam. Interim quia non ausim
improbam adfirmare vulgatam lect: nec enim absurda
est, intactam eam servavi. J. F. R.

1. Ὁ μὲν πρὸς παλαιάσθω] Gestus antiquus dicen-
tis. Quid igitur sibi vult hic Scholiastes? Quintil.

II, 3, 123. Femur ferire, quod Athenis primis fecisse
creditur Cleon, & usitatum est &c. J. M. G.

2. Λαρύγιζε] Vid. Demosth. p. m. 195. BC. ubi
vitio id Aeschini datur. M. du S.

Λαρύγιζε] Quod Aeschini objicit Demosthenes pro
Coro. c. 90. repetit Plinius Epist. 4, 7, 6. Vide-
tur autem λαρυγγίζω, qui imum patulumque gut-
tur, quantum potest, ad pronuntiandum adhibet, &
inde tanquam ex ἡχώ quodam augere modulatiorem-
que reddere sonum studet. J. M. G.

20. Ἀττα

3

τὰ νῦν καθεστῶτα. οἱ μὲν γὰρ συνιέντες, ὁλ-
γοί. ^a οἱ μάλιστα μὲν σιωπήσουσι. ^b ὡδ' εὐ-
γνωμοσύνης. ἦν δὲ ^c καὶ λέγουσι τι, ^d ὡδ' εὐ-
φρόνης αὐτὸ δόξουσι δρᾶν. οἱ πολλοὶ δὲ ^e καὶ
ῥῆμα, καὶ φωνήν, ^f καὶ βάδισμα, καὶ ὤμι-
λον, καὶ μέλῳ, καὶ κρηπίδα, καὶ τὸ ἄλλα
σὺν ἐκείνῳ. ^g θαυμάσουσι, καὶ τὸ ἰδῶτα ὁρᾶν-
τες, καὶ τὸ ἄσμα, ^h ἔχ' ἔξωθεν ὅπως ἀπι-
στῆναι μὴ ἔχει πᾶνδανόν τινα ἐν τοῖς λόγοις
ἀγωνιστῆν εἶναι σε. ἄλλως τε καὶ τὸ ταχὺ
τῆτο, ⁱ ὅς σμικρὰν ἔχει ^j ὑπολογίαν, καὶ
θαῦμα ^k ὡς τοῖς πολλοῖς. ὥσπερ ὅρα μὴ-
πολε γράφης, ἢ σκεφάμεν ^l παρέλθης. ^m
ἐλεγχῶ γὰρ σαφῆς ταῦτά γε.

Οἱ φίλοι δὲ πηδάτωσαν αἰεὶ, καὶ μισθὸν
ⁿ τῷ δειπνῶνι σποτινέτωσαν, εἰ ὥστε αἰδοῦν-
τό σε καταπεσέμενον, χεῖρα ὀρέγοντες, καὶ
παρέχοντες εὐρεῖν τὸ λεχθησόμενον ἐν τοῖς
μέλει. ^o τῷ ἐπαίνῳ ἀφ' αἰμάτων. καὶ γὰρ αὐ-
τὸς δὲ μελέτω σοι τὸ χορὸν ἔχειν ^p οἰκείον,
καὶ συναδόντα. ταῦτα μὲν σοι τὰ ἐν τοῖς λό-
γοις. μὲν ταῦτα δὲ ^q προκρίοντα σε δορυφο-
ρεῖτωσαν, ἐγκεκαλυμμένον αὐτὸν, καὶ ^r ὡς
ὡν ἔφης μέλει. ^s ἀφ' αἰμάτων. καὶ ἦν τις
ἐντύχη, θαυμάσια ^t ὑπὲρ σαντῶ λέγε,

nunc est status rerum orationem deducito.
Nam qui intelligunt, pauci; iique maximam
partem bonitate quadam reicebunt: si quid
vero dicant etiam, invidia quadam videbun-
tur facere. Sed vulgus habitum, & vocem,
& incessum, & inambulationem, & cantilla-
tionem, & crepidam, & illud tuum ἄλλα
admirabuntur, ac viso sudore tuo atque anhe-
latione, non poterunt non credere, formidan-
dum te in dicendo certatorem esse. In primis
vero etiam illa extemporalitas excusationem
non parvam praestat, atque apud populum ad-
mirationem. Itaque vide, ne unquam scri-
bas, aut post aliquam cogitationem ad dicen-
dum prodeas: in ista enim aperte deprehen-
daris.

21. Amici autem semper plaudant pedibus,
& mercedem solvant coenatum, si quando la-
bare te sentiant, praebentes manum, & inter
omnes laudationum inveniendi quid dicas oc-
casionem suppeditantes. Nam illud quoque ti-
bi curae sit, chorum tibi tuum uti habeas,
qui concinat. Haec quidem observanda tibi
in ipsis orationibus. Post ea vero prodeuntem
sic deducant, suo tectum satellitio, & de his,
quae dixisti, disputantem. Et si quis forte
fiat obviam, admiranda de te dicito, & su-
pra

^a οἱ] καὶ O. ^b καὶ] Hic vero abest καὶ ab O. ^c καὶ ῥῆμα] τὸ ῥῆμα sine καὶ O. ^d καὶ βάδισμα] U-
trumque omisit Fl. ^e θαυμάσουσι] τιθήσουσι O. ^f οὐκ ἔξωθεν] οὐκ ἔξωθεν O. Vulgatum tuetur Fl. f. &c.
^g σμικρὰν] Μικρὰν O. ^h τῶν δειπνῶν] τῶν δειπνῶν male O. ⁱ οἰκείον] Omisit O. ^k προκρίοντα] Προκρίοντα male
Fl. ^l ἀφ' αἰμάτων] Nihil mut. Edd. nec O. ^m ὑπὲρ] Sic Fl. Ald. H. B. P. &c. Περὶ f.

20. Ἀπιστήσου μὴ ἔχει] Adleverat Cl. Hemsterh. ad-
eundem Cl. Duker. ad Thucyd. II. p. 165. No. 35. Ubi
cum Thucyd. dicat, ἀπιστοῦντες αὐτὸν μὴ ἔχειν, ille ex
Scholiaste observat, μὴ post ἀπιστίαν Ἀπικῶς abundan-
te, Lucianumque in Rhet. Praec. h. l. ei duas nega-
tiones adponere. Eundem vero pleonasmum post
ἀπαγορεύω, κολῶν, ἀρνούμαι & εἰργάζομαι observare Stepha-
num ad Corinth. artic. 8. & 43. Addo etiam praemissa
negatione post ἀπαρνούμαι sequi negationem, ut
Soph. Aj. 96. σὺν ἀπαρνούμαι τὸ μὴ. Non nego me
fuisse. At in Dialecto communi abest μὴ, ut ὁ πάλαι
ἠροῦντο μέλαινα, ap. LXX. in Libro Sap. XII. 27. &
passim. f. f. R.

23. Σμικρὰν] Et si eodem redit, σμικρὰν an σμικρὰν
legas, hoc tamen servo, quia hoc Dial. c. 2. pr. alibi-
que Cod. Ox. cum Edd. consentit. At infra c. ult.
σμικρὰν Edd. pariter & Codd. Et Noster promiscue

utitur. Faciunt idem alii nonnulli. Sed quis hoc
nescit?

30. Ἐν τοῖς μέλει] Sen. Controv. IX. Quid quod
laudationibus crebris sustinentur, & memoria illorum
assuevit certis intervallis quiescere? M. du S.

31. τῶν ἐπαίνων ἀφ' αἰμάτων] Moras laudationum
vocat Quintil. II, 3, 126. & 131. Illud artificium dis-
simulandi haecitationem tanto felicius procedebat non
nunquam, quod solebant interdum oratores ejus no-
tae, quam describit noster, resistere subito, & laudem
silentio poscere, ut ait Fabius l. c. f. 121. Hoc ut po-
nerem, dedi amico meo Fabio, e quo etiam illud
πηδάτωσαν explicari potest, cum reprehendit 2, 2, 9.
assurgendi exsultandique in laudando licentiam. Alio-
quin omnes hic Sophistarum rationes & fraudes perse-
qui longum fuerit, in quo juvare volentem poterit
Cressolius in Theatro Rhetorum, qui pleraque etiam hu-

pra modum te ipse lauda, ut gravis ei sis: Quid enim ad me ille Paeaniensis? Et, Ad unum forte veterum mihi certamen est? & id genus alia.

22. Quod autem maximum, & ad famam parandam in primis necessarium, fere praetermissem, Quicumque dicunt eos deride. Et si quis bene dixerit, aliena, non sua, proferre videatur: si feratur mediocriter, reprehensione digna sint omnia. In recitationibus ultimus omnium ingredi: facit enim te conspicuum: & tacentibus omnibus peregrinam quandam laudationem subicere memento, quae aures praesentium advertat & offendat, ut nanscent omnes ad verborum insolentiam, & aures obturent. Neque vero manum saepe ad laudandum moveas, vile enim id est: neque assurgas, nisi semel forte aut bis ad summum. Subride autem frequenter, & ostende, non placere tibi, quae dicuntur. Ancipites autem sunt reprehendendi occasiones apud eos, qui pronas ad calumniandum aures habent. Caeterum confidendum est: audacia enim, & impudentia, & mendacium in promptu, & iurandum in extremis semper labiis, & invidia contra omnes, & odium, & maledicen-

ty & ὑπερπαίνῃ, καὶ ἐπαχθῆς γίγνηται αὐτῷ. τί γὰρ ὁ Παιανιεύς πρὸς ἐμὲ; καὶ, πρὸς ἑναῖσώς μοι τῶ παλαιῶν ὁ ἀγὼν; καὶ τὰ τοιαῦτα.

Ὁ δὲ μέγιστον, καὶ πρὸς τὸ εὐδοκίμειν ἀναγκαϊότατον, ὀλίγῃ δὲ πρὸς ἀρελίπον, ἀπάντων καὶ ἀγαθῶν τῶ λεγόντων, καὶ ἢν μὲν τις καλῶς εἴπῃ, ἀλλότρια, καὶ ἐχ' ἑαυτῆς δεικνύειν ὅτι δοκεῖται ἢν δὲ μετρίως ἐνεχθῇ, πάντα ἔσω ὑπὸ πλῆψιμα. καὶ ἐν ταῖς ἀκροάσεσι μὲν πάντας εἰσιέναι χρὴ, ὅτι πῶς ἂν γὰρ καὶ σιωπησάντων ἀπάντων, ξένον τινα ἔπαινον ῥέπειπεν, τὰς ἀκοὰς τῶ παρόντων ὑπερπείπει, καὶ ἢ ἐνοχλήσοι, ὡς ναυτιῶν ἀπάντας ὅτι τῶ Φορβίῳ τῶ ὀνομάτων, καὶ ὅτι φράττει τὰ ὅσα. ὅτι πείσεως δὲ μὴ πολλὰ καὶ τῶ χεῖρα, εὐτελὲς γὰρ, καὶ ἀναστῆς, πλὴν ἀπαξ γὰρ ἢ δις τὸ πλεῖστον. ὑπομειδία δὲ τὰ πολλὰ, καὶ δὴ καὶ γίγνηται μὴ δρεσκόμην τοῖς λεγομένοις. ἀμφιλαφεῖς δὲ αἱ ἀφορμαὶ τῶ μέμψαν τοῖς συκοφαντικοῖς τὰ ὅσα, τὰ δὲ ἄλλα, χρὴ διαρρεῖν ἢ τόλμα γὰρ, καὶ ἢ ἀναίχυνότια, καὶ τὸ ψεύσμα πρὸς χεῖρον, καὶ ὅτι καὶ ἐπ' ἀκροῖς ἀπὸ τοῖς χεῖλεσι, καὶ φθόνος πρὸς ἀπάντας, καὶ μῖσος, καὶ βλασφημία, καὶ

n. Δουκίτω] Δόκει τῶν O. o. Ἐνεχθῇ] Ἐνεχθῆσαν O. male. r. Ἐπιστῆς] Καὶ ἐπιστ. O. s. Γίγνηται] Γίγνηται O. in Fl. x. τὸ ψεύσμα] τὸ ψεύσμα, & sine artic. O.

p. Ἐπειπὴν] Εἰπέτω O. q. Ἐνοχλήσοι] Ἐνοχλήσοι Fl. i. τῶν μέμψαν] Τῶς μέμψαν O. u. τὰ ὅσα] Defunt

hujus libelli, dum adhibet, illustrat. Locus classicus de choro laudantium parasitorum est Plin. epist. 2, 14.

J. M. G.

36. Διαλαμδάνοι] Foran ἀγέλας.

M. du S.

39. Ὁ Παιανιεύς] Quid per hanc dictionem sit intelligendum, nemo facile divinabit. Est tamen, qui Platonem intelligit, & fortasse recte, quum Παιανιεύς tribus quidam Atheniensis fuerit.

G. G.

Ὁ Παιανιεύς] Gilbertus Cognatus commentator misere hoc loco prodit memoriz suae defectum, dum nescire videtur Demosthenem debere intelligi. Plutarchus in vitis decem Rhetorum & in Demosthene nos docet, plebiscita a Demosthene promulgata semper ita coepisse: Δημοθῆνης Δημοθένους Παιανιεύς τάδε εἶπεν, id est, Demosthenes Demosthenis filius Paeanius haec dixit.

J. P. a G.

Ὁ Παιανιεύς] Demosthenem intelligendum jam supra monuit Solan. Bis. Alcuf. c. 31.

J. F. R.

Ibid. Καὶ πρὸς ἑναῖ] Hæc interrogative pronuntianda videntur. F. G. Idem visum Cl. Gesnero, ideoque singnum interrogandi addidit.

J. F. R.

48. Τίνα ἔπαινον] Laudabant itaque, non plaudebant solum, & in ipsa etiam recitatione.

M. du S.

50. Ἐπιστῆς] Ἀποστῆς legit Interpres. F. G.

52. Ἐπιφράττει τὰ ὅσα] Idem supra Imag. c. 14.

M. du S.

Ibid. Ἐπιστῆς — τὴν χεῖρα] Supra Διμ. c. 28. & Σκνθ. c. ult.

M. du S.

56. Ἀμφιλαφεῖς] Et etymon hujus nominis, & rem ipsam praeclare explicat Eriphius Enchir. c. 65. Πᾶν πρᾶγμα δύο ἔχει λαφῆς, τὴν μὲν φέρειν, τὴν δὲ ἀφαιρεῖν κ. τ. λ. Sed potest hic quidem ἀμφιλαφῆς simpliciter opprobrum notare: qui reprehendere volunt, anamam ubique accipiunt.

J. M. G.

57. Τοῖς συκοφαντικῶς] Legend. Plutarch. de curios.

G. C.

70. τὰ

καὶ ἀφιστοῦσθαι πρὸς τὰ αὐτὰ σε αἰδοῦμαι ἐν
βραχεῖ^a καὶ περὶ ἐπιπλοῦς ἀποφανεί. ταυ-
τά μὲν τὰ φανερὰ καὶ τὰ ἔξω.

^b Ἰδία δὲ πάντα πρᾶγμα ἅπαντα ποιεῖν σοι
δεδοχθῶ, κυβεύειν, μεθύσκεσθαι, λαγνεύειν,
μοιχεύειν, ^c ἀδχεῖν^d γε, καὶ μὴ ποιή-
σης, καὶ πρὸς ἀπαντας λέγειν, καὶ γραμμα-
τια ^e ὑποδεικνύναι ὑπὸ γυναικῶν δῆθεν
γραφέντα· καλὸς γὰρ εἶναι θέλε, καὶ σοι
μελέτω ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπυδαῖς^f δο-
κεῖν· ἐς τὴν ῥητορικὴν γὰρ καὶ τὸ τοιοῦτον οἱ
πολλοὶ, ὡς ἀφ' αὐτῶν^g σε καὶ ἄχρι τῆς
γυναικωνίτιδος^h εὐδοκίμουντⁱ· καὶ τὸ δὲ
να δὲ μὴ^h αἰδεσθῆς, ⁱ καὶ πρὸς ἀνδρῶν
ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ ἐραστῇ δοκοῖς· καὶ ταῦτα γε-
νησθῆς, ἢ καὶ νῆ Δία, Φαλακρὸς ἦδη ὢν.
ἀλλ' ἔφωσαν οἱ καὶ ἐπὶ τῷ συνόντες· ἦν
δὲ μὴ ὦσιν, ^k οἱ οἰκέται ἱκανοί. πολλὰ γὰρ
καὶ ἐκ τῶν τοιούτων πρὸς τὴν ῥητορικὴν χρήσιμα
παραγίνεσθαι. πλείων ἢ ἀνασχυντία, καὶ
δράσθαι^l ὅρας ὡς λαλίστραι αἱ γυναῖκες,
καὶ λοιδορεῖν^m περὶ αὐτῶν, καὶ ὑπὲρ τῆς ἀνδρείας,
εἰ δὴ τὰ ὅμοιαⁿ πᾶσι, ^o διοίσεις τὴν ἀλ-
λων^p καὶ μὴν καὶ πρὸς τῶν^q χρὴ μάλιστα μὲν

τα, & calumniae probabiles. Haec celebrem
te brevi & conspicuum facient. Atque talia
65 sunt quae extra sunt & apparent.

23. In privato autem facinora omnia com-
mittere tibi decretum sit, aleatorem esse, in-
ebriari, libidinari, moechari, gloriarique etsi
non feceris, idque apud omnes dicere, & li-
beras ostendere scriptas a mulieribus. Er-
enim pulcher esse velle debes, & hoc agere,
ut mulieres studiose videantur te sectari. Nam
hoc quoque ad Rhetoricen vulgo referent, quasi
ea causa in ipsa quoque gynaeconitide gratiosus
75 sis. Verum nec illud, quod dicere nolo, tibi
pudori sit, etsi a viris alterius rei causa ama-
ri videre, idque barbatus cum jam sis, aut
ita me Jupiter, calvus. Sed sint, qui etiam
hac ipsa causa semper tecum sint. Si vero non
80 sint, servi certe sufficient. Multa enim ex
hac etiam re commoda facultati dicendi utilia
accedunt: major certe impudentia atque au-
dacia. Vides, ut loquaciores sint mulieres,
& abunde maledicant ac supra viros. Si er-
85 go idem quod illae patiaris, praecelles reli-
quis. Verum etiam pice velli oportet maxime
sa-

^a Καὶ περιεπλοῦς] Omiserat O. sed in marg. additum. ^b Ἰδία] Bene sic Ald. H. P. &c. Male sine puncto
f. & Fl. ^c ἀδχεῖν] Ἡ αὐχὺν O. ^d Γε] Hoc reposuit Solan. ex O. pro τε, quod Edd. habebant. ^e ὑποδη-
κύναι] ὑποδεικνύναι O. ^f Σπυδαῖς — εὐδοκίμουντ^g] Σοι — εὐδοκίμουντ^h male Fl. ^g Τὸ] Τὸν Fl. ^h αἰδεσθῆς] Sic
dedi ex f. v2. O. L. αἰδεσθῆς Edd. cett. ⁱ Καὶ] Εἰ O. ^k Οἱ] Caret artic. O. ^l Πάσι] Ex O. sic de-
di, cum πᾶσι Edd. ^m διοίσεις] Καὶ καὶ αὐτῶν διοίσεις male Fl.

70. Ὑπὸ τῶν γυναικῶν σπυδαῖς δοκεῖν] Vid. si tanti est,
Berol. ad Alciph. I. p. 120. similes phrasēs adferentem,
quibus probet ὑπὸ τινος σπυδαῖς δοκεῖν dicendum, non
ἀπὸ, ut in Alciph. editum. f. F. R.

75. Τὸ δὲ νῆ] Scilicet τὸ περιεπλοῦς. F. G.
76. αἰδεσθῆς] Lege αἰδεσθῆς. F. G.
αἰδεσθῆς] Ox. L. & Ven. utraque. In reliquis αἰδε-
σθῆς. M. du S.

82. Πλείων ἢ ἀνασχυντία] Buchanan. de
concionatore Franciscano:

Nec mihi displicent primo muliebria passus
Floris avi, hinc effrons audacia, &c.

83. Ὡς λαλίστραι αἱ γυναῖκες] Liban.
Ibid. λαλίστραι] Mulier animal natura loquax. Plant.
in Aulul. Nam multum loquaces merito omnes habentur.
Idem in Cistell. Largiloqua exemplo summi, plus loqui-

mur quam fas est. Emrip. in Phoeniss.

Φιλόσοφος δὲ χρῆμα δήλειον ἔφω,
Σωκράτης δὲ ἀφορμῆς ἢ λάβωσι τὸ λόγῳ
Πλείους ἐπισφύρασιν. ἰδοὺ δὲ τις
Γυναιξί, μὴδὲν ὕγιος ἀλλήλαις λέγου.

85. Πάσι] Cod. Ox. In reliquis πᾶσι. Dein ad-
dit Fl. καὶ καὶ αὐτῶν. Legendum καὶ κατὰ ταῦτα.

86. Πιττοῦσθαι] Qui mos hodieque in Oriente ob-
tinet. Factitant enim id sedulo in Balneis plerique.
Qua de re jam aliquid ad Mith. c. 33. dictum est.

94. Ὑποταῖν] Fellare, obscenae significationis.

95. Ἐρωτας] Ἐρωτας legit Interpres.

97. Γοιμωτῆρα] Τὸ τὴν γοῖν ἐκμυζῆν [scil.

Γο-

sane per omnia; si vero minus, omnino quidem illa. . . Ipsum vero os tibi ad omnia hiet facile, & ministret lingua cum ad sermones, tum ad alia quaecumque poterit. Potest autem non soloecismos tantum committere aut barbarismos, neque nugari solum, aut pejerare, aut male dicere, aut calumniari ac mentiri; sed noctu aliud quoque subire ministerium, in primis ad multos adeo amores non sufficias. Omnia quidem illa norit, & nativa magis fiat, neque quidquam aversetur.

24. Haec si, puer, diligenter edidiceris, potes vero; neque enim quidquam est in illis difficile: confidenter tibi polliceor, non longo interjecto tempore optimum te Rhetora & nobis similem redditum iri. Quod sequitur, non opus est uti ego dicam, quot brevi bona a Rhetorice adfutura tibi sint. Vides enim me, qui ignobili patre natus sum, & ne pure quidem libero, ut qui ultra Xoin & Thmuin servierit, matre autem sarcinatrice triviali. Ipse vero qui forma videretur esse non omnino con-

τὰ πάντα· εἰ δὲ μὴ, πάντως ἐκέῖνα. καὶ αὐτὸ δέ σοι τὸ γόμα πρὸς ἅπαντα ἢ ἡδέως κεχηνέτω, καὶ ἡ γλῶττα ὑπηρετείτω καὶ πρὸς τὰς λόγους, καὶ πρὸς τὰ ἄλλα, ὅπως αὖν δύνηται. δύναται δὲ ἐς σολοικίζειν μόνον, ὅδὲ βαρβαρίζειν, ὅδὲ ληρεῖν, ἢ ἔπιπαινεῖν, ἢ λοιδορεῖσθαι, ἢ ἀφαιρᾶν, καὶ ψεύδεσθαι, ἀλλὰ καὶ νύκτωρ τι ἄλλο ὑποβλεῖν καὶ μάλιστα ἢν πρὸς ἕτω πολλὰς τὰς ἑρωτάς μὴ ὁ ἀγροικέσης, πάντα αὐτὴ ὅ γε ἐπιστάτω, καὶ γονιμωτέρα γιγνέσθω, καὶ μηδὲν ἀποστρέφω.

Ἦν ταῦτα, ὦ παῖ, καλῶς ἐκμάθης (δύνασαι δὲ ὅδεν γὰρ ἐν αὐτοῖς βαρὺ) θαρρῶν ἐπαγγέλλομαι σοὶ εἰς μακράν σε ἄριστον ῥήτορα, καὶ ἡμῖν ὅμοιον ἀποτελεσθήσεαι. τὸ μὲν τῆτο δὲ σοὶ ἐμὲ χρὴ λέγειν ὅσα ἐν βραχείᾳ παρέσται σοι τὰ ἀγαθὰ ὡς ἐν ῥητορικῇ. ὅρας γὰρ ἐμὲ, ὅς πατὴρς μὲ ἀφανὲς, καὶ ὅδὲ καθαρῶς ἐλευθέρῳ ἐγενόμην, ὑπὲρ Ἑλλήνων καὶ Ὀμηρίων δεδουλευκός, μήτ' ὅδ' ἀκεστρίας, ἢ ἐπ' ἀμφοδῖς τινός· αὐτὸς ὅδ' ὅραν ἐς πάντα πᾶσι ἀδόκιμος εἶναι δό-

ἢ ἡδέως] Ὁμοίως O. ο οὐδὲ] Καὶ O. ὁ Διαρκέσης] Διαρκέση O. & marg. At. q Γε] Τε Fl. r Ἦν] Ἐ male O. s Γαρ] Omisit O. t Ἐπ' ἀμφοδῖς] Sic Edd. om. Ἐπαφροδίτης G. Ἀμφοδῖς O. Ἐπ' ἀφροδίτης marg. At. u Ἀδόκιμος] Recepi ex Fl. quum ἀδόκιμος esset in cett.

Γονιμωτέρα γιγνέσθω] Non est nostrum, hac ἀπόρρητα & ἄρρητα declarare. Sed illud monemus, etiam apud Longinum f. 31. γόνιμον esse orationis virtutem, quam forte commodissime expresit Pearcius, cum nativam reddidit, fecundam sublimitatis alii, alii putam, genuinam.

8. Ἐπὶ Ἑλλήνων & Ὀμηρίων] Ex hoc loco patet Lucianum traducere quendam Rhetorem Aegyptium; sunt enim Χοῖν & Θημίς urbium nomina in inferiore Aegypto, unde nomi duo Ἑλλήνων & Ὀμηρίων nomina bantur.

Ibid. Ἑλλήνων & Ὀμηρίων] Τοὺς Αἰγυπτίους δούλους. F. G. Ἑλλήνων] Urbis nomen apud Plut. 656. 1. supra Aegyptum in Abyssinia, ubi hodieque regio est idem ferme nomen retinens.

Ibid. Μητὴρ δὲ ἀκεστρίας ἐπ' ἀμφοδῖς τινός] Vertitur: Matre vero sartrice, in bivio quodam natus sum. Haec natus sum inferciunt interpretes, ut sententiam conficiant. In Graecis, ut vides, non habentur. Dein ἀμφοδῖς & ἀμφοδῖς est διὰ τοῦ, bivium, non ἀμφοδῖς. Sed moror, leg. ut Mss. ἀκεστρίας ἐπαφροδίτης τι

TOM. III.

ὅς, quae fuit sartrice hominis venusti.

F. G. G.

Μητὴρ δὲ ἀκεστρίας ἐπ' ἀμφοδῖς τινός] Puto ab eodem errore hac corrupta esse, qui Tom. I. Pisc. c. 19. fecit ἐπ' Εὐφρατιδίων pro ἐπὶ Εὐφρατιδίων. Certe enim vulgata non satis bene se habent, quae quidem fient optima, si legas ἀκεστρίας ἐπαμφοδῖς τινός. Nam Lucianus gaudet quoque commentis talium vocum. Sic & initio Herculis Gallici agnoscit ὑποταρταρίας, licet hi apud poetas praecipuos quoque essent. Sed maxime miror, cur mox illa σωὴν τινι κακοδαίμονι καὶ γλῶττα ἐμῇ interpretentur cum infelici, suavi tamen amatore, quum certissime talis sit insuavis, & putidum est hac corrigere, quae nullius, nisi horum interpretum, oculos fugere possunt.

F. G.

10. Ἀδόκιμος] Forsan & supra Parasit. c. 5. praestiterit nominativus πολυπραγμοσύνη εἶναι σοι δοκίμῳ, ubi πολυπραγμοσύνην edi passus sum, quia nulla editio praebat, & quia tolerabilius erat, quam hic. Est quidem, ubi tam accusativus quam nominativus infinito verbo adjungi queat, vid. Jensi notata ad Prometh. Sive Lectt. Lucian. p. 71-73. At hic si accusativum ad

δόξας, τὸ μὲν πρῶτον ἐπὶ φίλῳ τῷ τρέφοντι συνῆν τινα κακοδαίμονι, καὶ γλίχρῳ ἑρατῇ. ἐπεὶ δὲ τὸ ὄδον ταύτῃ ῥάστην ἔσαν κατεῖδον, καὶ ^a διεκπεράσας, ἐπὶ τῷ ἄκρῳ ἐγενόμεν (ὑπῆρχε γὰρ μοι, ὦ φίλη Ἀδράστεια, πάντα ἐκεῖνα, ἃ προεῖπον ἐφόδια, τὸ θράσος, ἡ ἀμαθία, ἡ ἀναισχυντία) πρῶτον μὲν οὐκ ἔτι ^b Ποσειδὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς καὶ Λήδας παισὶν ὁμῶνυμ^c γενένημαι· ἐπεὶ δὲ γράϊ ^c συνοικήσας, τὸ πρῶτον μὲν ἐγαστριζόμεν πρὸς αὐτῆς, ἑρᾶν προσηποῦμεν ^d γυναικὸς ^d ἐβδομηκοντῆτιδ^e, ^e τέτταρας ἔτι ^f λοιπὰς ὀδόντας ἐχέσσης, χρυσίῳ καὶ τέττας ἐνδεδεμένους. πλὴν ἀλλὰ γε ἀλγὰ ^f πέναν ὑφί-
σταμην τὸ ἄθλον, καὶ τὰ ψυχρὰ ἐκεῖνα τὰ ἐκ τῆς σοφῆς φιλήμαϊα, ὑψηλὸν δὲ μοι ἐποίει

temnenda, primo solorum alimentorum pretio fui cum amatore misero atque avaro. Cum autem viderem, hanc viam esse facillimam, eamque emensus in summo jam essem, (Ad-
erant mihi enim, parce cara Adraستا! praesidia illa, quae modo dicebam, omnia, confidentia, inscitia, imprudentia) primo quidem non amplius Pothinus nominor, sed jam Jovis & Ledaе pueris cognominis factus sum. Deinde adjunxi me ad anum mulierem, a qua primum laute alebar, amare dum simul mulierem septuagenariam, dentes adhuc quatuor habentem reliquos, auro revinctos & ipsos. Veruntamen paupertatis causa laborem sustinui, cum frigida illa de capulo oscula suavissima mihi fa-

a Διεκπεράσας] Διεκπαίσας O. b Ποσειδὸς] Bene J. H. P. S. &c. Ποσειδὸς male B1. & 2. c Συνοικήσας] Συνοικήσας male O. d Ἐβδομήκοντ. Ἐβδομηκοντῆτιδ Th. Mag. V. τριακοντούτης. Vulgatum tuetur Fl. &c. e Τέτταρας] Τέσσαρας O. f Λοιπὰς] Λοιπὸν O.

15. ὦ φίλη Ἀδράστεια] Δαίμων ἢ Ἀδράστεια παρ' Ἑλλήσι τοῖς μεγάλα καυχώμενοις ἐπιφυσμένη. ἐπὶ ἐν καυχώμεν^c εισαγέ) ὁ μισθὸς ἔτ^c διδασκαλ^c, ὥσπερ ἐκμεταλλοῦμεν^c τὴν δαίμονα * ἀνδρὸς μισθὸς ἔν^c ἔτος αὐτὴν, ἥτοι ἐπέδοσαί^c V.

19. Ἀλλ' ἔτι τοῖς Διὸς] Ἐντεῦθεν ἀναντήρητον ἡδὲ ὡς Πολυδύκῃ ἀλγύρει ὁ παρὼν λόγ^c, εἴγε Κασσ^c ἀδελφὸς Πολυδύκῃς ὁ Λήδας, ὃ ἔτ^c ὁμῶνυμ^c ὁ ἀλγύρειος ῥήτορας διδασκαλ^c. V.

* Ἀνδρὸς μισθὸς] Ita, pro vulgato ἀνδρὸς μισθὸς dedit M. du S.

ad miseris, ad ἄραν pertinere, minus commoda sententia. Ceterum nominativ. habes Dial. Mort. XVI. 2. ὡς αὐτὸς ἐκεῖν^c εἶναι. Bis Accus. c. 2. f. μόνῳ τῷ δισπότης εἶναι δοκεῖν. &c. Accusativum Paras. c. 5. δὲ καὶ σοὶ εἶναι πολυπραγμοσύνην. Jov. Conf. c. 7. f. ὃ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτως εἶναι. Notabilior contra nominativus est ap. Dion. Hal. Ant. VII. p. 473. 10. δι' αἰχμῆς λαβεῖν, ἀνὴρ αὐτοκτόνος & γέρονι ἀνιέρειν πρὸς τὴν βελὴν ἐκφέρειν. Nisi ibi legendum ἐκφέρειν. J. F. R.

11. Ἐπὶ φίλῳ τῷ τρέφοντι] Non satis accuratus & hic fuit interpres, qui vertit ob victus penuriam, cum potius sit nudi vel solius victus gratia. H. V.

12. Γλίχρῳ] Vertunt suavi. Redde, tenaci, parco. F. G.

18. Οὐκ ἔτι Ποσειδὸς ὀνομάζομαι, ἀλλ' ἤδη τοῖς Διὸς & Λήδας παισὶν ὁμῶνυμ^c γενένημαι] Et ex hoc loco patet, Rhetorem, quem subsannat Lucianus, primum Ποσειδῶν (sic enim legendum, non ποσειδῶν.) Deinde Διόσκυρον vel Διοσκυρίδην vocatum fuisse. J. P. a G.

Ibid. Ποσειδὸς ὀνομάζομαι] Primo Pothinus dictus fuit, deinde Pollux. M. V. La Croze. Sed jam sub init. di-

ctum contra Pollucem haec non scripta. J. F. R.

19. Διὸς & Λήδας π. ὁμῶν.] Pollux eatenus designari hic credi poterat, qui Naucratis erat, atque adeo Aegyptius. V. Suid. Ναυκρατικά. Sed Pater Pollucis Rhetor, non servus, Philostrato tradente, erat, p. m. 313. A. M. du S.

21. Ἐγαστριζόμεν] Vertunt laute accipiebar, cum sit, in ventrem caedebar, i. e. nimio coitu vexabar. F. G.

Ἐγαστριζόμεν] Recte Attici Phrynichus, Thomas Magister, ipse etiam Hesychius, ac Suidas, cum ajunt significare hanc vocem λαμπρότερον τρέφεσθαι, ἐμπιπλάσθαι, κορύνειν, χορτάσθαι, λαμπρότερον τρέφεσθαι. Sic certe hic Lucianus, in libello, ubi Sophisticam licentiam reprehendit. Sed in hoc falluntur quidam eorum, quod hanc solam significationem antiquorum esse ajunt, & prohibent adhibere hoc verbum de ventris percussione: cum nondum, quod sciam, antiquioris Luciano (qui utitur etiam Ἐταρ. Dial. Chelid. & Dros. verif. fin.) testimonium, pro hac ventris implendi notione, prolatum sit; pluscula autem sint apud ipsum parentem Atticissimi Aristophanem, ubi

γcu-

fames redderet. Deinde parum aberat, quin heres constitutus essem, quae habebat, omnium, nisi serpens execrabilis indicasset, venenum azote, quod illi darem, esse emitum.

25. Praeceptor igitur eiecit, necessariis tamen ne sic quidem carni. Sed Rhetor esse videor, & in judiciis probandum me praebeo, praevaricans saepe, & iudicium corruptionem imprudentibus pollicens. Et plerumque causa equidem cado: sed palmae tamen in janua virides, in coronam plexae. Illa enim ad infelices esca utor. Sed id ipsum quoque, quod odio sum omnibus, & quod insignis sum ob mortuum perverstatem, & prius etiam orationis, quodque digito ostendor, atque ipse princeps in omni malitia dicor, non parvum mihi

ὁ λιμός. εἴτα ὀλίγον δεῖν, κληρονόμῳ ὧν εἶχεν ἀπάντων κατέστη, εἰ μὴ κατάρατος ὅτις οἰκέτης ἐμήνυσεν, ὥς φάρμακον εἶναι ἐπὶ αὐτῷ ἐωνημένῳ.

Ἐξωδῶν δὲ ἐπὶ κεφαλὴν, ὅμως ἐδὲ τότε ἠπόρησα τῷ ἀναγκαίῳ, ἀλλὰ καὶ ῥήτωρ δοκῶ, καὶ ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι, ὡροδιδῶς τὰ πολλὰ, καὶ τὴν δικαστῶν τοῖς ἀνοήτοις καθυπιοχνεύομαι. καὶ ἡττώμαι μὲν τὰ πλεῖστα· οἱ φοῖνικες δὲ ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐσφαινωμένοι· τῆτοις γὰρ ἐπὶ τῆς δυστυχεῖς χρώμαι τοῖς δαλέασιν. ἀλλὰ καὶ τὸ μισοῦμαι πρὸς ἀπάντων, καὶ ἐπίσημον εἶναι με ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ τῷ τρόπῳ, καὶ πολὺ πρότερον τῷ λόγῳ, καὶ τὸ δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ τῆτον ἐκείνον τὸ ἀκρότατον ἐν πάσῃ κακίᾳ λεγόμενον, ἐμικρόν μοι γε δο-

g Αὐτῇ] Αὐτῇ O. Sed vulgatum praestat. h Καὶ] Recte J. Ald. Fr. H. S. sine accentu, καὶ male Fl. P. Bt. i Ἐσφαινωμένοι] Καὶ ἐσφ. O. k πρὸς] Πρὸ male O. l Ἐμοι γε] Μοι tantum O.

ventrem vel alterius, laedendi causa, vel suum inter saltandum, ferire significat. Vid. Kuster. ad Eq. 273. & quem laudat, Menag. ad Laert. 7, 172. Sensit hoc jam Eustathius & contra dixisse videtur vulgo, ad Od. I. p. 720, 1. Bas. ἴσθιον, inquit, ὅτι γαστρίζεσθαι κατὰ τοὺς παλαιούς, ἢ μόνον ὡς ἐρήθη χορτάζεσθαι, ἀλλ' ἴσθιον ἐστὶ τὸ κατὰ γαστρός τύπτεσθαι. Respicit nempe ad ea, quae dixerat ad Od. Σ. p. 656, 21. τὸ γαστρίσαι δηλοῖ μὲν τὸ χορτάσαι, σημαίνει δὲ φασὶ ἐπὶ τὸ εἰς γαστέρα πλῆξαι. Nec alterius significationis, quam huius mentionem facit Sextus Empir. M. I, 217. J. M. G.

Ἐγαστρίζομαι] Pro sagina ventris utitur etiam Alcibiades. III. Ep. 45. f. Τίς ἐστὶ ἀνέστης] τὸ κακοδαίμονον τούτων; εἰ τοσούτῳ τὸ γαστρίζεσθαι πωλάντων, ὡνέμεθα κινδύνῳ τὸ ζῆν, & ne quisquam de hoc significato dubitet, videat idem ab ipso auctore exponi per πλοησιμονην, nam illico subjungit, καὶ τὸν λιμοῦ θάνατον διδόντες, τὴν μὲν κινδύνῳ πλοησιμονὴν ἀσπαζόμεθα. Quare minime adfector Gujeto pristinam versionem rejicienti. J. F. R.

26. Τὸν ἄλλον] I. c. laborem Venereum, coitum. F. G.

34. Καὶ ταῖς δίκαις ἐξετάζομαι] Vertitur: & in judiciis contendō; mallem in judiciis versor. sic loquitur Corn. Nep. in Themistocle. H. V.

Καὶ ταῖς δίκαις ἐξετ.] Causidici illius aetatis Sophistae etiam fere erant. V. A. Mισθ. finem. M. du S.

Ibid. Ἐξετάζομαι] Contendo adscripsit. F. G. Quum in Paris. verbum esset me ostento. Contra, cum Bened. dederit contendō, Cl. Vitringa vult versor. Tu vide an Cl. Gesn. melius rem tetigerit. J. F. R.

37. Οἱ φοῖνικες δὲ] Advocatorum palmae aliquando sine lemniscis & corona, ut apud Juvenal. Sat. 7.

Ut tibi lasso

Figantur virides, scalarum gloria, palma.

Et Martial. Epig. 27. lib. 7.

Sic fora mirentur, sic te palatia laudent,
Excolat & geminas plurima palma fores.

Palmas coronatas ut hoc loci ἐπὶ τῇ θύρᾳ χλωροὶ ἐσφαινωμένοι, tangit Arrianus Epicteti cap. 12. lib. 3. J. B.

Οἱ φοῖνικες δὲ] De palmis ad januas Rhetorum & causidicorum Casaub. ad Sueton. Domit. 23. ubi ex hoc ipso loco lucem affundit Juvenali 7, 138. Caeterum cogitabam, an forte melius legatur ἐσφαινωμένη, ut ad θύρα referatur: sed necesse quidem non est. J. M. G.

42. Πολὺ πρότερον τῷ λόγῳ] Ἐπὶ μοχθηρίᾳ scilicet τῷ λόγῳ. M. du S.

Ibid. Καὶ πολὺ πρότερον τῷ λόγῳ] Repeto δὲ τὰ κοινοῦ verba, ἐπίσημον ἐπὶ τῇ μοχθηρίᾳ. Qui nondum vitium hominis norunt, odio tamen illum habent ob orationis perverstatem, cum primum audiere. Nescio cur maluerit Birkheimerus, morum pravitate longe prius quam sermonum esse insignem. J. M. G.

Ibid. Δείκνυσθαι τῷ δακτύλῳ] Habuimus hoc saepe, ut Harmon. pr. Gymn. c. 36. &c. J. F. R.

δοκεῖ. ταῦτά σοι ὡς ἔχουσιν, ^a νή τ' ὡάνδη-45
μον, πολὺ πρότερον ἑμαυτῷ παραινέσας,
καὶ χάριν ἑμαυτῷ εἰ μικρὰν ἐπισκασά-
μεν.

Εἰεν· ὁ μὲν ^b γεννάδας εἰπὼν ταῦτα ^c πε-
παύσετο· σὺ δὲ ἦν πεισθεὶς τοῖς εἰρημνύοις, ^d
καὶ δὴ παραινέσαι νόμιζε οἷον ἑξαρχῆς ἐπ' ὅθεις
ἐλθεῖν. καὶ εἰδὼν σε καλῶς ἐπόμενον ^e τῷ νό-
μῳ ἔντε τοῖς δικαστηρίοις ^f κρατεῖν, καὶ ἐν
τοῖς πλῆθεσιν εὐδοκμεῖν, καὶ ἐπέραστον εἶναι,
καὶ γαμεῖν εἰ γραῦν τινα τῶν κωμικῶν, καθ-
άπερ ὁ νομοθέτης καὶ διδάσκαλος, ἀλλὰ
καλλίστην γυναῖκα τῇ ῥητορικῇ, ὥς τὸ τῷ
Πλάτῳ ^g ἐκεῖνο πλὴν ἄρμα ἐλαύνοντα
φέρειν, σοὶ μᾶλλον ^h πρέπειν ὡς σεαυ-
τῷ εἰπεῖν, ἢ ἐκεῖνῳ ὡς τῷ Δίῳ· ἐγὼ δὲ
(ἀγενής γὰρ καὶ δειλὸς εἰμι) ἐκστήσομαι ὑμῖν
τὸ ὁδόν, καὶ παύσομαι τῇ ῥητορικῇ ἐπιπολά-
ζων, ⁱ ἀσύμβολον ὡς πρὸς αὐτῷ τὰ
ὑμέτερα. μᾶλλον δὲ ἤδη ^j πέπαυμαι.
ὥστε ἀκοντὶ ἀνακηρύττειν, καὶ θαυμάζειν, ^k
μόνον τῷτο μεμνημένοι, ὅτι μὴ τῷ τάχει
ἡμῶν κεκρατήκατε, ὡκύτεροι φανέντες, ἀλ-
λὰ τῷ ῥάσει καὶ πρᾶσι τραπεῖσθαι τὸ ὁδόν.

quidem videtur. Haec tibi, ita me popularis
Venus! praecipio, quae multo prius ipse mihi
praeccepi, eaque ratione, gratiam mihi non
parvam conciliaui.

26. Sint ista satis! Generosus ille post
haec dicta tacebit. Tu vero si dictis ab il-
lo moveare, etiam adesse te puta, quorsum
venire initio desiderabas; neque quidquam
te prohibebit, quo minus legi illi obsecutus
cum in judiciis vincas, tum bene audias
apud multitudinem, & amabilis sis, ducas-
que non anum quandam comicam, ut tuus
ille legislator & magister, sed mulierem
pulcherrimam Rhetoricen, adeo ut magis
te deceat de te dicere, te Platonis illo volu-
cri curru vectum ferri, quam ipsum de
Jove dicere decuit. Ego vero, ignavus e-
nim & timidus sum, de via vobis decedam,
& definam Rhetoricen sectari, qui consi-
liis ad eam obtinendam vestris uti non pos-
sim. Vel potius jam desii. Itaque sine pul-
vere praedicandos vos atque admirandos
praebete, illud solum recordati, non cele-
ritate vos vestra vicisse, qui velociores ju-
dicati sitis, verum quod facillimam & de-
clivem viam elegistis.

PHI-

^a Νή] Μὲν Ο. ^b Γεννάδας] Γεννάσθας male Ο. ^c Πέπαυσετο] Πέπαυσαι male Ο. ^d Τῷ νόμῳ] Τοῖς νόμοις
Ο. ^e Κρατεῖν] Κροτεῖν male Ο. ^f Ἐκεῖνο] Οmission in Ο. ^g Πρέπειν] Et hoc neglexit Ο. ^h Ἀσύμβολον]
Restitui ex V2. Ἀσύμβολον cett. & Ο. ⁱ Πέπαυμαι] Πέπαυσμαι Ο. minus recte.

45. Νή τὴν πᾶνδημον] Τὴν Ἀφροδίτην φησὶ. ὁ μνησὶ δὲ
ταύτῃ νῦν, ἢ διὰ τὴν προσηγορευμένην αἰχρῆτην τὴν γραῶν
ἢ διὰ τὸ ἀναιδὲς. ἔπειτα δὲ τοῦτο μὲν τῶν ἄλλων κακῶν ἔχουσιν
αἱ πόρνοι, ὁ μνησθῆναι δὲ αὐτὸς ὑποβάλλει] εἰ τοὺς ἄλλους

διδάσκει. V.

47. Καὶ χάριν] Γράφει] εἰ χάριν εἰ μικρὰν ἐπισκασάμεν
αὐτοῖς. V.

* Προσηγορευμένη] Non dubitavi cum eodem ita edere, pro vulgato προσηγορευμένην, quod nihili erat. J. F. R.

45. Νή τὴν πᾶνδημον] Conf. supra c. 1. hujus Dial.
ubi paucis disquiratur sitne & ibi sic legendum, an
πάντημον. Hic vero Venerem Deam quidem intelligi,
notum est; at respicitur simul ad eam orationis venu-
statem, qua celebritatem per totum orbem, vel sal-
tem universam suam nationem orator adipiscitur. Νή
vero hic potius esse, quam μὲν, quod μὲν frequentius
negationem adjunctam aut intellectam habet, dictum
supra ad Icar. c. 14. Adde Gall. c. 11. Et si μὲν quo-
que interdum adfirmat, ut Gall. c. 29. f. aliisque lo-
cis, supra jam indicatis.

49. Εἰεν] Hoc verbo excipit relatum a se sermonem
Diochoridis, f. Clytiae, Lucianus. Plato de Rep. 1. p.

419. E. Ἐγὼ δὲ σοὶ ὡς περ ταῖς [al. παῖς] γραῶν τοῦς
μύθους λεγέσθαι, εἰεν ἐγὼ εἰ καλῶς εἰσέσθαι κ. τ. λ. Vid. ad
princ. Κατάπλη.

51. Οἷον ἑξαρχῆς &c.] Th. Mag. v. Βέλομαι. M. du S.

58. Πλὴν ἄρμα] Supra Ἀναβ. c. 22. Δικ. 33. Plat.
Phaed. 344. G. H. M. du S.

Ibid. Ἐλαύνοντα]. Sic forte legendum: ἐλαύνοντι σοὶ
μᾶλλον &c. F. G.

59. Φέρεσθαι] Glossema est. F. G. Non est glosse-
ma. Nam non modo etiam sic supra Bis Acc. c. 33.
ὁ μέγας ἐν ἑρανῷ Ζεὺς πτηνὸν ἄρμα ἐλαύνει φέρεται, sed
& hic φέρεσθαι ad sensum requiritur; construendum
enim, ὡς μᾶλλον πρέπειν σοὶ εἰπεῖν περὶ σεαυτοῦ τὸ ἐκεῖνο
τῷ

PHILOPSEUDES, SIVE ΦΙΛΟΨΕΥΔΗΣ, Η ΑΠΙΣ-
INCREDULUS. ΤΩΝ.

TYCHIADES AC PHILOCLES.

ΤΥΧΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΦΙΛΟΚΛΕΙΣ.

T Y C H.

T T X.

POtesne mihi, Philocles, dicere, quid sit tandem illud, quod ad mentiendi libidinem homines allicit, ut & ipsi gaudeant, cum nihil sani dicunt, & narrantibus talia maxime attendant? PHIL. Multa sunt, Tychiade, quae cogunt homines quosdam mendacia dicere, utilitatis suae respectu. T.Y.C.H. Nihil haec ad rem, neque de his ego rogabam, quotquot usus alicujus causa mentiatur. Etenim venia hi potius, quidam etiam laude digni sunt, qui vel hostes deceperunt, vel ad salutem tali remedio in malis usi sunt, qualia etiam Ulysses multa fecit, dum vel suam vitam redimeret, vel reditum sociorum. Verum de illis dico, vir optime, qui praeter necessitatem longe mendacium veritati praepo-

EΧεις μοι, ὦ Φιλόκλεις, εἰπεῖν, τί πο-
τε ἄρα τὸ τόδε ἐστίν, ὃ τὸς πολλοὺς εἰς
ἐπιθυμίαν τῆ ψεύδεως προάγει, ὡς αὐ-
τὸς τε χαίρειν μηδὲν ὑγιὲς λέγοντας, καὶ
τοῖς τὰ τοιαῦτα διεξιῶσι μάλιστα προσ-
έχειν τ' ἔν; ΦΙΛ. Πολλὰ, ὦ Τυχιάδῃ,
ἐστίν, ἃ τὸς ἀνθρώπους ἐνὶ ἀναγκᾷ τὰ
ψευδῇ λέγειν, ἐς τὸ χρήσιμον ἀπεβλέπον-
τας. ΤΤΧ. Οὐδὲν πρὸς ἐπὶ ταῦτα,
ὅφασιν, ἐδὲ οὐδὲ τῶν ἡρώων, ὅποσοι τ'
χρείας ἔνεκα ψεύδον. συγνώμης τοι γάρ ἐ-
στί γε μᾶλλον καὶ ἐπαίνου τινὲς αὐτῶν
ἄξιοι, ὅποσοι ἢ πολεμίους ἐξηπάτησαν, ἢ
ὅτι σωτηρία τῷ ταιστω φαρμάκῳ ἐχρή-
σαντο ἐν τοῖς δεινοῖς, οἷα πολλὰ καὶ Ὀδυσ-
σεὺς ἐποίει, πλὴν τε αὐτῆ ψυχῇ θενόμε-
νῳ, καὶ τ' νόστον τῶν ἐταίρων. ἀλλὰ οὐδὲ
ἐκείνων, ὦ ἄριστε, Φημί, οἱ αὐτὸ ἀνευ τ'
χρείας τὸ ψεύδῃ^a οὐδὲ πολλὰ τ' ἀλη-
θείας.

^a Περὶ πολλοῦ τ' ἀληθείας τίθ.] Nil mut. Edd. neque Coll.

9. Οὐδὲν πρὸς ἐπὶ.] Ἀντὶ τῆ οὐδὲν πρὸς τ' λόγον, ὅν
τ' ἡρώων. V.

19. Περὶ πολλοῦ] Ἀντὶ τῆ περὶ πλείονος. G.

† τ' ἡρώων] Sic dedit M. du S. pro edito ἡρώων.

τῷ Πλάτωνῳ, φέρεσθαι ἐλαύνοντα πτηνὸν ἄρμα. Jam age
omittas φέρεσθαι, non habebit unde pendeat accusati-
vus ἐλαύνοντα.

62. Παύσομαι] Haec Lucianus Rhetoricae jam va-
lidicens. M. du S.

ibid. Ἐπιπαλάξων] Ἐπιπαλάξων forsan legendum. F. G.

63. Ἀσύμβολῳ.] Ita V2. recte. In reliquis ἀσύμ-
βολῳ. M. du S.

Ἀσύμβολῳ] Versionem Cl. Gesneri ad vulgatum
ἀσύμβολῳ esse factam, quilibet videt; nec ego eam
immutavi; sed alterum potius esse credens, jam ver-
terem: qui vestra ad illam spectata, (i. e. cum illa)

conciliare nequeam. ἀσύμβολῳ enim a συμμέλλομαι
conjicio, hic est, qui conjectura adsequi nequit; & li-
cet ἀσύμβολῳ quoque bonum esset, si solum poneretur;
tamen haud adlequor, quo modo cum πρὸς αὐ-
τὴν & ὑμῖν constriui possit; ideo id adscripi quod
intelligo. F. F. R.

8. Ἐς τὸ χρήσιμον] Dives ille apud Juvenalem: quid
enim salvis infamia nummis? Orest. in Elect. Sophoclis,
Δοκῶ μὴ ἐδὲν θυμῷ σὺν κέρδει κακόν. G. G.

9. Οὐδὲν πρὸς ἐπὶ.] Proverb.

15. Ὀδυσσεὺς — ἀνρύμῃ.] Hom. Od. A. 5. M. du S.

19. Περὶ πολλοῦ τ' ἀληθείας τίθ.] An quae sit aliam
stru-

δείας τίθεν), ἡδόμενοι τῷ πρᾶγματι, καὶ ὀνουντ, eaque re delectantur; & nulla causa
ἐνδιατρίβοντες ἐπ' ἐδεμῖα προφασί ἀναγ- necessaria in ea versantur. De his scire ve-
καίαι. τέτρεσ ἐν ἐθέλω εἰδέναι, τίν' ἀγα- lim ego, cujus boni causa hoc faciant.

ῥε τῆτο ποιῶσιν.

ΦΙΛ. Ἡ περ κατανέονκας ἤδη τινὰς
τοίετους, οἷς ἐμφυτὸς ἔρως ἔστίς ὅστις πρὸς
τὸ ψεύδ' ; ΤΥΧ. Καὶ μάλα πολλοί
εἰσιν οἱ τοιοῦτοι. ΦΙΛ. Τί δ' ἐν ἄλλο,
ἢ ἄνοιαν χρη αἰτίαν εἶναι αὐτοῖς φάναι τῷ
μὴ ἀληθῆ λέγειν, εἴ γε τὸ χεῖριστον ἀντι-
τῷ βελτίστῳ προαιρῶν); ΤΥΧ. Οὐδὲν τῷ-
τοῖς ἐπεὶ πολλὰς ἀν ἐγὼ σοι δείξαιμι, συνε-
τὲς τὰλλα, καὶ ἡ γνώμην θαυμαστὴς, ὅσην
οἶδ' ὅπως ἐαλωκότας τέτρω τῷ κακῷ, καὶ
φιλοψευδεῖς ὄντας, ὡς ἀνιάσθαι με, εἰ τοιῶ-
τοι ἄνδρες ἀριστοὶ τὰ πάντα, ὅμως χαίρει-
σιν αὐτὰς τε καὶ τὴν ἐντυγχάνουσαν ἐξαπα-
τῶντες. ἐκείνους μὲν ἡ τῶν παλαιῶν πρὸ
ἐμῆς σε χρη εἰδέναι, καὶ Ἡρόδοτον, καὶ Κτη-
σίαν καὶ Κνίδιον, καὶ πρὸ τῶντων, τὴν ποιη-
τὰς, καὶ τὸ Ὀμηρον αὐτὸν, ἀοιδίμους ἀν-
δρας, ἐγράψω τῷ ψεύσματι κεχρημένους,
ὡς μὴ μόνον ἐξαπατᾶν τὴν τότε ἀκροῦσαν

2. PHIL. Numquid nosti tales quos-
dam, quibus insitus sit talis amor menda-
cii? TYCH. Et plurimi quidem sunt ta-
les. PHIL. Quid ergo aliud causae illis
esse, quam amentiam, dicendum est, quod
verum non dicunt, quando quod pessimum
est pro optimo eligunt? TYCH. Hoc
nihil est: quandoquidem plurimos ego tibi
ostenderim, prudentes alioqui, & mira-
bili sapientia, nescio quomodo illo malo
captos & mendaciorum studiosos, adeo ut
male me habeat, si tales viri, optimi reli-
qua omnia, tamen gaudent seque & illos,
in quos incidunt, decipere. Illos enim an-
tiquos prius quam ego, ut noveris, oportet,
Herodotum, & Ctesiam Cnidium,
& ante hos, poetas, Homerumque adeo
ipsum, viros celeberrimos, scripto usos
mendacio, adeo ut non modo, qui tum
erant, auditores suos deceiverint, sed ad nos
etiam

• Εἰσιν] Abest a Fl.

29. Εἴ γε τὸ χεῖριστον] Αὐτὸς καθ' ἑαυτοῦ • κόνι ἀμύνει τὰτα διεξίον. V.

• Κόνι] Aut corrupta haec vox, aut verba aliquot exciderunt.

M. du S.

structuram Solan? an πρὸ τ' ἀληθείας, quod quidem
apertius, sed non opus, quia τ' ἀληθείας genitivus est
a comparatione pendens, adeoque idem quod πρὸ,
quod & Scholiastes videtur sensisse. Latini etiam po-
sitivo interdum utuntur pro comparativo, uti ex Liv.
VII. 8. adfert Cl. Jense in Obs. styli Lat. quas adjecit
repetitis collectan. pur. & impur. latin. p. 38. Multi-
plex quam pro numero damnatum est, ad quae Livii ver-
ba plura similia indicant Cl. Dukerus ac Drakenb. Ad-
do ex Evang. Matth. XVIII. 9. Καλὸν σοι εἶναι — εἰσελ-
θεῖν — ἢ βληθῆναι. Alia vid. ap. L. Bos de Ellipsi p. 327.
v. μᾶλλον. Et nos ad Quom. Hist. c. 17. f. Ac Gall. c.
18. Eurip. Androm. vi. 80. Γῆρον ἐκείνῳ, ὥς εἰ σ' ὠφελὺν
παρὸν. Senex est iste, pro senior, quam ut te juvare
possit praesens. Sed quid si περὶ cum Eusebio accipias
pro πρεσβυτέρου; hoc disquiram in Addendis. J. F. R.

22. Τούτους ἐν ἐθέλω] Theophr. Eth. Ch. c. περὶ λο-
γοποιίας. Τῶν τοιούτων ἀνθρώπων τεθαύμακα, τί πῶς βού-
λονται λογοποιῶντες. καὶ ὁ μόνον ψεύδονται, ἀλλὰ καὶ ἀλ-
-

στιτελῶς ἀπαλλάττονται.

M. du S.

33. Ἐαλωκότας] Hoc exemplum Cl. Jense ad Tyrann.
c. 12. adlegat, quo probet hoc particip. activum, ac-
que ac ἔλως valere passive. Recte; & quidem per-
petuo ap. alios etiam, vid. Bud. Comment. L. Gr. &
Scheidii Indicem Herodiani, qui solus vel decem ex-
empla adnotavit. Sic etiam ap. LXX. in Jerem. L.
2. Et LI. 31. Quare plura in re, quam & ipse Jense
fatetur notissimam, non addam, nisi & activum
προσκρασάσας itidem passive accipi ap. Aesop Fab. 128.
προσκρασάσας ἐν τ' κεφαλῇ — καὶ κλασθεῖσιν. J. F. R.

38. Τὸν Ἡρόδοτον] Herodotum verius mendaciorum,
quam historiae parentem nuncupaveris. Mira enim ab
eo de Xerxis expeditione & transitu, id Lucian. L. 2.
Ver. Hist. inter mendaces Ctesiam, Cnidium & Hero-
dotum ponit. G. C.

Τὸν Ἡρόδοτον] Notam Cognati ita exhibeo, ut in Ed.
Paris. & Graev. erat, (excepto quod mendacium, pro
mendaciorum haec habebat) quid autem desit, fa-
ci-

etiam mendacium successione quadam ver-
bis, versibusque pulcherrimis commenda-
tum, pervenerit. Itaque saepe subit illo-
rum vicem pudere, cum Caeli castrationem
& vincula Promethei enarrant, & seditionem
Gigantum, & totam inferorum tra-
goediam, & ut propter amorem Jupiter sit
taurus vel cycnus factus, & ut ex muliere
in avem aut ursam aliqua mutata sit. Ad
haec vero Pegafos, & Chimaeras, & Gor-
gones, & Cyclopes, & quae sunt ex eo
genere, absurdae omnino & portentosae fa-
bellae, puerulorum mentes mulcere aptae,
qui Larvam Lamiamque metuunt.

3. Quamquam poetarum forte tolerabilia
fuerint mendacia. Quod vero jam civitates
& gentes multae, communiter, & publice,
mentiuntur, quid non ridiculum? Si Cre-
teses Jovis sepulcrum ostendentes non eru-
bescunt, Athenienses vero Erichthonium
de terra exstitisse ajunt, primosque homi-
nes, olerum instar, de Attico solo enatos:
multo hi quidem speciosius quam Thebani,
qui de serpentis dentibus Spartos (*sativos*)

αὐτῶν, ἀλλὰ καὶ μέχρις ἡμῶν διικνεῖται τὸ
ψεῦδος, ἐκ ἀγαθοῦ ἐν καλλίστοις ἐπέσι
καὶ μέτροις φυλαττόμενον. ἐμοὶ γὰρ πολλὰ-
κις αἰδέομαι ὑπὲρ αὐτῶν ἐπεῖσιν, ὅποτε-
αν θρανῶν τομὴν, καὶ Προμηθέως δεσμὰ διηγώ-
νται, καὶ Γιγάντων ἐπανάστασιν, καὶ τὸ ἐν
Ἄδῃ πάσαν τραγωδίαν, καὶ ὡς δι' ἑρώα οὐ
Ζεὺς ταῦτα ἢ κύκνον ἐγένετο, καὶ ὡς ἐκ
γυναικὸς τις ἐς ὄρνεον ἢ ἐς ἄρκιον μετέπεσεν·
ἐτι δὲ Πηγᾶστος, καὶ Χιμαίρας, καὶ Γοργό-
νας, καὶ Κύκλωπας, καὶ ὅσα τοιαῦτα, πά-
νυ ἀλλόκοτα, καὶ τεράστια μυθία, παίδων
ψυχὰς κηλεῖν δυνάμενα, ἐτι τὸ Μορμῶν, καὶ
τὸ Λάμιαν δεδιότων.

Καίτοι τὰ μὲν τῶν ποιητῶν ὅσως μέτρια·
τὸ δὲ καὶ πόλεις ἤδη, καὶ ἔθνη πολλὰ, κοινῇ
καὶ δημοσίᾳ ψεύδεσθαι, πῶς οὐ γελοῖον; εἰ
60 Κρήτες μὲν τῷ Διὸς τάφον δεικνύοντες οὐκ αἰ-
σχύνονται, Ἀθηναῖοι δὲ τὸ Ἐριχθόνιον ἐκ τῆς γῆς
ἀναδοθῆναι φασί, καὶ τοὺς πρώτους ἀνθρώπους
ἐκ τῆς Ἀττικῆς ἀναφῆναι, καθάπερ τὰ
λάχανα· πολὺ σεμνότερον ἔστι τὸ Θηβαίων,
65 οἱ ἐξ ὄφεως ὀδόντων, Σπαρτίους τινὰς ἀνα-
βί-

b Τῆς Ἀττικῆς] Τῆς γῆς Ἀττικῆς G. Γῆς etiam additum in marg. A1.

50. Καὶ ὡς ἐκ γυναικὸς τις] Ὡς Πρόκην ἐ Φιλομήλα
καὶ Κλυταίμνη. ἢ μὲν εἰς ἄρκιον Πρόκην δὲ ἐ Φιλομήλα εἰς ὄρ-

νια μεταβληθεῖσαι. V.

cile est conjicere. Herodotus vero mihi non est men-
daciorem pater, quando narrat ab aliis accepta, ipse
que praemonet, se non omnibus fidem adhibere.

F.F.R.

Ibid. Ἡρόδοτος ἐ Κτ.] Ingens inter hos, quamquam
hic conjuncti legantur, discrimen est. Herodotus e-
nim, sicubi a vero aberrat, non id agit ut mentiatur:
Ctesias vero, qui multos in Persia vixerat annos, ea
scripsit quae ipse quin falsa & vana forent, ignorare
non poterat, certe non debuerat.

M. du S.

55. Τὴν Μορμῶν ἐ τὴν Λάμιαν] Μορμῶν, αὗς ἵ. μορμῶν,
larvam esse, pueris terrendis confectam a nutri-
cibus, unde μορμολύττω est, & μορμολύκειον, pervul-
gatum est, neque opus ut hic observetur. Sed illud
videbatur paulo disertius adnotandum, quod jam in-
dicavit ad Aristoph. Equ. 690. Scholiastes, illa verba
μορμῶν τῶν πρώτων, sic esse accipienda, ut ἀνομασποιη-
μένη exclamatio, vel interjectio esse intelligatur. Et
videtur ipsa illa vox adhibita ad terrorem injiciendum
pueris, sine respectu ad illam larvam: quod firmat

locus jam laudatus ad Aristophanem, Casaubono, ex
dulcissimo Theocriti Idyllio Ἀδωνιαῖος. v. 40. ubi mu-
lier, ut deterreat puerulum, prodire una cupientem
ad pompam, σὺν ἄλῳ, inquit, τὸ τέκνον. Μορμῶν, δά-
κνυι ἵππῳ. Hic certe, ut in illo Aristophanis nihil al-
liud spectatur quam ipse sonus quassio capite & turba-
to vultu proferendus.

F.M.G.

60. Διὸς τάφον] Vide quae ad Tim. c. 4. observata
sunt. Non videtur credere Lucianus.

M. du S.

61. Ἐριχθόνιον] Mira sane ratione, quam tu, si lu-
bet, apud Orig. c. Cels. videas l. VIII. effusio nempe
in terram Vulcani Minervam petentis femine. V. &
Laërt. I. 17. Fabulam tetigit Noster Orig. c. 39.

M. du S.

62. Τοὺς πρώτους] Rectius Mf. τοὺς πρώτους ἀνθρώπους
ἐκ τῆς γῆς Ἀττικῆς ἀναφῆναι, καθάπερ τὰ λάχανα. Primos
illos homines ex Attica terra olerum instar provenisse.
Vulgo γῆς omittitur, itaque vertit interpres in Attica.
τὸ ἀβόρσκειν γῆς.

F.G.G.

65. Σπαρτίους τινὰς ἀναβλαστήσαντας] Sativos quosdam pro-

βεβλασφηέναι διηγῶν). ὅς δ' ἂν ἐν ταῦτα
καλαγέλαστα ὄντα, μὴ οἴηται ἀληθῆ εἶναι,
ἀλλ' ἂ ἐμφρόνως ἂν ἐξετάζων ταῦτα,
Κοροῖβς τινός, ἢ Μαργίτε νομίζοι τὸ πεί-
θεαί, ἢ Τριπτόλεμον ἐλάσαι ἀπὸ τῆ ἀέ-
ρις ἐπὶ δρακόντων ὑποπτέρων, ἢ Πάνα
ἦκειν ἐξ Ἀρκαδίας σύμμαχον ἐς Μαραθῶ-
να, ἢ Ὀρείθυϊαν ὑπὸ τῆ Βορέως ἀναρπα-
σθῆναι, ἀσεβὲς ἔτος γε, καὶ ἀνόητος αὐ-
τοῖς ἐδόξεν, ἔγωγε προδήλοισ καὶ ἀληθεύ-
ουσιν ἀπιστῶν ἐς τοσῶτον ὀπτηκράτει
τὸ ψεῦδος.

ΦΙΛ. Ἄλλ' οἱ μὲ ποιεῖται, ὦ Τυχιά-
δη, καὶ αἱ πόλεις δὲ συγχνώμης τυγχάνουσιν
ἂν. οἱ μὲ τὸ ἐκ τῆ μύθου τερπνὸν ἐπαγωγό-
τατον ὄν, ἐγκαταμιγνύντες τῇ γραφῇ, ἔως
μάλιστα δέον) πρὸς τῆς ἀκρατίας. Ἀθη-
ναῖοι δὲ καὶ Θεβαῖοι, καὶ εἴ τινας ἄλλοι, σεμ-
νοτέρως ἀποφαίνον) τὰς παλίδας ἐκ τῆς
ποιστῶν. εἰ γὰρ τις ἀφέλοι τὰ μυθώδη,
ταῦτα ἐκ τῆ Ἑλλάδος, ἔδεν ἂν καλῶς
λιμῶ τῆς πεποιητῆς αὐτῆς ἀφαιρεθῆ-
ναι, μηδὲ ἀμολῆ τῆ ξένων τὰ ληθῆς ἀκάνειν

quosdam germinasse narrant. Si quis vero
haec tam ridicula non putet vera esse, sed,
iis prudenter examinatis, Coroebi cujusdam
aut Margitae judicet, credere, aut Tripto-
lemum per aëra vectum alatis draconibus,
aut Panem venisse ex Arcadia auxiliatum in
Marathonem, aut raptam a Borea Ori-
thyiam: ille impius & amens illis videri so-
let, qui manifestis adeo & veris rebus fi-
dem neget. Eo usque mendacium in-
valuit.

4. PHIL. Sed poëtae, Tychiade, &
civitates veniam consequantur; alteri suavi-
tatem ex fabulis, quae tantam habeat ille-
cebram, suae scriptioni admiscentes, qua
scilicet maxime, ad auditores suos opus ha-
bent: Athenienses vero ac Thebani, & si
alii, augustiores talibus commentis red-
dunt patrias. Si quis enim tollat e Graecia
fabulosa ista, nihil prohibuerit fame eorum
monstratores perire, cum ne gratis quidem
hospi-

a Ἐμφρόνως] Εὐφρόνως Fl.

68. Ταῦτα Κοροῖβς τινός] Ὁ μὲ Κοροῖβς μωρός τις
ἀπομνημονεύει) ἀνθρώπου καὶ ἔτι, ὥς γυναικα * ἀγα-
γόμενος μὴ ἂν ἐλίσσθαι συγκαλυπθῆσαι αὐτῇ, ἀπὸ τὸν εἰς
τὴν πενθερὰν αὐτοῦ φόβον. καὶ ἔτι, ἐχούμενος τοῦτον παρθε-
νεύειν αὐτὴν, μὲν, μὴ ἂν τῇ γυναικὶς ὑψαμένης, τὸ ἀρβρον

ὀδὸν συνεχίσθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῇ μο-
ρίᾳ τῆ ἀνδρὸς καλυφθεῖσθαι, ἔγωγε τὴν κοινανίαν τότε τῇ γά-
μῳ γενέσθαι. ὁ δὲ Μαργίτης μωρός ἐ αὐτῆς, τὰ κύματα
μετρεῖν ἐπιχειρῶν. V.

* Ἀγαγόμενος] Hoc recepi ex Exc. & C. ac G. pro vulga-
ro ἀγαγών.

+ ὑψαμένης] Apud Cl. *Gracvium* ὑψ— vid. not. M. du S.

progerminasse. Ita interpretes. Sed ab Latinis hos eos-
dem æque ac ab Græcis Spartos appellatos fuisse disci-
mus ex fragmento *Varronis*, & ideo non debuerunt boni
viri appellationem celebrem & propriam sua versione
obscurare. Idem occurrit *Tom. I. de Salt. c. 41.* J. G.

Σπαρτές τινας] Vid. supra de Salt. c. 41. J. F. R.

69. Κοροῖβς] De Coroebo in scholiis Mll. lepida le-
gitur historia. Κοροῖβς) ἔτος μωρός τις ἀπομνημονεύει).
ὥς γυναικα ἀγαγόμενος μὴ ἀνελίσσθαι συγκαλυπθῆσαι αὐ-
τῇ ἀπὸ τὸν εἰς τὴν πενθερὰν αὐτοῦ φόβον, καὶ ἔτι ἐχούμενος παρ-
θενεύειν αὐτὴν, μὲν, μὴ ἂν τῇ γυναικὶς ὑψαμένης τὸ ἀρβρον ὀδὸν
συνέχισθαι, καὶ οὐκ ἄλλως ἀπολυθῆναι, εἰ μὴ τῇ μορίᾳ
τῆ ἀνδρὸς καλυφθεῖσθαι, ἔγωγε τὴν κοινανίαν τότε τῇ γάμῳ γενέ-
σθαι. Nulla est causa cur haec interpretemur. Apud
Eufratium in *Odyll. K. p. 413.* edit. *Basil.* eadem hi-

storia legitur, sed tribuitur Margitae.

Ibid. Margitus] Conf. supra *Ermo. c. 17.* M. du S.

70. Τριπτόλεμον] *Adi T. I. Εὐοπν. c. 9. (i. e. Somn. c. 15.)* M. du S.

71. Πάνα] Pan, cum Athenienses duce Miltiade
cum Perlis essent dimicaturi in campo Marathonio,
eo in loco Græcis auxilium tulit, atque repressit Per-
sarum ferociam. Meminit *Theocr. in Syring.* G. C.

Πάνα] In *Jove Tragædo. Long. lib. 3.* J. B.

Ibid. Ἡ Πάνα] Conf. *Θ. Διαλ. XXII. versus fin. & Δικ. c. 9.* M. du S.

92. Εὐκράτης τῆ πάνου] (Ad *Palmerii* notam addidit
Kust.) Sed is (ap. *Aristoph.*) vocatur Epicrates, non
Eucrates. *Dionis* filius dicitur c. 17. Si idem sit, de
quo in Ἀλ. infanda illa narravit, quid de Luciano
cen-

hospites audire verum velint. At qui nulli tali causa induci tamen gaudent mendacio, illi merito plane videantur ridiculi.

3. TYCH. Recte istuc dicis. Ego enim ab Eucrate tibi adsum, praeclaro viro, ubi incredibilibus multis & fabulosis auditis; vel potius in media eorum enarratione, discessi, qui ferre egressam modum licentiam non possem. Sed tanquam Furiae quaedam me eiecerunt, illo portentosa multa & absurda enarrante. PHIL. Atqui, Tychiade, fide dignus Eucrates est, neque quisquam temere crediderit, illum, qui prolixam adeo barbam submiserit, hominem sexagenarium, & in Philosophia diu versatum, vel sustinere posse, ut audiat alium se praesente mentientem, nedum ut ipse tale quid audeat. TYCH. Nempe nescis, sodalis, qualia dixerit, quomodo fidem illis facere studuerit, quomodo deiecerit ad pleraque, pueros etiam suos (per quorum caput iuraret) interponens, ut etiam vultu in illum defixum varia cogitarem: jam quidem furere hominem, & mente non constare; nunc, impostorem

ἐβελήσαντων. οἱ δὲ μηδὲ μᾶς ἕνεκα τοιαύτης αἰτίας ὅμως χαίροντες τῷ ψεύσματι, παγγέλοιοι εἰκότως δοκοῦν ἂν.

ΤΥΧ. Εὐ λέγεις. ἐγὼ γὰρ ὡς Εὐκράτης ἤκω σοι τὰ πᾶν, πολλὰ τὰ ἀπίστα καὶ μυθώδη ἀκέσας· μᾶλλον δὲ μέλαξυ λεγομένων ἀπὼν ἀχόμην, ὃ φέρων τὰ πράγματα ἢ ὑπεβολὴν, ἀλλὰ με ὥσπερ αἱ Ἑριννῦες ἐξήλασαν, πολλὰ τεράστια καὶ ἀλλόκοτα ὁρᾷς. ΦΙΛ. Καίτοι, ὦ Τυχιάδη, ἀξίόπιστος ὁ Εὐκράτης ὅτι, καὶ ἰδὲν ἂν εἰδὲ πιστεύσειεν, ὡς ἐκεῖνος, ἔτι βαθὺν πόνον καταβύθην, ἐξηκοντῆτος ἀνῆλθε, ἔτι καὶ φιλοσοφία ξυγὰν τὰ πολλὰ, ὑπομείνειεν ἂν καὶ ἄλλῃ τινὸς ψευδομένη ἀκέσαι παρὼν, ὃς ὅπως αὐτὸς τι τολμήσαι τοῖσιν. ΤΥΧ. Οὐ γὰρ οἶδ' αὖ, ὃ ἐταῖρε, οἷα μὲ εἶπεν, ὅπως δὲ αὐτὰ ἐπιτύχῃ, ὡς δὲ καὶ ἐπὶ μνήσῃ τοῖς πλείστοις, ὡς ἡσάμενος τὰ παῖδια, ὥστε με καὶ σποβλέποντα εἰς αὐτὸν, ποικίλα ἐννοεῖν. ἄρτι μὲ ὡς μεμνηνοὶ, καὶ ἔξω εἴη τῇ καθεστηκότῃ, ἄρτι δὲ ὡς γόης ὢν, ἄρα τοσούτον χρόνον ἔλε-

δ Διξιόντος] Sic Edd. nec quidquam varietatis hab. Codd. Διξιόντος vult Solanus: Et sic textui Ald. scriptum est.

consendum, qui talia efferat, aut de aetatis illius hominibus, qui talia sine pudore & infamia audirent?

M. du S.

98. Διξιόντος] In omnibus Libris antea legebatur Διξιόντος, nullo prorsus sensu. Vid. c. 29. eandem phrasin.

M. du S.

Διξιόντος] Primo intuitu Διξιόντος blanditur, quasi ad Ἑριννῶν pertineret narrantes. Sed accurate rem ponderanti vulgatum omnino servandum adparebit: nam neque Erinnyes quidquam narrant, nec alia multitudo; sed Eucrates, ad hunc igitur spectat Διξιόντος absolute positum; neque quisquam de populo Nostrum expulisse refertur; sed ipsa illa monstrosa dicta illum abegerunt, eademque ei fuere quasi Erinnyes; cumque sollicitudines atque anxietates mentis re vera per furias designari docuit Cicero, recte & Noster indignationem & aversionem suam hoc nomine vocat, quae non passa sit ipsum diutius isthic loci consistere.

J. F. R.

99. Ἀλκις] ὁ Εὐκράτης ἐστὶ — πόνον βαθὺν κα-
ταβύθην] Eucrates quidam Atheniensis olim fuit pro-
lixa barba insignis, & eo nomine traducitur ab Ari-
Tom. III.

stophane in Concionantibus, dum inducit mulierem barbam facticiam asserentem & dicentem: Κἀγὼ γὰρ Εὐκράτης ὅσα ὀλίγα καλλίονα. Ad quae sic Scholiae: ἔστιν εἰς δασύτητα κυμνωμένη, ἢ δὲ ῥιγὰρ ἐ δὲ μακρογόνος, ἔστιν μύγαν πόνον ἔχειν ἐπεκαλεῖτο σακισφόρος. Ergo si quendam Eucratem prolixa & ampla barba insignem suo tempore noverat Lucianus, & in nomine, & in pilositate cum antiquo illo conveniebat. Nam illum antiquum non debuit inducere, quando in eo dialogo de Peripateticorum sectis & cum Eucrate differenter Cleodemum Peripateticum inducit. At Peripateticæ sectæ auctor Aristoteles post Aristophanem & Eucratem vixit.

J. P. A. G.

8. Παρασησάμενος τὰ παῖδια] Rever. Jac. Eln. ad Evang. Matth. XXVII. 25. ubi legitur: Τὸ αἷμα τοῦ ἰσὺ ἡμῶν ἐστὶ τὰ τέκνα ἡμῶν, haec Luciani ita exponit: Eucrates ille ὁ φιλοσοφῶν, ut dictis maiorem fidem conciliaret, jurare solebat παρασησάμενος τὰ παῖδια Admotis etiam liberis, quos nempe diris devovebat, pluribusque testimoniis docet, in foro Atheniensis consuetudinem obtinuisse, ut is, qui aliam gravioris criminis reum ageret, se ac liberos suos diris

E

de

ἐλελήθη με ὑπὸ τῇ λεοντῇ γελοῖον· πῶς
πῶθ' ἔλθω, ὅπως ἄτοπα διηγεί-
το. ΦΙΛ. Γίνα ταῦτα πρὸς τὴν Ἑτίαν, ὥς
Τυχιάδην; ἐθέλω γὰρ εἰδέναι ἢν τινα
ἀλαζονείαν ὑπὸ τηλικύτῳ τῷ πώγωνι
ἔσκεπεν.

ΤΥΧ. Εἶπα μὲν καὶ ἄλλοις, ὧς Φιλόκλεις,
Φοιτᾶν πρὸς αὐτόν, εἰ ὥς πολλὴν τὴν ὁμο-
λήν ἄγοιμι. τήμερον δὲ Λεοντίχῳ συγγενέας
δεόμενος (ἐταῖρος δὲ μοι, ὡς οἶδα) ἀ-
κῶσας ὄντας τὸ παιδὸς ὡς παρ' Εὐκράτιν
ἔωθεν ἀπέλθοι, νοσήντα ὁπισκεφόμενος,
ἀμφοῖν ἕνεκα, ὡς καὶ τῷ Λεοντίχῳ συγγενό-
μην, καὶ κείνῳ ἰδοίμι (ἡγνοῦν γὰρ ὡς νοσή-
σῃ) ὡς ἀγίνωμαι πρὸς αὐτόν· εὐρίσκω δὲ αὐ-
τόν· τὸ μὲν Λεοντίχον οὐκ ἔτι (ἐφθάκει γὰρ ὡς
ἐφασκον, ὀλίγον προεξεληλυθὼς) ἄλλος δὲ
συχνὸς, ἐν οἷς Κλεόδημος τε ἦν ὁ ἐκ τῆς
Περιπάτου, καὶ Δεινόμαχος ὁ Στωϊκός, καὶ
Ἴων· οἶδα δὲ ὅτι τοῖς Πλάτωνος λόγοις
θαυμάζεας ἀξιοῦντα, ὡς μόνον ἀκριβῶς
κατανενοηκότα τὴν γνῶμην τῶ ἀνδρός, καὶ τοῖς
ἄλλοις ὑποφειτῶσαι δυνάμενον. ὅρας οἷός τις
ἄνδρας σοὶ Φημί, πανσόφους, καὶ παναρέ-
τους; ὅ, τι περὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκά-

esse ac tamdiu me fugisse, qui leonina pel-
le simium tegeter ridiculum; adeo absurda
narrabat. PHIL. Quenam ista? per ego
te Vestam rogo, Tychiade. Volo enim
scire, ecquam sub tanta barba tegat vani-
tatem.

6. TYCH. Solebam etiam alias, Phi-
locles, ventitare ad illum, si valde otiosus
essem. Hodie vero cum Leonticho con-
vento mihi opus esset, qui meus, ut no-
sti, sodalis est, audissemque ab ejus puero,
mane abiisse ad Eucratem, ut aegrotantem
viseretur; utriusque causa, ut nempe & Leon-
tichum convenirem, & viderem ipsum,
ignarus aegrotum esse, eo venio. Ac Leon-
tichum quidem non amplius ibi invenio,
qui paullo ante, uti dicebant, discessisset:
sed alios frequentes, in quibus Cleodemus
erat Peripateticus, & Stoicus Dinomachus,
atque Ion: nosti illum qui Platoniarum
disputationum causa admirationi esse postu-
lat, tanquam qui solus accurate sententiam
viri perceperit, & interpretari possit aliis.
Vides, quos tibi viros narrem sapientia
omni & virtute praeditos, quodque caput
rei

15. πρὸς τὴν Ἑτίαν, ὡς Τυχιάδην] Τὴν Ἑτίαν εἰς ὅσον
παράλειπε, ὡς κάποιος αὐτοῦ πυνθανόμενος, καὶ τὸ πρὸς
χειρὸν κατὰ τὴν ἱερῆν ἐχάρας αὐτὸν ἐξορκῶν. V.

36. Καὶ παναρέτους; ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ ἐξ ἐκά-
στης προαιρέσεως, αἰδοσίμους ἀπαίτας] Haec V. Forſan
ut restitueret integritati textum: Scholii vero nihil.
M. du S.

deveret, si falso accusasset.

F. F. R.

13. ὑπὸ τῇ λεοντῇ] Proverb.

F. B.

ὑπὸ τῇ λεοντῇ] Plane inaudita res, Simia cum leo-
nis exuviis, ineptumque exiguo animali, quale simia,
bene amplas aptare exuvias. Nempe ad duo simul Lu-
ciani eo loco respicit proverbialia. Alterum est ὑπὸ
λεοντῇ, alterum πῶθ' ἔλθω ἢ ὡς ἄτοπα διηγεί-
ται. Luculenter rem firmat locus in Piscatore, ubi
similiter conjungit utrumque, sed paulo clarius. (V.
c. 32.) Olearius ad Philostr. p. 432. Idem Lucianus in
eodem opusculo Ἀναβ. c. 37. Proverbium ipsum af-
fert, ad quod hic alludit, nempe si recte Codd. ha-
bent, Ἡρακλῆς ἔπῳθ' ἔλθω. M. du S.

24. Νοσήντα ὁπισκεφόμενος] Ἐπισκέψασθαι proprie
esse invisere aegros, hoc Luciani testimonio, aliisque
docet Rev. Jac. Elsner. ad Evang. Matth. XXV. 36.
ubi habemus, ἡσθύνου, καὶ ἐπισκέψασθέ με. F. F. R.

30. Κλεόδημος] V. de eodem, Συμπ. c. 6. M. du S.

31. Δεινόμαχος] Nomen videtur fictitium. M. du S.

32. Ἴων] Plura de eodem vid. Συμπ. c. 7. &c.

M. du S.

Ibid. Οἶδα] Cum in Amst. male esset οἶσα, Cl.
La Croze id emendarat. Sed recte οἶδα jam habe-
bant al. Edd. F. F. R.

48. Τί μετὰ εἰσὶν ἐπὶ ἡμῶν] Sic rursus infra hoc
Dial. c. 29. med. Quod ideo moneo, quia ibi ὑπὸ
nonnemo emendarat; quod jam nihil opus erit; vid.
ibi dicenda. F. F. R.

Ibid. Καὶ γὰρ μάλα πεφυλαγμένος μὴ ψεύσασθαι τὸ πο-
δὸν αὐτοῦ] Corrige, ut recte Basileensis, πεφυλαγμέ-
νος. Et ego studiosè cavens, ne pedes ejus attingerem.

F. F.

49. Πεφυλαγμένος] Receptam scripturam secutus
sum; πεφυλαγμένος, uti πεφισμένος usurpat Aelianus
H;

rei est, de unaquaque secta, venerabiles omnes, ac tantum non ad aspectu ipso terribiles. Insuper vero aderat Antigonus Medicus, morbi causa, puto, advocatus. Ac jam mollius videbatur habere Eucrates, eratque familiaris illi morbus: defluxio enim iterum in pedes illi descenderat. Igitur affidere me apud se in lectulo iussit Eucrates, submissa paulum ad infirmitatem significandam voce, cum me vidisset, quamquam clamantem illum, & contenta voce aliquid dicentem, in ipso ingressu audirem. Et ego summa cautione adhibita, ne forte pedes illius attingerem, excusatione illa vulgari prolata, me morbum ipsius ignorasse, audito autem, cursim statim venisse, prope illum affedi.

7. Illi forte jam de morbo partim dixerant, partim adhuc disputabant, insuper vero etiam curationes unusquisque nonnullas subiciebant. Nam Cleodemus, si ergo, inquit, sinistra aliquis huic tollat dentem mustelae, ita mi dixi interfectae, & exco-

της προαιρέσεως, αἰδεσίμους Ἀπαλίας, καὶ μανονυχὶ φοβερὸς ἢ πρόσοφιν. ἔτι καὶ ὁ ἰα-
 40 τὸς Ἀντίγονος παρὼν, καὶ χρεῖαν οἶμαι, ἢ νόσον ὀπικληθεὶς, καὶ ῥᾶον ἐδόκει ἤδη ἔχειν ὁ Εὐκράτης, καὶ τὸ νόσημα ἴσιν ὑπὸ φωνῶν ἦν. τὸ ρεύμα γὰρ, ἐς τὰς πόδας αὐτοῦ αὐτῷ κατεληλύθει. καθέζεσθαι ἔν με παρ' αὐτὸν ὅπν' τῇ κλίνῃ ὁ Εὐκράτης ἐκέλευεν, ἥρμα ἐγκλίνας τῇ φωνῇ ἐς τὸ ἀσθενικόν, ὁπότε εἶδε με, καί τοι βοᾶντ' αὐτῷ καὶ ῥηται-
 45 νομῶν, τί μέλας εἰσὶν ἐπ' ἡμῶν; καὶ γὰρ μάλα ὀφθαλμοῦ μὴ φαύσαιμι τὸ σποδὼν αὐτῷ, ἀπολογησάμεντ' αὐτῷ τὰ συνήθη ταῦτα, ὥς ἀγνοῶσαιμι νοσῶντα, καὶ ὥς ἐπεὶ ἔμαθον, δρομαῖον ἔλθοιμι, ἐκαθεζόμενον πλυσίον.

Οἱ μὲν δὲ ἐτύγχανον ἤδη ὑπὲρ τῆ νο-
 50 σήματ' αὐτῷ ἤδη προειρηκότες, τὰ δὲ καὶ τότε διεξιόντες, ἔτι δὲ καὶ θεραπείας τι-
 νὰς ἕκαστος ὑποβάλλοντες. ὁ γὰρ Κλεό-
 55 δημος, εἰ τοῖνον, Φησὶ, τῇ δεξιτέρᾳ τὴν ἀγέλομεν χαμόθεν τὸ ὀδόντα τὸ μυγάλης, ὅστω φονευθείσης, ὥς προείπον, ἐνδύσειεν εἰς δέρμα λέοντος, ἄρτι ἀποδαρέντ', εἴτα ἀεὶ ἰαίει τὰ σκέλη, αὐτίκα παύει
 60 τὸ

a Πιφολαγμῶν] Πιφολαγμῶν B2. folia. b Ἐλθοιμι.] Ἐξέλθοιμι marg. A1W. c Ὑπὲρ Fl. folia.

H. Anim. I. 8. Mutavit tamen B2. Editor, fecitque πιφολαγμῶν.

Πιφολαγμῶν] Non ausus sum hoc mutare ob so-
 lam Basil. 2. Nam persaepe non modo adverbium ex
 particip. praeterit. formantur, ut ἰγρηγόρας (de quo
 frustra dubitavi T. I. Hermot. c. 1. quandoquidem &
 Alciph. III. p. 356. id habet.) aliaque similia passim
 occurrentia, ut πεπλανημένος, πεπλάσμενος, πεπλη-
 10 ροφημένος, &c. Sed & adverbium ponuntur, ubi ad-
 jectivo locus esset, ut ap. Phalar. Ep. 34. Διὸ πάντα
 πολυπῶς ἐπιγινώσκεις. Omnia miseriarum plena videns.
 Liban. Ep. 28. pr. Οὐκ ἀγνώσκω μοι προκίχ' τοῖς λόγοις.
 Pro agnosce, i. e. Non ignobile mihi (est, videtur) in-
 15 cumbere in dicendi studio. Ita ibid. 29. ἄλλως προ-
 αἶμα. Nam ait: εἰ ἢ ὄνομα ἄλλως, τὸ Ἀττικόν. Quod
 Interpretes recte: neque enim aliud nomen habet, Atti-
 20 cum. Ita & ἰσα adverbii more, pro adj. ἴσον, in N.
 T. Epist. ad Philippenf. II. 6. εἰ ἀρκυμῶν ἡγήσαιο τὸ
 αἰὶν ἰσάει. Taceo vulgarissima illa ὁ αἰὶν χρόνος, ἡ
 πᾶν τρυφή, non plane huc pertinentia, de quibus ad

Amor. c. 16. dictum, ad verba τὴν πρὶν ἀσχέιν. O-
 mitto alium adverbiorum cum adjectivis promiscuum
 usum, in ὅλ' & ὅλως εἰμὶ ἐν πράγματι, de quo Cl.
 25 Jenson. etiam egit ad Hermot. sub init. Sed & vicissim
 adjectivum adhibetur, ubi usitatus adverbio locus est,
 ut Diod. Sic. V. 13. f. φουμένων τούτων θαψιῶν pro θα-
 ψιῶν, ad quae peritissimus Wesseling. plura similia pro-
 ducit, quem etiam vid. ad V. c. 21. No. 93. Interim
 non satis conveniens est Luciano exemplum quod So-
 30 lan. ex Aelian. modo adduxit, legitur enim: τὰ δὲ τε-
 λειωτὰ μοινοῦν τοὺς παρόντας ἥρμα & πεισιμαῖως
 κατὰ τὴν ἡμετέραν δακτύλιν. nec aliud demonstrat, quam
 adverbium sic a participio formari solere, dum structu-
 35 ra ap. Lucian. est alia. Nec ego, etsi dedi quae pro-
 prius accedunt, πειφολαγμῶν esse sanum adfirmo,
 propter illico adjunctum ἀπολογησάμεντ', licet ad
 postremum ἐκαθεζόμενον referendo stare queat, atque
 40 ideo nihil immutarem.

57. Κλεόδημος] Vid. Reines. Ep. ad Hofm. p. 381.
 M. V. La Croze.

τὸ ἀλγῆσαι. ὅτε εἰς λέοντα, ἔφη ὁ Δει-
νόμαχος, ἐγὼ ἤκυσσα ἐλάφην δὲ θηλείας,
ἔτι παρθένον καὶ ἀβάτην· καὶ τὸ πρᾶγμα ἔτω δὲ
πιθανώτερον· ὥστε καὶ ἡ ἐλάφῃ, καὶ ἔρρω-
τάτα ἐκ τῶ ποδῶν· καὶ ὁ λέων ἀλκιμῶ-
ς, καὶ τὸ λίπε αὐτῆς, καὶ ἡ χεὶρ ἡ δεξιὰ,
καὶ αἱ τρίχες ἐκ τῆς πάγονος αἱ ὄρθαι, με-
γάλα δύναμις, εἴ τις ἐπίστατο αὐτοῖς χρῆ-
σθαι μὴ τὴ οἰκείας ἐπαγγελίας ἐκείνης. ποδῶν
δὲ ἴσιν ἤκιστα ἐπαγγέλλεται. καὶ αὐτὸς,
ἦν δὲ ὁ Κλεόδημος, ἔτω πάλαι ἐγγί-
σκον ἐλάφην χρῆναι τὸ δέρμα εἶναι, διότι
ὥστε ἐλάφῃ. ἐναγγέλλεται δὲ Λίβυς ἀνὴρ σο-
φὸς τὰ τοιαῦτα, μελεδίδαξε με εἰπὼν ὅτι
τέρως εἶναι τῶ ἐλάφῃ τῆς λέοντος. ἀμέλει,
ἔφη, καὶ αἰρῶσιν αὐτὰς δῶκοις. ἐπῆνεσαν
οἱ παρόντες, ὡς εὖ εἰπόντες τῷ Λίβῳ.

Ἐγὼ δὲ οἶδά τε καὶ, ἔφη, ἐπαγγέλλομαι τισὶ
τὰ τοιαῦτα παύειν, ἢ τοῖς ἔξωθεν ὡς
τήμασι, τῷ κακῷ ἔνδον διατρέχοντες;
ἐγέλασαν ὑπὲρ τῶ λόγου μου, καὶ δῆλοι ἦσαν
κατεγνωκότες με πολλὴν τὴν ἀνοιαν, ἐπεὶ
μὴ ἐπίσταί μιν τὰ προδηλότατα, καὶ ὥστε
ὧν ἀνὴρ Φρονῶν ἀντεῖποι, μὴ ἐχὶ ἔως
ἔχειν. ὁ μὲντοι ἰατρὸς Ἀντίγονος ἐδόκει μοι
ἡσῶναι τῇ ἐρωτήσει μου· πάλαι γὰρ ἡμελεῖ-
το, οἶμαι, βοηθεῖν ἀξίων τῷ Εὐκράτῃ, μὴ
τὴ τέχνης, οἷνε τε ὡς ἐγγέλλων ἀπέχε-
σθαι, καὶ λάχανα σιτεῖν, καὶ ὅπως ὑφαι-
ρεῖν τῷ τόνῳ. ὁ γὰρ Κλεόδημος, ὑπομει-
δὼν ἄμα, τί λέγεις, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ;

leonina, inquit Dinomachus; *audiri equi-*
dem, sed cervae virginis & nondum initae:
& probabilior sic res est: celere enim cervae &
robustum maxime pedibus. Et leo fortis ille
quidem, atque adeps illius & manus dextra,
& pili de barba recti, multum valeant, si
quis cum suo quodque carmine adhibere possit.
Pedum vero curationem minime promittit.
Ipse quoque, inquit Cleodemus, ita olim
putabam, cervae oportere pellem esse, pro-
pterea quod velox cervae. Sed nuper e Libya
vir sapiens talium, aliter me docuit, cum di-
ceret, velociores esse leones cervis. Nimi-
rum, dicebat, capiunt illos etiam persecuti.
Laudabant praesentes Libyn, qui recte di-
xisset.

8. At ego, *Putatis enim, dicebam, in-*
cantationibus quibusdam talia sedari, aut re-
bus extra appensis, cum tamen intus habiteret
malum? Ridebant in hoc sermone meo, ac
manifestum erat condemnari ab illis multam
meam incitiam, quando nescirem, quae
essent manifestissimae, ac de quibus nemo
sanus contradiceret, quasi non ita se habe-
rent. Verumtamen Antigonus Medicus vi-
debatur delectari mea interrogatione, olim
enim, puto, negligebatur, qui auxilium de
arte sua afferre vellet Eucrati, & vino illum
abstinere iubens, & vesci oleribus, & in uni-
versum de contentione remittere. Cleode-
mus ergo subridens, *Quid ais, inquit, Ty-*
chia?

α Ἐπαγγέλλεται] Δύναται marg. ΑΙ. β Τὸ δέρμα] Διὰ τὸ δέρμα f. sola frustra, cum marg. ΑΙ.

84. Κατεγνωκότες με] Κατεγνωκότες πολλὴν τὴν ἀνοιαν. αἰτιατικὴ ἀντὶ γενικῆς Ἀφικῆς. V.

74. Χρῆναι — εἶναι] Nonnihil incommodi praefere-
runt hi infinitivi; verum quia recte ἐστὶ χρῆναι licet uti,
vel utendum est, dicitur; non offendet peritum, u-
trumque infinite, ut structura postulabat, hic efferrī.
Difficilioris structurae infinitivos tres videbimus infra
c. 39. Et, δὲ ἰππεύειν occurret mox Hipp. ipso initio,
atque alibi non semel. f. f. R.

77. Ἀμέλει] Conf. supra Σοχρ. c. 29. med. M. du S.

84. Κατεγνωκότες με πολλὴν τὴν ἀνοιαν] Eadem rur-

sus infra c. 32. pr.

91. Ὑφαίρειν τῷ τόνῳ] Videtur exprobrare tacite Eu-
crati intemperantiam, ut circa vinum & carnes, sic
etiam circa res venereas, quorsum τόνος hic respicere
suspicio, licet generalius nomen ad omnem conten-
tionem vehementiorem pertinere non ignorem. f. M. G.

Ὑφαίρειν τῷ τόνῳ] Vix dubito quin simul ad tensio-
nem Veneream adludat; interim vult videri Medice
lo-

*ἐκείνῳ? Incredibile tibi videtur, quasdam
existere & talibus militantes ad morbos? 9
Mibi vero, inquam; nisi omnino pitui-
ta plenus mihi sit nasus, ut credam, exter-
na, & quae nihil communicent cum internis
rebus, morbos excitantibus, cum vocalis qui-
busdam, ut dicitis, praestigiisque operosa esse,
& sanationem, si appendantur, immittere?
Enimvero hoc non contigerit, neque si quis in
pelle de Nemeaeo leone sexdecim totas muste-
las deliget. Ego enim leonem ipsum saepe
claudicantem prae dolore in integra sua pelle
vidi.*

9. Omnino nimirum idiota es; ait Dino-
machus, neque talia discere curasti, quem-
admodum, cum morbis adhibentur, profunt: ac
videris mihi ne manifestissima quidem ista re-
cipere, febrim intermittentium depulsiones,
& serpentium mulcedines, & tumorum ingui-
narium sanationes, & reliqua, quae jam & I
anus faciunt? Si vero illa sunt omnia, quid-
ni & ista putabis fieri a similibus? Ea quae
non consequuntur, inquam, concludis, Dino-
mache, & clavo, quod ajunt, clavum ejicis.
Neque enim, quae dicis, ea tali potentia fieri
manifestum est. Nisi enim prius eo conversa
disputatione persuaseris, quomodo fieri ista pos-
sint, metutente febre aut tumore, vel divinum
nomen, vel sermonem Barbaricum, & pro-2

ἄπιστον εἶναι σοι δοκεῖ τὸ ἐκ τῶν τοιούτων γί-
γνεσθαι τινὰς ὠφελείας ἐς τὰ νοσήματα; ἐμοὶ
γε ἦν δ' ἐγὼ· εἰ μὴ πάντῃ τ' ῥίνα κορύζης
μαστὸς εἴην, ὡς πιστεύουσιν τὰ ἔξω καὶ μηδὲν
κοινωνῶντα τοῖς ἐνδοθεν ἐπεγεῖρμσι τὰ νοσή-
ματα μὲν ῥηματίων, ὡς φατέ, καὶ γυνθείας
Ιτινὸς ἐνεργεῖν, καὶ τ' ἴασιν ὅτι πέμπειν πρὸς-
αρθρώματα. τὸ δ' ὅτι ἂν γένοιτο, εἰδ' ἦν
ἐς τὴν Νεμείῳ λέοντι τὸ δέρμα ἑνδύσει
τις ἐκκαίδεκα ὅλας μυγαλάς. ἐγὼ γὰρ
σαυτὸν τὸν λέοντα εἶδον πολλάκις χαλεπὸν ἔ-
σθ' ἀλγυδόνων, ἐν ὅλοκλήρῳ τῷ αὐτοῦ
δέρματι.

Πάντῃ ἰδιάτης, ἔφη ὁ Δεινόμαχος,
εἰ, καὶ τὰ τοιαῦτα ὅσα ἐμέλησέ σοι ἐμ-
μαρτῆν, ὅν τινα τρόπον ὧφελει τοῖς νοσήμα-
σι προσφερόμενα. καὶ μοι δοκεῖς, εἰδὲ τὰ
προφανέστατα ἂν ὁρᾷς ἀδελφάσθαι ταῦτα, τ'
ἐκ τοιούτου πυρετοῦ τὰς ἀποπομπὰς, καὶ
τ' ἐρπετοῦ τὰς καταθέξεις, καὶ βελώνων
ἰσχύσεως, καὶ τὰλλα ὅποσα καὶ αἱ γραῖες ἤδη
ποιοῦσιν. εἰ δὲ ἐκεῖνα γίγνεται ἀπαῖα, τί
δὴ πότε εἴχῃ ταῦτα οἴση γίγνεσθαι ὑπὸ τ'
ὁμοίων; ἀπέραντα, ἦν δ' ἐγὼ, συμπεραίνῃ,
ὦ Δεινόμαχε, καὶ ἥλω, Φασὶν, ἐκκρούεις τ'
ὅλην. εἰδὲ γὰρ ἂν οἴης, ταῦτα δηλὰ μὲν τοι-
αύτης δυνάμεως γιγνώμενα. ἦν γὰρ μὴ πεί-
σης πρότερον ἐπάγων ἢ τὸ λόγον διότι φύ-
σιν ἔχει γίγνεσθαι, τὴν τε πυρετὴν, καὶ τὴν
οἰδήματι δειδίωτον, ἢ ὄνομα θεσπέσιον,
ἢ ῥῆσιν βαρβαρικὴν, καὶ ἀπὸ τούτου ἐκ τῆ
β-
β-

ε Οὐκ ἂν] Οὐκ ἂν male f. cett. Δι' αἷς ἂν etiam marg. A1. d ἑνδύσει] ἑνδύσει f. sola, minus recte, vid. c. 7. ἑνδύσει pejus marg. A1. e Ὀλοκλήρῳ] Sic Edd. magno consensu. Ὀλόγῳ male f. & marg. A1. f Ὀφελεί] Ὀφελεί Fl. g Τί] Ὅτι. marg. A1. & Fl. male. h Τὸν λόγον] Τὸν λόγον Fl. i Τῆ τε] Οὕτω τε τῷ f. cum Va. & marg. A1.

19. Καὶ ἥλω φασὶν ἐκκρούεις τὸ ὅλον] Παροιμία ἐπὶ τῷ
ἀνυπόφορῳ ἀσύνφορῳ πινυμένων, ὡς περ ἐπὶ τῷ ψευδῶν

εἰρη] τῷ λίαν λίαν στυγνότητι. V.

loqui, ut intelligatur *relaxatio toni*, ut hi loquuntur, i. e. quo tensio fibrarum minuatur, ad sedationem doloris podagrici, qui maxime in tensione membranarum, peritoneorum atque fibrillarum consistit, ac rigidus ineptusque ad motum reddit musculos, & hinc ad ambulationem & cursum ineptos, unde relaxationem

tensionis sanatio infert.

1. Ἐνεργεῖν] Hanc vocem interpretatur vir Clariss. Gilbert. Gaublinus ad Psellum.

19. ἥλω — ἐκκρούεις τὸ ὅλον] Habuimus idem supra pro Merc. Cond. c. 9.

βασάνων δραπετεύοντων, ἔτι σοι γραῶν
μῦθοι τὰ λεγόμενά ἔστι.

Σὺ μοι δοκεῖς, ἢ δ' ὅς ὁ Δεινόμαχος, τὰ
τοιαῦτα λέγων, εἰδὲ θεὸς εἶναι πιστεύειν,
εἴγε μὴ οἶε τὰς ἰάσεις οἶόν τε εἶναι ὑπὸ
ἱερῶν ὀνομάτων γίγνεσθαι. τὸτο μὲν ἦν δ' ἐγὼ,
μὴ λέγε, ὦ ἄριστε· καλύει γὰρ εἰδέν, καὶ θεῶν
ὄντων, ὅμως τὰ τοιαῦτα ψευδῆ εἶναι. ἐγὼ
δὲ καὶ θεὸς σέβω, καὶ ἰάσεις αὐτῶν ὁρῶ, καὶ
ἂν εὖ ποιεῖσι τῆς κάμνονίας, ὑπὸ Φαρμά-
κων καὶ ἰατρικῆς, ἀνιστάντες. ὁ γὰρ Ἀσκλη-
πίος αὐτὸς, καὶ οἱ παῖδες αὐτοῦ, ἥπια Φάρ-
μακα πάσονται, ἐθεράπευον τῆς νοσήσας,
καὶ λέοντας καὶ μυγᾶλας ἀειάπτοντες.

Ἔα τῆτον, ἔφη ὁ Ἴων, ἐγὼ δὲ ὑμῶν
θαυμάσιόν τι διηγῆσομαι. ἦν μὲν ἐγὼ μεν-
κίον ἔτι, ἀμφὶ τὰ τέτταρα καὶ δέκα ἔτη
χρεδόν· ἦκε δὲ τις ἀγγέλλων τῷ πατρί,
Μίδα· τὸ ἀμπελουργόν, ἐρρωμένον ἐς τὰ
ἄλλα οἰκέτιον, καὶ ἐργαλίκον, ἀμφὶ πλῆ-
θυσαν ἀγορὰν, ὑπὸ ἐχίδνης διχθέντα,
καὶ ἄλλῃ ἡδὴ σεσηπότεν τὸ σκέλ. ἀναδύντι
γὰρ αὐτῷ τὰ κλημάτια, καὶ ταῖς χάραξι
ἀειπλέκοις, προσεπύσαν τὸ θηρίον, δα-
κύν· τὸ μέγαν δάκτυλον, καὶ τὸ μὲν φθά-
σαι, καὶ καταδύναι αὐτοῖς ἐς τὸ φωλεόν, τὸ

pterea de inguinibus aufugiente; adhuc quae
dicis aniles sunt fabulae.

10. *Videris tu mihi*, ait Dinomachus,
talia qui dicas, neque Deos credere, si qui-
dem non putas fieri posse, ut per divina nomi-
na sanationes contingant. Illud quidem, in-
quam, noli dicere, vir optime. Nihil enim
prohibet, etiam si Dii sunt, tamen talia esse
mendacia. Ego vero et colo Deos, et cura-
tiones illorum video, et quae bene faciant la-
borantibus, quos medicamentorum et medici-
nae opera restituant. Aesculapius enim ipse,
ejusque filii, medicamentis bonis miscendis sa-
nabant aegrotos, non leonibus mustelisque al-
ligandis.

11. *Omitte istum*, inquit Ion. Ego mi-
rabile quiddam vobis enarrabo. Adolescentu-
lus eram circa quatuor et decem fere annos.
Venit autem aliquis patri nuntians, Midam
vinitorem, robustum caetera servum, et effi-
cacem, pleno foro a serpente morsum, jacere
jam putrescente crure. Deliganti enim pal-
mites, et palis applicanti, adrepentem vipe-
ram, morsu appetiisse pollicem, ac subito suam
rursus cavernam subiisse: illum vero plorare,
qui

a Tōn] Recte sic Fl. Fr. P. &c. Tñ F. & V2.

37. ἥπια φάρμακα πάσονται] *Homer. Il. Δ. 218.*

M. d. S.

45. Ἀμφὶ πλῆθος ἀγορῶν] Vertunt circa forum ple-
num Latine valde obscure. potius dicendum fuisset,
circa tempus fori pleni, quo frequentissimum est for-
um, circa meridiem, nostris mercatoribus ontrent
de Beurstijdt.

F. G. G.

Ἀμφὶ πλῆθος ἀγορῶν] Firmant Graevianam obser-
vationem Kusterus ad *Suid.* V. ἀγορᾶς ὥραν. Add. Ve-
nerab. *Wolffius* ad *Liban.* Epist. 1036. a. No. 4. qui So-
phista accuratissime forte definit tempus, quod hac
formula designant, Ep. 1084. Καὶ ταῦτα ἐν τετάρτῳ
μῦθῳ τετέλεσται σοὶ τὴν ἡμέραν, ἀπὸ πλῆθους ἀγορᾶς εἰς
μισσημέριαν σαβῆραν. Eo magis haec nota temporis
forte posita est ab auctore, quia versus meridiem aucto
calore irritantur magis, & plus proinde nocent, ve-
nenata. Vid. *Plin.* II. 25. f. 30.

F. M. G.

Ἀμφὶ πλῆθος ἀγορῶν] *Thucyd.* (quem conferen-
dum in marg. suavit Cl. *Hemsterb.*) VIII. c. 92. pr. ἐν

τῇ ἀγορᾷ πλῆθος ait, ibique Cl. *Duker.* „ *Suidas*;
„ περὶ πλῆθους ἀγορᾶς. περὶ ὥραν τετάρτην, ἢ πέμπτην;
„ καὶ ἐκτὴν τότε γὰρ μάλιστα πλῆθει ἡ ἀγορά. Postremam
„ interpretationem secuti Viri doctissimi in *Luciani*
„ *Philosf.* (h. l.) ἀμφὶ πλῆθος ἀγορᾶς, & in *Philosf.*
„ vit. *Apollonii* II. 36. Ὅποτε ἀγορὰ πλῆθει, & VII. 29.
„ περὶ πλῆθους ἀγορᾶς vertunt: circa meridiem. Sed
„ *Suidas* ipse deinde πλῆθος ἀγορᾶς exponit ὥραν
„ τρίτην. Et scriptor *Anonymus* apud *Phavorinum* in
„ πλῆθος ἀγορᾶς ὥραν τρίτην ἡεροβολίζοντο περὶ πλῆθος
„ ἀγορᾶς. *Herald.* I. Adversar. 10. Interpretes *Aelian-*
„ *ni* ad XII. V. Hist. 30. & *Kuhnii* in *Indice Aeliani*
„ pluribus ostenderunt, his phrasibus designari tem-
„ pus quod est inter mane & meridiem, & tempus
„ quod πλῆθος ἀγορᾶς, & περὶ πλῆθος ἀγορᾶς vo-
„ cant Graeci, a μισσημέριᾳ distingui. Itaque hoc
„ recte inchoari potest ab hora tertia, quae, ut *Mar-*
„ *tialis* dicit, causidicos exercere incipiebat; nec
„ *Brodaeus* IV. Miscell. 33. satis adcurate illud cum
„ Gal-

qui periret doloribus. Haec igitur nunciabatur : ac Midam videbamus ipsum in grabato adferri a conservis , totum tumoribus inflatum, luridum, putrescentem jam, quod oculis cerneret, aegre adhuc spirantem. Tristi autem patri amicorum aliquis, qui forte aderat, Bono es animo, inquit, ego enim tibi Babylonium hominem, de Chaldaeis, quos vocant, statim arcesso, qui sanabit hominem. Et ne moras narrandi faciam, venit Babylonius, restituit Midam, carmine quodam ejiciens de corpore venenum, cum alligaret insuper pedi illius lapidem, quem de columella sepulchrali virginis defunctae exciderat. Atque hoc fortassis mediocre videatur : quamquam ipse Midas, sublato in quo portatus fuerat grabato, discedens rus abiit. Tantum carmen illud valuit & ille lapis de sepulcro.

12. At ille alia quoque patravit vere divini. In praedium enim cum abiisset, mane, pronuntiatis ex veteri libro sanctis septem nominibus, loco per sulphur & facem tribus circumitibus lustrato, quotquot intra fines illos fuerant serpentes ejecit. Veniebant igitur velut tracti ad incantationem angues multi & aspidēs, & viperae, ac ceraestae, & jaculi,

δὲ οἰμώζειν, ἀπολύμνον ὑπ' ἀλγηδόνων. ταῦτά τε ἐν ἀπηγγέλλετο, καὶ τὸ Μίδα ἐωρῶμεν αὐτὸν ἐπὶ σκίμποδι ὑπὸ τῶν ὁμοδέλων προσκομιζόμενον, ὅλον ὠδυνότα, πελιδνόν, μυδῶντα τὸ ἐπιφάνειαν, ὀλίγον ἔτι ἐμπνέοντα. λευπημένῳ δὲ τῷ πατρὶ, τῷ φίλῳ τις ἑκ παρὼν, Θάρρει, ἔφη, ἐγὼ γὰρ σοὶ ἄνδρα βαβυλωνίον τὸν χαλδαίων, ὡς φασιν, αὐτίκα μέτειμι, ὅς ἐστι ἰάσει τὸ ἄνθρωπον. καὶ ἵνα μὴ ἀφαιρίσω λέγων, ἦκεν ὁ βαβυλώνιος, καὶ ἀνέστησε τὸν Μίδα, ἐπαδὴ τινὶ ἐξελάσας τὸν ἐκ τοῦ σώματος, ἔτι καὶ προσαναρτήσας τῷ ποδὶ τεθνηκυίας παρθένου λίθον ἀπὸ τῆς ἑλῆς ἐκκόψας. καὶ τῷτο μὲν ἴσως μέτριον, καί τοι ὁ Μίδας αὐτὸς ἀράμην τὸ σκίμποδα, ἐφ' ἧς ἐκεκόμειτο, ὥχθετο ἐς τὸ ἀγρὸν ἀπιών. τοσῶτον ἡ ἐπαδὴ ἐδυνήθη, καὶ ὁ τηλήτης ἐκεῖν τὸν λίθον. Ὁ δὲ καὶ ἄλλα ἐποίησε θεοπέσια, ὡς ἀληθῶς. ἐς γὰρ τὸ ἀγρὸν ἐλθὼν ἔωθεν, ἐπειπὼν ἱερὰ τινὰ ἐκ βίβλου παλαιᾶς ὀνόματι ἑπτὰ, θεῖω καὶ δαδὶ καθαγίσας τὸν τόπον, παρελθὼν ἐς τρεῖς, ἐξήλασεν ὅσα ἦν ἑρπετὰ ἐν τῷ ὄρω. ἦγον ἐν ὧσιν ἐλκόμενοι πρὸς τὴν ἐπαδὴν ὄφεις πολλοί, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἑχιδναί, καὶ κεράσαι, καὶ ἀκοντίαι,

b Παρὼν] Παρελθὼν Fl. c ἰάσειται.] ἰάσαιτο Fl. ἰάσειτο marg. A. d ἱερὰ τινὰ] ἱερὰ Ven. & marg. A. e τῷ.] Omitit articulum Fl.

3. Gallorum hora undecima componit. Adde Kusterum „ ad Suidam in ἀγορᾷ ὄραν.” Vid. etiam Cl. Casaub. ad Athen. VI. c. 20. p. m. 292. qui jocos in ἀγορᾷ ἀγορᾷ captatum exponit, & πρὶν ἀγορᾷ λυθῆναι refert ad horam decimam, quo desinerent homines esse frequentes in foro. Sed non adeo horam nobis indicare vult Lucianus, quam id actum esse in frequentissimo populi conspectu, ut res coram tot testibus acta eo minus negari queat.

46. τὸ ἐχιδνὸν δυνάτα — τὸ θηρίον] Cl. Bos ad A. Ap. p. 90. quem admonitu Cl. Hemsterhusii evolvi, haec Luciani comparat cum verbis Apostoli c. 28. 4. ἰδοὺ οἱ βάφειοι κρημάρων τὸ θηρίον ἐν τῷ χειρὸς αὐτοῦ, aliaque similia adfert. Quae non exscribam, quia magis nota.

66. Ἀδὴς ἀράμην] Ut paralyticus in Evangelio. M. V. La Croze.

72. ἱερὰ τινὰ] Non possum quin adscribam hic,

quae in margine veteris Codicis hic sunt adnotata ἱερὰ τινὰ. οἷα εἰκὸς τὰ τελεστικά φησι Ἰουλιανὸς, ὃς Προκλῆν ὑπομνηματίζει, οἷς ὁ Προκλῆς ἀντιφθέγγει πάντων διέως καὶ γενναίως.

73. Θεῖω & δαδὶ καθαγίσας] Vid. C. Barthii Advers. L. VII. c. 3. Alm. Nimirum sulphur ad fascinationes adhibitum aliquot poetarum testimoniis ibi docet Barthius. Hodie vero & fures fumum sulphuris adhibent in furandis porcis, qui eo stupefacti obmutescunt, & se quocumque abstrahi patiuntur. Confer Necyom. c. 7. ibique notas 74. & 76.

74. Ἐς τρεῖς] Vid. de hac locutione Fratr. Consult. G. O. Reitzii Belg. Graec. p. 464. Adde Theocr. Eid. I. 25.

77. Κεράσαι] Vid. Διψ. c. 3. De physalo Rubri maris vide Aelianum de anim. III. 18. qui piscem vocat. De ἀκοντίαις idem VI. 18.

τίαι, Φϋννοί τε, καὶ Φύσαλοι· ἐλείπετο δὲ εἰς δράκων παλαιός, ὑπὸ γήρας, οἶμαι, ἐξερπύσαι μὴ δυνάμενος, ὡς ἀκέσας τῷ 80
 ποροτάγματι· ὁ δὲ μάγος, ὅς ἐφη παρῆναι ἅπαντας, ἀλλ' ἓνα τινὰ τὸ ὄφειν
 τὸ νεώτατον χειρολόγησας, πρεσβευτὴν ἐπεμ-
 ψεν ὅππῃ τὸ δράκοντα, καὶ μὲν μικρὸν ἦκε κα-
 κῆν. ἐπεὶ δὲ ἂ συνηλίσθησαν, ἐνεφύσησεν 85
 μὲν αὐτὰ ὁ Βαβυλώνιος, τὰ δὲ αὐτίκα
 μάλα κατέκαυθη ἅπαντα ὑπὸ τῷ Φυσή-
 ματι, ἡμεῖς δὲ θαυμάζομεν.

Εἰπέ μοι, ὦ Ἴων, ἣν δ' ἐγὼ, ὁ ὄφης, ὁ
 πρεσβευτὴς ὁ νέος, ἄρα καὶ ἐχειραγωγῶ τὸν
 δράκοντα ἤδη, ὡς Φῆς, γεγηρακότα, ἢ
 σκίπωνα ἔχων ἐκείνῳ, ἐπεστηρίζει; σὺ μὲν
 παίζεις, ἐφη ὁ Κλεόδημος, ἐγὼ δὲ καὶ αὐ-
 τὸς ἀπιστότερος ὢν σε πάλαι τὰ τοιαῦ-
 τα (ὡμην γὰρ ἐδὲν λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι 95
 ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι) ὅμως ὅτε τὸ πρῶτον
 εἶδον πετόμενον τὸ ξένον τὸ βάρβαρον (ἐξ
 Ὑπερβορέων δὲ ἦν ὡς ἐφασκεν) ὀπίστευσα,
 καὶ ἐνίκησθην, ὅππῃ πολὺ ἀντιχῶν. τί γὰρ ἔδει
 πῶσιν, αὐτὸν ὁρῶντα ἄλφ' τῷ ἀέρι Φε-
 ρόμενον, ἡμέρας ἕσσης, καὶ ἐφ' ὕδατος βα-
 διζοῖντα, καὶ ἄλφ' πυρὸς διεξιόντα, καὶ χολῇ,
 καὶ βιάδῃ; σὺ ταῦτα, ἣν δ' ἐγὼ, εἶδες, τὸ
 Ὑπερβόρεον ἄνδρα πετόμενον, ἢ ὅππῃ τῷ
 & rubetae ac bufones. Remanserat draco unus
 vetulus, qui prae senio, arbitror, non pote-
 rat erepere, ac propterea dicto audiens non
 fuerat. At Magnus negat omnes adesse, at-
 que unum serpentium minimum natu electum,
 legatum mittit ad draconem. Et venit paullo
 post iste etiam. Cum vero congregati essent,
 afflavit illos Babylonius: at illi confestim ab
 illo ipso flatu, nobis admirantibus, combusti
 sunt.

13. Dic mihi, Ion, dicebam ego, serpens
 ille legatus, junior, numquid manū ducebat
 draconem vetulum, ut dicebas? an ille scipio-
 ne nixus ingrediebatur? Tu quidem ludis,
 Cleodemus inquit: ego vero & ipse magis
 etiam quam tu incredulus circa talia cum es-
 sem, (fieri enim nullo modo posse putabam,
 ut ea crederem) tamen, ut primū volantem
 vidi peregrinum, barbarum, erat autem, ut
 dicebatur ex Hyperboreis, credidi, & diu re-
 luctatus tandem vinci me passus sum. Quid
 enim facerem, qui viderem illum, sudo die,
 per aërem ferri, super aqua incedere, per
 ignem transire otiose & gradatim. Tu haec;
 siquam ego, vidisti, Hyperboreum hominem
 vo-

a Συναλίσθησαν] Ex emendatione Solani Συναλίσθησαν Edd. Nec quidquam variet. ex Codd. notatum inve-
 nio. b Αὐτὰ] Αὐτοῖς Fl. & marg. At. c ἂν αὐτὰ πισ.] Πιστεῦσαι αὐτὰ Fl. omisso ἂν. Deerant in uno Cod.
 Coll. Et pro γιν. πισ. erat. In margine Ald. West. duo haec adscripta: δυνατὸν πιστεῦσαι αὐτὰ, additumque:
 vel sic, λόγῳ δυνατὸν γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ.

95. Δυνατὸν πιστεῦσαι] Γραι. δυνατὸν γίγνεσθαι. G.

85. Συναλίσθησαν] Sic emendandum omnino duxi-
 mus, ut Pind. c. 7. Vid. Kust. Not. ad fambl. No. 58.
 Incantationibus serpentes e latibulis vulgo elicitos trad-
 dit Aelian. de An. VI. 33. M. du S.

Συναλίσθησαν] Pro correctione Solani non solum fac-
 cit, quod & supra de Luc. §. 7. legas: ἐπειδὴν συναλι-
 σθῶσι πολλοί. Sed quia συναλίσθησαν a συναλίσσασθαι com-
 moror hic sensum nullum exhibet. Aliud foret, si, quod
 nescio, συναλίσθησαν daretur a συναλίσσασθαι, sibilando
 congrogare, vel fitula convocare, ut pastores solent con-
 gregare oves; tum nihil sine auctoritate Codd. im-
 mutassim. J. F. R.

95. Γίγνεσθαι ἂν αὐτὰ πιστεῦσαι] In Collectaneorum
 Gal. uno Codice deerant posteriores duae voces, &
 pro γίγνεσθαι, πιστεῦσαι erat. Ego πιστεῦσαι prorsus
 ejiciendum censeo. M. du S.

15. Ἐν Γλαυκίᾳ τῷ Ἀλεξικλέῳ] Video verti in Glau-
 cia Alexicli filio. At tales hi interpretes debuerunt
 quoque lectori demonstrare, quid in eo factum fue-
 rit; quod quidem in hac relatione prorsus nihil dicitur.
 Quid enim aliud, quam retinuit semel conce-
 ptum amorem, donec potiretur amato. At haec om-
 nia, quae narrantur, contigerunt in domo Glauciae,
 ut patet ex duobus locis, vel dum hic adjutor dicit
 se

volare; & super aqua incedere? Ego vero, inquit, calceatum quidem crudo corio, ut plerumque illi calceantur. Nam parva illa quid dicere opus est, quae ostendit, immittendis amoribus, daemonibus evocandis, mortuis veteribus revocandis in vitam, ipsa Hecate manifesto sistenda, ac detrahenda Luna.

14. Ego enim enarrabo vobis, quae vidi ab eo fieri apud Glauciam Alexiclis. Glaucias enim cum patre vix mortuo adisset hereditatem, amore captus est Chrysidis Demaeneti filiae. Me autem philosophiae tum magistro utebatur: ac nisi amor illum detinisset, omnia iam Peripateticae scholae placita didicisset; qui duodeviginti annorum adolescens jam analysi uteretur, & acroamaticos de natura libros ad finem usque pertractasset. Attamen consilii circa suum amorem inops, omnia mihi indicat. Ego vero, quod magistrum decebat, Hyperboreum illum magum ad eum deduco, quatuor in praesens minarum mercede interposita; oportebat enim statim numerare aliquid ad sacrificia: sexdecim vero, si frui daretur Chryside. Ille vero plenam cum servasset Lunam, tum enim plerumque talia sacra pera-

ύδατ⁹ βεβηκότα; καὶ μάλα, ἢ δ' ὅς, ὑποδεδεμένοι γε καρβατίνας, οἷα μάλιστα ἐκείνοι ὑποδύν⁹. τὰ μὲ γ' σμικρὰ ταῦτα, τί χρὴ καὶ λέγειν, ὅσα ἐπέδεικνυτο, ὁρώτας ὀπιπέμπων, καὶ δαίμονας ἀνάγων, καὶ νεκρὸς ἐώλης ἀνακαλάν, καὶ ἧ' Ἐκάτῃ αὐτῇ ἐναργῇ παρίτας, καὶ ἧ' Σελήνην καλίσσων.

Ἐγὼ γὰρ διηγήσομαι ὑμῖν ἃ εἶδον γενόμενα ὑπ' αὐτῆς ἐν Γλαυκίᾳ τῇ Ἀλεξι- κλέῃς. ἄρτι γὰρ ὁ Γλαυκίας, τῆς πατρὸς ὑποθανόντος, ὠδραλαβὼν ἧ' ἑσῖαν, ἡρά- διην Χρυσίδ⁹ τῇ Δημαινέτῃ θυγατρὶ. ἐμοὶ δὲ διδασκάλῳ ἐχρήτο πρὸς τῆς λό- γους· καὶ εἰ γὰρ μὴ ὁ ἔρως ἐκείν⁹ ἀπηχόλη- σεν αὐτὸν, ἀπάνια ἀν' ἡδὴ τὰ τῆς Περιπά- τη ἡπίστατο· ὅς καὶ ὀκτωκαιδεκαέτης ὢν, ἀνέλυε, καὶ ἧ' Φυσικὴν ἀκρόασιν μέλειηλυθῆ- εἰς τέλ⁹· ἀμηχανῶν δὲ ὅμως τῷ ἔρωτι, 5 μνηύει μοι τὸ πᾶν. ἐγὼ δὲ ὥσπερ εἰκὸς ἦν, διδάσκαλον ὄντα, τῇ Ὑπερβόρῳ ἐκείνῳ μά- γον ἄγω πρὸς αὐτὸν, ὅπῃ μναῖς τέσσαρ- σι μὲν τὸ ὠδραυτικά. (ἔδει γὰρ πορθελεῖσαι τι πρὸς τὰς θυσίας) ἐκκαίδεκα δὲ εἰ τύ- 3 οχοὶ τῇ Χρυσίδ⁹. ὁ δὲ αὐτομολὴν τηρήσας ἧ' σελήνην (τότε γὰρ ὡς ἧ' ὀπιτοπολὺ τὰ τοιαῦ-

d' Αλεξικλίας] Ita Edd. hic, sed paullo post Αναξ— habent. e Δημαινέτῃ] Sic Fl. f. Fr. &c. Δημα- Schol. f' Ἐπιτοπολὺ] Sic f. P. H. S. &c. Ἐπιτολὺ Fl.

7. Καρβατίνας] Καρβατίναι τὰ τραχέα & ποιμασμένα ὑποδήματα, ἃ & ἀρβύλας φασίν. V.

18. Δημαινέτῃ] Γράφετ' & Δημῆν. V.

se ὡς ἡν ἐκείν⁹ μᾶλλον πρὸς αὐτὸν, & quod tum hic dicitur βόθρον ἐρεχμαχ⁹ ἐν αἰθρίᾳ τινι τῇ οἰκίᾳ nempe ejusdem, vel quod tandem ipsa Chrysis ἐπέση κόπτεσθαι τὴν θυῖαν & αἰσθουῖσα versata est cum Glaucia. Itaque ἐν Γλαυκίᾳ nunc accipe, ut circa finem harum infania- rum ἐν Ἀμφιλόχῃ, ἐν Εὐκράτῃς. Præterea viri docti, qui Lucianum publico dederunt, vereor ut bene con- templati sint libros scriptos, dum eum, quem nunc dicunt filium Ἀλεξικλέῃς, mox ab Luciano scribi faci- ent, quasi patrem habuerit Ἀναξικλέῃς; ex quibus veram eligere sine auctoritate vetustatis nequimus.

f. G.

Ἐν Γλαυκίᾳ] Sic infra c. 38. ἐν Ἀμφιλόχῃ, quod videat cui opus est. f. F. R.

Tom. III.

Ibid. Αναξικλέῃς] Aut ita hic, ut infra Αναξ— le- gendum; aut illic Αλεξ— quod hic in Impr. erat, reponendum.

Αλεξικλέῃς] Solan. in nott. nihil definit. In f. n. vero Αλεξ— deleto, Αναξ— rescripserat. Ego Αλε- ξικλέῃς ἐρεχμαχὸν invenio apud Thucyd. VIII. c. 92. num vero idem sit, de quo hic, non habeo dicere. f. F. R.

23. Ἀνάλυσι] Optimo sane consilio sic apud veteres comparatum erat, ut priusquam Logicam doceren- tur, quae maturum jam, certe rerum cognitione in- structum, judicium requirit, Physica audirent. Stoi- ci vero non secundo tantum loco, sed tertio & ultimo videntur Logicam docuisse. Vid. Diog. Laërt. p. 173. D. quanquam idem (174. A.) docet alios Stoi- cos.

τοιαῦτα τελεσιργεῖται) βόθρον τε ὀρυζά-
 μόνον ἐν αἰθρίᾳ τινὶ τῇ οἰκίᾳ, ὧς μέσας
 κήκας ἀνεκάλεσεν ἡμῖν πρῶτον μὲν τῇ Ἀ-
 ραξικλῆα τῇ πατέρα τῇ Γλαυκίᾳ, πρὸς
 ἑπτὰ μηνῶν τεθνεῶτα· ἡγανάκτει δὲ ὁ γέ-
 ρων ὅτι τῷ ἑρῶσι, καὶ ὠργίζετο, τὰ τελευ-
 ταῖα δὲ ὅμως ἐφῆκεν αὐτῷ ἑρᾶν. μὲν δὲ τῇ
 Ἑκάτῃ τε ἀνήγαγεν ἐπαγομένην τῇ Κέρ-
 βερῳ, καὶ τῇ Σελήνῃ κατέσπασε, πολύ-
 μορφόν τι θεῖον, καὶ ἄλλοις ἀλλοῖον τι
 φανιζόμενον. τὸ μὲν γὰρ πρῶτον γυναικείαν
 μορφήν ἐπεδείκνυτο, εἶτα βῆς ἐγένετο πάγ-
 καλόν, εἶτα σκύλαξ ἐφαίνετο. τέλος δὲ
 ἐν ὃ Ὑπερβόρεος ἐκ πολλῆς ἐρώτιος τι
 ἀναπλάσας, Ἀπιθί, ἔφη, καὶ ἄγε Χρυσί-
 δα. καὶ ὁ μὲν πολλὸς ἐξέπαστο, καὶ μὲν μικρὸν
 δὲ ἐπέστη κόπῃσα τῇ Θύρᾳ ἐκείνῃ, καὶ εἰσελ-
 θῆσα παρὰ τῇ Γλαυκίᾳ, ὥς ἂν ἐμ-
 μανέσθαι ἑρῶσα, καὶ συνῇ ἄχρι δὴ ἀλεχίρῳ-
 νων ἡκόσμεν ἄδοντων. τότε δὴ ἥτε σελήνη
 ἀνέπαστο ἐς τὴν ἑρᾶν, καὶ ἡ Ἑκάτη ἔδυ χι-
 τῇ γῆς, καὶ τὰ ἄλλα φάσματά ἡφανίσθη,
 καὶ τῇ Χρυσίδι ἐξεπέμψαμεν ὧς αὐτὸ πρὸς
 ἡμέδον τὸ λυκαυγές.

Ἐἰ ταῦτα εἶδες, ὦ Τυχιάδῃ, ὅτι ἂν
 ἔτι ἡπίστησας εἶναι πολλὰ ἐν ταῖς ἐπωδαῖς
 χρήσιμα. ἢ εὐ λέγεις, ἢ ὃν ἐγὼ, ὅτι

guntur, fossa in subduali domus depressa,
 circa mediam noctem evocavit nobis primo
 quidem Anaxiclem, patrem Glauciae, ante
 35 menses septem defunctum. Graviter autem fe-
 rebat senex amorem, atque irascebatur: de-
 nique vero tamen amare illi permisit. Post
 vero Hecaten evocavit, quae Cerberum secum
 40 duceret, & Lunam detraxit, multiforme spe-
 ctaculum, diversamque prae se speciem ferens.
 Primo quidem muliebrem prae se formam ge-
 rebat: tum bos fiebat pulcherrima: deinde
 catella videbatur. Tandem Hyperboreus de-
 45 scendit cum sinxisset parvulum Cupidinem, Abi,
 inquit, adduc Chrysidem! Avolat lutum,
 nec ita multo post adstitit illa pulsans januam:
 & ingressa Glauciam amplectitur, ut quae ad
 summum furorem usque amaret hominem,
 50 fuitque cum illo dum gallorum cantum audire-
 mus. Tunc nempe Luna evolavit in caelum,
 & terram Hecate subiit, & reliqua spectra
 evanescere, & emisimus, circa ipsum fere di-
 55 luculum, Chrysidem.

15. Haec si vidisses, Tychiade, non ampliust
 fidem negares dicentibus, esse multa in incan-
 tationibus milia. Recte, inquam, mones. Cre-
 de-

α Ἀναξικλῆα] Sic jam F. Fl. Fr. P. H. S. &c. nec quidquam Codd. juvant. β Εὐ λέγεις] Aliam perso-
 nam hic addendam monet marg. A1W.

cos primum docuisse Logicam, 2. Phys. 3. Mor. Phil.

M. du S.

32. Βόθρον τε ὀρυζάμενον] Heliod. lib. 6. F. B.

42. Γυναικείαν μορφήν] Nempe species humana per-
 tinet ad Dianam, bos est Isis, canis Hecate, quae no-
 mina ad Lunam referri constat. F. M. G.

49. Ἑμμανέσθαι] Supra T. 2. Ἰς. β. ἐπιμανέσθαι ἡγα-
 πῶσα. Infra Ἀποφρ. c. 21. ἐπιμανέσθαι. M. du S.

55. Τὸ λυκαυγές] I. e. τὸ λευκὸ φῶς, ex λύγῳ seu λύ-
 γῃ utrumque compositum λευκῶς, λυκαυγές, pro λυ-
 γῶς, λυκαυγές. F. G.

58. Εὐ λέγεις] Paruissim hic margini Aldinae, per-
 sonae novae nomen praemittere iubentis, quam Edd.
 omiserunt; sed quia idem plus triginta vicibus in uno
 hoc Dialogo jubet, & conjectura tantum est, non Co-
 dicis lectio, non tantum ei tribuendum duxi, ut ni-

mia mutatione contra auctoritatem Edd. & Nostro-
 rum Codd. grassarer. Immo re penitus inspecta, fac-
 pissime personarum nomina studio omittā ab Auctore
 video; quia sponte patet ubi incipiat nova persona,
 quando illud inquam ego, inquit ille, additur. Ita Ci-
 cero & contrario evitaturus illa repetita inquam & in-
 quit, personarum nomina adscribit, quod disertis ver-
 bis monet de Amicit. c. 1. Quasi enim ipsos induxi lo-
 quentes, ne, inquam, &, inquit, saepius interpone-
 rentur: atque ut tamquam a praesentibus coram haberi
 sermo videretur. Quare terque quaterque insertionem
 illam marginis Ald. indicasse contentus, ceteras o-
 mitto. F. F. R.

75. Ὁ δὲ τεττάρων μιν, πᾶσι συμπελοῦν ἂν, Γλαυ-
 κίαν ἐπέρᾳσον ἐργάζεσθαι] Interpres, Is quatuor minarum,
 tantilli lucri avidus, Glauciam amoris compotem fecerit.

Me-

deceam enim, et si vidissem. Nunc autem venia, puto, parata est, si non ita acute ut vos videre talia possim. Verum enim vero, novi enim Chrysidem, quam dicis, amatricem mulierem, facilemque et promptam, non video quam ob causam opus habueritis legato ad illam luteo, aut mago ex Hyperboreis, ipsaque adeo luna; quam viginti drachmis ad ipsos abducere licebat Hyperboreos. Omnino tali carmini cedit mulier, et contrario spectris ingenio est. Nam illa si strepitum audiant aeris aut ferri, fugiunt; nempe et haec vos dicitis: haec autem argentum si qua tinniat, venit ad sonum. Alioquin ipsum quoque Magum admiror, si cum possit ipse amari a ditissimis mulieribus, et solida ab illis talenta accipere; pro quatuor minis sordidus homo Glauciam reddit amabilem. Ridicule facis, inquit Ion, qui fidem neges omnibus.

16. Itaque labens interrogaverim te, de illis quid sentias, qui daemoniacos liberant terroribus, aperte adeo ipsa quoque spectra excantantes? Et haec me dicere nihil opus est: sed norunt omnes Syrum illum e Palaestina, talium curationum Sophistam: quot ille traditos sibi

σευον γὰρ ἂν εἶγε εἶδον αὐτὰ, νῦν δὲ συγνώμη, οἶμαι, εἰ μὴ τὰ ὅμοια ὑμῖν ὁξυδερκεῖν ἔχω· πολλὴν ἄλλ' οἶδα γὰρ ἢ Χρυσίδα ἦν λέγεις, ἡ ἐραστὴν γυναῖκα καὶ πρόχειρον· ἐχὼ δὲ τίν' ὅτι ἐνεκα ἐδέθητε ἐπ' αὐτῇ τῇ πηλὶν πρεσβευτῇ, καὶ μάγῃ τῇ ἐξ ὑπερβορέων, καὶ σελήνης αὐτῆς, ἣν εἴκοσι δραχμῶν ἀγαγεῖν ἐς ὑπερβορέας δυνατόν ἦν. πάντῃ γὰρ ἐνδίδωσι πρὸς ταύτῃ ἢ ἐπαδὴν ἢ γυνή, καὶ τὸ ἐναντίον τοῖς φάσμασι ἀπέπονθεν. ἐκείνη μὲν γὰρ ἦν ψόφον ἀκρόση χαλκῆ, ὃν σιδήρεα πέφυγε. καὶ ταῦτα γὰρ ὑμῖς φάτε. αὐτὴ δὲ ἂν δεγυρίον περ ψοφῇ, ἔρχεται πρὸς τὴν ἡχον· ἄλλως τε καὶ θαυμάζω αὐτῇ τῇ μάγῃ, εἰ δυνάμει αὐτὸς ἐρασθῆναι πρὸς τῆς πλεσιωτάτων γυναικῶν, καὶ τάλαντα ὅλα παρ' αὐτῆς λαμβάνειν, ὃ δὲ τεττάρων μινῶν, πάντῃ μικρολόγῳ ὢν, Γλαυκίαν ἐπέρασεν ἐργάζεσθαι. ἄ γελοιὰ ποιεῖς, ἔφη ὁ Ἴων, ἀπιστῶν ἅπασιν.

Ἐγὼ γὰρ ἡδέως ἂν ἐροίμην σε τί περὶ τούτων φῆς, ὅσοι τὰς δαιμονώνας ἀπαλλάττειν τὰ δαιμάτων, ἔτω σαφῶς ἐξάδοντες καὶ τὰ φάσματα. καὶ ταῦτα οὐκ ἐμὲ χρὴ λέγειν, ἀλλὰ πάντες ἴσασι τὸ Σύρον τὸ ἐκ τῆς Παλαιστίνης, τὸ ἐπὶ τῶν τέτων σοφιστῶν, ὅσους πολλὰ λαβὼν καὶ ἀπὸ πλοῖας πρὸς

c. Ἐραστὴν] Et sic Fl. cum cett. d. Γελοῖα] Et hic personam inferendam ait marg. At. e. πάντες] Absent a Fl. f. τούτων] τούτων Fl.

Merae nugae. Ad historiam de amore Glauciae (qui nimirum Chrysidem quamdam amans, ea potitus dicitur esse opē Magi cujusdam, qui jactaret, se, si vellet, ab ditissimis feminis sollicitatum iri, & integra ab eis talenta accepturum esse, ubi tamen quatuor minis Glauciae Chrysidem conciliasset) respondet Tychiades inter alia, se mirari Magum ipsum, quod ille, dum possit ipse ditissimarum feminarum amore fieri, & insuper integris talentis ab eis donari, tamen quatuor minis, lucelli oppido exigui rationem habens, Glauciam reddiderit amabilem, Chrysidem nempe. J. F. 80. δαιμονώνας] Vid. Plut. Symp. VIII. §. p. 1257.

M. du S. δαιμονώνας] L. Bos (de quo adeundo Cl. Hemst. in marg. adnotat) in Evang. Joan. VII. 20. plura similia adfert, quibus demonstrat δαιμονῶν & κακοδαίμονων

ἂν profanis scriptoribus idem esse quod sacris δαιμονῶν ἔχειν. J. F. R.

83. Τὸν Σύρον τ] Christianum intelligere videtur. F. G.

Τὸν Σύρον — τ] — σοφιστῶν] Non dubito quin per Syrum illum e Palaestina intellexerit aliquem ex Apostolorum discipulis Christianum: iis enim, ut Dominus Christus praedixerat, subiecta erant daemonia, & talia miracula passim fiebant in prima illa aetate ecclesiae. J. P. a G.

84. Ἐπὶ τούτων σοφιστῶν] Florentinum τούτων minus placet. Ἐπὶ enim cum secundo casu hic notat eum qui praestit, praepositus est illi negotio, ut in Evang. Luc. XII. 42. ὃν κατέστησεν ὁ κύριος ἐπὶ τῶν διαπραγμάτων. Ac sine verbo, ut hic, Joseph. Ant. XII. 1. ἐπὶ βιβλιοθηκῶν, Bibliothecarius. Et apud nostrum Ioh. F 2

πρὸς τὴν σελήνην, καὶ τὸ ὀφθαλμὸν ἀφστρέ-
φονίας, καὶ ἀφ' ἧς περιπλαμύνης τὸ τόμα,
ὅμως ἀνίστησι καὶ ἀποπέμπει δῆτις, ὅππῃ
μιοδῶ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τῷ δεινῶν.
ἐπειδὴν γὰρ ὅππῃ κειμένοις, καὶ ἔρη) ὅθεν
εἰσεληλύθασιν εἰς τὸ σῶμα, ὃ μὲν νοσῶν αὐ-
τὸς σιωπᾷ, ὃ δαίμων δὲ ἀποκρίνεται ἑλλη-
νίζων, ἢ βαρβαρίζων, ἢ ὅθεν ἂν αὐτὸς ἦ,
ὅπως τε καὶ ὅθεν ἐπῆλθεν εἰς τὸ ἄνθρωπον. ὃ
δὲ ὄρκους ἐπάγων, εἰ δὲ ἂ μὴ πεισθῇ, καὶ
ἀπειλῶν, ἐξελαύνει τὸν δαίμονα. ἔγω γ' ἐν καὶ
εἶδον ἐξιόντα μέλανα, καὶ καπνώδη καὶ χροιάν.
ἢ ὅ μὲγα, ἦν δ' ἐγὼ, τὰ τοιαῦτά σε ὁρᾶν,
ὦ Ἴων, ὥγε καὶ αἱ ιδεαὶ αὐταὶ φαίνονται, ὥς
ὁ πατήρ ὑμῶν Πλάτων δείκνυσιν, ἀμαυρόν
τι θεάμα, ὥς πρὸς ἡμᾶς τῆς ἀμβλυώ-
τονίας.

ἃ Μόν) γὰρ Ἴων, ἔφη ὁ Εὐκράτης, τὰ
τοιαῦτα εἶδεν, ἐχὶ δὲ καὶ ἄλλοι πολλοὶ
δαίμοσιν ἐντελευχήκεσαν, οἱ μὲν νύκτωρ, οἱ δὲ
μεθ' ἡμέραν; ἐγὼ δὲ ἐχ' ἅπαξ, ἀλλὰ μυ-
ριάκις ἤδη τὰ τοιαῦτα τεθέαμαι. καὶ τὸ μὲν
πρῶτον ἐταραττόμην πρὸς αὐτὰ, νῦν δὲ

cadentes ad Lunam; distortientes oculos;
spuma os repletum habentes, tamen susci-
tat, & sanos dimittit magna mercede ma-
lis liberatos. Cum enim adstat jacentibus,
interrogat, unde intraverint in corpus?
ipse quidem tacet aegrotus: respondet vero
Graece vel Barbare daemon, tum unde sit
ipse, tum quomodo atque unde venerit in ho-
minem: tum iste adjuratione, &, si non
pareat, minis daemonem expellit. Atque ego
vidi etiam exeuntem nigro colore & fumoso.
Non erat magnum, inquam, talia te vide-
re, Ion, cui ipsae etiam ideae appareant,
quas Plato, pater vester, ostendit, evanidum
ac tenue spectaculum, quantum ad nos qui
caecutimus.

17. Nempe solus talia, Eucrates inquit,
vidit Ion? nonne etiam alii multi inciderunt
in daemones, noctu partim, partim interdiu?
Ego vero non semel, sed decies millies jam
vidi talia. Ac primo quidem ad ea perterre-
bar.

ἃ Μὴ πεισθῇ] Ἀπειθείη Fl. sine μὴ. ἢ Οὐ μέγα] Et hic alius personae nomen praemittendum monet
marg. A1. ἢ Ὅσα] Ὅσα f. & marg. A1. Vulgatum tenet Fl. Fr. P. &c. ἃ Μόν)] Hic rursus aliam per-
son. inserit. marg. A1.

c. 29. pr. ὃ ἐπὶ δεσμῶν praefectus carceris, ubi & alia
dedimus.

88. Ὁμως ἀνίστησι, καὶ ἀποπέμπει ἀρτίως, ἐπὶ μιοδῶ με-
γάλῳ ἀπαλλάξας τὸν δεινῶν.] Sermo est de Syro quodam
(Christiano forte, ut judicat Palmerius) qui eos, qui
ad Lunam conciderent, oculos distortientes, & os
spuma impleti, tamen erigeret, sanosque ac integros
dimitteret, non magna mercede malo isto liberatos.
Sic enim suspicor, id potius exigua mercede fuisse
praestitum, voluisse Auctorem, quam magna, ut vul-
go legitur in Graecis; atque adeo intercidisse σκν.
quod facile ex affinitate ultimae in ἀρτίως syllabae po-
tuit evenire. Legendum itaque mea sententia, ἀπο-
πέμπει ἀρτίως, σκν ἐπὶ μιοδῶ μεγάλῳ ἀπαλλάξας τὸν δι-
νῶν.

Ibid. Ἐπὶ μιοδῶ μεγάλῳ] Cave quicquam mutassis:
genuina enim haec scriptura. Nec de Christianis la-
bores, qui gratis miracula sua edebant. De aliis con-
sule, si lubet Orig. c. Celf. p. 53, 2. quo in loco Ae-
gyptios videbis & ipsos talia a se patrata jactasse.

M. du S.

Ἐπὶ μιοδῶ μεγάλῳ] Haec verba faciunt, ut non
credam de Christiano Exorcista sermonem esse, quos
de Magistri sui voluntate χάρισμα illa sua etiam gra-
tis dedisse satis constat: nec unquam objecta illis;
quod sciam, aut depulsa avaritia. Video, quid in
mentem venerit Doctissimo Jensi: sed non ausim ei
assentiri, cum praesertim ipsa nos Christi & Aposto-
lorum historia doceat, fuisse in Palaestina etiam Exor-
cistas non Christianos.

Ἐπὶ μιοδῶ μεγάλῳ] De phrasi egimus supra I. Ver-
Hist. c. 19. De re haec tantum habeo monenda: emen-
dationem Cl. Jensi, σκν inserentis, etsi de Christiano
sermo non fuerit, nondum improbo; quia fin. cap.
proxime praenissus miratur magum exigua quatuor
minarum mercede talia facere; idque novo jam exem-
plo confirmatum ire censi potest.

93. Ὅθεν ἂν αὐτὸς] Patriam daemonis ipsius linguam
intelligit. V. Bellum, de op. daemonum, de daemo-
ne Armenice loquente;

Ὅθεν ἂν αὐτὸς] Qui nobilissimi Crozii no-tulas de-
scripsit, dilucide Bellum auctorem indicavit; cum

ves

bar. Jam vero ob consuetudinem inusitatum
 nihil videre mihi videor : & nunc maxime,
 a quo tempore anulum mihi dedit Arabs, de
 ferro patibulorum factum, & carmen me
 multorum nominum docuit : nisi forte nec mi-
 hi credis, Tychiade. Et quomodo, inquam,
 non credam Eucrati Dinonis F. sapientissimo
 viro, & libere quae sibi videntur, & cum
 auctoritate, domi suae dicenti?

18. Illud enim de statua, inquit Eucra-
 tes, quod domesticis omnibus quot noctibus
 apparet, & pueris, & adolescentibus, & se-
 nibus, illud igitur non ex me solo audias,
 sed ex nostris omnibus. De qua, inquam,
 statua? Non vidisti, inquit, ingrediens, in
 aula stans signum pulcherrimum, Demetrii
 opus statuarum humanarum artificis? Num
 discobolon, inquam, dicis, incurvantem se
 ad habitum emittendi jam disci, reflexo vul-
 tu ad eam quae discum attulit, paulum sub-
 misso genu altero, ut in ipso statim jactu sur-
 recturus una videatur? Non, inquit, illud

ἰσχυρὸν τὸ ἔθος, ἔδεν τι ὀφθαλμοῖς ὁρᾶν μοι
 δοκῶ, καὶ νῦν μάλιστα, ἐξ ἧς μοι τὸ δακτύλιον
 ὁ Ἄραβις ἔδωκε, σιδήρεον τὸ ἐκ τῶν σιδηρῶν
 πεποιημένον, καὶ τὸ ἐπαρθεὶς ἐδίδαξε τὸ
 πολυώνυμον, ἐκτὸς εἰ μὴ καὶ μοι ἀπιτήσεις,
 ἢ Τυχιάδῃ. καὶ πῶς ἂν, ἢν δ' ἐγὼ, ἀπι-
 τήσαιμι Εὐκράτη τῷ Δείνωνι, σοφῷ ἄν-
 δρῇ μάλιστα, καὶ ἐλευθερίας τὰ δοκῶντα
 οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτῷ μετ' ἐξουσίας;
 τὸ γὰρ ὡς τὸ ἀνδριάντη, ἢ δ' ὅς ὁ
 Εὐκράτης, ἅπασιν τοῖς ὅτι τὸ οἰκίας, ὅσαι
 νύκτες ἡ φαινόμενον, καὶ παῖσι, καὶ νεανίαις,
 καὶ γέρονσι, τῆτο ἔσται παρ' ἐμῷ μόνον ἀκῆσειας
 ἂν, ἀλλὰ καὶ ὡς τὸ ἡμετέρων ἀπάντων.
 ποῖος, ἢν δ' ἐγὼ, ἀνδριάντη; Οὐχ ἑώρα-
 σκας, ἔφη, εἰσιὼν ἐν τῇ αὐλῇ ἐστηκότα
 πάλκαλον ἀνδριάντα, Δημήτριον ἔργον τῷ
 ἀνθρωποποιῷ; μὴ τὸ δισκοβόλον, ἢν δ' ἐγὼ,
 Φῆς, τὸ ὅτι κεκυφόμενον καὶ τὸ ἄφελ-
 σεως, ἀπετραμμένον εἰς τὸ δισκοφόρον,
 ὁρῶν ὁ κλάζοντα τῷ ἐτέρῳ, ἐοικότα ἕνα
 ναστησομένῳ μὲν τὸ βολῆς. ὅτε ἐκείνον, ἢ δ'
 ὅς,

e Ἐπαρθεῖς Fl. f Μάλιστα] Καὶ μάλιστα ἐλευθ. Fl. g Οἱ λέγοντι οἴκοι παρ' αὐτ. p. 12.] Σοὶ λέγοντι ἐπ'
 ἐξουσίας Fl. h Φαινόμενον] Sic Edd. omnes. Φαινόμενον corrigit Soullins. i Τῶν] Sic Edd. omnes. Excepta Amst.
 quae τ. casu magis, quam consilio. k Εὐκρατίας Fl. male.

vero suspicaver eum non bene adsecutum Crozii ma-
 num, Clariss. virum J. Odé consului, qui eruditissi-
 mo libro de Angelis conscripto, in hac materia est
 versatissimus : isque mihi indicavit, sine dubio Pseu-
 dum rescribendum, qui de Daemonum operationibus
 libellum confecit, editum Paris. 1576. & an. 1615.
 notis illustratum a Gilberto Gaulminio, recusumque
 Graece ac Latine in forma minore.

98. Ὁ μύθος] Sic supra Δημων. c. 30. f. M. du S.
 12. Ἐκ τῶν σιδηρῶν] Cave & hoc ad Christianos refe-
 ras, nondum eo fatuitatis dicam an superstitionis de-
 volutos, ut ligno virtutem tribuerent. Circulatores
 isti nempe faciebant quod hodieque fere a stultis ho-
 minibus fit, qui suspensorum adipi, & cui non rei,
 virtutem magicam affingunt. Pudet in tanta Chri-
 stianismi luce hujusmodi etiamnum superstitiones, ab
 ipsis derisais Ethnicis, apud ipsos Reformatos multis
 in locis conspici, quas Romanensibus relinqui par e-
 rat, inter quos tot Monachis aliisque quaestui sunt.

M. du S.

21. Φαινόμενον] In omnibus Libris erat φαινόμενον.
 Ego audacter, quia ita sententia postulabat, mutavi.

M. du S.

Φαινόμενον] Et si φαινόμενον non improbo, nihil ta-
 men sine auctoritate muto, quia τὸ φαινόμενον quasi
 substantive, pro ἀπαρίθμησι acceptum intelligi potest
 eod. modo, ut Phaenomena philosophi ponere solent;
 & sic τὸ φαινόμενον τῷ ἀνδριάντι nihil habebit incom-
 modi.

J. F. R.

26. Δημήτριον] Ἀλαπτεῖον oriundus dicitur, infra
 c. 20.

M. du S.

28. Τῆς ἀφίστασης] Leg. Casaub. ad lib. 1. Athen. J. B.
 29. Τὴν δισκοφόρον] De manu discum gestante & vi-
 bratura intellige. De κλάζῳ vide Ziv. c. 4. M. du S.

Εἰς τὴν δισκοφόρον] Fuerint igitur statuæ duæ, fe-
 minæ ministrantis discum, & jaculantis viri. Sed
 non satis placet hæc δισκοφόρος, eum ad certamina
 ejusmodi non admittæ videantur mulieres. Itaque
 cogitabam, an ἡ δισκοφόρος possit esse via & quasi li-
 nea, ad quam projiciendus est discus, ut dicatur hic
 discobolon tanquam metas respicere & superare conari
 signa aliorum, qui ante ipsum projicere. Putabam
 ut ἡ λεωφόρος est via, qua commeat ὁ λαός· sic δισκο-
 φόρον posse vocari viam, & lineam ad quam discus di-
 rigitur.

J. M. G.

Τὴν δισκοφόρον] Ignoscet Cl. Gesnerus, si recte sen-

ὅς, ἐπεὶ τὸ Μύρων ἔργον ἐν τῷ τῷ ὅτι
 ὁ δισκοβόλος, ὃν λέγεις· εἰδὲ τὸ παρ' αὐ-
 τόν, Φημι, τὸ διαδόμενον τὴν κεφαλὴν τῇ
 ταινίᾳ τὴν καλὴν. Πολυκλείτης γὰρ τῷ τῷ ἔρ-
 γον. ἀλλὰ τὸς μὲν ὅτι τὰ δεξιὰ εἰσιόντων,
 ἄφες, ἐν οἷς καὶ τὰ Κριτίς τῆς Νησιώτης
 πλάσμα ἀέσκηεν, οἱ τυραννοκτόνοι. σὺ δὲ
 εἴ τινα ὡς τὸ ὕδωρ τὸ ἐπιρρέον εἶδες πο-
 γάσπορα, Φαλαντίαν, ἡμίγυμνον τὴν ἀναβο-
 λήν, ἡνεμομύρον τῶν πόντων τὰς τρίχας
 ἐνίας, ὅπως τῶν τῶν Φλέβας, αὐτοανθρώπων
 ὁμοιον, ἐκείνων λέγω, Πέλιχ ὁ Κορινθίου
 στρατηγὸς εἶναι δοκεῖ.

Νῆ Δί, ἦν δ' ἐγὼ, εἰδὼν τινα ὅτι τὰ
 δεξιὰ τῆς Κρόνης, ταινίας καὶ τεφάνες ξηρὰς
 ἔχοντα, κεχρυσωμένον πετάλοισι τὸ τῆ-
 ρος. ἐγὼ δὲ; ὁ Εὐκράτης ἔφη, ἐκείνα
 ἐχρυσώσα, ὁπότε μ' ἰάσατο Δία τρίτης
 ἔπειτα τῆς ἡπιάλης σπολλύμενον. ἦν γὰρ καὶ
 ἰατρός, ἦν δ' ἐγὼ, ὁ βέλιδος ἔτ' Πέ-
 λιχ; ἔστι, καὶ μὴ σκῶπτε, ἦδ' ὅς ὁ Εὐ-
 κράτης ἢ σε οὐκ εἰς μακρὰν μέτεισιν ὁ

quandoquidem Myronis operum & ipsum est,
 discobolus, quem dicis. Neque illud iuxta
 stans dico, illud taenia redimitum caput, pul-
 chrum; istud enim Polycleti opus. Sed omit-
 te, quae sunt ad dextram introeuntium, in
 quibus Critiae Nesiotae opera stant, Tyranni-
 cidae. Tu vero si quam vidisti statnam ad
 influentem aquam, ventre prominulo, calvam,
 seminudam amictu, cujus barbae pilos aliquot
 ventus videtur jactare, insignes habentem ve-
 nas, indiscreta hominis similitudine, illam di-
 co: Pelichus Corinthiorum dux videtur.

19. Per foveam, inquam, vidi quandam
 ad dextram Saturni, vittas habentem & co-
 rollas aridas, cujus pectus bracteis inauratum
 est. At ego, inquit Eucrates, inauravi il-
 la, cum me sanasset, tertium jam febris quer-
 quera pereuntem. Fuit nempe medicus etiam
 optimus ille Pelichus? Est; & noli irridere,
 inquit Eucrates, aut non ita multo post ille

re

a Tα] Caret artic. Fl. b Κεχρυσωμένων] Sic P. H. B. S. Κεχρυσωμ. male f. Fl. Ald. c M' ἰάσατο] Ni-
 hil mutant Fl. f. Fr. P. &c.

35. Πολυκλείτης γὰρ] Γραφεὺς ὁ Πολυκλείτης ὥσπερ ὁ
 Εὐφράνωρ καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγει] Δαυμάζω. V.

50. Ἠπιάλης] Ἠπιάλης εἰδὼν πυρετοῦ ἢ παροξυσ-
 μού. G.

fisse Solanum, dixero; nam intellecto χεῖρα sensus est
 facilis. Id autem substantivi saepe intelligi, satis ipse
 novit. Vid. Bos de Ell. p. 184. Vel p. 247. Ed. Schoeerg.

32. Μύρων — δισκοβ.] Hujus ipsius statuae me-
 minit Quintilianus II. 13. Quid tam distortum & e-
 laboratum, quam est ille DISCOBOLOS Myronis?

M. du S.

33. Δισκοβόλος] Barbarum hoc foret, si Th. Magi-
 stro fides, scribenti: ΔΙΣΚΟΒΟΛΟΣ εἰ δὲ λέγειν,
 ἀλλὰ δισκουῦς. f. F. R.

35. Πολυκλείτης γὰρ τοῦτο] Ubi mentio fit Polycleti,
 miror veterem Luciani Scholiastem Mf. notare Poly-
 cletum fuisse pictorem, non statuarium, itaque se
 non intelligere, qui in statuariorum numerum refera-
 tur a Luciano, nisi forte sit alius Polyclethus. Verba
 enim sunt. Γραφεὺς ὁ Πολυκλείτης ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ,
 καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγεται, Δαυμάζω ἢ ὡς
 ἔτερος ἔτ' ὁ Πολυκλείτης. Verum quis nescit Poly-
 cletum Sicyonium Angeladae discipulum, & ejus Ca-

nonem, & tot statuas, quas in coelum extulerunt ve-
 teres. Vide Plin. XXXIV. c. 8. & de Canone sive
 norma Polycleti, Galenum de Hippocratis & Platonis
 decretis, & in primo de temperamentis. Euphranor
 & pictor & fictor fuit, uti ex eodem Plinio constat.
 vide lib. XXXV. 11. Critiae quoque Plinius memi-
 nit.

f. G. G.

Πολυκλείτης ἐ τοῦτο ἔργον] Statua nimirum illa, de
 qua in praecedentibus sermo fuit. Ad hunc locum
 Scholiastes, Γραφεὺς ὁ Πολυκλείτης ὥσπερ ὁ Εὐφράνωρ,
 καὶ πῶς ἀγαλματοποιὸς νῦν εἰσάγει] Δαυμάζω. Inscitissi-
 mus quidem hoc, si umquam ab ullo quidpiam, ab
 Scholiaste scriptum est. Quid? Nonne fictor & reve-
 ra ἀγαλματοποιὸς fuit Polyclethus? Cicero certe III. de
 Oratore, Una fingendi est ars, inquit, in qua prae-
 stantes fuerunt Myro, Polyclethus, Lysippus. Idem Plu-
 tarcho in Symposio audit Πλάτης. Idem ab eodem hoc
 Luciano inter πλάσας nobiles memoratur in Somnio
 T. I. §. 9. & in Sacrificiis c. 11. Omitto quampluri-
 ma ex Aeliano, Plinio, aliis innumeris, loca, in quibus

ne vir ulciscetur. Novi ego quid possit ista derisa a te statua. Aut non putas ejusdem esse immiscere, quibus velit, querqueras, si expellere potest? Propitia, inquam, sit & placata virilis adeo statua! quid igitur aliud quoque facientem quicumque in domo estis, videris? Cum primum, inquit, nox oritur, descendens de sua basi, in qua stat, domum orbe quodam circumit, & omnes illi occurrunt, nonnumquam etiam cantanti, neque est, quem laeserit: modo opus est, ut illi decedatur: sic praeterit, nulla molestia afficiens videntes. Quin etiam lavat saepe, & tota nocte ludit, ut strepitus aquae exaudiatur. Vide ergo, dicebam, ne non Pelichus sit illa statua, sed Cretensis Talus, Minois F. Nam & ille aeneus erat Cretae circumitor. Si vero non ex aere, sed ex ligno factus esset, Encrates; nihil prohiberet non Demetrii esse opus, sed

ἀνὴρ οἶδα ἐγὼ ὅσον δύνασθαι ἔτι οὐκ ἔστιν ἡ γελῶμεν ἀνδρίας, ἢ ἐνομίζεις τῷ αὐτῷ εἶναι καὶ ἐπιπέμπειν ἡπιάλῃς, οἷς ἀνέθελοι, εἴγε καὶ ἀποπέμπειν δυνατόν αὐτῷ; ἴλεως, ἢν δ' ἐγὼ, ἔγωγε ὁ ἀνδρίας, καὶ ἡπίασθαι ἔτι ἀνδρείῳ ὦν, τί δ' ἐν καὶ ἄλλοι ποιεῖν ὅρατε αὐτὸν ἀπαντες οἱ ἐν τῇ οἰκίᾳ; ἐπειδὴν τάχιστα, ἔφη, νύξ γένηται, ὁ δὲ καὶ αὖθις ἀπὸ τῆς βάσεως, ἐφ' ἣ ἔστηκε, αἰετοῖσιν ἐν κύκλῳ τῇ οἰκίᾳ, καὶ πάντες ἐντυγχάνουσιν αὐτῷ, ἐνίοτε καὶ ἄδοντι καὶ ὅς ἐστιν ὁ δὲ παρέρχεται, μηδὲν ἐνοχλήσας τῆς ἰδόντας καὶ μὴν καὶ λαοὺς τὰ πολλὰ, καὶ παίζει δι' ὅλης νυκτός, ὥστε ἀκῆαν τῶν ὕδατος φοβῆνται. ὅρα τοίνυν, ἢν δ' ἐγὼ, μὴ ἐκ τῆς Πέλιχ ὁ ἀνδρίας, ἀλλὰ Τάλως ὁ Κρήσιος ὁ καὶ τῆς Μίνω καὶ καὶ ἡ ἐκείνου χαλκῆς τις ἦν, τῇ Κρήτης αἰετοῖσιν. εἰ δὲ μὴ χαλκῆ, ὡς Εὐκράτης, ἀλλὰ ξύλῳ ἐπεποίητο, εἴδεν αὐτὸν ἐκώλυνεν ὁ Δημήτριος ἔργον

4 Παιῶντα] Bene Fl. H. P. S. &c. Παιῶντα male J.

e Tē] Τὸν Exc. Tē Fl. J. &c. & L.

bus Statuarius memoratur Polycletus; quaeque, ut & opera ejus ab Auctoribus celebrata, diligenter congestit Junius in artificum Catalogo. Quid quod & Euphranor non Pictor tantum, ut hic ab Scholiaste statuitur, verum etiam Fictor fuit; ut ex eodem Catalogo studiosus Lector possit discere.

J. J. Πολυκλείδης] Vid. J. J. Et Davisi. not. ad pag. 4. Tusc.

37. Κριτίας] Idem hic Critias cum eo qui P. c. 9. memoratur.

40. Φαλαγγίαν] Supra T. I. Tim. §. 47. ἀναφαλαγγίαν, recubaster, ubi vid. quae Cl. Hemsterh. notavit.

42. Αὐτοανθρώπων ὁμοίον] Vid. Cl. Hemsterhusius ad T. I. Tim. §. 52. No. 86. ubi αὐτοδορίας occurrit, i. e. verus & ipsissimus boreas, aliaque obiter indicantur; at cum ibid. promissit, se hic dicturum quid sit αὐτοάνθρωπος, nulla tunc divinatione praevitit hanc sibi facultatem ereptum, & successorem tam festinantem, ipsoque tanto inferiorem datum iri. Quare paucis tantum defungar: omnis statua humana vel levi arte facta similis est homini; talem si diceret hanc, ὁμοίον ἀνθρώπου πλάσσειν dixisset; at jam vult eam ita referre vivum ac spirantem i. e. verum hominem, ut nihil differentiae appareat, quin sit ipse homo. Talia autem

praeter philosophorum αὐταρχίᾳ, αὐτοσοφίᾳ etiam aliis frequentantur, ut αὐτοπάσις, quod Hesych. adfert, αὐτολύκος fur pecudes lupi instar furari solitus. Nec refert, num ab avo Ulyssis Autolyco derives, an ab ipso λύκος, quia & prior ille cognomen inde traxit. Ovid. Metam. XI. 313. Nascitur Autolykus furtum ingeniosus ad omne: Qui facere adsuerat patriae non degener artis.

43. Πέλιχ] Confule Thucyd. I. 29. ubi saniores Codd. ita legunt.

46. Στεφάνης] Honor divinus, inquit Earthius, 719.

50. Ἠπιάλῃ] Vid. Schol. adde supra eundem ad Gall. c. 9. ibique notata: item Theogn. v. 174.

70. Τάλως] V. Ὀρχ. c. 49. & Platon. Minos versus fin. p. m. 510. ὁ δὲ Τάλως τρεῖς παῖδας τῶν ἐν αὐτοῖς ἐν χαλκοῖς τὰς κόμῃς φυλάττει τοὺς νόμους ἐν αὐταῖς ἐν χαλκοῖς γραμματεῖσι ἔχων γειραμμένους τοὺς νόμους, ὅθεν χαλκοῦς ἐκλήθη. Athenaeus, ex Ibyco, amatorem Rhadamanthi fuisse ait, 603. D.

72. Τῆς Κρήτης αἰετοῖσιν] Habuimus T. 2. de Salt. c. 49. & II. Ver. Hist. c. 6.

73. Χαλκοῦ — ἐπεποίητο] Sic supra Ἰπ. Εἰκ. c. 23. 88. Κη.

γον εἶναι, ἀλλὰ τῷ Δαιδάλῳ τεχνημάτων. 75 *unum de Daedali artificiiis. Nam, ut ais, δραπετεύει γυν, ὡς Φῆς, ἀπὸ τῆς βάσεως fugit de sua basi hic quoque.*
 καὶ ἔτ'.

Ὅρα, ἔφη, ὦ Τυχιάδῃ, μή σοι μέλα-
 μελήσῃ τῷ σκώματι ὑπερον. οἶδα ἐγὼ, οἷα ἔπαθεν ὁ τῶν ὀβολῶν ὑφελόμην, ὅς 8
 ἔπειτα νυκτὶ ἐκείνῃ ἐκείνην τίθεμεν αὐτῷ πᾶν-
 δεινὰ ἐχρήν, ὁ ἰὼν ἔφη, ἱεροσυλὸν γε ὄντα.
 πᾶς ἐν αὐτὸν ἡμύνατο, ὦ Εὐκράτες; ἐθέλω
 γὰρ ἀκῶσαι, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἐτοσὶ Τυχιά-
 δης ἀπιστήσῃ. πολλοὶ, ἢ δ' ὅς, ἐκείνῳ ὁ 8
 βολοὶ ὅπως τοῖν παδοῖν αὐτῷ, καὶ ἄλλα
 νομίσματα ἔνα ὅσον γυρὰ πρὸς τὴν μηρὸν,
 κηρῶ κεκολλημένα, καὶ πέταλα ἐξ ἀργύ-
 ρου, εὐχαὶ τινός, ἢ μισθός ὅτι τῇ ἰασί,
 ὅποσοι δὲ αὐτὸν ἐπαύσαντο πυρετῷ ἐχόμε- 9
 νοι. ἦν δὲ ἡμῖν Λίβυς τις οἰκέτης, κατάρ-
 τος ἱπποκόμος. ἔτ' ἐπεχείρησε νυκτὸς
 ὑφελᾶς πάντα ἐκεῖνα, καὶ ὑφείλετο καλὰ
 βεβηκότα ἤδη τηρήσας τὴν ἀνδριάντα. ἐπεὶ δὲ
 ἐπανελθὼν τάχιστα ἔγνω περὶ ἐκείνων 9
 ὁ Πέλιχ, ὅρα ὅπως ἡμύνατο, καὶ κατε-
 φάρασε τὴν Λίβυν. δι' ὅλης γὰρ νυκτὸς
 αἰετοῦ ἐν κύκλῳ τὴν αὐλὴν ἀθλίον, ἐξελ-
 θεῖν ἐν δυνάμει, ὥστε ἐς Λαβύρινθον ἐμ-
 πεσὼν, ἀχρι δὴ κατελήφθη ἔχων τὰ φά-
 ρια, γενομένης ὁ ἡμέρας. καὶ τότε μὲν

20. *At tu vide, inquit, Tychiade, ne di-
 Eri te postea poeniteat. Novi ego quid usu ve-
 nerit ei qui obolos furatus fuerat, quos singu-
 lis noviluniis ipsi offerimus. Gravissima qui-
 dem oportuit evenire, inquit Ion, sacrilego.
 Quomodo igitur ultus est illum, Eucrates? vo-
 lo enim audire, etsi fidem vel maxime hic
 Tychiades negaturus sit. Multi, inquit, obo-
 li ad pedes illius jacebant, & nummi aliquot
 alii argentei ad femur ipsius cera agglutinati,
 & argenti bracteolae, votum cuiusdam, aut
 sanationis merces eorum, qui per ipsam febre
 erant liberati. Erat vero nobis servus e Li-
 bya, sacer homo, equis. Hic ausus est no-
 cte suffurari omnia illa, & suffuratus est,
 observato tempore, ubi descenderat statua.
 Cum primum vero rediens cognovit se spolia-
 tum esse Pelichus, vide quomodo ultus sit Li-
 byn, ac deprehenderit. Tota enim nocte in
 aula in orbem circumiit infelix, qui exire non
 posset, velut in Labyrinthum delapsus, dum
 die exorto deprehenderetur cum rebus furtivis.
 Ac tum quidem deprehensus plagas accepit non*
 παν-

α Βάσις] Στάσις Fl. & marg. A1. δ Πρὸς] Et sic Fl. cum f. ceterisque. ε Ἀργυρὰ] Omittit Fl.
 d Ἀθλίον] Nihil mutare Fl. addidit Solan. e Τῆς] Absent a Fl.

75. Ἀλλὰ * τῷ Δαιδάλῳ τεχνημάτων] Τοῦτο ἐ μάλιστα
 εἶπεν. α καὶ ἱπποκόμος τῷ Δαιδάλῳ ἀγαλμα εἰργασάτο
 ἀριστέως, ὅτι πρὸ αὐτοῦ πάντων τεχνιτῶν τὸ συμβεβη-
 κός.

κατὰ τὰ ποδὶ δὲ πτελοῦνται, πᾶσι φέρων, ὡς § τὰ τῷ
 Δαιδάλῳ ἀγαλμα κινεῖται αὐτόματ' § V.

* Τῶν — τεχνιτῶν] Τὰ τεχνήματα ante edebatur.
 † Πρὸς] Πάντων est in V. quo forsitan Πανὸς voluit. In
 impressis sic mutatum est. M. du S.
 ‡ Συμβεβηκότα] Συμβεβηκότα Kusteri legi jubet. M. du S.

§ Τὰ] Non aderat in editis. Adjecit M. du S.
 ¶ Idem habet Palaphetus de Incredibilibus c. XXII. & Tzet-
 zis Chil. I. c. 19. J. Cler.

88. Κηρῶ] V. Jani Rutgers. Var. Lect. V. p. 461. M. du S.
 90. Πυρετῶ ἐχόμενοι] Πυρετῶ συνέχοντες usitate dici,
 ostendit Rev. Jac. Elph. ad Evang. Luc. IV. 38. Sed &
 ἐχόμενοι πυρετῶ Lucianum dixisse refert. At verbo
 simpliciter ἐχόμενοι Hippocrates ita utitur frequentissime, ut
 ἐν τῷ πυρετῷ ἐχομένῳ, Sect. IV. aph. 34. & 35. &c.
 Aliisque locis ab Forssio in Oecon. Hippocr. v. ἐχέειν in-
 dicatis, cum praepos. ἐν. Sed & sine ea, ἀπὸ νόσου

ἔχοντο, idem ex V. Epidem. p. 335. Nolim plura ad-
 cumulare in re nimis nota.

12. Ἀλωπεκῶθεν] Ut Tox. c. 27. & Et. A. II. Quod
 ideo moneo, quia hic prave in omnibus impressis an-
 tea scriptum erat Ἀλωπεκῶθεν, quamvis iidem Libri
 recte in illis locis habeant.

M. du S.
 Ἀλωπεκῶθεν] Recte Solan. restituit, quia non solum
 sic amat scribi locis ab eo indicatis, sed & ap. alios, ut

paucas. Non diu vero cum supervixisset, malus male periit, qui diceret, singulis se nobilibus flagellari, adeo ut vibices etiam postmodum illius in corpore apparerent. Post haec, Tybiade, & Pelichum deride, & me, ut Minois aequalem, delirare puta. Verum, Eucrates, inquam, quam diu quod aes est, aes erit, & opus illud Demetrius Alopeciensis elaboraverit, non Deorum faber, sed hominum statuarius; nunquam ego statuam Pelichi timuro, quem, neque si vivus mihi minatus esset, valde metuissem.

21. Post haec Antigonus Medicus ait: *Etiam mihi, Eucrates, aeneus Hippocrates est, cubitali circiter magnitudine, qui tantum, ubi linum lampadis exstinctum est, totum orbe domum circumit, perstrepat, pyxides evertit, medicamenta confundit, convertit januam, praesertim ubi rem sacram differimus, quam singulis annis ei facimus. Postulat ergo, inquam, modo etiam Hippocrates sacrificari sibi, & indignatur, si non suo tempore opimis epuletur hostiis? Quem contentum*

πληγὰς οὐκ ὀλίγας ἔλαβεν ἀλῆς· ἔ πο-
λὺν δὲ ὀπίσθιος χρόνον, κακὸς κακῶς ἀπέ-
θανε, μαρτυρούμενος, ὡς ἔλεγε, χτ' ἢ νύκτι
ἐκάστην, ὥστε καὶ μῶλωπας ἐς τὴν ἐπιπύσαν
φαίνατο· αὐτὸν δὲ τῷ σώματι. πρὸς
ταῦτα, ὦ Τυχιάδῃ, καὶ τῷ Πέλιχον σὺ ὦπλε,
καί με, ὥσπερ καὶ τῷ Μίνῳ ἡλικιώτῳ,
ὡς παλαίειν ἤδη δόκῃ. ἀλλ', ὦ Εὐκράτες,
ἦν δ' ἡγῶ, ἔστ' ἂν ὁ χαλκὸς μὴ χαλκός,
τὸ δὲ ἔργον Δημήτριον ὁ ἡ Ἀλωπεκίῃθεν
εἰργασμένον ἦ, ἢ θεοποιός τις, ἀλλ' ἀνθρω-
ποποιός ὢν, ἐπόλε φοβήσομαι τὴν ἀνδριάντα
15 Πελίχῃ, ὃν ἐδὲ ζῶντα πάντῃ ἐδεδίειν, ἀπει-
λῶντά μοι.

Ἐπὶ ταῖσι ἡ Ἀντίγονος ὁ ἰατρός εἶπε·
καί μοι, ὦ Εὐκράτες, Ἰπποκράτης ἔστι
χαλκός, ὅσον πηχυαῖον τὸ μέγεθος, ὅς
20 μόνον ἐπειδὴν ἡ θρυαλλὶς ἀποσβῇ, φέ-
ρῃσι τὴν οἰκίαν ὅλην ἐν κύκλῳ φορῶν, καὶ τὰς
πυξίδας ἀνατρέπων, καὶ τὰ φάρμακα συγ-
χέων, καὶ τὴν θύραν φετρύπων, καὶ μάλιστα
ἐπειδὴν τὴν θυρίαν ὑπερβαλώμεθα, ἦν χτ'
25 τὸ ἔτι ἕκαστον αὐτῷ θύομεν. ἀξιοὶ γὰρ,
ἦν δ' ἐγὼ, καὶ Ἰπποκράτης ἤδη ὁ ἰατρός
θύεσθαι αὐτῷ, καὶ ἀγανακτεῖ, ἦν μὴ χτ'
καρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ· ὃν ἐδεῖ
ἀγα-

f Αἰτοῦ] Τοῦ marg. A1. Forſan τῷ voluit. g Τὸν] Ita Fl. P. H. B1. S. T5 f. Sed eodem redit. h Ἀλω-
πεκίῃθεν] Ἀλωπεκίῃθεν Edd. priores. i Ἀντίγονος] Ἀντίγονος male Fl. k θρυαλλὶς] Bene Fr. S. Amst. θρυαλ-
λὶς male cett. l Ὁ ἰατρός] Non habet Fl. Nec opus est. m Ἐφ'] Sic f. V2. marg. A1. & G. Ἀφ' Edd.
cett. deſerta Fl. quae ὅφ'.

ex Alciphro. demonstravi ad Tox. c. 27. Adde Suid. Ἀ-
λωπεκίῃθεν quoque ſcribentem. F. F. R.

15. Ἐδεδίειν] Lege ἰδεδίειν ἂν. M. V. La Croze.

27. Ἀγανακτεῖ &c.] Scribe ἀγανακτεῖ ἢ μὴ κατὰ
καρὸν ἐφ' ἱερῶν τελείων ἐστιαθῇ indignatur niſi ſtato tempo-
re eximiis viſtimis paſcatur. Sic ſcribendus Mſ. vo-
lente hic locus & vertendus. Vulgo legitur ἀφ' ἱερῶν
invito Graecae linguae genio. vertitur ſatis inepte: niſi
in tempore juſtorum ſacrificiorum epulis excipiantur. ἱεῖα
ſunt viſtimae, hoſtiae & eorum exta, quae diis ado-
lentur. Τέλειαι ἱεῖα ſunt eximiae hoſtiae, quod ἱεῖα
ῤῥῆαι Homero eſt, hoc Thucydidi ἱεῖα θύειν, ſacra fa-
cere, viſtimas caedere. apud quem etiam legitur ἱεῖα
τέλειαι, dicuntur & ἱεῖα, hoſtiae, inde ἱεῖα ſunt quae-
vis animalia, quae maſtantur. Polyb. lib. 2. οἰκία ἱεῖα
caro ſuilla, Aſhen. lib. 1. τροφὴ τῶν πορνῶν ἱεῖων caro
Tom. III.

tenerarum pecudum. Sic & ἱεῖα & θύειν non tantum
eſt ſacrificare, ſed & maſtare. ſic & ſacrificare apud
Plinium lib. 28, 19. F. G. G.

28. Ἐφ'] Sic Ven. utraque. Vid. & Tim. c. 5. Re-
liquae ἀφ'. niſi quod Fl. habet ὅφ'. M. du S.

Ἐφ' ἱερῶν — ἐστιαθῇ] Facile ſecutus ſum, id quod
verum eſt. Quod tamen Cl. Graev. dicit ἀφ' invito
linguae Graecae genio ſcribi, hoc non plane perſpi-
cio; nam quum recte dicatur ἀφ' ὅτ' ὁ δὲ διπλῶ, & ſι-
milia, quae Stephan. notavit; vel abundet interdum ἢ
ἀφ', ut ἀφ' ὁ μὴ ὁρμῆς, uno impetu, Thucyd. VII. c.
71. f. Et ἀφ' ἐνός κελύσματος Diod. Sic. III. 15. 67.
ubi plura Cl. Weſſel. non eſſet adeo contra analogiam
ἐστιαθῆναι ἀφ' ἱερῶν, quando ἀφ' id ſignificaret, unde ex-
cipiari; ſed quia διπλῶν ἀφ' τινος partitivum potius
eſt, & ἐφ' hic melius ſatisfacit tempori, totumque

ἀγαπᾶν, εἴ τις ἐναγίσαιεν αὐτῷ, ἢ μελί- esse decobat, si quis inferias illi mittat, aut
κράσιον ὀπισπείσειεν, ἢ τεφανώσσει ³ κε-3 ³libet mulsum, aut caput coronet.
Φαλὴν.

Ἄκουε τοίνυν, ἔφη ² ὁ Εὐκράτης, τῆτο
μὲ καὶ ὅτι μαρτύρων, ὃ πρὸ ἐτῶν πέντε εἶ-
δον. ἐτύγχανε μὲ ἀμφὶ τρυγητὸν τὸ ἐτῶν
ὄν· ἐγὼ δὲ ἀμφὶ τὸ ἀγρὸν μεσότης ³ ἡμέ-3
ρας τρυγῶντας ἀφείς τῆς ἐργάτας, κατ'
ἐμαυτὸν εἰς τὴν ὕλην ἀπῆεν, μέλαξὺ φροντί-
ζων τι, καὶ ἀνασκοπέμενον. ἐπεὶ δ' ἐν τῷ
συνηρεφεῖν ἦν, τὸ μὲ πρῶτον ὑλαγμὸς ἐγένετο
κυνῶν· καὶ γὰρ εἰκαζον Μνάσωνα τὸν υἱὸν, ὅς-4
τε εἰώθει, παίζειν καὶ κυνηγετεῖν εἰς τὸ λά-
σιον μὲν τὸ ἡλικιωτῶν παρελθόντα. τὸ δ'
ὅσον εἶχεν ἔτι, ἀλλὰ μετ' ὀλίγον σεισμῷ
τινὶ γενόμενῳ, καὶ βοῆς οἷον ἐκ βροντῆς,
γυναικα ὅρα προσεῖσαν φοβεράν, ἡμισα-4
δραχμὰν χερσὶν τὸ ὕψος· εἶχε δὲ καὶ δαδα
ἐν τῇ δεξιτέρᾳ, καὶ ξίφος ἐν τῇ δεξιᾷ, ὅσον
εἰκοσάπηχυ· καὶ τὰ μὲν ἐνερθεν ὀφιοπέρας ἦν,
τὰ δὲ ἄνω γοργόνι ἐμπερὴς τὸ βλέμμα,
Φημί, καὶ τὸ ^b Φρικῶδες τὸ προσόψεως, καὶ 5
ἀντὶ τὸ κόμης τῆς δράκοντος· βοστρυχη-
δὸν περικεῖτο, εἰλεμμένος περὶ τὸ αὐχένα καὶ
ὅτι τῶν ὤμων ἐνὶ ἐσπειραμένους. ὁρᾶτε,
ἔφη, ὅπως ἐφριξα, ὦ φίλοι, μέλαξὺ διη-
γυμνῶμεν; καὶ ἅμα λέγων, ἐδείκνυν ὁ Εὐ-5
κράτης τὰς ὅτι τῷ πῶνχε τριχὰς ^d πᾶ-
σιν, ὁρᾶς ὑπὸ τῷ φόβῳ.

Οἱ μὲν ἐν ἀμφὶ τὸ Ἴωνα, καὶ τὸ Δεινόμα-
χον, καὶ τὸ Κλεόδημον, κεχηνότες ἀτενές,
προσείχον αὐτῷ γέροντες ἄνδρες, ἐλκόμενοι 6
obant, viri senes, qui naso se trahendos
prae-

^a 0] ^o male Fl. ^b Φρικῶδες] Φρικῶδες male Fl. ^c Βοστρ. περ.] Περιέκειτο βοστρυχηδὸν εἰς— Fl. ^d Πᾶσιν]
Sic Edd. πᾶσας Solan. Sed in nort. mutavit sententiam.

45. Ἡμισαδραχμὰν] Πεντήκοντα ὀργυῶν. V.

52. Περιέκειτο] Γράφεται, καθεῖτο. V.

sacrificium complectitur, id cum Viro Clariss. prae-
tuli: ac tricarari amplius nolim. J.F.R.

53. Ἐσπειραμένους] Conf. supra Συγρ. c. 29. med.
Infra Διψ. c. 6. m. Et Εὐχ. c. 2. f. M. du S.

Ἐσπειραμένους] Et in locis ab Solano indicatis non
ισταμ— sed περικεῖτο. legas, tamen ad probandam
hanc scripturam & versionem valent; nam a σπείρω-

μαι in gymnasium contraho, formatum est, pro quo Th.
Morus Interpres Parisinae Ed. sparsis dedit, quasi ἐ-
σπαρμένους a σπείρω legisset. Sed Cl. Gesnerus id sponte
ad Graeca rectius composuit. J.F.R.

56. Πᾶσιν] De emendatione cogitarem; sed traje-
ctio est, quamvis durissimula, Luciano tamen fami-
liaris. Neque adhuc dum aderant Eucratis filii. Vid.
C.

praeberent : & tacite adorabant colossum plane improbabilem , mulierem dimidium stadium altam , giganteum quoddam terri- culamentum. Ego vero interea cogitabam, quales hi homines & versentur sapientiae caussa cum adolescentulis , & multis admi-

24. Igitur Dinomachus , Dic mihi , inquit , *Eucrates* , *canes Deae quanti erant ?* *Elephantis* , inquit ille , *Indicis altiores , nigri & ipsi , hirsuti , villis sordidis ac squalidis.* Ego itaque cum viderem , constiti , conversa ad interiorem partem digiti pala anuli , quem *Arabs* mihi dedit. *Hecate* vero , cum percussisset anguino pede solum , hiatum effecit maximum , *Tartarea* magnitudine : tum paulo post in illum desiliens evanuit. Ego summo animo , protensoque capite introspexi , apprehensa tamen arbore in proximo enata , ne vertigine oborta praeceps inciderem. Tum vidi , quae sunt apud inferos omnia , *Pyrphlegethontem* , lacum , *Cerberum* , mortuos , adeo quidem , ut quosdam illorum agnoscerem. *Paretem* quidem meum accurate noram , iisdem adhuc indutum , in quibus cum sepeliueramus. Quid vero agebant , inquit *Ion* , animae , mi *Eucrates* ? Quid aliud , inquit , quam per gentes & tribus cum amicis & cognatis agunt ,

ῥήνους , ἡρέμα προσκυνῶντες ἔτως ἀπίθανον Κολοσσόν , ἡμισταδίααν γυναῖκα , γιγάντειόν τι μορμολύκειον. ἐγὼ δὲ ἐνεόνθην μέλας οἷοι ὄντες αὐτοὶ νέοις τε ὀμιλεῖσιν ὅπῃ σοφία , καὶ ὑπὸ πολλῶν θαυμάζοντι , μόνη τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πάθει ἀφ' ἑρπονίης τῆς βρεφῶν· τὰ δ' ἄλλα καὶ αὐτῶν ἐκείνων εὐαγωγότεροι πρὸς τὸ ψεύδῃ.

Ὁ γὰρ Δεινόμαχος , εἰπέ μοι , ἔφη , ὦ Εὐκράτης , οἱ κύνες δὲ τῆς θεᾶς πηλικοί τὸ μέγεθος ἦσαν ; ἐλεφάντων , ἦδ' ὅς , ὑψηλότεροι τῶν Ἰνδικῶν , καὶ μέλαες καὶ αὐτοὶ , καὶ λάσιοι , πινάρῃ καὶ αὐχμώσῃ τῇ λάχῃ. ἐγὼ μὲν ἔν ἰδὼν ἔστην , ἀνατρέψας ἅμα τὴν σφραγίδα , ἣν μοι ὁ Ἀραψ ἔδωκεν , εἰς τὸ εἶσω τῆς δακτύλου. ἡ Ἐκάτη δὲ πατάξασα τῷ δρακοντείῳ ποδὶ τῆδαφον , ἐποίησε χάσμα θαμμέγεθες , ἡλίκον ταρταρείον τὸ μέγεθος· εἶτα ὥχελο μετ' ὀλίγον ὁ ἀλλοτρίῃ ἐς τὸ αὐτό· ἐγὼ δὲ θαρσύνσας ἐπέκυψα , λαβόμενος δένδρεα τινὸς πηλοῖον πεφυκότος , ὥς μὴ σχολοδιώσας ἐμπέσοιμι ὅπῃ κεφαλὴν· εἶτα ἑώρων τὰ ἐν Ἀδῇ ἀπάνια , τὴν Πυρφλεγέθοντα , τὴν λίμνην , καὶ τὸν Κέρβερον , τὰς νεκρὰς , ὥστε γνωρίζειν ἐνίς αὐτῶν. τὴν γὰρ πατέρα εἶδον ἀκριβῶς αὐτὰ ἐκεῖνα ἐτι ἀμπεχόμενον , ἐν οἷς αὐτὸν καλεῖσθαι φάμεν. τί δὲ ἐπραΐον , ὁ Ἴων ἔφη , ὦ Εὐκράτης , αἱ ψυχαί ; τί ἄλλο , ἦδ' ὅς , ἡ χυφύλα καὶ φρήτρας μετὰ φίλων καὶ συγγενῶν διατρίβουσιν ὅπῃ τῷ ἀσφοδέλῃ καταλείμενοι , ἀντι-

e Καὶ αὐτοὶ] Sine καὶ Fl. f Πινάρῃ Bene V2. Πινάρῃ reliquae. g Δακτύλῃ Sic Fl. B1. Ald. H. P. S. Δακτύλῃ f. h Τὸ] Deest in Fl. i Τῇ] Omittit Fl.

c. 27.

M. du S.

Πᾶσιν.] Ego comma adjeci , ut ad ἰδόντων referatur. Trajectiones nonnullas ejusmodi constructionis oportuiffet additas ab eo , qui tam diu in evolvendo Luciano est versatus. Nos dedimus aliquot supra , *Parasit.* §. 16. Addimus hic *Imag.* c. XI. f. α. καὶ οἱ προῖποι ἐκείνους. *Rhet. Praec.* c. 18. ὅτι καὶ ἐπὶ καὶ ῥήμα γλῶτταν ἴδω. *Bis Accusf.* 34. πάντα γοῦν μᾶλλον ἀν' ἡλπίσιν ἢ Διέλογον , ἢ τοιαῦτα εἶναι περὶ ἐμοῦ. Plura ex aliis jam

addere non vacat.

f. F. R.

71. Ἐλεφάντων — Ἰνδικῶν] Magnitudine enim Indici Elephantis Africanis praestant , teste *Livio* XXXVII.

39.

73. Πινάρῃ] Ita V2. Reliquae πινάρῃ. M. du S.

76. Ἐκάτη] Videnda hic Vita Marini a *Proclo* scripta p. 68. φασμασὶ μὲν Ἐκατικαῖς φωτεινίσιν αὐτοπτε-

μένοις ὁμιλεῖται. M. du S.

89. Κατὰ φύλα & φρήτρας] *Homer.* Il. B. 362. M. du S.

G 2

93. Ἰερῶν

ἀντιλεγέτωσαν ἔτι, ἥδ' ὅς ὁ Ἴων, οἱ ἀμφὶ τὸ Ἐπίκρουτον τῷ ἱερῷ Πλάτωνα, καὶ τῷ αὐτῷ ψυχῶν λόγῳ. οὐ δὲ μὴ καὶ τὸ Σωκράτει αὐτὸν, καὶ τὸ Πλάτωνα εἶδες ἐν τοῖς νεκροῖς; τὸ Σωκράτει ἐγώ γε, ἥδ' ὅς, ἐδὲ τῷτον σαφῶς, ἀλλὰ εἰκάζων, ὅτι Φαλακρὸς, καὶ προγάτῳ ἦν τὸ Πλάτωνα δὲ οὐκ ἐγνώρισα. χρὴ γὰρ, οἶμαι, πρὸς φίλους ἀνδρας τάλῃς λέγειν. ἅμα γὰρ ἐγώ γε ἀπαντα ἀκριβῶς ἐώρακα, καὶ τὸ χάσμα συνέμυε, καὶ τινες τὸ οἰκετῶ ἀναζητῶντές με, καὶ Πυρρίας ἔτ' ἐν αὐτοῖς, ἐπέστησαν ἅπασι τέλεον μεμυκότες τῷ χάσματι. εἶπε, Πυρρία, εἰ ἀληθῆ λέγω; νῆ Δί, ἔφη ὁ Πυρρίας, καὶ ὑλακῆς δὲ ἤκιστα ἀφ' αὐτῶν χάσματι, καὶ οὐ τι ὑπολάμπειν ἀπὸ τοῦ δαδὸς μοι ἐδόκει. καὶ γὰρ ἐγέλασα, ἐπιμετρήσαντες τὸ μάρτυρ τὸ ὑλακὴν καὶ τὸ οὐκ.

Ὁ Κλεόδημος δὲ, Οὐ καὶ, εἶπεν, ἐδὲ ἄλλοις ἀόρατα ταῦτα εἶδες, ἐπεὶ καὶ αὐτὸς ἐπὶ πολλῇ νοσήσας, τοῖόν δὲ τι εὐεασάμην. ἐπεσκόπευέ με, καὶ ἐθεράπευεν Ἀντίγονος ἔτ'. ἐδὲ δὲ μὴ ἦν ἡμέρα, οἱ δὲ πυρετός, οἱ καύσων σφοδρότερος. ἀπαντες δὲ με ἀπολιπόντες ἐπ' ἐρημίας, ὅπῃ κλεισάμενοι τὰς θύρας, ἐξω αὐτὸν ἐκέλευον. ἔτ' ὅτε ἐκέλευσας, ὦ Ἀντίγονε, εἰ πως δυνηθεῖν εἰς ὑπνον τρέπεαι. τότε

adhuc, inquit Ion, Epicurei divino Platoni & libro de animis. Tu vero numquid ipsum etiam Socratem & Platonem vidisti inter mortuos? Socratem equidem, inquit, neque hunc dilucide, sed conjecturam inde faciens, quod calvus erat & ventricosus. Platonem vero non agnovi: oportet enim, arbitror, vera dicere apud amicos. Simul ergo ut omnia accurate ego vidi, & hiatus clausus est, & quidam servorum requirentes me, & in illis hic ipse Pyrrhias, adstiteri, nondum plane clauso hiatus. Dic Pyrrhia, utrum verum dicam? Per Jovem, ait Pyrrhias, etiam latratum audiui per hiatum, & ignis subluere de face mihi videbatur. Et ego risi, corollarium addente teste latratum atque ignem.

25. Cleodemus autem; Non nova, inquit, neque non visa aliis haec spectasti: cum ipse quoque non ita pridem aegrotans tale quid viderim. Visibat me autem & curabat hic Antigonus. Dies erat septimus. Febris talis, ut ipsa ardentissima esset vehementior. Omnes autem, me solo relicto, clausis foribus extra expectabant: ita enim jufferas, Antigone, si qua possem somnum capere. Tunc igitur adstat mihi juvenis vigilanti undique pulcher-

a Οὐκ] Recte sic Fl. Fr. P. &c. Οὐτ' αὖ γ' b Ἐπιμετρήσαντες] Alii ἐπιμαρτυρήσαντες Coll. Vulgatam tenent Fl. f. &c. c Καύσων σφοδρ.] Nihil mut. Edd. Καῦσ' σφοδρότατ' & πυρετός G. d Ἐπικλεισάμενοι] Ἐγκλεισ. marg. A1. e Μοι] Omittit Fl. f Ἐγρηγοροῦν] Ἐγρηγοροῦντι Fl.

2. Ἀκριβῶς ἐώρακα] Γράφε', ἰκανῶς * ἐώρακει. V.

9. Ἐπιμετρήσαντες] Ἀντὶ τῶ προσθέντ'. V. In G.

vero Ἐπιμαρτυρήσαντες] Γραι. ἐπιμετρήσαντες.

* Ἐώρακει] Sic etiam Exc. G. Lege ἰσάκειν, vel ἰσάρακα. M. du S.

93. Ἱερῷ Πλάτωνα] Plat. π. ψυχ.

M. du S.

97. Εἰκάζων] Forsan εἰκάζων. Sed si per ellipsin accipias, ut intelligatur εἶδον ex praemisso εἶδεις, mutatione non opus erit.

f. f. r.

1. Πρὸς φίλους] Lucilius: homini amico non est mentiri meum. Laët. VI. 18. Sed etiam inimico atque ignoto existimabit non esse mentiri suum.

M. du S.

9. Ἐπιμετρήσαντες] Quid proprie significet, patet ex Dial. Mort. V. Plutonis & Mercur. §. 1. ἐπὶ τοῖς ἐνενήκοις ἔτεσιν, ἃ βεβίωκεν, ἐπιμετρήσας ἄλλα τοσαύτα. Hic igitur jocose usurpatum, pro testimonio superfluo admetiris, superaddis, idque magis placet, quam ἐπιμαρτυρήσαντες.

f. f. r.

15. Ὁ δὲ πυρετός, οἱ καύσων σφοδρότερος]

Be-

rimus, veste candida indutus: deinde surgere me jussum deducit per hiatum quendam ad inferos, ut statim conspectu primo agnoscerem Tantalum, & Tityum, & Sisyphum. Ac reliqua quid vobis dicam? Cum vero essem apud tribunal (aderat autem Aeacus quoque & Charon, & Parcae, & Furiae) aliquis velut rex, Plato ut mihi videtur, assidebat, pronuntians eorum, qui paullo post morituri essent, nomina, quos ultra diem ipsis dictum in vita manere contigerat. At juvenis me illi ijssebat. Sed Plato indignabundus ad ductorem meum, Nondum, inquit, impletum illius filum est: abeat igitur. Tu vero jam fabrum adduc Demylum: jam enim supra colum vivit. Et ego lactus recurrens ipse quidem jam sine febre eram, denuntiabam vero omnibus, moriturum mox esse Demylum: in vicinia autem nostra habitabat, aegrotans ipse quoque, ut nunciabatur. Et paullo post audiebamus planctum eorum, qui illum deplorarent.

16. Quid mirabile, ait Antigonus? Ego enim novi quendam vicefimo die post, quam sepultus fuerat, revixisse, qui & ante mortem, & cum redisset in vitam, hominem curaverim. Et quomodo, inquam, viginti diebus neque putruit corpus, neque alioquin fame perii? nisi forte tu Epimenidem quendam censaisti.

τι, πάγκαλῶς, λευκὸν ἱμάτιον περιβεβλημένος· εἶτα ἀναστήσας, ἀγὰρ ἀγὰρ τινὸς χάσματος εἰς τὴν Ἀθην, ὡς αὐτίκα ἐγνώρισα Τάνταλον ἰδὼν, καὶ Τιτυὸν, καὶ Σίσυφον. καὶ τὰ μὲν ἄλλα τί ἂν ὑμῖν λέγοιμι; ἐπεὶ δὲ καὶ τὸ δικαστήριον ἐγενόμην (παρῆν δὲ καὶ ὁ Αἰακὸς, καὶ ὁ Χάρων, καὶ αἱ Μοῖραι, καὶ αἱ Ἑρινύες) ὁ μὲν τις ὥσπερ βασιλεὺς (ὁ Πλάτων ἢ μοι δοκεῖ) καθήσθη, ὅππῃ γόμῳ τὴν τεθνηξομένην τὰ ὀνόματα, ἔς ἡδὴ ὑποσημέριον τὴν ζωῆς συνέβαινεν εἶναι· ὁ δὲ νεανίσκος ἐμὲ φέρων παρέστησεν αὐτῷ· ὁ δὲ Πλάτων ἡγανάκτησε τότε, καὶ πρὸς τὴν ἀγαγόντα με, Οὐπω πεπλήρωταί, Φησι, τὸ νῆμα αὐτῷ, ὥστε ἀπίτω. σὺ δὲ δὴ τὴν χαλκίαν Δημύλον ἀγε· ὑπὲρ γὰρ τὴν ἄτρακτον ἡδὴ βιοῖ. καὶ γὰρ ἄσμεν ἀναδραμῶν, αὐτὸς μὲν ἡδὴ ἀπύρετος ἦν, ἀπῆλθον δ' ἀπασιν, ὡς τεθνήξε· Δημύλον. ἐν γειτόνων δὲ ἡμῖν ὥκει, νοσῶν τι καὶ αὐτὸς ὡς ἀπηγγέλλετο. καὶ μὲν μικρὸν ἡκόμεν οἰωγῆς ὀδυρομένων ἐπ' αὐτῷ.

Τί θαυμαστόν, εἶπεν ὁ Ἀντίγονος; ἐγὼ γὰρ οἶδα τινὰ μὲν εἰκοστὴν ἡμέραν, ἢ ἑτάφη, ἀναστάντα, θεραπεύσας καὶ πρὸ τῆς θανάτου, καὶ ἐπεὶ ἀνέστη, τὸν ἄνθρωπον. καὶ πῶς, ἦν δ' ἐγὼ, ἐν εἰκοσιν ἡμέραις ἔτε ἐμύδησε τὸ σῶμα, ἔτε ἄλλως ὑπὸ λιμὲ διεφθάρη, οἷ μὴ τινὰ γὰρ Ἐπιμενίδην σὺ γὰρ ἑθεράπνευες.

Ἄμα

g Μοι δοκεῖ: Consistans lectio. h Ἡδὴ Deest in Fl. i Ἀπῆλθον] Ἀπῆλθον Fl. k Αὐτῷ. Αὐτὸν FF l H] Hs Fl. ac marg. A1. m Ἑθεράπνευες] Ἑθεράπνευες marg. A1.

nedictus: Febris, o qualis. incendio certe vehementior. Mf. ὁ δὲ πυρετός, οἷ καὶ σφοδρότατος, θερμότης. Febris, tanquam incendium vehementissimum, ardentior.

24. Χάσματος] Conf. supra de Luc. c. 2. f. F.R. 30. Δοκεῖ] Mallem δοκεῖ. M. du S. Ibid. Μοι δοκεῖ] Verum est, μοι δοκεῖν hic locum habere. Vid. supra notata de Luc. c. 5. At non plane opus est mutatione, quia & μοι δοκεῖ, intellecto ὡς, non incommodum sensum exhibet. f. F.R. Ibid. Ἐπιμενίδην] Th. Mag. v. ἀναλίσκομαι haec eod. modo adfert. In quo tamen male admodum in-

terpunctio facta in Ed. Blankardī, dum dedit: Λευκίαν· τὸς ἐν τῷ φιλοψευδῆς ἢ ἀπιστῶν ἐπιλεγόμενος, quasi ἢ ἀπιστῶν pertineret ad verba Luciani. Quare punctum quod post φιλοψευδῆς est, post ἀπιστῶν collocandum, jam quisque videt, vel me non monente. f. F.R. 35. Οὐπω πεπλ. φ. τὸ νῆμα] Divus Augustinus c. 12. De cura pro mortuis. Casarius Monachus historiar. memorabil. c. 42. L. XII. Th. M.

50. Ἐπιμενίδην] Poëta hic Cretensis, quem 50. annos perpetuos dormisse fama est; Plut. 1403. f. Vid. Tim. c. 4. M. du S.

Ἄμα ταῦτα λεγόντων ἡμῶν, ἐπέσιλ-
 λον οἱ τῷ Εὐκράτῃ υἱοὶ ἐκ τῆς παλαίστρας·
 ὁ μὲν ἤδη ἐξ ἐφῆδων, ὁ δὲ ἕτερος ἄμφω τὰ
 πεντηκαίδεκα ἔτη, καὶ ἀσπασάμενοι ἡμᾶς,
 ἐκαθέζεσθον ἐπὶ τῇ κλίνῃ τῷ πατρί·
 ἐμοὶ δὲ εἰσεκομίσθη θρόνος. καὶ ὁ Εὐκράτης,
 ὥσπερ ἀναμνηθεὶς πρὸς τὸ ὅτι τῷ υἱέων,
 οὕτως ὀναίμην, ἔφη, τέτων (ἐπιβαλὼν
 αὐτοῖν τὴν χεῖρα) ὥς ἀληθῆ, ὡς Τυχιά-
 δη, πρὸς σέ ἐρῶ. καὶ μακαρίτιν με γυναι-
 κα, καὶ τέτων μητέρα, πάντες ἴσασιν ὅπως
 ἠγάπησα, ἐδήλωσα δὲ οἷς περὶ αὐτῶν
 ἔπραξα ἐξ ὧσαν μόνον, ἀλλ' ἐπεὶ καὶ ἀπέ-
 θανε, τὸν τε κόσμον ἀπαῖα συγκατακαύ-
 σας, καὶ τὴν ἐσθῆτα ἣν ζῶσα ἔχαιρεν. ἐσθόμην
 δὲ μετὰ τὴν τελευταίαν ἡμέραν, ἐγὼ μὲν ἐνταῦθα
 ἐπὶ τῇ κλίνῃ, ὥσπερ νῦν, ἐκείμην ὡς μου-
 ρέμενος τό γε πένθος· ἀνεγίνωσκον γὰρ
 τὸ περὶ Ψυχῆς τῷ Πλάτῳ βιβλίον ἐφ' ὃ
 ἡ ψυχίασ. ἐπεισέρχετο δὲ μέλας ἡ Δημαινέ-
 τη αὐτῇ ἐκείνῃ, καὶ καθέζετο πλοῖον,
 ὥσπερ νῦν Εὐκρατίδης ἑτοσί, δείξας τὸ νεώ-
 τερον τῷ υἱέων· ὁ δὲ αὐτίκα ἐφρίξε μάλα
 παιδικῶς, καὶ πάλαι ἤδη ὠχρὸς ἦν πρὸς τὴν
 διήγησιν. ἐγὼ δὲ, ἦδ' ὅς ὁ Εὐκράτης, ὥς
 εἶδον, περιπλακεὶς αὐτῇ ἐδάκρυον ἀνακω-

27. Haec dum loquimur, superveniunt
 filii Eucratis redeuntes de palaestra, quorum
 alter jam ex ephebis excessit, alter circa quin-
 tum decimum annum est. Hi, cum salu-
 tassent nos, assident in lecto apud patrem:
 mihi vero illata est sella. Et Eucrates, quasi
 admonitus ad conspectum filiorum, Ita,
 inquit, hisce fruor, injecta utrique manu,
 ut vera tibi, Tychiade, narrabo. Uxorem
 meam, nunc felicem, horum matrem, norunt
 omnes quantum amaverim: declaravi autem
 iis, quae illius causa feci non viventis modo,
 sed etiam vita functae, qui mundum illius
 omnem una cremaverim, & eam, qua viva
 gaudebat, vestem. Septimo autem a morte il-
 lius die, ego hic in lectulo, uti nunc, jacebam,
 luctus solatia quaerens: silentio enim legebam
 Platonis de anima librum. Inter haec super-
 venit Demaeneta ipsa illa, & prope assidet,
 ut nunc Eucratides hic, ostendens filium
 suum juniorem: qui statim puerili more
 cohorrui, pallidus jam ante ad hanc narra-
 tionem. Ego vero, pergit Eucrates, cum
 viderem, complexus illam cum ejulatu lacru-

a Ὑιέων] Nihil mut. f. Fl. Fr. P. b Αὐτοῖν] Αὐτοῖς Fl. c Ὡς] Abest a Fl. d Μακαρίτιν] Μακαρίτιν P.
 male. e Καθίσταται] Καθίσει marg. AW. An καθίσει; adscripsit f. f. Westf.

58. Ὑιέων] Sic pro υἱῶν etiam paulo post & alibi scri-
 ptum invenio. Alios amare υἱῶν, qui dubitat, adeat
 Herodian. III. 14. 17. Evang. Matth. XX. 20. Luc. I.
 16. &c. f. f. R.

59. Οὕτως ὀναίμην — τούτων] Formula bene pre-
 candi & adfirmandi. Alciphron. III. Ep. 19. pr. Κοινωνί-
 κος ὢν ἐφιλότηται ὄναιο σουτοῦ — bene tibi sit ex te
 ipso. Ubi plura exempla, non omisso hoc Luciani, de-
 dit peritissimus Graeci idiomatis Berglerus. Sed in
 malam partem, per ironiam, idem habuimus T. 2.
 Asin. c. 36. f. ὄναιο τούτων τῶν καλῶν γάμων. Τούτων αυ-
 tem pertinere ad υἱέων, monuit Rev. Jac. Elph. in E-
 pist. ad Philem. I. 20. ubi legimus καὶ ἀδελφε, ἐγὼ σε
 ὀναίμην ὡς Κυρίῳ. Ad quae ille alia etiam similia ad-
 fert, Majusque merito reprehendit; qui illa ex Ve-
 nereae phrasi, frui aliquo, interpretetur. f. f. R.

70. Τὸ περὶ Ψυχῆς τῷ Πλάτῳ] Alio ordine infra Musc.
 Enc. c. 7. M. du S.

85. Κοῦβητον — Μελιταίων] Vid. supra T. I. Μεθ. c.
 34. Et infra Συμπ. c. 19. M. du S.

90. Σανδάλω γε χρυσῷ ἐς τὰς πυγὰς — παῖδες] De
 puerili, item servili & contumeliosa hac solearum ac
 scandaliorum castigatione veteribus usitatissima, multa
 habet Gataker. in Cinno c. 19. med. f. f. R.

95. Ἀγνοῶ] De hoc nihil invenio. M. du S.

1. Πέλεκυν] Confer Συμπ. c. 6. ἐφ' ὃ αὐτὸν οἱ μα-
 θηταὶ ἐκοπίδα καλοῦσιν. Sed aliud hic est. M. du S.

4. Θεὸν ἀπὸ μηχανῆς] Proverb. f. B.

Ibid. Ἐπισκυληθῆναι] Ἐπισκυληθῆναι legendum vide-
 tur. f. G.

Ἐπισκυληθῆναι] Aliter antea hic in omnibus Libris
 nostris legebatur, nempe ἐπισκληθῆναι. Sed certa est
 Cl. Kusteri emendatio. Vid. Έκκλ. c. 9. ubi recte ha-
 bet Fl. [Lego ἐπισκυληθῆναι, aderat enim invocatus
 & inexpectatus. Aristoph. Thesmoph. vf. 272. εἶπω τις
 ὡς τάχιστα μὲν ἐπισκυλησάτω.] L. K.
 Ἐπι-

mabar. Illa non passa me clamare, sed accusavit, quod reliquis in rebus omnibus sibi gratificatus, alterum sandaliorum, erant aurea, non cremaverim: decidisse vero illud dicebat juxta arcam; ac propter hoc nos cum non invenissemus, alterum modo cremaveramus. Adhuc loquentibus nobis, execrabilis quaedam sub lecto canicula Melitenensis latravit; ad quem illa latratum evanuit. Sandalium tamen, sub arca repertum, postridie ejus diei crematum est.

28. *Adhuc ne fidem negare talibus, Tychiade, aequum censet, manifestis adeo, quae singulis diebus appareant? Non perforem, inquam: quandoquidem digni fuerint, quorum aureo sandalio nates, puerulorum instar, caedantur, si qui recusent credere, et impudenter adeo veris repugnent.*

29. *Inter haec Pythagoricus Arignotus intravit, comatus, vultu venerabili: nosti illum sapientiae causa celebrem, divini cognomine insignem. Atque ego illo confpecto respirabam, illud ipsum venire mihi ratus, securim contra mendacia. Os enim, cogitabam, istis hic obturabit vir sapiens, prodigiosa adeo narrantibus. Et, quod est in proverbio, e machina Deum advocatum*

κύσας· ἡ δὲ οὐκ εἶα βοᾶν, ἀλλ' ἠτιάτο με ὅτι τὰ ἄλλα πάντα χαρισάμενος αὐτοῦ, θάτερον τοῖν σανδάλιον χρυσοῖν ὄντοιν, ἐκαίκαυσαιμι. εἶναι δὲ αὐτὸ, ἔφασκε, παρὰ τῇ κιβωτῷ, καὶ ἡμεῖς ἐχ' εὐρόντες, θάτερον μόνον ἐκαύσαμεν. ἔτι δὲ ἡμῶν ἀφ' ἀλεγομένων, κατὰρὰ τὸν τι κυνίδιον παρὰ τῇ κλίνῃ ὄν, Μελιταῖον, ὑλάκτησεν· ἡ δὲ ἠφανίσθη πρὸς τὴν ὑλακὴν. τὸ μέντοι σανδάλιον εὐρέθη παρὰ τῇ κιβωτῷ καὶ καίκαυθη ὑστερον.

Ἔτι ἀπιστεῖν τέτοις, ὦ Τυχιάδῃ, ἄξιον ὀνείραργέσιν ἔσσι, καὶ κατὰ τὴν ἡμέραν ἐκάστην Φαινομένης; μὰ Δί', ἦν δ' ἐγώ· ἐπεὶ σανδάλω γε χρυσῷ ἐς τὰς πυλάδας, ὥσπερ τὰ παῖδιά, παῖδάς· ἄξιοι ἀνείεν οἱ ἀπιστῶντες, καὶ ἔτιως ἀναισχυντῶντες πρὸς τὴν ἀλήθειαν.

Ἐπὶ τέτοις, ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος εἰσῆλθεν, ὁ κομήτης, ὁ σεμνὸς ἀπὸ τῆς προσωπῆς, οἶδα καὶ αἰοῖδιμον ὅτι τῇ σοφίᾳ, καὶ ἱερὸν ἐπονομαζόμενον. καὶ γὰρ ἡμεῖς, ὡς εἶδον αὐτὸν, ἀνέπνευσα, τῶν ἐκεῖνο ἦκεν μοι νομίσας, πᾶν τινὰ κατὰ τῆς ψευδολογίας. ὅτις τοιοῦτος αὐτὸς, ἔλεγον, ὁ σοφὸς ἀνὴρ, ἔγωγε τέρατα διεξιόντας· καὶ τὸ τῆς λόγου, θεὸν ἀπὸ μηχανῆς ἐπεισκληθῆναι μοι τῶν

τον

f [Ἐπεισκληθῆναι] Ἐπεισκυκληθῆναι Kist. recte; sed non addicunt Codd.

4. * Ὅτι ἀπὸ μηχανῆς] Ἐπὶ τῷ θεάτρῳ, ἡνίκα τὸ παράδοξον ἐπιτελεῖσθαι εἶδει, καὶ πάλιν ἔχειν πίστιν, ἀνῶθεν ὑπὲρ τὰς πύλας ἐκείνας τῷ θεάτρῳ θύρας, αὗται δὲ πρὸς τὴν εὐθείαν τῷ θεάτρῳ πάλιν ἀνεῳγασαν, ἐξ ἧς σκηπὶς τὸ προσκύνειν δὲ μηχανῶν δύο μεταμορφωμένων ἢ ἐξ ἀριστέρῳ θεοῦ ἐκ ἡρώας ἐκείνης παρὰ τὸν, ὥσπερ λύσιν φέ-

ροῖας τῷ ἀμυχανῶν, καὶ τοῦτε παραδληγμένα, ὡς ἐκρή ἀπί-
σειν τοῖς θεαταῖς, ἐπεὶ θεὸς παρέσι τῷ ἔργῳ, οἱ μὲν δὲ ἀδύ-
νατον ἐκτελεῖν· οἱ τοῦτε δὲ ἐπὶ πάντων τῷ παρὰ τῷ προσδ-
κίαν ἐ συμφερόντως τινὶ συμβαινόντων ἐπεκράτησε τὸ ἐκ
μηχανῆς θεός. C.

* Ὅτι ἀπὸ] Ad alia verba ante relatum hoc scholion jam in sedem suam retractum est.

+ τὸ παράδοξον] Lege τι. In C. enim est [παράδοξον quid.] Nisi malis παραδοξόν τι.

+ ἔχον πίστιν] Lacuna pro his erat in Edd. in V. & G. quam ex C. supplevit Solan. Addiditque: „Eadem in Exc.

„G. quae in V. reperiuntur lacunae. Sed scholion extat in-
„tegrum in C. unde supplevimus.” Sexdecim quippe la-
cunis hiabant edita, quas jam impletas non indicabimus cum
lectoris taedio. ἔχον legit Cl. J. J. Weis. J. F. R.
[προδοκίαν] Sic V. προσδοκίας Exc. G.

[Ἐπεισκληθῆναι μοι] Nihil equidem absurdi video in vulgata lectione. Quid enim prohibet, quo minus ab ipsa Fortuna advocatus venisse dicatur Arignotus? Sed non dissimulanda tamen oppido elegans doctissimi Kistleri conjectura, qui ad Aristoph. Θεσμοφ. 774. inspi-

catur legendum ἐπεισκυκληθῆναι. Probaverat jam ad vs. 102. εἰσκυκεῖν esse theatralis machinationis verbum, qua θεοὶ ἀπὸ μηχανῆς, in scenam descendentes de caelo Dii, repraesentantur. Quod si admittamus; ita hic locus interpretandus fuerit, *inquam Deum e*
ma-

τον ὦμην ^a ἀπὸ τῆς τύχης. ὁ δὲ ἐπεὶ ἐκα-
 θέλει, ὑπεκτάντη αὐτῷ τῇ Κλεοδήμῃ,
 πρῶτα μὲν ὡς τὸ νόσον ἤρσει· καὶ ὡς ῥᾶον ἤδη
 ἔχεν ἡκαστα ὡς τῇ Εὐκράτῃ, τί δὲ,
 ἔφη, πρὸς ^b ἀλλήλους ^c ἐφιλοσοφεῖτε; μέγα
 οὐ γὰρ εἰσιὼν ^d ἐπήκουσα. καὶ μοι δοκεῖτε
 εἰς καλὸν ἀφαιρησέσθαι τὴν ἀφαιρήσιν. τί δ'
 ἄλλο, εἶπεν ὁ Εὐκράτης, ἢ τῆσιν ἢ ἀδα-
 μάντινον ποίθομεν (δείξας ἐμὲ) ἡγεῖσθαι δαί-
 μονίας τινος εἶναι, καὶ φαντάσματα, καὶ νε-
 κρῶν ψυχὰς ἀποπολεῖν ὑπὲρ γῆς, καὶ φαί-
 νεσθαι οἷς ἂν ἐθέλωσιν; ἐγὼ μὲν ἔν ἡρυθρίασα,
 καὶ κάτω ἔνευσα αἰδεομένους τὸν Ἀρίγνωτον. ὁ δὲ,
 ὅρα, ἔφη, ὦ Εὐκράτες, μὴ τῷτο Φησὶ Τυ-
 χιάδης, τὰς τῆς βιαίας ἀποθανόντων μόνους
 ψυχὰς ἀεινοσεῖν, οἷον εἴ τις ἀπὸ πύργου,
 ἢ ἀπὸ πέτρης ἢ κεφαλῆς, ἢ ἀνεσκολοπίσθῃ,
 ἢ ἄλλῳ γέ τῳ τρόπῳ τοιαῦτα ἀπῆλθεν ἐκ
 τῆς βίης, τὰς δὲ τῆς μοῖρας ἀποθανόντων
 ἐκέτι; ἢν γὰρ τῷτο λέγῃ, ὅτι πάντες ἀποβλή-
 τα φῆσθαι. μὰ Δί', ἢ δ' ὅς ὁ Δεινόμαχος,
 ἀλλ' ἢ δὲ ὅλως εἶναι τὰ τοιαῦτα, ἢ δὲ συνε-
 τῶτα ὁρᾶσθαι οἶε).

Πῶς λέγεις, ἢ δ' ὅς ὁ Ἀρίγνωτος, δρι-
 μὺν ἀπιδὼν εἰς ἐμέ. ἢ δὲν σοι τῶτων γίγνεσθαι
 δοκεῖ, καὶ ταῦτα πάντων, ὡς εἰπεῖν, ὁρών-
 των; ^e ἀπολελόγησθε, ἢν δ' ἐγὼ, ὑπὲρ
 ἐμῆ, εἰ μὴ πιστεύω, διότι μηδὲ ὁρᾶ μόνον
 τῶν ἄλλων εἰ δὲ ἑώρων, καὶ ἐπίστευον ἂν δη-
 λαδῇ ὥσπερ ὑμεῖς. ἀλλὰ, ἢ δ' ὅς, ἢν πο-
 τε ἐς Κόρινθον ἔλθῃς, ^f ἐρῶ ἔνθα ἔστιν ἡ Εὐ-
 βατίδης οἰκία, καὶ ἐπειδὴν σοι δειχθῇ ὡς
 τὸ ^g Κράνειον, παρελθὼν ἐς ταῦτίη λέγε

smihi hunc a Fortuna putabam. Ille vero
 cum affedisset, assurgente illi Cleodemo,
 primo quidem percontari de morbo, & cum
 mollius jam habere, ab Eucrate audisset,
 10 *Ecquid vero, inquit, inter vos philosophaba-*
mini? dum enim intro, audiui: & videtur mi-
hi, bene vos esse disputationem collocaturos.
Quid vero aliud, inquit Eucrates, quam
adamantino huic, me autem ostendebat, per-
suadere studemus, uti putet daemones quos-
dam esse, & spectra, & vita functorum ani-
mas vagari in terra, & quibus velint appa-
rere. Igitur erubui equidem, & vultum
Arignoti verecundia dejecit. Atque is, vide,
 20 *inquit, Eucrates, num hoc dicat Tychiades,*
solas eorum, qui violenta morte perierunt,
animas oberrare, ut si quis se suspenderit, aut
capite truncatus, aut palo fixus, aut alia
qua simili ratione de vita egressus sit; fatis au-
tem suo mortuorum non item? Hoc enim si di-
 30 *cat, non plane rejicienda dixerit. Non ita*
est, per Jovem, respondebat Dinomachus,
sed plane non esse talia, neque consistere ita,
ut videri possint, arbitratur.

30. *Quid ais? inquit Arignotus, tor-*
vum me intuens: nihil tibi horum videtur fie-
ri, idque, cum omnes, pene dixero, videant?
Jam causam pro me dixistis, inquam, si non
credo, quia solus inter alios non video: si ve-
ro vidissem, crederem nimirum, uti vos. Ve-
 rum, dicebat ille, *si quando Corinthum ve-*
neris, interroga, ubi sit Eubatidae domus:
& cum offensa tibi fuerit, ad Craneum, in-
 gres-

^a Ἀπὸ] Et sic Fl. ^b Ἀλλήλους] Ἀλλήλους marg. A1. cum Fl. ^c ἐφιλοσοφεῖτε] Admissi ex Fl. φιλοσοφεῖτε cett.
^d ἐπήκουσα] Sic Edd. Ὑπεκ. vult Solan. ^e ἀπολελόγησθε] ἀπολογισσομαι L. ἀπολογῇ Fl. ac marg. A1. Vul-
 gaturn servat cett. ^f ἐρῶ] Ερε, accentu mutato marg. A1. ^g Κράνειον] Ita Fl. Fr. F. B1. H. Ald. S. Κράνειον P.

machina in hanc scenam a Fortuna demissum. Si unus
 codex addiceret in verbo paullo reconditiore, & cap-
 tum librariorum superante, non dubitarem sic, ut
 jubet Kusterus, reponere. F.M.G.

11. ἐπήκουσα] Forsan ἐπήκουσα legendum, adscri-
 pserat Solan. Nescio num ex suo ingenio, an moni-
 tu alterius. Verum quia supra c. 6. versus fin. etiam

habuimus, τί μετὰ εἰσιὼν ἐπήκουσεν; nihil hic quoque
 mutare consultius fuerit. Adde & *Prometh.* T. I. §.
 20. μηδὲ ὁ Ζεὺς ταῦτα ἐπήκουσεν. Ac de Saltr. c. 64.
 μηδὲ ἐπακούσιν τὰ ἀδοκίμα. Et jam tanto minus de mu-
 tatione sollicitus erit. F.F.R.

27. Συναῖτα ὁρᾶσθαι] Συναῖται etiam deinde c. 32.
 med. sic accipitur, ut significet idem fere quod ὁφείη-
 ναι.

gressus in eam die ad janitorem Tibium, velle
te videre unde daemonem Pythagoricus Ari-
gnotus, effuso loco, exegerit, & habitabilem
ab eo inde tempore domum praestiterit?

31. Quid vero hoc erat? o Arignote, in-
terrogabat Eucrates. Deserta fuerat, in-
quit, diu propter terrores. Si quis vero im-
migraret, mox percussus fugiebat, a terribili
& tumultuoso spectro ejectus. Ergo jam col-
labi domus, & defluere tectum; nec omnino
quisquam erat, qui auderet in illam ingredi.
At ego his auditis, sumo mecum libros, sunt
autem mihi Aegyptii plures de talibus; ingre-
dior domum circa primam quietem, debor-
tante meo hospite, ac tantum non manum in-
jiciente, cum quorsum irem audisset, in prae-
sentem, ut ipse putabat, perniciem. Ego ve-
ro summa lucerna ingredior solus, & in maxi-
mo conclavi deposito lumine, lego tacite, humi
sedens. Adest daemon, ad unum se de mul-
tis venire putans, & futurum sperans, ut me
quoque sicut reliquos perterreat, squalidus,
comatus, caligine nigrior: atque adstans ten-
tatur ab omni parte me invadere, si forte posset
vincere: & nunc quidem canis, nunc taurus
fit, aut leo. Ego vero deprompta allocutione
maxime horribili, Aegyptiorum sermone usus,
incantando illum adesti in angulum quendam
tenebricosi conclavis. Animadverso autem ubi
subierat, reliquum noctis dormivi. Mane,
cum desperassent omnes, & mortuum me in-

πρὸς τὸ θυρῶν Τίσιον, ὡς θέλοις ἰδεῖν ὅθεν
τὰ δαίμονα ὁ Πυθαγορικὸς Ἀρίγνωτος ἂν
ορύζας ἀπήλασε, καὶ πρὸς τὸ λοιπὸν οἰ-
κεῖα τὴν οἰκίαν ἐποίησε.

Τί δὲ τῆτο ἦν, ὧς Ἀρίγνωτος; ἤρετο ὁ Εὐ-
κράτης. ἀοίκητος ἦν, ἥδ' ὅς, ἐκ πολλῶν
ἐπὶ δαιμάτων. εἰ δὲ τις οἰκήσειεν, εὐθὺς
ἐκπλαγεῖς ἔφευγεν, ἐκδιωχθεὶς ὑπὸ τινος
φοβεροῦ καὶ ταραχώδους φάσματός. συνέπι-
πεν ἔν ἡδὴ, καὶ ἡ τέγη κατέρρεε. καὶ ὅλως
ὅδεῖς ἦν ὁ θάρρησων παρελθεῖν εἰς αὐτὴν.
Ἐγὼ δὲ ἐπεὶ ταῦτα ἤκουσα, τὰς βίβλους
λαβὼν (εἰσὶ δέ μοι Αἰγυπτίαι μάλα πολ-
λαὶ περὶ τῶν τοιούτων) ἦκον εἰς τὴν οἰκίαν· περὶ
πρῶτον ὕπνον, ὑποτρέποντός τῷ ξένῳ, καὶ
μόνον ὅτε ὑπὸ λαμβανόμενος, ἐπεὶ ἔμαθεν
βαδίζοιμι, εἰς πρῶτον κακὸν, ὡς ἔφει. ἐγὼ
δὲ λύχον λαβὼν, μόνος εἰσέρχομαι. καὶ ἐν
τῷ μεγίστῳ οἰκήματι καθαθεὶς τὸ φῶς, ἀνεγί-
γνωσκον ἡσυχῇ, χαμαὶ καθεζόμενος. ἐφί-
στα δὲ ὁ δαίμων, ἐπὶ τινὰ τῶν πολλῶν ἤκειν
ὀνομιζόν, καὶ δεδιζέας καὶ ἐλπίζον, ὥσπερ
τὴν ἄλλαν, αὐχμηρὸς, καὶ κομήτης, καὶ με-
λάντερος τῷ ζόφῳ. καὶ ὁ μὲν ἐπιστὰς ἐπειράτό
με πᾶσι χόθεν προσβάλλων, εἰ πῶθεν κρατή-
σειε, καὶ ἄρτι μὲν κύων, ἄρτι δὲ ταῦρος γιγνώμε-
νος ἢ λέων. ἐγὼ δὲ προχειρισάμενος τὴν Φρι-
καδεσάτιον ἐπὶ ῥήσιν, αἰγυπτιάζων τῇ φωνῇ,
συνήλασα καταδύναν αὐτὸν εἰς τινὰ γωνίαν σκο-
τεινῶν οἰκήματός. ἰδὼν δὲ αὐτὸν, οἱ κατέδυν, τὸ
λοιπὸν ἀνεπαυόμενος· ἔωθεν δὲ πάντων ἀπεγνω-
σκότων, καὶ νεκρὸν εὐρήσειν με οἰομένων, καθά-
περ

h' Ἀνορύξας] Recepi ex L. marg. A1. Fl. & S. Ἀνορύξας Ald. J. H. P. &c. i Μόνον σὲ] Sic J. & marg. A1. Μονὸν Fl. P. H. S. Ald. B1. Fr. k Kai] Abest ab Fl.

κέαι, φύσιν ἔχων. Nimirum συνίσταται vel συνέστης, quidquid potest cum aliis stare, quidquid nec sibi nec aliis repugnat, non involvit, ut ajunt, contraditionem, vel implicat. Observata Budaeo verbi notio, sed exemplis, quod sciam, nondum firmata. J. M. G. 38. Κράντιον] Sic scribitur etiam N. Δ. I. ubi vid. not.

Κράντιον] Hoc praeferendum esse vid. ad Quom. Hist. c. 3. & ultimum ibid. J. F. R. Tom. III.

39. Τίσιον] Vid. supra T. I. Τιμ. c. 14. (jam c. 22.)

40. Ἀνορύξας] L. Fl. & S. cum A. Reliquae ἀνορύξας, absurde.

44. Ἀοίκητος ἦν, ἥδ' ὅς, ἐκ πολλῶν ἐπὶ δαιμάτων] C. Plinius epist. XXVII. L. VII. Scriptor vitæ S. Germani Antifiodorensis Episcopi c. XVII. D. Antoninus Archiepisc. Florentin. T. II. c. IX. Tit. XII. paragr. VIII.

H

73. Καθα-

περὶ τὰς ἄλλας, προελθὼν ἀπροσδόκητος
ἅπανσι, ^a πρόσκειμι τῷ Εὐβατίδῃ, εὐαγγελί-
ζομαι αὐτῷ, ὅτι καθάραν ^b αὐτῷ καὶ
ἀδείμαντον ἤδη ἐξήλθε οἰκίαν οἰκεῖν. καὶ ὡς
λαβὼν αὐτὸν τε, καὶ τῶν ἄλλων πολλὰς (εἰ-
ποῖτο γὰρ τῷ ὡς δόξεν ἕνεκα) ἐκέλευον ἀ-
γαγὼν ἐπὶ τὸ τόπον, ὃ καὶ ἀδεύκοντα καὶ
δαίμονα ἐωράκειν, σκάπην, λαβόντας δι-
κέλλας καὶ σκαφεῖα καὶ ἐπειδὴ ἐποίησαν,
εὐρέθη ὡς ἐπ' ὀργυιὰν καθ' ὅρων γυνύς τις
νεκρὸς ἔωλε, ^c μόνα τὰ ὅσα καὶ χημία
συγκείμενα. ἐκείνον μὲν ἐν ἐδάφει ἀγορύ-
ξαντες, ἡ οἰκία δὲ τὸ ἀπ' ἐκείνου ἐπαύσατο
ἐνοχλημένη ὑπὸ τῶν Φασμάτων.

Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Ἀρίγνωτος, ἀνῆλθε
δαίμονι καὶ σοφίαν, καὶ ἅπανσιν αἰδέσθην,
ἐδὲς ἢν ἐτι τῶν παρόντων, ὃς ἐχὶ κατεγί-
γνωσκέ με πολλὴν καὶ ἄνοιαν, τοῖς τοιούτοις
ἀπιτέμνεται, καὶ ταῦτα Ἀρίγνωτος λέγον-
τος. ἐγὼ δὲ ὅμως ἐδὲν τρέσας ἔτε καὶ κό-
μην, ἔτε καὶ δόξαν καὶ ὡς αὐτῷ, τί τῷτ',
ἔφην, ὦ Ἀρίγνωτε, καὶ σὺ τοιούτος ἦσθα,
ἡ μόνη ἐλπίς καὶ ἀληθείας, καπνὸς μετ' ὃς καὶ
ἐνδαλμάτων; τὸ γὰρ τῷ λόγῳ ἐκείνο, Ἄν-
δρακες ἡμῖν ὁ Διῆσαυρος ἐπέφηνας. σὺ δὲ
ἦδ' ὃς ὁ Ἀρίγνωτος, εἰ μήτε ἐμοὶ πι-
στεύεις λέγοίη, μήτε Δεινομάχῳ; ἡ Κλεο-
δήμῳ τέτῳ, μήτε αὐτῷ Εὐκράτῃ, Φέρε,

venitum iri putarent, nisi reliquos, progressus
praeter spem omnium, accedo ad Eubatidem,
bonum ipsi nuncium allaturus, puram et me-
tus expertem domum habitare illi in posterum
licere. Atque assumtis cum ipso tum aliis plu-
ribus, sequebantur enim rei miraculo moti,
deductisque ad ipsum locum, ubi subire dae-
monem videram, jussi rastris et ligonibus hu-
mum fodi. Quo facto inventum est ad passus
altitudinem defossam cadaver antiquum, cu-
jus sola ossa sua figura composita jacerent. Hoc
igitur effossam sepelivimus. Caeterum domus ab
eo inde tempore infesta spectris esse desit.

32. Haec cum dixisset Arignotus divina
vir sapientia & venerabilis omnibus; nemo
jam erat praesentium, quin magnae me ac-
cusaret amentiae, qui fidem talibus non ha-
berem, idque ipso dicente Arignoto. Ego
vero nihil trepidans, neque ob comam, ne-
que ob opinionem de viro, Quid istuc, in-
quam, Arignote, tunc etiam talis es, sola
spes veritatis, idem tamen fumi et spectrorum
plenus? Ergo tu nobis, qui thesaurus eras,
nunc est in proverbio, carbones appares? Tu ve-
ro, inquit Arignotus, si neque mihi credis
dicenti, neque Dinomacho, aut huic Cleode-
mo, neque ipsi Emcrati; age dic, equum fide
di-

^a Πρόσκειμι] Προσέρχομαι marg. A1. Sed glossa est. ^b Αὐτῷ] Αὐτοῦ Fl.

81. Ἐωλε] Τὸ ἔωλε λαμβάνει] ἐπὶ τῷ χηρισμῷ, καὶ ἐπὶ τῷ ἡδὴ διεφορῶν. V.

73. Καθάραν] Diod. Sic. 2. c. 39. pr. καθάραν ποιῶ-
σαι τὴν θηρίων γῆν τε καὶ θάλατταν. Plutarch. Thes. p. m.
3. C. ἐδὲν μὲν καθάραν ἐδὲ ἀκύνδον ὑπὸ ληστῶν. Ibid.
p. seq. A. καθαίρειν γῆν καὶ θάλατταν. F.F.R.

86. Δαιμόνιος τὴν σοφίαν] Facere ludit in duplici
significatu; quum & pro valde sapiens, & quasi pro eo
qui in spectrorum negotio callidus est, accipi queat.
Sic δαιμόνιος ἐπεύχων, misere, i. e. valde cupiens,
Aristoph. Plut. vi. 675. Adde Aelian. V. H. II. 4. ἰσχυ-
ράως δαιμονίως. Et Spanh. ad Aristoph. l. d. F.F.R.

5. Μνήμα] V. Diog. Laert. p. 246. F. & Hesych.
π. σοφῶν. Sed pro ὡς γὰρ hic apud Nostrum lege ὡς.

M. du S.

9. Στεῖλάρμοι νεκρικῶς] Ad ista verba στεῖλάρμοι νε-

κρικῶς ἐσθῆτι μελαίνῃ, notat antiquus Scholiastes inedi-
tus, veteres solitos cadavera nigrae vesti insuere. Ὅτι,
inquit, τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ μελαίνῃσι σολεῖς ἀμφέ-
νουν. & ad sequentia, μηδὲν εἶναι τὰς ψυχὰς haec ad-
jecit ὅτι καὶ τὰς ψυχὰς θνητὰς ἦτο εἶναι, ὡς περὶ καὶ τὰ
σώματα. F.G.G.

10. Καὶ προσωπίς ἐς τὰ κρήνα μνημονεύει] In
Salmuriens editione simul & in hac ipsa vitiose edi-
video in Latinis ac personis in capitis adscitis, ignorans
utrum sic praeses ejus & editionis & versionis de in-
dustria scripserit ac interpolare voluerit Th. Mori ver-
sionem, an eam ipsam retinere, quae est in capita, ut
sit typorum error. Certe neutrum placet. Neque e-
nim Graeca id modo volunt, adsumpsisse eos personas
vel

dignioris putas contraria nobis dicentem? Per
 Jovem, inquam, admirabilem virum, Ab-
 deritanum illum Democritum, qui nempe adeo
 certus erat, nihil horum consistere posse, ut
 cum inclusisset se in monumentum extra por-
 tas, ibique perpetuo scriberet & commentaretur
 nocte atque interdiu; adolescentulis quibus-
 dam ludificari illum & perterrere volentibus,
 quod mortuorum instar nigra veste ornati, &
 personis ad craniorum similitudinem effictis,
 illum circumstarent, crebris passibus exsultan-
 tes: nihil ipse hanc illorum assimulationem
 metuerit, nec omnino ad illos respexerit, sed
 inter scribendum illud solum dixerit, Defini-
 te ludere! Adeo firmiter credebat, nihil am-
 plius esse animas, cum sunt extra corpora.
 Hoc ais, inquit Eucrates, amentem homi-
 nem etiam Democritum fuisse, si quidem ita
 statuit.

33. Ego autem vobis etiam aliud quid e-
 narrabo, quod mihi usque venit, non auditum
 ab alio. Fortasse enim tu quoque, Tychiade,
 audiens vi quadam ad narrationis veritatem
 adigaris. Cum in Aegypto viverem juvenis
 adhuc, doctrinae causa eo missus a patre, cu-
 pido incescit animum, Coptum inde adverso

εἰπέ, τίνα οὖν τ' τοῦτων ἀξιωματικώτερον
 ἡγήσασθαι ἡμῖν λέγοισι; ἢ Δί', ἢν δ'
 ἐγὼ, μάλα θαυμαστὸν ἄνδρα τ' Ἀβδηρόθεν
 ἐκείνον Δημόκριτον, ὃς ἕως ἄρα ἐπέκειντο
 μηδὲν οἶόν τε εἶναι συστῆναι τοῖσιν· ὥσπερ
 εἰπεὶ καθεύδων ἐαυτὸν ἐς μνήμα ἔξω πυ-
 λῶν, ἐνταῦθα διετέλει γράφων καὶ συντάττων,
 καὶ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν· καὶ τινες τ' νεανί-
 σκων, ἐρεχθεῖν βυλδοῖμοι αὐτὸν, καὶ
 δαιματῆν, τειλαῖμοι νεκρικῶς ἐοικῆσι με-
 μοῖαι, καὶ προσωπείοις ἐς τὰ κρανία μεμι-
 μιμήμοις περιτάντες αὐτὸν, περιεχρέοντο
 ὑπὸ πυκνῇ τῇ βάσει ἀναπηδῶντες· ὁ δὲ
 ἔτε ἔδωκε τ' προσποιήσιν αὐτῶν, ἔτε
 ὅλως ἀνέβλεψε πρὸς αὐτῆς· ἀλλὰ μέγα
 ἔξω γράφων, Παύσαο, ἔφη, παύσῃς
 ἔγωγε βεβαίως ὁπίστευε μηδὲν εἶναι τὰς ψυ-
 χὰς ἔτι, ἔξω γενομένης τ' σωματῶν. τῷ τε
 Φῆς, ἢ δ' ὃς ὁ Εὐκράτης, ἀνόητόν τινα ἄν-
 δρα καὶ τ' Δημόκριτον γενέσθαι, εἰ γε ἕως
 20 ἐγίνωσκεν.

Ἐγὼ δὲ ὑμῖν καὶ ἄλλο διηγήσομαι, αὐτὸς
 παθὼν, εἰ παρ' ἄλλῃ ἀκέσας. τὰ χα-
 ρὰν καὶ σὺ, ὦ Τυχιάδῃ, ἀκύνων, προσβι-
 βασθείης πρὸς τ' ἀλήθειαν τῆ διηγήματος.
 25 Ὅποτε γὰρ ἐν Αἰγύπτῳ διῆγον, ἔτι νέ-
 ῶν, ὑπὸ τῷ πατρὶς ὁπί σαιδείας προ-
 φάσι Σποταλῆς, ἐπεθύμησα ἐς Κοπτὸν
 ἀνα-

ε Ὀσγυ] Sic Edd. Lege Ὀσγυ. d Αὐτῶν Αὐτὸν male f. sola. e Ἀνέβλεψε] Hoc recepi ex Fl. idque etiam
 adriacum marg. A1. Ἐνέβλεψε vulgo. f Τάχα] Sic Fl. Ald. Fr. B1. & 2. H. S. recte. Ταχὺ f. V2. & L.
 cum marg. A1.

9. Ἐοῖσι μελαίῃ] Ὅτι τοὺς νεκροὺς οἱ παλαιοὶ με-
 λαίνοις στολῆς ἀμφένυσσαν. V.

27. Ἐς Κοπτὸν] Κοπτὸς πόλις Αἰγύπτου, ἐς ἣν φασὶ τὴν
 Ἰσιν ἀφικομένην Ὅσιν τ' ὑδὸν ἐναζυγίην μαθοῦσαν δι' αὐ-

* Τὴν αὐτῆς] Alterum hoc τὴν in editis non comparens in-
 scit.

† A Geronis hoc fictum, qui prius debuissent ostendere,

vel larvas in capita, sed clare sumpsisse larvas tales,
 quæ in speciem simul & formam cranii vel calvariae,
 vel diu mortui capitis flectere essent.

22. Τάχα] L. & Ven. utraque ταχὺ, quod non pla-
 cet.

M. du S.

τὸν διασπαράσθαι, τὴν κόμην * τὴν αὐτῆς ἐκκόψαι, παρ'
 ὃς Κοπτὸς ὀνομάσθη ἡ πόλις. ἐδικτυῖο δὲ ὁ πλόκαμος
 τοῖς ἐπιδημοῦσιν αὐτόθι, ἀπὸ τῆς τριχῶν πλῆθους, ὥστε
 ἐξ ἀνθρώπου κεφαλῆς εἰκασαί. † V.

Idem Græce locutam. Sed solent etiam barbarorum nomi-
 num etymologias Græcas tradere.

f. Chr.

27. Κοπτὸν] Hinc Coptica lingua. Inde terrestri jam
 itinere Thebas petunt, ubi Memnonis statuam fuisse
 diximus ad Toz. c. 27. V. Plin. de Iside p. 356.
 Spruh.

M. du S.

ἀναπλεύσας, ἐκείθεν ὅππῃ τὸ Μέμνονα ἔλθων, ἀκῆσαι τὸ θαυμαστὸν ἐκείνου ἡχῶντα, πρὸς ἀνίσχοντα τὸ ἥλιον. ἐκείνους μὲν ἦκουσα, ἐκ τῶν τοῦ κοινοῦ τοῖς πολλοῖς ἀσημόν τινὰ φωνήν, ἀλλὰ μοι καὶ ἔχρησεν ὁ Μέμνων αὐτὸς, ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπτασὶν ἑπτὰ. καὶ εἴ γε μὴ ὤρεϊττόν ἦν, αὐτὰ ἀν' ὑμῖν εἶπον τὰ ἑπη.

Κατὰ δὲ τὴν ἀνάπλυν ἔτυχεν ἡμῖν συμ-
πλέων Μεμφίτης ἀνὴρ τῷ ἱερῶν γραμμα-
τέων, θαυμάσιος τὴν σοφίαν, καὶ τὴν παι-
δείαν πᾶσαν εἰδὼς τὴν Αἰγύπτιον. ἐλέγχο-
ν δὲ τρία καὶ εἴκοσιν ἔτη ἐν τοῖς ἀδύτοις ὑπὸ
γῆς ὠκηκέναι, μαγεύειν παιδευόμενος ὑπὸ
Ἰσιδῶ. Παγκράτιον, ἔφη, λέ-
γεις, ὁ Ἀρίγνατος, ἐμὸν διδάσκαλον, ἱε-
ρὸν ἄνδρα ἐξυρημνόν, ἐν ὀθονίοις, νόημα, κα-
θαρῶς ἐλληνίζοντα, ὅππῃ μὲν, αἰμὸν,
ἐν πρὸ χειλὸν, ὑπὸ λείπον τὰ σκέλη. αὐτὸν,
ὃς, ἐκείνους τὴν Παγκράτιον καὶ τὰ μὲν
πρῶτα ἡγούμενος ὅστις ἦν, ἐπεὶ δὲ ἑώρων αὐ-
τὸν, εἶποτε ὁρμίσαιμεν τὸ πλοῖον, ἀλλὰ
τε πολλὰ τεράστια ἐργαζόμενος, καὶ δὴ καὶ
ὅππῃ κροκοδείλων ὀχέμενος, καὶ συννέοιτα τοῖς

flumine petere, ad Memnonem audiendum, mirabiles illos sonos oriente sole edentem. Atque illius quidem audiui non, ut vulgus, vocem nullius sensus: sed oraculum mihi ipse aperto ore Memnon reddidit versibus septem: ac nisi supervacaneum esset, ipsos vobis recitarem versus.

34. In reditu autem navigabat forte nobiscum homo Memphiticus, de sacris scribis unus, sapientia admirabili, et doctrinae omnis Aegyptiae consultus. Dicebatur autem tres et viginti annos in adytis sub terra habitasse, Magicis artibus dum instruitur ab Isi-
de. Pancraten dicis, inquit Arignotus, meum praeceptorem, virum divinum, rasum, linea indutum, cogitabundum, pure loquentem Graece, procerum, sinum, labiosum, extenuatis cruribus. Ipsum illum, inquit, Pancratem. Ac primo quidem, quis esset, ignorabam. Cum vero viderem illum, si quando appelleremus navigium, cum alia multa prodigiose facere, tum inequitare Crocodi-
olis, et natate inter belluas, has vero illi se-

a ἱερῶν γραμματέων] Ita J. Ald. H. P. B. Fr. S. ἱερῶν γραμματέων G. ἱερῶν γραμματέων Fl. b Αἰγύπτιον] Nil mutare Fl. Fr. addit Solan. Sed volens legi Αἰγυπτίον frustra. c Ἐν ὀθονίοις] Αἰ pro his duobus verbis habet Fl. scribens ἐξυρημνόν αἰ νόημα. d καθαρῶς ἔλλα. &c. d Καθαρῶς] Οὐ καθαρῶς Fl. e Πρὸ χειλὸν] Πρὸ χειλὸς Fl.

28. Μέμνονα] Saxeus ille Memnon, a Germanico etiam visus apud Tac. A. II. 61. Sed hic noster ἐπιμνησθῆναι, cum voces sibi ait prolatas, &c. Vid. & Toz. c. 27. Adde Philostr. p. 232. & Strabonem, qui ipse statuam vidit, strepitumque audit; sed a quo editum, an nempe ab alio, ut credi ab incolis narrat, pulsatae statuac, an vero ab aliquo qui tum adesset, aut sub basi lateret, a Sacerdotibus ei rei, quod subinnuere videtur, praefecto, non affirmat. XVII. p. 816. Audi etiam, si lubet, Pausaniam (p. 40, 26.) Strabone iudicio longe inferiorem. M. du S.

Μέμνονα — ἡχῶντα] Cl. Hemst. adscripserat: vid. Strab. XVII. p. 1170. ubi Casaub. utitur hoc loco. Verba autem Strabonis sunt: τὸ Μεμνόνιον — Περίττω] ὅτι ἄπαξ καὶ ἡμέραν ἐκάστῳ ψόφῳ — ἀποτελεῖται. Ad quae laudatus Casaub. : „ Plinius ait quotidiano solis „ ortu contactum radiis crepare Lib. XXXVI. c. 7. „ & ita Corn. quoque Tacitus L. secundo c. 61. An- „ nal. referens visam fuisse Germanico hanc Memno- „ nis saxeam effigiem (meminit & Eusebius in Chro-

„ nicis, & Dionys. Periegeta v. 250. Vid. omnino Lucianum Ἀπίων p. 349. T. 2. Ed. Amst.) Adde Scalig. Animadv. ad Euseb. p. 25. Meminit & Juvenal. Sat. XIV. 5. Dinidio Magicae resonant ubi Memnone chordae, ubi vet. Scholiast. ait: Memnonis ex aere statua, citharam tenens, certis horis canebat. Hanc Cambyfes Rex iussit aperiri, existimans Mechanici aliquid esse quod intra statuam lateret: nihilominus tamen aperta statua, quae erat magice consecrata, horis statutis sonum reddidit. Ideo dinidio dixit, id est aperto & diviso. J. F. R.

32. Ἀνοίξας τὸ στόμα ἐν ἑπτασὶν ἑπτὰ] Prorsus eadem locutio est in Evang. Matth. XIII. 35. ἀνοίξω τὸ στόμα ἐν ὀρθολογίαις. Et ad idem Evang. V. 2. ubi ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδασκεν αὐτοὺς, Rever. J. Elshner. phrasin ἀνοίγειν τὸ στόμα firmat ex Aeschilo aliisque. De pleonasmō autem ἐν, vid. supra T. I. ad Herod. c. 5. Adde huc propius convenientem Long. Past. 2. p. 81. σύμμιξις ἐν στόματι παιδὸς ἐμπνευσμένη. Et Alciph. I. 31. p. 138. ἀμνησθῆναι αὐτὰς, ὅτι ἐν σκάμμασιν, ἐδὲ ἐν

ἀλλὰ

submittere, & adulari caudis; divinum quendam hominem esse agnovi: & cum paulatim blanditiis ad illius amicitiam adspirarem, opinionione celerius sodalis ipsius ac familiaris factus sum. Itaque omnia mihi impertivit arcana, & tandem persuasit mihi, ut, servis omnibus Memphi relictis, solus ipse se sequeretur, neque enim defuturos ministros. Ac postea ita vivimus.

35. Quoties in stabulum quoddam veneramus, sumtum ille vir vectem de janua, aut scopas, aut pistillum, vestibus induebat, & carmine quodam pronuntiato, ut incederet efficiebat, ut aliis omnibus homo esse videretur: & isque abiens & aquam hauriebat, & obsonabat, parabatque, omnibusque in rebus dextre operam nobis dabat, ministrabatque. Tum ubi satis ministerio illius usus esset, rursus scopas scopas, aut pistillum pistillum, carmine alio pronuntiato reddidit. Hoc ego maximo studio non potui tamen impetrare ab eo uti discerem, illo enim inuidebat, licet ad alia esset

ἡρώϊοις, τὰ δὲ ὑποπτήσασθαι, καὶ σαίνουσι ταῖς ἑραῖς, ἔγνων ἱερόν τινα ἄνθρωπον ὄντα, καὶ κατὰ μικρὸν φιλοφρονέμεναι, ἔλαθον ἐταίρου αὐτῷ, καὶ συνήθης γενόμεναι. ὥστε πάντων ἐκονῶν μοι τῶν ἀπορρήτων καὶ τέλει σείθει με, τὰς μὲν οἰκέτας ἀπανθας ἐν τῇ Μέμφιδι καταλιπεῖν, αὐτὸν δὲ μόνον ἀκολουθεῖν μετ' αὐτῷ, μὴ γὰρ ἀπορήσειν ἡμᾶς τῷ ἀφαινεσθαι. καὶ τὸ μὲν τῷτο ἔτω βοδὴγομεν.

Ἐπειδὴ δὲ ἔλθοιμεν εἰς τι καταγωγίον, λαβὼν ἂν ὁ ἀνὴρ τὸ μοχλὸν τῶν θυράων, ἢ τὸ κόρηθρον, ἢ καὶ τὸ ὑπερον, περιβαλὼν ἱματίοις, ἐπειπὼν τινα ἐπαδὴν ἐποίει βαδίζειν, τοῖς ἄλλοις ἀπασιν ἄνθρωπον εἶναι δοκῶντα. τὸ δὲ ἀπελθὼν ὕδαρ τε ἀπὸ πηλῆς, καὶ ὀψώνη, καὶ ἐσκεύαζε, καὶ ἐς πάντα δεξιῶς ὑπὸ πηρέτῃ καὶ διηκονεῖτο ἡμῶν. εἴτα δὲ ἐπειδὴ ἄλλος ἔχοι τῶν ἀφαινεσθαι, αὐτὸς κόρηθρον τὸ κόρηθρον, ἢ ὑπερον τὸ ὑπερον, ἄλλην ἐπαδὴν ἐπειπὼν, ἐποίει ἄν. τῷτο ἐγὼ πάντοτε ἐσπυδακῶς, ὅτε εἶχον ὅπως ἐκμάθοιμι παρ' αὐτῷ, ἐδάσκαινε γὰρ αὐτῷ, καὶ τοὶ σὺν

f. Ἰππύτου.] Ἰππύτου Th. Mag. g. Αὐτοῦ] Non adest in Fl.

ἑλασφημίαις. Per multa alia non absimilia adferre liceret, ut ex Homer. Batrach. ante med. Κοσμήσαντες ἐν ἑταίροις διαιδύοισι. Diod. Sic. V. c. 57. pr. ἐν παιδείᾳ διήμικαν. Vel IV. 78. pr. ἐν ὑπερβολῇ τῆς τέχνης θαυμάζοντες Δαίδαλον. Item ex Nostro, Phalar. I. c. 5. ἐν ὀφθαλμοῖς ὄραν, ubi & alia jam dedi; nec non Amor. 29. pr. ἐν ἡμῶν ὑποδύκων. Timon. c. 15. ἐν θυραῖς κατακλείειν. Evang. Matth. V. 13. ἐν τῷ αἰσθησέσθαι; sed satis esto.

36. Μιμφίτης ἀνὴρ τῶν ἱερῶν γραμματίων, θαυμάσιος τῶν σοφῶν] Memphiticus vir, quidam ex sacris illis scribis, mirabili sapientia. Sic Benedictus. Meminit & alibi scribarum Aegyptiorum, in libello de sacrificiis, ubi cum Prophetis eos conjungit, & Appul. Metam. xi. Tunc ex his unus, quem cuncti Grammatea dicebant, pro foribus assistens, coetu pastophororum, quod sacrosancti collegii nomen est, velut in concionem vocato, ut fuerint inter sacerdotes Aegyptios, qui reconditam illorum sapientiam docebant, aliisque muneribus sacrisungebantur. Sic & in libro de Macrobiis cap. 4. recenset inter longaevos Aegyptios ἱερογραμματεῖς. Nec repudio lectionem editam. In Florentina tamen legitur ἱερογραμματίων, sed in Ms. ἱερῶν γραμματίων.

quod non puto fastidiendum esse, ut sit τῶν ἱερῶν γραμματίων σοφῶν θαυμάσιος. admirabili sacrarum litterarum sapientia praeditus. sacras litteras vocabat illam mysticam Aegyptiorum sapientiam, quae non nisi initiatis tradebatur, & circumiectis, magiam scilicet, & litteras Hieroglyphicas, de quibus tam multa apud Herodotum, Diodorum Siculum, Clementem Alexandrinum aliosque habentur.

Ibid. Ἱερῶν γραμματίων] Infra Macrobi. c. 4. pr. ὡς περ Αἰγυπτίων οἱ καλοῦντο ἱερογραμματεῖς. Adde & supra Vit. Auct. c. 14. Quare & hic rectius γραμματίων, quam γραμματέων. Intelligi autem eis vel tuis, in vulgus notum, & monuimus alibi, ex Aristoph. Plut. εἴ γὰρ τῶν φίλων, aliisque.

38. Αἰγυπτίων] Mallem Αἰγυπτίων. M. du S. Αἰγυπτίων] Non modo sic Fl. & Fr. Sed & J. H. P. B1. & c. Et recte, nec opus Αἰγυπτίων legere; quia παιδεία Αἰγυπτίων bene connectitur.

39. Ἀδύτοις] Conf. supra Ἀλεξτ. c. 18. M. du S. 67. Δεξιῶς ὑπὸ πηρέτῃ & διηκονεῖτο ἡμῶν] Th. Mag. sic: ΔΙΑΚΟΝΕΙΜΑΙ καὶ ἀφαινεῖται. Ἀφαινεῖται ἐν τῷ φιλοφρονεῖν, ἢ ὅτις ὦν δεξιῶς ὑπὸ πηρέτῃ & διηκονεῖτο ἡμῶν. J. F. R.

πρὸς τὰ ἄλλα προχειρότατ' ὦν. μὲν δὲ ποτὶ ἡμέρᾳ λαθὼν, ἐπήκυσα ^a τ' ἐπ' ὧ-7
δῆς, ἣν δὲ τρισύλλαβον, σχεδὸν ἐν σκοτει-
νῷ ὑποστάς. καὶ ὁ μὲν ὥχεται εἰς τὴν ἀγορὰν,
ἐντεταμένον τῷ ὑπέρω ^b ἔδει ποιεῖν.

Ἐγὼ δὲ, εἰς τὴν ὑπεραίαν ἐκείνην τι χτ' ^c
ἀγορὰν πωραγμαλευόμενος, λαθὼν τὸ ὑπερον, 8
χηματίσας, ὁμοίως ἐπειπὼν τὰς συλλα-
βας, ^c ἐκέλευον ὑδροφορεῖν. ἐπεὶ δὲ ἐμπλη-
σάμενος τὴν ἀμφορέα ἐκόμιζε, Πέπαυσο,
ἔφην, καὶ μηκέτι ὑδροφόρος, ἀλλ' ἴσθι αὖθις
ὑπερον. τὸ δὲ ἐκέτι μοι πείθεαι ^d ἤθελεν, 8
ἀλλ' ὑδροφόρος αἰεὶ, ἄχρι δὴ ἐνέπλησεν ἡμῖν
ὑδατος, τὴν οἰκίαν ^e ἐπαπλήσεν. ἐγὼ δὲ ἀμη-
χανὼν τῷ πωράγματι (ἐδεδῆεν γὰρ μὴ ὁ Παγ-
κράτης ἐπανελθὼν ἀγανακτήσῃ, ὅπως καὶ
ἐγένετο) ἀξίνην λαθὼν, ἀγκόπιω τὸ ὑπε- 9
ρον εἰς δύο μέρη· τὰ δὲ, ^e ἐκάτερον τὸ μέ-
ρος, ^f ἀμφορέα λαβόντα ὑδροφόρος, καὶ ἀνθ'
ἐνός δύο μοι ἐγένοντο οἱ ἀγκόνοι. ἐν τούτῳ
καὶ ὁ Παγκράτης ἐφίστα, καὶ συνείς τὸ γε- 9
νόμενον, ἐκείνα μὲν αὖθις ἐποίησε ξύλα, ὥσ-
τε ἦν πρὸ τ' ^g ἐπ' ὧδῆς. αὐτὸς δὲ σπολι-
πὼν με λαθὼν, οὐκ οἶδ' ὅποιον ἀφανὴς ὥχε-
το ἀπὸ πίων. νῦν ἔν, ἔφη ὁ Δεινόμαχος, οἰ-
στα καὶ ἐκείνο ἀνθρώπον ποιεῖν ἐκ τῆς ὑπέ-
ρης; καὶ Δί', ἡδ' ὅς, ἐξ ἡμισείας γε· ἐκέτι
γὰρ εἰς τὸ σῆραϊον οἶόν τέ μοι ἄγειν αὐτὸ,
ἦν ἅπαξ γένη ^h ὑδροφόρος, ἀλλὰ δέησεν

promissimus. At certo tandem die clanculum
sublegi incantationem, erat vero trium syl-
larum, prope adstans in angulo tenebricoso.
Atque ille in forum abiit, cum praecepisset pi-
stillo, quid facto opus esset.

36. Ego vero postridie illius diei, ipso ali-
quid in foro negotii habente, sumo pistillum,
exornatumque, dictis similiter syllabis, aquam
afferre jubeo. Cum vero plenam amphoram
attulisset; define, inquam, nec amplius ad-
fer aquam, sed rursus esto pistillus. At il-
le non amplius parere mihi voluit, verum ad-
ferre aquam perrexit, donec aqua haurienda
domum oplevisset. Ego consilii inops (me-
tuebam enim, ne aegre ferret rediens Pan-
crates, quod etiam factum est) securi arrepta
bifariam pistillum disseco. Sed utraque illa
pars, captis amphoris, aquam ferebat, ac pro
uno duo mihi jam erant ministri. Inter haec
adeest etiam Pancrates, intellectoque quid
actum esset, illos iterum ligna fecit, ut ante
incantationem fuerant; ipse vero clam me re-
lieto, subduxit se nescio quorsum, et conspici
desiit. Nunc igitur, inquit Dinomachus,
adhuc illud nosti certe, hominem facere ex pi-
stillo? Per Jovem, inquit, ex dimidia qui-
dem parte. Nec enim licet mihi in pristinam
eum formam reducere, cum semel factus est aqua-

^a Τῆς ἐπ' ὧδῆς] Τὴν ἐπ' ὧδῃ Fl. ^b Ἐδει] Sic P. S. Ἐδδῃ Fl. f. Ald. H. &c. Lege igitur δεῖ. ^c Ἐκέλευον] Ita Fl. Ald. P. S. aliaeque. Ἐκέλευσα f. ^d Ἐπαπλήσεν] Ἀπαπλήσεν male Fl. ^e Ἐκάτεροι] Ἐκάτερα marg. Al. ^f Ἀμφορέα] Ἀμφορέας Fl. ^g Ἐπ' ὧδῆς] Ἐπασιδῆς marg. Al.

76. Ἐν σκοτεινῇ ὑποστάς] Sic & Th. Mag. v. ὑφίστα-
μαι. M. du S.

3. Ἀλλὰ δέησεν ἡμῖν ἐπικλεισθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαπλή-
σεν] Et quae venustas in hoc Luciano ἐπιμυθία, quod
tamen nunquam his narrationibus nisi venustissimum
subjicit, residere potest, si claudatur domus aqua referta?
Immo an claudi potest? Perit omne auctoris inge-
nium, quod restitues scribendo ἐπικλεισθῆναι, sed, in-
quit, oportebit domum horum aquariorum haustu re-
fertam mergi & inundari. Res ipsa dicitur. f. G.

Ἀλλὰ δέησεν ἡμῖν ἐπικλεισθῆναι τὴν οἰκίαν ἐπαπλή-
σεν] Certissima est meo iudicio, Eruclitissimi Gronovii mei

emendatio, rescribentis ἐπικλεισθῆναι. Id namque ver-
bi hic requiritur. Noster in Timone T. I. §. 18. φά-
σαι βυλόμην τὴν ἐπὶ τὴν, μὴ ὑπὲρ τὴν εἰσπύσων, ἐπι-
κλύσω αὐτόν.

4. Ἐπικλεισθῆναι] Secuti sumus Emendationem Cl.
Gronovii omnino necessariam. M. du S.

Ἐπικλεισθῆναι] Sic legendum etiam probe monuit
Cl. West. ad Diod. Sic. IV. c. 51. No. 39. Quare tot Vi-
ris eruditis consentientibus ita edere, non exspectata
Codd. auctoritate, nullus haesitavi. f. F. R.

24. Ἐγὼ δὲ ὅτι μὲν ἐδυστύχουν τινὰ ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλ-
λωνος καὶ Πλούτιος εἰκόνα ἐκτυπούσης τὴν σφραγίδα, καὶ ἔτι

agrarium: sed elucetetur nobis illo semper hauriente domus.

37. Non definitis, inquam, talia portenta loqui senes viri? Sin minus, at certe horum adolescentulorum causa in aliud tempus differre incredibiles istas horribilesque narrationes, ne sensum impleantur terroribus, & absurdis fabulis. Parcere igitur illis oportet, neque adsuafacere talibus audiendis, quae per totam vitam turbabunt illos retenta animo, & ad unumquemque strepitum meticulosos facient, variaque superstitione implebunt.

38. Recte me mones, inquit Eucrates, superstitionem diem nominas. Quid enim, Tychiade, de talibus tibi videtur, de oraculis dico, & divinis vocibus, & quae a Deo aguntur quidam proclamant, aut audiuntur ex adytis, aut virgo verbis devincta loquens futura significat? Nimirum etiam talibus fidem negabis? Ego vero, esse mihi sacrum quendam anulum, cuius segillatam Pythii Apollinis imaginem exprimat, eumque Apollinem loqui mecum, non dico, ne tibi incredibilia de me ipse gloriari videar. Quae vero in Amphilocho templo audiui, in Mallo, Heroi praeterea mecum loquente, & de rebus mihi meis consulente, quaeque ipse vidi, dicere vobis volo:

ἡμῖν ἡ ἑπικλυομένη τῇ οἰκίᾳ ἐπαύλας μὲν.

Οὐ παύεσθε, ἦν δ' ἐγώ, τὰ τοιαῦτα τερατολογεῖντες γέροντες ἄνδρες; εἰ δὲ μὴ, ἀλλὰ καὶ τῇ μεираκίων τέτων ἕνεκα εἰς ἄλλον χρόνον ὑπεβάλλεσθε τὰς παρὰδόξους. Ἰοταύτας καὶ φοβεράς διηγήσεις, μήπως λάθωσιν ἡμῖν ἐμπληθέντες δειμάτων, καὶ ἀλλοκότων μυθολογημάτων. Φείδεσθ' ἐν χρηαὐτῇ, μὴδὲ τοιαῦτα ἐθίζειν ἀκχεῖν, ἀλλὰ πάντος τῆ βίᾳ ἐνοχλήσῃ συνόντα, καὶ φοροδεῖς ποιήσῃ, ποιικίλης τῇ δεισιδαιμονίας ἐμπιπλάνῃ.

Εὖγε ὑπέμνησας, ἦν δὲ ὁ Εὐκράτης, εἰπὼν τῇ δεισιδαιμονίᾳ. τί γὰρ σοι, ὦ Τυχιάδῃ, περὶ τῶν τοιούτων δοκεῖ, λέγω δὴ ὁ χρησμός, καὶ θεοράτων, καὶ ὅσα θεοφορέμενοί τινες ἀναδοῶσιν, ἢ ἐξ αὐτῶν ἀκχεῖ, ἢ παρθένης ἐμμεῖρα φθεγομένη, παρορροῖ τὰ μέλλοντα; ἢ δηλαδὴ καὶ τοῖς τοιούτοις ἀπιστήσεις; ἐγὼ δὲ ὅτι μὴ καὶ δακτύλιόν τινα ἱερὸν ἔχω, Ἀπόλλωνος τῇ Πυθίᾳ εἰκόνα ἐκτυπώσης τῇ σφραγίδι, καὶ ὅτι ὁ Ἀπόλλων φθέγγῃ πρὸς ἐμὲ, καὶ λέγω, μή σοι ἀπίστα δοξῶ περὶ ἐμαυτῆς μεγαλαυχεῖσθαι. ἀδὲ ἐν Ἀμφιλόχῳ τε ἤκουσα ἐν Μαλλῷ, τῇ Ἡρώϊ ὑπερδολεχθέντι μοι, καὶ συμβουλευσάντῃ ὑπὲρ τῇ ἐμῇ, καὶ ἃ εἶδον αὐτὸς, ἐθέλω ὑμῖν εἰπεῖν.

ἡ ἑπικλυομένη] ἑπικλυομένη Edd. priores. i ἑκτυπώσης τῇ σφραγίδι] ἑκτυπούσαν τὴν σφραγίδα Fl. k Ἀπίστω] Ἀπιστοῦντι G. & L. Nihil mutant Edd.

24. Ἐν Μαλλῷ] Ἀμφιλόχῳ * θροῦντι περὶ τῶν μελλόντων ἐν Μαλλῷ. V.

* θροῦντι] Ἀμφιλόχῳ τι σπίζω antea lectum misere. J. F. R.

ὁ Ἀπόλλων φθέγγῃ πρὸς ἐμὲ, καὶ λέγω, μή σοι ἀπίστα δοξῶ περὶ ἐμαυτοῦ μεγαλαυχεῖσθαι] Benedictus: At non dico me sacrum annulum habere, cuius sigillum exprimit Apollinis Pythii imaginem, nec mecum loqui Apollinem, ne videam ad gloriam meam res incredibiles narrare. Pro ἀπίστα M. ἀπιστοῦντι scribit. Sic autem interpretare hunc locum: At non dico me sacrum annulum habere, cuius signum Apollinis Pythii imaginem exprimat, qui Apollo mecum loquatur, ne tibi, qui haec non

credis, videar de me ipso elate loqui, ne tibi videar me ostentare, & jactare. J. G. G.

29. Ἀμφιλόχῳ] V. Ἀλεξ. c. 19. & not. &c. 29. & Paus. Att. p. 33. Orig. c. Cels. 131. B. M. du S. Ibid. Ἐν Ἀμφιλόχῳ] Scilicet οἰκῶ. Dictum satis ante, Sic supra c. 14. ἐν Γλαυκίᾳ. Vid. Bos de Ellipf. J. F. R.

30. ὑπερδολεχθέντῃ] Mira vox & mihi suspecta. M. du S.

35. Τὸ

πῆν. εἴτα ἐξῆς ἃ ἐν Πέργαμῳ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἐν Πατάροις. ὁπότε γὰρ ἐξ Αἰγύπτου ἐπανήνει οἰκαδὲ, ἀκῶν τὸ ἐν Μαλλῷ τῆς 3 το μαντεῖον ὀπιφανέστατον τε, καὶ ἀληθέστατον εἶναι, καὶ χρᾶν ἐναργῶς πρὸς ἑπὶ Σποκρινόμεον, οἷς ἀν' ἐγγραφᾶς τις εἰς τὸ γραμματεῖον ὡς δὲ τῷ προφῆτῃ, καλῶς ἀν' ἔχειν ἡγησάμην ἐν ὡς δὲ πλῶ πειραδῆναι 40 τῆς χρηστηρίσ, καὶ τι περὶ μελλόντων συμβαλεῖσθαι τῷ θεῷ.

Ταῦτα ἔτι τῆς Εὐκράτης λέγοντος, ἰδὼν ἃ οἱ τὸ πρᾶγμα προχωρήσειν ἐμελλε, καὶ ὡς ἐπεὶ μικρὰς ἐνῆρχετο τῶν περὶ 4 τὰ χρηστήρια τραγωδίας, ἐπεὶ δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν μόνον ἀντιλέγειν ἅπασιν, Σποκρινόμεον αὐτὸν ἔτι ἀπὸ πλείονα ἐξ Αἰγύπτου εἰς τὸ Μαλλόν (καὶ γὰρ συνίην ὅτι μοι ἄχθοι) παρόντι, καθάπερ ἀντισοφιστῇ τῷ φευσμάτων. Ἀλλ' ἐγὼ ἄπειμι, ἔφη, Λεόντιχον ὀπιζητήσαν· δέομαι γὰρ αὐτῷ τι συγγενέσθαι. ὑμῖς δὲ ἐπεὶ ἐχ' ἱκανὰ ἡγεῖσθε τὰ ἀνθρώπινα εἶναι, καὶ αὐτὸς ἤδη τὸς θεὸς καλεῖτε συνεπιληψομένους ὑμῖν τῇ μυθολογούμενῃ 5 καὶ ἅμα λέγων, ἐξήκειν. οἱ δὲ ἄσμενοι ἐλευθερίας λαβόμενοι, εἰσΐων, ὡς τὸ εἰκὸς,

tum deinceps, quae Pergami vidi, & audioi Pataris. Cum enim ex Aegypto domum redirem, audio, illud Malli oraculum illustrissimum esse verissimumque, & dilucida fundere oracula, dum ad verbum respondeat his, quae in tabellis scripta Prophetarum tradat aliquis; optimum factu putabam, ut obiter tentarem oraculum, & de futuris aliquid deliberarem cum Deo.

39. Haec adhuc dicente Eucrate, cum viderem quorsum res evaderet, utque inciperet non parvam illam oraculorum tragœdiam; ratus, non decere me solum contradicere omnibus, relinquens illum navigantem adhuc ex Aegypto versus Mallum, (etenim sentiebam illos praesentiam meam gravari, ut qui contra illorum mendacia disputarem) Ego vero, inquam, discedo requiriturus Leontichum: etenim illo mihi convento opus est. Vos vero, quandoquidem satis vobis non esse humana putatis, ipsos jam vocate Deos, fabulosarum disputationum vestrarum adjutores: & cum dicto exivi. Illi vero libertatem eam lubenter arripientes, tanquam epulis, credibile est, se tractarunt invicem &

a O.] Oī f. male. b Δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν] Pro his tribus δοκιμάσας tantum Fl. Oὐ δοκιμάσας μόνον ἀντιλέγειν marg. A1. sine dubio ex Fl. c Συνίην] Sic & Fl. cum cett. Anne συνίειν; d ἡγεῖσθε] ἡγεῖσθαι Fl. male.

35. Τὸ ἐν Μαλλῷ — ἀληθές.] Huc facit Pausaniae locus (p. 33. in Att.) ἀψευδέστατον τῶν ἐμῶν &c. De Alexandri Abonoteichitae Oraculo nihil habet, quia homo tum potentior erat, quam ut eum tangere Lucianus auderet. Maluit itaque silentio rem totam involvere.

M. du S.

38. Ἐγγραφᾶς] Quod Alexander Pseudomantis imitatus est. V. Ἀλέξ. c. 19. A Jove Heliopolitano etiam facilitatum tradit Macrobius. I. 23.

M. du S.

46. Δοκεῖν οἰηθεῖς δεῖν] Florentinae lectio concinnior & faciliior est vulgata, quae satis intricata tribus infinitis δοκεῖν δεῖν ἀντιλέγειν, tamen sic resolvi potest: οἰηθεῖς ἐπεὶ δεῖν δοκεῖν μόνον ἀντιλέγειν ἅπασιν Existimans non oportere videri velle, (vel speciem praebere) ac si solus contradicerem omnibus. Mallem tamen ejecto alterutro vel δοκεῖν vel δεῖν, stilum concinniores reddere, vel Florentinae lectionem cum vulgata commiscendo scribere: ἐπεὶ δοκιμάσας δεῖν μόνον &c. Duplex infinitus

nihil habet incommodi, vid. supra c. 7. χρῆναι εἶναι. Cl. J. J. Wetsten. malin ἀντιλέγων.

J. F. R.

67. ΦΙΛ.] Continuabantur haec antea in plerisque Impr. ego distinxī, suadente Fl. Ed. lacuna, B2. & S.

M. du S.

ΦΙΛ.] Interpres Thomae Morus latinae versionī personam PHIL. & mox TYCH. inseruerat, etsi in Graecis aberat. Necessitate igitur postulante etiam Graecis inserui, & ἀπέλαυσε quoque dedissem, si vel nulla Ed. praecisset.

J. F. R.

68. Ἀπέλαυσα] Ita Fl. Ed. recte. In reliquis ἀπέλαυσα.

M. du S.

69. Αὐτῶν] Αὐτῶν supra Nigr. in fin. οὐκ αὐτοὶ μόνον λυσάσιν. At αὐτῶντων κινῶν contra rursus Dial. Mort. XVII. ad f. Sed eodem redire, quis nescit?

J. F. R.

77. ΤΥΧ.] Et hic priore mutata, iterum nova repōnenda fuit persona.

M. du S.

80. Οὐ.

& ingurgitarunt mendaciis. Talibus tibi, Philocles, apud Eucratem auditis venio, ut qui mustum biberunt ventre inflato, vomitorii indigens. Lubens autem alicunde & magno emerim medicamentum oblivionem inducens eorum quae audiui, ne quid mali mihi faciat in me residens illorum memoria. Portenta enim, & Daemones, & Hecatas videre mihi videor.

40. PHIL. Ipse etiam ego, Tychiade, tale quid de narratione tua abstuli. Dicunt certe, non solum insanire & aquam metuere, quos canes rabiosi momorderint; sed etiam, si quem homo morsus mordeat, eandem quam canis, vim habere illum morsum, eademque illum quoque metuere. Et tu igitur morsus in Eucratis domo a multis mendaciis, mihi videris aliquid illius morsus impertuisse, ita daemonibus mihi mentem opplevisti. TYCH. Sed bono simus animo, amice, magnum talibus noxis depellendis remedium habentes, veritatem, & rectam in omnibus rationem, qua usos nos de vanis hisce atque inanibus mendaciis nullum turbabit.

αὐτὸς, καὶ ἐνεφορῶντο τῷ ψευσμάτων. τοιαῦτά σοι, ὦ Φιλόκλεις, ὡς Εὐκράτης ἀ-
δοκῶσας ἤκω, καὶ τὴν Δία, ὥσπερ οἱ τῷ γλεύκερι πιόντες, ἐμπεφυσημένῳ ἢ γαστέρα, ἐμέτερον δέοντες. ἡδέως δ' ἂν ποθεῖν ὅτι πολλῶν ἐπιδράμην ληθεδανόν τι φάρμακον, ὃν ἤκωσα, ὥς μή τι κακὸν ἐργάσῃται μοι ἢ μνήμη αὐτῶν ἐνοικερεῖσα. τέρατα γὰρ, καὶ δαίμονας, καὶ ἑκάτας ὁρᾶν μοι δοκῶ.

ΦΙΛ. Καὶ αὐτὸς, ὦ Τυχιάδῃ, τοιοῦτόν τι ἀπέλαυσα τῇ διηγήσει. Φασὶ γὰρ τοὶ μὴ μόνον λυττᾶν, καὶ τὸ ὕδωρ φοβεῖσθαι, ἀλλὰ καὶ τινὰ ὃ διχθεὶς ἀνθρώπῳ δάκνῃ, ἴσα τῷ κυνὶ δύνασθαι τὸ δῆγμα· καὶ τὰ αὐτὰ κακείνῳ φοβεῖται. καὶ σὺ τοίνυν εἰσκας αὐτὸς ἐν Εὐκράτῃ διχθεὶς ὑπὸ πολλῶν ψευσμάτων, μελαδεδωκέναι καμὸι τῷ δῆγματι. ἔγωγε δαμόνων μοι τὴν ψυχὴν ἐνέπλησας. ΤΥΧ. Ἀλλὰ θαρρῶμεν, ὦ Φιλότῃς, μέγα τῷ τοιοῦτον ἀλεξιφάρμακον ἔχοντες ἢ ἀλήθειαν, καὶ τὸ ὅτι πᾶσι λόγον ὀφειλόμεν. ὦ χρωμένους ἡμᾶς, ἢ ἐδὲν ἢ μὴ τὰράξῃ τῶν κενῶν καὶ ματαίων τέτων ψευσμάτων.

e ΦΙΛ.] Persona haec omissa erat in Edd. At in Fl. designabatur lacuna, ut solet. f Ἀπέλαυσα] Restitui ex Fl. quod marg. ΑΙΨ. etiam adscivit. Ἀπέλαυσα cett. male. g ΤΥΧ.] Et haec persona aberat tam ab Edd. cett. quam Fl. h Οὐδὲν ἢ] Μηδὲν sine s Fl.

80. Οὐδὲν ἢ μὴ] Nondum adsentior Florentinae. do supra Rhet. Praec. c. 20. ἔχ' ἔξουσιν ὅπως ἀπιστήσουσι μὴ ἔχῃ — ἀγνοῖσιν εἶναι σὲ, ibique notata. J. F. R.

ΙΠΠΙΑΣ, Η ΒΑΛΑΝΕΙΟΝ. HIPPIAS, SEU BALNEUM.

ΤΩν σοφῶν ἐκείνους μάλιστα ἐγώ γε Φη-
μι δεῖν ἐπαινεῖν, ὅποσοι μὴ λόγους
μόνον δεξιὰς παρέχοντο ὑπὲρ τῶν πραγμά-
των ἐκείνων, ἀλλὰ καὶ ἔργοις ὁμοίοις τὰς τῶν
λόγων ὑποτάχουσιν ὁππότερ ἂν. καὶ γὰρ τῶν
ἰατρῶν ὅγε ἔστιν ἔχων ἢ τὸς ἀρίστους ὑπὲρ τῆς
τέχνης εἰπεῖν δυναμὴς μελατελεῖται νο-
σῶν, ἀλλὰ τὸς πράττειν τι κατ' αὐτῶν
μεμελεηκότας. ἀμείνων δὲ καὶ μουσικός, οἵ-
μαι, τὸ ἀγκρίνειν ῥυθμὸς καὶ ἁρμονίας ὁππότερ
ἔστιν ἀμείνων, ὃ καὶ ψάλλαι καὶ κιθαρίσαι αὐτὸς
δυνάμενος. τί γὰρ ἂν σοι τῶν τραγῳδιῶν λέ-
γοιμι τὸς εἰκότως δέξιντες κριθέντας, ὅτι ἢ
τάττειν μόνον καὶ ὁρᾷν ἦσαν ἀγαθοί, ἀλ-
λὰ καὶ προμάχεσθαι τῶν ἄλλων, καὶ χειρὸς ἐρ-
γα ὑπιδείκνυσθαι; οἷον ἂν τῶν ψάλλαι μὲν Ἀ-

ERuditorum ex numero illos maxime
laudandos ajo equidem, quotquot
non disputationes modo acutas de negotio
unoquoque attulerunt, sed operibus simili-
bus firmarunt promissiones verborum. Et-
enim de medicis, si quis sapiat aegrotus
non eos arcesset, qui optime dicere de arte
possunt, sed qui ad faciendum ex arte ex-
ercitatione se paraverint. Melior etiam mu-
sicus, arbitror, eo, qui numeros & har-
monias norit discernere, ille fuerit, qui
cantare etiam & citharam pulsare ipse pos-
sit. Quid enim duces tibi narrem, qui
merito suo optimi iudicati sunt, non in
ordinanda modo acie & adhortandis militi-
bus praestantes, sed etiam ut in prima acie
pugnarent & manu rem gererent? qualem
ex

[a. Tā] Omittit Fl.

1. Τῶν σοφῶν ἐκείνους] Οὕτω ὁ Φαυκιδὴς φησὶ,

Τὴν σοφίην σοφὸς εὐδύνει, τέχνας δ' ὁμότεχνος. Γ.

ΙΠΠΙΑΣ Η ΒΑΛΑΝ.] Προσλαλία, ut aliae nonnullae,
de quibus ante dixi. Th. M.

ΙΠΠΙΑΣ] Cl. *Olearius* eundem censet cum Platoni-
co illo decantatissimo, ad *Philosfr.* p. 495. Sed vide c.
3. unde longe alium multoque recentiore esse lucu-
lenter patet. *Sophista* ille merus, (& ita audit eo ipso
in loco) hic mathematicus summus, non oratione
tantum, sed opere ipso probatissimus, in Geometria,
Mechanica, Musica, Astronomia summus. Quod au-
tem ibi Vir Eruditissimus de rebus ab eo Olympiae
factis testem Nostrum adducere videtur, *μημησοικόν*
σφάλμα est. nili forsan respiciat *Hp.* c. 3. ubi primus
inter eos numeratur, qui Olympiae declamando in-
claruerunt M. du S.

14. Ἀγαθοί] Ἀγαθός τι ποιεῖν, aptus ad aliquid prae-
standum, esse Graecissimum usitatissimum, ut *Ælian.* V.
H. I. 10. Κῆρτες τοῦτον ἀγαθοί, eo minus opus est dici,
quo pluribus potest. Vid. *Homer.* sexcentis locis ἀγα-
θὸς βόων exultentem, & Fratris G. O. *Reitzii* Belg.
Graec. Lit. A. J. F. R.

16. Τῶν ψάλλαι] Male omisum in Fl. articulum
quisque fatebitur, qui mox τὴν κατὰ adspexerit, no-
veritque τοὺς ψάλλαι significare antiquos, quod vel ex
Syntaxi sciunt pueri. Sic supra de *Gymn.* c. 21. τῶν
ὑστέρων posterorum. Quare in re tritissima plura adse-
rendo Lectori gravis non ero. J. F. R.

19. Οὐ γὰρ ἄλλως ἱστορίαν ἐπιδείκνυσθαι βούλομαι] Non
quod aliter historiam edere velim. Sic *Salmurientis*. Sed
per Musas! cui bono hic illud aliter? Immo, non
quod temere & futiliter historia narratione me ostentare
volo. J. G.

28. Καὶ τὸ Κνιδιον Σωστράτων τὸ μὲν Πτολεμαίων χειρὸς
σάμνον, καὶ τὴν Μίμφιν] *Sostratus* ille *Cnidius* fuit ce-
lebrissimus ille *Architectus*, qui turrim in *Pharo* in-
sula aedificavit, de quo *Strabo* L. XVII. *Plin.* L.
XXXVI. c. 12. Ipse vero *Notus* *Lucianus* supra, *Lib.*
Quom. Hist. Scrib. Sed quod ait hoc loco *Lucianus* de
Ptolemaeo & *Memphi* capta per *Nili* diversionem,
expecto, qui hoc me doceat: nullibi enim unquam
legi hanc historiam, & quis fuerit ille *Ptolemaeus*, o-
mnino me latet, & de ea *Memphis* rebellionē silent
historiae. Tentabam me extricare legendo: τῶ μὲν Πτο-
λεμαίῳ χειρὸς σάμνον τὴν Μίμφιν, id est, qui *Ptolemaeo*
subiecit *Memphin*. Nam *Ptolemaeus Philadelphus*, cu-
jus tempore vixit ille *Sostratus*, & quo imperante &
sumptus suppeditante extruxit illam celebrem turrim
in *Pharo* insula, inter amicos habuit illum *Sostratum*
Cnidium, nec unquam, quod sciam, nec ab illo nec
ab alio captus est. De *Ptolemaeo* *Cerauno* dicto inci-
dit mihi quaedam suspicio haec intelligenda esse, sed
sine auctoritate. Nam *Ptolemaeus* ille *Ceraunus* dictus
vir princeps fuit, & ad audacia facinora promptus, &

ex antiquis Agamemnonem atque Achillem, sequioris autem aetatis Alexandrum & Pyrrhum fuisse cognovimus.

2. Quorum vero ista dixi? Non enim temere illorum mentionem feci, ut historiarum peritum me ostenderem, sed hoc ut ostenderem, etiam inter mechanicos admiratione dignos esse, quotquot inspectione & scientia clari, tamen etiam monumenta artium & opera posteris reliquere. Quando quidem sola in disputatione exercitati, sophistae potius quam sapientes dici meruerint. Talem audimus Archimedem fuisse, & Cnidium Sosstratum, quorum hic Ptolemaeus subegerit atque Memphin, sine obfusione, averfione sola ac dispersione fluvii: ille vero triremes hostium arte sua combus-

γαμένονα ἢ Ἀχιλλέα, ἢ κατὰ δὲ τὸ Ἀλέξανδρον ἢ Πύρρον ἴσμεν γεγονότας.

Πρὸς δὲ τί ταῦτ' ἔφην; ἢ γὰρ ἄλλως οἱστορίαν ὑπιδείκνυσθαι βεβλόμενος, ἐπεμνήσθην αὐτῶν, ἀλλ' ὅτι ἢ τῶν μηχανικῶν ἐκείνης ἄξιον θαυμάζειν, ὅποσοι ἢ ἐπὶ τῇ θεωρίᾳ λαμπροὶ γενόμενοι, ἢ μνημόσυνα ὅμως τῆ τέχνης, ἢ πρᾶγμα τῶν μετ' αὐτοὺς κατέλιπον. ἐπεὶ οἱ γὰρ τοῖς λόγοις μόνοις ἐγγεγυμνασμένοι, σοφισταὶ ἀν' εἰκότως μάλλον, ἢ σοφοὶ καλοῖντο. τοιοῦτον ἀκρόαται ἄρχιμήδην γενέσθαι, ἢ τὸ Κνίδιον Σώστρατον, ἢ ἢ Πτολεμαῖον χειρωσάμενον, καὶ τὸν Μέμφιν, ἀνευ πολιορκίας, ἀποστροφῇ καὶ ἀφαιρέσει τῆ πόλεως. τὸ δὲ τὰς τῶν πολέμων τριήρεις καταφλέξαντα τῇ τέχνῃ. ἢ

Θα-

ἢ Ἐπὶ] Ἐν Fl. e Πτολεμαῖον] Sic Edd. omnes, praeter f. quae Πτολεμαῖον. d Καταφλέξαντα] Nihil abt Fl. nec W. id est *Wecheliana* Ed. aliquot Dialogorum.

32. Καταφλέξαντα] Ὁ Ἀρχιμήδης ἐν Σικελίᾳ ἀν' ἐκείνην ἔκαστον ἐν χαλκοῦ πυροφόρα κατόπισται, ἅπερ ἀπὸ πύργου ἀντιπρὸς τῇ ἐναντίᾳ εἰς ἐκείνην αὐτὸν ἀνατίλαντος τῇ ἡλίου,

* ἢ προσεχόντων τοῖς κατόπισται τὰς ἀκτῖνας ἀντανακλῶμενας πρὸς τὸν στόλον, ἐξήλθεν ἐξ αὐτῶν πῦρ, καὶ ἐφθίκε τὰς ἡμέρας ἀπ' αὐτῶν τῇ ἐναντίᾳ. V.

* Kai] Tū legebatur in Edd. Mutavit

M. du S.

& qui, cum natu major filiorum Ptolemæi I. Soteris dicti esset, a minore natu Philadelpho supplantatus fuerat patre communi favente Philadelpho, non dubito, quin omnia tentaverit, ut Philadelphum expelleret. Itaque suspicor eum Memphin occupasse, in qua obsessus a fratre jam regnante fuit, & captus. Sed tamen, si captus fuit, credendum est patre adhuc vivente Ptolemæo Sotere seu Lagi dicto, id accidisse, scilicet jam privato, & regnante Philadelpho, cui regnum reliquerat. Nam si patre jam mortuo rebellasset & captus fuisset, non est credibile Philadelphum eum vivum dimisisse, qui post patris mortem duos fratres Leontiscum & Argæum (quorum hic ultimus ex eadem matre Berenice natus erat) occidi curavit, non tam præcipitis audaciæ Viros, nec tanta injuria affectos. Si conjecturae credendum est, ista hæc mea non est sine verisimilitudine. Si quis super hoc loco certiora docuerit, gratias agam lubentissime. f. P. a G.

29. Τὸν δὲ Πτολεμαῖον] Donec lux major affulgeat, Πτολεμαῖον legendum censeo, non ut in libris est, Πτολεμαῖον. Narrat Pausanias in Att. sub Philadelpho defecisse Gallos mercenarios, & ab eo in Insula Nili fame consumptos. Vide an inde aliquid elici possit, quo hujus facti pateat veritas. M. du S.

32. Τριήρεις] Combustas ab Archimede hostium na-

ves, nec Plutarchus in Marcello, nec Livius auctores sunt, qui tamen praeclara ejus facta data opera memorantes haud temere quicquam omisuri censendi sunt. Mendum esse hic in — suspicor. Ut ut sit, extare Venetiis audiui instrumentum ustorium ad quingentos usque passus vim suam exerens. Sed an veteribus speculi ustorii usus jam cognitus fuerit, ego sane ignorare me non invitatus fateor; quanquam nuper concionatorem audierim, non infimi inter Gallos nostros nominis, de speculo ustorio locum s. scripturae, qui excidit, intelligentem. Eo tamen non incommode referri posse videtur, quod alicubi apud Aristophanis Scholiastam de lapide φεγγῆτη legere me memini, qua de re ad Ἀλεξ. c. 21. dictum est. Lucianus autem diserte ait lib. de ira Dei c. 10. p. m. 630. C. orbem vitreum plenum aqua si tenueris in sole, de lumine, quod ab aqua refulget, ignis accenditur, etiam in durissimo frigore.

M. du S.

Τριήρεις καταφλέξαντα] De Archimede hoc puto primum somnium Lucianus dixit. M. V. La Croze. Mirandis ab se inventis machinis hostium naves repulisse atque demersisse narratur a Plutarch. in Marcello pluribus in locis. Ita ut Marcellus eum Geometricum Briarea vocarit, contra quem frustra Romani fabri machinas suas adhiberent. f. F. R.

12

32. Θα-

Θαλῆς δὲ ὁ Μιλήσιος πρὸ αὐτῶν, ὑπο-
χόμενος Κροίσῳ ἄερον ἄβελόσιν τ'
στράτον, ἐπινοῖα κατόπιν τῆς στρατοπέδου
μῆς νυκτὶ τὴν Ἄλυν ἐξήγαγεν, ὃς μηχανι-
κὸς ἦτορ γενόμενος, σοφὸς δὲ καὶ ἐπινοῶ-
σαι, καὶ συνεῖναι πιθανώτατος. τὸ μὲν γὰρ τῆς
Ἐπειῆς πᾶν δρεχάϊον, ὃς ὁ μόνον τεχνή-
σατο τοῖς Ἀχαιοῖς τὸ ἵππον, ἀλλὰ καὶ
συγκάλεσθαι αὐτοῖς ἐς αὐτὸν λέγει.

Ἐν δὴ ταῖς καὶ Ἰππίεσσιν τεταῖς τῆς καθ'
ἡμᾶς, μεμνησὶς ἄξιον ἀνδρὸς, λόγοις μὲν
πᾶσι ὃν τινα βέλτε πρὸ αὐτῶν γεγυμνα-
σμένης, καὶ συνεῖναι τε ὁξέως, καὶ ἐρμηνεύσαι
σαφεστάτη, τὰ δὲ ἔργα πολλὰ τῶν λόγων
ἀμείνω παρεχομένης, καὶ τὴν τέχνης ὑπο-
χέουσιν ἀποπληρύνει, οὐκ ἐν τοιαύταις μὲν
ὑποχέουσιν, ἐν αἷς οἱ πρὸ αὐτῶν γενέσθαι
ἠτύχησαν, καὶ δὲ τὴν γεωμετρικὸν λόγον,

ferit. Atque ante hos Milesius Thales,
cum promississet Croeso, se siccum traje-
cturum exercitum, commento quodam a
tergo castrorum intra unam noctem circum-
duxit Halyn; non quod ipse machinandi
artifex esset, sed homo acutus ad invenien-
dum, & in sermone vehementer probabilis.
Nam illud de Epeo antiquum nimis, qui
non tantum machinatus esse Achivis equum,
sed etiam cum reliquis descendisse in illum
dicitur.

3. In his vero Hippiae quoque hujus,
qui nostra aetate fuit, mentionem injicere
aequum est, viri literarum exercitatione
cuius antiquorum comparandi, in dispu-
tando acuti, disertissimi in explicando,
opera autem verbis multo meliora praestan-
tis, & artis suae professionem implentis,
non in argumentis modo talibus, in quibus
bona quadam fortuna superiores jam versati
sunt; sed, ex Geometrico proverbio, in da-

a. ἠτύχησαν] Εὐτύχησαν Fl.

33. Θαλῆς δὲ ὁ Μιλ. &c.] In marg. *Ald. Wess.* ad-
scriptum: idem *Laërtius* in vita Thaletis. Sed *Cl.*
Gesn. locum jam indicavit, addam tantum verba *Dio-*
genis. Κροίσον, ὃς τὴν Ἄλυν ὑποχέειν ἀντὶ γεφύρας περά-
σαι, τὸ ρέειν παρατρέψαι.

34. Ἄερον ἄβελόσιν] (Ante narrat *Herodotus* I,
75. & ita ut fidem se adungere narrationi diserte
neget: asseverate, ut videtur, *Apollo. lorus* apud *Dioge-*
nem Laërtium I, 38. plane sine ulla dubitatione *Schol.*
ad *Aristoph.* *Nub.* 180. Illud κατόπιν nostri diserte, ut
solet, explicat *Herodotus*, ἀνθὲν τῆς στρατοπέδου ἀρξάμε-
νον, διὰ ρυά βαθύν ὁρῶσιν, ἀγορία μνησιδία, ὅπως ἀν-
τὸ στρατόπεδον ἰσορῶμεν κατὰ νότον λάβοι, κ. τ. λ. Etiam
illud observandum. Qui narrabant *Herodoti* aetate, ii
1) non dicebant ἄερον traductum exercitum, sed di-
visum in duo brachia Halyn ob ipsam illam divisionem
utrinque vadofum factum, ut pedibus transiri posset:
2) nec dicebant, una nocte id opus effectum esse. Et
tamen *Herodorus* patrem fabularum vulgo appella-
mus: & noster dedit praecepta scribendae historiae.
Cautius paullo ante de *Archimede*, cui incendia mo-
do navium, non specula tribuat.

36. Οὐ μηχανικός] Atqui *Mechanicus* hinc probat
Aristoph. *Scholiastes*. Sed hoc vult *Lucianus*, non eam
fuisse Thaleti artem, sed virum industrium & sapa-
cem, ingenii felicitate id assecutum quod earum re-
rum artifices non viderant. Narrat etiam *Herodotus*.

M. du S.

42. Ἰππίεσσιν] Nemone de hoc quicquam? Conf. *Voss.*

de *Mathem.* Caeterum cave hunc cum *Platonis* *Hip-*
pia confundas; quod minor a viro doctissimo factum
in *Catalogo Philosophorum*. Hic enim *Luciani* aeta-
te vixit, uti hoc ipso in loco vides, τὰ καθ' ἡμᾶς.
M. du S.

48. Οὐκ ἐν τοιαύταις — στωικαῖς] Spuria haec
videntur & infutia.

49. Ὑποχέουσιν] Repetit, puto, librarius impro-
vide vocem, quae paullo ante adfuerat: legendumque
ὑποτίθουσιν, ut non ita multo post, κοινὴ μὲν γὰρ ἡ ὑποθε-
σις. Est duplex genus artificum. Alii, & major qui-
dem pars, ad imitationem tota conversa, quae ab al-
liis elaborata sunt, quae magister ostendit, ea satis fel-
liciter imitatione adsequuntur: sed nihil novi ipsi in-
veniunt, quoties non est, quod imitentur; tantum
depreheni, haerent. Talis non est *Hippias*: non ex-
pectat exempla aliena: ipse sibi & aliis exemplum est.
Non tantum designatam omnibus lineis figuram des-
cribere & transferre puerili industria potest, sed in
data quacunque linea, ex praeceptis artis, quodcum-
que triangulum postulatum fuerit, construere.

50. ἠτύχησαν] Et si *Florentinae* scripturam probas,
quod augmentum sapissime omitti solet, secutus tam-
en sum numerum majorem illarum quae νῦν — ha-
bent. Vid. supra dicta ad *Alex.* c. 22. Pro *Imag.* c. 3.
& c. 19. f. ubi εὐδοκίμην. Item *Amor.* c. 6. pr. ubi &c
εὐτρέπισο, non νῦν — adde dicta ad *Gall.* c. 3. f. Ita
εὐλόγησι in *Evang. Matth.* XIV. 19. Et *Luc.* II. 28.
atque ubivis. *Εὐφράτη.* *Ad.* II. 26. ac passim. *F. F. R.*
Ibid.

data quacūque recta triangulum accurate construētis. Atqui reliquorum unusquisque, si in uno quodam artis opere, sibi defuncto, bene rem gessisset, tamen esse aliquid visus est: hunc vero & mechanico-
rum principem, & geometrarum, & har-
monicorum, musicorumque esse apparet:
& tamen unumquodque horum adeo perfecte in se esse ostendit, quasi illud ipsum unum modo sciret. Scientiam de radiis & refractionibus & speculis, insuper etiam
Astronomiam, in qua effecit ut pueri videantur superiores, laudare, non parvi temporis fuerit.

4. Quae vero illius opera nuper cum stupore viderim, enarrare non pigror. Argumentum quidem commune, & in vita nostra satis frequens balnei aedificatio, at ingenium, & intelligentia in re ita vulgari admirabilis. Locus erat non aequabilis planitiei, sed acclivis admodum & erectus, quem cum accepisset ab una parte vehemen-

ἔπι τὴν δοθείσας, φασίν, εὐθείας τὸ τρίγωνον ἀκριβῶς ^b συνιστάμενος. καίτοι τὸ γε ἄλλων ἕκαστος ἐν τι τὸ ἐπιστήμης ἔργον ἀποτερόμενος, ἐν ἐκείνῳ εὐδοκίμῃσας, εἰναί τις ὁμοίως ἔδοξεν. ὁ δὲ μηχανικῶν τε ὦν τὰ πρῶτα, καὶ γεωμετρικῶν, ἐτι δὲ ἀρμονικῶν, καὶ μουσικῶν φαίνεται. καὶ ὁμοίως ἕκαστον τέτων ἔτις ἐντελῶς δείκνυσιν, ὥς ἐν αὐτὸ μόνον ἐπιστάμενος. τὸ μὲν γὰρ περὶ ἀκτίνων καὶ ἀνακλάσεων, καὶ κατόπλων θεωρίαν, ἐτι δὲ καὶ ἀστρονομίαν, ἐν ἧ σαῖδας τῆς πρὸ αὐτῆς ἀπέφηνεν, οὐκ ὀλίγῃ χρόνῳ ἀν εἴη ἐπαινέειν.

Ἄ δὲ ἐναγχῶς ἰδὼν αὐτῇ τὸ ἔργον κατεπλάγην, οὐκ ὀκνήσω εἰπεῖν. καὶ γὰρ ἡ ποσὴς, καὶ τῷ καθ' ἡμᾶς βίῳ πάνυ πολλῇ, βαλανείῳ καλῶσκειν. περὶ οὖνα δὲ, καὶ ἐν τῷ κοινῷ τέτῳ ^c σύσεις θαυμαστῆς. τόπος μὲν ἦν οὐκ ἐπίπεδος, ἀλλὰ πᾶν προσάντης, καὶ ὀρθῆς, ὃν παραλαβὼν χεὶρ

ἢ συνιστάμενος] Et sic Fl. cum W. ceterisque. ^c Σύσεις]. Σύνσεις male Fl. cum marg. A11

66. Περὶ οὖνα] Τέχνη μηχανική. V.

ibid. Κατὰ δὲ] Mathesin minime cultam fuisse a Luciano, alibi docuimus. V. Πρα. c. 5. & Ἐρω. c. 74. Hic autem vides & iniquum rerum earum aestimatorum & imperitorum, ut qui primum omnium geometriae problema quasi summum artis culmen afferat: quasi quis dicat litterarum decus summum in eo veritari, ut quis elementum primum a scite pringat, nisi forsitan Scholium insulsum textui Luciani intrusum est. Certe nisi aliunde constaret hisce in rebus Luciani & imperitia & iniquitas, ut ab eo haec profecta crederem, a me impetrare non possem. Ex his autem verbis ut aliquis sensus exprimitur, primo dele illud δὲ, deinde lege συνιστάμενος.

51. Ἐπὶ τὴν δοθείσας, φασίν, εὐθείας] Proverbiale fuisse videtur. F. G.

55. Ὁ δὲ μηχανικῶν — καὶ γεωμετρικῶν, ἐτι δὲ ἀρμονικῶν & μουσικῶν &c.] De admiranda Hippiae peritia in artibus ac scientiis vid. Philostr. L. I. Vit. Soph. XI. ibique Olearium, qui ex Platone, & Luciano plura de eodem adfert, arteque sibi memoriam comparatam docet, ita ut quinquaginta vocabula semel audita eodem ordine recitare posset, esseque insigne memoriae argumentum, quod omnes fere artes percalluerit, ostenderitque in Olympiis anaulum, sigillum, strigilem, vasculum unguentarium, foccos, pallium, intectulam, cingulum, propriis manibus confecta, ex

Plat. in Hippia maiore p. 97. Cetera vid. ibid. & lege Philostratum opificia artesque ejus enumerantem. Verum magis stupenda, de memoria non arte parata, sed a natura donata, legi quondam, ni fallor, in Epist. Μυρετι, de puero qui aliquot centena vocabulorum, peregrina, cujuscumque linguae, vel nihil etiam significantia semel audita potuerit recitare eodem ordine, dein retro, denique per saltus, ut tertium, sextum, nonum, & quomodocumque jufferis. De arte autem mnemonica, de qua Lamb. Th. Schenkelius ac Buno in Idea hist. universalis alique egere, nihil addam, quia ad delirium sectatores suos adegit. F. F. R.

69. Ὁν παραλαβὼν κατὰ δόγματα εἰς ὑπερβολὴν ταπεινὴν] Reddant interpretes, quem ex utraque parte mirum in modum humilem accipiens, ut apparet, non animadvertentes, quemadmodum ipsi evertant prorsus hanc suam narrationem. Si enim fuit talis, hoc est, ex utraque parte humilis, quomodo fuit acclivis? Utiq; sic debuisset addere auctor acclivem fuisse in medio. Sed clarius se destruunt per ea, quae mox sequuntur, quum statuunt eum locum talem fuisse alteri aequatum: Cui illi alteri? an loco? non certe, nec enim plures loci agnoscuntur, sed unius modo facies describitur. Quid quod in fine hujus ipsius paginae ἐκατέρωθεν interpretantur ex utraque parte. & 10-
13. Nemp̄ κατὰ δόγματα est in alteram partem. Na-
tus.

θάτερα εἰς ὑψόλην ταπεινὸν, ἰσόπεδον ὅτε
 θάτερῳ ἀπέφηνε, κρηπίδα μὲν βεβαιωτάτῃ
 ἀπ' αὐτῇ τῷ ἔργῳ^a βαλλόμενον, καὶ θεμε-
 λίων θέσθ' ἢ τῇ ἐπιθεμνύων ἀσφάλειαν ἐμ-
 πεδωσάμενον^b, ὅς ὑψοῖσι δὲ πᾶν ὑποτό-
 μοις, καὶ πρὸς ἀσφάλειαν συνεχομνύοις τὸ
 ὅλον κραυυάμενον^c τὰ δὲ ἐποικοδομηθέντα
 τῷ τε τῇ τόπῳ μεγέθ' ἀντιμέτρα, καὶ τῷ
 εὐλόγῳ^c ἢ καλίσκηναι ἀρμοδιώτατα, καὶ
 ἢ τῇ φῶτι λόγον φυλάττειν.

Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς, ἀναβάσεις πλατείας⁸⁰
 ἔχων, ὑπτίῳ μᾶλλον ἢ ὀρθίῳ πρὸς ἢ τῇ
 ἀνιόντων εὐμαρείαν. εἰσιόντα δὲ τῆτον ἐκδέ-
 χε^d κοινὸς οἶκος εὐμεγέθης, ἱκανὴν ἔχων
 ἀκολούθους καὶ ὑπηρετάς. ἀφ' αὐτῆς ἐν δρι-
 στερά δὲ τῇ ἐς τρυφὴν παρεσκευασμένων οἰ-
 κημάτων. βαλανείῳ δ' ἐν καὶ ταῦτα πρε-
 πωδέτατα, χαρίεσσαι, καὶ φῶτι πολλῶν
 καλὰ λαμπρόμεναι ὑποχωρήσεις· εἴτ' ἐχό-

ter humilem, solo alterius aequavit, sub-
 jecta toti operi firmissima crepidine, eorum-
 que quae imponenda erant securitate, posi-
 tis rite fundamentis, stabilita. Altitudini-
 bus autem montium praeceptis valde, & ad
 securitatem continuis, totum opus robora-
 vit. Quae porro inaedificavit, ea cum ad
 loci magnitudinem congruunt, tum propter
 observatam in tota structura proportionem,
 maxime sunt concinna, & respondentem
 sibi fenestrarum rationem servant.

5. Vestibulum altum, gradus ad ascen-
 dendum latos habens, supinum magis quam
 arduum, ad ascendentium commoditatem.
 Per hoc qui ingressus fuerit, eum excipit
 Oecus communis, bene magnus, ubi mo-
 rari commode pedissequi & ministri possint,
 situs ad sinistram paratorum ad delicias cubi-
 culorum: balneo enim etiam haec pulchre
 conveniunt, secessus jucundi & multo lu-
 mine collustrati. Tum continens illis oecus,

a Βαλλόμενον] Βαλλόμενον Fl. b Ὑψοῖσι] Ὑψοῖσι Pell. c Τῇ] Καὶ τ Fl.

Etus locum ab uno latere perquam humilem ac decli-
 vem, eum alteri lateri aequavit aggerando. In se-
 quentibus Latine reddendis difficilior ratio est. Dicit
 Lucianus ample satis, Κρηπίδα μὲν βεβαιωτάτῃ ἀπ' αὐτῇ
 τῷ ἔργῳ βαλλόμενον, καὶ θεμελίων θέσθ' ἢ τῇ ἐπιθεμνύ-
 ῶν ἀσφάλειαν ἐμπεδωσάμενον. Id describendi genus
 quum Salmurii proximum tautologiae exultimaretur,
 vide qui compegerit & contraxerit sua, posito operi fir-
 missimo fundamento, quo superstructi aedificii certitudi-
 nem confirmaret. At religiosior in his Oporocæus æ-
 quare voluit Græca, firmamentumque munissimum
 omni futuro operi subjiciens, fundamentorum positione
 substruendi aedificii certitudinem confirmavit. Sed nos
 liquido & merito censemus hos floccifaciendos. Lo-
 cus hic balneis fabricandis electus videtur fuisse prope
 rivum aut fontem, ad quem spectans alterum latus
 fuit declive, ut solet. Hunc locum adeptus Hippias
 planavit, crepidinem (vel marginem ripæ, qui extol-
 lendus erat) quidem firmissimam omni operi ponens, &
 fundamentorum positione stabiliens securitatem imponen-
 da adificationis. Crepidinis firmitas vel maxime re-
 quirebatur, ne deinde pressa ventrem faceret & ex-
 trinsecus paulatim cedens ruinam toti operi asseret.

videretur: sed de montium jugis circumpositis, quae
 portu quasi quodam facto tutum a ventis undique
 praestarent balneum. Laudatur hic prudentia Hippiæ
 in eligendo loco, & quatenus opus erat, accommo-
 dando.

Ὑψοῖσι δὲ πᾶν ὑποτ.] Adscripserat Solan. conferend.
 Δικ. p. 236. Id est Δικαστ. f. Bis Accus. c. 33. Ibi ve-
 ro legis: κατὰ τὴν ἀψίδα πετρώδην, quod non video
 quid huc faciat, nec quidquam juvare ad emendationem
 arbitror, nisi pro ὑποτόμοις quoque aliud adjecti-
 vum substitueris. Nam et si ὑψοῖσι — κραυυάμενον non
 intelligo, & ἀψοῖσι hac ratione melius conveniret,
 non tamen adsequor quid ὑποτόμοις, proprium celi
 ac praecepti epitheton tum faciat. Quare in Cl. Ges-
 neri expositione acquiescimus, donec meliores Codd.
 nacti verum apertius videamus. At si, quod jam sus-
 picor, ἀψοῖσι substitutiones, sive murorum projectiones,
 magnis aedificiis sustinendis extrorsum adjectæ,
 quas contrefortem appellamus, significant, belle proce-
 det ἀψοῖσι ὑποτόμοις.

80. Πυλὼν μὲν ὑψηλὸς] Consuetudo fere & sensus
 communis virorum insignium tutos ab reprehensione
 facit hos interpretes, dum πυλῶνα vertunt vestibulum:
 ita ubique id fieri deprehendo. Sed quæ similitudo
 Græci πυλῶν ad Romanum vestibulum? & maxi-
 me hujus, qui dicitur fuisse ὑψηλὸς, & ἀναβάσεις ἔχων,
 & ὑπτίῳ μᾶλλον ἢ ὀρθίῳ, quæ omnia ab Romano ves-
 tibulo sunt alienissima. Res ipsa clamat. Sequentia
 sic distinguenda sunt, ἐν ἀριστερᾷ δὲ τῇ ἐς τρυφὴν παρε-
 σκευασμένων οἰκημάτων.

70. Θάτερα — θ.] Alterum alteri aequavit. M. du S.
 74. Ὑψοῖσι — κραυυάμενον] Et hæc infinitiva viden-
 tur.

Ὑψοῖσι δὲ πᾶν ὑποτ.] Non accipio hæc de testorum
 fastigiis; de quibus si hic diceret, importunus mihi

tus, *supervacaneus* ille quidem quantum ad balneum, at necessarius, quatenus beatis hominibus recipiendis destinatum est. Post hunc ab utraque parte, quae sufficiant exuere se volentibus, spoliaria; & medius *inter ea*, oecus altissimus & multa luce laetissimus; aquae frigidae descensiones habentes, Lacedaemonio lapide exornatas. Statuae in illo de candido lapide vetusti operis Hygeae una, altera Aesculapii.

6. Progressos excipit oecus leniter tepidus, calore non molesto occurrens, longus, utrinque rotundus: post quem in dextra parte hilaris admodum oecus ungendi facultatem comiter praebens, januas utrinque habens Phrygio lapide politas, intrantes de palaestra recipiens. Tum post hunc oecus

μεν αὐτῆς οἴκῳ, αἰεττὸς μὲν ὡς πρὸς τοῦ λειρὸν, ἀναγκαῖον δὲ ὡς πρὸς τὴν εὐδαιμονοτέρων ὑποδοχὴν. μὲν δὲ τῶτον ἐκατέρωθεν ἀφ' ἑκείνων τοῖς ἀποδυομένοις ἀποθέσεις, καὶ μεσσοῦ οἴκῳ ὑψὲς τὴν ὑψηλότητα, καὶ φωτὶ φαειρότατον, ψυχρὴν ὕδατος ἔχων τρεῖς κολυμβήθρας, λακαῖν λίθῳ κεκοσμημένῳ, καὶ εἰκόνες ἐν αὐτῷ λίθῳ λευκῇ τῇ ἀρχαίας ἐργασίας, ἡ μὲν Ὑγείας, ἡ δὲ Ἀσκληπιῶ.

Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται ἡρέμα χλιαρινόμην οἴκῳ, οὗκ ἀπηνεὶ τῇ θερμῇ προαπαντῶν, ὅτι μήκης, ἀμφιτρογύχῳ, μεθ' ὃν ἐν δεξιᾷ οἴκῳ, εὖ μάλα φαειρὸς, ἀλείφαλός ποροσπῶς παρεχόμενῳ, ἐκατέρωθεν εἰσόδους ἔχων, φρυγίῳ λίθῳ κεκαλωπισμένης, τῆς ἀπὸ παλαιότητας εἰσιόντας δεχόμενῳ. εἴτ' ὅτι τέττω ἄλλῳ οἴκῳ,

[d φωτὶ] Bene H. P. S. male φωτὶ Fl. Fr. J. W. e κεκοσμημένῳ] Restitui ex Fl. J. Ald. S. κεκοσμημένῳ male W. P. κεκοσμημένῳ H1. & 2. Unde κεκοσμημένῳ deinde natum videtur.

κεκοσμημένων οἰκημάτων (βαλανίον δ' ἐν ταῦτα περιπαδῆσαι) χαρίσασθαι εὐφροσύνην πολλὰ καὶ ἀλαμπύριον ὑποχωρήσει. Et verte; ad lavam vero conclaviam ad delicias comparatorum (quippe & hac balneo artissima) venisti & multa luce fulgentes recessus. Vulgo enim vides arenas sine calce. Et sicut nunc οἰκήματα non vertimus adiculas, (ut inepte interpretes, & jam alibi monere debuimus) sed conclavia; sic quoque οἴκῳ, quae vox frequenter ab Luciano in hac descriptione usurpatur, non domus aut habitatio verti debuit (& quæso quot ab illis domus hic supponuntur?) sed cubiculum aut conclave, aut oecos, ut eam vocem in ista significatione propriam sibi vindicarent Latini architecti, quod & ipsum passim non observatur. Denique quum dicit εἰκόνες λίθῳ λευκῷ utique non sufficit, si cum Salmuriensi reddas marmorea imagines (an credidit marmor non esse nisi candidum?) sed potius cum Opsopæo ex albo lapide.

82. Εἰσιόντα δὲ τούτων] Intellige ἄνθρωπον. Ἄνθρωπον εἰσιόντα τούτων τὴν πύλωνα ἐκδύχῃ οἴκῳ. &c. F. G.

83. Οἴκῳ] Oecos Plinius etiam & Vitruvius vocant. Vid. Casaub. ad Theophr. Char. p. 224. M. du S.

84. Ἐν ἀριστερᾷ δὲ] Oecus ille, (vid. noster περὶ τῶ οἴκῳ) atrium illud magnum & commune, ita constitutum est, ut sinistrum sit conclavium, sive quod eodem reddit, ad dextram ingredientium per vestibulum habeat conclavia illa voluptuaria. De his conclavibus primo dicit auctor, ea decere balneum, deinde laudat a jucunditate & multa luce. Nempe eadem sunt, nisi

fallor, οἰκηώματα & ὑποχωρήσεις, quae non recte distinxit doctissimus Gronovius, bene alioqui de hoc loco meritis.

85. Τῶν ἐς] Aut hic aliquid deest, aut legendum τὰ ἐς τρυφὴν παρεκδυσμένη οἰκημάτια. F. G.

Τῶν ἐς] Adsentior Gijeto, aut ex praemisso iterum intelligendum ἔχων ἀφ' ἑκείνων, quo facto, vulgatum nondum rejicio, meliorem tamen lectionem quaero, quia ἀφ' ἑκείνων non satis convenit alteri huic membro.

97. Τῆς ἀρχαίας ἐργασίας] Sic supra P. t. c. 9. M. du S.

99. Εἰσελθόντας δὲ ὑποδέχεται] Cum videatur non continuare descriptionem oeci, in quo adhuc versatus est, sed ad novum membrum transire; velim legere tur in libro bono ἐξελθόντας. Exeuntes ex oeco adhuc descripto excipit &c. Si hoc non placeat, certe εἰσελθόντας significare debet, progressos ad interiora; & hoc secuti sumus.

Εἰσελθόντας] Nihil varietatis invenio; nam si ἐξελθ—reperirem, lubentissime id cum Gijeto recipere; quod enim paullo ante dixit εἰσιόντα δὲ τούτων ἐκδύχῃ, alia ratio est.

7. Ἐπὶ τούτῳ] Supra hanc. Post. F. G. I. c. Benedicimus dederat: supra hanc, quod Noster recte corrigit, post hanc; sive quae deinceps sequitur. Nam ἐπὶ cum casu dandi facillime τὸ sequens notare qui nescit, addeat Homer. Il. H. 163, —64, 65. ubi vel quater ita positum est, Τῷ δ' ἐπὶ Τυδείδῃς ἄρτο — Τόισι δ' ἐπὶ Αἰάλῃς — Τόισι δ' ἐπὶ Ἰδομενέῃς — Et 367. Τόισι δ' ἐπὶ

κ^α, οἰκων ἀπάντων κάλλισ^α, τῆναι
τε καὶ ἐγκαθέζεσθ^α προσήνεστα^α, καὶ ἐμ-
βραδύναι ἀβλαβέστα^α, καὶ ἐγκυλίσασθ^α
ὠφελιμώτατα^α, Φρυγίῃ καὶ αὐτὸς εἰς ὀρο-
φὴν ἄκραν σπασίλῃ. ἐξῆς δὲ ὁ θερμὸς
ὑποδέχε^α Ἀφροδ^α, Νομάδι λίθω
ἀφροκολλημέν^α. ὁ δὲ ἐνδον οἰκ^α κάλ-
λισ^α, Φωτὸς τε πολλῶ ἀνάμετ^α, καὶ ἰ-
ὡς πορφύρεα διηθισμέν^α.

Τρεῖς καὶ ἑτ^α θερμὰς πύλας παρέχε^α
λυσαιμὲν δὲ, ἐνέσι σοι μὴ τ^α ἀφ^α τ^α αὐ-
τῶν οἰκων αὐτὸς ἐπανίεναι, ἀλλὰ ταχεῖαν
τ^α ὅπ^α τὸ ψυχρὸν, δι' ἡμέρα θερμῶ οἰκ^α 2
ματ^α, καὶ ταῦτα πάντα ὑπὸ Φωτὶ με-
γάλῳ, καὶ πολλῇ τῇ ἐνδον ἡμέρᾳ. ὕψ^α
πρὸς τέτοις ἀνάλογα, καὶ πλάτη τοῖς μή-
κεισι σύμμετρα, καὶ πανταχ^α πολλὴ Χάρις
καὶ Ἀφροδίτῃ ἐπανθεῖ. καὶ γ^α τ^α καλὸν Πιν-2
δαρον, ἂ Ἀρχομένους ἔργα, πρόσωπον χρῆ
θέμεν τηλαυγές. τῆτο δ' ἂν εἴη ἐκ τ^α αὐ-
γῆς μάλιστα, καὶ τῆ Φέγ^α, καὶ τ^α Φω-
ταγωγῶν μεμηχανημένον. ὁ γ^α σοφὸς ὡς

alius, oecorum omnium pulcherrimus; ad
stationes ac sessiones jucundissimus, ad
commorandum minime noxius, ad voluta-
tiones commodissimus, Parygio lapide &
ipse ad summum usque tectum fulgens.
Deinde transitus excipit calidus, Numidi-
co lapide incrustatus. Interior deinde oe-
scus pulcherrimus, luce multa plenus, &
purpuræ instar floridus.

7. Tria hic labra calida praebebat. Cum
vero laveris, licet tibi non per eosdem redi-
re oecos, sed celeri via ad frigidam per
conclave mediocriter calidum, idque in
multa luce, & multo intus die. Ad haec
altitudines congruentes, & latitudines lon-
gitudinibus pro portione respondentes, &
multa ubique Gratia atque Venus enitet.
Etenim ex praeclari Pindari praecepto, *Quae*
opus incipiunt, faciem ponant e longinquo
fulgentem. Haec autem contigerit maxi-
me, e splendore, & luce, & fenestris,
si quis machinetur. Sapiens enim vere

Hip-

^a Ἀρχομένους] Ἀρχομένους marg. *Al. W.* Ἀρχομένους voluit.
^c Φωταγωγῶν] Φωταγ. male *S. A.* Recte *Fl. J. P.* &c.

^b Αὐγῆς] Restitui ex *L. & Fl.* Αὐγῆς Edd. cett.

Εὐρύπυλ^α — Addatque notata ad Nostri *Asin.* c. XI.

J. F. R.

10. Ἐγκυλίσασθ^α] Non jacebant tantum nudi, sed &
volutabantur. Nunc etiam in oriente a balnei mini-
stro artus fricantur, extenduntur, premuntur, & quas-
santur. Quod ab eruditiss. Syro Theochari Dadichi
nunc Hagae comitum (ann. MDCCXXII. desinente)
sitim orbis visendi explente; a quo viro aliquando, si
Deus vitam & post labores tot itinerum studiorumque
exantlatos requiem concesserit, magna orbi literato &
curiosâ exspectanda sunt, quibus & veterum scriptis
lux magna accedat, & artes historiaeque recentiorum
seculorum excolantur.

M. du S.

13. Νομάδι λίθω ἀφροκολλημέν^α] Sic vertit Obso-
pocus: *Nomadio lapide coagmentatus*. De Nomade lapi-
di in Latinis auctoribus nihil legi. Numidico lapide
debebat credo vertere; nam Numidæ dicuntur Græce
Νομάδες. Tum ἀφροκολλημέν^α male vertitur *extrin-
seus*, melius, si incrustatus dixisset.

J. P. a G.

17. Πυλῆς] Conf. supra *Is. β. c. XI. f.* *M. du S.*

26. Ἀρχομένους ἔργα] *Pindar. Ol. VI. 4. M. du S.* Ubi
in *Ed. Steph.* lego — ἀρχομένους δ' ἔργα &c. quod id-
circo addo, ut adpareat non male marginem *Al.*

Wesselingi habere ἀρχομένους, modo jam addas δ', ex quo
male picto, in Luciani quodam Codice, vulgatum
ἀρχομένους forsan est natum. Nec alienum est ἀρχομέ-
νους sic absolute poni, ut ἀρχ^α ἱππικῶν. *Annus incipi-
tur*, vel *incipit se*. Vel δὲ πρὸς ἀρχομένους, *ab inci-
piente usque nocte*, sive *prima de nocte*, ut (monente
Seeph.) interpretatur *Cicero*. Cui addo *Theogn.* vi. 586.
Ποιήσων μύλλαι, πρήγματ^α ἀρχομένους. Sed quia ac-
cusandi casus ad χρῆ relatus, non est absurdus, nihil
sine auctoritate Lucianeorum Codicum immutarim.

J. F. R.

27. Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τ^α αὐτῆς μάλιστα] Cur sic po-
tissimum loquatur auctor, & non maluerit ἐκ τῆ αὐ-
τοῦ, plane non capio, quum nihil vel præcedat, vel
sequatur, unde istud foeminiuum dependeat. Sed est
vitiū, legendumque ἐκ τ^α αὐγῆς, orto errore, ut vi-
detur, ex codice majusculis literis scripto, & illic
confuso charactere T & Γ.

J. G.

Τοῦτο δ' ἂν εἴη ἐκ τ^α αὐτῆς μάλ.] Ubi legitur, τοῦτο
δ' ἂν εἴη ἐκ τ^α αὐτῆς μάλιστα, καὶ τῆ Φέγ^α, sagacissime
pro αὐτῆς vidit *Cl. Gronovius* corrigendum esse αὐγῆς.
Utique αὐγῆς clare habet editio Florentina. Sequitur
continuo, καὶ τ^α Φωταγωγῶν; corrige Φωταγωγῶν, ut
iti-

Hippias oecum frigidarium fecit, ut in βορρᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν, ὥστε αἰμοῖρον ἐδὲ τῷ μεσημερινῷ αἰέρι· τὸς δὲ πολλὰ τῷ θάλαττος δεομένους, νότῳ, καὶ εὐρῳ, καὶ ζεφύρῳ ὑπέθηκε.

8. Quid deinde tibi dicam Palaestras, & communes eorum, qui vestes custodiunt, commorationes, celerem habentes ad lavacra nec per ambages transitum, utilitatis pariter causa & salubritatis? Et ne putet aliquis, parvum me opus oratione exornandum suscepisse. In communibus enim excogitare nova pulchritudinis specimina, non parvae sapientiae esse arbitror equidem. Quale sane hoc quoque opus nobis admirabilis ille Hippias eduxit, quod omnes habeat virtutes balnei, utilitatem, opportunitatem, claritatem, proportionem; quod loci ingenio accommodatum sit, quod usum sui securum praebeat: sellarum familiaricarum duo-

d βορρᾶν] βορᾶν Edd. priores male. e τὰ] Omittit Fl. & merito. f πάσας] Πᾶσας male f. g Ἀφίδων] Sic dedi ex Fl. & Schol. Ἀμφίδων Edd. cett. h Δυσὶν] Sic recte L. B1. P. Δυσὶν Fl. f. V2. H. Fr. S.

50. Ἀφίδων] Ἀφιδῶν ὁ ἀπόπατ· V.

itidem recte Florentina. Post paullo, τὴν ψυχροδῶν οἶκον, εἰς βορᾶν προκεχωρηκότα ἐποίησεν. repone βορᾶν (vel βορρᾶν, siquidem & βορρᾶς dicitur) fecit conclave frigori excipiendo aptum, in boream spectans. Quod hic εἰς βορᾶν προχωρεῖν, id infra in De Syria Dea c. 28. εἰς ἀνέμον βορᾶν κατακρυπᾶν dicitur.

Ibid. τῆς αὐτῆς] Lege τὴν αὐτῆς.

28. Φαλαγγῶν] Quod Cl. fens. monet sic scribendum, id praeter Fl. etiam recte habebat f. H. P. aliaque.

31. βορᾶν] Cl. fens. Prave antea in omnibus βορᾶν legebatur.

βορρᾶν] Non potui quin hoc invitis Edd. mutarem.

βορᾶν enim esca est, Long. Pass. 2. p. 74. ἀλλ' ὁμοῦς βορᾶν ἰχθύων θάσσω. Vel orsonia, ut vertit Cl. Hemst.

T. I. Tim. c. 8. med.

Ibid. Οὐκ αἰμοῖρον ἐδὲ τῷ μεσημερινῷ.] Ut nempe non quickscens aër esset, sed copiose a Septentrionibus adfluens, angustum versus meridiem exitum haberet, caque ratione ventilatus esset salubrior.

50. Ἀμφίδων] Fl. Ed. & Schol. ἀφίδων. Mox L. & B1. δυσὶν pro corrupto ceterorum δυσὶν.

Tom. III.

Ἀφίδων μὲ ἀναγκαίων] Non tam Scholiastae auctoritas me movet, quamquam illa quoque, ut legendum sine dubio putem ἀφίδων μὲ ἀναγκαίων δυσὶν ἀναχωρήσειν· quam attentior loci ipsius atque rei consideratio. Bivium, quod adhuc dederunt, plane ἀπροσδύνουσαν. Circuitus forte possit applicari ad balneum: sed repugnat quod ἀναγκαῖοι vocantur, quod ἀναχωρήσις. Architecti laus non minima (Cic. de nat. Deor. 2, 56.) avertere ab oculis & naribus dominorum, ea quae profluentia necessario tetri aliquid essens habitura. Sed res est manifesta, & quae subolere unicuique potest. Nec minus δυσὶν legendum esse, non δυσὶν, quod libros occupavit.

Ἀμφίδων] Ego cum Schol. ἀφίδων legendum censeo; qui recte de secessibus ad exonerandam alvum interpretatur, idque suadet additum ἀναγκαίων, quo tamquam honestiore vocabulo, significari solere alvi defectionem, notum arbitror ex Epict. Sent. 88. p. 134. καὶ τὴν ἀναγκαίαν ποιήσασθαι, ἀποκρίναι ἐκ τῆς ταύτης. Adde Diod. Sic. IV. p. 297. pr. χρεία ἀναγκαία, ubi Cl. Wess. & illa Epicteti addidit.

K

51. Ἐξῆ-

σειν, ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον.
 ὥρων δὲ διττὰς δηλώσεις, ἢ μὲν δι' ὕδα-
 τος καὶ μυκήματος, ἢ δὲ δι' ἡλίου ὅτι
 δεικνύμενον. ταῦτα ἰδόντα μὴ σποδῆναι ἢ
 πρέποντα ἔπαινον τῷ ἔργῳ, οὐκ ἀνόητος μό-
 νον, ὁ ἀλλὰ καὶ ἀχαρίστου, μᾶλλον δὲ βα-
 σκάνου μοι εἶναι ἔδοξεν. ἐγὼ μὲν ἔν εἰς δύνα-
 μιν καὶ τὸ ἔργον, καὶ τὴν τεχνίτην, καὶ δημιερ-
 γὸν ἡμετέραν τῷ λόγῳ. εἰ δὲ θεὸς ᾧ ὁ
 χοὶ καὶ λούσασθαι πᾶσι, πολλὰς οἶδα καὶ
 ἄλλας ἐξωντὸς κοινωνήσοντας μοι ἔπαινον.

bus secessibus, & januis pluribus, apertum:
 horarum gemina indicia, alterum per aquam
 & mugitum, alterum per solem, exhibens.
 Haec si quis viderit, neque dignam operi
 laudem tribuerit, ille non stupidus modo,
 sed ingratus etiam, vel invidus potius mi-
 hi videatur. Ego proinde pro viribus &
 opus, & artificem, atque auctorem mune-
 ris oratione remuneratus sum. Si vero for-
 tuna praebuerit, ut etiam lavare quandoque
 hic possim, multos novi & alios in partem
 laudum mearum venturos.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ, Η ΔΙΟΝΥ- ΣΟΣ.

PRAEFATIO, SEU BAC- CHUS.

Ὅτε ὁ Διόνυσος ἐπ' Ἰνδοὺς στρατὸν
 ἤλασε (κωλύει γὰρ ἔδεν, οἶμαι, καὶ)

Um exercitum contra Indos duceret
 Bacchus, nihil enim, opinor, prohi-
 bet

α Ὅρων] Bene W. P. Ὅρων male cett. β Ἀλλὰ ἐ ἀχαρ. &c.] Ἀλλὰ ἐ βασκάνου ἐ ἀχαρίστου μοι μᾶλλον
 marg. A. c. Mo] Mh male J. d Καὶ ἄλλας] Omittit Fl. ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ] Sic Edd. Προλαλία Schol. Index
 H. & Wech. H] Sic Fl. &c. O Schol.

51. Ἐξόδοις τε πολλαῖς τεθυρωμένον] Non notant hæc
 verba, ut credidit Benedictus, multis januarum egressi-
 bus munitum (& quæso quid est muniri egressibus ja-
 nuarum?) sed ut recte Oporæus, multarumque ja-
 nuarum egressibus patens.

Ibid. Τεθυρωμένον] Pervium. F. G. Bene; nam θυρώ
 est janua vel janua facio, Aristoph. Av. 614. — ἐδὲ
 θυρώσαι χρυσάισι θυράσι.

52. Ὅρων] Corrige ὁρων. F. G. Idem Cl. Fens. quo-
 que monet in Lectt. Lucian. p. 362. Et vel sine libro-
 rum auctoritate sic edi curassem, adeo res est mani-
 festa.

Ὅρων — μυκήματος] Non igitur simplex clepsy-
 dra hic indicatur, sed operosior & magis artificiosa
 machinatio Ctesibiana, de quo genere Vitruvius 9, 9.
 ubi inter multa deliciarum genera etiam horologiorum
 ex aqua comparationes memorat, in quibus præter
 caetera etiam buccinae canunt, qui est ipse μυκήτης,
 bubulae vocis imitatio.

Ibid. Δι' ὕδατος καὶ μυκήματος] Qua ratione hæc
 horologia aquatica fuerint constructa, ut murmure ac
 sonitu simul horas indicarent, accurate exponere ne-
 queo, nec festinatio finit addere aut examinare quæ
 super his adnotavi. Quare videat curiosus Lector Pan-
 cirol. memorab. ab H. Salmuth conversa, T. 2. Tit.
 X. de horologiis, figurasque clepsydrarum antiquarum
 ap. Peraltium in Vitruv. Gallico. Item Casaub. ad

Athen. IV. c. 17. p. 294. Philip. Carol. animadv. 2.
 in A. Gell. III. c. 3. Salmas. ad Solin. a p. 447. ad 458.
 atque alibi; aliosque quos indicat Pinellus in addita-
 mentis Tom. IX. Thesauri Graev. infertis p. 514. f.
 & seq. De horolog. Solari Romae in foro, Memoir.
 de Literat. T. II. p. 271. ac Bargaeum de obeliscis,
 Thes. Graev. T. IV. p. 1905. & potissimum p. 1922.
 Et Interpretes Petron. ad Sat. 26. fin. & 71. fin. Ut a-
 lios omittam. Sonitum etiam excitatum fuisse a cal-
 culo singulis horis in pelvim decidente, cum Panci-
 rollo Tit. X. de horologiis, probabile credo. J. F. R.
 60. Πολλοὺς ἐ ἄλλας] Male posteriora in Fl. esse o-
 missa, testatur Luciani consuetudo. Conf. supra Phi-
 lostr. c. 19. ubi & καὶ ante ἄλλο. Τί ἐν ἐ ἄλλο ποιοῦν-
 τα ὁρᾷ; sed πολλοὺς ἐ ἄλλας plane uti hic, in Rhet.
 Praec. c. xi. ipso init. ac saepe alibi. Item in Tab.
 Cebes. statim in pr. ἐν ᾧ πολλὰ μὲν ἐ ἄλλα ἀναθήματα
 ἐπισκοποῦμεν.

9. Ὑπὲρ τὴν στρατὸν] Etli περὶ quod Solan. vult, usi-
 tatius: tamen ὑπὲρ verum credo, quod reliquorum
 ὑπὲρ idem suadeat, & περὶ longius a literarum ductu
 recedit, quod potius cum παρὰ confundi amat. Sed
 recte ὑπὲρ pro περὶ usurpari, adeoque & hoc nomine
 nihil opus esse correctione, vid. supra dicta ad Gall.
 c. 18. med. Quin & Homer. ὑπὲρ cum accus. pro πε-
 ρι. II. Z. 524. — Ὅθ' ὑπὲρ σέθεν αἰχμὴ ἀκούω. quando de
 te probra audio. Sed præter exempla ad Gall. l. d. ad-

bet etiam Bacchicam vobis fabulam enarra-
re; ita ajunt contemta esse ab illis homini-
bus ipsius principia, ut adventantem deri-
derent, vel potius ipsius audaciae misere-
rentur, qui statim ab elephantis concul-
candus esset, si aciem contra auderet in-
struere. Audierant enim, puto, explora-
tores absurda quaedam de illius exercitu
narrare, Phalangem ipsius & ordines esse
mulieres infanas & furentes, hedera corona-
tas, praecinctas hinnulorum pellibus, hastis
quibusdam parvis instructas, sine ferro, he-
dera ornatis & ipsis, levibusque parmulis,
bombos, si quis modo attingeret, reddent-
ibus; nempe clypeis assimulabant etiam
tympana: paucos autem quosdam inter eos
versari rusticos juvenes, nudos, saltantes
cordacem, qui caudas haberent, cornutos
corniculis, qualia recens natis haedis subna-
cuntur.

μῦθον ὑμῶν διηγῆσάσθαι Βακχικὸν) Φασὶν
ἔτα κάλαφρονῆσαι αὐτῷ τὰ πρῶτα τῆς
ἡθροῦς τῆς ἐκεῖ, ὥστε καλαγελαῖν ὅτιόν-
τῃ, μᾶλλον δὲ ἐλεεῖν τὴν πόλιν, ὥς
αὐτίκα μάλα ὁ συμπαληθσομένης ἐπὶ
τῇ ἐλεφάντων, εἰ ἀντιτάξαιτο. ἤκουον γὰρ,
οἶμαι, τὴν σκοπῶν ἀλλόκοτον ὑπὲρ τῆς
ἰοτίας αὐτῷ ἀγγελλόντων, ὥς ἡ μὲν Φάλαγξ
αὐτῷ καὶ οἱ λόχοι γυναῖκες εἶεν ἄκφρονες
καὶ μεμνηναίαι, κιττῷ ἐτεμνύμαι, νεβρίδας
ἐνημνύμαι, δόρατά τινα μικρὰ ἔχουσαι,
ἀσίδηρα, κιττοποίητα καὶ ταῦτα, καὶ τινα
ἰσμελτάρια κῆφα, βομβέοντα, εἰ τις μόνον
προσάψαιτο (ἀσπίσι γὰρ εἶκαζον καὶ τὰ τύμ-
πανα) ὀλίγους δὲ τινας ἀγροίκους νεανίσκους
εἶναι γυμνούς, κόρδακα ὀρχυμένους, ἑρὰς
ἔχοντας, κεράσας, οἷα τοῖς ἀρτί γενηθεῖ-
20σιν ἐρίφοις ἐπιφύει).

Καί

a Ως] Abest a Fl. b Συμπαληθσομένης] Sic recte Fl. Fr. B2. P. S. Συμπατησομένης f. c Ὑπὲρ] Hoc dedi
ex f. & L. Ὑπὲρ Fl. Ald. H. P. S. &c. male. Περὶ vult Solan. d Κεράσας] Καὶ κέρατα Marc. & L. In vulgato
conspirant Edd.

9. * Σκοπῶν] Τῶν καλασκοπῶν. G.
17. Ἀγροίκους πᾶν.] Εἰδῶ Σατύρων. G.

* Titulus horum scholior. in Editis erat Προκαλιὰ δὲ Διόν-
σο. In C. vero Προκαλιὰ δὲ Διόνσο. f. F. R.
† Κόρδακα] Κόρδακα Editā male, quod ad Lucianum ac-
commodavi. f. F. R.

legata, non longe quoque abit hoc Epicteti p. 149. Ed.
Rel. ἀμύνοντες ὑμῶν βοσούλιν), quod et si super nobis
consuluis recte ad verbum reddas, tamen revera ὑπὲρ
in talibus significat, id quod ad nos spectat, & ita
cumd. sensum haec Luciani admittunt. f. F. R.

14. Ἀσίδηρα] Contra Diad. Sicul. III. c. 64. ait fer-
rum latuisse sub hedera. Sed quis in hujusmodi fabu-
lis consensum requirit? f. F. R.

16. Ἀσπίσι γὰρ εἶκαζον] Interpositio (ἀσπίσι γὰρ εἶ-
καζον ἐν τὰ τύμπανα.) Th. M.

17. Νεανίσκους] Τούς Σατύρους. Satyros. F. G.

18. Οὐράς ἔχοντας κεράσας] Οὐράς ἔχοντας ἐν κέρατα.
Th. M.

19. Κεράσας] In L. καὶ κέρατα, uti volebat vir Cla-
rissimus; sed ego vulgatam genuinam puto; sic enim
iterum infra Εκκαλ. c. 4. f. de iisdem Satyris κεράσας
οἷα τοῖς ἀρτί γενηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέρατα ἐπιφύεται. Sic
autem loqui amat Noster. Vide Διφ. c. 3. ὑμνιόπτερον
δὲ, οἷα ταῖς — ὑπερτίσι τὰ πτερά. M. du S.

Κεράσας, αἷα] Vereor, ut vera sit, quam Marcellus
hic ex librone an ex ingenio? profert, lectio, καὶ κέ-
ρατα.

18. † Κόρδακα] Εἰδῶ ἀπρεπτοῦς ἐν αἰχρᾷ ὀρχήσις
ὡς ἀπλησίως τῇ πυρίχῃ. V.

† Τῇ πυρίχῃ] Ita ex C. correctum, quum in Editis esset
πυρίχης, & sine articulo. In eodem C. autem additur: ὅ-
ρασιν ἰδιωτικῶς κέρδαν. f. F. R.

κεράτα & ob id ipsum vereor, quia nimis facilis est,
quam nemo librarius in alteram, quae libros obtinet,
mutaturus fuerat. Κεράσας jungendum cum accusati-
vis reliquis: οἷα per synesin s. syllepsin dicere malis
aut ellipsin adeo (omnia enim ista nomina huic figu-
rae accommodari videas) refertur ad κέρατα quae in
κεράσας latent: id qui concoquere non poterant, mu-
tationem susceperunt. f. M. G.

Κεράσας οἷα] Optime judicat Cl. Gesn. sanum esse
vulgatum; tacite enim respicitur ad κέρατα intel-
lectum, qualibus gaudent Graeci pariter ac Latini. Cic.
vel durius ad Fam. XII. 1. Ut ego quidem ἐν urbi ἐν
aio diffiderem urbano; sed ita COMPRESSA EST, ut
videatur — tui futuri. Ubi post compressa est intel-
ligitur turba vel seditio, cujus tamen nulla praecessit
nec sequitur expressa mentio. Philostr. I. XXV. p. 536.
pr. Πατρις Ἡράκλειος — ἐπαινοῦντες. Noster Tim. c. 9.
ad Ἀττικὴν refert αὐτοῖς. Adde Hemst. ad Nigr. c. 1.
pr. Nos ad 2. Ver. Hist. c. 37. No. 97. ubi πλοῖα κα-
λοκύνθονα sequente αὐτῶν. Pro Imag. c. 9. Et Cl. Wessel.
ad Diad. Sic. I. 93. No. 4. & XI. 25. No. 65. Ac mi-
K 2 r2-

Καὶ ἡ στρατηλάτις αὐτῆς, ἐφ' ἑρ-
ματῶν ὀχλαῖς παρδάλεων ὑπεζευγμένων,
ἀγένειον ἀκριδῶς, ἐδ' ἐπ' ὀλίγον χνοῶντα
ἡ παρειῶν, κεράσφορον, βόλβουσις ἐστραφαν-
μένον, μίτρα ἡ κόμην ἀναδεδεμένην, ἐν πορ-
φυρίδι, καὶ χρυσῇ ἐμβάδι. ὑποστρατηγεῖν δὲ
δύο, ἕνα μὲν τινα^a βραχὺν πρεσβύτην,
ὑποπαχυν, προγάστορα, ρινόσιμον, ὧτα
μεγάλα ὀρθία ἔχοντα, ὑποτρομον, νάρθη-
κι ἐπερειδόμενον, ἐπ' ὅντα τὰ πολλὰ ἰπ-
πέουσια, ἐν^b κροκατῶ, καὶ τῷτον πᾶν
ἑπιθανόν τινα συλλαγματάρχην αὐτῆς. ἔτε-
ροι δὲ τεράστιον ἄνθρωπον, τράγα τὰ νέρθεν
εὐκίοντα, κομήτην τὰ σκέλη, κέρατα ἔχον-
τα, βαθυπώγωνα, ὀργίλον καὶ θυμικόν,
δατέρᾳ μὲν σύριγγα φέροντα, τῇ δεξιᾷ δὲ
ράβδον καμπύλην ἐπιημένον, καὶ πεισικ-
τῆς τὰ ὅλον τὸ στρατόπεδον. καὶ τὰ γύναια
δὲ φοβεῖσθαι αὐτὸν, καὶ σείειν ἠνεμαμένους τὰς
κόμας, ὁπότε προσίοι, καὶ βοᾶν,^d εὐ οἱ

2. Ac ducem quidem ipsum curru vehi
iunctis pardalibus, plane imberbem, ne par-
va quidem lanugine vestitum genas, cornu-
tum, coronatum uvis, mitra revinctum
comas, amictum purpura, & auro calcea-
tum: duces sub ipso duos, unum brevem,
senem, crassiusculum, ventricosum, sinum
naribus, auribus longis & erectis, tremu-
lum, innixum baculo, asino vectum ple-
orumque, crocota indutum, atque adeo
congruentem plane agminis sub illo ducto-
rem; alterum porro prodigiosum hominem,
capro inferiori parte similem, cruribus hir-
sutis, cornutum, barba prolixa, iracun-
dum & vehementem, qui altera manu fe-
rat fistulam, dextra vero baculum incur-
vum intentans, exercitum totum circumsal-
tet: territas autem ab illo mulierculas, ja-
ctare permisos ventis capillos ad illius a-
loventum, & clamare Evoe; suspicari autem,
hac

^a Βραχύν] Sic Fl. Ald. V2. Fr. H. B1. P. S. Τραχύν f. & marg. A1. ^b Κροκατῶ] Recte S. sola. Κροκατῶ
media correpta cett. omnes male. ^c Πιθανόν] Constans lectio. Απιθανόν vult Solan. ^d Εὐ οἱ] Sic f. Ald. S.
B1. Eὐοί Wech. Εὐ οἱ. Fl. Εὐ οἱ. P. H.

25. Μίτρα] Μίτρα ἡ ἐπὶ μετώπῳ ἄκρῳ χρυσοῦν ἔχουσα
φίλλιον, ἀρχῆς ἀν εἰς ἡ βασιλείας σύμβολον. V.
27. Τρ. πρεσβύτην] * Εἰδῶ Ἰκαρίῃ. V.

28. Προγάστορα] Μεγαλοκόλιον. V.
32. Ἐτερον δὲ τεράστιον] Εἰδῶ Πανός. V.

* Εἰδῶ Ἰκαρίῃ] Sic V. prave. Quem enim Icarium som-
niavit, is Silenus est. Vide & Scholion 2. ubi veram & ge-

nuinam scripturam habemus; & 9. ubi Scholiasten errasse
parebit. M. du S.

tare Stephanum & Rhodom-talia corrigentes. f. F. R.

25. Μίτρα τὴν κόμην ἀναδεδιμένον ἐν πορφυρίδι] Fieri
non potuit, quin dum hæc sic junguntur ab inter-
pretibus, in iis intelligendis errarent. Et tamen quam
ingeniose ista verterunt *mitra purpurea comam revin-*
ctum? Sed duo prædicantur ab auctore, cujus verba
sic distigue ἀναδεδιμένον, ἐν πορφυρίδι, & verte *mitra*
comam revinctum, *purpurea in veste*. f. G.

Ibid. Ἐν πορφυρίδι] Interpres: *mitra purpurea comam*
revinctum. Verte: *in veste purpurea & aureo cothur-*
no. f. G.

27. Βραχύν πρεσβύτην] Sileni imaginem & descri-
ptiones persequitur, neque hoc loco prætermisso Pe-
rixonius ad *Ælian.* V. H. 3, 18. f. M. G.

Βραχύν] Ne suspicere *πραχύν* melius esse, quod bar-
batus senex intelligatur; nam id paullo post sequitur.
Et quis demum ignorat breviter corporis in bello
contemptui haberi solitam, qui *Iacium*, *Curtium* ac

Caesarem legerit; quare unum hoc tantum ex *Caes.* 2.
B. Gall. c. 30. adferam: quibus viribus, præsertim
homines tantulae staturae (nam plerisque hominibus Gal-
lis, præ magnitudine corporum suorum, brevis nostra
contemptui est) tanti oneris turrim in muros sese colloca-
re considerent? Ubi & Graecus Interpres priora reddi-
dit: ἄλλως τε βραχύτατοι ἄνδρες. Sic πῶς βραχύν *Thu-*
cyd. VII. c. 29. f. F. R.

Ibid. Πρεσβύτην] Σιληνός. f. G.

28. ὧτα μεγάλα &c.] Cauda non instruxit hunc
Bacchi nutritorem Lucianus, quod tamen facit *Diod.*
Sic III. c. 71. ubi id observat *Wess.* eumque rarius con-
spici in nummis & gemmis, ait. Sed si hoc tanti est,
adderem, conspici in marmoribus; At quum pluri-
mum asino infideat, cauda non adparet. Ceteram
formae Sileni, Panis ac Satyrorum descriptionem vid.
etiam infra *Deor. Conc.* c. 4. & 5. Et supra T. I. *Deor.*
Dial. XXII. f. F. R.

32. Ἀπὸ

hac voce appellari ab illis dominum. Gre-
ges porro jam direptos a mulieribus, & di-
laceratas vivas adhuc pecudes; esse enim il-
las crudivoras.

3. Audientes ista Indi & rex illorum,
ridebant, ut probabile est, neque contra
educere exercitum, aut aciem struere, ope-
rae pretium censabant. Sed, (si modo o-
mnino educere contra eos placeat) mulieres iis
immittere, si prope venissent; ipsis autem
viris etiam vincere indecorum videbatur, &
interficere mulieres furentes, & mitratum
muliebriter ducem, & ebrium parvum se-
niculum, & alium semimilem, & saltato-
res nudos, omnes ridiculos. Cum vero
nunciaretur jam igne vastare regionem Deus,
& cum ipsis hominibus cremare urbes, &
silvas incendere, & Indiam universam bre-
vi tempore implere incendiis (nam Bacchi
atma ignis, patrius illi & de fulmine) hic

τὸ τοῦτο δ' εἰκάζειν καλεῖται αὐτῶν τὸ διορί-
σιν· τὰς δ' ἐν ποίμνας, διηπάσας ἤδη
ὑπὸ τῶν γυναικῶν, καὶ διοπάσας ἐπὶ ζῶντα
τὰ θρέμματα· ὁμοφάγους γὰρ τινὰς αὐτὰς
45 εἶναι.

Ταῦτα οἱ Ἴνδοι καὶ ὁ βασιλεὺς αὐτῶν
ἀκρόντες, ἐγέλων ὡς τὸ εἶκος, καὶ ἐδ' ἀν-
τεπεξάγειν, ἢ ὡς αὐτὰ πρὸς ἑξῆς· ἀλλ'
εἴ ποτε ἄρα τὰς γυναῖκας ἐπαφῇσιν αὐτοῖς,
οἱ πλεονεχέοντες γένοντο, σφίσι δὲ καὶ νικᾶν αἰσχρὸν
ἐδόκει, καὶ φονεῦν γυναῖκα μεμνηότα, καὶ
ἐθελύμηνον ἀρχόντα, καὶ μεθυσθὲν σμικρὸν γε-
ρόντιον, καὶ ἡμιστρατιώτην ἄλλον, καὶ γυμ-
νήτας ὀρχησάτας, πάντας γελοῖους. ἐπεὶ δὲ
55 ἠγγέλλετο πύρπολιν ὁ θεὸς ἤδη καὶ χό-
ραν, καὶ πόλεις αὐτάνδρους καὶ ἀφλέγων, καὶ
ἀνὰ πᾶν τὰς ὕλας, καὶ ἐν βραχεὶ πᾶσαν τὴν
Ἰνδικὴν ἡ πύρρος ἐμπεπληκώς (ὅπλον γὰρ
τοὶ Διόνυσιοι τὸ πῦρ πατρῶον αὐτῶν,
δοκὰν τῷ κεραυνῷ) ἐνταῦθα ἤδη σπευδὲν ἀνε-
λαμ-

e Τούτου] Τούτου Pell. f Θηλύμηνον] Nil mut. Edd. Sic Fl. W. P. &c. Φλογὸς f. & L.

g ἠγγέλλετο] ἠγγέλλετο Fl. & marg. A. W. b Πύρρος]

32. Ἀπιανόν] In omnibus libris nostris antea lege-
batur *απιανόν*, nullo aut absurdo sensu. Certissima est
emendatio haec nostra; nihil enim tali legato *absur-*
dus.

Πιθανόν] Lubens dedissem *απιανόν*, si ullus Cod. aut
Ed. praeiret. Jam potest ironice intelligi, etsi paullo
aegrius ita accipiam, quia primum ducem aperte
contemptum inducit, adeoque & alterum serio despe-
ctum proponi verisimile est.

Ibid. Ἐτερον δὲ] Τὸν Πάντα. F. G. R.

33. Τράσιον ἑνὸς ἀνθρώπου] Sic infra Ἐκκλ. c. 5. γελοῖος.
Θεός ἐ τρεῖς ἄνθρωποι. M. du S.

34. Κέρατα] Cornua Pani ab antiquis afficta putat
Polyaenus, quia is cornuum in exercitu inventor Strat.

I. p. 9. M. du S.

Κέρατα ἑχέοντα] De Baceho cornuto vid. Diod. Sic.
L. III. aliquoties. F. F. R.

35. Ὀρχήλον] Sic de eodem Pane Theoc. I, 17, ἐν τῷ
πικρὸς καὶ οἱ ἐπὶ θρῆναι χολὰ ποτὶ ῥινὴν κάθηται.

40. Εὐεῖ — διορίσιν] Omissa viris summis Bochar-
io atque Huetio observatio, quam aequae facile ipsis
fuisse exornare, ac reliquas conjecturas, quas propo-
nunt, ille in Canaan 1, 18. hic Demonstr. Evang. Prop.

46 47 3. Nempe ipsum nomen Πιπῆ hic latere, dica-

rent, tetragrammatum & ipsum, solis vocalibus &
spiritibus constans, cui respondet apud septuaginta
interpretes κύριος. Qui diviserunt hanc vocem & εὐ-
εῖ vel εὐ οἱ scripsere, quod factum video in editis, qui
mihi patent, omnibus; illi votum forte, Bene illi!
interpretati sunt, quā ratione cum nobili illo *πῦρ*
8] — conveniret, quod in Judaica illa thyriophoria
(βακχεῖαν & hanc vocat Plutarchus Sympot. 4. 5.) in-
geminatum novimus.

Εὐ εἰ] Vid. Redi in notis ad Dithyramb. p. 17.
M. V. La Croze.

36. Τοῦτο δὲ εἰκάζειν καλεῖται αὐτῶν τὸ διορίσιν] Mi-
ror, cur vertant, quo nomine earum dominum vocari
conjice, quum non moneat vel jubeat auctor, sed nar-
ret speculatores conjicere ita vocari earum dominum.

48. Ἀλλ' εἴπω] Ἀλλ' ἔπει. F. G.

52. Θηλύμηνον] Hinc emendandus Suidas, apud
quem suo ordine Θηλύμηνος legendum, pro Θηλύμη-
νος. Confer Ἐκκλ. c. 4. M. du S.

Θηλύμηνον] Mitram ut effeminatum quid Rex Jar-
bas quoque exprobrat Aeneae ap. Virg. Aen. IV. 215.
Et nunc ille Paris cum semiviro comitatum Macedonia men-
tum mitra subnixus — F. F. R.

λάμβανον τὰ ὄπλα, καὶ τὰς ἐλέφαντας ὅτι-
σάξαντες, καὶ ἐγγαλινώσαντες, καὶ τὰς πύρ-
γους ἀναβήμενοι, ἐπ' αὐτὰς ἀντεπεξήσαν,
καταφρονῶντες μὲν καὶ τότε, ὀργιζόμενοι δὲ
ὅμως, καὶ συνίριψαι σπεύδοντες αὐτῷ τραλο-
πέδῳ τὸ ἀγένοιον ἐκείνον τραληλάττω.

Ἐπεὶ δὲ πλησίον ἐγένοντο, καὶ εἶδον ἀλλή-
λους, οἱ μὲν Ἰνδοὶ ἁ προτάξαντες τὰς ἐλέ-
φαντας, ἐπῆγον τὴν Φάλαγγα, ὁ Διόνυ-
σος δὲ τὸ μέσον μὲν αὐτὸς εἶχε, τὰ κέρασιν
δὲ ἂν αὐτῷ τῷ δεξιῷ μὲν ὁ Σειληνός, τῷ
ἐναντίῳ δὲ ὁ Πάν, ἡγῶντο· λοχαγοὶ δὲ
καὶ ταξίαρχοι Σάτυροι ἐγκαθειστήκεισαν. καὶ
τὸ μὲν σύνθημα ἦν ἅπασιν τὸ, ἔω οἱ. εὐθύς
δὲ τὰ τύμπανα ἐπαλαγέτο, καὶ τὰ κύμ-
βαλα τὸ πολεμικὸν ἰσήμεναι, καὶ τῷ Σα-
τύρων τις λαβὼν τὸ κέρασιν ἐπήνυλ' τὸ Ὀρ-
θιον, καὶ ὁ τῷ Σειληνῷ ὄντι ἐνυάλιον τι
ᾠγκήσατο, καὶ αἱ Μαινάδες σὺν ὀλολυγῇ
ἐνεπήδησαν αὐτοῖς, δράκοντας ὑπεζωσμέναι,
καὶ τῷ Θύρσῳ ἀκρῶν ἀπογυμῆσαι τὸ σιδή-
ρον. οἱ Ἰνδοὶ δὲ καὶ ἐλέφαντες αὐτῶν αὐτίκα

jam festinanter fumere arma, & ornatis ele-
phantis, atque frenatis, impositisque in il-
los turribus, contra illos educere, contem-
nentes illi quidem tum quoque, sed irati
tamen, & atterere festinantes suo cum exer-
citu imberbem istum imperatorem.

4. Cum vero prope & in conspectum
venissent, Indi constitutis in prima acie
elephantis, phalangem inducunt. At Bac-
chus mediam ipse tenet aciem, dextrum il-
lius cornu Silenus ducit, Pan finistrum:
ordinum vero & agminum ductores consti-
tuti Satyri: tessera omnibus illud Evoc.
5. Simul pulsantur tympana, & classicum
cymbala sonant, ac Satyrorum aliquis cor-
nu sumto incinit orthium, & Sileni asinus
Martium quiddam rudit, & insultant illis
cum ululatu Maenades, fuccinctae draconi-
bus, & de summis thyrsis ferrum nudan-
tes. At Indi & illorum elephantes, incli-
na-

ἁ Προτάξαντες] Ita dedi ex J. H. Ald. B1. & S. Προτάξαντες Fl. P. quod & adscript. marg. A1. ἂν αὐτῷ
αὐτῶν Fl. & marg. A1. sine dubio ex eadem. c ἔω οἱ] Sic jam & P. quae ante εὐ οἱ habebat. Εὐ οἱ J. etiam
& W. aliaque. Εὐοί. Fl. d ἰσήμεναι] Ita Fl. Fr. J. Wech. P. & c. Ἐσήμεναι vult Solan.

61. Ἐπισάξαντες] * Στρώσαντες. V. Σάγμα τὸ ἰδι-
ωτικὸν λεγόμενον σαρμάριον. G.

71. † Σειληνός] Ἄνω τοὺς ὑποστρατηγούς, ὅσοι δὲ τῷ
αὐτοῦ ‡ ἐικάσαι τὸ Ἰκάριον ἰδιῶς & τὸ Πάν· ἐνταῦθα ὄνο-

μασι τὸ Σειληνὸν παρῆν. καὶ τὸν τοῦτο, εἰ μὴ ταῦτα
οἰεῖται τὸ Σειληνὸν τῷ Ἰκαρίῳ (cur de Icario somniaret,
nihil erat: quod & ipse sui Interpretes optimus Lucian-
us hic ostendit. M. du S.)

* Στρώσαντες] Τρώσαντες Edit. Cler. Mutavit M. du S.
† Σειληνός] Ad alia verba relatum hoc scholion huc reθε

retraxit
‡ Εικάσαι] Εικάσθαι legebatur, quod correxit M. du S.

62. Ἐγγαλινώσαντες] Absurda haec omnino; nec
cum haec scriberet, aut Elephantem viderat, aut u-
sum rationemve regendi fando audiverat. M. du S.

75. Τύμπανα ἰπαταγέτο] Alibi πλαταγέειν dicitur,
vid. Lampe de cymbalis vett. c. 9. L. I. p. 48. seqq.
Sed alias non utebantur veteres tympanis in bello; ve-
rum quia adparatus est Bacchicus, etiam Bacchica in-
strumenta ad pugnam adhibentur, cymbalis enim ac
tympanis in festo Cybeles & Bacchi utebantur; & sic
Terentius ridiculam aedium expugnationem describens
coquum cum periculo etiam inducit. J. F. R.

77. Τὸ Ὀρθιον] Conf. supra notata ad Bis Accus. c.
XI. ubi Pell. τὸ ὄρθιον volebat, quod νόμον intelligatur;
sed quia & μίλῳ potest intelligi, & saepius neutro
gen. ab Nostro ponitur ὄρθιον, nihil mutandum. J. F. R.

78. Σειληνοῦ] Quamquam haec ad risum movendum
comparata leviori cura sint tractanda; vid. tamen Plut.
646. 2. σάλπινγξιν ἐχρῶν τὸ παράπαν, ὡς ὅταν φέγγου-
μιναις ἰμφιρές. M. du S.

95. Οἰόμφοι — ἀκούεσθαι] Quae ista est connexio:
dum putant a nobis audiri ridicula, talia credunt? quis,
inquam, sic loquitur de una quadam re, dum putant,
credunt? Corrupta haec esse, mihi non est dubium,
ac lenissima mutatione unius prope apicis posse resti-
tui, αἰόμφοι dum audiunt ex aliis, ut illi Indi ex
suis exploratoribus, credunt. Quae audiunt, ab invi-
dis forte sparsa, iis nimis temere assentiuntur. Au-
dacter recipi inter indubia Luciani verba suaderem, si
praesto esset vel libri unius auctoritas, vel succurreret
saltem, Lucianum aut alium bonum scriptorem ver-
bo

nato statim agrippae, sine more & modo fugiunt, nec intra teli iactum venire ausi, ac tandem vi superati captique abducuntur ab his, quos modo deriserant, experimento docti, non esse ex prima fama deridendos externos exercitus.

5. Verum enim vero, *Quid ad Bacchum iste Bacchus?* aliquis forte dixerit. Quod mihi videtur, (& per ego vos Gratias oro, ne me fanatico furore agi aut plane ebrium esse putetis, si me cum Diis comparem) simili ratione quosdam, atque Indos illos, ad novitatem disputationum affectos esse, ut ad mearum quoque. Nam cum audiunt Satyrica, & ridicula quaedam, & plane Comica a nobis recitari, talia ea esse credunt, nescio qua de me sententia imbuti. Ac partim quidem eorum plane non veniunt, quasi non oporteat descendentes de elephantibus aures praebeere comissionibus muliebribus, & Satyricis saltationibus: alii vero cum ad tale quid veniant, invento pro hedera ferro, neque sic redire audent, in-

ἐκκλινάσας, σὺν ἐδενί κόσμῳ ἔφρουγον, ἐδ' ἐντὸς βέλους γενέσθαι ὑπομείνας, καὶ τέ-
90 λῶσαι ἁπλόγῳ ὑπὸ τῷ τέως καταγελασμέ-
νων, ἔργῳ μαθόντες ὡς οὐκ ἐχρῆν ἀπὸ τῆς
πρώτης ἀκοῆς καταφρονεῖν ξένων τραλοπέδων.

Ἀλλὰ τί πρὸς τὸ Διόνυσον ἔτ' ὁ
90 Διόνυσος; εἴποι τις ἄν. ὅτι μοι δοκῶσι (καὶ
πρὸς Χαρίτων, μὴ με κορυβαντιᾶν, ἢ τε-
λέως μεθύειν ὑπολάβητε, εἰ τὰ μὰ εἰκά-
ζω τοῖς θεοῖς) ὁμοίον τι πάσχειν οἱ πολλοὶ
πρὸς τὰς καινὰς τῶν λόγων τοῖς Ἰνδοῖς ἐκεί-
νοις, οἷον καὶ πρὸς τὰς ἐμὰς. οἰόμενοι γὰρ Σα-
τυρικὰ, καὶ γελοῖα τινα, καὶ κομιδῇ κομικὰ
παρ' ἡμῶν ἄκρεα, τοιαῦτα πεπιτυ-
κασιν, οὐκ οἶδ' ὅ, τι δόξαν αὐτοῖς ὑπέ-
95 ρε. οἱ μὲν ἐδὲ τὴν δεξιὴν ἀφικνεῖν, ὡς ἐδεν
ἰδεῖν παρέχειν τὰ ὅσα κάμοις γυναικείοις,
καὶ σκιρτήμασι Σατυρικοῖς, καταβάνας ἀπὸ
τῶν ἐλεφάντων· οἱ δὲ ὡς ὅτι τοιούτῳ τι ἤκου-
τες, ἀντὶ τῆς κριτικῆς σίδηρον εὐρόντες, ἐδ'
95 ἔτ' ὡς ἐπαινεῖν τολμῶσι τῷ παρὰ δόξῃ τῆς
πρά-

e Διόνυσον] Λόγοι Fl. Sed ex glossa natum. f' Ἀκούει] Ἀκούσκει Fl. quod Solan. recipi voluit.

91. Κορυβαντιᾶν] Μαιεύει. V.

bo αἰῶμαι, pro αἰώ, quod ipsum poeticon est, usum esse. Sed ideo non damno conjecturam; cum facile observationem eorum qui Lexicis scribendis polien-
disve operam dedere, & meam, qui pauca nimis ad-
notare consuevi, fugerit. Praesto etiam caussa est,
ob quam verbo alio quam ἀκούειν usus esse potest Lu-
cianus; quia statim sequitur ἀκούειν. Ipsa deinde ra-
ritas verbi fecit, ut in οἰόμενοι mutaretur. F. M. G.

97. Ἀκούει] Ego vulgatum servo; nec enim Flo-
rentina semper supra ceteras sapit, sed infra Musc.
Enc. c. 6. vel male, fatente ipso Solano, ἀποκρούεται
habet, pro ἀποκρούεται. Nexus autem ipse satis docet
ἀκούειν bene procedere. Sed οἰόμενοι suspectum. F. F. R.

98. Οὐκ οἶδ' ὅτι δόξαν] Leviculum est mendum
cui similia jam in superioribus notavimus. Inde ta-
men factum, ut Interpres quoque parem dederit ver-
sionem, hoc est, mendosam. Vertit ille, nescio, quod
ita illis de me visum esset. Sed rescribendum οὐκ οἶδ'
ἔ, τι, &c. ac vertendum, Nescio quid illis de me vi-
sum fuerit. Nescio quid illi de me senserint, opinati
sint. F. F.

99. Οἱ μὲν ἐδὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικνεῖν] Interpretes, alii

ne principium quidem attingunt; qui si esset Luciani
senius, saltem scripisset ἐς τὴν ἀρχὴν. Sed innuit ali-
quid non veniunt. Et sic rectius attenderunt in Fu-
gitivis cap. 15. Ἀρχὴν γὰρ ἐδὲ τὴν ἀρχὴν δέχονται. Et
in Sympolio c. 28. fin. Ὡς ἐδὲ τὴν ἀρχὴν περιεῖλε ἔξω.
F. G.

2. Καταβάνας ἀπὸ τῶν ἐλεφ. Cum allusione ad In-
dos intelligit superbo quodam fastidio quosdam veni-
re nolle ad audiendas suas recitationes vel declama-
tiones. F. M. G.

5. Ἐπαινεῖν τολμῶσι] Non est hic sermo de laudi-
bus ac plausu, sed simpliciter de audiendi studio. Vi-
detur senex Lucianus forte ad primam fortunam Rhe-
toris, ex procuratore partis Aegypti, relapsus, (quod
idem suadet proxima praefatio f. Hercules) denuo stu-
dia audientium hac praefatione excitare voluisse. Que-
ritur, quosdam, audito, ludicra a se dici, plane non
venire: alios, qui ludicra audiendi consilio veniant,
seriis praeter spem turbatos, non audere... quid ex-
pectamus? laudare ne an redire? Redire profecto, nisi
vehementer me fallit animus. Illud unum agit hic,
ut inauditum se contemni deprecetur. Legendum cr-

πράγματ' τεθορυγημένοι· ἀλλὰ θάρρῶν
ἐπαγγέλλομαι αὐτοῖς, ὅτι ἦν καὶ νῦν ὡς
πρότερόν ποτε ^τ τελετῶν ἐθέλῃσιν ὅπι-
δαῖν πολλάκις, καὶ ἀναμνησθῶσιν οἱ πα-
λαιοὶ συμπόται ^β κόμων κοινῶν ^γ τῷ τότε
χθρῶν, καὶ μὴ κατὰφρονήσωσι ^δ Σατύρων
καὶ Σειληνῶν, πῶσι δὲ ἐς κόρον τῶ κρατῆ-
ρι ^ε τέττε, ^ε ἐκβακχεύσειν καὶ αὐτὲς, καὶ
πολλάκις μεθ' ἡμῶν εἶναι τὸ, ^δ εὖ οἱ.

Οὗτοι μὲν ἐν (ἐλεύθερον γὰρ ἀκοή) ποιεῖν-
των ὅ, τι καὶ φίλον. ἐγὼ δὲ, ἐπειδή τ' ἐτι
ἐν Ἰνδοῖς ἐσμεν, ἐθέλω καὶ ἄλλο ὑμῖν διηγῆ-
σασθαι τι ^τ ἐκείθεν, ^ε οὐκ ἀπροσδιόνυσον
ἐδ' αὐτὸ, ἐδ' ὧν ποιεῖμεν ἀλλότριον. Ἐν Ἰν-
δοῖς τοῖς Μαχλαίοις, οἱ τὰ λαῖα τῶ Ἰνδοῦ
πῶταμ, εἰ καὶ ῥῆν αὐτῶ βλέπεις, ὅπιν-
μόμενοι, μέχρη πρὸς ^τ Ὠκεανὸν καθήκονσι
ὡς καὶ τέτοις ἄλλοις ^ε ἐστὶν ἐν περὶ φράκτω,
καὶ πάντῃ μεγάλῃ χωρίῳ, συνηρεφεῖ δὲ κι-
τὸς γὰρ πολλὸς, καὶ ἀμπελοὶ, σύσκιον αὐτὸς
ἀκριβῶς ποιεῖσιν. ἐνταῦθα πηγαὶ εἰσι τρεῖς
καλλίσται καὶ ^ε διεδεσάται ὕδατ', ἡ μὲν
Σατύρων, ἡ δὲ Πανός, ἡ δὲ Σειληνῶ. καὶ
εἰσέρχοντο εἰς αὐτὸ οἱ Ἰνδοὶ ἀπαξ τῶ ἔτους,
ἐορτάζοντες τῷ θεῷ καὶ πίνονσι ^τ πηγῶν ἐκ
ἀπασῶν ἀπάντες, ἀλλὰ καθ' ἡλικίαν, τὰ
μὲν μεράκια ^τ ^τ Σατύρων· οἱ ἄνδρες δὲ ^τ
Πανικῆς· ^τ δὲ τῶ Σειληνῶ οἱ κατ' ἐμὲ.

pinata re perturbati. Verum audacter illis
denuntio, si nunc etiam, ut prius olim,
cerimoniam inspicere voluerint saepius anti-
qui nostri convivae, & recordati fuerint
commissionum illius temporis commu-
nium, neque contemserint Satyros ac Sile-
nos, biberintque ad satietatem de hoc cra-
tere; futurum, ut ipsi quoque occupen-
tur Baccho, & saepe nobiscum Evoc illud
ingement.

6. Atque hi quidem, liberum enim au-
dire, faciant, quidquid placuerit. Ego
vero, quando adhuc inter Indos versamur,
volo etiam aliud vobis de illis rebus enarra-
re, nec ipsum abhorrens a Baccho, nec ab
instituto nostro alienum. Apud Indos
Machlaeos, qui ad sinistra Indi amnis, si
secundum flumen respicias, pascentes ad
Oceanum usque perveniunt: apud hos igitur
nexus est in conspecto, regione non ad-
modum magna, sed opaca, hedera enim
multa & vites plane illam inumbrant. Hic
fontes sunt tres, pulcherrimae & pelluci-
dissimae aquae, Satyri unus, alter Panis,
tertius Sileni. Intranat illud nexus Indi
quotannis semel, sacrum facientes Deo, bi-
buntque de fontibus non omnibus omnes,
sed pro diversa aetate, adolefcentes nimirum
de Satyrorum fonte, de Panico viri, de Si-
leni autem mei aequales.

7. Quae

^α Τελετῶν] Bene Fl. Fr. Wech. P. & c. Τελευτῶν male J. ^β Κόμων] Κόμων male J. sola. ^γ Ἐκβακχεύσειν] Ἐκβακχεύσειν male Fl. ^δ Εὖ οἱ] Εὖ οἱ rursus Fl. Εὖ οἱ P. ^ε Οὐκ ἀπροσδιόνυσον] Restitutum ex L. & B. Οὐκ ἀπὸς ^τ Διόνυσον cett. ^ε Διεδεσάται] Διεδεσάται male Bz. Recte cett. ^ε Οἱ] Male abest ab J.

6. Τεθορυγημένοι] Ἐκπλαγύντες. V.

go pro ἐπανείν levi discrimine ἐπανείναι vel ἐπανείναι.
Infiniti enim circumflexi, quale esset ἐπανείν, quod
vix apice distaret ab ἐπανείν, exemplum desidero. Cer-
te sine fraude fuerit interpretationem dedisse, quae
non ex ἐπανείν, sed ex ἐπανείμι tracta sit. Reditum
hic peti, ex frequentiore reditu demum laudem spe-
rari, sequentia satis declarant.

18. Οὐκ ἀπὸς ^τ Διόνυσον] Οὐκ ἀπροσδιόνυσον hic
omnino legendum videtur.

Οὐκ ἀπροσδιόνυσον] Ita ut ego ante conjeceram,
Cod. L. & Bzf. Reliquae corrupte ἐκ ἀπὸς ^τ Διόν-
υσον.

Οὐκ ἀπὸς ^τ Διόνυσον] Miror, qui sustinere se ita
diu potuerit tam absurda lectio & ἀπροσδιόνυσον. Au-
sim ego vel contra omnes libros restituere, quod vix
dubito quin in aliquo superstit, ἀπροσδιόνυσον. Ver-
bum jam Ciceronis aetate (vid. Att. 16, 13.) ne de A-
thenaeo dicamus, notam adagii habebat: hic unice
convenit, cum quae sequitur narratio, non minus,
quam quae praecessit, ad Bacchi Comites & opera
pertineat.

19. Οὐδ' ὧν ποιεῖμεν ἀλλότριον ἐν Ἰνδοῖς] Οὐδ' ὧν ποιεῖ-
μεν ἀλλ. ἐν Ἰνδοῖς. Patescit narratione sequenti.

Ibid. Ἐν Ἰνδοῖς] Conf. Cl. Hemsterh. T. I. ad Nigr. §.

7. Quae igitur adolescentulis, cum biberunt, eveniant, aut quae viri audeant occupati a Baccho, longum fuerit dicere. Sed quae senes faciant aqua illa ebrii, narrare haud alienum. Cum bibit senex, & occupavit illum Silenus, primo aliquamdiu mutus est, & crapula laboranti atque bene madido similis. Deinde subito vox splendida, & loquela vehemens, & spiritus modulatus illi contingit, & est ex plane muto loquacissimus, quem nec ore obturando ad quietem redigas, ne perpetuo loquatur, & longos sermones continet: prudentia tamen omnia, & decentia, &, ad Homerici illius oratoris exemplum, *nivibus similia hibernis*, proferunt. Neque satis fuerit cynis illos propter aetatem comparare, sed cicadarum more confertum quiddam & volubile ad feram usque vesperam perpetuant. Inde autem, jam dimissa ebrietate, tacent, & ad pristinam rationem redeunt. Verum, quod maxime admirabile est, nondum dixi. Si enim senex imperfectam abrumpat, quam explicare coepit, orationem, occidente sole impeditus illam ad finem suum perducere: altero anno bibens rursus illa adnectit, quae superiore anno dicentem destituerat ebrietas.

8. Ista Momi illius exemplo in me ipsum

Ἄ μ' ἐν πάραυτον οἱ παῖδες ἐπειδὴν
5 πῶσιν, ἢ οἷα οἱ ἄνδρες τολμῶσι καλεχόμενοι τῷ Πανί, μακρὸν ἂν εἴη λέγειν. ἃ δ' οἱ γέροντες ποιεῖσιν, ὅταν μεθύσῃσι τῇ ὕδατι, οὐκ ἀλλότριον εἶπέν· ἐπειδὴν ὦν ὁ γέρον, κατὰρχη αὐτὸν ὁ Σειληνός, αὐτοῖς ἐπιπολὺ ἄφρονός ἐστι, καὶ ἡ καρηθῶντι καὶ βεβαπισμῶν ἔοικεν, εἴτα ἄφρων Φωνή τε λαμπρά, καὶ φθέγμα τορὸν, καὶ πνεῦμα λιγυρὸν ἐγγίγνεται αὐτῷ, καὶ λαλί-
5 ται ἐξ ἀφρονότητος ἐστίν· ὃ δ' ἂν ἐπιτομίσας παύσειας αὐτὸν μὴ ἔχῃ συνεχῆ λαλεῖν, καὶ ῥήσεις μακρὰς συνεῖρειν. συνετὰ μὲντοι πάντα καὶ κόσμια, καὶ χεῖρ' ἢ Ὀμήρου ἐκείνων ῥήτορα, νιφάδεσσι γὰρ εἰκότα χειμερίησι διεξέρχον. ὃ δ' ἀποχρήσθαι σοὶ κύ-
5 οκνοῖς χεῖρ' ἢ ἡλικίαν εἰκάσαι αὐτὸς, ἀλλὰ τετιγῶδες τι πυκνὸν καὶ ἐπιτροχὸν συνάπῃσιν ἄχρι βαθείας ἑσπέρας. τὴν τεύθεν δὲ ἡδὴ ἀφροσύνης αὐτοῖς ἡ μέθης σιωπῶσι, καὶ πρὸς τὸ δεχάϊον ἀνατρέχουσι. τὸ μὲντοι
5 ὡς ἀδοξότατον ἐδέπω εἶπον. ἦν γὰρ ἀτελεῖ ὁ γέρον μέλας καὶ ἀλὶ πηρὸν διεξήει ἢ λόγον, καὶ δύνει ἡλὶς καλυθεὶς ἐπὶ πέραις αὐτὸν ἐπεξελεῖν, ἐς νέωλα πῶν αὐθις ἐκείνα συνάπτει, ἀπέρυσι λέγοντα ἢ μέθη
60 αὐτὸν κατέλιπε.

Ταῦτά μοι χεῖρ' ἢ Μῶμον εἰς ἐμαυτὸν ἀπε-

ἡ Καρηθῶντι] Καρηθῶντι Fl. i Tὸν] Deest in Fl. l' Ἐπεξελεῖν] Ἐξελεῖν Fl. sola.

k Δύνει] Recte Fl. f. W. P. Δύναι Cod. Abb.

57. * Δύναι] ἡλὶς] Πάνυ ψυδὴ εὐδ' ὅτι (lege ὁ) ψυδομένους ἄνω εὐ κατὰν ἀγούραν. G. (In Cod. Abb.

δύναι] erat, quod non placet. M. du S.)

* Δύναι] In Luciano δύναι. Sed quia & δύναι recte dicitur, nihil mutavi; nam forsitan ita in suo Cod. legit Scho-

liafles. Ex errore autem Cod. Abb. qui δύναι fecit, apparet eum δύναι quoque voluisse. J. F. R.

5. No. 94. ubi pauca quaedam de Bacchi expeditione ad Indos exorsus, plura hic dicere minabatur; sed quae ille Vir acturus erat, ego non attingam. Potest interim curiosus adiri Diad. Sic. non uno loco. J. F. R.

20. Τῶς Μαχλαίοις] Ignorabile nomen Geographis: non puto tamen a Nostro confictum. J. M. G.

42. Τορὸν] Persant. F. G. Conf. supra Gall. sub init. ἀγούραν cod. modo. J. F. R.

ΤΟΜ. III.

45. Αὐτὸν] Sic omnes libri. Recte olim legendum putabam αὐτῷ, sed nunc ita alibi etiam a Nostro usurpari animadverto, ut in libris legitur. Vid. Z. tr. c. 17. M. du S.

48. Νιφάδεσσι] Hom. II. Γ. 222. M. du S.

51. Τετιγῶδες τι &c.] Hom. II. Γ. 151. M. du S.

Τετιγῶδες] Quales Ucalegon & Antenor Hom. II. Γ. 151. Ἀγαρηται ἰδοῖσι τετιγῶδες ἰοικότες κ. τ. λ. J. M. G.

L

1. "Ογ.

ἀπεισκάφθω, καὶ, μὰ τὴν Δία, ὅς κ' ἂν ἔτι
ἐπαγάγοιμι τὸ ἐπιμύθιον. ὁρᾶτε γὰρ ἤδη
καθότι τῷ μύθῳ ἔοικα. ὥστε ἦν μὲν τι
ᾧ παρὰ τὸν ἄνθρωπον, ἢ μέθη αἰτία· εἰ δὲ πρὸς τὰ
δόξαιε τὰ λεγόμενα, ὁ Σειληνὸς ἄρα ἦν
ἰλεως.

dicta sunt, nec ego, ita me Jupiter,
quorsum pertineat fabula adjunxero: jam
enim videtis qua in re similis illi sim. Ita-
que si quid deliremus, causa ebrietas: si
prudentia quae diximus videantur, Silenus
erat propitius.

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ, Η ΗΡΑ- ΠΡΑΕFATIO, SEU HER- ΚΛΗΣ. CULES.

Τὸν Ἡρακλέα οἱ Κελτοὶ Ὀγμίων ὀνο-
μάζουσι Φωνῇ τῇ ἐπιχωρίῳ· τὸ δὲ
εἶδος τῆς θεᾶς, πᾶν ἀλλόκοτον γράφουσι.
γέρον ὅστις αὐτοῖς ἐς τὸ ἔχθρον, ἀναφα-
λαντίας, πολλὸς ἀκριβῶς, ὅσαι λοιπαὶ τῆς
τριχῶν, ῥυσὸς τὸ δέρμα, καὶ ἀφαικεκαυμέ-
νῳ ἐς τὸ μελάνταλον, οἷοι εἰσιν οἱ θαλατ-
τηργοὶ γέροντες· μᾶλλον δὲ Χάρωνα, ἢ Ἰα-
πετόν τινα τῶν ὑποταρβάρων, καὶ πᾶντα
μᾶλλον ἢ Ἡρακλέα εἶναι ἂν εἰκάσειας. ἀλλ' ἴ-
δὲ καὶ τοῖς τῷ ὄντι, ἔχει ὅμως τὴν σκευὴν τῆς
Ἡρακλέως. καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνέπτει τῇ
τῆς λέοντος, καὶ τὸ ῥόπαλον ἔχει ἐν τῇ δε-
ξιᾷ, καὶ τὴν γωρυτὸν παρήρτη, καὶ τὸ τόξον
ἐν τῇ ἀμφοτέρῃ χειρὶ προδείκνυσι, καὶ ὅλως ἵ-
Ἡρακλῆς ὅστις.

Herculem Galli Ogmium sua voce
appellant: sed figuram Dei plane
monstruosam pingunt. Ultimae aetatis senex
illis est, recalvus, plane canis qui super-
sunt capillis, rugosa cute, & ad nigerri-
mum colorem perustus, quales sunt senes,
qui in mari opus faciunt. Potius Charon-
tem quendam aut Japetum de tartareis spe-
cubus, & omnia potius quam Herculem,
esse suspiceris. Verum talis cum sit, ha-
bet tamen paratum Herculis. Etenim pel-
lem leonis suspensam gerit, & clavam dex-
tra praefert, & pharetra appensa, & inten-
tum arcum sinistra ostendit: atque in uni-
versum est Hercules.

2. Ita-

ΠΡΟΣΛΑΛΙΑ] Προλαλία Schol. Prius Edd. H] Ὁ Schol. Vulgatum servant Fl. J. W. P. &c. * Ἐνέπται] Ἐνέπται G. Vulgatum tenaciter servant Edd.

1. Ὀγμίων] Haec vox Graeca est, contra quam multi censent, ab ὄγμῳ sulco; sic Aelian. V. H. L. IV. c. 8. p. 320. τὸ ὄχον οἱ Αἰγύπτιοι τῇ ἐπιχωρίῳ Φωνῇ ὄνον ἐκάλεσαν. M. V. La Croze.

Ὀγμίων] Coel. Rhodig. L. VI. p. 278. haec omnia ad verbum descripsit, addita hic illic de suo vocola. Pluraque de variis Herculis nominibus praemilit. J. F. R.

3. Εἶδος — γράφουσι] Hanc imaginem non ad solius vim eloquentiae, sed ad hanc, & ad rem militarem simul repraesentandam referunt auctores historiae literariae Galliae Benedictini 1, 1. p. 7. & commodum huc referunt locum ex Catonis originum secundo, laudatum Charisio l. 2. p. 181. extr. Putsch. Pleraque Gal-
lia duas res industriissime persequitur, rem militarem,

argute loqui.

9. Πᾶντα μᾶλλον ἢ Ἡρ.] Sic supra Deor. Dial. XVIII. 1. καὶ ὅλως παντὶ μᾶλλον εἰκώς ἢ σοί.

12. Καὶ γὰρ τὴν διφθέραν ἐνέπτει τῇ τῆς λέοντος. Ut qui leonis exuvias sit indutus, bene interpres. Nec re-
jicio hanc scripturam. nam & sic alibi loquitur Lucianus. Non frustra tamen in antiquo codice Mf. le-
gitur ἐνέπται. Nam sicut apud Homerum est εἴται in-
dutus est, sic & ἐνέπται hic accepit, si haec ejus manus
est, Lucianus. Nam Poëticis verbis saepe, sed suo
loco, uti hunc scriptorem nemini latet. J. F. G.

15. Ὀλως Ἡρακλῆς] Junt. καὶ ὅλως, Ἡρακλῆς ἐστίν. At
supra Dial. Mort. XVI. §. 1. ὅλως Ἡρακλῆς ἐστίν, & Ne-
cyom. 1. Μενίππης ὅλως. Adeoque & hic suspicari lice-
ret

2. Itaque suspicabar, ut contumelia afficerent Graecorum Deos, talia Gallos in figuram Herculis designasse, quem tali pictura ulcisci vellent, qui suam quondam regionem invaserit, ac praedas ibi egerit, cum quaerens Geryonis greges multas per occidentem gentes percurreret.

3. Verum quod insolentissimum in illa pictura, nondum dixi. Nempe senex ille Hercules, hominum magnam multitudinem trahit, auribus omnes revinctos. Vincula autem illi sunt tenues catenae, ex auro atque electro elaboratae, monilibus pulcherrimis similes. Et tamen ab infirmis adeo catellis tracti, neque fugam moliantur, cum possint facile, neque omnino contra tendunt, aut obnituntur pedibus, refupinati in contrariam ei qua ducuntur partem: sed sequuntur hilares, & gaudentes, & ducto rem suum laudant, atque urgent omnes, & dum praevenire student, laxant vinculum, quasi aegre laturo, si solvantur. Quod vero omnium maxime portentosum mihi videtur, non pigror ipsam quoque dicere. Cum non haberet pictor unde principia catenae suspenderet, quippe cum dextra clavam, arcum vero sinistra haberet: perfora-

^b Ταῦτά γε ὅμην ἐν ἐφ' ὅρῳ τ' Ἑλλη-
νίων θεῶν τοιαῦτα παλαιόμην τὰς Κελτὺς
ἐς τ' μορφὴν τ' τῷ Ἡρακλῆϊ, ἀμυνομένης
αὐτὸν τῇ τοιαύτῃ γραφῇ, ὅτι τ' χάραν
ποτὲ αὐτῷ ἐπῆλθε ^d λείαν ἐλαύνων, ὅπο-
τε τὰς Γηρυόνας ἀγέλας ζῆτ' ἦ, κατέδρα-
με τὰ πολλὰ, τ' ἐσπερίων γενῶν.

Καίτοι τὸ παλαιόδοξόν ἐστιν ὅτι ἔφη
εἰκόν. ὁ γὰρ δὴ γέρον Ἡρακλῆς
ἐκείνῳ ἀνθρώπων πάμπόλῳ τι πλῆ-
θος ἔλκε ἐκ τῷ ὄντων ἀπαλίας δεδεμέ-
νης. δεσμὰ δὲ εἰσιν οἱ σειραὶ λεπταὶ χρυ-
σῇ καὶ ἡλέκτρῳ εἰργασμένα, ὅμοιοι ἐοί-
κουσι τοῖς καλλίστοις. καὶ ὅμως ἀφ' ἑτῶς
ἀσθενῶν ἀγόμενοι, ἕτε δρασμὸν βελεύουσι,
δυνάμενοι ἀν' εὐμαρῶς, ἕτε ὅλως ἀντιτίθεν-
σιν, ἢ τοῖς ποσσὶν ἀντερείδουσι, πρὸς τὸ
ἐναντίον τ' ἀγωγῆς ἐξυπτιάζοντες, ἀλλὰ
φαιδροὶ ἔπον' καὶ γεγηθότες, καὶ τ' ἀγούσας
ἐπαινῶντες ἐπειγόμενοι ἀπαλίας, καὶ τῷ φθά-
νειν ἐθέλουν τ' δεσμὸν ἐπιχαλῶντες, εἰσικότες
ἀχθεσσομένοις, εἰ λυθήσονται. ὁ δὲ πάν-
των ἀτοπώτατον εἶναι μοι ἔδοξεν, ὅτι οὐκ ὀκνή-
σω καὶ τῆτο εἰπεῖν. ἐγὼ ἔχων ὁ ζωγράφος
ὅθεν ἐξάψῃ ταῖς σειραῖς τὰς τ' δεσμῶν δέ-
χας, ἅτε τ' δεξιᾶς μὲν ἡδὴ τὸ ρόπαλον, τ'
λαίᾳ δὲ τὸ τόξον ἐχέσης, τρυπήσας τῷ
θεῷ

^b Ταῦτά γε] Haec priori §. connectere malit Cl. J. F. Weslenius. ^c Ἑλληνίων] Sic & Fl. cum J. Fr. W. P. &c. ^d Λίαν] Λίαν male Wech.

17. • Ταῦτά γε] Ἀντὶ τῷ κατὰ ταῦτα. V.

• Titulus horum Scholior. in V. erat Προλαλία, ὁ Ἡρακλῆς. In C. προλαλία ἡ Ἡρακλῆς.

J. F. R.

ret ἄλ. scribingum. Sed adeo indifferens est, & utrumque sanum, ut quidam praefendum, non liqueat. Liban. Ep. 113. pr. καίρι γ' ἐτ' καλούμενος, pro ἔτω, quod non prorsus immerito ibi malit Wolf. Sed notum est, modo adjectivis, modo adverbis uti Graecos aequae ac Latinos, in hujusmodi locutt. Sic infra Adv. Indoct. c. 9. ἄλ. ἀλαμπύρῳ, ubi multae Edd. ὡς. Adde supra Philop. c. 6. ubi πικρολαγμῶς pro πικρολαγμῶ, si proba lectio. qua occasione tamen plura dedimus. Sed potius adi Hermot. §. 2. ubi similiter in ἄλ. & ὡς variatur, & utrumque probum esse Cl. J. F. No. 34. docet. J. F. R.

17. Ἑλληνίων] Miror nullam Ed. habere Ἑλληνίων, non quod sic velim, sed quia facilis est aberratio. At vulgatum recte habet. Aelian. V. H. XII. 1. ante med. Θεοὺς πάντας ἐκάλεῖ Ἑλληνίους ὁ Ἑλισθυρίης τοὺς αὐτοὺς. atque alibi; quare plura non addam, nisi quod & Ἑλλάνῳ Ζεὺς erat. V. Aristoph. Eq. 1250. J. F. R.

41. Ταῖς σειραῖς] Obscura constructionis ratio, propter quam aliquando optabam legi τ' σειράς. Sed plurali numero ante extulit: & potest Dativus hic intelligi positus pro Genitivo. Certe non opus esse putabam, interpretationem ad hanc difficultatem accom-

J. M. G.
62. Or.

258 ἡ γλῶτταν ἄκραν, ἐξ ἐκείνης ἐλκομένης αὐτὴς ἐποίησε, καὶ ἐπέστραπται γε εἰς 45 τὴς ἀγορεύουσας μειδιῶν.

Ταῦτ' ἐγὼ μὲν ὅτι πολὺ εἰσέηκειν ὄρων, καὶ θαυμάζων, καὶ σπουδῶν, καὶ ἀγανακτῶν. Κελεύων δὲ τις παρεστὼς ὁδοῦ ἀπαίδευτος τὰ ἡμέτερα, ὡς εἰδείξεν, ἀκριβῶς Ἑλλάδα σπουδῶν ἀφίει, φιλόσοφος, οἶμαι, τὰ ὅτι-χώρα, Ἐγὼ σοι, ἔφη, ὦ ξένη, λύσω τὴν γραφῆς τὸ αἶνγμα, πᾶν γὰρ παραπομπῶν εἰκασίαν πρὸς αὐτὴν. τὸ λόγον ἡμεῖς οἱ Κελεῖται, ἔχοντες ὑμεῖς οἱ Ἕλληνες, ἠ. Ἑρμῆν οἰόμεθα εἶναι, ἀλλ' Ἡρακλεῖ αὐτὸν εἰκά-ζομεν, ὅτι πολλὰ τῆς Ἑρμῆς ἰσχυρότε- 58 ρον ἔσται. εἰ δὲ γέροντα πεποιθὴ, μὴ θαυμάσης μόνον γὰρ ὁ λόγος ἐν γήραφι φιλεῖ ἐντελεῖν ὁπιδείκνυσθαι, καὶ ἀκμὴν, εἴγε ἀληθῶς οἱ ποιεῖται λέγουσιν,

Ὅτι μὲν αἱ τὴν ὀπλοτέρων φρένες ἡρέθον.

Τὸ δὲ γῆρας

ἔχει τι λέξαι τὴν νέων σοφώτερον.

Οὕτω γὰρ τοι καὶ τῆς Νέστορος ὑμῖν σπουδῶν 65 ἐκ τῆς γλώττης τὸ μέλι, καὶ οἱ ἀγορηταὶ τὴν Τρώων τὴν ὅσα τὴν λειριόσαν ἀφίσσιν εὐανθῆ τινα. λείρια γὰρ καλεῖται, εἴγε μέμνηται, τὰ ἄνθη.

Ὡς εἰ τὴν ὥταν ἐκδεδεμένης τῆς ἀνθρώ- 70 πους πρὸς τὴν γλῶτταν ὁ γέροντα ἔσται Ἡρακλῆς ὁ λόγος ἐλκεῖ, μετὰ τῆς θαυμά-σης, εἰδὼς τὴν τῆς ὥταν καὶ γλώττης συγγέ-νειαν. εἰδὲ ὕβρις εἰς αὐτὸν, εἰ ταύτη τέλει-

ta Dei lingua extrema, tractos ex illa fecit; & retorquet Hercules ad illos, qui ducuntur, vultum subridentem.

4. Haec ego stabam intuens nec sine admiratione, dubius simul, & indignatus. Sed Gallus aliquis adstans, non ineruditus etiam nostris literis, quod declaravit, accurate loquens Graece, popularium suorum more, ut arbitror, philosophus, Ego vero, inquit, solvam tibi, hospes, picturae huius aenigma, videris enim plane in illa perplexus. 55 Vim dicendi nos Galli non, uti vos Graeci, Mercurium putamus esse, sed Herculi illam assimilamus, quod hic Mercurio multum est fortior. Si vero senex repraesentatus est, noli mirari. Sola enim eloquentia in senectute solet plenam vim et maturitatem ostendere, si quidem verum dixere vestri poetae,

Suspensa incerto est juvenum sententia motu:

Dicit senex meliora junioribus.

Ita quidem etiam Nestoris apud vos lingua mel defluit. Et concionatores Trojanorum vocem emittunt liliaceam, hoc est floridam; (florum instar suavem) flores enim, si recte memini, sunt lilia.

5. Itaque neque illud mireris, si auribus revinctos hic Hercules, h. e. eloquentia trahit, qui noris illam aurium atque linguae cognitionem. Neque vero contumelia in ipsum est, hac parte perforatum esse. Memini enim, per-

a Ἑρμῆν] Et sic Fl. cum cett. b ὁ λόγος] ὁ λόγος conjicit Cl. J. F. Wetstenius.

63. Τὸ δὲ γῆρας] Euripides. V.

62. Ὅτι μὲν &c.] Homer. II. Γ. 108.

M. du S.

63. Τὸ δὲ γῆρας] Eurip. Phoen. 533. M. du S. Immo, si Τὸ δὲ γῆρας abscideris, quod male in unum versum compactum est in P. in aliis plane non distinctum; tum senarius erit Euripideus, ut jam edicavimus.

J. F. R.

65. Νέστορος — γλώττης] Hom. II. A. 249. Et quod sequitur vid. Γ. 152.

M. du S.

67. Λειριόσαν] Respicit ad II, Γ, 152, ubi, quod

ad finem praecedentis opusculi jam vidimus, laudantur Ucalegon & Antenor senes, comparanturque cicadis. οἱ τε καθ' ἑαυτὸν ἐφεξῆς οἱ λειριόσαν ἐστὶ. Proxime itaque cicadis tribuit λειριόσαν vocem. Non puto autem generatim ὥσθ' esse λείριον, sed ut recte hic Eustathius, εἰδὲ ἄνθος, & speciatim lilium.

J. M. G.

74. Ταύτη] I. e. hac parte, scil. τῇ γλώττει.

F. G.

77. Τοῖς γὰρ λόγοις] Τοῖς γὰρ λόγοις ἐξ ἄκρας ἢ γλῶ- &c.

pergebat, etiam quorundam de comoedia jam-7 5πη]. μέμνημαι γὰρ ἔφη καὶ κωμικῶν τινῶν
 borum, quos a vobis didici,
 ἱαμβείων, παρ' ὑμῶν μαθὼν,

Extrema enim loquacibus

Pertusa lingua est omnibus foramine.

Τοῖς γὰρ λάλοις

Ἐξ ἄκρας ἡ γλῶττα παῖσιν ἔστι τε-
 τρυπημένη.

6. In univsum autem putamus, oratione 80
 Herculem perfecisse omnia, sapientem virum,
 eloquentiae viribus pleraque exprugnasse. Et
 tela ipsius orationes puto sunt, acutae, colli-
 neantes ad scopum, celeres, quibusque vulne-
 rentur animi. Alata nempe verba vos quoque
 esse dicitis. Haec tum Gallus.

Τὸ δ' ὅλον καὶ αὐτὸν ἡμεῖς τ' Ἡρακλέα
 λόγῳ τὰ πάντα ἡγμέμεθα ἐξεργάσασθαι,
 σοφὸν γεγόμενον, καὶ περὶ τὰ πλεῖστα βιά-
 σασθαι. καὶ τὰ γε βέλη αὐτῷ οἱ λόγοι εἰ-
 σὶν, οἶμαι, ὅξεῖς, καὶ εὖτοχοι, καὶ ταχεῖς.
 85 καὶ τὰς ψυχὰς τέρωσκόηες· πετρώειν γὰρ
 τὰ ἔπη καὶ ὑμεῖς φασὶ εἶναι. τοσαῦτα μὲν ὁ
 Κελτός.

7. Mihi vero, cum apud me considera-
 rem, deceretne huc me progredi, hoc ae-
 tatis hominem, quique hoc declamandi ge-90
 nus olim defuisset, & rursus de me calcu-
 lum dare tot iudiciis; opportune in men-
 tem venit ejus imaginis memoria. Ante
 enim metuebam, ne cui vestrum viderer
 plane adolescentuli more istuc facere, & 95
 praeter aetatem juvenari; ac deinde Home-
 ricus aliquis juvenis increparet mihi illud,

Ἐμοὶ δὲ ἤνικα παρὶ τ' δεῦρο παρόδου
 ταύτης ἐσκοπήμεν πρὸς ἑμαυτὸν, εἴ μοι κα-
 90 λῶς ἔχοι, τηλικῶδ' ὄντι καὶ πάλαι τ' ὅπτι-
 δείξων πεπαυμένῳ, αὐτὸς ὑπὲρ ἑμαυτῆς
 ψῆφον δίδοναι τοσούτοις δικασταῖς, καὶ χα-
 ρὸν ἐπ' ἡλθεν ἀναμνησθῆναι τ' εἰκόν. τέως
 μὲν γὰρ ἐδεδίειν, μή τινα ὑμῶν δόξαιμι κομιδῇ
 95 μαιρακιάδῃ ταῦτα ποιεῖν, καὶ παρ' ἡλικίαν
 νεανιεύεσθαι κατὰ τις Ὀμηρικὸς νεανίσκος
 ἐπιπλήξει μοι, εἰπὼν τὸ,

Jam periit tua vis, gravis arripuitque se-
 nectus,

Σὴ δὲ βίη λέλυτ'.

Χαλεπὸν γῆρας κατέλιπέ σε,

Invalidusque tibi famulus, tardique ca-
 balli,

I Ἡπεδανὸς δὲ νῦτοι θεράπων, βραδέες
 δὲ τοὶ ἵπποι·

In pedes hoc ultimum jaciens. Sed ubi re-
 cordor senis illius Herculis, ad agenda o-
 mnia provehor, nec me pudet talium auso-
 rum, qui imaginis propositae aequalis sim.

ἐς τῆς πόδας τῷτο σπινθώπων. ἀλλ' ὅταν
 ἀναμνησθῶ τῷ γέροντι ἐκεῖνος Ἡρακλῆς,
 5 πάντα ποιεῖν προάγομαι, καὶ οὐκ αἰδέμαι
 τοιαῦτα τολμᾶν, ἡλικιώτης ὢν τ' εἰκόν.
 "Ως γέ

c. Εἶν]. Ἐστὶ melius legas.

&c. Casaub. ad Theophr. Char. 203.

M. du S.

Τοῖς γὰρ λάλοις] Facile suis pedibus restitues laboran-
 tes verficulos, si ita legas.

— τοῖς γὰρ λάλοις ἐξ ἄκρας
 Ἡ γλῶττα παῖσιν ἐστὶ τετρυπημένη.

J. M. G.

78. Ἡ γλῶττα — τετρυπημένη] Senarius cum dimi-
 dio, sic forte legendus:

Τοῖς λάλοις

Γὰρ ἐξ ἄκρας

Ἡ γλῶττα παῖσιν ἐστὶ τετρυπημένη.

F. G.

88. Παρόδου] Conf. supra Alex. c. 48. ὑποκρινόμενα
 παρόδου. M. du S. Παρόδου etiam esse aditum, vid. Diod.
 Sic. III. c. 20. & XI. c. 12: pr.

J. F. R.

97. Ἐπιπλήξει] Non aulim damnare hic futurum
 indicativi: sed melius cohaeret cum superioribus, &
 verbo δόξαιμι, aoristus optativi ἐπιπλήξει. Versus ex
 II. Θ, 103. seq. laudasse videtur ex memoria; prioris
 enim hemistichium posterius apud Homerum ita se ha-
 bet, χαλεπὸν δὲ σε γῆρας ὀπάξει. Usus sum horum ver-
 ficulorum versione Obsoleteiana, qua meliorem a me
 dari posse desperabam.

J. M. G.

98. Σὴ δὲ βίη λένται &c.] Hom. II. Θ, 103. M. du S.

L 3

9. Εἰ-

"Ὡς γὰρ ἰσχύς μὲ καὶ τάχος, καὶ κάλλος, καὶ ὅσα σώματι ἀγαθὰ χαίρεται, καὶ ὁ ἔρως ὁ σὸς, ὦ Τηίε ποιητὰ, εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον, ^a χρυσοφαένων εἰ βέλεται) ἰπποκλείδης ἢ φροντιῆς. τῷ λόγῳ δὲ νῦν ἀν μάλιστα ἀνέστη, καὶ ἀνθῆναι, καὶ ἀκμάζειν καθ' ὥραν εἶη, καὶ ἔλκειν τ' ὧτων, ὅσους ἀν πλείους δύνηται, καὶ ^b τοξέειν πολλάκις, ὡς εἶδεν γὰρ δέσθαι, μὴ κενωθεὶς λάθοι ὁ γωρυτὸς αὐτῷ. ὅρας ὅπως ὠδῶν μὲν τ' ἡλικίαν, καὶ τὸ γῆρας τὸ ἐμαυτῷ. καὶ ἀφ' ἧς τὸ ἐτόλμησα, πάλαι νενεωκηνόμην τὸ ἀκάτιον καίλασπιδας, καὶ ἐκ τ' ἐνόντων ἐπισκευάσας, αὐθις ἀφῆναι ἐς μέσον τὸ πέλαιον. εἴη δ', ὦ Διοί, καὶ τὰ παρ' ὑμῶν ἐμπνεῦσαι δεξιὰ, ὡς νῦν γὰρ μάλιστα πλεονεξίῃς τε, καὶ ἐσθλῷ, καὶ ἐταίρῳ ἀνέμῳ δέο-

8. Itaque robur, & celeritas, & pulchritudo, & quaecumque corporis bona sunt, valeant: ac tuus, Teie Poëta, Cupido, intuens me, sensim canente mento, auribus velut, si voluerit, alis, aut aquilis praeteruolato: ac non curabit Hippoclitēs. At dicendi facultate vel maxime rejuvenescere, & florere, & vigere tempestivum fuerit, & auribus trahere, quam fieri possit, plurimos, & sagittas emittere saepius, cum metus non sit, ne imprudenti vacua fiat pharetra. Vides, quomodo meam ipse aetatem senectutemque consoler. Et hac ipsa causa ausus sum subductum olim navigium iterum deducere, & pro copia instructum, in medium mare dimittere. Adspicere modo a vobis, Dii, dextra aura! Nunc enim vel maxime implente vela, & bono, & secundo vento indigemus, ut, si quidem

^a Χρυσοφαένων] Χρυσοφαίων Fl. Idem adscriptum margini Ald. ^b Τοξέειν] Τοξέει Fl.

9. Ὡς γὰρ ποιητὰ] Τὸν Ἀνακρέοντα λέγει τὸ λυρικόν. V. 12. Ἰπποκλείδης] Παροιμία ἢ φροντίς * Ἰπποκλείδης,

ἐπὶ τῷ μὴ πάντῃ σπαρδαίον ἡμεῖς λεγομένη, ἀλλὰ κατὰ τὸ εὐκαταφρόνητον μεταχειριζομένων. V.

* Ἰπποκλείδης] In V. Ἰπποκλείδης prave; sed in Impressis recte emendatum est.

M. du S.

9. Εἰσιδὼν με] Ἄν εἰσιδὼν με ὑποπόλιον γένειον. Vel sic potius; εἰσιδὼν με ὑποπόλιον ita ut τὸ γένειον, quod glossēma videtur, ejiciatur. Sed ἐπὶ χῶ. Lectio certe vulgata non placet. F. G.

Εἰσιδὼν με] Si τὸ γένειον legeretur, forsitan non quaevisset mutationem Gijetis, planior enim foret sententia, κατὰ intelligi. Verum anne eod. modo construi poterit absente articulo? quem tamen facile admitterem si alicubi invenirem. F. F. R.

10. Χρυσοφαένων] Senarius ex Anacreonte aut alio quodam poëta. χρυσῷ φαένων εἰ βεβούληται) πτερῶν. Sed a Luciano interpolatus videtur. F. G.

Χρυσοφαένων] Anacreontis esse satis indicat, cum Tejum poetam vocat, sed nullibi apud eum in iis, quae supersunt, reperio. Vid. Eur. (p. 230. A. B.) Hipp. 1276. de cupidine dictum χρυσοφαένος. M. du S.

Χρυσοφαένων — πτερῶν] Non apparet, quomodo hic locus sit genitivo. Fuit, credo, apud Anacreontem πτερῶν χρυσοφαένων, sic enim respondet dativus dativo αἰτοῖς. F. M. G.

Χρυσοφαένων] Non legitur in carminibus Anacreontis, sed ad fragmenta ejus retulit doctiss. Anacreontis Editor J. C. de Pann, legendumque suspicatur χρυσοφαένος πτερῶν, quod & ego malim, ac reciperem, si libri addicerent. Vel potius χρυσοφαένων cum Cl. Gesne-

ro. Sed quod addit ἢ ex Ionismo oriri potuisse: pro αἰτοῖς, nempe aliquem notasse ἡμεῖς, adeoque pro ἢ αἰτοῖς quoque legendum αἰτοῖς, nondum video. Florentinae χρυσοφαένων modo vox proba sit, aptius ad senarium foret, si certum esset versum referri ab Luciano, quod minus credibile, quia nimia de suo intermiscet. F. F. R.

17. Αὐτῷ] Τῷ λόγῳ scilicet.

27. Οἷον οὐ] Homer. Odys. Σ. 73.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ. Η ΤΩΝ ΚΥΚ.] Praefatiuncula est orationis alicujus habitae a Luciano in judicio, priusquam rhetoris sive caudidici persona deposita, induisset sophisticam. De qua versione pallii narrat historiam ipse in bis accusato. Propterea quae orationem illam ipsam suppressit, ne inter declamationes & dialogos illa exstaret, quasi inter aviculas noctua, & pristinae caudidicinae vestigium. Dicta vero illa apud Praesidem provinciae causa videtur, & concilium ejus coronamque populi circumstantis. Atque inde in numeris personarum evariatio illa in fine praefationis, cum modo ut multos, modo ut unum adfatur. Multos ut ὑμεῖς ἐλπίσας, ὅρατε &c. unum ut ὡς ὅρα &c. ἐλπίσας &c. σαυτὸν. Judicialem vero distinctionem fuisse etiam illud arguit ἢ ἂν σοι προλέγω ἐκχέας τὸ ὕδωρ &c. Respicit nempe ad clepsydram. Signanter

ve-

dem digni videamur, etiam nobis Homeri-2
cum illud inclamet aliquis,

*Quod femur e pannis senior tam vilibus
effert!*

5 μεθα, ἴνα, εἰ ἄξιοι φαίνομεθα, ὃ ἡμῶν
τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο ἔπιφθέγγεται τις,
Οἶον ἐκ ῥαχέων ὁ γέρον ἐπιγεβνίδα φαίνα.

DE ELECTRO, SEU
CYCNIS.ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚΤΡΟΥ,
Η ΤΩΝ ΚΥΚΝΩΝ.

DE electro nimirum nobis etiam fabu-
la persuasit, populos ad Eridanum
flumen eam stillare lacrimam, quae deplo-
rent Phaëthontem, & sorores quidem esse
populos illas Phaëthontis, deinde dum de-
flent adolescentulum mutatas esse in arbores,
& stillare adhuc de illis lacrimam, nimirum
electrum. Talia nempe ipse quoque cum
audissem poëtis canentibus, sperabam, si
quando essem ad Eridanum, me subiturum

Ηλέκτρον περὶ καὶ ἡμᾶς δηλαδὴ ὁ
μῦθος επέπαικεν, αἰγείρης ὅτι τῷ
Ἑριδανῷ ποταμῷ δακρύειν αὐτὸ, θρηνησας
τὴν Φαέθοντα, καὶ ἀδελφὰς γε εἶναι τὰς αἰγεί-
ρους ἐκείνας τῇ Φαέθοντι, εἶτα ὁδυρομέ-
νας τὸ μεράκιον, ἀλλαγῆναι ἐς τὰ δένδρα,
καὶ ἀποσάξιν ἐτι αὐτῆς δάκρυον δῶκεν τὸ
ἡλεκτρον. τοιαῦτα γὰρ ἀμέλει καὶ αὐτὸς ἀκῶν
τὴν ποιητῆς ἀδόντων ἡλπίζον, εἰ ποτε γε-
νοίμην ὅτι τῷ Ἑριδανῷ, ὑπελθὼν μίαν τῆς
αἰ-

c. Ἡμῶν] Ἡμῶν male Fl. d. Ἐπιφθέγγεται] Ἐπιφθέγγεται Fl. e. Ἡμῶν] Rescripti ex f. marg. A1. & V2.
Ἡμῶν cett. male cum Ald. & Fl.

27. Ἐπιγεβνίδα] Ἐπιγεβνὶς ἢ ἐπιγεβνίς δὲ ὑπὲρ σφῆς τῆς γόνυ. G.

vero, non dixit *ἡχίας*. Sed *ἐκχίας*.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΗΛΕΚ.] Nescio quid in mentem fuerit
viro docto cum ista scriberet. Est προσαλία caete-
ris similis, tota Sophistica. Illud de clepsydra intra
videbimus.

1. Ἠλέκτρον] Vid. Herod. III. p. 128. f. & Plin.
XXXVII.

Ἠλέκτρον] Vid. si lubet, Olear. ad Philostr. Icon. I.
p. 780.

Ibid. Ἡμῶν] Ita L. & Ven. utraque, recte. In re-
liquis ὁμῶν.

Ἡμῶν] Et si ὁμῶν quoque Paris. tamen ejus Inter-
pres Obis. nobis fidem fecit dederat. Et sic solet in
hoc pronomine sequi quod verum existimat, licet
Graeca aliter edantur, quod non ubique repetemus.

7. Καὶ ἀποσάξιν — δάκρυον] Conf. supr. Deor. Dial.
XXV. f. M. du S. Sed ibi legas, ἡλεκτρον ἐπ' αὐτῆς δα-
κρύουσαι. Re quidem eodem redeunte; nihil tamen ad
verba probanda faciente; nam suspicio hic possit esse,
δάκρυον legendum, quum & mox bis ter plur. nume-
ro efferatur; sed nihil opus est; nam *electrum* ipsum
vocatur *δακρυον*, eodem modo, ut alibi *gummi* audit.
Magis, si quid mutandum, ferret animus legere τοῦ-

των δακρύων, ut constructio invertatur, & ἡλεκτρον fiat
nominativus, plane ut infra c. 6. med. *ὅσα ἡλεκτρον*,
ἀλλὰ χρυσὸς αὐτὸς ἀποσάξει τὸ λόγον.

10. Ἐπὶ τῷ Ἑριδανῷ] Culpa tua factum est, Lucia-
ne, ut tua te spes falleret. Legisses Plinium 37, 3. &
alia te docuisset. Quin tuum consuluisse Herodotum,
qui 3, 115. jam monuerat, esse qui dicant, Ἑριδανὸν
καλεῖσθαι πρὸς βορέαν ποταμὸν, ἐκδιδόντα ἐς τὴν θάλασ-
σαν τὴν πρὸς βορέαν ἀνέμον (loquitur autem de extremis
Europae) ἀπὸ τοῦ τὸ Ἠλεκτρον φοιτῶν λόγῳ ἐστὶ καὶ τ. λ.
Probabile est in illa vicinia itorum Prussicorum, ubi
invenitur hodieque succinum, fuisse appellationem,
quae ob similitudinem qualemcumque foni locum nar-
rationi de Eridano faceret. Ac memini me legere Ra-
daumae vel simile nomen, quod jam quaerere non vac-
cat. Cacterum in Eridani arenis inveniri ἡλεκτρον αὐ-
τόματον, ita simpliciter dicit Pausanias Eliac. I. p. 159,
39. ut videri possit ipse quoque hujus erroris, cujus
se accusat Lucianus, non immunis fuisse. Quod ut
fatemur, sic depellendam censuimus injuriam, qua
affecit illum Gallicus interpres, cum e Latina versio-
ne, male intellecta, illum confudisse infirmat ele-
ctrum f. succinum gemmam, cum electro metallo fa-
cticio. Vid. Alf. Ernd. Lips. 1733, p. 109. seqq. f. M. G.
15. Ἡμῶν]

αἰγείρων, ἐκπετάσας τὸ προκόλπιον, ὑποδέξεαί τῷ δακρύων ὀλίγα, ὥς ἡλεκτρὸν ἔχοιμι.

Καὶ δὴ ἐπὶ πολλῷ, κατ' ἄλλο μένοι χρέος, ^a ἦκον δὲ ὅμως ἐς τὰ χωρία ἐκεί-
να, καὶ ἔδει γὰρ ἀναπλεῖν χεῖρ' ἢ Ἡριδανόν,
ἔτ' αἰγείρους εἶδον, πάντας πεσοκόπων, ἔτε
τὸ ἡλεκτρὸν, ἀλλ' ἔδδ' ἐννομα τῷ Φαέθον-
τι ἤδεσαν οἱ ἐπιχώριοι. ἀναζητῶντες γὰρ
ἐμῷ καὶ ἀφισπυνηνομήν, πότε δὲ ὅτι τὰς
αἰγείρους ἀφισπόμεθα, τὰς τὸ ἡλεκτρὸν ^b ἐκ-
διδόσας; ἐγγέλων οἱ ναῦται, καὶ ἔξιν σαφέ-
στερον λέγειν ὅ, τι καὶ θέλωμι· καὶ γὰρ τὸ μύ-
θον διηγέμεν αὐτοῖς, Φαέθοντα γενέας Ἡλίου
παῖδα, καὶ τῆτον ἐς ἡλικίαν ἐλθόντα, αἰ-
τῆσαι πᾶσι τῷ πατρί εἰλάσαι τὸ ἄρμα,
ὥς ποιήσῃ καὶ αὐτὸς μίαν ἡμέραν· τὸ δὲ δῶ-
ναι, τὸ δὲ σπολέας ἐκδιφρευθέντα· καὶ τὰς
ἀδελφὰς αὐτῷ πενθήσας ἐνταῦθα παρ,
ἔφην, παρ' ἡμῖν, ἵνα παρ' κατέπεσεν ὅτι
τῷ Ἡριδανῷ, αἰγείρους γενέας, καὶ δακρύειν
ἐπ' αὐτῷ τὸ ἡλεκτρὸν.

Τίς ταῦτά σοι, ἔφασκον, διηγῆσαι
ἀπατεῶν καὶ ψευδολόγων ἀνθρωπῶν; ἡμεῖς
δὲ ἔτε ἡνιόχον τινα ἐκτίπνοια εἶδομεν, ἔτε
τὰς αἰγείρους, ἃς Φῆς, ἔχομεν. εἰ δὲ ἦν τι
τοιοῦτον, οἷοι ἡμᾶς δυοῖν ὀβολοῖν ἕνεκα ἐρέσθαι
ἀν, ἢ ἔλκειν τὰ πλοῖα πρὸς ἐναντίον τὸ
ὑδάτος, οἷς ἐξῆν πλεῖν, ἀναλέγοντας τὴν αἰ-
γείρων τὰ δάκρυα; τῆτο λεχθὲν ἐμείριώσ
καθίκετο· καὶ ἐσιώπησα ἀφισπυνηθεὶς, ὅτι

populorum unam, & expanso sinu ex-
pturum paucas lacrimas, ut electrum ha-
beam.

2. Et sane non ita diu est, cum alterius
quidem rei causa, sed veni tamen in loca
illa: oportebat enim adverso Eridano navi-
gare. sed nec populos vidi, diligenter licet
circumspiciens, neque electrum. quin ne-
que nomen Phaethontis noverant incolae.
Requrente enim me atque interrogante,
quando veniremus ad populos, electrum
reddentes? ridebant nautae, postulabant-
que, uti clarius, quid mihi vellem, dice-
rem. Hic ego fabulam ipsis enarro, Phaë-
thontem fuisse Solis filium, & hunc, adul-
tus cum esset, petiisse a patre currus ipsius
agendi facultatem, ut & ipse diem unum
faceret: illum dedisse, hunc excussum cur-
ru periisse, & sorores ipsius dum lugerent
hic circiter, dicebam, apud nos, ubi et-
iam cecidit, apud Eridanum, populos fa-
ctas esse, & lacrimari propter eum suc-
cina.

3. Quis haec tibi, dicebant, narravit
impostor & mendax homo? Nos vero neque
aurigam quemquam excidere vidimus, neque
habemus, quas, ais populos. Si vero quid esset
tale, putasne nos duorum obolorum causa re-
mitigatos, aut tracturos adverso flumine na-
vigia, cum divitiis nobis esse liceret, legen-
dis populorum lacrimis? Hic sermo non me-
diocriter me momordit. Et tacui cum pu-
de-

^a ἦκον] Nihil mut. Edd. ἦκον vult Solan. ^b ἐκδιδοῦσας] Omittit Fl. ^c ἡμῖν] Restitut. ex L. & Venet. ἡμῖν cett.

15. ἦκον] In omnibus libris nostris antea ἦκον le-
gebatur. Ego sic necessario mutandum duxi. M. du S.

17. Αἰγείρους] Populos nigras etiam recte vertitur in
Diod. Sic. V. c. 23. in quas illas mutatas is quoque re-
fert, totamque fabulam enarrat, quam tamen & ipse
contemnit. F. F. R.

21. ἐκδιδοῦσας] Male Fl. hoc omittere adpinxerat
Soulins noster. At quis dixerit adeo male omis-
sum? nam quia satis ante jam dixerat has arbores electrum
δακρύειν, & δακρύειν, forsitan id jam per ellipsin vult
intelligi, aut ἐχέσας tacite supplendum, quod frequen-

tissime omitti, abunde ostensum supra. Vid. Gall. c.
14. ὅ τὰ πινάρια, Bis Accus. c. 9. & 20. ἢ τὰ ποικίλα,
notasque ad Mort. Dial. X. §. 4. F. F. R.

30. ἡμῖν] Ita L. & Ven. utraque optime. Vid. no-
tam nostram ad §. 1. in reliquis ὡμῖν. M. du S.

39. Οἷς ἐξῆν πλεῖν, ἀναλέγοντας] Transitus ille ab
dativo ad accus. etiam est in Diod. Sic. XI. c. 9. p. 410.
f. Τούτοις παρήγειτε ταχέως ἀριστοποιεῖσθαι, ὥς ἐν ἄλλῃ
διηγησόμεθα, quod frustra suspectum esse Stephano &
Rhodomano docet Wessell. ex Plutarch. Apophth. p. 225.
iisdem plane verbis utente. Addo Thucyd. IV. c. 2.
Εἰ.

deret me, cui re vera accidisset quod puerro, ut poetis crederem improbabilia adeo mentientibus, ut sanum nihil illis placeat. Una igitur hac spe non parva falsus, aegre ferebam quasi ex ipsis manibus electrum perdidissem, qui jam imaginatus fuero, ad quot res & quomodo illo usus essem.

4. Illud tamen, & quidem certo, putabam me apud illos reperturum, cycnos multos canentes in ripis fluvii: ac rursus interrogabam nautas (nam adhuc adverso flumine navigabamus) *Verum cycni certe quando nobis modulatum illud carmen canunt adstantes hinc & hinc fluvio? Ajunt enim illos Apollinis comites, homines canendi peritos, hic aliquando in volucres abiisse, & propterea adhuc canere, non oblitos Musicae.*

5. At illi cum risu, *Tu homo, inquit, non desines hodie mentiri de regione nostra atque fluvio? Nos vero semper navigantes, & a pueris inde fere opus facientes in Eridano, paucos quidem cycnos interdum videmus in palustribus ripis fluminis, & crocitant hi quidam plane alienum a Musis, & imbecillum, adeo ut corvi vel graculi Sirenes sint ad illos. Canentes autem suaviter, atque ut tu ais, ne per somnium quidem audivimus. Itaque mirari subit unde ista de nobis ad vos pervenerint.*

παιδίε τινός ὡς ἀληθῶς ἔργον ἐπεπόνθειν, πρῆντας τοῖς ποιηταῖς ἀπίθανα ἔτω φευδομύθοις, ὡς μηδὲν ὑγιὲς ἔρεσκεαυτοῖς. 5 μῖας μὲν δὴ ταύτης ἐλπίδος ἢ μικρὰς ἐφυσμῶν ἠϊώμην, καθάπερ ἐκ τῶ χειρῶν τὸ ἡλεκτρον ἀπολωλεκώς ὅσους ἤδη ἀνέπλαθον ὅσα καὶ οἷα χρῆσομαι αὐτῷ.

Ἐκεῖνο δὲ καὶ πάντως ἀληθῶς ἦμιν εὐρύοσιν παρ' αὐτοῖς, κύκνης πολλὰς ἀδόντας ὅτι ταῖς ὄχθαις τῷ ποταμῷ. καὶ αὐτίς ἡρώτων τῆς καύτας (ἀνεπλήρομεν γὰρ ἔτι) Ἄλλ' οἱ γε κύκνοι, πηνίκα ἡμῖν τὸ λιγυρὸν ἐκεῖνο ἄδουσιν ἐφεστῶτες τῷ ποταμῷ, ἔνθεν καὶ ἔνθεν; Φασὶ γὰρ Ἀπόλλωνος παρέρχους αὐτὰς ὄντας, ὠδικὰς ἀνθρώπων, ἐνταῦθά περ ἐς τὰ ὄρνεα μεταπεσεῖν, καὶ ἀπ' αὐτῶν ἄδειν ἔτι, ὅτι ἐκλαβομύθους μυσικῆς.

Οἱ δὲ σὺν γέλῳ, Σὺ, ἔφησαν, ὦ ἄνθρωπε, καὶ παύσῃ τήμερον καλὰ φευδόμενος τὴν χώραν ἡμῶν, καὶ τῷ ποταμῷ; ἡμεῖς δὲ αἰεὶ πολέοις, καὶ χερδὸν ἐκ παιδῶν ἐργαζόμενοι ἐν τῷ Ἑριδανῷ, ὀλίγους μὲν κύκνης ἐνίοτε ὁρῶμεν ἐν τοῖς ἔλεσι τῷ ποταμῷ, καὶ κρῶσθαι ἔτοι πάντως ἄμυσον καὶ ἀδυνάτους, ὡς τῆς κόρακας ἢ τῆς κολοῖας Σειρῆνας μὲν εἶναι πρὸς αὐτὰς ἀδόντων δὲ ἡδὺν, καὶ οἷον σὺ φῆς, ἐδὲ ὄναρ ἀκηκόαμεν, ὥστε θαυμάζομεν πῶθεν ταῦτα εἰς ὑμᾶς ἀφίκετο πρὸς ἡμᾶς.

Πολ-

d' Ἀλλῶς] Ἀλλῶς Fl. e αὐτίς] Bene Fl. Fr. W. P. αὐτίς male γ. f' ἡμῶν] Recte L. & γ. ἡμῶν Fl. cum cett. male. g' ἄδουσιν] Fl. ἄδουσιν sine puncto subscripto. h' Μῶν] Non habet Fl.

Εἰσι δὲ τοῖς — ὡς ἀπλοῦς ἐπιμαρτυρεῖται. Ubi Dider. ex Aristoph. Eq. 1391. σοὶ ὡς ἀπλοῦς — ἴσως λαβόντα, tum & hoc Luciani adfert. Sed, ut verum fatear, non est semper ejusmodi dissimilis casus anomalus, quando duo verba adsunt, quae diversum casum admittunt; ita αἰ hic regitur ab ἔξει, & ἀναλίσκοντας ab infinito πλατύνω, propter conjunctionem omisiam, i. e. ὡς ἀναλίσκοντας πλατύνωσι. Idque patet itidem ex hoc Lysiae pro Corinth. Sociis, p. Ed. Lond. 28. Ἄξιον γὰρ πάντων ἀνθρώπων καίςιναι μαρτυρεῖται, ὑμῶντας μὲν καὶ ταῖς ἡδύς, λέγοντας δὲ καὶ ταῖς τῶ ἀγαθῶν μαρτυρεῖται, τιμῶντας &c. Merentur interim talia observa-

Tom. III.

ri, quia & continuatur alias dativus praemissus, ut ead. Orat. p. seq. Μόναίς δ' αὐταῖς σὺ ἐγγίνετο ἐκ τῆς ἡμαρτημένης μαρτυρεῖται περὶ τῶ λοιπῶν ἀρμυνοῖς βυλιούσας δαί.

γ F.R.

55. Ἀπὸ λαοῦ παρέρχους] Cygnorum fabulam vulgo aliter narrant; praec luctu enim Phaethontis mutatos ferunt. Vid. Ovid. Met. II. 367. & Virgil. Aen. X. 186. vid. Plac. Phaed. p. 387. g. & Stob. serm. CXIX. p. 607. Cic. Tusc. I. 30. & Diod. Sic. M. d. S.

56. Παρέρχους] Addendi hi παρέρχοι illis, quos magna diligentia, nec sine felicitis ingenii speciminibus collegit Doctiss. Gr. Arvaldus, forte cap. 5. aut 25. γ. M. G.

M

72. "En]

Πολλὰ τοιαῦτα ἐξαπατηθῆναι ^a ἐνί, πει-
 ρεύοντας τοῖς πρὸς τὸ μείζον ἕκαστα ἐξη-
 γημένοις. ὥστε καὶ γὰρ νῦν δέδια ὑπὲρ ἑμαν-
 τῆς, μὴ ὑμῖν ἀρτί ἀφιγμένοι, καὶ τῷ 7
 πρῶτον ἀκροασάμενοι ἡμῶν, ἤλεκτρά τινα
 καὶ κύκνους ἐλπίσαντες εὐρήσων παρ' ἡμῖν,
 ἐπεὶ μετ' ὀλίγον ἀπέλθῃτε καταγελῶντες
 τῷ ὑποχομένῳ ὑμῖν, τοιαῦτα πολλὰ
 κειμήλια ἐνεῖναι τοῖς λόγοις. ἀλλὰ μαρτύ- 8
 ρομαι, ὥς ἐμὲ τοιαῦτα μεγαλαυχόμενος
 ᾤετο τῷ ἐμῶν ἔτε ὑμεῖς, ἔτε ἄλλῳ πα-
 ρέειπον, ἐδ' ἂν ἀκέσειέ ποτε. ἄλλοις μὲν γὰρ
 οὐκ ὀλίγοις ^b ἐντύχοις ἂν Ἑριδανοῖς τισι,
 καὶ οἷς οὐκ ἤλεκτρον, ἀλλὰ χρυσοῦς αὐτὸς 8
 ἄποσάξει τὸν λόγον, πολὺ τῷ κύκνων τῶν
 ποιητικῶν λιγυροτέροις. τὸ δὲ ἐμὸν ὁράτε
 ἤδη ὅποιον ἀπλοῖκον καὶ ^c ἄμυσον, ἐδὲ τις
 ᾧδῃ πρόσεσιν. ὥστε ὅρα μὴ τοις τό τι πά-
 ρας μείζω ᾤετο ἡμῶν ἐλπίσας, οἷον τι 90
 πάρασσιν οἱ τὰ ἐν τῷ ὕδατι ὁρῶντες· οἷόμε-
 νοι γὰρ τηλικαῦτα εἶναι αὐτὰ οἷα διεφάνετο

6. Multum decipi in talibus potest, si
 quis credat iis, qui in majus extollunt
 narrando omnia. Itaque ego etiam pro me
 nunc sum sollicitus, ne qui modo venissetis
 & jam primum nos auditis, electra quae-
 dam & cyncnos invenire apud nos cum spe-
 raretis, discedatis paullo post irridentes il-
 los, qui pretiosa id genus multa inesse no-
 stris in orationibus, vobis fuerant polliciti.
 At ego testor, talia me de meis rebus glo-
 riantem neque vos, neque alium quem-
 quam unquam audivisse, neque auditurum
 unquam esse. Alios quidem invenias non
 paucos, Eridanos quosdam, quibus non
 electrum, sed aurum ipsum orationis stillat,
 multum poetis cyncnis modulatiores. Ego
 vero qualis sum jam videtis, simplex, li-
 terarum expertus; neque cantus adest. Igi-
 tur vide, si quis majora de nobis speras,
 ne tibi accidat, quod his, qui aquis sub-
 mersa vident. Arbitrati enim, tanta esse
 illa, quanta desuper adspicientibus videban-
 tur,

^a "Ενί] "Ες L. ^b "Εντύχοις ἂν] "Εντύχης sine ἂν Fl. ^c "Αμυσον] Sic G. L. marg. A1. & J. "Αμυσον Fl. Wech. E. &c.

80. "Αλλὰ μαρτύρομαι] "Αντὶ τῆς βεβαιῶ. V. (Nota δοτικῇ συντάξει. habet C.)

72. "Ενί] Recte habere vulgatum, vix operae erit
 multis docere, adeo id est frequens. Noster supra
 Parafr. §. 17. ἔτε γὰρ αὐτῶν ἐν Aristoph. Plut. 348. ἐν γὰρ
 τῷ ἐν κύνων ἐν τῷ πρῶτῳ, ubi Illustr. Spanh. ex
 Demosth. aliisque idem adfert, quem etiam ad partes
 vocat Rev. J. Elph. ad Galat. III. 28. Οὐκ ἐν Ἑριδανῶ
 — οὐκ ἐν δούλῳ &c. Adde Theogn. vi. 1000. — ἐν
 προμάχοισιν ἐνί, &c. frequenter alibi. Ita ἐνί pro ἑνί
 vel ἕνι Ael. V. H. XII. 21. Item Diod. Sic. Athen. &
 Plato, quos adlegat Cl. Periz. in Addend. ad Ael. p.
 981. Ed. minor. J. F. R.

87. Τὸ δὲ ἐμὸν ὁράτε ἤδη ὅποιον ἀπλοῖκον & ἄμυσον,
 ἐδὲ τις ᾧδῃ πρόσεσιν] Mea vero dicendi ratio quam sit
 simplex, & a fabulis aliena, videtis, neque ipsi insit
 modulatio. Haec est versio Salmurienfis. Sed in Mf.
 est ἄμυσον pro ἄμυσον, quod magis probo, & ver-
 to: mea videtis oratio quam sit simplex & inermis,
 sic sua ipse per modestiam elevat, & quam nihil in
 ipsa sit canori. Sic enim recte verti puto ᾧδῃ. Ut Craf-
 ius apud Cic. III. de orat. de C. Carbone: Profluens quid-
 dam habuit Carbo, & canorum. Et Gellius de eodem
 in Bruto de claris oratoribus: L. Gellius qui se illi con-

tubernalem, in consulatu fuisse narrabat, canorum ora-
 torem, & volubilem, &c. fuisse dicebat. Ubi volubi-
 lis est, cui facile profuit oratio. Plutarchus de auditi-
 one, sic circumscribit, τὴν φωνὴν ἐμμελῆς καὶ ἐ-
 μαλακώτης & ἀεικίας ἐφθόνην. Vocem accuratis qui-
 busdam sonis ac molliore & modulationibus edulcare.
 Muses pertinent ad poetas, non ad oratores. Quoniam
 tamen Sophistae suis orationibus adspergebant fabu-
 las, non contendam, si quis pro vulgata stet acrius.

J. G. G.

93. Σκία — αὐγὴ] Non satis opticarum rationum,
 etiam in quantum illa aetate erant cognitae, peritum
 fuisse nostrum, non negaverim. Sed nec obesse illi
 debet usus horum nominum. Nempe σκία est species
 in oculis incurrens, praesertim, cui nihil solidi sub-
 est, ut illa εἰδωλα tum Opticorum, tum quae apud
 manes, quas etiam Latine *umbrae* vocari, notum est:
 αὐγὴ sunt radii varie reflexi & refracti, quibus auge-
 tur illa umbra, illa species. Sic posuit αὐγὰς Euclides,
 vel quisquis est, in principio Opticorum: εἰδωλον au-
 tem & ἡμφοσιν hic pariter & Heliodorus Larissaeus
 dicunt eam, quae hic σκία est. Plin. 36. 26. f. 67.
 ima-

tar, dilata a radiis umbra; cum extracta
multo minora deprehendunt, indignantur.
Jam igitur tibi praedico, effusa aqua, &
deregens me, ne quid magni te hausurum
speres, aut spei vanae culpam in te ipse
conferas.

αὐτοῖς ἀκωθεν, εὐρυνομήτης τ' οὐκ ἔστι πρὸς τὴν
αὐγὴν, ἐπειδὴν ἀνασπάσσει, πολλὰ μι-
κρότερα εὐρίσκοντες, ἀνιῶνται· ἤδη δὲ σοι
προλέγω, ἐκχέας τὸ ὕδωρ, καὶ ἀποκαλύψας
τὰ μακρὰ, μηδὲν μέγα προσδοκίης ἀνιμῆσαι,
ἢ σαυτὸν αἰτιάσῃ τ' ἐλπίδι.

MUSCAE ENCOMIUM.

ΜΥΙΑΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

Non est minima volacrum musca,
in quantum culicibus diversi ge-
neris, & minoribus etiam insectis com-
paratur: sed tantum istaec magnitudine
superat, quantum ipsa ape minor est.
Pennata est non eadem ratione, qua aliae
volucres, ut plumis toto corpore velut
comata sit, majores autem pennas ha-
beat in alis; vana inftar locustarum,

Ἡ Μύια ἔστι μὲν ὁ μικρότατον τῶν
ὀρνέων, ὅσον ἐμπίσι, καὶ κώνωψι, καὶ
τοῖς ἐτι λεπτοτέροις ~~ὡς~~ ἀλλάλλειν· ἀλλὰ
τοσούτον ἐκείνων μεγέθει πρὸς ἑαυτήν
σμελίτης ἀπολείπει. ἐπτερώ δὲ ὡς καὶ
τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς μὲν ἀπαν-
ταχόθεν κομᾶν τὸ σῶμα, τοῖς δὲ ὠκυ-
πτεροῖς χρῆται· ἀλλὰ καὶ τὰς ἀκρίδας,

[Où vè] Sic & Fl. cum J. R. & C. Oύνα L. o Tà] Omitit J. Non item Fl. aliaque.

2. Ἐροπίσι] * Ἐροπίσι κώνωψι ἐμπίσι. καίτοι Ἀριστο-
φάνης ὁ κωμικὸς τ' αὐτὸν φησὶ τ' κώνωψα ἐμπίσι, ὡς
Μεφίλαις. V. (Οἷον πόσι τῶν γινώσκων ἔχει τοὺς ἐμπίσις)

κατὰ τὸ σῶμα· ἄδιν ἢ κατ' ἐροπύγιοι. G.) In V. altero
legitur sic: Ἐμπίσι] Ἐμπίσις ὁ ἐν τοῖς ὕδασι κώνωψ. ὁ δὲ
κωνωψ εἶδος ζώου.

* Ἐροπίσι] Ἐροπίσι C. Sed vulgatum praestat.

J. F. R.

+ Κώνωψα] Κώνωψας καὶ ἐμπίσις Edita. Mutavit M. du S.

imaginem, quam reddit Obsidianus lapis, umbram
vocat, & magis diserte Isidor. Orig. 16, 4. imaginum
umbras.

J. M. G.

96. Ἐκχέας τὸ ὕδωρ] Nihil minus quam ad judicia-
lem clepsydram hoc pertinet, quod cum putaret Mar-
cellus, profecto dormitarit necesse est. Dixerat, quae
sub aqua sint, ea apparere majora: ac simili ratione
judicare quosdam de operibus ingenii. Jam subjicit,
se hac ingenua de se professione, velut aquam illam
effundere, quae hominum iudiciis officere posset, &
nudum se praebere spectandum.

J. M. G.

2. Ἐμπίσις ἐκ κώνωψι] Non inveniebam diversa no-
mina horum insectorum. Utrumque culicis genus esse
videb. Muscellas, quod dederunt interpretes, vel
musculas, quo nomine Augustinus κύνιφας Aegyptio-
rum reddit, mulcis adscribendas; tabanos, asilos,
οστῖος, muscarum genera ipsa quoque esse, putabam.
Igitur contentus fui culicem genera indiscretim dice-
re. Caeterum magnificentius aliquanto encomium fu-
turum erat, si nostri aevi praefidiis, & Loewenhoeckio
aliquo vel Reaumurio praemonstratore usus esset

Lucianus, v. g. in oculorum numero & admirabili
structura, in proboscide.

J. M. G.

5. Ἐπτερώ δὲ ὡς κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις, ὡς τοῖς
μὲν ἀπανταχόθεν κομᾶν τὸ σῶμα, τοῖς δὲ ὠκυπτεροῖς
χρῆται] Non accuratus satis fuit Interpres in hisce
vertendis hoc modo: est autem alata non eo modo quo
ceterae volucres, quantum aliae pennas in toto habent
corpore, aliae pernicipibus alis utuntur. Posteriorum
verborum hic est sensus: ut aliis pennis ab omni par-
te ornatum habeat corpus, aliis in volando utatur. Ita
L. Bos, in schedis Mss. Plura in Obs. Crit. p. 64. f.
& 65.

J. F. R.

Ibid. Κατὰ τὰ αὐτὰ] Male Fl. omisisse τὰ, patet
ex c. 3. ubi & ipsa cum cett. κατὰ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλπί-
δασι.

J. F. R.

6. Ὡς τοῖς μὲν — χρῆται] Haec insititia videntur.
F. G. Mox pro pennas esse vertendum plumas monuit
Idem.

J. F. R.

8. Κατὰ τὰς ἀκρίδας] Confer Nostrum infra Δψ.
c. 3.

L. K.

ἡ τέτιγας, ἡ μελίπας, ἔστι ἡ μὲν ὑμενό-
πτερ, τοσούτων ἀπαλώτερα ἔχουσα τὰ ἰο-
πτερὰ, ὅσον τὸ Ἑλληνικῆς ἐσθῆτος ἢ Ἰν-
δικῆ λεπτότερα, ἡ μαλακώτερα· καὶ μὴν
ἡ δῖνθιται καὶ τὴς ταῶνας, εἴ τις ἀτενὲς
βλέποι ἐς αὐτὴν, ὁπόταν ἐκπετάσασα πρὸς
τὸ ἥλιον, ἐκπερύσσει).

Ἡ δὲ πτήσις ἔτε καὶ τὰς νυκτερίδας εἰ-
ρεσία συνεχεῖ τῷ πτερῶν, ἔτε καὶ τὰς ἀ-
κρίδας μὲν πηδήματός, ἐδὲ ὡς οἱ σφήκες
μὲν ροιζήματός, ἀλλ' εὐκαμπὴς πρὸς ὅ, τι
ἀν μέρους ὁρμήσῃ τῷ αἰρέ. καὶ μὴν καὶ
κεῖνο πρὸς αὐτῇ, τὸ μὴ καθ' ἡσυχίαν,
ἀλλὰ μετ' ὥδης πότεα, οὐκ ἄπηνώς
οἷα κωνόπων, καὶ ἐμπίδων, ἐδὲ τὸ βαρύβρο-
μον τῷ μελιττῷ, ἢ τῷ σφηκῶν τὸ φοβερόν,
καὶ ἀπειλητικὸν ἐνδεικνυμένη· ἀλλὰ τοσούτων
ὅτι λιγυρώτερα, ὅσον σάλπιγγος καὶ κυμ-
βάων αὐλοὶ μελιχρότεροι.

Τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ἢ μὲν κεφαλὴ λεπτό-
τατα τῷ αὐχένι συνέχει, καὶ ἔστιν εὐπερι-
γωγός, ἐν συμπεφυκυῖα ὥσπερ ἢ τῷ ἀκρίδων
ὀφθαλμοὶ δὲ προπαγεῖς, πολὺ τῷ κέρατι
ἐχόντες τέρνον εὐπαγές· καὶ ἐκπεφύκασι αὐτῇ
οἱ πόδες, ἐ καὶ τὴς σφήκας πᾶν ἐσφιγ-

& cicadarum, apiumque; pinas habet e
membrana, tanto quidem molliores alis aliis,
quanto Graeca veste Indica est tenuior &
delicatio. Et sane floeos pavonum in-
star colores habet, si quis intente illam re-
spiciat, cum expansis ad solem pennis vo-
laturus meditatatur.

2. Volatus illius est non qualis vesper-
lionum in perpetuo alarum remigio, neque
locustarum instar cum saltu conjunctus, ne-
que cum perstrepero impetu, ut vesparum,
sed flexilis in quamcumque partem aëris
tendat. Etiam hoc illi inest, quod non si-
lentio, verum cum cantu quodam volat,
non infesto, qualis est culicum, neque
graves fremitus apum, aut terribiles mina-
scque vesparum imitante, sed in tantum
est modulatio, quantum tuba atque cym-
balis tibiae sunt placidiores.

3. Quantum ad reliquum corpus, caput
tenuissimo canali continetur cervicibus, &
circumactu est facile, non adnatum quale
locustarum: oculi autem solide eminentes
multum habentes de cornu: pectus com-
pactum, e quo enati pedes non omnino ut
in

α Μὴν] Non comparet in Fl. β Διόνθιται] Διόνθιται Weck. γ Ἀπηνῶς] Sic Edd. constanter. Ἀπηνῶς vult
Solani.

9. Μελίπας] (Dele punctum) Kuß. Non hoc tan-
tum, sed dele etiam μὴν cum Fl. quod in reliquis o-
diosè occurrit, & senium perturbat.

M. du S.
Ibid. ἔστι μὴν] Recte abesse μὴν in Fl. adlevit Solan.
idque in f. delerat. Ego etsi abesse posse credo, non-
dum tamen deleo, quum in al. Codd. non deleatur,
atque & alibi implendae orationis gratia abundet, &
vel hic durior sit pronuntiatio, si μὴν deleas. Abun-
dat similiter μὴν ap. Long. Paß. IV. p. 147. (vere 139.)
Ed. Moll. Αἰγὶ εἰ ἀπὲρ μὴν παιδίον ὑπὶσθικαν, καὶ θυγα-
τρὸν γυνὴν δούτερον. Neque opus esse ut δι' semper
sequatur, patet etiam ex Aristoph. Pl. 58. Ἐγὼ μὴν οἰ-
μῶσιν λόγῳ σοι — vid. reliqua. Non dissimile etiam
est hoc Diod. Sic. XI. c. 39. τοὺς λόγῳ μὴν συμβουλεύ-
σας κατὰ τὸ παρὸν μὴ ταχέειν τὴν πόλιν &c. ubi δι
quoque non sequitur, nisi post aliquot periodos, nec
ad illud μὴν pertinens. Nec Apostoli in Act. c. XXVII.
21. Ἐδοὶ μὴν, ὁ ἄνθρωπος, πειθαρχήσας μοι, μὴ ἀνέγει-
ναι διὰ τὸ Κρήτης, ubi nec adversativa sequitur, sed

tacite intelligitur, in opposito verbo παρῆσθαι mox ad-
juncto. Herodian. I. 4. 2. Ἀχθεῖς μὴν ὑμῶς — δια-
μασθὲν ἔδν, & sic bis ter alibi. Interdum etiam sim-
pliciter μὴν pro adseverationis nota poni, notum ar-
bitror ex Ael. V. H. IV. 10. ἐμοὶ μὴν δοκεῖ. Quin &
μὴν praemisso μὴν habuimus haud semel, ut Paraf. c.
15. & 21. Nec tamen adeo abundare hic videtur, quin
augeat aliquantum, ut Latinum vel, quando dicimus,
ille vel major est, vel centies, & simil. Ita & ap. eos-
dem τὸ quidem nullo sequente sed adhiberi, hodie vix
quemquam fugit, licet id male negarit Sanctius L.
III. p. 514. f. quem permultis testimoniis probe re-
futavit Cl. Perizon.

7. F. R.
22. Ἀπηνῶς] Sic necessario corrigendum fuit, pro-
pter sequens οἷα. legebatur enim in omnibus ἀπηνῶς.

M. du S.
30. Οὐ συμπεφυκυῖα ὡς περ ἢ τῷ ἀκρίδων] Vertunt non
cervici affixum, ut est locustarum; quod unde potuerunt
effingere? De cervice nihil est in Luciano. Et qualis
quæ-

In vespis adstricti. Alvus munita ipsa quoque est, thoraci similis, zonas latas & squamas habens. Ulciscitur se non circa novissimam alvi partem, uti vespa, & apis, sed ore ac proboscide, qua eo modo quo elephantu instructa & ante se pascitur, & comprehendit, & adhaerescens continet, quum acetabulo extrema parte sit similis. Ex illa vero dens emicat, quo ubi pupugit, potat sanguinem. Nam bibit quidem lactem quoque: sed suavis illi etiam sanguis, cum dolore non magno eorum, qui punguntur. Sex pedes cum habeat, quatuor solis incedit, anterioribus autem duobus, velut manibus utitur. Videas igitur illam quadrupedem ingredi, ferentem manibus sublatum esculentum quiddam humano plane more, atque ut nos.

4. Nascitur non statim talis, sed vermis primum, five ex hominibus, five animalibus aliis demortuis. Deinde paullatim & pedes profert, & pinnas gignit & ex repente fit volucris: fit etiam gravida & vermiculum parit, muscam paullo post futurum. Cum autem nutriatur cum hominibus, eo-

μένοι. ἡ γὰρ τῆς δὲ ἀχέρω) καὶ αὐτῇ, καὶ θάλασσαν ἔοικε ζώων πλατείαις, καὶ Φολίδας ἔχουσα. ἀμύνει) μύητοι ἐστὶ τὸ ὀρροπύγιον ὡς σφῆξ, καὶ μέλιττα, ἀλλὰ τῷ τρώματι, καὶ τῇ προβοσκίδι, ἣν καὶ τὰ αὐτὰ τοῖς ἐλέφασιν καὶ αὐτῇ ἔχουσα προνομεύει τε καὶ ὀπιλαμβάνει), καὶ προσφῦσα κατέχει, κοτυληδόνι καὶ τὸ ἄκρον ἐοικυῖα, ἐκ δὲ αὐτῆς ὁδὸς προκύπτει, ᾧ κεντῶσα πίνει τὴν αἷματ', πίνει μὲν καὶ γάλακτ', ἡδὲ δὲ αὐτῇ καὶ τὸ αἷμα, ἐκ μὲν μεγάλης ὀδύνης καὶ κέντησιν. ἐξάπης δὲ ἔσθαι, τοῖς μὲν τέσσαρσι βαδίζει μόνοις, τοῖς δὲ προσθίοις δυοῖν καὶ ὅσα χερσὶ χρήται. ἴδας αὖ ἐν αὐτῇ ὅτι τεττάρων βεβηκυῖαν, ἔχουσαν τε ἐν ταῖν χερσὶν μετέωρον ἐδάδιμον ἀνθρωπίνως ὥσαν, καὶ καθ' ἡμᾶς.

Γίγνεται δὲ οὐκ εὐθὺς τοιαύτη, ἀλλὰ σκώληξ τὸ πρῶτον ἥτοι ἐξ ἀνθρώπων, καὶ ἄλλων ζώων ἀποθανόντων· εἶτα κατ' ὀλίγον πόδας τε ἐκφέρει, καὶ φύει τὰ πτερὰ, καὶ ἐξ ἐρπετῶ ὄρνεον γίγνεται, καὶ κυοφορεῖ δὲ, καὶ ἀποτίκτει σκώληκα μικρὸν ἢ μυῖαν ὕστερον. σύντροφος δὲ ἀνθρώποις ὑπάρχει, καὶ

d. Προνομεύει] Προνομεύει Weich. malc. e. Ὀδύς] Ὀδύς adspirare Fl.

40. Κοτυληδόνι] Κοτυληδόνις αἰ τῷ πολυπόδῳ πλεικτύμει, V.

quæso cervix locustarum? Certe Lucianus ullam esse prorsus per has voces negat, quæ verti debent, non agnata reliquo corpori, ut est locustarum, non est continuus tractus corporis a capite ad caudam, ut in locustis, sed post caput est velut intervallum, ita tamen, ut tenui fauce caput reliquo corpori annexatur, & sic possit converti alia parte corporis immota & quieta. Paulo post etiam potuit vocem Φολίδας lenius interpretari, quam per vocem cortices, præcipue quum loricis squammatas dixerint, & laminas ex ferro in eis agnoverint. Tum & ἐκ τῷ τῷ ὀρροπύγιον reddidit inscite, non aculeo, quasi vocis hujus significatio & discrimen, quod inter muscam & alia insecta notat auctor, respiceret formam, & non potius locum ubi situs ejus, in extrema nempe parte diversæ, quam est in vespis & apibus.

42. Ὀδύς] Florentinam recte Ὀδύς habere adpinxit Solan. nescio quare; nam si dentis significatum retinere voluit, cur scripturam ap. omnes receptam no-

varemus? Et quum dentes etiam vocentur aculei furcarum, quæ ideo tridentes ac bidentes audiunt, nec τριδύς de fuscina Neptuni Graecis ignotum: item pinnae rastrorum, dentes vocantur, quid obstat quominus & proboscidem muscæ aculeatam dentis nomine insigniret Noster? Ita & vertebra primam colli ὀδύνα vocari Hippocrati, monet Poll. L. 2. S. 131. quem tamen refellit Fois. in Oecon. Hipp. secundam Hippocrati hoc nomine insigniri docens; sed nihil hic refert, dum a similitudine dentis canini aculeati tamen traxisse nomen fatetur. Et quamquam ὀδύνα quoque adspirare habet Mf. unum Pollucis, Editores id recte spreverunt. Ap. LXX. 1. Sam. 13. 21. ὀδύτης adhibentur de dentibus falcium; (nam dentatae falces veterum) aut de furcis, ut alii verterunt, (Luthernus omisit) Nostri limas dentatas dedere ex Hebræo, quam recte, non inquirō.

56. Καὶ ἀσπίδι συνάμα] Non satis ex fide historiz.

ἡ ὁμοδίαυτος, ἡ ὁμοτράπεζος ἀπ' ἀντὶ
γενεῶν πλὴν ἐλαίῳ. θάνατος γὰρ αὐτῇ τῷ
το πίνειν ἡ μὲντοι ἀκύνωτος ἔσται (πάντοτε
γὰρ ἐς τὸν ὁ βίος αὐτῆς συμμετρήσεται)
τῷ φωτὶ χαίρει μάλιστα, καὶ τότε πο-
λίευστος. νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἀγεί, ἡ ἔτε πεί-
τε, ἔτε ἄδει ἀλλ' ὑπέπληξε, ἡ ἀτρεμεῖ.

Σύνεσιν δὲ ἡ μικρὰν αὐτῆς εἰπεῖν ἔχω, ὅ-
πόταν τ' ἐπίβηλον καὶ πολέμιον αὐτῇ τ'
ἄραχυν ἀφιδράσκη· λοχαγὰ τε γὰρ
ἐπιτηρεῖ, ἡ ἀπ' αὐτῶν ὁρᾷ, ἐκκλίνουσα τ'
ὁρμὴν ὡς μὴ ἀλίσκοιτο σαγηνευθεῖσα, καὶ
περιπεσῶσα ταῖς τῷ θηρίῳ πλεκτάνασι. τ'
μὲν γὰρ ἀνδρίαν καὶ τ' ἄλκην αὐτῆς, ἐχ-
ήμας χρὴ λέγειν, ἀλλ' ὁ μεγαλοφρόντα-
τος τ' ποιητῆς Ὀμηροῦ τ' γὰρ ἄριστον
τ' ἡρώων ἐπαινεῖσαι ζητῶν, ἡ λέοντι, ἡ παρ-
δάλι, ἡ οὐ τ' ἄλκην αὐτῆς εἰκάζει, ἀλλὰ

cumque contubernio & mensa utatur, omnia
gustat praeter oleum, quippe quod bibasse
illi mors est. Verum brevis aevi cum sit,
omnino enim arctis vita illius terminis cir-
cumscripta est; luce gaudet maxime, & in
ea versatur: noctu autem quietem agit, &
neque volat, neque canit, sed contrahit se
& nusquam movet.

5. Prudentiam illius non parvam in eo
dico inesse, cum insidiatorem & hostem
suum araneum effugiat. Insidiantem enim
observat, & contra intuetur, devitans im-
petum, ne reti illius capiatur, & in cirros
bestiae incidat. Fortitudinem illius & ro-
bur nos dicere nihil attinet, sed poetarum
magniloquentissimum. Nam laudare stu-
dens Heroum praestantissimum, non leoni,
aut pardali, aut apro robur illius comparat, sed

a. Ἄλλως] Alii ἔχον, ajunt Coll. In nostris nihil varietatis est.

71. Ἰχθύν] Γραι. ἀλκύν. G.

62. Πολιτεύεται] Vertunt, obversatur. Verte, ne-
gotiatur. F.G. Idem addit ἐπίπτηχε subsidit esse ver-
tendum, ac dein pro contrahit, subsidentes. F.F.R.

63. Νυκτὸς δὲ εἰρήνην ἀγεί, ἡ ἔτε πείτεται, ἡ ἔτε
Pugnat secum ipse sine encomii, nam eis pauca dictu-
rus est, eam πᾶσι τοῖς κοιμημένοις τῷ ὑπνε φρονεῖν, &c.
nempe quia turbat eis somnum morsu & cantu. Sed
dici potest, generatim accepto muscae nomine, &
muscas & culices contineri, & somniurbationem
referri ad culices, noctis quietem ad muscas alias.

Th.M.

64. Ἀτρεμεῖ] Supra T. I. Prometh. §. 7. (jam §.
11.)

M.du.S.

71. Ἀνδρίαν] Si Rhodomanno credimus in addend. ad
Diod. Sic. ἀνδρία semper scribendum, & sic Diad. Sic.
XI. c. 4. Sed quum ibid. c. 6. bis legatur ἀνδρίαν, at-
que alibi frequenter, nihil & hic ita orthographia mu-
tandum. Ἀνδρία Herodianus ubique, item ei LXX.
Aelian. Epist. Thucyd. etiam plerumque; sed & ἀνδρία
idem III. c. 82. Ac Noster T. II. de Salt. c. 12. ubi
ἀνδρίας quoque ex Edd. optimis servavimus. Ut igitur
frustra Rhodomannus contendit ἀνδρία semper scri-
bendum, ita jam minus etiam certam habeo obser-
vationem Stephani contrarium docentis; sed utrum-
que inveniri in editis libris video; ἀνδρίαν tamen mul-
to frequentius.

F.F.R.

72. Ἀλ' ὁ μεγαλοφρόντατος τ' ποιητῶν Ὀμηροῦ]

Ἵπποδολικον fuisset enim ἄλλα τ' μεγαλοφρονότατος τ'
ποιητῶν ὁ Ὀμηρος τ' γὰρ &c. Ὀλίγημα filii properan-
tis.

Th.M.

Ἀλ' ὁ] Vid. Marcellii notam, cui subscribo, quau-
quam delendo sequens γὰρ consuli sententiae possit.

M.du.S.

73. Τὸν γὰρ ἄριστον] Atqui Menelaum ibi laudat Ho-
merus, ne cum Luciano erres, non Achillem; quod
Clar. Barnesius, ibi de Luciano aliquid monentem
fugit. Turbatque is nonnihil, dum tragici c. 11. al-
lata verba pro his assert, & apponit ad rem quidem
suam ibi facientia, sed minime indicantia ad hunc
Homeri locum a Luciano allusum.

M.du.S.

76. Τῷ θάρσει τ' μύϊας] Hom. Il. P. 570. M.du.S.

77. Οὐδὲ γὰρ θάρσος, ἀλλὰ θάρσος] Firmat itaque
etiam Lucianus discrimen inter θάρσος & θάρσος,
idque ait antiquissimum esse, & Homero jam observa-
tum Il. P. 570. ubi Menelao Minerva μύϊας θάρσος δι-
κάζουσι ἔθνη, κ. τ. λ. quam accurate, non dixerim. Certe
ad Euripidis Alcestem 604. observat Barnesius, non nimis
religiose id esse poetis notatum, defenditque poetam
suum contra reprehensionem veteris scholiastae ad Aro-
dens v. 469. ubi θάρσος vocatur παρὰ τὴν ψυχὴν
μὲν λογισμοῦ, θάρσος δὲ ἡ ἐλπίς τὸ λῆμα. His simi-
lia Eustath. ad Il. E. 3. ubi Diomedei Minerva Δάρ-
μος ἐ θάρσος. it. ad Od. Z. p. 547, 28. Bas. & Pol-
luc. 3, 135. atque Aristophanis h. v. Cumque θάρσος sit pla-

sed audaciam muscae, & intrepidus illius improbisque conatibus. Neque enim audaciam ait illi inesse, sed fortitudinem. Nam etiam repulsa, ait, tamen non desistit, sed morsum appetit. Ita autem omnino laudat atque amplectitur muscam, ut non semel, neque paucis mentionem illius injiciat, sed saepe: adeo commemoratione illius ornantur versiculi. Nunc enī gregarium illius ad lac volatum enarrat; nunc Minervam, cum defendit a Menelao telum, ne in vitula illius labatur, comparans matri dormientem infantem suum curanti; muscam rursus comparationi inducit. Quin etiam appellatione pulcherrima eas ornavit, dum frequentes dixit, & turbam illarum vocavit gentes.

6. Adeo autem robusta est, ut morsu

τῷ θάρσῳ τῆς μυίας, καὶ τῷ ἀτρέστῳ, καὶ λυπᾷ τὴν ἐπιχειρήσεως ἐνδὲ τῆς θράσους, ἀλλὰ θάρσος φησὶν αὐτῇ προσεῖναι. καὶ τῇ εὐργορύνῃ, φησὶν, ὅμως οὐκ ἀφίσταται, ἀλλ' ἐφεῖναι τῇ δυνάμει. ἔτω δὲ πάντῃ ἐπαίνοι καὶ ἀσπάσει τὴν μυῖαν, ὅτι ἐκ ἀπαξ, ἐν ἐν ὀλίγοις μέτεται αὐτῆς, ἀλλὰ πολυλάκεις, ἔτω κοσμεῖ τὰ ἐπὶ μνημονευομένη, ἄρτι μὲν τῇ ἀγλαίαν πωτῆσιν αὐτῆς ἐπὶ τὸ γάλα διέρχει, ἄρτι δὲ τῇ Ἀθηναίων ὁπότε τῇ Μενέλαω τὸ βέλτερον σποκρᾷ, ὡς μὴ ἐπὶ τὰ χαριώτατα ἐμπέσοι, εἰκάζων μὴρὶ κηδομένη κοιμωμένη αὐτῇ τῇ βρέφει, καὶ μυῖαν αὐτῆς ἐπεισάγει τῷ ὠδιδείγματι. καὶ μὴν καὶ ἐπιθέτω καλλίστῳ αὐτὰς εὐδομῶσιν, ἀδινὰς προσειπὼν, καὶ τῇ ἀγέλῃ αὐτῆς ἔθνη καλῶν.

Οὕτω δὲ ἰσχυρά ἐστὶν, ὥστ' ὁπότεν τι δά-

6. Τὸ male Ald. c. Ἀποκρούεται.] Ἀποκρούεται.] Fl. male, ex qua tamen idem adscriptum marg. At.

plane idem, quod θάρσος, huc pertinet etiam auctor περι ἱερμηνείας, vulgo Demetrius Phal. I. 114. ubi παρῶνται, ait, φεῖναι τὰ ἀπείκῃ τῶν ὀνθάρσῳ μὲν τῇ θράσῳ, καὶ δὲ αὐτῇ τῇ αἰδοῦ. Observavit hoc discrimen Theophrastus, qui I. 121. θράσει ἀπείκῃ ἐπαίρειται, dicat, φεῖναι ἀπείκῃ, & mobile illud. 2. 40. ἀπείκῃ μὲν θράσῳ, λογισμὸς δὲ ὀνθῶν φεῖν, contra ea 6, 68. θάρσος καὶ ὀνθῶν de honesta fiducia. Observavit Aristophanes, & puto, ut quisque est accuratissimus. Ista paullo copiosius non ad lucem modo Luciani, sed ad emendandum Plutarchum, apud quem in comparatione Periclis & Fabii Maximi prope finem sic legitur, in ipsa quoque splendidissima Briani editione p. 414. Μία δ' ὡς τοιαύτη ἀπείκῃ ἐ θράσῳ γινώσκει, καὶ θράσῳ ἀφαιρείται. Nulla ratione dubito, quin legendum sit, καὶ θάρσῳ ἀφαιρείται. Pulchre sententiam expressit iuterpres, Una intemperantem gignit, & eripit audaciam imperitiam. Eadem plane sententia, cum Hippocrates in Nόμῳ extr. 4 ἀπείκῃ, inquit, κακὸς θησαυρὸς — διελὼς τὴν ἐ θράσῳ τῇ τῇ. Sic praeclare nuper Von. Wolfius apud Liban. ep. 1036, b. No. 4. in varietate librorum, θράσῳ τῇ θράσει praetulit. Ne quid superesset apud Plutarchum dubitationis, ponamus unum alterumque locum ex ipsa vita Fabii. De Minucio ejusque insolentia ait p. 321. extr. H. Steph. ὁ δὲ μὲλλον ἐς φρεσὶν ἐ θράσῳ ἀνιμῶν. De eodem p. 325. post med. αὐτὸν περὶ μεγαλυνίας ἀνιμῶν, καὶ θράσους τὸ ἐμπαλινῶς. Denique p. 328. extr. αὐτὸν τὴν τῇ Μινυκῆ τῇ θράσῳ καλῶν. Con-

tra de vera fortitudine p. 332. extr. τοῦτο τοῖς Καρχηδονίαις ἰδοῦσι θάρσῳ παρῶν. Sed nimium forte diligentiae in re non dubia. J. M. G. Ibid. θράσος ἀλλὰ θάρσος.] Vid. Diod. Sic. V. c. 20. ubi Cl. Wessal. etiam profert distinguentem inter θράσος & θάρσος Gregor. Naz. Or. IV. p. 113. qui ait: ὅτι θάρσος ἐ θράσος, καὶ εἰ τοῖς ὀνόμασι πλησιάζουσι, πολλοὶ ἀλλήλων τῇ δυνάμει περῶσιν — τὸ μὲν γὰρ ἐν τοῖς τολμητοῖς θάρσῳ ἀνδρείας εἶναι. — ὁ δὲ πλείων ὁ κίνδυνος ὁμοῖος χωρεῖν ἐ ὠδιδείγῳ — θράσος. Sed quia Cl. Gesner. hoc diligenter egit, plura non addo. J. F. P. 81. Οὐκ ἀπαξ — μίαν καὶ] Il. B. 469. Π. 641. Δ. 130. M. du S. 91. Ἀδινὰς προσειπὼν] Hom. Il. B. 469. M. du S. Ἀδινὰς προσειπὼν] Vaga admodum est notio hujus epitheti. Eustath. Od. 4, 326. p. 817, 35. Basf. ad verba poetæ Σειρήνων ἀδινῶν, ἔτιθε φρεσὶν αἱ παλαιαὶ τὸ ἀδινῶν ἀντὶ τῇ ἡδονῇ, ἀδινῶς. παρὰ τὸ ἀδινῶν, ἢ μάλλον παρὰ τὸ ἡδὺ. πῶς γὰρ φρεσὶ τὸ ἀδινῶν σημαίνει, ἀδινῶν, ὡς ἐν τῷ μελισσῶν ἀδινῶν. οἰκτρὸν, ὡς ἐν τῷ ἀδινῶν φοιτᾷ ἡδὺν, ἢ γὰρ ἡδὺ γλυκύ, ὡς ἐν τῷ σειρήνων ἀδινῶν πικρὸν ἐ ἔχον, οἷοι ἀμφοῖν ἀδινῶν κῆρ. καὶ ἡρῶν, ὡς ἐν τῷ ἀδινῶν ἀντιπικρὸν φάνησιν τε. Inter haec ipse Eustathius ad locum, quem tractat Lucianus, nempe Il. B. 469. p. 194, 48. Basf. eligit ἢ τὰς λατῆας, ἢ τὰς πικρὰς ἐ ἀδινῶν πειλομένης. Posterior intellectus ad Luciani mentem aptior: nisi tamen malis capotas, quod praefertem, nisi de fortitudinis laude ageretur, cujus etiam est densare ordines. J. M. G. 5. Απο-

δάκνη, τήρωσκι δὲ ἀνθρώπου δέρμα μόνον, ἀλλὰ καὶ βοῶς, καὶ ἵππος, καὶ ἐλέφαντα λυ-95
 πεί ἐς τὰς ρυτίδας αὐτῷ παρεισδυομένη, καὶ τῇ αὐτῆς προνομαίᾳ καὶ λόγον τῷ μεγέθει ἀμύσσει. μίξις δὲ καὶ Ἀφροδίσιον, καὶ γάμων πολλή τις αὐταῖς ἡ ἐλευθερία· καὶ ὁ ἄρρην ἢ καὶ τὰς ἀλεκτρυόνας ὅπτις εὐθὺς ἀπεπνήσεν, ἀλλ' ἐποχεῖται τῇ θηλείᾳ ὅτι πολὺ καὶ κείνη φέρει τὸ νυμφίον, καὶ συμ-πέτον· ἢ ἐναέριον ἐκείνην μίξιν τῇ πτήσιν μὴ ἀφθέρησαι. ἀποτμηθεῖσα δὲ τὸ κεφάλην μυῖα, ἐπιπολὺ ζῇ τῷ ἄλλῳ σώματι, καὶ ἔμπνους ὅσιν.

Ὁ δὲ μέγιστον ἐν τῇ φύσει αὐτῆς ὑπάρχει, τὸτο δὴ βέλομαι εἰπεῖν. καὶ μοι δοκεῖ ὁ Πλάτων μόνον^a αὐτὸ παριδεῖν ἐν τῷ ὅτι ψυχῆς καὶ ἀθανασίας^b αὐτῆς λόγῳ. ἀποθανῶσα γὰρ μυῖα τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίστα, καὶ παλιγενεσία τις αὐτῇ, καὶ βίῃ^c ἄλλῃ^d ἐξ ὑπαρχῆς γίγνεται. ὥς ἀκριβῶς πεπεισθῶ πάντας, ὅτι καὶ κείνων ἀθάνατος^e ὅσιν ἡ ψυχὴ, εἴγε καὶ ἀπελθῶσα ἐπ' ἀνέρχεται^f πάλιν, καὶ γνωρίζει, καὶ ἐπανίστησι τὸ σῶμα, καὶ ὥστεα^g τὴν μυῖαν ποιεῖ· καὶ ἐπαλθεύει τὴν ψυχὴν Ἐρμώτιμον τῷ Κλαζομένει μῦθον, ὅτι πολλάκις^h ἀφίσα αὐτὸν ἡⁱ ψυχὴ ἀπεδήμηκε καθ' ἑαυτὴν· εἴτα ἐπανελθῶσα ἐπλήρω αὐτῆς τὸ σῶμα, καὶ ἀνίστα τὴν Ἐρμώτιμον.

vulneret non hominis modo cutem, sed bovis etiam & equi. Quin elephantem dolore afficit intra rugas illius dum repit, & sua proboscide proportionem magnitudinis suae fauciat. Coitus, & Veneris, & nuptiarum multa illis est libertas: ac mas non, ut in genere gallinaceo, cum incendit, statim iterum desilit; sed diu inequitat feminae, atque illa fert sponsum, volantque una, neque illum in aëre coitum volatu⁵ disturbant. Praeciso capite musca diu vivit corpore reliquo, & spirat.

7. Quod autem maximum in natura illarum est, hoc jam volo dicere. Ac videtur mihi solum illud Plato praetervidisse in suo de anima illiusque immortalitate libro. Mortua enim musca insperso cinere resurgit, & instaurata illi nativitas, atque alia de novo vita, contingit, adeo ut plane persuasum esse debeat, illarum quoque immortalem esse animam, siquidem etiam cum discessit, redit, & agnoscit & suscitatur corpus, & ut volet musca, efficit, & fidem conciliat illi de Clazomenio Hermotimo fabulae, animam illius saepe, ipso relicto, pro se peregrinatam: deinde reducem implevisse corpus, suscitasse Hermotimum.

8. Jam

^a Αὐτὸ] Αὐτῷ male Fl. ^b Αὐτῆς] Αὐτοῦ Fl. recte, adjecit Solan. At nec vulgatum improbo. ^c Ἐπαλθεύει] Ἐπαλθεύει male Fl. ^d Ἀφίσα] Sic Fl. Ald. H. B. P. S. Αφίσα f. & marg. Ald.

15. Ἀθάνατος] Ἐρρ' ἐς μυῖας, βαιμολόχε. G.

18. Πέτιον τὴν μυῖαν ποιεῖ] Ὡς περ ἢ * περὶ τὰ τοῖς ὑγκωμίοις περὶ τὴν μυῖαν ποιεῖν ἀφίσα] τὴν δηγματῶ

λιπαρῶς, ὅταν δὲ αὐτὸς σὺν ἀπόχῃ, βαιμολόχε, εἰδῶς τε τὸ φλουρεῖν ἐν ἀποκαλίῳ ἐς ἀνδρῶς τοῦς ἀγαθοὺς, ἀλλ' ἢ ἐς μυῖας. V.

* Περὶ τῷ] Lege ὑπὸ σῶ, vel simile quid. M. du S. † Ἐς μυῖας] Quid exciderit facile ex scholio praemisso perspicies. M. du S.

5. Ἀποτμηθεῖσα] Papilionem memini capite amputato ultra septiduum vitae signa dedisse, motis cum tangebatur, alis pedibusque humo firmiter haerentem. Adde quae *Eliaenus* de testudinis marinae capite similia profert de anim. IV. 28.

12. Τέφρας ἐπιχυθείσης ἀνίστα] Narravit etiam *Aelianus* de Anim. L. 2. 29. Μυῖα ἐμπισσοῦσα εἰς ὕδωρ, καὶ δ' αὖ (malim καὶ γὰρ καὶ) ζῶν ἐπὶ θρασυτάτῃ — καὶ ἀφ

ταῦτα ληπνέγει. αἱ δὲ αὐτῆς ἐξέλοις τὸ νεκρὸν, καὶ τέφρας ἐμπαύσαις, καὶ καλῶς οὐκ ἔστιν αὐτῇ, ἀναβίωσαι τὴν μυῖαν. Cretae insperione idem fieri, omnes norunt, quo citius humor exsicceatur; alioqui & sine hac insperione id contingit ad solem & fornacem. Sed fors. & τὸ νεκρὸν legendum. Nisi ex *Genes.* 23. 4. prius probes. J. F. R.

13. Παλιγενεσία] Vocabulum hoc in Epist. ad Tit. III. 5. occurrens, hoc *Luciani* alioque *Josephi* testi-

8. Jam ipsa musca vacua opere & solum alieno labore partis fruitur, ac plena illi ubique mensa. Nam & caprae illi mulgentur, & non minus muscis quam hominibus laborat apis: & coqui huic condiunt opsonia, & regibus ipsis praegustat, mensisque inambulans cum illis epulatur, & una fruitur omnibus.

9. Pullitiam vero suam aut nidum non uno loco constituit, sed volatum erraticum Scytharum more suscipiens, ubicumque a nocteprehenditur, ibi & larem sibi & cubile facit. Verum noctu, uti dixi, nihil agit, neque occulte cupit agere quidquam; neque putat quidquam se turpe facere, quod in luce factum pudori esse sibi debeat.

10. Fertur etiam fabula, mulierem quandam, Muscam, olim fuisse, pulcherrimam, loquacem vero eandem atque argutam, & cantus amantem; rivalem autem Lunae in amando Endymione fuisse. Deinde cum dormientem adolescentem subinde ludibriis suis, & cantionibus, & comissionibus, excitaret, aegre tulisse illum; iratam vero Lunam in hoc illam animal mutasse: atque ideo omnibus illam nunc invidere somno,

Ἐργὸς δὲ αὐτὴ καὶ ἀνεργήσα, τὰ ὑπὸ τῆς ἄλλων πονημῶνα καρπῆται, καὶ πλήρης αὐτῇ παναχῆ τράπεζα. καὶ γὰρ αἶγες αὐτῇ ἀμέλγουν, καὶ ἡ μέλιττα ἐχέκιστα μυῖαις ἢ ἀνθρώποις ἐργάζετο, καὶ οἱ ὀφιοποιοὶ ταύτη τὰ ὄψα ἡδύναντο, καὶ βασιλεῶν αὐτῇ προγεύετο, καὶ ταῖς τραπέζαις ἐμπεριπατῆσα συνεστίατο αὐτοῖς, καὶ συναπολαύει πάντων.

Νεοπιδίαν δὲ ἢ καλιὰν ἐχέει ἐνὶ τόπῳ καλεσθήσασα, ἀλλὰ πλάνηλα τὴν πτήσιν χυτῆς Σκύθας ἐπανηρημένη, ὅπως ἂν τύχη ὑπὸ τῆς νυκτὸς ἀπὸ λαληθῆσα, ἐκεῖ καὶ ἐστὶν καὶ εὐνὴν ποιεῖται. ὑπὸ σκοτῶ μύητοι, ὡς ἔφην, ἐδὲν ἐργάζετο, ἔτι ἀξιοῖ λαλῆσαι τι πρᾶξασα, ἐδὲ ἡγεῖται τι αἰσχρὸν ποιεῖν, ὅσον ἐν φωτὶ ἡ δρώμενον αἰσχυρεῖ αὐτῇ.

Φησὶ δὲ ὁ μύθος καὶ ἀνθρωπὸν τινα Μυῖαν τὸν ὄρεχαιον γενέσθαι πάντοτε καλὴν, ἰάλατον μύητοι γὰρ καὶ τωμύλην, καὶ ὠδίκην, καὶ ἀντεβασθῆναι γὰρ τῇ Σελήνῃ χυτὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως τῇ Ἐνδυμίωνῃ. εἴτ' ἐπειδὴ κοιμώμενον τὸ μεῖράκιον συνεχῶς ἐπήγειρεν ἐρεχέσασα, καὶ ἄλυσσασα, καὶ κομμάζοντα ἐπ' αὐτὸν, τὸ μὴ ἀνακτῆσαι, τὸ δὲ Σελήνην ὀργισθεῖσαν, εἰς τῆτο τὴν Μυῖαν μεταβαλεῖν. καὶ ἄρα τῆτο πᾶσι νῦν τοῖς κοιμωμένοις αὐτὴν τῇ ὕπνῳ φθονεῖν, μεμνημένην ἐτι τῇ Ἐν-

Ἐργός] Sic Edd. & Th. Mag. f^h] Ita dedit Solan. Kai Edd. priores. g Oi] Abest a Fl. h Δρώμενον] Forsan ὀρώμενον, adpinxit Solan.

46. Ἐρεχέουσιν] Ἡ φανερὰ, ὡς αὐτὸ ἐστὶν ἐν τοῖς χείλεσιν ἔχειν. V.

monio probantem vid. f. Elsnertum in Obs. Phil. ad N. T. T. 2. p. 327. Adderem, si quid opus, Long. Pass. III. p. 94. Ἐκ θαλάττης παλιγγενεσία. f. F. R.

19. Ἐρμώτιμος] De eo Plin. VII. 52. & Plut. 1051, 2. ubi corrupte Hermodorus pro Hermotimo legitur. Historiam habet Apollonius Dyscolus c. 3. & Orig. c. Celf. p. 129. f. M. du S.

Ἐρμώτιμος τὸ Κλαζομ.] De hoc, & aliis, qui revixisse narrantur apud antiquos, quaerere volentem juvabunt, quae ad Plin. 7. 52. f. 53. dedit Harduinus: copiose in primis id jam egit Huetius demonstr. Evang. Prop. 9. c. 142. f. M. G.

28. Ἡ ἀνθρώποις] Antea in omnibus legebatur καὶ; Tom. III.

quod cum ferri non posset, mutavi.

M. du S.

35. Ἐπανηρημένη] An ἐπανηρημένη, sublato altero η; certe sic debet, si ab αἶρω compositum est; ita τοὺς ἐξηρμένους ab ἐξαίρω extollo, ap. LXX. in Syr. XVI. 10. & ἐξηρμένους elatus Diad. Sic. 2. c. 34. p. 147. f. & I. Maccab. 8. 5. Contra ἀφρημῶνα ab ἀφαίρω, in I. Reg. V. 4. Et ἀφρημῶν. Esai. XVI. 2. Quid multis? implex αἰρέομαι facit ἡρημῶν, vid. Herodian. V. 5. 3. & VIII. 7. 6. Sed αἶρω, ἡρμαι, ἡρμῶν, vid. Aelian. VI. 1. Ceterum ἱπανηρημένη φιλέαν habuimus etiam in Tox. c. 8. at hoc aliud quid est. f. F. R.

43. Ἀντεβασθῆναι] Include κατὰ τὸ αὐτὸ ἀμφοτέρως parenthesi, ut aliquatenus sensui consulas. M. du S.

N

59. Ποιή-

Ἐνδυμίωνος, καὶ μάλιστα τοῖς νέοις, καὶ ἀπα-
λοῖς· καὶ τὸ δῆγμα δὲ αὐτὰ, καὶ ἡ τῆς αἵμα-
τος ἐπιθυμία, ὅσα ἀγριότητος, ἀλλ'
ἔρωτός ἐστι σημεῖον καὶ Φιλανθρωπίας. ὡς γὰρ
δυνατὸν ὑπολαβεῖν, καὶ τῆς κάλλους τι ἀπαν-
τίζεται.

Ἐγένετο δὲ καὶ τῆς παλαιᾶς καὶ γυνὴ τις
ὁμώνυμος αὐτῇ, ποιήτρια, πάνυ καλὴ καὶ
σοφὴ· καὶ ἄλλη ἑταῖρα τῇ Ἀθηναίων ἐπιφα-
νῆς, καὶ ἥς καὶ ὁ κωμικὸς ποιητὴς ἔφη, Ἡ
Μυῖα ἔδρακνεν αὐτὸν ἄχρι τῆς καρδίας· ἔτι
ἐδὲ ἡ κωμικὴ χάρις ἀπηξίωσεν, ἐδὲ ἀπέ-
κλεισε τὴν σκηνῆς τὸ τῆς μυίας ὄνομα, ἐδὲ οἱ
γονεῖς ἠδύντο τὰς θυγατέρας ἔτι καλεῖν-
τες. ἡ μὲν ἐν τραγωδίᾳ καὶ σὺν μεγάλῃ
ἐπαίνῳ μέμνηται τῆς μυίας, ὡς ἐν τέτοις,

Δεινὸν γὰρ τῇ μὲν μυῖαν ἀλκίμως θένει

Πηδᾶν ἐπ' ἀνδρῶν σώματι, ὡς πλεονάζει
φόνος·

Ἄνδρας δ' ὀπλίτας πολέμιον ταρβεῖν δόρυ.
Πολλὰ δ' αὖ εἶχον εἰπεῖν καὶ καὶ τῇ μυίας τῇ Πυ-
θαγορικῆς, εἰ μὴ γνώριμος ἦν ἅπασιν ἡ
κατ' αὐτὴν ἱστορία.

Γίγνεται δὲ καὶ μέγισταί τις μυῖαι, ὡς
τραυλιώτιδες οἱ πολλοὶ καλεῖσιν, οἱ δὲ κύ-
νας, τραχύταται τῇ βόμβον, καὶ τῇ πτήσιν
ὠκύταται. αἶγε καὶ μακροβιώτατοί εἰσι, καὶ
τῆς χειμῶνος ὅλη ἄσιλοι ἀσκαρῶν, καὶ
ὑπέπληχται τοῖς ὀρόφοις μάλιστα. ἐφ' ὧν

Endymionis nimirum memorem, maxime
vero junioribus, tenerioribusque. Morsus
autem ipse, & illa sanguinis cupiditas, non
feritatis signum, sed amoris est, atque hu-
manitatis. Quantum enim potest fruitur, &
de pulchritudine decerpit aliquid.

11. Fuit autem apud antiquos etiam mu-
lier quaedam illi cognominis Poëtria, pul-
chra sane, & docta; & alia nobilis apud
Athenienses meretrix, de qua Comicus
poëta dixit, *Istac momordit Musca ad us-
que cor viri*. Itaque neque Comica venustas de-
signata est, aut scena exclusit nomen mus-
cae, neque puduit parentes ita vocare filias.
Quin tragoedia multa cum laude muscae
memoriam usurpat, ut in illis

Proh dedecus, si musca forti robore

Corpus virorum amore caedis insilit:

Armatus hastam sed veretur hosticam.

Multa haberem dicere de Musca (Myia)
etiam Pythagorica, nisi nota omnibus esset
illius historia.

12. Nascuntur etiam maximae quaedam
muscae, militares vulgo vocant, alii vero
canes, bombo asperrimo, velocissimo vola-
tu, quae etiam longaevae admodum sunt,
& tota hieme sine cibo durant, lacunaribus
se insinuantes maxime, in quibus illud
prae-

71. Τερβείν] Φοβεῖσθαι. V.

59. Ποιήτρια] De Myia poëtria & hoc ipso loco Lu-
ciani vid. Olear. Diss. de poëtriis Graecis §. 48. p. 166.
editionis, quam debemus elegantissimi atque hone-
stissimi ingenii, doctrinae autem solidae, viro, Joh.
Christ. Wolfio, qui etiam cum Menagii libello de mu-
lieribus Philosophis Muscae Pythagoricae vitam red-
didit, non ille quidem cineribus aspersis, quod de
vulgaribus muscis Lucianus modo dicebat, sed sale
candido atque puro. Cacterum vericulus comici ita
legendus est,

Ἡ Μυῖα ἔδρακνεν αὐτὸν ἄχρι καρδίας.

J. M. G.

68. Δεινόν] Euripidem haec sapere videntur. M. du S.

72. Μυῖας τῇ Πυθαγορικῆς] Pythagorae haec filia, de
qua consule Menag. de mul. Phil. & Phot. Cod.
CCXLIX. meminit Samblichus in catalogo pag. 218.
C. Milonis uxor. Porphy. etiam No. 4. & Anonym. No.
2. Miror a Luciano omissum quod de muscis Pisatidi-
bus ab Aelianis traditur de anim. V. 17. supra foeminas
enim ille intelligentes facit.

83. Ἐν τῷ μέρει] Pro vicissim, saepe utitur Noster,
vid. ad Gymn. c. 19. Adde notam Hemst. p. 45. Edit.
Luciani minoris, qui & aliorum testimonia addidit;
nam non inferuit eadem huic Ed. Vid. tamen Dial.
Mort. XII. 1. ἐκὸν ἐν μέρει ἐκάτερον εἰπάτω. J. F. R.

15. Τὸς σείας] Εἰ μὴ τὰς ἀσκαρῶν καὶ ἀσκαρῶν
αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβούλους τοὺς σείας ἐπὶ τῇ ἐξέτασιν
ὡς δὲ.

praesertim mirabile est, quod utrumque & marium opus & feminarum peragunt, multo se inscendentes, ut Veneris ille & Mercurii *Hermaphroditus* filius, mixta natura, pulchritudine duplici. Multa cum superflint quae dicam, desinam, ne, quod est in proverbio, *elephantem facere ex musca* videar.

καὶ αὐτοὶ θαυμάζειν ἄξιον, ὅτι ἀμφοτέρω καὶ τὰ θελειῶν καὶ τὰ ἀρρένων δράσι, ^α βαίνοντες ἐν τῷ μέρῃ, καὶ τὸ Ἑρμῆ καὶ Ἀφροδίτης παῖδα τὸ μικτὸν τὸ φύσιν, καὶ διττὸν τὸ ^β κάλλος. πολλὰ δ' ἐτι ἔχων εἰπεῖν καὶ ἀπαύσω τὸ λόγον, μὴ καὶ δόξω καὶ τὸ παροίμιαν, Ἐλέφαντα ἐκ μυίας ποιεῖν.

ADVERSUS INDOCTUM,
ET LIBROS MULTOS
EMENTEM.

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ, ΚΑΙ
ΠΟΛΛΑ ΒΙΒΛΙΑ ΩΝΟΥ-
ΜΕΝΟΝ.

QUin contrarium est consilio tuo, quod nunc facis. Putas enim, in doctrina te ipsum quoque visum iri esse aliquid, si studiose pulcherrimos quosque libros coëmas. At illud nequiter tibi evenit, & ipsum valet quodammodo ad convincendam ignorantiam tuam. In primis vero, quod nec emis optimos, sed credis temere laudantibus: & Mercurio immolant te invento, qui talia mentiuntur de libris, ac thesaurus paratus es eorum mangonibus. Aut unde tu dignoscere posses, qui sint veteres & multi pretii, qui autem viles & temere futiles: nisi ex eo, quod exesi & pertusi sunt, iudices, & consiliarias ad hanc inquisitionem tineas adhibeas? Quan-

ΚΑὶ μὴν ἐναντίον ὅστις ἐθέλεις, ὃ νῦν ποιεῖς. οἷμαι μὲν γὰρ ἐν παιδείᾳ καὶ αὐτὸς εἶναι τις δόξειν, σπευδὴ συνωνυμῶς τὰ κάλλιστα τὰ βιβλίων. τὸ δέ σοι περὶ τὰ ^α κάττω χωρεῖ, καὶ ἐλεγχῶ γίγνεται τὸ ἀπαιδευσίας πως τῆτο. μάλιστα δὲ ἔδδ τὰ κάλλιστα ὧν, ἀλλὰ πιστεύεις τοῖς ὡς ἔτυχεν ἐπαινεῖσι, καὶ Ἑρμαιοῖν εἰ τῶν τὰ τοιαῦτα ὁπιψευδομένων τοῖς βιβλίοις, καὶ ὁδησαυρὸς ἔτοιμος τοῖς καπήλοις αὐτῶν. ἢ πόθεν γὰρ σοι ἀγαγῖναι δυνατόν, τίνα μὲν παλαιὰ, καὶ πολλὰ ἄξια, τίνα δὲ φανταστικά, καὶ ἄλλως σαπρὰ, εἰ μὴ τῶν ἀφαιρωμένων, καὶ ἀκατακρόφθαι αὐτὰ τεκμαίροιο, καὶ συμβέλεις τὴν σέας ὅτι τὴν ἐξέτασιν ^{ωδ} ^α

^a Βαίνοντες] Καὶ βαίνοντες marg. A1W. ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔ.] Πρὸς τὸ ἀπ— Schol. Non habent artic. Fl. Fr. J. H. P. B. &c. ^b Σίας] Conf. Th. Mag. h. v. Σῆς marg. A1W.

ΠΡΟΣ ΑΠΑΙΔΕΥΤΟΝ] Ὡς ἔπρεπε εἰκάζει βιβλίον, αἰτίας τινὰς, ἀγκιστρὰς, καὶ μὴ λαβὼν, καλῶ τούτῳ διζωμῶν δὲ αἰῶνι * ἡμῶν αὐτῶν. V.

15. Καὶ συμβούλους τοὺς σίας] Ἀπὸ εὐθείας τὸ σῆς, σῆς μαίνοι εἰ τοὺς τὸ σῆτας. V.

* Ἡμῶν] Ita emendat Solen. non addens unde, cum editum esset ἡμῶν. Obscundavi tamen, ut fieret secund.

perf. ab ἡμῶν. τὸ σῆτας] Ζήτας misere edita.

J. F. R.

ὁ θελαμῶν; Benedictus: Nisi inde conjicias quod avrofi sint ac mutili: tineasque his dijudicandis in consiliis adhibeas? Miror hoc vitii tolerari in omnibus editionibus. Atqui viles non sunt tineae, sed σῆτες. Nam quod nonnulli ajunt σῆς quoque inveniri, saltem in casibus obliquis, falluntur, & videntur hoc

loco corrupto esse decepti. Glossae veteres: Σῆς, ἡ σῆσις, haec tineae, robigo. In addendis adjecerat J. G. G. Ibid. Σίας] Occurrit σῶν gen. plur. apud Aristoph. in Lystr. vs. 731. ubi σῶν per versum stare non potest. L. K. Τὸς

^a ὡδραλαμβάνεις; ἐπεὶ τῷ ἀκριβοῦς, ἢ τῷ ἀσφαλὺς ἐν αὐτοῖς, τίς, ἢ πῶς ἀφ' ἡμεῶν γινώσκεις;

ἵνα δέ σοι δῶ αὐτὰ ἐκείνα κεκρικέναι, ὅσα ὁ Καλλῖν⁹ ἐς κάλλ⁹, ἢ ὁ αἰοίδι-
μο⁹ Ἀττικὸς σὺν ἐπιμελείᾳ τῇ πάσῃ γρά-
ψαιεν, σοὶ τί ὄφελ⁹, ὃ Θανμάσιε, τῷ
κτῆματι⁹, ἔτε εἰδότε τὸ κάλλ⁹ αὐ-
τῷ, ἔτε χρησαμύνω ποτὲ εἶδεν μάλλον,
ἢ τυφλὸς ἂν τις ἀπολαύσειε κάλλος πα-
δικῶν; σὺ δὲ ἀνεωγμύοις μὲ τοῖς ὀφθαλμοῖς
ὁρᾷς τὰ βιβλία, καὶ, νῆ Δία, καλακάρως,
καὶ ἀναγιγνώσκεις ἕνα πᾶν ἐπιτρέχων,
Φθάνοντ⁹ τῷ ὀφθαλμῷ τὸ γόμα. εἰδένω
δὲ τὸτό μοι ἰκανόν, ἢν μὴ εἰδῆς τὸ δρετῶ,
καὶ κακίαν ἐκάστῃ τῇ ἐγγραμμύων, καὶ συν-
ίης ὅτις μὲ ὁ νῦν σύμπας, τίς δὲ ἢ τάξις
τῶν ὀνομάτων, ὅσα τε πρὸς τὸ ὀρθὸν κανόνα

doquidem curae exquisitae, & certae fidei,
quae aut qualis a te proficiscatur iudici-
atio?

2. Ut autem tibi dem, ipsa illa te iudi-
care posse, quae Callinus pulchre, aut ce-
lebris ille Atticus summa cura scripserint:
quid tibi prodest, mirabilis homo, ~~οὐκ~~
possessio, qui nec pulchritudinem illarum
noris, neque unquam illis usus sis, non
magis quam caecus forma fruatur amorum
suorum? Tu vero apertis quidem oculis
inspicis libros, & sane ad satietatem; alios
etiam cursim oculo os praeviente perlegis.
Illud vero mihi nondum satis est, nisi vir-
tutem etiam vitiumque uniuscujusque eo-
rum, quae scripta sunt agnoscas, atque in-
telligas, quae sit sententia universis, quis
ordo verborum, quae ad rectam regulam scri-

^a Παραλαμβάνεις] Et sic Th. Mag. cum Edd.

19. Κεκρικέναι] Κεκρικέναι. G.

20. Ὅσα ὁ Καλλῖν⁹ ἐς κάλλ⁹] Καλλιγράφου ἔστι

* Προκαμ⁹] Προκαμ⁹. Edita. Bene correxit M. du S.

γινώσκουσιν ἄριστοι. V.

29. Φθάνοντ⁹] * Προλαμβάνοντ⁹. V.

Τὸς σίας] Parvula vox, parvuli animalis nomen,
offendit hic magnum Graevium: & ostenderat se eam
ignorare etiam Bifetus ad Aristoph. Lystr. 731. ubi
sunt ἑκα ἑπὶ τῷ σίῳ καλακοπτόμενα, quo ipso verba
etiam Lucianus hic utitur. Reduxit utrumque in
viam Doct. Kusterus ad l. c. Bifetus hic post Schol. He-
siodi Erg. 420. collegit vermiculos varii generis, mo-
nosyllabos plerosque, suae quemque materiae hostes
& destructores. Nempe lanas & vestes perdit σίς,
διὲ ligna, cornua ἄψ, vineas ἕξ, τράξ legumina, ficus
ψν. Omissa θρίψ lignis infesta, σνψ carniū viva-
rum pernicios, haec credo, quod non insectum, sed
major serpens.

16. Παραλαμβάνεις] Παραλαμβάνεις. F. G. Adsciscen-
tem, si vel una Ed. praeciret.

20. Καλλῖν⁹] Nobiles illius aetatis librarii; certe
ut vivorum meminisse videtur. De alio Callino legimus
apud Diog. Laert. in Theophrast. p. 126. E. & Lycone
p. 131. B.

21. Ἀττικὸς] Conf. infr. c. 24. Supra Σκνθ. c. 7.

38. Κλῶνα] Vide Hesiodum Theog. 30.

Ibid. Ὁ ποιμὴν ἐκνῶ] Hesiodus Theog. v. 29. seq.
ad quem locum cum in Rhetorum magistro, non
procul ab initio, respicit, tum infra in disput. cum
Hesiodo princ.

41. Οὐδὲ ἀστριβοῦς τοιαύτας] Τὰς αὐτὰς, sic paullo
ante καὶ ταῦτα μὴ μάθων ἡμῶν εἰδέναι.

Ibid. Ἡμῶν ἐν πασιῶν] Forlan ἢ μὴν. Hesych. ἢ μὴν, ἐν-
ταῦς δὲ. Ita legisse Interpres videtur.

Ἡμῶν ἐν πασιῶν] Τὸ ἡμῶν hic locum habere non vi-
detur. An legendum ἢ μὴν id est revera, omnino. He-
sychius ἢ μὴν, ἐνταῦς.

Ἡμῶν ἐν πασιῶν] Tuetur vulgatum Cl. Fensius in
Lectt. Lucian. p. 62. contra Menagium, (cui semper
concinit Guesius) qui ἢ μὴν hic corrigit: exempla-
que similia ex Nostri Necyom. Contempl. & Sacrif. Fens.
adfert, aliosque pronominum pleonasmos producit, de
quibus quum abunde viderimus alibi, & res sit notissi-
ma, hic nihil repetemus. Et video pleraque Fensii
jam inserta T. I. hujus Ed. p. 168. No. 53.

42. Σοὶ ἐ μνησθῆ] Σοὶ δὲ ἐ μνησθῆσαι.

46. Πρὸς τὸ Λιβανιτιδ⁹] Jurat Numen ei, quem hic
lacerat, familiare, Venerem, & simul summa illius,
quae deinde obiecturus est, scelera complectitur, ut
cum in Pseudologista c. p. 438. pr. per πᾶν δαίμονα,

& γυναικίδα & κυνέην, inimicum obtestatur. Ni-
mirum vix dubito, quin Libanitis, quod nondum alias
inveni nomen, a loco sui cultus dicta sit Venus illa,
Aphacitidis appellatione decantata ante, quam illius
templum, in Libano monte positum, everteret Con-
stantinus M. Locus classicus est Eusebii de Vita Con-
stant.

scriptor exegerit, quae sublestae fidei, parum genuinae, adulteratae.

3. Quid igitur ais? haecene etiam, licet non didiceris, tamen nobis scire? Unde? nisi forte a musis lauri ramum, ut ille pastor, accepisti. Nam Heliconem, ubi commorari Deae dicuntur, nec audisti, pu-
to, unquam, neque ibi puerili aetate moratus es. Tibi ne meminisse quidem Musarum fas est. Illae enim pastori apparere non sunt designatae, duro homini & hirsuto, & multum in corpore solem praeferenti. Tali vero, qualis tu es, homini (& per ego te Libanitidem, permitte in praefens, ne diserte dicam omnia) ne prope quidem venire, bene novi, unquam dignentur: sed pro lauro, murtea virga, aut malvae foliis, flagellatum relinquunt, ne vel Holmeum, vel Hippocrenen polluant,

τῷ συγγραφῇ ἀπηκρίβω), ἢ ὅσα κίβδηλα
35 ἢ νόθα, ἢ ὡς πακεκομμένα.

Τί ἐν Φῆς, ἢ ταῦτα μὴ μάθων ἡμῖν εἶ-
δέναι; πόθεν εἰ μὴ πόδε ὡς τῷ Μουσῶν
κλῶνα δάφνης, καθάπερ ὁ ποιμὴν ἐκείνῳ,
λαδῶν; Ἐλικῶνα μὲν γὰρ, ἵνα ἀφ' αὐτοῦ αἰ-
θερὰ λέγον), ἐδὲ ἀκήκοας, οἶμαί, πόδε,
ἐδὲ ἀφ' αὐτοῦ τοιαύτας ἡμῖν ἐν ποίσει
ἐποίησ' σοὶ ἢ μεμνηῶς Μουσῶν ἀνόσιον. ἐκεί-
ναι γὰρ τῷ ποιμένι μὲν οὐκ ἀν' ὥκησαν Φανή-
ναι σκληρῷ ἀνδρὶ, καὶ δασεῖ, καὶ πολλὸν τ'
ἥλιον ἐπὶ τῷ σώματι ἐμφαίνοντι, οἶω δὲ σοί,
καὶ μοι, πρὸς τὴν Λιβανιτίδῃ, ἄφες ἐν τῷ
παρόντι τὸ μὴ σύμπαντα σαφὲς εἰπεῖν,
ἐδὲ ἐγγὺς γενέσθω ποτ' ἀν' εὖ οἶδ' ὅτι κατή-
ξιωσαν, ἀλλ' ἀντὶ τὴν δάφνης μυρρίνην ἀν' ἢ
ὡς μαλάχης φύλλοις μαστιγῆσαι, ἀπὸ λ-
αζαν ἀν' τῇ τοιαύτῃ, ὡς μὴ μίαναι μήτε
τὴν Ὀλμειὸν, μήτε τὴν ἵππευ κρήνην, ἢ
ὡς

ἢ Παρκεκομμένα] Et sic Coll. cum Edd. c. Τοιαύτας] Nil mut. Fl. Fr. f. r. &c. Τὰς αὐτὰς Marcib.
d. Hm] ἢ μὴν Menag. Nihil abit a vulg. Fl. e. Ὀλμειὸν] Spir. leni f. Fl. & Hesiod. Sine spir. Ald. P. S. &c.
Adspirare Gesn. & Strab.

39. Ἐλικῶνα μὲν. Ὁρῶ ὅτι αἱ Μοῦσαι ἀφ' αὐτοῦ λέ-
γονται. V.

46. τὴν Λιβαν.] Βοικα Σχῶν εἶναι ὁ βιβλιοκάπηλῳ ὅτος
καὶ Δαμασκηνός, ὅσον ἀπὸ τῆς Λιβανιτίδῃς τὴν εἰκάσαι. V.

52. § Ὀλμειὸν] Ποταμοὶ εἰσὶν ὅτι πρὸς αὐτῇ τῇ κορυ-

τῇ Ἀκαρ.] Huc retulit hoc Schol. Solan. quum ante ad alia
verba referretur.

τὴν εἰκάσαι] εἶκασι ante vulgatum fuit.

stant. 3, 53. de quo ponamus quaedam, unde & Li-
banitidis nomen intelligatur, & quantum in hac ju-
randi formula amaritudinis infit. Erat ergo ἄλσος ἢ
τέμενος — αἰχρὴ δαίμονι Ἀφροδίτης, ἐν ἀκρωτείας μέρει
τῆς Λιβανίας ἐν ἀφάκοις ἰδρυμένοι. Σχολή τις ἢ αὐτῇ κα-
κουργίας πᾶσιν ἀκολάστοις, πολλῇ τε βλάβῃ. (sic Ro.
Sterb. Sed malim πολλῇ τε βλάβῃ, ut referatur ad
χολή) διεφθορῶσι τὸ σῶμα. Γυνεὶς γοῦν τινες ἀνδρὶς σὺν
ἄνδρῃ, τὸ σῶμα τὸ φύσει ἀπαρησάμενοι, θηλεία ἴσως
τὴν δαίμονα ἵλοῦντο. Γυναικῶν δ' αὖτε παρὰ νομοὶ ὁμιλῆσαι,
καὶ ψιγὰ μὲν τὴν ὁμιλίαν, ἀρρήτοις τε ἢ ἐπὶ ῥήτοις πράξεσι,
ὡς ἐν ἀνέμοις ἢ ἀπὸ πύργου χάρις κατὰ τόπον τὴν νῆον ἐπιχει-
ροῦντο. Ἰφορὶς τε ἐδὲ ἢ τὴν πρᾶξι μὲν, τὴν μὴδὲν σῶ-
μα ἀνδρῶν αὐτοῖς τολμαῖν παρασκευάζει. Reliqua de hoc tem-
plo Bochartus Chanaan. 2, 14. Videtur idem esse, de
quo in libello de Dea Syr. c. p. 659. extr. f. M. G.
Ibid. Λιβανιτίδῃ.] Venus.

φῇ τῇ Ἐλικῶν. ὁ δὲ Ἐλικῶν, ὅρῳ ἐστὶ βοιωτῶν, ὃ πρὸς
τοὺς πρόποδας Θεσπιαὶ πόλιν κατέκρηται, ἐν ᾗ ὁ Ἐρως, ὃν
Ἀλκαμένης ἐξείργασαι, θαυμασίον τι ἔργον ἰδίῳ. περὶ τῆς
Ἐλικῶνα δὲ φησὶ Ἐσόδῳ ἵμεν τὰς Μοῦσας ἰδίῳ, καὶ
τὴν ποιητικὴν σοφίαν λαδῶν. V.

§ Ὀλμειὸν] Μυρρίνη ἀν. Ed. Cler. Et mox ἐξείργασαι, item τῇ
Ἐλικῶνα. Quae monente Solano facile correxi, nec librorum
fidem expectare necesse habui. J. F. R.

Λιβανιτίδῃ] An Veneris? F. G. Quidni? J. F. R.

49. Μυρρίνη] An μυρική; F. G. Non male, ut lu-
dibrii causa major sit oppositio inter laurum & vilem
myricam atque malvam, quam quae jam est inter
laurum & myrtum. J. F. R.

50. Μαλάχης φύλλοις] Nempe ferulacei generis est
malva, de qua Plin. 19, 4. f. 22. in Arabia septimo men-
se arborescere baculorumque usum praebere exemplo,
ex Theophr. hist. pl. 1, 5. Itaque adhibet ad eam rem
noster etiam Δραπισ. extr. J. M. G.

Ibid. Ἀπὸ λλάξαν] Forlan ἀπὸ λλάσαν.

52. Ὀλμειὸν] De his fontibus Hesiod. Θ. 6. M. du S.
Ibid. τὸν Ὀλμειὸν] Cum nullam fontis huius & rivi
mentionem fecerit Cellarius, juvat annotare eum ab
Hesiodo Theogon. vf. 5. & 6. jungi cum Hippocrene
& Permeffo. Etymon ex oriente arcessit laudatus mo-
do Bochartus Chanaan. I, 16. Strabo lib. 9. p. 281. pr.

ὅς ἢ ποιμνίοις διψῶσιν, ἢ ^a ποιμνίων τόμασι καθαρῶς πόσιμα. καὶ τοὶ ἐδὲ εἰ πάνυ ἀναίχοντο εἰ, καὶ ἀνδρεῖν τὰ τοιαῦτα, ⁵⁵ πολυμυσίας ἂν πόσι εἰπεῖν ὡς ἐπαιδευθῆς, ἢ ἐμέλῃσέ σοι πόσι εἰπὲν ἐν χρῶ πρὸς τὰ βιβλία συνείας, ἢ ὡς διδασκαλός σοι ὁ δεῖνα, ^b ἢ τῷ δαίμονι συνεφοίτας.

Ἄλλ' ἐνὶ ^c τῷ μόνῳ πάντα ἐκεῖνα ἀναδραμεῖσθαι νῦν ἐλπίζεις, ^d τῷ κτᾶσθαι πολλά βιβλία. ^e καὶ δὴ ταῦτα ἔχει συλλαβῶν ἐκεῖνα τὰ τῷ Δημοσθένει, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτῇ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε, καὶ τὰ τῷ Θεκυδίδει, ὅσα τῷ τῷ Δημοσθένει, ⁶⁰ αὐτὰ ὁκτάκις μέγιστον ἔγραψε εὐρέθην καλῶς. εἰ ἅπαντα ἐκεῖνα ^f κτήσῃ, ὅσα ὁ Σύλλας Ἀθήνηθεν εἰς Ἰταλίαν ἐξέπεμψε, τί ἂν ἐκ τῶν πλεονεξίας παιδείαν κτήσαιο; καὶ ὑποβαλλόμενος αὐτὰ ὁπτικαθεύδης, ⁷⁰ ἢ συγκαλλήσας, καὶ ὑποβαλλόμενος ὑπονοστής; πῶς οὐ πῶς, ἢ παροιμία Φησί, καὶ χρύσεια ἔχει σύμβολα. καὶ σὺ τοίνυν βιβλίων μὴ ἔχεις ἐν τῇ χειρὶ, καὶ ἀναγιγνώσκεις αἰεὶ τὴν ἀναγιγνωσκόμενων ⁷⁵ οἷα ἐδὲν, ἀλλ' ὅν λύρας ἀκροῖς κινῶν τὰ ὦτα. ὡς εἴγε τὸ κεκτῆσθαι ⁸ τὰ βιβλία, καὶ πεπαιδευμένον ἀπέφαινε τὸ ἔχον-

fontes gregibus sitientibus alioquin, & puroris pastoribus opportunos. Verum quantumcumque impudens sis, & eatenus virilis, non tamen audebis unquam dicere, te eruditum esse, aut unquam curae tibi fuisse arctiorem cum libris consuetudinem, aut hunc magistrum tuum fuisse, aut illum condiscipulum.

4. Sed uno hoc solo omnia te illa jam emensurum speras, multis libris comparandis. Haecenus sane habe tibi collecta illa Demosthenis *exemplaria*, quae sua manu scripsit orator, & illa Thucydidis, quae a Demosthene & ipsa octies descripta pulchre inventa sunt. Si omnia illa habeas, quae Sulla Athenis misit in Italiam: quae tandem ea ex re ad eruditionem tibi fiat accessio? etsi substratis tibi indormias, aut ea tibi agglutinata vel vestis instar circumposita circumferas. *Simia enim simia est*, ait proverbium, *etiam si aurea gestet crepundia*. Etiam tu igitur librum quidem habes in manu, & legis semper: eorum vero quae legis nescis nihil, sed asinus lyram audis movens auriculas. Nam si eruditum redderet dominum librorum possessio, quantivis certe

^a Ποιμνίων] Rescripti ex L. V2. S. Ποιμνίων enim cett. male. ^b ἢ τῷ ^c ἢ σὺ τῷ Th. Mag. melius. ^c Τέ-
τω] Τούτο male Fl. ^d Τῷ] Τὸ male Fl. ^e Κατὰ] Καὶ Graev. Κατὰ Fl. In vulgato conspirant cett. mox ἔχει
τέττε Fl. ^f H. S. εἴχει P. ^f Κτήσῃ] Omisit Fl. ^g Τὰ] Abest a Fl.

70. Καὶ ὑποβαλλόμενος αὐτὰ] Οὕτω γὰρ φησι τὸ Μακεδόνα Ἀλέξανδρον ἐπικοιμᾶσθαι τοῖς Ὀμήρῳ ποιήμασιν. V.

ὁ Περικλῆς ἐν τῷ Ὀλμειδῶς ἐν τῷ Ἑλικῶν συμβαλλοῖς ἀλλήλοις εἰς τὴν αὐτὴν ἐμπύπτουσι λίμνῃ τὴν Κοπαιδῆ τῷ Ἀλιάρτῃ πηλοῖον. ^f M. G.

57. Ἐν χρῶ πρὸς] A coitu metaphora. ^f M. G.

Ἐν χρῶ] Supra Zev. c. 6. f. &c. ^f M. du S.

59. ἢ τῷ δαίμονι συνεφοίτας] ἢ σὺ τῷ δαίμονι. ^f Th. M.

62. Κατὰ δὴ ταῦτα, ἔχει συλλαβῶν ἐκεῖνα τὰ τῷ Δημοσθένει, ὅσα τῇ χειρὶ τῇ αὐτῇ ὁ ῥήτωρ ἔγραψε] Verunt: si hoc es animo, age conquire quaecunque Demosthenes orator propria manu scripsit. Num κατὰ δὴ ταῦτα est Graecis, si hoc es animo? Videtur scribendum: καὶ δὴ ταῦτα ἔχει, Habe sane ista, conquisitis quaecunque Demosthenes propria manu scripsit. Haec in addendis supplevit ^f G. G.

66. Αὐτὰ ὁκτάκις] Thucydidis historia a Demosthene octies descripta. ^f G.

68. Σύλλας] Vid. supra Zev. c. 3. & quae ibi de statuis a Sulla Romam missis annotata sunt. *Plutarchus* de libris de quibus & hic Noster; sed *Plutarchus* rem tantam non satis docere videtur in *Imperatoris huius vita*; cum enim narrasset *Apelliconis Teii bibliothecam* ab eo Athenis sepositam missis aliis, ait tantum *Aristotelis & Theophrasti opera* in ea fuisse multa ea aetate non satis nota, quae Romam ab eo translata & a *Tyrannione grammatico* compilata, ex iisque codicibus a *Tyrannione* comparatis deinde *Rhodium Andronicum* catalogos, qui *Plutarchi* aetate circumferantur, concinnasse. p. 856. A. ^f M. du S. ⁱ bid.

te illa possessio pretii esset, & vestrum fororum qui estis divites; si nempe velut de foro liceret emere, atque pauperes nos superare. Quis vero cum mercatoribus, ac bibliopolis de eruditione contenderet, tot libros habentibus vendentibusque? Verum si volueris examinare; videbis, neque illos multum quam tu es eruditione praestantiores, sed lingua barbaros, velut te, & quantum ad cognitionem nihil intelligentes; quales esse credibile est, qui nihil vel turpium vel honestorum perspiciunt. Quamquam tu duos forte aut tres libros ab illis ipsis emtos habes: at illi die pariter ac noctu manibus illos tractant.

5. Cujus igitur boni causa illos emis, nisi ipsas quoque librorum captas eruditas esse putas, quae tot veterum virorum scripta contineant? Ac mihi responde fodes: vel potius, cum hoc non possis, annue certe aut renue ad ea quae interrogabo. Si quis tibi arum inflandarum ignarus, Timothei tibias emat aut Ismeniae, quas hic septem talentis emit Corinthi; numquid propter ea tibiis etiam poterit canere? an nihil ipsi possessio profuerit, qui ex arte illis uti non possit? Recte tu quidem renuisti. Ne-

τα, πολλὰ ἀν' ὧς ἀληθῶς τὸ κτήμα ἦν ὀξίον, καὶ μόνον ὑμῶν τ' ὠλεσίων, εἰ ὥσπερ ἐξ ἀγορᾶς ἦν πρίασθαι, τῆς πένθητας ἡμᾶς ὑπερβάλλοντας. τίς δὲ τοῖς ἐμπόροις, καὶ τοῖς βιβλιοκαπῆλοις ἤρισεν ἀν' αὐτῶν παιδείας, τοσαῦτα βιβλία ἔχουσι καὶ πωλεῖν; ἀλλ' εἴγε διελέγχειν ἠθέλοις, ὅφει μὴδ' ἐκείνους πολὺ σε τὰ ἐς παιδείαν ἀμείνους, ἀλλὰ βαρβάρους καὶ τὴν φωνήν, ὥσπερ σὺ, ἀξυνέτης δὲ τῇ γνώσει, οἷος εἶκος εἶναι τῆς μὴδὲν τ' καλῶν καὶ αἰσχροῶν καθεωρακότας. οὐχ ὅτι σὺ μὲν δύο ἢ τρία παρ' αὐτῶν ἐκείνων πρίαμεναι ἔχεις: οἱ δὲ νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ἀφ' χειρὸς ἔχουσιν αὐτά.

Τίν' ὅν' ἀγαθὴ ὦν ταῦτα, εἰ καὶ μὴ τὰς ἀποθήκας αὐτὰς τ' βιβλίων ἡγῇ παιδεύειν, τοσαῦτα περιέχουσας παλαιῶν ἀνδρῶν συγγραμμάτια; καὶ μοι, εἰ δοκεῖ, ἀποκρίναι· μάλλον δὲ ἐπεὶ τῷ σοι ἀδύνατον, ὁπότενυσον γέν, ἢ ἀνάγευσον πρὸς τὰ ἐρωτώμενα. εἴ τίς αὐλεῖν μὴ ὀπιτάμεναι, κτήσασθαι τῆς Τιμοθέου αὐλῆς, ἢ τῆς Ἰσμενίης, ἐς ἐπτὰ ταλάντων ὁ Ἰσμενίας ἐν Κορίνθῳ ἐπρίατο, ἄρα ἀφ' τῷ αὐλεῖν δύνασθαι; ἢ εἰδὲν ὅφελ' αὐτῷ τῇ κτήματι, ὅτε σ' ὀπιταμὴν χρῆσασθαι καὶ τὴν τέχνην; εὐγε ἀνέ-

b 'Εβέλοις] 'Εβέλοις. Fl. minus recte.

93. 'Αγαθὸν ὦν ταῦτα] Πρασιπικασίον τὸ χάρις ἢ ἔκεν, ἢ τὴν ἑν' ἀγαθὸν χάρις, ἢ ἔκεν. V.

1. * Ἰσμενίης] Ἰσμενίας ἔγω καλεῖμαι. ὁ αὐτὸς Καρίνθῳ. καὶ αὐτὸς ἱλπίσας ὅτι τ' ὀμνηνυμίας, εἰ ὁ τοῦ αὐ-

λοῦς κτήσασθαι Ἰσμενίης, εὐθὺς αὐτοπρόσωπον ἔστω Ἰσμενίας. ἐκωνται. μ. ὁ μάντις ὁ πάλαι τῷ ἱλπίσας τετύχηκεν. V.

* Ἰσμενίης] Ad Lucian. adcommodavi, cum ante ederetur. Ὁ Ἰσμενίας. J. F. R.

† Ἐλπίσαι] Ita ex C. rescriptis Solan. In Editis erat ἀπλῆσαι. In V. ἱλπίσας.

Ibid. Ὁ Σύλλας Ἀθήνησιν] Narrat Plutarchus in Sulla p. 856. H. Steph. Nimirum Apelliconis Teii bibliothecam Romam deportavit: in quibus Aristotelis praefertim atque Theophrasti scripta. V. Fabric. Bibl. Gr. 3. 6. p. 175. seqq. J. M. G.
72. Πίθηκα γὰρ ὁ πίθηκα] Proverb. J. B.
92. Δία χειρὸς] Conf. supra, si tanti est, T. I. Nigr. 5. 2. p. 40. ibique Hemsterb. ex Alciphro. Δία χειρὸς adferentem. Adderem Nostrum infra Pseudol. c. 24. f. 25. Δία χειρὸς ἔχεις, nisi rem notam scirem. Long. Pass.

I. p. 19. Δία χειρὸν ἐπιθίσθαι τῇ Χλῇ. Ael. V. H. VII. I. Δία χειρὸς ὁ γνάμης ἔχουσα πάντα. J. F. R.
1. Ἰσμενίης] Dives is Thebanus, musices cultor. Vid. Plat. Πολ. A. 5. Ed. Ald. & Plutarchus passim. Fuit & ejusdem nominis tibicen clarus. Plut. 595. 2. 839. f. 925. f. 1123. f. Diog. Laërt. p. 193. f. sed is ab hoc diversus. Vid. Xen. pag. 294, 13. & 326. & seqq. Citharam non tibiam vocat alicubi Vir doctissimus (Spanh. p. 4.) Conf. supra Ἀρμον. c. 1. M. de S.

6. Ὀλύμ-

ἀνένευσας, ἐδὲ γὰρ τὰς Μαρσύας ἢ Ὀλύμπου
κλήσάμεν, αὐλήσειεν ἀν μὴ μαθόν. τί δ'
εἰ τις τῶ Ἡρακλέους τὰ τόξα κτήσασθαι,
μὴ Φιλοκτήτης ὢν, ὡς δύνασθαι ἐντέλλασθαι
τε αὐτὰ, καὶ ἂν σκοπεῖν τοξεύουσι, τί σοι
καὶ ἔτι δοκεῖ; ἀλλ' ἂν ἐπιδείξασθαι τι
ἔργον τοξότης ἄξιον; ἀνένευσας καὶ τῆτο. καὶ
ταῦτα δὴ καὶ ὁ κυβερνᾶν οὐκ εἰδώς, καὶ ἰπ-
πεύειν μὴ μεμελέηκώς, εἰ δὲ μὴ νῦν καλλί-
στην ὠρελάσει τοῖς ἅπασιν, καὶ εἰς κάλλι-
ππον ἀσφάλειαν κάλλιπτα ἐξείργασμένην,
ὁ δὲ ἵππον κτήσασθαι Μῆδον, ἢ κενταυρίδην,
ἢ κοππαφόρον, ἐλέγχοισι ἀν, οἶμαι,
ἐκάτερον οὐκ εἰδώς ὁ, τι χρήσασθαι ἐκα-
τέρω. ἂν ἐπινεύεις καὶ τῆτο; πείθε δὴ, καὶ
τῆτό μοι ἐπινέουσιν, εἰ τις ὥσπερ σὺ ἀπαί-
δευτοῦ ὢν ὠνοῖτο πολλὰ βιβλία, καὶ σκόμ-
μα ἔτι εἰς ἀπαιδευσίαν καθ' ἑαυτὸν
ἐκφέρει; τί οὐκ εἶς καὶ τῆτο ἐπινεύει; ἔλεγ-
χον γὰρ, οἶμαι, σαφὲς ἔστι, καὶ ὅρων-2

que enim si vel Marfyae aut Olympi tibi
quis possideat, canat, nisi didicerit. Quid
vero si quis Herculis cum arcu sagittas ha-
bens, ipse non sit Philocteres, qui possit
contendere, & collineare ad metam; quid
hic tibi videtur? an perfecturus opus sa-
gittatore dignum? Renuis hoc quoque.
Eadem ratione qui gubernare nescit, & e-
questrem rationem non exercuit, si iste
quidem pulcherrimam navem accipiat rebus
omnibus ad decus pariter ac firmitatem ela-
boratam pulcherrime; hic vero equum e-
mat Medicum, aut centauri de stirpe, aut
coppa insignem: deprehendatur, puto,
uterque; qui neutra re recte uti possint.
Annus etiam hoc? Crede ergo, & hoc
etiam mihi annue, si quis, quafis tu, in-
doctus homo, multos emat libros; nonne
dictoria hic in ruditeriam suam contra se
ipsum elicit, & publicat? Quid annuere hic
etiam cunctaris? Clarum enim istud est ar-
gumentum, videntiumque unusquisque sta-
tim

a [Ἐπὶ σκοποῦ] Ἐπίσκοπα marg. A1. b [Ἐπιδείξασθαι] Constante ita legi addit Solan. c Κοππαφόρον] Ex
emend. Solan. Κοπποφόρον Fl. P. H. marg. A1. Καπποφόρον J. B1. S. &c. d [Ἐπινεύεις] Sic Fl. Fr. B1. P. H. S.
Ἐπινεύσεις J. & marg. A1.

17. *Κενταυρίδην ἢ κοππαφόρον] Ἐπίσημον τοῦτο τὸ ἵπ-
πον ἐπὶ τῷ μηρῷ ἐγκαθήμενον παρὰ τὴν παλαιάν, καὶ ἥσαν
ἔτοι οἱ ἵπποι τῶ ἐγγενῶν, οἷς ἐπὶ τῷ μηρῷ τὸ ὄργανον
καὶ κάππα τὸ σιγμά, ἀπ' ὧν ὁ παρνομομά-
ζοισι δὲ τῷ κάππα κοππατῖαι, δὲ δὲ τῷ σιγμά συμ-

φόροι. Μῆδον δὲ ἵππον ὁ Νισαῖος ἢ Νισα δὲ πεδίον
Μηδίας, καὶ βασιλικαὶ ἵπποφορὰδες νημεύονται τοῖς Μή-
δοι βασιλεῦσιν ἵππους ἔτρεφον γυναικες κενταυρίδας δὲ ἵπ-
ποι, οἱ οὗτοι ἡ Λαριόσης τὸ Θετταλίας, τάχα δὲ τὸ Κενταύ-
ρων ἐνόμασαν. V.

*Κενταυρ.] Et hoc ad alia verba relatum erat.
† Κάππα] Lege κάππα, utroque loco. M. du S.
‡ Σίγμα] Lege Σάμπι. M. du S.
§ Σίγμα σαμφοῖραι] Pro σίγμα iterum σάμπι legendum mo-
det Solan. nil tamen mutavit; sed σαμφοῖραι in textum rece-

pit ex C. cum σαμφοῖραι tantum editum esset. in V. vero σ.
(pro Σ) mox etiam Νισαῖος pro Νισαῖος, item Νισα pro
Νισα, ac Μηδίας pro Μηδίας legebatur, quod eodem duce
mutavi. J. F. R.
¶ Λαριόσης] Λαρίσσε V.

6. Ὀλύμπου] Vid. Plut. de Mus. 2075. . . Marfyae
hic discipulus, qui musicae sacrorum Graeciae fere
omnium auctor, in quam primus musicam Canoni-
cam invexit. De hujusce Olympi calamo seu tibia
vid. Eur. Iph. A. p. 267. B. Utriusque meminit Bas-
ilius de Leg. Graec. lib. (Grot. ed. 99.) Philostr. 574.
Μαρσύας ἢ Ὀλύμπου, καὶ Ὀλύμπου τὸ αὐλῶν. M. du S.
12. Κατὰ ταῦτα] Nihil mutare Fl. adscriptit Solan.
An ταῦτα maluit? Conf. mox ad c. 7. ubi id potius
requirerem, quam hic. J. F. R.

17. ἵππον — Μῆδον, ἢ Κενταυρίδην, ἢ Κοππαφόρον]
Per equum Centauridem intelligit credo Thessalum:
nam & equi Thessali olim in pretio, & Centauri Pe-
lium Thessaliae montem & loca vicina habitabant.

Cappophorum vero intelligit, cui inusta erat nota K.
talus Aristophanes Κοππατίας vocabat in Nebulis, ad
quem locum vide Scholiasten. J. P. a G.

18. Κοππαφόρον] Omnes quos vidi libri Κοπποφόρον,
nisi quod Fl. P. forte κοπποφόρον. Ego cur mutaverim,
audi. quia apud Aristophanem & Philostratum p. 334.
etiam de equo, cui Κοππατίας nomen est, legimus
ipso fere Nubium initio; ubi Scholiastes, quamquam
depravatissimus, inde dictos docet, quia signum Coppae
gerebant; qua figura apud Graecos nonagenarius nu-
merus signabatur. Ea autem figura erat P. inversum
in hunc modum [q.] rem totam egregie enucleavit
Doctissimus Scaliger in ea, quam de litteris Ionicis
operi suo ad Eusebii Chron. inseruit dissertatione, po-
ster.

tim illud, quod maxime in promptu esse solet, subiicit, *Quid commune cani & balneo?*

6. Et fuit non ita pridem in Asia aliquis vir dives, calamitate quadam utroque pede truncatus, qui ex frigore, puto, sphacelo essent corrupti, cum per nivem iter ei faciendum fuisset. Huic ergo miserabilis ille casus obvenit: quod infortunium uti consolaretur, ligneos sibi pedes fecerat: iisque subligatis, servis simul innixus, incedebat. At hoc factitabat ridicule, quod crepidas semper pulcherrimas emebat, recenti opere, & multum sibi negotii circa illas habebat, ut quam pulcherrimis semper calceis ornata haberet ligna illa, hoc est, suos pedes. Non igitur eadem tu facis? mentem qui habeas claudam & ficulneam, aureos vero tibi cothurnos compares, in quibus vix re-ctis pedibus aliquis incedat.

των ἑκατ' εὐδὺς τὸ προχειρότατον ἐκείνῳ ἐπιφθέγγει, τί κοινὸν κυνὶ καὶ βαλανείῳ;

Καὶ ἐγένετό τις ἐπὶ πολλῶν ἐν Ἀσίᾳ πλοῦσι ἀπὸ συμφορᾶς ἀποτμηθεὶς ἀμφοτέρως τὰς πόδας, ἀπὸ κρύους, οἶμαι, ἀποσπέντας, ἐπεὶ δὴ ὥστε ἀπὸ χιόνος ὀδοιπορῆσαι ξυνέβη αὐτῷ. ἔτι τοῖνυν τή-το μὲν ἐλεεινὸν ἐπεπόνθη, καὶ θεραπεύων τὴ δυστυχίαν ξυλίνους πόδας πεποίητο, καὶ τήτοις ὑποδύμενος, ἐβάδιζεν, ἐπιστηρίζομενος ἅμα τοῖς οἰκέταις. ἐκείνῳ δὲ γελοῖον ἐποίει, κρηπίδας γὰρ καλλίστας ἐωνεῖτο νεοτμήτους αἰεὶ, καὶ τὴν πλείστην πωραγμαλείαν περὶ ταύ-τας εἶχεν, ὥς καλλίστοις ὑποδήμασι κεκοσμημένα εἶη αὐτῷ τὰ ξύλα, οἱ πόδες δὲ. ἐπὶ ταῦτα ἐν καὶ σὺ ποιεῖς; χαλὴν μὲν ἔχων καὶ συκίνην τὴ γνώμην, ὠνόμενος δὲ χρυσοῦς ἐμβάτας, οἷς μάλιστα ἂν τις καὶ δε-τίπης ἐμπεριπατήσειεν.

Ἐπει

o Kai] Nil mut. Edd. Καίτοι vult Marcil. f χρυσοῦς ἐμβάτας] Legend. χρυσοῦς ἐμβάδας addit Solan.

ter. edit. p. 110. quam omnino consule. Quam in rem ut & ego aliquid de meo amplius conferam, accipe simul figurae illius descriptionem, si ulla, liquidissimam a Quintiliano exhibitam, & eadem opera in ejus textu non poenitendam emendationem. Is itaque lib. I. c. 4. Inst. de litteris redundantibus agens sic scribit. Et K. quae & ipsa quorundam nominum nota est, & Q. cui similis effectus speciesque, nisi quod paulum a nostris obliquitur, καμπά apud Graecos, nunc tantum in numero manet. Hic si COPPA legas pro ΚΑΠΠΑ quod tamen omnes libri, quos quidem viderim, praefereunt, tam impressi quam Mss. habebis & mentem Quintiliani, & id quod volumus, hujus signi imaginem speciemque, quam limpidissime potuit descripsi, quod Scholiastes Aristophantis optime etiam per P. inversum designavit, hanc nempe formam, q. Ne ultra te morer, duo haec observes velim; figuram litterae Latinae Q. antiquis illis temporibus a dextro latere caudam gestasse, quam nos fere scribentes a sinistro ducere incipimus. Deinde male & jam a pristino more longe diverso, istud ἐπισήμων in Graecis nostris libris pingi; cum vera forma ea sit, quam Scaliger primus restituendum docuit, nempe inversum Rho, P. seu circulus a cujus latere intuenti dextro ducitur, inferne recta linea tangens q, minuscule nostro q prorsus simile, in nummis tamen varia est hujus Epit. Tom. III.

femi, literae etiam aliquando forma. Adi Spanhem. de usu & praest. numisin. apud quem tres hae occurrunt Q. 2. 4. Pro K in aliquot nummis invenitur (p. 92. 95.) deinde pro numero XC. (p. 92. & 97.) Haecenus de COPPA. Equorum autem femori inurebatur: vid. Anacr. Ed. Steph. p. 73.

Ἐν ἰχθύσι μὲν ἴπποι
Πυρὸς χαράγμα ἴχθυσι

V. 'Αναβ. C. 47. πικροφόρος. M. du S.
28. Καὶ ἐγένετό τις ἐπὶ πολλοῦ] Καίτοι ἐγένετό τις ἐπὶ π.

Th. M.
Καὶ ἐγένετο] Tollendum censeo illud καὶ, odiose hic, ut puto, initio sententiae affixum. V. Plur. 1216. C. & 1239. C. M. du S.

37. Νεοτμήτους] Non ausim damnare nomen, quod libri tumentur & analogia, cum praesertim τέμνειν esse proprium hac in re verbum σκυλότομοι doceant. Venit tamen in mentem, an non posuerit Lucianus verbum paullo generalius, νεοκμήτους. Certe Latine non ausus sum dicere crepidas recens scissas, cum a suendo potius sutores dicti sint, quam a scindendo. f. M. G.
41. Οὐ ταῦτα] Et ita habere Fl. adiecit Solan. Quare? quia forsitan ταῦτα quaesivit, quod non improbarem, si alicubi invenirem, sed est ταῦτα etiam in cett. Conf. modo c. 5. ubi eadem suspicio. f. F. R.

42. Συκίνη] Proverbium est, de quo Erasmi adagio ficulneus. G. C. Conf. supra Alex. c. 47. Infra Peregr. c. 24. f. F. R.

43. Χρυσοῦς ἐμβάτας] Misere aberratum est supra in T.

Ἐπεὶ δὲ ἐν τοῖς ἄλλοις καὶ τὸ Ὅμηρον⁴⁵
ἐπὶ πῶς πολλὰ τις, ἀναγνῶτω σοὶ τις αὐτῶ
λαβὼν τὴν Ἰλιάδα⁴⁶ ῥαψωδίαν, ἥς
τὰ μὲν ἄλλα μὴ ἐξετάζειν· ἔδεν γὰρ αὐτῷ
πρὸς σέ. πεποιθὲν δὲ τις αὐτῷ δημηγορῶν
παγγέλοι⁴⁷ ἀνδραπ⁴⁸, ἀφ' ἑστροφ⁴⁹ τὸ
σῶμα καὶ λελωθευμέν⁵⁰. ἐκεῖν⁵¹ τοίνυν ὁ
Θερσίτης ὁ τοιῦτος, εἰ λάβοι τὴν Ἀχιλλέως
πανοπλίαν, οἷε ὅτι αὐτίκα ἀφ' ἑστροφ⁵² καὶ
καλὸς ἄμα καὶ ἰσχυρὸς ἀν' γένεσιν, καὶ ὑψ⁵³
πηδήσει⁵⁴ καὶ τὸ πῶς αὐτῶν ἐπιβολῶσι δὲ αὐτῶ
τὸ ρεῖθρον τῷ Φόνω τῷ Φρυγῶν, Σποκλενέει δὲ
τὴν Ἑκτορα, καὶ πρὸ αὐτῶ τὴν Λυκάονα, καὶ τὴν
Ἀστεροπαῖον, μηδὲ Φέρειν ὅτι τῶ ὄμων τὴν
μελίαν δυνάμει⁵⁵; ὅς κ' ἀν' εἰποῖς. ἀλλὰ
καὶ γέλῳ αὐτῶν ὀφλισκάνοι χωλεύων ὑπὸ τῇ
ἀσπίδι, καὶ ὅτι τὸμα καλὰ πίπῳ ὑπὸ
τῶ βάρος, καὶ ὑπὸ τῷ κράνει, ὅποτε ἀνα-
γύσει, δεικνύς τες ὡς βαλῶντας ἐκείνους
αὐτῶ ὀφθαλμούς, καὶ τὴν Δάρακα ἐπαίρων
τῷ τῶ μελαφρὲς κυρτώματι, καὶ τὰς κνη-
μῖδας ἐπισυρόμεν⁵⁶, καὶ ὅπως αἰχλύναν ἀμ-
φοτέρους, καὶ τὴν δημωργὸν αὐτῶ, καὶ τὴν δε-

7. Quandoquidem vero inter alios Ho-
merum etiam emisisti saepe, capiat aliquis
& legat tibi secundum Iliadis librum, cu-
jus reliqua examinare noli; nihil enim eo-
rum ad te. Fingitur autem ab illo conciona-
ri ridiculus undique homo, distorto cor-
pore atque debili. Ille ergo Therſites, ta-
lis, Achilles arma si capiat, putasne illum
propterea statim & pulchrum simul & for-
stem futurum, & trajecti saltu fluminis a-
quas Phrygum caede infecturum? interfe-
cturumque Hectorem, atque ante illum
Lycaonem & Asteropeum, qui neque hu-
meris ferre fraxineam illam Achilles hastam
possit? Non sane dixeris. Sed risum quo-
que debeat, claudicans sub scuto, & prae-
gravitate pronus prolabens, ac sub galea,
si quando suspiciat, strabos illos oculos
sustendens, & illa dorsi curvitate thoracem
elevans, trahensque ocreas, qua re pudor-
em & artificii & domino armorum objiciat.
Idem

* Ὁ Θερσίτης] Non comparet in Fl. b Αὐτοῦ] Αὐτῶ marg. A1.

54. Καὶ * ὑπερπηδήσει⁵⁴ καὶ τὸ πῶς αὐτῶν] Ταῦτα πάντα λέγει Ὅμηρος τὴν Ἀχιλλεῖα ποιῆσαι. V.

* Ὑπερπηδῆσεται] Ὑπερπηδῆσιν Editā, mutavit. M. d. u. S.

T. 2. *Ἰον. Trag.* c. 41. tam in textu Luciani, ubi p. 638. τοὺς ἐμβάδας ex P. editum, quum *J. B. H. S.* ut jam video, recte ἐμβάδας habent; quam in nota ad *Schol.* ubi & αἱ male exaratum pro οἱ ἐμβάδας. In differentia τῶ ἐμβάδες & ἐμβάδας, misere quoque sibi contradicunt *Lexicogr.* & *Grammatici*, sed genus tamen est certum; nam ἡ ἐμβάς dicendum, οἱ ἐμβάδες. *Ammonius* p. 49. Ἐμβάδες, ait, καμικά ὑποδήματα ἐμβάδα (immo ἐμβάδας) δὲ τὰ τραγικά. Idem ait *Th. Mag.* *Βυδαῖος* contra ἐμβάδας calceamentum tragic. ἐμβάδας comica. *Stephanus*, idem ἐμβάδες quod ἐμβάδας, ait, ex Luciani *Gall.* (c. 26. f.) *Pollux* vero a se ipso dissentit, L. IV. c. 18. seg. 115. scribens: Κόθοροι καὶ τὰ τραγικά ἐμβάδες. Ἐμβάδας δὲ τὰ καμικά. Et VII. f. 91. Ἐμβάδας, ὀνομαζομένης καμικῆς ὑποδημάτων. Sed ibid. f. 85. Ἐμβάδες, εὐτελὲς καὶ ὑπόδημα — καθόρου παπινῶν οἰκῶν. Cl. *Hemsterh.* rem non expedivit ad T. I. *Necyom.* c. 16. f. ubi καταβάς ἀπὸ τῶ ἐμβάδας habet-

mus, dum ad *Spanh.* nos ablegat. Nam is ad *Aristoph.* *Plut.* 759. eundem Luciani ex *Necyom.* locum adlegat ac si ἐμβάδες legeretur, aequae ac in *Gall.* c. 26. f. dum tamen, ut modo vidimus, ipso volente Cl. *Hemsterh.* ἐμβάδας ibi editum, inque eo Edd. vett. illic consentire video, veluti in ἐμβάδας consentiunt in altero loco, ubi tamen diserte de tragicis agit. At quia infra *Epist.* Sat. §. 19. τραγικὴ ἐμβάδας aequae ac in *Necyom.* l. d. Item *Ἰον. Trag.* sic quoque ex consensu Edd. optimar. legendum est; potius & in *Gall.* c. 26. f. forsan ἐμβάδας jam corrigendum, etsi ibi Edd. ἐμβάδας praeferebant. Tumque non male *Solanus* conjecterit, hoc loco pro χρυσῶν ἐμβάδας, legendum χρυσῶν ἐμβάδας, quod calceos humiliores designet, non plane tragicos. Sic supra *Bacch.* §. 2. χρυσῇ ἐμβάδι. *Rhet. Praec.* c. 15. ἐμβάδας Σικυννῶν. *Aristoph.* *Plut.* 759. ἐμβάδας γερόντων. ubi *Spanhem.* eo usque recte consulitur, quo exempla alia tria ex *Aristoph.* adfert, ubi ἐμβάδας de so-

lea

Eidem vero tibi quoque usu venire non vides, cum librum in manu habes pulcherrimum, pelle purpurea, aureo umbilico, ornatum; legis autem ita ut pronuntiatione barbara illum deformes atque distorqueas, deridentibus eruditibus, laudantibus autem, qui tecum sunt, adulatoribus, qui tamen & ipsi ad se invicem conversi frequenter rident?

3. Volo tibi etiam narrare aliquid Pythone factum. Tarentinus quidam, Evangelus nomine, domi non ignobilis, animum adjecerat ad victoriam Pythiorum. Ac nudorum illud certamen statim supra se esse videbat, qui neque ad robur neque ad celeritatem natura aptus esset: cithara vero & cantu facile se victurum, persuaderi sibi a facerrimis hominibus, familiaribus suis, passus fuerat, laudantibus, clamantibus, quoties vel minimum ille chordas attingeret. Venit ergo Delphos, cum cetera splendidus, tum quod intextam auro vestem sibi fecerat, & coronam ex aurea lauro pulcherrimam, ut pro fructu lauri sma-

πόπῳ. τὸ αὐτὸ δὴ καὶ οὐ πάχων, ἔχον ὅρας ὁπόταν τὸ μὲν βιβλίον ἐν τῇ χειρὶ ὀέχης πάγκαλον, πορφύρῳ μὲν ἔχον τὸ διφθέραν, χρυσοῦν δὲ τὸ ὁμφαλόν, ἀναγινώσκεις δὲ αὐτὸ βαρβαρίζων, καὶ καλαιχλύνων, καὶ ἀφαιρέφων, ἡπὸ μὲν τῶν πεπαιδευμένων καλαγελάμενος, ἡπὸ δὲ τῶν ξυνόντων σοὶ σκολάκων ἐπαινέμενος. οἱ καὶ αὐτοὶ πρὸς ἀλλήλους ἐπιστρέφομενοι, γελοῖσι τὰ πολλὰ; Θέλω δὲ σοὶ διηγήσασθαι τι Πυθοῖ γενόμενον. Ταραντίνῳ, Εὐάγγελῳ τένομα, τῷ ὅκ' ἀφανῶν ἐν τῷ Τάραντι, ἐπεθύμησε οὐκ ἴσθαι Πύθια. τὰ μὲν ἔν τῇ γυμνῆς ἀγωνίας αὐτίκα ἐδόκει αὐτῷ ἀδύνατον εἶναι, μήτε πρὸς ἰσχύον, μήτε πρὸς ἀκρότητα εὖ πεφωκότες κithάρα δὲ καὶ ᾠδὴν, ῥαδίως κρατήσῃ ἐπείσθῃ ἡπὸ τῶν καλάρων ἀνθρώπων, ἔς ᾧ ἔειχε πρὸς αὐτὸν, ἐπαινέων, καὶ βοώντων, ὁπότε καὶ τὸ σμικρότατον ἐκείνῳ ἀνακρῆσαιτο. ἦκεν ἔν εἰς τὰς Δελφούς τὰ τε ἄλλα λαμπρὸς, καὶ δὴ καὶ ἐοικῆτα χρυσοπάστῳ ποιησάμενος, καὶ σέφανον δάφνης χρυσοῦς ὁκάλλιστον, ὥς ἀντὶ καρπῶν τῶν δάφνης σμα-

c Πορφύρῳ] Sic emendavit Solan. Πορφύρῳ Edd. vulgo.

lea calceove senum adhibetur. Sed spatii angustia non finit haec fufius exponere; alioqui pluribus traderem, & ἰσοδύς generalius esse, ὁ ἰσοδύς tragicis cothurnis magis proprium, & Ammonium adeo melius sensisse, quam Pollucem.

47. Βῆτα — ραψῶδ.] Hinc usu receptam jamtum fuisse eam rationem constat, qua nos hodieque in dividendis Homeri carminibus utimur.

Βῆτα τῇ Ἰλιάδῃ] Si certa est scriptura, patet hinc non solum libros Homericos jam tempore Luciani sic divisos, sed literas illas adpositas non mere numerales fuisse, verum elementarias. Et ita ap. Eustath. ad Il. A. Nota 1. διὰ τὸ ἐκαστὸν τίσασθαι τμημάτιον τῶν Ὀμηρικῶν ποιήσεων — εἰ μόνον ἄλφα & βῆτα καὶ γάμμα ὀνομάζονται, καὶ τὰ ἑξῆς, ἄλφα & γράμματα καλοῦν. atque apud alios Schol. non semel Ἰλ. ἄλφα, βῆτα, &c. plene legitur. Non tamen ab ipso Homero profecta divisio, satis norunt eruditi. A Grammaticis Homero posterioribus ortam monet Cl. Deker. in Latin. Vet. Jarsc. p. 203. Vulgo Aristarcho tribuitur, vid. quos ille adlegat Casaub. & Fabric.

49. Δημηγόρῳ, παγγύλοις] Hom. Il. B. 212. M. du S.

54. Ὑπερηδῆσται] Hom. Il. Φ. 268. M. du S.

57. Ἐκτορ, — Λυκ. — Ἀστρ.] Hom. Il. Φ. 34. & seqq. it. 179. M. du S.

60. Γέλωτα ἐν ὀφλισκάνει] Supra T. I. Deor. Dial. XXII. §. 2. f. καὶ γέλωτα ὀφλίσκω παρὰ πᾶσι. Ac Dial. Mort. XV. f. Item Bis Accus. c. 15. Et persaepe alibi. Dion. Hal. VII. p. m. 473. μὴ ἐν γέλωτα ὀφλίσκω. Aristoph. Nub. 1031. καὶ μὴ γέλωτ' ὀφλίσκω. J. F. R.

70. Πορφύρῳ — διφθέραν &c.] Supra Syngr. c. 19. M. du S.

77. Πυθοῖ] Πυθοῖ & Πειραιῶν non esse adverbia, uti vulgus Grammaticorum statuit, sed ablativos obsoletorum nominum Πυθῶ & Πειραιῶν, quae in tertio & sexto casu habent οἱ, contracte οῖ, ut Ληδοῖ, αἰδοῖ, atque in illis intelligi ἐν, contendit L. Bos de Ellips. p. 282. & seq. ubi plura ex aliis exempla, & hoc Luciani quoque adfert. Adscripterat Hemsterh. adnotaverat simul, quod versum erat in Pythiis, reddendum, Delphis.

78. Εὐάγγελῳ] Similem Histor. vid. apud Cic. ad Heren. IV. 47. M. du S.

ῥάγδεις εἶναι ἰσομεγέθεις τῷ καρπῷ. ἥ μὲν
γε κιθάραν αὐτῷ, ὑψοφύες τι χρῆμα εἰς
κάλλειον, καὶ πολυτέλειαν χρυσὸν μὲν τῷ
ἀκηράτῃ πᾶσαν, σφραγῖσι δὲ^a καὶ λίθοις
ποικίλοις καὶ ἀκεκοσμημένην, Μουσῶν μέλα-
ξὺν, καὶ Ἀπόλλωνος, καὶ Ὀρφέως ἐντέλειου-
μένων. θαῦμα μέγα τοῖς ὁρῶσιν.

Ἐπεὶ δ' ἐν πόλει καὶ ἦκεν ἡ τῷ ἀγῶνι
ἡμέρα, τρεῖς μὲν ἦσαν· ἔλαχε δὲ μέσθι
αὐτῷ ὁ Εὐάγγελος ἄδειν, καὶ μὲν Θεσπιν
τὴν Θεβαίων ἐφ' αὐλῶς ἀγωνισάμενον. εἰσέρ-
χεται ἐν^b ὅλῳ φιλαμπόμην τῷ
χρυσῷ, καὶ τοῖς σμαράγδοις, καὶ βηρύλλοις,
καὶ ὑακίνθοις· καὶ ἡ πορφύρα δὲ ἐνέπρεπε
ἐσθῆτι, ἡ μέλαξὺν τῷ χρυσῷ διεραίνετο.
τέτοις ἅπασιν ποικιλήσας τὸ θέατρον, καὶ
θαυμαστῆς ἐλπίδος ἐμπλήσας τὰς θεα-
τὰς, ἐπειδὴ πόλε καὶ ἄσαι καὶ καθαρίσαι πάν-
τως ἔδει, ἀνακρῆναι μὲν ἀνάμυστον τι, καὶ
ἀσύντακτον, ἀπορρήγνυσιν δὲ τρεῖς ἅμα χορ-
δὰς, σφοδρότερον τῷ δέοντι ἐμπεσὼν τῇ
κιθάρα, ἄδειν δὲ ἄρχεσθαι ἀπόμεσον τι, καὶ
λεπτόν, ὥστε γέλῳα μὲν πάντων γενέσθαι
τὴν θεατῆρ'· τὰς ἀθλοθέτας δὲ ἀγανακτῆ-
σαι τῇ τῷ τόλμῃ, ματιγώσαντας αὐ-
τὸν, ἐκβαλεῖν τῷ θεάτρῳ. ὅτε καὶ γελοίο-
τατ' ὥφθη θακρῶν ὁ χρυσὸς Εὐάγκε-
λος, καὶ ὑπὸ τῇ ματιγοφόρῳ συρόμενος
ἀπὸ μέσης τῆ σκηνῆς, καὶ τὰ σκέλη καθή-
κοντα ἐκ τῇ ματιγῶν, καὶ συλλέγων

ragdi essent aequali fructus illius magnitu-
dine. Citharam autem ipsam fecerat admi-
randum opus, pulchritudine & pretio, ex
auro totam folido, sigillisque & gemmis
variis ornatam, cum Musae inter alia &
Apollo & Orpheus insculpti essent: ingens
videntibus miraculum.

9. Cum vero tandem aliquando venisset
dies certaminis, tres erant, quorum media
canendi fors exiit Evangelo, & quidem
post Thebanum Thespin, qui non male
certaverat. Ingreditur ergo, auro relucens
totus, & Smaragdis, & Beryllis, atque
Hyacinthis. Decora quoque vestimenti
purpura, inter aurum interlucens. His om-
nibus cum ante perculisset theatrum, &
admirabili expectatione spectatores imple-
visset, ac tandem canere etiam & citharam
pulsare omnino oporteret: pulsare incipit
inconcinnum quiddam & incongruum;
abrupit autem chordas simul tres, vehe-
mentius justo in citharam dum irruit; in-
cipitque cantare adeo alienum quiddam a
Musis atque extenuatum, ut risus spectato-
rum omnium coarctaretur, praesides autem
certaminis indigne ferentes hominis auda-
ciam, flagris caesum theatro ejicerent. Quo
quidem tempore maxime ridiculus visus est
aureus ille Evangelus, qui ploraret tractus
a virgatoribus per mediam scenam, cruenta
a flagellis crura habens, humi colligens si-

a Kai] Omisit Fl. b ὅλῳ] ὅλως J. & V2. Prius reliquae.

94. Σφραγῖσι] Conf. fin. c. seq. Et Tragop. v. 79.
Et Ouid. Met. XI. 167. M. du S.

2. Εἰσέρχεται] — ὅλῳ] Nihil referre, ὅλῳ ne an-
ῥως recipias, vid. supra hoc Tom. Herc. c. 1. ὅλως
Ἡρακλῆς. J. F. R.

30. Κατὰ τὸ νόμον τῆ τέχνης] Vide haec copiose illu-
strantem Gataker. in Cinno p. 246. Ed. minor. P. 303.
Ed. major. J. F. R.

33. Σφραγῖσιν] I. c. gemmis. F. G.

37. Ὠησο] Ὠησω legisse videtur Interpres. F. G.

40. Περὶ πόδα] Hefych. ὅπως ἐκάλουν τὸ ἀρμόζον, μι-

ταφύοις δὲ τὸ συμμίστρον τοῖς ποσὶν ὑποδημάτων ἢ
ἀκρίβως. J. M. G.

45. Θράτται] Thraciae, quas depingit Ouid. 2. Me-
tam. G. C.

47. Εἰς τὸ ἔβρον ἱμπεισῶσαν ἱμβληθῆναι εἰς τὸ μέλανα
πόντον] Exhibuit quoque interpres in nigrum pontum,
nec intercedo, quo minus ab poeta aliquo sic scri-
ptum credatur. Sed Lucianum nunc simpliciter nar-
rantem non respexisse opinor ad talem quandam imi-
tationem, & intellexisse Melan sinum, ut illam ma-
ris partem appellari novimus ab ingrediente eam Melan
fluvio. Vide Geographos. J. G.

48. Μί-

gilla citharae, quae exciderant scilicet cum vapularet una cum ipso etiam cithara.

10. Parvo autem post illum intervallo, 25 Eumelus aliquis intrat Eliensis, citharam habens veterem, cujus lignei essent verticilli, vestem vero vix cum ipsa corona drachmis decem dignam. At hic, qui dextre cantasset, & lege artis tractasset citharam, 30 vicit, & praeconio ornatus est, & derisit Evangelum, frustra sibi placentem cithara illa sua & sigillis, ac dixisse illi fertur, *Tu quidem, Evangele, aurea lauro cinctus es, quippe dives: ego vero pauperculus Delphica. Ceterum illum solum tui apparatus fructum tibi habe, quod, neque miserante quoquam te victum, hinc discedis, sed exosus omnibus propter artis illam expertem atque supervacuam luxuriam.* Apprime tibi Evangelus 40 ille congruit, quatenus plane non curas risum spectatorum.

11. Neque vero intempestivum fuerit Lesbiam tibi fabulam enarrare, antiquam. Cum Orpheum Thressae mulieres discer- 45 pissent, caput illius una cum lyra in Hebrum delapsum in sinum Melana delatum esse, ajunt; atque innataffe caput lyrae, canens, ut ferunt, threnum de Orpheo, 50 cui lyra, ventis chordas impellentibus, suc-

χαμόθεν ἤ κιθάρας τὰς σφραγίδας (ἐξε-
πεπτώκεισαν γὰρ, καὶ κείνης ἑξυμμαστιγ-
μένης αὐτῷ.)

Μικρὸν δὲ ὄπισθ' αὐτὸν Εὐμηλὸς
τις Ἠλεῖος (εἰσερχεῖ), κιθάραν μὲν παλαιὰν
ἔχων, ξυλίνης δὲ ἡ κόλλοπας ἐπικειμένην.
ἐοῦντα δὲ καὶ μόγισιν σὺν τῷ τεφάνῳ δέκα
δραχμῶν ἄξιαν. ἀλλ' ἔτος γε ἄσας δε-
οῖσιν, καὶ κιθαρίσας καὶ τὸ νόμον ἢ τέχνης,
ἐκράτῃ, καὶ ἀνεκρυπτεῖο, καὶ τῷ Εὐαγγέλει
κατεγέλα, μάτῳ ἐμπομπεύσαντ' αὐτῷ τῇ
κιθάρᾳ, καὶ ταῖς σφραγίσιν ἐκείναις. καὶ εἰ-
πεῖν γε λέγει πρὸς αὐτὸν ὦ Εὐάγγελε,
σὺ μὲν χρυσὴν δάφνην περικέκασαι, πωλεῖς
γὰρ, ἐγὼ δὲ ὁ πῶνις ἢ Δελφικὴν πλὴν τῆτό
γε μόνον ὤνησο ἢ σκευῆς, ὅτι μὴδ' ἐλεῶμε-
ν ὅτι τῇ ἡττῇ ἀπέρχῃ, ἀλλὰ μισθμε-
ν προσέτι ἄλ' ἢ ἀτεχνόν σε ταύτῃ καὶ
ὡς εἰς τὴν τρυφήν. ὦ Εὐάγγελε δὴ σοὶ καὶ
Εὐάγγελ' ἔστι, παρ' ὅσον σοὶ γε εἰδ'
ὀλίγον μέλει τῷ γέλωτι τῷ θεατῆρι.

Οὐκ ἀκαιρὸν δ' αὖν γένοιτο, καὶ Λέσβιον
μῦθόν τινα διηγῆσαοταί σοι πάλαι γενομέ-
νον. Ὅτε ἢ Ὀρφέα διεσπάσαντο αἱ Θρᾷ-
ται, Φασί, ἢ κεφαλὴν αὐτῷ σὺν τῇ λύρᾳ
εἰς τὴν Ἑβρὸν ἐμπεσῶσαν, ἐμβληθῆναι εἰς
τὴν μέλανα πόντον, καὶ ἐπιπλεῖν γε ἢ κεφα-
λήν τῇ λύρᾳ, καὶ μὲν ἄδοντα θρήνον τινα
50 ὅτι τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος, ἢ λύραν δὲ
αὐτῷ ὑπηχεῖν τῷ ἀνέμων ἐμπιπτόντων
ταῖς

c. Ἑξυμμαστιγμένης] Ἑξυμμαστιγμ. male Bt. d. Κόλλοπας] Recte Edd. praeter f. & Vz. quae κόλλοπας.
e. Περὶ] Ita bene Ald. f. H. P. Bt. S. Παρὰ Fl. L. & marg. A1. f. Εἰς τὴν Ἑβρὸν] Haec & seqq. a λύρα ad λύρας
defunt in Fl. g. Ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ, ὡς λόγος] Ἐπὶ τῷ Ὀρφεῖ λόγῳ marg. A1.

27. Κόλλοπας ἐπικειμένη] Κόλλοπας οἱ παλαιολόγοι τὴν
κιθάραν, ἀν' ἐκείνην αἱ λύραι. V.
37. Ὀνησῶ] Γραι. Ὀνησῶ. G.
40. Περὶ πῶδα δὴ σοὶ] Περὶ πῶδα, ἀντὶ τῷ κατὰ πῶ-

δα, πωλεῖον, ἐγγύς. ἢ ἀλλήτερον ἐρεῖν, πρὸς πῶδα ἀντὶ
καταπεφρονημένως ἐπεὶ εἰς τὰ παρ' ἡμῶν ἐκαταφρονήσια πε-
ρεῖ τους πῶδας ῥίπτει. V. (ῤιπτεῖται C. ῤητεῖται V.)

* Καταπεφρονημένος] Sic dedit Solan. pro vulgato καταπεφρονημένῳ, & παρ' ἡμῶν, pro edito παρ' ἡμῶν.

48. Μέλαινα πόντος] Mare nigrum Luciano notum. Μέλαινα πόντος] Quando ita appellari mare hoc coe-
Sed de Propontide hic intelligendum videtur. F. G. perit, alii doceant. M. du S.

ταῖς χορδαῖς· ἢ ἔτω μετ' ὧδ' ὡς προσενεχ-
θῆναι τῇ λέσβῳ· καὶ κείνους ἀνελομένους ἢ μὴ
κεφαλὴν ἀλαθάσαι, ἵνα περ νῦν τὸ Βακ-
χεῖον αὐτοῖς ὅτι ἢ λύραν δὲ ἀναθῆναι εἰς
τῷ Ἀπόλλωνος τὸ ἱερόν, ἢ ὅτι πολὺ γε
σώζει αὐτῶν.

Χρόνῳ δὲ ὑστερον Νέανθον ἢ τῷ Πιπτακῷ
τῷ τυράννι ταῦτα ὑπὲρ τῆς λύρας· πυνθα-
νόμενον, ὡς ἐκήλη μὴ ἢ θηρία, ἢ φυτὰ, ἢ
λίθους, ἐμελῶδαι δὲ ἢ μὴ ἢ τῷ Ὀρφέως συμ-
φορὰν μηδενὸς ἀπομένει, πρὸς ἑρῶν τῷ
κτήματι ἐμπεσεῖν, καὶ ἀφ' οὗ θείραντα ἢ
ἱερέα μεγάλῳι χρήμασι, πείσαι ἑποθέν-
τα ἑτέραν ὁμοίαν λύραν, δῆναι αὐτῷ ἢ τῷ
Ὀρφέως λαβόντα δὲ μεθ' ἡμέραν μὴ ἐν τῇ
πόλει χρεῖσθαι, ὅτι ἀσφαλὲς οἶεσθαι εἶναι·
νύκτωρ δὲ ὑπὸ κόλπτῳ ἔχοντα, μόνον προελ-
θεῖν εἰς τὸ προάστειον, ἢ προχειρισάμενον
κρῖναι ἢ συνταράττειν τὰς χορδὰς, ἀτεχνον
ἢ ἀμυσσον νεανίσκον, ἐλπίζοντα ἢ μέλη τι-
νὰ θεσπέσια ὑπηχῆσαι ἢ λύραν, ὑφ' ὧν
πάντας ἀλαθέλξειν, ἢ κηλήσειν, ἢ μα-
κάριον ἔσεσθαι, κληρονομήσαντα ἢ Ὀρφέως
μυσηκῆς· ἀχρι δὴ ξυγελθόντας τὸς κύνας

cinuerit, & sic cum cantu appulsam Les-
bo: illosque sublatum caput sepeliisse, ubi
nunc Baccheum illis est, lyram vero Apol-
linis in templo dedicasse, ubi diu serva-
ta sit.

12. Interjecto tempore Neanthum Pitta-
ci tyranni filium, qui istaec de lyra audis-
set, ut animalia, & plantas, & saxa demul-
serit, ac post Orphei mortem, nemine il-
lam tractante cecinerit, in cupiditatem il-
lius habendae incidisse, corruptoque mag-
ni pecuniae sacerdoti persuasisse, ut subje-
cta alia simili, Orphei sibi lyram daret.
Cum vero accepisset, interdum quidem in
urbe ea uti non satis tutum putasse; noctu
vero illa sinu condita solum progressum esse
in locum suburbanum, eaque deprompta,
impulsasse & perturbasse fides adolescentem ar-
tis & Musarum expertem, qui speraret,
carmina quaedam divina reddituram esse ly-
ram, quibus delinire omnes ac mulcere
cum posset, beatum se fore Musicae Or-
phei heredem; donec convenientes ad fo-
num

α Πυνθανόμενοι] Ita Fl. B. H. &c. Πυνθανόμενοι f. & Fr. Forfan πυνθόμενοι voluere.

74. Κληρονομήσαντα] Κληρονομῶ σὺ Ἀττικῶς. V.

58. Νέανθον] De hoc Politianus in Nutritia. M. du S.

74. Κληρονομήσαντα ἢ &c.] Attice cum genitivo ait
Schol. bene. Ita & supra T. 2. Quom. Hist. c. 20.
Verum & cum accusandi casu Alciph. I. Ep. 39. p.
192. f. ἵνα γὰρ ὅδ' πλούσιον κληρονομήσει πατέρα τὸ
μυσηκῶν. f. F. R.

83. Τῶν ἄλλων βαρβιτών] Hinc videtur colligi posse,
lyram & barbiton idem fuisse. Longol.

88. Τριχίλιον δραχμῶν] A solo Luciano hoc me-
moratur; sed facile fidem facit. Quoniam autem de
lucerna fictili venerandi senis sermo incidit, operae
pretium est ex ipso Epicteto apud Arrianum p. m. 72.
B. cur fictili ea usus sit, audire. Ego, inquit, nuper
cum apud Lares ferream habebam lucernam, audito stre-
pitu sublatam accurrens animadverti. Rem deinde repu-
tans, furtique emissam satis obviam; cras, inquam,
fictilem invenies. At, o bone, quam tu tam vilem
comparabas, ut qui futuratur neminem inventum iri
putares. inventus est eo usque fatuus, ut ter mille

drachmis emeret. Libros Pythagoricos a Platone;
Speusippi Philosophi ab Aristotele, immenso pretio
emptos narrat A. Gellius III. 17. Sed horum alia pro-
prius ratio est.

M. du S.

90. Τῶν νυκτῶν] Subaudi τὸ διὰ.

F. G.

93. Τὸ δ' ἄκουσας ἢ ἐκείνῳ γέροντι] Serio Epictetum lau-
dat: neque enim semper ridet Lucianus, neque om-
nia. Qui si Socratem ipsum aliquando inclemen-
tius tractarit, suspiciebat tamen. Senem fuisse docent
& alii Scriptores, & ipse apud Arrianum p. 66. A.
Aul. Gell. II. 18. De Epicteto autem Philosopho nobili-
— recentior est memoria, quam ut scribi quasi obli-
vatum debuerit. Ad M. Aurelii usque tempora vitam
produxisse, auctor est Suidas.

M. du S.

94. Χθὲς] Paulo post Peregrini mortem itaque haec
scripta sunt. Vid. Peregr. c. 36.

M. du S.

Ibid. Πρωτίως] I. e. Peregrini.

F. G.

98. Τεγνίσται τῷ Καλυδωνίῳ] Memorat inter ἀναθη-
μῶν ejus verbis etiam Pansan. Arcad. p. 275, 38. Wech.

Est

num canes, multos autem ibi fuisse, miserum laniaverint. Hactenus ergo Orphei simile fatum habuisse, ut solos in se convocaret canes. Ubi illud quidem manifestissime apparuit, non lyram fuisse, quae demulserit, sed artem & cantum, quae sola eximia Orpheo a matre contigerant. Caeterum lyra supellex erat non melior barbitis aliis.

13. Et quid Orpheu tibi aut Neanthum narro, cum nostra aetate fuerit, & forte adhuc sit, qui Epicteti Stoici lucernam fictilem tribus drachmarum millibus emerit? Sperabat, puto, ille etiam, si noctu ad illam lucernam legeret, continuo sapientiam Epicteti adstituram sibi per quietem, seque similem seni admirabili futurum.

14. Hæri vero & nudius tertius alius quis Cynici Protei baculum, quem deponuerat, cum in ignem defliret, talento ipse quoque emit, & habet pignus illud atque ostentat, ut Tegeatae Calydonii apri exuvias, & Geryonis ossa Thebani,

πρὸς τὴν ἡχὴν (πολλοὶ δὲ ἦσαν αὐτοῦ) ἀποσπᾶσα αὐτόν, ὡς τὸτο γυνήμιον τῷ Ὀρφείῳ παθεῖν, καὶ μόνους ἑφ' αὐτὸν συγκαλέσαι τοὺς κύνας. ὅτε τῶν καὶ σαφέστατα ὤφθη, ὡς ἔχῃ ἡ λύρα δέλγυσσα ἦν, ἀλλὰ ἡ τέχνη καὶ ἡ ὥδῃ, ἃ μόνον ἐξαίρετα τῷ Ὀρφείῳ παρὰ τὴν μητρὸς ὑπῆρχεν. ἡ λύρα δὲ ἄλλως κτῆμα ἦν ἐδὲν ἀμεινον τῷ ἄλλων βαρβίτων.

Καὶ τί σοι τὸ Ὀρφέα, ἢ τὸ Νέανθον λέγω, ὅπου καὶ καθ' ἡμᾶς αὐτοὺς ἐγένετό τις, καὶ ἔτι ὅστιν, οἶμαι, ὅς τ' Ἐπικτήτης λύχνον τῷ Στωϊκῷ, κεραμεῖον ὄντα, τριαχλίων δραχμῶν ἐπρίατο, ἥλπιζε γὰρ, οἶμαι, καὶ οὐκ ἐκείνῳ, εἰ καὶ νυκτὶ ὑπὸ ἐκείνῳ τῷ λύχνῳ ἀναγιγνώσκοι, αὐτίκα μάλα καὶ τὸ Ἐπικτήτης σοφίαν ὄναρ ὅπως ἴσσεατο, καὶ ὅμοιος ἔσεσθαι τῷ θαυμαστῷ ἐκείνῳ γέροντι.

Χθὲς δὲ καὶ πρῶτον ἄλλος τις τὸ Πρωτέως τῷ Κυνικῷ βακλῆριαν, ἣν καλῶμεν ἡλιάριον εἰς τὸ πῦρ, ταλάντῃ καὶ ἐπρίατο, καὶ ἔχει μὲν τὸ κεμήλιον τῷτο καὶ δίκνυσιν, ὡς Τεγεάται τῷ Καλυδωνίῳ τὸ δέρμα, καὶ Θηβαῖοι τὰ ὄσῃα τῷ Γερύοντι.

b 'Εφ' 'Υφ' male Fl. c Γερύον] Sic Fl. Fr. Ald. f. H1. & 2. B1. P. S. Ambr.

77. Διασπᾶσα αὐτόν] Ἐπὶ καίῳ ὑπὸ τῷ κυνίῳ ἀποσπᾶται. V.

82. + Παρὰ τὴν μητρὸς] Καλλιόπης ἣ δὲ Μούσης μυθολογία γινώσκ. V.

* Κυνί] Ita merito emendat Solan. cum legeretur Κῶν.

94. Καὶ πρῶτον] Λέγεται ἔσθ' ἑστὶ πρῶτον, ὡς ἀρχαῖοι ἐπὶ Πλούταρχῳ. V.

Ibid. Πρωτεύς] Περὶ τῷ Πρωτεῖ λέγει. V.

+ Παρὰ τῆς μητρ.] Ante ad verba αὐτῶν ἐκείνων male referebatur hoc Schol. & schol. sequens, ad Ἐκείνῳ γέροντι.

ἔστι μὲν, inquit, τὸ δέρμα ὅς τῷ Καλυδωνίῳ δισηπτοῖο δὲ ὑπὸ τῷ χρόνῳ ἐκείνῳ ἐν τριχῶν ἡδὴ ψιλῶν. f. M. G.

99. Ταῦτα τῷ Γερύοντι] An factum de Geryonis ossibus, quod Sanctorum reliquiis contigisse cum admiratione legimus, ut vel multiplicatae sint, vel translatae? Πανσπασίας enim in Atticis p. 34. 20. in Lydiae urbe non magna, Τηρόντος θύραις, inventa, narrat, post nudatum a tempestatibus collem, ὅσα τὸ ὄρεον ἀπὸ τοῦ χρόνου ἐκείνου ἄνθρωποι ἐπὶ ἀφ' ἐκείνου ὄντος ἔσαν. (conformatio suasit humana esse, magnitudo elephantum potius aut cetum suasisset) Αὐτίκα δὲ λόγῳ ἦλθεν ἐς τοὺς πολλοὺς, Γερύοντος τῷ χρυσάου ὄντος μὲν τὸ περὶ κ. τ. λ. Dicemusne lacunam esse post Θηβαῖοι, aut post ὅσα. adeo. Sed hariolari nolo, Ma-

gnam vim ejusmodi reliquiarum, (κεμήλια, θαυμάσια, ἀναθηματικά pro diverso respectu vocant Graeci) breviter indicat Εκ. Σπληνέτιος in ipso ingressu magni operis p. 3.

Ibid. Γερύοντι] Γερύοντι diferte scripsit Cl. Gesn. in nota sua; an quia Latini amant Geryon, onis? Dubito tamen num & sic in Luciano corrigi velit, quum etiam Γερύοντι in H2. qua utebatur, intactum reliquit. Et cum nihil varietatis notatum reperirem, Edd. decem evolvi, easque in Γερύοντι consentire deprehendi, nempe ab recto Γερύοντι, quam formationem esse usitatissimam, vel ex Loydii Lex. poet. notum, qui id vel quater ex Paleph. & Γερύοντι a Γερύοντι ex aliis profert. Addo Conon. Apollodoro adnexam p. m. 247. τῷ Γερύοντι.

ὃ Μεμφίται δ' Ἰσιδῶν τὴν πολυκάμην· αὐτὸς δὲ ὁ τῆς θάυμαστῆς κτήματ' ἀσπότης, καὶ αὐτὸν σὲ τῇ ἀπαιδευσίᾳ καὶ βδελυρίᾳ ὑπερηκόντισεν. ὁρᾷς ὅπως κακοδαίμονως ἀφαιρῶνται, βακίρηάς ἐς τὴν κεφαλὴν ὡς ἀληθῶς δεόμενοι.

Λέγει γὰρ καὶ Διονύσιον τραγωδίαν ποιεῖν φαύλως πάνυ, καὶ γελοίως, ὥστε τὸ φιλόξενον πολλάκις δι' αὐτῶν ἐς τὰς λαλομένας ἐμπεσεῖν, καὶ δυνάμενον κατέχειν τὴν γέλωτα. ἔτι τοίνυν πυνθόμενος ὡς ἂν ἐγγέλῃται, τὸ Αἰσχύλῳ πυξίον, εἰς ὃ ἐκείνῳ ἔγραφε, σὺν πολλῇ σπουδῇ κλησάμενος αὐτόν, ὥστε ἐνθεῖ ἔσεαί, καὶ κάτοχ' ἐκ τῆς πυξέας, ἀλλ' ὅμως ἐν αὐτῷ ἐκείνῳ μακρῶν γελοίων τετραῖς ἔγραψεν· οἷον κακῶν τὸ Δωρικόν, ἦκεν ἢ Διονυσίῳ γυνή, καὶ πάλιν οἶμοι, γυναῖκα χρησίμην ἀπώλεσα. καὶ τῷτο γὰρ ἐκ τῆς πυ-

1 & Memphitae cincinnos Ifidis. Ipse vero admirabilis rei dominus, vel ipsum te infcitia atque impuritate vicerit. Vide quam infelicitate te habeas, baculo in caput (in-
5 cisso) revera indigens.

15. Dicitur etiam Dionysius tyrannus scripsisse tragoediam, male sane & ridicule, adeo ut saepe propter eam in Lautumias inciderit Philoxenus, qui risum continere non posset. Hic ergo derideri se audiens, pugillares Aeschyli, in quibus ille scribere solitus fuerat, studiose emit, futurum ratus, ut divino quodam ad poeticon studio inde animaretur. Verum enim vero in illis ipsis tabellis longe etiam magis ridicula scripsit, quale illud Doricum, *Advenit Dionysii mulier*: & illud, *Hei conjugem quam commodam perdididi*: nam istuc etiam de pu-

a Ἐγγέλῃται] Hoc pertinaciter servant Edd. Ἐγγέλῃται adscript. marg. f.

εἶναι περικαλλεῖς ὄσαι βόαι. Et Ptol. Herhaest. p. 310. f. Ἦρα συμμαχοῦσα τῷ Γηρύονι. Parth. Nic. c. 30. τὰς Γηρύονας βοῦς. Nec aliter Suidas, nec Aristoph. quem vid. Acharn. vf. 1081. Ideoque jam nulla mendi suspicio: nec scio ubi Γηρύων aut Γηρύον inveniat.

f. F. R.

7. Λέγεται — Διονύσιον] Ut Latini verbis passivis imperson. positis nominativum addere magis amant, ita contra Graeci accusativum iis frequentius adiungunt. Diod. Sic. I. c. 95. pr. Λέγεται προσελθεῖν Ἀμασιν τὴν Βασιλίαν. Ib. med. λέγει τὴν Ἐφέην πατέρα — ἐπιστῆναι. L. 2. c. 21. λέγει τὴν Μίμονα, & milles ap. eundem deinde. Parth. Nic. c. 30. Λέγεται δι' Ἡρακλέα — ἀφικέσθαι. Et c. 31. Λέγεται δι' Ἐμμοίτην. Item c. 36. Λέγεται δι' Ἐρπον ἴππαι. Aesop. f. 86. Λέγεται ταῦτ' αὐτῶν. Arrian. Exp. Al. in praef. λέγει Φίλιππον μὲν τελευτῆσαι, ubi Cl. Gronov. sex, septem alia simil. ex Ael. & Xen. Interdum tamen & nominativum reperias, ut Diag. Laert. T. 2. p. 582. Λέγει ὁ Πλάτων υἱὸς γενέσθαι. Diod. Sic. V. c. 55. Λέγον' αὖ ἔτι καὶ γόνιμα γεγονέναι. Mox ibid. Ζεὺς λέγει ἑρασθῆναι.

f. F. R.

Ibid. Διονύσιον] Meminit Cic. ad Att. L. IX. unde proverbium factum est: Διονύσιον ἐν Κορινθίᾳ.

G. C.

Διονύσιον] Dionysius tyrannus.

F. G.

Διονύσιον] Seniores intelligit, qui tragoedias & comoedias edidit. Vid. Plut. 838. 2. 1276. 1532. 1. De tragoediis ejus vide Suid. & Plut. Timol. 442. 2. & 602. f. ubi fragmentum hoc etiam habet, καὶ γὰρ Τυραννὶς ἀδικίας μήτηρ ἴσθι, quod apud Stobaeum etiam reperitur, Grot. Flor. 187. B. adde Philostr. p. 499.

M. d. S.

Διονύσιον τραγωδίαν ποιεῖν φαύλως] Adleverat Cl. Hemsterb. adeundum Davis ad Cic. Tusc. Disp. V. p. 350. Ed. 2. Ibi Cicero de eodem Dionysio tyranno: *multorum vero perstudioso poetae etiam tragico quam bono, nihil ad rem*. Davis. autem: „ Themist. Or. IX. p. 126. Τραγωδίας δὲ, inquit, ἱκανῶς γράφειν, καὶ Διονύσιον, ὁ Τυραννὶς ἱκανῶς ἦν. De poetica ejus facultate non „ tam bene sentiunt reliqui, & in horum sententia „ fuisset se non obscure docet Tullius. Ammian. Mar- „ cel. L. XV. c. 5. Legimus Dionysium intentasse Poë- „ tae Philoxeno mortem, cum eum recitantem proprios „ versus absurdos & inconcinnos, laudantibus cum- „ eis, solus audiret immobilis. Dein additis etiam his „ Luciani, pergit: alia de Philoxeno in lapicidinas con- „ jecto testimonia corrasit Jac. Perizon. ad Aelian. V. „ H. L. X. c. 9. At de Dionysii tragoediis vide Schef- „ ferum & Kubnium ad L. XIII. c. 18. Haec Davisii „ adscribere non piguit.

f. F. R.

8. Τὸν Φιλόξενον] Nota Philoxeni historia disertissime enarrata a Diodor. Sic. l. 15. post pr. brevius a Stobaeo Serm. 13. κατὰ παρρησίαν. Tangit Cic. ad Att. 4. 6. med. Aliam causam conjecti a Dionysio in Lautumias Philoxeni, corruptam nempe ab illo Galateam, tyranni pellicem, indicat Athenaeus L. I. p. 6. F. & Schol. Aristoph. ad Plut. 290. Tragoedia sunt Dionysii nomina, & quae ad hoc argumentum alia pertinent, vid. apud Fabric. B. G. 2. 19. p. 675. in quo Catalogo Tragicorum etiam Philoxenus illustratur p. 686. Add. Viri docti ad Aelian. V. H. 10. 9. & 12. 44.

f. M. G.

10. Οὐ δυνάμενος κατ. τὴν γέλωτα] Aliam causam as-
signat

pugillaribus : & illud , *Stulti sibi illudunt enim mortaliū.* Atque hoc quidem apte dictum in te videri potest a Dionysio , ac propter hoc carmen inaurare decebat illos pugillares.

16. Qua enim ipse spe de libris concepta, eos volvis semper, & glutinas, & circum-25 cidis, & croco cedroque inungis, & pelles circumdas, & apponis umbilicos, tanquam fructum aliquem illorum capturus? Nempe melior omnino jam ipsa illa emtione factus es, qui sic dicas, *ut libri praecipiant?* 30 Quin piscibus magis mutus es. Vivis autem ut neque dicere honestum sit, sed *immane*, ut in proverbio est, *odium* omnium sustines propter impuritatem. Itaque si talem libri efficerent, curriculo quam lon-35 gissime fugiendum ab illis erat.

ἔξω, καὶ τὸ, αὐτοῖς γὰρ ἐμπαίξουσιν οἱ μαρτοῖ βροτῶν. τὸτο μὲν γε πρὸς σὲ μάλιστα εὐτόχως ἀν' εἰρημύμον εἶναι, ἢ τῷ Διονυσίῳ. καὶ ἀλλὰ τὸτο χρυσῶσαι αὐτὴν ἔδει ἐκείνῳ τὸ πούξιον.

Τίνα γὰρ ἐλπίδα καὶ αὐτὸς ἔχων εἰς τὰ βιβλία, καὶ ἀνελπίστως αἰεὶ, καὶ ἀσχετοῦ, καὶ ἀεικόπεις, καὶ ἀλείφεις τῷ κρόκῳ, καὶ τῇ κέδρῳ, καὶ διφθέρας πεδάλλεις, καὶ ὀμφαλὸς ἐντίθεις, ὥς δὴ τι σπολαύσων αὐτῶν; πᾶν γὰρ ἤδη βελτίων γεγέννηται 30 ἀλλὰ τὴν ὥν, ὅς τοιαῦτα μὴ φθέγγῃ μᾶλλον δὲ τὸν ἰχθύων ἀφανότερον εἶ, βίοις δὲ, ὥς ἐδ' εἰπεῖν καλὸν· μῖσος δὲ ἀγρίον, φασί, ὅτι πᾶντων ἔχεις ὅτι τῇ βδελυρίᾳ· ὥς εἰ τοιούτους ἀπειργάζετο τὰ βιβλία, Φυγὴ Φευκτέον ἀν' ἣν ὁτιπορρωτάτω 35 ἀπ' αὐτῶν.

Δυσὶν

b H] ἢ delet Gesh. c 'Ανελπίστως] Et hoc Edd. constanter. 'Ανατυλίτεις Gmuv. & marg. A1W. d 'Εντίθεις] 'Εντίθεις vult Gmuv. e Φασί] Sic F. P. aliaeque. Φασί Fl.

32. 'Ὡς ἐδ' εἰπεῖν καλὸν] Καινοπρεπὲς ἐ τοῦτο, ὥς ἐδ' εἰπεῖν καλὸν τὸ γὰρ κοινὸν ὥς ἐδ' καλὸν εἰπεῖν. V.

signat Plut. 595. f. Tragoedia nempe Tyranni ei ut emendaret data, a principio ad finem ab eo est oblitterata.

11. 'Εγχεῖσται] Lege ἡγχεῖσται & vid. Παρὰ. c. 40. vel potius ἡγχεῖσται, ut Diog. Laert. p. 159. Et quamvis de alio illic sermo. De hac veterum curiositate vid. Spanh. p. 4. ed. ult. Adde his ob similitudinem Silii Italici factum, qui in Virgilii monumento decubuisse fertur, quasi eodem afflatu inspirandus. Narrat Jacob. Pontanus 281. Philoc.

16. Δορκίδον] Ubinam hoc Doricum invenies? Corruptum censeo; necdum quid reponam satis video. Aliquid tamen habeo quod asseram. Fuit altera Dionysii uxor nomine Doris; v. Aelian. V. H. IX. 8. & XIII. 10. Val. Maxim. IX. 14. de qua haud dubie hic sermo est. Adde Cic. Tuscul. V. Locra erat, Xeneti viri civium suorum nobilissimi filia. sed ibi Loris dicitur. Vid. not. ad Cornel. Nep. in Dione. M. du S. Ibid. 'Ηκεν ὁ Διονυσίῳ] Non puto, ridiculum quarendum esse in his versiculis, prout hic recitatur, in quibus humile quiddam forte videas, & minime Tragicum; ridiculum nescio an quis hodie observet? sed citari arbitror carminum principia eorum, quae miserum poetam praeter caetera declarent. F. M. G. 20. Μάλιστα εὐς. — ἢ τῷ Διον.] Aut μᾶλλον scribi debuit, aut εὐστοχότερον. M. du S. 25. Καὶ ἀνελπίστως] Haec omnia Pers. ejusque Inter-

pretes ad Sat. 3.

Καὶ ἀνελπίστως αἰεὶ] Perinde quidem est siue legas, ut in editis habetur καὶ ἀνελπίστως αἰεὶ, siue, ut in Mf. extat, καὶ ἀνατυλίτεις αἰεὶ. Utrumque enim significat *libros, versus, evolvis*, utrumque verbum hunc apud scriptorem alibi quoque occurrit in hac notione. sed cum ἀνατυλίτεις, quod hic codex vetustus prae se fert, sit verbum rarius, credibile est librariorum pro eo substituisse notius & tritius. Proprie ἀνατυλίτεις dicitur de voluminibus, quae evolvuntur. In sequentibus mox ineptissime vertitur, καὶ ἀσχετοῦ, ἀεικόπεις, *coagmentas, spoliās*, cum vertendum sit *conglutinas, circumcidis*. Chartae enim glutine jungentur, deinde frontes librorum circumcidebantur, capiti vero voluminis adglutinabatur membrana purpurea, cui plerumque litteris aureis index libri inscribatur, ut erudite docuit maximus vir Isaacus Vossius ad Catullum pag. 52. vide quae ibi notavit, quae maxime faciunt huic loco illustrando. F. G. G.

Ibid. Καὶ ἀσχετοῦ, καὶ ἀεικόπεις] I. e. recidis. *tu le rognes*. F. G.

28. 'Εντίθεις] 'Εντίθεις. F. G. Ni Atticum foret *us* pro *us*, ut c. 19. f. πρὸς τίθεις. F. F. R.

31. Τῶν ἰχθύων ἀφανότερον] Proverb. F. B. Ibid. ἰχθύων ἀφανότερον] Supra Z. Tr. c. 35. 'Αλιεῖ. M. du S. c. 1.

Δυοῖν δὲ ὄντων, ἅττ' ἂν ὦσιν τ' πα-
λαιῶν τις κτήσασθαι, λέγειν τε δύνασθαι, καὶ
πράττειν τὰ δέοντα ζηλῶ τῶν ζείνων, καὶ
Φυγῇ τ' χειρόνων ὅταν μήτε ἐκεῖνα, μήτε
ταῦτα φαίνηται τις παρ' αὐτῶν ὠφελέ-
μεν, τί ἄλλο ἢ τοῖς μυσὶ Διτριβάς
ἀνέται, καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις, καὶ πλε-
γὰς ὡς ἀμελῶσι τοῖς εἰκέταις;

Πῶς δὲ ἐκκαλεῖν αἰσχροῦ, εἴ τις ἐν τῇ
χειρὶ ἔχοντά σε βιβλίον ἰδὼν (ἀεὶ δὲ τι
πάντως ἔχεις) ἐροῖσθαι τινος, ἢ ῥήτορος,
ἢ συγγραφέως, ἢ ποιητῆς ὅτι; σὺ δὲ ἐκ τ'
ὀπιγραφήσιν εἰδὼς, πρῶτος εἴποις τὸτό γε
εἶτα ὡς φιλεῖ τὰ τοιαῦτα ἐν ξυνουσίᾳ προ-
χωρεῖν ἐς μῆκος λόγων, ὃ μὲν ἐπαινοῖ τι, ἢ
αἰτιᾷτο τὸ ἔγγεγραμμένων, σὺ δὲ σπουδαίως,
καὶ μηδὲν ἔχουσι εἰπεῖν, οὐκ εὖ ξηλῶς τότε χα-
νεῖν σοι τὴν γῆν χεῖρ' σεαυτῆς, ὡς ὁ Βελλερο-
φόντης ἀεφένων τὸ βιβλίον;

Δημήτριος δὲ ὁ Κυνικός, ἰδὼν ἐν Κορίν-
θῳ ἀπαίδευτόν τινα βιβλίον καλλίστον ἀνα-
γιγνώσκοντα, τὰς Βάκχας, οἶμαι, τῇ
Εὐριπίδῃ, χεῖρ' ἢ ἀγέλον δὲ ἦν τὸ διηγόμε-
νον τὰ τῇ Πενθέως πάθῃ, καὶ τὸ τὴν Ἀγαυῆς
ἔργον, ἀρπάσας διέσπασεν αὐτὸ, εἰπὼν,
Ἀμεινὸν ὅτι τῷ Πενθεὶ ἀπαξ σπαραχθῆναι
ὑπ' ἐμῆς, ἢ ὑπὸ σὲ πολλάκις. Ζητῶ

17. Cum vero duo fere sint, quae a ve-
teribus parare sibi possit aliquis, ut & di-
cere possit & facere quae oportet, optimo-
rum aemulatione, & fuga deteriorum: si
neque istuc neque hoc utilitatis percepisse
aliquem inde appareat; quid aliud quam
exercitationes muribus parabit, aut habita-
cula blattis, aut servis plagas tanquam isto-
rum negligentibus?

18. Quomodo vero turpe esse illud ne-
gabis, si quis te videns in manu librum
habere, semper autem omnino habes ali-
quem, interroget, cuius aut oratoris, aut
historici, aut poetae sit? tu vero, qui ex
titulo noris, placide illud certe respondeas:
Odeinde vero, ut solent talia in consuetudine
familiari ad longos sermones procedere, ille
laudet aliquid aut vituperet de his, quae
ibi scripta sunt; tu vero consilii inops non
habeas quod dicas: non tibi tum dehiscere
tellurem optabis, qui librum eo modo, ut
literas Bellerophontes circumferas?

19. Cynicus Demetrius cum videret Co-
rinthi indoctum quendam, qui librum le-
geret pulcherrimum, Bacchas, puto, Eu-
ripidis, esset autem in ea parte fabulae ubi
Bellerophontis Penthei factum enarrat, & opus
Agavae: raptum librum discerpserit, dicens,
Melius est Pentheo semel a me lacerari, quam
a te saepe. Diu autem multum apud me
quae-

a. Τότε &c.] Τὴν γῆν χανεῖν σοι τότε Coll. b. Βάκχας] Βάκχας Fl. male, quod tamen & adscriptum marg. A1.

43. Καὶ ταῖς τίλφαις οἰκήσεις] Τίλφη ζωφίον τι τοῖς
βιβλίοις ὡς ἐπίπαν ἐν τῇ κτῆσι παρὰ τοῦ, * ἐπιμνήνη κίρατα
ἔχον, ὡς ἐν μικρῷ κατιδὼν, λούκον ἢ πάλιον εἴ τις τ' τοῦ-

* Ἐπιμνήνη] Ἐπιμνήνη dederat Solan. non adjiciens unde.
Ideo non satis causae cur vulgatum deleterem videns, non
obsecutus sum, nec enim comma addiderat: at si post ἐπιμνή-
νης distinguas, construasque ζωφίον ἐπιμνήνης, κίρατα ἔχον, So-
lani conjectura non displicebit; non tamen certum erit, Scho-
liasten sic dedisse.
† Τότε] Sic Solan. pro vulgato τότε, quod ei facilius de-

τα ἐγγράψαιτο, κατιορτὸν δ' ἀποβάλλον. V.

53. Οὐκ εὖ ξηλῶς τὴν γῆν χανεῖν σοι τότε] G.

di, quia ex C. est, nisi neque ἀδύνατον vulgatum ab Scholiasta
profectum.

† Ἐγγράψαιτο] Legendum existimo ἐγγράψαιτο. F. F. R.
§ Ἀποβάλλον] Exc. G. eadem, nisi quod habent ἀποβάλλον.
C. etiam, nisi quod τότε pro τότε quod in reliquis est. Sed
legendum παλιόν, non πάλιον. M. du S.

43. Τίλφαις] Lege σίλφαις, ut 'Al. c. 31. mutare
tamen nolui, quia sic etiam usurpari notat Scholiastes
ad illum locum. M. du S.

53. Χανεῖν σοι] Hom. Il. Q. 150.

56. Δημήτριος] Vide 'Orch. c. 63. Δημιον. 1. c. 3. &
T. c. 27. M. du S.

Δημήτριος] De hoc aliisque XX. Demetriis vid. Phi-
lostr. IV. 25. notasque Olear. p. 163. b. 1. F. F. R.

58. Τὰς Βάκχας] Eur. Bacch. 1041. Quae fabula et-
iam extat. In Fl. Βάκχας, prave. M. du S.

64. Τήμερον] Usque ad hanc diem.

73. Μη] Lege πῃ.

M. du S.
76. Κε-

quaerens, hodie nondum reperire possum, cuius rei causa tantum studii in emendis libris colles. Utilitatis enim aut usus cuiusquam ex illis percipiendi causa fieri, nemo putaverit qui vel minimam tui notitiam habuerit; non magis, quam calvus pectinem emerit, aut speculum caecus, aut surdus tibicinem, aut pellicem castratus, aut mediterraneus remum, aut aratrum gubernator. Verum ostentationem forte divitiarum ea res habet? & hoc vis declarari omnibus, te in ea etiam, quae nullam tibi utilitatem adferant, tamen de multa illa affluentia aliquid impendere? Verum enim vero, quantum ego etiam, Syrus homo, scire potui, nisi te ipse in illas senis istius tabulas per fraudem inscripsisses, jam perisses fame, & auctionem librorum tuorum proposuisses.

20. Relinquitur nempe illud te inductum ab adulatoribus, uti credas, non modo pulchrum te esse atque amabilem; sed doctum atque oratorem, & historicum, qualis nemo alius, libros emere ideo, ut laudes illorum asseras. Ajunt vero te illis recitare in conviviis, atque illos terrestrium ranarum instar prae siti clamare, aut non bibere, nisi dirumpantur clamoribus. Nescio enim quomodo opportunus es, qui naso ducaris, & credas illis omnia; qui aliquando illud etiam persuaderi tibi passus sis, regi te cuidam similem vultu esse, sic-

δὲ αἰὲν πρὸς ἑμαυτὸν, ἔπω καὶ τήμερον εὐρεῖν
65 δεδύνημαι τίνος ἕνεκα καὶ σπεύδῃν ταύτῃ
ἐσπεύδοντας περὶ καὶ ὠνὴν καὶ βιβλίων ὠφε-
λείας μὲν καὶ, ἢ χρείας τῇ ἀπ' αὐτῆς, εἰ
ἀν οἴηθείη τις τῇ ἐπ' ἐλάχιστον σε εἰδόντων. καὶ
μᾶλλον, ἢ Φαλακρὸς ἂν τις πρίαινο κατέ-
70 νιον, ἢ κάτοπιρον ὁ τυφλὸς, ἢ ὁ κωφὸς αὐ-
λητῶν, ἢ παλλακὴν ὁ εὐνέχων, ἢ ὁ ἡπει-
ρώτης κώπην, ἢ ὁ κυβερνήτης ἄροτρον. ἀλλὰ
μὴ ὀπίδειξιν πλεῖστοι σοὶ τὸ πρᾶγμα ἔχει,
καὶ βέλτερόν τοι ἐμφάνει ἅπασιν, ὅτι καὶ εἰς
75 τὰ μηδὲν σοὶ χρήσιμα, ὅμως ἐκ πολλῆς καὶ
θεμισίας ἀναλίσκεις; καὶ μὴ ὅσα γε καὶ
μὲν Σύρον ὄντα εἰδέναι, εἰ μὴ σαυτὸν φέρων
ταῖς τῷ γέροντι ἐκείνῳ ἀφαιθήκαισιν παρανε-
γραψας, πολλὰ ἂν ἐπὶ λιμῇ ἦδη,
80 καὶ ἀγορὰν πρὸς τίθεις τῇ βιβλίῳ.

Λοιπὸν ἐν ᾧ δὴ ἐκείνο πεπεισμένον ἐπὶ
τῇ κολάκῳ, ὡς καὶ μόνον καλὸς εἶ, καὶ ἐρά-
σμιος, ἀλλὰ σοφὸς, καὶ ῥήτωρ, καὶ συγγρα-
φεὺς, οἷός ἐστι καὶ ἕτερος, ὡς αὐτὸς τὰ βι-
βλία, ὡς ἀληθεύουσιν τῆς ἐπαίνου αὐτῆς.
Φασὶ δὲ σε καὶ λόγους ὀπίδεικνυαὶ αὐτοῖς
ὅτι δειπνῶ, καὶ κείνους χερσαίων βατράχων
δίχην διψῶντας, ἢ ἐκκεκραγένας, ἢ μὴ
πίνειν, ἢ μὴ ἀφαιρῶσιν βοῶντες. καὶ καὶ
90 οὐδὲ οἷός ὅπως ῥᾶ τῷ εἶ τῇ ῥινὸς ἐλκεαὶ,
καὶ πρὸς εὐεῖς αὐτοῖς ἀπαῖα, ὡς ποῖε καὶ κεί-
νο ἐπείσθη, ὡς βασιλεῖ τι καὶ ὁμοιωθῆς καὶ
ὄψιν,

c Κτίσιον] Κτίσιος Fl. d Καμὶ] Non habet Fl. e Δὴ] Restitui ex L. & Fl. Δεῖ Edd. cett. malè. f Εἶ] Εἶ-
ναι Fl. & marg. A1. g Οὐδὲ ἕτερος] Sic pleraeque recte. Οὐδὲ ἕτερος Schol. Οὐδὲ ἕτερος Fl. h ὡς ἀληθεύουσιν
ὡς εἰ ἀληθεύουσιν marg. A1. i Ἐκκεκραγένας] Εκκραγένας Fl. k ὁμοιωθῆς] ὁμοιωθῆς Fl.

84. Οὐδὲ ἕτερος ἀπὸ τῶν βιβλίων] Τὸ ὁδὲ ἕτερος ἐπὶ δύο
λαμβάνει. πῶς ἐν τούτῳ; εἰ μὴ πρὸς ἑαυτὸν τὰ τῷ γραφῆς,

καὶ ἀντὶ τῶν ἑτέρων, γέγραπται ὁδὲ ἕτερος, ἢ ἐκτίθεται] τὸ
Ε τῷ συνδύμῳ. V. Existat etiam in C.

76. Καμὶ Σύρον ὄντα] Syrus ergo & ille indoctus.
M. du S.

88. Ἐκκεκραγένας] Delerat ἐκ Solanus, praecedente Fl.
Facerem idem, si plures addicerent, et si posses ἑκα-
κραγένας conjicere, quod similia frequentet Noster,
ut ἐμψόα, ἐμψαγῶν &c. Sed quia supra de Merced.
Comd. §. 28. quoque χερσαῖον βατράχον διψῶντα
εκκραγένας, neque compositum ἐκκεκραγένας in Nostro
observavi, Solano assentior.
J. F. R.

Ibid. ἢ μὴ] Καὶ μὴ. F. G. Probo; sed ne sine aucto-
ritate librorum grassari videar, vulgatum exhibui.

J. F. R.

92. Βασιλεῖ τι] M. Aurelio; eruditum enim paulo
post dicit c. 22. Sapientem etiam &c. quod & a Scho-
lastae probe fuerat animadversum, quem vide a me
emendatum. Praeterea post Peregrini mortem scri-
pta; vide supra.
M. du S.

ἄνθρωπον, καθάπερ ὁ ψευδαλέξανδρος, ὃς ψευδοφίλιππος ἐκείνῳ κναφεύς, ὃς ὁ χεῖ τῆς προπάτορας ἡμετέρας ψευδονέων, ὃς εἰ τις ἄλλος τὸ ὑπὸ τὸ ψεῦδος τέλαγμύων.

Καὶ τί θαυμαστὸν, εἰ τῆτο ἔπαθες, ἀνόητος καὶ ἀπαίδευτος ἄνθρωπος, καὶ προήεις ἐξυπιάζων, καὶ μιμνέμενος βάδισμα, καὶ ὁρμή, καὶ βλέμμα ἐκείνου, ὃ σεαυτὸν εἰκάζων ἔχαιρες, ὅπως καὶ Πύρρον Φασὶ τὸ Ἡπειρώτιν τὰ ἄλλα θαυμαστὸν ἄνδρα, ἔτῳς ὑπὸ κολάκων ὅτι τῷ ὁμοίῳ ποτὲ ἀφ' ὀφθαρῆναι, ὡς πιστεύειν ὅτι ὁμοίος ἦν Ἀλεξάνδρῳ ἐκείνῳ; καί τοι τὸ τῷ Μουσικῶν τῆτο δις ἀφ' ὧν πασῶν τὸ πρᾶγμα ἦν εἶδον καὶ τὸ τῷ Πύρρῳ εἰκόνα, καὶ ὁμῶς ἐπέπειστο ἐκμεμάχθαι τῷ Ἀλεξάνδρῳ τὴν μορφήν. ἀλλ' ἕνεκα μὲν δὴ τῶν ὕβριστί μοι εἰς τὸ Πύρρον, ὅτι σε εἰκάσα χεῖ τῆτο αὐτῷ. τὸ

ut commenticius ille Alexander; & fullo ille Pseudo-Philippus, & qui proavorum nostrorum memoria fuit, simulatus Nero, & si quis alius praefixam suo nomini mendacii notam gerit.

21. Et quid mirum, si hoc tibi usu venit, dementi atque indocto homini, si processisti supina cervice, incessum imitatus & habitum & vultum illius, cui assimilare te gaudebas; cum etiam Pyrrhum narrent Epirotam, admirabilem alioquin virum, adeo quondam ab adulatoribus, quantum ad similitudinis iudicium, corruptum, ut Alexandro se illi similem putaret: cum tamen ea res, quantum Musicorum illud summum intervallum, distaret. Vidi enim Pyrrhi etiam imaginem. Et tamen putabat in se expressam Alexandri formam. Sed haecenus in Pyrrhum fui injurius, quod te illi, quantum ad hanc rem, com-

a τὸ τῷ Μουσικῶν τῆτο δις διὰ πασῶν] Sic redditum Luciano ex L. & V2. quae δις tantum omisit. Cett. male: τῷ Μουσικῶν τῆτο, διὰ πάντων.

6. Καί τοι τὸ τῷ * Μουσικῶν] Ἀπὸ τῶν ὁμοίων τῇ παροιμίᾳ τῇ ἀφ' ὧν πασῶν χωρὶς τὰ Μουσικῶν & Φρυγῶν ὁρίσματα. V.

* Μουσικῶν] Ex interpretatione falsa vides corruptum etiam fuisse Luciani Codicem, quo Scholiasta utebatur. Ideoque

ad Luciani textum nunc emendatum id accommodare non licuit. Vid. notas. J.F.R.

93. Ὁ ψευδαλέξανδρος] Ille sortis extremae juvenis, qui Syriae regnum velut paternum (Antiochi Epiphanis filium mentitus) armis repeteret a Demetrio Sotere. Vid. Justin. 35, 1, 6. J.M.G.

Ibid. Καὶ ψευδοφίλιππος] ἐκείνῳ κναφεύς] Ammian. L. XIV. c. 19. etiam hunc Pseudophilippum in fullonio natum testatur: Haec, inquit, fortuna mutabilis & inconstans fecit Agathoclem Siculum ex figulo regem, & Dionysium gentium quondam terrorem, Corinthi literario ludo praefecit. Haec Adramyttenum Andriſcum in fullonio natum, ad Pseudophilippi nomen evexit. L. Bos.

Ibid. ψευδοφίλιππος] Andriseus ille, vir ultimae sortis apud Flor. 2, 14, 3. sive stirpis. Vell. Pat. 1, 11, 1. qui quod vulgo ex similitudine Philippi (Persei Macedoniae Regis filii) Pseudophilippus vocabatur, regiam formam, regium nomen animo quoque regio implevit. In fullonio natum etiam Ammianus Marcellinus dicit 14, 11. J.M.G.

95. ψευδονέων] De Pseudoneronibus tribus vid. Caſaubonus ad Suetonii Neronem extremum. J.M.G. Ibid. καὶ εἰ τις ἄλλος τὸ ὑπὸ τὸ ψεῦδος τέλαγμύων] Benedictus, qui mendacio subditi sunt. Cedo, quos tales intelligam. Quin etiam quum conditionem huiusmodi innuit auctor, usurpat casum tertium; ut in

principio Fugitivorum. ἀξιοῦσι γοῦν ὑπὸ ἡμῶν τάττεσθαι. Et rursus: Κράτεια ἐπιγραφόμενα & ὑπὸ τῶν κνὴ ταττομένων. In Reviviscentibus. οἱ δὲ ὑπὸ τῇ ἐναντίᾳ τῇ χνὴ ταττομένοι. Anastasius apud Basileenses, & si qui alii hoc modo mentiti sunt, sententiam, ut videtur, non voces crassius considerans. Puto velle auctorem, & si quis alius eorum, qui post vocem ψεῦδος nomen posuit habent. Tales enim sunt illi, qui praecedunt Pseudonero & Pseudophilippis. Similiter lusit in citato loco ex Reviviscentibus in verbo multis praeposito φῶς. J.G.

96. ὑπὸ τὸ ψεῦδος τέλαγμύων] I. e. vocem ψεῦδος nomini proprio praepositum habentium, quales sunt isti, ψευδαλέξανδρος, ψευδοφίλιππος, & sim. F.G. Nam Bened. dederat, qui mendacio subditi sunt. Anastasius: si qui alii mentiti sunt. J.F.R.

6. Μουσικῶν τῆτο δις ἀφ' ὧν πασῶν] Emendationem hanc nostram firmat L. proxime etiam accedit V2. in qua tantum desideratur δις, in aliis depravate prorsus legitur Μουσικῶν τῆτο ἀφ' ὧν πασῶν. Confer ἀ. μινδ. c. 11. si forte adhuc dubites: vide etiam, si lubet, Plut. 212, 2. ubi Μουσικῶν & Φρυγῶν ὁρίσματα. Proverbium quidem est, de rebus a se invicem discretis. Ita ut edidimus, emendasse etiam in suo codice Cel. Kustle-

comparavi. Quod autem sequitur, etiam tibi maxime conveniret. Cum enim ita animum induxisset Pyrrhus, eaque de se ipse crederet; nemo erat, quin accederet illius sententiae, & in societatem hujus morbi veniret, donec quaedam Larissae anus peregrina, verum dicendo, ista ipsum pituita liberavit. Pyrrhus enim postquam ostendisset illi imaginem Philippi, & Perdiccae, & Alexandri, & Cassandri, aliorumque regum, interrogabat, *cui ipse similis esset?* persuasum omnino habens venturam ad Alexandrum. At illa diu cunctata *Batrachionis*, inquit, *coquo*. Etenim erat aliquis in urbe Larissa Batrachion nomine, coquus, Pyrrho similis.

22. Tu sane cui de cinaedis illis, saltatorum libidini fervientibus, similis sis, non equidem dixerim: te vero furorem robustum nunc adhuc furere videri omnibus ista

δε ἀπὸ τούτου, καὶ πάντοι παρέπον ἀν εἶη. ἐπεὶ γὰρ ἔγω διέκειτο ὁ Πύρρος, καὶ ταῦτα ὑπὲρ ἑαυτοῦ ἐπέπεισο, ἔδδεις ὅτις ἐξυπατίθετο, καὶ ξυνέπαρχεν αὐτῷ, ἄχρι δὲ τις ἐν Λαρίσσει πρεσβύτης ξένη αὐτῷ τὰ ληθές εἰπύσα ἐπαυσεν αὐτὸν ἐκ κορύζης. ὁ μὲν γὰρ Πύρρος ἐπιδείξας αὐτῇ εἰκόνα Φιλίππου, καὶ Περδίκκου, καὶ Ἀλεξάνδρου, καὶ Κασσάνδρου, καὶ ἄλλων βασιλέων ἤρετο τίνας ὅμοιοι εἶη, πάντοι πεπεισμένῳ ἐπὶ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἤξεν αὐτῷ. ἡ δὲ πολλὸν χρόνον ἐπαρχύσα, Βατραχίῳ, ἔφη, τῷ μαγείρῳ. καὶ γὰρ ἦν τις ἐν τῇ πόλει Λαρίσσει, Βατραχίων ὄνομα, μάγειρ τῷ Πύρρῳ ὅμοιος.

Καὶ σὺ δὲ ὅτινι μὲν τῷ τοῖς ὀρχηστῶσι συνόντων κιναίδων ἑοικας, οὐκ ἀν εἶπομι· ὅτι δὲ μανίαν ἐρρωμένην ἔτι καὶ νῦν μαίνει, δοκεῖς ἅπασιν, ἐπὶ ἐκείνῃ τῇ εἰκόνι πάντοι

σα-

6 "Ομοιον] Absent a Fl. Adest in cett. Forsan τὸνομον adscript. marg. f.

rum video, qui proverbium de re, quae alteri, e diametro, ut ajunt, opposita est, dici notat. *M. d. S. Ibid. Τῶν Μουσῶν τούτου]* Quae Scholiasta de Mysorum & Phrygum terminis dicit, declarari possunt e *Strabone* Lib. 13. p. 432, 33. τὰ δὲ ἔξω ἐπὶ τὰ ἰόντια μὴ τοῖς τόποις τούτοις ἐμπλοκὴν ἔχει μᾶλλον πρὸς τὸ Ταῦρον, ὡς τὰ Θούρια, καὶ τὰ Λύδια, καὶ τὰ Καρικὰ, καὶ ἐπὶ τὰ τῷ Μουσῶν οὐσδιακτὰ εἶναι παραπίπτοντα εἰς ἄλλα κα. τ. λ. ubi apparet, de rebus parum distinctis & ad discernendum difficilibus, dici potuisse illud proverbium. At noster de maxima & in sensus facile incurrente dissimilitudine hic agit. Deinde quis putet Lucianum scriptorem si quis alius disertum, & verborum minime parum, quin *περίργον* potius quam obscurum, ita abrupte ad illud proverbium allusurum fuisse? Quid ergo? corruptum jam olim putamus locum e compendio scribendi, pro *μουσῶν* legendum *μουσικῶν*. Nam illud alterum, quod *ἀλφῶν* dictum putamus, pro vulgatiore *ἀλφῶν*, non habebit difficultatem, arbitrator, cum etiam *ἀλφῶν* (intell. *ἀλφῶν*) dici observaverimus ab *Hippocr.* de diaceta 1, 9, 17.

Τῶν Μουσικῶν τούτου δις διὰ μουσῶν] Vulgatum τῷ Μουσῶν &c. non esse sanum, *Gujetus* quoque animadvertat, non vero qui sanandum. Sed jam inventa veritate ab *Solan.* & *Gesner.* aliis conjecturis non indigemus. Cumque & *Cl. Wessl.* in *Observ.* p. 35. eodem modo emendandum viderit, *ἡμῶν* forem, si his viris non auscultarem. Habuimus id proverbii supra in de *Merced. Cond.* T. I. p. 719. ubi ad *Ptolem. Har-*

mon. remissi. Item in *Prometh.* c. 6. p. 34. T. I. Et in *Quom. Hist.* c. 7. T. 2. Et expositum est de summa distantia, maximaeque differentia. *f. F. R.*

8. Τῷ Πύρρῳ] Pyrrhus Alexandro similis. *F. G.*

17. Ἐπαυσεν αὐτὸν ἐκ κορύζης] *Obesae naris*, itemque contra ea *emunctae naris* homines, simili translatione dicunt Latini. Sed *κορύζαν* satis ad verbum reddere num liceat, dubito: Frequentissime ludunt in hoc verbo Graeci ad infantiam exprobandam & ἀέλιπτιαν. Antiquissimam esse eam rationem, ostendit *Plato*, apud quem de rep. 1. p. 416. C. *Thrasymachus* Socratem sic superbe tractat, *τίβη σοι ἐστὶ;* cum respondisset *Socrates* τί δέ; ὅτι τοι σέ, inquit, *κορυζῶντα πεποιθῶ,* καὶ σὺ ἀπμύνττει δειρόμεν. Sed haec copiosissime jam olim & magno apparatu *Cl. Hemsterhusius* in dialogis nostri selectis p. 25.

Ibid. Κορύζης] Supra T. I. *Dial. Mort.* XX. §. 4. *κορύζης,* καὶ τὴν φύσιν, καὶ πολλὰ κορύζα. Et *Dial.* IV. §. 2. *κορύζης* μὲν τὴν ῥίνα, λήμης δὲ τοὺς ὀφθαλμούς οὖτα. Ubi *Hemsterh.* hoc paucis exponit, promittens se opportuniore loco plura daturum; unde conjicio eum h. l. id acturum fuisse; quum loco priore non repetierit quae super *κορύζην* copiose dedit in *Ed. Dialogor.* *Luciani* minore, p. notat. 24—30. At quum & alibi si milles minoris Edit. observationes non recudi in hacce curarit, nolim jam istam notam tam longam huc inferere, quia praescriptum foliorum numerum excedere non licet, & altera editio plurimorum in manibus versatur. Hoc solum repetam, prae aliis *Lucianum* *κορύζην* pro *stultitia* frequenter uti, ut praeter superiora,

σαφῶς οἶδα. ἔκινεν θαυμαστὸν, εἰ ἀπίθανον 3
ἔγω ζωγράφῳ ὄν, καὶ τοῖς πεπαιδευμένοις
ἐξομοιᾶς ἐθέλεις, πιστεύων τοῖς τὰ τοιαῦ-
τά σε ἐπαινῶσι. καὶ τί ταῦτα ληρᾶ; πρό-
δηλον ὅτι ἡ αἰτία τῆς ἀπείρας τοιαῦτα
βιβλίας σπευδῆς, εἰ καὶ ὑπονοθεύεις ἐγὼ μὴ 3
πάλαι καλεῖσθαι σοφὸν ὅτι, ὡς γὰρ οἶμι, τέτ-
' ὅτι νενόηκας, καὶ ἐλπίδας ἢ μικρὰς ἔχεις
περὶ τῆς πράγματός, εἰ βασιλεὺς μάθοι
ταῦτα σοφὸς ἀνὴρ, καὶ παιδείαν μάλιστα
τιμῆς. εἰ δὲ ταῦτα ὑπὲρ σὲ ἐκείνῳ ἀκρί- 4
σειεν, ὡς ὡνὴ βιβλία, καὶ ξυνάγεις πολλὰ,
πάντα ἐν βραχεῖ παρ' αὐτῷ ἔσεσθαι σοὶ
νομίζεις.

Ἄλλ', ὃ καταπύγων, οἶμι τοσῶτον μαν-
δραγόραν κατακεχύμεν αὐτῷ, ὡς ταῦτα 4
ἀκρῶς, ἐκείνα δὲ μὴ εἰδέναι, οἷόν μιν σὺ ὁ
μεθ' ἡμέραν βίβῃ, οἷοι δὲ σοὶ πρότοι, ὅποια
δὲ νύκτες, καὶ οἷοις καὶ ἡλίκοις ξυγκαθεύδεις;
ὅσον οἶδα ὡς ὧτα καὶ ὀφθαλμοὶ πολλοὶ
βασιλέως; τὰ δὲ σὰ ἔγω φεφραγῶ ὅτιν, 5
ὡς καὶ τυφλοῖς εἶναι καὶ κωφοῖς γινώριμα. εἰ γὰρ
καὶ φθέρξαι μόνον, εἰ γὰρ ἢ καὶ λυόμενῳ
σποδύσαι, μᾶλλον δὲ μὴ σποδύσῃ, εἰ δὲ
καί, οἱ δ' οἰκέται μόνον ἢν σποδύσανταί σε,
τί οἶμι, μὴ αὐτίκα ἔσεσθαι πάντα σε πρό- 5
δηλα τὰ τῆς νυκτὸς σποδύσῃ; εἰπέ γὰρ μοι
καὶ τόδε, εἰ Βάσσῳ ὁ ὑμέτερός ἐκείνῳ

de imagine, illud plane scio. Itaque ad-
mirandum est, te malum adeo pictorem
eruditus videri velle similem, & his fidem
habere, qui eo te nomine laudant. Et quid
ista nugor? Manifesta enim caussa tui circa
tales libros studii, licet ego prae tarditate
non olim perspexerim. Sapiens enim, ut
quidem putas, hoc tuum commentum est,
& spes non parvas ea de re concepisti, si
Imperator ista audiat, vir sapiens, & in
honore habens eruditionem maximo. Si ve-
ro ista de te ille audiat, ut emas libros &
conducas multos, brevi te tempore ab ipso
impetraturum speras omnia.

23. Sed putasne, impudice, tam copio-
se illum mandragora perfusum, ut haec
quidem audiat, nesciat vero idem, qualis
sit diurna vita tua, quales tuae potationes,
quae noctes, cum qualibus & cujus aetatis
hominibus cubes? nescis multas esse aures,
oculos regis multos? Tua autem *facta* ita
sunt aperta, ut caecis etiam atque furdis in-
notuerint. Si enim vocem modo mittas,
si enim exuaris in balneo; quin, ne exua-
ris ipse, si videtur, si servi modo tui exuan-
tur: quid putas? nonne statim manifesta
futura tuarum secreta noctium? Dic igitur
mihi hoc etiam, si vester ille, Bassus, So-
phi-

a Τοιαῦτα] Et hoc omittit Fl. b Καὶ] Neglexit Fl. c Δοκοῖ] Δοκοῖ J. sola.

39. * Σοφὸς ἀνὴρ] Κατὰ τὸν Μάρκον γὰρ ἔστ' ὁ Λυκαίανος ἦν. V.

* Σοφὸς ἀνὴρ] Σοφὸν γὰρ edebatur, quod ad Lucian. aptavit
M. du S.

† Μάρκον] Μάρκον Edita ridicule; sed & sic V. Recte Μάρ-
κον C. & G.

de Mort. Peregr. sub init. & in Navig. §. 45. &c.
J. F. R.

38. Εἰ βασιλεὺς μάθοι] Marcus Antoninus Philoso-
phus. F. G.

57. Βάσσῳ] De quodam Basso legimus apud Philo-
stratum p. 166. & ad quem Apollonii Epistolae extant
XXXVI. & XXXVII. & apud Suidam, sed alius is
videtur ab eo, qui hic notatur, de hoc vid. Ovid.
Trist. II. 417. M. du S.

Βάσσῳ] Variorum quidem Bassorum meminit Ta-

cit. nullius, quem hujus Sophistae nomine insignire
queam; fuit & Bassus Neronis tempore, homo dica-
cissimus, qui *Asinus albus* vocabatur, ut refert *Quin-
til.* L. VI. c. 3. p. 545. *Asinumque* ob ineptias, *al-
bum* ob jucunditatem dictum vult *Turneb.* At *Burman.*
ob stuporem vel magnas aures, & colorem cutis.
Hunc designari non ineptum foret, si tempus conve-
niret. J. F. R.

58. Βάταλῳ] De hoc apud auctores ambigitur, a-
liis *Tibicinem*, *Poëtam* aliis facientibus. Vid. *Plut.* v.
De-

phista, & Batalus tibicen, & cinaedus Sybaritanus Hemitheon, qui nobiles illas leges vobis scripsit, quomodo furere, velli, pati & agere ista deceat; si, inquam, illorum aliquis leonina pelle indutus, cum fustibus ambulet; quid visum iri putas spectantibus? Herculemne illum esse? Non, si totas etiam ossas lippiant. Sexcenta enim sunt, quae testimonium adversus illum habitum perhibeant, incessus, conjectus oculorum, & vox, & cervix infracta, & cerussa, & mastiche, & fucus, quibus vos ornamin. Et omnino facilius, quod est in proverbio, quinque sub axilla elephantos tegas, quam unum cinaedum. Tum leonina talem non tegat: tu vero speras futurum, uti libro tectus delitescas? Sed fieri id quidem non potest. Prodent enim te ac detegent reliqua indicia vestra.

24. Quod caput est, ignorare mihi videris, bonas spes non a bibliopolis esse petendas, sed a se ipso unicuique, atque a quotidiana vita sua, sumendas. Tu vero putas advocatum tibi communem testemque futurum Atticum, & Callinum librariorum? Non, sed crudeles quosdam homines, qui te obterant, ubi Dis visum erit,

σοφιστής, & Βάταλ ὁ αὐλητής, ἢ ὁ κίναιδος Ἡμιθέων ὁ Συβαρίτης, ὃς τὰς θανάσιμας ὑμῖν νόμους συνέγραψεν, ὥς χρὴ μαίνεσθαι, & παύεσθαι, & πάσχειν, & ποιεῖν ἐκεῖνα, εἰ τῶν τις νυνὶ λεοντῶν περιβαλλόμενος, & ῥόπαλον ἔχων βαδίσει, τί οἶμαι φαίνεσθαι τοῖς ὁρώσιν; Ἡρακλέα εἶναι αὐτόν; ὅσα εἴ γε & χύτραις λημῶντες τυγχάνοιεν. μυρία γὰρ ὄντι τὰ ἀντιμαρτυροῦντα τῷ χήματι, βάδισμα, & βλέμμα, & φωνή, & τράχηλος ὅπως κεκασμένος, & ψιμύθιον, & ματίχη, & Φύκος, οἷς ὑμεῖς κοσμεῖσθε, & ὅλως, καὶ ἡ παροιμία, θᾶπτον ἀν' ὅντε ἐλέφαντας ὑπὸ μάλης κρύψεις, ἢ ἔτα κίναιδον. εἴτα ἡ λεοντῆ μὲν τοῦτον ὅσα ἀν' ἐκρυψε, σύ δ' οἶμαι λήσει σκεπόμενος βιβλίῳ; ἀλλ' ἔστι δυνατόν. ὅσα ὑποδώσῃ γὰρ σε, & ἀποκαλύψει τὰ ἄλλα ὑμῶν γνώρισμα.

Τὸ δ' ὅλον ἀγνοεῖν μοι δοκεῖς, ὅτι τὰς ἀγαθὰς ἐλπίδας ἐπὶ τῇ βιβλιοκαπλήων διδ' ζητῶν, ἀλλὰ παρ' αὐτῶν, & τῷ καθ' ὁμῆραν βίβη λαμβάνειν. σὺ δ' οἶμαι συνήγορον κοινὸν & μάρτυρα ἔσεσθαι σοι τ' Ἀττικόν, & Καλλῖνον τῆς βιβλιογράφου; ὅσα ἄλλ' ὁμῶς τινες ἀνθρώπων ἐπιτρίψοντάς σε, ἢ οἱ θεοὶ ἐθέλωσι, & πρὸς ἔρχατον πείρας ζυγε-

d Σκεπόμενος] Σκεπόμενος male Fl. e Οὐκ] Omittit Fl. f Ἐπιτρίψοντάς] Ἐπιτρίψοντά Fl.

65. Οὐχί γε χύτραις λημῶντες] Χύτραις λημῶντες, ἀντὶ τῶ χύτραις ἴσως περιφέρειαις λήμας. V.

Demosth. 1554. I. qui monet ita dictum ab obscenitate Demosthenem. Libanius in vita Demosth. Tibicinem Ephesium fuisse ait supra modum mollem, a quo deinde molles omnes B. dicti sint. Consule etiam Suidam, & in eum Eruditissimi editoris notam. Ipse Demosth. ejus opprobrii meminit. p. m. 179. B. C. Poëtam mollem facit Jof. Barberius AG. X. 823. Vid. etiam Brodaum Miscell. I. 20. M. du S.

59. Hemitheon] Ovid. Trist. II. Ep. ad Aug. Nec qui composuit nuper Sybaritida fugit. Hujus, ut videtur, auctor Hemitheon. Alludit Philo Hebraeus in vita Moïsis; Comoedias, inquit, & Sybariticis nequitias componentes. Mart. etiam XII. Thes. Crit. Græc. p. 27. 1. Lil. Gyrard. p. 482. M. du S.

65. Χύτραις λημῶντες] Comicus in Nub. p. 144. καὶ μὴ λημῶς κολοῦνταις. Ad quae verba verus Schol. Ὁ δὲ Λακωνὸς ἐν τῇ πρὸς ἀπαίδεστον & πολλὰ βιβλία ἀνέμου, σὺν ἑκείνῃ ἐπὶ τῶν χύτραις λημῶντες. Hesych. Κρονικαὶ λήμαι, παρὰ τὴν παροιμίαν τῇ χύτραις λημῶν, καὶ κολοῦνταις ἐπὶ τῇ ἀμβλυαντῶντων. L. Bos.

Χύτραις λημῶντες] V. Scholiast. Aristoph. Neph. ad v. 326. p. 144. & Hesych. Κρονικαὶ λήμαι. M. du S. 66. Μυρία γὰρ] Sic & Callim. c. 10. & 29. Sic apud Aristoph. Epist. 19. lib. 2. J. B.

69. Ματίχη] Ad depilanda corpora adhibebant molles isti; quod & hodieque facitiant Asiatici. Vide supra notam ad Mith. c. 33. M. du S.

81. Ἀττικὸν & Καλλῖνον] Supra cap. 2. pr. M. du S. 91. Κέ-

ζυνελάσονται· δέον ἔτι νῦν ^a σωφρονήσαντα δὲ & ad extremum paupertatis adigent : qui
 ἀποδόξῃ μὴ τι τὴ πεπαιδευμένων τὰ βι-
 βλία ταῦτα, καὶ σὺν αὐτοῖς ^b νεόκλιτον
 ταύτῃ οἰκίαν· ἀποδοῦναι δὲ τοῖς ἀνδραπο-
 δοκαπήλοις μέρος γὰρ τὸ πολλῶν τῶν
 ὀφειλομένων.

Καὶ γὰρ καὶ κείνα περὶ δύο ταῦτα δεινῶς
 ἐσπένδασας, βιβλίων τε τῶν πολυτελεῶν κτη-
 σιν, καὶ μερακίων τῶν ἐξώρων, καὶ ἥδη καρτερῶν
 ὤνην, καὶ τὸ πρᾶγμα σοὶ πάνυ σπενδάσει,
 καὶ θηρεύεται. ἀδύνατον δὲ πένητα ὄντα, πρὸς
 ἅμω ἀφαιρεῖν. σκόπηε τοίνυν ὡς ἱερὸν χρῆ-
 μα συμβεβλή. ἀξίω γὰρ σε ἀφείμενον τῇ μη-
 δὲν προστηκόντων, καὶ ἑτέραν νόσον θεραπεύειν,
 καὶ τὸς ὑπηρέτας ἐκείνους ὧν δ' ὅμως μὴ ἐπι-
 λειπόντων σε τῷ οἴκῳ, μέλας ἑλλοίο τινας
 τῷ ἐλευθέρων, οἷς ^c ἔδ' ἀκίνδυνον ἀπελθεῖ-
 σιν, ἢν μὴ λάθωσιν, ἀπαντὰ ἐξαγορεύσαι τὰ
 πωραχθέντα ὑμῖν μὲν τῷ πότῳ, οἷα καὶ πρῶην
 αἰσχίαν περὶ σὲ διηγείτο ἐξεληθὼν ὁ πόρ-
 νος, ἔτι καὶ ^d δαίγματα ἐπιδεικνύς. ἀλλ'
 ἐγὼ γε καὶ μάρτυρας ἀν' ὧν ἀποχόμην τὸς

debebas vel nunc ad sanitatem revocatus
 vendere eruditorum alicui libros istos, &
 cum his recens aedificatam illam domum,
 ac reddere mangonibus partem certe de mul-
 tis, quae illis debentur.

25. Etenim in duobus istis studiosissime
 elaborasti, in libris magni pretii exquiren-
 dis & in adolescentulis exoletis, jamque
 robustis coemendis: eamque rem calide ad-
 modum tractas & venaris. Fieri autem non
 potest, ut homo pauper utrique studio par-
 sis. Vide ergo quam divina res sit consi-
 lium. Censeo enim te relictis, quae nihil
 ad te pertinent, alteri tantum morbo vaca-
 re, & illius ministros pretio emere, ne de-
 ficientibus servis, liberos homines arceffas,
 quibus nempe non aequè ac servis periculo-
 sum, nisi acceperint quantum volunt, eli-
 minare omnia quae post computationem a
 vobis fiunt. Qualia nuper turpissima de te
 scortum illud effutiebatur, qui ipsa indicia
 sceleris ostenderet. Ac possum ego testes
 etiam praebere, qui tum aderant, quam in-
 di-

^a Σωφρονήσαντα] Ita dedit Solan. ex Fl. Habet & S. Σωφρονήσαντα B1. F. P. Σωφρονήσαντα H. ^b Νεόκλιτον] Νεόκλιτον Fl. sola. ^c Οὐδ'] Deest in Fl. ^d Δαίγματα] Constans lect. Δαίγματα Marcell.

91. Καὶ κείνα] Non liquet. *M. du S.* In marg. *funt.* no-
 tarat Idem, nihil variare Edd. Sed in phrasi καὶ κα-
 κείνα nihil est vitii; tam saepe enim habuimus illud καὶ
 γὰρ καὶ, ut neque repetere velim, neque credere possim
 ad id haesisse *Solanum*; verum aliud in sensu quaesivit
 vitium; nam vel καὶ κείνα, vel sequens ταῦτα melius
 abesset. Scio quidem αὐτὸς ἐκείνους haud infrequens
 esse, ut *Aelian* V. H. IV. 9. ἀλλ' ἰγὼ, φησιν, αὐτὸς
 ἐκείνους εἶμι. *Herodian* III. 13. 7. αὐτὴν τε ἐκείνους & τὴν
 ἀδελφὴν αὐτῆς. *Aristot.* de Gen. Animal. III. 6. pr. τὸ
 δὲ αὐτὸ τοῦτο ποιεῖ & similia Nostro etiam familiaria,
 vid. ad *Abdic.* c. 6. Habeoque in promptu multos
 pleonaimos, veluti hoc *Lysiae* in *Ἀπολ. δωροδοκ.* p.
 378. Ed. *Lond.* ἢ τῷ ἰδῶν τῷ ὑμῖν αὐτῶν, aliaque par-
 tim exhibita ad *Gall.* c. 20. *Icar.* c. 1. atque alibi,
 partim alia occasione expromenda; non tamen ad ver-
 bum huic loco respondentia. Sed & prope acceden-
 tia adferuntur a Viris doctis ad *Dial. Mar.* III. §. 1. p.
 290. T. I. nec tamen mihi satisfacio; quare pro ταῦ-
 τα levisissima mutatione legerim ταῦτα, tumque ταῦ-
 τα ἐκείνα idem erit quod αὐτὰ ἐκείνα, illa ipsa, s. ea-
 dem illa; nam qui opposita illa pronomina eodem spi-
 ritu jungantur, nondum capio, dum ταῦτα ἐκείνα idem

sonat atque: haec illa, & si duo accedit, erit: illa
 haec duo, quod dici posse, nondum observavi. At
 si oratio possit fieri bimembris, & constitui, καὶ γὰρ
 καὶ κείνα δεινῶς ἐσπένδωντες, & in ista valide incubuisse,
 περὶ δύο ταῦτα, circa haec duo, salva res foret. At vix
 patiuntur sequentia.

93. Ἐξώρων] *Validos* dederant, cum sit *exoletos*. Vid.
Suid. Et *Philost.* Ep. 14. Οἱ ἐπὶ τοῖς ἀγαθῶν
 ἀκρόασις & ἐξώροις. i. e. senioribus, quam ut *amatoria*
exerceant. Generaliter enim signifi. aetatem iustam
 egredientes, quod satis jam docuit *Steph.*

96. Ἰερὸν χρῆμα συμβεβλή] *Supra Rhet. Praec.* §. 1.
 habuimus: Ἰερὸν τι χρῆμα τὴν συμβεβλήν ὄσαν. *F. F. R.*

97. Ἀξίω γὰρ σε ἀφείμενον] *Longe* hic a sententia
Luciani *Latinus* interpret. Locus enim hic totus sic
Latinus fieri debuit, *auctor enim tibi sum, ut omnis*
qua nihil ad te attinent, nempe librorum emptione,
alterum illum morbum tuum cures, & ministros illos,
nempe libidinis tuæ, dimittas, qui liberi sunt, cum
verna tibi non desint, quibus, si fugerint, non sit tu-
tum, eliminare omnia qua post epulas & vinum agitis
vos, etsi a te nihil acceperint. Quare non tutum ver-
 nis potius quam liberis, aperta res.

Th. M.
 99. Τὸς

digne tulerim, & tantum non plagis hominem mulcaverim, tuam vicem nimirum iratus. Praesertim cum alium quoque testem advocaret similibus, & alium, eadem multis verbis enarrantes. Ad haec igitur, vir bone, reponere tibi pecuniam, & serva, ut domi & secure talia facere & pati possis. Ut enim plane non amplius facias, quis ita in aliam te sententiam transducatur? Nec enim canis desinat temere, corium semel docta rodere.

26. At alterum facile, ut libros non amplius emas. Satis eruditus es: satis tibi sapientiae: tantum non supremis in labiis habes antiqua omnia. Historiam nosti omnem: artes omnes dicendi, & elegantias, & vitia, & Atticorum nominum usum. Omnino sapiens quiddam, & summum in eruditione, librorum ista multitudo factus es. Nihil enim prohibet, quo minus ego quoque tempus in te illudendo fallam, quandoquidem imponi tibi gaudes.

27. Lubens autem te interrogem, tot li-

τότε παρόντας, ὡς ἡγανάκησα, καὶ ὀλίγην πλεονάζοντα αὐτῷ, χαλεπαίνων ὑπὲρ τοῦ. καὶ μάλιστα ὅτε καὶ ἄλλον ἐπεκαλέσασθαι μάρτυρα τῶμοίων, καὶ ἄλλον, ταῦτα καὶ λόγοις διηγυμνῶς. πρὸς δὲ ταῦτα, ὡς γὰρ, ταμιεύς τὰργύριον, καὶ φύλαττε, ὡς οἴκοι καὶ χεῖρ πολλὴν ἀσφάλειαν ταῦτα ὑποκαίειν καὶ πᾶσαι ἔχουσιν. ὥστε μὴ γὰρ μηκέτι ἐργάζεσθαι, τίς ἀνὰ μελαπείσειέ σε; εἰδὲ γὰρ κύων ἀπαξ παύσασθαι ἀνὰ, σκυτοτραγῆν μαθῶσα.

Τὸ δ' ἕτερον ῥάδιον, τὸ μηκέτι ὠνεῖσθαι βιβλία. ἱκανῶς πεπαίδευσαι, ἅλῃς σοὶ τὸ σοφίας, μόνον οὐκ ἐπ' ἄκρην τῆς χειρὸς ἔχεις τὰ παλαιὰ πάντα, πᾶσαι μὲν ἱστορίαι οἶσθα, πᾶσας δὲ λόγων τέχνας, καὶ κάλλη αὐτῶν, καὶ κακίας, καὶ ὀνομάτων χρῆσιν. ὡς ἂν Ἀθηναίων πᾶν σοφόν τι χρῆμα καὶ ἄκρον ἐν παιδείᾳ γεγενῆσθαι, καὶ τὸ πλεονάζον βιβλίων καλῶν γὰρ εἰδὲν καὶ μέ σοι ἐνδιατρίβειν, ἐπεὶ δὴ χαίρεις ἐξαπατῶμεν.

Ἠδέως δ' ἀνὰ καὶ ἐροίμην σε, τὰ τοσαῦτα βί-

* Λόγοις] Sic Edd. omn. Λοιποῖς Marcil.

99. Τὸς ὑπὲρ] Sensum ex verbis Graecis ut nunc quidem se habent, haud facile elicias. Ego corruptissima existimo, sed absque Mss. Codd. ope quid reponam nondum satis video.

Ibid. ὡς δ' ὅμως μὴ ἐπιλαμπρόντων σε τῶ οἴκῳ] Ut cis pauca, καὶ φύλαττε ὡς οἴκοι.

ὡς δ' ὅμως] Locus difficilis, quem interpretando magis obscuravit Marcilius. Nempe corruptum esse illud indicat, quod infinitum, postulante constructione, non sequitur. Ait, ὡς δ' ὅμως σε ἀφάρδμον — διαπραΰνειν, καὶ τοὺς ὑπὲρ — quid expectamus? non profecto ὡς δ' ὅμως, sed ἀνιδῶναι, nec ὅμως, sed ὅπως. Blandissimam esse, utramque emendationem agnoscet, qui manus librariorum non ignorat. Denique εἰδὲν mutandum censeo in εἶν. Non mirum, plura in uno loco esse corrupta. Cum enim semel in illo ἀνιδῶναι peccatum esset, nube objecta loco alioquin claro, reliquis quoque corruptendis nata opportunitas. Sententiam huic loco aptissimam esse, quam in versione expressimus, nemo in dubium vocabit, arbitror. Suedet, ut servis ad malam libidinem abutatur potius, quam liberis; illos obnoxios, hos sine suo periculo enuntiare turpitudinem illius posse. Hoc satis declarant, quae sequuntur.

Tom. III.

1. Μελατέλλοις] Μελατέλλωξ forsan legendum. Sed locus mendosus videtur.

Μελατέλλοις] Ante hanc vocem excidisse puto μαθῶσα.

3. Λάβωσιν] Subaudi τὴν, δῶρα, aut quid simile.

6. Ἐπὶ τῶ δειγμάτων ἐπιδεικνύς] Ἐπὶ τῶ δειγμάτων ἐπ. Morfinculas nempe amatorias.

11. Ταῦτα τῶ λόγοις διηγυμνῶις] Ταῦτα τῶ λοιοῖς.

16. Οὐδὲ γὰρ κύων &c.] Utitur & Alciphron. III. Ep. 47. fin. verborum ordine aliter collocato. ὥστε γὰρ κύων σκυτοτραγῆν μαθῶσα τῶ τέχνης ἐπιλήσει, ubi peritiss. Bergler. & haec Luciani addit, cetera ad Erasmus remittens.

17. Σκυτοτραγῆν] Proverbium hoc expressit Horat., Sat. 5. L. II. vs. 8.

Ut canis a corio numquam absterrebitur uncto.

27. Ἐνδιατρίβειν] Sumitur hic pro celebrare, virtutes laudare, uti Oim. c. 2. aut potius palpare, ut Ἀλκίφρων. c. 33.

βιβλία ἔχων, τί μάλιστα ἀναγινώσκεις; αὐτῷ; τὰ Πλάτων; τὰ Ἀντιθένης; τὰ Ἀντιλόχου; τὰ Ἱππώνακτος; ἢ τῶν μὲν ὑποφρονεῖς, ῥήτορες δὲ μάλιστα σοι τῶν ἄλλων χειρός; εἰπέ μοι, καὶ Αἰσχίνου καὶ Τιμαρχοῦ λόγον ἀναγινώσκεις; ἢ ἐκεῖνά γε πάντα οἶδα, καὶ γινώσκεις αὐτῶν ἕκαστον; τὸ δὲ Ἀριστοφάνην καὶ Εὐπολιν ὑποδεδυκας; ἀγέγνωσ καὶ τὰς Βάπτας τὸ δράμα ὅλον; εἴτ' ἔδεν σε τακεῖ καθίκετο, ἔδ' ἠρυθρίασας γνωρίσας αὐτὰ; τῷτο γὰρ καὶ μάλιστα θαυμάσειεν ἄν τις, τίνα ὑπὸ ψυχῆς ἔχων ἅπτη τῶν βιβλίων, ὁποίαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίπεις; πότε δὲ ἀναγινώσκεις; μεθ' ἡμέραν; ἀλλ' ἔδεις ἑώρακε ποιεῖντα τῷτο; ἀλλὰ νύκτωρ; πότερον ἔπιτελαμίνου ἤδη ἐκείνοις; ἢ πρὸ τῶν λόγων, ἀλλὰ καὶ πρὸ σκότους, μηκέτι μὴ τολμήσεις τοῦτο μηδὲν.

obros cum habeas, quem potissimum inter eos legas? Platonisne, an Antisthenis, Antilochoi, an Hipponactis? An hos quidem contemnis, sed oratores potius quam illi in manibus tibi sunt? Dic mihi, an Aeschini etiam contra Timarchum orationem legis? An illa quidem nosti omnia, & unumquodque illorum agnoscis? Aristophanem & Eupolin egisti? legisti etiam fabulam totam Baptas? Tum nihil ea, quae ibi sunt, te movere, neque in te agnoscens illa erubuiisti? Itaque vel maxime illud admiretur aliquis, quo tandem animo libros attingas? quibus illos evolvas manibus? quando illos legas? Interdium? At nemo te vidit hoc facere? Sed noctu? utrum, cum jam istis intentus es? An ante studia, immo ante tenebras, nihil quidquam istorum audes?

28. Quin

a Ἀπτε] Ἀπτε Fl. & L. male. prius Ald. f. &c. Ἀπτε vult Solam. b Ἐπιτελαμίνου] Ἐπιτελαμίνου Fl. sola, quod & adscivit marg. A1.

31. Ἀντιθένης] Periere haec omnia, non mala tamen, si rite hic cum Platonis recensentur. M. du S.

32. Ἀντιλόχου] Forsan Ἀρχιλόχου. F.G. Idem adscripserat etiam La Croze.

34. Αἰσχίνου] Supra de Merced. c. 7. pr. F. F. R.

35. Τιμαρχοῦ] Τὸ καταπολεῖν scil. F. G.

Ibid. Κατὰ Τιμαρχοῦ] Haec oratio hodieque extat. M. du S.

38. ὑποδεδυκας] Cum omnium, qui modo laudabantur, auditorum commemoratio acerbum quid habeat, ut qui aspere investiti sint in ea flagitia, quae Indocto bibliothecae possessori objicit Lucianus; tum in Aristophanis atque Eupolidis comoediis utitur vocabulo ὑποδεδυκῶν, puto ut indicet, eum personas turpes V. G. Hyperboli, & similium subiisse, & histrionis instar egisse: quem intellectum verbi hic tanto magis adnotandum putavi, quod adhuc nondum mihi observatus est. F. M. G.

Ibid. Τὰς Βάπτας] Τὸς Βάπτας esse nomen hujus comoediae evincit Platonius ille, cujus περὶ Ἀποφρονέως κατωμυθῶν libellus Aristophani praefigi solet, post princ. Ἴσμεν γοῦν τὸν Εὐπολιν, ἐπὶ τῷ διδύχει τοὺς Βάπτας, ἀποπνίγοντάς ἐς τὴν θάλασσαν ὑπ' ἐκείνων; εἰς ἃς καθίκε τοὺς Βάπτας: & magis etiam Juvenalis 2, 92. Cecropiam soliti Baptae lassare Cotytto. Vetus Scholiastes ad h. l. supplet Platonii narrationem, & dubitationem, si qua esse poterat, eximit, simulque Lucianum unice declarat: Baptae titulus libri, quo impudici describuntur ab

Eupolide, qui inducit viros Athenienses ad imitationem feminarum saltantes, lassare psaltriam. Baptae erga molles, quo titulo Eupolis comoediam scripsit, ob quam ab Alcibiade, quem inprimis perstrinxerat, necatus est. An hi βάπται gestarunt βαπτά; de quibus Cl. Hemsterh. ad Nigrin. c. 40.

Τὰς Βάπτας] Τὸς Βάπτας legend. videtur. Βάπτας. Eupolidis drama, in quo τὸν βαπτῶν τὸν Κοτυττοῦς sacerdotum libidinem exagitat. Juven. F. G. Recte conjicit Gujer. nam Baptae sacerdotes mares erant Deae Cotytus, cui nocturnis & impudicis saltationibus sacra faciebant. Juvenal. Sat. 2. v. 92. Cecropiam soliti Baptae lassare Cotytto, ubi vid. Interpret. quos non exscribo. Et quamvis molles eo nomine etiam insigniantur, adeoque per jocum femineus articulus addi posse videatur, tamen id hic locum habere nequit, ubi titulus dramatis ipse indicatur. F. F. R.

41. τίνα ὑπὸ ψυχῆς ἔχων, ἅπτη τῶν βιβλίων, ὁποίαις αὐτὰ χερσὶν ἀνελίπτεις] Ridiculissime Latinus interpres, quali animo, qualibus manibus libros verses. Non intellecta locutione Attica, ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ut ἀπὸ θυμοῦ ἔχων, aversari, avoir a contre coeur. Hoc dicit Lucianus, quem tu mollium tuorum aversatus, libros attingis, aut quibus eos manibus evolvis? Perinde ut si diceret, molles tui tibi tam προσβύμιοι, tam προσκάρδοι, manus tuæ tam rebus obicoenis occupatæ, ut libris vacare nullo modo possis. Hæc intelligi non magis refert, sed neque ubi maxime Lucianus,

28. Quin tu relinquis libros & tuam solum rem agis! Quamquam nec istuc amplius oportebat, sed Euripidis illam Phaedram revereri, indignantem pro mulieribus ac dicentem:

Tenebras nec horret ulla lecti conscias,

Vocemue, si gravis prorumpat, parietum. 55

Sin omanino perseverare in morbo tibi decretum est, abi, eme libros, & domi conclusos tibi habe, & fruere gloria possessionis. Satis tibi hoc quoque. Sed noli unquam illos attingere, nec lege, nec linguae istis tuae veterum virorum orationes & poemata subijcito, quae nihil tibi mali fecerint. Novi equidem frustra me ista nugatum esse, meque Aethiopem, quod est in proverbio, lavare conatum esse. Etenim tu

"Αφες δὲ τὰ βιβλία, καὶ μόνῃ ἐργάζεσθαι ταύτην. καί τοι ἐχρῆν μηκέτι μηδ' ἐκείνην, αἰδέσθηναι δὲ τὴν Εὐριπίδου Φαίδραν, καὶ ὑπὲρ τῶν γυναικῶν ἀγανακτῆσαι, καὶ λέγεσθαι,

Οὐδὲ σκότον φρίσσει τὸ συνεργάτω,

Τέρεμνά τ' οἴκων μήποτέ Φθογγὴν ἀφῇ.

Εἰ δὲ πάντως ἐμμένει τῇ ὁμοίᾳ νόσῳ διέγνωται, ἴθι, ὡς ἔμ' βιβλία, καὶ οἴκοι κατακλείσας ἔχε, καὶ καρπὸν τὸ δόξαν τῶν κτημάτων. ἱκανόν σοι καὶ τῶτο προσάφη δὲ μηδέπω, μηδὲ ἀναγνῶς, μηδὲ ὑπαγάγῃς τῇ γλώττῃ παλαιῶν ἀνδρῶν λόγους, καὶ ποιήματα, μηδὲν δεινόν σε εἰργασμένα. οἶδα ὡς μάτῳ ταῦτά μοι λεληρηῖ, καὶ κατὰ τὴν παροιμίαν, Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ. σὺ γὰρ ὠνήσῃ, καὶ χρῆσθαι ἐς εὐδην, καὶ καταγελασθῇς πρὸς τὸν πεπαιδευμένον, οἷς ἀπό-

Χρη

c. Δι] Sic Edd. omn. Δὲ vult Marcil. d. ἴθι] Bene Fl. Fr. H. P. aliaeque. ἴθι male f. e. Οἴκοι] Οἶκος Fl.

nus, interpretes Latini magnopere aliquid intellexere.

Th. M.

τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων] Pro τίνα βιβλία ἀπὸ ψυχῆς ἔχων, ἄπῃ τούτων. Nam & ἄπῃ pro ἄπῃ legendum.

F. G.

τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων] Etiam hic infelicitate rem cessasse arbitror Marcilio. Vult sine dubio hic dicere Lucianus quo animo, qua mente? Sed nimirum non scripsisse videtur τίνα ἀπὸ ψυχῆς ἔχων. verum τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων, vel τί ποτὲ ψυχῆς ἔχων. Lysias in narratione, quam refert in ipsius vita Halicarnassensis Dionysius, ex persona mulieris pro filiis suis, contra suum patrem, agentis, interrogat, τίνα ποτὲ ψυχὴν ἔχων ἀξίῳ περὶ τῶν παίδων τοιαύτη γνώμη χρῆσθαι; quo tandem animo? Vid. p. 193. extr. Ald.

J. M. G.

42. Ἄπῃ] Sic emendare necesse duximus pro vulgato ἄπῃ, quod ferri non poterat. In Fl. quidem & L. ἄπῃ. sed quid hoc ad rem, quaeso? Contra aptissimum est illud ἄπῃ, facillimusque librariorum lapsus, qui ἄπῃ inde fecerant; quod tot Editorum diligentiam fugisse miror; cum statim recte ἀνελίτῃς eodem halitu sequatur. Ut enim ἄπῃς, quod unum restat, scripserit, a me impetrare non possum, ut credam.

M. du S.

Ἄπῃ] Delerat posteriorem syllabam Solan. & ἄπῃ sua auctoritate dederat. Fateor sensus perspicuitati ita consuli; verum quia ex seq. ἀνελίτῃς facile intelligitur, etiam secundam perf. requiri, eaque Atticis saepe formatur in u pro h, nihil mutem; nam ut βούλομαι, οἶμαι, ὀψομαι fere perpetuo faciunt βούλει, οἶν, ὀψν pro ὀψῃ, in secunda sing. forsitan &

ἀπτομαι, ἄπῃ formavit Noster. In multis enim aliis quoque verbis id obtinere, ut ἐκπυθάνει [scilicet] ris ap. Aristoph. Plut. 60. Item τύπτει, ψεύδει ac per multa similia, vide larga manu indicata ap. Cl. Maistair. de Dial. p. 63. Et licet Suid. ad recentiores Atticos haec referat, tamen hoc ipsum ἄπῃ quod hic occurrit, indicat ab iis usurpatum, dum ait: ἄπῃ, καὶ τὰ ἄλλα τὰ ἐπὶ τῷ ἐνεσθῆναι χρόνῳ διὰ τὸ εἰ λεγόμενα τῶν νεωτέρων μάλλον Ἀττικῶν εἶναι.

J. F. R.

46. Ἦδη ἐκείνοις] Libidinibus illis probrosis.

F. G.

47. Τῶν λόγων] Quid est?

F. G.

Ibid. Λόγων] Mallem, si per Codd. liceret, ἔργων. Quorsum enim illud λόγων, nisi cum Fl. pro ἐπιτεταρδῆναι, ἐπιτεταρδῆναι legas? quod ferri hic non posset ego quidem existimo.

M. du S.

Ibid. Μηκέτι μὴ — μηδὲν] De triplici illa negatione vid. supra Philop. c. ult. εἰδὲν ἢ μὴ παραῖξι. Et T. I. de Merced. Cond. §. 4. No. 33. Item Reviv. c. 18. Οὐδὲν ἢ μὴ γίγνεται ἄδικον.

J. F. R.

49. Ἀφες δὲ τὰ βιβλία] Ἀφες δὲ.

Th. M.

51. Τὴν τῆ Εὐριπίδου Φαίδραν] Cum nondum satis probatum sit, fuisse fabulam Euripidis hoc nomine, de quo vid. Barnesius; hic autem locus sit in Hippolyto vs. 418. & ibi ex persona Phaedrae proferatur: nolim Luciani verba sic accipere, quasi is Phaedram, fabulae Euripideae nomen, laudare voluerit.

J. M. G.

54. Οὐδὲ σκότος] Eurip. Hipp. 417.

M. du S.

57. ἴθι] Conf. supra T. c. 10.

M. du S.

61. Τῇ γλώττῃ] Lingua, supple impura, a fellatione scilicet.

F. G.

64. Αἰθίοπα σμήχειν ἐπιχειρῶ] Paræmiogr.

J. B.

χρη ἀφελῆσθαι, ὅσα ἐκ τῆ κάλλους τῆ βιβλίων, ἐδ' ἐκ τῆ πολυτελείας αὐτῶν, ἀλλ' ἐκ τῆ φωνῆς καὶ τῆ γνώμης τῆ γεγραφότων.

Σὺ δὲ οἷσι θεραπεύουσιν τὴν ἀπαίδευσιν, 70 καὶ ὀπικαλύφειν τῇ δόξῃ ταύτῃ, καὶ ἐκπλήξιν τῷ πλῆθει τῆ βιβλίων, ὅσα εἰδὼς ὅτι καὶ οἱ ἀμαθέστατοι τῶν ἰατρῶν τὸ αὐτὸ σοι ποιοῦσιν, ἐλεφαντίνους νάρθηκας, καὶ σκυίας δρυγυρᾶς ποικιλοῦντες, καὶ σμίλας χρυσοκολλήτους· ὁπόταν δὲ καὶ χρήσασθαι ταῖς δέη, οἱ μὲν εἰδὲ ὅπως χρῆ μέλαχαιρίσασθαι αὐτὰ, ἴσασι. παρελθὼν δὲ τις εἰς τὸ μέσον τῆ μαθητικῶν, φλεβοτόμον εὖ μάλα ἠκονημένον ἔχων, ἰδὲ τὰλλα μετὸν, ἀπῆλλαξε 75 ὁδύνης τῆ γοῦντα. ἵνα δὲ καὶ γελοιότερῳ τινὶ τὰ σὰ εἰκάσω, τῆς κερίας τέττης ὀπίσκειν, καὶ ὅφει τῆς μὲν τεχνίτας αὐτῶν, ξυρῶν καὶ ἁ μαχαιρίδας, καὶ κάτοπτρον σύμμετρον ἔχοντας· τῆς δὲ ἀμαθείας καὶ ιδιώτας 80 πλῆθος μαχαιριδίων προσιθίντας, καὶ κάτοπτρα μεγάλα, ἐμὴν λήσειν γε ἄφ' ταῦτα εἰδὲν εἰδόμενος. ἀλλὰ τὸ γελοιότατον ἐκείνο πάραχον, ὅτι κείρον μὲν οἱ πολλοὶ ὡς τοῖς γείτοσιν αὐτῶν, πρὸς δὲ τὰ 90

ditis, quibus utilitatem percipere satis est; non e pulchritudine librorum, neque ex magno illorum precio, sed e fermone & sententia auctorum.

29. Tu vero putas curari a te posse infcitiam tegique ista opinione, percellique posse homines librorum multitudine, ignarus, idem, quod tu, facere etiam imperitissimos quosque medicos, qui eburneas medicamentorum capsulas, & cucurbitas argenteas sibi faciunt, & scalptra auro ferruminata: cum vero iis utendum est illi, neque quomodo tractanda sint, norunt. At progressus in medium aliquis eorum, qui didicere, scalpellum habens probe acutum, de caetero rubigine obsitum, dolore aegrum liberat. Ut vero ridiculae magis rei tuam rationem comparem, tonsores mihi istos considera, & videbis, eos, qui sunt in illo genere artifices, novaculam, & cultellos, & speculum modicum habere; imperitos autem atque indoctos multitudinem cultellorum exponere, & specula magna: nec tamen propterea obscurum esse, illos nihil scire. Sed illud ipsis usu venit, quod oppido ridiculum est, ut vulgo quidem homines apud vicinos illorum tendendos se curent,

a. Μαχαιρίδας] Μαχαιριδων marg. A.W.

Αἰδιότα σμήχιν] In Schotti *Adagio* legendum ἀνόητοι. M. du S.

84. Μαχαιρίδας] Conf. supra 'Αναβ. c. 45: M. du S.

96. Τὸ τ' κυνὸς] Supra idem Τιμ. c. 9, (jam §. 14.) nota Æsopi fabula. M. du S.

3. Αὐθις ἀκούσῃ πολλάκις] Ubinam? nisi forsan ἀποφ. eundem spectat. M. du S.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ] Huic libello *Th. Mag.* titulum facit περὶ ἀγνοίας. V. μὲν. M. du S.

ΔΙΑΒΟΛΗ] Hæsi aliquantum in hac voce, utrum possit retineri pervulgatus titulus, non credendum *Calumniae*. Sed cum *calumniæ* semper falsa sit, cui proinde non modo non temere, sed nunquam sit credendum; ac præterea latius multo pateat quam ἀφβελή, & ad omne genus *cauillationum*, *pravariarumque interpretationum* referatur: in titulo malui illud ponere; quod Apellis historia, & definitio auctoris, ac tota disputatio maxime postulare videbatur. In contextu tamen orationis non abstinui interdum *calumniæ* appellatione, quoties ea videbatur commodior. Nempe hic etiam experimur, quod singulis paginis, non satis sibi respondere. voces singulas binarum lingua-

rum, non esse temere nomina plane synonyma. J. M. G.

1. Δεινὸν γὰρ ἡ ἀγνοία] Ita ferme Plato in Philebo. Οὐκ ἐν τῇ ἀγνοίᾳ εἰπομεν ὅτι κακὸν πᾶσιν; Nonne igitur ignorantiam dicemus omnibus esse malum? & huc forsitan respiciens noster interpretes vertit: mala res est ignorantia: sed vim vocis δεινὸν non satis expressit, quæ diritatem innuit. malim igitur vertere, *Dura res est ignorantia*. Est enim ab illo Græco hoc Latinum vocabulum derivatum, & in r mutato. J. T.

2. Ὡς περὶ ἀχλὺν τινα] Atque hæc est ratio, cur anima nostra (aut eorum saltem, qui non penitus obduerunt) quæ lumen est, ut Philosophi volvere, ignorantiam non secus horreat, atque corpus mortem. Sunt enim lux & tenebræ ita inter se oppositæ, ut altera alteram destruat, atque dissolvat. Hinc Plutarchus Græcos veteres hominem φῶτα, id est, lumen, dixisse existimat, ὅτι τῇ γνώσει καὶ τῇ γνώσει ἐκαστὸν διὰ συγγένειαν ἑαυτοῦ ἰσχυρὸς ἐμπεφυκεν αὐτὴν τε τὴν ψυχὴν ἐννοεῖ τῶν φιλοσόφων φῶς εἶναι τῇ ἐστίᾳ νομίζουσιν, ἄλλοις τε χράμην τοι τεκμηρίους, καὶ ὅτι τῶν ὄντων μάλιστα τὴν μὲν ἀγνοίαν ἢ ψυχὴν δυσπραγεῖ, καὶ πᾶν τὸ ἀφεγγὲς ἐξαίρει, καὶ τὰς

sent, ad illorum vero specula accedentes, disponant comas.

30. Quare tu quoque alii roganti commodare possis libros, ipse uti illis nequeas. Quamquam librum nemini unquam com-
modasti, sed facis quod canis incumbens praecepit; quae nec ipsa edit de hordeo, neque equum edere, qui potest, patitur. Haec in praefens de solis libris libere apud te disputo: de aliis quae despuenda & flagitiosa facis, saepe in posterum audies.

ἐκεῖνων κάτωπιρα προσελθόντες, τὰς κόμας εὐθετίζουσι.

Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλω μὲν δεηθέντι χρήσεως ἂν τὰ βιβλία· χρήσασθαι δὲ αὐτὸς οὐκ ἔδυναίτο. καίτοι ἐδὲ ἐχρήσας ἐδενὶ βιβλίῳ ὥσποτε, ἀλλὰ τὸ τὸ κυνὸς ποιεῖς, τὸ ἐν τῇ φάτνῃ^b κατακειμένης, ἢ ἔτε αὐτὴ τὴν κριθῶν ἐσθίει, ἔτε τῷ ἵππῳ δυναμδύῳ φαγεῖν ἐπιτρέπει. ταῦτα, τότε νῦν εἶναι, ὑπὲρ μόνων τῶν βιβλίων παρρησιάζομαι πρὸς σέ, ὡς δὲ τῶν ἄλλων ὅσα κατὰ πύστα καὶ ἐπε- νείδισα ποιεῖς, αὐθις ἀκρόσῃ πολλαχίς.

NON TEMERE CRE-
DENDUM ESSE DE-
LATIONI.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΜΗ ΡΑΔΙΩΣ
ΠΙΣΤΕΥΕΙΝ ΔΙΑ-
ΒΟΛΗ.

GRave sane malum ignorantia, & in-
commodorum plurium causa homi-
nibus, quae velut caliginem quandam re-
bus offundat, & obscurat verum; & um-
bram vitae uniuscujusque objiciat. Per te-
nebras enim oberrantibus similes fumus o-

Δεινὸν γὰρ ἡ ἀγνοία, καὶ πολλῶν κακῶν
ἀνθρώποις αἰτία, ὥσπερ ἀχνύν τινα
καταχέουσα τῶν πραγμάτων, καὶ τὴν ἀλήθειαν
ἀμαυρῶσα, καὶ τὴν ἐκάστην βίον ὀπισκιάζου-
σα. ἐν σκοτῷ γὰρ πλανωμένοι πάντες εὐ-
κα-

^b Κατακειμένης] Κυμῶνς Fl. ΔΙΑΒΟΛΗ] Bene sic Fl. Διαβολῇ etiam B1.S. ΔΙΑΒΟΛΗ male J. P. H. Ald. Fr.

93. Καὶ σὺ τοίνυν ἄλλω μὲν δεηθέντι] Καλῶς ἂν εἴχῃ τὸ
δυσχεινατὸν τοῦτο μικρὸν, μὴ καὶ ἐν τῷ βιβλίῳ, ἀλ-
λὰ πᾶσαι τῇ βιβλιοθήκῃ πρὸς τὸν Λυκιανὸν τὸ παρόντι
ἐπισθῆναι, ἢ τοιαύτην σφαιρίαν καὶ ἰαντοῦ κινῆσαι ἐπὶ

* Ἐγκρατῆσαι] V. Codicis compendium obscurum est. For-
san ἔγκρατῆσαι. M. du S.
† Ἐπηνυγάζουσα] In V. referebatur ad verba ἐν σκοτῷ. Ex
C. vero ἐπισκιάζουσα] reposuerat M. du S. Sed addidit legen-
dum ἐπηνυγάζουσα] „Nam C. ἐπισκιάζουσα] γράφεται, ἐπηνυ-
γάζουσα. Deinde ex Cod. D. Marci, qui fuit Georgii An-

* ἔγκρατῆσαι βιβλίῳ. V.

4. † Ἐπηνυγάζουσα] Ἀντὶ τῆς ἐπισκιάζουσα ἐ ἐπικρύ-
πτουσα ἐ ἐπισκοπίζουσα. ἡλύγη γὰρ ἡ νύξ λέγεται. V.

„ton. Vespucii, huic scholio praemittitur vox ἐπηνυγάζουσα.
„Unde etiam ἡλύγη reposuimus, pro eo quod legebatur in
„V. & Impr. ἀγνοία“. Ego recepi illud ἐπηνυγάζουσα — cum
textu Luciani non convenit; sed sensus Scholii necessario sic
postulabat; quid enim esset ἐπισκιάζουσα ponitur pro ἐπισκοπίζου-
σα? J. P. R.

ταράττει) τὰ σκοτιῶν, φέβῃ ἐ ὑποψίας ὄντα πλήρη πρὸς
αὐτὴν. Quod unicuique nostrum ob cognationem cum lu-
mine acris est insitus amor cognoscendi & innotescendi.
Ipsam vero animam nonnulli Philosophorum LUMEN
saepe natura esse statuunt, cum aliis utentes argumen-
tis, tum quod nullam rem animam magis averteretur,
quam ignorantiam; & omnia lucis expertia viset, te-
nebrisque turbetur, eas metuat, ac suspectas habeat.
Familiaris est autem illa ignorantiae cum tenebris &c

caligine comparatio. Sic Lucretius lib. II.

O miseras hominum mentes! o pectora caca!
Qualibus in tenebris vitae, quantisque periculis,
Degitur hoc avi quodcumque est!

Phaedrus f. XI. l. III. de Augusto:

Qui postquam tenebras dispulit calumniā.

Cicero lib. I. Tusc. Qu. c. 26. Philosophia ab anima
tamquam ab oculis, caliginem dispulit.
Q. 3. J. T. 6. Mäl.

καμεν, μᾶλλον δὲ τυφλοῖς ὅμοια πεπόν-
 θαμεν, τῷ μὲν προσπαιόντες ἀλόγως, ^a τὸ
 δὲ ὑπερβαίνοντες ἐδὲν δέον, καὶ τὸ μὲν πλε-
 σίον ^b καὶ ὡς πόντος ἐχ' ὁράντες, τὸ δὲ
 πῶρον ^c καὶ ἀμπολυ διετηχὸς, ὡς ^d ἐνο-
 χλῆν δεδιότες. καὶ ὅλως ἐφ' ἐκάστῃ τῇ
 πρᾶξι μὲν ἐξ ἀφαιρούμεν τὰ πολλὰ
 ὀλιωβαίνοντες. τοιγάρτοι μυρίας ἤδη τοῖς
^e τραγωδιοδιδασκάλοις ἀφορμὰς εἰς τὰ
 δράματα τὸ ^f τοῖστον παρέχεται, τῆς
 Λαβδακίδας, καὶ τῆς Πελοπίδας, καὶ τὰ
 τέτοις ὡς πλήσια. σχεδὸν γὰρ τὰ πλεῖστα
 τ' ἐν τῇ σκηνῇ ἀναβαινόντων κακῶν ^g εὖροι
 τις ἀν' ὑπο ^h ἀγνοίας, καθάπερ ὑπο
 τραγικῆς ⁱ δαίμονος τινὸς κεχορηγημένα. ^j
 λέγω δὴ καὶ ἐς τὰ ἄλλα μὲν ἀποβλέπων,
 μάλιστα δὲ εἰς τὰς οὐκ ἀληθεῖς καὶ τῇ
 συνήθειαν καὶ φίλων ἀφελούς. ὅφ' ὧν ἤδη καὶ
 οἰκοὶ ἀνάστατοι γεγόνασι, καὶ πόλεις ἄρδην

mnēs ; potius autem caecorum more affecti
 partim offendimus praeter rationem , par-
 tim ultra quam par est progredimur , non
 videntes quod ante pedes est ; quod verò
 Iprocul est , & longe distat , tanquam mo-
 lestum quiddam metuentes. Atque in uni-
 versum , in unoquoque negotio labi mul-
 tum non intermittimus ; licet infinita jam
 tragoediarum scriptoribus scribendarum fa-
 5bularum argumenta haec res praeberit .
 Labdaci Pelopisque progeniem , & horum
 similia. Pleraque enim fere , quae in sce-
 nam ascendunt , mala inveniat aliquis ab
 ignorantia , velut a tragico quodam daemo-
 20ne , subministrata. Dico autem istuc cum
 ad alia respiciens , tum maxime ad alienas a
 vero contra familiares atque amicos delatio-
 nes : quarum opera jam & everfae domus
 sunt , & urbes vastatae funditus , patresque
 in

^a Τὸ δὲ] Ita f. V2. L. & Mf. Bar. Tῶδε Edd. cett. ^b Καὶ] Abest in B. ^c Καὶ] Iterum abest in B.
^d Ἐνοχλοῦν] Ἐνοχλοῦντες B. male. ^e Τραγωδιοδ.] Τραγωδιοδασκάλοις B. male. ^f Τοῖστον] Τοῖστο B. ^g Εὖροι]
 Εὖρη Fl. ^h Δαίμονος τινὸς] Τινὸς δαίμονος B.

6. Μᾶλλον δὲ τυφλοῖς] Ita paulo ante Lucretius : ὁ
 πεῖθονα caca! sic Plato τοῖς ἀγνοοῦσι κακὸν εἶναι dixit τὴν
 αἰνοῦναι, ὡς περ τὴν τυφλότητα μὴ βλέπειν; teste Plutar-
 cho in Lyfandro. Id est , ignorantiam , ignorantibus
 haud minus esse malum , quam cacitatem non viden-
 tibus.

7. Τῷ δὲ] Forſan τὸ δὲ.
 Τὸ δὲ] Sic Ven. utraque , Mf. Ox. & L. In Impr.
 reliquis τῷ δὲ.

8. Τὸ μὲν πλεονέχον] Tertullianus in Apogetico: Sed
 cacitatis dua species facile concurrunt , ut , qui non vi-
 dent quae sunt , videre videantur , quae non sunt. f. T.

10. Ὡς ἐνοχλοῦν διδόντες] Lucretius l. II. & VI.

Nam veluti pueri trepidant , atque omnia cecis
 In tenebris metuntur: sic nos in luce timemus
 Interdum , nihilo quae sunt metuenda magis , quam
 Qua pueri in tenebris pavitant , finguntque futura.

15. Τὸς Λαβδακίδας] Notissima fabula est , e My-
 thologis & Poëtis , Oedipi patrem per ignorantiam
 interficientis , matremque ducentis uxorem: filiorum
 item ad Thebas mutuis vulneribus concidentium. f. T.

16. Τὸς Πελοπίδας] Atrea & Thyesten , eorumque
 filios. Adeantur Tragici Græci & Latini , apud quos
 hæc fufius.

[Ibid. Πελοπίδας] Non repeterem , recte Tollium di-

cere , Atrea & Thyesten intelligi , i. e. Pelopis filios ,
 Tantali Nepotes , nisi viderem aberrasse Doct. f. C.
 Schroderum , qui in Epist. Cic. selecct. L. 2. Ep. 32.
 verba Ciceronis ad eosdem spectantia , quando ait: ut
 ibi esses , ubi nec Pelopidarum , ad Ducem Pelopidam
 Thebanum , de quo C. Nepos male refert. f. F. R.

23. Καὶ οἰκοὶ ἀνάστατοι] Ita fere & Photius , in præ-
 stantissima illa ad Michaëlem Bulgariæ Principem epi-
 stola : καίλη δὲ , inquit , κατήγορε , καὶ συκοφαντίας ἀπα-
 γρίψαι. πολλὰ καὶ τὰ παῖδας κατὰ πατέρας , καὶ πατέρας
 ἐξέμνη κατὰ παῖδας , καὶ βίβ' ἔχιστε συζυγίας , καὶ συζυ-
 γίας ἱπτανίσῃ κατ' ἀλλήλων. καὶ τί λέγω; πόλεις ὅλως , καὶ
 οἰκίας ἀνέτριψε μία φωνὴ συκοφάντη. Labia accusatoria
 & Sycophantica asperpere : nam non raro & liberos fu-
 vere in parentes , & parentes in liberos adegerunt , vitæ
 vincula & connexiones disruperunt , & in se invicem
 consanguineos concitarunt. Quid autem illa minoræ
 commemoro? vel unica Sycophanta vox civitates & do-
 mos integras subvertit sæpe. Qui locus hinc desum-
 ptus esse videtur ; ita omnia quadrant. Nec multum
 diversa sunt , quæ apud Themistium in Orat. III. le-
 guntur : ἀφελὸν δὲ χαλεπὸν μὲν , inquit , ἀπὸ πατρὸς
 & ἀντιπατριστῆς , καὶ πατρὸς πατέρα , καὶ
 πατρὸς ἀδελφὸν ἀδελφῆς , καὶ τὸ δῆμα ἐκείνης ἐὶ ἰσχυρῶς
 τῶν. Calumnia porro ubique permolesta est , rixasque
 & contentiones ubique provocat , quocumque se infinua-
 verit : ac cum patre filium , cum fratre fratrem com-
 mit-

in furorem acti contra liberos, & contra fratres germani, & liberi adversus parentes, & contra amatores suos amafii. Multae vero etiam amicitiae rescissae, & confusae domus sunt ab illa. calumniarum probabili specie.

2. Ut igitur quam minime in illas incidamus, hoc libello quasi in tabula quadam ostendere volo, quale quid sit delatio, unde incipiat, quid efficiat. Quin Apelles Ephesius olim imaginem illam occupavit. Nam ipse quoque delatus fuerat apud Ptolemaeum, ut qui conjurationis illius, quam Tyri confrauerat Theodotas, socius fuisset. At neque Tyrum unquam viderat Apelles, neque, quis esset Theodotas, noverat, nisi quatenus audierat Ptolemaei quendam Legatum esse, cui Phoenice commissa esset. Interim tamen aemulorum aliquis, Antiphi-

25 πολλώλασι, πατέρες τε καὶ παίδων ἐξε-
μάνησαν, καὶ ἀδελφοὶ καὶ ὁμογενῶν, καὶ
παῖδες καὶ ἡ γυναῖκα, καὶ ἐρασταὶ καὶ ἡ
ἐρωμένη. πολλοὶ δὲ καὶ Φιλίαι συνεκόπη-
σαν, καὶ οἶκοι συνεχύθησαν ὑπὸ τῶν καὶ τὰς
30 ἀφελῶν ἀποθανόντων.

Ἰν' ὅν ὡς ἤκιστα ἡ περὶ πῶμεν αὐταῖς,
ὑποδείξαι βέλομαι τῷ λόγῳ, καθάπερ
ὑπὲρ τινος γραφῆς, ὅποῖόν τί ἐστιν ἡ ἀφελῶ-
λῃ, καὶ πῶθεν ἄρχεται, καὶ ὅποια ἐξεργά-
35 ζεται. μᾶλλον δὲ Ἀπελλῆς ὁ Ἐφεσίου
πάλαι ταύτῃ πρῶτα εἰκόνα. καὶ γὰρ
αὐτὸ καὶ ἔστ' ἀφελῶν πρὸς Πτολε-
μαῖον, ὡς μελεχρῶς Θεοδότα ὁ συναμο-
σίας ἐν Τύρῳ. ὁ δὲ Ἀπελλῆς ἐχ' ἐωράκει
40 ὅποτε ἡ Τύρον, ἐδὲ ἡ Θεοδόταν, ὅστις ἦν,
ἐγίνωσκεν, ἡ καθόσον ἤκεν Πτολεμαίῳ
τινὰ ὑπαρχόν εἶναι, τὰ καὶ τὴν Φοινίκην ἐπι-
τέτραμμένον. ἀλλ' ὅμως τὴν ἀντιτέχνην τις
Ἀν-

i Kai] Omittit B. & mox iterum. k Περιπτόμεν] Admissi ex Fl. f. Περιπτόμεν vulgo cum CB. l "Αφελῶν]. "Ερχεται male B. & marg. A. W. m Πτολεμαῖον] Πτολεμαίῳ B. n Πτολεμαίῳ] Πτολεμαίῳ B.

42. Ἐπιπράμμεν] Ἀντὶ τῶν ἐπιτροπῶν τῶν κατὰ Φοινίκην γῶν. V.

mittit: a qua illa est de Hippolyto Tragoedia excitata. Præclare igitur Menander: ψεύδης ἀφελῶν τὸ βίον λυ-
παίνεται. Mendacii calumnia vitam labefacit. Exem-
plum præter cetera egregium est apud Phadrum fab.
2. lib. v. ut ne quid de Philippis dicam Macedoniæ
regibus, quorum alterius F. Alexandro exilii, alterius
Demetrio necis causa fuit. Sed & ipse Alexander vel
solus possit sufficere, ut, quantum mali mortalibus
adferat calumnia, ostendatur. f. T.

32. Καθάπερ ἐπὶ τινος γραφῆς] Velut in tabella. Sic
Velleius lib. 11. Nos memores professionis universam ima-
ginem principatus ejus oculis animisque subjecimus. Ubi
τὸ ἀνιμιστικὸν ab aliena manu, adeoque inducendum
videri possit; neque est tamen. ἡ ἀφελῶν. f. T.

35. Ἀπελλῆς ὁ Ἐφεσίου] Ad distinctionem istius
Apellis, qui sub Alexandro & Ptolemæo Lagi vixit,
maximi nominis & artis, Coi patria. Hic autem pa-
tria Colophonius, verum δῖος, id est adoptione, fuit
Ephesius, teste Suida, Pámphili Amphipolitæ disci-
pulus. f. T.

37. Πρὸς Πτολεμαῖον Φιλοπάτορα, Evergetæ filium,
qui quartus Ptolemæorum Ægypti Rex fuit, Gallus
dictus: uti ex Excerptis Chronici Casauboniani, Sca-
liger in notis ad Eusebium docet. citat idem ibidem
Etymologicum: ubi quum locus mihi videatur parum

emendatus, una eum opera restituiam: Γάλλῳ, in-
quit, ὁ φιλοπάτωρ Πτολεμαῖος. ἀφ' τοῦ φύλλα κισσοῦ
καλεῖσθαι, ὡς οἱ Γάλλοι αἰετὶ τὰς Διονυσιακὰς τελε-
ταῖς κισσοῦ ἐκτελοῦντο. Addit Scaliger: ὁ Gallos Ma-
gna Matris foliis hedera, & Ptolemaum quoque compun-
gitum fuisse, hoc est, stigmata foliorum hedera inusta ipsi
fuisse. Fateor me numquam tale quid de Gallis legis-
se: nec video quomodo aliquis foliis compungi possit,
aut quomodo foliorum stigmata alicui inuri queant:
nisi pejore, quam pessimi συμμάχαι, conditione fu-
turi sint. Lego igitur, φύλλοις κισσοῦ καλεῖσθαι. Et hoc
liquet e sequenti voce ἐκτελοῦντο. Nam, si vera erit
futura ratio, illic quoque ἐκτελοῦντο legendum erit. f. T.

38. Ὡς μελεχρῶς Θεοδότα ὁ συναμοσίας] Quem hic
vocat bis Θεοδόταν; Polybius semper Θεοδότον vocat,
Ætolum præcipitis audaciæ virum, eum vide libro 5.
historiarum. Palm. Theodotus Polybio vocatur, qui
hanc historiam lib. v. fuisse narrat. f. T.

Ibid. Θεοδότα] Aetolus qui a Ptolemæo Philopatore
deficiens Tyrum Antiocho prodidit, historiam habes
apud Polybium L. V. p. 404. & seqq. Vide etiam Pri-
deaux p. II. L. II. p. Angl. 100. Gall. T. III. p. 164.
& seqq. M. du S.

39. Ἐν Τύρῳ] Quam per Panætolum Theodorus oc-
cupaverat. f. T.

44. Ἀν-

Ἀντίφιλος τένονα, ὡς Φθόνος ἔχων
 βασιλεῖ τιμῆς, καὶ ἡ τέχνην ζηλοῦ-
 πίας, καλεῖται αὐτὸν πρὸς τὸν Πτολεμαῖον,
 ὡς εἴη κεκοινωνηκὼς τῷ ὅλῳ, καὶ ὡς θεάσαιτο
 τις αὐτὸν ἐν Φοινίκῃ συνεσιώμενον Θεοδότα;
 καὶ παρ' ὅλον τὸ δαῖπνον πρὸς τὸ ἑς αὐτὸ
 κοινολογούμενον καὶ τέλος ἀπέφηνε τὸν Τύρ-
 ρον, καὶ τὸν Πηλεσίον κατάληψιν ἐκ τῶν
 Ἀπελλῶν συμβεβληῖς γεγονέναι.

Ὁ δὲ Πτολεμαῖος ὡς ἀνὴρ κάριος, καὶ
 πάντῃ φρενὴρ τις ὢν, ἀλλ' ἐν

lus nomine, qui invideret illi honorem,
 quo apud regem erat, & artis obtrectatione,
 illum Ptolemaeo detulerat, quasi omnium
 esset confcius, & esse qui illum viderit
 in Phoenice coenantem cum Theodota, &
 quam diu duraret convivium, caput cum
 oipso conferentem. Breviter, defecisse Ty-
 rum & Pelusium captam de Apellis confi-
 lio, indicavit.

3. Ptolemaeus, vir alioquin etiam non
 admodum prudens, sed adulationi innutri-
 tus

a Καὶ παρ'] Haec & seqq. octo verba a καὶ ad καὶ omisit B. Sed margini inferiori adscripta sunt. b Κάριος,
 καὶ πάντῃ φρενὴρ] Κατὰ ἄλλ' ἐπὶ πάντῃ Cod. B. Κάριος ἄλλ' ἐπὶ πάντα Graev. In vulgato consentiunt Edd.

47. * Τῶν ὅλων] Δηλοῖται πραγματείῳ τῷ ἱπποκράτει
 τῷ Θεοδότῃ. V.

53. Κάριος] Σημειοῦ πῶς τὸ κάριος κείται. V. (Sed in

* Τῶν ὅλων] Antea ad κεκοινωνηκὼς relatum legebatur, &
 seq. Scholion κάριος ad ἐπὶ πάντῃ φρενὴρ τις ὢν. utrumque ablut-

V. altero: Κάριος] λέγεται λίαν, μεγάλως.
 54. φρενὴρ] Ὁ φρόνιμος. V.

de. Quare id sequi, detecto errore, non potui. In V. alie-
 ro prius refertur ad Θεοδότα. J. F. R.

44. Ἀντίφιλος] Non ignobilis pictor. Meminit
 ejus Plinius lib. XXV. cap. x. opera ejus aliquot re-
 centent perquam eximia. J. T.

49. Παρ' ὅλον τὸ δαῖπνον] Neglexit haec interpres.
 Verte: toto caena tempore. J. T.

Ibid. πρὸς τὸ ἑς αὐτὸν κοινολογούμενον] Probabile sit
 mendaciam oportet, ergo a consuetudine eorum, qui,
 quae alios nescire volunt secreta, in aurem dicunt, de-
 sumpta similitudo veri, qua calumnia exornaretur.
 Noster in Gallo, de regum curis: λυπεῖ δ' ἄλλοις Δίῳ
 πρὸς ἑς τισὶ Συρακούσῳ κοινολογούμενον. Alium Dio
 angit, cum Syracusanorum quibusdam in aurem consi-
 lia communicans. Sic Homerus:

Ἀγχι γὰρ κίφαλλον, ἵνα μὴ πυθοῖατο ἄλλοι.
 Prope admonens caput, ne alii audirent.

Plura collegit Erasmus in Adagiis, qui respici poterit.

51. Πηλεσίον κατάληψιν] Non Pelusii, sed Ptole-
 maïdis: ut ex Polybio constat. nam Pelusii castrameta-
 tum Ptolemaeum refert Polybius, cum adversus An-
 tiochum proficisceretur. J. T.

53. Ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἀνὴρ κάριος ἔτι πάντῃ
 φρενὴρ τις ὢν] Salmuriensis: Tum Ptolemaeus ut qui
 praeter cetera non esset admodum prudens. In hac ver-
 sione κάριος omittitur, inepte, etiam si φρενὴρ pri-
 us exponas, opponuntur κάριος & ἐπὶ πάντῃ, ineptius
 interponitur & sine sententia καὶ τὰλλα. Locus labo-
 rat, cui suffragante Mf. sic sanitatem reddes: ὡς ἀνὴρ
 κάριος ἄλλ' ἐπὶ πάντα φρενὴρ τις ὢν. qui quidem valde
 sed non in omnibus desipiebat. Nam φρενὴρ etiam est
 παράφρων, ut Suidas ostendit, frustra repugnante Ste-

phano, quum & hic locus Suidae & Etymologici ma-
 gis sententiam firmeret. Nam si hic φρενὴρ est pru-
 dens, quam quaevis sententiam ex Graecis verbis con-
 ficias? Quid enim est? qui quidem summo opere, & in
 aliis non omnino, aut non valde prudens erat. Sic ne-
 minem sanum loqui, nec sanum jure Orestes. Vides
 igitur recte locum inquinatissimum esse purgatum, &
 φρενὴρ esse imprudens. J. G. G.

Ibid. Ὡς ἀνὴρ — φρενὴρ] Primo illud festinanter ni-
 mis affirmat vir magnus, φρενὴρ etiam esse impruden-
 tem. Apud Suidam, ubi etiam παράφρων esse dici-
 tur, manifestus error est, forte nec ipsi auctori tri-
 buendus, qui παράφρων voluit. Certe exempla Aga-
 thiae potius ad oppositum intellectum pertinere, prae-
 clare vidit Kusterus. Quatuor locis Homeri (quae fa-
 cile Index dabit) Eustathius, ita explicat, ut ἀπρότα τὰς
 φρένας, ἀντίφρων dicat. Quatuor locis sic utitur He-
 rodotus, nempe 3, 30. & 35. 5, 42. & 9, 54. Sic Scho-
 liae Eurip. ad Heracl. 151. φρενὴρ est ἀντίφρων, ἀρ-
 τίας φρένας ἔχων, φρένας ἀρρηραμένον. Sic ipsum hunc
 locum Luciani interpretatur Schol. φρόνιμος. Atque
 ad Herodoti locum aliquem respici hic etiam a Luciano
 ad Herodoti illud Ionicum & Herodoteum κάριος.
 Quare optabam illum ipsum locum invenire, spera-
 bamque inde aliquid ad hunc, quem tractamus, e-
 mendandum praesidii. Sed non licebat tantum ab aliis
 decerpere, ut totum legerem Herodotum. Itaque pro-
 ponere interim placet conjecturam, quam forte serius
 ocus vel firmabit locus iste, vel nihili esse ostendat.
 Nempe apposuisse aliquem puto glossam τὸ κάριος, vo-
 cabulum πάντῃ. Posteriorum aliquis eam forte assu-
 mit, & eadem ordinem verborum aliquantum turbavit,
 sic restituendum, ὁ δὲ Πτολεμαῖος, ὡς ἀνὴρ ἐπὶ
 τὰ

us tyrannicae; adeo ad absurdam calum-
niam exarsit & perturbatus est, ut nihil
eorum, quae in mentem venire debebant,
reputans, neque, aemulum esse delatorem,
neque, minorem esse pictorem, quam qui
tantam proditionem sustinere posset, eum
praefertim, qui beneficio illius affectus, &
omnibus artis ejusdem hominibus praelatus
esset; quin neque explorato ante, navigas-
setne omnino Tyrum Apelles? furere sta-
tim vellet, & clamore impleteret regiam, in-

55. καλακεία δισποδίου τετραμμή, ἑταί-
ἐξεκαύθη ἡ συνέαρχθη πρὸς τ. τοῦ δόξου
ταύτης ἀφελῆς, ὥστε μὴδὲν τ' εἰκόταν
λογισάμεν, μὴδ' ὅτι ἀντίτεχνον ἦν
ὁ ἀφελῶν, μὴδ' ὅτι μικρότερον ἢ χρι-
60. τοιαύτῃ προδοσίαν ζωγράφου ἡ ταύ-
τα, εὖ πεπονθὸς ὑπ' αὐτῆς, ἡ παρ' ὄν-
τινῶν τ' ὁμοτέχνων τελεμνημένη, ἀλλ' ἔδδ
τὸ τοῦ παρ', ὥς εἰ ἐξέπλευσεν Ἀπελ-
λῆς εἰς Τύρον, ἐξετάσας, εὐθὺς ἑαδὲ μῆ-
65. νῆιν, ἡ βοῆς ἐνεπίμπλα τὰ βασίλεια, τ'
ἀχά-

c. Λογισάμεν] Συλλογισάμεν B. d. Τοιαύτῃ] Τηλοαύτῃ idem Cod. B. e. Παρ' ὄντινῶν] Παρά τιν ἑν. B.
f. 'Ως εἰ] Nil variat Fl. &c. g. 'Εαδὲ] 'Εαδὲ adspirat Schol. Non Edd. nostrae.

64. 'Εαδὲ] 'Αντὶ τῆς ἡρεσκῆς. V.

+ 'Ηρεσκῆς] 'Ηρεσκῆς edita. 'Ηρεσκῆς C. & V. unde ἡρεσκῆς dedit

M. du S.

λα ἡ κάρτα φρενὴς τις ἂν κ. τ. λ. Sic certe converti;
eaque Interpretatione sententiam auctoris reddi, per-
suasum habeo. J. M. G.

Ibid. Καὶ τὰλλα] Ante has voces antea legebatur
κάρτα in omnibus Impressis: sed in O. evanidis qui-
dem litteris extat tantum κα τὰ ἄλλ', unde conjicio
fuisse tantum κα τὰ ἄλλ', quod, misso odio illo κάρ-
τα, sequutus sum. Φρενὴς enim apud M. Aur. IX. 51.
significat prudentem. Apud Plutarchum etiam in Alex.
487. 2. sic autem satis consultum esse hujus loci fan-
tati, exulare tantum jussu κάρτα, existimo. V. Ew.
'Alex. p. 261. A. M. du S.

Ibid. Κάρτα, κα τ' ἄλλ' εἰ πᾶν] Κάρτα deleat Solan.
in Juno. adscripseratque: „ Cod. B. κα τὰ ἄλλ' εἰ πᾶ-
„ ν. Unde conjicio fuisse tantum, κα τὰ ἄλλ' εἰ πᾶ-
„ ν. Sed adeo evanida erat ejus loci scriptura, ut le-
„ gere non valerem, an κάρτα vel κα τὰ scriptum es-
„ set. Ego igitur in lectione tam incerta vulgatam
retinere satis habui. J. F. R.

54. Οὐ πᾶν φρενὴς] Fatuitatem ejus, & locor-
diam, vitamque luxui, comotationibus, & insanis
amoris deditam cognosces e Polybio lib. v. Historiarum,
& apud quem & aliud calumniae in Cleomenem,
& stultitiae regis exemplum invenias. Item ex Justino
lib. XXX. cap. 1. nec non Plutarcho in vita Cleo-
menis. Pro praeter caetera, verterim alias. J. T.

Ibid. 'Εν καλακείᾳ δισποδίου] Quippe rex, & regis
filius. Vide quae infra ad cap. VII. (nobis c. 10.) nota-
vimus. J. T.

55. Τετραμμή] Fraus. verterat Interpres Pa-
risinae, quasi legerit τετραμμή. Sed potius errante
oculo sic vidit; nam inepta foret illa lectio. J. F. R.

56. Τὴς παραδόξου ταύτης ἀφελῆς] Malim, minime-
que verisimili ista calumnia. J. T.

57. 'Ως εἰ μὴδὲν τ' εἰκόταν λογισάμεν] Ut nihil eo-
rum, quae reputare aequum fuerat, animo perpendens,
Tom. III.

non, quod aemulus illius esset auctor calumniae; non,
quod ea proditio supra pictoris fortunam esset: non, quod
& magnis a se beneficiis, & supra ceteros artis amulos
honoribus auctus esset, &c. J. T.

'Ως μὴδὲν τ' εἰκόταν λογισάμεν] Quoniam nihil
rationis est, ubi semel affectus inductus est, jusque illi
aliquod voluntate nostra datum est: teste Seneca lib. 1.
de ira cap. VIII. J. T.

58. 'Οτι ἀντίτεχνον] Acrius namque urit invidia
eandem artem profitentes. Notum illud Hesiodium:

Καὶ κεραμεὺς κεραμεὶ φθονεῖ, καὶ αἰοὺς αἰοῦσι.
Et figulus figulo invidet, & cantor cantori.

Themist. Orat. III. σφαλερὰ ἡδ' ἡ ὁμοιότης ἔρωτα ἐντιθεῖ-
σαι τ' αὐτῶν ἐπαινῶν ἡμέμῃ ἀντιπαρεξάγειν εἰς ἀμίλλαν.
Periculosa enim res est similitudo, facileque, dum ea-
rundem laudum amorem occulte animis inferis, ad cer-
tamen & contentionem impellit. J. T.

59. 'Οτι μικρότερον] Quid enim pictori cum re mi-
litari, praefertim tanti momenti, & periculi? tantam
igitur caliginem hominum oculis ignorantia offundit,
ut nihil plane cernant, sed velut in densissimis tene-
bris oberrent. J. T.

61. Εὖ πεπονθὸς] Quippe minime erat verisimile,
ipsum in regem tam bene de se meritum eam frau-
dem, ac tantum scelus esse machinatum. Sed hoc
dispicere irato regi non licebat. J. T.

63. 'Ως εἰ] Redundat ὡς in omnibus nostris libris.
Vox ἑαδὲ, quae mox sequitur, mihi valde suspecta
est. M. du S.

'Ως εἰ ἐξέπλ.] Παρέλκειν videtur ἡ ὥς. J. M. G.

64. Εὐθὺς ἑαδὲ μνησῶ] Ex aliquo Poeta senarii di-
midium videtur. F. G.

Ibid. 'Εαδὲ μνησῶ] 'Εῷσις videtur e Dorico poeta
sumpta. J. M. G.

R

Ibid.

ἀχάριστον κεκραγὼς, καὶ τὸ ἐπίβουλον, καὶ συνωμότιον. καὶ εἶγε μὴ τὸ συνειλημμένων τις, ἀγανακτήσας ἐπὶ τῇ τῆς Ἀντιφίλης ἀνασχυσία, καὶ τὸ ἄθλιον Ἀπελλῆν καλελήσας, ἔφη μηδὲν αὐτοῖς κεκοινωνηκέναι τὸ ἄνθρωπον, ἀπετέτμητο δὲ τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ πολυελαύνει τὸ ἐν Τύρῳ κακῶν, ἔδεν αὐτὸς αἴτιον γεγονώς.

Ὁ μὲν ἐν Πτολεμαῖον ἔτω ἂ λέγει) μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, ὥστε τὸ μὲν Ἀπελλῆν ἑκατὸν ταλάντοις ἐδωρήσατο. τὸ δὲ Ἀντίφιλον δαλεῦν αὐτῷ. ὡς δὲ δακεν. ὁ δὲ Ἀπελλῆς, ὃν παρεκινδύνευσε μεμνημένον, τοιαῦτά τινα εἰκόσι ἡμίνατο τὸ ἀφελόν.

gratum clamans, & infidiatorem, & conjuratum. Et nisi comprehensorum aliquis, indigne ferens illam Antiphili impudentiam, & miseri Apellis misericordia motus, dixisset, nihil quidquam caussae ipsi secum fuisset, capite plexus Tyriorum mala ipse luisset innocens.

4. Ptolemaeus itaque adeo dicitur astotum poenitentia tactus esse, ut centum talentis donaret Apellem, & in servitutem illi Antiphilum traderet. Apelles autem periculi sui memor tali pictura delationem illam solutus est.

5. Ad

a λέγεται] An ἔρχετο; Coll. b μεταγνῶναι] Αἰχυνθῆναι G. B. & marg. A1. c Παραδίδωκεν] Παρεδωκεν B.

Ibid. Μνήμην] Male hæc interpres verterat. quare nonnulla immutavi.

74. Οὕτω λέγεται μεταγνῶναι] Iſocrates in Orat. de Permutatione, loquens de Athenienſibus: Οἱμαί εἰ ὁμῶς σοὶ ἀγνοῖν, ὅτι τῇ πόλει πολλὰς ἔσας ἡδὴ μισθολογίας τὴν κρίσειν τὴν μετ' ὀργῆς, καὶ μὴ μετ' ἐλέγχου γινώσκουσιν, ὥστε ἔσας χρόνον ἀφελίπουσα, παρὰ τὴν ἑξαπατησάντων δίκην λαβεῖν ἐπιθύμῃσι. τοὺς δὲ ἀφελήντας ἡδὴς ἀν' εἶδεν ἀμεινον ἢ πρότερον πρᾶττοντας. Arbitror autem vos non ignorare, postquam urbem sæpe percontuisse judiciorum, quæ per incontinentiam potius, quam re examinata facta fuerunt; adeo ut paulo post & impostores punire desideraverit, & calumniis oppressos rebus uti secundioribus quam prius, optaverit. Longe aliter atque Piso apud Senecam de Ira lib. I. cap. xvi. qui non modo falso accusatum militem, ac si commilitonem, qui desiderabatur, occidisset; illoque in ipso supplicii articulo reverso, innoxium deprehensum, duci iussit, sed & ipsum commilitonem, ut & centurionem, qui primum illum a supplicio ad Pisonem reducerat, & capitali poena affecit.

Οὕτω λέγεται μεταγνῶναι] Parum refert, utrum legas, quod editi præ se ferunt, ἔτω λέγει) μεταγνῶναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, tantopere poenituisse eorum quæ egerat; an quod in Ms. est, ἔτω λέγει) αἰχυνθῆναι ἐπὶ τοῖς γεγονόσιν, tantopere puduisse factorum, nec tamen codicis antiqui scripturam testatam fecisse lectoribus poenitet.

75. Μεταγνῶναι] Tanta subisse regem poenitentia dicitur.

Μεταγνῶναι] Ms. Ox. etiam αἰχυνθῆναι. sed nihil mutuo; proba enim est & hic aptissima vulgata. M. du S.

78. ὃν παρεκινδύνευσε] Aditi periculi memor. J. T.

82. Τοῖς τῷ Μίδῳ] Aures Midæ etiam adagio notæ sunt. Persius:

Aurículas Asini Mida rex habet.

Fabulam habes apud Ovid. in Metamorph. XI. fab. iv.

— Nec Delius aures

Humanam stolidas patitur retinere figuram:
Sed trahit in spatium, villisque albensibus implet,
Instabilisque illas facit. & dat posse moveri.
Cetera sunt hominis; partem damnamur in unam:
Induiturque aures lente gradientis æfelli.

Alii ad regum aures hujus fabellæ referunt originem: qui per exploratores suos etiam procul audiant. Sunt autem asini acriore hoc sensu quam cetera animalia præditi. Unde Apulejus, quancquam graviter succensens errori Fotidi, isto tamen vel unico solatio aramabilis deformitatis suæ recreabatur, quod auribus grandissimis præditi cuncta longule etiam diffita facillime sentiebat; lib. IX. Milesiacorum.

85. Ἀγνοῖα] De qua in initio hujus libelli plura.

86. Ὑπόληψις] Arnobius lib. II. adv. gentes: quid est autem suspicio, nisi opinatio rerum incerta, & in nil expositum jaculatio mentis illata? Ergo, qui suspicatur, non tenet, nec in lumine positus cognitionis incedit.

88. Ὑπόβλεψον] Qualis iratorum solet esse vultus: quibus flagrant & micant oculi, multus toto ore rubor, exarsuante ab imis præcordiis sanguine; ut est apud Senecam lib. I. de Ira, cap. i. Nilus Monachus in Narrationibus: τεύχευαντο, καὶ τὸ βλέμμα πυρρῶτον πλάγως ὑπελίττο. Ira accens, & micantes oculos oblique volventes.

Ibid. Καὶ ὁρρακτικῶς] Et commota.

89. Τὴν λύτταν] Prudentius in Pylchomachia, de ira:

SADP

3. Ad dextram vir sedet, ingentes aures habens, parum abest quin Midas auriculis similes, protendens manum e longinquo adhuc accedenti Delationi. Circa illum vero stant mulieres duae, Ignorantia, ut mihi videtur, & Suspicio. Accedit ab altera parte Delatio, pulcherrima ultra fidem muliercula, sed calidiuscula, & emota, ut quae furorem atque iram ostendat, sinistra manu accensam facem gestans, altera juvenem quendam trahens capillis, manus caelo tendentem, testantemque Deos. Praecedit vir pallidus & deformis, acutum

Ἐν δεξιᾷ τις ἀνὴρ κάθηται, τὰ ὦτα θαμμεγέθη ἔχων, μικρὴ δὲ τοῖς τῷ Μίδῃ προσεικόντα, ἡ χεὶρα προλείπων πόρρωθεν ἐτι προσίστη τῇ ἀφβολῇ. περὶ δὲ αὐτὸν ἑστᾶσι δύο γυναῖκες, ἀγνοία μοι δοκεῖ, καὶ ὑπόληψις· ἐτέρωθεν δὲ προσέρχεται ἡ ἀφβολή, γύναιον ἐς ὑποβολὴν πάγκαλον, ὑποθερμον δὲ καὶ ὑπερκεκνημένον, οἷον δὴ ἡ λύπην, καὶ ἡ ὀργὴν δεικνύουσα, τῇ ὁμῇ δεξιτερᾷ δάδα χαμομήνην ἔχουσα, τῇ ἐτέρᾳ δὲ νεανίαν τινὰ τῷ τριχῶν σύρματι, τὰς χεῖρας ὀρέγουσα εἰς τὸ ἔρανον, καὶ μαρτυρούμενον τῆς θεᾶς. ἡγεῖται δὲ ἀνὴρ ὠχρὸς, καὶ ἄμορφος.

d Δη] Διά Β.

81. Ἀνὴρ κάθηται τὰ ὦτα θαμμεγέθη ἔχων] Περιεργότερον τῷ Μίδῃ τῇ ἀρχῇ κεκρημένῳ, καὶ ὑπὲρ τῶν πάντων μυσταῖς παύσας ἔχοντι κατὰ πάσης τῆ ἀρχῆς αὐτοῦ, ἐμυθολογήσαντις τῇ ἀρχομένῳ, ὡς οὐ ἔχει ὁ Μίδας ὦτα· ἢ ὅτι μακρὰ ὦτα ἔχει. Διὸ καὶ τὰ μικρὰ γυνώμενα ἀκούει, ἢ ὅτι ἐὶς τὸ ὄντι τὸ ζῶν ἔσται σύκοον, ὡς ἐπὶ λαμβανόντων

ψόφων αἰσθάνεσθαι. *γ.

Ibid. Τα ὦτα — τῷ Μίδῃ] Midas aures habuisse a-felli dicitur, quod ut longas manus reges habere dicuntur, sic & longas aures. Vel quod &c. Ita habent C. & G. Multas aures oculosque regibus tribuit Xenoph. Cyr. VIII. p. 144. Ed. Basf. J.F.R.

* Similia legas apud laudatum jam Palzphatum. J. Cler.

Sanguinea intorquens suffuso lumina felle.

J.T.

Ibid. Τῇ μὲ ἀριστῶ] Huc mihi facere videntur illa Cypriani de Zelo & Livore: Hinc vultus minax, torvus aspectus, pallor in facie, in labiis tremor, stridor in dentibus, verba rabida, effrenata convicia, manus ad caedis violentiam promptae, etiamsi gladio interim vacuae, odio tamen furiosa mentis armatae.

J.T.

90. Δάδα χαμομήνη] Non secus ac furiae solent. Queis in irritandis inflammandisque credulorum aut iratorum hominum animis perquam similis est. Apulejus de Psyche fororibus Cupidinem calumniantibus: Tali, inquit, verborum incendio flammata viscera fororis jam prorsus ardentis deferentes, ipsa &c. protinus pernici se fuga proripiunt. Phadrus l. III. Incensus ille falso uxoris crimine.

J.T.

91. Τῶν τριχῶν σύρματι] Apulejus lib. VI. Et audaciter in capillos ejus immissa manu, trahebas eam nequaquam remittentem; de Consuetudine Psychen ad Vencrem pertrahente. Aristanes lib. II. epist. 7. Καὶ ζηλοτυπούσα τὴν παιδίσκην τὴν κόμην ἐξείλκεν.

J.T.

Ibid. Τὰς χεῖρας ὀρέγουσα] Uti in indignatione fieri amat, ubi vis atque injuria plus, quam jus & aequum valent. Sic apud Dion. Halicarn. l. XI. Antiq. Rom. cum Appius Claudius Virginii filiam clienti suo addixisset, ὅσοι μὲν ἦσαν ἀκίριοι, καὶ τὰ δίκαια λεγόντων παράκλητοι, τὰς χεῖρας ἀραιὰς εἰς τὸ ἔρανον, ἀνέμαγον ὀδυρμῶ καὶ ὠμναικτικῇ μεμνημένην κραυγῇ. Quotquot erant integris judiciis & iusta causa advocati, sublati in caelum manibus mixtum ploratu & indignatione cla-

morem susculerunt. Sic Justinus lib. XIX. cap. 3. Ipse quoque (Imilco) manus ad caelum tendens, nunc sortem suam, nunc publicam fortunam deflet; nunc Deos accusat, qui tanta belli decora, & tot ornamenta victoriarum, quae ipsi dederant, abstulerint.

J.T.

92. Καὶ μαρτυροῦμενον τοῖς θεοῖς] Sic solent homines testes Deos invocare, quum nullum adversus mendacium in innocentia praesidium esset.

J.T.

93. Ἀνὴρ ὠχρὸς & ἄμορφος &c.] Describitur eleganter ab Ovidio in Metamorph. sub feminae habitu, quod Latinis femineo genere Invidia dicatur, uti contra Graecis masculino φθόνος; sicut & Livor Latinis:

Pallor in ore sedet, macies in corpore toto.

Nusquam recta acies: livent rubigine dentes:

Pectore fella virant; lingua est suffusa veneno, &c.

Synesius in I. de providentia, ubi de invidia Typhonis agit: ὡς ἴδη τὸ πρᾶγμα παροιμίαν εἶναι, καὶ ἱρώτημα πρὸς τοὺς ἀχρῶντας, μή τι τῷ ἀδελφῷ σε καλόν; ita ut jam res in proverbium abiret, & hac familiaris esset ad palentes interrogatio, Numquid fratri tuo boni evenit? Ideo autem macies in corpore, quia

Τῆκει ἐ φθονερῶν ὀμμοῖα, καὶ κραδίη.

Contabescere facit invidentium & oculos, & cor.

Uti est apud poetam Graecum in Anthol. lib. I. c. 83. Quid infelici viro praestat invidia, inquit Augustinus

ἄμορφος, ὅξυ δεδορκώς, καὶ εἰκλὸς τοῖς ἐκ
νόσσι μακρὰς καλεσκληρόσι. τῆτον^a γυν⁹
εἶναι τὸ φθόνον ἂν τις εἰκάσειε. καὶ μὴν καὶ ἄλ-
λαι τινὲς δύο^b παρομαρτῶσι, προτρέπε-
σαι, καὶ πειστέλλουσαι, καὶ καλαιοσμεῖσαι^c
ἀλγιστοῖν. ὥς δέ μοι καὶ ταύτας ἐμάνυσεν ὁ
ᾠδονοῦν^d τὸ εἰκόν^e, ἡ δὲ Ἐπιθελή^f τις
ἦν, ἡ δὲ Ἀπάτη^g κατόπιν δὲ ἠκολούθει
πάνυ πονηρικῶς τις ἐσκευασμένη, μελανεί-
μων, καὶ καλοσπαρταμένη, Μετάνοια^d δὲ
καὶ αὕτη ἐλέγξει. ἐπετρέφει γυν⁹ ἐς τῆπι-
σω δακρύουσα, καὶ μετ' αἰδῶς πάνυ τὴν Ἀλή-
θειαν προσέειπεν ὑπέβλεπεν. ἔγωγε μὲν ἐν
Ἀπελλῆ^h τὴν αὐτῇ κίνδυνον ὅτι τὴν γραφῆς
ἐμιμήσατο.

cernens, similis eis, qui a magno morbo
sexauerunt. Hunc Livorem esse facile ali-
quis conjecerit. Verum aliae quoque duae
sequuntur hortantes, & componentes, or-
nantesque Delationem. Ut vero mihi illas
quoque indicavit Mystagogus atque interpret
imaginis, altera quidem Infidiarum quae-
dam erat, altera Fallacia. A tergo seque-
batur lugubri quaedam habitu, pullata, la-
scera: Poenitentia haec dicebatur. Respi-
ciebat enim retrorsum lacrumans, & cum
pudore omnino intuebatur accedentem Ve-
ritatem. Atque ita suum periculum pictu-
ra expressit Apelles.

6. Age

^a Γυν] Abest a B. ^b Παρομαρτῶσι] Παρομαρτῶσαι male B. ^c Τις] Adeft in Fl. Fr. f. P. &c. ^d Δε] Non habet CB.

97. Δύο μαρτυροῦσαι] Γράφε] * ὁμαρτῶσαι. V.
99. Ὁ ᾠδονοῦν] Ἀντί τῆς ὁ ἐρμηνεύς. V.

3. Μελανείμων] Ἡ μετάνοια μελανείμων. V.

* Ὁμαρτῶσαι] Ὁ καρτῶσαι misere edita, & pro δύο μαρτυροῦσαι etiam δύο καρτῶσαι. utrumque emendante M. du S.

ferm. 83. de Tempore, quem in secretis conscientiae
quibusdam angulis livor ipse discerpit, & alienam feli-
citatē tormentum illius facit, quam inquam merce-
dem ex odio suo recipiet, nisi horribiles anima tenebras,
& confusa mentis horrorem, qui vultu semper animoque
maerente voto, quo vult alii nocere, se cruciat: quem
saevissimis exagitatum stimulis ab omni consilio, ac men-
tis sobrietate deturbat? quod malum laedit parum ali-
quid etiam eos, in quos intenditur, gravius tamen, &
perniciōsius, eos prius, a quibus procedit, affigit. Sicut
enim arugo ferrum, ita invidia illam ipsam animam,
in qua est, interimit & consumit. Horatius l. I. Epist.
2. Invidius alterius macrescit rebus opimis.

94. Ὁξυ δεδορκώς] Ut enim paulo post dicit Auctor,
invidi πάντες ἀκλήως ὅξυ δεδορκασι. Invicem sese ac-
ute intuentur: ut scilicet vitia aliqua in adversariis de-
prehendant. Themistius Orat. I. ὡς ἂν ἄρα ἄλλο χα-
λσιπότερον τίκτει ψυχῇ νόσημα φθόνος τε & βασκανίας καὶ
μᾶλλον ὅσῳ περ ὁ νοσῶν ὀξύτερον βλέπει μὴ τὰ πρὸς αὐτὸν
μόνον, καὶ τὰ ἐγγύς, ἀλλὰ & τὰ πόρρω, καὶ τὰ μακρὰν
ἀφ' ὧν ᾔστα. Adeo nullus morbus invidia ac livore mole-
stior gignitur: eoque magis, quo qui eo laborat, acutius
pervidet; non ea tantum, quae juxta se atque in proxi-
mo sita sunt; verum etiam quae longinqua sunt, & ma-
gno a se intervallo remotae. Plutarchus lib. de Securitate:
τί τ' ἄλλοτ' ἰδὼν ἐνδὸς βασκανία τὴν κακὴν ἐξυδικεῖς, τὸ
δ' ἰδὼν ὀξυδερκέως; Quid alienum malum homo in vi-
dentissime acute intueris, tuum vero pervides? J. T.
96. Τὸν φθόνον] Recte sane livor calumniae comes

additur, Hesiodus in Operib.

Ζῆλος δ' ἀνθρώποις ἐν δόξῳσι ἅπασιν
δυσκλάδης, κακὸν χαλκόν, ὁμαρτῶσι συγερῶν.
Livor autem homines miseros omnes
Malos rumores spargens, malis gaudens, comitabitur
invisi vultu.

J. T.

99. Ὁ ᾠδονοῦν^e τὸ εἰκόν^e] Περιηγῶν^e proprie sunt
illi, qui hospites ad perlustranda urbis praecipua loca
& monumenta circumducunt, iisque singula expo-
nunt. Hinc per translationem de explanatoribus &
interpretibus ea vox usurpatur. Familiare autem fuit
istiusmodi tabellis vitam humanam describere, iisque
interpretandis senem aliquem addere, aut affingere
enarratorem. Ut in Tabula Ceberis factum, & in il-
la Herculis Prodicii fabula: quam aliquantulum im-
mutans Themistius haud aliter Simulationem, & eo-
dem ferme comitatu suffultam subnixamque descri-
psit, atque hic noster Calumniam. Nam & ipsa fuc-
cati medicamentis candoris & ruboris, pigmentis
aliis exornata, comitque eleganter, fraudem & infi-
dias, dolum & perjurium, & emissariam adulationem
secum trahit, quas tandem tristis ac demissa conse-
quitur poenitentia. Locus est in extrema oratione ter-
tia perquam elegans, lectuque dignissimus. J. T.

1. Περιηγῶν] Conf. supra Dial. Mort. XX. pr.
ᾠδονοῦν μοι τὰ ἐν αὐτῇ πάντα. Et infra Navig. c. 2.
M. du S.
Ibid. Τις]

6. Age vero nos etiam , si videtur , secundum Ephesii pictoris artem ea , quae insunt delationi , persequamur , cum fine quodam illam ante descripserimus. Est ergo delatio accusatio quaedam , absente altera parte facta , ignota accusato , uni parti , nemine contradicente , credita. Hoc argumentum erit nostrae disputationis. Cum vero tres sint , velut in comoediis personae , delatoris , ejus , quem desert , & illius , apud quem delatio instituitur ; singulatim eas inspiciamus , qualia ab iis fieri verisimile sit.

10 Φέρε δὲ καὶ ἡμεῖς, εἰ δοκεῖ, **κτλ** τῷ Ἐφρεσίμῳ
ζωγράφῳ τέχνῃν, διέλθωμεν τὰ προσόντα
τῇ **Διφβολῇ**, πόρτερόν γε ὄρω τιμὴν **Δι-**
γράφαντες αὐτῇ. ἔγω γὰρ ἂν ἡμῖν ἡ εἰκὼν
γενήσῃ. Ἔστι τοίνυν **Διφβολή** κατήγορος
15 **ἰστis**, ἐξ ἐρημίας γιγνομένη, ^a κατήγορέ-
μενον λεληθῆνα, ἐκ τῷ μονομερεῶς ἀναηλιέ-
κτως πεπιστευμένη. τοιαύτη μὲν ἡ **ὑπόθε-**
σις τῷ λόγῳ. τριῶν δ' ὄντων προσώπων,
καθάπερ ἐν ταῖς κωμωδίαις, τῷ **Διφβάλ-**
20 **λοντῷ**, καὶ τῷ **Διφβαλλομένῳ**, καὶ τῷ πρὸς
ὃν ἡ **Διφβολή** γίγνῃ, καθ' ἕκαστον αὐτῶν
ὁπτισκοπῶμεν, οἷα εἰκὼς εἶναι τὰ γιγνώ-
μενα.

Прѣ-

e Γίνεσται] Γίγται B. In vulgato consentiunt Edd. *f* Τὸν κατηγοροῦντα] Τὸν κατηγοροῦντα B.

Ibid. Tis] Redundare videtur post ἰππεύων. *M. du S.*
4. Μετάωρα] Nam iudicia festinata, inquit Sarisbe-
riensis in Policratico, cap. XII. lib. v. poenitentiam pa-
riunt. Vel ut in *Anthologia* l. I. c. 88. Lucianus:

Ἡ βραδύτης βελὴ μὲν ἀμείνεται· ἡ δὲ ταχέϊα
 Λίσσ' ἐφελκομένην τὴν μετάνοιαν ἔχει.

Id est,

*Lento incedens pede consultatio multo praestat. Sed festinans
Semper poenitentiam secum trahit.*

P. Syrus,

Ad poenitendum properat, cito qui judicat.

5. Ἐπιστρέψας τοῦτον] *Qua convertens retro vultum,*
flens, & pudore suffusa, accedentem veritatem res-
pectabat.

6. Τῆν Ἀλφειαν προσιοῦσαν] Præclare hoc Apelles. Namque, utut oppressâ aliquamdiu, emergit tandem victrix veritas, & mendaciarum nebulas sua luce diffipat. O magna vis veritatis, (exclamat difertissimus Romuli nepotum) quæ se contra hominum ingenia, caliditatem, sollicitiam, contraque fictas omnium insidias facile per se ipsa defendat ! Ita enim leg. uberius aliquanto Polybius lib. XIII. Καὶ μοι δοκεῖ μεγίστη εἶναι τοῖς ἀνθρώποις ἡ φύσις ἀποδίδειν τὴν ἀλφειαν, καὶ μεγίστη αὐτῇ παροῦσαι δύναμις· πάντων γοῦν αὐτὴν καλῶς ἀντιστοιχοῦν, ἐνίοτε δὲ ὡς παύσας τὴν πειθομένην καὶ τὴ ψεύδους παροµένωσαν, σὺν οἷς ὅσων αὐτὴ δι' αὐτῆς εἰς τὰς ψυχὰς ἐσθλὰς τῶ ἀνθρώπων· καὶ ποτὶ μὲν ὡς ἐπαχρῆμα δαίκεται τὴν αὐτῆς δύναµιν, ποτὶ δὲ πολλὸν χρόνον ἐπισκοπεῖσθαι, τέλος αὐτὴ δι' ἐαυτῆς ἐπιπαύει, καὶ καλῶς ἀντιστοίχῃ τὸ ψεῦδος. Equidem existim Nativam mortalibus Veritatem consituisse Deam maximam, maximamque illi vim attribuisse.

Nam haec cum ab omnibus oppugnetur, atque adeo omnes nonnunquam verisimiles conjecturae a mendacio fient: ipsa per se nescio quomodo in animos hominum sese infinuat, & modo repente illam suam vim exferit: modo, tenebris obiecta longo tempore, ad extremum suapte vi ipsa vincit, obinetque. & de mendacio triumphat. Ad hoc exemplum, apud Apulejum lib. X. Milesiacor. quom nonveræ scelus privignum falso infimulantis patefactum esset, procedit in medium nata veritas, victrix scilicet intentatæ calumniæ. J.T.

11. Τὰ προσόντα τῇ Δ[ι]αβολῇ] Clarius aliquanto vertere potuisset interpres; *quæ in calumnia spectanda sunt: vel, quæ calumnia adsunt.* J.T.

14. Γενεσται] Excidit hic haud dubie aliqua vox,
quam absque Mss. Codd. ope inferere ex conjectura
non amsim. M. du S.

18. Τριῶν δὲ ὄντων] Recte. Duo scilicet injuria affi-
ciantur, tertius autem, qui injuria afficitur, ut ait
apud Herodotum lib. VII. c. 10. ad Xerxem Artaba-
nus: Διαβολὴ γὰρ ἐστὶ, inquit, διπρότατον· ἐν τῇ δύο μὲν
εἰσι οἱ ἀδικεῖοντες, εἰς δὲ οἱ ἀδικούμενοι. ὁ μὲν γὰρ ἀδικῶν
ἀδικεῖ καὶ παρόντων κατήγορον· ὁ δὲ ἀδικεῖ ἀναπείθεσθαι, ὡς
πρὶν ἢ ἀτρέκων ἐκμύθεον· ὁ δὲ δὲ ἀπὸ τῶ λόγου ταῦτα ἐν
αὐτοῖσι ἀδικεῖται, καὶ ἐλθόντις ἐκ τῶν ἰτέρων, καὶ νομι-
θεῖς πρὸς τῶ ἰτέρων κακὸς εἶναι. Calumnia res est omnium
pessima: in qua duo sunt, qui injuriam faciant; unus,
cui fiat injuria. Nam qui calumniatur, ea de causa
injurius est, quod absentem accusat: at qui calumniari
audit, quia illi credit, priusquam rem certo cognoverit,
atque exploraverit. Contra: qui absens accusatur, in-
juria afficitur, tum quod ab altero falso accusatur, tum
quod ab altero vir malus esse judicatur.

F. T.

19. Καθέπερ ἐν ταῖς κωμῳδαῖς] Unde apud *Horatium* in *Arte*:

— *Nec quarta loqui persona laboret.*

7. I.

24. Ten

Πρῶτον μὲν δὴ, εἰ δοκεῖ, πρῶτα γάγωμεν τὴν πρῶταγωνιστὴν τῆς δράματός, λέγω δὲ τὴν ποικιλίαν τῆς ἀλγεολῆς. ἔτι δὲ δὴ, ὥς μὲν οὐκ ἀγαθὸς ἀνθρώπος ὅστις, πᾶσιν, οἶμαι, γνώριμον. ἐδεῖς γὰρ, ὃν ἀγαθὸς, κακῶν αἰτιῶν γένεσις τῶν πλεονέκων. ἀλλ' ἔτι ἀγαθῶν ἀνδρῶν, ἀφ' ὧν εὖ ποιεῖσιν αὐτοὶ τὰς φιλικὰς, οὐκ ἀφ' ὧν τὰς ἄλλας ἀδικεῖν αἰτιώμεναι, καὶ μισοῦν τὴν ἀσκησιν, εὐδοκίμειν, δόξαν εὐνοίας προσλαβόντες.

Ἐπεὶ δὲ ὡς ἀδικεῖ ὁ τοιοῦτος, καὶ τὸν ἄνομόν ὅστις, καὶ ἀσεβὴς, καὶ τοῖς χρωμένοισι ὅτις ἐπιζημιῶν, ῥαδίον καλῶμαθεῖν. τίς γὰρ οὐκ ἂν ὁμολογήσειε τὸ μὲν ἰσότητι ἐν ἅπαντι, καὶ τὸ μηδὲν πλεον, δικαιοσύνης ἔργα

7. Ac primo quidem, si videtur, inducamus primarum partium actorem, ipsum dico auctorem calumniae. Hunc sane virum bonum non esse, omnibus puto, manifestum est. Neque enim bonus quisquam malorum auctor alteri fuerit. At est bonorum virorum, suis in amicos benefactis, non accusandis aliorum injuriis, conciliandaque illis invidia, bene audire, & benivolentiae sibi parare opinionem.

8. Tum vero quam injustus sit talis homo, & iniquus, & impius, & noxius illis, qui se utuntur, discere facile est. Quis enim eat inficias, aequalitatem in unaquaque re, & nihil plus sibi arrogandi moderationem, justitiae munera esse; sed inaequa-

a [Ἀδικούντες] Recepi ex B. Cod. & Fl. Ἀδικούντας Edd. cett. b [Προσλαβόντες] Et hoc ex B. & Fl. restitutum, pro vulgato προσλαβόντας.

24. Τὸν πρῶταγωνιστὴν τῆς δράματός] Πρῶταγωνιστὴς in fabula dicebatur, qui plurima recitabat: sive, qui primas partes agebat, ut in Phormionis prologo Terentius loquitur: Quia primas partes qui aget, is erit Phormio Parasitus, per quem res geretur maxime. Huic proximus vocabatur διυτερραγωνιστὴς; tertiarum vero partium τριταγωνιστὴς; quod Aeschini quondam a Demosthene objectum fuit convicium. Erat autem τῶ πρῶταγωνιστοῦ, clariore voce uti: sic ut ceteri, etiam si clarius possent, tamen vocem suam summitterent, ut ille princeps quam maxime excelleret. Ita Cicero in Verrinis.

28. Οὐδεὶς γὰρ ὢν ἀγαθός] Cicero l. I. de offic. cap. 7. In justitia virtutis est splendor maximus, ex qua viri boni nominantur. Hujus primum munus est, ut ne cui quis noceat, nisi laceffitus. Plato in Gorgia: Οὐδεὶς γὰρ ἂν χρηστὸς μὴ ἀδικούντι ἀνθρώπων εἰσαγόι. Nemo namque bonus hominem, a quo nullam acceperit injuriam, accuset.

31. Ἀδικούντες — προσλαβόντες] Ita Bar. & Fl. In reliquis ἀδικούντας & προσλαβόντας, prave. M. du S. [Ἀδικούντες] Non obsecundassem Solano vulgatum ἀδικούντας rejicienti, quia in se spectatum, tolerabile erat; at quia mox εὐνοίας προσλαβόντας absurdum erat, & ad ἄλλας nullo modo referendum, sed ad αὐτοὶ, scil. ἀνδρες ἀγαθοί, ideo non amplius haesitavi etiam prius ex iisdem fontibus corrigere.

34. [Ἀδικεῖ ὁ τοιοῦτος] Iocrates in Oratione de Permutazione: Οὐ θαυμάζω τὴν λεγόντων, ὥς ἐστι μάλιστα κακὸν ἀλγεολῆν τίς γὰρ ἂν γινώσκῃ ταύτης κακωτέρου; ἢ ποιεῖ τοὺς μὲν ψευδομένους εὐδοκίμειν, τοὺς δὲ μηδὲν ἡδικοῦσας δοκεῖν ἀδικεῖν, τοὺς δὲ δικαιοσύνης ἐπισημαίνοντες ὅλως δὲ τὴν μὲν ἀλήθειαν ἀφανίζει, ψευδὴ δὲ δόξαν πρὸς τῶν ἀνθρώπων τοῖς

ἀκούουσιν, ὃν ἂν τύχῃ τὴν πολιτῶν, ἀδικῶς ἀπώλλουσιν; Non miror illos, qui dicunt summum malum esse calumniam, quid enim ea fieri possit maleficientius? qua facit, ut de mentientibus bene existimetur; ut plane innocentes injurii esse videantur; ut judices pejerent: quia denique veritatis lucem extinguit, & caligine mendaciorum auditoribus involuit quemvis civium per injuriam interficit?

35. Καὶ τοῖς χρωμένοισι ἐπιζημιῶν] Themistius Orat. III. καὶ ἅμα ἀδικεῖ ἀμφοτέρως, ὥστε ἐπιβλέπει, καὶ ὃν ἐκαπατᾷ: τὸ μὲν ὅτι παρὰ ὅτις δίκην, τὸ δὲ ὅτι ἐργάζεσθαι ἀναγκάζει. Et ex aequo utrumque laedit, tam eum, cui insidias molitur, quam qui ab eo decipitur: illum quod inique perpeti aliquid cogitur: hunc, quod inferre eam ipsam injuriam compellit.

37. Τὴν μὲν ἰσότητι] Eam initium esse justitiae statuebat Pythagoras. Vide Jamblicum cap. 30. Cicero lib. II. de offic. cap. 12. Jus enim semper quaesitum est aquabile. Neque enim aliter esset jus.

38. Καὶ τὸ μηδὲν πλεον] Malim, nec plura sibi appetere.

Ibid. Τὸ μηδὲν πλεον] Definuit enim justitia, quae suum cuique distribuit, apud Ciceronem lib. III. de Natura Deor. cap. 15.

43. Ἀποφράττων] Mutant Commentatores interdum in ἐπιφράττων. Conf. mox ἀποφράξαντες — τὰ ὅσα, & Themist. ἀποτεχιστέον, ἀποκρυψέον, ἀποκλείειν in not. Toll. adlegatum. Item Noster. infra Pseudol. c. 27. ἀπέφραξι σοι ἐς ὅμα. Ne plura.

48. Ἐνορκὸς ποιησάμενος] Demosthenes, in initio Orat. de Corona, rogat Deos, ut iudicibus eam mentem dent, ut non adversarium suum, sed leges & justitiam in consilium adhibeant, ὃν ὁ πρὸς ἅπαντας τοῖς ἀλ-

aequalitatem, & plus sibi sumendi audaciam
injustitiae? At qui delatione clanculum
utitur contra absentes, quomodo non plus
justo, totum nempe auditorem, sibi vindic-
cat? cujus aures occupet, atque obturet,
& alteri orationi plane reddat impervias,
quippe ante jam a delatione oppletas? Ex-
tremas id quidem injuriae, ut optimi etiam
Legislatorum dixerint, uti Solon & Dracon,
qui juris jurandi religione obstrinxerint ju-
dices, ad similiter utrosque audiendos, ae-
qualemque his qui judicantur tribuendam
benivolentiam, donec comparata alterius
caussa, vel deterior altera vel melior appa-
reat. Ante vero quam comparata esset cri-

είναι τὸ δὲ ἀνισὸν τε καὶ πλεονεχτικὸν, ἀδι-
40 οκίας; ὁ δὲ τῇ ἀββολῇ καὶ τῷ ὑπόντων
λάβρα χρώμενος, πῶς ἐπὶ πλεονέκτης ὄντι
ὅλον τὸ ἀκροατικὸν σφειρίζομενος, καὶ προ-
καλαμβάνων αὐτῷ τὰ ὅλα, καὶ σποφράτ-
των, καὶ τῷ δευτέρῳ λόγῳ πασιπῶς ἀββα-
45 σκαλασκευάζων αὐτὰ, ὑπὸ τῇ ἀββολῇ
προεμπεπλησμένα; ἐσχάτης ἀδικίας τὸ
τοῖστον, ὡς Φαίεν ἂν καὶ οἱ ἄριστοι τῷ νομοθε-
τῇ, οἷον ὁ Σόλων, καὶ ὁ Δράκων, ἐνορχον
ποιοῦσάμενοι τοῖς δικασταῖς τὸ ὁμοίως ἀμ-
50 φοῖν ἀκροῶσθαι, καὶ τὸ τὴν εὐνοίαν ἴσῃ τοῖς
κρινομένοις ὑπονέμειν, ἄχρις ἂν ὁ τῷ δευτέ-
ρῳ λόγῳ ὠφρατεῖς, πατέρεσσι χείρων ἢ
ἀμείνων φανῇ. πρὶν δὲ γε ἀντιζητάσαι τὴν
Σπο-

ἄλλοις δικαίως ἐ τοῦτο γρηγορεῖται; τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν
ἀκροῶσθαι, in quo praeter cetera, quia aequa forent, et
illud adscriptum; ut utramque partem pari benevolen-
tia audirent. Qui & rationem paulo post subiungit,
cur a iudicibus legislator iusjurandum praestari volue-
rit, videns scilicet, uti eas causas & eas ἀββολῆς, αἷς
ἐκ τῷ πρότερον λέγειν ὁ δῖος ἰσχυρὸς, ὅτι ἐν τῷ φεύγοντι
παρῶν, εἰ μὴ τῷ δικαστῇ ἵκασθαι ὁμῶν τὴν πρὸς
τοὺς θεοὺς εὐσέβειαν ἀββυλάττων, καὶ τὰ τῷ λέγοντι
ὑπερὸν δικὰ καὶ εὐνοίως προσδέξαι, καὶ παραχρὶν ἑαυτὸν ἴσον
καὶ κοινὸν ἀμφοτέροις ἀκροῶσθαι, ὅτι τὴν διάγνωσιν ποιῶσι-
ται περὶ πάντων. Fieri non posse, ut reus criminationes
& calumnias adversarii, quibus, quod prior verba fac-
iat, praevaleret, superet; nisi vestrum quisque, qui ju-
dicaturi sedetis, pietatis erga Deum memores, & rei
posteriore loco dicentis rationes benivolis auribus acci-
piat, & se ipsum equum, & utrique parti communem
auditorem exhibens, ita tandem de tota re sententiam
ferat. Senior ille e curia apud Apulejum lib. X. Mile-
tiacorum. Nec patiar falsis criminibus petito reo manife-
stum homicidium perpetrari: nec vos, qui iurejurando
adstricti iudicatis, inductos servuli mendacio pejerare.
Solebant autem Iudices Athenis id iusjurandum quot-
annis repetere, quo sanctius iudicarent. Isocrates in
Orat. de permutatione: ἀλλ' ὁμῶναι μὴν καθ' ἕκαστον τὴν
ἐνίκον, ἢ μὴν ὁμοίως ἀκροῶσθαι τῷ κατήγορον, καὶ τῷ
ἀπολογημένῳ. Quam quotannis juretis, vos eadem ae-
quitate audituros tam reos, quam accusatores. Unde
& Plato lib. XII. de leg. Νόμος δὲ κλέσθω, δικαστῆν μὴν
ὁμῶναι δικάζειν μετὰ ὁλοῖα. Lex autem sit constituta, ut
iudex de re quapiam cogniturus prius iusjurandum deb.
Nec aliter Christiani. Saviſberienſis in Policratico lib.
V. cap. 12. Et quidem iudices sacramento legibus alli-
gantur jurati, quia omni modo iudicium cum veritate &
legum observatione disponent. Ipso quoque iure cautum
est, ut sacrorum Evangeliorum scriptura terribiles ante se-
dem iudicalem deponantur, ibique ab initio litium ad

finem usque permaneant, nec amoveantur nisi sententia
recitata: quo totius confessorii latitudo, Dei ipsius reple-
ta praesentia, omnibus ad sacrosanctas scripturas metum
incutiat & reverentiam; & ab inquisitione veritatis
omnis iniquitas propulsetur. Vide Rittershus. ad tit. In-
stit. de Oblig. Salvian. epist. 4. & de illis A. Gell. lib.
14. cap. 2. J. T.
[Enochus] Extat ea de re locus apud Demosth. de Cox-
ipso initio difertissimus, is nempe, quem Tullius ex-
hibet. M. du S.

49. Ἀμφοῖν ἀκροῶσθαι] Aristophanes:

Πρὶν ἂν ἀμφοῖν μῦθον ἀκούσῃς, ὅτι ἂν δικάσαις.
Priusquam utramque audieris partem, ne pronuncies:

Item Euripides:

Τίς ἂν δίκην κρίνοιν, ἢ γνώη λόγον,
Πρὶν αἰ παρ' ἀμφοῖν μῦθον ἐκμάθῃ σαφῆ;
Quis autem licet dijudicet, aut sermonem cognoscat;
Qui non prius utriusque partis clare perceperit verba?

Seneca Medea, v. 199.

Qui statuit aliquid parte inaudita altera,
Aequum licet statueris, haud aequus fuit.

Unde Magistratus apud Apulejum l. X. partim decurio-
nes deprecari, partim popularis compescere, ut rite &
more majorum iudicio reddito, & utrimque secus alle-
gationibus examinatis, civiliter sententia promeretur: nec
ad instar barbarica feritatis, vel tyrannica impotentia,
damnaretur aliquis inauditus; & in pace placida tam
diu saeculo proderetur exemplum. P. Syrus:

In iudicando semper criminoſa est celeritas.

53. Πρὶν δὲ γε ἀντιζητάσαι.] Menander:

Ὁ προκληγώνος δὲ πρὶν ἀκούσαι σαφῶς.

ἔπαινον τῇ κατηγορίᾳ, πάντως ἀσεβῆ
 καὶ ἀνόσιον ἠγήσαντο ἔσχατ' ἔκρινον. καὶ γὰρ ἀντὶς
 αὐτὸς ἀγανακτήσας τοὺς θεοὺς εἵποιμεν,
 εἰ τῷ μὲν κατηγορῶν μετ' ἀδείας ἀθέλῃ
 λέγειν ὅππότεροι, ὑποφράξαντες δὲ τῷ
 κατηγορουμένῳ τὰ ὅσα, ἢ τῷ στόματι σω-
 πῶντες, καὶ ἀληφίζομεθα τῷ προτέρῳ λό-
 γῳ χειρωμένοι. ὥστε ἐχρ' τὸ δίκαιον, καὶ
 τὸ νόμιμον, καὶ τὸ ὅρκον τὸ δικαστικόν, φαί-
 νη τις ἀν' ἡγενοῦ τὰς ἀφροσύνας. εἰ δὲ τῷ
 μὴ ἀξιόπιστοι δοκῶσιν οἱ νομοθέται, παραι-
 νῶντες ἔτι δικαίας καὶ ἀμερεῖς ποιῶντες τὰς
 κρίσεις, ποιητὴν μοι δοκῶ τ' ἄριστον ἐπα-

mini defensio, impium plane & profanum
 fore iudicium arbitrati sunt. Etenim ipsos
 quoque indignari Deos dixerimus, si ac-
 cusatori sine metu dicere permittamus, quas
 velit, obturatis vero defendenti auribus,
 vel ipso oris silentio calculum contra alto-
 rum, priore oratione subacti feramus. Igi-
 tur non ex iusto, neque ex lege, neque ex
 judicialis iurijurandi religione, delationes
 fieri aliquis dixerit. Si cui vero non satis
 digni fide videantur legislatores, cum ju-
 bent sic iusta & in neutram partem propen-
 sa iudicia facere; Poëta optimus inducen-

a Mē] Non habet B. b Ἐπαγαγὼν] Ἐπαγεῖν B.

65. Δικαίας & ἀμερεῖς] Ἀντὶ τῷ μηδὲν μὲν καὶ ἀληφίζομεθα. V. Ἦτοι μὴ ἑτεροαρεῖς. G.

Αὐτὸς ποιητὴς ἐστὶ πεινυῖας κακῶς.

Qui prius damnat, quam causam recte cognoverit,
 Is homo improbus est, ut qui temere crediderit.

57. Εἰ τῷ μὲν κατηγορῶν] Egregium est Juliani Im-
 peratoris responsum apud Ammianum Marcellin. lib.
 XVIII. Numerium, inquit auctor, Narbonensis paulo
 ante rectorem, accusatum ut furem, inusitato censorio
 rigore pro tribunali palam admissis volentibus audiebat:
 qui cum inficiatione defenderet objecta, nec posset in quo-
 quam confutari, Delphidius orator acerrimus, vehe-
 menter impugnans, documentorum inopia percitus, ex-
 clamavit: Equis, florentissime Caesar, nocens esse pote-
 rit usque, si negare suffeceris? Circa quem Julianus:
 Equis, ait, innocens esse poterit, si accusasse sufficeret?

J. T.

58. Ἀποφράξαντες δὲ τὰ ὅσα] Contra Alexander M.
 apud Plutarchum in ejus vita: λέγεται δὲ & τὰς δίκας
 ἀφκρίναν ἐν ἀρχῇ τὰς θανάσιμους, τὴν χεῖρα τῶν
 ἐτέρῳ προστιθεῖναι, τὴν κατηγορεῖν λέγοντες, ὅπως τῶν
 κινδυνεύοντι καθαρὸν φυλάτῃν & ἀδιέσλητον. Jam initio, quum
 iudicia capitalia disceptaret, fama tenet, manum enim
 alteri auri, dum diceret accusator, admovere solitum,
 reo ut alteram integram & intactam servaret a calum-
 niis. A qua tamen consuetudine postea descivit. J. T.

63. Εἰ δὲ τῷ μὴ ἀξιόπιστοι] Hic non tam fide dignos,
 ut interpretes voluit, quam auctoritate pollentes, quibus
 obtemperandum sit, τὸ ἀξιόπιστοι significat. Latini
 idoneos auctores dicerent.

J. T.

66. Ποιητὴν μοι δοκῶ τ' ἄριστον] Paulo ante eadem
 ferme hæc verba ex Aristophane citavimus, qui ea ab
 Homero accepit.

J. T.

69. Φησὶ δὲ, Μῆτε δίκην δικάσῃς πρὶν ἀμφοῖν μύθον
 ἀκούσῃς] Excidit particula ἔν. Sic enim integrum
 meminī me (locus nunc non succurrit) hunc versum

legere,

Μῆτε δίκην δικάσῃς πρὶν ἀν' ἀμφοῖν μύθον ἀκούσῃς.

Corruptius hoc habet editio Florentina, πρὶν ἑμφο
 μύθον ἀκούσῃς. Porro præcipuum, quod observare
 soleant Calumniatores, illud esse Noster ait, quod ubi
 in quempiam amici sui odium velint concitare, ea sin-
 gant, quae probe norint abhorrere a mente & incli-
 natione audientis. Puta, si quis sit pietati summo-
 pere addictus, ut tum cum, quem calumniari velint,
 dicant Atheum, & pietati infestum: quo ita exacer-
 bent audientis animum, ut nullam amici sui defen-
 sionem auribus velit admittere; inopinato crimine tam-
 quam vero praeoccupatus. Haec ultima Graece ita
 effert c. 15. (praecedit autem ὅτι) ἀλλὰ καὶ θίλῃ τις
 ἀπολογισθῆναι, μὴ προσέειπαι, τῷ τῷ προτέρῳ τὸ ἀπροσέειπαι
 (dictae calumniae) ὡς ἀληθεῖ προκαταλημμένον. Cur hic
 haesitet Tollius pag. 417. edit. Arist. nihil causae. Τὸ
 ἀληθεῖ eodem, quo praecedens παραδόξῳ, modo se
 habet; satisque sensus patet; eumque recte interpre-
 tatus est Interpres.

J. f.

Ibid. Μῆτε δίκην δικ.] Haec verba apud Platonem ea-
 dem prorsus leguntur in Demodoco suspecto. 737. C.
 apud Plutarchum etiam 1901. 2. Extant etiam, sed
 paulo aliter, apud Aristophanem in Vesp. 484. AB. ἦτε
 σοφὸς ἦν, ὅστις ἔφασκε, πρὶν ἀν' ἀμφοῖν μύθον ἀκούσῃς ἐκ ἀν'
 δικάσαι; sunt etiam qui Hesiodo tribuant. V. Muret.
 Var. lect. VII. 18. Eur. paulo aliter idem effert. Hæ-
 p. 590. C. Vid. & Demosth. de Cor. ipso initio ex quo
 patet iurejurando adstrictos iudices τὸ ὁμοίως ἀμφοῖν
 ἀκούσῃς, ex quo autem Poëta habeat, incertum ef-
 fet, nisi Scholiastes Phocylideum esse doceret: nam
 quod in Phocylide hodierno non reperitur; cum ge-
 nuinus non sit, movere nos non debet. Pro ea sen-
 tentia Christianam hanc personatus hic Phocylides
 sup-

dus orationi videtur, qui praeclare de his pronuntiavit, vel legem tulit potius. Ait autem, *Judicium cave ferro, prius quam dixit uterque*. Noverat enim, puto, ille etiam, cum multa sint injusta in vita facinora, nullum inveniri posse deterius nec injustius, quam si sine iudicio, & indicta caussa quidam damnentur, quod omnistudio delator conatur efficere, indemnatum objiciens eum, quem perit calumnia, irae audientis, & clandestina accusatione caussae dicendae facultatem, illi intercipiens.

9. Etenim fiducia in dicendo expers &

γαγεῖν τῷ λόγῳ, εὖ μάλα περὶ τούτων. Σποφηνάμενον, μάλλον δὲ νομοθετήσαντα. Φησὶ δὲ, Μήτε δίκην δικάσης, πρὶν ἂμφοῖν μῦθον ἀκούσης. ἡπίστατο γὰρ, οἶμαι, καὶ ἔτι, ὡς πολλῶν ὄντων ἐν τῷ βίῳ ἀδικημάτων, ἔθεν ἂν τις εὖροι χειρὸν ἐδὲ ἀδικώτερον, ἢ ἂκρίτης τινὰς, καὶ ἀμείβης λόγων καταδεδικάσθαι. ὅθεν ἐξ ἅπαντων ὁ ἀβέβητων ἐπιχειρεῖ ποιεῖν, ἀκρίβων ὑπάγων τὸ ἀβαλλόμενον τῇ τῷ ἀκρόντο ὀργῇ, καὶ τὸ σπολογίαν τῷ λαθραίῳ κατηγορίας παρὰ μὲν.

Καὶ γὰρ ἀπαρρησία καὶ δειλὸς ἅπας δ

τοῖς

c 'Αμφοῖν] 'Αμφω B. Cod. Schol. & Fl. d 'Ακούσης] 'Ακούσεις Fl. e 'Ακρίτης] 'Αμύτης B.

69. Φησὶ δὲ] Φαυκλίδης. V. Τὸν Φαυκλίδην ποιητὴν μοι δοκῇ. C. Ibid. 'Αμφω μῦθον ἀκούσης] 'Αττικὸς σολοικισμός. V. Πλούταρχος ἐν τῷ περὶ Στωϊκῶν ἐναντιωμάτων (p. m. 1901.) πρὸς τὸ εἰπόντα. μνηθῆ (Plut. μνηθῆ) δίκην δικάσης, πρὶν ἂμφοῖν μῦθον ἀκούσης, ἀντίλεγεν ὁ Ζήνων (Plut. τοῖς τῷ inferit) τινὶ λόγῳ χρώμενος. εἴτε ἀπέδειξεν ὁ πρότερος εἶπεν, ὅσα ἀκρίτειον τῷ δευτέρῳ λέγοντι. πείρας γὰρ ἔχει τὸ ζητούμενον. εἴτ' ὅσα ἀπέδειξεν, ὅμοιον γὰρ ὡς [εἰ] μνηθῆ ὑπὸ καὶ κληθεῖς, ἢ ὑπακούσας ἰτερίσιον. ἦτοι (δὲ Plut.) ἀπέδειξεν ἢ ἔ. (Plut. ὅσα ἀπέδειξεν.) ὅσα ἀκρίτειον ἀρα τῷ

δευτέρῳ λέγοντι. Τούτου δὲ τὸ λόγον ἰρωτίσας αὐτὸς ἀντίγραφει (Pl. ἀντίγραψε) μὲν πρὸς τὴν Πλάτωνος πολιτείαν. ἔπειτα δὲ σοφισμῶς, καὶ τὴν διαλεκτικὴν, ὡς τοῦτο ποιεῖν δυναμὴν, ἐκέλευε παραλαμβάνειν τοὺς μαθητάς. καίτοι ἀπέδειξε (Pl. ἢ ἀπέδειξε Πλάτων) ἢ ὅσα ἀπέδειξε τὰ ἐν τῇ πολιτείᾳ. κατ' ὅντινον ἢ ἀναγκασίον ἀντιγράψαι, ἀλλὰ πάντως ὅσα τὸν ἐμάταιον. G. 76. 'Υπάγων] 'Υποφύων. G. Ibid. Τῇ τῷ ἀκούοντι ὀργῇ] Αὐτὸ πᾶν τὸ δὲ φάσκεις, Λυκαίη. V.

supposuit; v. 8. ἀδικίας μὴ καὶ πρὸς ὅσους [Ἦν σὺ κακῶς δικάσης, σὶ θὰς μετὰ τὴν δικάσει.] M. du S. Ibid. Πρὶν ἂμφοῖν] Nondum cum Cl. fensio ἂν infero; nam vel sine eo versus constat, quum πρὶν etiam sit syllaba longa ap. Homer. Il. B. 348. Πρὶν ἂμφοῖν δὲ εἶναι — Et Z. 81. Πάντῃ ἐποικισμένοι, πρὶν αὐτ' ἐν χερσὶ γυναικῶν. Etsi brevis quoque B. 413. Μὴ πρὶν ἐπ' ἡλίου δύναι — Et ap. Theogn. v. 957. ubi & ἂν additur: Μὴ ποτ' ἰταυνίσης, πρὶν ἂν εἰδῇς ἄνδρα σαφηνῶς. Tamen quia Plutarchus loco scholiis hic inserto, qui in Ed. Fr. est p. 1034. E. non addit ἂν, etiam ego non ingero. Solanus noster in Junina ἂν quoque inferuerat, adleveratque ex scholiasta, Phocylidis esse; sed cum non inveniatur in ejus editis carminibus; quis dixerit quid is reliquerit? At quia in Aristoph. tamen additur, liberum esto legentis arbitrium in re nullius momenti. Sed ἂμφοῖν forsan non contemnendum. J. F. R. 72. Χείρον ἐδὲ ἀδικώτερον] Cleanthus apud Stobaeum Serm. XL.

Odiū excitat adversum eum, qui nihil est commeritis. J. T. 73. Ἡ ἀκρίτης τινὰς] Seneca de Ira lib. II. cap. 29. De parvula summa judicatio tibi res sine teste non probaretur; testis sine iurejurando non valeret. Utrique parti dares advocacionem, dares tempus, ne semel audires. Magis enim veritas elucet, quo saepius ad manum venit. Amicum condemnas de praesentibus, antequam audias, antequam interroges? illi, antequam accusatorem sumt nosse liceat, aut crimen, irascaris? Menander:

Ὁ προκαταγινώσκων δὲ, πρὶν ἀκοῦσαι σαφῶς, Αὐτὸς ποιητὴς ἐστὶ πεινύσας κακῶς.

J. T. 79. Ἀπαρρησία] Idem Seneca ibidem: Hic ipse, qui ad te desulit, desinet dicere, si probare debuerit. Non est, inquit, quod me protrahas: ego productus negabo: alioqui nihil unquam tibi dicam. Eodem tempore & insigat, & ipse se certamini & pugna subtrahit. Quia dicere tibi nisi clam non vult, pene non dicit. Verumtamen ubi deprehensi jubentur incoram accusare, ab impudentia audaciam mutuuntur. Uti Apelles fecit, cum a Philippo delatos falso Aratos cogeretur praesentes arguere. Historia est apud Polyb. lib. IV. J. T. S 81. Ἐξ

Κακουργότερον ἐδὲν ἀβέβητων ἐστὶ πᾶν, Λάθρα γὰρ ἀπαρρησία καὶ πικρὸς μῦθος. Μὴ ἀναπλάττει πρὸς τὸ ἐδὲν αἰτίον. Nihil fere tam est malignum, quam calumnia. Haec enim ubi clam aliquem a se persuasum decepit; Tom. III.

τοιούτῳ ἀνθρώπῳ, ἐδὲν ἐς ^a τὸ ἐμφανὲς δὲ
 ἄγων, ἀλλ' ὥσῳ οἱ λοχῶντες, ἐξ ἀφα-
 νῆς πόθεν τῶν ἐμῶν, ὡς μὴδὲ ἀντιτάξασθαι
 δυνατὸν εἶναι, μὴδὲ ἀνταγωνίσασθαι, ἀλλ'
 ἐν Σπορίᾳ καὶ ἀγνοίᾳ τῆς πολέμου ἀφαιρέ-
 σθαι. ὁ μέγιστον ὅτι σημεῖον, τῆς μὴδὲν
 ὑγιᾶς τῆς ἀφάλλουρας λέγειν. ἐπεὶ εἴ τις
 γε τάλῃ καὶ κατηγορεῖται ἑαυτῷ συνεπίστα,
 εἶτ' οἶμαι, καὶ εἰς τὸ φανερόν ^b διελέγ-
 χαι, καὶ διευθύνει, καὶ ἀντεξτάζει τῷ λόγῳ.
 ὥσῳ ἐδὲν ἀν' ἐκ τῆς προφανῆς νικᾶν δυνά-
 μει, ἐνέδρα ποτὲ καὶ ἀπάτη χρῆσαι
 καὶ τῇ πολέμῳ.

Ἰδοὶ δ' ἂν τις τῆς τοιαύτης μάστιχα ἐν
 τε βασιλέων αὐλαῖς, καὶ παρὰ τὰς τῶν δε-

mericulosus unusquisque huius farinae ho-
 mo nihil aperte molitur, sed, instar collo-
 catorum in insidiis, ex obscuro alicunde
 jaculatur, ut neque contra consistendi in
 acie facultas sit, neque repugnandi; sed
 inopia consilii & belli ignorantia pereun-
 dum: quod quidem maximo est indicio,
 sani nihil a delatoribus proferri. Si quis
 enim vera a se accusari, sibi conficius sit,
 ille, puto, etiam aperte convincit, & ad
 rationem dicendam vocat, & oratione con-
 tra contendit: quemadmodum nemo, qui
 aperto Marte se vincere posse speret, in-
 sidiis unquam & fraude contra hostes temere
 utatur.

10. Videas vero tales maxime in Regum
 aulis, & principum atque potentium viro-
 rum

^a Τὸ ἐμφανὲς] Τέμφανος B. magis Attice. ^b Διελέγει] Ἐλέγει B.

81. Ἐξ ἀφανῶς] Alcaeus: τῷ δ' ἀφανῶ πᾶς ἐπεται
 δολος. Obscura quovis comitatur dolus. F.T.

82. Τῶν ἐμῶν] Ut Nifus apud Virgilium lib. VII. Æn.
 Unde

Savit atrox Volscens, nec teli conspicit usquam
 Autorem, nec quo se ardens immittere possit.

F.T.

Ibid. ὡς μὴδὲ ἀντιτάξασθαι] Verte: ut nec ex adverso
 consistere, nec repugnare deat.

F.T.

85. Ὁ μέγιστον ἐστὶ σημεῖον] Ira & Cassander Alexan-
 dro nimium facili ad credendas de patre ejus Antipa-
 tro calumnias respondit, τοῦτο αὐτὸ σημεῖον εἶναι τῆς
 συκοφαντεῖν, ὅτι μακρὰν ἡμεῖς τῇ ἐλέγχῳ, esse id ipsum
 calumnia indicium, quod procul probationibus venissent:
 ut est apud Plutarchum in ejus vita.

F.T.

88. Εἰς τὸ φανερόν διελέγει] Cicero pro Cælio, cap.
 3. Accusatio crimen desiderat, rem ut definiat, hominem
 ut notet, argumento probet, teste confirmet.

F.T.

89. Διευθύνει & ἀντεξτάζει] Potius, persequitur, se-
 que adversarium professus rem iudicio committit: vel,
 iudicio cum eo experitur.

F.T.

90. Ὡς περ ἐδὲν ἀν'] Nobile est Alexandri M. ad Par-
 menionem & Polysperchontem responsum apud Cur-
 tium, lib. IV. cap. 13. nam cum Parmenio furto,
 non prælio opus esse censeret, assentiente præ ceteris
 Polysperchonte, Latruncularum, inquit, & furum
 ista solertia est, &c.

F.T.

Ὡς περ ἐδὲν ἀν'] Melius, ni fallor, vertisset inter-
 pres: uti neminem tam ignavi abjectique animi repe-
 rias, qui, quum hostem aperto Marte vincere possit, do-
 lo eum ac insidiis circumvenire malit.

F.T.

91. Ἐνέδρα ποτὲ] 2. Calaber. l. III. v. 76.

Κρυβδὲν δ' ἐν αὐλαῖς αἰὲν ἀγνοοῦμεν λοχῶνται

Clanculum autem imbelles semper praeslantioribus in-
 sidiantur.

F.T.

93. Ἐν τε βασιλέων αὐλαῖς] Sarisberiensis in Policra-
 tico lib. VII. cap. 24. Ceterum detractores & invidios
 sic in curia videbis abundare, ac si in eam, quas totius
 orbis sentinam, confluerint. De adulatoribus autem
 Plutarch. in libello, de discrimine amici & adulteris
 ita loquitur: ἔτι δ' ὥσπερ ὁ Σιμωνίδης τὴν ἱπποτροφίαν
 φησὶν ἐλεγεῖν ἀπαρτῆν, ἀλλ' ἀκούραστοι πυροφόροι, ὥστε
 τὴν κολακίαν ὁρῶμεν ἐπὶ ἡμῶν, ἐδὲ ἀδελφοῖς, ἐδὲ ἀδυνά-
 τοις ἀκολουθοῦσαν, ἀλλ' οἶκον τι & πραγμάτων μεγάλων
 ὁλίσθημα & νόσημα γινώσκον, πολλὰς δὲ & βασιλείας καὶ
 ἡγεμονίας ἀνατρέποντες. Atque ut Simonides ait, equas
 alendi studium non lecythos comitari, sed agros fragifero-
 ros: ita videmus adulatores non pauperibus se adjuuge-
 re, aut ingloriis & plebeiis, sed magnarum familiarum
 rerumque ampliarum ruinam hanc morbumque esse, qui
 saepe etiam regna imperiaque subvertat. Plato in epist.
 ad Dionysium: Ἐώραν γὰρ & τότε, καὶ νῦν ὁρῶ, τὰς με-
 γάλας ὑσίας, καὶ ὑπερόγκας, τῇ τε ἰδιότητι, καὶ τῇ μοιρά-
 χῳ, χεῖρον ὥσπερ αὖ μύζης ὄντι, τοσούτω πλείους & μύζης
 τοὺς ἀδικησάντας, καὶ πρὸς ὑδὸν μὴ αἰχρᾶς βλάπτει
 ὁμιλοῦντας τριφύσας, & κακοῦ ἐδὲν μύζον γενεᾷ πλουτοῦ-
 σι & ἡ τ' ἄλλης ἐξουσίας δυνάμεις. Videbam id temporis,
 & adhuc video, magnas & immensas opes tum priva-
 torum hominum, tum monarcharum, qui fuerint abun-
 dantiores, eo plures majoresque calumniatores alere,
 quique cum turpi damno ad gratiam loquuntur: quo
 nihil deterius divitiis, altaque potentia generant.
 2. Curtius adulationem perpetuum malum regum vo-
 cat, quorum opes saepius assentatio, quam hostis everte-
 rit: lib. VIII. cap. 5. Unde Galenus de Dignotione &
 Curat. proprior. affectuum, virum veridicum explo-
 rare docens: Καὶ πρῶτον, inquit, εἰς ἰδὲ αὐτὸν ἐπὶ τῆς

rum amicitia florere, ubi invidia multa, suspiciones sexcentae, adulationumque & delationum argumenta quam plurima. Ubi enim spes semper majores, ibi etiam graviores invidiae, & odia periculiosiora, & maleficientiores obtrectiones. Quare intentis se invicem speculantur oculis, & tanquam gladiatores observant, si quam nudam corporis partem conspiciant, dumque unusquisque primus esse cupit, detrudit & cubito dimovet alterum, eumque qui ante se est, si possit, detrahit & supplantat. Hic vir bonus statim videlicet everfus trahitur,

ἡ δὲ δύναμις τῶν φιλικῶν ἐνδοκίμων-
τας, ὅθεν πολλὰ μὲν οὐ φθόνοι, μυρία δὲ
ὑπονοίαι, πάμπολλαι δὲ κολακείαι καὶ
ἀφελῶν ὑποθέσεις. ὅπως γὰρ αἰεὶ μέγας
ἐλπίδες, ἐνταῦθα καὶ οἱ φθόνοι χαλεπώ-
τεροι, καὶ τὰ μίσση ὀπισφαλέτερα, καὶ ζη-
λοσύναι κακοδεχνέστεραι. πάντες ἐν ἀλλή-
λοις ὅσον δέδωκεν, καὶ ὥσπερ οἱ μονομαχοῦν-
τες ἐπιτηρεῖν, εἴ ποτε τι γυμνωθὲν μέ-
λει δέσσειν τῷ σώματι. καὶ πρῶτον αὐ-
τὸς ἑαυτὸ εἶναι βυλόμενον, παρωθεῖ-
ται, καὶ παραγκονίζεται τὸ πλεονέκτη-
τον ἀπὸ αὐτοῦ εἰς δύναμις, ὑποσπᾶ, καὶ
ὑποσκελίζει. ὅθεν οὐ μὴ χρηστὸς ἀτεχνῶς
ἐν-

ε' Ἐλπίδες] Deest in B. d Πλησιον] Πόλιμον marg. A1. e Αὐτοῦ] Ἐαυτοῦ B.

9. Ἐνθα ὁ μὲν χρηστὸς] Οἶον τοῦτο εἶπας ἀληθὲς αἶον. V.

ἢ πλεονέκτητον ἐπὶ τὴν δύναμις, ἢ ἐπὶ τὰς ἰσχυροτάτων οἰ-
κίας ἀπὸ τῶν συνεισῶν, γυμνωσκει μάλιστα ἀπὸ τῶν ἀν-
δρῶν τούτων ἀληθινῶν ἀπαιτῶν ταῖς ἰσχυροτάταις κολα-
κείαις ἔπεται ἐπὶ τὴν ψυχήν. Ac primum quidem, si eum
videris divitum domos aut potentium, siue etiam re-
gum, frequentantem, certo tibi persuadens velim, fru-
stra numerem illum ad aures tuas accidisse, qui de ejus
integritate in dicendo verum ferebatur. Huiusmodi enim
adulationibus mentiri cognatum est.

1. Ζηλοτυπία κακοτεχνήσεται] Sed nulla verusior
aut fraudulentior supplantandi calumniandiue ratio,
quam laudando. Nam & hanc invidia reperit aulico-
rum. Καὶ οὗτος γὰρ δὲ τις, inquit Polyb. IV. ἐπὶ εὐρηταί
πρὸς τὴν διαβολήν, τὸ μὴ ψήγος, ἀλλ' ἐπαινοῦντας λυμαι-
νομένους τοὺς πύλας. ὕψεται δὲ μάστις ἐπὶ πρῶτον τοιαύτη
κακοτεχνία, καὶ βασκανία, καὶ δόλος οὐ γὰρ περὶ τὰς αὐ-
τὰς διατρίβουσιν, καὶ τὸ τούτων πρὸς ἀλλήλους ζηλοτυπίας
καὶ πλεονεξίας. Novus enimvero calumniandi modus hic
est inventus, cum non obtrelando, sed laudando alicui
vocetur. Qua malignitas, invidia, & fraus ab illis
primo fuit excogitata, qui in aulis principum vitam de-
gunt: ea est illorum hominum emulatio inter ipsos, ea
avaritia. Quare jure Tacitus in Agricolaе vita pesti-
mum genus vocat inimicorum, laudantes.

4. Ἐπιτηρεῖν ἢ πο] Homerus de Achille cum He-
ctore pugnante, II. X. v. 319.

Ὅς αἰχμῆς ἀπὸ λαμπρῆς εὐχῆς, ἢ ἢ Ἀχιλλεύς
Πάλλιν δέξεται, φρονίον κακὸν ἔκταρ δίφ,
Εἰς οὐρανὸν χροὸν καλόν, ὅση εἴηαι μάστις αἰ.

Sic ex cuspide fulgor splendebat bene acuta, quam
Achilles

Vibrabat dextera, cogitans malum Hectori divino.
Inspiciens arces pulcherrimas, ubi sederes maxima.

Similiter fere Virgil. de Darete l. V. Aeneidos:

Ille, velut celsam oppugnat qui molibus urbem,
Aut montana sedet circum castella sub armis,
Nunc hos, nunc illos aditus, omnemque pererrat
Arte locum, & variis assultibus irritus urget.

5. Καὶ πρῶτον αὐτὸς ἑαυτὸν εἶναι βυλόμενον] Sene-
ca lib. III. de Ira, cap. 31. Nulli ad aliena respicien-
ti sua placent. Inde diis quoque irascimur, quod ali-
quis nos antecedit, obisti quantum hominum retro sit;
& paucis invidentes quantum a tergo sequatur ingen-
tis invidentia.

7. Παραγκονίζεται] Alciphron. I. p. 26. παραγκονί-
σασθαι τοὺς ἀντιφάσας βυλόμενον, ubi Bergl. idem ver-
bum ex Heliod. & hoc Luciani loco adfert.

9. Ἐνθα ὁ μὲν χρηστὸς] Plutarch. de discrim. amici &
adulatoris: ἐπὶ δὲ τοὺς ἀληθινούς ἀποσοθεὶ φίλος, καὶ οὐκ
ἐπὶ πλεονεξίᾳ, ἀνδρῶν δὲ μὴ δύνηται, φανερώς μὲν υποσπᾶται, καὶ
πείθει, καὶ τιθεῖται, ὡς ἀρμόνιος, λάβρα δὲ ὑφ' ἑσέως
ἐπὶ υποσπᾶται ἀφελῶς. κρυφίως δὲ λόγους κρύπτει ἐπὶ
καὶ μὴ παντελῶς εὐθὺς ἐξεργάζεται, τὸ τῷ Μήδῃ φυλάττει
μνηστῆρα. ἢ δὲ ὁ Μήδης τὸ περὶ τὸ Ἀλέξανδρον χοροῦ
τὸ κολάκων οἶον ἔξαρχον, καὶ σοφιστῆς κορυφαῖον ἐπὶ τοὺς
ἀρίστους συντίναγμα. ἐκείνῳ ἐν παρόντας ἀντιπᾶν
καὶ δάκνει ταῖς διαβολαῖς, διδάσκων, ὅτι καὶ διατριβήν τὸ
ἐπὶ τὸν δόλον, ἢ εἰ μὴ μὴ τὴν διαβολήν ταύταις μὴ-
τοι ταῖς εἰαῖς, μάλλον δὲ γαγγραιναῖς ἐπὶ καὶ νώμασι δια-
βρωθεὶς Ἀλέξανδρος ἀπάλλοι ἐκ Καχιδίνης, καὶ Παρμενί-
ας, καὶ Φιλώτων, &c. Adulator autem veros amicos ar-
cet, neque appropinquare sinit: aut, si hoc non potest,
palam quidem eos demulcet, colique, & admiratur,
ut meliores: clanculum autem submittit aliquas & spar-
git calumnias. Ubi autem occultus sermo ulcers pruri-
tum

εὐθὺς ἀγατέτραπ', καὶ ὠδασέσσυρ', καὶ τὸ ἰοexpelliturque tandem cum ignominia : flo-
τελευταῖον ἀτίμως ἐξέωται. ὁ δὲ κολα-
κευλικώτερος, καὶ πρὸς τὰς ταύτας κα-
κοηθείας πιθανώτερος, εὐδοκίμει. καὶ ὅλως
ἂ ὁ φθάσας κρατεῖ. τὰ γὰρ τῆς Ὀμήρου πά-
νυ ἐπαληθεύσιν, ὅτι

Εὐνὸς ἐνυάλι, καὶ ἡ κταέοισι κα-
τέκτα.

τοιγαρὲν ὥς ἐπὶ μικρῶν τῶν ἀγῶν ὄν-
τ', ποικίλας κατ' ἀλλήλων ὁδὸς ἐπι-
νοῶσιν, ὧν ταχίστη καὶ ἐπισφαλεστάτη ὅστις ἡ
ἡμιβολῆς. ἡ μὲν δὲ ἔχῃν ὑπὸ φθόνου
ἡμισυέλπιδος λαμβάνουσα οἰκτρότερα
δὲ, καὶ τραγικὰ ἐπάγουσα τὰ τέλη, καὶ
πολλῶν συμφορῶν ἀνάπλεα.

Οὐ μέντοι μικρὸν, ἔδδ' ἀπλὴν ὅτι τῷτο, ὡς
ἂν τις ὑπολάβοι, ἀλλὰ πολλῆς μὲν

ret contra ea, qui plus adulando valet, &
ad malas id genus artes est probabilior. In
universum vincit, qui alterum occupat,
veraue deprehenduntur HomERICA illa:

15 Nam communis amat caedentem caedere
Mauors.

Igitur cum de rebus non parvis certamen
sit, varia comminiscuntur contra se invi-
cem compendia, quorum celerrimum &
periculosissimum est delatio, quae initium
sumit ab invidia bonae aliquid spei reli-
quum habente, sed miserie longē tragi-
cosque exitus, & multis refertos calamitati-
bus inferens.

11. Verum enim vero non parvum, ne-
que simplex quiddam hoc est, ut suspice-
tur

a 'O] Artic. addunt J. & V2. Omittunt B. Cod. & Edd. Fl. Fr. P. S. &c. b τῶν] τῆς Homer. c ἡμι-
συέλπιδος] Nil mut. Edd. neque Cod. B. ἡ μίος ἢ ἐλπίδος for[legend. adpinxit aliquis margini.

tum excitavit, si non statim rem perfecit, memoria ta-
men tenet atque observat Medii dictum. Fuit is Medius
chori adulatorum, qui Alexandrum cingebat, velui
princeps, & calumniatorum summus, praestantissimis
imminens. Fubeat autem suos audacter calumnias ja-
cere, iisque mordere alios: docens, tametsi admodum
ulcus sanarit, tamen calumnia cicatricem mansuram.
His quidem cicatricibus, ac vomitibus, aut gangraenis
potius & cancri corrofus Alexander Callisthenem perdi-
dit, & Parmenionem & Philotam, &c. Cujus qui-
dem Philotae historiam ab aemulo Cratero per calum-
niam subversi operae pretium est legisse apud Curtium
lib. VI. cap. 8. quae mirum in modum haec, & se-
quentia illustrat.

13. Εὐδοκίμει, καὶ ὅλως φθάσας κρατεῖ] Haec ita po-
tius interpretarer: primas tenet, & illum denique pra-
vertens superat: quandoquidem exemplo suo huius Ho-
merici dicti veritatem confirmant.

Mars dubius saepe & victorem stravit ovantem.

14. 'O φθάσας] Ven. utraque agnoscunt hunc arti-
culum; reliquae respuunt.

14. 'Οταν — τὰ τῶν ὀμῶν ποιῇ. quibus verbis Elsner.
haec Luciani aliaque similia addit.

16. Εὐνὸς ἐνυάλι] Hectoris verba sunt Iliad. Σ. v.
309. Livius lib. XXVIII. cap. 19. ubi Mars communis
& victum saepe erigeret, & affligeret victorem. Propert.
II. 27. Cum Mauors dubias miscet utrimque manus.
Ovid. 1. Amor. el. 9. Mars dubius, &c.

Εὐνὸς ἐνυάλι] Hom. II. Σ. 309.

Ibid. τῶν κταν.] Adscripserat Solan. τῆς in Homero ef-
se pro τῶν, recte; sed quod etiam adleverat B. i. e.
Bathilienses, sic habere, erravit; nam utraque Bas. ae-
que ἡ habet, ac reliquae. Forfan Codicem B. signi-
ficare voluit, quod credo, non tamen recipio, quia
etiam ἡ in ipso Homero legi potest.

19. Ποικίλας — ὁδὸς ἐπινοῶσιν] Unde invidiam πο-
λυμήχανον & πάνταλμοι Photius vocat, epist. pri-
ma, commate 15.

22. ἡμισυέλπιδος] Scriptum fuisse ἡ μίος ἢ ἐλ-
πίδος, minime dubito. Vulgatam tamen tuerentur om-
nes libri & ipse Codex Ox.

26. Ἀλλὰ πολλῆς μὲν τέχνης] Vere. nam, ut ait Plan-
tius Captiv. 11. 1.

Doli non doli sunt, nisi astu colas:

Sed malum maximum, si id palam provenit.

30. Οὐδ' ἂν κατήχουσι] Cicero pro Cluentio, cap. 65.
Hoc uno modo saepe multorum improbitate depressa veri-
tas emergit, & innocentia defensione interclusa respirat:
quod aut ii, qui ad fraudem callidi sunt, non tantum
audent, quantum excogitant: aut illi, quorum eminent
audacia, atque projecta est, a consiliis malitiae deseruntur.
Quod si aut confidens astutia, aut callida esset au-
dacia, vix ullo resisti modo posset.

35. 'Ο τιμωδῶν] Sarisburiensis lib. VII. Policrati-
ci, cap. 24. Ubique tamen, qui illustrioribus clarescunt
meritis, acrius invidia toxicato dente roduntur. Vellejus
Paterc. lib. II. c. 40. Numquam eminentia invidia ca-
rent,

tur aliquis, sed arte multa, nec ingenio pauco, exquisitaque cura indigens. Neque enim tantum noceret delatio, nisi probabili quadam ratione fieret: neque valeret aliquid, contra valentior omnibus veritatem, nisi allestamenti plurimum, & probabilitatis, & sexcenta alia ad audientes machinaretur.

12. Defertur ergo ut plurimum ille, qui maximo in honore est, atque ob id ipsum eorum, quos post se reliquit, invidiae expositus. In hunc enim tela omnes dirigunt, tanquam obstaculum quoddam atque impedimentum ipsum intuentes, dum putat unusquisque, primum se se futurum, expurgato illo principe, & de amicitia regis amoto. Quale quid in gymnico etiam certamine fit in cursoribus. Nam ibi quoque bonus cursor, ubi primum decidit repagu-

τέχνης, ὅτε ὀλίγης δὲ ἀγχινοίας, ἀκριβὲς δὲ τινὲς ἐπιμελείας δεόμενον. ἔ γ' ἂν τοσαῦτα ἐβλαπεν ἡ ἀλγολή, εἰ μὴ πιστοῦν τινα τρόπον ἐγίγνετο. ἔδ' ἂν κατήχουσε τὴν πάντων ἰσχυροτέραν ἀλήθειαν, εἰ μὴ πολὺ τὸ ἐπαγωγὸν, καὶ πιθανόν, καὶ μυρία ἄλλα παρεσκευάστοιτο τῇ ἀκρόντων.

Διαβάλλει μὲν ὡς τὸ πολὺ μάλιστα 35 δὲ τιμώμενος, καὶ ἀπὸ τούτου τοῖς ὑπολειπομένοις αὐτῷ ἐπιφθονός. ἀπαίτιος γὰρ τῷ δ' ἐπιτοξάζοντι, καθάπερ τι κάλυμα καὶ ἐμπόδιον προορώμενοι. καὶ ἕκαστος οἶεται πρῶτον αὐτὸς ἔσεσθαι, καὶ κορυφαίον ἐκείνου 40 ἐκπολιορκήσας, καὶ τὴν Φιλίας σπουδευασάμενος. οἷόν τι καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς ἀγῶσιν ὡς τῇ δρομέων γίγνεται. ἀρκέει γὰρ ὁ μὲν ἀγαθὸς δρομεὺς, καὶ ὑσπληγὴς εὐθύς καὶ α-

d Κατήχου] Κατήχου Coll. & Schol. e Ὑπὸ] Ἐπὶ Edd. priores, & B.

30. Κατήχου] Καταδυνάσει. G.

43. Τῆς ὑσπληγῆς] Καὶ ὁ τόπος καὶ ὁ σ. ο. ε. λ. γ. φ.

ἐνταῦθα μὲν τὴν ἀφειρημένην σημαίνει. σημαίνει δὲ καὶ φραγέλιον, καὶ βούκιτρον, καὶ μύωπα. G.

rent. Livius lib. XLV. cap. 35. de Paulo Macedonico, cui triumphus negabatur: *Intacta invidia media sunt; ad summa fere tendit.* Apollodorus Comicus:

Πρὸς τὸ λαμπρὸν ὁ φθόνος βιάζεται.
Nam rebus obstat praeiustribus invidia.

Cyprianus de Zelo & Livore: *Quanto ille, cui invidetur, successu meliore profecerit, tanto invidus in majus incendium livoris ignibus inardescit.* Philo περὶ Ἰωσήφ. φθόνος δὲ αὐτῶν ταῖς μεγάλας εὐπραγίας ἀντίπαλος. *Invidia semper magna felicitatis adversaria est.* Lucret. lib. III.

Consimili ratione ab eodem saepe timore
Macerat invidia, ante oculos illum esse potentem;
Illum adspiciari, clarus qui incedit honore:
Ipsi se in tenebris volūt, caenoque queruntur.

Infinita porro sunt, quæ in hanc sententiam cum apud Græcos, tum apud Latinos Scriptores belle dicta reperias. J. T.

Ibid. Τοῖς ὑπολειπομένοις] Nam qui invidet, minor est, ut ait Plinius lib. VI. epist. 17. Et, secundum Plautum in Captiv. Act. III. Sc. 4.

Est miserorum, ut malevolentes sint, atque invideant bonis. J. T.

Τοῖς ὑπολειπομένοις] Melius, dignatione inferioribus: J. T.

37. Τῷ δ' ἐπιτοξάζονται] Ita recte pleraque editiones. uti est apud Homerum Il. Γ. O. tamen & Fl. τὸν δὲ, prave. M. du S.

39. Τὴν κορυφαίαν ἐκείνου] Verto, modo principem illum ἐν in fastigio dignationis collocatum, expugnaverit, ac de illo amicitia gradu deturbaverit. J. T.

41. Καὶ ἐπὶ τοῖς γυμνικοῖς] Pindarus Isthm. Carm. IV.

Ἔστιν δ' ἡ φάνεια τύχης
καὶ μαρναμένων,
πρὶν τίλῃ ἀκρον ἰκέσθαι.
τῶν τε γὰρ διδοὶ τίλῃ,
καὶ κρίσει ἀνδρῶν χειρῶν
Ἐσφαλὲς τίχῃ καὶ ἀμαρτυρίᾳ.

Id est,

Est tamen incertitudo fortuna etiam pugnantium, priusquam ad finem summum veniant. Horum enim dat finem, & virorum deteriorum ars corripiens praestantiorum sapientat. J. T.

42. Ὑπὸ] In omnibus Impressis & Mss. ἐπὶ, quod ego mutare non sum cunctatus. M. du S.

Ἐπὶ τῇ δρομίᾳ] Non sultinui vulgatum ἐπὶ repetere, quod ex praemisso ἐπὶ, & scribendi compendio natum locum hic habere nequit. Quare audaciae veniam dabit ipsa necessitas. J. F. R.

43. Τῆς ὑσπληγῆς] εὐθύς καὶ ἀπαιτούσης] Ὑσπληγὴς sive S 3 βαλὲ

καλαπεσέσης, μόνον τῷ πρόσω ἐφίεμαι, ⁴⁵ *lum, solum anteriora petens, & ad metam*
 καὶ τὴν ἀλγόναν σποτείνας πρὸς τὸ τέρμα, ⁴⁵ *intendens animum, suisque in pedibus spem*
 καὶ τοῖς ποσὶ τὴν ἐλπίδα τὴν νίκης ἔχων, *victoriae reponens, nihil mali infert alii,*
 τῷ πλεσίον ἐδὲν κακουργεῖ, ἐδὲ τι τὴν χεῖ- *neque quidquam adversus certatores machi-*
 ρὸς ἀγωνιστὰς πολυπραγμονεῖ. ὁ δὲ κακὸς *natur. At ille malus, abjecta spe celerita-*
 ἐκείνῳ, καὶ ἀναθλῶ ἀνταγωνιστῆς, σπο- *tis, ad malas artes conversus, illud solum*
 γνῆς τὴν ἐκ τῷ τάχους ἐλπίδα, ὅτι τὴν κα- ⁵⁰ *omnino spectat, quomodo retentum impe-*
 κλεχίαν ἐτράπελο· καὶ τῷ μόνον ἐξ ἀπαν- *ditumve illum cursorem sufflaminet, ut qui,*
 τῷ σκοπεῖ, ὅπως τὴν τρέχοντα ἐπιχῶν, *si hoc non succedat, vincere nunquam pos-*
 ἢ ἐμποδίσας, ἐπιτομῶν, ὥς, εἰ τῷ *fit. Simile quid hisce in amicitis beato-*
 ἀμαρτοῖ, ὅς ἂν ποτε νικῆσαι δυνάμε- *rum solet evenire. Qui enim primas tenet,*
 νῶ. ὁμοίως δὲ τῷ τοῖς, καὶ ταῖς Φιλίαις ⁵⁵ *insidiantibus statim expositus est, & si in-*
 τῷ εὐδαιμόνων γίγνεται· ὁ γὰρ προέχων, αὐ- *cautus deprehendatur inter medios inimi-*
 τῶ ἐπιθελεύει· καὶ ἀφύλακτῳ ἐν μέσῳ *cos,*

α Καὶ] Recte J. S. Καὶ male P. Καὶ etiam male Cod. B. β Ἄν] Καὶ B. γ Ὀμοίως] Ὀμοίῳ male Fl.
 δ Εὐδαιμόν. γίγνεται] Εὐδαιμόνων τούτων γίγν. B.

βαλδίς, item γραμμὴ Polluci, repagula, quæ Latini Carceres vocabant, quibus apertis, non fractis, ut interpres habet, emittebantur currus. Videtur hic extentus funis fuisse, quo velut repagulo cursores continebantur; eoque remisso procurrebant.

J. T. Τῆς ὑσπληγῆς — καλαπεσούσης] Constat jam satis, docente praefertim Salmasio Plin. exercit. p. 648. ὑσπληγῆς esse repagulum, vectim transversum, qui aequaret vel equos vel cursores, jam in linea stantes, ac paratos ad cursum. Haec ὑσπληγῆς subito utrinque laxata decidebat in subjectam γραμμὴν, βαλδίδα, lineam cavatam, ad cujus modulum ita attemperate facta erat, ut decidens illam cavitatem impleveret, & reliquo solo aequaret. Unice huc facit Statii locus Theb. 6, 593.

Ut ruit, atque aequum submitit regula limen,
 Corripuere leves spatium.

ad quem caeteros laudat Barthius. Difertus etiam Harpocratonis locus in βαλδίς. Haec faciunt etiam ad similem locum nostri, supra Timon. c. 20. J. M. G.

44. Μόνον τῷ πρόσω] Interpres vertit primas affectare, ac si τὴν πρωτίαν legeretur. Τῷ πρόσω ἐφίεμαι, est: tota mente intentus in spatium, quod cursu consiendum restat, quo id absoluat. Nemo hunc locum melius interpretabitur, quam Virgil. lib. V. Aeneidos:

— — Signaque repente
 Corripunt spatia audito, limenque relinquunt
 Effusis, nimbae similes: simul ultima signant.

Quod ad verbum est, τὴν ἀλγόναν ἀποτείνομεν πρὸς τὸ τέρμα.

47. Οὐδὲ τι τὴν κατὰ τοὺς ἀγωνιστὰς] Οὐδὲ τι κατὰ τὴν ἀγωνιστῶν legendum videtur.

49. Καὶ ἀναθλῶ ἀνταγωνιστῆς] Cicero Philippica X. cap. 1. Declarasti enim verum esse id, quod ego semper sensi, Neminem alterius, qui sua consideret, virtuti invidere.

J. T. 53. Ἐπιτομῶν] An in os cadere faciat? Supra pro Imag. c. 10. μὴ δὲ ὑπὸ τὴν πόδα ἔσω τὸ ὑπόδημα, μὴ ἐπιτομῆν μὴ φρενὶ ἐμπριπατοῦσαν. F. G. Alias esse os obituro, nisi notum, vid. notata ad l. d. & Jov. Trag. c. 35. ac Liban. Ep. 12. f.

J. F. B. 56. Ὁ γὰρ προέχων] Pessime interpres expoluit, qui prominet. Repone, qui ceteris antistat: ut apud Catullum:

Veranni, omnibus e meis amicis
 Antistans mihi millibus trecentis.

J. T. 57. Καὶ ἀφύλακτῳ] Cyprianus de simplicitate Praetorum: Facilius cautio est, ubi manifesta formido est; & ad certamen animus ante praestruitur, quando se adversarius confitetur. Verum, ut bene Seneca, Profecta perdunt odia vindicta locum.

J. T. Ibid. Ἐν μέσῳ λεφθείς] Non satisfacit mihi interpres. Malim, circumventus rapitur. Eleganter Ausonius in Cupidine Crucifixo locum hunc illustrat:

— Hostemque unum loca non sua natum
 Facta nube premunt. Trepidantem, & cassa parantem
 Suffugia, in casum media traxere caterua.
 Eligitur moesto, &c.

Contra apud Ciceronem pro Cluentio c. 65. Innocentia defensio saepe multorum improbitate interclusa respirat.

J. T. 64. Ἡ ἐ ἀλλότριον] Sic Ven. utraque: reliqui Im-
 pressi & Cod. Ox. μὴδὲ vel μὴ δὲ.

M. du S. Ibid. Μὴδὲ ἀλλότριον] Lege ἡδὲ, i. e. καὶ. Τὸ μὴδὲ hic locum non habet. F. G. Adeo placet, ut putem in
 con-

cos, abripitur. At isti amantur & videntur amici ob id ipsum, quod laedere visi sunt alios.

13. Fidem autem delationi non temere excogitant, sed in eo omni elaborant studio, veriti, ne quid absonum affingant aut alienum. Quare plerumque iis, quae in sunt huic, quem calumniari volunt, in peiorem partem detortis, crimina faciunt non improbabilia: medicum, ut hoc utar, calumniantur veneficum, divitem vero tanquam dominationis appetentem; ministrum denique dominationis *suspectum* proditionis *faciunt*.

ληφθεὶς τῇ δυσμενῶν, ἀνηπάθη· οἱ δὲ ἀγαπῶνται, καὶ φίλοι δοκῶσι, ἐξ ὧν δοῦλλος βλάπην ἔδοξαν.

Τό, τε ἀξιοπίστον τ' ἀφελῶς ἔχ' ὥς ἔτυχεν ὅπινοςιν, ἀλλ' ἐν τῷ τὸ πᾶν αὐτοῖς ὅτιν' ἔργον, δεδοίκσι τι προσάψαι ἀπαδόν, ἢ ἢ ἢ ἀλλότριον. ὡς γὰρ ὅτι 65 πολὺ τὰ προσόντα τῷ ἀφελῶς πρὸς τὸ χεῖρον μέλαβ' ἀλλοίης, ὅς ἀπιδάνες πᾶσι τὰς κατηγορίας, οἷον τ' ἢ ἰατρὸν ἀφελῶς ὡς φαρμακεία, τ' πλεονεξίαν δὲ ὡς τύραννον, τ' τυραννικὸν δὲ 70 ὡς προδοτικόν.

Ἐνίο-

e Φίλοι] Φίλον B. cetera desunt usque ad ἀξιοπίστον, ex quo πίστον tantum adscivit. f Προσάψαι] Προσάψεται B. g ἢ ἢ] Recepti ex marg. A1. & V2. & f. Μηδὲ P. s Anst. Mh δὲ Fl. Ald. Fr. H. acque niale. Μηδ' B.

contextum recipiendum.

f. F. R.

65. Τὰ προσόντα] Hic sunt vel fortunæ, vel ingenii, vel quaecunque alia bona, commoda, condicio: quæ alicui adfunt, quibusve conspicuus est.

f. T.

66. Πρὸς τὸ χεῖρον μελῶς ἀλλοίης] Basilus Magnus de Invidia: Διὸν δὲ ταῖς εἰς τὸ χεῖρον ἀφελῶς τὸ ἐπαινοῦν διαπύσαι, καὶ ἐκ γὰρ τῶν κακίαν τὴν ἀρετὴν διαβάλλειν. Improbium autem est, in pejus defleendo, quod laudabile est, culpare. Et e malitia vicinia virtutem criminari. Sarsberiensis lib. VII. Policratici, capite 24. de calumnia loquens: Et nunc quidem, inquit, bona aliena pervertis, nunc minuit: mala autem fingit, quæ non sunt: aut magnificat, & extollit, si qua sunt. Contra ea Quintilianus lib. II. cap. 12. Est praeterea quaedam virtutum vitiorumque vicinia, qua maledictus pro libero, temerarius pro forti, effusus pro copioso accipitur. Sic & in amore, & in amicitia vitia proximarum virtutum appellationibus veiantur. Lucretius lib. IV.

Nigra μελίχρος est, immunda & fætida ἄεσμος. Caesia παλλᾶδιον, nervosa & lignea δορκάς, &c.

Et apud Theocritum Battus Idyl. X.

Βομβύκα χαρίεσσα, Σύραν καλῶντι τὸ πάντες, Ἰσθῶν, αἰλιόκαυσον. Ἰθὰ δὲ μόνον μελίχλωρον. O Bombyce venusta, omnes te Syran vocant, Tenuem, sole adusta, ego vero solus flavam mellis infar.

Est item apud Aristænetum illius vitiorum in melius interpretationis amatorum exemplum, lib. I. epist. 18. Καὶ ὁ μόνος τῶν ἰσθῶν, ὅτι σιμῶς, ἐπιχαρὶς παρὰ σοὶ κληθεὶς ἐκαινοῦται· τῷ δὲ τὸ γρυπὸν βασιλικὸν ἔφη· τὸ δὲ ἀφελῶς μόνον τούτων ἰσθῶν ἐμμετροτάτη ἔχειν· μελῶς δὲ ἀνδρικοῦς ὀνομαζέμεν, ἀλκοῦς δὲ δεινὴ παιδικοῦς προσείρηκα· μελίχρους δὲ οἱ τῶν τῶν, ἀλλ' ἢ ποίημα εἶναι. Ubi

nisi & in Platone ita legeretur, & a Plutarcho in ποσποῖμα mutatum esset, χρῶμα pro ποῖμα legerem. Neque vel ita tamen Platonis mihi locus sanus esse videretur. Μελαγχλᾶρος δὲ ἔστι τὸ νομα οἷς τινὲς ἄλλα ποῖμα, ἢ ἱερᾶς ὑποκριζομένης τε & εὐχερῶς φεροντὶ τὸν ἀκρότητα, ἔαν ἐπὶ ἀραῖ. Lege, μελαγχλᾶρος, (sive μελίχρος, ut alii malunt) δὲ καὶ τὸ νομα οἷς ἄλλ' ἢ χρῶμα εἶναι ἱερᾶς &c. ad plures illi sermo institutus est, hic ut τὸ οἷς vitiosum esse, quivis facile deprehendat. Ceteræ mendæ manifestæ sunt. Posset autem τὸ ποῖμα facies verti: nisi quis ποσποῖμα cum Plutarcho malit: cujus vocis vim Cicero pluribus explicat, lib. II. de Oratore cap. xiv. ut cum in sole ambulem, etiam si aliam ob causam ambulem, fieri naturam tamen, ut colorer. De Amicitia locus est eximius, sed prolixior, apud Horatium lib. I. Sat. 3. ubi tandem livorem nostrum, & animi æruginem perstringit, dicens:

At nos virtutes ipsas invertimus: atque Sincerum cupimus vas incrustare. probus quis Nobiscum vivit? multum demissus homo. illi Tardo cognomen pingui damus. pro bene sano, Ac non incauto, fictum, astutumque vocamus, &c.

Plura ad Lucret. & Horatium Lambinus congeffit, quæ describere nolo, ne alienæ fructum diligentiae videar velle intercipere.

f. T.

69. Τὸν τυραννικόν] Malim, tyrannidis, vel tyranni ministrum, quam tyrannum, vertere.

Τὸν τυραννικόν] Mutuo se explicant ὁ βασιλικὸς apud Joannem Evangelium 4, 46. & hic noster τυραννικός. Non est tyrannus ipse ὁ τυραννικός, sed minister tyrannidis, humilis apud tyrannum, ad opprimendos cives operam suam illi commodans, certe pollicens, atque opportunus ob id ipsum suspicioni, illum adeo sedulo agere omnia, uti prodicionis consilium tegat: ut

Ἐνίστε μέντοι καὶ ὁ ἀκροώμενος αὐτὸς
ὑποβάλλει τῇ ἀφελείᾳ τὰς ἀφελούς.
καὶ πρὸς τὴν ἐκείνου τρόπον οἱ κακοήθεις αὐτοὶ
ἀρμοζόμενοι, εὐστοχῶσιν. ἦν μὲν γὰρ ζηλότυ-
πον αὐτὸν ὄντα ἰδῶσι, Διένευσέ, ^a Φασι, ⁷⁵
τῇ γυναικί σου ὡς τὸ δεῖπνον, καὶ ἀπι-
δὼν ἐς αὐτὴν, ^b ἀπετρέναξε. καὶ ἡ Στρατι-
νίκη πρὸς αὐτὸν ἐμάλα ^c ἀηδῆς, καὶ ὅλως
ἐρωτική· καὶ τινες καὶ μοιχικά πρὸς αὐτὸν αἱ
ἀφελούαι. ἦν δὲ ποιητικὸς ἦ, καὶ ὅτι ^d τὸ
τῷ μέγα Φρονῇ, μὰ Δί', ἐχλευασέ σου
φιλόξενον τὰ ἔπη, καὶ διέσυρε, καὶ ἀμέλρα
εἶπεν αὐτὰ, καὶ καλοσύνητα. πρὸς δὲ τὴν
εὐσεβῆ, καὶ φιλόθεον, ἀθεῖ καὶ ἀνόσιον ὁ
Φίλος ἀφελάλλει, καὶ ὡς τὸ θεῖον παρω-
δέμενον, καὶ τὴν πρόνοιαν ἀνέμενον. ὁ δὲ

14. Interdum vero ipse, qui audit, di-
versam calumniandi rationem subijcit, ut
maligni, ad ipsius se mores dum compo-
nunt, scopum feriant. Si enim Zeloty-
pum esse videant, *In coena*, inquit, *in-*
nuat uxori tuae, & *intuitus eam ingemuit*:
vicissim ad illum Stratonice respexit non sane
injucunde, & *vultu omnino amatorio*. Et
praeesto sunt, quaedam etiam aliae de ipsius
adulteriis calumniae. Si vero valeat poëti-
ca facultate, eaque in re sibi placeat, *Per*
fovem, ait, *risit versus tuos Philoxenus*, &
traduxit, & *immodulatos esse dixit*, & *male*
compositos. Apud religiosum autem atque
sympium, pro atheo & profano amicus defer-
tur, qui Deum respuat, & neget provi-
den-

^a Φασι] Sic restituit Solan. Vulgo Φησι. In B. erat φῆ per compend. pro φῆ. ^b Ἀπιδύναξε] Sic Edd.
Ἐτρέναξε B. Forſan ὑπιδύναξε. ^c Ἀηδῆς] Sic B. Cod. ut Toll. voluit. Ἀηδῆς Edd. ^d Τούτῳ] Τούτο per com-
pend. B.

77. Καὶ Στρατονίκη] Τὴν Σελεύκῳ Στρατονίκην λέγει, ⁷⁷
ἥς ὁ υἱὸς * Σελεύκῳ Ἀντίοχῳ τὴν ἐρωτικὴν πείθει τὴν πατέρα
τῆς ταύτης ὡς ἀφελήσας τῷ υἱῷ πείθει δὲ νόσῳ ἀλούς καὶ
εἰς αὐτὸ γεγονώς τὸ θανάτῳ αὐτῆς τὴν Στρατονίκην ⁷⁷
ἔρωτα. ὅτι ἀμνηστία γὰρ τῷ πατρὶ ἡγενοῦτο Σελεύκῳ,
αὐτὸς τὸν υἱὸν Ἀντίοχον, εἴτα σοφία ἡ Ἐρασιφράτης τῷ ἱατρῷ
γνωδέντῳ τῷ πατρὶ τὴν νόσῳ τῷ ἔρωτῳ, ὑπεξέστη ταύ-
της ὁ πατὴρ τῷ υἱῷ. V.

* Σελεύκῳ] Καὶ Σελεύκῳ C. Sed errat Scholiastes; mater e-
nim non erat. Pro καὶ ergo legendum τῆς. M. du S.
† Ἐρασιφράτης] In C. ἡράσθη . . . ὡς νοσήσας καὶ θανάτῳ ἀπειλῇ
τῷ πατρὶ. M. du S.
‡ Ταύτης ἀφελήσας] C. D. male αὐτῆς ἀφελήσας. M.

ut ille Callicrates, qui dum se τυραννικὸν simulat apud
Dionem Syracusanum, illum evertit. Vid. Nepos
10, 8. J. M. G.

75. Φασι] In omnibus libris nostris φησι, quamvis
vertant, inquit, ego mutavi. M. du S.

77. Ἡ Στρατονίκη] Allusit partim ad historiam An-
tiochi Seleuci R. filii, qui noverca amore flagrans ope
Medici voti compos fuit factus: partim ad calum-
niam, qua Combabus fuit impugnatus apud eundem
Seleucum, ac si Stratonices manifestarius adulter esset.
Utramque noster fuse exponit in libello de Dea Syria:
illam *Plutarchus* in vita Demetrii Poliorcetae: quam
breviter item noster attigit in Icaromenippo: Σελεύκῳ
δὲ Ἀντίοχον ἰδὼν Στρατονίκην διανύουσαν λαβὼν τῇ μητρὶ.
Seleuci autem filium Antiochum videbam clam Strato-
nica noverca inveniensem. Ex hac historia effectum ha-
bes narratiunculam apud *Aristaenetum* lib. I. epist.
xiii. Reposui autem, ejecta uxoris voce, nomen
propriū, in quo ad historiam respicitur, quam ex-
posuimus. Mox legam ἐρωτῆς. Interpres non nimis
bene vertit. J. T.

du S. In editis male etiam legebatur παραχωρήσας. J. F. R.
§ Eis αὐτὸ γεγονώς —] C. D. male πρὸς αὐτῷ γ. τῷ θανά-
τῳ διὰ τὴν πρός. M. du S.
¶ Ἐρασιφράτης] Omissum erat in editis: addidit
M. du S.

Ibid. Στρατονίκη] Adversantur haec fidei historiae;
nemo enim vel tantillum Antiochi amorem subodora-
tus erat; quem ars Herasistrati sola detexit: sed & ali-
bi noster in eundem incidit errorem. V. *Icar.* c. 15.
M. du S.

78. Ἀηδῆς] Mf. Ox. uti conjecerat *Tollins*. In re-
liquis ἀηδῆς. M. du S.

Ἀηδῆς] Cl. *Jens.* ad *Hermot.* sub init. vulgatam
contra *Toll.* defendit, & potest mihi etiam ea ratione
defendi, quod εἶχε intelligi queat, vel aliud verbum,
quale Cl. *Gesner.* addit. Verum quando Cod. bonae
notae habemus conjecturae *Tollinae* faventem, &
melius procedit oratio, id recepi. J. F. R.

79. Ἐρωτική] Ἐρωτική.

81. Μὰ Δί'] *Th. Mag.* v. Mὰ haec adferens observat
rarisime adfirmare τὸ μὰ. Sed vid. supra ad *Icarom.*
c. 14. notata. J. F. R.

82. Φιλόξενον] Nobilis poëta Lyricus, qui cum
Dionysii tyranni carmina liberius damnaret, ab eo in
Laturias detrusus est: unde Tarentum aufugiens Dio-
nylio revocanti epistolam misit una litera O, id est u,
no.

dentiam. Alter autem audiens, oestro statim in aure percussus, incenditur, ut facile est ad intelligendum, & averfatur amicum, non expectata accurata demonstratione.

15. Talia enim omnino excogitantque & dicunt, quibus maxime norunt ad iram provocari audientem. Cumque sciant, ubi quisque vulnere maxime sit opportunus, eo collineant, & feriunt: adeo ut praesentis ira turbatus, non amplius veritati inquirendae vacet; sed etiam si causam dicere velit aliquis, non admittat, qui nec opinata auditione, tanquam vera, jam ante occupatus sit.

16. Efficacissimum enim profecto genus

ἀκούς, εὐθὺς μῶσι πάλιν τῷ ὄντι τυ-
πείς, ἀφ' ἑκείνου ὡς τὸ εἶδος, καὶ ἀπέ-
τραπῇ τὸ φίλον, ὅς τοι μείνας τὸ ἀκρίβη
90 λέγει.

Ὅπως γὰρ τὰ τοιαῦτα ὁπνοῦσι καὶ λέ-
γουσι, ἀ μάλιστα ἴσασιν ἐς ὀργὴν δυνάμενα
προκαλέσασθαι τὸ ἀκροώμενον καὶ ἐνθα τῷ
τὸς ὅτιν' ἕκαστος ἐπιτάμει, ἐπ' ἐκεί-
95 νο τοξεύουσι, καὶ ἀκοιτίζουσι ἐς αὐτό,
ὥστε τῇ παραντίκῃ ὀργῇ τετραγμδύον,
μηκέτι χολὴν ἄγειν τῇ ἐξέτάσει τὴν ἀληθείας.
ἀλλὰ καὶ δέλη τις ἀπολογεῖσθαι, μὴ
προσέειπεν τῷ ὁδοδῶν τὸ ἀκροάσεως, ὡς
1^h ἀληθεῖ προκατελήμμενον.

Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὅτι τὸ εἶδος τὸ δια-
βο-

e Τρωτός] Ex emendatione Toll. quam recepit etiam A. Πρωτός Edd. vulgo male. f' Εκείνο] Recte sic Ed. Toll. & A. Εὐθὺς male cett. g Αὐτό] Bene sic Pell. Αὐτόν Edd. male, ne Tolliana quidem excepta. h Ἀλη-
95] Ἀληθὲς Fl. ἀληθεία Toll. i Ὅ] Omittit B. Ὅπως vult Jensf.

2. Ἀνυσιμώτατον] Δυνάμειον ἀνῆσαι. G.

notatam. plura Suidas. Meminit & Plutarchus de fortuna Alexandri, Orat. II. in initio. J. T.

Ibid. Καὶ ἀμύττω] Hinc, interpres. Rectius, im-
modulata, ut Horatius in Arte:

Non quivis videt immodulata poemata iudex.

J. T.

84. Ὁ φίλος ἀφ' ἑκείνου] Hæc ad Lucianum ipsum spectare videntur impietatis accusatum. M. V. La Croz.

86. Ὁ δὲ ἀκούσας] Verte: quo ille, sc. amicus, au-
dito, statim velut oestro percitis auribus, uti par est, in-
flammat, & moram accurata inquisitionis non ferens,
averfatur amicum, repellitque. Plane enim istiusmodi
mendacia confingunt, quæ maxime norunt audientis
animum ad iram posse provocari. J. T.

93. Καὶ ἐνθα τρωτός ἐστιν] Sic Alexander Parmenionis
auctoritatem moleste ferens, a Cratere in Philotam,
invidiosa illius & suspiciosa commemoratione accen-
ditur: Curtius l. VI. cap. 8. Sic Nero a Capitone Cos-
sutiano in Thraseam inflammatus, quod non adfui-
set in Poppeæ Sabinæ consecratione, quam Nero præ
ceteris dilexerat: Tacitus lib. XVI. cap. 22. Sic apud
Phædrum libertus ille,

Adjecit id, quod sentiebat maximo
Doliturum amanti.

Ceterum exemplorum ὅσα κόνις. Benedictus male leg-
git πρῶτος, pro τρωτός, veritque & qua parte præ-
stat. nos emendavimus & contextum, & interpreta-
Tom. III.

tionem, vertentes, & qua quisque parte maxime vul-
neri patet. J. T.

Ibid. Τρωτός] Certa est Tollii hæc emendatio. Quid
enim est, quod ante eum in omnibus Impr. & O.
Mf. legebatur πρῶτος? M. du S.

94. Ἐπ' ἐκείνον] Ἐπ' ἐκείνο Interpres legisse videtur.
F. G.

95. Ἐς αὐτόν] Glossæma videtur. F. G.

97. Μηκέτι χολὴν ἄγειν] Verterim: indaganda, seu
perscrutanda, veritati non modo non vacet: verum et-
iam, si quis objectum crimis diluere voluerit, non ad-
mittat defensionem, insolentia audita criminationis,
tamquam veritate præoccupatus. J. T.

99. Ὡς ἀληθεῖ] Nisi ἀληθεῖ hic neutro genere accipi-
tur pro substantivo, legendum hic vel ἀληθεία, quod
malim; vel ἀληθούς, ut ad ἀκροάσεως referatur. J. T.

1. Ἀληθεῖ] Nescio quid Tollius hæsitavit; ἀληθεῖ
enim certe neutrum est, & sanum, ac de mutatione
ne cogitandum quidem. Vid. paullo supra notam
Jensf.

2. Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὅτι] Atticifmus, pro ἀνυσιμώ-
τατον γὰρ ἐστίν. Sic Homer. Iliad. O. v. 306.

Μήκων δὲ ὡς ἐτέρωσε κάρη βάλεν, ἢ τ' ἐν κήρῳ
Καρπῶ βριθιμένη, νοτίγσι τε εἰαρινήσιν.

Pro βριθιται. Pro ὁπότε malim, ὡς ποτε. J. T.

Ἀνυσιμώτατον γὰρ ὅτι τὸ εἶδος τὸ ἀφ' ἑκείνου
τὸ ἀκούοντος ἐπιθυμίας, ὅποτε ἐστὶ τὸ Πτολεμαῖον τῷ
Διονύσῳ ἐπικληθέντι, ἐγὼντο τις, &c.] Pessime, nisi ve-
T he-

βολῆς, ^a τὸ ὑπεραντίον τῷ ἀκρόντῳ ἐπιθυμίας, ^b ὅποτε καὶ πρὸς Πτολεμαίῳ τῷ Διονύσιῳ ἐπικληθέντι, ἐγένετό τις, ὃς δίδεσσε τῷ Πλάτωνικῷ Δημήτριον, ὅτι ὕδωρ τε πίνει, καὶ μόνον τῶν ἄλλων γυναικεία ὄσκη ἐνεδύσατο ἐν τοῖς Διονυσίοις. καὶ εἰ γε μὴ κληθεὶς ἔωθεν ἐπινέ τε πάντων ἀρώντων,

calumniae, quod contrarium est audientis cupiditati: cum etiam apud Ptolemaeum sillum qui Dionysus appellatus est, fuerit, qui deferret Platonicum Demetrium, quod aquam biberet, & solus muliebre vestem non indueret Dionysiis. Et nisi ille vocatus postridie bibisset in conspectu omnium, &

^a Τὸ ὑπεραντίον] Τῷ ὑπεραντίῳ B. ^b ὅποτε] Ὡς ποῖ vult Toll. Sed nil mut. Edd. nec B. ^c Κληθεὶς] Recte BC. Fl. Fr. P. &c. Κληθεὶς male J. cum V2.

vehementer me animus fallit, haec sese habent. Luxata est plane oratio, & male conjuncta, quae omnino est dividenda. Primo pro ὃν τὸ, scripsisse Lucianum existimo ὄντως. Dein post ἐπιθυμίας ponenda τελεία συγκύνη, nec aliter video fecisse Florentinos; recte. Quae sequitur, est nova historia. Primum horum verborum membrum pertinet ad superius memorata, quemadmodum nimirum quis apud muliebriter pium accusatus, licet falsissime, impietatis, nullius veniae, immo ne defensionis quidem locum obtinere queat. *Revera enim* (addit Lucianus pro causa) *haec est efficacissima calumniae species, quae alienum quid ab animi affectione audientis contineat. Quin etiam cum apud Ptolemaeum, &c.*

Ἀντισυμμάστον γὰρ] Facile probaverim emendationem doctissimi Jensei. Sed in eo aliter mihi videtur, quod illud ὅποτε καὶ πρὸς Πτολεμαίῳ κ. τ. λ. sejungit a praecedentibus, & interpretatur, *Quin etiam cum apud Ptolemaeum.* Immo, quod ipsa etiam relativa particula ὅποτε indicat, artissime ista connexa sunt. Exemplum subjicitur illius observationis, quod dixerat τὸ παράδοξον τῇ ἀκρόασι καὶ movere beatulos illos, τὸ ὑπεραντίον τῷ ἐπιθυμίας. Nempe quod vehementer optant homines, illud facile credunt, V. G. amari se: ut cum semel adversantis huic persuasioni suspicionis, paradoxae initio, scintilla in animum incidit; sicut ardent toti, a zelotypia in furorem ruunt. Sic Ptolemaei ἐπιθυμία est, Bacchum videri: hinc facile credit, bacchaturus in suam gratiam suos amicos. Παράδοξον est, Demetrium huic cupiditati regis adversari, in ea re, quam cordi adeo regi esse norit. Sed cum illud παράδοξον, illud ὑπεραντίον τῇ ἐπιθυμίας, semel percussit aliqua fidei specie animum: actum est, perivit Demetrius, nisi praesentis & extemporali remedio sibi succurrat. Huc etiam alterum de Alexandro & Hephaestione exemplum convenit.

Ibid. τὸ εἶδος] Impressi omnes ὃν τὸ εἶδος. Cl. Jensei ὄντως scribendum putat; deinde post ἐπιθυμίας ponendam τελείαν συγκύνη. Ox. Cod. ὃν non agnoscit, recte.

Ibid. ὅτι] Solanus ὃν dclerat: ego certe non intruderem, si & in cett. abesset. At nondum rejicio, cum probabile non sit Librarios id quod difficilior est tam diligenter ingessisse; nam neque insolitus est Atticismus, sive πλεονάζων putes, sive participium pro ὅτι positum accipias; (cujus exempla satis dedimus

alibi) adde Herodian. III. 12. a. αὐτὸς δὲ ἐκδύσας ἐν βασιλείᾳ. Sed vel magis abundat verbum εἰμι ibid. V. 8. 8. ὃν ἐν αὐτῇ ἐκδύσας, quod Stroph. expungendum censet, vel mutand. in ὃν. At forsitan eodem modo hic in Luciano abundat ὃν atque infra Pseudol. c. 6. ἡ ἀναισχυντία ὅσα, quod ibi expositum vide; aliaque etiam de abundante verbo αὐτῇ addita. Conf. mox c. 20. ἐστὶ—ἀδελφὴ τις ὅσα. J. F. R.

4. Πτολεμαίῳ] Δ. Νίῳ v. not. Toll. & Herodian. I. qui Antigoni etiam meminit Bacchum imitantis. Adde de hoc cognomento Spanh. 435. qui ex Euseb. Chron. confirmat. 61. 73. 194. Diserte apud Clem. Alex. IV. Ptolemaeorum dicitur, p. 22. A. ubi plures memorantur Reges decorum nomina usurpantes. At neque quartus neque undecimus, sed decimus erat. Vid. Tabulam Chronol. Cl. Humphr. Prideaux. Idem enim est cum *Aulere*, cui successit Cleopatra Regum Aegypti ultima, primo tamen una cum Fratre regnans. Nisi forte hic Διονύσιος Νίῳ ideo Νίῳ dicatur, quia jam ante cum alius, nempe quartus ille, Διονύσιος dictus fuerit, qua de re nunc inquirere non vacat. Certe uterque Bacchi nomine non indignus, si id nominis non ab Ethnicis Bacchum ut nomen contentibus, sed a nobis esset inditum, qui execramur.

M. du S. 5. Τῷ Διονύσιῳ ἐπικληθέντι] Qui undecimus fuit Ptolemaeorum.

J. T. 6. Τὸν Πλάτωνικόν Δημήτριον] Cujus & Antoninus Imp. meminit lib. VIII. cap. 22. adeatur Jonsius in Histor. Philosophica.

J. T. *Ibid.* Πλάτ. Δημήτρ.] Quis ille Platonicus Demetrius, de quo nihil Diogenes? Adi *Tollium*.

M. du S. 7. Γυναικεία] De eo more multa apud *Enripidem* in Bacchis p. 545. & seq.

M. du S. 9. Ἐωθεν ἵππῳ] Quo nihil viro gravi turpius, nisi cum res poscit, aut jubet valetudo: antiquis autem tam rarum & inusitatum, ut etiam Apostolos illud diei tempus ab ebrietatis potuerit suspitione vindicare. Res igitur erat extremæ luxuriæ, quam & feminae adamabant nequiores. *Apulejus* lib. IX. *Quanto me felicior Daphne vicina, qua mero & prandio matutina saucia cum suis adulteris voluptatur.* Idem eodem libro: *matutino mero, & continuo stupro corpus emanciparat.*

J. T. 10. Ταρσινίδιον] *Pollux* lib. VII. cap. 17. καὶ μὴ τὸ γε ταρσινίδιον ἀλλὰ φησὶ ἐστὶν ἰσθμὸς, ἀπομασσομένη ἀπὸ τῆς Ταρσ-

& Tarantula indutus falkset cum cym-
balis; perierat homo, qui non delectaretur
vita regis, sed aemulatione quadam ductus
sententiis, vitae, luxuriae, Ptolemaei con-
tradiceret.

17. Apud Alexandrum vero maximum
omnium crimen dictum esset, si quis neque

102^h λαβὼν ^d παρανιδιον, ἐκυβάλισέ ^e τε
ἐν προσωρχήσῳ, σπολάλῃ ^f ἄν, ὡς ἐχ-
ιδόμην ^g τῷ βίῳ τῆ βασιλέως, ἀλλ' ἀν-
τισοφίης ^h ἄν, καὶ ἀντίτεχνον ⁱ τὸ Πτολε-
μαίᾳ τρυφῆς.

5 Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ, μεγίστη ^f τότε
ἂν ἀπασῶν ἀφελὴ λέγοιτο, εἰ ἐλατό τις
μὴ

^d Ταραντιδίου] Ταραντιδίου male B. e Ts] Omittit B. f Τότε ἀν ἀπ.] Πετὶ πασῶν ἀν B. "Αν πετὶ ἀπ.
Fl. Vulgatum tenent cett.

10. Ταραντιδίου] Θέρμερον λατὼν ἔ διαφανὲς ἱμάτιοι εἰ πάντως πορφυροῦν. V.

Ταραντιδίου χρίσις ἔ τρυφῆς. Est autem pellucida vestis,
Tarantinidion, ita a Tarentinorum usu luxurique appel-
lata. Helychius: Ταραντιδίου, five, ut alii legunt, τα-
ραντιδίου, ἱμάτιον γυναικείον λατὼν, κρύσταλλον ἔχον ἐν
τῇ ἐνὸς μέρους. Ταραντιδίου, vestimentum muliebri
tenue, fimbrias, seu villos habens ab una parte. Uteban-
tur eo plerumque meretrices. Lucian. in Dial. Meretr.
VII. Οὐκ αἰσχύνη μόνη ἔ ἱματίων σὺν ἡλλόδοις, ἐχ ὅμοιον,
ἡ ταραντιδίου ἔχουσα. Apud Pollucem cap. XIII. lib.
VII. fragmentum est veteris poetæ, Παρθένον δ' εἶναι
δοκῆ, φορὴν κροσσῶντος, καὶ γυναικείαν σελήν. Virgo esse
videtur, gerens fimbriatas vestes, ἡ muliebrem stolam.
Muliebri autem veste Bacchus amiciebatur. Vide Se-
necam. Et Tragœdi, omnesque Dionysiacy artifices,
quorum nota Syrmatia. Apud eundem Pollucem, Λα-
δὼν χιτὼν τῆ βασιλέως, διονυσιακὸς, ποδῶν. Et apud
Helych. βασιλέως χιτῶν, ἔς ἐφόρον αἱ ὁράσιαι βάρυται.
Hinc & Bacchus βασιλέως dictus. Commentator ve-
tus Horat. l. I. Od. XVIII. Bassareus dictus est liber
pater a genere vestis Baccharum: unde ἡ Baccha Bas-
sarides dicta Pers. Bassaris ἡ Lynceus. Bassaris enim ge-
nus vestis est, ad pedes usque demissa, dicta a Bassara,
loco Lydia, ubi sit. Ubi Bassara pro Bassaris legen-
dum videtur. Verum Etymologici auctor & in ety-
mologia, & in ipsa nominis denotatione variat.
Quamquam etiam Bassaris apud Persii Scholiasten in-
veni, ad Sat. I. v. 101. Bassarides, inquit, Baccha.
Quibusdam videtur a genere vestis, qua Liber pater
utitur, demissa ad talos, quam Thracas Bassarin. Qui-
dam a vulpibus, quarum pellibus Baccha succingeban-
tur. Vulpes Thracas Bassares dicunt. J. T.

Ibid. Ἐκυβάλισι τῇ Cymbala namque cum salta-
tione jungebantur in Deorum effeminato cultu: præ-
sertim in festis Bacchi, Herculis, & Matris Deum
Cybeles. Justinus de Ptolemæo Philopatore, lib. XXX.
adduntur instrumenta luxuria, tympana ἡ crepundia;
five, ut alii malunt, crepitacula. Ubi tamen τὸ cre-
pundia ab interprete esse censuerim. Nam de eodem
loquens Plutarch. tympani tantum meminit. Sed, uti
dixi, & cymbala in ejusmodi festis solemnia fuere.
Apulejus de Gallis Cybeles, lib. VIII. Miles. Qui per
plateas ἡ oppida cymbalis ἡ crotalis personantes,
Deamque Syriam circumferentes mendicare compellunt.

Lucretius lib. III.

Tympana tenta tonant palmis, ἡ cymbala circum
Concava, raucifonoque minantur cornua cantu.
Et Phrygio stimulat numero cava tibia mentis.

Erant autem ea vel ex ære, vel e buxo, quæ mutuo
collisum non ingratum sonum edebant. Ausonius in
Epist. ad Paulinum XXV.

Cymbala dant flictu sonitum: dant pulpita saltu
Ista pedum: tentis reboant cava tympana tergis.

Propert. lib. III. el. XVI. ad Bacchum:

Levis odorato cervix manabit olivo,
Et series nudos veste fluente pedes.
Mollia Dirca pulfabunt tympana Theba;
Capripedes calamo Panes hiantes canent.
Vertice iurrigero juxta Dea magna Cybelle
Fundet ad Idaos cymbala rauca choros.

Anthol. lib. IV. de Herc. & Baccho:

Ἀμφὸς δὲ σῆλαι σωτήριοντες εἰκελα δ' ὅπλα
Νεβρός, λιοντὴ, κύμβαλα δὲ, πλαταγῆ.
Sudorumque pares meta, paria arma: leonis
Εκκυβία, hinnuleus, cymbala cum strepitu.

Eleganter ad rem Tertullian. de Pallio: At quin alius
ἡ sericatus ἡ crepidam aratus incessit, ἡ ut digne
quidem Bacchantibus indumentis aliquid subintraret,
cymbalo incessit. J. T.

12. Ἀντισοφίης] Exprobrator. Lactant. lib. V. cap.
6. Et quoniam mores ac vitia regis imitari genus obse-
quii judicatur, abjecerunt omnes pietatem; ne expro-
brare regi scelus viderentur, si aliter viverent. Vid.
Tacit. XVI. 22. Et Lactant. l. V. cap. 9. p. 482. Jocr.
p. 10. J. T.

15. Παρὰ δὲ Ἀλεξάνδρῳ] Malim ita vertere: Ita ἡ
apud Alexandrum haec omnium maxime valebat calu-
mnia, si quis neque colere ut Deum, neque adorare
velle Hephæstionem deferebatur. J. T.

μὴ σέβειν, μηδὲ προσκυνεῖν τὸ Ἡφαιστῖον.
ἐπεὶ γὰρ ἀπέθανεν Ἡφαιστῖον, ἡ δὲ τῷ
ἔρωτι Ἀλέξανδρον ἐβλήθη προσδεῖναι
καὶ τούτῳ τῇ λοιπῇ μεγαλουργία, καὶ θεὸν
χειροτονῆσαι τὸ τέλεον. εὐθὺς ἔν νεῶς
τε ἀνέστησαν αἱ πόλεις, καὶ τεμερὴ καθι-
δρῦετο, καὶ βαμοὶ, καὶ θυσίαι, καὶ ἑορταὶ τῷ
καὶ τῷ θεῷ ἐπέτελλοντο, καὶ ὁ μέγιστος
ὄρχησθαι ἦν ἅπασιν, Ἡφαιστῖον. εἰ δέ τις
ἢ μειδιάσειε πρὸς τὰ γινόμενα, ἢ μὴ
φαίνοιτο πᾶν εὐσεβῶν, θάνατον ἐπέκειντο
ἢ ζημία. ὑπολαμβάνοντες δὲ οἱ κόλακες τὴν
μειρακιώδη ταύτην τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπιθυ-
μίαν, προσεζέκαιον εὐθὺς, καὶ ἀνεζωπύ-
ρην, ὀνείραλα διηγόμενοι τῷ Ἡφαιστῖον,
ἐπιφανείας τινὰς, καὶ ἰάμαλα προσάπλοιντες
αὐτῷ, καὶ μαντείας ἐπιφημίζοντες. καὶ τέ-

colendum sibi neque adorandum sumfisset
Hephaestionem. Cum enim decessisset He-
phaestion, prae amore illius Alexander re-
liquae suae hoc etiam adstruere magnificen-
tiae voluit, & Deum suo suffragio facere
defunctum. Statim ergo & templa excitare
urbes, & loca consecrari & arae, atque sa-
crificia, festique dies novo Deo parari,
sanctissimumque omnibus iusjurandum esse
Hephaestion. Si quis vero subrideret ad ista,
aut non satis religiosus esse videretur; mor-
tis illi poena erat proposita. Excipientes
porro puerilem hanc Alexandri cupiditatem
adulatores, magis statim eam incenderunt,
excitaruntque, qui immissa sibi ab He-
phaestione infomnia narrarent, praesentiam-
que sibi illius oblatam, & sanationes quas-
dam illi tribuerent, vulgarentque edita ab
illo oracula. Tandem sacrificarunt velut Af-

a Ἀνέστησαν] Ἀνήστασαν marg. A1. b Ὀρχησθαι ἦν ἅπασιν] Ἀπασιν ἦν ὁ ὄρχησθαι B. c Προσεζέκαιον] Ἐζέκαιον male B.

28. Ὑπολαμβάνοντες] Ἀντὶ τῷ *πρὸς λαμβάνοντες. V.
29. Τὴν Ἀλεξάνδρῳ ἐπιθυμίαν προσεζέκαιον] Ὡς ὁ Μά-
γιστρος + Συλοκάκας + λέγεται Λίβια τὴν βασιλείαν ὅτι ἐξ-

βάκχους περὶ Θεοφάνους πολεῖται ταρατῶν διὰ τὸν ἐνὸς πνεύματος,
ἡ ἀπὸ καὶ ἀπὸ, ἡ αὐτὸν εὐδοκίμοι ψευδὲς V.

* Προλαμβάνοντες] Recepi ex C. Προλαμῶ — V.
+ Συλοκάκας] C. D. male Συλοκάκας λ. ὅντα τ. β. δὲ καὶ δὲ
χιν. M. du S.
+ Magistri fuit summa dignitas in aula Constantinopolita-
na, de qua vide Meursium in Lexico Graeco barbaro. Quis
autem hic Leo intelligatur, Thrax, Isauricus, vel Coprony-

mi filius, quarent quibus per otium licebit. Inter ea hinc li-
quet, Scholiastra nostrum saltem ante 1229. annos non vi-
xisse, quandoquidem tum regnare coepit Leo Thrax. J. Cler.
§ Ἀπὸ καὶ ἀπὸ] Exc. G. ἀπὸ καὶ ἀπὸ. Barbare. Sed tamen
genuinam puto esse scripturam. In C. ἀπὸ καὶ ἀπὸ, ut in V.
M. du S.

19. Ἐβλήθη προσδεῖναι τὸ τούτῳ τῇ λοιπῇ μεγαλουργία]
Praecessit Melanchthon in vertendo ad reliquam fune-
ris magnificentiam additum voluit. Et sequitur prom-
pte Benedictus verba haec ipsa sic exprimens, quod
miror ab aliis, qui hunc dialogum & versionem ejus
tam accurate exegerunt, pro bono acceptum, quum
nulla prorsus in Graecis fiat mentio illius funeris. Quin
etiam μεγαλουργία non patitur, ut de impensa pecu-
niaria intelligatur, Graecis ad eam exprimendam alia
voce utentibus. Immo nec consideratio magnificen-
tiae funeris potest hic locum habere. Majora deside-
rantur, quae habebis, si recte veritas mecum ad reli-
quam rerum suarum magnitudinem addi voluit, ut &
Deum crearet eum, qui erat mortuus. Inter alia in-
gentia acta sua referri voluit, ipsum ex mortuo fecit
Deum. J. G.

20. Καὶ θεὸν χειροτονῆσαι] Pluribus haec Arrianus,
Curtius, Plutarchus in vita Alex. M. J. T.

24. Καὶ ὁ μέγιστος ὄρχησθαι] De Caligula Suetonius re-
fert, eum inter cetera amoris erga Drusillam docu-
menta nunquam deinceps nisi per personam Drusilla de-

jerass. Idem in morte Julii Caesaris narrat, contro-
versas quasdam a plebe interposito per Caesarem iureju-
rando distractas: & Claudium Imp. iusjurandum sibi
neque sanctius, neque crebrius instituisse, quam per Au-
gustum: quin & violata perjurio numina ista gravius
vindicata, quam si quis per ipsum Jovis numen, aut
majorum gentium Deos pejeraret. Sicut vere dixerit
Tertullianus in Apologetico: Citius denique apud vos
per omnes Deos, quam per unum genium Caesaris peje-
ratur. J. T.

31. Ὀνείραλα] Id enim inter divinitatis signa. Un-
de & aegrotantes, & futura praenosceri cupientes, in
Deum, Aesculapii praecipue, & Serapidis, nec non
Apollinis, sese templa conferebant, per somnium il-
lorum voluntatem, responsive expiscaturi. J. T.

32. Ἐπιφανείας] Illustravit hanc vocem, locumque
Luciani, Vir illustris Ex. Spanhemius in V. Disserta-
tione de re Nummaria: quod opus a me juventuti
nunquam non erit commendatissimum. J. T.

33. Μαντείας] Et oracula ad auctoritatem novo Deo
conciliandam efficit. Aemulatus est in Antinoe Ha-
dria.

Affessori Depulforique malorum Deo. His audiendis delectari Alexander, ac tandem credere, & placere sibi, qui non Dei modo filius esset, sed facere etiam posset Deos. Quot ergo amicis Alexandri putamus eo tempore, male expetiisse Hephæstionis divinitatem? cum deferrentur, ut qui non colerent communem omnium Deum, ejiciendi ea causa, atque benivolentia regis excidentibus.

18. Tum etiam Agathocles Samius qui ordines duxerat apud Alexandrum, & in honore fuerat, parum abfuit quin cum leone concluderetur, delatus nempe, ut qui sepulcrum Hephæstionis præteriens flevisset. Verum succurrisse illi dicitur Perdiccas, dejerans per omnes Deos, ipsumque

λ^α ἔθουον παρέδρω, ὃ ἀλεξιμάκω θεῷ. ὁ δὲ Ἀλέξανδρος ἦδ' ἐτό τε ἀκύν, ὃ τὰ τελευταία ὀπίσκει, καὶ μέγα ἔφρονι, ὡσανεὶ ἐ θεῷ παῖς ὢν μόνον, ἀλλὰ καὶ θεὸς ποιεῖν δυνάμενος. ὃ πόσους τοῖνον οἰόμεθα τὸ Ἀλεξάνδρου φίλων ὡσαύτ' ὃ χαρὸν οὐκ εἶνον σπλαῦσαι τὸ Ἡφαιστίωνος θεϊότητος; ἀφβληθέντας, ὡς ἐ τιμῶσι τὸ κοινὸν ἀπάντων θεῶν, καὶ ἀφ' τῆτο ἐξελαθέντας, καὶ τὸ βασιλέως εὐνοίας ἐκπεσόντας. ὃ τότε καὶ Ἀγαθοκλῆς ὁ Σάμιος ταξιαρχῶν παρ' Ἀλεξάνδρου, καὶ τιμῶμενος παρ' αὐτῷ, μικρῷ δεῖν συγκατείρχθη λέοντι, ἀφβληθεὶς ὅτι δακρύσειε παριῶν τὸ Ἡφαιστίωνος τάφον. ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν λέγεται βοηθῆσαι Περδίκκας, ἐπομοσάμενος πάντων ὃ θεῶν, καὶ κατ' Ἡφαιστίωνος,

d Ἐφρόνι] Εὐφρόνι male P. e Πόσους] Ὅσους B. f Οἰόμεθα] Οἰεῖ B. g Παρὰ] Et sic Fl. cum eett. h Τότε] Ὅτε B. recte, ait Solan. i Τὰ] Sine articulo B.

drianus, quem non secus ipse, ac Hephæstionem Alexander, dilexerat. *Spartianus* in ejus vita: *Et Græci quidem volente Hadriano eum consecraverunt, oracula per eum dari afferentes, quæ Hadrianus ipse composuisse jactatur.* J. T.

34. Παρίδης] *Servius* in VII. *Æneid.* *Revera Virbius est numen conjunctum Diana, ut matri Deum Attis, Minerva Erichthonius, Veneri Adonis.* Id est πάριδης. Παρίδης etiam συνθροῦσι dicti, teste *Hesychio*, quamquam viri docti τοὺς παρίδης τοῖς συνθρόοις inferiores existimant, & dignatione. quin & *Gallus* sese apud nostrum in dialogo sui nominis πάριδον Ἐρωῶ jactat. J. T.

Παρίδης] *Ælianus* de *Demade* V. 12. ἐψηφίσαντο θεῶν τὸ Ἀλέξανδρον τρισκαίδεκατον, id est πάριδον τὸ δώδεκα θεῶν. Συνθρόους etiam vocabant; *Salmasius*. Unicuique Deorum suos tribuebant παρίδης. Matri Deum *Idæos Dactylos, Æsculapio Ὑγίαι, Ἰασὼ & Τελεσφόρῳ.* Et sic aliis alios affeßores. M. du S.

Παρίδης ὁ ἀλεξιμάκω] Παρίδης hic esse præsentem auxilio, & tanquam assidentem mortalibus ægris Deum vel Heroem, recte monuit *Vir doctus Ger. d'Arnaud* de Diis παρίδης c. 27. cujus observatis adjiciendum, quod *Salmasius* docuit *Exerc. Phin.* p. 248, b. B. ex *Justinino M. & Eusebio*, jungi etiam solere παρίδης & ἐπομοσάμενος διμῖνος. Ἐπιφάνειαν etiam de somniis dici, ibidem monet *vir summus.* Verum de hac quidem omnia jam laudatus *Tollio, Spanhem.* diff. 7. divini operis p. 425. seq. J. M. G.

Ἰβιδι. Ἀλεξιμάκω] Quod Herculi, quem æmulabatur

Alexander, cognomen datum in Deorum numerum cooptato. Fuit item Apollinis cognomen, de quo videndus *Pausanias* in Atticis, pag. vi. J. T.

36. Ἐπίσκει] *Juvenal.* Sat. IV.

— Quid apertius? Et tamen illi Surgebant crista. Nihil est, quod credere de se Non possit, cum laudatur dis æqua potestas.

41. Τὸν κοινὸν ἀπάντων θεῶν] Erant enim & peculiares vel populis, vel familiis, seu gentibus Dii; *Anton.* in *Cæsaribus*:

Æneidum generis qui sextus & ultimus heres, Polluit, & clausit Julia sacra Nero.

Inprimis heroes in Deum numerum relati; ut populo Romano *Quirinus*. Ceterum, qui plura Deorum nomina desiderat, uni tantum culta vel cognita populo, legat cap. XXIV. *Apologetici Tertulliani*, & lib. IV. *Augustini* de *Civitate Dei*, cap. 8. & passim. *Sermon.* VIII. *Theodoreti* ad infideles Græcos, &c. J. T.

44. Ταξιαρχῶν] Verte; *Ordinum ductor, quique magno apud Alexandrum in honore erat.* J. T.

46. Συγκατείρχθη λέοντι] Alludit ad historiam *Lysimachi*, quem Alexander *Leoni* objecerat. J. T.

49. Ἐπομοσάμενος] Eodem ferme dolo, quo *Julius Proculus* usus, interfecto, seu discripto a *Patribus Romulo*, quo desiderium plebis leniret. *Ad Livium* lib. I. & *Florum*, cap. 1. J. T.

19. ὅτι δὴ κυνηγετῶντι οἱ, Φανέντα ἐναργῆ τ' ἑὸν ἐπισκῆψαι εἰπεῖν Ἀλεξάνδρῳ, Φείσατο Ἀγαθοκλῆς. ὃ γὰρ ὡς ἀπιστῶντα, εἰδὲ ὡς ὅτι νεκρῶ δακρύσαι, ἀλλὰ τ' πάλαι συνηθείας^a μνημονεύοντα.

Ἡ γὰρ κολακεία καὶ ἡ ἀμβολὴ τότε μάλιστα χώραν ἔαχε πρὸς τὸ Ἀλεξάνδρῳ πᾶσι συντιθεμένη. καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ οὐκ ὅτι τὰ ὑψηλὰ, καὶ σπύρχημενα, καὶ ἀσφαλῆ τῇ τείχεσσι προσίσσιν οἱ πολέμοιοι, ἀλλ' ἐν ἡ ἀφύλακτόν τι μέρος ἢ σαθρόν^c αἰσθάνει, ἢ ταπεινόν, ὅτι τῷτο πάσῃ δυνάμει χωρεῖσιν, ὡς ῥᾶτα παρεισδύναι καὶ εἰλεῖν δυνάμενοι· ἔτω καὶ οἱ ἀμβάλλοντες, ὅ, τι ἀν' ἀσθενὲς ἴδωσι τ' ψυχῆς, καὶ ὑπόσαθρον, καὶ εὐεπίβατον, τῷτο προσβάλλουσι, καὶ προσάγουσι τὰς μηχανάς· καὶ τέλει ἐκπολιορκῶσι, μηδὲν ἀντίσαςομένης, καὶ μὴδ' ἔφοδον^e αἰσθομένης. εἴτ' ἐπειδὴν ἐντὸς ἀπαξ τειχῶν γένωνται, πυρπολοῦσι πάντα, καὶ καίουσι, καὶ σφάττουσι,

adeo Hephæstionem, venanti sibi apparuisse manifestum Deum, ac jussisse dicere Alexandro, parceret Agathocli; neque enim quod fidem non haberet, vel tanquam de mortuo, sed veteris consuetudinis memoria, flevisse.

19. Adulatio igitur atque calumnia tum maxime locum invenere apud Alexandrum, cum ad illius se affectionem animi componerent. Quemadmodum enim in obsidione non ad excelsa, & prærupta, & tuta murorum accedunt hostes, sed si qua incultoditam partem aliquam corruptamve animadvertunt, aut humilem; hanc viribus omnibus invadunt, ubi nempe facillime subire, & capere urbem possint: sic delatores quamcumque imbecillam viderint animi, virtiofamque partem, & superatu facilem, hanc oppugnant, huic machinas adhibent, & expugnant denique, cum objiciat se nemo, quin oppugnationem neque sentiat. Deinde cum semel sunt intra moenia, igne vastant omnia, urunt, caeduntque & abigunt,

^a Μνημονεύοντα] Μνημονεύοντα B. & Fl. ^b Ἐν] Etiam adest in Fl. ^c Αἰσθάνεται] Αἰσθάνεται B. ^d Μὴδ' Edd. vett. ut semper. ^e Αἰσθομένης] Et sic Fl. B1. P. &c. An αἰσθασιμένης; adscriptit Solan.

51. Ὅτι δὴ] Legebam initio, ὅτι ἰδὴ. verum τὸ ὅτι eleganter facpe παραλείπει. ^f T.

58. Καθάπερ γὰρ ἐν πολιορκίᾳ] Eadem in Halieuticis similitudine ulius est Orpianus lib. V.

Ὡς δὲ ὅτι δυσμενῶν βριμὲς λόχοι ἀντιβίοισι Λαβροῖς ἐμπελάσῃ μισατῶν ἐπὶ νύκτα δοκῶσας, Εὐδοκίᾳς δὲ κίχης φυλακτῆρας πρὸ πυλάων Ἀριῶν ἐμνημόνουν, ἐν πλῆξας δὲ ἐδάμνασεν. Ἐνθα ἔπειτα ἀκρῶν τε πόλιν, καὶ τύρσιν ἐπ' αὐτὴν Θαρσαλῖοι σπεύδουσι, πρὸς βέλτε, ἅς αὐτῶν, Δαλὸν εὐδμήτων μεγάρων αἰσθῆρα φέροντες Ὡς τότε &c.
Ac veluti insidia media sub nocte propinquant Hostibus occulto, & curis formisque solutas Excubias arcis nacta sub Marte quieto, Cadunt; & sternunt custodum corpora passim: Hinc prope vadunt summa ad vestigia muri, Audacesque locant flammam in arce micantes, Urbis casura signum, torremque ferentes, Qui sit robustus jam pressa malleus arcis: Sic tunc &c.

Ut & Apulejus ex parte lib. V. Metam. Tunc nocte jam portis patentibus nudatum sororis animum facinoro-

se mulieres, omittis testa machina latibulis, destrictis gladiis fraudum simplicis puella paventes cogitationes invadunt. ^f T.

61. Ἀλλ' οὐ γὰρ] Non satis placere mihi fateor hoc οὐ γὰρ. Possis quidem intelligere χώραν sed usum formulæ hujus desidero: ac malim legi ἀλλ' ἵνα, vel, quod magis probō, ἢ ἀν vel εἰς πη, quod forte omnium proxime ad scripturam receptam accedit, ἀφύλακτόν τι μέρος καὶ τ. λ. & sic interpretatus sum. ^f M. G.

65. Ὅτι ἀν' ἀσθενὲς] Themistius Orat. III. Καὶ ὅπως ἀν' αἰσθῆται αὐτὴν ὑπαραγοῦσαν, ἥρμα εἰσοικισαμένη κατὰ σμικρὸν ὑπορύττει & ἐλέγχει τ' ἀφρακτόν τι καὶ ἀσθενή. Qua ubi ad votum succedere sibi conatus suos senserit, perblande irrepens paulatim eum subruit, & scrutatur, qua parte minime munitus, ac minime valens est. ^f T.

67. Καὶ προσάγουσι τὰς μηχανάς] Eique suas machinas admovent. ^f T.

76. Προσλαπάρσας] Non est obscursio, uti reddidit interpres: sed est assiduitas in calumniando; aut si ita mavis, in assentando simul & calumniando, qua quasi obtunditur ille, quem in amicum veterem volunt concitare. ^f T.

78. Συγίτης] Πρόδρομον ὑποκρίσεως vocat Themistius, emissariam simulationis. ^f T.

82. Διατρίβας] Et hic secutus sum Ed. ^f. quod enim

^a πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μετὰς ὑπονοίας
^b ἀκούοντες. οἶδα γὰρ τινὰς ἔτι καὶ ἰδέσθαι
 γαργαλιζομένους τὰ ὦτα ὑπὸ τῆς
^c ἀφροσύνης, ὥστε ^c τὴν πτεροῖς κινώ-
 μένους.

Ἐπειδὴν τοίνυν ὑπὸ τῶν πάντων
 συμμαχούμενοι προσπέσωσι, καὶ κράτος
 αἰρήσιν, οἶμαι, καὶ εἰδὲ διαχερὴς ἢ νίκη γέ-
 νοίσο, μηδὲν ἀντιπαρατασσομένην, μηδὲ
 ἀμυνομένην τὰς προσβολάς. ἀλλὰ τῷ μὲν
 ἀκούοντι ἐκόντι ἑαυτὸν ἐνδιδόντι τῷ
 ἀφροσύνης δὲ ἢ ὁπτιβελὴν ἀγνοῦν-
 τῷ. ὥστε γὰρ ἐν νυκτὶ πόλεως ἀλώσεως,
 καθεύδοντες οἱ ἀφροσύνην φοβούμενοι.

audire, quae clanculum atque ad aurem
 dicuntur, & plena sunt suspicionum. Novi
 enim quosdam, quorum aures non minus
 suaviter titillantur a calumniis, quam si plu-
 mis tangerentur.

22. Cum igitur tantis undique auxiliis
 Inixi ingruunt, vi vincunt, puto, nec dif-
 ficilis victoria fuerit, cum nemo stet in
 contraria acie, nec impetum repellat; sed
 ille qui audit sua se sponte dedat; qui vero
 petitur, ignoret insidias: Velut enim capta
 noctu urbe, dormientes caeduntur quos
 petit delatio.

23. Et

^a Πρὸς τὰς &c.] Sic Edd. omn. & B. Πρὸς τὸ ἑς λεγόμενα καὶ μετὰ vult Solan. ac Gesn. optime. ^b Ἀκούοντες]
 Ἀκούας Ald. 2. ^c Τούτῃ τοῖς B.

in omnibus nostris libris antea fuerit. ε. γ. δ. ο. ἰδέμε-
 θα πάντες λαβρῶς, καὶ πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μετὰς ὑπο-
 νοίας ἀκούοντες. Nullo prorsus sensu. Quid ad id Viri
 docti? quid Tollius? Conatus est quidem emendare;
 eo usque laudem meritus est; sed frigit ejus emen-
 datio. Nostra scribentis mentem ipsam jam liquido
 praefat. Nec ullus jam scrupulus, pauculis tantum
 litteris mutatis, superest. Quod jam Lucianus dicit,
 nemo est, qui non a se dictum, aut scriptum hoc in
 loco credat aut velit, quod certae emendationis si-
 gnum est. Haec autem cum scriberet Lucianus, ob
 oculos hunc Demosthenis l. habuisse videtur, π. 59.
 circa initium p. Ed. Wolf. 473. φύσει πᾶσιν ἀνθρώποις
 ὑπάρχει τὸ μὲν λαοδωριῶν καὶ τὸ κατήγοριον ἀκούειν ἰδέσθαι, τοῖς
 ἐπαινοῦσι δὲ αὐτοῦς ἀχθεῖσθαι. Tacit. Hist. I. 1. Obiretina-
 tio & livor pronis auribus accipiuntur. M. du S.

Ibid. Καὶ πρὸς τὰς λεγομένας] Hunc locum esse cor-
 ruptum ipsa insignis varietas indicat. Ald. 2. sic, ἰδέ-
 μεθα πάντες, λαβρῶς καὶ πρὸς τὰς λαβρῶς λεγομένας καὶ
 μετὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. Hanc lectionem exhibet etiam
 Jo. Caselius, qui separatim hunc libellum dedit Helmi-
 stadii 1594. 4. Vertit autem anno proximo sic: Ne-
 scio enim qui fiat, ut omnes clandestinis sermonibus ca-
 piamur, & avidè arripiamus, quaecumque suspicionum
 plena ab aliis insusurrantur. Melanchthon transtule-
 rat, Nescio enim, qui sit, ut omnes amore sui immodi-
 co admiratio furtim rapiat, & suspicionibus illeget. Be-
 nedictus: Nescio quo pacto gaudeamus omnes clanculum,
 cum plenas suspicionem delationes accipimus. Scilicet cer-
 ti quid negat contextum Graecae orationis. Varietas
 illa orta, nisi fallor, ex quo τὸ ἑς vel τ' ἑς adeo ob-
 scure scriptum, transiit in τὰς. Nempe dedisse pu-
 to, vel ita, vel non multo aliter, Lucianum Οὐ γὰρ
 οἶδ' ὅπως ἰδέμεθα πάντες λαβρῶς καὶ πρὸς τ' ἑς λεγόμενα,
 καὶ μετὰς ὑπονοίας ἀκούοντες. J. M. G.

94. Πρὸς τὰς λεγομένας καὶ μετὰς] Vix mihi tempe-
 ro, quin Solani emendationem in contextum reci-
 piam; ac miror cur ad confirmandam suam senten-
 tiam non addiderit idem occurrere supra c. 2. καὶ παρ'
 ὅλων τὸ διαπικρὸν πρὸς τὸ ἑς αὐτῶν κοινολογούμενον. Cumque
 Cl. Gesnero eadem emendatio in mentem venerit, iste
 consensus magnum veritatis indicium. Proinde igitur
 habet Lector, ac si πρὸς τὸ ἑς λεγόμενα καὶ μετὰς
 edi curassem, quamquam corruptam lectionem propter
 nonnullos retinui, quia in tribus verbis aliquid
 mutandum erat; quod me tamen non moraretur;
 nam cum τὸ ἑς vel τὰς semel transisset in τὰς, quid
 mirum, sequentes Librarios etiam genus adjectivo-
 rum ad id adcommodando corrupisse? J. F. R.

Ibid. Μετὰς ὑπονοίας] Gnome Gr.

Ἵπνοια δεινὸν ἐστὶν ἀνθρώποις κακόν.

Suspicio grave est hominibus malum.

Vide quæ ad cap. 111. P. Syrus:

Ad tristem partem strenua est suspicio.

Ibid. Ἵπνοια] Recte igitur Seneca in iræ devitatio-
 ne monet tollendam ex animo suspicionem & conjectu-
 ram, fallacissima irritamenta; lib. II. de Ira, cap.
 XXIV. Idem lib. III. cap. XXX. Taurum color rubi-
 cundus excitat: ad umbram aspis exsurgit: urfos leo-
 nesque mappa proritat. Omnia, quæ natura fera ac
 rabida sunt, consternantur ad vana. Idem iniquitatis &
 stolidis ingeniis evenit; rerum suspicionem feriuntur. Au-
 senius in epiit. ad Paulinum:

Nec quæ compositis male suada & credula causis
 Concinna verisimilis suspicio culpas.

23. Et quod omnium miserissimum est, hic quidem, rerum omnium ignarus, accedit ad amicum hilarius, ut qui nullius mali sibi sit conscius, & consueta loquiturque ac facit, undique insidiis circumventus miser. Alter vero, si quid generosi pectoris habeat ac liberalitatis, & fiducia, statim erumpit iram, & impetum animi effundit, tandemque admissa defensione intelligit, se frustra contra amicum incitatum fuisse.

24. Si vero minus generosus sit atque humilior, admittit ille quidem, & summis labris arridet; sed idem odit, & clanculum frendit dentibus, &, ut ait poeta, iram te-

Καὶ τὸ πάντων οἰκλισόν, ὃ μὲν οὐκ εἰ-
σοδῶς τὰ γεγεννημένα, προσέρχεται τῷ φίλῳ
Φαίδρος, ἅτε μηδὲν Φαῦλον ἑαυτῷ συνε-
πιτάμεν, καὶ τὰ συνήθη λέγει, καὶ ποιεῖ,
παντὶ τρόπῳ ὁ ἀθλιὸς ἐνηδρευμένῳ. ὁ
δὲ, ἢν μὲν ἔχῃ τι γενναῖον, καὶ ἐλεύθερον, καὶ
σαρρήσιαστικόν, εὐθύς ἑξέρρηξε τὴν ὀργήν,
καὶ τὸ θυμὸν ἐξέχεε, καὶ τέλει, τὴν ἀπολο-
γίαν ἡ προσαισθόμενῳ, ἐγὼ μάτῳ καὶ
τῷ φίλῳ παραξυμένῳ.

Ἦν δὲ ἀγεννέστερος καὶ ταπεινότερος,
προσίσταται μὲν καὶ προσμειδῶ τοῖς χεῖλεσιν
ἄκροισι, μισεῖ δὲ, καὶ λάθρα τῆς ὀδόντας
ἀλαπρίει, καὶ, ὡς ὁ ποιητής φησι, βυσο-
δο-

d Σοικιστῶν B. e Ἐνηδρευμένῳ] Ita Edd. & B. Ἐνδρευόμενῳ V2. f Ἐχῃ] Ἐχῃ B.
g Ἐξέρρηξε] Διέρρηξε Coll. h Προαισθόμενῳ] Nil mut. Edd. nec B. An προσεισθόμενῳ; marg. f. i Παραξυ-
μένῳ] Παραξυμένῳ B. Nil mut. Edd.

12. Τὰ συνήθη] Πίπτοντα τοῦτο ἐγὼ, ὃ δὲ αἰεὶ δίκη, καὶ πάντα, εἰ καὶ μὴ, πρὸς βραχὺ, νικῶσα Ἀλήθεια. G.

Ita enim illic legendum: non, male suade credula cau-
sis, uti partim Cel. Graev. vidit, partim nos emen-
dandum judicamus. Composita causa sunt fictae calum-
niae. Sic Phadr. f. 1.

Qui fictis causis innocentes opprimunt.

Hic autem lubens legam; ἡ δὲ πᾶσι πρὸς τὰς λαθροῦς
λεγομένης, καὶ μ. π. ἀλγοῦσας. J. T.

6. Τῶν ἐπιβόλων ἀγνοῦντων] Egrege Cicero Verri-
na II. cap. 15. Eum qui palam est adversarius, facile
cavendo vitare possis: hoc vero occultum, intestinum,
ac domesticum malum non modo non existit, verum et-
iam opprimit, antequam perspicere atque explorare po-
tueris. Facete Hispani,

Del agua mansa me guarde Dios, que
de la brava me guarde.

Id est,

A flumine leni ac placido me Deus tutum praestet:
A torrente facile me ipse tutabor.

15. Ἐξέρρηξε τὴν ὀργήν] Seneca de Ira I. II. cap. 29.
Quid est iniquius, quam secreto credere, palam irasci? J. T.

17. Προσιέμενῳ] In omnibus libris nostris hic lege-
batur antea προσαισθόμενῳ, quo quid absurdius dici po-
test? Immo vero προσιέμενῳ, ut c. 15. & 25. M. du S.
Προαισθόμενῳ] Si praesentit, praecipit, cur adjici-
tur τέλει; Suspicio scripsisse Lucianum προσιέμενος,
admittens, vel si quod verbum ejusdem potestatis pro-
TOM. III.

pius ad literas verbi προσαισθόμενῳ accedit. J. M. G.
Προσισθόμενῳ] Et hic Solani emendationem reci-
piendam duco; verum quia & aliud verbum effingi
potest, quod satisfaciatur, vitiosam lectionem exhibeo,
donec Codd. sublidio veniant. J. F. R.

20. Τοῖς χεῖλεσιν ἄκροισι] Hoc est, non ex animo.
Sic summis labiis hospitem invitare, dixit Hieronymus.
Noster autem, ἀπ' ἄκρου χείλεος φιλοσοφεῖν, in Apologia
& in Dialog. Meretr. ἐπ' ἄκρου τῶν χείλεος τοῦ ἄκρου ἔχουσιν.
plura Erasmi in Adagijs. J. T.

22. Ὡς ὁ ποιητής φησι] Homer. Ὀδυσ. ε.

Ἐσθλὰ ἀγορεύοντες, κακὰ δὲ φρεσὶ βυσοδομεῖον.

Bona praedicantes, mala autem in pectoribus occulta-
bant loquentes.

& Ὀδυσ. ε. in adult. Martis & Ven. de Vulcano: κα-
κὰ φρεσὶ βυσοδομεῖον. Est & apud Hesiod. δόλον φρεσὶ
βυσοδομεῖον. Dolum mente occultans. Hesych. βυσοδο-
μεῖον, ἐνθυμῆται, μηχανᾶται, ἀποκεκρυμμένως βεβλήναι,
καὶ οὐ βάθως. Noster in Philopatride, c. 1. μύχιον δὲ
βυσοδομεῖς, ἄνω & κάτω χειπολῶν, κερδαλέφρονι εἰσι-
κῶς. J. T.

Ibid. βυσοδομεῖον τὴν ὀργήν] Namque, ut in Medea
Seneca,

Ira qua tegitur, nocet:

Professa perdunt odia vindicta locum.

βυσοδομεῖον] Utitur hoc verbo Hesiodus, α. 3. δόλον
φρεσὶ —ων. Utitur etiam Homer. Od. Δ. 676. & ali-
bi. Sed apud neutrum tota occurrit phrasis. M. du S.

δομεύει ἡ ὀργήν. ἔδῃ ἐγὼ ἐδὲν οἶμαι ἀδριώ-
τερον, ἐδὲ δαλοπρεπέτερον, ἐνδακόντα τὸ
χείλ^Θ ὑποτρέφειν ἡ χολήν, καὶ τὸ μί-
σ^Θ ^a ἐν αὐτῷ κατάκλειστον αὔξειν, ἔτε-
ρα μὲν κεύθοντα ἐνὶ φρεσίν, ἄλλα δὲ λέγοντα,
καὶ ^b ὑποκρινόμενον ἰλαρῶ καὶ κωμικῶ προσω-
πῷ, μάλα περὶ παθεῖν τινα καὶ ^c πένθους
γέμυσαν τραγωδίαν. μάλιστα δὲ τῶτο

net alta mente repostam. Qua sane re nihil
equidem injustius esse arbitror, aut servi-
lius; commorso labio, clanculum alere bi-
lem, & conclusum intra se augere odium,
aliud sub pectore tectum habere, aliud vero
dicere, atque simulare, sub hilari & comica
operfona, tristem plenamque tragoediam.

Maxi-

^a 'Εν αὐτῷ] 'Εαυτῷ sine cō Fl. ^b ὑποκρινόμενον] Recepti ex V2. & B. & marg. A1. ὑποκρινόμενον Edd. cett.
^c Πένθους] Restitui ex J. Omissum enim in cett. & B.

23. 'Αδικοτέρον] Cæcilius apud A. Gellium lib. XV.
cap. 9.

Nam ii sunt inimici pessimi, fronte hilari,
Corde iristi: quos neque ut apprehendas, neque ut
mittas, scias. J. T.

24. 'Ενδακόντα τὸ χεῖλ^Θ] More indignantium. Vi-
de Erasmus in Adag. Mordere Labium. J. T.

26. 'Ετερα μὲν κεύθοντα] Achillis verba sunt apud Ho-
merum Iliad. I.

'Εχθρὸς γὰρ μοι κείν^Θ ὁμῶς αἰδῶτο πύλῃσιν,
'Ὅσγ' ἔτερον μὲν κεύθει ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ βάζει.
Ille mihi invisus, non secus ac inferni porta,
Qui aliud in animo versat, aliud autem loquitur.

Hinc Phocylides:

Μηδ' ἕτερον κεύθῃς κραδίῃ νόον, ἀλλ' ἀγορεύων.
Neque aliam occultes in corde sententiam, alia prolo-
quens.

Et tamen, ut P. Syrus ait:

Homo semper in os fert aliud, aliud cogitat.

J. T.

'Ετερα μὲν κεύθοντα] Iliad. I. 312.

M. du S.

28. Καὶ ὑποκρινόμενον] Non cepit hæc interpretes. Re-
pone igitur; & hilari mimicoque vultu tristitia & tra-
gica consilia versat. Lege autem cum Ccl. Graevio:
ὑποκρινόμενον. mox lego: κακῶν γέμυσαν. Val. Flaccus:

Fingit placidis fera pectora dictis.

J. T.

Ibid. ὑποκρινόμενον ἰλαρῶ & κωμικῶ προσωπῷ μάλα
περὶ παθεῖν τινα & γέμυσαν τραγωδίαν] Salmurienensis inter-
polator: plenam affectibus tragoediam in se commover.
Quanto rectius & elegantius Philippus Melanchthon:
agitque læta & comica facie tragoediam metram, &
nihil non triste patientem. Sed tamen περὶ παθεῖν non est
triste patiens, sed potius cum de homine loquuntur,
est graviter commotus, & affectus. Περιπαθεῖς ὦν τοῖς
ἴσφους apud Athenaeum lib. I. Dipnosoph. est qui ob-
soniis valde movetur & delectatur, obsoniorum valde
avidus. περὶ παθεῖν τραγωδία est tragoedia acerba in eum,

de quo agitur. ὑποκρινόμενον τραγωδίαν, Græcis est infol-
lens loquendi genus. Sed scribendum sine dubio &
mora, ut olim conjeceram, & nunc in Mf. meam
conjecturam veram esseprehendi, ὑποκρινόμενον τρα-
γωδίαν tragoediam agendam. ὑποκρινόμενος est propriam
histrionum fabulam agentium in scena, unde ὑποκρι-
της est histrio. In Pseudologista cap. 19. κακῶν μί-
μνηται ὡς τὸ εἰκός, & πρὸς τὸ δῖατρον ἱερατεύει, τοῖς ὀρ-
χηταῖς ὑποκρινόμενος, καὶ σωματωματάρχης ἀξίων εἶναι.
Salmurienensis: Ea etiam meminerunt, ut est consenta-
neum, quæ in theatro juvenis agebas, cum saltatori-
bus respondebas, atque una chori dux esse cupiebas. Ul-
tima verba non recte vertuntur. ὑποκρινόμενος non est re-
spondere, sed est hoc loco secundas agere seu facere. sic
interpretandum, cum histrionibus secundas faceres, &
gregis dux esse cuperes. Plautus Afin. II, 1. Jam nunc
secundas mihi facis. Proprie autem grex de histrioni-
bus. Petron.

Grex agit in scena mimus, pater ille vocatur;
Filius hic, nomen divitis ille tenet.

Grex Romanus in antiqua inscriptione de pantomimis.
Ὀρχησται autem dicebantur pantomimi, ut cantores
histriones. Nondum tamen locus est ab omni men-
dō purgatus. Quid enim γέμυσαν plena tragoedia? Cu-
jus rei erat plena? Excidit vocula. Credo Lucianum
scripsisse γέμυσαν μίμους plenam odi. Et sic totum lo-
cum vertendum, agentem sub persona læta & comica
tragoediam valde asperam & plenam odi. aspera tra-
goedia ut apud Sueton. in Augusto: asperimæ litte-
rae. sed sub persona, ut apud Mimum Syrum:

Heredis fletus sub persona risus est.

Clarissimus Vir Jacob. Tollius, conjecit legendum esse
κακῶν γέμυσαν. quod non improbo. J. G. G.

ὑποκρινόμενον] Mf. Gr. & V2. In reliquis prave ὑπο-
κρινόμενον. M. du S.

ὑποκρινόμενον — προσωπῷ] Favet Graevio etiam Ca-
sariana lectio ὑποκρινόμενον. Ac de sententia nullum
est dubium. Illud non ausim negare, ὑποκρινόμενος for-
te ipsum quoque aptum huic rei verbum, cui tan-
quam rariori substituerit aliquis alterum solenne. Κ-

Maxime vero ita afficiuntur, cum delator qui olim amicus videtur fuisse ejus quem defert, tamen hoc facit. Tum enim neque vocem audire amplius volunt eorum, quos calumnia petiit, dum causam dicunt: 3 quod fide dignam accusationem ex longa, quam putant, amicitia praesumunt, neque hoc cogitant, multas saepe inter amicis-

πάχυσον, ἐπειδὴν πάλαι φίλος ὁ ἐνδιαβάλλον ἐστὶν, ὅτι ἐνδιαβαλλομένη, ποιεῖται ὁμοίως. τότε γὰρ ὅτε φωνή ἀκούει ἐν τῷ θύλῳ τῷ ἀδιαβαλλομένῳ, ἢ τῷ ἀπολογισμῶν, τὸ ἀξιοπίστον τὸ κατηγορίας ἐκ τῶ πάλαι δοκῆσης φιλίας προειληφότες· ἐδὲ τῷτο λογισμῶν, ὅτι πολλὰ πολλὰ λάκεις ἐν τοῖς φιλάτοις μίσους ὡς ἀπὸ πίπ-

σιν

4 Οὐτὶ] Οὐτὶ marg. A1.

37. Ὅτι πολὺ λάκεις] Οἷον ἡδὺ πινύς, Λυκίαν, κατὰ τὴν καρδίαν, ὡς περὶ ἀσφαλείας ἐ μύρις ὡς πᾶσαι ὑπόπιστα εἰναι ἀληθύνει. V.

* Ἀσφαλείας καὶ] In editis fuit ἀσφαλείας, quod emendavit Solan. addens: C. D. ἀσφαλείας καὶ, & sic V. quo nomine unguentum aliquod haud dubie designare voluit. Certe sic

tacite mutare, & ἀσφαλείας edere, ut in Impr. factum est, non decet.

νῦν δὲ certe ad saltantes referri; nemo, puto, dubitat. Sic Aristoph. Neph. 296. Μῦθα γὰρ τι θεῶν κινεῖται σμῆν' αἰοιδίης, loqui videtur de modulato ingressu & saltatione, id est choro, nubium. Jam ὑποκινεῖσθαι ἰλαρῶν προσώπων τραγῳδίας videtur idem significare quod κινεῖσθαι ὑπὸ προσώπων τραγῳδίας, motus tragicos edere sub persona ridente. Τραγῳδίας γέμυσαν simpliciter verti plenam, quod probabilis videretur Gronoviana interpretatio, licet quibus argumentis atque exemplis usus est vir doctissimus, de illis non idem per omnia existimem. J. M. G.

Ἵποκρινόμενος] Hoc recepi, quia verissime respondet κωμικῶν προσώπων; nam comoedorum propria hypocrisis, cujus mentio etiam hoc Dial. frequens. Cl. Gesner. vulgatum ὑποκρινόμενος verterat, agere: Ego simulare reposui. J. F. R.

Ibid. Ἰλαρῶν ἐ κωμικῶν] Claudianus in 1. Conf. Stiliconis lib. II. v. 34.

Invisos odisse palam; non virus in alto
Condere; non laetam speciem praetendere fraudi:
Sed certum mentique parem componere vultum.

J. T.

29. Περιπαθεῖ τινα ἐ γέμυσαν τραγῳδίας] Quum simpliciter & pari vocum ordine reddidisset Melanchthon agiturque laeta & comica facie tragœdiam meram & nihil non triste patientem: Benedictus illud nudum γέμυσαν gravatus plenam affectibus tragœdiam dedit, abolito modo, quo per copulativam se extendit Lucianus. Id exemplum video placere aliis, qui putant supplendam orationem, ut legatur κακῶν γέμυσαν. Quod omnino nequeo probare, etsi videatur prima fronte blandiri. Nam quum dicit Lucianus & γέμυσαν τραγῳδίας, simul tacite intelligit plenam eorum casuum, qui solent esse proprii tragœdiarum. Quod ipsum solent saepe omittere. Sic paulo ante dixit μολῶν ὑποπόσιος, non addito quibus rebus essent repletæ. Sic in Symposio. οἱ σοφοὶ δὲ πρὸς γαῖαν, & ἰσοδοροῦντο & ὑπερπενήμιπλῶν & ἐκαστὸν γένειον. Utique nec hic spe-

ciatim quidquam addit. Quin etiam Polybius libro I. de praelio ad Egates dicit, nunc πρὸς Ἀργαῖα ποιεῖται τὸ ἀγῶνα ἐ πρὸς αὐτὰς τὰς ναυτικὰς δυνάμεις & προσέτι γέμυσαν τὰ σκάφη, nunc αἱ γὰρ τῆς γέμυσαν δυχρῆς δεικνύει πρὸς κίνδυνον. Idem fit apud Græcos in aliis verbis.

J. G.

Ibid. Πένθος] Sic Ven. utraque; in reliquis omnibus omissum, tam Mss. quam impressis. Sed genuina omnino scriptura, ut Συγρ. c. 31. Epicurus apud Diog. Laërt. p. 301. B. ὁ δίκαιος ὡς ταρακτότατος. ὁ δὲ ἄδικος πλεῖστος ταραχῆς γέμων. Cl. Bentlejus reposuit, & pro γέμυσαν, εἰνυσαν, aut tale quid reponit. M. du S.

30. Γέμυσαν] Lege εἰνυσαν.

F. G.

Ibid. Μάλιστα δὲ τούτο πάχυσον] Verte: Hoc autem illis maxime evenit, cum hic, qui calumniatus fuerit, illi, qui calumnia appetitur, antehac amicus esse visus, eodem modo facit.

J. T.

31. Ἐπειδὴν πάλαι φίλος] Palladas lib. I. Anthol. cap. 42.

Οὐχ ἔτι βλάπτει μιστὴν ὁ λόγος ἀναφανδόν,

ὡς περὶ ὁ τὴν καθαρὰν ψευδομένην φιλίαν.

Τὸν γὰρ μιστοῦντα προειδὼς ἐκτρέπομεσθα.

Τὸν δὲ λεγόντα φιλεῖν ἐ προφυλασσόμεσθα.

Ἐχθρὸν ἐγὼ κτεῖνον κρῖνον βαρὺν, ὅς ποτε λάβῃ

Τὴν δὲ τὴν φιλίης πρὸς ἐχθρὸν ἀδελφίαν.

Non ita nocet, qui odium suum pra se fert,

Atque ille, qui sinceram simulat amicitiam.

Nam inimicum praescientes evitamus.

At ab eo, qui se amicum proficitur, nobis non cavemus.

Illum ego gravem iudico inimicum, qui clanculum Per amicitia fidem injuriam facit.

J. T.

33. Ποιεῖται ὁμοίως] Interpretatus sum, quasi legeretur ἴσως, quod placuit etiam Casclio.

J. M. G.

Ibid. Τότε γὰρ ἔτι φωνή] Seneca de Ira lib. I. cap. 7. Commota enim semel & concussa mens ei servit, a quo impellitur.

J. T.

σιν αἰτίαι, τὰς ἄλλας λανθάνουσαι, καὶ ἐνό-
τε οἷς αὐτός τις ἐνοχός ἐστι, ταῦτ' ἐφάσας
κατηγορήσας τῷ πωλησίῳ, ἐκφυγεῖν ἔτω πει-
ρώμεν. ἢ ἀφ' ἑσθλῆν. καὶ ὅλως, ἐχθρὸν μὲν
ἐδὲς ἂν τολμήσειε ἀφ' ἑσθλῆν. ἀπίστ' ὅτι
καὶ αὐτόθι ἡ κατηγορία, πρὸς δὲ ἄλλους ἔχουσα
καὶ αἰτίαν τοῖς δοκῶσι δὲ μάλιστα φίλοις
ἐπιχειρῶσι, ἢ πρὸς τὰς ἀκούοντας εὐνοίαν
ἐμφῆναι προαιρέμενοι, ὅτι ὅτι τῷ ἐκείνων
συμφέρειν ἐδὲ τ' οἰκειοτάτων ἀπέχοντο.

Εἰσὶ δὲ τινες, οἳ καὶ μάθωσιν ὑστερον
ἀδίκως ἀφ' ἑσθλῆν πρὸς αὐτοῖς τὰς
φίλους, ὅμως ὑπ' αἰσχύνῃς, ὡς ἐπίστευσαν,
ἐδὲ ἔτι προσέειπε, ἐδὲ προσέλεπε
τολμήσιν αὐτὰς, ὥστε ἡδικοῦντο, ὅτι
μηδὲν ἀδικῶντας ἐπέγνωσαν.

Τοιγαρὲν πολλὰ κακῶν ὁ βίος ἐπλή-
σθη. ὅτι ἔτω ῥαδίως καὶ ἀνεξετάτως
πεπιστευμένων ἀφ' ἑσθλῶν. ἢ μὲν γὰρ Ἀντία,

mos causas odii incidere, quae fugiant alios. Nonnunquam etiam, quorum aliquis ipse reus est, eorum accusare occupat alium, effugere ita criminationem tentans. Atque in universum inimicum criminari nemo auit. Fidem enim statim amittit delatio, quae causam manifestam habeat. Sed illos aggrediuntur, qui maxime videntur amici, qua re suam adversus audientes benivolentiam ostentatum eunt, qui ipsorum utilitatis causa ne familiarissimis quidem parcant.

25. Sunt vero qui etiam cum deinde dixerunt, injuria delatos apud se amicos, tamen verecundia quadam fidei temere habitae, neque admittere quidquam excusationis, nec adspicere illos audent, tanquam injuria affecti eo ipso, quod nihil injuste egisse illos deprehenderunt.

26. Itaque malis multis impleta est vita, a creditis ita temere & sine examine delationibus. Antia enim,

Aut

a Αὐτόθι] Sic Edd. fere omnes & B. Αὐτόθιεν J. & V2. ac marg. A1. b Οὐδ' ἔτι] Ex emendat. Solan. Οὐδ' τι Edd. priores. c Προσέλεπε τολμήσιν] Ita Solan. rescriptit ex B. Vulgo inversa: τολμήσιν προσέλεπε. d Αὐτοῖς] Αὐτοῖς male Fl.

40. Οἷς αὐτός] Εἰς τὸ Ἰωσήφ ἀνίσταται μοι δοκεῖ. V. * Οὐ κακῶς σοι δοκεῖ, ὡς ἡμεῖς. ἢ γὰρ εἰς Ἰωσήφ ὁ λόγος ἀνίσταται, ἀλλ' εἰς Βελιεροφόντιον, ὅς ἐστι αὐτὸς παρ-

ῥομοῖον αὐτοῦ πῖπτον εἰς τὴν τῇ Πρώτῃ γυναῖκα Ἀντίαν, ὡς φησὶν Ὁμηρὸς ἐν Z, καὶ τὴν χίμαιραν ἀντιγράφει αὐ-
τός. ἢ πολλοὶ δὲ τὸ ἐν μέσῳ ἀφ' ἑσθλῶν. V.

* Οὐ κακῶς] Novum Scholium est; sed ad eadem verba relatum. M. du S. Καὶ ὡς legend. probe monet Cl. Westfennus.

† Ἡμεῖς] Ὁμηρὸς edita, ad quae haec nota addita: sic clare legitur in M. Videtur hoc scholion alterius esse Grammatici, qui auctori praecedentis scholii contradicat. Quid sit

Ὁμηρὸς plane ignoro; nisi forte legendum sit ἡμεῖς, i. interpres, quo nomine praecedentem Scholiastam appellaret hujus scholii auctor. J. Cler. Immo ἡμεῖς legitur, & de p ita conjunctis, ut facile ὡς credas, non ip. expressum. M. du S. † Z] V. male. (vid. II. Z. 164.) M. du S.

40. Αὐτός τις ἐνοχός] Sic apud Senecam in Hippolyto v. 720.

Regeramus ipsi crimen, atque ultro impiam
Venerem arguamus. Scelere vincendum est scelus.
Tutissimum est inferre, cum timeas, gradum.

Ita & Antoninus Caracalla, quum Getam fratrem obtruncasset, per totam regiam currens, clamabat μέγαν κίνδυνον ἐκπεφύγηναι, μόλις τε σωθῆναι. Magnum se effugisse periculum, vixque evasisse incolumem, paricidio immanem superaddens calumniam, ut est apud Herodian. lib. IV. cap. 4. Sic Jugurtha, cum Hiempsalem interfici curasset, & Atherbalem bello invalisset, scelere velabat scelus, mentitus, Hiempsalem ob saevitiam suam ab Numidis interfectum: Atherbalem ultro bellum inferentem, postquam superatus sit, queri,

quod injuriam facere nequisset; teste Sallustio cap. xv. belli Jugurth.

46. Τὴν πρὸς τοὺς ἀκούοντας εὐνοίαν] Themistius Oratione III. φησὶν δὲ τινες ἐν ἀνθρώποις ἀλάπτεας, μάλ-
λον δὲ ἀνθρώποις σμικρὰ τε καὶ ἀνελεύθεροι, τὰς ἀλάπτεας
ὀπίσθεν ἐφελκόμενα. οἳ δὲ αὐτῶν οὐκ ἀλώπτεας, ἀλλὰ δρά-
κοντας ἐκ χαλεποῦ ἐν ἀτόπῃ μετὰ ὑπερβολῇ, καὶ κρυπτο-
μένους εὐνοίας καὶ φιλανθρωπίας ὡς ἀπεισμάστωσιν, ὥς ἀπὸ
λαόνων χρεῖαν καὶ ἀποσοβὴν παρρωτῶνται. Existunt autem
etiam inter homines Vulpecula quaedam, sive homuncio-
nes potius exigui & illiberales, pone vulpes secum at-
trahentes: alii vero non vulpes, sed serpentes difficilis
& horribilis veneni plenos, adrepentes, & benevolentia
& humanitatis involucris obtectos, qui longissime ab-
igendi & expellendi sunt. Ita apud Synecium Typho-
nis uxor ad uxorem praefecti peregrinae militariae ven-
titans, & per calumniam Osrirdi necem fruens, co-
rum

Lui movere, inquit, o Proete, aut inter-
fice Bellerophontem

Qui nostrum invitae voluit conscendere le-
ctum:

cum tamen ipsa prius pudore illius tentato
repulsam tulisset. Et parum abfuit quin in
certamine cum chimaera periret juvenis,
qui hanc mercedem retulit suae temperan-
tiae, & pudoris adversus hospitem, ut li-
bidinosae mulieris infidiis peteretur. Phae-
dra autem ipsa quoque similia cum detulisset
contra suum privignum, effecit ut ex-
secrabilis fieret patri, nihil, Dii boni! nihil
nefandum cum patraisset.

27. Sane quam! dicet aliquis. Sed fide di-
gnus nonnunquam est delator, qui justus caetera
& prudens esse videatur: & oportebat rationem
illius habere, qui nunquam tale maleficium
commiserit. Numquid ergo est aliquis Ari-
stide justior? Sed tamen ille etiam coivit

Τεθναίης, Φησὶν, ὦ Προΐτε, ἢ ἐκάλα-
νε Βελλεροφόντιω,

Ὅς μ' ἔβλεν φιλότῃ μιγήμεναι οὐκ
ἐθέλῃσιν.

αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρήσασα, καὶ ὑποφθεῖ-
σα. καὶ μικρὸν νεανίας ἐν τῇ πρὸς Χίμαιραν
συμπλοκῇ διεφθάρη, ἐπιτίμιον σωφροσύνης
ὑποπαχῶν, καὶ πρὸς τὸ ξένον αἰδῆς ὑπὸ
μάχλῃ γυναικὸς ἐπιβεβηλευμένη. ἡ δὲ
Φαῖδρα, κακείνη τὰ ὅμοια καλεῖπῃσα τῇ
προγόνῳ, ἐπ' ἀράν ἐποίησε τὸ Ἰππόλυτον
γενέαν, ὑπὸ τῇ πατρὸς, εἰδὲν, ὦ θεοί,
οὐδὲν ἀνόσιον ἐργασμένον.

Ναὶ, φησὶ τις. ἀλλ' ἀξιόπιστός ἐστιν
ἐνίοτε ὁ ἀμαθῶν ἀνὴρ, τὰτε ἄλλα δι-
καίῃ, καὶ συνετὸς εἶναι δοκῶν, καὶ ἔχρῃν
προσέχειν αὐτῷ, ἅτε μηδὲν ἀν' τοῖστο
κακουργήσαντι. ἄρ' ἐν τῇ Ἀριτείδῃ ἐστὶ τις
δικαιότερος; ἀλλ' ὅμως κακείνῃ συνέστη
ἕως

* Κάκτανι] Al. male κάττανι Coll. f. Μάχλῃ] Μάχλῃς Th. Mag. g. Ἐχρῖν] Χρῖν B. h. Τοιούτο] Τοιούτον B.

58. Κάττανι] Γραμ. κάκτανι. G.

rum sese fingit misereri, quibus cum liberis & uxori-
bus certa immineret ab Osiride perniciēs; καὶ αὖτα
ἐδάκρυον ἀν' ὑπογυνιάζουσα τὰ παῖδια, εὐνοίαν οὕτω
προσποιώμενη. Simulque ejus complexa tenellos liberos
lacrimarum cepit, benivolentiam hac commiseratione affi-
mulans.

47. Ἐπὶ τῷ ἐκείνῳ συμφέροισι] Cicero l. I. de Offic.
cap. 13. Totius autem injustitia nulla capitalior est,
quam eorum, qui tum, cum maxime fallunt, id agunt,
ut viri boni esse videantur. Origines lib. VI. contra
Celsum: Τότε μέγιστα τὸ φαῦλον ἐν τῇ χύσει κακίας,
καὶ τῇ ἀκρότητι αὐτῆς εἶναι χαρακτηρίζεται, ὅτι ὑποκρίνῃ
τὸ κρεῖττον. Tum maxime nequitia ad cumulum & cul-
men improbitatis pervenisse potatur, cum speciem sibi
virtutis induit. P. Syrus:

Malus bonum ubi se simulat, tunc est pessimus.

J. T.

52. Οὐδ' ἴτι] In omnibus antea ἐδ' ἴτι corrupte.
Statim etiam ex Mf. Ox. ordinem vulgatum Impressio-
rum mutavimus, in quibus prave legebatur τοῖσιν
προσβάλλειν.

58. Τεθναίης] Homer. H. Z. 164.

M. du S.

60. Ἐβλεν] Corrige ἔβλεν. F. G. Necessario, ideo-

M. du S.

que vel sine auctoritate alia parui.

J. F. R.

Ἐβλεν] Ita apud Homerum legitur, melius quam ut
in libris nostris est ἔβλεν.

M. du S.

62. Αὐτὴ προτέρα ἐπιχειρ.] Nota Hippodamiae & Myr-
tili fabula; notissima Faustae & Crispi Caesaris; minus
celebris illa Damaspides & Hebri apud Plutarchum de
flumin. est & aliud novercae privignum in amore im-
morigerum ad patrem deferentis exemplum apud He-
liodorum in Aethiopicis, ut & apud Apulejum lib. X.
Miletiacorum. Plura exempla Muræus congestit cap. xii.
lib. I. Var. Lect.

64. Ἐπιτίμιον] Conf. T. I. Μισθ. c. 4. T. II. Ορχ.
c. 4. Et Toz. c. 10. f.

J. T.

66. Μάχλῃ] Thomas Magister μάχλῃς in suo codice
videtur legisse. Sic iterum usurpat Noster Or. c. 4.

M. du S.

Μάχλῃ] Pro vulgato facit, quod & supra, Ἀσιν. c.
4. habuimus μάχλῃ γὰρ ἐστὶ δυνάμις μάχλῃ. quare &
hic nihil mutaverim.

J. F. R.

70. Οὐδὲν ἀνόσιον ἐργασμένον] Unde ipsa Phædra apud
Senecam:

— Falsa memoravi; & nefas,

Quod ipsa demens pectore insano hauseram.

Mentita sinxi. Vana punisti, pater:

Juvenisque castus crimine incesta jaces.

Pudicus, infans.

J. T.

76. Ἀ' ὅμως κακείνῃ] Unde hoc Lucianus acce-
perit, nescio, Plutarchum certe, in Aristidis vita, no-

ὅτι τ' Θेमίστοκλέα, ὃς συμπάρῳζυνε τ' δ' ἡ-
μον, ἥς α' Φησιν ἐκεῖν' πολίτικῆς φιλοτι-
μίας ὑποκεκτισμένον. δίκαιον μὲν γὰρ ὡς
πρὸς τῆς ἄλλης Ἀριστείδης, ἀνθρώπον δὲ 80
ὃς αὐτὸς ἦν, ὃς β' χολὴν εἶχε, ὃς γὰρ ἀπά-
ει τινὰς, ὃς ἐμίση.

Καὶ εἶγε ἀληθὲς ὅτιν' ὁ δὲ τῷ Παλα-
μήδῃ λόγος, α' ὁ συνετάτος τ' Ἀχαιῶν,
καὶ τοῖς ἄλλοις ἄριστος, τ' ἐπιβελὴν καὶ 8
ἐνέδραν ὑπὸ φθόνου φαίνει συνθετικῶς καὶ
ἀνδρὸς ὁμαίμης, ὃς φίλος, ὃς ὅτι τ' αὐτὸν
κίνδυνον ἐκπεπλευκότες ἔτῳς ἐμφύλον
ἅπανσιν ἀνθρώποις ἢ δὲ τὰ τοιαῦτα
ἀμαρτία.

contra Themistoclem; & concitavit una
populum, eodem nempe, ajunt, quo iste
civilis ambitionis pruritu sollicitatus. Sci-
licet justus, si cum aliis compareretur, Ari-
stides: at homo erat ipse quoque, & bi-
lem habebat, & amabat quosdam atque
oderat.

28. Et, si vera est illa de Palamede nar-
ratio; Graecorum ille prudentissimus, &
aliis rebus optimus, machinationem illam at-
que insidias invidia composuisse deprehen-
ditur contra virum confanguineum, & ami-
cum, & qui ad ejusdem societatem peri-
culi una navigaverat. Adeo infitum est ho-
minibus omnibus in tali re peccare.

29. Quid

α Φησιν] Vulgo male φασιν, sed φ' per compend. B. Fl. Fr. β Χολήν] Bene sic P. Α. χολῶν male S. Fl.
B1. & 2. χολῶν Ald. Fr. & H. sine puncto subscripto, item B. γ Τινὰς] Τινὰ Fl. & B. δ 'Ο] Sine artic. B.

78. Φιλοτιμίας ὑποκεκτισμένον] Τὸ λόγιον τοῦτο ταύτῃ
ὑποκεκτισμένον ἀντὶ τῆς 28 ταύτῃ 28 φθοροῦ αὐτοῦ.
ἐχθρὸς δὲ ἦν * αἰ Θेमίστοκλῆς Ἀριστείδης. διό ε' συν αὐτῷ

* Αἰ Θημισ.] C. Θेमίστοκλῆς αἰ Ἀριστείδης διδ. At in C. D.
M. eodem quo in Ed. A. modo legitur, nisi quod διὰ recte
habet, non διὰ, ut illa. M. du S.

πρεσβυτέρῃ περὶ φθόνου Ἀριστείδης, βούλει, φασί, ἐπὶ τῶν
† ὅρων, Θेमίστοκλῆς, τὴν ἐχθρὰν ἀπολύειν, αὐτὸν γὰρ δοκῶ,
πάλιν αὐτὴν ἐπαναγόντες † ἀναλαμβάνειν. V.

† Ὅρων] Nullo sensu hic antea legebatur ἐχθρῶν. Vox
quam reposui ex C. est, & V. ipso. M. du S. Fors ὅρων.
‡ Ἀναλαμβάνειν] Ἀναλαμβάνειν, editum antea. Emendavit M. du S.

gat ab eo Themistoclem vel dicto, vel facto læsum.

78. Ἡς φασιν ἐκεῖν' πολίτικῆς φιλοτιμίας] Ἡς φασιν
ἐκεῖν' εἶχε πολίτικῆς φιλοτιμίας. Th. M.

Ἡς φασιν ἐκεῖν'] Vertendum fuerat: ejusdem, cu-
jus ille, ut ferunt, popularis gloria cupidus: vel eadem,
qua ille, ut ajunt, ambitione populari flagrans. J. T.

Ἡς φασιν ἐκεῖν'] Post inventum φησιν, quod jam
ad ἐκεῖν' referendum, commate quod ante & post
φασιν in plerisque erat, sublato, nihil opus est Mar-
cilianæ τῆς εἰς inversione, Aldina & H. uno tenore ἥς
φασιν ἐκεῖν' π. φ. ὅ. quo facilius medicinam admit-
tunt. J. F. R.

Ἡς φασιν ἐκεῖν' &c.] An sic leg. videtur: Ἡς φά-
σιν, ὑπὸ πολ. φιλ. κεντισμένον. Vel sic: πολίτικῆς φι-
λοτιμίας ὑπο κεντισμένον. Sic Elethr. i. ἡλέκτρης πῆρες.
F. G. Sed dein vidit: vulgatam sanam esse, addens:
πολίτικῆς φιλοτιμίας ὑποκεκτισμένον. Sic infra: τὴν δὲ
νῦν ἡρώμα διολωδαίνυσαν τ' καμύτων. Plura adderem, si
spatium daretur. J. F. R.

Ibid. φησιν ἐκεῖν'] Legebatur antea φασιν, ἐκεῖν'
in Impr. & Mf. Ox. sed verba hæc, cum Luciani
non sint, sed scriptoris Anonymi, ita rescribendum
fuit. De horum autem inimicitia Polyæn. Strat. I. p.
45. M. du S.

79. Ὡς πρὸς τοὺς ἄλλους] Ad alios comparatus. J. T.
81. Χολῶν εἶχε] An χολὴν εἶχε; F. G.

83. Εἶγε ἀληθὲς ἔστιν ὁ περὶ τῷ Παλαμήδῃ λόγος] In
dubium etiam vocat Strabo VIII. p. 368. D. quia de
eo silet Homerus: cui objectioni quid respondeatur,
apud Philostratum, docebit te Casaubonus in nota;
nempe factum id ab Homero, ut honori Ulyssis, cu-
jus fraude perierat Palamedes, consuleretur. M. du S.

84. Ὁ συνετάτος.] Qui tamen ἴσως ψεύδεται πολλὰ
λέγων ἐτύμοισιν ὁμοίαι. Noverat mendacia multa dicere
veris similia, ut ait Poëta. Fecit autem has insidias
Palamedi, adjuvante Diomede. Dißys Cretensis lib. II.
Per idem tempus Diomedes & Ulysses consilium de inter-
ficiendo Palamede ineunt, more ingenii humani, quod
imbecillum adversum dolores animi, & invidia ple-
num, anteiri se a meliore haud facile patitur. Apulejus
lib. X. Miles. Vel cum falsis insimulationibus eruditione
doctrinaque præpollens Palamedes proditiōnis damnatur.
J. T.

Ὁ συνετάτος.] Ulysses. Historiam hanc tangit etiam
Polyæn. in Prooem. L. I. M. du S.

87. Ὁμαίμης.] Quomodo confanguinei Palamedes &
Ulysses, alii doceant, ego ignoro. M. du S.

Ibid. Ἐπὶ τ' αὐτὸν κίνδυνον] In eandem expeditionem
profecto. vel: ejusdem expeditionis ac periculorum socio.
J. T.

88. Ἐμφύλον — ἢ ἀμαρτία] Ita ex Polyb. τὴν ἐμφυ-
τον ἀδικίαν, ut ex Alciph. τὴν ἐμφύλον ἀμαρτίαν adfert
Rev. J. Elph. ad Ep. Divi Jacobi I. 21. ubi τ' ἐμφύλον
ἀδ-

29. Quid enim de Socrate dicamus, injuste delato apud Athenienses pro impio atque infidiatore? vel de Themistocle aut Miltiade, post tantas victorias prodicionis Graeciae suspectos? Infinita enim numero sunt exempla, & pleraque fere jam cognita.

30. Quid ergo facere par est prudentem, cum de *alicijs* virtute aut veritate disceptat? Quod, puto, Homerus etiam fabula de Sirenibus obscure significavit, praeternavigare jubens perniciosas illas auditionum voluptates, & obturare aures, nec ita temere illas pandere iis qui perturbatione qua-

τί γὰρ ἂν τις ἢ τὸ Σωκράτῳ λέγοι, ἢ ἀδίκως πρὸς τὰς Ἀθηναίους ἀφειλεμένην ὡς ἀσεβῆ καὶ ἐπίβουλον; ἢ τὸ Θερμίστοκλέα, ἢ τὸ Μιλτιάδην τὰς μὲν τηλικαύτας νῆας ὅτι προδοσίᾳ τὴν Ἑλλάδα ὑποπτες γενόμενες; μυρία γὰρ τὰ ὁμοειγμένα, καὶ σχεδὸν τὰ πλεῖστα ἤδη γνώριμα.

Τί ἔν χρεῖναι ποιεῖν τὸν γε νῦν ἔχουσα, ἢ δρετῆς, ἢ ἀληθείας ἀμφισβητήσῃ; ὅπερ, ἰοῖμαι, καὶ Ὅμηρος ἐν τῷ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνέξατο, ὡς πλεῖν κελεύσας τὰς ὀλεθρίας ταύτας τῶν ἀκοσμάτων ἡδονὰς, καὶ ἀποφράττειν τὰ ὦτα, καὶ μὴ ἀνέδῃν αὐτὰ θανάτῳ ἀννύειν τοῖς πᾶσι προειλημμένοις, ἀλλ'.

ε' ἔχουσα] Et hoc & ἀμφισβητοῦντα, esse in omn. Edd. ac B. adlevit Solan. f Πάθεις Πάθεις male Fl.

1. 'Εν τῇ περὶ Σειρήνων μύθῳ ἠνέξατο] Οὐκοῦν τὸ τῷ Ὀδυσσεύϊ περὶ Σειρήνας ἀλληγορικῶς λέγεται, ὃ μὴ αἰ-

σθητῶς, ὡς φησιν Ὅμηρος. V. (v. Odyss. M.)

λέγον pluribus illustrat, non omisso etiam hoc Luciani testimonio.

J.F.R.

92. Ἀδίκως] Neglexit vertere interpretes: immerito, injuria.

J.T.

93. Ὡς ἀσεβῆ] Quod per hircum, canem, gallum, quercum juraret. Sed nota satis haec sunt, nec indigent explanatore. At, sicubi poenitentia locum habuit, sicubi fera licet in irae locum successit, in hujus sanctissimi viri damnatione se totam ostendit. Non enim haec tantum rescissa est, sed & illius damnati sunt ab Atheniensibus accusatores, ipsiusque imago aurea in templo collocata. Vide quae Plutarchus in libello de odio & invidia, nec non Tertullianus in Apologetico.

J.T.

Ibid. Ἐπ' ἐβουλον] Hoc vult, accusatum esse corruptae ab eo juvenitatis.

M. du S.

98. Τί ἔν χρεῖναι ποιεῖν] Legendum puto χρῆν, quod etiam dedit Caselius, & interpretes.

J.M.G.

Ibid. Χρεῖναι ποιεῖν] Adscripserat Vir Doct. χρῆν legendum; (for. pro χρῆν) Gujetus vero χρῆν adposuit legendum, non male. Ego tamen nihil mutem; nam alterum horum infinitivorum pendere queat a praemisso τις λέγει. Ni malis χρῆν ποιεῖν. Vid. Nav. c. 1.

J.F.R.

99. Ἀμφοβητοῦντα] Corruptum hunc locum censeo. Mihi certe, quid velit, non liquet.

M. du S.

1. Ὅμηρος — περὶ Σειρήνων] Odyss. M. M. du S.

4. Ἀποφράττειν τὰ ὦτα] Themistius Orat. III. Ἀπειχισμένοι ἐν αὐτῇ, καὶ ἀπεκρυσσέν τῇ ἀπιστίᾳ, ἔχοντες ἐν ταῖς ἐκείναις οἰκοδομηθεῖσιν ἀφ' οὗ τοῦ φυλακτήριον ὥστε πᾶσι θάλασσαν ἀφ' ἧς ἀνέβαιναι τὰς ἐπιβουλὰς, καὶ μάστιγα μὲν ἀποκλείειν προσώπων, καὶ ἀπὸ τοῦ ὕδατος εἰς τὴν ἑσθλὴν παρυσισθῆναι, μολ-

τοι κατακρύπτειν εἰσδεχόμενον, μηδὲ ἐν τῷ ἔχρειν ἐργαζόμενον, (Lego, ἐπηλυγάζομενον) ἀλλ' εἰς φανερόν προαγγεῖν, καὶ διαλέγεσθαι ἔπειτα ἢ ἐλπίσιν εὐδαιμονίας, καὶ λυγιστομένην, καὶ βατταρίζουσαν, καὶ σπῆν ἔχουσαν, ὅ, τι χρῆσθαι. καὶ εἰ τοῦτο ὑπομείναιεν ἀπαρ, ὃ μὴ ποιεῖ ἐνοχλήσει λοιπὸν, ἀλλ' ὅτ' ἂν ἀποπειράσκειν, ὅτ' ἂν προσέλθοι πηλοῖον ὅσοι εἰς αὐτῇ ἔσονται ἡδοναίαν τι προσποιούσῃ, καὶ τὸ θυρίον εὐμενῶς ἀνέπτεσσαν, ὅτοι δὲ ἡμεῖς ἀπὸ λαύουσι τὴν φιλοφροσύνην ἐξίσταται ἢ ἰσχυρῶς αὐτῆς, καὶ ἔδῃν ἀφ' ἧς μὲν μνηστῶν, &c. Obstruendus igitur illi est, atque incredulitate prohibendus aditus, valida in auribus nostris arce constructa, ut procul illius impetus arceantur. Atque ut maxime in ipso accessu rejicienda ac propulsanda sit, tamen si forte clam in interiora penetraverit, cave illam exceptam oculos, aut intra ades tuas admittere procures, sed in apertum illico profer, ac redargue. Videbis enim illam subita versigine correptam, ac tergiversantem, & verbis haesitantem, ac prorsus attonitam. Quod si semel perpeffa fuerit, in posterum molesta esse desinet, sed ne tentabit quidem, nec propius accedet. Quicunque vero accedente illa solidi atque inepti homines gaudent, benigneque suas illi fores aperiunt, fructum humanitatis sua minime ferunt. de potestate enim ab ea rejiciuntur, ut nihil ab furiosis diffideant, &c. P. Syrus in mimis:

Difficilem oportet aurem habere ad crimina.

Nilus Episc. in Admonitionibus: Ἀσφαλίζε τὴν ἀκοήν, καὶ τοὺς ὀφθαλμούς· δι' αὐτῶν γὰρ πάντα τὰ βίη κακίας εἰσέρχεται. Muni auditum & oculos: per ipsa enim omnia te la malitia ingrediuntur.

J.T.

7. Tz

ἀλλ' ὅπισ' ἡσάντα ἀκριβῆ θυρωρὸν τ' λογισ-
μὸν ἅπασιν τοῖς λεγομένοις, τὰ μὲν ἄξια
προσείας, καὶ τὰ βλάπτεον, τὰ φαῦλα
δὲ σποκλείειν καὶ ἀπωθεῖν. καὶ γὰρ ἂν εἴη γε-
λοῖον, τ' μὲν οἰκίας θυρωρὸς καθιστάται, τὰ
ὦτα δὲ καὶ τ' ἀφ' ἧς ἀνεωγμένα εἶναι.

Ἐπειδὴν τοῖνυν τοιαῦτα προσή τις
λέγων, αὐτὸ ἐφ' αὐτῷ χρὴ τὸ πρᾶγμα
ἐξετάζειν, μήτε ἡλικίαν τῷ λέγοντι ὁρῶν-
τα, μήτε τ' ἄλλον βίον, μήτε τ' ἐν τοῖς
λόγοις ἀγχινοῖαν. ὅσω γὰρ τις πιθανώτε-
ρος, τοσούτω ἐπιμελετέρας δεῖται τ' ἐ-
ξετάσεως. καὶ δεῖ τοῖνυν πιστεύειν ἄλλο-
τρία κρίσει, μᾶλλον δὲ μίσει τῷ καλῶς
ἔχοντι, ἀλλ' ἑαυτῷ τ' ἐξετάσειν φυλακ-
τέον, τ' ἀληθείας σποδόντα καὶ τῷ ἀφ-
βάλλοντι τ' φθόνον, καὶ ἐν φανερῷ ποιησάμε-
νον τ' ἐλεγχον τ' ἐκατέρω ἀφ' ἧς, καὶ
ἐ μισεῖν ἔγωγε, καὶ ἀγαπᾶν τ' δεδοκιμασμέ-
νον. πρὶν δὲ τῆτο ποιῆσαι ἐκ τ' πρῶτης

dam sunt occupati : sed apponere curiosi
janitoris instar rectam rationem his quae di-
cuntur omnibus, quae admittat digna ad-
missione, atque adsumat, mala autem exclu-
dat repellatque. Ridiculum enim fuerit,
domus quidem janitores constituere, aures
autem ac mentem apertas sinere.

31. Cum igitur dicens talia aliquis ac-
cesserit, ipsum per se explorare negotium
oportet, neque aetate considerata dicentis,
neque vita alia, neque ea, quae in sermo-
nibus illius forte inest, solertia. Quo enim
quis probabilior est, eo curiosiore explora-
tione opus habet. Non oportet igitur cre-
dere alieno iudicio, vel odio potius accu-
santis, sed examen veritatis sibi servare,
suamque sibi invidiam delatori reddere, &
qua quisque mente sit in claram lucem pro-
trahere, ac sic demum vel amare vel odif-
se, prout quemque probaveris. Prius
autem hoc facere prima permotum dela-

tio-

α Καθιστάται] Καθιστάται Fl. & B. b Τοῖνυν] Omisit B. c Αὐτοῦ] Ἐαυτοῦ B. d Ἐπιμελετέρας] Ἐπιμελέ-
τον B. e Πιστεύειν] Neglexit B. f Μίσει] Μίσους B. g Μισεῖν] Μίσους iterum B.

7. Τὰ μὲν ἄξια προσέειπαι] Photius epist. 1. sectione
λή: ἔχει τὰ ὦτα τοῖς μὲν ἀδικημένοις ὑπερωμένα, πρὸς δὲ
τὰς τ' ἀδικούντων ἐπαγωγὰς ἐ πιθανολογίας ἀποκλεισμέ-
να. Aures praebe patulas injuria affectis; clausas contra
ad afficiendum injuria lenocinia, & probabiles inductioni-
nes.

8. Παρεβάλλει] Leg. περιβάλλει, i. e. amplecti,
colligere. πλοῦτον περιβάλλει Polybius.

13. Αὐτὸ ἐφ' αὐτοῦ] Interpres, rem ipsam apud te.
malim: rem ipsam per se expendas.

Ibid. Χρὴ τὸ πρᾶγμα ἐξετάζειν] Phaedrus fab. XI. lib.
III.

Quod si damnanda perscrutatus crimina
Paterfamilias esset; si mendacium
Subtiliter limaasset a radicibus,
Non evertisset scelere funesto domum.
Ergo exploranda veritas multum prius;
Quam stulta prave judicet sententia.

Et mox:

Nil spernat auris, nec tamen credat statim.
Quandoquidem & illi peccant, quos minime putes;
Et, qui non peccant, impugnantur fratribus.
Hoc admonere simplices etiam potest,
Opinione alterius nequid ponderens.

Ambitio namque dissidens mortalium
Aut gratia subscribit, aut odio suo.
Erit ille notus, quem per te cognoveris.

Sic Aratus senior Philippum Regem Maced. monet;
μηδὲν τ' λογιζομαι ὁκνῶς μηδ' ἀκριβῶς μηδὲ ποτε πιστεύειν.
ὅταν δὲ κατὰ τινας τ' φίλων ἐ συμμάχων προσπίσῃ τις
αὐτῷ λόγος, τ' ἀκριβέστερον ἐλεγχον ποιῶν, πρὶν ἢ δεῖ-
σθαι τὴν ἀφ' ἧς. καὶ γὰρ βασιλικὸν εἶναι τὸ τοιοῦτο, καὶ
πρὸς πᾶν συμφέρον. Ne quicquam temere, aut inconsi-
derate eorum, quae audieris, credat: tum vero quo-
ties aut amici, aut socii accusatio aliqua delata fuerit,
diligentissime ut omnia prius inquirat, quam accusatio-
ni fidem habeas. nam & regum hoc esse, & ad omnia
conducibile. Polybius lib. IV. Justinus Martyr. Παῖνεν.
1. ad Græcos: Ἡ γὰρ τ' χρημάτων ἀκριβὲς ἐξέτασις, καὶ τὰ
δὲ ἄλλα καλῶς ἔχειν πολεμικὴ ἀλλοιότῃρα δέκνυνται, ἀκριβέ-
στερα πᾶσι τέλει βραδύτατα. Accurata namque re-
rum inquisitio etiam ea, quae antea bene se habere vide-
bantur, saepe aliter affecta esse ostendit, accuratior ex-
perimento veritate indagata, explorataque.

22. Τὸ φθόνον] An λόγον. i. e. dicendi facultatem. F. G.
26. Κακῶς μιν] Forte κακῶς μιν εἶναι. Sic Inter-
pres legisse videtur.

29. Ὅτις οὐ ἀρχὴν ἔφην] Hæc omissa sunt ab in-
terprete. Id est, ut in initio diximus.

tionem, quam puerile est, bone Hercules!
& humile, & non minime Inter omnia
inhonestum.

32. At harum rerum omnium causa,
quam principio dicebamus, ignorantia, &
quod mores uniuscujusque in obscuro sunt.
Quae cum ita sint, utinam Deorum aliquis
vitas nostras aperiat! iret sane fuga praeceptis
in barathrum delatio, locum nempe, rebus
a veritate collustratis, non jam habitura.

Διὰ βολῆς κεκινημένον, Ἡράκλεις, ὡς μαι-
ρακιῶδες, καὶ ταπεινόν, καὶ πάντων ἡ ὑψι-
στὰ ἀδικον.

Ἀλλὰ τῶν πάντων αἴτιον, ὅπερ οὐ
οὐδεχῆ ἔφημεν, ἡ ἀγνοία, καὶ τὸ ἐν σκοτῶ
πρὶν εἶναι τὸ ἐκάστῃ τρόπον. ὡς εἶγε θεῶν τις
ἀποκαλύψειεν ἡμῶς τῆς βίης, οἷοις δὲ
φεύγῃσιν ἰς τὸ βάραθρον ἢ διὰ βολῆν,
χώραν οὐκ ἔχουσα, ὡς ἀνὰ πεφωτισμένον
35 πραγμάτων ὑπὸ τῆς ἀληθείας.

PSEUDOLOGISTA.
SIVE DE DIE NEFASTO.
CONTRA TIMARCHUM.

ΨΕΥΔΟΛΟΓΙΣΤΗΣ, Ἡ ΠΕΡΙ
ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ.
ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ.

VERum enim vero ignotum tibi fuisse
nomen Apophras, unicuique manife-

Αλλ' ὅτι μὴ ἠγνόεις τὸ ὄνομα τῆς Ἀπο-
φράδας, πάντῃ πρὶν δῆλον. ὡς γὰρ
ἀπὸ

h. Oύχ.] Non comparet in B. i. E.] Καὶ ἰς B. ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ] Junt. & V2. solae & Schol. hoc ad-
dunt. Cert. non habent, nec M.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΑΠΟΦΡΑΔΟΣ ΚΑΤΑ ΤΙΜΑΡΧΟΥ] Ἀπο-
φράδας ἡμῶν, καὶ ἀποφράδας * ἀπλῶς καλοῦμαι τὰς σε-
σημασμένας. παρηχθὲν δὲ ἡ λέξις ἀπὸ ἰσορίας τοιαύτη. ἴθι
ἢ τοῖς Ἀθηναίοις τοῖς κακοῖς καὶ ἀδικαστοῖς ἔξω φέ-
ραν τὴν πόλιν, καὶ διδοῖν αὐτοῖς τὴν ἀνηκουστικὴν δίκην ἔξω

γον γούν + αὐτοὺς ἀπὸ τινῶν σεσημασμένων πυλῶν, καὶ οὕτω
ἀπὸ τῆς συνήθους τοῖς ἄλλοις πολιταῖς, ὡς τινὰς ἐκάλουν ἀπο-
φράδας. V. Romanis dicebatur porta scelerata & sce-
lerata via. G.

* Ἀπλῶς καλοῦμαι τὰς σ.] Εἰς. G. ἀνθρώπων καὶ τῶν σεσημα-
σμένων. Etiam C. nisi quod ἀνδρας habet. M. du S.

+ Αὐτῶν] Αὐτῶν edita. Emendavit

M. du S.

34. Ὡς ἀνὰ πεφωτισμένον] Menti namque, (ut ait
Cicero lib. II. Academ. Qu. cap. 10.) nihil est veritatis
luce dulcius.

ΨΕΥΔΟΛ. &c.] Scriptus in Polyuctum Sophistam.
L. Suidas in ἡνίοχῳ, & in Πολύευστο.

ΨΕΥΔΟΛ.] Quod titulo adjicit liber Vossianus verba
κατὰ Τίμαρχον, non est temere. Respicit enim illa, c.
27. Ἀθηναῖοι γράμματα ἐνὸς προσθήκη τιμήσαντες σὲ Ἀ-
ττιμαρχον ἀνόμενον, ubi vid. not. sed quod Marcellius Po-
lyeuctum esse, qui hic laceratur, pronunciat, in eo fe-
sellit cum attentio. Polyuctum aliquem suae aetatis
hominem, (καὶ ἡμῶν) ἀποφράδα, Luciani forte exem-
plo, ibi Suidas appellat. Neque video quid impediatur,
quo minus intelligatur ille Polyuctus, qui Constanti-
nopolitanus Patriarcha fuit ab A. C. 956. ad 970. Ac-
curatissime sane cum aetate Suidae a Kustero constituta
convenit. Interim Marcellius in errorem etiam, par-
vum illum quidem, & ingentibus meritis redemptum,
induxit Fabricium B. G. Vol. 9. p. 773. qui etiam p.

Τομ. III.

709. eadem forte ratione impulsus, negat credibile
esse, Polyuctum Suidae esse Constantinopolitanum
illum Patriarcham.

ΚΑΤΑ ΤΙΜ.] Haec verba in solis Venetis extant; nisi
quod scholia etiam agnoscunt; v. c. 27. Marcellius de
alio cogitavit in quem haec tam acerba quadrarent.

ΚΑΤΑ ΤΙΜ.] Nolui omittere, licet in omnibus fe-
re ablit, suspicioque sit, Editorem Juninae id adje-
cisse ex cap. 27. ubi ipse significat in quem haec direx-
erit; quod etiam animadvertenter Cl. La Croze, notae
Marcellianae adscribens: Immo in Timarchum, ut ipse
infra p. 446. Ed. Graev.

1. Ἀποφράδα] Apophradis vocabulum in usu esse
probat. Heniochus enim Comicus fabulam conscrip-
sit, cui titulus est ἀποφράς. i. dies inauspicatus. Olim
vocabantur inauspicati, quibus publica non licebat a-
gere.

Ἀνθρωπῶν ἀποφράς ἐ βλῖπὸν ἀπιστίας.

G. C.
3. Ἐπ'

ἀν ἥτις βάρβαρον εἶναι με τὴν Φωνὴν ἐπ' αὐ-
τῷ εἰπόντα ^a ὑπὲρ σέ, ὡς Ἀποφράδι ὁ-
μοιῶ· εἴης; (^b τὴν γὰρ τρόπον σε, ἢ Δία,
μύνημαι, εἰκάσας τῇ τοιαύτῃ ἡμέρᾳ) εἰ-
μὴ καὶ παντάπασιν ἀνήκοῶ· ἥστ' α. τὰ ὀνό-
ματ'·; ἐγὼ δὲ τὴν μὲν Ἀποφράδα, ὅ, τι καὶ
βέλε·) εἶναι, διδάξω σε μικρὸν ὑστερον· τὸ
δὲ τὰ Ἀρχιλόχῳ ἐκείνῳ ἤδη σοι λέγω, ὅτι
τέτιγα τὴν ὡτερῶ συνέληφας· εἶπες τινὰ
ποιητὴν ἰάμβων ἀκούς Ἀρχιλόχον, Πά-
ριον τὸ γέν'·, ἄνδρα κομίδῃ ἐλεύθερον, καὶ
παρρησία συνόντα, μηδὲν ὀκνῶντα ὀνειδίζειν,
εἰ καὶ ^c ὅτι μάλιστα λυπήσειν ἐμελλε τῆς
^d περιπετείς ἐσομένης τῇ ^e χολῇ τῇ ἰάμ-
βων αὐτῆς· ἐκείν'· τοίνυν πρὸς τινὸς τῶν
τοιαύτων ἀκούς κακῶς, Τέτιγα, ἔφη, τὸ ἄν-
δρα εἰληφέναι τὴν ὡτερῶ, εἰκάζων ἑαυτὸν
τῷ τέτιγι· ὁ Ἀρχιλόχ'·, φύσ' μὲν λάλω
ὄντι καὶ ἄνευ τινὸς ἀνάγκης· ὁπόταν δὲ καὶ
τὴν ὡτερῶ ληφθῇ, γεγωνότερον βοᾶντι. καὶ
σὺ δὲ, ἔφη, ὦ κακὸδαιμον ἄνθρωπε, τί βε-
λόμην· ποιητὴν λάλον παροξύνεις· ^f ὅπ'·

stum. Qui enim accusares me hoc ipso no-
mine barbari circa linguam, qui dixerim,
fesse te Apophradi, hoc est atro diei similem?
(Memini enim profecto tuos me mores. talis
diei assimilare) si omnino nomen illud intel-
ligeres? Ego vero, Apophras quid sibi ve-
lit, paullo post te docebo. Jam vero il-
lud tibi Archilochi dicam, Cicadam alis
prehendisti! si quidem jamborum quendam
poëtam nosti Archilochum, Parium gene-
re, virum omnino liberum, & fiducia qua-
dam uti solitum, nec cunctantem maledi-
scere, si vel maxime laesurus videretur eos,
qui in bilem jamborum suorum incidissent.
Hic igitur, cum male ipsi a quodam ex illo
genere dictum esset, dicebat, alis prehen-
sam ab eo esse cicadam, ipsum se cicadae
comparans Archilochus, strepero natura
sua, etiam nemine cogente, animali; si ve-
ro etiam ala prehenderetur, clamanti fortan-
tius. Sic tu, inquebat, infelix, quid tibi
vis, cum loquacem in te poetam concitas,

oc-

^a Ἰπὶ] Περὶ Fl. Et marg. At: ex eadem, credo.

^b Τὸν γὰρ τρόπον] Restitui ex W. Fl. B1. Τῶν γὰρ τρόπων
enim Ald. H. P. S. &c. minus recte. ^c Ὅτι μάλιστα] Sic P. f. Ὅτι μάλιστα junctim Fl. H. S. ^d Περιπετείς
Περιπαθείς Menag. & Gijet. conjiciunt. Nihil mut. Edd. nec M. ^e Χολῇ] Recte W. & Schol. ut voluit Pali-
ac res ipsa clamat. Σχολῇ Edd. misere. ^f Ἐπὶ σιαυτὸν] Ἐαυτὸν sine ἐπὶ Fl. quod etiam adscivit marg. At.

22. Γεγωνότερον] Τρανώτερον. V.

3. Ἐπ' αὐτῷ] Glossema videtur.

Ἐπ' αὐτῷ εἰπόντα] Sententia manifesta. Sed aliine
etiam ita, pro ἔπ' αὐτῷ ὅτι εἶπον; F. M. G.

5. Τῶν γὰρ τρόπων] Lege τὴν γὰρ τρόπον. F. G.

Τὸν γὰρ τρόπον] Sic recte W. Fl. & B2. In reliquis
prave legebatur τὴν γὰρ τρόπων. M. du S.

Τῶν γὰρ τρόπων σε] Aut legendum videtur τὴν τρόπον
σε, aut τὴν τρόπον (ἑνικά) σε κ. τ. λ. Certe accusativus,
ad εἰκάσας qui referatur, requiritur. F. M. G.

9. Βούλεται εἶναι] De hac phrasi cum Belgicisimo
conveniente, frater Consult. G. O. Reitz. in Belg. Graec-
ciss. agens p. 447. Nostrum adlegat in Prometh. T. I.
c. 2. dicentem, καὶ εἶπε σοι τοῦτο βούλεται εἶναι ὁ Προμη-
θεύς. Sed vid. ibi notam Cl. Hemsterb. ac rursus fra-
trem eundem in Orlow. p. 484. plura adferentem; ad-
do tantum Herodot. Eut. p. m. 105; τὸ δὲ ἔπ' αὐτῷ τοῦτο
ἀλλοι λέγουσιν. F. F. R.

11. Τέτιγα] Proverb.

16. Περιπετείς] Jambl. N. 184. νοσηκομήσαν τε αὐτῶν

ἔειπεν γένεσθαι τῷ ἰσορμήνῳ τὴν φθειρίσας πάθει. &
iterum n. 252. vid. Suid. Πολυνύκτης ἡρόχος & Τίμαρ-
χος, & Aithen. M. du S.

Ibid. Χολῇ] Ita W. Ms. Hipponactis χαλοὶ ἱάμβοι ab
antiquis memorantur, unde subierat fortasse hic a Lu-
ciano nominatos; at nunc Luciani acumine res indi-
gna videtur. In omnibus Impressis prave ante hoc
scriptum est χολῇ. M. du S.

22. Γεγωνότερον] Conf. supra Gall. c. 1: F. F. R.

27. Ταῦτά σοι] An ταῦτά? E. G. Bene, & quia tam
levis est mutatio, sic edi curavi. F. F. R.

29. Πόθεν;] Forfan Πόθεν ἥ quaesivit Solan. Nec a-
deo immerito. Vid. de hac formula Bergl. ad Alciph-
r. I. Ep. 23. p. 92. Et Hemsterb. T. I. Tim. §. 2. & 8.
Nihil hic tamen adderem; nam & sic infra, c. 29. πῶ-
θεν; τίς ἔσται ὁ λόγος μεγάλτολμο; F. F. R.

Ibid. Ποιοῦ γὰρ δὴ] Hujus phrasis exempla com-
pluria adfert Clar. J. Taylor in nota 2. ad Lyfiae Orat.
advers. delationem, p. 405. & recte quidem exponit
cam.

occasionalibus & argumenta jambis quaeren-tem? 25 σεαυτὸν, αἰτίας ζητῆντα, καὶ ὑποθέσεις τοῖς ἰάμβοις;

2. Haec ipse quoque tibi comminor, non profecto, quasi Archilochus me comparem. Unde enim? multum sane ab eo absum: sed quod novi sexcenta tua facinorosa jambis digna, quibus ne ipse quidem sufficere mihi Archilochus videtur, etiam si Simonidem & Hippomachem advocet, ut secum vel unum eorum, quae tibi infunt, malorum carmine describant: adeo tu pueros in omni impuritate ut videantur effecisti Odoecides, & Lycambus, & Bupalus, jamborum illorum argumenta. Ac videtur Deorum aliquis in labia tum adduxisse tibi risum de dicta a me Apophrade, ut ipse quidem manifestius quam Scythae ruditis omnium rerum convinceretur, qui communia ista & quae ante pedes sunt ignores; occasionemque & principium praeberes contra te scribendi viro libero, qui te domo inde accurate novit, neque metuat quidquam, quo minus omnia proferat, vel praeconio vulget potius, quaecumque, praec- 30 συνειδώς ἰάμβων ἄξια βεβιωμένα, πρὸς ἃ μοι δοκεῖ εἶδ' ἂν ὁ Ἀρχιλόχος αὐτὸς ἀφ' ἑκείνων, προσπαρακαλέσας καὶ τὴν Σιμωνίδην, καὶ τὴν Ἰππώνακτι συμποιεῖν μετ' αὐτῷ κατ' ἐν τῇ προσόντων σοι κακῶν. ἔγωγε σύ γε 35 παῖδας ἀπέφηνας ἐν πάσῃ βδελυρίᾳ, καὶ Ὀροδοκίδην, καὶ τὴν Λυκάμβην, καὶ τὴν Βούπαλον, τῶν ἐκείνων ἰάμβους. καὶ ἔοικε θεῶν τις ἐπὶ χεῖλ' ἀγαγεῖν σοι τότε τὴν γέλαν ἐπὶ τῇ σποφράδι λεχθείσῃ, ὥς αὐτὸς μὲν 40 σκυθῶν κατὰ φανέστερον γένειοι, κομιδῇ ἀπαίδευτοι ὦν, καὶ τὰ κοινὰ ταῦτα, καὶ τὰ ἐν ποσὶν ἀγνοῶν, δεχθῆναι δὲ εὐλογον ὡς ἄλλοις τῷ κατὰ λόγων ἀνδρὶ ἐλευθέρῳ, καὶ οἷον κοθεν σε ἀκριβῶς εἰδῶτι, καὶ μηδὲν ὑποστει- 45 λυμένῳ τὸ μὴ ἔχει πάντα ἐξεπεῖν· μάλλον δὲ κηρύξαι ἃ πράττεις νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέ-

g Ταῦτα] Ταῦτα Edd. priores. h Πόθεν;] Nihil mut. Edd. nec M. i Ὀροδοκίδην] Ὀροκίδην Fl. Ὀροδοκίδην W. Vulgatum tenent Edd. k Βούπαλον] Βυκόλον male Fl. l Ὑποστειλόμενῳ] Ὑποστειλόμενῳ Fl.

eam significare, longe absum, veluti contra, ὁ λόγος δὲ δὴν λέγειν. Parum abest quin dicam. Verum frustra mihi videtur haerere in verbis *Lyfiae*, quibus is orationem orditur, dicens: Πολλοὺ δὴν χάριν ἔχειν, ὃ βούλη, τῷ κατήγγελλε. Quae verba certe ibi significare debent: *Plurimas gratias debeo accusatori*; (quod scilicet diu optatam occasionem praeberit, meae vitae rationes exponendi) ut bene vidit ipse: quando autem addit: „sed profecto πολλοὺ δὴν & διῶ tam est huic „sententiae adversum, quam quod maxime“, videtur non attendisse eodem redire, si negative ad Graeca reddideris: *Non satis possum gratias habere adversario*, quo facto, nihil contrarii video. Nam qui proficitur, se multum abesse, non necessario dicit, se alienum esse ab illa re agenda, vel se nolle facere, verum, se *imparem*, sive, *non sufficientem* declarat: adeoque cum se numquam sufficientes gratias habere posse adversario declarat, eo ipso fatetur, se maximas ei debere.

F.F.R.

32. Σιμωνίδην] A Ceio hic diversus. M. du S.

33. Ἰππώνακτι] Hic in pictorem quandam tam atrociter scripserat, ut suspendio vitam finiverit. M. du S.

36. Ὀροδοκίδην] Horat. Epod. VI.

Qualis Lycambae spretis infido gener.
Aut acer hostis Bupalus.

Ubi quod de Bupalus habet, ad Hippomachem pertinet, cujus in eum Jambos nominat Tzetzes, non ad hunc. Vid. etiam Orig. c. Celf. 74. f. (ubi in margine perperam legitur Λυκάμβητις, laudato etiam Luciano) H. Steph. Lyr. 144. C. & Marm. Ox. 209. In W. scribitur Ὀροδοκίδην. In Fl. Ὀροκίδην. M. du S.

37. Τοὺς ἐκείνων ἰάμβους] Jamborum illorum causam, i.e. qui malitia sua jambos illorum provocarunt. Tὸ ὑποκείμενον, objectum. F.G.

40. Σκυθῶν] Ridicule, lege σκυτῶν. Vult enim dicere Lucianus, Pseudologista ignorare etiam ea quae vel vilissimi opifices sciant; quod clare patet ex cap. seq. L.K.

41. Τὰ ἐν ποσὶν] Eadem phrasid supra T. 2. in Quom. Hist. c. 2. Et T. I. Nigr. c. 7. Item ap. Long. Paß. I. p. 14. & II. p. 64. F.F.R.

43. Οἰκοδομοῖς] Populares ergo erant. Vid. not. ad M. du S. c. 10.

X 2

48. Ἐκεί-

ἡμέραν ἔτι καὶ νῦν, ὅτι πολλοῖς τοῖς ὤρην
ἐκείνοις.

^a Καίτοι μάταιον ἴσως, καὶ φεικτόν, ἐν
παιδείας νόμῳ παρρησιάζεσθαι πρὸς σέ. ἔτι
ἢ ἂν αὐτὸς πρὸς βελτίων γένειο πρὸς τῇ
ἐπιτίμησιν, ἢ μᾶλλον ἢ κἀνθαροῦ μέλα-
πειοδείῃ ἂν, μηκέτι τοιαῦτα κυληδεῖν,
ἀπαξ αὐτοῖς συνήθης γενόμενον. ἔτι εἶναι
τινα νομίζω τὸ ἀγνοῦντα. ἔτι τὰ ὑπὸ σὺ
τολμώμενα, καὶ ἂν γέρον ἄνθρωπον ἐς ἑαυ-
τὸν ὠδονομεῖς. ^c ἔχ' ἔτιως ἀσφαλὲς, εἰδὲ
ἀφανὲς βδελυρὸς εἶ. εἰδὲ δὲ τινος τῷ σπο-
δύσσοντι καὶ λεοντῷ, ὡς φανερὸς γένειο,
καυθῆναι ἂν, εἰ μή τις ἄρα ἐξ Ὑπερβο-
ρέων ἄρτι ἐς ἡμᾶς ἦκοι, ἢ ἐς τοσῶτον Κυ-
μαῖον εἴη, ὡς μὴ ἰδὼν, εὐθὺς εἰδέναι ὄντων
ἀπάντων ὑβριστότατον σε ὄντα, μὴ φει-
μείνας ὀγκωμένους προσέτι ἀκχεῖν. ἔτι πᾶ-
λαι καὶ πρὸς ἐμὲ, καὶ πρὸς πᾶσι καὶ πολλοῖς
λάκισ κεκήρυκα τὰ σά, καὶ δόξαν ἢ μικρὰν
ἔχεις ἐπ' αὐτοῖς ὑπὲρ τῆς Αριφράδην, ὑπὲρ
τῆς Συβαρίτιν. ^d Μιόθωνα, ὑπὲρ τῆς Χίων

ter multa illa antiqua; nunc etiam noctu
atque interdiu perpetras.

3. Quamquam vanum fortasse & super-
vacuum fuerit, libertate illa, quae eruditos
deceat, apud te uti: neque enim ipse un-
quam a reprehensione fias melior, non ma-
gis quam scarabaeus dediscat volvere talia,
cum semel iis assueverit; neque puto quem-
quam esse, qui adhuc ignoret, quae au-
deas, quaeque senex homo in te ipsum de-
signes. Non ita securus, non ita obscure
impurus es: neque opus est, qui leoninam
tibi detrahat, ut appareat te asinum esse,
nisi quis forte ab Hyperboreis inde modo
ad nos venerit, aut adeo sit Cumanus, ut
non ad primum statim conspectum eogno-
scat, asinorum te omnium esse insolentissi-
mum, neque exspectet, dum rudentem et-
iam audiat, adeo olim & a me, & apud
omnes, & saepe, tua vita praeconio vulga-
ta est; & famam eo nomine non parvam
habes supra Ariphradem, supra Sybaritam
Misthonem, supra Chium illum Bastam,
il-

^a Καίτοι] Καίτοι male f. ^b Ἐαυτὸν] Et sic Fl. cum cett. ^c Οὐχ' ἔτιως ἀσφαλὲς] Nihil mut. Edd. nec
M. ^d Μιόθωνα] Sic Edd. & M. Forf. Ἡμιθωνία.

67. Τὸν Ἀριφράδην] Ἀριφράδης ἔστι λυσιδραεῖται ἀπὸ
γυναικὶ συνῶν, κιθαρωδὸς δὲ ἦν Ἀριστοφάνης. Ἀριφράδης ἐστὶ
μὲν ποταμὸς, ἀλλὰ τοῦτο μὲν ἐβουλεύεται ἔτι δ' ἢ μόνον πο-
ταμὸς, ἢ ἢ εἰς τὸν ἡδονομῶν εἰδὲ * παντόνηρον, ἀλλὰ καὶ
προσεξέμεται τι, τὴν γὰρ αὐτὴ γλῶττιαν τὴν κίχρως ἡδον. ταῦτα

τὸ αἰδοῖν τὴν ἀνθρώπου. ὁ σπέρμα. Ἀριφράδης γε Πολύ-
μνης καὶ Οἰώνη καὶ ἀρρητοποιεῖ. καὶ πολυμήνεια ἐστὶ
τὴν κωμωδία ἐπ' αἰχρότητι. εἰ τις ἐν τοιοῦτον ἀνδρα καὶ
σφόδρα φυλάττει, μικροὶ ἐκ τῆς αὐτοῦ δ' πίνεται ποταμὸς.
καὶ αὖτις. Ἀριφράδης παύσαι λαλῶν. V.

* Παντόνηρον] Exc. G. Παντο πρί.
† Αἰσχρὸς ἡδον] Exc. G. αἰσχρὸς ἰδὼν.

† Ἀρρητοποιεῖ] Lege ἀ—αί.
§ Πίνεται] Exc. G. πίνεται

M. du S.

48. Ἐκαίτοι] Rebus turpibus. F.G.
52. Οὐ μᾶλλον ἢ κἀνθαροῦ] Impurum animal, &
turpitudinis, quam inimico objicit Lucianus, sym-
bolum. Arist. Hist. anim. 5, 19. Οἱ κἀνθαροὶ ἢν κυλίσσι
κόπρον, ἐν ταύτῃ φωλευσὶ τε τὴν χιμῶνα, καὶ ἐν ταύτῃ
σπύλλων, ἢ ἂν γίνονται κἀνθαροί. Disertius etiam Ae-
lian. Hist. Anim. 10, 15. Ὁ κἀνθαρος ἀθλητὴς ζῶν ἐστι.
σπείρει δὲ εἰς τὴν σφαῖραν, ἢν κυλίσσι. ὅταν δὲ ἐκ τοῦ ἐκ-
κείνου τοῦτο δράσας, καὶ δαλῶν αὐτὴν, εἴτα μύθοι τῇ ἐπὶ
ταύταις, πρὸς αὐτὴν τὴν νοστον. Quo loco recte utuntur
viri docti ad interpretandum illud Ausonii Epigr. 70,
7. Peruenias Veneris &c. per μύθων ψυχῶν
Non taurus, non mulus erit, non hippocamelus,
Nan caper, mihi aris, sed scarabaeus eris.

F.M.G.

57. Οὐχ' ἔτιως ἀσφαλὲς] Οὕτως ἀσφαλὲς, delata ne-
gatione. Th.M.
Ibid. Ἀσφαλὲς] Ἀσαφὲς omnino legendum videtur.
Supra pluribus locis idem error sublatus. F.G.
Ἀσαφὲς] Menagii emendationem in textum recepi.
Mf. tamen cum Impress. omnibus ἀσφαλὲς. M. du S.
Ἀσφαλὲς] Ἀσαφὲς memini jubere legere Guilelmum,
dum ad 70. Trag. c. 28. ἀσφαλὲς ἀπαρρίπτων simili-
ter in ἀσφαλὲς mutaret. Solan. quoque ἀσαφὲς praef-
fere, me hic non refragante, sed sine auctoritate ni-
hil mutante. F.F.R.
59. Τὴν λεοντὴν] Conf. supra, Ἀναβ. c. 32. M. du S.
61. Κυμαῖον] I. c. ἐκ Κύμης καὶ Αἰολίδος. Vid. E-
pist. in proverb. Sero sapiunt Cumani. F.G.
Κυμαῖον] Vid. Ἀναβ. c. 32. & Δραπ. c. 13. In Ἀ-
πορ-

ἴσθαι similibus in rebus doctum. Dicendum tamen, licet obsoleta dicere videar, ne reprehendat, qui solus ea ignorem.

4. Vel potius advocandus erit Menandri prologorum unus, Elenchus, amicus Veritati & Libertati in dicendo Deus, non obsecrissimus eorum, qui in scenam prodeunt, solis vobis inimicus, qui linguam ipsius timetis, qui & novit omnia, & diserte, quae de vobis novit, eloquatur. Lepidum sane fuerit, si velit ille ad nos accedere, & enarrare spectatoribus totam fabulae rationem. Age igitur, Prologorum atque Geniorum optime, Elenche, vide ut diserte auditores edoceas, quam non temere, neque animo ad inimicitias propo, neque illotis, quod ajunt, pedibus ad hanc disputationem devenierimus, sed cum propriam injuriam ulciscentes, tum communi quodam odio hominem impuritatis caussa persequentes. Haec sola ubi dixeris, & aperte exposueris, propitius e vestigio discere hinc poteris, & reliqua nobis permit-

ἐκείνον ὁ Βάσαν, ὃ ἔπ' τοῖς ὁμοίοις σοφόν. ὁρῆτέον δὲ ὅμως, εἰ καὶ ἑῶλα δόξω λέγειν, ὥς μὴ αἰτίαν ἔχοιμι μόνον αὐτὰ ἀγνοεῖν.

Μαλλον δὲ ὁ ἀντιπαρὸν ἡμῶν τὸ Μενάνδρου προλόγων εἷς, ὃ ἐλεγχῶ, φίλον ἀληθείας καὶ παρρησίας θεός, ἐχὼ ὁ ἀσημόστατος ὃ ἔπ' τὴν σκηνὴν ἀναβαινόντων, μόνοις ὑμῖν ἐχθρὸς τοῖς δεδίοσι τὴν γλῶτταν αὐτῷ, πάντα καὶ εἰδότης, καὶ σαφῶς διεξιόντων, ὅποσα ὑμῖν σύνοιδε. χάριεν γὰρ τῷ το γένοιτ' ἂν, εἰ ἐβελήσειεν ἡμῖν προεισελθόντων ὅτ' ἀντιπαρὸν τοῖς θεαταῖς σύμπαντα τῷ δράματι τὸν λόγον. Ἄγε τοίνυν, ὦ προλόγων καὶ δαιμόνων ἀριστεῖ Ἐλεγχε, ὅρα ὅπως σαφῶς προδιδάξης τὰς ἀκρόντας, ὥς ἐ μάλιστα, ἐδὲ φιλαπεχθημόνως, ἐδ' ἀντιπαρὸν ποσὶ, καὶ τὴν παροιμίαν, ὅτι τὸν δὲ τὸν λόγον ἀπηντήκαμεν, ἀλλὰ καὶ ἰδίον τι ἀμυνόμενοι, καὶ τὰ κοινὰ μισθόντες τὸν ἀνδρῶν ὅτι τῇ βδελυρίᾳ. ταῦτα μόνον εἰπὼν, καὶ σαφῶς προδιηγήσάμενος, ἵλαως ἀπὸ τοῦ ἐκποδῶν, τὰ δὲ ἄλλα, ἡμῖν καταλεί-

λει-

ὁ Βάσαν] Et hoc Edd. atque M. βάσαν adscripūt Solan. f Κατάλειπε] Recepi ex W. Κατάλειπε Edd. priores.

85. Ἀντιπαρὸν ποσὶ] Ἀντιπαρὸν ποσὶ, ἀντὶ τοῦ ὅτι ἀντιπαρὸν, καὶ χάρις τοῖς ἀντιπαρὸν. παροιμία ἐπὶ τῷ ἀντιπαρὸν.

ὡς ἐπὶ τῷ ἔργῳ καὶ πράξει ἀφικνεῖται. V.

88. Βδελυρία] Βδελυρία. V.

τὸ Ἀντιπαρὸν] Lege ἀντιπαρὸν.

M. du S.

for. quae hodie circumferuntur fabulis, Cumarum nulla mentio. Vid. Delect. fab. 123. & 157. M. du S.

65. Πρὸς ἑμῶν] Quos nunc extantes libellos innuat, primo quidem ambigebam. Nunc ad Rhetorem suum respicere video. Sophistes enim hic audit c. 5. & 8. Celebris Sophista c. 9. Rhetor & Sophista, c. 19. M. du S.

67. Ἀντιπαρὸν] Impurus hic, teste Aristophane in Equit. & Lesbiorum morbo, quem adinvenisse videtur, infamis. V. p. 359. M. du S.

68. Μίσθον] Vid. not. ad Ovid. Trist. II. 417. & Ἀπαιδ. c. 23. M. du S.

69. Βάσαν] De hoc nihil invenio. Vide an non potius legendum sit βάσαν, de quo ad Ἀπαιδ. c. 23. M. du S.

73. Προλόγων εἷς ὁ Ἐλεγχῶ] Sine dubio est, hic non indicari Comoediae nomen, non laudari versus ipsius Menandri, recte (quantum ad causam, de mta verborum asperitate) eo nomine reprehensum Joh. Clericum a Philel. Eipsf. ad Menandri-reliqu. hoc tit. Porro

Elenchi, h. e. convictionis, personam jam adhibuit noster in fine Piscatoris c. 48. F. M. G.

Ibid. Ἐλεγχῶ] Μενάνδρου πρόλογος. F. G.

Ἐλεγχῶ] Hinc in nupera fragmentorum Menandri editione p. 58. fragmentum hoc concinnatum est.

Ἐλεγχῶ γὰρ θεός

τῇ παρρησίᾳ, τῇ τ' ἀληθείᾳ φίλος.

totique fabulae, si diis placet, nomen ἘΛΕΓΧΟΣ inditum. Parum feliciter utrumque, ut ab illius editionis censore Anonymo jam observatum est p. 26. sed ante Cl. Clericum, Menagius, ut in not. edit. Amstel. videre est. senarium esse pronunciarat, φίλος ἀ-

ληθείας & παρρησίας θεός. M. du S.

Ibid. φίλος ἀληθείας & παρρησίας θεός] Senarius. F. G.

85. Ἀντιπαρὸν ποσὶ] Habuimus supra Dem. c. 4. Et Rhet. Praec. c. 14.

90. Ἐκποδῶν] Conf. supra pro Imag. c. postremo.

F. F. R.

93. Αἰ-

λειπε μιμησόμεθα γὰρ σε, καὶ διελέγχομεν
τὰ πολλὰ, ὡς παρρησίας τε καὶ ἀληθείας
ἕνεκα, ^a μηδὲνα αἰτιάσασθαι σε. μήτε δὲ
ἐμὲ πρὸς αὐτὸς ἐπαινήσης, ὦ φίλτατε ἑ-
λεγχε, μήτε τὰ ἐκείνω προσόντα προσε-
χέης αὐτως· ἐ γὰρ ἄξιον θεῶν ὄντι ^b ὅτι ^c τό-
μαί σοι ἐλθεῖν τὴς αἰῆς ἢ ἔγω καὶ ἀπύτων
λόγους.

Ὁ γὰρ σοφιστὴς ἔτι εἶναι λέγων, ὁ πρό-
λογος ἤδη Φησὶ ταῦτα, ἐς Ὀλυμπίαν
ποτὲ ἦκε, λόγον τινὰ πρὸ πολλῆς συγ-
γραμμῆς ὁπιδειξόμενος τοῖς πανηγυρι-
σταῖς. ἦν δὲ ὑποθέσεις τῶ συγγράμματι, ὁ
Πυθαγόρας κωλυόμενος ὑπο τινος Ἀθη-
ναίων, οἶμαι, μετέχειν ^d ἐν Ἐλευσίνι τε-
λετῇ, ὡς βάρβαρος, ὅτι ἔλεγεν αὐτὸς ὁ

tere. Te enim imitabimur; & convinci-
mus eum in plerisque, ut libertatis veritatis-
que neglectae nemo te accusare possit. Ne-
que vero me laudaveris apud illos, Elenche
carissime, neque isti quae insunt, temere
effundas. Neque enim dignum fuerit, ti-
bi, qui Deus es, in os venire sermones de
rebus adeo despuendis.

4. Nimirum iste, qui Sophistam se esse
Iait, ista jam loquitur Prologus, Olympiam
venit aliquando, orationem olim conscriptam
habiturus in panegyri. Erat autem argumen-
tum libelli, Pythagoras prohibitus ab aliquo,
5 Atheniensium puto, Sacris Eleusiniis interesse,
tquam Barbarus, quod ipse dictitauerat
Py-

^a Μηδὲνα αἰτίας. σ.] Nil mutare Edd. nec M. addit Solan. ^b Στόμα] Recte sic M. Fl. H. P. S. &c. Στό-
ματ. f. & marg. A1. ^c Ἐν] Neglexit praepos. W.

96. Αὐτῶς] Ματαίως. V.

99. Ὁ γὰρ σοφιστὴς] * Τίμαρχος. V.

* Τίμαρχος] Lege Ἀτίμαρχος, quamvis etiam in C. reperitur T—

M. du S.

93. Αἰτίας. σ.] Sic libri omnes impressi & Ms. M.
ideo autem repetit, ne de se intelligatur dictum.

M. du S.

Αἰτιάσασθαι. σ.] Obscuriusculum facit locum aetio
comica. Nemo te, Elenche, accusabit veritatis & li-
bertatis causa, h. e. nemo meam narrationem, qua
in pudorem dare inimicum, & turpitudinis convin-
cere studebo, ut parum veram, vel ut parum liberam
accusabit. Ita, quae sequuntur, intelligenda: non
laudabis me, Elenche, h. e. non admiscebo ego quid-
quam meae laudis. Ut res ipsa lectori festinanti fie-
ret manifestior, ipsam Elenchi prologopoeian Prolo-
gi instar argumentum & occasionem dramatis, ut ille
apud Menandrum, narrantis, alio genere typorum
curamus, in Latina interpretatione exprimi. f. M. G.

94. Πρὸς αὐτοὺς] Scil. τοὺς ἀκούοντας.

F. G.

2. Λόγον τινὰ — ἐπιδ. τοῖς πανηγ.] Mos ea aetate
frequens, cujus originem apud nostrum in Herod. ha-
bes. cap. 1. Philostratus passim meminit in vitis So-
phistarum & Apoll. vita.

M. du S.

10. Τὸν Αἰῶνα κολοῖν] Conf. Ἀπολ. μισθ. c. 4.

M. du S.

12. Ἐωλα] I. e. Vetera, meditata. F. G. Conf. Iu-
pra Bis Accus. c. 25. μὴ ἔωλον εἶναι τὴν κρίσιν. Et Schol.

ib. No. 6. ἔωλος ἀρτίας exponens χθισινούς. f. F. R.

15. Αἰτία τινος ὑποθέσεις] Sicut ille apud Plinium
cp. 2, 3, 1. Isaeus, qui & ipse poscebat controversias
plures, electionem auditoribus mittebat. Poscebat,

inquam, non ponebat; quam sententiam nostram con-
tra illustrem Cuperum nuper ibi defensam, mirifice
confirmat hic locus, de quo in mentem tum nobis
non veniebat. Nempe poscebant Sophistae plures con-
troverfias aut ὑποθέσεις, argumenta declamationum;
& inter illas deinde optionem quoque auditoribus per-
mittebant. Quidam forte bona fide. Hic noster qui-
dem fraude usus, quae hic describitur.

f. M. G.

18. Καὶ συνέπεισι τὸ δῖατρον ἀκούειν ἢ ὑπὲρ τῆς Πυθα-
γόρας ἐκείνου λόγον] Quum nihil haberet ἢ quo referre-
tur, omnino censebam scribendum ἢ, λόγον nimi-
rum, quod perspicuum est. Sed non dissimulanda est
scriptura Florentinae editionis, Καὶ συνέπεισι τὸ δῖατρον
ἀκούειν ἢ ὑπὲρ τῆς Πυθαγόρας ἐκείνου λόγον. In quibus ver-
bis profecto nihil est, quod non probes; & ἐκείνους po-
test ἰμφορίας causa esse additum, quemadmodum
notum est, hanc vocem de magnis & admiratione di-
gnis viris sic adhiberi. Sed si locum ipsum, & prae-
cedentia praefertim, inspicias, forte vulgatiorem
scripturam, pro ἢ lecto ἢ, praeferas, quum ἐκείνους
λόγον sic necessario videatur debuisse dici, quando-
quidem spectat singularem quamdam de Pythagora
historiam, cujus mentio supra fuerat facta.

f. f.

Ibid. τὸν] Ed. Fl. ἢ ἐκείνους λόγον. Reliquae ἢ —
ἐκείνους λόγον. Si Fl. sequare, ἐκείνους non Pythagoram,
sed stolidum illum oratorem notabit. Sed magis pla-
cet W. in quo ἢ — ἐκείνους λόγον.

M. du S.

20. Ἀπίθαι ὅν τῃ ὑποκρίσει] Ita egit hic Sophi-
sta,

Pythagoras, se quondam Euphorbum fuisse. Erat porro oratio illa ad Aesopicae corniculae instar confectumata ex multis pennis alienis. Cum autem vellet non antiqua videri dicere, sed velut ex tempore proponere quae de libro edidicerat: rogat sodalium aliquem (erat ille Patrensis, in causis multum versatus homo) cum argumenta posceret dicendi, Pythagoram ut ipse deligeret. Idque facit homo, ac persuadet theatro, ut audire vellent homines illam pro Pythagora orationem.

5. Postea iste in actione valde improbabilis, qui connecteret orationem, qualem videri necesse est a longo inde tempore commentatam & meditatam, etsi quam maxime praesens homini imprudentia pro illo pugnaret, & manum

Πυθαγόρας πρὸ τέττε ποτὲ, καὶ Εὐφορβὸν γεγονέναι. ἐτύγχανε δὲ ὁ λόγος αὐτῷ ὡς τὸ Αἰσώπῃ κολοῖον, συμφορητὸς ὢν ἐκ ποικίλων ἀλλορίων πτερῶν. βεβλόμεν δὴ μὴ ἔωλα δόξαι λέγειν, ἀλλ' αὐτοσχεδιάζειν τὰ ἐκ τῆ βιβλίου, δεῖται τῇ συνήθειαν τινός (ἦν δὲ ἐκ Πατρῶν ἐκεῖνος, ἀμφὶ δίκας ἔχων τὰ πολλὰ) ἐπειδὴν αἰτήσῃ τινὰς ὑποθέσεις τοῖς λόγοις, τὴν Πυθαγόραν αὐτῷ προελέαξεν. καὶ ἔτιως ἀνὴρ ἐποίησε, καὶ συνέπεισε τὸ θεῖον ἀκχεῖν ὅτι ὑπὲρ τῆ Πυθαγόρου ἐκείνου λόγον.

20. Ἦν δὴ τὸ ἐπὶ τέττῃ, ὃ μὲν πάντῃ ἀπίθανον ἐν τῇ ὑποκρίσει, συνέειρων οἷον εἰκὸς ἐκ πολλῶν ἐσκεμμένα, καὶ μεμελεημένα, εἰ καὶ ὅτι μάλιστα ἡ ἀναισχυντία ἔσα ἐπήμυνε, καὶ χεῖ-

αὐτῷ] Sic W. J. & marg. At. Autō H. P. S. Fl. B1. Ald. Fr. e Ποικίλων] Ποικίλων J. & Ald. f Αυτοσχεδιάζειν] Σχεδιάζειν Schol. & Coll. g Τὴν] Receptum ex W. Tōn Edd. pessime, quum tamen λογὸν mox haberent. Tōn — ἐκεῖνος λόγῳ Fl. 'Εκείνου Edd. cett. & M.

13. Σχεδιάζειν] Ἦτοι χεῖρα λέγειν, τὰ μὴ μὲν σκέψιναι γινόμενα. V.

23. Ἐπήμυνε] + Ἐπεσοῖται. C.

+ Ἐπιβόη] Recepti ex C. Ἐπιβόη V. & edita. Ἐπιβόη Ex. G. quod propius accedit ad C.

ita, ut actio ipsa fidem sibi derogaret extemporalitatis: quod diversis modis accidere posse constat. V. G. recitabat, ut adolescentuli cum pensa reddunt: ab erat ille aestus, illa sollicitudo, illa vicissim quarundam rerum incuria, extemporalis orationis comites: plena omnia testimoniis, argutiis, sententiis &c. Porro illud conneclere, quo reddidimus τὸ συνέειρων, debemus Quintilian. 10, 3, 20.

23. Ὅτι μάλιστα] Forſan μεγίστη. F. G. Non reprehendo. Sed nec vulgatum damnare aufim: nam licet ὅτι sic per pleonasmum amet adiectivis addi, ut ὅτι πλείους χρυσὸς Aesop. fab. 128. ὅτι μεγίστη φωνὴ apud Nostr. c. 6. & 15. ubi nos vide; & Thucyd. VII. c. 69. v. 62. ὅπως ὁτιμωγίστη ἀφίλεια γίνωσθαι. tamen & adverbis saepe pro adiectivis poni, non solum in tritissimis illis locutionibus ὅτι πάλαι λόγος, ἢ πρὶν ἀποχία; sed & in aliis, satis jam saepe indicatum. Ὅτι μάλιστα quoque conjungi, notum arbitror, ut supra c. 1. & ap. Thucyd. V. c. 36. ὁτιμωγίστα una voce exaratur. Et ibid. c. 46. v. 13. ὅτι τάχιστα εὐρημα εἶναι ἀφαικνυμένῳ. Quae tamen non ita similia fateor, ut nihil regeri possit.

J. F. R. Ibid. Ἦ ἀναισχυντία ἔσα] Locus mihi, & Cl. Kustero suspectus. M. du S.

Ἦ ἀναισχυντία ἔσα] Nisi aliud quid hic desit, V. G.

nomen παράκλητος, συνέειρων, vel tale quiddam; certe excidisse puto syllabam, s. praepositionem participio praemissam, legendumque παρούσα, atque ita interpretatus sum.

J. M. G. Ἦ ἀναισχυντία ἔσα] Etſi Cl. Gesn. non male παρούσα conjicit, & ego quoque vellem in aliquo libro sic invenire, nondum tamen vulgatum mutō; quia potest pleonasmus esse, ut supra de Calum. c. 16. ubi τὸ δὲ etiam abundare vidimus. Adde εἶναι abundans ap. Alciphron. Ep. 1. p. 1. χρῆσθαι ἡμῶν ἢ θάλασσα τὸ σήμερον εἶναι τὴν γαλῶνιν ἐσθήσειν. ubi Bergl. plura similia. Adde etiam Long. Paſt. I. p. 18. δῶρον εἶναι δίδωμι. Nostrumque infra hoc Dial. c. 25: σοφιστὴν εἶναι δοκίμῳ ἐποίησα. Omitto quae satis multa de hoc pleonismo notata servio. Sufficiunt, si addas duo illa, quae Cl. Hemſt. T. I. Jud. Voc. p. 98. dedit, ubi Noſter. ὁ δὲ ταυρὸς εἶναι ὑπὸ τούτῳ μὲν ἰδημιωργήθη. Sed si haec non esse prorsus similia huic ἔσα, dixeris, superius δὲ tamen in Calum. vel eod. modo abundabat, vel videndum, an τὸ ἔσα, hic non efficax plane sit, pro vera, uti ex Demosth. ἢ ἔσα ἀρχὴ, verus principatus, & σα ἔσα, falsus, ab Lexicogr. adfertur, quodque aliis etiam auctoritatibus firmare possem, si liceret plura commentari.

J. F. R.

35. Ἀ-

χεῖρα ἄρεγε, καὶ συνηγωνίζετο αὐτῷ. γέλωσ
 δὲ πολλὸς τῶν ἀκρόντων. καὶ οἱ μὲν, ἐς τὸ
 Πατρίεα ἐκείνον μέλας ἀποβλέποντες, ὑπε-
 δήλυν ὡς ἐβλήθη συμπράξας αὐτῷ τὸ ῥα-
 διουργίαν, οἱ δὲ καὶ αὐτὰ γνωρίζοντες τὰ λε-
 γόμενα, παρ' ὅλην τὴν ἀκρόασιν διέτελεσαν,
 ἐν τῷτο μόνον ἔργον ἔχοντες ἀλλήλων πειρώ-
 μενοι, ὅπως μνήμης ἔχουσι πρὸς τὸ ἀγα-
 γιγνώσκειν, ὅτε ἕκαστον ἦν τὸ ὀλίγον πρὸ
 ἡμῶν εὐδοκμησάντων ὅτι ταῖς καλεσθεῖσαι
 μελέταις σοφιστῶν.

Ἐν δὲ τούτοις ἅπασιν καὶ ὁ τὸν λόγον τόν-
 δε συγγραψας ἦν ἐν τοῖς γελοῖσι καὶ αὐτός.
 τί δ' οὐκ ἐμελλε γελαῖν ἐφ' ἑτῷ περὶ φα-
 νεῖ, καὶ ἀπιθάνῳ, καὶ ἀναισχύντῳ τολμήματι;
 καὶ πῶς (ἔστι δὲ ἡ ἀκρατής γέλωτ) ὁ
 μὲν τὸ Φωνὴν ἐντρέψας εἰς μέλας, ὡς ἄετο,
 θρῆνον τινα ἐπηύλη τῷ Πυθαγόρῃ, ὁ δὲ
 τῷτο δὲ τὸ τῷ λόγῳ, ὄνον καθαρίζειν πει-
 ρώμενον ὁρῶν, ἀνεκάγχασε μάλα ἡδὺ ὁ
 ποιητής ἔτι ὁ ἑμός· ὁ δὲ εἶδεν ὅτι στρα-
 φείς. τῷτο ἔξεπολέμωσε τότε αὐτὸς ἑναγ-
 χῶς.

Ἐνθὲν δὲ ἦν μὲν ἡ τῷ ἔτῳ δεχὴ, μᾶλλον
 δὲ ἡ σὺν τῇ μεγάλῃ νημενίᾳ τρίτῃ, ἐν ἣ
 οἱ Ῥωμαῖοι, καὶ τὸ δεχαῖον, εὐχονταί τε
 αὐτοὶ ὑπὲρ ἅπαντ' τῷ ἔτῳ εὐχάς τι-
 50

illi porrigeret & certamen illius adiuvaret.
 Rîsus interim multus apud auditores, cum
 alii in Patrensem illum intuentes, subindica-
 rent, auxilium istius imposturae ab illo prae-
 stitum non latere: alii vero qui agnoscerent
 quae dicebantur, toto quo audiebant tempore
 illud unum agebant, ut alter alterius memo-
 riam tentaret in agnoscendo cuius esset unum-
 quodque eorum Sophistarum, qui paullo ante
 nostram aetatem in declamationibus florue-
 runt.

6. Inter hos autem omnes, qui riderem,
 ipse quoque fuit, qui hunc libellum scripsit.
 Qui enim non rideret auso tam manifesto, &
 improbabili atque imprudenti? Qui, inquam?
 Est autem alioqui risus impotens. Atque ille
 quidem inflexa ad modulationem voce, thre-
 num quendam, uti putabat, accinebat Pytha-
 gorae: at hic poeta meus, in suaves cachin-
 nos solvi, asinum videns citharam tractare co-
 nantem. Verum iste conversus hoc observat.
 Hoc illos tum nuper inimicos reddidit.

7. Deinde fuit principium anni, vel potius
 dies a magnis illis Kalendis tertius, quo Ro-
 mani prisco quodam more, & ipsi vota quae-
 dam

α Ἐχουσι] Ἐχουσι Fl. Nihil a vulgata abit M. δ Ἀκρατής] Ἀκροατής male Coll. Vulgatum tuetur M.
 ε Πειρώμενον] Recte M. Fl. P. &c. Πειρώμενον male f. Ald. d Ἐξεπολέμωσι] Ἐξεπολέμωσι male Coll. Vulga-
 tum servant M. & Fl.

35. Ὁ τὸν λόγον] Λεκιανός. G.

39. Ἀκρατής γέλωτ] Γέλως γὰρ ἦν ὅλον τὸ σύγγραμ-
 μα. G.

35. Λόγον τόνδε συγγραψας] Lucianus felicitet. F. G.
 39. Καὶ πῶς] Quo πῶς illud referri debeat, incer-
 tum est. M. du S.

43. Ὁ ποιητής ἔτι] I. e. Lucianus, cuius ego
 sum prologus. F. G.

Ὁ ποιητής ἔτι ὁ ἑμός] Hic est ipse Lucianus ὁ τὸν
 λόγον τόνδε συγγραψας, ut modo dicebat. Loquitur
 enim Prologus dramatis Elenchus, qui Lucianum
 ποιητὴν suum vocat, ut Terentiani v. g. prologi Te-
 rentium. f. M. G.

45. Ἐξεπολέμωσι] V. Th. Mag. v. πεπολέμα], ait:

45. Ἐξεπολέμωσιν. Πολεμίας ἐποίησιν. (ὡς ἐξεπολέ-
 μωσιν) G.

πεπολέμα], ὁ εἰς ἑχθρὸν παραχθεὶς τινι, καὶ πολέμῳ γε-
 νόμῳ. Ἐξεπολέμωσι δὲ, ὁ πολέμιόν τινα ἐτέρῳ ποιήσας.
 πεπολέμηται δὲ ὁ πολέμηθεὶς. f. F. R.

48. Ἡ δὲ τῇ μεγάλῃ νημενίᾳ τρίτῃ] Romano stilo
 III Non. Jan. solennis ille Votorum dies, Vota etiam
 f. Bōta dictus in antiquis monumentis. Quae dici
 possunt ea de re, occupavit omnia, nec ipsum hunc
 locum praetermisit, felix diligentia Ezech. Spanhemii
 ad Julian. Orat. I. p. 276. seq. Caeterum quod hic
 ipse dies quoque ἱερομηνία vocatur, nihil insoliti. Vid.
 quae in fine Icaromen, ea de re annotavimus. f. M. G.

48. Τρί-

quam pro toto anno, & sacra faciunt, a Numma rege praescripta, creduntque, Deos illo maxime die operam dare precantibus. Hoc igitur festo die atque sacro, is qui riserat Olympiae infestitium illum Pythagoram, cum videret accedere conspuendum istum atque superbum alienae orationis histrionem, cujus etiam mores accurate nosset, & reliquam vitae istius libidinem atque impuritatem, quaeque facere diceretur, & in quibus deprehensus fuerat, 6
Suadeo, inquit ad sodalium quendam, devitemus infelicis occursum hoc spectaculum, qui sua praesentia jucundissimum nobis diem atrum (Apophrada) videtur facturum. Hoc ipsum nomen Apophrada audiens ophi-6
sta, tanquam peregrinum & alienum Graecis nomen statim risit, & prioris illius risus nomine virum ulius est, ut quidem sibi videbatur, & apud omnes usurpabat hoc ipsum, Apophras! Quid vero id rei est? fructus ne aliquis? an herba quaedam? an vas? an 7
esculentorum quiddam vel poculentorum est Apophras? Equidem nec audiivi unquam, neque intelligebam unquam, quid sibi velit.

9. Talia iste contra hunc meum se disputa-75
re opinabatur, multumque Apophradi risum
conflabat, ignarus nempe, ultimum se hoc ru-

νας, καὶ ὁ Ζῆνσι, Νημᾶ τῷ βασιλέως κατα-
 σταθασάντων τὰς ἱερουργίας αὐτοῖς, καὶ πεπι-
 τεύκασιν τὸς θεὸς ἐν ἐκείνῃ μάλιττα τῇ ἡμέ-
 ρᾳ χρηματίζεσθαι τοῖς εὐχομένοις. ἐν τοιαύτῃ
 στοίουν ἑορτὴ καὶ ἱερομηνία, ὁ τότε γελάσας
 ἐν Ὀλυμπίᾳ ἐκεῖνον ἐπὶ τῷ ὑποβο-
 λιμαίῳ Πυθαγόρᾳ, ἰδὼν προσιόντα τὸ κα-
 τάπυστον, καὶ ἀλαζόνα, τὸ τὴν ἀλλοτρίων
 λόγων ὑποκριτικῶς (ἐτύγχανε δὲ καὶ τὸ τρό-
 πον ἀκριβῶς εἰδὼς αὐτὸν, καὶ τὴν ἄλλην ἀσελ-
 γειαν, καὶ μιαιόνην τῷ βίῃ, καὶ ἃ ποιεῖν ἐλέ-
 γει, καὶ ἃ ποιεῖν κατέειλητο) ὦρα ἡμῖν,
 ἔφη πρὸς τινὰ τῶν ἐταίρων, ἐκτρέπεσθαι τὸ
 δυσάντητον τῆτο θεῆμα, ὃς φανερὸς εἴκει
 καὶ ἡδίστην ἡμέραν ἀποφράδα ἡμῖν ποιήσῃν.
 οὗ τῆτ' ἀκῶσας ὁ σοφιστὴς τὴν ἀποφράδα, ὥς
 τι ξένον καὶ ἀλλότριον τῇ Ἑλλήνων ὄνομα,
 ἐγέλα εὐθύς, καὶ τὸν ἄνδρα τῷ πάλαι ἐκείνῳ
 γέλῳ ἐκείνῳ, ὥς γὰρ ἔειπε, καὶ πρὸς
 ἀπαντας ἔλεγεν, ἀποφράς, τί δὲ τῆτό
 ὅστι; καρπὸς τις, ἢ βοτάνη τις, ἢ σκεῦος;
 ἄρα τῶν ἐαθιομένων ἢ πωνομένων τί ὅστιν ἀπο-
 φράς; ἐγὼ μὲν ἔτε ἤκουσα πώποτε, ἔτ' ἂν
 συνήην ποτὲ ὁ, τι καὶ λέγει.

5 Ταῦθ' ὁ μὲν ᾤετο χεῖρ' ἔχειν διεξιέναι, καὶ
πολὺν ἐπῆγε τῇ σποφράδι τῇ^κ γέλωι. ἐλε-
λήθη δὲ ἡ καθ' αὐτῷ τὸ ὕστατον τεκμήριον
ἀπαι-

e Θύσει Νυμφῶ] Θύσει ἀμφε W. male. *f* Ἐπ'] Ita dedit Solan. ex Graev. Ἐπ' etiam marg. A1. Ὑπ' Edd. & M. *g* Ταῦτ'] Ταῦτ' marg. A1. *h* Δε] Δαι W. solus. *i* Δέγει] Ita dedit Solan. ex W. Δεγοι Edd prior. *k* Γέλω] Constatre lectionem notat Solan. *l* Καθ' αὐτοῦ] Sic dedi ex P. Κατ' αὐτοῦ cett. & M.

77. Ὑδαῖον τὸ μέγα] Euripides: οἱ δ' ὡς τάχιστα ἤκουσαν ὑδάτων ὅσα, ἤτοι τὴν ὑπερέχουσαν, τὴν βασιλικήν. G.

48. Τρίτῃ Plutarchus initio vitæ Ciceronis p. 1578.
 f. ἡμῶν τριτῇ τῶν Καλαυδῶν ἐν ᾗ οἱ ἀρχαῖοι εὐχον-
 τὸ δύνασθαι τὴν τῇ ἡγεμονίᾳ. V. Schor. Obf. 245. Fab.
 Mag. Rom. 198. Herodian. I. f. anni ineuntis diem
 primum ἱερομηνίαν vocat, ubi III. Non. accipit Lip-
 sius, quod non probo, vid. Lipsf. excursf. ad Tac. Ann.
 xvi. AB. Ubi virum summa & eruditione, & indu-
 stria conspicuum miror hunc Luciani locum fugisse,
 eo magis, quia nulli eorum quos laudat, scriptorum,
 hujus moris origo prima, a Luciano hic addita tradi-
 tur. Vide Srenarum orig. M. du S.

55. Ὁ τότε γιλάσκας] Lucianus.
Tom. III.

Ὁ τότε γυλάσας ὁ Ὀλυμπία ἐκείῃ ἐπὶ τῇ ὑποδομι-
μαίῃ Πυθαγόρῃ Is qui tunc in Olympiā rixit super sub-
positio Pythagorā. Vulgati ὑπὸ τῇ ὑποδομιμαίῃ Πυθα-
γόρῃ sub suppositio isō Pythagorā, inquit inquit inquit
pretes, quod quid sibi velit, nemo dixerit. F. G. G.

56. Ἰπὸ τῇ Forte ἐπὶ. Sic autem distinguendum.
ὁ τότε γελῶντας ἐν Ὀλυμπίᾳ καὶ ἐπὶ τῷ ὑποκόλλωσιν
Πυθ. &c. I. e. *super Pythagora*. F.G. Recte, idemque
ἐπὶ recepi, & comma post καὶ τὸν iustuli. F.F.R.

77. Καθ' αὐτοῦ] In omnibus libris nostris κατ' αὐ-
τοῦ, M. du S.

ἀπαιδευσίας ἐκφέρων, ἐπὶ τῷ τόνδῃ ἃ λόγον συνέγραψεν, ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν, ὡς δείξει τὸ αἰδόμενον σοφιστὴν τὰ δὲ κοινὰ τῶν Ἑλλήνων ἀγνοῶντα, καὶ ὅποσα καὶ οἱ ἐπὶ τῶν ἐργαστηρίων καὶ τῶν καπηλείων εἰδέν. ταῦτα μὲν ὁ ἔλεγχος.

Ἐγὼ δὲ (ἤδη γὰρ αὐτὸς παρείληφα τῷ δράματι τὰ λοιπὰ) δίκαιον ἂν εἴην, τὰ δὲ ἐκ τῶν Δελφικῶν τρίποδος ἤδη λέγειν, οἷα μὲν σε τὰ ἐν τῇ πατρίδι, οἷα δὲ τὰ ἐν τῇ Παλαιστίνῃ, οἷα δὲ τὰ ἐν Αἰγύπτῳ, οἷα δὲ τὰ ἐν Φοινίκῃ, καὶ Συρίᾳ, εἴτα ἐξῆς τὰ ἐν Ἑλλάδι, καὶ Ἰταλίᾳ, καὶ ἐπὶ πᾶσι τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν, ὅσα κεφαλαιώδιστα τῆς ἀπορίας τῆς σῆς, καὶ κορυφῇ, καὶ κορωνίς τῶν τρόπων. ἐπεὶ γὰρ καὶ τῶν παροιμιῶν, Ἰλιεύς ὢν, τραγωδὸς ἐμιοῦσθαι, χυμὸς ἤδη σοι ἀκβεῖν τὰ σαυτὶ κακά.

Μᾶλλον δὲ ταῦτα μὲν μηδέπω

dicatis contra se indicium proferre. Hæc igitur causa hunc libellum conscripsit ille Poeta comicus, qui me ad vos præmisit, ut ostendat nobilem Sophistam communia Græcorum ignorare, quæque de officinis etiam et cauponis homines norunt. Ista quidem Elenchus.

10. Ego vero (jam enim ipse suscepi quod reliquum est fabulae) jure meo jam possem, ista velut e Delphico tripode dicere, quid in patria egeris, quid in Palestina, quid in Aegypto, quid in Phoenice & Syria, quid deinde in Graecia & Italia: ac super omnia, quæ nunc Ephesi, quæ quidem maxime capitalia & fastigium amentiae tuae, & imposita moribus tuis coronis. Cum enim, quod est in proverbio, Iliensis ipse tragædos conduxeris; jam decebat tua te mala audire.

11. Sed potius ista nondum: de Apophra-

ἃ τόνδῃ τὸν λόγον] Τὸν λόγον τόνδῃ W.

86. Ἐκ τῶν Δελφικῶν] Ὡς κεκρυμμένα μὲν, ἀληθῆ δὲ. G. (Corrupte scriptum erat κεκρυμμένα)

79. Συνέγραψεν, ἐμὲ] Legendum videtur συνέγραψεν ἐμὲ προεισπέμψας ὑμῖν. F. G.

81. Καὶ ὅποσα καὶ] Forſan καὶ ὅποσα ἂν εἰ ἐπὶ τῶν, &c. F. G.

87. Πατρίδι] Infra c. 19. κατὰ τὴν ἐν μεγίστῳ τῇ ἐν Φοινίκῃ ἀπασάν vocat. Vide etiam Ἀπαιδ. c. 19. M. du S.

90. Ἐφέσῳ νῦν] Hinc est quod Ephesi hunc libellum scriptum fuisse colligo; vid. etiam c. 22. M. du S.

93. Ἰλιεύς ὢν τραγωδὸς] Proverb. pag. 892. F. B. Ἰλιεύς] Vid. Ἀναβ. c. 38. Polyæn. Strat. III. p. 229.

Iliensium meminit. M. du S.

96. Εἰπέ γάρ μοι πρὸς Πανδήμῳ, καὶ Γενετυλλίδῳ, καὶ Κυβίῳ] Benedictus: Dic mihi per Pandemum, et Genetyllidem, et Cybiden, absurde. Recte vidit Palmerius πᾶνδημον esse Veneris epitheton, nimirum est quæ Lucretio dicitur Vulgivaga Venus. Hinc & in Mf. legitur πρὸς τὸ Πανδήμῳ, καὶ Γενετυλλίδῳ. sic sane & Aristoph. in Θεομοφοριαζούσαις.

Ἦς ἰδὼν μάλῳ, ὃ πόντιαι Γενετυλλίδες, καὶ Θηλυβρίδες, καὶ κατεγλωττισμένον.

Quam suavis cantilena, o venerandæ Genetyllides, et effœminata et lasciva. Sed tamen Genetyllis etiam legitur apud eundem in Nubibus:

Ἦ δ' αὖ μύρε, κρόκος καὶ αὐγλωττισμάτων, Δαπαῆς, λαφυγμοῦ, κηλιῶν, Γενετυλλίδος &c. &c.

Haec vero unguentum, crocum obscœna basia.

Es sumtus, et Crapulam, et Venerem, et Genetyllidem olet.

Dicuntur esse dii sive Deæ præfides generationis. Vide antiqua scholia. Recte vero κατὰ τὴν docti viri emendarunt. Non est Venus sed magna mater, Cybele, quæ & Græcis & Latinis Cybele dicitur. Nam & in inscriptionibus, & in antiquis membranis sic appellatur, ut apud Phædrum in codice Rementi, ut olim mihi ostendit vir dignitate & doctrina præcellens Marquardus Gudius, qui Regi Daniae est a consiliis. Is etiam ubicunque Cybele legatur apud Poetas secunda longa, aut Cybelle corrupte, libris antiquis auctoribus, rescribendum affirmat Cybele, aut Cubebe, quod verissimum, & in Prudentio jam emendavit Nicolaus Heinsius. Illius autem hic meminit propter ejus amorem erga Attin, & quia lascivissima fertur fuisse, ut ipse Lucianus in dialogis Deorum indicavit. F. G. G.

Ibid. Πανδήμῳ] Xenophonem audi συμποσ. p. St. Ed. 522. L. g. — Εἰ μὲν ἐν μία ἐστὶν Ἀφροδίτῃ, ἢ διτταί. Οὐρανία τε ἐστὶ Πανδήμῳ, σὺν οἷα — ἔτι γε μὴτοι χωρὶς ἑκατέρῃ βαμφοί τε εἰσι ἐν αὐτῇ ἐστὶν, τῇ μὲν Πανδήμῳ βαμφοί τε εἰσι, τῇ δ' Οὐρανίᾳ ἀγνοῦνται, οἷα. De cujus templo Athenis vide Athen. XIII. p. 569. Confer & Nostrum, Et. Δ. VII. & Δημοκρ. c. 13. M. du S.

97. Πρὸς Πανδήμῳ, καὶ Γενετυλλίδῳ] Eandem vim habet hæc

phrade autem prius. Nam dic mihi, per ego te *Vulgivagam*, & *Genetriculam*, & *Cybeben* oro, quare tibi reprehensione aut risu dignum *Apophradis* nomen visum est? Ita sane. Nec enim erat Graecorum proprium; sed alicunde quasi commissatum venit illis a Celtarum, aut Thracum, aut Scytharum colluvie. Tu vero (nolli enim Atheniensium omnia) statim hoc exclusisti, & praeconio de Graeco solo eiecisti. Hinc risus, quod barbare loquor, & peregrinum in morem, & terminos Atticos egredior. Verum enim vero quod aliud ita Atheniensibus patrium sit, atque hoc nomen, qui magis quam tu norunt talia, dixerint: adeo ut citius *Erechtheum* & *Cecropem* peregrinos atque advenas esse Athenis ostendas, quam *Apophrada* demonstres non domesticam esse indigenamque Atticae.

δὲ τὸ Ἀποφράδῃ πρότερον. εἰπὲ γὰρ μοι πρὸς ὁ Πανδῆμος, καὶ ὁ Γενετυλλίδῃ, καὶ ὁ Κυβέβης, ὥς σοι μεμπτόν, καὶ γέλωτ' ἄξιον τὸν ὄνομα εἶναι ἔδοξεν ἢ Ἀποφράς; νῦν δὲ, ἔνθ' ἦν τῶν Ἑλλήνων ἰδίον, ἀλλὰ πόθεν ἐπεισκαμάσαν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν πρὸς Κελτῶν ἢ Θράκας, ἢ Σκύθας, ὅτι μιξίας. οὐ δὲ (ἀπαῖσα γὰρ οἶδα τὰ τῶν Ἀθηναίων) ἐξέκλεισας τὴν τοῦ εὐδὺς, καὶ ἐξεκέρυξας τὴν Ἑλληνικῆν. καὶ ὁ γέλως ὅτι τὴν τῶν, ὅτι βαρβαρίζω, καὶ ξενίζω, καὶ ὑποφθαίνω τὴν ὄρεν τῶν Ἀττικῶν. καὶ μὴν τί ἄλλο ἔτι ὡς Ἀθηναίοις ὅτι χῶριον, ὡς τὴν τῶν ὄνομα, Φαίετο ἴαν οἶγε σὲ μᾶλλον τὰ τοιαῦτα εἰδότες; ὥστε θᾶπτον ἂν Ἐρεχθεά, καὶ τὴν Κέκροπα, ξένους ἀποφθάνεις, καὶ ἐπὶ ἡλυδας εἶναι τῶν Ἀθηναίων, ἢ τὴν ἀποφράδα δείξῃς ὅτι οὐ καίαν καὶ αὐτόχθονα τῶν Ἀττικῶν.

Πολ.

ὁ Πανδῆμος] Τῆς addit *Solan.* non dicens unde. ὁ Γενετυλλίδῃ] Γενετυλλίδῃ male *f.* & marg. *At.* ὁ Κυβέβης] Recte sic *f.* Κυβέβης male *Edd.* cett. & *M.* ὁ Ἐπεισκαμάσαν] Nil mut. *Edd.* & *M.*

97. Καὶ Γενετυλλίδῃ] Εἰς ἀποφράδα σκῆψαι βυλόμενον τὸ κακοδαίμονα τυτὸν, τοῖς ταύτοις αὐτὸν ὀνόμασιν ὀνομάσαι διότι κεν, ὁ προφθάνων τὴν αἰχρᾶς ἀποφράδα εἰς ἐπίθετα. *V.*

Γενετυλλίδῃ] δαίμων ὁ πρὸς τὴν ἀποφράδα γένεσις αὐτοῦ. ob quod & appellata sic. οἱ δὲ περὶ τὴν Ἀρτεμίν φασιν τὴν

τοκετῶν ἰσθμῶν. καὶ πάλιν ὡς τὴν γένεσιν. *Aristoph.* ἡ δὲ τὸ μῦθον, ὁ πόντος Γενετυλλίδης, καὶ θηλυδῶδες ὁ καίεργατῆς ἰσθμῶν, καὶ μαυδαλῶν. Γενετυλλίς, ἡτοῦ ἡ ἀφροδίτη, ὡς γένεσις αὐτῆς. *G.*

12. Ἐπὶ ἡλυδας] ἔπος, ἰστίως. *G.*

haec obtestatio, seu adjurationem malis, quam in libello contra *Indoctum* c. 3. illa *Libanitisidis* mentio. Videtur autem etiam *Γενετυλλίς* parum honesta jam *Aristophanis* aetate fuisse, cujus loca jam laudata *Graevio*. Hanc ipsam ob causam ausus sum non *Genetricem* hic reddere, quod honestum *Romae*, ac tantum non se verum numen est, sed *Genetriculam*. *f. M. G.*

Πρὸς Πανδῆμον] Non satis video cur articulum necessario insertum velit *Solan.* Nam in his formulis articulus frequentius omitti amat, ut supra *Bacch.* c. 5. πρὸς Χαρίτων. infra c. 16. πρὸς Ἀδωνίδῃ, quae adseveratio eadem est, atque hic. Dein c. 26. pr. Πρὸς Θεῶν. item c. 28. πρὸς Θεῶν εἰπέ μοι. & c. 31. f. πρὸς Διὸς. Ac *Diff.* c. 9. πρὸς Φιλίῳ. Et crebro alibi. Verum & addi interdum articulum, quis inficiabitur? nam & paulo supra, *Adv. Indoct.* c. 3. Πρὸς τὴν Λιβανιτίδῃ. Sed ideo non inferendus, ubi ab *Libris* abest. *f. F. R.*

Ibid. Γενετυλλίδῃ] In *f.* uti in *Mf.* Gr. *Γενετυλλίδῃν*, quam scripturam sciolus aliquis invexerit, qui cum *Ἐρωτ.* c. 42. *Γενετυλλίδας* plurali numero legisset, & hic ita legendum esse credidit: sed longe alia ratio est; servandaque omnino vulgata, quamvis *Pausanias*

etiam plurali numero habeat p. 2. 3. *M. du S.*

98. Κυβέβης] Corrige *Κυβέβης*. *Hesych.* *Κυβέβη*, ἡ μήτηρ τῶν Θεῶν, καὶ ἡ ἀφροδίτη. Depravate apud *Hesych.* *Κυβέβης* legitur, pro *Κυβέβη*. *Suid.* *Eust.* *F. G.*

Κυβέβης] Conf. infra *Τραγοπ.* vl. 30. *M. du S.*

99. Νῦν Δία] Ἀποσιώπησις hic notanda est. *M. du S.*

5. Ἑλληνικῶν] ἔπος aut simile quid subauditur. *F. G.*

13. Ἀποφράδα] Ad hoc verbum *f. Brod.* *Misc.* p. 2. c. 17. p. m. 498. haec commentatur: Notatus est, (ait) a quodam *Luciano*, ut ex ejus scriptis cognoscimus, quod vocem hanc ἀποφράς, perinde ac barbaram usurpasset: quam vel uno hoc argumento ἑλληνικοτάτην probare possem, quod eam *Plato* ὀνόμαζεν ζ in ore habuerit: ὅπου τὴν ἡρώδην μὴ καθαροῦς τῆς, ἀλλ' ἀποφράδας ὄντι. *Plutarch.* οὐκ ἐν ἡρώδῃ συμμετοίχον ἀγωνιστάμεθα προθύμως, ὡς ἐν ταύτῃ ἐξ ἀποφράδῃ ἐκ συνθηπῆς ἱλαρῶν, καὶ προσφιλέων ῥωμαιοῖς ποιῶμεν. *Dionys Halic.* τὴν δὲ ἡρώδην ἐκείνην, οὗ ἡ τὸ πᾶν ἐγγίσιον, μιλανῶν τε ἐκ ἀποφράδα τίθεται. Id est atram, inauspicatam & nefastam. Dicitur & ἀποφράς ἀνθρωπῶν, meo judicio parum scite. *Ami. Gell.* L. IV. c. 19. *Religiosi dies dicuntur*

Πολλὰ μὲν γὰρ ἔστιν, ἃ καὶ αὐτοὶ χεῖρ 15
 ταῦτα τοῖς πᾶσι ἀνθρώποις ὀνομάζουσιν,
 ὁπορὰ δὲ μόνοι ἐκείνοι τὴν μιαν, καὶ
 ἀπεικτιλῶ, καὶ ἀπαίσιον, καὶ ἀπρακτικόν, καὶ
 σοὶ ὁμοίαν ἡμέραν. ἰδὲ καὶ μεμάνηκας ἡδὴ
 ὁδὸν πᾶρεργον, τί βάλει αὐτοῖς ἡ ὁπορὰς 20
 ἡμέρα, ὅταν μήτε αἱ δεῖχαι χρηματίζωσι,
 μήτε εἰσαγωγίμοι αἱ δίκαι ὦσι, μήτε τὰ
 ἱερὰ ἱερῶν γῆται, μήθ' ὅπως τι τῶν αἰσίων τε-
 λῆται, αὕτη ὁπορὰς ἡμέρα.

Ἐνομιάσθι δὲ τῷτο ἄλλοις ἐπ' ἄλλαις 25
 αἰτίαις, ἢ γὰρ ἀνὴρ ἡττηθέντες μάχαις μεγά-
 λαις, ἔπειτα ἔταξαν ἐκείνας τὰς ἡμέρας,
 ἐν αἷς τὰ τοιαῦτα ἐπεπόνθεισαν, ἀπράκτως
 καὶ ἀκύρως τῶν ἐννόμων πράξεων εἶναι, ἢ καὶ
 γῆ Δία. καὶ τοὶ ἄκαιρον ἴσως, καὶ ἔξωρόν γε 30
 ἡδὴ, γέροντα ἄνδρα μέλαπαιδεύειν, καὶ ἀνα-
 διδάσκειν τὰ τοιαῦτα, μηδὲ τὰ πρὸ τέ-
 των εἰδότες. πάντες γὰρ τῷτο ἔστι τὸ λοιπὸν,
 καὶ ἐκμάθης αὐτὸ, πᾶν ἡμῖν εἰδὼς ἔστι.
 πόθεν γὰρ, ὦ ἔστω; τὰ μὲν γὰρ ἄλλα καὶ 35
 ἀγνοῆσαι συγχνώμη, ὅποσα ἔξω τῶν πολλῶν
 πάτερ, καὶ ἀδήλα τοῖς ἰδιώταις. τὴν ὁπο-
 ρὰ δὲ, εἰδὲ βεληθεῖς ἀνὴρ, ἄλλως εἶποις.
 ἐν γὰρ τῷτο καὶ μόνον ἀπάντων τὸν νομα ἔστω,
 φησὶ τις.

Ἀλλὰ καὶ τῶν παλαιῶν ὀνομάτων τὰ μὲν

12. Multa enim sunt, quae ipsi eodem
 modo, ac reliqui homines, appellant. *Apophrada*
 autem soli isti, atrum, & abomi-
 nandum, & infaustum, & inauspicatum,
 & similem tibi diem. Ecce jam obiter di-
 dicisti, quid sibi velit apud illos dies *Apophras* :
 cum neque magistratus sui copiam
 faciunt, neque in jure aliquis conveniri
 potest, neque sacra peraguntur, neque om-
 nino rerum, quas faustas esse volumus,
 quidquam peragitur : illa dies *Apophras* est.

13. Illud vero aliis aliisque de causis re-
 ceptum est. Aut enim magnis superati
 praeliis, deinde dies hosce, quibus talia il-
 lis evenerant, nefastos esse constituerunt,
 quibus nihil legitimae actionis, ita quidem
 ut ratum deinde esset, posset suscipi : aut
 etiam per Jovem Quamquam intem-
 pestivum forte, & serum nimis jam, aliter
 instituere senem hominem, ac de novo do-
 cere talia, qui neque ea, quae praecedunt,
 noverit. Nimirum, *dicas forte*, hoc est
solum reliquum : & hoc si discas, futurum
 ut omnia deinde noveris. Unde enim, mi
 homo ? Reliqua enim si ignores, condo-
 nandum fuerit, quae extra communem *quas*
 viam, & plebejis incognita : sed *apophrada*,
 ne si velis quidem, aliter dixeris. Unum
 40 nempe hoc & solum omnium nomen hoc
 esto, dicit *forte* aliquis.

14. Sed de veteribus quoque nominibus
 alia

a Καὶ] Καὶ Fl. b Φησὶ] Nil mut. Edd. & M. Leg. φησὶ.

tur tristi omine infames, impeditique, in quibus & res
 divinas facere, & rem quamprimum novam exordiri tem-
 perandum est. Ego, pace Gellii, fastos dies voco,
 quibus fari licet praetori tria verba solemnia: *Do, di-
 co, addico*: quorum primum ad actiones, quibus rem
 dari petimus : secundum ad facta vel rei vindicatione-
 nem; postremum ad executiones pertinet, sicut &
adjudico. His contrarios *nefastos* recte Latineque no-
 minari pugno. Ovid. *Ille nefastus eris, per quem tria
 verba silentur*. Horat. *Ille & nefasto te posuit die*. Var-
 ro: *vocantur dies nefasti per quos dies nefas fari praeto-
 rem, do, dico, addico*. &c. (Horatii ille locus est 2. Od.
 13. 1. Ovidii 1. Fast. 47. Sed haec posteriora jam pue-
 ri sciunt. Addidi tamen, quia Brodaeus commenta-
 tor primus Luciani dixit, & illo tempore nondum
 cuilibet nota erant.

J.F.R.

30. Νῆ Δία] Hic aliquid desiderari videtur. F.G.
 Desideratur quidem; sed studio omisum, ἀποσιώπη-
 σις enim est. Et in marg. Parisinae additum: *Prae-
 ciso*. J.F.R.

Ibid. Ἐξωρόν] Idem quod ἀφῆλξ, de quo v. c. 15.
 J.F.R.

35. Καὶ ἀγνοῆσαι] Καὶ ἀγνοήσεις legendum videtur.
 F.G. Non male; sed non plane necessarium, si com-
 ma, quod feci, auferatur, ut construatur συγχνώμη
 τῷ ἀγνοῆσαι. J.F.R.

39. Τοῦνομα] Post τὸ τοῦνομα, τινὲς ἐν γὰρ πο-
 nenda videtur. F.G.

40. Φησὶ] Ita emendandum fuit, pro φησὶ, quod
 in omnibus libris nostris est, etiam in M. M. du S.
 Φησὶ] Φησὶ *Solan.* edi voluit. Facerem, si auctori-
 tas librorum accederet. Interea cum eo sentio, cum
 li-

alia dicenda sunt ; alia minus : quae nimium non usitata vulgo , ne perturbemus audientes ; auresque eorum quibuscum versamur , vulneremus. Ego vero , bone vir , peccaveram , si ad te ista de te dixissem ; oportebat enim , oportebat aut Paphlagonum , aut Cappadocum , aut Bactrianorum vernacula tecum agere , ut intelligeres , quae dicerentur , & auditu tibi essent jucunda. Sed apud Graecos reliquos Graeca , puto , lingua utendum est. Deinde cum Attici etiam diversis temporibus multa in lingua sua mutaverint , hoc inter praecipua nomen remansit , ita semper dictum , & ab omnibus.

15. Dicerem etiam eos ; qui ante nos hoc nomine usi sunt , nisi & ea ratione te perturbaturus essem , peregrina tibi & incognita poetarum , ac rhetorum , & historicorum nomina recensendo. Potius nec ego tibi , qui dixerint , nominabo. Omnes enim norunt. At tu mihi unum si ostenderis antiquorum non usum eo nomine , aureus , ajunt , stabis Olympiae. Et si , quisquam fenex & devexa aetate haec talia ignorat , idem mihi videtur ignorare , Athenas urbem esse in Attica , & in Isthmo Corinthum , & Spartam in Peloponneso.

16. Reliquum illud forte tibi fuerit , uti

λεκτέα , τὰ δ' ἔ , ὅποσα αὐτῷ μὴ συνήθη τοῖς πολλοῖς , ὡς μὴ ταραχόμεν τὰς ἀκοὰς , καὶ τὴν ὁσκόμην τῶν συνόντων τὰ ὄντα. ἔγω δὲ , ὡς βέλλιστε , πρὸς μὲ σὲ ἴσως ταῦτα πρὸς σὲ εἰπὼν , ἡμαρτιον , ἐχρην γὰρ , ἐχρην ἢ καὶ τὰ Παφλαγόνων , ἢ Καππαδοκῶν , ἢ Βακτριῶν πάτρια ἀγαλόμενα σοι , ἕως ἐκμάθης τὰ λεγόμενα , καὶ σοὶ ἀκείνῃ ἡδέα. τοῖς δ' ἄλλοις Ἑλλήσιν , οἶμαι , καθ' Ἑλλάδα γλῶτταν συνεῖναι χρῆν. εἶτα καὶ τῷ Ἀθηναίων καὶ χρόνης τινὰς πολλὰ ἐντρεψάντων τὸ αὐτῷ Φωνῆς , τὸτο ἐν τοῖς μάλιστα τέννομα διετέλεσεν , ὅπως αἰεὶ , καὶ πρὸς πάντων αὐτῷ λεγόμενον.

Εἶπον ἂν καὶ τὸς πρὸ ἡμῶν κεχηρημένους τῷ ὀνόματι , εἰ μὴ καὶ ταύτη σε διαταράξῃ ἐμελλον , ξένα σοὶ καὶ ἀγνωστα ποιητῶν , καὶ ῥητόρων , καὶ συγγραφέων ὀνόματα διεξιόν. ὁμᾶλλον δὲ ἐγὼ σοὶ τὸς εἰπόντας ἐρῶ. πάντες γὰρ ἴσασιν. ἀλλὰ σύ μοι ἕνα τὸ πάλαι δείξας ἐκεχηρημένον τῷ ὀνόματι , Χρυσῆς , Φασίν , ἐν Ὀλυμπίᾳ ἑτάθητι. καί τοι , ὅστις γέρον ὢν , καὶ ἀφῆλιξ , τὰ τοιαῦτα ἀγνοεῖ , δοκεῖ μοι ὅτι καὶ Ἀθηναῖοι πόλιν ἐν τῇ Ἀθηνῇ , καὶ Κόρινθον ὅτι τῷ Ἰσθμῷ , καὶ Σπάρτην ἐν τῇ Πελοποννήσῳ , μὴ εἰδέναι.

Λοιπὸν ἴσως ἐκεῖνό σοι λέγειν , ὡς τὸ μὲν ὄνο-

^c Έως] Sic Edd. & M. ^{Ως} emendat Solan. ^d Δειξάν] Bene sic plurimae. Δειξάν ^f. ^e Στάθητι] Στάχυντο W. male.

64. Ἀφῆλιξ] Πρὸς αὐτὸν. ^f.

librorum vulgo scribo.

42. Ὅδ , ὅποσα] Cur sequente vocali adspirata non scriptum est ὅχ ; vid. Codd. vet.

Ὅδ , ὅποσα] Nihil varietatis reperio. Sed quia periodus clauditur , vel saltem vox quiescit post ὅδ , & vel punctum minus potuisset poni , ideo non opus erat ὅχ scribere , quia sic adspiratio sequens non conjungitur cum ὅδ.

48. Ὡς] In omnibus libris nostris ὡς , quod cum ferri non posset , ego mutavi.

51. Συνεῖναι] Ἀ συνίμι , unde συνισία , non a συνίμι , συνήκα &c. conversor , conversatio.

52. Ἐντρεψάντων] Sic T. II. Quom. Hist. c. 15. ἔ

ὀλίγοι ἐντρέψαν.

53. Ἐν τοῖς μάλιστα] Supra T. II. Gall. c. 24. καλὰ καὶ τὴν πόλιν ἐν ταῖς μάλιστα. Vid. de hac phrasī Cl. Hemsterh. T. I. p. 3. ἐν τοῖς μάλιστα εὐδοκίμῳ. ^f. F. R.

62. Χρυσῆς , Φασίν , ἐν Ὀλυμπίᾳ ἑτάθητι] Proverb.

^f. B. Χρυσῆς] Virg. Et eris mihi magnus Apollo. M. du S. Χρυσῆς &c.] Vid. Bergl. ad Alciphron. I. ep. 30. f. Nam habuimus crebro , ut plura addere nolim. ^f. F. R.

64. Ἀφῆλιξ] Alciphron. I. Ep. 6. etiam comparativo utitur scribens : ἀλλ' ὡς ἀφῆλικότερον , καὶ γυναικὶ πάλαι συνίμι.

^f. F. R.

ὄνομα ἦδεις, ἢ δὲ χρῆσιν αὐτῷ ἀκαιρον ἤτιάσω. Φέρε δὴ καὶ ὑπὲρ τούτων πρὸς σέ ἡπολογήσομαι τὰ εἰκότα, οὐ δὲ πρὸς σε ἢ γὰρ, εἰ μὴ πᾶν ὀλίγον σοι μέλει τῷ μηδὲν εἰδέναι. ² εἰ οἱ πάλαι πολλὰ τοιαῦτα πρὸ ἡμῶν ἀπέριπταν ἐς τὰς σοὶ ὁμοίους ἔκα-75
 ζοι τὰς τότε ἦσαν γὰρ καὶ τότε, ὡς τὸ εἰ-
 κὸς, βδελυροὶ τινες ἐς τὰ ἡθῆ, καὶ μιαιοί,
 καὶ κακοῦθις ἢ τρόπον. καὶ ὁ μὲν Κόθορνόν τινα
 εἶπεν, εἰκάσας αὐτῷ ἢ βίον, ἀμφίβολον
 ὄντα τοῖς τοιούτοις ὑποδήμασιν. ὁ δὲ Λυ-80
 πᾶν, ὅτι τὰς ἐκκλησίας Θουρβώδης ῥήτωρ
 ὦν, ἐπετάραπεν. ὁ δὲ Ἑδδόμην, ὅτι ὡς-
 ὡρ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑδδόμαις, κακῶν
 ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε, καὶ διεγέλα, καὶ
 παιδιὰν ἐποιεῖτο ἢ σπυδὴν τῷ δήμῳ. ⁶ μὴ8
 ὥς ἐν καμνοῖς, πρὸς Ἀδωνίδῳ, εἰκάσαι

dicas, nomen quidem te scivisse, sed usum
 intempestivum a te esse reprehensum. Age
 igitur, pro hoc etiam, ut par est, causam
 dicam, tu vero animum adverte, si nonni-
 mis parum tua referre putas, nihil scire. Si
 antiqui multa id genus ante nos jecerunt in
 tui similes suae quisque aetatis: (fuerunt
 enim tum quoque, ut vero simile est, abo-
 minandi quidam moribus, & impuri, &
 malefica vita) & alius Cothurnum quendam
 appellavit, vitam illius depingens, quae ta-
 libus calceamentis comparari posset; alius
 Rabiem, quod conciones tumultuosus ora-
 tor perturbaret; alius septimum, quod ut
 pueri septimis *cujusque mensis* diebus, sic il-
 le in concionibus luderet, rideretque, ac
 ludibrio sibi seriam rem populi haberet:
 nonne igitur mihi etiam hoc, per Adoni-
 dem, dederis, uti comparem hominem undi-

^a Ei] Deest in Fl. & W. ^b Mi] Delet Marcil. adest in Edd. & M.

71. Ἡτιάσω] Ἑμήμφε. V.

77. Βδελυροί] Αἰχροποιοί. G.

78. Κόθορνον] Theramenem ita dictum fuisse veterum multi prodidere. V. *Suid.* & supra *Ἑρωτ.* c. 30.

M. du S.

Κόθορνον] Pollux 7, 90. seq. inter genera calceorum, ὁ δὲ κόθορνός ἐκαστέρῳ ἀμφοῖν τῶν ποδῶν. ὅθεν ὁ τὸν Θηραμένην κόθορνον ἐκάλεον, ὁ δὲ τὸν πολιτείαν ἀμφοτερισμόν.

F. M. G.

80. Λυπᾶν] An *Δυσάν*; quasi *δυσαν* ἄνεμον. Placet.

F. G.

Λυπᾶν] Quo hic respexerit, ut & in sequenti exemplo, ignoratur. Legimus apud *Aelianum* de Deotimo Atheniensi, qui *χώνη* etiam audiebat. V. H. II.

M. du S.

Λυπᾶν] Quid rei aut vocis aut formae sit *λυπᾶν*, nescio an aliquis temere dixerit. Illud satis docet orationis tenor, postulari primo nomen appellativum rei, non hominis; deinde tale nomen, quod ad significandum hominem *turbulentum in concionibus* aptum sit. Dum quis melius quid vel ex libris vel ex ingenio proferat, suspicari licebit, fuisse a Luciani manu *λύσαν*. Qui ad luxuriam librariorum circa ductus geminati sigma & casus in *ων* attendit, ei non improbabilis, puto, hac parte conjectura nostra videbitur, quam respectu ipsius rei commendat similitudo, quae intercedit, inter illud furoris genus, quod *λύσαν* Graeci vocant, quod nempe levi morsus aut salivae contagio communicatur ac transfunditur, atque inter seditiosos demagogi alicujus aut tribuni *furor*, quibus implere & quasi inficere velut contagione quadam

alios solent. Vid. insignis locus supra *Nigrin.* c. 38. it. alius in fine *Philopseus*, & tertius in *Philopatr.* c. 22.

F. M. G.

81. Ὁ δὲ ἑδδόμην, ὅτι ὡς περ οἱ παῖδες ἐν ταῖς ἑδδόμαις, κακῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις ἔπαιζε] Interpres: *Rursus alius Hebdotam, quod perinde atque pueri septimis diebus, ille etiam in concionibus luderet.* Hac septimae dies non sunt sabbata, quorum *Sueton.* in *Tib.* meminit: *Diogenes Grammaticus* disputare sabbatis *Rhodi solitus, venientem, ut se extra ordinem audiret, non admiserat: ac per servulum suum in septimum diem distulerat*, ut existimat vir magnus. sed septimos dies cujuscunque mensis, quos hebdomades lunae dixit *Gellius* XV, 2. Illi dies sacri erant Apollini, quia septima luna Thurgalionis natus erat, ut constat ex *Hesiodo* in *ἔργois* & *ἡμέραις*, v. 770. Vide ibi Proclum Convivia tum agitabant, & pueri ludebant. Septimus quoque dies post recens natum infantem a patribus familias celebrabatur, quippe quo nomen ei imponebatur, quamvis hoc alii decima facerent. Vide *Harpocrationem* in *ἑδδομένῳ* *δρῶ*. Sed haec septima dies huc non pertinet, sed illa septima mensis. De qua vide viros doctissimos *Meursium* Graecia feriata in *ἑδδόμην*, & *Seldenum* de jure naturae & gentium III, 17.

F. G. G.

Ibid. *ἑδδομένῳ*] Frustra sunt, qui ex hoc Luciani loco, aliisve similibus, morem per septimanas numerandi elicere conantur. Septimus enim hic dies, mensis septimus est, ut ex *Gellio* patet L. XV. c. 2. Apol-

dique malum ; flagitio omni innutritum, inauspicato diei atque infausto.

17. Nos etiam claudos dextro pede aver-
samur, & maxime si mane illos videamus :
& si quis aut exsectum videat aut castra-
tum, aut simiam, ad primum domo egres-
sum, in sua vestigia reversus redit, augu-
ratus non bonas sibi futuras illius diei ac-
tiones, post malum illud atque obscenum
primum omen. In principio vero, atque
in foribus, primoque egressu, summoque
velut mane totius anni, si quis videat
cinaedum, facientem infanda patientem-
que, notabilem hac ipsa re, ruptumque
& vietum, & tantum non nomine suo-
rum operum appellatum, impostorem,
praestigiatores, perjurum, perniciem,

σαμπόνηρον ἄνθρωπον, ἀπάση κακία σύν-
τροφον, ημέρα δυσφήμω καὶ ἀπαισίῳ ;

Ἡμεῖς καὶ τὰς χαλὰς τῷ δεξιῷ ἐκτρε-
πομέθα, καὶ μάλιστα εἰ ἔωθεν ἴδοιμεν αὐτούς.
καὶν εἰ τις βάκχλον ἢ εὐνέχον ἴδοι, ἢ πρίθη-
κον, εὐθύς ἐξίαν τῇ οἰκίας, ὅτι πῶδα ἀνα-
τρέψω, καὶ ἐπανέρχῃ, ὅτι ἀγαθὰς μαν-
τεύομεν τὰς ἐφημέρας ἐκείνας πράξεις
ἔσοαζ αὐτῶ, ὑπὸ πονηρῶ τῶ πρώτῳ καὶ
δυσφήμῳ κληδονίσματι. ἐν δευτέρῳ δὲ, καὶ ἐν
τρίτῳ, καὶ ὅτι τῇ πρώτῃ ἐξόδῳ, καὶ ἔωθεν
τῶ ἀπαντῶ ἔτης, εἰ τις ἴδοι κίναυδον, καὶ
ἀπόρρητα ποιεῖντα, καὶ πάσχα, ὁπίστη-
μον ἐπὶ τῷ τέτῳ, καὶ ἀπεργαγόντα, καὶ μο-
νονυχὶ τέτομα τῶ ἔργων αὐτῶ ὀνομαζόμε-
νον, ἀπατεῶνα, γόητα, ἐπίορκον, ἄλθρον,
καὶ

6 Τούτῳ] Τούτῳ W.

pollini facer; (v. Graev. not. ad Hes. *συμπ.* 770.) non
in orbem recurrens septimus quisque. Quod eo ma-
gis monitum oportuit, quia summo viro H. Grotio
fraudi fuisse video. Adde *Plut. Συμπ.* VIII. 1. 1277,
2. Et 1467. f. *Ment.* Gr. fer. in *ἐσθύνῃ*. Et *Spanh.*
657. Et *Nostr.* *Δικ.* c. 12.

85. Μὴ δῶς ὃν καί μοι] Δὲς ὃν καί μοι, extrita nega-
tione. Th. M.

Μὴ δῶς &c.] Non dederis? &c. interrogative. F. G.
Bene, &c. secutus sum; adeoque μὴ jam servandum.

F. F. R.

Μὴ δῶς ὃν καί μοι πρὸς Ἀδώνιδον εἰπάσαι σαμπόνηρον ἄν-
θρωπον, ἀπάση κακία σύντροφον, ημέρα δυσφήμῳ καὶ ἀπαι-
σίῳ] Vindicanda est prima hujus orationis vacula μὴ,
quam exteri jubet *Marcellius*. Etenim si recte atten-
datur, adeo ea non exterenda est, ut si abesset, in-
culcanda necessario foret, ad fulciendum sensum. Dis-
putat *Lucianus* contra eum, a quo accusatus fuerat,
inepte & barbare locutus esse, qui ipsum appellasset
ἀπαφράδα. Post multa tandem dicta, ita pergit pag.
praecedenti, D. Tu vero animum adverte (nisi plane
non curae tibi sit, ignorantem esse) si veteres ante nos
in eos, qui tibi similes tum erant, talia multa, quale
est ἀπαφράς, jactarunt (erant enim etiam tum, ut vero-
simile est, aliqui abominandis moribus, pessima & sini-
stra indole; atque alius quidem dixit quempiam *Cothur-*
num, vitam ejus ambiguum comparans his calceamen-
tis; alius vero dixit alium *Lypaen*, quod orator tumultu-
osus conciones soleret turbare: alius dixit alium *Heb-*
domen, quod perinde atque pueri septimis diebus, ipse
etiam in concionibus luderet & videret, seriusque po-
puli iudicium in ludum verteret) nonne itaque, per Ἀδο-

nin, & mihi concesseris, hominem, omni malitiae ad-
fuetum, comparare diei atro ac inauspicato? Operae
fuit, totam hanc periodon ponere, ut ei universae
lux accederet, quam non nimia interpretum diligen-
tia offuscarat. Duae, quarum notas inferui, paren-
theses insunt, & eis consideratis, sensus est planissi-
mus. Liquet quoque, per signum interrogandi hanc
orationem claudendam esse; quod & in Graecis fieri
debet; idque diligenter observatum esse video a Flo-
rentinis. F. F.

86. Πρὸς Ἀδώνιδον] Similis obtestatio iis, quas per
Πάνδημον & Genetyllida conceptas, itemque per Li-
banitida, jam vidimus hic c. xi. F. M. G.

89. Τους χαλούς τῷ δεξιῷ] Intell. πῶδ. *Plin.* 28, 3, f.
7. Despuimus comitiales morbos, hoc est contagia rege-
rimus. Simili modo & fascinationes repercutimus, &
dextrae clauditis occursum. F. M. G.

Ibid. Χαλούς τῷ δεξιῷ] Sic libri omnes nostri; haud
sane commode. M. du S.

Ibid. Τῷ δεξιῷ] An a dextra vel ad dextram, intel-
lecto conversi, an dexteritate? *Επίχρ.* F. G.

91. Ἡ εὐνέχον ἴδοι] Vid. supra *Eun.* c. 6. M. du S.
Adde *Brod. Miscel.* P. 2. p. 509. qui veterum de hac
superstitione testimonia, Chrysostomi, Luciani, Ap-
piani, Plutarchi, Senecae, Xenophontis, Juvenalis,
Suetonii, ac Ciceronis, profert. F. F. R.

96. Κληδονίσματι] Nihil hic varietatis invenio. At
supra *Amor.* c. 39. in δυσκληδονίσμῳ fluctuabat scriptu-
ra, quam ad hanc adcommoavi, quia & constans,
& cum *Smida* aliisque convenit. F. F. R.

98. Τῶ ἀπαντῶ ἔτους] Subaudi τὸ, ἂν, i. e. ἂν
παντός ἔτους. F. G.
4. K6

praemittebare; benevolentiam petiturus a theatro, coronas ferens, discedens cum plausu, jam tum honoratus ab illis; sed modo orator ac Sophista. Itaque cum audient quondam talia de te illi, illud sane quod est in Tragoedia, duo sibi soles videre videbuntur ac Thebas duplices: atque in promptu statim erit omnibus, *Istene? qui tum? post ista?* Itaque ipse, prudenti sane consilio, omnino non accedis ad illos, neque in ista regione versaris, sed sponte exulas e patria, nec mala per hiemem, neque gravi per aestatem, sed pulcherrima & maxima earum quae in Phoenice sunt omnium. Nempe redargui, & versari cum scientibus & recordantibus antiquorum illorum, vere tibi suspendium est. Verum quid ita deliro? Quem enim tu vereris? Quid ultimorum turpe putares? Audio vero etiam possessiones apud illos magnas tibi esse, miseram illam turriculam adeo, ut Sinopenfis

εισεπέμπῃ, εὐμύθῃσαν αἰτήσων τῶν θεάτρῳ, στεφάνους κομίζων, καὶ πρότῳ ἀπὸν, ἥδη τιμώμενον πρὸς αὐτῶν. ἀλλὰ νῦν ῥήτωρ καὶ σοφιστὴς. καὶ διὰ τὸ οὗν πύθωναί ποτε τὰ τοιαῦτα ὑπὲρ σὲ ἐκείνοι, τὸ δὲ τὸ ἐκ τῆ τραγωδίας, δύο μὲν ἡλίους ὄραν δοκῶσι, διασὰς δὲ Θήβας. καὶ πρὸ χειρὸν ἅπασιν εὐθὺς τὸ, Ἐκείνῳ, ὁ τότε, καὶ μετ' ἐκείνα. τοιγάρτοι καὶ αὐτὸς εὖ ποίων, ὅτε ὀπιθαίνεις τὸ πῶς πᾶν, ἐδ' ὀπιχωριάζεις αὐτοῖς, ἀλλὰ φεύγεις ἐκὼν πατρίδα, ἔτε χεῖμα κακὴν, ἔτε θέρεϊ δ' ἄρταλῃ, ἀλλὰ καλλίστην καὶ μεγίστην ἢ ἐν Φοινίκῃ ἅπασαν. τὸ γὰρ ἐλέγχεσθαι, καὶ τοῖς εἰδόσι καὶ μεμνημένοις τὴν δόξαν ἐκείνων συνεῖναι, βρόχῳ ὡς ἀληθῶς ἔστι σοι. καὶ τοῖς τί ταῦτα ληρῶ; τίνα γὰρ ἀναιδεατέρας σύ; τί δ' ἀναισχρόν ἡγήσαιο τὴν ὑστάτων; συνθάνομαι δὲ καὶ κτήματα εἶναι σοι μεγάλα παρ' αὐτοῖς, τὸ δὲ τῆνον ἐκείνο πυργίον, ὡς τὸ τῆ Σινωπέως πύθων,

d' Ἀργυλλῶν] Ἀργυλλῶν W. Nil abit a vulgato Fl. e Σινωπέως] Consentiant Edd. & M.

46. Τῇ Σινωπέως] Διογένης. V.

tum notat lignum, cui collum inferitur; ut κόπτειν cogatur, qui ita vinctus est, plura *Salmas.* de Mod. Usur. p. 814. seq.

F.M.G.

15. Ὀλέθρῳ] Barbaro.

M.V. La Croze.

Ὀλέθρῳ ἐκείνῳ] Cur *Gijetus* jam non corrigat ὀλεθρῶν? ut supra fecit T. 2. *Alex.* c. 11. ubi pro ὀλεθροὶ ἐκείνοι Παφλαγόνες malit ὀλέθριοι. An quia ibi pluralis intolerabilior erat, quam hic singularis? At substantivum hic ab Luciano adhibitum, non modo ex praemisso ὀλεθρον, κίφωνα, patet; sed & alibi sic solet, ut de *Sal.* c. 5. ὀλέθρῳ τῷ ἀνθρώπῳ. *Φου. Trag.* c. 43. ὁ Σαρδιαῖος ἐκείνος ὀλεθρῶ. Ac *Parasf.* c. 42. Et quis nescit substantiva ejusmodi efficaciter adhiberi pro adjectivis, ut *pestis* pro homine pestilente *Asf. Apost.* XXIV. 5. εὐρόντες ἢ τὸ ἄνδρα τοῦτον λοιμὸν. Et sexcenta similia. *F.F.R.*

16. Συμπεριεφθίμῳ] Scholium ad hanc vocem habet *Constantinus* in *Lexico* pro συμπεριεφθίμῳ αὐτῶν μὲν φθορᾶς & μισαῖς ἀφ' ὧν γινώσκῃ. Ego tamen συμπεριεφθίμῳ legendum censeo.

M. du S.

18. ῥάκῳ πολυχιδῇ] Proverb. *F.B.*

ῥάκῳ πολυχιδῇ] Conf. supra T. I. *Tim.* c. 32. ἀποδῶ πάλιν ἱμοὶ ῥάκῳ ἥδη γεγεννημένον. De homine voluptatibus corrupto & ad nihil amplius apto, de qua proverbiali locutione vid. plura l. c. in nott. Cl. *Hem.* Tom. III.

Serhusii No. 38.

F.F.R.

19. Μήμνηται] Sic necessario scribendum, non μέμνηται, quia non ad ἐκείνα, sed ad πολίταις pertinet, de quibus ἴσασιν plur. num. jam dixit.

F.F.R.

30. Τὰ τοιαῦτα ἔωρ σοῦ] *Talia de te, te rhetorem esse & Sophistam* scilicet.

F.G.

31. Δύο μὲν ἡλίους] Ex *Euripide* *Baccho* 915. unde & *Virg. Aen.* IV. 470.

Et solem geminum, & duplices se ostendere Thebas.

Adde *Plut.* T. II. p. 1083. E. Ed. Gr. L. *Xyl. M. du S.*

Δύο μὲν ἡλίους ὄραν] *Pentheus* furens apud *Eurip.* *Bacchis* 916. seq. Καὶ μὴν ὄραν μοι δύο μὲν ἡλίους δοκῶ, διασὰς δὲ Θήβας κ. τ. λ. quod imitatus *Virg. Aeneid.* 4, 469. ubi reliquas imitationes dedit *Lacerda.* Add. *Ovid. Artis* 3, 764. ubi de ebrietate. *Furiosos & ebrios* hac in re jungit *Lactant.* de *Opif. Dei* 9, 1.

F.M.G.

37. Πατρίδῳ] *Phoenicius* ergo hic, uti & *Indoētus*, de quo ad cap. 19. illius opusculi dictum est.

M. du S.

Ibid. Χεῖμα κακὴν] *Hesiod. Erg.* 638.

M. du S.

Χεῖμα κακὴν] Alludit ad *Hesiodi Erg.* 640. qui patrem suum habitasse dicit, αἰὲρ ἰνὶ κάμῳ, Ἄσκη κακῇ, θίρει ἀργαλῇ, ἐδὲ ποτ' ἰδὲ λῆ.

F.M.G.

38. Καλλίστῳ & μεγίστῳ] Ἀντιόχῳ scilicet. *F.G.*

F.G.

Z

56. Ἀπ...

† Διὸς αὐλὴν εἶναι πρὸς αὐτό. τῆς μὲ δὲ πολίτας ἐδαμῇ ἐδαμῶς μέλαπείσας ἀν, μὴ ἐχὶ τῷ ἀπάντων βδελυρώτατόν σε ἡγείσθαι, ὅνειςδ' κοινὸν ἀπάσῃ τῇ πόλει.

Τάχα δ' ἐν τῆς ἄλλης τῆς ἐν τῇ Συρίᾳ προσλάβοις ὁμοψήφους, εἰ λέγοις μηδὲν πονηρὸν μηδὲ ἐπαίτιον βεβίωσθαι σοι. Ἡράκλεις, ἢ μὲ Ἀντιόχεια καὶ τῆργον αὐτὸ εἶδεν, ὅτε τῷ Ταρσῷ ἡκονία ἐκείνῳ νεανίσκον ἀπαγαγόν. ἀλλὰ καὶ ἀναδέρειν αὐτὰ, αἰσχρὸν ἴσως ἐμοί. πλὴν ἀλλὰ ἴσασί γε, καὶ μέμνηται οἱ τότε ὑμῖν ὅτι πάντες, καὶ σὲ μὲ ἐς γόνυ συγκαθήμενον ἰδόντες, ἐκείνον δὲ, οἶσθα ὅ, τι καὶ ποιοῦντα, εἰ μήδ' οὐκ ἀντάπασιν ὁπλήσμων τις εἴ.

Ἄλλ' οἱ ἐν Αἰγύπτῳ ἴσως ἀγνοοῦσίν σε, οἱ μὲ τῆς ἐν Συρίᾳ θαυμαστῆς ἀθλῆς ἐκείνης ὑποδεξάμενοι Φεύγοντα, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑποτῷ ἱμαθιοκαπῆλων διακόμενον, παρ' ὧν ἐσθῆτας πολυτελεῖς πορίσμεναι, ἐφόδια εἶχες. ἀλλ' ὅσον ἐλάττω σοι ἢ Ἀλεξάνδρεια σύνοιδεν, ἐδὲ, μὰ Δί', ἐχρὴν δευτέραν τῇ Ἀντιοχείᾳ κεκρίσθαι αὐτῷ. ἀλλ' ἢ τε ἀκολασία γυμνοτέρα, καὶ ἢ αἰσχρογυγία σοι ἐκείνῳ ὅτι μανέστερα, καὶ τῆνομα ὅτι τῆτοις μείζον, καὶ ὅτι πᾶσιν ἀκάλυπτον ἢ κεφαλῇ· εἰς μόνον ἂν ὅτι πτευσέ σοι ἐξάρῳ γυνομῆν μὴδὲν τοῖσιν ἔργασατο, καὶ

dolium cum illa comparatum Jovis aula esse videatur. Civibus ergo tuis nulla unquam ratione persuadeas, quo minus omnium te putent impurissimum, commune totius civitatis opprobrium.

20. Fortasse autem reliquorum in Syria suffragia feras, si dicas, nihil tibi malum neque obnoxium patratum esse? At Hercule ipsum opus vidit Antiochia, cum venientem illum e Tarso adolescentem abduxisti. . . . Verum etiam detegere ista turpe forte mihi fuerit. Interim norunt & meminere, qui tum adstiterunt, ac te conquiscentem viderunt, illum autem, facientem illud, quod tu nosti, nisi omnino obli-
viusus es.

21. Sed Aegyptii forte te ignorant, qui post praeclara illa in Syria certamina fugientem ob ea, quae dixi te, receperunt, cum vestiarii te mercatores persequerentur, a quibus emtas vestes pretiosas habebas pro viatico. Sed nec minorum tibi Alexandria conscia est, nec oportebat, ita me Jupiter, illam Antiochia inferiorem judicari. Verum libido magis nuda, & turpitudine flagitiorum furiosa magis, & major propter ista celebritas, & super omnia caput apertum. Unus solus neganti tibi credit, nihil te tale fecisse; & auxilio tibi fuit,

a Ἀναδέρειν] Sic Edd. & M. b Ὅ, τι] Recte sic W. P. Ὅτι male pleraeq. c Ἐργάσατο] Ἐργασθαι marg. A1. d Καὶ βοηθός] Τῆς male Amst. sola. Καὶ cum cett. etiam M.

56. Ἀπαγαγόν] Verbum de industria suppressum videtur propter rei turpitudinem. F.G.

Ἀπαγαγόν] Conf. supra Bis Accus. c. 16. Et Jemf. ad T. I. Tim. §. 16. No. 84. F.F.R.

59. Ἐς γόνυ συγκαθήμενον] I. c. εἰς τὰ γόνατα. Infra: ἐν γόνασι κείμενον dixit. F.G.

Ibid. Ἐκείνῳ δὲ, οἶσθα ὅτι ἐποιοῦντα] Legendum & hic ὅ, τι. F.F.

71. Ἐπιμανέστερα] (An forte ἐπιφανέστερα? nam altera vox est insolens.) Κυβ. Ἐπιμανέστερες habes Is. β. 25. ἐπιμανέστερα autem φιλοφ. c. 14. Quare non est sollicitanda haec scriptura. Certe consentiunt Codices, & aptissima est vox. M. du S.

Ἐπιμανέστερα] Cum praecedat γυμνοτέρα ἀποκατρία,

sequatur τῆνομα μῦθον, & ἀκάλυπτον κεφαλῇ. credibile mihi sit non ἐπιφανέστερα legendum, sed ἐπιφανέστερα. Caeterum ἀκάλυπτον κεφαλῇ refero ad notum morem obnubendi in turpitudine & pudore caput. Vid. interpretes Petroniani ad illud c. 7. operui caput. F.M.G.

74. Τῆς βοηθός ἂν κατῆν ὁ τελευτᾷ. Καὶ βοηθός ἂν κατῆν ὁ τελευτᾷ. Illud autem εἰς μόνον ἂν ἐπίστευσέ σοι &c. accipe cum ironia. Unus ille solus, qui contra tibi unguis in ulcere, cujus tu domui. Th. M.

75. Μισοδότης] Quaesitorne an tantum, qui mercede nefas hoc emerit? Posterius verum esse existimo; nec ubi pro quaestore sumatur, reperio. M. du S.

87. Καθάρσιον] Supra Amor. c. 3. & 29. M. du S. 91. Καὶ

fuit, ultimus; qui te conduxit, vir inter principes Romanorum. Nomen ipsum tacere mihi permittes, idque cum sciant omnes, quem designem. Ille igitur quot alias res sustinuerit in tua consuetudine a te perpetratas, quid attinet dicere? Sed cum deprehendisset te pueri pocillatoris Oenopionis in genibus jacentem, quid putas? crediditne tibi, te non esse talem? ipsum opus cum videret? Non: nisi caecus omnino fuit. Verum indicavit nempe sententiam suam, qui statim domo te eiceret, & purgamina quaedam, ut ajunt, post excessum tuum circumferret.

22. Ergo Achaia quidem & omnis Italia tuorum plena facinorum, & partae inde famae. Ac fruaris, opto, ista gloria. Itaque ad eos, qui mirantur, quae nunc fiunt Ephefi, illud equidem dico, quod est verissimum, quam non admiraturi tum essent, si priora tua nossent? Verum etiam novum quiddam hic, circa mulieres, addidicisti.

23. Nonne ergo tali homini convenit, dic mihi, *Apophrada* vocari. Sed quid, per Jovem, etiam osculum offerre nobis adhuc audes post isthaec facinora? hoc enim facis contumeliosissime, & illis maxime, quibus minime oportebat, tuis sodali-

βοηθὸς ἀν κατέστη ὁ τελευταῖος μισθοδότης ἀντὶ ἐν τοῖς ῥήγσις Ῥωμαίων. τὸ νομα δὲ αὐτὸ δώσεις ἀποσιωπῆσαι μοι, καὶ ταῦτα πρὸς πάντας εἰδόμενος, ὃν λέγω ἐκείνους τοίνυν τὰ μὴ ἄλλα ὁπόσα ἔτλη ἐν τῇ οὐνοσσίᾳ τολμηθέντα ὑπὸ σὲ, τί χρὴ λέγειν; ἀλλ' ἡνίκα σε κατέλαβε τῇ μεираκίᾳ τῇ οἰνοχόῳ τῇ οἰνοπίᾳ ἐν γόνασι κείμενον, τί οἶε; ὁπίστευσεν ἂν σοι μὴ εἶναι τοῖσιν, αὐτὸ τὸ ἔργον ὁρῶν; οὐκ, εἴγε μὴ παντάπασιν τυφλὸς ἦν, ἀλλ' ἐδήλωσε τὴν γνώμην, αὐτίκα ἐξελάσας τὴν οἰκίαν, καὶ καθάρσιόν γε, ὡς φασί, ἀπειρεγκλὼν ὅτι τῇ σὴ ἐξόδῳ.

Ἀχαΐα μὲν καὶ Ἰταλία πάντα ἐμπέπληται τῶν ὧν ἔργων, καὶ τῆς ἐπ' αὐτοῖς δόξης, καὶ ὄναιό γε τὴν εὐκλείας. ὥστε πρὸς τῆς θαυμάζοντος ἔγωγε τὰ ἐν Ἐφέσῳ νῦν παραττόμενα ὑπὸ σὲ, ἐκεῖνο λέγω, ὅπως ἀληθές εἶναι, ὡς οὐκ ἂν ἐθαύμαζον, εἰ τὰ πρῶτά σε ἴδουσιν; καίτοι χαμῶν ἐνταῦθα καὶ τὸ πρὸς τὰς γυναῖκας προσέμαθες.

Οὐδ' αὖτε πῶδα ἐν τῷ τοιστῷ, εἰπέ μοι ἀποφράδα ὀνομάζεσθαι; ἀλλὰ τί, πρὸς Δίῳ, καὶ Φιλῆσαι τῷ γόματι προσέτι ἡ ἀξιώσεως ἡμᾶς ἐπ' ἐκείνοις τοῖς ἔργοις; τῷτο γὰρ τὸ ὑβριστότατον ποιεῖς, καὶ μάλιστα πρὸς ἐς ἡκιστα ἐχρῆν, καὶ τῆς ὁμιλητάς,

ο οἰνοπίαν] οἰνοπίον penultima brevi W. f Πῶς] Ὡς L. & Fl. Nil mut. cett. & Exc. g Περὶ] Παρὰ Schol. Fl. & Coll. Vulgatum tuetur M, qui & mox ἐν cum cett. h Ἀξιώσεως] Ἀξιώσεις W. Fl. & marg. A1.

97. Παρὰ πῶδα] Ἐγγύς, πλησίον. G.

91. Καὶ ὄναιό γε τὴν εὐκλείας] Grand bien te fasse. F.G. Conf. supra *Philosf.* c. 27. J.F.R.

92. Ἐν Ἐφέσῳ] Ubi & hoc scriptum oportet; quod superius jam ad cap. 10. annotatum est. M. du S.

95. Πρῶτά σε ἴδουσιν] Interpres οὐκ ἴδουσιν legisse videtur. An legendum: πῶς ἐν ἂν ἐθαύμαζον &c. F.G. Πρῶτά σε] Non nossent Bened. dederat. Nossent Micyllus. Lectio quidem Gujetti adjuvatur signo etiam interrogandi addito. Potest interim & οὐκ ita accipi, quasi: *quomodo non mirarentur, si priora nossent?* (Et in interrogatione οὐκ interdum additur, sensu eodem manente ac si omitteretur. Exempla dedi in libro de

Ambiguis) sed vulgata hic tamen rectius exponitur, qui fieri posset, ut non admirarentur, ut ap. Herodian. III. 6. 14. πῶς ἔχει νῦν, καὶ προσελθούσης ὁμοῦ τοσαύτης συμμάχου δυνάμεως, — ῥᾶσα κρατήσῃ. quis dubitet, quin nunc tantarum accessione virium — facile proficiscatur sitis? Nec ibi potest abesse negativa, neque in vulgato illo τις οὐκ ἂν ἀγαπήσειε τὴν ἀρετῇ; quare neque hic in Luciano quidquam mutaverim. J.F.R.

97. Παρὰ πῶδα] Hoc verum esse, vid. ad *Asi.* c. 20. Et si & alibi cum ὡς confunditur in Edd. ut ibi indicatum. J.F.R.

τὰς, οἷς ἰκανὰ ἦν ἐκείνα μόνα τὰ κακὰ τῇ
 σὺ τόματ' ἀπολαύειν, τὸ βάρβαρον τ'
 ὀνομάτων, τὸ τραχὺ τ' Φωνῆς, τὸ ἀκρίλον,
 τὸ ἀτακτικόν, τὸ πάντῃ ἄμυστον, καὶ τὰ
 τοιαῦτα· φιλεῖσαι δὲ σε ὅτι τούτοις μὴ γέ-
 νοίσο, ὡς ἀλεξίκακε· ἀσπίδα μᾶλλον ἢ ἔχι-
 δαν φιλεῖσαι ἄμεινον, δῆγμα ἐκεῖ τὸ κινδύ-
 νευμα, καὶ ἄλγημα, καὶ ὁ ἰατρὸς εἰσκληθεὶς,
 ἐπήμυνεν· ἀπὸ δὲ τῇ σὺ Φιλήματ', καὶ
 τῇ ἰὺ ἐκείνῃ, τίς ἂν ἢ ἱεροῖς ἢ βαμοῖς προσ-
 ἔλθοι; τίς δ' ἂν θεὸς ἐπακρόσειεν ἔτι εὐχο-
 μένῃ; πόσων περὶ ἀντηρίων, πόσων πο-
 ταμῶν δαί;

Καὶ τοῖστ' αὐτὸς ὢν, καλεγγέλας τ'
 ἄλλων ἐπ' ὀνόμασι, καὶ ῥήμασιν, ἔργα τοι-
 αῦτα καὶ τηλικαῦτα ἐργαζόμενος. καί τοι
 ἐγὼ μὴ ἀποφράδα μὴ εἰδώς, ἡχυνόμεν ἄν-
 μᾶλλον, ἔχ' ὅπως εἰπὼν δεινθείην ἂν· σὲ
 δὲ εἰδὼς ἡτιάσατο ἡμῶν βρωμολόγους λέγον-
 τα, καὶ τροπομάδληας, καὶ ῥησιμέρειν, καὶ
 Ἀθηναῖον, τὸ Ἀθηναίων ἐπιθυμῶν, καὶ ἂν
 δοκράειν, καὶ σφενδικίζειν, καὶ χειροδλη-
 μάδ. κακὸν κακῶς σε ὁ λόγι' Ἑρμῆς

bus, quos fatis erat illa sola oris tui mala
 exhaurire, nomina barbara, vocem asperam,
 nihil discretum, nihil ordinatum, a multis
 aliena omnia, & quae his similia sunt. Of-
 culum autem te ferre insuper, absit, De-
 pulsor malorum! natricem aut viperam of-
 culari potius est. Morsus hic periculum,
 & dolor, quem advocatus depellit medi-
 cus. A tuo vero osculo, & isto veneno,
 quis ad templa accedat vel altaria? Quis
 Deus amplius precantem exaudiat? quot
 adspersionibus, quot fluminibus opus erit?

24. Ac talis ipse cum esses, risisti alios
 de nominibus ac verbis, facinora talia ac
 tanta perpetrans? Verum ego si necissem
 Apophrada, pudore afficerer potius, tantum
 abest, ut me usum eo nomine, negem: at
 te nemo nostrum adhuc accusavit, cum
 verbicrepos diceres, & morefuitiles, & voci-
 metiri, & Athenurio h. e. Athenas cupio,
 & floripotentem esse, & σφενδικίζειν, & χειρο-
 δλημασθαι. Male te malum hominem dicen-
 di

a Τὸ Ἀθηναίων ἐπιθυμῶν.] Absunt a Fl. b Ἀνθοκρατεῖον.] Sic J. B. P. H. S. &c. Ἀνθοκρατεῖον Fl. ex qua se id quo-
 que adfiscivisse notat marg. At. Ἀνθοκρατεῖον W. c Σφενδικίζειν.] Σφενδικίζειν Fl. Vulgato favet M.

4. Τὰ κακὰ ἀπολαύειν.] De hoc verbo in bon. &
 mal. partem valente vid. Cl. Hemsterb. T. I. ad Nigr.
 c. 30. p. 70. 71. Item ad Tim. c. 2. p. 101. Ac Solan-
 ni notam ibi praemissam, vel potius Jensei, qui etiam
 refutatur ab Hemsterhusio, habet tamen exempla quae-
 dam haud inepta. Adde Philops. T. 2. c. 40. ubi ἀπέ-
 λυσσα per absculi recte Gesnerus reddit; quum & ibi
 in mal. partem valeat. J. F. R.

22. Βρωμολόγους.] Forsan βρομολόγους. βρόμος sonitus,
 fragor. F. G.

Βρωμολόγους.] Tenui hanc in interpretando ratio-
 nem, ut quae verba sola compositionis insolentia pec-
 care viderentur, ea similibus, quoad possem Latinis
 redderem; ultima vero, quae plane barbara sunt,
 Graece scripta apponerem. Nempe pro σφενδικίζειν
 fundam emittere, σφενδικίζειν dixerat homo, quasi esset
 nomen σφενδίζ, & χειροδλημάδ voluit esse manu pro-
 jicere, quod formavit contra omnem analogiam ex
 βίβλημαι. Caeterum observo, verborum quae hic re-
 prehenduntur, nullum apud Pollucem esse, quem alias
 fugillari a Luciano, falso id quidem, creditum est.
 Vid. ad Lexiphanem. J. M. G.

23. Τροπομάδλητας.] Μάδλης lorum, flagrum. F. G.

24. Τὸ Ἀθηναίων ἐπιθυμῶν.] Glossema videtur. F. G.

Τὸ Ἀθηναίων ἐπιθυμῶν.] Omisit Fl. & sane Scholium fa-
 pit. Agnoscit tamen Codex M. cum Impr. omnibus.
 M. du S.

25. Χειροδλημάδ.] Φηλαφῶν. χειροδλῶν. F. G.

26. Ὁ λόγι' Ἑρμῆς.] Habuimus non semel. Sed
 videri etiam potest Rev. J. Elsin. ad Act. Apost. XIV.

12. J. F. R.

28. Τῶν ἱαλέμων.] V. Zenob. IV. 39. & Pantin. ad
 Apostol. adlag. X. 39. Menandr. Fr. p. 84. No. 3. εἰς τοὺς
 ἱαλέμους δὲ τοῦτον ἐγράφε. M. du S.

Τῶν ἱαλέμων.] Jalemum frigidum fuisse poetam, fa-
 cile credimus Helychio, Eustath. ad Il. Z. p. 494. 43.
 Bas. atque adeo ἱαλέμους ψυχρότερους, quod refertur et-
 iam ab Apostolio 10, 39. Sed luctus etiam, θρήνη,
 πένθος notionem illi nomini adjunctam negari non po-
 test. Vid. Eurip. Orest. 1391. Supplic. 281. Troad.
 600. it. Eustath. ad Il. Z. p. 1223; 8. & Apostolius l.
 c. itemque 6, 54. Quare facile condono Job. Clerico,
 etsi forte verum non vidit, cum ad Menandr. p. 85.
 putavit ἱαλέμους in fragmento Comici esse frigidos i. e.
 lu-

di arbiter Mercurius ipsis tuis cum verbis
conterat. Ubi enim librorum ista invenis?
In angulo forte Ialemorum poetarum cu-
jusdam defossa, rubiginis & araneorum ple-
na, aut forte de Philaenidis tabulis, quas
prae manu habes; te tamen ac tuo ore di-
gnissima.

25. Cum vero in mentionem oris incidi,
quid dicas, si tecum in jus vocato lingua
(ita enim ponamus) injuriae, aut minimum³
contumeliae agat, dicens, *Ego te, ingrâte,
pauperem & omnium inopem cum accepissem,
& victus indigum, primo in theatris ut flo-
reret effeci, quae modo Ninum te, modo Me-
riochum, & paullo deinde post Achillem con-
stituerim. Postea syllabas colligere docentem
pueros diu alui. Jam vero, alienas agens
orationes, Sophista ut videreris, effeci, glo-
riamque tibi, quae nihil ad te pertineat con-
ciliavi. Quid igitur tantum habes, quod mi-
hi objicias, quod ita mecum agis, & imperia*

ἐπιτρίψειεν αὐτοῖς λόγοις. πῶς γὰρ ταῦτα τῷ
βιβλίῳ εὕρισκες; ἐν γωνίᾳ πῶς τάχα τῷ
ἰαλόμενῳ τινὸς ποιητῆς καθ' ὁρμηγυμνῶνα, εὐ-
ρωτῶν καὶ δραχμῶν μετὰ, ἢ πῶς ἐκ τῷ φι-
λανιδῶν δέλτῳ, ἃς ἀγ' χειρὸς ἔχεις; σὺ
μύθοι, καὶ τῷ σὺ γόματι ἄξια.

^d Ἐπεὶ δὲ τῷ στόματι ἐμνήσθην, τί
φαίης ἂν, εἴ σε ἡ γλῶττα εἰς δικαστήριον
προκαλεσαμένη (ἴσμεν γὰρ ὅτως) ἀδική-
ματι, ἢ, τὸ μεριώτατον, ὕβρεως διώκοι,
λέγους; Ἐγὼ σε, ὦ ἀχάριστε, πένητα καὶ
ἄπορον ὠφθαλθεύσα, καὶ βίβι δέομενον, τὰ
μὲν πρῶτα ἐν τοῖς θεάτροις εὐδοκίμειν
ἐποίησα, νῦν μὲν Νῆον, νῦν δὲ ^e Μητίο-
χον, εἶτα μὲν μικρὸν Ἀχιλλέα τιθεῖσα,
μὲν ταῦτα δὲ, παῖδας συλλαβεῖν διδά-
σκειν, μακρῶ χρόνῳ ἔδοσκον, ἥδη δὲ καὶ
τῆς ἀλλοτρίης τέττης λόγους ὑποκρινόμε-
νον, σοφιστὴν εἶναι δοκεῖν ἐποίησα, καὶ ἥ μὴ
δὲν προσήκοντες δόξαν ὤρεσθαι· τί τοίνυν
τηλικῶτον ἔχων ἐγκαλεῖν, τοιαῦτά με
ἀφαιρῆς, καὶ ἐπιτάγῃς ἐπιτάγματα αἰ-

24-

d'Ἐρι] Bene M. & Edd. plurimae. *Ἐρι* male *ῥ*. *e* *Εἰς]* *Ἐς* W. *f* *Μητιόχορ]* Sic M. & Edd. excepta *Fl.* quae *Μητιόχορ*, cum marg. *Αι*.

lugendos, quia mortui nimirum.

29. Ἰαλείμων] Κακοδικμόσων, δυσήνων, ἀθλίων, ἔδει-
νός ἀξίων. *He/ych.* F. G.

Ἰαλῆμων. In Parifina Ἰαλῆμων erat mafculculo I. G.
exaratum, ut nomen proprium, atque ita etiam con-
verfum: *Falemo frigidioribus*. Adulione facta ad Pro-
verb. *falemo frigidior*. Sed cum tranfiet in adjecti-
vum, fervo ceterarum Edd. morem, etfi ab *Falemo*
Calliopes filio-poëta ineptiffimo, ortum traxiffe ve-
ditur. F. F. R.

F.F.R.

30. Φιλανιδεῖς] Τῆς ἐπαύρας.

F.G.

Φιλαιιδου] V. Έρωτ. c. 28.

M. du S.

35. Ἀδελφάματ@] Subaudi ἐνεκα.

F. G.

Ἀδίκηματ' ἢ τὸ μετρίωτον ὕβρις] Si haec vera
est lectio, oportet ἀδίκημα etiam speciale, & gravis
quidem criminis, nomen fuisse, forte impietatis, ut
in illa Socratis accusatione, ἀδικεῖ ὁ Σωκράτης κ. τ. λ.
cujus respectu ὕbris possit μετρίωτον videri. Lingua,
res sancta ac divina, turpissime profanata &c. Alio-
quin transpositione levi ita concinnari possit hic locus,
ut nihil, quod offendere quemquam possit, relinqua-
tur, ὕβρις, ἢ τὸ μετρίωτον, ἀδίκηματ', διακοι. Caete-
rum ὕβριν ad impudicas praefertim & Venereas contu-

melias pertinere, monuerat: *Casaub.* ad *Athen.* 6; 19. & pluribus docuit *Dan. Heins.* ad *Hesiod.* p. 210. seq. ubi etiam ἀδίκιαν ead. ratione dictam observat. F. M. G.

40. Μῆτιος[?] Φορίαν Ἀρτίουον. Immo vero erat Athenis τὸ Μῆτις tribunal; de quo consule *Potterum*. Fuit & Meriochus Miltiades filius, de quo hic locus intelligi non potest. *Fl.* Ed. Μῆτιος. M. cum reliquis Impr. facit. Mihi quod decernam N. L. *Medd S.*

45. Εἶναι δοκίμ] De εἶναι abundante dictum paullo
 supra ad c. 6. ad ἀναισχυρίαν ὄρα. De duplici infiniti-
 vo ad Philop. c. 7. & 39. Item Hipp. c. 1. pr. διῶ i-
 παίειν.

47. Τοιαῦτά μιν ἀγρίως] Eandem quam hic noster. turpitudinem tangit & *Lactantius* V. 9. cum de iis loquitur, qui sanctissimam quoque sui corporis partem contra fas omne polluant & profanent. *Rurfus* L. VI. 23. Quid dicam de iis, qui abominandam, non libidinem, sed insaniam potius exercent? Piget dicere: sed quid his fore credamus, quos non piget facere? Et tamen dicendum est, quia fit. De istis loquor, quorum teterrima libido & execrabilis furor, ne capiti quidem parcat. Quibus hoc verbis, aut qua indignatione tantum

οἷστα, καὶ ὑπεργίας καταπτύσας; ἔχ-
 ικανά μοι τὰ ὅππῃ τῇ ἡμέρας ἔργα, ψεύδε-
 σαι, καὶ ἐπιορκεῖν, καὶ τὴν τοσούτων ὕβλιν
 καὶ λήρην ἀφαιλεῖν, μάλλον δὲ τὴν βόρβορον
 τῶν λόγων ἐκείνων ἐμῶν; ἀλλ' ἔδδ' ἐν νυκτὸς τῇ
 κακοδαίμονα χολὴν ἀγειν ἔασι· ἀλλὰ μόνῃ
 σοι πάντα ποιοῶ, καὶ πατέσθαι, καὶ ^a μαι-
 νομαι, καὶ ^b ἀντὶ γλώσσης, ὅσα καὶ χειρὶ
 χρῆσθαι διέγνωκας, καὶ ὥσπερ ἀλλοτρίαν ὑβρί-
 ζεις, καὶ ἐπικλύζεις τοσούτοις κακοῖς. λα-
 λειν μοι ἔργον ὅττι μόνον· τὰ δὲ τοιαῦτα
 ποιεῖν καὶ πάσχειν, ἄλλοις μέρεσι προσέτα-
 κται. ὥς ὠφελε καὶ μέ τις, ὥσπερ τῇ Φι-
 λομήλας, ἐκτεμεῖν. μακαριώτεροι γὰρ μοι
 αἱ γλώτται τῇ τὰ τέχνα καλεσθόκοτων.

Πρὸς Θεῶν, ἣν λέγει ταῦτα ἡ γλώττα,
 ἰδίαν αὐτῇ Φωνὴν λαβῆσα, καὶ τὴν πῶγονα
 συνήγορον ἐπικαλεσαμένη, τί ἀν' ἀποκρίνατο
 αὐτῇ; ἐκεῖνα δηλονότι, ἃ καὶ πρὸς τὴν Γλαῦ-
 κον ἔναγχ' εἴρηται σοι, ὅππῃ πεπραγμέ-
 νω ἤδη τῷ ἔργῳ αἰτιώμενον, ὥς ὅππῃ τέτρω-
 ἐνδοξ' ἐν βραχεῖ, καὶ γνώριμ' ἀπασιν
 γεγενῆσθαι. πόθεν ἀν' ἔγωγε εἰδομένη ὅππῃ
 τοῖς λόγοις γενομένη; ἀγαπητὸν δὲ ὅπως-
 ὢν κλεινὸν καὶ ὀνομαστὸν εἶναι; εἴτα καλὰρι-

*mibi imperas spurcissima, ac despicienda mihi
 ostia? Nonne satis mihi erant diuturna illa
 opera, mentiri, pejerare, tot nugae & deli-
 ramenta exhaustire, vel potius coenum oratio-
 num illarum vomere? At tu neque noctibus
 infelicem me otiosam esse pateris: sed sola tibi
 confacio omnia & conculcor, & insanio. Et pro
 eo quod lingua nata sum, ut manu uti me
 decreuisti: meque tanquam alienam contume-
 liose tractas, & tot malis obruis. Loqui
 meum opus unicum est: ista vero talia & fa-
 cere ac pati aliis membris a natura injunctum
 est. Itaque utinam me quoque aliquis, ut
 illam Philomelae excuset! Beatiores enim me
 sunt linguae eorum, qui suos ipsi pueros de-
 vorarunt.*

26. Per Deos! si ista dicat suum sibi
 sermonem fumens lingua, & advocatam sibi
 adsciscat barbam tuam, quid illi respon-
 deas? Illa nempe, quae etiam ad Glaucum
 nuper a te dicta sunt, de perpetrato jam
 facinore expositulantem, te hac ipsa re no-
 bilem brevi tempore & conspicuum omni-
 bus factum. Unde enim tantum celebra-
 tis dicendo consecutus esses? Optabile au-
 tem est, quacumque demum ratione cele-
 brem esse atque nobilem. Tum enumera-
 res

^a Μαινομαι] Bene S. & A. solac. Μαινομαι male J. H. P. B. Fr. Fl. Ald. ^b Ἀντὶ] Nil mut. Edd. nec
 M. Ἀντὶ; vult Gron.

nefas prosequar. vincit officium linguae sceleris magni-
 tudine. M. du S.

Τοιαῦτά μοι ἀφαιτέσθαι] Vid. supra T. I. Nigr. c. ult.
 τὰ αὐτὰ τοῦτο ἀφαιτέσθαι, notamque Cl. Hemsterh. 45.
 Et Nostrium in locis ibid. ab Solano indicatis, qui fru-
 stra δακνῶσι ibi tentat, quum & eod. modo duplici
 accus. jungat Noster Gymn. c. 6. scribens ἡμῶν δὲ εἰ τις
 ὁμῶν τοιοῦτό τι ἀφαιτέσθαι, ubi alia quoque similia dedi.
 J. F. R.

52. Διακτελεῖν] An exsequi?

55. Μαινομαι] Excidisse in Edd. prius i. errore ty-
 poogr. facile quidem divinaveris; mirere tamen, qui
 tam diligenter propagetur error, etiam in iis Edd. ubi
 Latina versio habet *contaminor*; nam nemo, credo,
 μαινομαι furo hic volet legere, quando πατέσθαι
 praemittitur, furentes enim se non ita conculcari si-
 nunt. J. F. R.

56. Καὶ ἀντὶ γλώσσης, ὅσα & χειρὶ χρῆσθαι διέγνωκας]
 An haec paria esse possunt illis, quae apponuntur ab
 Micyllo & Benedicto ac lingua perinde ut manu uti de-

creuisti? Certe sic illi penitus omittunt voculam ἀντὶ.
 Quae quidem sane perincommoda est, nisi bene in-
 spexeris. Legendum enim καὶ ἀντὶ γλώσσης ὅσα & χει-
 ρὶ χρῆσθαι διέγνωκας; Est enim exprobratio per interro-
 gationem excitatio, & quid lingua aequae ut manu uti
 decreuisti? J. G.

Ibid. Ἀντὶ γλώσσης] Versionem Benedicti castigat Cl.
 Gron. Sed & ipse alium errorem committit, vertens:
quid lingua aequae ut manu uti de-. An γλώσσης &
 χειρὶ igitur jungenda, & ad idem verbum χρῆσθαι refe-
 renda? Quin γλώσσης saltem etiam tum scribendum
 fuerat, ubi ἀντὶ mutaveris. At nihil opus erit, modo
 lectionem Gronovianam reddas: *Et quae pars linguae
 est, quae ceu manu uti decreueris?* At vereor ut acutio-
 ribus adideat ista & versio & emendatio. Mihi certe
 difficultas quaedam restare videtur, quam tollere in
 re tam turpi non laboro. J. F. R.

71. Πόθεν ἀν'] Mallet πῶθεν γὰρ. F. G. Propius ad
 literas accederet, si πῶθεν ἐν legas. J. F. R.

73. Καταριθμήσειν αὐτῇ] Καταριθμήσειν αὐτῇ, subau-
 dito

res illi multas illas tuas appellationes, quas per gentes accepisti. Qua in re miror, te Apophrade audita indignatum esse, illis autem nominibus non fuisse offensum.

27. In Syria rhododaphne vocatus es: qua vero caussa, ita me Pallas amet! enarrare pudet; itaque quantum ad me, obscurum porro sit: in Palaeestina vero sepes, propter barbae spinas arbitror, quae interea pungeret, tum enim adhuc eam radebas: in Aegypto angina, quod manifestum est; parum enim abfuisse ajunt, quin suffocare, cum in nautam quendam, de iis qui trium velorum naves habent, incidisses, qui irruens ipsum tibi os obturaverit. Athenienses quidem, viri optimi, nulla circuitione usi, sed unius te literae additione honorantes Atimarchum (*principem infamium*) appellabant: oportebat enim illo etiam amplius quiddam tibi inesse. In Italia autem vah! Heroicum illud cognomen adeptus es, Cyclops, cum supra veterem illum apparatus, ad Homericæ fabulae imitationem peragere impuritatem velles. Atque ipse quidem jacebas ebrius jam, poculum illud manu tenens libidinans Polyphemus. Ado-

μήσειν αὐτῇ τὰς πολλὰς σε προσηγο-
75είας, ὅποσας χεῖρ' ἔθνη προσείληφας, ὃ καὶ
θαυμάζω, ὅτι τὸ μὴ ἀποφράδα ἐδυαχέρας
ἀκέσας, ἐπ' ἐκείνοις δὲ τοῖς ὀνόμασιν οὐκ
ἠγανάκεις.

Ἐν Συρίᾳ μὲν ῥοδοδάφνη κληθεῖς, ἐρ' ὧ
80δὲ, νῆ τ' Ἀθηναῖαν, αἰχλύνομαι διηγείῃς. ὥστε
τόγε ἐπ' ἐμοὶ, ἀσαφές ἐτι ἔστω. ἐν Παλαι-
στίνῃ δὲ, φραγμὸς ἐς τὰς ἀκάνθας τῷ πώ-
γων, οἶμαι, ὅτι ἐνυπὶ μέλαξυ· ἐτι γὰρ
ἔξυρες αὐτόν. ἐν Αἰγύπτῳ δὲ συνάγχη,
85 πρὸ δόλον τῷτο· μικρῷ γὰρ φασὶν ἀποπνι-
γῆναί σε ναύτῃ τινὶ τῷ τριαρμύων ἐντυχόν-
τα, ὃς ἐμπροσθὼν ἀπέφραξέ σοι καὶ τόμα.
Ἀθηναῖοι μὲν γὰρ βέλῃστοι, αἰνιγματῶδες ἔδην,
ἀλλὰ γράμματ' ἐνὸς προδόχῃ τιμήσαν-
90 τές σε, Ἀτίμαρχον ὀνόμαζον· ἔδει γὰρ καὶ
καί τις περὶ τοῦτο προσεῖναί σοι. ἐν Ἰτα-
λίᾳ δὲ, βαβαί, ἡρώϊκόν ἐκεῖνο ἐπεκλήθης,
ὁ Κύκλωψ, ἐπειδὴ πρὸς καὶ πρὸς δεχαίαν
ἀλφασκευὴν παρ' αὐτὰ τὰ τῷ Ὀμήρῳ ῥα-
95 ψωδῆσαι, καὶ σὺ τὴν αἰχμαργίαν ἐπεθύμησας.
καὶ αὐτὸς μὲν ἐκείσο μεθύων ἦδη, κισσύσιον
ἔχων ἐν τῇ χειρὶ βιηθῶν Πολύφημ', νεα-
γίας

97. Βιηθῶν] Συνεστιάζων.

dito ἡ γλώσσα. Sic autem cum superioribus conne-
ctitur: πρὸς θεῶν, ἢ λέγει ταῦτα ἡ γλώσσα, &c. εἴτα
καλαριθμήσειν αὐτὴ τὰς πολλὰς προσηγορίας, &c. Καλα-
ριθμήσειν omnino legendum videtur pro καλαριθμή-
σειν.

Καλαριθμήσειν] Non apparet, unde hoc infinitum,
pendeat. Connexa est oratio cum illo τί ἂν ἀποκρί-
ναι; Itaque suspicor καλαριθμήσεις vel καλαριθμήσεως.

J. M. G.

84. Ἐξυρες] Quia deinde barbam promisit; vide &
c. 31.

M. du S.

90. Ἀτίμαρχος] Nomen ergo TIMARCHUS; mi-
rarique subit cur mutatum iverint, cum famosus Ae-
schinis Timarchus, qui vitam tandem laqueo finivit,
fatis notus esset. Vid. Plut. 1545.

M. du S.

Ibid. Καί τις περὶ τοῦτο προσεῖναί σοι. h. e. nam ἐν illo amplius quid habe-
re debebas. obscurius Interp. Nam hoc tibi illo insignius
debebas esse. Nihil aliud vult Auctor, quam, non fa-

tis erat, appellari te Timarchum; sed nomen tuum
augeri debebat una litera, ut Ἀτίμαρχος appellareris.

q. d. ἀτίμων αρχος.

H. V.

Καί τις περὶ τοῦτο] Ambigua oratio, non satis
clarum, quo referatur καί τις. Nihil mihi videtur
magis convenire, quam ut dicamus comparari hic
inimicum Luciani cum Timarcho illo, contra quem
habita exstat Aeschinis oratio, qua eadem fere illi,
quae hic nostro objiciuntur, summa praefertim per-
versae libidinis impuritas. Dicit igitur, in mentem
venisse Atheniensibus, cum spurcissimum hunc mor-
talem viderent, sui Timarchi illius antiqui: sed cum
vellent indicare, hunc illo multum esse pestilentio-
rem, non Timarchum vocasse, sed aucto aliquantum
nomine Atimarchum, ut simul πάντων τῶν ἀτίμων πρῶ-
τον dicerent. Utrum autem nomen verum hujus ho-
minis fuerit Timarchus, quod indicat Vossiani codicis
inscriptio; an ex hoc ipso loco tracta suspicio ejus,
qui illum titulum posuit; non facile dixerim: nisi
quod melius apparet ratio auctoris nostri, si re vera
Timarchus appellatus est, quem lacerat.

J. M. G.

2. Καί

νίας δὲ ὑπόμειθε, ὁρθὸν ἔχων τ' μοχ-
λὸν, εὖ μάλα ἠκονημύρον, ὅππ' σέ 'Οδυσσεύς
τις ἐπήει, ὡς ἐκκόψων τ' ὀφθαλμόν·

Καί κ' εἰναι μὲν ἄμαρτε, ^a παρὰ δὲ οἱ ἐτρα-
πετ' ἔγχε.

Αἰχμὴ δ' ^b ἐξελεύθη πρὸς νείαλον ἀνθε-
ρεῶνα.

ὃ γὰρ εἰδὲν ἄτοπον ὑπὲρ σὺ λέγοντα ψυχρο-
λογεῖν· σὺ δὲ ὁ Κύκλωψ, ἀναπετάσας τὸ
στόμα, καὶ ὡς ἐνὶ πλατύτατον κεχηνὼς, ἠν-
είχε τυφλόμενον ὑπ' αὐτῆς τ' γνάθον.
μᾶλλον δὲ, ὥσπερ ἡ Χαρύβδις, αὐτοῖς ναύ-
ταις, καὶ πηδαλίοις, καὶ ἱστίοις, ὅλον ζητή-
σας καίλαπτεν τ' Οὐτίν. καὶ ταῦτα ἐώρων καὶ ἄλ-
λοι παρόντες. εἴτά σοι ἐς τ' ὑπεραίαν μία ἦν
ὑπολογία, ἡ μέθη, καὶ εἰς τ' ἀκραίον ἐνέ-
φευγες.

Τοιούτοις δὲ καὶ τοσούτοις ὀνόμασι πλετῶν,
αἰχμὴν τ' ὑποφράδα; πρὸς θεῶν εἰπέ μοι
τί πάχεις, ἐπειδὴν καί κ' εἰνα ^c λέγωσιν οἱ
πολλοί, λεσβιάζειν σε καὶ φοινικίζειν; ἄρα
καὶ ταῦτα ὥσπερ τ' ὑποφράδα ἀγνοεῖς, καὶ ²⁰
οἶμαι τάχα περ ἐπαινεῖσθαι πρὸς αὐτῶν; ἢ

lescens vero mercede conductus, rectum
gestans vectem probe acutum, te velut U-
lysses aliquis invasit, ut exterebraturus
oculum:

Hinc at aberravit: aliofsum vertitur hasta,
Cuspisque ad menti extremas effunditur
oras.

5 Nec enim absurdum est, de te qui dicat,
frigide dicere. Tu vero Cyclops, aperto
ore & quam poteras latissime hians, buc-
cas tibi ab illo excoecari patiebaris, vel po-
tius ut Charybdis, ipsis cum nautis & gu-
bernaculis ac velis, totum glutire Utin
cupiens. Atque haec alii quoque videbant
praesentes. Deinde postridie illius diei sola
tibi pro defensione ebrietas, confugiebasque
I 5 ad merum.

28. His ergo talibus ac tantis cum no-
minibus abundes, *Apophradis* te pudet? Per
Deos dic mihi, quid tibi est animi, cum
etiam illa vulgus ait, Lesbio te & Phoeni-
cio morbo laborare? Numquid ista quo-
que, ut *Apophrada* ignoras, & putas forte
illis te laudari? An ista quidem, ut fami-
lia-

^a Παρὰ] Sic dedi ex M. & *Homer.* Παρὰ Edd. Luciani. ^b Ἐξελεύθη] Sic Edd. & M. Ἐξεχύθη *Hom.* v. not.
Ἐξεσύθη marg. At. male duplicato σ. ^c Λέγωσιν] Λίγισιν W. quod verum credo.

2. Καί κ' εἰνα] Parodia est ex variis *Homeri* locis con-
cinnata. Vid. *Iliad.* N. 605. A. 233. & E. 293.

M. du S.

Καί κ' εἰνα μὲν ἄμαρτε] *Homer.* Il. A. 233.

Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτραπετ' ἔγχε

Il. E. 293.

Αἰχμὴ δ' ἐξελεύθη πρὸς νείαλον ἀνθερεῶνα.

Versus sublimitate & magnitudine rerum, de quibus
agitur, digni, dum ad rem ita spurcam ac despuen-
dam adhibentur, ψυχρολογία inde oritur, quae nihil
aliud est, quam μίνεσθαι δημαρτημύρον, grandia ad spe-
ciem verba intempestive rebus adhibita futilibus. Vid.
Demetrius de Eloc. §. 114. Sed nimirum ψυχρολογία
eo ipso esse ratione ipsius *Luciani* delinit, quod com-
mittitur a sciente & volente.

J. M. G.

Ibid. Παρὰ δ' Conf. infra *Lapith.* c. 44.

J. F. R.

4. Ἐξελεύθη] At in *Homer.* Il. E. l. d. legas ἐξεχύθη,
quod verum esse, *Scholias.* *Homeri* probat, qui id
interpretatur ἐξώρμησε, δηλῶς. Nam si ἐξελεύθη inve-

nisset, non, credo, exposuisset id eodem verbo. Sed
quum in nonnullis *Homeri* libris ἐξεσύθη legatur, vide
an hoc magis placeat; nam & sic alibi solet, ut Il. O.
542. Αἰχμὴ δ' ἐστέραιο δίοσυντο μακρομύσασα. Verum quan-
do nec ἐξελεύθη absurdum est, quid prohibet hoc ser-
vasse?

J. F. R.

6. Ψυχρολογεῖν] An αἰχρολογεῖν? Τὸ ψυχρολογεῖν hic
non placet.

F. G.

19. Λεσβιάζειν σε & φοινικίζειν] *Helych.* in voce σκύ-
λαξ. Σκύλαξ χῆμα ἀφροδισιακὸν ὡς τὸ τ' φοινικίζοντων.
Gal. ἀλλὰ & τ' αἰσχυρῶν μᾶλλον βδελυττόμεθα τοὺς φοι-
νικίζοντας τ' λεσβιάζοντας. *Eras.* in *Chiliadib.* pro phoe-
nicissare, memoria lapsus, phicidissare, & φοικιδίζειν
pro φοινικίζειν scribit. Ortum autem est adagium a
spurcissima Phoenicum libidine, quam Graeci meri-
to ἄρρητοι μίξιν nominant. *Plutarch.* in vita *Caesaris*:
ἐδόκει γὰρ αὐτὸς τῇ ἑαυτοῦ μητρὶ μίγνυσθαι τὴν ἄρρητον μί-
ξιν. Haec in *Miscel. Crit.* P. 2. p. 482.

J. Br.

Ibid. φοινικίζειν] Vid. *Cogn.* 633. T. III. M. du S.
φοινικίζειν] Quod *Cognatum* adlegat *Solanus*, spectat
Edit. Basil. an. 1619. cui notae *Cognati* & *Sambuci*
adnexae; sed cum ex *Cognato* selectum tantum iniit

Pa-

liaria tibi; nosti, *Aprophrada* autem solam ut ignotam respuis, & tuorum catalogo nominum excludis? Haec cum ita sint, non leves nobis poenas luis, sed ad Gynaeconitidem usque celebraris. Nuper enim cum nuptias quasdam Cyzici ambire audes, bene edocta de omnibus optima illa mulier, *Non admiserim*, inquit, *virum*, qui *virum ipse quaerat*.

29. Deinde cum hic loci sint res tuae, nomina curas, & rides, & despicias alios? Merito fane. Nec enim, qualia tu, dicere omnes possumus. Unde? Quis ita audax in verbis, ut *contra tres moechos* pro gladio *tridentem* poscat? aut ut Theopompum de Tricarano judicantem dicat, *tricuspile oratione destruxisse eminentes urbes*: & rursus, *extridentasse illum* (tridente illo expugnasse) *Gracciam*, & esse in dicendo *Cerberum*? Nuper quidem etiam *accensa lucerna* quaerebas fratrem quendam, puto, perditum: & sexcenta alia, quorum neque meminisse operae

ταῦτα μὲν ἀπὸ τοῦ συντροφον οἶδα, ἡ ἀποφράδα δὲ ὡς ἀγνώστα μόνῃν ἀτιμάζεις, καὶ ἀποκλείεις τῇ καταλόγῳ τῶν ὀνομάτων; τοὺς γὰρ ἐν ἐμὲ μεμπτὰς ἡμῖν τίσεις τὰς δίκας, ἀλλὰ μέχρι καὶ τῆς γυναικωνίτιδος ἀειβήσῃ. πρῶτον γὰρ ἐπειδὴ τίνα γάμον ἐν Κυζίκῳ μὲν ἔτόλμης, εὖ μάλα ἐκπεπυσμένη πάντα ἢ βελτίστη ἐκείνη γυνή, οὐκ ἂν προσείμην, ἔφη, ἄνδρα, καὶ αὐτὸν ἀνδρὸς δεόμενον.

Εἴτα ἐν τοιούτοις ὄντι σοι, ὀνομάτων μέλει, καὶ γελάς, καὶ τῶν ἄλλων καταπτύεις; εἰκότως. ὅτι ἂν ἅπαντες ὁμοίᾳ σοι λέγειν δύναίμεθα. πόθεν; τίς ἔτι ἐν λόγοις μεγαλότολμος, ὡς ὅτι καὶ τὴν τρεῖς μοιχὰς, ἀντὶ ξίφους, τρίαῖναν αἰτεῖν; τὴν δὲ Θεόπομπον ὅτι τῷ Τρικάρανῳ κρίνοντα φάναι, τριγλώχινι λόγῳ καθηρηκέναι αὐτὸν τὰς πρὸς χάσας πόλεις; καὶ πάλιν, ἐκτρίαινωσάιν αὐτὸν τὴν Ἑλλάδα, καὶ εἶναι Κέρβερον ἐν τοῖς λόγοις; πρῶτον γὰρ καὶ λύχρον ἄψας ἐζητεῖς ἀδελφόν τίνα, οἶμαι, ἀπολωλότα καὶ ἄλλα μυρία, ὧν ἐδὲ μεμνηῖας ἄξιον, ἢ μόνον ἐκεί-

38. Τρικάραν] Τρικάρανος Φρούριον ἐστὶ τῇ Ἀργείας ἔτα λεγόμενον. V.

39. Τριγλώχινι] Τριγλώχινια τόξα, τρίγωνα. V.

Paris. eamque secutus Graev. plurima omittentes, possem haec addere; verum in re tam turpi nolum.

J. F. R.

35. Πόθεν; Item γὰρ suppressum, ut supra c. 2.

J. F. R.

36. Ἐπὶ — τρεῖς μοιχοῦς] Nempe in declamatione finxerat; a marito tres uxoris suae moechos deprehensos: maritum poscere non gladium, sed ita magnum tridentem, uti tres uno ictu posset confodere.

J. M. G.

37. Θεόπομπον] V. Δρακ. c. 32. Tricarano urbs, cujus meminit Dem. 43. A.

M. du S.

Ibid. Τὸν δὲ Θεόπομπον] Locus obscurus, cui tamen si non plenam lucem adferre, at tenebrarum aliquod discutere forte licebit. Theopompus hic esse videtur nobilis historicus Chius, qui Macedonicis temporibus Philippi, Alexandri, Ptolemaei vixit, & rebus gerendis interfuit. Hujus libros historiarum LIII. legit Photius Cod. 176. quinque jam tam ait fuisse perditos: multas ibi παραβάσεις παλιότατης ἱστορίας idem commemorat. Reliqua Fabric. B. G. vol. 9. p. 434. seq. Add. Viri docti ad Longin. 42, 3. Huc praesertim Tom. III.

facit, quod Stephanus in Τρικάραν, quod Φρούριον esse ait τῇ Φλιασίᾳ, laudat Θεόπομπον πνίηκος ἢ πέμπτος. Videtur ergo in illo libro, (quo suae aetatis historiam tractavit, cum a fine *Thucydidis* inceperet) commemorasse actionem aliquam suam Theopompus, qua de Tricarano (quasi tu *Tricipitem* dicas, quorsum & *tridens* deinde & *Cerberus* refertur) judicaverit: hanc porro illius actionem laudasse inimicus Luciani iis verbis, quorum ipsa eum τρίαῖνα modo commemorata admonere potuit: nam τριγλώχινι & τρίαῖνα ejusdem significationis sunt: & ad tridentem illum piscatorium pertinent, quo majores pisces percutiunt; a quo etiam fictum est illud ἐκτρίαινωσάιν h. e. τρίαῖνα ἐκπολιτοποιῶν, quod nos, ut id genus alia quaedam, ad verbum ideo reddidimus, ut etiam Gracci sermonis non satis periti, quid reprehendatur sentire melius possint.

J. M. G.

42. Λύχρον ἄψας] Alludere videtur ad Diogenis historiam.

F. G.

43. Ἀδελφόν τινα] An fratrem, i. e. amicum? Peritronius.

F. G.

ἐκείνους, ὅσους οἱ ἀπόστολοι ἀπερμημένους. 45
 πλεονεξίαι, οἶμαι, καὶ δύο πονηρὰ ἦσαν
 ἐχθροί. εἴτα μετὰ τὴν πλεονεξίαν λέ-
 γων, Ἀπέκλειεν, ἔφη, θάτερον τῶν πονη-
 ρῶν γελασάντων δὲ, ὡς τὸ εἶδος, τῶν
 παρόντων, ἐπανορθώμεν. 50 δὴ σὺ, καὶ ἀνα-
 τίθεμεν τὸ διημαρτημένον, οὐ μὲν γὰρ
 ἔφη, ἀλλὰ ἄτερον αὐτῶν ἀπέκλειεν. ἐπὶ
 τὰ δεξιά, τὸ τριῶν μηνῶν, καὶ τὸ ἀννε-
 μιά, καὶ τὸ πένταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνειν,
 καὶ ὅσα ἄλλα κατὰ τοῖς σοῖς λόγοις 55
 ἐπανθεῖ.

Ἄ μὲν γὰρ ὑπὸ τῆς πονηρίας ἐλαυνόμενοι
 ποιεῖς, Ἀδράστεια φίλη, ὅσα ἂν τινὶ ὀνει-
 δίσαιμι. συγχωρεῖ γὰρ, εἴ τις λιμῶ πει-
 ζόμενοι, ὡς ἀκατάβηκας παρ' ἀνδρὸς πο- 60
 λίτε λαβὼν, εἴτα ὁπίσθην, ἢ μὴν μὴ
 παρειληφέναι ἢ εἴ τις ἀναισχύντως αἰτεῖ,

Ἄ ἔκχυνει] ἔκχυναι Coll. Vulgatum tenet Fl. & M.

48. Θάτερον] Κακῶς τὸ θάτερον εἶπεν. V.

Θάτερον τῶν πονηρῶν] Κακῶς γὰρ τὸ θάτερον εἶπεν, ἐπεὶ
 μὴδὲ ἡ εὐθεία θάτερον, ἀλλ' ἄτερ. 50 δὴ γὰρ τὸ ἔτερον
 (1) συναλειφθὲν ἄτερ λέγεται, καὶ ἄτερον ἡ αἰτιατική.
 αἰ γὰρ αὕτη τῇ εὐθείᾳ ἀκολουθεῖ. τὸ δὲ τριῶν μηνῶν, προδή-
 λως βάρβαρον διότι τῶν ἐπαγομένων, ὡσαύτως δυσφη-
 μον ἐστὶ τὸ ἀννεμία. τίς γὰρ χρεία τῆς σερηκοῦ, μὴδὲν πλέον
 τῆς (2) νη δαλοῦντο; τὸ δὲ τοι ἐκχύνειν, καὶ ἀδιόρωτον.
 ἐπεὶ χύω μὲν ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις, χύνω δὲ ἔδωκεν ἐγ-
 κέριται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ, ὡς περὶ εἰς τὸ πένταμαι. εἰ γὰρ
 ἔστι πένταμαι, ἀλλὰ πέντα βαρύτερον, ἀφ' ἧς πένταμαι ἴσως
 ἀν λεχθείη. εἰ δὲ ἡ (3) μετοχή πετόμεναι, ὡς ἐπὶ Πλάτων
 Εὐθύφρων, τί διὰ πετόμενοι τίνα δῶκε; πένταμαι δὲ, ἐ-
 δαυώς, ἀλλ' ἡ ἀρα ἵπταμαι, ὡς δὴ τὸ ἵπταμαι, ὡς ἐπὶ
 τῆς ἵπταμαι λεχθείη ἀν ἵπταμαι V. alter.

(1) Συναλειφθὲν] Συλλειφθὲν. C.

(2) Νη] In Schol. seq. legitur μὴ in Impr. & V. Sed le-
 gendum νη, quod in compositione privationis notat. Immo
 sic ibi C. & G. Cod. V. v. tantum habebat, ex quo nū in
 Impr. factum est. M. du S.

(3) Μετοχή] Μετοχή V. quod in Impr. recte mutatum est
 ex Scholio sequenti. M. du S.

48. Θάτερον τῶν πονηρῶν] Abrupta nimis & ex parte
 falsa sunt, quae hic Scholiasta habet. Juvat itaque e
 Thoma Magistro regulam Atticorum hic ponere. Ar-
 ticulus cum pronomine ἑτέρου coalescit hac lege, ut
 vocalis articuli quaecumque, & prima ε, contrahan-
 tur in α. τ vero articuli, ob adspiratam ε transeat in

pretium est, praeterquam istius solius, quod
 auditores referebant. Dives aliquis, puto,
 & duo pauperes inimici erant. Deinde, cum
 de divite diceret, Interfecit, aiebas, θάτερον
 pauperum (alterum, τὸν ἕτερον). Ridentibus
 autem, ut facile est ad credendum, qui
 aderant, emendaturus peccatum tuum, &
 repositurus in quo peccatum erat, Non ita
 volebam, dicebas, sed interfecit ἄτερον. O-
 mitto antiqua illa τριῶν μηνῶν, (τριῶν με-
 νσημῶν) & ἀννεμία (pro νημεμία τρα-
 quillitas a ventis) & illud πένταμαι (volo) &
 ἐκχύνειν, (effundere) & quae alia pulchra tuis
 in orationibus efflorescunt.

30. Quae enim paupertate stimulante fa-
 cis, illa ego, o fave Adrastea! nemini ex-
 probraverim. Ignoscendum enim, si quis
 fame subactus depositum a cive acceptum,
 deinde perjurio interposito abneget; aut si
 quis impudenter roget, vel mendicet po-
 tius,

53. Τὸ τριῶν μηνῶν] Τριῶν μηνῶν προδήλως βάρβαρον.
 (4) διότι τὸ τριῶν ἐπαγομένη ὡς περὶ πάλιν δυσφημον ἐ-
 τὸ ἀννεμία. τίς γὰρ χρεία τῆς σερηκοῦ μὴδὲν πλέον τῆς
 (5) νη δαλοῦντο; τὸ δὲ τοι ἐκχύνειν ἐ ἀδιόρωτον, (6) χύ-
 νω γὰρ ὅσα ἐπίσταται ἡ (7) Ἑλληνικὴ χρῆσις. ὡς περὶ εἰς
 τὸ πένταμαι ἡ γὰρ ἐστὶ πένταμαι, ἢ εἰς πένταμαι, ὡς ἵπ-
 ταμαι ἵπταμαι, ἀλλὰ πέντα, ἀφ' ἧς πένταμαι ἴσως ἀν λεχθείη.
 εἰ δὲ ἡ μετοχή πετόμεναι ὡς ἐπὶ Εὐθύφρων Πλάτων, (8) τί
 δαί; πετόμενοι τίνα δῶκε; εἰ μὴν πένταμαι, ἀλλ' ἡ ἀρα
 ἵπταμαι ὡς δὴ τὸ ἵπταμαι ὡς περὶ πένταμαι V.

54. Ἐκχύναι] Καὶ ἀδιόρωτον χύνω (sic scriptum e-
 rat) γὰρ ὅσα ἐπίσταται ἡ Ἑλληνικὴ χρῆσις χύνω δὲ ἔδωκεν
 ἐγκέριται τῇ Ἑλλάδι γλώσσῃ. G.

58. Ἀδράστεια] Δαίμονα εἶναι λέγουσι ταύτῃ τοῖς πᾶ-
 νι μεγάλα ἐγκαυχώμενοις ὑπομεινῶσαι. V.

(4) Διότι] Sic etiam C. Lege tamen διότι. M. du S. (vel
 τὸ pro τῇ.)

(5) Νη] Μη edita. Nη C. recte. Vid. Schol. praecedens. M. du S.

(6) Χύνω γὰρ] Ἐπὶ χύω μὲν M. ut Scholio praecedenti
 editum est.

(7) Ἑλληνικὴ] Ita dedit Sol. pro vulgato Ἑλληνική. J. F. R.

(8) Τί δαί;] Sic rescriptum ex M. Τί δὲ Edita.

9. Haec quoties articulus in vocalem exit. Sed ubi
 in ν vel σ, non fit crasis, verum integre declinatur.
 Dicitur ergo, ἄτερον, ἄτερον, θάτερον, θάτερον, τ' ἐτέ-
 ρας, θάτερον, τ' ἑτερον, ἄτεροι, τ' ἐτέραν κ. τ. λ. Hinc
 apparet, quam infeliciter errorem suum Sophista c-
 mendaverit. J. M. G.

54. Πέν-

tius, & spoliēt alios vestibus, & telonium *humile* exerceat. Non dico sane talia. Nulla est invidia paupertatem omni ope depellere. At illud jam ferri non potest, pauperem te hominem in solas id genus libidines effundere impudentiae tuae lucra. Verum si quid etiam laudare mihi permittis, illud urbane admodum a te factum est, cum Tisiae artem, nosti quomodo, bis Coracis (*corvi*) opus ipse fecisti, triginta aureis illum imprudentem senem emungens: at ille propter Tisiam pro libro quinquaginta & septingentis *drachmas* astu circumventus exsolvit.

31. Multa cum dicenda adhuc habeam, reliqua tibi remitto lubens. Illud vero solum adjicio. Age istaec ut lubitum fuerit, ne desine ebrios in te ipsum furores exercere. At illud, quod dicere nolo, ne

μᾶλλον δὲ προσαιτεῖ, καὶ λαποδυτεῖ, καὶ τελωνεῖ. ^b εἰ δὴ λέγω ταῦτα. Φθόνῳ γὰρ ἑξ ἅπαντ' ἀμύνασθαι ἢ σπουδαῖν· ἐκεῖνο δὲ ἐκέτι φορητὸν, πένητά σε ὄντα, ἐς μόνας τὰς τοιαύτας ἡδονὰς ἐκχεῖν τὰ ἐκ τῆ ἀναγκυρῆς πωλεῖν γινόμενα. πλὴν εἰ γέ τι καὶ ἐπαινέσαι μοι δώσεις πᾶν ἀσείως ὑπὸ σὲ πεπραγμένον, ὅποτε τῇ Τισίᾳ καὶ τέχνῃ οἶδα, ὡς τὸ ^d δυσκόρακ' ἔργον αὐτὸς ἐποίησας, ἐξαρπάσας τῇ ἀνοήτῃ ἐκείνῃ πρεσβύτῃ χρυσοῦς τριάκοντα· ὁ δὲ διὰ τῆς Τισίαν, ἀντὶ τῆς βιβλίου, πενήτηκόσια καὶ ἑπτακοσίας ἐξέτισε, καλὰ σοφιστεῖς.

Πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, τὰ μὲν ἄλλα ἐκὼν ἀφήμι σοι. ἐκεῖνο δὲ μόνον προσλέγω, πρᾶττε μὲν ταῦτα, ὅπως σοι φίλον, καὶ μὴ θαύσασαι τὰ τοιαῦτα ἐς ἑαυτὸν παροινῶν, ἐκεί-

^b Οὐ δὴ] Sic Edd. & M. Forf. εἰδὲ, adlevit Solan. ^c Ἐπαινέσαι μοι] marg. A1. Ven. 2. & 7. Ἐπαινέσαι μοι, sine μοι. sed reliquae quod edidimus, cum M. d. Δυσκόρακ' Δυσκόρακ' W. Fl. B1. & 2. Δισκ. cett.

63. Προσαιτεῖ] Πολλὰ αἰτεῖ. G.

70. Τισίᾳ] Τισίᾳ λέγει τῇ Κόρακ' τῷ Σικελῷ μαθητοῦ. τάχα γὰρ τι τοιοῦτον ἐκ αὐτοῦ καλὰ σοφιστικῶν τινὰ πρεσβύτῃν εἰργάσατο. V. Eadem habet V. alter, nisi

quod pro λέγει τῇ Κόρακ', scribat: Τούτῃ λέγει τῇ Κορ. &c. & pro τάχα, τάχει, (sed cui bono, corrupta repetere?)

54. Πάταμαι] Τὸ πᾶταμαι, volo, rectum est & usitatum; sed pro πᾶτασθαι inusitatum videtur. F. G. *Ibid.* Ἐκχύειν] Τὸ ἐκχύειν inusitatum fuisse notandum. Ἐκχύειν usitatum. F. G.

64. Οὐ δὴ] Aut εἰδὲ legendum, aut εἰ δὴ, quod in Impr. aliquot & M. neglectum est. M. du S.

70. Ὅποτε τῇ Τισίᾳ τὴν τέχνην οἶδα, ὡς τὸ Δυσκόρακ' An legendum, ὅποτε τῇ Τ. τὴν τέχνην εἶδ' ὡς, τὸ Δ. &c. F. G.

Ὅποτε τῇ Τισίᾳ τὴν τέχνην οἶδα, ὡς τὸ Δυσκόρακ' ἔργον αὐτὸς ἐποίησας] Tisiae ars est Sophistica. Fuit enim Tisia inter primos Sophistas, quem *Aristotel.* περὶ ἱλέγγων σοφιστικῶν cap. ult. cum dixisset omne omnis artis principium esse tenue ac difficile, sed illo reperto, facile postea crescere & augeri, quod & factum sit in orationibus politicis, Tisiae μὲν μὲν τοὺς πρώτους, Θρασύμαχ' δὲ μὲν Οἰσίαν, Θεόδωρ' δὲ μὲν τούτων. Tisiae quidem post primos sc. Sophistas, *Thrasymachus* autem post Tisiam, *Theodorus* autem post hunc. F. G. G.

Ibid. Τισίᾳ] Adde *Quintil.* II. 17. p. 111, 1. & III. 1, p. 125. f. *Isocr.* p. 525. & *Plut.* Alcib. Corax Ti-

fias. *Cic.* de Or. I. 2. & in Brut. 12. in W. Fl. & B. *δυσκ*— quod minime spernendum, quamvis (verum & genuinum putem *δυσκ*—, ut alium illum nequitia antecederet *Timarchus*. M. du S.

Ibid. Τῇ Τισίᾳ τὴν τέχνην] Narrat intelligentibus, & scientibus aliunde historiam, quam nobis divinare difficile, ac ne tanti quidem, est. Modo hoc meminerint, qui acumen Luciani volunt assequi, primo fraudem commissam, circa Artem, h. e. librum de institutione Rhetorica Tisiae illius Siculi, qui discipulus fuit Coracis: deinde Coracem, κόρακα, esse corruptum Graecis furax, ut notum, animal; cum itaque *δὲς κόρακα* vocat Lucianus inimicum suum, *bis-furem* appellare: tertio lusum verborum esse in *τισίας* & ἐξέ-
τισι. F. M. G.

73. Χρυσοῦς τριάκοντα] Eadem summa in drachmis enunciata πενήτηκόσια ἐπτακοσίας aequat. Insignis locus ad confirmandam auri & argenti comparationem: nempe aureus Romanus continebat *drachmas* xxv., quod etiam docet Zonaras apud *Gronov.* 2. 8. p. 109. F. M. G.

ἐκείνο δὲ μηκέτι, ἀπαγε. ἐ γὰρ ὅσιον ὅτι ἡ
αὐτῷ ἐστὶν τὰς ταῦτα ἀφελόντας κα-
λεῖν, καὶ φιλοφροσύνας προπίνειν, καὶ ὅλων τῶν
αὐτῷ ἀπεία. ἀλλὰ μὴδὲ ἐκείνο ἐστὶν τὸ
ἐπὶ τοῖς λόγοις, Φιλήμαϊα· καὶ ταῦτα
πρὸς τὰς ἐπὶ πολλὰς ἀποφράδας σοὶ ἐρ-
γασαμένους τὸ σῶμα, καὶ πευδῆσθαι ἀπ᾽
Φιλίχης τῆς ὁραμένης ἡρξάμενην, καὶ κείνην, εἰ
δοκεῖ, ἀφελὲς, τὸ μύρω χρίεσθαι τὰς πο-
λιάς, καὶ τὸ πιττεῖσθαι μόνᾳ ἐκείνᾳ. εἰ μὲν
γὰρ νόστος τις ἐπείγῃ, ἀπαντὸν τὸ σῶμα δε-
ξαπυτεύον· εἰ δὲ μὴδὲν νοσεῖς τοῖσιν, τί
σοὶ βέλεται καθαρά, καὶ λεῖα, καὶ ὀλιόθηρᾳ
ἐργάζεσθαι, ἀ μὴδὲ ὁράσθαι δέμεις; ἐκείνῳ
σοὶ μόνον σφόδρον, αἱ πολιάς, καὶ τὸ μηκέτι
μελαίνεσθαι, ὡς προκάλυμμα εἶεν τῆς βδελυ-
γίας. Φίλιδος δὲ αὐτῷ πρὸς Διὸς, καὶ τῆς
τῶν, καὶ μάλιστα τῆς πάγων αὐτῆς, μη-
δὲ μιάνης ἔτι, μὴδὲ ὑβρίσης· εἰ δὲ μὴ, ἐν
νυκτὶ γε, καὶ σὺν σκότῳ. τὸ δὲ μεθ' ἡμέραν,
ἀπαγε, κομιδῇ ἀγρίον καὶ θηριώδες.

amplius. Apage. Neque enim fas est ad
eandem mensam vocare, qui ita se insti-
tuunt, & amicitiae illis poculum propina-
re, & eosdem attingere cibos. Verum nec
illud fiat quod post sermones solet; oscula:
eaeque apud illos, qui paullo ante ipsum
tibi os ut *Aporhras* (*obscenum, detestabile*)
fieret, effecere. Et quando semel amice te
cohortari coepi, etiam illa, si videtur, au-
fer, ut unguento ungas canos, ac vellas
ista sola. Si quis enim morbus urget, to-
tum corpus curandum est: sin tale nihil
aegrotas, quid tibi vult quod pura, & le-
via, & lubrica facis, quae nec videri fas
est? Illud solum in te sapiens, cani, &
quod non amplius niger es. Itaque velum
sit patere tuae impuritatis. Parce sane illis,
per Jovem, vel hactenus, & in primis bar-
bae ipsi, nec amplius illam pollue, vel
contumeliose tracta. Si vero minus hoc po-
tes, certe noctu & in tenebris fac quae fa-
cis: interdum enim, apage, nimis ferum &
belluinum est.

32. Vi-

90. Μόνᾳ ἐκείνᾳ] Barbam ergo promittebat. Vid.
cap. 27. M. du S.

3. Ἀκίνητον τὴν Καμυρίαν ἔαν] Proverb. J. B.

6. Ὡς τὸ γε ἰμὸν] Pro κατὰ τὸ ἰμὸν μίρον. De ma-
rant, quanti à moi. F. G.

8. Τὴν ἄμαξαν ἐπισπάσω] Proverb. J. B.

Ibid. Ὡς παπάλημα, καὶ κίναϊδον] Irridet stultitiam
hominis, qui astutus sibi videretur, nominibus Atti-
cis ab *Aristophane* repetitis, qui *Or.* 429. seq. in de-
scriptione magni rhetoris haec ita jungit, πυκνὸς αἰὼν
κίναϊδον, σόφισμα, κύρμα, τρίμμα, παπάλημα ὅλον
qua notione etiam παπάλημα dixerat *Nid.* 259. Nempe
παπάλημα pollen est: eo nomine subtilitatem
quandam a tritura fori & usu rerum ortam indicant:
qua re etiam nomen Latinum, ut *Erisebinus* in Nu-
bibus, servavi. Κίναϊδον vulpes est. Nempe κίναϊδον
legendum, non κίναϊδον, ex ipso vocum Atticarum
connubio jam suspicaretur aliquis. Sed insuper τὸ κι-
ναϊδον & casus prodit, & praesertim illud, quod igno-
tum aequae ac παπάλημα imperito Sophistae nomen
dicit: κίναϊδον autem nimis quam notum omnibus:
hinc etiam factum ut librarius illud ignotiori substi-
tueret: cum praesertim operum inimici sui nomina ea
paullo post appelleret auctor: quae res etiam Scholiasten
videtur movisse, ut retineret κίναϊδον, & παπάλημα
etiam ad obscenum sensum traheret. Nos non tam
sententia huius loci detinuit, quam ea molestia, quod
non occurreret Latinum, idque abstrusius paullo no-

men, quod τὸ κίναϊδον fati responderet. *Cercops* ve-
niebat in mentem: sed nimis videbatur vel ambiguum
vel incertum. Itaque *vulpem* retinui. J. M. G.

9. Κίναϊδον] Forſan κίναϊδον. i. e. bellua. *Hesych.*
κίναϊδον, θηρίον, ὄφις. *Suid.* Κίναϊδον πᾶν μὲν θηρίον κίνα-
ϊδον ἀξιοῦσι καλεῖσθαι. ἰδίως δὲ τὴν ἀλώπεκα. κακοῦργον ὡς
ἀλώπηξ, &c. F. G.

Κίναϊδον] Conjecturam *Gujeri* juvat *Alciph.* II. l.
Ep. 28. Ubi ancilla *Heri* graveolentis amores detestata
ait: ἰγὼ σε, ὦ Γέειλλε. εὐγῶ, τοῦτο μὲν βδελυσιόμην τὸ
βάρυν τὰ σώματα, καὶ ὡς περ τι κίναϊδον ἐκτροποδῶ,
quae *Bergl.* vertit *velut aliquam tetram belluam aver-*
sans. Et ap. *Aristoph.* frequenter inter convicia nume-
ratur κίναϊδον. Quod etſi & ibi *Scholias.* eodem mo-
do exponit quo *Suid.* tamen pro ἀλώπεκι potissimum
eidem ponitur. Sed & *Lucianum* dedisse κίναϊδον,
quia generale hoc veteratorum, & scortatorum op-
probrium, non abſimile vero est: neque ideo ajo κι-
ναϊδον illico proſcribendum eſſe; verum id forſan a
recentioribus ſcribis proſectum, qui hoc aptius puta-
rent, quod cum Latino hinc formato *cinaedus* con-
veniens, melius intelligerent. J. F. R.

12. Παπάλημα] *Hesych.* Παπάλημα, ποικίλον ὡ
κακία. F. G.

13. Κίναϊδον] Forſan Κίναϊδον. F. G.

18. Εὐριπίδης] *Eurip.* *Bacch.* v. l. 385. M. du S.

Εὐριπίδης] Hodie ſic legitur *Bacch.* 385. ſeq. Ἀχαι-
άων τομμάτων, Ἀνόμεν τ' ἀφροσύνας, τὸ τίλιν δυνεχίμ.
Et

32. Vides, quanto melius tibi fuisset non movisse Camarinam, nec derisisse *Apophrada*, quæ tibi, *apophrada*, *derestabilemque* totam vitam reddet? Aut deest forte adhuc *ad eam rem* aliquid? Quantum in me est, nunquam deficiet. Nondum enim scis, quam totum in te plaustrum attraxeris, qui deberes, o pollen, o vulpes, metu trepidare, si quis vir hirsutus, & ut veteres dicebant, nigro podice, vel torvum te intueretur? Forte jam hæc etiam ridebis, cum illud *pollen* & illud *vulpes* tanquam aenigmata quaedam & griphos audieris. Incognita enim tibi sunt operum tuorum nomina. Itaque hæc etiam licet calumnieris, nisi jam tripli aut quadrupli poenas tibi dedit Apophras. Tibi nimirum imputabis omnia. Ut enim praeclarus Euripides docere solet, *Effrenis oris*, & *strepus impij solet esse finis infortunij*.

Ὅρᾳς, ὡς ἄμεινον ἦν σοι ἀκίνησον ἢ Καμαρίναν ἑάν, μηδὲ καλαγελαῖν ἢ ἀποφράδα, ἢ σοι ἀποφράδα ἢ βίον ὅλον ἐργάσεται; ἢ ἔτι προσδεῖ τινος, ὡς τό γε ἐμὸν ἔπος ἑλλείπει; ἐδέπω γὰρ οἶδα ὡς ὅλην ἢ ἄμαξαν ἐπεσπάσω, δέον, ὃ παιπάλημα, καὶ ἂ κίναιδος, ὑποπτήσκειν εἴ τις ὁμῆς δαῖς, καὶ τῆτο δὴ τὸ δεῖχάιον, μελάμπυγος, δριμύ μόνον εἰς σέ ἀποβλέψειν. ἴσως ἤδη καὶ ταῦτα γελάσῃ, τὸ παιπάλημα, καὶ τὸ κίναιδος, ὥσπερ τινὰ αἰνίγματα, καὶ γρίφους ἀκίσσας. ἄγνωστα γὰρ σοι τῶν ἔργων τὰ ὀνόματα. ὥστε ὥρα ἤδη καὶ ταῦτα συκοφαντεῖν, εἰ μὴ τριπλῇ καὶ τετραπλῇ σοι ἢ ἀποφράς ἐκτίτκεν. αἰτίῳ δ' ἔν σεαυτὸν ἐπὶ πᾶσιν. ὡς γὰρ ὁ καλὸς Εὐριπίδης λέγειν εἶπεν, Ἀχαλίων τομά-
20των, καὶ ἀφροσύνης, καὶ ἀνομίας τὸ τέλος δυστυχία γίγνεται.

a Κίναιδος.] Sic & M. cum Eddi:

3. Τὴν Καμαρίναν] Δίμωλυ φασὶ τῇ Καμαρίνῃ πόλει περικυμῶν, ὁμῶντοι αὐτῇ ἢ βυλομένοις Καμαριναίοις πολιορκεῖσθαι, ἔχρησεν ὁ Θεὸς, μὴ κινεῖ Καμαρίναν. Οἱ δὲ τῷ Θεῷ ὡς ἀκούσας ἰδούσαν, ὅθεν ἡ παροιμία εἴρηται ἐκ τῆ καθ' ἑαυτὴν βλαδίῳς τι ποιῶν μελλόντων. τινὲς δὲ φασὶ Φυτὸν δυσῶδης ἵκει τὴν Καμαρίν, καὶ τοὺς κλάδας ἀφροσύνης ἀνδύειν ὅρῳ. V.

8. Παιπάλημα] Παιπάλημα ὁ πατοῦργος ἄνθρωπος.

* Ὁ ὥσπερ] Ὡς παρὰ Editā: ex Voss. utroque mutavit M. du S.

κυρίας. * ὁ ὥσπερ ἄλλοι τὰς κακοὺς + συναλλεσμένους, καὶ συνεπριμμένους. νῦν δὲ ἐκ τούτου βούλεται δεῖν, ἀλλὰ τὸ ὑπὸ ἀνενδότης μισητίας ὥσπερ ἄλλοι + ἀφροσύνης. Κίναιδος ἐν ὃ τὸ ποιῶν, ὃ τὸ πάχων, ὡς τὸ τὴν αἰδῶ κινεῖν. V. (Eadem in V. altero; sed ante βούλεται inserit: τὸ γλωσσεῖν, & pro πάχων habet παθῶν. At πάχων etiam in G. V. & M.)

+ Συναλλεσμένους] Sic V. & M. Συναλλεσμένους. Exc. G. + Διατετριμμένοι] Διατετριμμένοι Exc. G. V. M.

Et sic laudatur etiam supra. Ali. c. 3.

J. M. G.

19. Ἀχαλίων] Gell. I. 15.

M. du S.

ΠΕΡΙ ΤΟΥ ΟΙΚΟΥ.

DE OECO.

Εἰτα Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν ἐν τῷ Κύνῳ λησάσθαι, καλὸν τε καὶ ἀσφαλὲς βαθύν, καὶ ποταμὸν ἰδὼν, καὶ ἀσφαλὲς βαθύν, καὶ προσήγως ὄξυν, καὶ νήξααθ' ἡδὺν, καὶ θέρους ὥρα ψυχρόν, ὥστε καὶ ὅππ' ἀποδήλω τῇ νόσῳ, ἣν ἐνόσησεν ἀπ' αὐτῆς, δοκεῖ μοι ὅσα ἀν' τῷ λειρῷ ἀποχέασθαι. οἶκον δὲ τις ἰδὼν μεγέθει μέγιστον, καὶ καλλὶ κάλλιστον, καὶ φωτὶ φαιδρότατον, καὶ χρυσῷ τιλπινότατον, καὶ γραφαῖς ἀνθηρότατον, ὅσα ἀν' ὅππ' ἐπιθυμῇ σείε λόγους ἐν αὐτῷ ἀφιδέσθαι, εἰ τύχοι περὶ τέττας ἀφαιρίσων, καὶ ἐνευδοκιμῆσαι, καὶ ἐλλαμπρύνασθαι, καὶ βοῆς ἐμπλήσσαι, καὶ ὥς ἐνὶ μάλιστ' αὐτὸς μέρεσσι τῆς κάλλους αὐτῆς γενέσθαι, ἀλλὰ περὶ σκοπήσας ἀκριβῶς, καὶ θαυμάσας μόνον, ἀπεισι, κωφὸν αὐτὸν καὶ ἀλογον κατὰ λιπὼν, μήτε προσειπὼν, μήτε προσομιλήσας, ὥσπερ τις ἀναυδοῦ, ἢ φθόνῳ σιωπᾷ ἐγνωκώς;

Ἡράκλεις, ὃς φιλοκάλες τινὸς, εἰδὲ περὶ τὰ εὐμορφότατα ἐρωτικῶς τὸ ἔργον, ἀγροικία δὲ πολλή, καὶ ἀπειροκαλία, καὶ προσέτι γε ἀμυσία, τῇ ἡδίστων αὐτὸν ἀπαξίστην, καὶ τῇ καλλίστων ἀποξενῶν, καὶ μὴ συνιέναι ὥς ἔχ' ὁ αὐτὸς περὶ τὰ θεάματα νόμῳ ἰδιώ-
ταις τε καὶ πεπαιδευμένοις ἀνδράσιν, ἀλλὰ τοῖς μὲν ἀπὸ χρεὶ τὸ κοινὸν τῆτο ἰδεῖν μόνον, καὶ περιβλέψαι, καὶ τὸ ὀφθαλμῷ περιενεγκεῖν, καὶ πρὸς τὴν ὀροφὴν ἀνακύψαι, καὶ τὰ χεῖρα ὀπσιεῖσαι, καὶ καθ' ἡσυχίαν ἡσθῆναι,

Ergo Alexander lavare in Cydno cupit, cum pulchrum videret & pellucidum amnem, & sine periculo profundum, & blande celèrem, & ad statandum jucundum, & frigidum aestate; Ideo ut videatur mihi ne praesenti quidem morbi, quem inde nactus est, periculo a lavandi voluptate revocari potuisse: Oecum autem aliquis conspicatus magnitudine ingentem, & specie pulcherrimum, & luce multa hilarem, & fulgentem ab auro, & picturis floridum; non concupiscat orationem (si haec forte illius sit professio) in eo habere, & in illo probari, & claritatem sibi in eo parare, & clamoribus eum implere, & quantum licet, & ipse pars illius pulchritudinis fieri? sed perspectis cum cura omnibus, & admiratus solum, abeat, surdum relinquens & orationis suae expertem, nec allocutus eum, neque sermone cum illo habito, ut mutus aliquis, aut qui invidia tacere decreverit?

2. Non elegantis istuc, Hercules, neque amore pulcherrimorum capti fuerit, sed rusticitas multa, & stupor quidam circa pulchra, ipsasque insuper masas, rebus jucundissimis se indignum judicare, & alienum ostendere a rebus pulcherrimis, nec intelligere, non eandem circa spectacula legem esse imperitis literarum, atque eruditis hominibus: cum illis sufficiat commune illud, videre solum, & circumspicere, & circumferre oculos, & ad lacunar suspicere, & movere ab admiratione manum, & tacite oblectari prae metu, ut quidquam di-

1. Ἀλέξανδρος μὲν ἐπεθύμησεν] Ὅτι Ἀλέξανδρος ἐν τῷ Κύνῳ λησάσθαι, ὃς μικρῶς ἠρώσθησεν, ὡς φησὶν Ἀφρίωνος. Στράβων δὲ ὁ γεωγράφος ἰσχυρῶς περὶ τῆς ποταμοῦ

* Πλατυνδροῦντα] Sic V. C. & G. In Impress. erat πλατυνδροῦντα, uti apud Strab. XIV. p. 693. C. in Ed. Casauboni editum est; cuius vide notas p. 241. emendationem suam fir-

Κύνῳ, ὅτι ἀφ' ὑποχρόνῳ τὰ * πλατυνδροῦντα * ζῶνται ἰσχυρῶς τὰ τὰ τὸ βίβρω τούτοις ἐν ὑποχρόνῳ. V. (Sed & tu lege Q. Curtium super hoc. C.)

mantes.

† Περὶ τῆς] Περὶ τῆς male edita, quod emendare non dubitavi.

M. du S.
J. F. R.

dignum iis quae spectantur proferre possint. Qui vero eruditus pulchrarum rerum spectator est; non, puto, satis habeat oculis tantum fructum illius jucunditatis percipere, neque sustineat mutus pulchri spectator esse: sed tentabit, quantum potest immorari spectaculo; & oratione illud quasi pensare.

3. Pretium vero illud non laus modo conchavis. Hoc forte insulanum illum adolescentulum decuerit, ut admiratione do-
mus Menekl percellatur, & cum caelestium rerum pulchritudine ebur atque aurum illius comparet, ut qui nihil in terra pulchrum aliud viderit. Sed ipsum illud dicere in eo, & convocatis praestantissimis hominibus, orationis facultatem ostendere, id ipsum, inquam, pars forte laudis fuerit. Ac res meo iudicio jucundissima, pulcherrimus oculus ad accipiendam orationem apertus, laude & faventium vocibus plenus, placide & ipse antrorum instar resonans, & subsequens quae dicuntur, & ultima vocis protendens, extremisque orationis immorans, vel potius ut docilis auditor memorans quae dicta sunt, laudansque dicentem, & aliquid non alienum a Musis reddens. Quale quiddam excelsis rupibus accidit, quae tiliarum pastoriarum cantum resonant, redeunte per percussione voce, & in se ipsam revertente. Imperiti autem putant, virginem quandam esse, quae canentibus respondeat clamantibusve, in mediis alicubi praeruptis habitantem, & intus loquentem e rupibus.

δὲ τῷ μὴ ἀν δυνήθῃναι ἄξιόν τι τῷ βλεπο-
μένων εἰπεῖν· ὅστις δὲ μὲν παιδείας ὅρα τὰ
καλὰ, οὐκ ἀν, οἶμαι, ἀγαπήσειεν, ὅφει
μόνη καρπώσαμην τὸ τερπνόν, ἐδ' ἀν
ὑπομῖναι ἄφωτον θεατῆς τῷ κάλλει
γενέσθαι. περάσει δὲ, ὡς οἶόν τε, καὶ ἐνδια-
τρίψαι, καὶ λόγῳ ἀμείψασθαι τὸ θεῖον.

Ἡ δὲ ἀμοιβή, οὐκ ἔπαινον τῷ οἴκῳ
μόνον (τῷτο μὲν γὰρ ἴσως ἐκείνῳ τῷ νησιώτῃ
οὐμειρακίῳ ἔπρεπε, τὸ Μενέλεω οἰκίαν ὑφ-
εκεπεπλήχθαι, καὶ πρὸς τὰ ἐν ἔρανῳ καλὰ,
τὸ ἐλέφαντα καὶ τὸ χρυσὸν αὐτῆς ἀπεικάζειν,
ἅτε μηδὲν ἐν γῇ καλόν τι ἄλλο ἐωρακότι)
ἀλλὰ καὶ τὸ εἰπεῖν ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν βελτί-
στον συγκαλέσαντα λόγον ὁπίδειξιν ποιή-
σασθαι, μέρῳ τῷ ἐπαίνῳ καὶ τῷτο γένει
ἀν. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑφ' ἡδίστον, οἶμαι, οἴ-
κων ὁ κάλλιστος ἐς ὑποδοχὴν λόγων ἀνα-
πεπταμύς, καὶ ἐπαίνῳ καὶ εὐφημίας μετὸς
ὄντων, ἡρέμα καὶ αὐτὸς ὥσπερ τὰ ἄντρα συνε-
πυλῶν, καὶ τοῖς λεγομένοις ὡς ἀκολοθῶν,
καὶ ὡς αὐτῶν τὰ τελευταῖα τὸ Φωνῆς, καὶ
τοῖς ὑστάτοις τῷ λόγῳ ἐμβραδύνων, μᾶλλον
δὲ ὡς ἀν τις εὐμαθὲς ἀκρατὴς ἀφαιρημο-
νέων τὰ εἰρημνία, καὶ τὸ λέγοντα ἐπαίνων,
καὶ ἀντίδοσιν οὐκ ἀμυστον ποιούμενον πρὸς
αὐτὰ· οἶόν τι πάσχοι πρὸς τὰ αὐλήματα
τῷ ποιμνίῳ αἱ σκοπιαὶ ἐπαυλῆσαι, τὸ Φω-
νῆς ἐπανίστης χεῖρ τὸ ἀντίτυπον, καὶ πρὸς
αὐτῷ ἀνατρεφῆσθαι· οἱ δὲ ἰδιῶται νομίζουσι
παρθένον τινὰ εἶναι τὸ ἀμειβομένην τῆς ἀδον-
τας, ἢ βοῶντας, ἐν μέσοις πρὸς τοῖς κρη-
μοῖς καλοικῆσαν, καὶ λαλῆσαν ἐκ τῶν πείρων
ἐνδοθεν.

Ἔμοι

hic laudatur, i. e. aedes plurium conclavium; sed eam quae proprie οἶκος vocatur, nomine etiam Latinis retento, oecus; tota descriptio loquitur. Conf. Gronov. ad Hippiam c.

J. M. G.

5. Νόστος ἢ ἐπίσταν] Ita & Aristoph. Av. v. 31. Νόστον νοσούμεν. De repetitione huiusmodi verbi cognati conf. supra Alex. c. 32. Gall. c. 5. & alibi. Nam adeo est frequens, ut pluribus non opus sit. J. F. R.

30. Καθ' ἑαυτὴν ἀποκρίναι] Respondet Gallicum pro-

verb. Les plus grandes passions sont muettes. J. F. R.

36. Ἐνδιατρίψαι] Plus est, quam solo visu immorari; sed quasi non possit fatiari admirando atque laudando. Conf. supra Adv. Ind. c. 26. & Alex. c. 33. f. J. F. R.

39. Νησιώτῃ μειρακίᾳ] Hom. Od. Δ. 71. M. du S.

59. Πρὸς αὐτὴν] Lege αὐτήν. F. G. Id ut fieret, curavi. J. F. R.

ἐποίαν οἱ παλαιοὶ, καὶ τὸ τῆ μῆκος πρὸς
τὸ πλάτος, καὶ ἀμφοῖν πρὸς τὸ ὑψὺ εὐ-
ριθμον, καὶ τὴ φάλαγγον τὸ ἑλευθερον, καὶ
πρὸς ὥραν ἐκάστην ἑὺτοχον, πῶς ἔχ-
ηδὲα ταῦτα πάντα, καὶ ἐπαίνων ἄξια;

Ἐτι δὲ θαυμάσειεν ἂν τις καὶ τὸ ὀροφῆς ἐν
τῷ εὐμόρφῳ τὸ ἀπέριπτον, καὶ τῷ εὐκό-
σμῳ τὸ ἀνεπίληπτον, καὶ τὸ τῆ χρυσῆ ἐς
τὸ εὐπρεπὲς σύμμετρον, ἀλλὰ μὴ ὡς
τὰς χρείας ἐτίθονον, ἀλλ' ὅπόσον ἂν καὶ
γυναικὶ σώφρονι καὶ καλῇ σεχέση ἐπιση-
μότερον ἐργάσατο τὸ κάλλος, ἢ ὡς
τῇ δειρῇ λεπτός τις ὄρμος, ἢ ὡς τῷ δα-
κτύλῳ σφενδόνη εὐφορος, ἢ ἐν τοῖν ὅτοι
ἐλλόβια, ἢ πόρπη τις, ἢ ταινία τὸ ἀφε-
τον τὴ κόμης συνδέουσα, τοσῶτον τῇ εὐμορ-
φίᾳ προστιθεῖσα, ὅσον τῇ ἐσθῆτι ἡ πορφύ-
ρα· αἱ δὲ γε ἐταῖραι, καὶ μάλιστα αἱ ἀμορ-
φότεραι αὐτῶν, καὶ τὰ ἐσθῆτα ὅλην πορφυ-
ραν, καὶ τὴ δειρὴν χρυσὴν πεποιήηται, τῷ
πολυτελεῖ θηράμεναι τὸ ἐπαγωγόν, καὶ τὸ
ἐνδόν τῷ καλῷ, προσδέσσει τῇ ἐξωθεν τερ-
πνὲς ὡς ἀμυθόμεναι. ἢ γὰρ καὶ ὡς ὡλέ-
νην αὐτῶν σιλπνοτέραν φαίνεσθαι, συν-
απολάμπουσιν τῷ χρυσῷ, καὶ τῇ ποδὸς
τὸ μὴ εὐπερίγραφον, λήσειν ὑπὸ χρυσῷ
σανδάλῳ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἐρασμιώ-
τερον γενήσεσθαι, τῷ φαεινότητι συνορώμε-
νον. ἀλλ' ἐκείναι μὲν ἔτως, ἢ δὲ γε σώφρων
γυνὴ χρυσῷ μὲν τὰ σεχέοντα, καὶ μόνον τὰ
ἀναγκαῖα προσχρήται, τὸ δ' αὐτῆς κάλ-
λος, οὐκ ἂν αἰχλύνοιτο, οἶμαι, καὶ γυμνὸν
δείκνυσθαι.

tudo latitudini & utrisque altitudo decora
proportione responderet : quod fenestrate sunt
liberae, & ad unamquamque partem anni
recte dispositae : qui non jucunda haec om-
nia & digna laudibus?

7. Insuper admiretur aliquis, quod in
formoso lacunari nihil superfluum, in or-
nato nihil quod reprehendi possit, illa aurā
decora & commensurata distinctio, nihil
habens in usu invidiosum; sed quantum
etiam in muliere pudica & pulchra ad for-
mam insigniorem reddendam sufficiat, aut
etenue circa collum monile, aut in digito
anulus habilis, aut in aures in auribus,
aut fibula quaedam, aut cohibens comam
fluctuantem taenia, quae tantum addat for-
mae, quantum vestis purpura. At meretri-
ces, praesertim si qua est deformior, &
vestem totam purpuream, & collum sibi
faciunt aureum, ipso pretio venantes illece-
bras, & quod pulchritudini deest, extra
apponendis, quae aliquam suavitatem ha-
bent, solantes. Putant enim, & brachium
sibi candidius visum iri, aurum si una re-
fulgeat; & pes quod minus circumscripte
formosus est, illud occultatum iri sub au-
reo sandalio; ipsam faciem visum iri ama-
biliorem, si una cum eo, quod splendidif-
simum est, adspiciatur. Atque istae qui-
dem hoc modo. Verum modesta mulier au-
ro, quantum satis est, & ad necessaria tan-
tum utitur: suam vero pulchritudinem ne-
que

8. Igi-

a ἑλευθερον] Forfan αἰθρῶν adscriptum margini f. b Εὐτοχον] Recepi ex f. marg. A1. & L. Εὐτοχον Edd.
vulgo. c καὶ τῷ] Nihil variant Edd. d Περὶ] Et sic Fl. cum reliquis. e ἡγούνται] ἡγούν male Coll.
f αὐτῶν] αὐταῖς Fl. g φαίνεσθαι] ἑσσεσθαι Coll. Vulgatum firmant Fl. Fr. f. P. &c.

40. ἡγούν γὰρ ἐπὶ τὴν ὁλόκλην αὐταῖς σιλπνοτέραν ἑσσεσθαι σ. τ. χ. π. τ. G.

26. Περὶ τὰς χρείας] Non damno penitus hanc le-
ctionem; sed magis placeret, si reperiat in libro
bono ὡς praeter usus necessarios, certe decoros.

f. M. G.

31. Εὐφορος] I. e. modicus, levis, non gravitate

incommodus annulus.

34. ἡ πορφυρά] ἡ πύρρος πορφυρά scil.

47. τὰ ἀναγκαῖα] Subaudi κατὰ.

56. Διαλέγματος] Lege ἀγλήγματος. F. G. Non

video quare.

F. G.

F. G.

F. G.

F. G.

f. F. R.

69. ἡ ψέ-

8. Igitur lacunar oeci hujus, vel caput potius, formosum quidem per se quoque, auro eatenus ornatum est, quatenus etiam caelum noctu a stellis per intervalla collustratum, & ignibus per interstitia quaedam a se remotis floret. Si vero totum esset ignis, non pulchrum nobis, sed terribile videatur. Videat autem hic aliquis neque otiosum aurum, neque solius delectationis causa relicto ornatum adpersum; verum splendore etiam quodam jucundo relucet, totique domui rutilum quendam colorem adjicit. Cum enim incidens lumen attingit aurum, permixtumque illi est, commune quiddam refulgent, ac duplicem ruboris serenitatem reddunt.

9. Excelsa ergo oeci & fastigio proxima talia sunt, Homero quodam laudatore indigentia, qui illam aut alte-fastigiatam, ut Helenae thalamum, aut splendidam, ut Olympum, forte dicturus esset. Ornatum vero reliquum, & picturas parietum, & colorum pulchritudinem, & evidentiam uniuscujusque, accuratoremque, & veritatem, adspectui veris, & prato florido comparare rectum fuerit: nisi quod ista deflorent, marcescuntque, & mutantur, ac pulchritudinem amittunt; hoc vero perpetuum ver, & nunquam marcescens pratum, & flos aeternus, quem solus attingat visus, & spectaculi illam suavitatem demetat.

10. Haec igitur tanta ac talia quis non

Καὶ τοίνυν ἡ τοῦ οἴκου ὀροφή, μάλ-
λον δὲ κεφαλὴ, εὐπρόσωπος μὲν καὶ καθ'
ἑαυτῇ, τῷ χρυσῷ δὲ ἐς τοσούτον κεκόσμη-
ται, ἐς ὅσον καὶ ἑρπύλλης ἐν νυκτὶ ὑπὸ τῆς
στέρων ἐκ ἀστέρων ἀειλαμπόμε-
νη, καὶ ἐκ ἀσπιδόμας ἀνθάνει τῷ πυ-
ρί. εἰ δὲ γε πῦρ ἦν τὸ πᾶν, καλὸς ἂν,
ἀλλὰ φοβερός ἡμῖν ἔδοξεν. ἴδου δ' ἂν τις εἴδῃ
ἄλλο ἐνταῦθα τὸ χρυσοῦν, εἰ μὴ μόνον τῶν τέρ-
σοπον, εἵνεκα τῷ λοιπῷ κόσμῳ συνεπαρ-
μυον, ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τινα ἡδέϊαν σπολάμ-
πει, καὶ τὸ οἶκον ὅλον ἐπιχρῶννυσι τῷ ἐρυθρί-
ματι. ὁπόταν γὰρ τὸ φῶς προσπεσὼν ἐφά-
ψηται, καὶ ἀναμιχθῇ τῷ χρυσῷ, κοινόν τι
σάπατράπῃσι, καὶ διπλασίαν τῷ ἐρυθρίμα-
τι ἐκφαίνουσι τὴν αἰθρίαν.

Τὰ μὲν δὲ ὑψηλὰ καὶ κορυφαία τῶν οἴκων
τοιαῦτα, Ὅμηρος τινὸς δεόμενα ἐπαινέτω,
ἵνα αὐτὸν ἡ ὑπόφορος, ὡς τὸ Ἑλένης θάλα-
μον, ἢ αἰγλήνηα, ὡς τὸ Ὀλυμπον, εἴποι.
τὸ δὲ ἄλλον κόσμον, καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμ-
ματα, καὶ τὰ χρωμάτων τὰ κάλλη, καὶ τὸ
ἐναργὲς ἐκάστω, καὶ τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἀλη-
θές, ἑαροῦ ὅφει καὶ λειμῶνι δὲ εὐανθεῖ κα-
τὰ τὸν αὐτὸν ἔχοι παρὰ βαλεῖν πλὴν παρ' ὅσον
ἐκεῖνα μὲν ἀπανθεῖ, καὶ μαραινέει, καὶ ἀλλὰ τ-
τῆται, καὶ σποβάλλει τὸ κάλλος, τῇ δὲ
τὸ ἑαροῦ αἰθρίαν, καὶ ὁ λειμὼν ἀμάραντος,
καὶ τὸ ἀνθὲν ἀθάνατον, ἅτε μόνος τὸ ὄφει
ὁρεπτομένης, καὶ δρεπτομένης τὸ ἡδὺ τῆς
δρεπτομένης.

Τὰ δὲ τοσαῦτα καὶ τοιαῦτα, τίς οὐκ

ἀν

h δρεπτομένην] Δρεπτομένην Marci. Nil mut. Edd. nec Codd. Leg. tamen βλεπτομένην.

71. Καὶ τὰ τῶν τοίχων γράμματα] Τὰς γραφὰς φησιν, εἰρημαται, καὶ εἴ τι τοιοῦτο ἄλλο. V.
* ἡτοι τὰς ζωγραφίας, ὑφ' αἷς ἀνθίων καὶ φυτῶν μιμημάτων

* Ἡτοι] In editis ἡ τι. Correx. M. du S.

M. du S.

69. Ὑπόφορος] Homer. Od. Δ. 121. Et mox αἰγλήνηα, v. Iliad. A. 532.

M. du S.

80. Τῶν δρεπτομένων] Δρεπτομένων.

Th. M.

Ibid. Τὸ ἡδὺ τῆς δρεπτομένης] Legendum videtur βλεπτομένην quod inter distantem & excipientem facillime

in δρεπτομένων mutari potuit. Eandem vim habet δρεπτομένων Marci; quod probo, si est ex libro: conjecturam non temere receperim; cum δρεπτομένην vix aliter quam apud poetas, & significatione activa legere meminerim.

Bb 2

J. M. G.
9. M. G.

ἀν' ἡδύνει βλέπων, ἢ τίς οὐκ ἀν' ὀρθο-
 μηθείη καὶ τοῦτο ἢ δύναμιν ἐν αὐτοῖς λέγειν,
 εἰδὼς αἰσχρὸν ὃν ἀπολειφθῆναι τῷ ὀρωμένῳ; 8
 ἐπαγωγότατον γὰρ ἂν τίς ἢ ὄψις τῷ καλῶν,
 οὐκ ἐπ' ἀνθρώπων μόνον, ἀλλὰ καὶ ἱππο-
 ῖδιον ἀν', οἶμαι, δράμοι καὶ σπρανῶς πε-
 δίς, καὶ μαλακῆ, προσηγῶς δεχομένη καὶ
 βάσιν, καὶ ἡρέμα ὑπείκοντο τῷ ποδὶ, καὶ οὐ
 μὴ ἀντίστυπνυντο τῇ ὀπλῇ. ἀπαντὶ γὰρ
 τότε χρῆται τῷ δρόμῳ, καὶ ὅλον ὀπίθε-
 ῖ αὐτὸν τῷ τάχει, ἀμιλλᾶται καὶ πρὸς τῷ
 ποδὶ τὸ κάλλος.

Ὁ δὲ ταῦς, ἡρῶς δεχομένη, πρὸς λε- 9
 μῶνα τινα ἐλθὼν, ὁπότε καὶ τὰ ἄνθη πό-
 ρεισιν, ἐποθεινότερα μόνον, ἀλλὰ καὶ ὡς ἀν'
 εἴποι τις ἀνθηρότερα, καὶ τὰς βαφὰς καθα-
 ρώτερα, τότε καὶ ἔτι ἐκπετάσας τὰ
 πτερά, καὶ ἀναδείξας τῷ ἡλίῳ, καὶ τῷ ἑρᾶν
 ἐπάρας, καὶ πάντοθεν αὐτῷ περὶ ἑσῆας,
 ὀπιδείκνυ' τὰ ἄνθη τὰ αὐτῆς, καὶ τὸ ἑα-
 ρὶ πτερῶν, ὥσπερ αὐτὸν προκαλῶντο τῷ
 λειμῶνι ἐς τὴν ἀμιλλαν. ὀπιτρέφει γὰρ
 αὐτὸν, καὶ περὶ αὐτῆς, καὶ ἐκπομπεύει τῷ
 κάλλει. ὅτε δὴ καὶ θαυμασιώτερον φαίνεται
 πρὸς τὴν αὐγὴν, ἀλλαττομένη αὐτῷ τῶν
 χρωμάτων, καὶ μεταβαίνοντων ἡρέμα, καὶ πρὸς
 ἕτερον εὐμορφίας εἰδὲς τροπομένην. πᾶσαι 10
 δὲ αὐτὸ μάλιστα ὅτι τῷ κύκλῳ, ἐς ἐπ'
 ἀκροῖς ἔχει τοῖς πτεροῖς, ἰριδὸς τινὲς ἕκα-
 στὸν περὶ ἑσῆας. ὁ γὰρ τέως χαλκὸς ἦν, τῷ
 τοῦ ἐγκλινάντο ὀλίγον, χρυσοῦς ὤφθη, καὶ

cum voluptate videat? aut quis non cū-
 piat, etiam praeter vires, inter haec verba
 facere? qui sciat turpissimum esse non pa-
 ria facere his quae videmus. Est enim res
 illecebrarum plena pulchrarum rerum ad-
 spectus, non in hominibus modo, sed e-
 quus etiam lubentius, puto, decurrat per
 pronum campum ac mollem, placide acci-
 pientem gressum, & molliter pedi cedentem,
 nec repellentem ungulas. Omnibus enim
 tum utitur viribus ad currendum, totum-
 que se celeritati impendit, eaque cum cam-
 pi pulchritudine certat.

11. Ac pavo sub veris initia in campum
 veniens, cum flores etiam prodeunt non
 desiderabiliores tantum, verum etiam, ut
 dicat aliquis, floridiores, coloribusque pu-
 rioribus; ipse quoque passis pennis ac soli
 ostensis, elata cauda & in orbem circa se
 erecta, suos itidem flores exponit, suarum-
 que ver pennarum, prato velut ad certamen
 ipsum provocante. Convertit se itaque &
 circumagitur, & pulchritudinis suae quan-
 dam velut pompam agit: ubi sane admira-
 bilior etiam videtur, mutantibus subinde
 ad lucem coloribus, & sensim in alios trans-
 euntibus, atque in aliam se pulchritudinis
 speciem vertentibus. Maxime hoc illi ac-
 cidit in illis orbibus, quos in extremis ha-
 bet pennis, quorum unumquemque velut
 iris quaedam circuit. Quod enim modo
 aes erat, hoc, modice illo inclinante, au-
 rum videtur: atque ille caeruleus ad solem
 splen-

a T.] Τοι Fl. & marg. A1. b Ἡδύνει] Recepi ex L. & S. Ἡδύνει Edd. cett. c Καὶ ὅλον] Ὀλίγον δὲ Fl. A1. ὀρίλον. al. ὀλίγον. Coll. Sed nostrae Edd. in vulgato consentiunt. d Ἐκπομπεύει] Ἐμπομπεύει Fl. & marg. A1.

92. Καὶ ὀρίλον ἰριδὸς ἐ.] Γραι. καὶ ὀλίγον. G.

9. Μεταβαίνοντων] Μεταβαλλόντων forsan legen-
 dum. F.G.

20. Ὅτι] Mallem ὅτι.

M. du S.

24. Ἀποσπάσαι] Ἀποσπᾶσθαι legendum videtur. τὸ
 ἀποσπᾶσαι hic locum habere non videtur. F.G.

Ἀποσπᾶσαι] Errat Gujensis; offenderunt ad id ver-
 bum etiam Cl. Graev. ac Gron. Vid. T. 2. Icarom. c.

11. πᾶσιν τοῖς ἀποσπᾶσαι, ubi ἀποσπᾶν pro γε-
 cedere, abire recte defenditur ab Clar. Jans. adde. & a
 nobis ibi indicatam Cl. Hemsterh. notam ad Deor. Dial.
 XX. No. 63. aliaque. J.F.R.

28. Καὶ τοῖς — ὀρίσκονταί] Haec infinitiva vi-
 dentur & spuria. F.G.

33. Ἰνυ] V. Xen. Απομν. III. p. 457. Ed. Sseph.
 καὶ

splendor si inumbretur, viridem lucem spargit : ita alium atque alium ornatum pennae illius ad lucem induunt.

12. Quin ipsum etiam mare habere, quod nos alliciat, & cupidine quadam, cum tranquillum est, ad se trahat, vel me tante nosis; cum etiam si aliquis plane mediterraneus sit & navigandi imperitus, tamen & ipse conscendere navim velit, & circumnavigare, & multum discedere de terra, idque in primis si videat ab aura secunda leniter inflari vela, navim autem blando levique motu per summos labi fluctus.

13. Itaque huius etiam pulchritudo oeci apta est, quae impellat ad dicendum, & dicentem excitet, & plausum illi omniratione paret. Equidem his ipsis moveor, & jam sum motus, & in oecum dicendi causa ingressus sum, tanquam ab iynge quadam aut Sirene tractus a pulchritudine, spe non parva fretus, etiam si ad hunc diem informis nostra fuit oratio, pulchram visum iri, velut veste honesta ornatam.

14. Verum enim vero etiam alia non ignava oratio, sed generosa, ut videri vult, cum inter dicendum me interpellavit & aberrare dictionem conata est, tum postquam desii, non vera, ait, me dixisse, sed mirari se, si aptiorem esse ad edenda eloquentiae specimina dicam pulchritudinem

το ὑπὸ τῷ ἡλίῳ κυανουργές, εἰ σκιαδεῖν, χλοαυγές ὅσιν, ἔτω μέλακοσμεῖται πρὸς τὸ φῶς ἢ πτέρωσις.

Ὅτι μὲν γὰρ ἡ θάλασσα ἱκανὴ πρὸς καλέσασθαι, καὶ εἰς ἐπιθυμίαν ἐπισπάσασθαι ἐν οὐρανῷ φανεῖσα, ἴστε, καὶ μὴ εἶπω ὥστε, εἰ καὶ πάντας ἀνθρώπους καὶ ἀπειρόπλους τις εἴη, πάντως ἀνθρώπου καὶ αὐτὸς ἐμβῆναι, καὶ περιπλεῦσαι, καὶ πολλὰ πρὸ τῆς ἀποσπάσαι, καὶ μάλιστα εἰ βλέποι ἢ αὐτὴν καθὼς ἐπιδράζουσαν τὸ ὄνειρον, καὶ δὲ ναῦν πρὸς ἡμᾶς τε καὶ λείας ἐπ' ἄκραν ἡρέμα διολισθαίνουσαν τὴν κυμάτων.

Καὶ τοίνυν καὶ τῆδε τῆς οἴκῃ τὸ κάλλος ἱκανὸν καὶ παρορμητικὸν εἰς λόγους, καὶ λέγοντι οὐκ ἐπιγίγνεται, καὶ πάντα τρόπον εὐδοκίμῃσαι ὡς ἀσχευάσαι. ἐγὼ μὲν δὴ τέτοις πείθομαι, καὶ ἤδη πέπεισμαι, καὶ ἐς τὸ οἶκον ἐπὶ λόγοις παρελήλυθα, ὥστε πρὸς ἡμᾶς ἢ Σειρήνῃ τῷ κάλλει ἐλκόμεν, ἐλπίδα ἢ μικρὰν ἔχων, εἰ καὶ τέως ἡμῶν ἀμορφῇ ἦσαν οἱ λόγοι, καλῶς αὐτὸς φανείσθαι, καθάπερ ἐσθῆτι καλῇ κεκοσμημένους.

Ἄλλος δὲ τις οὐκ ἀγενὴς λόγος, ἀλλὰ καὶ πάντως γενναῖος, ὥς φησι, καὶ οὐ μὲν αὖτε λέγοντες ὑπέκρυνε, καὶ ἀπακούειν ἐπειράτο τὴν ῥῆσιν. καὶ ἐπειδὴ πέπαυμαι, οὐκ ἀληθῆ τὰ ῥήματα λέγειν φησὶ με, ἀλλὰ θαυμάζειν, εἰ φάσκοιμι ἐπιηδειότερον εἶναι πρὸς λόγων ἐπίδειξιν οἴκῃ κάλλος, γρα-

o "Ως"] Ex emendatione Solan. "Oς Edid. priores. Marc. Nil mut. Edd.

f Πέπεισμαι] Πέπυσμαι male Fl. g "Ως] "Oς vult

27. * Διολισθαίνουσαν τὴν κυμάτων] "Oς καινὰ σε αἱ ἀνθρώποις, Λυκίαν; V.

33. Ἀπὸ ἡμῶν. Ex Theocrito; ἡμῶν ἔλακε τὴν ἡμῶν ποτὶ δάμα τὴν ἀνδρα. G.

* Διολισθαίνουσαν] Sic erat in Editis Schol. at in textu Luciani διολισθαίνουσαν. Sed ita variatur & alias in hoc verbo. Conf.

Gymn. c. 28. Verum recte esse in textu Luciani, nemo dubitet. Vid. Contempl. c. 21. J. F. R.

χρῆσθαι μοι τῇ ἡμῶν, ἡ. Scholiastes Theocriti filiam Ἡχρῶς facit. Alius ibidem Πισθοῦς, ad Id. II. M. du S. Ibid. Ἀπὸ ἡμῶν] Mirum, ni ὑπὸ hic legendum. Etli memini supra dicta ad T. I. Tim. p. 103. 104. Et Gymn. c. 20. No. 51. ubi vidimus λὰς saepe poni ubi ὑπὸ locum potius haberet. At quia ideo differen-

tia non tollenda inter has praeposuit. & facillima scribarum ac typothetarum in his est aberratio, suspicio non est dissimulanda, & hic ὑπὸ praestare. J. F. R.

39. "Ως φησι] "Oς φησι. Th. M. "Ως φησι] Ut ait. Immo; ut ait ipse. F. G.

γραφῇ καὶ χρυσῷ κεκοσμημένον. αὐτὸ γὰρ 45
 περὶ τὸναντίον σποδαίνειν. μᾶλλον δὲ, εἰ δο-
 κῇ, αὐτὸς παρελθὼν ὁ λόγος ὑπὲρ ἑαυ-
 τῆς, καθάπερ ἐν δικασταῖς ὑμῖν, εἰπάτω,
 ὅπῃ λυσιτέλεστον ἡγεῖται τῷ λόγοντι εὐ-
 τέλειαν οἶκον, καὶ ἀμορφίαν. ἐμὲ μὲν ἀκηκόα-
 τε ἤδη λέγοντος, ὥστε εἶδεν δεόμεναι δις
 περὶ τῆς αὐτῆς εἰπεῖν. ὁ δὲ παρελθὼν ἤδη
 λεγέτω, καὶ γὰρ σιωπήσομαι, καὶ πρὸς ὁλί-
 γον αὐτῷ μεταστήσομαι.

Ἄνδρες τοίνυν δικασταί, φησὶν ὁ λόγος, 55
 ὁ μὲν προειπὼν ῥήτωρ, πολλὰ καὶ μεγάλα
 τόνδε τὸν οἶκον ἐπήνεσε, καὶ τῷ ἑαυτῆς λόγῳ
 ἐκόσμησεν· ἐγὼ δὲ τοσούτου δέω λόγον αὐ-
 τῆς διεξελεύσεσθαι, ὥστε καὶ τὰ ὑπὲρ ἐκείνου
 ὡς ἀλελειμμένα προσθήσει μοι δοκῶ. ὅσῳ
 γὰρ ἂν ἡμῖν καλλίον φαίνηται, τοσῷ δὲ
 ὑπεναντίως τῇ τῆς λέγοντος χρειᾷ δει-
 χθήσεται. καὶ πρῶτον γε ἐπεὶ δὴ γυναικῶν, καὶ
 κόσμου, καὶ χρυσῆς ἐκείνου ἐμνημόνευσε, καί-
 μοι ἐπιτρέψατε χρήσασθαι τῷ ὡς ἀδείγμα-
 τι. φημί γὰρ ἔν τῃ γυναιξὶ καλαῖς ἔχει ὅπως
 συλλαμβάνειν ἐς τὸ εὐμορφότερον, ἀλλὰ καὶ
 ἐναντιῶν τὸν κόσμον τὸν πολλόν, ὅποτεν τὸ
 ἐντυγχανόντων ἕκαστος ὑπὸ τῆς χρυσῆς,
 καὶ τῆς λίθων τῶν πολυέλων ἐκπλαγεῖς, ἀντί-
 τῆς ἐπαινέειν ἢ ὁ χρῶν, ἢ βλέμμα, ἢ δει-
 ρήν, ἢ πῆχυν, ἢ δάκτυλον. ὁ δὲ ταῦτ'
 ἀφείας, ἐς τὸ σαρδῶν, ἢ τὸ σμάραγδον, ἢ
 τὸ ὄρμον, ἢ τὸ φέλλιον σποδίσκει, ὥστε
 ἀχθοῖσιν ἂν εἰκότως παρορωμένη, ἀφ' ἧς 75

oeci pictura & auro ornatam. Contrarium
 enim quodammodo evenire. Quin, si vi-
 detur, ipsa in medium progressa oratio pro
 se apud vos, tanquam iudices, dicat, qua-
 re commodiorem esse putet dicenti vilita-
 tem loci atque deformitatem. Me quidem
 orantem jam audistis: ergo non opus est,
 me bis de eadem re verba facere. Ista vero
 jam progressa in medium dicat, tacebo in-
 terim ego, & paullulum illi decedam.

15. Sic igitur oratio: *Qui modo dixit ora-*
tor, Iudices, multis & magno opere lauda-
vit hunc oecum, suaeque illum oratione orna-
vit. Ego vero tantum abest, ut reprehensio-
nem illius velim dicere, ut etiam praetermis-
sa ab illo additurus mihi videar. Quo enim
ille vobis pulchrior videbitur, tanto magis con-
trarius dicentis usui ostendetur. Ac primum
quandoquidem mulierum, & mundi & auri
mentionem iste fecit, etiam mihi, ut ea simi-
litudine utar, permittite. Ajo enim ego pul-
chris etiam mulieribus non modo nihil ad hoc,
ut formosiores videantur, conferre, sed con-
trarium etiam esse mundum copiosum, cum
videntium unusquisque ab auro & lapidibus
opretiosis percussus, pro eo quod laudare debe-
bat aut colorem, aut oculorum conjectum,
aut collum, aut brachium, aut digitum; re-
lictis hisce ad Sardam aut Smaragdum, aut
monile, aut armillam respicit; adeo ut illa
habeat, quod indigne ferat, se propter mun-
dum

a ὑπεναντίως] ὑπεναντίῳ Pell. b χρῶν] χρῶς male Fl. c τὸν] τὴν L. & Fl.

54. Μεταστήσομαι] Migrabo, secedam, ipse locum da-
 bo secedens. F. G.

Μεταστήσομαι] Olim notavi ad hunc locum, non fa-
 tis notam fuisse hanc significationem verbi docto A-
 thenaei interpreti, qui 12, 5. p. 523, B. μεταστᾶν τοῖς
 κρείττοσι reddiderit ad praestantiores commigrare, cum
 deberet, cedere fortioribus. Sed quis finis fuerit, si
 quis castigare velit optimorum etiam interpretum
 peccata? quot adnotationes in Lucianum scribendae
 essent? Caveamus nobis eo diligentius, in simili sta-
 dio qui decurrimus. F. M. G.

58. Λόγον αὐτοῦ] Τῆς οἴκας scil.

F. G.

59. Ὑπ' ἐκείνου] Τῆς ῥητορῆς προειπόντος.

F. G.

61. ὑπεναντίως] ὑπεναντίῳ legit Interpres.

F. G.

73. Ἐς τὴν Σαρδῶν] Σάρδον λίθον. Sardam Plinio. cor-
 neolam vulgo. cornivola Italice. Σαρδῶν, σάρδιος λί-
 θος, σάρδιος, & Sarda, παρὰ τὴν Σαρδὸν ἵστοι omnia,
 ut & Σαρδόνις, seu Σαρδόνις. F. G.

Ibid. Τὸν Σμάραγδον] Τὸν Σμ. P. H. & J. plene. τὸ
 aliae per compendium, quod facile permutatur cum
 τὴν. Sed τὴν plenissime Fl. sine compendio. At genus
 nondum muto, quia & Latinis saepe mascul. est. Vid.
 Cl.

dum praetervideri, non habentibus otium ad eam laudandam spectatoribus, sed obiter tantum ad ipsam respicientibus.

16. Quod quidem necessario etiam accidere arbitror illi, qui inter opera adeo pulchra dicendi facultatem velit ostendere. Delitescit enim quidquid dicitur in magna vi rerum pulchrarum, & obscuratur, atque una abripitur, quasi lucernam quis magnum in incendium injiciat, aut formicam in elephanto vel camelo offendat. Hoc ergo cavendum dicenti. Ad haec vox etiam ipsa confunditur, in vocali adeo & sonoro oeco dicentis. Resonat enim, & reclamationem & contra dicit, aut potius occultat clamorem, quale quid etiam tuba facit tibiae, si una cantant, aut celestia canentibus mare, si per fluctus illum sonum accinere remigio velint. Vincit nimirum sonus magnus, & ad silentium illum qui minor est redigit.

17. Quin illud ipsum, quod dicebat adversarius, excitari a pulchro oeco dicentem, & alacriorem reddi, illius, mea quidem sententia, sit contrarium. Percellit enim ac terret, & cogitationem perturbat, facitque timidiorem; dum cogitat, omnium turpissimum esse, si in loco formoso habitata non similis ei videatur oratio. Sic enim manifestissime aliquis deprehendatur. Velut si quis armis indutus pulcherrimis deinde fugiat ante alios, cujus nempe ignavia ipsis ab armis fiat apertior. Hoc ipsum perpendens

κόσμον, ὅς ἐκ ἀγόντων χορὴν ἐπαινεῖν αὐτῷ τῷ θεατῆρι, ἀλλὰ πάρεργον αὐτῆς ποιεῖν τῷ θεῷ.

Ὁ δὲ ἀνάγκη, οἶμαι, παθεῖν καὶ τὸ ἐν οὐτῷ καλοῖς ἔργοις λόγους δεικνύοντα. λανθάνει γὰρ ἐν τῷ μεγέθει τῶν καλῶν τὸ λεχθέν, καὶ ἀμαυρῆται, καὶ συναρπάζεται. καθάπερ εἰ λύχρον τις εἰς πυρκαϊάν μεγάλην φέρων ἐμβάλοι, ἢ μύρμηκα ἐπ' ἐλέφαντος ἢ καμήλης δεικνύοι. τῆτο γὰρ φυλακτέον τῷ λέγοντι. καὶ προσέτι ὅτι γε μὴν καὶ τῷ φωνῇ αὐτῷ ἐπιπαράττει, ἐν ἑτῶς εὐφώνῳ καὶ ἡχηρῇ οἴκῳ λέγων. ἀντιφθέγγεται γὰρ, καὶ ἀντιφωνεῖ, καὶ ἀντιλέγει, μᾶλλον δὲ ἐπικαλύπτει τὴν βοήν, οἷόν τι καὶ σάλπιγξ δρᾷ τὸ αὐλόν, εἰ συναυλοῖεν, ἢ τῆς κελευτᾶς ἢ θάλαττης, ὁπόταν πρὸς κύματός ἦ ἡχον ἐπάδειν τῇ εἰρεσίᾳ θάλωσιν. ἐπιτρατεῖ γὰρ ἡ μεγαλοφωνία, καὶ κατὰ σιωπᾶν τὸ ἡσυχίον.

Καὶ μὴν καὶ κεῖνο, ὅπερ ἔφη ὁ ἀντίδικος, ὡς ἄρα ἐπεγείρει ὁ καλὸς οἶκος τὸ λέγοντα, καὶ προθυμότερον πρὸς ἀσχευάζει. ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸ λογισμὸν ἀγαστάρει, καὶ δειλότερον ἐργάζει ἐνθυμῶν ὡς ἀπάντων ὅτιν αἰσχιστον ἐν εὐμόρφῳ χωρίῳ μὴ ὁμοίως φαίναται τῶν λόγων. ἐλέγχων γὰρ ἑτὸς γε ὅς φανερώτατος, ὥσπερ ἂν εἴ τις πανοπλίαν καλὴν ἐνδύς, ἑπεῖτα φεύγοι πρὸ τῶν ἄλλων, ἐπισημότερον ὧν δειλὸς σπὸς τῶν ὅπλων. τῆτο δὲ μοι δοκεῖ λογισμὸν καὶ

d G.] Omittit Fl. e Poiss.] Rescripti ex B2. ac Pell. quum Edd. cett. ποιεῖν haberent.

Cl. Burm. ad Ovid. 2. Met. 24. Inveniri etiam ζυγῶν γὰρ, vid. supr. T. I. Jud. Voc. c. 9. p. 90. Veluti &c Burm. xmaragdis edidit, vide ibid. ab Cl. Hemst. notatum, cui tamen adsentior, euphoniā cum Prisciano servandam, neque consonantes hic triplicandas.

f. F. R.

98. Ἐμοὶ δοκεῖν — ποιεῖν] Vitiose quoque scribitur, ἐμοὶ δοκεῖν, τὸ ἐναντίον ποιεῖν. ἐκπλήττει γὰρ, καὶ φοβεῖ, καὶ τὸ λογισμὸν ἀγαστάρει. Vel δοκεῖ, vel ποιεῖ legendum omnino: potius ποιεῖ, Domum nimirum, quae

ad artem exactissime exstructa sit, largam eloquenti spectatori praebere laudandi materiam, & admirationem suam eleganti oratione exponendi, dixerat alius quis: at hic, Ut mihi videtur, inquit, contrarium facit istiusmodi domus. Percellit enim & terret, ac mentem conturbat, &c.

f. f.

99. Ποιεῖ] Ποιεῖν omnes fere libri nostri, sed ita emendarat jam B2.

M. du S.

Ibid. Ἐκπλήττει] Subaudi τὸ λέγοντα,

F. G.

καὶ ὁ τῷ Ὀμήρῳ ῥήτωρ ἐκείνῳ, εὐμορφίας
εὐλαχίστοι Φροντίσαι, μάλλον δὲ καὶ παντε-
λῶς αἰδρῶ Φωτὶ ἑαυτὸν ἀπεικάζει, ἵνα αὐ-
τῷ ὡς ἀδύνατον φαίνεται τῷ λόγων τὸ
κάλλος, ἐκ τῆς πρὸς τὸ ἀμορφότερον ἐξε-
τάσεως. ἄλλως τε ἀνάγκη πάντα καὶ τῷ
λέγοντι αὐτῷ ἀγνοίαν ἀχολαίᾳ, ὡς
τῷ θεῷ, καὶ τῷ Φροντίδῳ τὸ ἀκριβὲς ἐκ-
λύειν, τῷ ὅπως ἐπικρατήσης, καὶ πρὸς αὐ-
τῷ καλῆς, καὶ τῷ λόγῳ προσέχειν οὐκ
ἐώσης. ὥστε τις μηχανὴ μὴ ἐχὶ πάντως
ἐλαττον εἶναι αὐτὸν, τῷ ψυχῆς ἀγριότητος
ὡς τῷ ὁρωμένων ἐπαινον;

Ἐὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ οἱ παρόντες αὐτοὶ,
καὶ πρὸς τῷ ἀκρόασι παρειλημμένοι, ἐπει-
δαν εἰς τῷ τοιοῦτον οἶκον παρέλθωσιν, ἀν-
τὶ ἀκροατῶν. Θεαταὶ καθίστασθαι. καὶ ἐχ-
εῖτω Δημοδόκῳ, ἢ Φήμῳ, ἢ Θάμυρι,
ἢ Ἀμφίῳ, ἢ Ὀρφεὺς τις λέγων ἔστιν, ὥστε
ἀποσπάσαι τῷ ἀγνοίαν αὐτῷ ἀπὸ τῆς
θέας. ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ, ἐπειδὴ μόνον
ὡς τῷ ἐδόν, ἀθρόω τῷ κάλλει ὡς χυ-
θεῖς, λόγων μὴ ἐκείνων, ἢ ἀκροάσεως, ἀλλ'
ἐδὲ τῷ δεχθῆναι αἰὶνῶν ἔοικεν. ὅλῳ δὲ πρὸς
τοῖς ὁρωμένοις ἔστιν, εἰ μὴ τύχοι τις παντε-
λῶς τυφλὸς ὢν, ἢ ἐν νυκτὶ, ὥσπερ ἢ ἐξ
Ἀρείου πάγου βεβλή, ποιοῖτο τῷ ἀκρόασι.

Ὅτι γὰρ οὐκ ἀξιόμαχον λόγων ἰσχυρὸς ὁ
ἀνταγωνισαῖς, καὶ ὁ Σειρήνων μῦθος ὡς ἀ-

Homericus ille orator videtur minimam cu-
oram habuisse pulchritudinis; potius imperito
omnium homini se assimilasse, ut ipsius pul-
chritudo orationis tanto admirabilior ex ipsa
ad illam deformitatem comparatione appareret.
Alioqui necesse est, ipsum dicentis animum
occupari in spectaculo, & exquisitam illam
curam remittere, cum vincat illa species &
ad se vocet, atque attendere ad orationem non
patitur. Quomodo ergo fieri potest, ut non
omnino dicat deterius, occupato circa laudem
eorum, quae videntur, animo?

18. Omitto dicere, quod ipsi etiam prae-
sentes & ad audiendum assumti, cum intrant
in talem oecum, spectatores sunt pro audito-
ribus. Neque quisquam ita vel Demodocus
est, vel Phemius in dicendo, vel Thamyris,
vel Amphion, vel Orpheus adeo, qui abstra-
here mentem illorum a spectaculo possit: ve-
rum unusquisque transmissio solum limine,
conferta illa pulchritudine circumfusis, ora-
tionem illam, sive auditionem, nec omnino au-
dire videtur: sed totus est in his, quae vi-
dentur, nisi quis forte plane caecus sit, aut
noctui, ut illud Arcopagitarum consilium,
audiat.

19. Neque enim satis valere vim verbo-
rum, quoties cum visu pugnandum est; Sire-
num

4 Tὸν] Omittit art. Fl. 6 Ὀλῳ] Ὀλως marg. A1.

9. Καὶ ὁ τῷ Ὀμήρῳ ῥήτωρ ἐκείνῳ] * Εἰς Πάριν Ἀλε-
ξανδρον, ὡς φησὶν Ὀμηρῶς, Ἀλέξανδρον Θεοιδῆ, ὁ λόγῳ
φησὶ. V.

26. Δημοδόκος, καὶ Φήμ.] Ὀνόμαζα μουσικῶν τε & με-
λαδῶν. G.

* Errat Scholiaſt. niſi ad fugientem, de quo paulo ante dixerat, referas. Heic enim de Ulyſſe fermo eſt. Vide l. c. in nott. M. de S.

9. Ὁ τῷ Ὀμήρῳ ῥήτωρ] Ulyſſes. F. G.
Ὁ τῷ Ὀμήρῳ ῥήτωρ] Nimis pulchri, nimis divini
sunt verſus de Ulyſſe Homeri Il. Γ. 217.

Καὶ ἔπειτα νεφάδεσσιν ἰοικόμενα χιμερῆσι,
Οὐκ ἂν ἵπαιτ' Ὀδυσσῆϊ γ' ἐρίσσις βροτῶς ἄλλῳ
Οὐ τότε γ' ὅδ' Ὀδυσσῆϊ ἀγασσάμεθ' ἰδῶν ἰδόντες.

Στάσκειν, ὑπαὶ δὲ ἰδῶσκε κατὰ χθονὸς ὁμῶς πῆξας,
Σκῆπτρον δ' ἔτ' ὀπίσω ἔτε προπρηγὲς ἰνῶμα,
Ἄλλ' ἀσιμῶς ἔχεσκειν, αἰδρῶ Φωτὶ ἰοικώς.
Φαίης κεν ζάκοτον τινα ἔμμεναι, ἀφροα δ' αὐτῶς.
Ἄλλ' ὅτε δὴ ῥ' ὅπῃ τε μεγάλῳ οὐ γῆθεῖσι;

Totos adſcripsi, cum quod nimis mihi videntur ama-
biles, quos proinde dimittere statim quin lectori com-
mendarem, non potui; tum propter ultimum praesertim versum, qui plane sententiam, quae hic pro-
ponitur confirmat: Loquente Ulyſſe, nemo amplius spe-
ctat.

nam etiam fabula, cum altera Gorgonum composita, doceat. Nam illae quidem praeternavigantes mulcebant, canendo & adulando carminibus, detinebantque appulsos, & mora omnino quadam opus illarum indigebat. Et aliquando aliquis praeternavigavit, & inaudita praetermisit illorum carmina. At Gorgonum pulchritudo, quae esset violentissima, & ad principes animae partes pertineret, statim videntes extra se rapiebat, faciebatque mutos: ut vero vult fabula, ac dicitur, lapidei prae admiratione facti sunt. Igitur & quae de pavore paullo ante ad vos iste dixit, ea pro me dicta arbitror. Etenim illius quoque quod delectat in specie inest, non in voce. Et si quis juxta collocatos hinc Iusciniam & cygnum canere jubeat, hinc inter ipsum cantum tacentem ostendat pavonem; novi ego transituram ad hunc mentem, longum valere jussis illorum cantibus: adeo invictum quid esse videtur ea, quae per visum voluptas contingit.

20. Et ego, si vultis, testem ad vos allegabo virum sapientem, qui statim testimonium mihi perhibebit, multo, quae videntur, his quae auditu percipiuntur esse validiora. Et mihi tu jam, praeco, huc voca ipsum Herodotum Lyxi F. Halicarnasso. Et quando,

τεθείς, τῷ περὶ τῶν Γοργόνων διδάξειεν ἂν ἐκείναι μὴ ᾧ ἐκίλην τὰς ὠδὲς ἀπλόωντας, & μελωδῶσαι, & κολακεύουσαι τοῖς ἄσμοσι; & ἀπαπλεύουσαι ἐπιπολὺ κατεῖχον, & ὅλως τὸ ἔργον αὐτῶν ἑδεῖτό τινος ἀφ' ὧν τριβῆς· καὶ πᾶς τις αὐτὰς & παρέπλευσε, & τῇ μέλῃς παρήκυσσε. τὸ δὲ τῶν Γοργόνων κάλλος, ἅτε βιαιότατόν τε ὄν, & τοῖς χαριωτάτοις τῇ ψυχῇ ὁμιλῆν, εὐθὺς ἐξίτη τὰς ἰδόντας, & ἀφῶντες ἐποίησεν ὥς δὲ ὁ μῦθος βέλετο, & λέγει, λίθινοι ἐγίνοντο ἀπὸ τῆς θαύματος. ὥστε & ὅν ὑπὲρ τῆς ὁδοῦ λόγον εἶπε πρὸς ὑμᾶς μικρὸν ἔμπροσθεν, ὑπὲρ ἑμαυτῆς εἰρηάζομαι νομίζω. & ᾧ ἐκείνῃ ἐν τῇ ὁφεί, ὅτι ἐν τῇ φωνῇ τὸ τερπνόν. & εἰ γὰρ τις ὠδὲς ἡσάμενος ἂν ἁδὸν ἢ τὸ κύκνον, ἄδειν κελεύοι, μέλας δὲ ἁδόντων ὠδὲς δείξει τὰ ὁσιωπῶντα, εὖ οἶδ' ὅτι ἐπ' ἐκείνῳ μέλας ὁσεῖται ἡ ψυχὴ, μακρὰ χαίρειν φράσσασα τοῖς ἐκείνων ἄσμοσι. ὅπως ἁμαχόν τι ἔοικεν εἶναι ἢ δι' ὅφους ἡδονή.

60 Καὶ ἐγὼ γε, εἰ βέλεσθε, μάρτυρα ὑμῖν ὠδὲς ἡσόμεαι σοφὸν ἄνδρα, ὅς αὐτίκα μοι μαρτυρήσῃ, ὥς πολὺ ἐπικρατέστερά ἐστι τῶν ἀκροαθῶν τὰ ὁρώμενα. καὶ μοι σὺ ἤδη, ὁ κήρυξ, προσκάλεσθαι αὐτὸν Ἡρόδοτον τῷ Δύξῃ Ἀλικαρνασσοῦθεν καὶ περὶ καλῶς ποιῶν ὑπὲρ.

c [Εκίλην] [Εσύλην marg. A1. & Fl. d Μακρὰ] Sic J. P. H. & c. Μακρὰ Fl. e Λύξυ] Et sic Fl. cum eett. Εύλξυ vult Gron.

38. Τῶν Γοργῶν κάλλος] Ὅτι αἱ Γοργόναι κάλλει & ὑμωφίᾳ ἐξίτησαι οἷον ἀπελθόντες τοὺς ἀνθρώπους. V.

ciem illam & habitum cogitat: toti sunt in verborum ipsius consideratione. J. M. G. 11. Αἰδοῖ φωνῇ] Hom. Γ. 216. M. du S. 17. Πρὸς αὐτὴν] Αὐτὴν. F. G. Itaque sic edidi invictus Edd. J. F. R. 21. Ἐπαινον] Minus commode dictum; nam id agit quod in rem est, maxime, qui dicturus laudem de laude cogitat, in eoque totus est; pro ἔπαινον ergo dicere debuit θαύματα vel tale quid. M. du S. 26. Δημοδοκῶ] De hoc & sequente Suidas in ἀοιδῶν. Hunc Agamemnon apud uxorem, Phernicum Ulixis apud Penelopem reliquerat. M. du S. Tom. III.

31. 'Αλλ' — ἔοικεν] E Poëta quopiam sumpta videntur. F. G. 'Αλλ' ἔδῃ & c.] Hom. II. 4. 430. M. du S. 64. Λύξυ] Ursinus apud Gronovium AG. II. 71. monnet Herodoti Patrem Xylum nominatum, non Lyxum, quod ex epigrammate apud Steph. Byz. V. δῦμοι conficit. Illud enim epigramma integrum de vetere libro Tzetze descriptum se testatur, qui Xylum nominandum doceat, adductis multorum testimoniis, & imprimis Zenonis auctoritate, a qua id accepisse se Tzetzes scribit. Unde & Lucianum emendare jubent. M. du S. 71. Ὡτα Cc

ὑπήκουσε, μαρτυρεῖτω παρελθὼν, ἀναδέξα-
 σθε δὲ αὐτὸν, ἰατρὶ πρὸς ὑμᾶς λέγοντα,
 ὥσπερ αὐτῷ ἔθ[ε]το. Ἀληθέα τὰδε ὁ λόγ[ος]
 ὑμῖν, ἄνδρες δικασταί, μυθεῖ, καὶ οἱ πείθεσθε
 ὅσα αὖ λέγει τῶντων π[ρ]ὸς ἐρί, ὅφιν ἀκοῆς προ-
 τ[ι]μέων. ὧτα γὰρ τυγχάνει ἔοντα ἀπιστοτε-
 ρα ὀφθαλμοῖς. ἀκούετε τῆς μάρτυρος, ἢ
 φησιν, ὡς τὰ πρῶτα τῇ ὕψει ἀποδέδωκεν;
 εὐκρίτως. τὰ μὲν γὰρ ἔπεα πτερόεντα ὅτι, καὶ
 οἵχεται ἅμα τῷ προελθεῖν ἀποπτάμενα· ἢ
 δὲ τὸ ὀρωδῶν τέρψις, αἰεὶ παρεστῶσα, καὶ
 π[ρ]οσφωμύσσει, πάντως τὸ θεατικὸν ὑπά-
 γεται.

Πῶς ἔν ἐ χαλεπὸς τῷ λέγοντι ἀνταγω-
 νιστής, οἷον ἔγω καλὸς, καὶ π[ρ]οβλεπ[τ]ο[ς]
 ὢν; μᾶλλον δὲ τὸ μέγιστον ἐδέπω φημί
 ὑμῖν γὰρ αὐτοὶ οἱ δικασταί, καὶ μέλας λε-
 γόντων ἡμῶν, ἐς τὸ ὀροφὴν ἀπεβλέπετε,
 καὶ τῆς τοίχης ὁ θαυμάζει, καὶ τὰς γρα-
 φὰς ἐξητάζετε, πρὸς ἐκάστην ἀποστρε-
 φόμενοι. καὶ μηδὲν αἰχμυρῆτε· συγχινώμην γὰρ
 εἴ τι ἀνθρώπινον πεπρόνθαίη, ἄλλως τε, καὶ
 πρὸς ἔγω καλὰς καὶ ποικίλας τὰς ὑποθέ-
 σεας. τὸ γὰρ τέχνης τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ ἱστορίας
 μὲν τῆς ἀρετῆς τὸ ὀφείμιον, ἐπαγωγὸν ὁ-
 ῶς ἀληθῶς, καὶ πεπαιδευμένων θεατῶν δέο-
 μενον. καὶ ἵνα μὴ πάντα ἐκείσε ἀποβλέπητε,
 ἡμᾶς ἀπολιπόντες, φέρε, ὡς οἶόν τε γρά-
 ψωμαι αὐτὰ ὑμῖν τῷ λόγῳ. ἡδύσειε δὲ γὰρ,

praeclare ille quidem, obsecutus est, in me-
 dium progressus jam dicat testimonium. Pa-
 riemini autem illum Ionice vobiscum pro more
 suo loqui: Vera ista haec oratio apud vos,
 O iudices, loquitur, & credite illi, quae in
 hanc sententiam dixerit, visum esse praefer-
 rendum auditui, aures enim oculis fere sunt
 infideliores. Audistis testem, quae dicat, ut
 primas tribuat visui. Merito sane. Verba
 enim alata sunt & abeunt, & simul dum pro-
 deunt, avolant. Verum delectatio ex his, quae
 videntur, adstans semper ac manens, subis
 omnino spectatorem.

21. Qui igitur non validus dicenti adver-
 sarius sit oecus adeo pulcher, adeo spectabilis?
 Quin quod maximum est nondum dico. Vos
 enim ipsi, iudices, dum vos dicimus, lacu-
 nar respiciebatis, muros admirabamini, pi-
 cturas examinabatis conversi ad singulas. Nec
 est, quod vos pudeat. Ignoscendum enim, si
 quid humani vobis acciderit: praesertim in
 argumentis ita pulchris ita variis. Ars enim
 exquisita, & historiae cum antiquitate utili-
 tas, illecebras habent vere, & eruditus spe-
 ctatoribus indigent. Et ne omnino relictis vo-
 bis eo respiciatis, age, quantum ejus fieri po-
 test, verbis illa vobis depingam. Delectabi-
 mi.

a Ἡμῶν] Restitui ex J. S. Fr. nam ὑμῶν B1. Fl. P. H. aliaeque male. b Ἐθαυμάζει] Sic Edd. omni-
 recte. c Ἐξητάζει] Ita erat in Fr. Fl. P. B1. H. S. Ἐξητάζει J. d Ὀφείμιον] Bene Fl. Fr. P. S. Amst.
 Ὀφείμιον male J. H. &c. e Γράψωμαι] Et sic Fl.

71. ὧτα γὰρ &c.] Herodot. I. 8. p. 3. M. du S.

74. Ἐπεὶ πτερόεντα] Homer. passim. M. du S.

Ἐπεὶ πτερόεντα] Cur verba alata vocentur hanc ra-
 tionem reddit Julian. in Epist. ad Eugen. p. 141.
 Collectionis Epist. Graecanic. πάντως π[ρ]ο Ὀμη[ρ]ο
 — πτερόεντας ὀνομάζει, διότι δύναται παλαιχοῦ φοιτῶν,
 ὥσπερ οἱ ταχύτατοι τὸ ὀρίων, καὶ ἂν ἐβίωσιν, ἔσονται.
 Non addam quae Scholiast. Hom. atque Eustath. ha-
 bent. J. F. R.

83. Ἡμῶν] Ἡμῶν esse scholama typogr. suspicor ex
 P. quae nos dicimus tamen exhibuit in Latinis, et si
 ὑμῶν Graece exhiberet. J. F. R.

Ibid. Ἀπεβλέπετε, καὶ τοὺς τοίχους ἰθαυμάζειτε, καὶ τὰς

γραφὰς ἐξητάζειτε] Male profecto Marcellius corrigit
 θαυμάζειτε; quod per se, ut cuius facile pateat, re-
 darguitur. Nam vos ipsi, iudices, interea dum nos di-
 cebamus, ad testem suspiciebatis, parietes mirabamini,
 picturasque examinabatis. J. F.

84. Ἐθαυμάζειτε] Θαυμάζειτε. Th. M. Male, ut J. F.
 recte sentit; nam praeterita imperfecta & praecedunt,
 & sequuntur, & narrat quid factum sit, fierique so-
 leat. J. F. R.

93. Γράψωμαι] Lege Γράψομαι. F. G. Recte, &c
 parum aberat, quin invitis Edd. ita dedissem, licet
 sciam aor. subjunct. habere vim futuri. J. F. R.

1. Σχημάτων ἐ τύπη] Σχ. ἐ τύπη. Th. M. Ego in

mini enim, puto, iis audiendis, quas spectantibus admirationi sunt. Ac forte illo ipso nomine me laudabitis, & adversario praeponetis, ut qui & ipse ostendam oecum, & voluptatam vobis geminem. Difficultatem autem incepti mei videte, qui audeam sine coloribus, & figuris, & loco, eas imagines constitumere. Tenuis nempe est verborum pictura.

22. Igitur ad dextram intranti Argolicae fabulae Aethiopicus affectus permixtus est. Perseus cetum interficit, & liberat Andromedan, uxorem paullo post sibi habiturus, abique illam ducens. Agit hoc obiter in suo ad Gorgonas volatu. In brevi autem tabella multa expressit artifex; pudorem virginis ac metum: inspicit enim pugnam desuper e scopulo: & ausum juvenis amatorium; & difficilem oppugnatu speciem belluae. Atque haec quidem irrui spinis horrens, ac terribilis rictu: Perseus autem laeva Gorgonem objicit; dextra ferit gladio, & qua parte vidit Medusam cecus, jam lapis est; qua adhuc vivit, falce caeditur.

23. Deinde post hanc imaginem, alia tabula picta est plena iustitiae, cuius animale exemplum ab Euripide vel Sophocle sumsisse pictor videtur, qui similem & ipsi pinxerunt imaginem: Juvenes duo sodales Pylades Pho-

95οῖμαι, ἀκρόντες, ἀ καὶ ὁρῶντες θαυμάζετε. καὶ ἴσως ἂν με καὶ δι' αὐτὸ ἐπαινέσαιτε, καὶ τῷ ἀντιδίκῳ προσημιήσαιτε, ὥς καὶ αὐτὸν ἐπιδείξαιτε, καὶ διπλασιάσαιτε ὑμῖν τὴν ἡδονήν. τὸ χαλεπὸν δὲ τῷ τολμήματι ὁρᾶτε, ἄνευ χρωμάτων, καὶ σχημάτων καὶ τόπων, συστήσατε τοσαύτας εἰκόνας· ψιλὴ γὰρ τις ἡ γραφή τῶν λόγων.

Ἐν δεξιᾷ μὲν ἐν εἰσιόντι, Ἀργολικῷ μὲν 5 θαυ ἀναμέμικτον παρὰ τοῦ Αἰθιοπικόν, ὁ Περσεὺς τὸ κατὰ τὸ Φονεύει, καὶ τὴν Ἀνδρομέδαν καθαιρεῖ, καὶ μὲν μικρὸν γαμήσει, καὶ ἀπεισιν, αὐτὴν ἄγων· πᾶρεργον τὸ τὸ δὲ πρὸς Γοργόνας πτήσεως· ἐν βραχεῖ δὲ πολλὰ 10 οὐ τεχνίτης ἐμιμήσατο, αἰδῶ παρθένου, καὶ φόβου· ἐπισκοπεῖ γὰρ ἡ μάχην ἀναθεὶς ἐκ σέτρας, καὶ νεανίης τόλμαν ἐρωτικῆν, καὶ θηρίῳ ὅψιν ἀπρόσμαχον· καὶ τὸ μὲν ἐπεισι πεφρικὸς ταῖς ἀκάνθαις, καὶ δεδιττόμενον τῷ 15 χάσματι· καὶ ὁ Περσεὺς δὲ τῇ λαίᾳ μὲν προδίκνυσι τὴν Γοργόνα· τῇ δεξιᾷ δὲ καθικνεῖται τῷ ξίφει. καὶ τὸ μὲν ὅσον τῷ κήτις εἶδε τὴν Μέδυσαν, ἥδη λίθον ὅτι· τὸ δὲ ὅσον ἐμφυχον μένει, τῇ ἀρπῇ κόπῃ.

Ἐξῆς δὲ μὲν πινθεῖ τὴν εἰκόνα, ἕτερον 20 ἡ γράμμα γέγραπται δικαιοτάλον, ὅτι τὸ δεχέτυπον ὁ γραφεὺς παρὰ τοῦ Εὐριπίδου ἢ Σοφοκλέους δοκεῖ μοι λαβεῖν. ἡκεῖνοι γὰρ ὁμοίαν 25 ἔγραφαν τὴν εἰκόνα, τὰ νεανία τὰ ἐταῖ- 30 ρω,

f 'Επαινέσαιτε] 'Επαινέσητε Fl. & προσημιήσαιτε. g 'Ὡς καὶ] 'Ὡς μὴ καὶ Fl. h Λόγων] Λόγοι Ald. male. i Τὴν] Articulo caret Fl. k Γράμμα] Δράμα Fl. quod verum credo. l 'Εκείνοι] Sic Edd. εκείνοι vult Solan. m 'Ἐγραφαν τὴν] Sic dedi ex Fl. ἔγραψάν τινι cett.

24 Edd. consentire video, neque ex Codd. quidquam varietatis notatum reperio.

5. Αἰθιοπικόν] Cepheus, Cassiope, & Andromeda Aethiopes.

8. Πᾶρεργον τοῦτο τὸ ἐπὶ Γοργόνας πτήσεως] Benedictus, atque ut extra inscriptum, volatus ad Gorgonas. An credimus sic insignem virum distingxisse? Verius crediderim ortum errorem ab typis, & continuo ductu expressisse sententiam, quam largius ediderat Micyllus, atque hoc παρεργον quoddam, sive extra propositam rem additum fuisse ad eum, quo ad Gorgonas abiit volatum. Ex Benedicto oportet certe tolli absurda

commatis distinctio, ut volatus sit genitivo casu. 7. G.

23. 'Εκείν] Verbum in Duali numero positum in omnibus, excepta Fl. quae ἔγραφαν τινι habet, hoc etiam pronomen in duali esse cum postulet, in omnibus libris nostris antea legebatur tamen ἐκείνοι. M. du S. 'Εκείνοι — ἔγραφαν τινι] Fl. lectionem veram arbitror, quam exhibeo; nam si ἔγραψάν τινι cum cett. legis, ἐκείνοι cum Solano in ἐκείνῳ mutandum fuisset; licet mox ἑμφῶν φονεύσειν recte legatur; dualis enim nominis recte admittit pluralem verbi, non vicissim. Et si αἱ κῆρες ἐξέδον Hom. Il. 9. 73. Melius ergo erat lectionem bonam sequi, quae a Fl. suppeditatur, quam

ρω, Πυλάδης τε ὁ Φωκεὺς, καὶ Ὀρέτης, 25 *scnsis atque Orestes, qui jam putabantur esse*
 ὁκῶντε ἤδη τεθνάναι, λαθόντε τὰ βασι- *mortui, atque sic latentes, in regiam intrantes*
 λεια, καὶ παρελθόντε, φονεύουσιν ἄμφω τὸ *interficiuntque ambo Aegisthūm. Clytaemne-*
 Αἴγιοτον. ἡ δὲ Κλυταίμνηστρα ἤδη ἀνήρῃ, *stra vero jam occisa in cubili quodam somnū-*
 καὶ ἐπ' εὐνῆς τινος ἡμίγυμνος πρόκειτο, καὶ *da jacet, ac ministerium omne circumstat;*
 Θερραπεία πᾶσα, ἐκπεπληγμένοι τὸ ἔρ- 30 *consternati facinore, alii clamant, alii quor-*
 γον, οἱ μὲν ὥσπερ βοῶσιν, οἱ δὲ τινες, ὅπῃ *sum fugiant, circumspiciunt. Speciose illud*
 φύγωσι, παρὰ δὲ τῶν. σεμνὸν δὲ τι ὁ γρα- *commentus est pictor, cum impium quod fuit*
 φεὺς ἐπενόησε, τὸ μὲν ἀσεβὲς τὸ ὅτι χειρὸς *in hoc facinore ostendit modo, et tanquam*
 δείξας μόνον, καὶ ὡς ἤδη πεπραγμένον πα- *perpetratum jam praetercucurrat: sed immo-*
 ραδραμὸν, ἐμπαρδύνοίης δὲ τῆς νεανίσκου 35 *rantes pinxit juvenes in caede adulteri.*
 ἐργασάμενον τῷ τῷ μοιχευθῆναι Φόνω.

Μετὰ δὲ τῷτο θεὸς ἔστιν εὐμορφος, καὶ *24. Post haec vero formosus Deus est, et*
 μειράκιον ὥραϊον, ἐρωτικὴ τις παιδιά· ὁ *adolescentulus pulcher, lusus quidam amara-*
 Βράγχος ὅτι πέτρας καθήμενος, ἀνέχει *rius. Branchus in petra sedens, leporem re-*
 λαγῶν, καὶ προσπαίζει τὴν κύνα. ὁ δὲ πηδη- 40 *Orinet, et alludit cani: hic vero assilientis ad*
 ἴψην

α Δοκῶντε] Δοκῶντε Edd. priores male.

corrigeno aliam formare. Et licet alias permutatio- *7.F.F.R.*
 nes dualis ac pluralis non semel viderimus, hic minus *tamen convenit ἐκείνοι.*

26. Δοκῶντε] Δοκῶντε legendum omnino videtur: *26. Δοκῶντε] Δοκῶντε legendum omnino videtur:*
 totus autem locus sic corrigendus, Πυλάδης τε ὁ Φω- *totus autem locus sic corrigendus, Πυλάδης τε ὁ Φω-*
 κεύς, καὶ Ὀρέτης δοκῶντε ἤδη τεθνάναι, λαθόντε τὸ εἰς *κεύς, καὶ Ὀρέτης δοκῶντε ἤδη τεθνάναι, λαθόντε τὸ εἰς*
 βασιλεια παρελθόντε φονεύουσιν ἄμφω. &c. *βασιλεια παρελθόντε φονεύουσιν ἄμφω. &c.* *F.G.*

Ibid. Λαθόντε τὰ βασιλεια, καὶ παρελθόντε. Verti ac si le- *Ibid. Λαθόντε τὰ βασιλεια, καὶ παρελθόντε.] Verti ac si le-*
 geretur καὶ παρελθόντε τὸ λαθόντε εἰς τὰ βασιλεια. Casus *geretur καὶ παρελθόντε τὸ λαθόντε εἰς τὰ βασιλεια. Casus*
 similes fecerunt, opinor, ut λαθόντε praeponebatur, *similes fecerunt, opinor, ut λαθόντε praeponebatur,*
 inde reliqua confusio. *inde reliqua confusio.* *7.M.G.*

38. Ὁ Βράγχος] Branchus Apollinis Amasius, alias *38. Ὁ Βράγχος] Branchus Apollinis Amasius, alias*
 filius. *filius.* *F.G.*

48. Τὸ δὲ ἔργον] Corruptus hic locus est; quem, si *48. Τὸ δὲ ἔργον] Corruptus hic locus est; quem, si*
 pro πω, legas αἰ μὴ vel simile quid, forsan sanitati *pro πω, legas αἰ μὴ vel simile quid, forsan sanitati*
 restitues. Ulterius absque Mss. ope mihi progredi non *restitues. Ulterius absque Mss. ope mihi progredi non*
 licet. Fl. τὸ δὲ ἔργον ἔχ' ἑαυτα σκέπων ἀπὸ ἐπὶ &c. Un- *licet. Fl. τὸ δὲ ἔργον ἔχ' ἑαυτα σκέπων ἀπὸ ἐπὶ &c. Un-*
 de nōndum, quid scripserit Lucianus, satis patet. *de nōndum, quid scripserit Lucianus, satis patet.*
 Quin & ante haec verba pro τόλμων, ego τὸ μὴ scri- *Quin & ante haec verba pro τόλμων, ego τὸ μὴ scri-*
 ptum fuisse non dubito. Totum rehngant quibus *ptum fuisse non dubito. Totum rehngant quibus*
 meliores obtigerint Codices, aut felicius erit conji- *meliores obtigerint Codices, aut felicius erit conji-*
 cendi facultas. *cendi facultas.* *M. du S.*

40. Οὐκ ἰσχυρὸς πω ἐπὶ τῷ ἀσπίδι] Qui non igno- *40. Οὐκ ἰσχυρὸς πω ἐπὶ τῷ ἀσπίδι] Qui non igno-*
 rat historiam facti, ille hic aliquid deesse sentit. Phe- *rat historiam facti, ille hic aliquid deesse sentit. Phe-*
 cecydes apud Schol. Apollo. Argon. 4, 1515. de Mercu- *cecydes apud Schol. Apollo. Argon. 4, 1515. de Mercu-*
 rio & Minerva, Persei in hoc facto adiutoribus, ὑπα- *rio & Minerva, Persei in hoc facto adiutoribus, ὑπα-*
 τίθενται αὐτῷ ὅτι οἱ θεοί, ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν δαπτ- *τίθενται αὐτῷ ὅτι οἱ θεοί, ὅπως χρὴ τὴν κεφαλὴν δαπτ-*
 τῶν ἀπετραμμένων καὶ δικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ (ipso *τῶν ἀπετραμμένων καὶ δικνύουσιν ἐν τῷ κατόπτρῳ (ipso*
 nimirum clypeo politissimo) τὴν Μίδωσιν κ. τ. λ. Ipse *nimirum clypeo politissimo) τὴν Μίδωσιν κ. τ. λ. Ipse*
 Perseus narrat apud Ovid. Met. 4, 781. *Perseus narrat apud Ovid. Met. 4, 781.*

Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebas *Se tamen horrendae clypei, quod laeva gerebas*
 Aere repenculo formati adprexisse Medusae &c. *Aere repenculo formati adprexisse Medusae &c.*

Itaque omiffam apparet particulam exceptivam, quae *Itaque omiffam apparet particulam exceptivam, quae*
 hoc forte modo expleri poterit, ἔχ' ἰσχυρὸς πω, ἢ μὴ *hoc forte modo expleri poterit, ἔχ' ἰσχυρὸς πω, ἢ μὴ*
 ἐπὶ τῷ ἀσπίδι. Atque ita interpretatus sum. *ἐπὶ τῷ ἀσπίδι. Atque ita interpretatus sum.* *7.M.G.*

51. Τὸ πρός μόνον] Τὴν ἀπολίσθωσιν scil. *51. Τὸ πρός μόνον] Τὴν ἀπολίσθωσιν scil.* *F.G.*

52. Ἄνω τὸ ἀντίθυρον] Leg. videtur τὸ ἀντίθυρον, seu *52. Ἄνω τὸ ἀντίθυρον] Leg. videtur τὸ ἀντίθυρον, seu*
 potius τὸ ἀντίθυρον. ἀντίθυρον ἑλλειπτικῶς pro ἀντίθυρον *potius τὸ ἀντίθυρον. ἀντίθυρον ἑλλειπτικῶς pro ἀντίθυρον*
 τοῦχο. Infra p. 848. (Ed. Bened.) εἰς δὲ τὸ ἀντίθυρον ἡ *τοῦχο. Infra p. 848. (Ed. Bened.) εἰς δὲ τὸ ἀντίθυρον ἡ*
 ἄλλη πλεῖστος. &c. vide locum. *ἄλλη πλεῖστος. &c. vide locum.* *F.G.*

Ἄνω τὸ ἀντίθυρον, Ἀθηναῖος τοῦ περὶ αἰσθημάτων] Sane qui- *Ἄνω τὸ ἀντίθυρον, Ἀθηναῖος τοῦ περὶ αἰσθημάτων] Sane qui-*
 dem post vocem tertiam video in editionibus poni *dem post vocem tertiam video in editionibus poni*
 parvam distinctionem, non secus acsi inde supponere *parvam distinctionem, non secus acsi inde supponere*
 deberemus viros doctos, qui vel ediderunt vel inter- *deberemus viros doctos, qui vel ediderunt vel inter-*
 pretati sunt, in Græco sermone agnovisse τὸ ἀντίθυρον, *pretati sunt, in Græco sermone agnovisse τὸ ἀντίθυρον,*
 cuius secunda inclinatio foret τὸ ἀντίθυρον. Sed nun- *cuius secunda inclinatio foret τὸ ἀντίθυρον. Sed nun-*
 quam eo vecordiae progredi potui, credens illos satis *quam eo vecordiae progredi potui, credens illos satis*
 bene voces Luciani consideravisse. Itaque quum puer *bene voces Luciani consideravisse. Itaque quum puer*
 essem, insitens illorum vestigiis censui scripsisse au- *essem, insitens illorum vestigiis censui scripsisse au-*
 ctorem ἄνω τὸ ἀντίθυρον Ἀθηναῖος τοῦ περὶ αἰσθημάτων, in mediis parietis *ctorem ἄνω τὸ ἀντίθυρον Ἀθηναῖος τοῦ περὶ αἰσθημάτων, in mediis parietis*
 superiore parte obversum ostia templum Minervæ positum *superiore parte obversum ostia templum Minervæ positum*
 est. Neque hujus cogitationis nunc poenitet, eo mag- *est. Neque hujus cogitationis nunc poenitet, eo mag-*
 is quod hunc locum videam ab viro doctissimo infra *is quod hunc locum videam ab viro doctissimo infra*
 Symp. c. 8. sic tractari, quasi vel ἄνω τὸ ἀντίθυρον aut πο- *Symp. c. 8. sic tractari, quasi vel ἄνω τὸ ἀντίθυρον aut πο-*
 τius τὸ ἀντίθυρον legendum esset: quorum utrumque *terius τὸ ἀντίθυρον legendum esset: quorum utrumque*
 non est immune vitii; quum nec prius bonam efficiat *non est immune vitii; quum nec prius bonam efficiat*
 sententiam aut syntaxin, nec etiam posterius, quum *sententiam aut syntaxin, nec etiam posterius, quum*
 si μίσοι fuerit ἀντίθυρον, non fuerit necesse id rur- *si μίσοι fuerit ἀντίθυρον, non fuerit necesse id rur-*
 sus exprimi; sed recte dicit in medio pariete fuisse *sus exprimi; sed recte dicit in medio pariete fuisse*
 ἄνω τὸ ἀντίθυρον Minervæ ἀντίθυρον. Quin etiam quum illic *ἄνω τὸ ἀντίθυρον Minervæ ἀντίθυρον. Quin etiam quum illic*
 scribit Lucianus εἰς δὲ τὸ ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πλεῖστος, non *scribit Lucianus εἰς δὲ τὸ ἀντίθυρον ἡ ἄλλη πλεῖστος, non*
 debet supponi ellipsis pro ἀντίθυρον τοῦχο, qui nullus *debet supponi ellipsis pro ἀντίθυρον τοῦχο, qui nullus*
 illic legitur, sed εἰς δὲ τὸ ἀντίθυρον scilicet κληντήριον, qua- *illic legitur, sed εἰς δὲ τὸ ἀντίθυρον scilicet κληντήριον, qua-*
 lem alium ad dexteram ingredientibus praecessisse illic *lem alium ad dexteram ingredientibus praecessisse illic*
 manifeste legimus. *manifeste legimus.* *7.G.*

Ἄνω

ipsum in altum speciem habet. Atque adstans
Apollo subridet delectatus utroque, & puero
ludente, & tentante captivam cane.

25. Post ista iterum Perseus, ausus illa,
quae ante cetum gesta sunt, & Medusa cui
caput praeciditur, tegensque Perseum Minerva.
At illo peregit facinus, ut opus ipse suum
non videret, praeterquam Gorgonis in clypeo
suo imaginem: noverat nimirum quanti con-
staret directo visu illam adspexisse.

26. In medio pariete, superne, e regione
januae aediculae Minervae facta est. Dea e
candido marmore: habitus non bellicus; sed
qualis fuerit pacem agente Dea bellica.

σομῶν ἐοικεν ἐπ' αὐτὸν εἰς τὸ ὕψος καὶ
Ἀπόλλων παρὰ τὸς μεδίᾳ, τερπόμεν
ἀμφὸν, καὶ τὰ παῖδι παίζοντι, καὶ περι-
μῶν τὰ κυνί.

Ἐπὶ δὲ τούτοις ὁ Περσεὺς πάλιν τὰ πρὸ
τῆς κήτης ἐκείνα τολμῶν, καὶ ἡ Μέδουσα
τεμνομένη τὴν κεφαλὴν, καὶ Ἀθηνᾶ σκέπτουσα
τὴν Περσέα· ὁ δὲ τὴν μὴ τόλμαν εἰργασθαι, τὸ
δὲ ἔργον ἔχ' ἐώρακέ πω, ὅλλ' ὅππ' ἔ
ἀσπίδ' ἔ, τὸ Γοργόν' ἔ εἰκόνα. οἶδε γὰρ
τὸ πρόσμιον τὸ ἀληθὲς ὄψεως.

Κατὰ δὲ τὴν μέσον τοῖχον, ἄνω ἔ ἀν-
τίθυρ', Ἀθηνᾶς ναὸς πεποίηται, ὁ θεὸς
λίθ' λευκῇ, τὸ χῆμα ἔ πολεμιστήριον,
ἄλλ' οἷον ἂν γένοιτο εἰρήνην ἀγούσης θεῆς πα-
λεμικῆς.

Ei-

b ἄλλ' Inferui ex Fl. omisum erat in cett. Sed pro ἐώρακέ πω eadem Fl. habet ἐώρα σκέπων, quod etiam
adscivit marg. A1. At nihili est. Pro πω B1. & 2. ποτα. c τῆς ἀντίθυρ' Nihil mut. Edd. & Coll.

§2. * τῆς ἀντίθυρος] Ὡς δὲ τὸ εὐθείας τὴν ἀντίθυρ. V.

* τῆς ἀντίθυρος] Ἀντίθυρος male V.
† ἡ ἀντίθυρ' In Impressis ἡ ἀντίθυρος, quod plane absur-
dum. Sed in V. C. & G. ἀντίθυρ', quod rem totam aperit.

τῆς ἀντίθυρος, inquit, a nominativo ἡ ἀντίθυρ, ut θυρὲς a
πύρ.

"Ἄνω τῇ ἀντίθυρ"] Huc usque de parietis dextri ima-
ginibus a c. 21. pergit nunc ad cubiculi latus intran-
tibus adversum, & quod supra januam priori opposi-
tam erat, describit. Vide autem Ἀλεξ. c. 6. & Συμπ.
c. 8. ubi priore in loco videbis τὸ ἀντίθυρον in omni-
bus libris Nostri scriptum inveniri; in posteriori au-
tem in Ms. O. solo; at reliquos prae se ferre τὴν ἀντί-
θυρον. Hic vero omnes τὴν ἀντίθυρ'; quod mutavi-
mus. Fateor tamen eo inclinare animum, ut putem
hic τὴν ἀντίθυρ' scriptum fuisse; sicuti ἡ ἀντίθυρος Plut.
1096, 1. est posticum. Cum enim neutro genere usur-
patur, subauditur semper τῆς.

M. du S.
"Ἄνω τῆς ἀντίθυρ' Ἀθηνᾶς ναὸς] Sine ulla dubitatione
recipienda conjectura Gronovii. Ἀντίθυρ' ναὸς Ἀθηνᾶς
est aedicula Minervae, in medio pariete, ex adverso
januae, ad symmetriam nimirum obtinendam, posita.
Ναὸν vel ναὸν non semper esse justum templum & aedem,
sed machinationem augustam, recipiendo signo
Dei alicujus factam, cum viri docti, Priscaes prae-
sertim, ad Aetium Apostolicorum 19, 24. ostende-
runt, tum luculenter ipse Lucianus docet supra Amor.
c. 13. f. ubi ἀμφίθυρος, quemadmodum hic ἀντίθυρος,
Veneris ναὸς describitur. Aediculam e Plinii narratio-
ne ibi reddidimus: qui etiam alias illa appellatione
utitur. V. G. de Lysio opere quodam, quod in Palatio

super arcam Divus Augustus dicavit in aedicula colu-
mnis adornata lib. 36, 5. f. 4, 10. Add. 36, 13. f. 19,
2. Non dubito quin illa opera altaribus Christianorum
superposita, ubi intra thecas quasdam & valvas vel
signa Divorum, vel reliquiae asservantur, itemque il-
la quae vocantur tabernacula, structurae interdum in-
signes & magni operis, ab iis hisce gentiliū origi-
nem duxerint.

F. M. G.

"Ἄνω τὴν ἀντίθυρ' Solan. τῆς pro τῆς
Gron. ac Gesn. quibus adfentior, cum emendatio sit
facilior. Edi tamen passus sum vulgatum, quum &
alii conjicere queant, articuli transpositione haec sa-
nari posse, legendo ἀντίθυρ' τὴν Ἀθηνᾶς. Nisi vel sine
transpositione ita construere velis (quod tamen durius)
Neutro gen. τὸ ἀντίθυρον habuimus supra, T. 2. Alex.
c. 16. ubi Soulius noster animadvertit, hic loci idem
feminino genere occurrere. Sed qui τῆς ad nomina-
tivum ἀντίθυρ' pertinere poterit? Mascul. genere, &
usitatior, legitur infra Sympof. c. 8. uis δὲ τὴν ἀντίθυρον.
Sed & pro ἄνω ἀντί legat quis, qui verionem pristi-
nam ea tendere viderit, quae dedit: In medio autem
pariete, ex adverso januae Minervae aedicula quaedam
est. At quorsum tot conjecturas? Cedamus Gronovio,
donec Mss. emendatiores nanciscamur.

F. F. R.

Εἴτα μὲ ταύτῃ ἄλλη Ἀθηνα, ἢ λί-
θῳ αὐτῇ γε, ἄλλὰ γραφὴν ἄλιν.
Ἡφαῖτος αὐτῇ διώκη ἐρών, ἢ δὲ Φεβύγῃ
καὶ δὲ διώξεως Ἐριχθόνι γίγνεῖ.

Ταύτῃ ἐπεὶ αἰαλαῖα τις ἄλλη γραφὴ.
Ὡρίων Φέρει τὴν Κηδαλίωνα, τυφλὸς ὢν. ὁ δὲ
αὐτῷ σημαίνει τὴν πρὸς τὸ φῶς ὁδὸν, ἐπο-
χόμενον.

Καὶ ὁ Ἡλιος Φανείς, ἰάται τὴν πῆρῳσιν, 65
καὶ ὁ Ἡφαῖτος Δημόθεν ἐπισκοπεῖ τὸ ἔργον.
Ὀδυσσεὺς τὸ μὲν τῆτο, δῆθεν μεμνῶς,
ἵνα συστρέψῃ τοῖς Ἀτρείδαις μὴ θάλασσαν
πάρεισι δὲ οἱ πρὸς τοὺς ἡδὴ καλῶντες. καὶ τὰ
μὲν τὴν ἀποκρίσεως, πῶθ' ἀνὰ πάντα, ἢ ἀπὸ 70
νῆς, τὸ τὴν ὑπερβυθίων ἀσύμφωνον, ἀγνοῖα
τὴν δρωμένων ἐλέγχει δὲ ὅμως τῷ βρέφει.
Παλαμῆδης γὰρ ὁ τῆς Ναυπλίας, συνείσκει τὸ
γιγνόμενον, ἀρπάσας τὴν Τηλέμαχον, ἀπει-
λεῖ φονεύσειν, πρὸς ὅσον ἔχων τὸ ξίφος, 75
καὶ πρὸς τὴν μανίαν ἀποκρίσιν, ὅργην καὶ
ἔτι ἀνθυποκρίνεῖ. ὁ δὲ Ὀδυσσεὺς πρὸς
τὴν φόβον τῆτον σωφρονεῖ, καὶ πατὴρ γίγνεῖ,
καὶ λυεῖ τὴν ἀποκρίσιν.

27. Tum post hanc Minerva alia; non
marmor illa quidem, sed pictura rursus. Per-
sequitur illam Vulcanus amator, illa se sub-
ducit, atque ex illa persecutione nascitur E-
richthonius.

28. Hanc sequitur vetus quaedam alia pi-
ctura. Caecus Orion fert Cedalionem, hic
vero insidens illi viam ad lucem monstrat.

29. Oriensque Sol caecitati illius medetur.
At Vulcanus e Lemno rem inspicit.

30. Ulysses post ista, nempe furens, ut qui
expeditionem suscipere cum Atridis nolit. Ad-
sunt autem legati jam vocantes. Et simulatio
ipsius satis illa quidem probabilis: curtus, dis-
crepantia jumentorum, eorum quae ageren-
tur ignorantia. At deprehenditur tamen in
puero. Palamedes enim Nauplii F. intelligens
quid ageretur, raptum Telemachum interfe-
cturum se minatur, stricto jam gladio, &
adversus furoris simulationem iram & ipse vi-
cissim simulat. At Ulysses ab hoc metu resipiscit,
& fit pater, & simulationem solvit.

31. Ὡ-

α Πάλιν] Interpunctio Gesneri. Ante edebatur: ἄλλὰ γραφὴν. πάλιν Ἡφ—. β Ὅτι — θάλασσαν] Ὅτι — θάλα-
σσαν. In vulgato consentiunt J. Ald. B1. Fl. Fr. H. P. S. πρὸς B2.

58. Πάλιν] Aut tertia est Minerva, aut surrepti-
tium est istud πάλιν.

Ibid. Γραφὴ πάλιν. Ἡφαῖτος] Sic interpungendum.
πάλιν indicat, seriem picturarum interceptam ab ae-
dicula Minervae rursus continuari.

60. Καὶ δὲ διώξεως] Fabulam habes apud Laëtantium
I. 17. cujus haec extrema verba sunt: In illa, inquit,
colluctatione, Vulcanum profudisse aiunt semen, unde sit
Erichthonius natus. Ad quem locum Lindenbrogius Lu-
ciani Philopseudei pro hoc opusculo adfert; quod ideo
moneo, ne frustra illud evolvas; nam ibi quidem cap.
3. e terra natus Erichthonius dicitur, sed nihil aliud.
Confer etiam Orph. c. 39. ubi tangitur fabula, non ut
hic, narratur.

62. Ὡρίων Φέρει τὴν Κηδαλίωνα] Quia haec fabula non
est vulgo nota, non erit, credo, ingratum meo le-
ctori, si aliquid de ea dixero. Orion ab Oenopione,
qui in Chio regnabat, excaecatus & in littus maris
expositus, Cedalionem puerum fabrum rapuit, & hu-
meris imposito eo ductore usus est, ut ad orientem
solem ab eo duceretur, ubi solis calore visum recepit.

Naxius autem fuit, & ei Juno Vulcanum tradidit;
ut fabrilem artem eum doceret. De eo Eustathius ad
Iliad. 2, & Apollodor. L. I. qui tamen eum non no-
minat, sed hanc historiam narrat.

66. Ὁ Ἡφαῖτος Δημόθεν] Fuerit itaque pictura ta-
lis, ut e Lemno, sua officina, prospiciens Vulcanus
oculis prosequi videretur Orionem. Cur autem hoc
quod Orion agit, Vulcanus inspexerit, Hyginus ex-
plicat poet. astron. 2, 34. Excaecatus ob vitiatam Me-
ropem & de insula Chio eiectus, existimatur Lemnum
ad Vulcanum pervenisse, & ab eo quendam ducem, Ce-
dalionem nomine accepisse &c.

68. Ὅτι συστρέψῃ — μὴ θάλασσαν] Legendum est, nisi
vehementer fallor, ὅτι μὴ θάλασσαν.

Ὅτι] Ἀτρί legendum videtur. F.G. Recte, cum-
que Cl. Gesii. idem divinarit, cui multum tribuo, id
potius habeo, quam Pelles ὅτι θάλασσαν.

71. Ὑπερβυθίων] Subaudi ζῶον, βῆν, aut sim. F.G.

75. Πρόσωπον] Πρόσωπον idem est quod πρόσωπον
Grammaticis; sed τὸ πρόσωπον magis placet. F.G.

Πρόσωπον] Cur Gujer. πρόσωπον malit, non intelli-
go;

31. Ultima Medea picta est zelotypia in-
flammatæ, pueros duos torquent adspiciens, &
dirum quiddam animo agitans. Jam enim
habet gladium. At miselli sedent ridentes,
futurorum ignari, idque cum in manu vi-
deant gladium.

32. Haec omnia, judices, nonne, ut ab-
ducant auditorem, videris, & ad spectaculum
averant, solutæque eum qui dicit relinquunt?
Atque ego ista persecutus sum, non ut adver-
sarium meum, audacem rati ac temerarium,
qui difficilibus adeo rebus volens ipse se ingesse-
ris, damnatum habeatis odio, atque in ipsa
oratione destitutus: sed uti potius adjuveris
ipsi certamen, & conniventes, quantum ejus
fieri potest, verba illius audiat, perpensa
nimirum operis difficultate. Vix enim vel sic
potuerit, etiam si non iudicibus vobis sed so-
ciis utatur, non usquequaque indignus ma-
gnifico isto oeco putari. Quod vero pro adver-
sario ista peto, nolite mirari; Ob amorem
enim hujus oeci, quisquis est, qui in eo dicit,
velim probari.

Ἰσάτη δὲ ἡ Μήδεια γέγραπται, τῷ ζή-
λῳ ἀφικαίῃς, τὰ παῖδες ὑποβλέπουσα,
καὶ τι δεινὸν ἐνοῶσα· ἔχει γὰρ ἤδη τὸ ξί-
φος, τῷ δ' ἀθλίῳ καθήσκειν γελῶντε, μη-
δὲν τῷ μελλόντων εἰδότε, καὶ ταῦτα ὁρῶντε
85 τὸ ξίφος ἐν ταῖς χερσίν.

Ταῦτα πάντα, ὡς ἄνδρες δικασταί, ἐχ-
οράτε ὅπως ἀπάγῃ μὲν τὸ ἀκροατὴν, καὶ πρὸς
τὸ θεῖον ἀποστρέφῃ, μόνον δὲ καταλείπῃ τὸ
λέγοντα; καὶ ἐγὼ γε διεξήλθον αὐτὰ, ἐχ' ἵνα
90 τὸ ἀντιδικὸν τολμηρὸν ὑπολαβόντες, καὶ
θρασὺν, εἰ τοῖς ἔτι δυσκόλοις ἑαυτὸν ἐκὼν
φέρων ἐπέβαλε, καταγνῶτε, καὶ μισήσῃτε,
καὶ ὅτι τὸ λόγων ἐγκαταλίπητε, ἀλλ' ἵνα
μᾶλλον αὐτῷ συναγωνίσῃσθε, καὶ ὡς οἶδον
95 τε καταμύοντες, ἀκῆτε τὸ λεγομένον, λο-
γιζόμενοι τῷ πράγματι καὶ διαφέρειαν.
μόλις γὰρ ἂν ἔτι δυνηθεῖν ἐν δικασταῖς, ἀλ-
λὰ συναγωνισταῖς ὑμῖν χρησάμενοι, μὴ
παντάπασιν ἀνάξιον τὸ οἶκος πολυέ-
Ιλείας νομιεῖσθαι. εἰ δὲ ὑπὲρ ἀντιδικῆς ταῦ-
τα δέομαι, μὴ θαυμάσῃτε ὑπὸ γὰρ τῷ
τὸ οἶκον φιλεῖν, καὶ τὸ ἐν αὐτῷ λέγοντα, ὅτις
ἂν ἦ, βελομένην ἂν εὐδοκμεῖν.

80; πρόσκαιρος enim remex est, ὁ πρὸς ἀπὸ πύλων. Thucyd.
I. c. 10. Long. Paft. II. p. 41. ταῖς μικρὰν καταλύσαν-
τας, καὶ οἰκίας προσκαίως καταλύσας, ubi frustra Mollins
conjicit πρόσκαιρος; forsan legendum. Noster T. I. Con-
templ. §. 1. ἀντὶ τοῦ ἐκείνου ἢ πρόσκαιρος εἶναι. ibid. §.
7. καὶ τῆς αἰῶς ἐπὶ πρόσκαιρος. Quum πρόσκαιρος sit,
promptus, stridens, natus, ut notum ex Herodian. VII.

6. 19. προβαλόντες τὰ ἐκείνου — φανούσιν. ἔχοντες τε
αὐτὰ πρόσκαιρα, προσηδύσιν. Ibid. c. 5. 20. ἔχον πρό-
καιρον τὴν δίκην. manus capulo admocta. Quinam vero
Grammatici idem esse dicant, πρόσκαιρος & πρόσκαι-
ρος, nescio; nisi quod male ap. Poll. I. S. 95. πρόσκαι-
ρος remex legas, ubi πρόσκαιρος; recte corrigunt Com-
mentt. J. E. R.

ΟΝΑΣ τί τῷτο, λαμπρότατε Κύντιλλε, ^a κελευθεῖς ^b προσφέρω σοι δῶρον, τῆς μακροβίης, πάλαι μὲν τὸ ὄναρ ἰδὼν, καὶ ἱστορήσας τοῖς φίλοις, ὅτε ἐτίθεσο τῷ δευτέρῳ σε παίδι τὸνομα· σύμβουλον δὲ οὐκ ἔχων, τίνας ὁ θεὸς κελεύει μοι προσφέρειν σοι τῆς μακροβίης, τότε μὲν ^c ἠϋδάμην τοῖς θεοῖς ^d ὅτι μήκιστον ὑμᾶς βιώναι, σέ τε αὐτὸν, καὶ παῖδας τῆς σῆς· τῷτο συμφέρειν νομίζων καὶ σύμπαντι μὲν τῷ ἔθνει ἀνθρώπων γένει, πρὸ δὲ τῶν πάντων αὐτῷ τε ἐμοί, καὶ ^e πᾶσι τοῖς ἐμοῖς. καὶ γὰρ καί μοι τι ἀγαθὸν ἐδόκη προσσημαίνειν ὁ θεός.

Somnio monitus hoc facere, o Quintille clarissime, munus ad te deferō Longaevos: *somnio, inquam*, quod olim vidi, cum nomen ponerēs filio tuo secundo, ac narravi amicis. Sed quod conjicere non possem, quosnam Longaevos tibi offerri Deus juberet: tum quidem vota Diis nuncupavi, ut quam longissime & tu vivas & tui filii; utile id esse ratus cum universō hominum generi, tum praeter caeteros & ipsi mihi & meis omnibus: etenim mihi quoque bonum quiddam praesignificare videbatur Deus.

2. Re

^a Κελευθεῖς] Κελευθεῖς Fl. ^b Προσφέρω σοι] Bene P. B. J. &c. Προσφέρωσι H. ^c ἠϋδάμην] Sic pleraque: Εὐδάμην Fl. ^d Ἐπὶ μήκιστον] Sic Fl. & B. 1. 2. 3. Ἐπημήκιστον J. Ἐπιμήκιστον junctim aliae. ^e Πᾶσι] Nil mut. Edd. neque Codd.

5. Συμβουλίῳ] Διακρίναι, νοῦσαι. V.

ΜΑΚΡΟΒΙΟΙ] Ante mortuum Démonactem scriptus videtur hic liber, quem, quo erat in eum favore, catalogo longaeavorum non annumerare nefas duxisset. De eodem argumento scripsit etiam Phlegon, cujus liber extat. vide etiam Laevinum Lemnium de occultis. *mir.* & Merc. *Hist.* 1696. p. 317. & seqq. & alibi passim.

1. ὄναρ τι] Ex ipsa somnii commemoratione conjicit *Joh. Clericus* Bibl. Anc. & Mod. T. 22. p. 226. auctorem non esse Lucianum; sed forte Aristidem, cujus superstitio nota est. Argumentum ninis imbecillum, quod vel ipso primo libellorum Luciani refutetur. Caeterum legendum puto non ὄναρ τι, quod libros occupavit; sed οὐράτι.

ὄναρ] Pro κατ' ὄναρ, per somnium, frequens aliis, frequens Nostro. T. I. *Tim.* §. 20. f. ὅτι μὴ ὄναρ πλάττωσι. T. 2. *Gall.* c. 1. f. ὅρα ὅπως μὴ, ὄναρ πλάττων, λιμώτης ἀνεγρόμεθα. & vel centies alibi. Probe scivit hoc vir Doctiss. probe etiam meminit; quare igitur οὐράτι malit, nescio; nisi quod τι forsan alibi non addat Noster. De accentu V. Κύντιλλε. vid. fin. huj. *Dial.* J. F. R.

ὄναρ] In marg. versionis *Gesnerianae* moneor, ut notas Clar. J. Henr. Maji inseram, quas ille in *Dissert.* super hoc Luciani libello, Gieslæ Ao. 1724. defendente Doct. J. Herm. Bennero, nunc ibid. Professore Clariss. edidit. Sed cum Bibliopolae serio monuere, curarem, ne ultra tertium totum haec editio excurreret; ut utriusque petitioni aliquid dem, potissima saltem iudicando, vel excerptendo, inseram. ὄναρ igitur

tur Majus hic notat de vero, ἐνὸνιον de falso dici, ex *Macrobo*, ad *Somn. Scip.* I. 3. *Suid.* *Heliod.* & *Artemid.* Id vero discrimen haud esse pericuum, ex *Luciani Somn.* aliisque recte probat. Deu phrasin ὄναρ πλάττωσις pro κατ' ὄναρ Nostro adserit ex *Pseudom. Gall. Chronosol. Theophyl. Elian.* & *Ach. Tat.* J. F. R. *Ibid.* Κύντιλλε] [Altercatio fuit inter Herodem Atticum & Quintillios fratres tum Graeciae praefectos (*Philostr.* p. 545. & 559.) ea autem coepta est circa annum Chr. CLXXI. Pythiaeque CLXXXIX. eo anno celebrata; siquidem, referente *Philostrato* p. 545. l. c. nonnulli dicebant initium illius altercationis fuisse Pythiorum solemnē, quod diverso judicio concentum mulicum auscultassent. Id enim Pythium solemnē ad annum CLXXV, quo subsequens solemnē CXC. celebratum, referri nequit; uti ex sequentibus liquebit. *Philostratus* enim veram altercationis hujus causam enarrans ibi scribit, Herodem tyrannidis apud Imperatorem, Quintilliorum literis accusatum: postea ipsum atque adversarios Imperatorem, tum in Pannonia bellum gerentem, & Sirmii degentem, adiisse; atque coram eo causam egisse (558. A.) vivente adhuc M. Aurelio uxore, ac filiola adhuc balbutiente, (& modo trienni p. 561.) 558. D. Jam vero Faustina A. C. CLXXV. sub hiemem obiit; atque paulo post Marcus epistolam ad Herodem scripsit, in qua cum de belli hibernis verba fecisset, in quibus tum erat, & uxorem deflevisset recens mortuam, addebat δαμάσγιον pro judicio, quod ante adversus eum in Pannonia

nia

2. Re autem mecum considerata, in co-
gritationem veni, vero esse simile, Deos, I
quum viro doctrinae studiis operato haec
imperent, jubere, de arte tibi mea aliquid
ut offeram. Hunc igitur auspicatissimum
ratus nataliciorum tuorum diem, dono tibi
eos, qui ad longam senectutem pervenisse, 2
cum sana mente & corpore integro, memo-
rantur. Etenim duplex quaedam tibi utili-
tas ex hoc libello nascatur: hinc animus ala-
cris & bona spes, fieri posse ut ipse quo-
que vivas quam diutissime, hinc quaedam 2
petita ab exemplis disciplina, si cognoscas,
ut quique maxime & corporis sui & animi
curam gesserit, ita ad longissimam senectu-
tem, cum valetudine integra, pervenisse.

Σκεπτόμενος δὲ κατ' ἑμαυτὸν, εἰς σύν-
νοιαν ἦλθον, εἰκὸς εἶναι τὰς θεάς, ἀνδρὶ οὐδὲ
παιδείαν ἔχοντι ταῦτα προστάσσοντας, κε-
λεύειν τί προσφέρειν σοι τὸ ὑπὸ τῆ τέχνης.
ταύτῃ ἐν αἰσιωτάτῃ νομίζων τὴν γε τῶ
σῶν γενεθλίων ἡμέραν, δίδωμί σοι τὰς ἰστο-
ρογραφίας εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικέσθαι ἐν ὑγι-
νῶσιν τῇ ψυχῇ, καὶ ὁλοκληρῶ τὰ σώματα. καὶ
γὰρ ἂν καὶ ὀφελῶ γενόιστο τί σοι ἐκ τῆ συγ-
γράμματός διπλῆν. τὸ μὲν εὐθυμία τις, καὶ
ἐλπίς ἀγαθή, καὶ αὐτὸν ἐπιμήκιστον ὄντα
ἵσθαι βιώναι. τὸ δὲ διδασκαλία τις ἐκ πα-
ραδειγμάτων, εἰ ἐπιγνοίης ὅτι οἱ μάλιστα
ἑαυτοὺς ἐπιμέλειαν ποιησάμενοι κατὰ τε
σῶμα, καὶ κατὰ ψυχὴν, ἔστοι δὲ εἰς μακρό-
τατον γῆρας ἦλθον, σὺν ὑγείᾳ παντελεῖ.

Né-

f' *Ἐπιμήκιστον*] Sic pleraeque. *Ἐπὶ μήκιστον* Fl. B1. ac 2.

nia tulerat (p. 562. coll. cum 560. D.) *J. Masson*. Exc.
iaed.] Graeciae Praefecti erant sub *M. Aurelio* Clarif-
simi fratres *Quintillii*, quorum inter ceteros memi-
nit *Lamprid.* in *Commodo* c. 4. quem vide, & in
eum *Cassiod.* not. De fratre tam *Charo* nihil habere
Lucianum, miror. Horum alter consul fuit Anno C.
177. alter 180. Prior etiam anno 159. V. etiam *Dion.*
Cass. L. LXXII. p. 819. & not. ad *Philostr.* l. c. *Κων-
τίλλιοι* vulgo scribitur. Ed. postrema ex *Mss.* *Κωντίλλιοι*
habet. *Cardianum* & *Maximum* *Dio* nominat l. c. Pro
Cardiano *Wottonus* p. 251. *Sext.* 2. *Condianum* voca-
ri debere docet. *M. du S.*

Κωντίλλιοι] De huius nominis formatione plura *Ma-
jus* & *Bennerus* Diss. dicta, qui demonstrant *Quintil-
lus* & *Quintilius* non discrepare; sed quia nimis mul-
ta, & *Solanus* potissima jam dixit, non infero. *J. F. R.*

2. *Προσφέρειν σοι δῶρον*] *Προσφέρειν σοι δῶρον.* *Th. M.*
Προσφέρειν σοι δῶρον] Libros etiam diebus natal. aliaque
occasione donari solitos, ex *Lucian.* *Cronos.* *Isocr.* ad
Demon. observat *Cl. Majus*. *J. F. R.*

3. *Ὅτι ἴδων*] Sic *Alciph.* III. Ep. 10. *Theophr.* char.
c. 3. & 16. Et Latini: *Somnium videre.* *J. H. Majus*.

4. *Ἐτίβιστο τὰ δούτιρα*] Nominalibus filii tui se-
cundo geniti. *F. G.* Vid. *Elfn.* ad *Evang. S. Luc.* I. 62.
J. F. R.

5. *Συμβάλλειν*] *Divinando adsequi.* De qua signif. leg.
Cl. Jac. Elfn. ad *Evang. Luc.* 2. 19. qui nec praefec-
tum Auctoris locum indicium praetermisit. *J. H. Maj.*

6. *Ὁ δὲ*] *Homer.* II. A. 63. — καὶ γὰρ τ' ὄναρ ἐν
Διὶ ἐστίν. Et ex illo *Plin.* I. Ep. 18. *Synes.* initio *Lib.*
de *Insomniis*. *J. H. Majus*.

12. *Πᾶσι*] Utique scriptum hoc circa *M. Aurelii*
extrema necesse est. Vid. not. ad *Ἀλξ.* c. 56. *M. du S.*

17. *Ἀπὸ τῆ τέχνης*] Scil. *litterarum*, ut recte appin-
Tom. III.

xit *Ant. Aemilius* Aqueus in nott. *Mss.* & res clamat
ipsa. *J. H. Majus*.

20. *Ἐν ὑγιαν. τῇ ψυχῇ*] *Juvén.* X. 356. *Orandum
est, ut sit mens sana in corpore sano.* *M. du S.*

24. *Αὐτὸν*] Ita dedi pro vulgato αὐτὸν, quod ut sac-
pissime feci, ita ne monerem quidem; nisi *Cl. Majus*
id animadverti iussisset, qui de αὐτὸν pro ἑαυτὸν sua-
der videndum *Enstath.* ad II. E. p. 522. Ed. *Roman.*
& *Cl. Hemsterhuis* ad *Dial. Luciani* p. 23. ubi indicat,
nihil hoc leviculo errore in *Luciano* aliisque frequen-
tius. *J. F. R.*

Ibid. *Ἐπιμήκιστον*] *Cl. Majus* in *Dissert.* super hoc
Dial. duplici nomine reprehendit *Stephanum*, quod
ἐπὶ μήκιστον rectius discretim scribi, & χρόνον intelli-
gi conjiciat. Ego, et si *μήκιστον* adverbii vice fungi,
Majo concedam, immeritam tamen alteram censuram
existimo. Nam licet & alia sic juncta invenias, ut
ἐπιθυμότερον & similia; eadem tamen in *Edd.* vetustissi-
mis disjuncta reperias, ut jam notavimus in variantt.
lectt. & in *ἐκποδῶν*, quod & ἐκ ποδῶν scribitur, non
semel vidimus. Talia connectuntur, separantur, pro
arbitrio describentis, & de his litigare non majoris
est momenti, quam si ambigas *primquam*, *antequam*,
quomodo, & sexcenta similia. junctim an separatim sint
exaranda. Quod vero *Majus* pro argumento assumat,
etiam *Amstelodamensis* edit. *ἐπιμήκιστον* jungere, id ni-
hil omnino ad rem facit, ex hac enim omnium vitio-
sissima & novissima, de veteri orthographia nihil recte
concluditur. Nobis placeret analogiam sequi, &
Fl. lectionem servare, nisi jam alibi *ἐπιμήκιστον* edi-
passi simus. Vid. *Gymn.* c. 26. pr. & recte notantem
Hemsterh. ad *Dial. Mort.* VI. 5. quo vetustiores sint
membranae, eo magis talia separare; sed nihil referre,
utrovis more scribas. Ita & ἐπιμήκιστον & ἐπὶ μάλιστα
D d pro-

Νέστορα μὲν ἔν τ' σοφώτατον τ' Ἀχαιῶν 30.
 ὅππ' τρεῖς ᾤδαται γενεὰς Ὅμηρος λέγει,
 ὃν συνίστησιν ἡμῖν γεγυμνασμένον ἄριστα καὶ
 ψυχῇ καὶ σώματι. καὶ Τειρεσίαν δὲ τ' μάντιν
 ἢ τραγῳδίᾳ μέχρις ἐξ γενεῶν ᾤδαται
 λέγει. πῶθ' ἂν εἴη ἄνδρα θεοῖς ἀνακεί-
 μενον, ^a καὶ καθαρωτέρᾳ ἀφ' αὐτῆς χρώμενον
 τ' Τειρεσίαν, ^b ὅππ' μήκιστον βίῳ.

Καὶ γένη δὲ ὅλα μακρόβια ἱστορεῖται ἀφ'
 τ' δαίταν, ὥσπερ Αἰγυπτίων οἱ καλέμενοι
 ἱερογραμματεῖς, Ἀσυρίων δὲ καὶ Ἀράβων οἱ 40
 ἐξηγηταὶ τ' μύθων. Ἰνδῶν δὲ, οἱ καλέμενοι
 Βραχυῆες, ἄνδρες ἀκριβῶς φιλοσοφία ὀ-
 λάζοντες. καὶ οἱ καλέμενοι δὲ μάγοι, γέν-
 ῃ τῷτο μαντικόν, καὶ θεοῖς ἀνακείμενον, ᾤ-
 τε Πέρσαις, καὶ Πάρθοις, καὶ Βάκτροις, καὶ 45
 Χωρασμίσις, καὶ Ἀρείοις, καὶ Σάκαις, καὶ Μη-
 δοῖς, καὶ ᾤδα πολλοῖς ἄλλοις βαρβάροις
 ἐρρωμένοι τέ εἰσι, καὶ πολυχρόνιοι, ἀφ' τὸ
 μαγεύειν ἀφ' αὐτῶν καὶ αὐτοὶ ἀκριβέστερον.

3. Itaque Nestorem, Achivorum sapien-
 tissimum, ad tria saecula extendisse *aetatem*,
 Homerus narrat, quem proponit nobis cor-
 pore pariter atque animo exercitatum opti-
 me: Tiresiam vero vatem ad sex usque sae-
 cula produxisse *vitam* ait Tragoedia. Pro-
 babile autem fuerit, virum Diis dicatum,
 & puriore usum victu, Tiresiam, vixisse
 longissime.

4. Commemorantur autem genera quo-
 que hominum integra longaeva propter vi-
 tus rationem fuisse, ut Aegyptiorum; qui
 sacri scribae vocantur; Assyriorum autem
 & Arabum, qui interpretes fabularum; In-
 dorumque, qui vocantur Brachmanes, vi-
 ri in solidum vacantes philosophiae; & qui
 dicuntur magi, genus hominum fatidicum
 & dicatum Diis, apud Persas, & Parthos,
 & Bactros, Choramiosque, & Arios, at-
 que Sacas, & Medos, Barbaros denique
 multos alios, valentes sunt ac longaevi, cum
 ob magiae exercitium exquisitiore vivendi
 ratione ipsi quoque utantur.

5. Jam

^a Καὶ] Omittit Fl. & punctum post ἀνακείμενον ponit. ^b Ἐπὶ μήκιστον] Fl. & B1. discescunt.

promiscue invenimus, aliaque de quibus in praefatio-
 ne forsitan monebimus.

31. Ὅμηρος λέγει] Il. A. 250. M. du S. Addit Od.
 F. 245. Majus, & Martial. VIII. 6. Gell. XIX. 7. Ovid.
 Met. XII.

34. Ἐξ γενεῶν] V. Spanh. ad Callim. p. 638. M. du S.
 Ἐξ γενεῶν] Sex, septem, immo novem durasse ae-
 tates Tiresiam, fabulae volunt. Lege Phleg. Trallian.
 c. 4. Is. Tzet. ad Lycophr. p. 76. Barnes. ad Eurip.
 Bacch. 175. Barth. ad Stat. Theb. IV. p. 1066. De va-
 ria notione vocabuli γενεῶν vid. J. Alb. Fabric. Bibl.
 Gr. I. c. 30. §. 15. Schmid. ad Matth. XI. 16. Enstath.
 Il. A. p. 97. & Censorin. c. 5.

35. Θεοῖς ἀνακείμενον] Verte: religiosum, Diis devo-
 tum, auctoritate Pollucis I. f. 20. Unde simul con-
 stat, quare statim Noster de magis scribat: γένος —
 θεοῖς ἀνακείμενον.

40. Ἱερογραμματεῖς] Vid. Cl. H. Steph. ad Diod. Sic.
 I. c. 16. No. 26. Et Consultiss. Trotz Dissert. de scri-
 bis, Huxoni de prim. scrib. orig. adnexim. Multa quo-
 que Cl. Majus in dissert. saepe dicta hic adiit ex J.
 Gul. Steinheilii nott. Mis. ad Iseliod. II. 28. p. 109. Ma-
 gicasque in horum libris disciplinas traditas fuisse,
 item de arte coniectandi atque amuletis. Sed nimis
 quam ut inferantur.

Ibid. Ἀσσυρ. & Ἀρ. οἱ ἐξηγηταὶ τ' μύθων] Hi enim
 aeque ac Chananæi & Idumæi, fabulatores nuncu-

pantur, quod parabolice solerent disputare, ut ex
 Theodoro in Baruchi c. 3. notat Bern. Aldrete in An-
 tignedades de España &c. qui h. l. Luciani proferens
 ἐξηγητὰς doctores, commentatores, glossularios exponit;
 qua ratione opus haud est receptam sollicitare lectio-
 nem, & pro μύθων substituere μυστηρίων, cum J. Cle-
 rico comment. ad Genes V. 27. p. 46. in primis cum
 constet, ipsa rerum & naturalium & sacrarum myste-
 ria fabulis cooperta fuisse ap. Orientales. J. H. Majus.

42. Βραχυῆες] Centum annos vivere modicum eos
 putasse, ex Ambros. p. 59. Centum quinquaginta ordi-
 narium, ex Palladio de Gentib. Ind. & Brachmanib.
 p. 3. probat Cl. J. H. Majus.

43. Μάγοι] Magorum Aegypti longaeavorum me-
 minit Isocr. Bulir. p. 534. & Phoeniciae in Olympiodo-
 ri vita Platonis p. 587. Adde Plin. hist. nat. XXV. 2.
 Haec ex Majo, cetera omitto.

50. Ἐθνη ὅλα μακρόβ.] Sic Homeritæ μακρόβιοι dicti
 ap. Phot. cod. 64. p. 38. Hyperborei, teste Plinio IV.
 12. Numidae, fide Appian. p. 64. Arcadium Reges.
 vid. Censor. c. 5. Serv. ad Aen. VIII. Britanni senium
 anno CXX. inchoantes, Plut. de placit. philos. V. 30.
 Cynæi, Steph. Byz. in Κύπρ., alique ap. Gursler.
 origg. mundi I. c. 20. S. 7. Esseni olim inter Judaeos,
 quos ob frugalem vitam centesimum ut plurimum an-
 num excessisse scribit Josephus de bello Jud. L. 2. p.
 729. Ed. Gr. Bas. fuitque illis potus ὕδωρ παρματιστόν,

5. Jam vero gentes etiam totae diutissime vivunt, ut Seres referunt ad trecentos usque annos vitam proferre, cujus longae senectutis causam alii aëri, terrae alii imputant, alii vero etiam rationi victus; aquam enim bibere universam gentem, ajunt. Athotes etiam ad triginta & centum annos vivere literis proditum est; & Chaldaeos supra centum annos fertur vivere, hos etiam pane hordeaceo uti, acuti visus remedio: quibus nempe dicant ob talem victum reliquos etiam sensus supra reliquos homines vigere.

6. Sed haec de longaevis & generibus hominum & gentibus, quos longissimo durare tempore ajunt, partim propter terram & aërem, partim propter rationem victus, partim propter utrumque. Aequum autem est, ut facilem tibi spem injiciam, narrando, in omni solo, in aëre omni, lon-

ἤδη δὲ καὶ ἔθνη ὅλα μακροβιώτατα, ὥσπερ Σήρας μὲν ἱστοροῦσι μέχρι τριακοσίων ἔτη. οἱ μὲν τῷ αἵερι, οἱ δὲ τῇ γῇ τὰ αἰτίαν τῆ μακρῆς γήραος προσθίνετες, οἱ δὲ καὶ τῇ ἀφαιτίᾳ. ὑδροποτεῖν γὰρ φασι τὸ ἐθνὸν τὸ σὺμπαν. καὶ Ἀθώτας δὲ μέχρι τριάκοντα καὶ ἑκατὸν ἔτη βίβιν ἱστορεῖν, καὶ τῆς Χαλδαίης ὑπὲρ τὰ ἑκατὸν ἔτη βίβιν λόγον. τέτθες μὲν καὶ κριθῶν ἄρτω χρωμένους, ὡς ὀξυδερκίας τῆτο φάρμακον· οἷς γε Φασὶ ἀφ' ἧς τοιαύτῳ δίαίταν, καὶ τὰς ἄλλας αἰσθήσεις ὑπὲρ τῆς ἄλλης ἀνθρώπων ἑρρωμένους εἶναι.

Ἀλλὰ ταῦτα μὲν περὶ τῆ μακροβίων γενῶν, καὶ τῶν ἐθνῶν, ἃ τινὰ Φασιν ὡς ὅτι σπλεῖστον ἀφ' ἡγίγνεα χρόνον. οἱ μὲν ἀφ' ἧς γῆν, καὶ τῷ αἵερα, οἱ δὲ ἀφ' ἧς δίαίταν, οἱ δὲ καὶ δι' ἀμφῶν. ἐγὼ δ' ἂν σοι δικαίως τὴν ἐλπίδα ῥαδίως ὠφθαλμοῖσι, ἱστορήσας ὅτι καὶ χεῖρα πᾶσαν τὴν γῆν, καὶ χεῖρα πάντα αἶερα, μακρόβιοι

c. ἐθνῶν] Sic Fl. &c. praeter J. quae γῆ cum Graev. Γῆν etiam marg. AIW.

secundum Philonem Judaeum de vit. contempl. p. 894. quod mox Noster de Seribus etiam refert. Excerpti ex Dissert. Cl. Maji, nonnulla omittens. J. F. R.

51. Σήρας] De his dicenda praeripuit G. H. Ursinus Dissert. miscellaneis paternis adnexa, p. 360. seqq. J. H. Majus.

Ibid. Τριακοσίων] Geographus Graecus incertus in Antiq. orb. descript. ita de Seribus p. 4. θησκουσι δὲ πᾶσι τοῖς ἑκατὸν ἔτη & ὀκτὼ, καὶ ἑκατὸν εἰκοσι ἔτην.

J. H. Majus.

52. Οἱ μὲν τῷ αἵερι &c.] Vid. Amm. Marcel. L. XVI. & XXVII. Addatur Hippocratis Liber de aëre, aquis & locis, & H. Meibomii epist. de Longaevis ad Sereniff. ducem Augustum Brunsvic. J. H. Majus.

54. Ὑδροποτεῖν γὰρ φασι τὸ ἐθνὸν] Mf. γένος ut paulo ante γῆν ὅλα μακροβία. totae gentes. Sic apud Latinos genus frequenter pro populo. Velox genus apud Florum de Gallis, & alibi, quin & interdum accipitur pro genere humano, ut docti viri ad Senecam Tragicum notarunt. J. G. G.

Ὑδροποτεῖν] Theae usum huic genti hodieque familiarem respexisse videtur; quamvis non invitus concesserim, hac voce vulgo abstinentiam a vino tantum designari. M. du S.

55. Καὶ Ἀθώτας] Plin. VII. 2. eos qui in Atho monte habitant, centenis quadragenis vivere, testis est. Mirum, si Noster hic in mendo non jacet, ac pro

Ἀθώτας, legendum Ἀθώας. Ita enim Steph. Byzant. in Ἀθώας. τὸ τοπικὸν Ἀθώας, χωρὶς τῆς ἰ, καὶ Ἀθώας τοὺς ἰοικούντας. J. H. Majus. Cetera omittere cogor. J. F. R.

57. Χαλδαίης] Ecce, quam accurate magos a Chaldaeis sejungat, quod & Strabo XVI. p. 723. & Curt. V. 1. fecere; illi enim sacris operabantur, aruspicum fratres ideo ab Arnobio L. IV. p. 134. dicti: hi astrologiae vacabant. V. Th. Gale ad Jambl. de myst. p. 287. & Cleric. indice ad Stanl. Hist. Philos. Orient. voce Magnus. J. H. Majus.

59. Ὀξυδερκίας — φάρμακον] Vir insignis J. Clericus art. crit. part. 2. f. 1. c. 12. §. 9. ambiguum hanc ait constructionem, quia significat medicamentum, quo perspicaciores fiant, non quo dematur perspicacia; recte quidem, sed mens Nostri ex seqq. satis perspicitur, & eod. modo Diod. Sic. ἀθανασίας φάρμακον nominat L. I. c. 25. J. H. Maj. Omitto quae addidit de medio voc. φάρμακον significatu, satis noto; sed ad constructionem reciprocā nihil faciente, quae in genitivo potius latet, de cujus constructione ambigua satis egi in libello de Ambig. ut: caedes, vulnus illius, in utramque partem, &c. Adde hic potius Diod. Sic. 3. c. 3. f. καὶ τῆς Αἰγυπτίων ἀποικίας, quod & ibi plane opposito more, quam alias exponendum, nempe coloniae in Aegyptum deductae. J. F. R.

βιοι γεγονάσιν ἄνδρες, οἱ γυμνασίοις τοῖς 70 gaevos fuisse viros, exercitationibus conve-
^a καθήκονσι, καὶ ἀφαιτῇ τῇ ὀπιτηδειοτάτῃ nientibus, & aptissima ad sanitatem victus
 πρὸς ὑγίειαν χρόνιοι. ratione usos.

Διείρεσιν δὲ τὰ λόγῳ ποιήσομαι ἢ 7. Distribuum vero orationem primo pro
 πρῶτῳ κατὰ γε τὰ ὀπιτηδευμάλα ἢ vitae generibus virorum, & initio quidem
 ἀνδρῶν καὶ πρῶτον γέ σοι τῆς βασιλικῆς καὶ 7 regii fastigii viros, aut exercituum duces,
^b στρατηγικῆς ἀνδρας ἱστορήσω, ὧν ἓνα ^c καὶ commemorabo (quorum uno etiam pia ma-
 εὐσεβεστάτῃ μεγάλῃ θειοτάτῃ αὐτοκράτο- gni augustique Imperatoris nostri Fortuna
 ρος τύχῃ εἰς τὴν τελευτάτῃ ἀγαθῶσα in supremum ordinem evecto, maximum
 τάξιν, εὐηργέτηκε τὰ μέγιστα ἢ οἰκονομῆν beneficium suo terrarum orbi tribuit). Sic
 ἢ αὐτῷ· ἔτω γὰρ ἀν' ἀπιδῶν καὶ σὺ, ἢ μα-8 oenim respiciens tu quoque ad longaeavorum
 κροβίων ἀνδρῶν πρὸς τὸ ὅμοιον τ' ἔξωας καὶ τ' similes habitus ac fortunas, senectutem sa-
 τύχης, ἐτοιμότερον ἐλπίσεως γῆρας ὑγίει- nam longamque speraveris facilius; simul-
 νόν, καὶ μακρόν, καὶ ἅμα ζηλώσας, ἐργά- que aemulatus eos, longissimam pariter at-
 σαιο σεαυτῷ τῇ ἀφαιτῇ μέγιστόν τε ἅμα que saluberrimam tibi vitam eadem servatus
 καὶ ὑγιεινότατον βίον. 8 victus ratione paraveris.

Πομπίλιος Νουμάς ὁ εὐδαιμονέστατος 8. Pompilius Numa felicissimus Roma-
 ἢ Ῥωμαίων βασιλέων, καὶ μάλιστα πρὸς ἢ norum regum, & maxime circa Deorum
 Θεραπείαν ἢ Θεῶν ἀρχοληθεὶς, ὑπὲρ οὐδού- cultum occupatus, supra octoginta annos
 vi-

^a Καθῆκονσι] Προσέχουσι marg. At. ^b Στρατηγικῶν] Στρατιωτικῶν Marci. Nil mut. Edd. ^c Καὶ] Ἡ Marc.
 καὶ poetica polito. Non addicunt libri.

73. Τὴν πρῶτῃ] Aemil. in nott. Mss. τὴν πρῶτῃ hic
 adverbii more accipiendum recte docet &c. J. H. Maj.

75. Τοὺς βασιλικοὺς καὶ στρατηγικοὺς ἀνδρας] Τοὺς βασι-
 λικοὺς καὶ στρατιωτικοὺς ἀνδ. Th. M.

Ibid. Βασιλικῶν] Eos Noster innuit, qui aut regio
 sanguine orti, aut regiam dignitatem adepti fuer. *Sic de Salt.* c. 64. βασιλικὸς τις ἄνθρωπος. Vid. *Raphel.*
ex Polyb. ad *Joan.* IV. 46. & *Periz.* ad *Asian.* II. 20.
 p. 100. J. H. Maj. Adde notam L. Bas ad *Salt.* l. d.
 J. F. R.

76. Ὡς ἓνα καὶ εὐσεβεστάτῃ] Ὡς ἓνα ἢ εὐσεβεστάτῃ καὶ
 πρῶτῃ. Th. M.

Ὡς ἓνα] Vixit M. Aurelius, de quo haud dubie hic
 fermo est, annos LIX. cum haec scriberet Lucianus,
 annum agebat circiter. . . M. du S.

Ὡς ἓνα] Quis ille unus? Neglectum hoc a commen-
 tatoribus. Forte Avidius Cassius erit strenuus sub M.
 Antonino Philotopho belli dux. Vel potius Claudius
 Pompejanus gener M. Antonini, qui πρῶτος voca-
 tur ab Herodiano L. 6. addente, ejus dicta ipsum
 Commodum reveritum fuisse. Et haec vivente ac
 florente adhuc illo uno scripta sunt, quem divellit ab
 Imperatore Noster, ejusque favore ad supremam di-
 gnitatem evectum fuisse scribit. (Cetera quae Majus
 ex Steinheilo suo inseruit, addere non licet.) J. H. Maj.

Ibid. Καὶ εὐσεβεστάτῃ] Mallem cum Marci. ἢ εὐσε-
 βεστάτῃ καὶ εὐσεβεστάτῃ τύχῃ, benignissimam fortunam,
 quia εὐσεβὴς quandoque benignum, clementem, deno-

tat. v. G. Super. append. ad *Hom.* apotheosin p. 286.
 f. Nisi potius legend. ὧν ἓνα καὶ εὐσεβεστάτῃ καὶ μεγάλῃ.
 Porro αὐτοκράτορος τύχη est periphrasis pro *imperator*
fortunatissimus. Vid. *Vechn.* *Hellenol.* L. 2. c. 8.
Sciopp. ad *carm. Priap.* p. 39. *Phil. Carolum* ad *Gell.* p.
 355. *Muretum* var. lectt. III. 4. J. H. Maj. Sed quid si
 solo καὶ transposito sanetur locus? J. F. R.

77. Εὐσεβεστάτῃ μεγάλῃ] Potest fieri ut hoc no-
 men speciatim ad Antoninum Pium respiciat. Nihil
 tamen prohibet, quin hic periphrasin esse dicamus
 tralatitii tituli, Pius, Felix, Augustus. Nam cum
 μεγάλη τύχη ei tribuitur, potest quidem locum habe-
 re illa itidem usitata ratio, qua Fortunam Imperato-
 ris pro ipso Imperatore poni constat; sed neque est,
 quod impediatur, quin ad illam Felicis appellationem re-
 feratur. Θιότατον, de vivo acceptum, respondere
 Augusto, non est dubitandum. Nempe non versa-
 mur hic in Plutarcho aliquo aut Dione, qui Roma-
 narum rerum, quas accurate norunt, servant etiam
 certa nomina: sed in Sophista, quem alias quoque
 multum sibi indulgere in his novimus, qui ἀρμολογῶν
 dicat Praefidem provinciae, qui νεμπριάν μεγάλην Ka-
 lendas Januarias &c. Verbo, qui non Graecis com-
 mendare Romana, sed Romanis Graeca studeat.
 J. M. G.

81. Ἐξωας] *Habitus corporis* hic videtur notari, di-
 cit Aemil. in nott. Mss. nec repugnans. J. H. Majus.

86. Οὐδαιμονέστατος] Nullum enim bellum gessit,
 ουδ.

vixisse memoratur. Servius Tullius, rex & ipse Romanorum supra octoginta itidem vixisse refertur. Tarquinius vero ultimus Romanorum rex, exul. Cum is ageret, ultra nonagesimum annum firmissima valitudine dicitur pervenisse.

9. Hi Romanorum reges, quibus adjungam reliquos etiam reges longam senectutem adeptos, & unius cujusque studia. In fine autem Romanos adscribam reliquos, qui ad longissimam senectutem pervenire, additis etiam, qui in reliqua Italia diutissime vixerunt. Digna enim literis ratio refutandi eos, qui istum aërem criminantur, historia. Quo meliorem nos quoque spem habemus, rata futura vota nostra, ut in longissimamque & pinguem senectutem per-

κοῖνα ἔτη βεβιωχέναι ἰστορεῖται. Σέρβιος δὲ Ῥωμαίων καὶ ἑπταβασίλευς, ὑπὲρ τὰ ὀγδοήκοντα ἔτη καὶ αὐτὸς βιώσας ἰστορεῖται. Ταρκύνιος δὲ ὁ τελευταῖος Ῥωμαίων βασιλεὺς, φυγαδευθεὶς, καὶ ὅτι Κύμης ἀφικόμενος, ὑπὲρ τὰ ἐκατὸν ἔτη 95 λέγει τερρότατα βιώσαι.

Οὗτοι μὲν ἦν Ῥωμαίων βασιλεῖς, οἷς συνάψω καὶ τὰς λοιπὰς βασιλείας, τὰς εἰς μακρὸν γῆρας ἀφικόμενας, καὶ τὰ ἑπταδύμια ἐκάστη. ὅτι τέλει δὲ σοὶ καὶ τὰς λοιπὰς Ῥωμαίων, τὰς εἰς μήκιστον γῆρας ἀφικόμενας προσαναγράψω, προοδεύσας ἅμα καὶ τὰς ἑπτὰ λοιπὴν Ἰταλίαν ὅτι πλεῖστον βιώσαντας. ἀξιόλογον γὰρ ἔλεγχον ἡ ἱστορία τῇ ἀναβάλλειν περὶ μακρόν τε ἐνταῦθα αἶρα, ὥστε καὶ ἡμᾶς χρηστέρας ἔχειν τὰς ἐλπίδας, τελείας ἡμῖν τὰς εὐχὰς ἔσεσθαι πρὸς τὸ εἰς μήκιστον τε καὶ λιπαρόν, τὸ πά-

σας

d' Αφικόμενος] Καὶ μετ' αὐτοὺς inserit Fl.

91. Αὐτὸς βιώσας ἰστορεῖται] Ἀπὸ τῆς βιώσαι. Participium pro infinitivo. G.

contentus domi res suas agere, & sacra in ordinem cogere. J. H. Majus.

88. Ὀγδοήκοντα] Consentit Plutarch. in vita ejus p. 74. Tres & quadraginta annos regnasse, vult Livius l. 21. ac Eutrop. l. 2. Quadraginta vero & unum, Paulus Diac. l. pag. 42. & Cassiod. in Chronico, p. 1322. J. H. Majus.

89. Σήβας δὲ Τούλλιος] Collige annos vitae ex imperii. Dion. Halic. IV. p. 242. quadraginta annis circumscribit magistratum ejus. Liv. l. 48. adjicit quatuor annos cum Eutr. l. 6. & Sext. Rufo Breviar. p. 3. Ex quibus emendandi Paulus Aquilegiensis diaconus l. I. p. 44. Et Cassiod. l. d. annos 33. tantum tribuentes. J. H. Majus.

94. Ἐναήκοντα] Consentit Dion. Halic. VI. p. 358. J. H. Majus.

98. Καὶ τὰ ἑπτὰ. ix.] Excidit hic pars magna sententiae. Fl. quidem habet aliquid; scilicet καὶ μετ' αὐτοὺς, sed nondum sic expletur lacuna. M. du S.

5. Τὸν ἐνταῦθα αἶρα] Hinc colligere licet, scriptum hoc Romae. M. du S.

Ibid. Ἐνταῦθα αἶρα] De Romani coeli qualitatibus scripserunt Jo. Baptista Donus, Marcellus, Cognatus, Alex. Petronius, & nostra memoria Jo. Maria Lancisus in ampla Dissert. edita Rom. 1711. qua salubritatem aëris istius adstruit. J. H. Majus.

7. Τελείας — εὐχὰς] Curavimus excudi τελείας, ait Majus. Ego nondum. Vid. ἀναγκαῖα τροφῆς, item κυνικαῖοι σῦνδοι, & similia defensa T. 2. Apor. c. 27. J. F. R.

8. Πρὸς τὸ εἰς μήκιστον τε, καὶ λιπαρόν τὸ πάσης γῆς, καὶ θαλάσσης διαπότῃ, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ ἰαυτοῦ οἰκονομῇ βασιλευσύναι ἤδη, καὶ γρηγοῖα] Sic distinxit Benedictus, addita ineptissima vertione, longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, jamque in suo solo regnantem & senescentem assequuti. Quid enim? an Lucianus, tersus ille & liquidus, dicit senectutem dominantem terra marique? Porro cur jam in suo solo regnat? an etiam ante regnavit in alieno? Nihil melius prior Obsopceus & longissimam ac plenissimam tota terra marique dominantem senectutem, jamque in suis locis regnantem & senescentem consequamur. Fatue de se vel assequutis vel consequentibus loquuntur uterque. Verte, ut clare sonant verba, & ratio inculcat: quo ad longissimam ac plenam senectutem veniat terra universa ac maris dominus, orbi suo imperans nunc jam senex. Hoc enim intelligit votum, ut princeps, qui jam erat senex, maturam quoque adepturus esset senectutem. J. G.

Ibid. Λιπαρόν, &c.] Ita hunc locum per incisiva divisi-
simus (uti & ego jam feci) qui sine sensu vertebatur: vidit aliquid Jac. Gronov. in totam vero textus dispositio-

σης γῆς καὶ θαλάσσης δεσπότῳ, γῆρας ἀφικέσθαι, τῇ αὐτῇ οἰκισμένη βασιλεύουσα ἰονοῦς, qui jam senex suum terrarum orbem ἦδη, καὶ γέροντα.

Ἀργανθώνιος μὲν ἔν τῃ Ταρτησίων βασιλεὺς, πενήτην καὶ ἑκατὸν ἔτη βιώσαι λέγεται, ὡς Ἡρόδοτος ὁ λογοποιός, καὶ ὁ μελοποιός Ἀνακρέων, ἀλλὰ τὸτο μὲν μὴ-Ισοκράτης δοκεῖ. Ἀγαθοκλῆς δὲ ὁ Σικελίας τύραννος, ἔτη ἑννηκοντὰ πέντε τελευτᾷ, καθάπερ Δημοχάρης καὶ Τίμαιος ἰσορῶσιν. Ἱέρων δὲ ὁ Συρακυσίων τύραννος, δύο καὶ ἑννηκοντὰ ἔτη γενόμενος, ἔτελεύτα νο-2 οτύραννος, duo & nonaginta annos natus morbo finiit vitam, cum septuaginta annos regnasset, ut Calatianus Demetrius & alii perhibent. Anteus Scytharum rex, pugnavit.

^a Ταρτησίων] Ταρτησίων Edd. priores. ^b Καλατιανός] Ex emendat. Soian. & Gujeti. Καλλιστιανός Edd. priores. ^c Ἀντίας] Ἀτίας f. sola, & marg. At. quod verum credo.

sitionem non penetravit, vidit quoque *Æmil.* in Mf. monens: refer ad ἐλπίδας vel εὐχάς. πρὸς τὸ ἀφικέσθαι τὸ δεσπότῳ εἰς μόνους. Ceterum phralis λιπαρὸν γῆρας Homericæ est, quam illustrat *Eustath.* ad *Odyss.* A. p. 1676.

9. Δεσπότῳ] *M. Aurelium* jam senem, paucos ante mortem annos, cum ad sexagesimum vix pervenisse tradatur.

10. Ἐαυτῇ οἰκισμένη] Roman. denotat orbem, qui sic passim vocatur ab Historicis, *Polyb.* VI. 48. *Zojim.* II. 7. *Herodian.* V. 2. ab Oratoribus, *Libanio* Or. fun. in *Julian.* p. 290. & 366. *Athenag.* in Legatione pro Christianis sub init. ac p. 14. Adde *Commentt.* ad *S. Lucæ* II. 1. Noster paullo ante: τὴν αὐτοκράτορος οἰκισμένην. Imperatorem vero innuit *M. Ant.* *Philos.* sub cuius imperio extremo scriptisse videtur hunc tractatum, eoque γέροντα eum adpellat &c. *f. H. Majus.*

12. Ἀργανθώνιος] *Herod.* I. p. 42. *M. du S.* *Ibid* Ταρτησίων] Ita ex *Herodoto* emendandum fuit, pro Ταρτησίων, quod in omnibus Impressis reperio.

M. du S. Ταρτησίων] Sic scribendum etiam probavit *Cl. Majus.* Ex *Plin.* III. 1. Ex *Steph. Byz.* *Arrian.* *Strab.* & *Appian.* *Al.* cui addit de ipsa Tartessus fusæ differentem *Aldrete*, L. III. c. 12. *Del Origen*, y principio de la lengua Castellana.

13. Πεντήκοντα] Atqui *Herodotus*, quem auctorem adducit, CXX. tantum annos in Impressis hodiernis ait vixisse. *Anacreon* vero in fragm. CL. ei annos tribuit; *Val. Maxim.* VIII. 14. Octoginta annis patriam rexisse ait, cum ad imperium sexaginta annos natus accessisset. Cujus rei certos esse auctores ait. *Asinium* tamen *Pollionem* affert, qui eum CXXX. tantum annos impievisse commemorat.

M. du S.

veniat terræ. totius atque maris domi-
onus, qui jam senex suum terrarum orbem
regit.

10. Arganthonius ergo Tartessiorum rex quinquaginta & centum annos vixisse dicitur, ut volunt *Herodotus* historicus, & *Isocrates* *Anacreon*. Verum ista quibusdam videtur fabula. *Agathocles* autem *Siciliæ* tyrannus cum esset annorum quinque & nonaginta, mortuus est, sicut *Demochares* ac *Timæus* tradunt. *Hiero* *Syracusanorum* tyrannus, duo & nonaginta annos natus morbo finiit vitam, cum septuaginta annos regnasset, ut *Calatianus* *Demetrius* & alii perhibent. *Anteus* *Scytharum* rex, pugnavit.

14. Ὡς Ἡρόδοτος] Sed qui CXX. annis vitam *Arganthonii* metitur, L. I. S. 163. ex quo *Cic.* de *Senect.* & *Valer. Max.* VIII. eundem annor. numerum 120. repetunt.

15. Ἀνακρέων] Testes adducit non exempla, ne erres; quippe qui hic de regibus agat, non historicis aut poetis. De *Herodoti* loco jam dictum est. Extat *Anacreontis* fragmentum *Ed. Steph.* p. 77. B. C. ubi CL. numerus reperitur.

M. du S. Ἀνακρέων] *Od.* 68. Adde *Strab.* & *Plin.* qui eundem annor. numerum teneant. *Asin. Pollio* centum & triginta annos ei tribuit. *Benner.* Plura *Majus* ex *Phleg. Trall.* c. 4. additque: ipsum *Arganthonii* nomen habere quid omnis alludens ad *ἡνὶ γῆν*, quod sonat πολυχρόνιον, ex *Sam. Boch.* *Geogr. Sacra.* part. 2. L. I. c. 34. Adscriptit *Benner.* Trecentos ei assignat *Sil. Ital.* 3. 396. *Vinetus* malit ter quinos, ut ita *Silio* cum *Anacreonte* conveniat.

f. F. R. 16. Ἀγαθοκλῆς] Senem vocat *Jussin.* 23. 2. *Ael.* V. H. XI. 4. Non nisi 72. annos vixisse contendit *Diod. Sic.* in eclogis lib. XXI.

f. H. Majus. 18. Δημοχάρης] Vid. *Voss.* de *Hist. Gr.* I. 11. p. 68. *Periz.* ad *Aelian.* III. 7. *Meurs.* *Biblioth.* Att. T. X. *Thesaur.* Ant. Gr. *Gronov.* col. 1479.

f. H. Majus. *Ibid.* Τίμαιος] Meminit Noster iterum infra, & *Schol.* ad *Atin.* ac *Polyb.* XV. 33. p. 1003. *Tauromeni* in *Sicilia* natus, scripsit *Athenis*, *Plur.* de exilio. p. 605. Vid. omnino *Diod. Sic.* princ. L. V. Sed quid iu eo laudandum, quid reprehendendum, vid. *Longin.* de *sublim.* S. IV. Confule & *Voss.* & *Meurs.* ad *Hesych.* *Milesc.* p. 203. — 4.

f. H. Majus. 19. Ἱέρων] Nonagesimo obiisse anno testatur *Liv.* XXIV. 4. & *Val. Max.* VIII. 13.

f. H. Majus. 22. Δημήτριος — Καλλιανός] Mendum est in nomi-

contra Philippum circa Istrum flumen cecidit, supra nonaginta annos natus. Bar-
dyllis rex Illyriorum ex equo dicitur pug-
nasse in bello contra Philippum, annos
natus nonaginta. Teres Odrysarum rex,
ut refert Theopompus, duorum & nona-
ginta annorum *omni* esset, obiit.

11. Antigonus Philippi F. Cocles, rex
Macedonum, in Phrygia pugnans cum Se-
leuco & Lyfimacho, vulneribus multis
confectus cecidit; annorum cum esset unius
& octoginta, ut narrat, qui expeditionis
illius socius fuit, Hieronymus. Etiam Ly-

μαχόμενον πρὸς Φίλιππον *ἔτι* Ἰστρον
ποταμὸν, ἔπεσεν ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη
γεγονώς. *ἃ* Βάρδυλις δὲ ὁ Ἰλλυριῶν βασι-
λεὺς, ἀφ' ἵππου λέγει μάχεσθαι ἐν τῷ
πρὸς Φίλιππον πολέμῳ, εἰς ἐνενήκοντα τε-
λῶν ἔτη. Τήρης δὲ ὁ Ὀδρυσῶν βασιλεὺς,
30 κατὰ Φησι Θεόπομπον, δύο καὶ ἐνενήκοντα
ἔτη ἔτελεύτησεν.

Ἀντίγονον δὲ ὁ Φίλιππος ὁ μονόφθαλ-
μος, βασιλεύων Μακεδόνων, *ἔτι* Φρυγίαν
μαχόμενον Σελεύκῳ καὶ Λυσιμάχῳ, τραύ-
μασι πολλοῖς *ἔτι* πεσὼν, ἔτελεύτησεν
ἔτη ἑνὸς καὶ ὀγδοήκοντα, ὥσπερ ὁ συστρα-
τεύμενος αὐτῷ Ἰερώνυμος ἰστορεῖ. καὶ Λυ-
σί-

ἃ Βάρδυλις] Sic omnes, praeter *ἴ.* quae Βαρδύλλιος. quod etiam adscript. marg. *Α1. V2. Βάρδυλ.* e *Ἄ*-
δρυσῶν] Ita marg. *Α1. G. V2. & ἴ.* Ὁ δρυσῶν reliquae.

quod etiam adscript. marg. *Α1. V2. Βάρδυλ.* e *Ἄ*-

28. Ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη] Τελεῖς εἰς τοὺς Ἑλληνας, ἀν-
τὶ τῷ Ἑλλήνι. τελεῖς εἰς τοὺς ἄνδρας, ἀντὶ τῷ ἀνδρὶ ἑστῇ.

τελεῖς * δὲ εἰς ἐνενήκοντα ἔτη, ἀντὶ τῷ ἐνενήκοντα ἔτων ἑστῇ.
ἕτως γὰρ φασιν οἱ Ἀττικοί. *V.*

* *Δ1*] Non aderat in Editis. Addidit *M. du S.*

mine hujus Demetrii: nullibi enim de Callista urbe,
nec de historico illo Callistiano mentio facta est. Le-
ge confidenter Καλατιανός, de quo *Dion. Halic. περὶ
συμβουλῶν ὀνομασίων, Diog. Laërt.* in Demetrio, ubi ait
eum scripsisse de Asia & Europa, *L. 20. Theocriti*
Schol. ad *Idyll. 1.* ubi eum de Sicilia rebus scripsisse
patet, alii plures. Calatis vero seu Calatia (nam utrum-
que invenitur) urbs fuit Thraciae ad Pontum Euxi-
num, de qua Scylax, Diodor. Strabo, Memnon,
Steph. & alii. *ἴ. P. a G.* Corrigendum Καλατιανός. Vi-
de nos ad *Laërt.* *AE. M.*

Ibid. Καλατιανός] Variant hic emendatorum senten-
tiae. *Vossius* Καλατιανός legit, de *Hist. Gr. 552.* vide
eundem de Poëtis Gr. ubi Καλατιανός, monente *ἴ. de
la Faye*, legitur. Et omnino apud *Diog. Laërt.* in Edd.
Steph. ita scribitur. Vide *Men. not. p. 131. & p. 13.*
A. B. Quod & sequuti sumus. In libri enim nostris
omnibus hic legebatur Καλατιανός. De eo *Diog. Laërt.*
p. 134. D. Vid. Dion. Hal. π. συνθ. Et *Steph. Byzant.*
in Ἀντίκωρ. *M. du S.*

23. Ἀντίκωρ] Ἀντίκωρ nondum ausus sum edere, et
omnino sic legend. credo cum doctiss. *Steinhel.* id et-
iam in *Dissert. Maji* probante ex *Plut. Apophth. p. 128.*
& *de fort. Alex. serm. p. 248.* ac *Justin. 3. 2.* eundem-
que esse cujus epistolam satis Laconicam profert *Clem.*
Alex. L. V. p. 561. licet Ἀντίκωρ ibi vocetur; nam &
ibi quidam Codd. Ἀντίκωρ habent, ut monet *Ed. Oxon.*
ἴ. F. R.

26. Βάρδυλις] Ita plerique Impressi. *ἴ. Βαρδύλλιος.*
V2. Βάρδυλ. *M. du S.*

Βάρδυλις] Geminato λ. *Plut. Vit. Pyrrh. p. 387. &
in Hellad. Chrestom. col. 955.* Βάρδυλις, quod tamen
in Βαρδύλλιος mutandum. *ἴ. H. Majus.*

28. Εἰς ἐνενήκοντα τελῶν ἔτη] Hoc est nonagenarius,
ut recte Scholiasta, & locutio τελεῖς εἰς ἄνδρας, quam
adfert, exstat ap. Nostrium in *Fugit. c. 12. ἴ. H. Maj.*
Adde *T. I. Tim. §. 20. τελεῖς ἐπὶ τὸ τέμμα. ἴ. F. R.*

29. Τήρης δὲ ὁ Ὀδρυσῶν] Ὀδρυσῶν. *Th. M.*
Ibid. Ὀδρυσῶν] Uti legendum censuerant viri doctis-
simi Ὀδρυσῶν βασιλεὺς, sic legitur in *Mf.* ut tam foe-
da menda diutius non sit toleranda. *ἴ. G. G.*

Ὀδρυσῶν] Ita recte in *Venetis* utraque legitur, ut *ἴ. E.*
Δ. IX. In reliquis prave ὁ δρυσῶν. *M. du S.*

Ὀδρυσῶν] Firmat hanc lect. etiam *Majus*, & *Odrysarumque regem Teren* nominari a *Xenoph. Cyr. VII. p. 411.*
ἄλλα τήρης τῷ Ὀδρυσῶν ἀρχαίᾳ τινός. Firmavit
Palin. ex Thucyd. L. 2. ac Menag. ad Diog. Laërt. L. 2.
Ed. I. p. 62. E. Con ecerat etiam *Gujetus. ἴ. F. R.*

30. Θεόπομπον] De hoc historico vid. commentt.
ad *Longini Sect. 43. Meurs. ad Heysch. Miles. p. 185.*
Periz. ad Ael. III. 18. p. 223. Voss. de Hist. Gr. I. 7.
De ejus opere *Θαυμάσια* inscripto *Mauissac. Diff. Crit.*
p. 387. ἴ. H. Majus.

31. Ἀντίγονον — μοιφθ.] Unde & Cyclops co-
gominatus fuit. *Cael. Rhodig. ant. Lectt. XXI. 38.*
p. 818. ἴ. H. Majus.

37. Ἰερώνυμος] Et miles, & legatus, & historicus
fuit *Diod. sic. XVIII. p. 650.* Antigoni legatum ad
Eumeneum fuisse discimus ex *Plut. Eum. p. 590.* Scri-
psisse de successionibus tradit *Joseph. I. Adv. Apion. p.*
1050.

σίμαχος δὲ Μακεδόνων βασιλεὺς ἐν τῇ
πρὸς Σέλευκον ἀπώλετο μάχῃ, ^a ἔτ
ὀγδοηκοστὸν τελεῶν, ὡς ὁ αὐτὸς Φησὶν Ἱερῶ-
νυμ. Ἀντίγονος δὲ, υἱὸς μὲν ἦν Δημη-
τρίῃ, υἱανὸς δὲ Ἀντιγόνου τῷ μονοφθαλμῷ,
ἔτ τεσσαράκοντα καὶ τεσσαράκοντα Μακεδόνων
ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς
^b Μήδιός τε ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς.
ὁμοίως δὲ καὶ Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαῖς μέγιστον
δυνάμει, καὶ ὁπλοπορεύσας πολλὰς Μακε-
δόνων βασιλείας, ὑπὲρ ὀγδοήκοντα ἔτη ἔτ
ζήσας, ἐτελεύτα τὸ βίον.

Πτολεμαῖος δὲ ὁ Λάγος, ὁ ἦ κατ' ἐν-
τὸν εὐδαιμονέστατον βασιλεὺς, Αἰγύπτῃ μὲν
ἐβασίλευσε, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα βίωσας
ἔτη, ζῶν δὲ παρέδωκε τὴν ἀρχὴν πρὸς δύο
ἑτοῖον τὴν τελευτῆς τῷ Πτολεμαίῳ τῷ υἱῷ,
Φιλαδέλφῳ δὲ ὁπλίτησιν, ὅστις ^d δεδέξατο
τὴν πατρῴαν βασιλείαν. ἀδελφῶν δὲ ^c Φι-
λέταιρος, πρῶτος μὲν ἐκτῆσθαι τὴν

simachus Macedonum rex in praelio contra
Seleucum periit annum agens octogesium,
ut idem ait Hieronymus. Antigonus filius
Demetrii, Antigoni Coclitis nepos, qua-
tuor & quadraginta annos imperavit Mac-
donibus, vixit autem octoginta, ut Me-
dius refert, & scriptores alii. Sic etiam
Antipater Iolai F. potentissimus vir, ali-
quot Macedoniae regum tutor, cum supra
octoginta annos vixisset, vitam finivit.

12. Ptolemaeus Lagi, regum suae aetatis
felicissimus, Aegypti regnum tenuit ad
quartum & octogesium vitae annum: id-
que duobus ante mortem annis tradidit Pro-
lemaeo filio, qui Philadelphi cognomen
habuit, qui solus fratrum in paterno regno
successit. Philetaerus, eunuchus, primus
Per-

^a ἔτ. E. E. Pell. ^b Μ. δ. Sic omnes libri nostri. ^c Δυοῖν Δύο Fl. ^d Δεδέξατο Διδίξατο male
P. e Φιλεταίρ. Ex emend. necessaria; nam Edd. priores: βασιλείαν ἀδελφῶν. Φιλαίτερ. δὲ, πρ.

1050. centum & XL. annos a tergo posuisse Noster
infra innuit. *J. H. Majus*. Immo de *successoribus* Alex.
M. περὶ τῆς ἀρχῆς. Vid. *Ioff. de Hist. Gr.* I. 11. I.

J. M. G.
Ibid. *Αντίμαχος*—*ἔτ. οὐδὲν* *Justinus* XVII.
1. quatuor & LXX. tribuit. LXX. tantum *App. Alex.*
in *Syr.* p. 209.

J. H. Majus.
45. *Μ. δ.* Scias, Medium notari Larissaeum,
historicum, & cum Alex. M. militantem. *Strab.* XI.
p. 509. *Ἀντιγόνου φίλον* *Plut.* in *Demetr.* p. 896.

J. H. Majus.
46. *Ἀντίπατρος ὁ Ἰολαῖς* Probo magis *Opfopœum*
vertentem *Antipater* patre *Iolao* genitus, quam Bene-
dictum posteriora omittentem, ut apparet, quia &
filium *Antipatri* *Iollam* vel *Iolaum* in historia Mac-
cedonica audierat. Nam licet id ita sit, & habuerit eo
nomine filium, utique & potuit patrem eo nomine
habuisse, quod in ejus nepote, filio suo renovavit.

J. G.
53. *Ζῶν δ.* Idem asserit & *Plut.* 607, 2. sed de duo-
bus *Luciani* annis, ad rem suam non facientibus, ni-
hil habet. Quod ideo observo, quia, ni me memo-
ria fallit, id inter eos qui de versione LXX. Interpre-
tum litigant, controversi vidi.

M. du S.
Ibid. *Δυοῖν* Non sperno *Fl.* lectionem; nam *δυο* saepe
indeclinabile est, ut *T. 2. Asin.* c. 9. *δυο* μνησὶν σπάρ-

κας. At si quis hoc aliter construendum velit, videat
Aesop. fab. 145. ἀλεκτόρων δυο μαχομένων. *Long. Pass.* I.
p. 33. δυο βοῶν, δυο κεράτων, ταῖς δυο χερσὶ λαβομένων.
Noster rursus *Alex.* c. 53. ἐν δυο βιβλίοις, & 55. στρα-
τιώτας δυο. 2. *Ver. Hist.* c. 37. δυο πληρωμάτων. Iterum
Asin. 12. δυο χιτῶνες λαβοῦσα. *J. F. R.*

56. *Ἀδελφῶν δὲ Φιλεταίρ.* Vide *Spanh.* 511. qui
recte emendat. Prave enim antea in omnibus nostris
libris legebatur *Ἀδελφῶν*. *Φιλαίτερ.* δὲ, duplici, ut
vides, mendo.

M. du S.
Ibid. *Φιλαίτερ.* Quod si *Illustr. Spanh.* de *Uf.* &
praeft. num. *Diff.* VIII. p. 511. ed. *Lond.* vel maxime
non monuisset, mutandum hoc nominis in *Φιλεταί-
ρος*, tamen hoc ex *Strab.* XIII. p. 595. *Appian.* de
bell. *Syr.* p. 209. aliisque constaret. *J. H. Majus.* Idem
jam vidit *Almelov.* in *Ed. Amst.* eundem advocans
Spanh. Adde supra scholion secundum ad *Tox.* & *Thucy-
cid.* III. c. 82. No. 48. ubi recte editum *Φιλεταίρ.*,
licet tres Codd. habeant *Φιλαίτερ.*

J. F. R.
57. *Περὶ Πέργαμον ἀρχὴν* Ἡ περὶ Πέργαμον ἀρχὴ est
ipsum imperium Pergamenum. Sic τὰ περὶ τὸ ἱερὸν
templum, in *Heliod.* VII. 11. p. 320. τὰ περὶ τὴν χερ-
σιν regio, ap. *Isocr.* in *Areop.* ab init. &c. *J. H. Maj.*
60. *Ἀττάλ.* De variis Pergamenor. regibus *Atta-*
li nomen gerentibus, vid. magnum *Scalig.* can. *Ilag.*
XIII. p. 320. 321. & *Cl. Cellar.* hist. antiq. p. 50.
159.

Pergami imperium peperit pariter ac tenuit, annos natus octoginta vitam cum morte commutavit. Attalus is, qui Philadelphus cognomen habuit, Pergamenorum & ipse rex, ad quem etiam Scipio ille Dux Romanus venit, annorum octoginta duorum cum esset, e vita discessit.

13. Mithridates Ponti rex, cognomine Conditor, Antigonum Coclitem fugiens in Ponto mortuus est, cum vixisset quatuor & octoginta annos, ut refert Hieronymus, & scriptores alii. Ariarathes Capadocum rex, duo & octoginta vixit annos, ut narrat Hieronymus. Poterat forte diutius superstes esse: sed captus in praelio contra Perdiccam, & in crucem actus est.

14. Cyrus, Persarum rex, antiquus ille, ut indicant Persarum atque Assyriorum

Πέργαμον δὲ χρόνῳ, καὶ κατέχον, εὐνῆχον. κατέστρεψε δὲ τὸ βίον, ὁ γδοήκοντα ἐτῶν. ὁ γενόμενος. Ἀτταλὸς δὲ ὁ ὀπικληθεὶς Φιλάδελφος, τὸ Περγαμηνῶν καὶ ἑταῖρος βασιλεύων, πρὸς ὃν καὶ Σκηπίων ὁ τὸ Ῥωμαίων στρατηγὸς ἀφίκετο, δύο καὶ ὁ γδοήκοντα ἐτῶν ἐξέλιπε τὸ βίον.

Μιθριδάτης δὲ ὁ Πόντου βασιλεὺς, ὁ προσαγορευθεὶς Κτίστης, Ἀντίγονον τὸ μονόφθαλμον Φεύγων, ὅτι Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας ἔτη τέσσαρα καὶ ὁ γδοήκοντα, ὡς Ἰερώνυμος ἱστορεῖ, καὶ ἄλλοι συγγραφεῖς. Ἀριαράθης δὲ ὁ Καππαδοκῶν βασιλεὺς, δύο καὶ ὁ γδοήκοντα ἐξῆσεν ἔτη, ὡς Ἰερώνυμος ἱστορεῖ. ἐδυνήθη δὲ ἰσως καὶ ὅτι πλέον ἀφ' γενεᾶς, ἀλλ' ἐν τῇ πρὸς Περδικκᾶν μάχῃ ζωγρηθεὶς, ἀνεσκολοπίσθη.

Κύρος δὲ ὁ Περσῶν βασιλεὺς, ὁ παλαιός, ὡς δηλῶσιν οἱ Περσῶν καὶ Ἀσσυρίων ὅροι,

59. Κατέστρεψε] Ἐτελεύτησε. V.

seq.

Ἀτταλὸς δὲ — Φιλάδελφος] Non confundendum hunc, quod factum a Scaligero, cum Philometore Attalo Eumenis filio, cujus hic Philadelphus frater fuit, ostendit Spanhem. Diss. 8. p. 512.

Ἰβιδ. Φιλάδελ.] Vide eundem Spanh. 512. M. du S. 66. Κτίστης] Vide Spanh. 479. M. du S. Κτίστης] Hunc titulum egregie illustravit laudatus modo Spanh. diss. 9. p. 561. seq.

Ἰβιδ. Ἀντίγονον τὸ μονόφθαλμον Φεύγων, ἐπὶ Πόντου ἐτελεύτησε, βιώσας] Sic distinguunt viri docti, & ad hunc distinctionis canonem formant quoque versionem, quasi Lucianus annotari velet eum in Ponto mortuum fuisse, quod mihi ab hoc sermone alienum videtur, & distinguendum esse Φεύγων ἐπὶ Πόντου, ἐτελεύτησε βιώσας &c. Antigonum Coclitem fugiens in Pontum, mortuus est. Quam fugae viam quum adnotat, tacite dat intelligendum, qua occasione regni Pontici conditor exstiterit. Et sane sic loquitur rursus auctor in Navigio: Προΐμην δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κορίνθῳ ἀφ' ἧς τὸ ἔμμεν. Et alibi plura de hac constructione dicentur, quum persuaserint sibi viri docti debere hanc poni in quarto casu, sed temere.

Ἰβιδ. Φεύγων ἐπὶ Πόντου] Haec jungere & interpretari fugiens in Pontum, suavit Gronov. non satis recte, cum Graeca vix eum sensum patiantur. Nec juvat virum doctum loc. ex Nostro, ubi προΐμην δὲ ἤδη τὴν ἐπὶ Κο-

Tom. III.

ρίνθῳ. Ibi enim ne verbum quidem Φεύγειν occurrit, & reticetur ὁδόν, & syntaxis tota alia est, & haec verborum mens: procedamus via ad Corinthum ducen- te, quo pacto bene ἐπὶ cum genit. effertur; at nostrae constructionis alia est necessitudo, ac Φεύγειν cum ἐπὶ, quando motum ad locum involvit, post se habet accusandi casum. Sic ἐπὶ τὰ ὄρη ἀναφεύγων in Arr. ἀναδύσσει L. III. p. 201. & S. Matth. XXIV. 16. quod alias & εἰς & πρὸς τὰ ὄρη Φεύγειν dicitur. De ipsa Mithridatis fuga videndus Appian. Al. l. c. p. 303. J. H. Maj. At possem pro Gron. alia adferre, ut Thucyd. V. c. 54. ἀπὸ τοῦ ἐπ' οἴκῳ. Domum abierunt, & c. 55. διελύθησαν ἐπ' οἴκῳ, aliaque, si opus foret hic ita construere; jam nolim.

74. Ἀνεσκολοπίσθη] Creberrime hoc verbo uti Lucianum, in Jud. Voc. in Tim. Contempl. Jov. Conf. Jov. Trag. Philosf. Ac de mort. Per. idemque esse quod ἐκρίμασι, ostendit J. H. Maj. quum Appian p. 302. in eadem historia vice ejus ponat ἐκρίμασι, quod idem valere monstrat Lips. de cruce I. 4. p. 16. 17. Conf. Jov. Conf. c. 16. ubi Gesn. id reddidit in palmu agi.

76. Κύρος] Obiit μάλα πρωτότης, dixit Xenoph. Cyrop. VIII. p. 233. Verum de ejus morte varia narrant scriptores. Adi Cellar. Hist. antiq. p. 14.

Ec

78. Ὅροι

ὄροι, οἷς καὶ Ὀνησίκριτος ὁ τὰ παλαιὰ Ἀλε-
ξάνδρου συγγραψάς, συμφωνεῖν δοκεῖ, ἐκα-
τοντάτης γενόμενος ἐξήτει μὲν ἕνα ἑκατον-
τῶ φίλων μαθὼν δὲ τῆς πλείους διεφθα-
ρμένος ὑπὸ Καμβύσε τῷ υἱῷ, καὶ Φά-
σκοντος Καμβύσε καὶ πρόσταγμα τὸ
ἐκείνους ταῦτα πεποικέναι, τὸ μὲν τι πρὸς
τὴν ἀμώτῃα τῷ υἱῷ Διόκληθι, τὸ δὲ τι,
ὡς ἂν παρανομήντα αὐτὸν αἰτιασάμενος,
ἀθυμίας ἐτελεύτα τὴν βίον.

Ἄρταξέρξης ὁ Μνήμων ὁπικληθεὶς, ἐφ'
ὃν Κύρος ὁ ἀδελφὸς ἐστρατεύσας, βασι-
λεύων ἐν Πέρσαις ἐτελεύτησε νοσῶν, ἐξ ἧς
ὁ γδοήκοντα ἐτῶν γενόμενος ὡς δὲ Δείνων
ἱστορεῖ, τεσσαράων καὶ ἐνεήκοντα. Ἄρταξέρξης,
ἕτερος Περσῶν βασιλεὺς, ὃν Φησὶν ὅτι τῶ
πατέρων τῶ ἑαυτῷ Ἰσίδωρος ὁ Χαρακηνὸς
συγγραφεὺς βασιλεύειν, ἔτη τρία καὶ ἐνεή-
κοντα βίος, ὁπικλητὴν τὰ δελφῶν ὁ Γωσίθρος

cippi, quibus etiam Onesicritus, vitae A-
lexandri scriptor, consentire videtur, cen-
totum annorum cum esset, amicorum unum-
quemque requisivit. Comperto autem, ple-
rosque interfectos a Cambyse filio suo, qui
ipsum se imperio fecisse diceret, contrista-
tus partim, quod male audiret propter cru-
delitatem filii, partim, quod facinora ipsius
coarguisset, vitam finit.

15. Artaxerxes Memoriosus cognomine
notus, contra quem Cyrus frater expedi-
tionem moverat, regnans in Persis, morbo
finit annos natus sex & octoginta: ut vero
Dino prodidit, quatuor & nonaginta.
Artaxerxes Persarum rex alius, quem pa-
trum suorum aetate regnasse dicit Isidorus
Characenus historicus, tres & nonaginta
annos cum vixisset, insidiis fratris sui Go-
sithris

^a Παρανομήντα] Παρανοῶντα Fl. ^b Γωσίθρος] Γωσίθρος J. cum V2.

78. Ὅροι] Quid hoc sit, haud facile credo adstruent,
qui hic ad Cippos confugiunt. Ego, si scriptura haec
genuina sit, malo *Chronologiam* intelligere, quam *Cip-
pos*.

Ὅροι] *Ant. Aemil.* in nott. Mss. *Ipsi cippi, qui limi-
tes designabant, hic intelliguntur.* Tu vero lapides aut
columnas intellige, λίθους, στήλας, exponente *Jul. Pol-
luce* III. S. 85. Nam his, aequae ut tabulis aeneis, in-
venta artium, resque notatu dignas inscribebant vete-
res Babylonii, Aegyptii, Graeci, Romani; vid. *Hol-
steinium* ad *Porphyr.* de vit. *Pythag.* p. 5. seq. *Reines.
var. lectt.* I. 22. p. 97. *Huet.* demonstr. *Evang. prop.*
IV. c. 2. §. 14. *Marsh.* can. chron. ad secul. XV. p.
418. *Fabric.* *Bibl. Gr.* I. 11. p. 73. &c. *J. H. Majus.*

Ibid. Ὀνησίκριτος] Hujus historia extabat, ut vi-
des, Luciani aetate, ex qua confirmatur *Xenophon-*
tis de morte Cyri narratio a vulgari tantopere abhor-
rens, quae a *Tomyri* obtruncatum tradit. De hoc
supra ad *Eugl.* c. 40. & infra *Περ.* c. 25. *M. du S.*

Ὀνησίκριτος] Philosophus fuit ex *Diog. Cynici* con-
tubernio, *Plut.* in *Alex.* p. 701. etiam historicus, *ibid.*
p. 691. nec non gubernator naviculae, ostendente *J.
Gron.* ad *Arr.* VI. 2. p. 237. *J. H. Maj.* De *Onesicri-
to Aeginensi* vid. *Laërt.* 6, 75. & de hoc nostro (nisi
idem est) *Astypalensi*, *Menag.* ad *Laërt.* 6, 84. In i-
gnem se conjecisse & periisse docet *Lucian.* *Mort. Pe-
regr.*

91. Δείνων] Scripsit hic *Persica*; eique plurimum
se de Persicis rebus credere ait *Corn. Nepos* in *Cono-*

ne. Meminerunt *Athenaeus* & *Diog. Laërt. Mures.*
Var. Lectt. XI. 14. Addit etiam his *Ciceronem* a se ex
Mf. codice emendatum de *Divin.* I. p. m. 228. A. re-
cte, ut mihi quidem videtur. V. *Voss.* de *Hist. Gr. &
Periz.* ad *Helian.* VII. 1.

94. Ἰσίδωρος ὁ Χαρακ.] Accuratissime de hoc agit
Doiwell. peculiari *Dissert.* inserta T. 2. *Geogr. minor.*
cura *Hudsoni* editorum.

97. Σαρδοκλής] Quod de hoc Parthorum rege, &
statim de *Mnascire* habet *Noster*, alibi vix reperias,
immo vix nomina eorum deprehenduntur. Adeo ve-
rum est quod *Scalig.* can. *Illeg.* l. 3. p. 316. pronun-
ciat, multa ex ingenio divinare *Onufr. Panvinitum* in-
texenda Parthorum regum successione, quam satis ex-
ploratam non habemus &c. *J. H. Majus.*

Ibid. Παρθαίων] Breviter *Suid.* *Παρθαίῳ*, ὃν τινες
Plenius *Steph. Byz.* *Παρθαίῳ* ἴθι. πάλαι μὲν *Παρθαίῳ*,
ὑστερον δὲ *Φυγόν* ἢ *μυσοκίσαν* ἐπὶ *Μιδῶ* &c. *Mox* ait: *Par-
thyaeos* a *Parthis* alios haud esse, quod uberius probat
Salmas. ad *Solin.* p. 1196. saepe *Παρθαίῳ* ap. *Arrian.*
Exp. Al. M. p. 179. 205. 207. 208. & seqq. itemque
p. 352. ed. *Blancard.*

99. Ἀπὸ Σακαυράκων] Si non poenitet conjectura-
rum in re obscura, cogitemus, an non huic populo
nomen fecerint forte Graeci *σακαυράκων*, qui in *Sar-
racis* s. plaustris pernoctare, & habitare adeo atque vi-
vere, solent. Fuerint itaque ἢ *σακαυράκων* cognati.
Barbarum plaustrum *Sarracum*, cujus hunc talem usum
ostendit *Scheffer.* 2, 31. Firmat praesertim de *Alanis*,
quo

sichris perit. Sinarthocles Parthorum rex, annum jam agens octogesimo, ab Sacauracis Scythis reductus, regnare coepit, regnavitque annos septem. Tigranes Armeniorum rex, quicum Lucullus bellum gessit, quinque & octoginta annos natus fuit, cum morbo decederet.

16. Hyspafines, Characis, & locorum Erythraeo mari vicinorum rex, quinto & octogesimo anno ex morbo decessit. Teraeus, tertius ab Hyspafine rex duo & nonaginta annos cum vixisset, morbo finit. Artabazus a Teraeo septimus qui Charace regnavit, sexto & octogesimo anno deductus a Parthis, regnum tenuit. Et Mnasceires rex Parthorum sex & nonaginta annis vixit.

17. Massinissa Maurorum rex nonaginta

ἑβδομηκονήθη. Σινάρθοκλης δὲ ὁ Παρθυαίων βασιλεὺς, ἔτος ὀγδοηκοστὸν ἤδη γεγονὸς, ἀπὸ Σακαυράκων Σκυθῶν καταχθεὶς, βασιλεύειν ἤρξατο, καὶ ἑβασίλευσεν ἑπτὰ. Τιγράνης δὲ ὁ Ἀρμενίων βασιλεὺς, πρὸς ὃν Ἀνικελλὸς ἐπολέμησε, πέντε καὶ ὀγδοήκονα ἔτη ἑτελεύτα νόσῳ.

5^d Ὑσπασίνης δὲ ὁ Χάρακ, καὶ τῷ κατ' Ἐρυθρὰν τόπων βασιλεὺς, πέντε καὶ ὀγδοήκονα ἔτη νόσῳ ἑτελεύτησε. Τήραι δὲ ὁ μὲν Ὑσπασίνην τρίτον βασιλεύσας, δύο καὶ ἐνενήκονα βίβς, ἑτελεύτα νόσῳ. Ἀρτάβαζ δὲ ὁ μὲν Τήραιον ἑβδόμῳ βασιλεύσας Χάρακ, ἕξ καὶ ὀγδοήκονα ἔτη καταχθεὶς ἀπὸ Πάρθων ἑβασίλευσε. καὶ Μνασκίρης δὲ βασιλεὺς Παρθυαίων ἕξ καὶ ἐνενήκονα ἔζησεν ἔτη.

5^f Μασσινισσᾶς δὲ Μαυρεσίων βασιλεὺς, ἐνέ-

c Λούκων. Fl. Λούκων. Fr. Nil mut. cett. d Ὑσπασίνης] Σπασίνης, & paullo post Σπασίνης P. Recte cett. Ὑσπασίνης. e Τήραι. f Τήραι. male Amst. f Τήραιον] Sic Amst. Fr. B1. P. S. H. Τήραιον Fl. Γίριον f. Ald. V2.

12. Καταχθεὶς] Ἐνοδωχθεὶς. V. Καταπλεύσας. C.

quo nomine fere totam illam Scytharum barbariam comprehendit, *Ammian. Marcell.* 31, 2. p. 671. seq. *Gron.* Sed est etiam *Saraca* Sarmatiae Asiaticae civitas, ab eadem forte origine dicta, e Ptolemaeo apud *Cellarium* p. 756. *f. M. G.*

Ibid. Σακαυράκων] Rara aut nulla hujus populi Scythici alibi mentio. Sed *multitudo Scyth. populor. innu-mera*, ut ait *Plin.* VI. 17. Sin vero medica manu indiget locus, forsan legas Σακῶν & Ἀριάκων, vel uno nomine *Χαυραίων*. Vel, ut *Steinheil.* Σακαρούλων, de quibus *Strab.* L. XI. p. 593. *f. H. Majus.*

Ibid. Καταχθεὶς] *Marini* vita Procli. *M. du S.* Καταχθεὶς] Quid sibi velit hoc verbum, in ipsius historiae obscuritate, incertum est. Videtur tamen notare *reditum ab exilio*. Notum est saepe exulare, qui propter spem imperii suspecti aut exili sunt imperantibus. Puto igitur hunc Parthorum regem exulasse apud Scythas; ut paullo post Artabazum Characenum regulum apud Parthos; utrumque suorum hospitum opera in regnum patrium deductum. *f. M. G.*

5. Ὑσπασίνης] *Leopard.* p. 153. Σπ— legere jubet. *M. du S.*

Ὑσπασίνης] Non ausim damnare diversam Orthographiam nominis Barbari. Cui ignotum, *Hispaniae, Spaniae, Espanae* idem nomen? Quot verbis ab *Sp, Sb, Sch,* incipientibus I suum praeposuisse Itali? Ita-

que servet per nos *Hyspafines* spiritum illum suum barbarum, quem Graeci primo per ὀ expressere; alii deinde omiserunt propter asperitatem, quale quiddam in *Hlodouaeo, Chlodouaeo, Ludouico*, factum novimus. *f. M. G.*

Ὑσπασίνης] Sic etiam, pro vulg. Σπασίνης legendum, permultis vincit *Majus* in *Dissert.* saepe laudata. *Menag.* vero in *Ed. Amst.* addiderat: *Χάραξ Πασήν.* Ptolemaeo Susianae oppidum ad Sinum Arabicum, inter Tigrim & Eubacum flumina situm. Male Interpreter, *Characenis*. De Isidoro Characeno innox sermo erit. *f. F. R.*

6. Ἐρυθρὸν] Recte docere *Reland.* *Miscel.* part. I. *Diff.* 2. & Arabicum sinum ita nominari, & vastum id mare, quod Arabiam, Persiam, Indiam, totamque Asiam alluit. Et sinum Persicum, cui *Charax* includebatur, esse maris rubri sinum, contendit *f. H. Majus.*

10. Ἀρτάβαζ] Qui XCV. annum agens tradidit se Alexandro M. *Curt.* VI. 5. *f. H. Majus.*

15. Μασσινισσᾶς] *Valerius Maximus* ad centesimum usque deducit. V. 2. alibi tantum nonagenarii modum excessisse ait, VIII. 14. *M. du S.*

Μασσινισσᾶς] *Μασσανάσις* scribitur ap. *Appian.* in *Pun.* saepissime, & *Μασσανάσις* ap. *Suid.* *Plin.* inter longaevos enumerat, quia LX. annis imperio praefuc-

ἐν ἐνὴκοῖα ἐβίωσεν ἔτη. Ἀσάνδρος δὲ ὁ ὑπὸ
τῆς Σεβαστῆς ἀντὶ ἐθνάρχου, βασιλεὺς
ἀναγορευθεὶς Βοσπόρου, αὐτῇ ἔτη ὧν ἐν ἐν-
κοῖα, ἰππομάχων καὶ πεζομάχων ἐξένος
ἦσαν ἐφάνη· ὥς δὲ εἶρα τῆς ὑπὸ τῆς
μάχῃ Σικριβωνίῳ προσθεμελυνθείς, σπαχόμε-
νοι σιτίων, ἐτελεύτησε, βίους ἔτη τρία καὶ
ἐν ἐνὴκοῖα. Γόαιστος δὲ, ὡς φησὶν Ἰσίδω-
ρος ὁ Χαρακηνός, ὅτι ἑαυτῇ ἡλικίας
ἑξήκοντα καὶ ἑκατὸν γεγονὼς ἐτῶν, ἐτε-
λεύτησε νόσῳ. Βασιλέας μὲν ἐν τοσούτοις ἡμέ-
ρησιν μακροβίους οἱ πρὸς ἡμᾶς.

Ἐπεὶ δὲ καὶ φιλόσοφοι, καὶ πάντες οἱ αὐτοὶ

annos implevit. Afander ille, qui a Divo
Augusto pro Ethnarcha rex Bospori renun-
ciatus fuerat, circa annum nonagesimum
nullo neque equite neque milite deterior
ovisus est. Cum vero videret suos cives ad
Scribonii se partes conferre, inedia de vita
exiit, quam ad tres & nonaginta annos pro-
duxerat. Goesius, auctore Isidoro Cha-
raceno, ipsius aequali, Omanorum in tu-
risfera regione rex, quindecim supra centum
annos cum haberet, e morbo obiit. Tot
reges longaevos nobis tradiderunt, qui ante
nos scripsere.

18. Quando vero etiam Philosophi, &
omni-

a ὑπὸ τῆς μάχῃ] Et sic Fl. b Ὀμανῶν] Ex emendat. Kust. Ὁ Μάων Edd. priores.

fuerit. Per XC. an. mundi incolam cum Nostro fa-
cit Appian. p. 107. Et Suid. Majorem XC. annis epit.
Liv. L. Vid. & Val. Max. VIII. 13. J. H. Majus.

16. Ἀσάνδρος] Spanhem. 488. M. du S.

17. Οἰοῦ Σεβαστοῦ] Multa hic Majus de nefanda illa
adulatione Augustus Dei titulo ornandi in inscriptt. &
sermone etiam, dum viverent; sed quae exscribere
non licet. Adde mox c. 21. J. F. R.

20. Ὡς δὲ εἶρα τοὺς ὑπὸ τῆς μάχῃ] An sic legendum.
Ὡς δὲ εἶρα τοὺς ἑαυτοῦ ὑπὸ τῆς μάχῃ Σικρί. &c. F. G.

Ὡς δὲ εἶρα τοὺς ὑπὸ τῆς μάχῃ &c.] Verti debebat:
ut autem vidit eos, qui sub ipsum pugnae tempus ad
Scribonium deficiebant. Ea historia extat ap. Di. Cass.
L. 54. Scribonius qui se a Mithridate ortum gloriaba-
tur, regnum Bospori adfectavit, & ut ex hoc loco
colligitur, defectione militum ad angustias maximas
reductus Afander rex Bospori inedia mortem sibi con-
scivit, in cuius locum regnavit Scribonius, qui ex-
peditionis suae & regni affectati Augustum auctorem
mentiebatur. Sed paullo post a Bosporanis ipsis, qui
dolum deprehenderant, caesus est; & in ejus locum
regnavit Polemo, quem Vipsianus Agrippa contra
Scribonium adornaverat. J. P. & G.

Ibid. Τοὺς ὑπὸ τῆς μάχῃ] Non puto Graece dici posse
τοὺς ὑπὸ τῆς μάχῃ milites in proximo stantes, vel prae-
lium jam ingressos, quod postulat Palmeriana interpre-
tatio: neque, quod Spanhemio placebat, Diff. 8. p.
488. rem militarem Scribonio creditam. Neque bene
junguntur ista, cum videret milites in praelio a se de-
ficere; inedia vitam finivit. Bene jungas, manus sibi
intulit, vel aliud celeris mortis genus. Ausim con-
firmare, neque hic de fortuna unius praelii sermo-
nem esse: neque ostendi posse, qui sic vel aciem, vel
rem militarem descripserit, οἱ ὑπὸ τῆς μάχῃ. Quid si
igitur pro μάχῃ, quod profecto huc non convenit,
legamus ἀρχῇ; Angebat senem τοὺς ὑπὸ τῆς ἀρχῇ cives

suos, imperio suo subiectos, paulatim se conferre ad
Scribonium, ventosum hominem, & ementitis Au-
gusti promissis homines, forte ipsam quoque conju-
gem Afandri, Dynamin, sollicitantem, quod facile
colligas e Dionis verbis lib. 54. p. 538. B. Sic certe
posuisse in translatione, sine fraude fuerit. J. M. G.

23. Γόαιστος δὲ, ὡς φησὶν Ἰσίδωρος] Isidorus histo-
ricus, ut occupavit Benedict. vocatur Characenus,
quia Charace oriundus fuit: sed deinde, mea ex ten-
tentia, scribendum Ὀμανῶν, ita ut Goesius Omano-
rum, qui regionem Thuriferam (hoc additur, ut ab
aliis ejusdem nominis populis distinguantur, quomo-
do & Plin. Canam thuriferae regionis dixit) inhabitans
fuerit rex: totusque locus ita vertendus sit: Goesius
vero, Isidori Characeni, ut ipse narrat, tempore Omano-
rum, qui regionem Thuriferam colunt, rex. Sic sen-
sus clarissimus, qui alioqui nullus. G. Cuper. Obs. L.
4. c. 18. Almel.

25. Ὀμανῶν] In Impressis ὁ Μάων, Kusterus Ὀμα-
νῶν reponit Omanensium, & adire jubet Steph. Byzant.
V. Ὀμανα, quod ego sequutus sum. M. du S.

Ὁ Μάων] An legendum Ὀμανῶν plur. genitivo?
AE. M. Idem habet Gujet. in notis Mss. J. F. R.

27. Βασιλέας] Atticos antiquos eos casus nominum
in eis non contraxisse, nimis multis hic probat Cl. Ma-
jus. Adde Cl. Graev. ad Soloec. c. 8. ubi ἰππῆς soloc-
cismus pronuntiatur. J. F. R.

29. Πάντες οἱ περὶ π. ἡχοῖες] Nimis aperte falsum,
omnes literarum studiosos longaevos fuisse. Suspicio
itaque legendum πάντας, quo adverbio ostendat au-
ctor, non philosophos modo arctiore appellatione ita
dictos, verum omnino; vel in universum homines li-
teratos, se commemoraturum. Si tamen mutare quis
quid dubitet; potest πᾶτας sumere πάντοίς, ut πᾶ-
σαν νόσον sanasse Dominus noster dicitur Matthaei IV.
23. &c. J. M. G.
32. Ἰσο-

omniūo literarum cultores, qui curam & ipsi sui ipsorum *exquisitiorem* habent, ad longam senectutem pervenere; scribamus etiam de his quotquot in literarum monumenta relati sunt, & primos quidem Philosophos. Democritus Abderitanus, annos natus quatuor supra centum, abstinens a cibo vitam finiit. Xenophilus musicus, eminens, ut ait Aristoxenus, philosophia Pythagorae, supra quinque & centum annos Athenis vixit. Solon, & Thales, & Pittacus, qui de septem illis qui sapientes vocantur, fuere, centum quisque annos vixerunt.

19. Zeno, Stoicae philosophiae princeps, octo & nonaginta, quem ajunt, cum

οὐ παιδείαν ἔχοντες, ἐπιμέλειαν πῶς καὶ εἶται ποιεῖμενοι εαυτῶν, εἰς μακρὸν γῆρας ἦλθον, ἀναγράφωμεν καὶ τῶν τῆς ἱστορίας, καὶ πρώτης γε φιλοσόφους. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀβδηρίτης, ἐτὶ γεγενηὸς τεσσάρων καὶ ἑκατὸν, ἀποχόμενος τροφῆς ἐτελεύτα. Ξενοφίλος δὲ ὁ μουσικός, ὡς φησὶν Ἀριστοξένος, προχὼν τῇ Πυθαγόρῃ φιλοσοφίᾳ, ὑπὲρ τὰ πέντε καὶ ἑκατὸν ἔτη Ἀθήνῃσιν ἐβίωσε. Σόλων δὲ, καὶ Θαλῆς, καὶ Πιττακὸς, οἱ τινες τῶν κληθέντων ἐπὶ τὰ σοφῶν ἐγένοντο, ἑκατὸν ἕκαστος ἔζησεν ἔτη.

Ζήνων δὲ ὁ Στωϊκῆς φιλοσοφίας ἀρχηγός, ὀκτὼ καὶ ἐννῆκοντα, ὃν φασὶν εἰσερχόμε-

c. Ἀναγράφωμεν] Ἀναγράφωμεν marg. A. 11.

32. Ἱστορμένοις] Audis proutem se dicturum de philosophis *λογισμένοις ἱστορμένοις*, quod hic ideo de iis intelligo, qui ex historia jam noti erant, quia Demonactis, quem mirabatur Lucianus, nulla mentio, cum tamen ad centesimum ferme annum vitam produxerit. *Δημων.* c. 63. Immo in vivis adhuc, cum haec a Luciano scriberentur, fuisse existimo. *M. du S.* Ἱστορμένοις] Ἱστοροῦμεν — scrips. *Solan.* nescio num casu an de industria. *J. F. R.*

33. Δημόκριτος μὲν ὁ Ἀδ.] Qui omnia ridebat, quemque Noster vicissim ridet in *Vit. Auct.* c. 13. quem toties laudat *Ælian.* & *V. H.* IV. 20. & de an. XII. c. 16. 17. 18. 19. 20. ejus absque dubio scriptum *περὶ φύσεως* in animo habens. Ab Hippocrate liberatum infania, relatum in fabulas a *V. C. Heumanno*, in *Act. Philos.* part. IV. p. 670. *J. H. Majus.*

34. Τεσσάρων καὶ ἑκατ.] Alia de hujus morte fama est apud *Diog. Laërt.* p. 248. B. apud quem etiam mendum esse in numeris, ubi *εἶ*, pro *εἶ*, legitur, monuit *Meursius*, qui observat corruptum etiam *Diodorum*, cum annos tantum XC. eidem Democrito tribuit *L. XIV.* Et male referri in *Chron. Alex.* ad *Ol. CV.* annum secundum, vid. *Laërt.* p. 298. *M. du S.*

36. Ξενοφίλος — πάντα καὶ ἑκατὸν] Et quidem sine ullo corporis incommodo: quod solitarium esse, & id solitarium reperiri exemplum, ait *Plin.* *AE. M.* Ξενοφίλος — πάντα καὶ ἑκατὸν] Idem de eo tradit *Val. Max.* VIII. 14. eundemque Aristoxenum auctorem affert, de quo vide *Ciceronem* *Tusc.* I. 10. & in eum emend. *Cl. Bentleji*, cui illustrandae miror non esse additam scriptoris aetatem. Vixit autem circa *Olymp. CXII.* In Pythagoraeorum indice comparet, quem ab *Jamblichio* concinnatum habemus, & inter *Cyzicenses* recensetur. p. *Ed. Kust.* 218. cum alibi, No. 251. *Chalcidensem* dixisset. Quin ipse Pythagoras *CIV.* annos vixisse traditur. Vide *Phot.* *Cod. CCXLIX.* *M. du S.*

Ξενοφίλος] Praeter *Val. Max.* VIII. 13. Vid. *Plin.* VII. 50. & *Ælian.* de an. II. 11. p. 87. *J. H. Majus.* *Ibid.* Ἀριστοξένος] Musicus & historicus, de quo, ut alios taceam, videndus est *Rittersh.* ad *Malchi* vit. *P. Pythag.* p. 5. *J. H. Majus.*

39. Σόλων] LXXX. tantum tribuunt *Diogen. Laërt.* p. 15. E. & *Suidas.* *M. du S.* Σόλων] *Meursii* consule libellum de Solone, ubi c. 30. de longa ejus vita, cumulatis veterum testimoniis differit. *J. H. Majus.*

Ibid. Θαλῆς] LXXVII. vel XC. tribuit *Diogenes* p. 9. E. haud plures. *M. du S.*

Θαλῆς] Conspirat cum Luciano *Syncellus* in *Chronico.* Verum *Apollod.* anno LXXVIII. & *Soficrates* nonagesimo ad plures eum abisse volunt ap. *Laërt.* I. 38. Attigisse annum XCII. contendit *Stanl.* in *Solone* c. 12. *J. H. Majus.*

Ibid. Πιττακός] Non ultra LXXX. concedit *Suidas.* Ultra LXX. *Laërt.* I. 79. *M. du S.*

40. Κληθέντων ἐπὶ τὰ σοφῶν] Itaque de istis sapientibus dubitasse videtur Noster. Nec paria de numero, nomine arteque illorum traduat auct. v. *Phil. Carol.* ad *A. Gell.* p. 27. f. *Larraeus* in *hist.* VII. Graec. sapientum, Gallice edita 1713. pr. part. I. *J. H. Majus.*

42. Ζήνων] Consentit *Laërt.* VII. 28. quamvis aliter *Periæcum* existimare indicet, quem proinde consultavit *Stanlej.* *J. H. Majus.*

43. Ὀκτὼ καὶ ἐννῆκοντα] *Diog. Laërt.* eundem numerum agnoscit p. 171. B. Quamquam & alium auctorem adducit LXXII. tribuentem. *M. du S.*

Ibid. Εἰσερχόμενος] Aliquantulum discrepat *Diog. Laërt.* loc. cit. e schola enim procedunt id accidisse, ait, exclamasseque ex fabula *Niobe*, ἔρχομαι τί μέγιστος sed idem in Epigrammate F. eodem modo mortem ejus tradi ait, quo a Luciano hic narratur, nisi quod de concione nihil habet. *M. du S.*

χόμενοι εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ προσπαίσαν-
τα, ἀναφθέγγασα, τί με βοᾷς; καὶ ὑπο-
στρέφοντα οἴκαδε, καὶ σποχόμενοι τροφῆς,
τελευτῆσαι τὸ βίον. Κλεάνθης δὲ ὁ Ζηνῶν
μαθητὴς, καὶ ἀξίδοχος, ἑνέα καὶ ἐνενήκον-
τα ἔτη γεγονώς ἔτη, ὅψμα ἔρχεν ὅπτι
τῇ χεὶρὶ, καὶ σποκαριεῶν, ἐπελθόντων
αὐτῷ παρ' ἐταίρων τινῶν γραμμάτων,
προσνεγκάμεναι τροφήν, καὶ πράξας πρὸς
αὐτῶν ἡξίον οἱ φίλοι, σποχόμεναι αὐτοῖς τρο-
φῆς, ἐξέλιπε τὸ βίον.

Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνης μὲν υἱὸς, Ἄρ-
χελᾶς δὲ τῇ φυσικῇ μαθητὴς, ἐβίωσεν ἔτη
ἐν καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοκράτης δὲ Πλάτωνος
μαθητὴς γενόμενος, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκον-
τα. Καρνεάδης δὲ ὁ νεωτέρας Ἀκαδη-
μίας δεχηγὸς, ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα.
Χρύσιππος ἔν καὶ ὀγδοήκοντα. Διογένης δὲ
ὁ Σελευκεὺς σπὸ Τίγρι, Στωϊκὸς φι-

in concionem prodiret, & lapsus ostende-
ret, exclamasse, *Quid me vocas?* (o terra!)
reversumque domum, inedia vitam finisse;
Cleans autem discipulus Zenonis & suc-
cessor novem & nonaginta annos natus, tu-
ber in labio nactus est, jam suscepto pro-
riendi consilio, cum supervenirent ipsi &
fodolibus quibusdam literae, cibo assumpto
perfecit, quae rogaverant amici, tum de-
nuo a cibis se abstinens de vita exiit.

20. Xenophanes Dexini filius, Archelai
Physici discipulus, annos vixit nonaginta
unum. Xenocrates Platonis auditor, qua-
tuor & octoginta: Carneades, junioris A-
cademiae princeps, annos quinque & octo-
ginta: Chrysippus unum & octoginta:
Diogenes Seleuciensis ad Tigrim, Stoicus
phi-

a Φύμα] Φύμα Edd. vulgo. b Δεξίνης] Δεξίνης Diog. Laërt. & Clem. Alex.

49. Φύμα] Ψυδράκιον, * ψόμα. V.

50. Καὶ σποκαριεῶν] Ἐαυτὸν λιμῶν + ἡ ἀγχόνη ἐξά-
γως. V.

62. Ὁ Σελευκεὺς] Ἐστὶ δὲ Σελεύκεια καὶ ἐπὶ Τίγρι τῇ
ποταμῷ. V.

* Ψόμα] Ψόμα edita. Emendavit

M. du S. + ἡ ἀγχόνη] Absurde hoc additur. Exstat tamen etiam in C.

48. Ἐννία] LXXX. tantum tribuit Diog. Laërt. p.
206. F. mortemque aliter narrat. Valer. Max. VIII, 7.
eundem cum nostro numerum annorum tradit.

M. du S.

50. Ἀποκαριεῶν] Quod Schol. & Suid. de laqueo
dicunt, in dubium merito vocat H. Steph. Thes. T. 2.
1598. Exstabat titulo ἀποκαριεῶν olim Philemonis
comoedia, v. ejus fragm. p. 292. Utitur & Polyae-
n. VIII. 32. p. 769. Πορκία — ἀποκαριεῶν ἐπιγράφο, ver-
tente Vultejo; Porcia — inedia vitam finire conabatur.
Eod. sensu est ap. Dionem p. 440. διέφθειρεν ἑαυτὴν ἀπο-
καριεῶν.

J. H. Majus.

54. Ἐξέλιπε τὸ βίον] Sic plene supra c. 12. f. Et in-
fra de Isocr. Alciph. III. cp. 28. Nonnumquam reti-
cetur βίος, Dian. Hal. IV. p. 238. Arrian. Exp. Al.
VI. 25. Zozim. I. 70.

J. H. Majus.

55. Ξενοφάνης δὲ ὁ Δεξίνης] Vid. Diog. Laërt. p. 241.
& Clem. Alex. apud quos Δεξίος dicitur pater vel Ὁρ-
δομένης.

M. du S.

Ξενοφάνης] C. amplius annis vixisse quorundam au-
thoritate nixus arbitratur Fabric. Bibl. Gr. II. 23. p.
757. qui tamen in nott. ad Sext. Emp. I. 12. p. 270.

XC. amplius annos ex mente Laërt. & Luciani eidem
tribuit. J. H. Maj. Sed in nott. ad Sext. Emp. I. p.
58. ait: „Lucian. in Macrob. annos ei tribuit unum
„ & nonaginta. At hoc refellit ipse Xenophanes
„ XCII. aetatis suae annum commemorans in versi-
„ bus quos servavit Laërt. IX. 19. Itaque in Codd.
„ Luciani forte perperam scriptum a Librariis quae pro
„ eda.

J. F. R.

Ibid. Δεξίνης] Δεξίνης scriptum est ap. Laërt. AE. M.
Vid. Diog. Laërt. in vita Xenophanis, & in eam com-
mentator eruditissimus Aegid. Menag.

Alm.

Ibid. Ἀρχελᾶς] Sunt qui nullum ei fuisse praecepto-
rem tradant, qui concedunt, a Botone Atheniensi do-
ctum volunt. Diog. Laërt. ib. D.

M. du S.

57. Ἐν ἐννίῳ] Censorinus de die natali ultra cen-
tesimum vitam produxisse tradit; [Certe Xenophanes
ipse in versibus apud Laërtium ib. E. ait se vixisse
LXVII. & XXV. hoc est XCII. J. de la Faye.] Con-
sule Scalig. ad Euseb. Chron.

M. du S.

Ibid. Ξενοκράτης] Diog. Laërt. LXXXII. tribuit Xe-
nocrati L. IV. p. 99. E. Meursius neutrum probat,
quem consule de Arch. Ath. IV. c. 12. 113. & 167. Is
cram

philosophus, octo & octoginta: Posidonius Apameensis Syriae, lege autem Rhodius, Philosophus, & idem Historicus, quatuor & octoginta: Critolaus Peripateticus, supra duos & octoginta.

21. Plato Divinus, unum & octoginta. Athenodorus Sandonis F. Tarsensis, Stoicus, qui Divi quoque Caesaris Augusti praeceptor fuit, a quo etiam tributis levata est Tarsensium civitas, duo & octoginta annos natus in patria mortuus est, cui honorem quotannis habet Tarsensium populus, tanquam Heroi. Nestor Stoicus e Tarso Caesaris Tiberii praeceptor, annos duo & nonaginta: Xenophon Grylli F. supra nonaginta vixit annos.

22. Hi philosophi nobiles. Inter Histores

λόσοφον, ὁκτώ καὶ ὀγδοήκοντα. Ποσειδώνιος ὁ Ἀπαμεύς τῆς Συρίας, νόμῳ δὲ Ῥόδιος, Φιλόσοφος τε ἅμα, καὶ ἱστορίας συγγραφεύς, τέσσαρα καὶ ὀγδοήκοντα. Κριτόλαος ὁ Περιπατητικὸς, ὑπὲρ δύο καὶ ὀγδοήκοντα.

Πλάτων δὲ ὁ ἱερώτατος, ἐν καὶ ὀγδοήκοντα. Ἀθηνόδωρος, Σάνδωνος, Ταρσέως, Στωϊκὸς, ὃς καὶ διδάσκαλος ἐγένετο Καίσαρος Σεβαστοῦ θεοῦ, ὑφ' ἧς τῶν Ταρσέων πόλις καὶ φόρων ἐκκυφίσθη, δύο καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη βίης, ἐτελεύτησεν ἐν τῇ πατρίδι, καὶ ἑκατὸν ἀπονέμει ὡς ἥρωϊ. Νέτωρ δὲ Στωϊκὸς ἀπὸ Ταρσῆ, διδάσκαλος Καίσαρος Τιβερίου, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα. Ξενοφῶν δὲ ὁ Γρύλλου, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἐβίωσεν ἔτη.

Οὗτοι μὲν φιλοσόφων οἱ ἐνδοξοί, συγγραφέων

enim CIII. vixisse contendit.

59. Καριάδης] Eundem annorum numerum & D. Laërt. habet in ejus vita; p. 112. E. apud Ciceroem & Val. Max. VIII. 7. ampliatum feruat ad XC. usque.

61. Ποσειδώνιος] LXXIII. Apud Diog. Laërt. p. 209. A. Octogesimo anno relicta ab eo Logicam, quam ante quadragesimum inchoasset. Valer. Maxim. tradit. VIII. 7.

Ibid. Διογένης δὲ ὁ Σελάου] Babylonium vocat Diog. Laërt. p. 157. C. sed de aetate, cum de eo obiter tantum dicat, tacet. Diogenes autem Sinopenensis nonagenarius prope decessit; vide eundem p. 156. A. quod miror a Luciano praetermissum.

Διογένης ὁ Σελ.] Fabr. Bibl. Gr. III. 15. p. 402. De memorabili ejus senectâ nihil asservatum est in antiquis, qui ad nos pervenerunt, auctoribus. J. H. Maj. 63. Ποσειδώνιος] Strabo XIV. De aetate silent. sed fuit is Cicerois & Pompeji M. Magister, quem cum Alexandrino confundit Suidas, vid. Voss. I. 24. Fuit etiam alius Posidonius Stoicus Alexandrinus Zenonis discipulus, de quo Diog. Laërt. p. 173.

Ποσειδώνιος] Consulendos de Posidonio, patria Syro, ex Apamea, sed Rhodio habito dictoque, quia Rhodi & philosophiam professus est Stoicam, & Remp. rexit, magno numero indicabit Fabric. d. l. p. 409.

66. Κριτόλαος] De quo Plutarchus, Cicero, Clemens Alexandrinus, & S. Empiricus.

Κριτόλαος] V. eumd. Fabric. L. III. 11. p. 294. & Periz. ad Elian. III. 17. p. 210.

69. Πλάτων] Hinc lusus de quadrato numeri nove-

narii apud Diog. Laërt. p. 70. C.

70. Ἀθηνόδωρος, Σάνδ.] Male Interpres, Athenodorus Sandonis. Verte, Sandonis filius, & vid. nos ad Laërt. p. 15.

Ἀθηνόδωρος] De hoc apud Suetonium nihil. Sandonis filium vertendum esse monuit Menagius ad Laërt. XV. I. Apud Clem. Alex. p. 20. A. ὁ τῷ Σάνδωνος dicitur. Meminit hujus etiam Plut. Publicol. ubi prave Σάνδων legitur pro Σάνδωνος. De secessu hujus in patriam locus est Dion. Chrysost. illustris sane; in Or. ad Tars. fol. Ald. Ed. 274.

Ἀθηνόδ. Σάνδ. Ταρσ. Στ.] Cuncta ap. Strab. XIV. p. 641.

76. Νέτωρ] Cujus meminit Strabo, l. d. J. H. Majus.

78. Ξενοφῶν] Aetatis non meminit Diog. Laërt. mortuum tantum dicit anno primo Ol. CV. Haec autem Luciani verba omnes rationes Casauboni ad Athen. V. 17. conturbant, Xenophontemque a calumniis Athenaei abunde vindicant, si Casauboni emendationem admittas.

Ξενοφῶν] Nostrum sequitur, quod ad aetatis annos, Stanley. ac Fabr. Bibl. Gr. III. 4. p. 71. A. Diod. Sic. XV. p. 497. ἐξαπτόχηνος vocatur.

80. Οὗτοι μὲν φιλοσόφων] Omisit inter alios philosophos Theophrastum, qui teste Hieronymo Ep. ad Nepot. ultra septem & centum annos vixit. Quamquam & aliter Diog. Laërt. tradit, qui LXXXV. annos ei assignat. sed optime conjecit Casaubonus pro ὅθ' scrib. 80'. ad Theophr. Char. p. m. 97. Consule Censorinum, qui plerosque longaevis Philosophos (de die natali e. 15.) nominat.

Φέων δὲ Κτησίβιου μὲν, ἑκατὸν εἰκοσιεσά-
ρων ἐτῶν ἐν ἀεὶ πᾶσι ἐτελεύτησεν, ὡς
Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς ἱστορεῖ.
Ἱερώνυμος δὲ ἐν πολέμοις γενόμενος, καὶ
πολλὰς καμάτους ὑπομείνας καὶ τραύ-
μασι, ἔζησεν ἔτη τέσσαρα καὶ ἑκατὸν, ὡς
Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐνάτῃ τῷ πρὸς Ἀσίας
ἱστορίῳ λέγει, καὶ Φαυμάζει γὰρ τὸν ἄνδρα,
ὡς μέχρι τῆς τελευταίας ἡμέρας ἀρτίον ὄντα
ἐν ταῖς συνουσίαις, καὶ πᾶσι τοῖς αἰσθη-
τοῖς μηδὲν γενόμενον τὸ πρὸς ὑγίειαν ἑλλι-
πῆ. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος, ὀγδοήκοντα καὶ
πέντε. καὶ Φερεκύδης ὁ Σύρος, ὁμοίως
ὀγδοήκοντα καὶ πέντε. Τίμαιος ὁ Ταυρομε-
νεΐτης, ἑξ καὶ ἐνενήκοντα. Ἀριστοβύλος δὲ ὁ
Κασανδρεὺς, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα ἔτη λέ-
γεται βεβιωκέναι. τὴν ἱστορίαν δὲ τέταρτον
καὶ ὀγδοήκοντα ἐτῶν γεγονῶς ἡρξάμενος συγ-
γράφειν, ὡς αὐτὸς ἐν δευτέρῃ τῇ πραγμα-

ricos Ctesibius centum viginti quatuor an-
nos natus in Peripato obiit, ut auctor est
in Chronicis Apollodorus. Hieronymus in
bellis versatus, multos labores perpeffus &
vulnera, annos vixit quatuor supra cen-
tum, ut ait Agatharchides nona historia-
rum Asiae, atque admiratur virum, qui
ad ultimum vitae diem aptus fuerit consue-
tudini hominum, nec in ullius sensus usu
aut sanitate quidquam desideraverit. Hel-
lanicus Lesbios octoginta & quinque, &
Pherecydes Syrus similiter octoginta &
quinque. Timaeus Tauromenites sex &
nonaginta: Aristobulus Cassandrinus supra
nonaginta annos dicitur vixisse: historiam
autem quatuor & octoginta annos natus
coepit scribere, ut ipse refert in principio ope-

α. Σύρος] Σύριος vult Davis. & Gujet. in nott. Mss. Nihil mut. libri nostri. Δίος Majus.

81. Κτησίβιος] Ex Phlegonte Tralliano patet, hic legi debere ἑκατὸν τεσσαράκων, omisso εἰκοσιν, p. 167. (A. G. VIII. 2730.)

Κτησίβιος &c.] Nemo omnium ex longaevis a nostro recensitis, (si Nestorem, Arganthonium, ac Tiresiam, ad fabulis consecrata saecula pertinentes demas) vivendo Caelibium superavit, qui ultra CXX. annos superstes fuit. Etque is terminus vitae longissimus. Pollio in vita D. Claudii post init. *Mosen solum* CXXV. an. vixisse: qui cum quereretur, quod juvenis interiret, responsum ei, neminem plus esse victurum. Adde *Laert.* Inst. 2. 12. f. *Serv.* ad *Aen.* IV. 653. *Auson.* in *Gripho*, & in idyllio de actatibus animalium, item Solonis & Mimnermi versus ap. *Laert.* I. 60. At vero haec felicitas non contigit Ctesibio, nec supergressus est CIV. annos. Diserte *Phleg. Trallian.* c. 2. de Longaevis: Κτησίβιος ὁ ἱστοριογράφος, ἔτη ἑκατὸν τεσσαράκων ἐν ἀεὶ πᾶσι δὲ ἐτελεύτα, ὡς Ἀπολλόδωρος ἐν τοῖς χρονικοῖς διδλάσκων. Ad quae *Meurs.* „ Uterque „ ecce *Apollodorum* auctorem laudat; ergo mendum „ in alterutro. Ac *Phlegontem* quidem nostrum lem- „ ma capitis tuetur: οἱ δὲ ἑκατὸν τεσσαράκων ἐτῶν μέχρι „ ἑκατὸν ὀκταετηρέωντες. Itaque sine ullo dubio „ corrigendus *Lucianus*, scribendumque: ἑκατὸν τεσσαράκων ἐτῶν. De *Apollodori* χρονικῶν libris evolve *Fabr.* Bibl. Gr. III. 27. p. 668.

84. Ἱερώνυμος] Conf. supra c. XI. Nunc *Phlegontem* addo l. c. scribentem: Ἱερώνυμος ὁ συγγραφεὺς πολ-

λοὺς καὶ χρόνος ἐν ταῖς στρατείαις ἀντατλήσας, πλείους δὲ τραύμασιν ἐν πολέμοις ἀεὶ πᾶσι ἐτελεύτησεν, βίβλας ἔτη ἑκατὸν τεσσαράκων, ὡς φησὶν Ἀγαθαρχίδης ἐν τῇ ἐνάτῃ τῇ πρὸς Ἀσίας ἱστορίῳ, de quo Agatharchidis opere vid. *Bibl. Gr. Fabric.* III. 8. p. 207. seq.

92. Ἑλλάνικος ὁ Λέσβιος] Ab *Agathemere* Geogr. I. pag. 2. ἄνθρωπος πολὺς ἄνθρωπος vocatur; & talem fuisse, conjicimus ex innumeris ejus scriptis, quae ubivis laudantur, de quibus fuit *Voss* de Hist. Gr. IV. 5. in compendio autem *Wilhelmus Worth* in *Tatiani* orationem ad Graecos, pag. 5.

93. Φερεκύδης] *Vossius* confundi hic duos *Pherecydas* a *Luciano* contendit. Unicum statuit *G. Worth.* ad *Tatian.* 14. Vid. *Salmas.* in *Solinum* 841. Ed. Par. *Diog. Laert.* I. S. 119. p. 31. & *Fabricius* in *Bibl. Gr.* 779. *Pythagorae* praeceptor. *Laert.* VII. 7. & 8. *Porphyr.* Vit. *Pyth.* No. 1. & not. *Diog. Laert.* p. 214. 6. & 31. *Plut.* 1539. f. rem aliter narrat. Adde *Cl. Davisium* ad *Tusc.* I. c. 16. cum add. Et *Bentl.* emend. uterque Σύριος legi debere contendit.

Φερεκύδης ὁ Σύρος] Vid. *Meurs.* ad *Hesych.* p. 212. & ad *Hellad.* *Chrestom.* 969. Unde conjici potest pro Σύρος vel Σύριος (nam utrumque occurrit) in textu nostro legi posse Σύριος.

96. Κασανδρεὺς] Omnino scribendum *Κασανδρεὺς*, quamvis vulgata lectio *Alcinam* quoque edit. occupavit. De *Aristobulo* illo vid. *Voss.* I. 10. p. 54. 55. Et *Fabric.* Bibl. Gr. III. 8. p. 210. *J. H. Majus.* Nihil re-

operis. Polybius Lycortae F. Megalopolitanus rure rediens ex equo cecidit, unde morbum nactus diem obiit annorum cum esset duorum & octoginta. Hypsicrates Amisenus scriptor, multiplici doctrina eruditus, vixit annos duo & nonaginta.

23. Inter Oratores Gorgias, quem Sophistam quidam nominant, annos octo & centum. Abstinencia vero cibi finit: quem Iajunt interrogatum de caussa longae senectutis, & omnibus sensibus sanae, respondisse, quod nunquam ab aliorum se conviviis passus sit auferri. Isocrates sex & nonaginta annorum cum esset, Panegyricam orationem scripsit: circa annum vero undecentesimum, audito, Athenienses a Philippo pugna ad Chaeroneam victos, lamentabili

ιτείας λέγῃ. Πολύβιου δὲ ὁ Λυκόρτα, Μεγαλοπολίτης, ἀγρόθεν ἀνελθὼν, ἀπ' ἰκτὸς κατέπεσε, καὶ ἐκ τῆς νοσήσεως, ἀπέθανεν ἐτὶ δύο καὶ ὀγδοήκοντα. Ὑψικράτης δὲ ὁ Ἀμισσηνὸς συγγραφεὺς, ἀπὸ πολλῶν μαθημάτων γενόμενος, ἔτη δύο καὶ ἐνενήκοντα.

Ῥητόρων δὲ Γοργίας, ὃν τινες σοφιστὴν καλεῖσιν, ἔτη ἑκατὸν ὀκτώ. τροφῆς δὲ ἀποχομένου, ἐτελεύτησεν ὅτ Φαίον ἐρωτηθέντα τὴν αἰτίαν τῆς μακροῦς γήραος, καὶ ὑγιεινῆς ἐν πάσαις ταῖς αἰσθήσεσιν, εἰπὼν, ἀπὸ τὸ μηδέποτε συμπεριεγενέσθαι ταῖς ἄλλων εὐωχίαις. Ἰσοκράτης ἐνενήκοντα καὶ ἑξ ἐτῶν γεγονώς, τὸ πανηγυρικὸν ἔγραφε λόγον περὶ ἑτῆ δὲ ἐνὸς ἀποδέοντα ἑκατὸν γεγονώς, ὡς ἤσθετο Ἀθηναῖος πρὸς Φιλίππου ἐν τῇ περὶ Χαίρωνειαν μάχῃ νενικημένος, πρὸς

b. Ἀμισσηνός] Ἐμισ — conjicit Bochart. Nil a vulgato abit Fl. c. Γήραος] Γήρας Fl.

pugno; at nihil muto, quia & Κασάνδραν ap. Nostrum supra Imag. c. 7. & alibi, item Κασάνδρῃ uno σ. ap. Diod. Sic. p. 297. Ed. Basf. ac saepe alibi. Licet Κασάνδρῃ Homer. ubique. item Apollod. XIII. p. 210. &c.

1. Πολύβιου] Voss. prae aliis adeundus I. 29. ubi hoc confirmatur. J. H. Majus.

5. Ἀμισσηνός] Phoenicii Hypsicratis meminit Tazianus p. 128. Quem res Phoenicum lingua Ph. scripisse narrat. Unde conjicit Bochartus, legendum hic Ἐμισσηνός. vid. Geogr. S. p. 862. A. cum Emisa urbs sit Phoenices notissima. M. du S.

8. Γοργίας] Novem & centum tribuunt Quintilianus III. 1. p. 125. C. & Suidas. Censorinus cum nostro CVIII. (de die nat.) add. Val. Max. VIII. 14. CV. Pausan. Ed. poster. c. 17. M. du S.

Γοργίας] Vid. Philostr. in vitis Sophistar. I. 29. & Olear. p. 494. a. J. F. R.

9. Ἐτῇ] Octavum & nonagesimum implevisse annum, a Quintiliano dicitur III. 1. p. 126. B. Suidas ad CVI. usque pervenisse ait. Philostratus fere centenarium obiisse p. 506. Pausanias XCVIII. Att. I. qui & cetera confirmat. M. du S.

Ἐτῇ ἑκατὸν ὀκτώ] Inter fenes collocatur ab Aelian. II. 35. Fulgentio p. 171. Cic. in Cat. Maj. p. 156. CV. an. ei assignat Pausan. Eliac. poster. c. 17. f. CVII. autem Cic. l. d. p. 152. & Val. Max. VIII. 13. CVIII. Censorin. c. 4. Plin. VII. 48. Philostr. p. 494. Novem supra centum, Suid. v. Γοργίας, & Quintil. Inst. III. 1. J. H. Majus.

TOM. III,

Ff

19. H-

14. Ἐνενήκοντα & ἑξ.] Discrepat Valer. Max. qui L. VIII. c. 7. ita scribit: [Isocrates nobilissimum librum, qui inscribitur παναθηναϊκός, quartum & octogesimum agens, ita ut ipse significat, composuit. . . neque hoc stylo terminos vitae suae clausit: namque admirationis ejus fructum quinquennio percepit.] Sed ibi error est in numeris, nonagesimum enim pro octogesimo legendum esse, ex ipso Isocrate patet; quam veram esse scripturam Ciceronis de eo locus confirmat, de senectute. Quid ergo Luciano in mentem venit, ut XCVI. diceret, quem ipse Isocrates diserte XCIV. edidit? Dicam. Ex initio ejus libri XCIV. inceptum, ex fine autem ejusdem post exactum XCVI. editum esse, constat. M. du S.

Ibid. Ἰσοκράτης &c.] Adi Photium Cod. CCLX. p. 793. Longinum p. 12. Voss. de imit. Poët. p. 96. Periz. ad Aelian. XIII. 11.

16. Ἐπὸς ἀποδέοντα ἑκατὸν] Ultra XC. annos vixisse haud dubitandum. Quum enim nonagesimum ageret animum interrogatus ut viveret? dixisse fertur, veluti ille, qui jam nonagenarius mortem judicaret malorum extremum, referente Stob. Serm. CXIV. fol. 108. annos XCVIII. ei adscribit Plut. vit. decem orator. p. 837. Junge Philostr. vit. Soph. I. 17. p. 506. ἀπὸ τοῦ — ἀμφὶ τὰ ἑκατὸν ἔτη, & Tollium dicto libro, p. 152. Solus Suidas CVI. annos ei tribuit, quem cum secutus fuisset Dan. Nesselius, censuram experiri debuit Cl. Reimmanni in dissert. praeliminarum ad Commentarios Lambecii contractos p. 97. J. H. Majus.

ποτνιώδην, ἡ Εὐριπίδειον τίχον προση-
νέγκας, εἰς αὐτὸν ἀναφέρων.

Σιδωνίον ποτ' ἄστ' Κάδμ' ἐκλιπών.
ἡ ἐπειπὼν ὡς δαλεύσῃ ἡ Ἑλλάς, ἐξέλιπε
τὸ βίον. Ἀπολλόδαμος δὲ ὁ Περγαμηνὸς ῥή-
τωρ, Σέβαςτ' ἐδιδάσκαλ' ἐ-
γενόμενος, ἡ σὺν Ἀθηνόδωρῳ τῷ Ταρσειῶ-
φιλοσόφῳ παιδεύσας αὐτὸν, ἐζήσῃ τὰ
τῷ Ἀθηνόδωρῳ, ἔτη ὀγδοήκοντα δύο.
Ποτάμων δὲ οὐκ ἄδοξ' ῥήτωρ, ἔτη ἐνε-
νήκοντα.

Σοφοκλῆς ὁ τραγωδοποιὸς, ῥᾶγα 30
Φυλῆς κασιπίων, ἀπεπνίγη, πέντε ἡ ἐνε-
νήκοντα ζήσας ἔτη. ἔτ' ἔπειτα Ἰοφῶντος
τῆς υἱᾶς ὅτι τέλει τῆς βίης ὀφθαλμοῦς κρι-
νόμενος, ἀνέγνω τοῖς δικασταῖς Οἰδίπουν
ὅτι Κολωνῷ, ὅτι δεικνύμενος, Διὶ τῷ
δράματι, ὅπως τὸ νῦν ὑγιαίνει ὡς τῆς

voce Euripidis versiculum protulit, quem
20 ad se referebat,

Quondam Sidonis urbe Cadmus exstitit:
Cumque subiecisset, servitutem esse Grae-
ciam, e vita discessit. Apollodorus Per-
gamenus rhetor Augusti Caesaris praece-
ptor, qui cum Athenodoro Tarfensi phi-
losopho illum instituerat, sicut Athenodo-
rus annos vixit octoginta duos: Potamon
rhetor non ignobilis annos nonaginta.

24. Sophocles Tragicus poeta, glutito
uvae acino suffocatus est, quinque & no-
naginta annos cum vixisset. Hic ab
Iophonte filio sub finem vitae accusatus de-
mentiae, recitavit iudicibus Oedipum in
Colono, ostendens illa fabula, quam sibi
mente constaret, adeo ut iudices ipsum
qui-

* Ταῦτα] Sic Fl. Ταῦτα J. P. aliaeque.

19. Ποτνιώδην] Ἀσιόδην, ποτνιώδην τὸ δυσφορῶν, ἡ τὸ μὲν δεινοπαθῆσιν ἐκτείνω. V.

19. Εὐριπίδειον] Versus hic etiam adducitur ab Ari-
stoph. Ran. v. 1255. Hesych. v. γλυκερῶ. & Plut. T. II.
p. 837. E. Kust. Quatridui inedia vitam hac clade
perculsum finisse, tradit Plutarchus in vita ejus. idem-
que non hunc versum tantum Euripidis ab eo tum
prolatum, sed & duo alia fabularum ejusdem. initia p.
Ed. Steph. 1539. Extat inter Euripidis fragmenta in
Phryx. v. 1. Habetur etiam apud Plut. 1539. f. qui
haec paulo aliter narrat. Adi etiam Dionys. M. du S.

21. Σιδωνίον] Legitur τίχον ille Euripides in fragm.
fabulae, cui nomen Phrixus, p. 503. Ed. Barnes. ad-
dantur ejusd. Bacch. 170. J. H. Majus.

23. Ἀπολλόδαμος] Vid. Fabr. Bibl. Gr. III. 27. p.
670. J. H. Majus.

28. Ποτάμων] Multa scripsit, etiam περὶ τελείης ῥή-
τορος. Vid. Suid. Hesychium Miles. & Senec. Suasor. 2.
p. 656. qui magni nominis declamatorem appellat. Ca-
ve misceas illum cum Potamone Alexandrino philo-
sopho, de quo in Act. philol. Heumannianis part. 2.
p. 330. & part. 5. p. 848. seqq. J. H. Majus.

30. Σοφοκλῆς — π. ἐν.] Vid. Marm. Ox. 150. n.
78. ubi XCI. tantum tribuuntur. Sed pro I. legen-
dum videtur Π. Cujus latere uno oblitterato, facile
ex quinario unitas facta est. V. Plut. 1405. 2. f. Sca-
liger Diodorum secutus, XC. solum tribuit not. ad
Euseb. Chron. 108. b. Hoc modo observari velim ex
Plut. L. c. LV. egisse annum Sophoclem, cum mor-
uus est Herodorus. Val. Max. VIII. 7. prope centesi-

mum attigisse tradit; vid. fragm. Sotadis apud Gna-
Flor. p. 399.

Σοφοκλῆς — ῥᾶγα 30] Anthol. III. 25. p. 396.
Ἐσθλῶς γὰρ καὶ Σοφοκλῆς, ἀνὴρ ἀειδὼν, Οἰπῶν Βακχε-
βότρυν ἐρατοῦρα. Alii aliter narrat, & mortuum
gaudio, ob victoriam Tragicam. J. H. Majus.

31. Πέντε ἐν ἡμεροῖς] Annorum hunc numerum fir-
mat Faber in vitt. poet. Graec. T. X. Thef. Gron. col.
775. J. H. Majus.

32. Οὗτος (Σοφοκλῆς) ὑπὸ Ἰοφῶντος τῆς υἱᾶς &c.]
Hujus Iophontis meminit Comicus in Ran. p. 214.
(i. e. vers. 73.) ubi Bacchus, Διόμαι ποιητοῦ διέλιθ'. Οἱ
μὲν γὰρ οὕτως εἰσιν, οἱ δὲ ὅντες κακοί. Ad quae Hercu-
les: Τί δ' ἔστιν Ἰοφῶν ὅς ἐστιν; illustrare possunt hunc Lu-
ciani locum, quae Scholiastes vetus ibi habet de Io-
phonte: Ἰοφῶν, inquit, υἱὸς ἦν Σοφοκλέως οὗ Νικοστρά-
της, ὃς δόκῃσιν παρείχετο, ὅτι τοῖς τῶ πατρὸς ἐχρήτο παύ-
μασιν ὡς οἰκείοις. εἰσηγάγετο δὲ ποτὶ Σοφοκλῆς οὗ δράματι.
τὸ Ἰοφῶντα φθοροῦντα, ἡ πρὸς τοὺς φράτορας ἐγκαλοῦντα
τῷ πατρὶ ὡς ὑπὸ γήρας ὀφθαλμοῦς κρινόμενον. οἱ δὲ τῷ Ἰοφῶντι
ἐπιτίμησαν. Σάτυρος δὲ φησιν αὐτὸν εἰπῆν. Εἰ μὲν οὖν
Σοφοκλῆς, ὃ παραφροῦς, εἰ δὲ παραφροῦς, Σοφοκλῆς οὐ
εἴμι. ἡ τότε τὸ Οἰδίποδα παραγινῆναι. L. Boi.

Οὗτος ὑπὸ Ἰοφῶντος &c.] Conf. Cic. de Senect. p.
155. Val. Max. III. 7. & IX. 12. Camerac. prolegom.
ad Sophocl. p. 16. & in commentar. ad ejusd. Oed.
Colon. p. 352. J. H. Majus.

34. Οἰδίπουν τὸ ἐπὶ Κολωνῷ] Quae etiamnum super-
stes

quidem vehementer admirarentur, filii autem furorem damnarent.

25. Cratinus Comicus poeta septem supra nonaginta annis vixit, cumque versus 40^b finem vitae Pytinen docuisset, vicissetque, non ita multo post obiit. Etiam Philemon Comicus, non minus quam Cratinus septem & nonaginta annos natus, decumberat quiescens in lectulo. Cum vero videret 4^a asinum paratas sibi ficus devorantem, in cachinnos effunditur; vocatoque fervo cum multo *itidem* confertoque risu imperat, ut asino etiam merum sorbendum addat: atque ipsum per risum intercluso spiritu moritur. Etiam Epicharmus Comicus septem & nonaginta annos dicitur vixisse.

26. Anacreon canticorum poeta vixit

δικατὰς, τὸ μὴ ὑπερβαυμάσαι, καλαφ-
φίσσαζ δὲ τῷ υἱῷ αὐτῷ μανίαν.

Κρατὶν[Ⓢ] δὲ ὁ τὸ καμωδίας ποιητὴς,
ἐπτά πρὸς τοῖς ἐνενήκοντα ἔτεσιν ἐβίωσε,
καὶ πρὸς τῷ τέλει τῆ βίης διδάξας τὸ Πυτί-
νην, καὶ νικήσας, μετ' ἐὺ πολὺ ἐτελεύτα. καὶ
Φιλήμων δὲ ὁ κωμικὸς, ὁμοίως τῷ Κρατί-
νῳ, ἐπτά καὶ ἐνενήκοντα ἔτη βίης, κατέ-
κλειο μὲν ὑπὲρ κλίνης ἡρεμῆς, δεασάμεν[Ⓢ] δὲ
ὄνον τὰ δ' παρσκευασμένα αὐτῷ σῦκα κα-
τεσθίσια, ὥρμησε μὲν εἰς γέλωτα, καλέσας
δὲ τὸ οἰκέτιν, καὶ σὺν πολλῷ καὶ ἀθρόῳ γέ-
λωι εἰπὼν προσδεῖναι τῷ ὄνῳ ἀκράτῃ ρο-
φοῖν, ἀποπνίγεις ὑπὸ τῷ γέλωτι[Ⓢ] ἀπέ-
θανε. καὶ Ἐπίχαρμ[Ⓢ] δὲ ὁ τὸ καμωδίας
ποιητὴς, καὶ αὐτὸς ἐνενήκοντα καὶ ἐπτά ἔτη
λέγει[Ⓢ] βιώσαι.

Ἀνακρέων δὲ ὁ τὸ μελῶν ποιητὴς, ἐζήσεν
ἔτη

b. Ἐπτά] Τέσσαρ Fl. c. Ἐπτά] Τέσσαρ Fl. d. Παρασκευασμένα] Sic B1. & 2. Παρασκευασμ— ceterae.

res est.

37. ὑπερβαυμάσαι] Frustra id verbum quaeras in Lexicis, & tamen sumtum illud est ex hominum doctorum sermonibus. Utitur eo Noster in *Zenx.* c. 3. f. *Ver. Hist.* I. c. 34. pr. Pro *Imag.* c. 18. f. *Folyaen.* VIII. 8. p. 708. *Achill. Tac.* VIII. p. 503. *Heliod.* VII. 15. p. 331.

38. Μανίαν] *Cametarius* in *Sophocl.* f. 40. hoc rejicit, vid. *Val. Max.* VIII. 7.

39. Κρατὶν[Ⓢ]] Vid. *Mourf.* Bibl. Attic. II. col. 1471.

40. Ἐπτά] Eundem ferme numerum habet *Suidas*, nempe XCVI. sed idem addit, ab aliis CI. ei tradi.

43. Φιλήμων] Vixisse annos XCIV. *Suid.* ait, & risu suffocatum obiisse, & mortuum in lectulo jacentem fuisse repertum. Posterius confirmat *Apul. Florid.* XVI. quamvis de mortis genere variet. In scena certantem clausisse diem ultimum refert *Plut.* tractatu an seni sit gerenda Resp. p. 785.

46. Παρασκευασμένα] Perperam in omnibus aliis editionibus legitur, δεασάμεν[Ⓢ] δὲ ὄνον τὰ παρσκευασμένα αὐτῷ σῦκα κατεσθίσια. Recte Basilicensis παρασκευασμένα.

Παρασκευασμένα] Corruptissime omnes, praeter B. habere ὑπερβαυμάσαι— adpinxerat etiam *Solan.* Parui igitur, quia facilis in eo librariorum aut editorum aberratio: at si integra augmenti syllaba abjecta fuisset, nihil mutassem; exempla enim tam indubitata & crebra dedimus jam terque quaterque, vid. *Indicem*,

tit. augmentum.

49. Ἀκράτῃ] *Tan. Faber* & *Kenettus* nolunt hic *Luciano* fidem haberi; quorum ego rationem non assequor. Non ignoro tamen aiter etiam ab aliis narrari ejus mortem. Vide Testimonia de *Philemone* fragmentis ejus, quae nuper prodierunt, praemissa. *Val. Max.* eodem, quo Noster, modo mortem ejus tradit IX. 12.

51. Ἐπίχαρμ[Ⓢ]] XC. tribuit *Diog. Laërt.* p. 232.

F. Ἐπίχαρμ[Ⓢ]] *Aeliano* V. H. 2. 34. πάντῃ σφόδρα προσβύτης audit. *Laërt.* VIII. 78. annos XC. ei tribuit. Comoedias illius percenset & *Mourf.* ad *Heliod.* Chrestom. col. 973. seqq.

54. Ἀνακρέων] Veterum recentiorumque testimonia de numero annor. morteque ejus, congestit praestantiss. *J. Barnes.* in ejus vita §. XL.

Ibid. Μελῶν] Τὰ μῆλη speciatim aliquando notant Lyricum carmen, ut in *Arrian.* Exp. Alex. I. c. 12. ἔτ' ἐν καλλιλογάδῳ, ἔτι τις ἐν μέτρῳ ἐποίησιν, ἀλλ' ἐδὲ ἐν μῆλει ᾠδὴν Ἀλέξανδρ[Ⓢ]. Conjunctim μῆλη[Ⓢ] ἐκ τῆς λήρας dixit *Himerius* init. Orat. εἰς βασιλεῖα, in catalogo *Uffenbachiano*, part. 2. col. 631. & *ibid.* col. 633. μῆλη[Ⓢ] Τῶν, carmen est *Anacreonticum*, sive Lyricum. De *Anacreonte* *Julian.* Misopog. ipso exordio: Ἀνακρέοντι τὰ ποιητῇ ποιεῖα ἐποίησεν μῆλη σέμια & χαριῆτα. *Thaletem* ποιητὴν λυρικῶν μελῶν nuncupat *Plutarch.* vit. *Lycurg.* p. 41. Unde μίλοποιος *Lyricus*, quomodo supra Noster Sect. IX. p. 26. ipsum *Anacreontem* & statim appellat *Stesichorum*, quem alii

ἔτη πέντε καὶ ὀγδοήκοντα. καὶ Στησίχορος δὲ 55 annos quinque & octoginta, & Stefichorus
ὁ μελοποιὸς, ^a ταῦτά. Σιμωνίδης δὲ ὁ melicus totidem : Simonides autem Ceus
Κεῖ, ὑπὲρ τὰ ἐνενήκοντα. supra nonaginta.

Γραμματικῶν δὲ, Ἐρατοσθένης μὲν ὁ Ἀ-
γλαῖ Κυρηναῖος, ὃν ἐ μόνον γραμματικόν,
ἀλλὰ καὶ ποιητὴν ἂν τις ὀνομάσειε, καὶ Φι-
λόσοφον, καὶ γεωμέτρην, δύο καὶ ὀγδοήκοντα
ἔτη ἔζησεν ἔτη.

Καὶ Λυκῆργος δὲ ὁ νομοθέτης τῷ Λακε-
δαιμονίων, πέντε καὶ ὀγδοήκοντα ἔτη ζῆσαι
ἴσθρεται.

Τοσάυτης ἐδυνήθημεν βασιλέας, καὶ πε-
παιδευμένους, ἀθροίσαι· ἐπεὶ δὲ ὑπερχόμην
καὶ Ῥωμαίων τινὰς, καὶ τῷ Ἰταλίαν οἰκη-
σάντων μακροβίων ἀναγράφαι, τέττες σοι,
θεῶν βελομύων, ἱερώτατε Κύντιλλε, ἐν 7
ἄλλῳ δηλώσομεν λόγῳ.

27. Inter Grammaticos Eratosthenes A-
glai F. Cyrenaeus, quem non Grammati-
cum solum, sed etiam poetam aliquis no-
minaverit, & Philosophum, & Geometram;
duo & octoginta hic vixit annos.

28. Lycurgus Lacedaemoniorum legisla-
tor quinque & octoginta annos vixisse nar-
65ratur.

29. Tot potuimus reges & eruditos ho-
mines colligere. Cum vero promiserim et-
iam Romanorum quosdam, & Italicorum
longaeavorum referre, eos tibi, Diis volen-
60tibus, Quintille sanctissime, alio libello in-
dicabimus.

P. A.

a Ταῦτα Bene Fl. Ταῦτα cett.

λυρικὸν vocitant. Adde de hoc τῷ μιλῶν significatu Cl.
Perizon. ad Aeliani IV. 26. p. 359. F. H. Majus.

55. Στησίχορος.] Vid. de eo commentt. ad Longin.
Secl. 13. Meurf. ad Hesych. Miles. p. 193. seqq. Voss.
de poet. Graec. F. H. Majus.

56. Σιμωνίδης.] Vide Marm. Ox. p. 168. Ep. 68.
ubi XC. tribuuntur. Suidas LXXXIX. Ceium fuisse
docent etiam Strabo X. & Suidas, & ipse Simonides
apud Steph. Lyr. p. 149. b. B. Eusebius inconstans ef-
se videtur vid. Val. Max. M. du S.

Σιμωνίδης.] Octogesimo anno docuit adhuc carmina,
& in eorum certamina descendit, Val. Max. VIII. 7.
teste. Attigisse annum LXXXIX. scribit Suidas.
F. H. Majus.

58. Ἐρατοσθένης.] Praefuit hic Bibliothecae Alexan-
drinae post Zenodotum, unde & Beta audit, sive se-
cundus vid. Prideaux. an. ante Chr. 239. Longaevo-
rum exempla haec addenda suppeditat F. de la Faye.
Andreas Alciat. Hist. med. col. 51. narrat se in Verbani
pago Malcorabia fabrum vidisse CXVI. annos agentem,
non integris solum sensibus, sed & tam vegetum, ut fer-
ream quadrupedi soleam parvo negotio apponeret; cujus
rei etiam universa illa regio, inquit, testis est. Jo-
hannes de temporibus, qui Carolo Magno militasse
dicitur, & CCCLX. annos vixisse, anno Chr. 1139.
obiisse traditur. Addi meretur qui hoc ipso mense
Febr. (dum notas hasce tandem aliquando edendas re-
lego, decessit an. MDCCXXIII.) Joh. Ernestus Scholts
eques, qui olim sub Carolo Gustavo Sueciae Rege
inter ejus Praetorianos militavit, is in Soxonia natus
Martii XII. anni 1608. Rivici prope Hagam comi-
tatum degens, ad extremum usque prospera usus vale-
tudine, die quaque dominica pedes Hagam, ubi haec

scribo, veniebat & remeabat, ut sacris interesset mo-
re Lutheri reformatorum. Ultra L annos rude dona-
tus & stipendio publico gaudens ad CXIV. usque an-
num vitam produxit. M. du S.

Ἐρατοσθένης.] Pretium operae erit Censorinum adire,
qui c. 4. & hujus aetatem, & aliorum quorundam a
Luciano haecenus expositorum enarrat. F. H. Majus.

59. Οὐ μόνον γραμ. &c.] Ex vero hoc ipsum elogio
ornari constabit evolventibus testimonia, quae viro-
rum doctissimus — insignis ille Fabric. Bibl. Gr. III.
18. p. 471. seq. plena manu collecta subministrat.
F. H. Majus.

63. Λυκῆργος.] Ne mirere, hunc ultimum inter
doctos Graecos hic obtinere locum. Ipse enim Ly-
curg. Strabone teste X. 464. cum Homero in Chio in-
sula congressus est, ejus certe poemata descripsit, ac
primus vulgavit integra, ut Plut. in ejus vita, & He-
raclid. Pont. libello de politis Graecor. post init. me-
moriae produnt. Spartanis per XLII. annos praefuit,
secundum Suid. T. 2. p. 472. Vitae annos Plutarchus
non exprimit, refert tamen obiisse ea aetate, quae &
vivere & quiescere volentibus maturum est. F. H. Majus.
70. Θεῶν βελομύων.] Xenoph. frequenter usurpavit
hanc formulam, indicante Cl. Raphael. ad Ep. S. Jaco-
bi IV. 25. Item Lucian. Tim. Heliod. VI. 282. & VII.
5. p. 306. Plura Grot. ad I. Corinth. XVI. 7. Rittersh.
ad Salv. Massil. p. 262. & in sacr. lectt. I. c. 1. p. 5.
ac Brisson. form. I. p. 69. F. H. Majus.

Ibid. ἱερώτατε.] Ἰσθρὸν etiam significare videntur, hic pro-
bat Cl. Majus ex Inscrip. Grut. col. 680. 660. &
1027. Concedit tamen, hic reddi posse: maxime Quin-
tille, cum omne praeclarum quandoque vocetur Ἰσθρὸν.
Vid. Schol. minora ad Hom. II. A. 366. Auctor Ety-
mol.

PATRIAE ENCOMIUM. ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΓΚΩΜΙΟΝ.

Sua cuique patria nihil esse dulcius, olim illud quidem tritum est. Numquid autem dulcius quidem nihil; sed tamen augustius aliud quid est ac divinius? Quin quaecumque augusta & divina putant homines, eorum causa & magistra patria est, quae genuerit ea, nutriverit, instituerit. Itaque magnitudines urbium & claritates, & sumtus aedificiorum, multi admirantur, patrias vero amant universi. Atque in tantum se errorem abduci nemo passus est eorum etiam, qui valde spectaculorum voluptatibus delinuntur, ut propter excellentiam spectaculorum apud alios, suae patriae obli-
vionem caperet.

2. Ac si quis beatæ se civitatis civem esse gloriatur, ille, quis honos habendus sit patriae, ignorare mihi videtur, manifestumque est, aegre fuisse laturum, si mediocrem magis patriam fortitus esset. At mihi ipsum nomen honorare patriae dulcius est. Ipsas enim comparare urbes si quis ve-

Οτι μὲν γὰρ γλυκίον ἢς πατρίδος φθά-
νει προεθρυλλημένον. ἄρ' ἔν ἥδιον μὲν
ἔδδεν, σεμνότερον δέ τι καὶ θεϊότερον ἄλλος
καὶ μὴν ὅσα σεμνὰ καὶ θεῖα νομίζουσιν ἄνθρω-
ποι, τῶν πατρὶς αἰτία, καὶ διδάσκαλος
γεννησαμένη, καὶ ἀναθρεψαμένη, καὶ παι-
δευσταμένη. ὁ πόλεων μὲν ἐν μεγέθει, καὶ
λαμπρότητι, καὶ πολυελείας καλῶν, θαυμά-
ζουσι πολλοί, πατρίδας δὲ τέ-
ργουσι πάντες καὶ τοσούτοις ἐξήπατήθη
καὶ πάντες κεκρατημένων ὑπὸ τῆς
θέας ἡδονῆς, ὡς ὑπὸ τῆς ὑπεροχῆς τῆς
πατρὸς ἄλλοις θαυμάτων λήθην ποιήσασθαι
πατρίδος.

Ὅστις μὲν ἐν σεμνύνει πολίτης ὦν εὐδαί-
μων πόλεως, ἀγνοεῖν μοι δοκεῖ τίνα χρὴ
τιμὴν ἀπονέμειν τῇ πατρίδι καὶ οὗτοι, δὴ
λόγος ὅτι ἀχθόμενοι ἂν, εἰ μείωτάρας
ἔλαχε τῆς πατρίδος. ἐμοὶ δὲ ἥδιον αὐτὸ τι-
μοῦν τὸ τῆς πατρίδος ὄνομα. πόλεις μὲν γὰρ
πα-

a Καὶ μὴν] Ἀλλὰ μὴν Marcil. Non addicunt Edd. b Ἀναθρεψαμένη] Sic Fl. & pleraeque. Ἀνατ—
c Πόλιν] Et hoc est in Fl. H. P. B. S. Πόλεις f. d Πατρίδας] Πατρίδος f. sola. e Καὶ] Omittit Fl.

1. Ὅτι μὲν ἔδδεν] Τὸ παρὸν ἀπαπόδοτον ἐν ἐσφάλῃ δοκεῖ. G. Errat. Nam est pleonasm. notus. V. ad Musc.
Enc. c. 1. f. F. R.

mol. in ἱερὸν ἰχθύν, ac Fuchf. ad Nic. Myrepsium de
antidot. Sect. I. c. 208. Contraxi ex diss. Maji. f. F. R.

Ibid. Κυνία] Hoc accentu Edd. omnes etiam
supra, initio hujus Dial. Et sic Παρίλλ ap. Suid. &
Harpocrat. Mallem tamen Κύντιλλ, ut Παρίλλ ap.
Plutarch. recte, de fortuna Rom. p. m. 315. med.
f. F. R.

Ibid. Ἐν ἄλλῳ — λόγῳ] Iste liber vel periit, vel a
Luciano non est scriptus, ut rectissime censet Cl. Fa-
bric. Bibl. Gr. IV. part. I. c. 16. p. 497. Quem de-
fectum ex parte supplere potest Phlegon Trallianus,
qui potissimum μακροβίους Romanos recensuit, nec
non Plin. VII. 48. & Val. Max. VIII. 7. ac 13. Ex re-
centioribus Zwingerus in theatro vitae humanae, vol.
XVII. L. 2. p. 2455. seqq. & Jul. Barbaranus in offi-
cina, sive promtuariorum rerum electarum T. I. tit. 22.
p. 297. ff. Ed. Venet. An. 1569. f. H. Majus.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ] Vid. etiam Eur. Phoen. 409. M. d. S.

ΠΑΤΡΙΔΟΣ ΕΓΚ.] Antiquiorem Luciano hunc esse
Dialogum existimat Huet. in praep. Evang. prop. IV,
51. p. 94. (monente Cl. f. H. Majo, in dissert. ad Luciani
Macrobi.) Additque consulendum etiam Athenagoram
in extremo legationis pro Christianis. f. F. R.

1. Οὐδὲν γλυκίον] Hom. Od. I. 28. 34. In posteriore
cujus versu etiam est ἡς πατρίδος, ne putes γὰρ for-
san in Luciano legendum. f. F. R.

3. Θεϊότερον ἄλλος; μὴν ὅσα] Καὶ θεϊότερον ἄλλος; ἀλ-
λὰ μὴν ὅσα. Th. M.

9. Πατρίδας δὲ τέργουσι] Et si Juninae lectio eo blan-
diatur, quod singularem exhibeat, quali in hoc Enco-
mio plurimum utitur, non tamen recedo ab vulgata,
quia τῶς τέργω accusandi casum addere amat. Sic mox
infra c. 10. ὄνομας τέργω. Nec a plurali abstinuit c.
5. bis, item 10. atque alibi, nec pluralis inusitatus a-
liis, ut Diod. Sic. XI. c. 5. Herodian. VII. 6. 7. & c.
f. F. R.

Ff 3

33. Νι-

ὡς βαλεῖν^a πειρωμένῳ, προσήκει μέγε-
 30 ἔξετάζειν, καὶ κάλλει, καὶ ἡ ὀνίων
 ἀφρονίαν. ὅπως δ' αἵρεσις ὅτι πόλεων, εἰδὲς
 ἀν' ἐλοῖτο ἢ λαμπροτέραν, εἰσας ἢ παρί-
 35 δα, ἀλλ' εὐξαίῳ μὲν εἶναι καὶ ἢ παρίδα²
 ταῖς εὐδαίμοσι ὡς πλησίαν, ἐλοῖτο δ' ἀν'
 ἢ ὅποιαν ἔν.

Τὸ δ' αὐτὸ τῆτο καὶ οἱ δίκαιοι τῇ παίδων
 πράττειν, καὶ οἱ χρηστοὶ τῇ πατέρων. ἔτε
 30 γὰρ νέει καλὸς καὶ γαδὸς, ἄλλον ἀν' ὡρο-
 35 τιμήσαι τῇ πατρὸς, ἔτε πατρὸς καλαμε-
 λήσας τῇ παιδὸς, ἕτερον ἀν' ἐρῆσαι γόν,
 ἀλλὰ τοσούτων γε οἱ πατέρες νικώμενοι,
 προσέμενοι τοῖς πασι, ὥστε καὶ κάλλιστοι,
 καὶ μέγιστοι, καὶ τοῖς πᾶσι ἄριστα φαίνον³
 κεκοσμημένοι οἱ παῖδες αὐτοῖς. ὅστις δὲ μὴ
 τοιοῦτός ὅτι δικαστὴς πρὸς τὸν υἱόν, εἰ δοκέ
 μοι πατρὸς ὀφθαλμοὺς ἔχειν.

^b Πατρίδ³ τοῖνυν τὸ ὄνομα, πρῶτον,
 καὶ οἰκειότατον πάντων· ἔδεν γὰρ ὅ, τι τῇ
 πατρὸς οἰκειότερον. εἰ δὲ τις ἀποδέμει τῷ
 πατρὶ ἢ δικαίαν τιμὴν, ὥστε καὶ ὁ νόμος,
 καὶ ἡ φύσις κελεύει, προσηκόντως ἀν' ἢ πα-
 35 τρίδα προσημῆσαι. καὶ γὰρ ὁ πατὴρ αὐτὸς τῇ
 πατρίδ³ κτήμα, καὶ ὁ τῇ πατρὸς πατὴρ⁴
 καὶ οἱ ἐκ τῆτων οἰκεῖοι πάντες ἀνωτέρω, καὶ
 μέχρι θεῶν πατρῶν προέσιν ἀναδιδάσκόμε-
 νον τὸ ὄνομα.

Χαίρουσι καὶ θεοὶ πατρίσι, καὶ πάντα μὲν,
 ὡς εἰκός, ἐφορῶσι τὰ τῇ ἀνθρώπων, αὐτῶν⁵
 ἡγεμόνοι κτήματα πᾶσαν γῆν, καὶ θά-
 30 λασαν· ἐφ' ἧς δὲ ἐκατὶ αὐτῶν ἐγένετο,
 προτιμᾶ τῶν ἄλλων ἀπασῶν πόλεων. καὶ
 πόλεις σεμνότεραι θεῶν πατρίδες, καὶ νῆσοι

lit, conveniens est, ut magnitudinem ex-
 igit, & pulchritudinem, & rerum vena-
 lium abundantiam: at de optione urbium
 ubi agitur, nemo sane, relicta sua patria,
 splendidiorem elegerit: sed optaverit ille
 quidem esse suam patriam beatis illis proxi-
 mam; caeterum ipsam qualiscumque de-
 mum sit, praetulerit.

3. Idem nempe liberi faciunt, si sunt
 justī, ac boni parentes. Neque enim ho-
 35 nestus bonusque juvenis alium quemcum-
 que patri praetulerit; neque suo neglecto
 filio pater juvenem alium complectatur. Sed
 tantum amore victi patres ex se natis tri-
 buunt, ut & pulcherrimi, & maximi, &
 35 rebus omnibus ornatissimi, sui illis liberi
 videantur. Si quis vero talis non est filii
 sui iudex, ille non patris mihi oculos vi-
 detur habere.

4. Ergo nomen patriae primum omnium
 40 & familiarissimum: neque enim patre quid-
 quam familiarius. Si quis vero justum suo
 patri honorem habet, quod lex pariter ac
 natura praecipit, convenienter ille patriam
 praetulerit: quando ipse quoque pater res
 patriae est, & patris pater, & qui propter
 hosce ad nos pertinent sursum omnes: at-
 que ad patrios usque deos retro ascendens
 illud nomen progreditur.

5. Gaudent ipsi quoque suis Dii patriis,
 50 & cum omnia inspiciant humana, ut cre-
 dere fas est, qui suae ditionis & terram &
 mare esse arbitrentur: tum in qua quisque
 illorum natus est, eam urbibus praefert a-
 liis omnibus. Itaque & urbes augustiores,
 quae Deorum patriae sunt, & diviniore
 in-

^a Πειρωμένῳ] Πειρωμένων Fl. ^b Πατρίδ³] Πατριδ³ male F.

33. Νικώμενοι] Subaudi τῇ σοργῇ.

F. G.

71. Διὰ τῇ πατρίδ³] Vulgatum non contemno,
 quia non modo Διὰ cum genit. etiam causam instru-
 mentumve notat, ut Herodian. l. 3. 5. ὅπως τε εἰ βίαι,
 δι' αὐτὴν τὴν ἐκείνη ἀρχὴν κατήχυναν. Ptolem. Harm. c. 3. pr.
 δι' αὐτὴν πλῆγῃ. per quem percussio facta. Sed quia locum
 potissimum hic significari credo, ubi didicerit, i. e.

in patria, quod exemplis haud indiget: ideoque Flo-
 rent. lectionem non recepi, etsi & illa defendi potest,
 Διὰ τὴν πατρίδα exponendo patriae beneficio, ὅπερ, ut
 Long. Pafl. 2. p. 48. f. Διὰ τοῦτον εἰς πόλιν οἰκοῦν. I. e.
 per hunc Cupidinem flumina fluunt. sive, ille auctor est.
 Idem 2. 77. Διὰ τὰς Νύμφας ἔξω. Nympharum bene-
 50 ficio vixisset. Atticis autem frequens esse Διὰ accusa-
 tivum

insulae, in quibus natales celebrantur Deorum. Sacra quippe ea demum grata Diis putantur, quae in domestica illis loca delatus quisque peregerit. Si vero Diis carum est nomen patriae; quid ni multo magis hominibus?

6. Etenim vidit solem primum e sua quisque patria: ut hic quoque Deus, licet communis sit, patrius ille tamen unicuique videatur ideo, quod primum ex illo sibi loco conspectus sit. Et vocem mittere ibi auspicatus est, patria loqui lingua cum disceret; & Deos agnovit. Talem vero si quis patriam fortitus est, ut alia quoque ad majorum rerum institutionem opus habuerit: habeat ille sane hujus etiam institutionis patriae gratiam. Neque enim vel nomen illius alterius urbis scivisset, nisi patriae beneficio, urbem ejusmodi esse didicisset.

7. Caeterum eruditionem, puto, doctrinamque omnem colligunt homines, ut ea se utiliores praestent suis quique patriis. Opes sibi parant iidem ambitione quadam ad publicas patriae impensas. Idque merito, arbitror. Oportet enim non ingratos esse, qui maximis affecti sunt beneficiis. Verum si quis singulis etiam gratiam, prout iustum est, refert obligatus beneficio, multo magis patriae rependere iusta convenit. Etenim malae tractationis parentum leges sunt in civitatibus: communem autem parentem putare patriam convenit, & praemia pro alimentis, ipsaque adeo legum cognitione, rependere.

55. θεϊότεραι, παρ' αἷς ὑμνεῖται γένεσις θεῶν. ἰερὰ γὰρ κεχαρισμένα ταῦτα νομίζετο τοῖς θεοῖς, ἐπειδὴν εἰς τὰς οἰκείας ἑκάστη ἀφικόμενοι ἱερουργῇ τύπῃς. εἰ δὲ θεοῖς τίμιον τὸ τῆ πατρίδος ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις 60. πολὺ γε μᾶλλον;

Καὶ γὰρ εἶδε τὸ ἥλιον πρῶτον ἑκάστος ἀπὸ τῆ πατρίδος. ὡς καὶ τὸν τὸ θεόν, εἰ καὶ κοινός ἐστιν, ἀλλ' ἐν ἑκάτῳ νομίζεσθαι πατρῶον, διὰ τὸ πρῶτον ἀπὸ τῆ τύπῃς 65. θεῶν καὶ φωνῆς ἐν ταῦτα ἤρξατο, ὅτι χάρις αἰς πρῶτα λαλεῖν μαθήσαντες, καὶ θεὸς ἐγνώρισεν. εἰ δὲ τις τοιαύτης ἔλαχε πατρίδος, ὡς ἑτέρας δηρὸν πρὸς τὴν μελίζων παιδείαν, ἀλλ' ἐν ἑτέῳ καὶ τέτῳ τῇ παιδείᾳ 70. μάτων τῇ πατρίδι τὴν χάριν. ὃ γὰρ ἀν' ἐγνώρισεν ἐδὲ πόλεως ὄνομα, μὴ διὰ τῆ πατρίδος, πόλιν εἶναι μάθων.

Πάντα δὲ, οἶμαι, παιδεύματα καὶ μαθήματα συλλέγουσιν ἄνθρωποι, χρησιμωτέρως 75. αὐτοὺς ἀπὸ τέτων ταῖς πατρίσι ποιεῖσκειν. κτῶν δὲ καὶ χρήματα, φιλοτιμίας ἕνεκεν τὴν εἰς τὰ κοινὰ τῆ πατρίδος δαπάνηματα. καὶ εἰκότως, οἶμαι, δεῖ γὰρ οὐκ ἀχαρίστους εἶναι τοὺς τῆ μεγίστης τυχόντας εὐεργεσιῶν. ἀλλ' εἰ καὶ τοῖς καθ' ἑνα 80. τις ἀπονέμει χάριν, ὥσπερ ἐστὶ δίκαιον, ἐπειδὴν εὖ πάθη πρὸς τινός, πολὺ μᾶλλον προσήκει τῇ πατρίδι τοῖς καθήκουσιν ἀμείβεσθαι. κακώσεως μὲν γὰρ γονέων εἰς νόμοι. 85. ποιεῖ ταῖς πόλεσι κοινὴν δὲ προσήκει πάντων μητέρα τῇ πατρίδι νομίζεσθαι, καὶ χάρις ἡρία τροφῶν ἀποδιδόναι, καὶ τῇ τῶν νόμων αὐτῶν γνώσεως.

Ὡφθη

e Πρώτη] Πρώτη Fl. d. Τῆς πατρίδος] Τὴν πατρίδα Fl. e' Αποδοῖμι] Αποδοῖμι Fl.

num etiam pro genitivo addere, vid. apud Kuster. ad Aristoph. Plut. 93. 130. & 143. δι' ἡμῶν δύνανται αὐτῶ. Per me (Plutem) ei sacrificans. Ac plura de illa permutatione, in Observatt. Eckhardi, ad ejusd. Plut. p. 12. & 13. J.F.R.

84. Κακώσεως — νόμων] Conf. T. 2. Bis Accus. c.

29. ubi de injuria quam uxor a marito passa est. Hic vero constructio illa cum genitivo in se spectata est ambigua, vel reciproca, potestque tam significare injurias a parentibus commissas, quam quas illi patiuntur. Sed si nexum spectes, posterius significari, patet. J.F.R. 1. Α

ᾠφθη δὲ εἰδὲς ἔτως ἀμνήμων ὃ πατρί-
δου, ὡς ἐν ἄλλῃ πόλει γενόμενος, ἀμε-
λεῖν. ἀλλ' οἱ τε κακοπραγῶντες ἐν ταῖς
ἀποδημίαις, συνεχῶς ἀνακαλῶσιν ὡς μέγι-
στον τὸ ἀγαθὸν ἢ πατρίδα· οἱ τε εὐδαιμονέ-
τες, ἀνὰ καὶ τὰ ἄλλα εὖ πράττωσι, τῷτο
γὰρ αὐτοῖς μέγιστον ἐνδεῖν νομίζουσι, τὸ μὴ
τὴν πατρίδα οἰκεῖν, ἀλλὰ ξενιτεύειν. ὅνειδος
γὰρ τὸ τὴν ξενιτείας καὶ τῆς κατὰ τὴν ἀποδη-
μίας χρόνον λαμπρῆς γενόμενης, ἢ ἀφ' αὐτῆς
 χρημάτων κτήσιν, ἢ ἀφ' αὐτῆς τιμῆς δόξαν, ἢ
ἀφ' αὐτῆς παιδείας μαρτυρίαν, ἢ δι' ἀνδρίας
ἐπαινον, ἔστιν ἰδεῖν ἐς τὴν πατρίδα πάντας
ἐπειγομένους, ὡς οὐκ ἂν ἐν ἄλλοις βελτίο-
σιν ἔπιδειξομένους τὰ αὐτῇ καλὰ. καὶ το-
σούτω γε μᾶλλον ἕκαστος σπεύδει λαβεῖν
τὴν πατρίδα, ὅσῳ ἂν φαίνεται μείζονων
πλεονεξίας ἄλλοις ἡζυμένους. ποθεινὴ μὲν ἐν καὶ
νέοις πατρίδα.

Τοῖς δὲ ἤδη γεγηρακόσιν, ὅσῳ πλεονεξίας
Φρονεῖν ἢ τοῖς νέοις μέτεστι, τοσούτω καὶ
πλείων ἐγγίγει πόθος ὁ τὴν πατρίδα.
ἕκαστος γὰρ τὴν γεγηρακότων, καὶ σπεύδει
καὶ εὐχεσθαι καλεῖσθαι τὸν βίον ὅτι τὴν πατρί-
δα, ἢ, ὅθεν ἤρξατο βίον, ἐνταῦθα πάλιν
καὶ τὸ σῶμα κατατάθει τῇ θρησκείῃ
γῇ, καὶ τὴν πατρίδα κοινῶς τάφον. δεινὸν
γὰρ ἕκαστον δοκεῖ ξενίας ἀλίσκεα, καὶ μὲν
θάνατον ἐν ἀλλοτρίᾳ κειμένῳ γῇ.

8. Visus autem est nemo adeo immemor
patriae, qui in alia civitate constitutus il-
lius curam abjiciat. Sed cum ii quibus ad-
versa in peregrinatione obveniunt, perpetuo
in animum revocent, maximum bonorum
esse patriam, tum quibus secunda sunt o-
mnia, quantumvis reliquis rebus felices,
tamen hoc sibi maximum putant deesse,
quod patriam non inhabitant, sed peregrin-
nantur. Ipsa enim crimen habet peregrini-
tas. Ac videre licet ipsos, qui peregrina-
tionis suae tempore, vel bonorum possessio-
ne vel honorum gloria, vel eruditionis te-
stimonio, vel laude fortitudinis, illustrati
sunt, in patriam tamen festinare omnes; ut
qui inter meliores sua ostendere bona non
possint. Ac tanto magis festinat unusquis-
que ad suam complectendam patriam, quo
majoribus rebus dignati ipsum sunt alii.
Igitur junioribus etiam amabilis est patria.

9. His vero qui pervenere ad senectu-
tatem, quanto major quam juvenibus pru-
dentiae portio obtigit, tanto etiam vehe-
mentius inest patriae desiderium. Senum
enim unusquisque in patria finire vitam &
studet & optat, ut unde coepit vivere, ibi
sursum & altrici terrae corpus commendet,
& majorum suorum monumentis inferatur.
Durum enim unicuique videtur, peregrini-
tatis damnari in terra aliena jacenti.

10. Quan-

1. Ἀνδρίας] Sic etiam scribitur supra *Musc.* c. 5.
atque alibi apud Nostrium, item *Diod.* Sic. ut ibi, ni
fallor, indico. Aliis ἀνδρία, ut *Herodian.* plurimis lo-
cis, ac *Thucyd.* 2. c. 39. f. ubi tamen *Cod.* unus ἀν-
δρίας etiam. Sed ἀνδρίας frequentius eidem; licet III.
c. 82. ἀνδρία vicissim in textu, ubi *Cod.* quidam ἀν-
δρία.

J.F.R.

17. Ἐνείας ἀλίσκεα] Subaudi αἰτία, κρίσει. F.G.
32. Ἀλλὰ καὶ — ἀναιμνέοις — ἱπαινοῦσι] Haec
subditiua videntur. F.G.

33. Πεδίοις ἀναιμνέοις] Nescio cur *interquiescentes a-*
gros dederint interpretes. Certe ea laus non est re-
gionis; major virtus irrequieta fertilitas. Itaque *laxos*
& quali effusus, id est, amplissimos campos intelli-
gere malui. J.M.G.

Ibid. Ἀναιμνέοις] Ἀναιμνὴ γῆ, terra inculta, pascua

Diis consecrata.

F.G.

36. Τὴν δὲ ἱπποτρόφον ὑπεροῶντες, καὶ κυροτρόφον ἱπαι-
νοῦντες] Adscribam verba *L. Bos Obs. Crit.* p. 79. pes-
sime, ait, haec translata, sed equorum juvenumque
altricem suscipientes laudant. Sensus enim est: *Sper-*
nunt autem equorum altricem (regionem) juvenumque
altricem laudant. Opposita sunt ὑπεροῶν & ἱπαινοῦν,
quae Interpres pro Synonymis sumit. ὑπεροῶν est
contemnere, ὑπεριδῆν. Similiter oppositae sunt regio-
nes ἱπποτρόφος & κυροτρόφος. & dum dicit auctor ἱ-
πποτρόφος, respicit ad ea quae paulo ante dixerat, συμ-
νηομένους πεδίοις ἀναιμνέοις. Sunt autem πεδία ἀναιμ-
να, campi pascendae, equis pascendis habiles, non vero
agri interquiescentes, uti vertit Interpres. Haec ille.
Quibus addo; illud καὶ non suspectum fore, si pro
ἱπαινοῦσι legas ἱπαινοῦντες. Nam καὶ sic positum inter
duo

10. Quantum porro benevolentiae in patriam germanis vere civibus insit, ex indigenis aliquis intelligat. Nam advenae, velut spurii, migrationes facile fuscipiunt, qui neque intelligant nomen patriae, neque ament; sed, necessariorum rerum copiam praesto sibi ubique futuram rati, mensuram voluptatis in ventris voluptatibus collocent. Quibus vero parens etiam est patria, hi amant in qua nati sunt & alibi terram, licet parvam habeant, licet asperam, & tenuem: & licet non habeant quam terrae virtutem commendent, laudes certe non desunt illis, quibus ornent patriam. Verum etsi videant gloriantes alios campis laxis, pratisque vario plantarum genere distinctis; ipsi tamen patriae laudum non obliviscuntur, despectaque equorum altrice terra, laudant suae nutriculam pueritiae.

11. Ac festinat in patriam aliquis insulanus etiam, etiam cum felicem apud alios vitam licet agere, nec oblatam sibi immortalitatem admittit, sepeliri praeoptans in patria, fumusque patriae igni apud alios ei clarior videbitur.

12. Adeo autem carum super omnia videtur patria, ut, qui ubique fuere legum

Ὅσον δὲ τὴν εὐνοίας τὴν πρὸς τὰς πατρίδας οὐ μέτεσι τοῖς ὡς ἀληθῶς γνησίοις πολίταις, μάθοι τις ἐκ τῆς αὐτοχθόνων. οἱ μὲν γὰρ ἐπὶ ἡλυδῆς, καθάπερ νόθοι, ῥαδίας ποιοῦν τὰς μέλανα τῆς αἰσῆς, τὸ μὲν δὲ πατρίδος ὄνομα μήτε εἰδότες, μήτε ἐργονίης ἡγούμενοι δὲ ἀπαναχῇ τῆς ἐπιτηδείων εὐπορήσειν, μέτρον εὐδαιμονίας τὰς τὴν γαστρός ἡδονὰς τιθέμενοι. οἷς δὲ καὶ μήτηρ ἢ πατὴρ, ἀγαπῶσι τὴν γῆν, ἐφ' ἧς ἐγένοντο, καὶ ἐτράφησαν, καὶ ὀλίγην ἔχουσι, καὶ τραχείαν, καὶ ὀλεπτόγεων· καὶ ἀπορῶσι τὴν γῆν ἐπαινεῖσαι τὴν ἄρετίν, τὴν γὰρ ὑπὲρ τὴν πατρίδος οὐκ ἀπορήσουσιν ἐγκωμίων. ἀλλὰ καὶ ἴδωσιν ἐτέρους σεμνυνομένους, πεδίοις ἀνειμένους, καὶ λειμῶσι φυτοῖς παντοδαποῖς διελημμένους, καὶ αὐτοὶ τὴν πατρίδα ἐγκωμίων οὐκ ὀπιλανθάνον· τὴν δὲ ἰπποδρόφον ὑποφύοντες, καὶ κροτοτρόφον ἐπαινεῖσι.

Καὶ σπεύδει τις ἐς τὴν πατρίδα, καὶ νησιώτης ἢ καὶ παρ' ἄλλοις εὐδαιμονεῖν δύονηται, καὶ δεδομένην ἀθανάσιαν ἐπροσέσσει, προτιμῶν τὴν ἐπὶ τὴν πατρίδα τάφον· καὶ ὁ τὴν πατρίδα αὐτῷ καπνὸς λαμπρότερος ὀφθήσει τῷ παρ' ἄλλοις πυρός.

Οὕτω δὲ ἄρα τίμιον εἶναι δοκεῖ τὴν πατρίδα ὥστε καὶ τῆς πανταχῇ νομο-

a Eιδότες] Ἰδόντες Fl. b Ἀπαναχῇ] Ἀπαναχοῦ marg. A1. c διελημμένοις] Nihil variant Edd. d Παρῇ] Restitui ex Fl. & Venet. utraque. Περὶ male cett. Ἐπὶ S. & Amst.

38. Σπύδι.] De Ulyssē. G.

duo opposita pro adversativa valet. Demosth. Init. Or. pr. Coron. τὸ μὲν δὲ ἀμαρτάνει ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα καλοῦσθαι. Quin & in aliis locutionibus recte sed vertitur. Long. Paft. III. p. 87. πείσειν — μὲν δὲ αἰσὺν μίγνα, καὶ γαμῶν πάντως. Persuade — te nihil magni petere, SED ducere velle. Conf. eumd. L. 2. p. 42. notasque Mollii p. 50. a. Sed quia Cl. Gesneri emendatio acque est facilis, ei cedo.

37. Καὶ κροτοτρόφον] Homer. Od. A. 601. & I. 27.

Καὶ κροτοτρόφον ἐπαινεῖσι.] Legendum τὴν κροτοτρόφον. Opponuntur enim sibi ἰπποδρόφον & κροτοτρόφον illud Argorum epitheton, & aliarum urbium, quae la-

tos ac laetos campos habent: hoc Ithacae, quae ab Ulyssē suo vocatur Od. I, 27. Τρηχὶν' ἀλλ' ἀγαθὴ κροτοτρόφον.

38. Καὶ σπύδι.] Hom. Od. E. 219.

42. Καπνὸς] Quo respexerit, satis indicat locus Homeri Odysf. A. 58. Clementis Alex. locus est huc arprime faciens προτρ. p. m. 32. B. οἱ δὲ ἄλλοι περὶ φύκας τῶν κόσμων, οἷα φύκας τινὰς ἰσχυροῖς πύτραις ἀθανάσιος ὀλιγοῦσιν, καθάπερ ὁ Ἰθακήσιος γεραν, ὃς τὴν ἀλγείας ἐκ τῆς ἐν ἑρανῷ πατρίδος, πρὸς δὲ καὶ τὴν ὄντων ἱμειρόμενος φωνῶν, ἀλλὰ τῷ καπνῷ. Alludunt & alii ad hunc Homeri locum, Ovid. de Ponto I. & Philostratus 786.

Gg

53. Ἀκού-

μοθέτας ἴδοι τίς ἀν' ὅπῃ τοῖς μεγίστοις ἀδίκημασιν ὡς χαλεπωτάτῃ ὀπιθεληκότας ἢ Φυγὴν τιμωρίαν. καὶ ἔχ' οἱ νομοθέται μὲν ἔτῳς ἔχουσιν, οἱ δὲ πιστευόμενοι τὰς στρατηγίας ἑτέρας, ἀλλ' ἐν ταῖς μάχαις τὸς μεγίστον ἔστι τὸ ὀφθαλμολύματα τοῖς παταγομένοις, ὡς ὑπὲρ παλίδ^a αὐτοῖς ὁ πόλεμος. καὶ εἰδὲς ὅτις ἀν' ἀκέσας τέττε, κακὸς εἶναι^c δέλη. ποιεῖ γὰρ καὶ τὸ δειλὸν ἀνδρείον τὸ τὴν παλίδ^d ὄνομα.

latores, eos videas maximis quibusque criminibus gravissimam imposuisse poenam; exilium. Nec vero legum modo latores in ea sunt sententia; aliter animaris exercituum Oducibus: quin sub ipsa praelia ad eos, qui stant jam in acie, maximum illud adhortamentum est, bellum ipsis esse pro patria: neque quisquam est, qui hoc audito ignavus esse velit: virtutem enim timido etiam 55 addit nomen patriae.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨΑΔΩΝ.

DE DIPSADIBUS.

Τῆς Λιβύης τὰ νότια ψάμμ^e ἔστι βαθεῖα, καὶ γῆ ἀβακαυμένη, ἔρημος ὅπῃ πολὺ, ἀκριβῶς ἀκαρπ^d, πεδιὴν ἅπασα, ἐχλόην, ἐπώαν, ἐφυτόν, καὶ ὕδωρ ἔχουσα, ἢ εἴπερ ἄρα ἐν κοίλοις συνεστηκὸς ὑετὶς ὀλίγη λείψανον, παχὺ καὶ τέττο, καὶ δυσώδες, εἰδὲ πᾶν διψῶντι ἀνθρώπῳ πόσιμον. ἀόκητος γὰρ ἔστι ἀγαθὰ ταῦτα. ἢ πῶς γὰρ ἀν' οἰκοῖτο, ἀνήμερος ἔτῳ, καὶ ξηρὰ, καὶ ἀφορ^e θῖσα, καὶ πολ- I ὥ τῷ ἀνχμῷ πειρομένη; καὶ τὸ δάλπ^e δὲ αὐτὸ, καὶ ὁ ἀνὴρ, κομιδὴ πυράδης, καὶ φλογερὸς ὢν, καὶ ἡ ψάμμ^e ὑπερζέουσα, πανελῶς ἀβαλὸν ἢ χῶραν τίθησι.

Γαράμαντες μόνοι πρόσοικοι ὄντες, εὖτα- I λές καὶ κέφον ἔθνος, ἀνθρώποι σκηνίσται,

Q Uae ad austrum spectant Libyae, arena sunt profunda, adusta tellus, deserta majorem partem, infecunda plane, universa campestris, quae non herbam, non gramen, non plantam, non aquam habeat; aut si quae etiam consistentes locis cavis pluviarum tenues reliquiae, crassum & hoc atque odoris mali, nec sitienti licet homini potabile. Ergo propter ista inhabitabilis est: aut quomodo habitetur, quae immanis adeo atque arida sit & sterilis, multoque squalore obsita? cum vapor ipse & aer igneus vehementer atque aestuosus sit, & arena fervidissima, inviam omnino regionem reddit.

2. Garamantes foli accolae, gens fuccinata & levis, in tabernaculis vivere soliti ho-

a Αὐτοῖς] Bene sic Fl. P. aliaeque. Αὐτῶς male J. b Ἀκούσας] Ἀκούση Fl. Forfan melius, etsi vulgatum non malum. c Θέλη] Θέλει Fl. d Πεδιὴν] Πεδιὴν W. Cod. e Δι] Additum ex W. & Fl. Aberat ab cett. Edd.

53. Ἀκούσας] Non improbo vulgatum, quod sensum quidem commodum sic exhibet, εἰδὲς, scil. ἐστὶ, ἢ τις ἀν' ἀκούσας — δέλη. Sed nec Florentina lectio displicet. Quum vero utrumque bonum, numerum sequimur majorem. J.F.R.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΔΙΨ.] Προσλαλία περὶ τῶν διψάδων. Th. M. 3. Ἀκριβῶς ἀκαρπ^e &c.] Sterilitatem Lybiae eodem modo describit Diad. Sic. L. III. c. 50. pr. nisi quod pitrum ibi provenire dicat, quod tamen suspe-

ctum, neque constantis lectionis est. Vid. Commentatores id varie illic tentantes. J.F.R.

19. Ὑσαίη τὸ θεῖον] Nota phrasin poeticam: ὕμνῳ ὁ Ζεὺς. &c. F.G.

22. Βατὰ] Mallem βατὸς, ut ad ψάμμ^e vel χῶρα referatur. si vero, quod in omnibus libris est, βατὰ retineas, ad τὴν Λιβύης τὰ νότια referendum, quod valde remotum. Supra γὰρ τὴν χῶραν τίθησιν. c. 1. & mox ἡ ψάμμ^e δισσατο^e. M. du S.

37. Αὐτῶς

homines, venatu viventes plerumque; hi igitur per venatus causam irruunt interdum circa ipsam brumam, observato tempore maxime pluvio, cum ardoris major pars exstincta est, & conspersa arena, itineris copia utcumque contingit. Venatus autem est asinorum agrestium & marinorum passerum, ingentium illorum, qui humo tollere se non possunt, & simiorum maxime, & interdum elephantorum. Haec enim sola durant ad sitim, & vexationem a multo acutoque sole sustinent. Et tamen Garamantes consumtis cibariis, quibuscum venerant, celeriter revertuntur, veriti, ne sibi accensa rursus arena transitum vel difficilem reddat, vel plane neget, ac deinde velut intra retia deprehensi cum captura ipsi sua pereant. Neque enim ulla superest effugiendi ratio, ubi sol sursum tracto humore, exsiccataque celeriter regione, vehementer exarsit, radios jaculatus fortiores, tanquam ab ipso humore acutos, qui alimentum igni praestet.

3. Quamquam ista quae adhuc commemoravi omnia, vapor, sitis, solitudo, inopia copiarum terrestrium, minus vobis difficilia videbuntur eo, quod jam dicam: & propter hoc fugienda omnino ista regio. Serpentes nempe varii, magnitudine ingentes, plurimi numero, formis peregrini, veneno armati invicto, terram pascuntur;

ὑπὸ θήρας τὰ πολλὰ ζῶντες, εἵοτε ἔτοι εἰσβάλλουσιν, ἢ θηρεύουσιν ἀμφὶ τροπὰς τὰς χειμερινὰς, μάλιστα ἢ ὑσάνια τὴν θεὸν τηροῦσάντας, ὁπότε τὸ πολὺ τῆ καύματος σθεαδείη, καὶ ἡ ψάμμος νοσηθεύει, καὶ ἀμνηγέτη ἢ βατὰ γένοιτο. ἡ θήρα δὲ ἔστιν ὄνων τὴν ἀγρίων, καὶ τρυβθῶν τὴν μεγάλων ἡ χαμαιπετῶν, καὶ πιθήκων μάλιστα, καὶ ἐλεφάντων ἐνίοτε. ταῦτα γὰρ μόνα κ' ἀφαιρείται πρὸς τὸ δίψῃ, καὶ ἀνέχεσθαι ὅτι πολὺ τάλαιπωρὲς ὑπὸ πολλῶν καὶ ὅξει τῷ ἡλίῳ. καὶ ὅμως οἱ Γαράμαντες ἐπειδὴν τὰ σιτία καίανα λώσασιν, ἅψ' ἔχοντες ἀφίκονται, ἀπελαύνουσιν εὐθὺς ὀπίσω, δεδιότες μὴ σφίσιν ἡ ψάμμος ἀναφλεγέισα δύσβατον καὶ ἀποροὴν γένηται, εἴτα ὥσπερ ἐντὸς δρυῶν ληφθέντες, καὶ αὐτοὶ ἀπόλωνται μὲν τὴν ἄγρην. ἢ ἀφυκία γὰρ ἔστιν, ἣν ὁ ἡλίος ἀνασπᾶσας τὴν ἰκμάδα, καὶ τάχιστα ξηράνας τὴν χώραν, ὑπερξέσῃ, ἀκμαιοτέρην τὴν ἀκτῖνα προσβαλὼν, ἅτε πρὸς τὴν νοτίδα πεδωκενηγμένην τροφὴν γὰρ αὕτη τῷ πυρί.

Καίτοι ταῦτα πάντα ὅποια εἶπον, τὸ θάλαπρον, τὸ δίψῃ, ἡ ἐρημία, τὸ μηδὲν ἔχειν ἐκ τῆ γῆς λαβεῖν, ἥτιον ὑμῖν δυοῖν εἶναι δόξει τῇ λεχθησομένῃ καὶ ἢ ἀφ' αὐτῆς φευκτέα πάντως ἡ χώρα ἐκείνη. ἐρετὰ γὰρ σοικίλα, μεγέθει τε μέγιστα, καὶ πολλήθει πάμπολλα, καὶ τὰς μορφὰς ἀλόκοιλα, καὶ τὴν ἰὸν ἀμαχα, ὅπινέμεναι τὴν γῆν.

f θηρεύουσιν] θηρεύουσιν Fl. g Ἰσάνια] Sic Fl. cum cett. Ἰσάνια f. & marg. A1. h βατὰ] Forlan βατὸς. At nil mut. Edd. nec M. βατὴ conjicit Gujer. i χαμαιπετῶν] χαμαὶ τούτων W. & Fl. k διαρκῆ] διαρκῆ Fl. l σφίσιν] σφίν W. m ἀφυκία] Nil mut. Edd. & M. n διὰ τοῦτο] διὰ τὸ Fl.

38. τροφή] Ὡς περὶ γὰρ τίς τροφή ἐστὶν τῷ θερμῷ ἐστὶν ψυχρῷ τὸ ὑγρὸν. ἀλλὰ τῷ ψυχρῷ μὲν αὐτὴ συνιστάται μᾶλλον κρατύνεται ἐκ τοῦ ἡλίου τῷ δὲ θερμῷ μαλαίνεται καὶ ἀφαιεῖται συνωλεσιζομένη τὸ ὡς ἐφ' αὐτῇ τὸ θερμὸν, αὐτὴ γὰρ πρὸς ἄλλοις αὐτῇ μὲν ὑγρὸς ἐλυγμένη ἀκμαιοτέρη

ὑπινδιδῶσι, ὡς οἷα τρέφεται τῷ θερμῷ. τέλος δὲ ἐκκμαζομένη καὶ πρὸς τὸ μὴ εἶναι χωροῦσα, ὥσπερ παραβραύει καὶ ὡρμηκώδεις ποιεῖ ἐκ αὐτῆς τὸ θερμὸν. εἰ ἐστὶν τούτου πάχυν δυνάμει. ἀποποιεῖται ἤδη κατακτείναναι τὴν τῶν ἐνίκων τέπων. M.

37. Ἀκτῖνα — πεδωκενηγμένη] Mirum dicendi genus, acutē ab humore solis radios. Sed, si tollas metaphoram, illud relinquitur, intensiorem sentiri aestum post pluviam, sive quod defuerunt, per ipsum

refrigerationis tempus, corpora, aestum ferre: sive quod vapores copiosius fane, quam de ficcis arenis, surgentes, sulphurei praesertim, magis angunt praecordia.

γῆν. τὰ μὲν ὑποδρύχια, Φαλεύοντα ἐν μυ-
χῶ δὲ φάμμι· τὰ δὲ ἀνω ὀπιπολάζοντα,
Φύσαλλοι, καὶ ἀσπίδες, καὶ ἐχίδναι, καὶ κε-
ράται, καὶ βεπρήσεις, καὶ ἀκοντίαι, καὶ
ἀμφίσβαιναι, καὶ δράκοντες, καὶ σκορπίων
γένος διττὸν, τὸ μὲν ἕτερον ὀπίγειόν τε
καὶ πτερόν, ὑπέριμεγα, καὶ πολυσφόνδυλον,
ἰσχυρότερον δὲ ἐναερίον, καὶ πτηνόν, ὑμενόπτερον
δὲ οἷα ταῖς ἀκρίσι, καὶ τέτιξι, καὶ νυκτε-
ρίσι τὰ πτερά. τοιαῦτα ὄρεα πολλὰ
ὀπιπετόμενα, ὅσα εὐπρόσιτον ἀπεργά-
ζεται τῇ Λιβύῃ ἐκείνην.

Τὰ δὲ δὴ πάντων ἐρπετῶν δεινότατον,
ὃν ἡ φάμμι τρέφει, ἡ διψάς ἐστίν, ὅφιστος
καὶ πάντων μέγας, ἐχίδνη ὅμοιος, τὸ δῆγμα
βίαιον, τὸ ἰόν παχὺς, ὀδύνας μὲν ἄλλῃ-
κτως ἐπάγων εὐδύς· ἐκκαίει τε γὰρ, καὶ σή-
πει, καὶ σίμπραλιν ποιεῖ, καὶ βοῶσιν, ὅσ-
περ οἱ ἐν πυρὶ κείμενοι. τὸ δὲ μάλιστα
καταπονθὲν, καὶ καλατρύχον αὐτὸς, ἐκείνῳ
ἐστίν, ὁμώνυμον πᾶσι τῶν ἐρπετῶν. διψῶ-

partim submersi, nido in arenae recessibus
defosso; alii in summo versantur, bufones,
& aspidēs, & viperae, & ceraestae, & bu-
prestae, & jaculi, & amphisbaenae, &
dracones, & scorpionum genus duplex, ter-
restre alterum, pedestre, ingens, vertebrae
(in cauda) habens plures; aërium alterum
& volucre, membranaceis quidem alis, qua-
les sunt locustis, & cicadis & vespertilioni-
bus alae. Id genus volucres oberrantes mul-
tae difficilem accessu reddunt illam Libyam.

4. Bestiarum vero, quas ea nutrit arena,
importunissima est dipsas, serpens non ita
ita magnus, viperae similis, morfu violento,
veneno crasso, immedicabiles statim
dolores adferens. Nam exurit, & putre-
dinem inducit, & ut ardeant mors efficit.
Itaque clamant, ut qui in igni jaceant.
Quae autem maxime illos conficit atque at-
terit, illa est affectio, a qua nomen accepit
be-

a Ἀμφίσβαιναι] Ἀμφίσβαιναι W. b Τε] Τε W. c Ἀκρίσι] Ex emendatione Soulii, Ἰκτίσι Edd. & M.
d ὀπιποτάζοντα] Bene S. ὀπιποτάζοντα Edd. illa priores. e Παχὺς] Sic Edd. omnia. & M. ταχὺς. Solan. f Ἀ-
κρίσι] Ἀκρίσι W. id supra est n. g Πυρ] Πυρ W. L. Ἐν πυρὶ Fl.

47. Φαλεύοντα ἐν μυχῶ δὲ φάμμι] Credo, hic est
ille apud Lucanum 9, 715. Concolor exustis atque indi-
cretus arenis Ammodytes, quem in Hammoditen
quasi postliminio mutatum nuper nolim. Est omni-
no Troglodytis analogus Ammodytes, ὑποδρύχια ἀμμοί.
Quod ὀπίτω dicas, posteriore parte compositi, quasi
viatores arenae, nimis generale est, & omnibus com-
mune harum regionum serpentibus. F.M.G.

50. Βεπρήσεις] Βεπρήσεις est animalculum ex cantha-
ridum genere, sic dictum, quod in herba a bobus de-
voratum eos tacto felle ita inflammet, ut rumpat.
Nicanor. Plin. F.G.

55. Ἰκτίσι] Notandum est ἰκτίσι seu viverris ab-
surde poni inter animalia. Itaque pro ταῖς ἰκτίσι καὶ
τέτιξι, i. e. viverris & cicadis, omnino legendum
ταῖς ἀκρίσι & τέτιξι, locustis & cicadis, quod miror
vidisse neminem. Bochartus de Animal. Sacr. script.
part. 2. L. IV. c. 29. Almel.

Ἰκτίσι, καὶ τέτιξι] Si ἰκτίσι non alius animalis quam
viverrae nomen est; non potest profecto hic locum
habere. Bochart. summi sane viri, ἀκρίσι, nimis a
scriptura & sono vocis ἰκτίσι recedit. Spem invenien-
di melius quiddam videtur prope intercipere Plinius
10, Cap. 1. Vespertilioni membranaceae pinnae uni.

Sed scilicet conferendus etiam est alter locus II, 39. f.
94. Membranis volant (i. e. ὑμενόπτερα sunt) fragilibus
insectis, humentibus hirundines in mari, siccis inter te-
sta vespertilio. Nimirum hirundines illae in mari, &
piscos alii plures volant & ipsi: vid. Aelian. de Ani-
mal. 9, 52. Πέτονται ἰχθυοὶ ὅταν δίσσωσι, καὶ ἐξάλλωσι &
θαλάττης, αἱ τε τρυγίδες & οἱ ἰσρακίς οἱ θαλάττης, καὶ ἡ
χιελιδὼν ἡ πελαγία κ. τ. λ. Quae cum ita sint, puto
Lucianum dedisse τοῖς ἰχθύσι, καὶ τέτιξι & νυκτερίσι.
Corruptio contigisse potuit inter distantem, qui ad-
spiratas tenuius iusto pronuntiaret, & excipientem.
Tolle enim adspiratas, & v pronuntia exilium, ut so-
lent Jotacistae, & pro ἰχθύσι existet ἰκτίσι. Ita in
Ἑταιρ. VII. post med. ἀπρωκτίσας legitur, quod
ἀπρωκτίσας fuisse, non sine causa suspicatur V. C.
Jensius. F.M.G.

Ἰκτίσι] Viverris Bened. verte milvis. F.G. Certe ri-
diculum erat viverris alas tribuere. Sed nec milvorum
alae hic conveniunt; vid. notam nostram seq. F.F.R.

Ἀκρίσι] (Bochartus recte emendat ἀκρίσι, vide o-
mnino nostrum supra M. C. 1. Kust.) In omnibus
Impr. & ipso M. legebatur ἰκτίσι. M. du S.

Ἀκρίσι] Dedi hoc Solano, & consuetudini ἀκρίσι ac
τέτιξι conjungendi; nam ut ἰχθύσι non possim reci-
pere

bestia. Sitiunt nempe supra modum: quodque maxime mirum est, quo plus biberint, tanto magis potum appetunt, multoque magis intenditur eorum bibendi cupiditas: nec unquam sitim exstinxeris, neque si Nilum ipsum, totumve Istrum ebibendum iis praebeas; sed ipsa illa irrigatione morbum accendas, velut si quis oleo extinguere ignem tentet.

5. Ajunt medicorum filii istam esse causam, Venenum illud crassum potu deinde dilutum, moveri celerius, quippe quod liquidius sic fiat, & diffundatur maxime.

6. Equidem neminem vidi, cui hoc acciderit, neque, Di boni! videam hominem talibus cruciatum suppliciis. Sed, bono consilio, pedem nunquam omnino intuli in Libyam. Sed Epigramma audiui, quod in ipso se legisse cippo viri hoc modo defuncti sodalium aliquis mihi dixit, qui e Libya, sic narrabat, dum Aegyptum transit, iterque facit ad-Syrtim majorem,

σι γὰρ εἰς ὑπερβολὴν καὶ τὸ πλεονάζοντα, ὥσπερ ἂν πίνωσι, τοσούτω μᾶλλον ὀρέγονται τῷ ποτῷ. καὶ ἡ ἐπιθυμία πολὺ πλεονεπιτείνει αὐτοῖς. ἔδ' ἂν σέσειας ποτε τὸ δΐψον, ἔδ' ἦν τ' Νεῖλον αὐτὸν, ἢ τ' Ἴστρον ὅλον ἐκπιεῖν πλεονάζεις, ἀλλὰ προσεκαύσεις ἐπάρδων τ' νόσον, ὥσπερ ἂν εἴ τις ἐλαίῳ 75 πῶς καίασθεννοί.

Λέγουσιν ἰατρῶν παῖδες ἐκείνην τ' αἰτίαν εἶναι, παχὺν τ' ἰὸν ὄντα, ἢ ἐπειὶα δυνάμενον τῷ ποτῷ, ὅξυκίνητον γίνεσθαι, ὑγρότερον, ὡς τὸ εἶδος, καθιγάμενον, καὶ ὅτι 80 πολλοὺς ἀναχέοντο.

Ἐγὼ μὲν ἐν ἑδένῳ τῷτο πεπονθότα εἶδον, μηδὲ, ὦ θεοί, ἴδοιμι ἔτι κολαζόμενον ἄνθρωπον, ἀλλ' ἔδὲ ἐπέβην τ' Λιβύης τὸ πλεονάζον, εὖ ποιοῶν. ἐπίγραμμα δέ τι 85 ἤκουσα, ὃ μοι τ' ἐταίρων τις ἔλεγεν αὐτὸς ὅτι τῆλης ἀνεγνωκέναι, ἀνδρὸς ἔτιως Σπιδανόντος, ὃς ἐκ Λιβύης, ἔφη, ἀπὼν εἰς Αἴγυπτον, πλεονάζον τ' μεγάλην Σύρτιν ἐποίη-

h "Επειὶα δυνάμενον] Ἐπιδαψιλόμενον marg. A1. L. & G. Vulgatum servant Edd. & M. i "Ος] Sic Edd. omn. In M. omiff. sed ὅς supra scriptum a recentiore manu.

pere, suadet tam articulus τῶς, jam recte respondens tribus femininis; quam quod sequitur, his avibus infestam Lybiam; quod de piscibus minime praedicari potest.

62. Παχὺς] Quid hoc sit, quave ratione cum frequentibus conciliari possit, medicis quorum ea est provincia, inquirendum relinquo. Ego interim lego παχὺς; nec me mover quod mox c. 5. diserte παχὺν dicat; ibi enim alia ratio est. Hic celeritatem, illic naturam veneni notat.

Ibid. Τὸν ἰὸν παχὺς] Etsi c. seq. παχὺν τ' ἰὸν ὄντα omnino recte legitur, quod expressis verbis addit, id potu dilui, & παχὺς etiam aliter defendi potest, ut exponatur tumens veneno, veluti Ovid. de Pythone serpente III. Met. 33. — corpus tumet omne veneno; tamen παχὺς hic praeferrem, propter adjuncta βίαια, & ὠδὺς, inter quae παχὺς positum languet. Nihil tamen contra libros ausus sum, ut Solanus p. jam delerit.

64. Πίμαραλ ποιοῖ] Conf. Rev. Jac. Elph. ad Ait. Ap. XXVIII. 16. Et Cl. L. Boi ad eadem Acta, p. 90.

77. Παχὺν τ' ἰὸν ὄντα] De dipsadibus, causam extinguibilis sitis esse, quae ex morfu dipsadis oritur, ait Lucianus ex sententia medicorum, παχὺν

τ' ἰὸν ὄντα, ἐπειὶα δυνάμενον τῷ ποτῷ ὅξυκίνητον γίνεσθαι, ὑγρότερον ὡς τὸ εἶδος καθιγάμενον, καὶ ἐπὶ πολλοὺς ἀναχέοντο. Quod crassum cum sit venenum, quando postea potu madescit, celeriter movetur, humidius, ut vero simile est, redditum, & latissime diffusum, sic interpres, nec male. Sed pro ἑπειὶα δυνάμενον, elegantius vetus codex, ἐπιδαψιλόμενον ποτῷ, abundanter potu irrigatum. Nam ἐπιδαψιλεύω est largiter & copiose praebere.

86. Ἐπὶ τῆλης] Columna five basis cui affixa statua: in basi planicies apta inscriptioni quam planiciem Strabo lib. 14. vocat τὸ πλατὺν τ' βασιλεῖς. Tangit Theophr. Char. περὶ μικροφλοιστίας.

87. Ὡς ἐκ Λιβύης] In M. omiffum prius fuerat, sed additum est ὅς a recentiore manu, quod & Impr. omnes praeferunt. Corrupte omnino; nam de sodali Luciani sermo est, non de viro morsu dipsadis confecto. unde ego ὡς reponendum duxi.

Ὡς ἐκ Λιβύης] Recepissimam ὡς vel contra libros, si summa necessitas id postularet; at quum ὅς sic satis commode intelligi queat, non statim cum Sonlio ὡς rescripti sine auctoritate; sed quum nonnulli mox etiam ποιοῖα habeant, suspicio tamen subest eosdem & ὡς voluisse; quod si itaque ποιοῖα adripias, tum ὡς quoque necessario recipiendum erit.

^a ἐποίητο ἡ πορείαν· ἐν δὲ εἶναι ἄλλως. ἔνθα δὲ τάφῳ ἐντυχεῖν, ὡς δὲ ἡ ἰόντα, ἐπ' ὅτου αὐτῷ τῷ κλύσματι, καὶ τήλῃν ἐφεστάναι, δηλοῦσαν τῷ ὀλέθρῳ ἡ τρόπον. κεκολλάσθαι ἡ ἐπ' αὐτῇ ἄνθρωπον μὲν τινα, οἷον ἡ Τάνταλον γράφουσιν ἐν λίμνῃ ἐστῶτα, καὶ ζεϋόμενον τῷ ὕδατι, ὡς ποῖοι ὁ δὴθεν· τὸ 9 θηρίον ὁ δὲ, ἡ διψάδα, ἐμπεφυκὸς αὐτῷ ὡς περὶ αὐτῷ τῷ ποδὶ, καὶ τινες γυναικας ὑδροφορέσας ἅμα πολλὰς κατὰχεῖν τὸ ὕδωρ αὐτῷ. πλεονάζον δὲ ὡς καὶ αὐτῷ οἷα ἡ τρεῖς ἐκείνων, ὅς ἐφην θηρίαν τὰς Γαγάμαντας. γεγράφθαι δὲ πρὸς τὴν ἐπίγραμμα, ἐ χειρὸν δὲ καὶ αὐτὸ εἰπεῖν,

Τοῖα παθόντ', οἶμαι, καὶ Τάνταλον αἰδομένην

Μηδὰ μὲν ὁ κοιμίσαι διψάδην ὀδύνῃν.

Καὶ Δαναοῖο κόρας ὁ τοῖον πῖθον ὅσον ἀναπλῆσαι,

Αἰὲν ἐπαντλῆσας ὑδροφόρῳ καμάτῳ.

ἔτι καὶ ἄλλα ἔπη τέτταρά ὅτι ὡς ὅν, ὡς ἀναιρέμενον αὐτὰ, ἐδήχθη. ἀλλ' ὅσον ἔτι μέμνημαι ἐκείνων.

Συλλέγουσι δὲ ἄρα τὰ ὡς, καὶ ἐσπευδάσας ὡς αὐτὰ οἱ ὡς οἰκοί, ὅς ὡς Φαγεῖν μόνον, ἀλλὰ καὶ σκεύεσι χρῶντο κενώσαντες, καὶ ἐκπώματα ποιοῦντο ἀπ' αὐτῶν.

(neque enim posse aliter) ibi in monumentum incidit, ad oram maris, in ipso litore: hic adstare, ait, columellam, quae rationem interitus declaret. Insculptum enim in illa hominem, qualem pingunt Tantalum stantem in litore, haurientemque de aqua, bibendi nempe gratia. Bestiam vero displenda adhaerescens ac pedi implexam, & mulieres quasdam, aquam adferentes simul multas, ea hominem perfundere. In proximo autem ova jacere, qualia illorum struthiocamelorum, quos venantur, ut dixi, Garamantes. Adscriptum autem esse epigramma . . nihil vero prohibet ipsum recitare,

5 Fallor, an haec talis de nigro accensa veneno,

Tantale, vexavit te sine fine sitis.

Tale olim, proles Danaei numerosa, repleta Frustrato te haustu vas voluisset, reor.

Adhuc alii versiculi quatuor sunt de ovibus, & ut, dum tollit illa, morsus sit; sed eorum non amplius memini.

7. Colligunt nimirum ova illa accolae non cibi modo causa, sed evacuatis etiam sutuntur in supellectile, & pocula sibi inde faciunt, cum fingere de luto non possint, quod

^a Ἐποίητο] Ποιῶν W. & Fl. idque etiam adscriptum marg. A1. ^b Δὴθεν] Δὴ marg. A1. ^c Δὲ] Δὲ W. ^d Περιεσπειράσθαι] Sic F. Ald. Fr. B. H. P. S. Περιεσπείρασθαι Fl. ^e ὡς] W. ὡς cum puncto subscripto, & sic semper. ^f Κοιμίσαι] Κοιμῆσαι W. Vulgatae favent F. Fl. ^g Τοῖον πῖθον] W. aliter, vid. notas.

89. Οὐ δὲ εἶναι] I. e. εἶναι, licere.

F. G.

97. Περιεσπειράσθαι] Περιεσπείρασθαι augmento deleto dederat in F. Solan. & sic etiam scribit Steph. hunc Luciani locum adferens; unde tamen minime conficio, Stephanum quoque ita corrigere; quia forsitan praesenti infin. usus est ad phrasin indicandam, non ipsa Luciani verba; nam ne Dialogum quidem addit. Quare, quum praeteritum infinitivi hic nihil habet absurdi, quandoquidem & κεκολλάσθαι praecessit, & mox γεγράφθαι etiam sequitur, ego nihil mutaverim. Sic vero praeteritum verbi σπειράω formari, vid. infra Navig. c. 2. f. ubi συνεσπειραμένον, & supra Philop. c. 22. ἐσπειραμένον.

F. F. R.

4. Τοῖα] Interpres dum legit οἷον pro οἷον, nescio quem patrem Tantalum facit. Rectius

Tantalus hoc patitur nigri pravitate veneni.

F. B.

Versus Bourdelotii in pravitate claudicat.

F. F. R.

7. Τοῖον πῖθον] W. Τὰς δὲ πῖθον ὅσον ἀναπλῆσαι ἐπαντλῆσαι (sed existit puto in Ms. ἐπαντλῆσαι: nam alia manus jota fecit, extrita alia litera) Haec in ferculo literario F. Fens.

F. F. R.

28. Νίκανδρον] Hujus opera ad nostram usque aetatem pervenerunt.

M. du S.

Ibid. Πρὸς Νίκανδρον] Cujus versiculi in Theriacis a 339. inde confertur cum hoc libello merentur, ut & Luciani 9, 738. seqq. Pluscula sane sunt, de quibus nec inter poetas, nec ipsis cum nostro satis convenit.

F. M. G.

31. Φύσις] Sic Polyaeus. plur. num. Strat. IV. p. 267. B. W. tamen φύσιν habet. M. du S. Ac Diad. Sic. centics,

quod *terra* arena illorum solum est. Si vero satis magna inveniantur, etiam pilei ex unoquoque ovo bini parantur. Dimidia- tam enim ovum unumquodque capiti cum sufficiat, pileus est.

8. Ibi ergo insidiantur apud ova Dip- sades: & cum accedit homo, prorepentes de arena, mordent miserum: at illi eveniunt illa quae paullo ante dicta sunt, ut bibat semper, & magis sitiat, & nunquam sa- tietur.

9. Haec, ita me Jupiter, non conten- dendi quodam adversus Nicandrum Poëtam studio a me dicta sunt, neque uti vos co- gnosceretis, non nihil me curae in discendis serpentium Libycorum ingeniis posuisse. Ista enim Medicorum magis laus fuerit, quibus scire talia necesse est, ut etiam de- pellere illa ex arte possint. Verum ego mi- hi videor, ac, per ego vos amicitiae prae- fidem *Jovem rogo*, nolite offendi transum- ta a bestiis imagine, similiter erga vos af- fectus, atque illi a dipsade morfi ad potum affecti sunt. Quo frequentius enim prodeo in conspectum vestrum, tanto magis ejus rei sum cupidus, sitisque me urit, quae re- primi nullo modo potest, nec unquam illo satiari potu mihi posse videor. Nec injuria.

ἢ γὰρ ἔχουσιν κεραμεύειν, ἀλλὰ τὸ ψάμμον εἶναι τὴν γῆν. εἰ δὲ καὶ μεγάλα εὐρεθῇ, καὶ πῆλοι γίγνοντο δύο ἐκ τῆς ὡς ἐκάστου· τὸ γὰρ οὐκ ἰσότητος ἑκάτερον ἀποχρῶν τῇ κεφαλῇ, πῆλος ὅστις.

Ἐκεῖ τοίνυν λοχῶσιν αἱ Διψάδες πρὸς τὰ ὠὰ, καὶ ἐπειδὴν προσέλθῃ ὁ ἄνθρωπος, ἐκ τῆς ψάμμου ἐξερπύσασαι, δάκνυσιν τὸ κα- σκιδάμονα· ὁ δὲ πάσχει ἐκεῖνα τὰ μικρὰ ἐμπροσθεν εἰρημνύα, πίνων αἰεὶ, καὶ μάλ- λον διψῶν, καὶ συμπλάμενος ἐδέσποει.

Ταῦτα ἔτι, μὰ Δία, πρὸς Νίκανδρον τὸ ποιητὴν φιλοτιμέμενος διεξήλθον, ἐδ' ὅπως ὑμεῖς μάθοιτε ὡς ὅσα ἀμελὲς γεγένη- ται μοι, ἢ φύσεις τῶν Διψαδῶν ἐρπετῶν εἶ- δέναι, ἰατρῶν γὰρ ἀνὴρ μάλλον ὁ ἔπαινον εἶναι, οἷς ἀνάγκη εἶδέναι ταῦτα, ὡς καὶ ἀμύνασθαι αὐτὰ μὲν τῇ τέχνῃ ἔχοιεν. ἀλλὰ μοι δο- καὶ (καὶ πρὸς Φιλίαν μὴ δυσχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη ἔσαν) ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς, οἷον ἐκεῖνοι πάσχουσιν πρὸς τὸ ποτόν· οἱ δηχθέντες ὑπὸ τῆς διψά- δος. ὅσα γὰρ ἀνὴρ ὅτι πλέον παρίω ἐς ὑμᾶς, ὅσο ὅτι μάλλον ὀρέγομαι τῷ πρᾶγματι, καὶ τὸ διψᾶν ἄσχετον ὑπεκκαίεται μοι, καὶ εἰκόνα ἐδ' ἐμπλήσεισθαι ποτε τῆ τοιούτου ποτῆς, καὶ μάλα εἰκότως. ὡς γὰρ ἀνὴρ ἔγωγε διει-

h φύσεις] φύσιν W. Vulgatum tenet Fl. cum cett. i Φιλίαν] Restitui ex L. G. & V2. Φειδῶν Edd. cett. & M. male. k δυσχεράνητε] Sic Edd. recte cum M. δυσχερῆτε male V1. & 2. l Ἀχιτον] Bene M. Fl. & c. Alii Ἀσπίον, ajunt Coll.

19. Πῆλοι] Εἶδον τοιαῦτα. καὶ ἡ ψάμμος τὸ λεγόμενον. M. 31. φύσεις] Δύναται * καὶ ἕτως εἶναι, ἢ ἡ ἕτως ὡς ἐστὶν ἀμελὲς πρὸς τὸ εἶδέναι ἢ φύσεις τῶν Διψαδῶν ἐρπετῶν γα-

γίνεται μοι. δυσχερῆτερον δὲ M.

41. Ἀχιτον] Ἀσπίον habent C. Grae. Ἀχιτον. G.

* Quae his uncinulis inclusa sunt ad compendia codicis quam proxime potui accommodavi: nec quid sibi velint sa-

tis assequor.

Pro priore ἕτως legit φύσις.

M. du S.

J. J. Weissen.

ties.

J. F. R.

34. Ἀλλὰ μοι δοκῶ, καὶ πρὸς Φειδῶν μὴ δυσχεράνητε τὴν εἰκόνα θηριώδη ἔσαν, ὁμοίον τι καὶ αὐτὸς παθεῖν πρὸς ὑμᾶς] Benedictus: Ac mihi videor, per Phidiam, ne hanc imaginem ferinam iniquo animo feratis, eodem modo erga vos affici. Quid hic Phidias? Quis unquam per istum statuarium juravit? Mf. optime & certissime πρὸς Φιλίαν, per Deum amicitiae & amoris praefidem.

Ostensusur magnitudinem sui erga eos studii per Φειδῶν Ζῆνα, cujus & alibi meminit, jurat, se illorum majore indies flagrare studio, quo saepius eos videat, eo saepius videre desideret. vide Suidam in Φίλιος. At εἰκὼν θηριώδης est similitudo a feris sumpta. J. G. G.

35. Φιλίαν] Sic praeter Mf. Gr. L. & Veneta secun- da. In M. & reliquis Edd. prave legitur Φειδῶν, nisi quod in J. est Φιλίαν. M. du S. 2. Hic-

διδέει τε καὶ καθαρῷ ὕδατι ἐντύχοιμι; ὥστε
 σύγχωτε, εἰ δηχθεὶς καὶ αὐτὸς ἢ ψυχὴν⁴
 ἠδίστω τῆτω καὶ ὑγιεινοτάτῳ τῷ δῆγματι,
 ἐμφορῆμαι χανδόν, ὑποθεὶς τῷ κρηνῷ ἢ
 κεφαλῇ· εἴη μόνον μὴ ὅπιλείπειν τὰ παρ'
^a ὑμῶν ὅπιρρέοντα, μηδὲ χυθεῖσαν ἢ σπιν-
 θην ἢ ἀκροάσεως, κεχηγνότα ἔτι καὶ διψῶν⁵
 τα^b καὶ αλείπειν· ὥς δὲ ψυγὴ γέ· ἕνεκα τῆ-
 μιν πρὸς ὑμᾶς, εἰδὲν δὲ ἐκώλυε πίνειν αἰεί.
 καὶ ἢ ἢ σοφὸν Πλάτωνα, Κόρυς εἰδὲς ἢ
 καλῶν.

Ubi enim in aquam pellucidam adeo & pu-
 ram incidam? Itaque ignoscite, si morsus
 & ipse in animo meo morsum istum suavis-
 simum saluberrimumque, pleno me haustu,
 caput salienti supponens, ingurgitem. Mo-
 do illud mihi contingat, ne, quae a vobis
 adfluunt, deficiant, nec exhaustum ve-
 strum audiendi studium hiantem me & si-
 tientem destituat. Quantum quidem ad
 meam vestri sitim attinet, nihil obstat,
 quo minus semper bibam. Platone enim
 auctore sapientissimo, Pulchrorum nulla sa-
 tietas.

ΔΙΑΛΕΞΙΣ ΠΡΟΣ ΗΣΙΟΔΟΝ.

DISPUTATIO CUM HESIODO.

Αλλὰ ποιητὴν μὲ ἄριστον εἶναί σε,
 Ἡσίοδε, καὶ τῆτο ὡς Μουσῶν λα-
 βεῖν μὲ ἢ δάφνης αὐτὸς τε δεικνύεις ἐν οἷς
 ποιεῖς, ἔνθεα ἦ, καὶ σεμνὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς
 πιστεύομεν ἔτις ἔχειν· ἐκεῖνο δὲ ἔσπορῆσαι
 ἄξιον, τί δή ποτε ποροιπῶν ὑπὲρ σαυτῆ,
 ὥς ὡς τῆτο λάβοις ἢ θεσπέσιον ἐκείνην
 ὡδὴν ὡς ἢ θεῶν, ὅπως κλείοις καὶ ὑμνοῖς
 τὰ παρεληλυθότα, καὶ θεσπίζοις τὰ ἐσό-
 μενα, θάτερον μὲ καὶ πᾶν ἐντελῶς ἐξένηγο-
 10

Verum enim vero poetam quidem opti-
 mum esse te, Hesiode, idque a
 Musis te una cum lauro accepisse, ipse
 quoque tuis in carminibus ostendis: divi-
 na enim omnia atque augusta: & nos, ita
 frem se habere, credimus. De illo vero
 disceptare fas fuerit, quid tandem sit, quod
 cum de te ipso praedixisses, hanc te ob
 causam divinum illud a Dis carmen acce-
 pisse, uti celebrares cantaresque praeterita,
 ac divinales futura; alterum quidem, id-
 10 que perfecte omnino perfecisti, Deorum
 8c.

^a Ὑμῶν] Sic Fl. H. P. B. &c. Ἡμῶν male J. & V2. ^b Καὶ αλείπειν] Rescriptum ex W. Καὶ αλείπειν Edd.
 ΔΙΑΛΕΞΙΣ] Διάλογος Fl. & Schol. Vulgatum tenet ceteras & Coll.

ΗΣΙΟΔΟΝ] Οὗτος ὁ λόγος ἐνδείκνυται τῷ Λυκίανῳ ἰδέας
 καὶ ἀγχνοίας. G.

4. Ἐνθεα] Οἷον πτερόματι κινούμενα. V.

2. Ἡσίοδε] Hesiod. Theog. 30. M. du S.
 3. Μιτὰ τῇ δάφνης] Vid. Hesiod. Theogn. p. 30. &
 seqq. de qua tamen, an Hesioidea sit, fuere, qui du-
 bitarent. (Paus. IX. p. 581.) sed genuinam probat Cl.
 Clericus ex Herod. II. 53. quem vide ad titulum ope-
 ris, & cf. 211. M. du S.

8. Κλείοις] Hinc patet Lucianum legisse κλείοιμι pro
 κλύοιμι vid. v. 105. Totum autem versum ut no-
 thum, nulla ratione reddita, respuit Gujetus. M. du S.
 Ibid. Ὅπως κλείοις] Apud Hesiodum legitur κλύειν,
 suadente etiam metri ratione. Sed praestat totum lo-

cum apponere Theog. 30. seq.

Καὶ μοι σκῆπτρον ἔδωκεν, δάφνης ἱερὴν ἔλαβε
 Δρύϊν δὲ φησὶν, ἐνέπιδεσαν δὲ μοι αὐτὴν
 Θείην, ὥς κλύοιμι τὰ τ' ἐσομένα, πρὸτ' ἰέντα
 Καὶ μοι κέλεται ὑμνεῖν κ. τ. λ.

J. M. G.
 23. Τήλεφον] Quis unquam fando audit Telephum
 inter vates habitum? Corrupta itaque haec vox. sed
 quid reponendum sit, non aequè proclive est divinare.
 De Polydo vel ex Nostro constat vaticinatum esse; vi-
 de

generationibus enarrandis, usque ad prima illa Chaos, Tellurem, Caelum, & Amorem: insuper etiam mulierum *commemorandis* virtutibus, & praeceptis agriculturae, & quae de Pleiadibus, ac de temporibus arandi, messis, navigationis, reliquarumque rerum omnium, *dici possunt*: alterum vero, quod multo utilius futurum erat vitae, & Deorum muneribus magis simile, dico autem futurarum rerum praedictionem, plane non ostendisti, sed parte illa simpliciter oblivioni tradita, nusquam tua in poësi vel Calchantem, vel Telephum, vel Polyidum, vel Phineum adeo imitatus es, qui non consecuti illud a Musis, tamen divinarunt, nec oracula reddere consulentibus dedignati sunt.

2. Itaque trium horum criminum in uno adhaerescas omnino necesse est. Aut enim, quantumvis id dictu amarum sit, mentitus es, cum non promiserint tibi Musae futura praedicendi facultatem: aut illae dederunt, sicut fuere pollicitae, at tu prae invidia occultas, in sinuque *absconditum* servas munus, non impertiens illud indigentibus: aut scripta quidem tibi sunt etiam in hoc genere multa; tu vero nondum ea saeculo tradidisti, cum usum eorum ad nescio quod aliud tempus reponas. Illud enim neque ausim dicere, Musas, duo tibi praestare

χας. θεῶν τε ^a γενέσεις διηγέμεν, ἀχρη καὶ τῶ πρώτων ἐκείνων, χάς, καὶ γῆς, καὶ ἑρανῆς, καὶ ἔρωτος. ἔτι δὲ γυναικῶν ἀρετὰς, καὶ ὡφελιμότητες γεωργικὰς καὶ ὅσα ὡς Πλειάδων, καὶ ὅσα ὡς χαρῶν ἀρετὰς, καὶ ἀμύτης, καὶ πολλῆς, καὶ ὅλως τῶν ἄλλων ἀπάντων. Ἰσχυρότερον δὲ, καὶ ὁ χρησιμώτερον ἦν τῷ βίῳ ὡφελὲς πολὺ, καὶ θεῶν δωρεαῖς μᾶλλον εὐκός, λέγω δὲ τὸ τῶ μελλόντων ὡραυγόμεναι, ἔδδ' ἢ ἀρχὴν ἐξαπέφηναι, ἀλλὰ τὸ μέρος τῆτο πᾶν λήθῃ ὡφελὲς δέδωκας, ἔδδαμ' ἢ ποιήσεως ἢ τὸ Κάλχαντα, ἢ τὸ Τήλεφον, ἢ τὸ Πολύιδον, ἢ καὶ Φινέα μιμησάμεν, οἱ μὴδ' ὡς Μισσῶν ἵσταται τυχόντες, ὅμως προεθέσπιζον, καὶ οὐκ ὥκνην χρᾶν τοῖς δεομένοις.

Ὡςτε ἀνάγκη σοι τῶ τριῶν τῶτων αἰτιῶν μιᾷ γε πάντως ἐνέχεσθαι. ἢ γὰρ ἐφύσω, εἰ καὶ μικρὸν εἰπεῖν, [ἐχ] ὡς ὑποχόμενων σοι τῶ Μισσῶν καὶ τὰ μέλλοντα προλέγειν δύνασθαι. ἢ αἱ μὲν ἔδδσαν ὡς ὑπέαχοντο, σὺ δὲ ὑπὸ φθόνου ἀποκρύπτεις, καὶ ὑπὸ κόλπον φυλάττεις τὸ δωρεάν, ἐμειδιδὼς αὐτῆς τοῖς δεομένοις. ἢ γέγραπ' ἡμῖν σοι καὶ ἵσταται τοιαῦτα πολλὰ, ἔδδ' ἔγω δὲ αὐτὰ τῷ βίῳ ὡφελὲς δέδωκας, οὐκ οἶδα εἰς ὃν χαρὸν τινα ἄλλον ταμιεύμεν τὸ χρῆσιν αὐτῶν. ἐκείνο μὲν γὰρ ἔδδ' ἐτολμήσαιμ' ἂν εἰπεῖν, ὡς αἱ Μῆσαι δύο σοι παρέξουσιν ὑποχόμεναι, τὸ

^a Γενέσεις] Γένεσιν W. Vulgatae adfentitur Fl. ^b Πολύιδον] Πολύειδον W. male. ^c Οὐκ ὡς] Sic Edd. Οὐκ pejor P. H. In W. abest ἐχ.

36. Εἰς ὃν καιρὸν τινα] Ὑπερβασίς τῶ εἰς ὅτινα ἄλλον καιρὸν, ἢνα παρῇ καλλῶ τὸ λόγον ποιήσῃ, ὡς ἐν τῷ, εἰ καὶ

ἀλλ' ἄνδ' ἄλλο. ὅποταν οἱ ῥήτορες εἰ καὶ μὴ δι' ἄλλο ὑπερ-
βάντες εἰπωσιν, ἐστὶ καὶ ἑρμηνεύει πιστεύειν. V.

de Orx. c. 49. De Phineo narrant etiam Poetae in caecitatis solatium concessam ei fuisse divinandum peritiam.

M. du S.

Ibid. Πολύιδον] Conf. supra de Salt. c. 49 ubi quoque sic scribitur.

J. F. R.

29. Ὡς ὑποχόμενων] Locus corruptus in Impr. ἐχ ὡς. . . In W. deest ἐχ, & a recentiore manu super inductum ὡς. Donec aliquid melius inveniatur, dele illud ἐχ.

M. du S.

Ibid. Οὐκ ὡς ὑποχόμενων] Aut abundare ἢ ὡς videtur, aut deficere post ὡς verbum ἵπας vel simile. J. M. G.

Tom. III.

Οὐκ ὡς] Si ἐχ delcas, salvum erit ὡς, quod facillime πλεονάζειν, ac vel vehementius adfirmare, factis notum. At si tamen aliqua ratio habenda particulae ἐχ vel οὐκ, lege ἕως, & sic forsitan adparebit, unde οὐκ natum sit. Interim ut medicinae certiori locus relinquatur, servavi suspectam lectionem, sed uncis seclusi negationem.

J. F. R.

32. Ὑπὸ κόλπον] Et sic esse in Fl. aliisque, adscripsit Solan. Sed bene habet vulgatum, ceteri ὑπὸ κόλπον frequentius alibi, ut Alex. c. 26. & 39. p. med. ac Hermoc. c. 37. med. & 81. a. m. Nec non Adv. In-

Hh

doct.

τὸ μὲν ἔδωσαν, ἐξ ἡμισείας δὲ ἀνεκαλέσαντο⁴ ἡ πόλιν. λέγω δὲ τὴν μελλόντων γνῶσιν. καὶ ταῦτα προτέραν αὐτῷ ἐν τῷ ἔπει^a ὑπερχημύναι.

Ταῦτα ἐν τῷ τίνῃ ἄλλῃ, Ἡσίοδε, ἢ παρ' αὐτῷ σὺ μάθοι τις ἄν;^b ὡς δὲ ἂν, ὡς οἱ θεοὶ δοτῆρες ἐάων εἰσιν, ἔγω δὲ καὶ^c ὑμῖν τοῖς φίλοις καὶ μαθηταῖς αὐτῷ, μὲν πάσης ἀληθείας ἐξηγήσας^d αὐτῶν^d ἴτε, καὶ λυεῖν ἡμῖν τὰς ἀπορίας.

ΗΣΙΟΔ. Ἐνὴν μὲν μοι, ὦ βέλτιστε,⁵⁰ ῥαδίαν ἀποκρίσιν ἀποκρίνεσθαι σοι περὶ πάντων, ὅτι μηδὲν ὅστις ἔρραψα δημῶν ὑπ' ἐμῷ, ἴδιον ἐμὸν, ἀλλὰ τῷ Μουσῶν. καὶ ἐχρῆν σε παρ' ἐκείνων τῆς λογισμῆς τῇ τε εἰρημῶν καὶ τῇ ὤχλησιν ἀπαιτεῖν⁵⁵ ἐγὼ δὲ ὑπὲρ μὲν ἰδία ἡπιστάμην, λέγω δὲ τῷ νέμειν, καὶ ποιμαίνειν, καὶ ἐξελαύνειν, καὶ βδάλλειν, καὶ τῷ ἄλλων, ὅσα ποιμῶν

pollicitas, alterum quidem dedisse, ex di-
midia vero parte promissionem suam, de
futurorum cognitione loquor, revocasse;
cum tamen prius illam in versu pollicitae
essent.

3. Ista ergo numquid ab alio, Hesiodo,
quam ab ipso te, aliquis potest discere?
Decuerit enim, quemadmodum ipsi Dii
bonorum sunt auctores; ita etiam vos illo-
rum amicos atque discipulos, cum veri-
tate omni, quae nostis enarrare, & si qua
nobis videntur dubia, ea resolvere.

4. HES. Licebat mihi, vir optime, fa-
cili responsione defungi de omnibus, nihil
esse eorum carminum, quae a me confuta
sunt, mihi proprium, sed Musarum: ab
his proinde rationem dictorum pariter &
praetermissorum esse poscendam: me vero
de his, quae per me sciebam, de pascendo,
inquam, curandoque grege, & exigendo,
& mulgendo, reliquisque, quae pastorum
ope-

* ὑπερχημύναι] Nil mut. Fl. Ald. ὑποχόρδαι Pell.
ἡμῶν, male. d ἴτε] ἴδε B1. ἴδε adscriptum ejus margini.

50. Ἐνὴν μὲν μοι] Δυνατὸν ἦν. V.

* Ἀμολγῶν] Ἀμοργίον C.

58. Καὶ βδάλλειν] Ἀμείλγειν. καὶ βδάλλειν τὸ * ἀμολγῶν γίον. V.

doct. c. 12. Sed Piscat. c. 36. etiam ut hic, ὑπὸ κόλ-
πον ἔχων. Item infra Navig. c. 20. Θεσσαυρὸς ὑπὸ τῷ Ἐρ-
μῶν. Alciphron. l. Ep. 38. p. 176. ὑπὸ τῷ ἡγάπα κοι-
μωμένῃ χλανίσκισιν. Herodian. III. 5. 11. μή τι ξίφος
φίροι ὑπὸ κόλπον.

46. Δοτῆρες ἐάων] Hesiod. Theog. 46. 633. M. du S.
Δοτῆρες ἐάων] Δωτῆρες est Theogoni. 46. & Homer. Od.
325. Meminerimus subtilis doctrinae Dan. Heinsii;
qui in Hesiodi opp. & dies c. 15. p. 154. Artem, in-
quit, tradidit εὖς Prometheus. Ita dicuntur proprie in
veteri Theologia Dii singuli, cum dona sua largiuntur,
quae alio nomine ἐὰ (id ipsum nempe est sua) dican-
tur, & ipsi δωτῆρες ἐάων. Non excogitasse hoc vide-
tur Heinsius. Sic enim Eusebius ad II. 2. 528. Ἐοι-
κα γένεσις ἐδότης ἢ λέξις (ἐάων) εἶναι ὡς ἀπὸ τῶν ἐόν, τὸ ἴδιον.

47. Ὑμῶν τοῖς φίλοις] Salm. editor recte emendavit
quod in Impr. ante eum erat, ἡμῶν. M. ὑμῶν, optime.

63. Ὅμως δὲ σὺ ἀπορίσω — ἀσυλογίας] Haec ver-
ba non agnoscit Interpres, vel, quod potius credo,
eo quod illa non intellexerit, de industria suppressit.
Sed procul dubio legendum est ἀπολογίας. J. P. a G.

Ibid. Οὐκ ἀπορίσω &c.] Palmerius conjecit legen-
dum esse σὺ ἀπορίσω πρὸς σε ποιητικῆς ἀπολογίας. sic
editio Florentina: male in Ms. & editis ἀσυλογίας,
ut recte doctissimus Palmerius vidit.

Οὐκ ἀπορίσω πρὸς σε ποιητικῆς ἀσυλογίας] Recte
aggressus est hunc locum Palmerius; sed an procul
dubio tetigerit verum, quod putat, valde ambigo.
Negari enim nequit, quin ad vulgatam scripturam
propius accedat αἰτιολογίαν, quomodo ipse diu est
quum corrigendum suspicatus fui, quam ἀπολογίαν,
quod ille supponebat. Quin & significatio vocis meae
huc melius convenit, si modo examines, & ejus effi-
caciam ex Quintiliano huc compares.

Οὐκ ἀπορίσω πρὸς σε ποιητικῆς ἀσυλογίας] Jure ad
hoc ἀσυλογίας offenderunt Eruditi, quorum Palme-
rius conjecerat legendum ἀπολογίας, veram profecto
assensus scripturam. Prorsus enim ita habet editio
Florentina.

64. Ἀσυλογίας] Ἀπολογίας legendum videtur. In-
fra c. ult. ὡς τις τῶν ταυτάων ἀπολογίας καὶ μαντίας
ἀφει.

Ἀπολογίας] Ex W. & Ed. Fl. uti legendum conje-
cerat Palmerius. In reliquis ἀσυλογίας. Confer ta-
men

opera sunt ac disciplina, causam dicere merito: Deas quidem sua munera, quibus cumque voluerint, & in quantum decere putent, impertiri.

5. Interim tamen neque poetica mihi apud te defensio defuerit. Neque enim, putato, decet, a poetis tenuiter nimis & minuto studio reposcere, syllabarum tenus omnium, perfecta omnino quae dixere, & si quid in ipso poëseos cursu non animadversum effluat, acerbè illud exigere; verum scire, multa nos & modulorum causa & soni inculcare. Quaedam autem carmen ipsum saepe, utpote levia ac polita, nescio quomodo adsumit. At tu maximo nos nostro bono is privatum, libertatem dico, & in fingendo potestatem. Et reliqua in poësi pulchra non vides; sed ramenta quaedam &

ἔργα, καὶ μαθήματα, δίκαιον ἂν εἶην ἀπολογεῖσθαι. αἱ θεαὶ δὲ τὰς αὐτῆς δωρεάς, οἷς τε ἂν ἐθέλωσι, καὶ ἐφ' ὅσον ἂν οἴωνται καλὰς ἔχειν, μελαδιδόασιν.

Ὅμως δὲ οὐκ ἀπορήσω πρὸς σὲ καὶ ποιητικῆς ἀπολογίας· ἐγὼ γάρ, οἶμαι, χρὴ πρὸς τὴν ποιητικὴν εἰς τὸ λεπτότατον ἀκριβολογεῖν, ἀπαιτεῖν καὶ τὴν συλλαβὴν ἐκάστην ἐντελεῖν πάντως τὰ εἰρηώδη, καὶ εἴ τι ἐν τῷ ποιήσεως δρόμῳ πρὸς ἄρρυν λάθῃ, πικρῶς τῆτο ἐξετάζειν, ἀλλ' εἰδέναι ὅτι πολλὰ ἡμεῖς, καὶ τὸ μέτρον ἕνεκα, καὶ τὴν εὐφωνίαν, ἐπεμβάλλομεν. τὰ δὲ καὶ τὸ ἐπὶ αὐτὸ πολλάκις λέειν ὄντα οὐκ οἶδ' ὅπως παρεδέξατο. σὺ δὲ τὸ μέγιστον ὧν ἔχομεν ἀγαθῶν, ἀφαιρῇ ἡμᾶς, λέγω δὲ τὴν ἐλευθερίαν, καὶ τὴν ἐν τῷ ποιεῖν ἐξουσίαν· καὶ τὰ μὲν ἄλλα, ἐχ' ὅρας ὅσα τὸ ποιήσεως καλά. ἡ σκινδαλάμους δὲ, καὶ ἀκάνθας τινὰς ἐκ-

6. Ἀπολογίας] Restitui ex W. marg. At. & Fl. Ἀσυλογίας male G. & Edd. vulgo. f. Tiv] Omittit Fl. σκινδαλάμους] Sic Edd. omnes & M. σκινδάμους corrigit Solan. aliique.

77. Σκινδαλάμους] Σκινδάλαμοι τὰ τὴν καλάμῳν ἐξοσμῶν ἢ σκόλοπις, ἢ ἐπεξεργασία τὴν ἀκριβῶν. σκινδαλάμους. † τοῦτο δὲ ἐπὶ τῇ εὐθείας ὁρᾶται ‡ σκινδαλάμους ὅν

λεπτολογίας. Ἀριστοφάνης ἐν νιφέλαις, λόγων ἀκριβῶν σκινδαλάμους μαθησομαι. V.

† Videtur hic omissum quod exiat apud Suidam: ἐπὶ δὲ τῶν πλαγίων παρῴνται. f. Clet. Quod etiam agnoscunt C. G. M. du S.

‡ Σκινδαλάμους] Exc. G. σκινδαλῆς. In C. vero uti & hic scribitur.

men cum Ἀναβ. c. 3. ubi ἀντιλογία scribitur. Kusterius αἰτιολογίας Gronovii probat. M. du S.

68. Παρῴνται λάθῃ] Cl. Hemst. margini adleverat vidend. L. Bos ad N. T. p. 273. Is igitur ad Hebr. 2. i. ubi legas: μήποτε πρὸς ἄρρυν μιν, docet id reddi non posse persuadere, quod de garrulis dicitur, & quod verbo πρὸς ἄρρυν vel πρὸς ἄρρυν exprimi solet, ut Plutarch. habet de Garrul. p. 502. Dein ex hoc Luciani loco, εἴ τι — πρὸς ἄρρυν λάθῃ. i. e. Si quid in poëseos cursu per imprudentiam omissum fuerit, aliisque, monet, idem esse quod ἀμελεῖν & πρὸς ἄρρυν, oppositum τῷ προσέχειν. idque ap. LXX. Proverb. III. 21. opponi τῷ τηρεῖν, ubi legimus: οὐκ, μη πρὸς ἄρρυν, τηρῶν τὴν ἐμὴν βυλὴν. Haec per compendium. f. F. R.

77. Σκινδαλάμους] Alias σκινδάλαμους. F. G. Σκινδάλαμους] Antea scribebatur σκινδαλάμους. Ut emendationis ratio pateat, adi Aristoph. Nub. p. 130. E. & Ran. 250. D. M. du S.

Σκινδαλάμους] Σκινδαλάμους vocat Aristoph. Nub. 130. ubi docet Schol. proprie sic dici τὰ λεπτοτάτα τὴν ἐξουσίαν

καὶ τὰ τὴν καλάμῳν ἐξοσμῶν. Utitur etiam Βατραχ. 835. eadem orthographia & notione, pro subtilibus nugis. Poterat itaque alicui videri, forte hic etiam σκινδαλάμους esse restituendos. Verum non modo utriusque formae mentionem facit Hesychius: sed est etiam, quod huc forte pertineat, in Schol. ad Nub. l. c. Τοῦτο δὲ (loquitur de nomine σκινδαλάμους) ἐπὶ τῇ εὐθείας ὁρᾶται, ἐπὶ δὲ τῇ πλαγίων παρῴνται. Haec ad verbum significant, dici σκινδαλάμους & σκινδαλάμους sed σκινδαλάμους κ. τ. λ. Verum potest fieri ut de σκινδαλάμους & σκινδαλάμους aliquid dicere voluerit Scholiastes, quod vel ipse male explicaverit, vel corruperit alius. Caeterum eadem leguntur apud Suidam h. v. f. M. G.

Σκινδαλάμους] Solani emendationi adversatur scriptura Scholiastae. Sed si & Aristoph. & ejus Schol. ad Nub. v. 130. inspicias, videbis in Aristoph. σκινδαλάμους quidem ob metrum recte legi, omisso altero κ. Verum Bisetius indicat ap. Suid. etiam σκινδαλάμους legi; quod pro vulgata facit. Hesych. triplicem scripturam

ἐκλέγεις, καὶ λαβὰς τῇ συκοφαντίᾳ ζητᾷς.
ἀλλ' ἐ μόνον ταῦτα σὺ, ἐδὲ κατ' ἐμὲ
μόνον, ἀλλὰ πολλοὶ καὶ ἄλλοι τὰ τῷ ὁμο-
τέχῃ τῷ ἐμῷ Ὀμήρῳ καὶ ἀκνίζουσι, λεπτὰ
ἔτω κομιδῇ, καὶ μάλιστα μικρὰ ἄττα διε-
ξιώντες.

Εἰ δὲ καὶ χρὴ ὁμοίᾳ χωρήσαντα τῇ αἰτίᾳ
τῷ ὁριστατίῳ ἀπολογίᾳ ἀπολογήσασθαι,
ἀνάγνωθι, ὧ ἔτ' ἐγώ, τὰ ἔργα μου, καὶ τὰς
ἡμέρας. εἴσῃ γὰρ ὅσα ἐν τῷ ποιήματι τέττω,
μαθητικῶς ἅμα καὶ προφητικῶς προειθέσπιταί
μοι, τὰς ἀπείρους προδηλῶντα τῷ γε ὁρ-
θῶς καὶ χεῖρ' ἀνὰ πρᾶξι μὲν, καὶ τῷ ὄντι
λελειμμένον τὰς ζυμίας. καὶ τὸ,

Οἷσις δ' ἐν Φορμῷ, παῦροι δὲ σε διή-
σουσι,

καὶ πάλιν, ὅσα ἀγαθὰ πεύεται τοῖς ὁρθῶς
γεωργεῖσι, ἡ χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαν-
τικῇ νομίζουσι.

ΛΥΚ. Τὸτο μὲν ἐν, ὧ θαυμαστὸν Ἡσίο-
δε, καὶ πᾶν ποιμενικὸν εἴρηται σοι, καὶ
ἐπαληθεύειν ἔοικας ἢ τῷ Μισῶν ἐπίπνοιαν,
αὐτὸς ἐδ' ἀπολογεῖς ὑπὲρ τῶν ἐπὶ δυνά-
μεν. ἡμεῖς δὲ, ἐ ταύτῃ τῇ μαθητικῇ
ὡρᾷ σὺ καὶ τῷ Μισῶν ἀπειμνόμεν.
ἐπεὶ τὰ γε τοιαῦτα πάλιν μαθητικώτεροι

spinas eligis, anfasque quaeris calumpniarum.
Neque vero solus tu talia, neque contra me
solum, sed multi etiam alii sunt, qui Ho-
meri, eandem artem professi, carmina vel-
licant, ita minuta omnino & valde exigua
disputantes.

6. Si vero opus est cominus congrredi
cum crimine, & eam dicere causam quae
verissima est, lege, tu homo, Opera mea
ac dies. Intelliges enim, quot res in illo
carmine, divine & tanquam a vate praedi-
ctae a me sint, quae exitus praesignificant
cum eorum, quae recte & suo tempore
operantur, tum illorum quae praetermissa
sunt, noxas. Jam illud:

Corbe feres raro, rarus tibi & accola
plaudet:

& rursus, quae bona recte colentibus agrum
superfutura sint, utilissima vitae divinatione
jure habeatur.

7. LYC. Istuc quidem, vir admirabilis
Hesiodo, plane pro pastore a te dictum est,
viderisque confirmare illum Musarum ad-
iustatum, qui neque causam dicere pro ver-
sibus possis. At non istam nos quidem di-
vinationem a te ac Musis expectabamus:
cum ad talia multo vobis diviniore sint ru-
sti

^a Χρησιμ. — ΛΥΚ. Τοῦτο] Sic etiam M. cum Edd. Gronovius ΛΥΚ. transponit. ^b Εἴρηται] Εἰρήσεται Fl.
Sed vulgatum praestat. ^c Ἐπίπνοιαν] Ἐπύνοιαν Fl. male. Id tamen & adscriptum marg. ΛΥΚ. ^d Περιμνόμεν
μεν] Περιμνόμεν Fl. male.

81. Κατακνίζουσι] Κεντῶσι. V. Κατακνίζουσι, κατακ-
νούσι. C.

82. Ἄττα] Τινὰ. ἢ ἄττα. ἢ ὀξυγαστρία. ἢ ὀλίγα. G.

92. Φορμῷ] Φορμός, περικαλυμμένον ἢ πλεκτόν ἀγ-

ram adfert, dicens: Σκιδάλαμον, σκόλοψ, τινὲς δὲ
ἀπὸ τῆς χ. κινδύλαμον (κινδύλομον Ed. Hag. male,
acedo) ἄλλοι σκινδαλμός. Quare nil hic mutavi, et si
σκινδαλμός usitatus. Habet nonnihil de hac vocabu-
lo L. Eos Obs. Crit. p. 186. Sed orthographiam etiam
in medio relinquit.

79. Ἄλλ' ἐ μόνον ταῦτα σὺ] Ἄλλ' ἐ μόνον ταῦτα
σὺ. Th M. Οὐ jam erat in Edd. nostris. F. F. R.

86. Ἔργα μου καὶ τὰς ἡμέρας.] Antiquus ergo hic titu-
lus. M. du S.

92. Οἷσις &c.] Hesiod. Ἔργ. 480. M. du S.

93. Χρησιμωτάτη ἐν τῷ βίῳ μαθητικῇ νομίζουσι, ΛΥΚ.

γίον ἐκ Φλοιῷ, ἐν ᾧ εἰσέεισαν ἰχθύας κομίζουσι. G.

98. Καὶ πᾶν ποιμενικὸν εἴρηται σοι.] Ἀντὶ τῆς ἀπλο-
στατον ἐ κατὰ ποιμενικὴν εὐθείαν. K.

Τοῦτο δὲ ἐν &c.] Sic procedit is locus in editionibus.
Sed quid priora verba faciant ad praecedentem perio-
dum, haud facile quis dixerit. Necessum est omni-
no, ut persona Luciani his omnibus praepositus,
quippe cujus manifeste apparet has voces esse, qui
vult concedere vaticinationem esse utilissimam homi-
nibus, sed longe contendit ab ea abesse Hesiodum,
quum pastoralia quaedam monita conscriberet. Sic
igitur posthac mutandae editiones. ΛΥΚ. χρησιμωτάτη
ἐν τ. β. μ. νομίζουσι. τοῦτο μὲν ἐν &c. Paulo ante et-
iam interpres vocem προδηλῶντα vitiose accepit pro
lingulari accusativo quum praesignificavi, quae tamen
est

ἦτις ; & ὀπτιμὲ nobis de illis rebus vaticinentur , si pluat Deus , florentes futuros esse manipulos : (*messē copiosam*) si vero aestus invaleseat , sitiantque arva , fieri non posse , quin fames sitim illorum consequatur : nec oportere media aestate arare , alioquin nihil inde utilitatis exoriturum , fufis frustra seminibus ; neque metendum spicam adhuc viridem , alioquin vanum inventum iri fructum . Neque sane divinatione ad illud opus est , nisi obruas semina , & ligone armatus servus terram iis inducat , devolaturas aves , omnemque spem aestatis interceptam devoraturas .

8. Talia enim si quis praecepta dicat aut monita , non peccaverit ; a divinatione autem multum abesse mihi hoc opus videtur , cuius sit obscura & nusquam nullo modo manifesta ante cognoscere . Quale est illud cum Minoi praedictum est , in dolio mellis suffocatum iri illius filium , & cum praesignificata Achivis caussa irarum Apollinis , itemque anno decimo captum iri Ilium . Haec enim sunt divinatio . Alioqui si ista quoque *superiora* ad divinationem aliquis re-

5^ο ὑμῶν οἱ γεωργοί , καὶ ἄριστα μαρτυροῦσιν ἂν ἡμῖν περὶ αὐτῶν , ὅτι ὕσαντο μὲν τῷ θεῷ , εὐθαλίῃ ἔσται τὰ δράγματα· ἦν δὲ αὐχμὸς ἑ ὀπιλάσῃ , καὶ ἑ διψήσωσιν αἱ ἄρβραι , ἐδεμία μηχανὴ μὴ ἔχῃ λιμὸν ἐπακολαθῆσαι τῷ δίδει αὐτῶν . καὶ ὅτι ἐμῶντος φέρεις χρὴ δεῖν , ἢ οὐκ ἂν τι φελὲ γένοιτο , εἰκὴ ἐκχυμέντων τ' σπερμάτων· ἐδὲ ἅμ' αὖν χλωρὸν ἔτι τ' ἑσάχων , ἢ κενὸν εὐρεθήσεται τ' καρπὸν . ἐμὴν δὲ ἐκείνων μαρτείας δέχεται , ὥς ἦν μὴ καλύψης τὰ σπέρματα , καὶ θεράπων μακέλλαν ἔχων ἐπιφοροῖν τ' γῆς αὐτοῖς , καὶ ἀπτήσῃ τὰ ἄρβρα , καὶ προκαλεῖται τ' ἄπασαν τῷ θεῷ ἐλπίδα .

20 Τὰ γὰρ τοιαῦτα ὁρᾷς οἱ μὲν , καὶ ὑποθήκας λέγων , οὐκ ἂν τις ἀμαρτάνοι . μαρτυκῆς δὲ πάμπαν ὑποδεῖν μοι δοκεῖ , ἥς τὸ ἔργον τὰ ἀδελὰ , καὶ ἐδαμῇ ἐδαμῶς φανερὰ προγινώσκειν· ἄσπερ τὸ τῷ Μίνωι 25 προσηπτεῖν , ὅτι ἐν τῷ τῷ μέλιτι πῶτα ὁ παῖς ἦν αὐτῷ· ἀποπιπνυμένῳ , καὶ τὸ τοῖς Ἀχαιοῖς προσηπύσει τ' Ἀπείλων ὀργῆς τ' αἰτίαν , καὶ τῷ δεκάτῳ ἔτα ἁλώσει τὸ Ἴλιον . ταῦτα γὰρ ἡ μαθητὴς 30 οὐπεὶ καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖ , οὐκ

ἢ ἑ ὑμῶν] Recte M. Fl. H. Fr. P. Ἡμῶν male f. f Ἐπιλάσῃ] Ἀλέσῃ W. g Διψήσωσιν] Sic & Fl. cum cett. Διψήσωσιν W. h ἔσται] Recepi ex L. & W. in quo ἔσται tamen ab altera manu, cum ἔστω ante legeretur, quod & Edd. oblidet. i αὐτῷ] Αὐτοῦ Fl. k ἀποπιπνυμένῳ] Sic rescriptum ex W. & Fl. ἀποπιπνυμένῳ Edd. cett.

est pluralis & referenda ad ὅσα . Opfopceus ad ipsum poema qui retulit *proemate successus manifestante laborum* .

Χρησιμοποιεῖται] Nihil mutandum esse circa interpretationem huius loci , satis , puto , interpretatio nostra ostendit .

14. Κενὸν αὐτῷ τ' καρπὸν] Possit aliquis suspicari κενὸν (τ' ἑσάχων) τ' καρπὸν , quod sane ex libro allatum non respuerim . Sed nec alterum damnaverim : κενὸς καρπὸς vanus , inanis , qui speciem quidem habet , sed ob molliem & teneritatem paullo post exarescens & corrugatus nihil relinquit praeter cuticulam .

24. Μίνωι] Fabulam hanc alibi me legere non meminī . Confer Ὀρχ. c. 49. unde conjecturam facere licet , praedictum hoc Minoi a Polyido .

26. ἔσται αὐτῷ ἀποπιπνυμένῳ] ἔσται invenitur in

W. & L. pro quo in Impr. est ἔστω . ἀποπιπνυμένῳ vero in W. & Fl. melius quam ut in Impr. ἀποπιπνυμένῳ .

27. ἀπόλλωνος ὀργῆς] Hom. Il. A. 93. Et ad statim sequentia conf. Il. B. 300. 332.

30. ἔπει καὶ τὰ τοιαῦτα εἴ τις αὐτῇ ἀνατιθεῖ , οὐκ ἂν φθάνοι καμῶς μόνον λίγων] Unde potuit Benedictus venire ad talem versionem *que si quis illi adscripserit , neque me vatem dixerit ?* Est enim praeterquam inepta , tum plane contraria sensui auctoris , quem longe melius expressit Opfopceus . At si quis ex eo quod tu facias , illi adscribere voluerit , & ille me quique vatem rectissime dicere poterit . Est enim omnino haec vis ejus loquutionis , ut ipse novit , unde in principio Fugitivorum illa οὐκ ἂν φθάνοις καὶ Ἐμπεδοκλῆ πρὸ αὐτῶν ἰσχυλῶν extitit , facere non poteris , quin Empedoclem ante

οὐκ ἂν φθάνοι καὶ μὲ μάντιν λέγων. προεῖπὼν γὰρ, καὶ προθεσπιῶν, καὶ ἄνευ Καταλίας, καὶ δάφνης, καὶ τρίποδος Δελφικῆς, ὅτι ἂν γυμνὸς τῇ κρύει ἀεινοσῇ τις, ὕοντος προσέτι ἢ χαλαζῶντος τῇ θεῷ, ἡπία-35 λος ἢ μικρὸς ἐπιπεσέεται τῷ τοιαύτῳ. καὶ τὸ ἔτι γε τῷ μαλὶ κάτερον, ὅτι καὶ θέρμη μὲν ταῦτα, ὡς τὸ εἶκος, ἐπιγενήσεται, καὶ ἄλλα πολλὰ τοιαῦτα, ὧν γελοῖον ἂν εἴη μεμνησθαι.

Ὡς τὰς μὲν τοιαύτας σπολογίας καὶ μαντείας ἄρες· ἐκεῖνο δὲ ὃ εἰρηκας ἐν θεῶν, ἴσως ὡς ἀδεύχαις ἄξιον, ὡς ἐδὲν ἡδὲ τις λεγομένων, ἀλλὰ τις ἔμπνοια δαιμόνιος ἐνεποιεῖ σοι τὰ μέτρα, καὶ πάν-45 τες ἐκείνη βέβαιος ἴσα. καὶ γὰρ ἂν τὰ μὲν ἐπετέλει τὸ ὑπερχημῶν, τὰ δὲ ἀτελῆ ἀπελίμπανεν.*

a Ἡδὲ τις] Ἡδὲ σθα W. & Fl. b ὑπερχημῶν] ὑπερχημῶν W.

35. Ἡπίαλ] Ἡπιοῦρετ. V.

ἔρποντ' ἐκ τῆς ἐκείνης. Et rursus ibid. c. 26. ὡς οὐκ ἂν φθάνοις κρητῶν, ne igitur praecognitum enunciare cuperis. In Symposio c. 2. ὡς οὐκ ἂν φθάνοις ἐσιῶν ἡμῶς, Ita-40 que omnino nos excipies. F. G.

31. Οὐκ ἂν φθάνοι] Non effugiet me vatem dicere. i. e. quin me vatem dicat. F. G.

44. Ἡδὲ τις] In W. & Fl. Ἡδὲ σθα. quod observatu dignum est. M. du S.

48. *] Si quis illam de divinandi facultate Heliodi disputationem, an fabellam? tractare velit; illi excutiendus ante omnia fuit locus Pausaniae Boeot. p. 306. 7. Wechel. Οἱ δὲ αὐτοὶ τοῦτοι (Heliconis incolae) λέγουσι, ὅτι μὲν αὐτῶν Ἡσίοδ' διδάχου ὡς ἂν Ἀκαρνανῶν καὶ ἐν τῇ μαλὶ, ὅποσα τε ἐπιλεξάμεθα καὶ ἡμεῖς, καὶ ἐξηγήσεις ἐπὶ τίρας. De his aliquid nos docuisses, Ly-45 cine. F. M. G.

5. Ἀπέναι] τὸ τοῦτο ἔστω] Aut ut fecimus interpungendum, aut τὸ τοῦτο proflus exterminandum fuit. In Ven. 2. προῖ ἀπέναι, παρῖναι est. M. du S.

Ibid. Διὰ τοῦτο ἔστω] Sic legendum & distinguendum videtur: ἢ τί τὸ φιλοθεάμων σῶς ἐσθ' ὡς οὐκ ἔστι τὰ τοιαῦτα; F. G.

Διὰ τοῦτο] Haec verba superioribus esse adjungenda; nec, ut adhuc factum est, trahenda ad membrum sequens, apertum, nisi fallor, nostra facit interpretatio. F. M. G.

7. Ἐδεῖ δὲ ποιεῖν] Etli commode abesse potest καὶ, mini ne tamen id cum Ox. omitto, quia ita sapissime abundat ap. Nostrum. Supra Pseudoi. c. 8. f. 87.

ferat, effugere non poterit; quin me quodque vatem dicat. Praedicam enim ac divi-40 nabo, idque sine Castalia, & lauru & tripode Delphico, si quis nudus in frigore obambulet, pluvias insuper aut grandines fundente Deo, hunc talem rigor cum tremore non parvus invadet: & quod magis adhuc divinum est, etiam calor postea, ut probabile est, superveniet, & multa in hoc genere, quorum meminisse ridiculum 45 fuerit.

9. Itaque hoc genus defensionis & divinationum omitte. Illud vero, quod initio dicebas, forte dignum fuerit quod recipiatur, nihil te scivisse eorum quae diceret, sed afflatu quodam divino subjecta tibi carmina, quamquam ne illud quidem satis firmum est: neque enim ille alia quidem promissorum impleturus erat, alia vero imper-50 fecta relicturus.

NA.

ἀν συνήν ποτὲ δ, τι καὶ λέγει. Ibid. c. 20. f. οἶδα δ, τι καὶ ποιοῦντα. Plura jam notata vid. ad Quom. Hist. c. 60. Adde ibid. c. 46. Et Parasf. c. 51. f. Item Long. Parf. III. 106. καὶ ἐστὶν καὶ αὐτοὶ, Aelian. V. H. I. 2. Phalar. Ep. 8. διδούς ἐγγυητήν — ὃ τάχα ἂν καὶ ἐπείδων. Et alia quae Cl. Hemsterh. jam dedit T. I. Somm. c. 7. ubi καὶ τὰ θεία ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκίμως δι' ἡμῶς. Et sic virorum doctorum conjecturae facile cum scriptura vulgata conciliarentur, si de Calumn. c. 30. pro Τί ἐν χρεῖαι ποιεῖν; legas, Τί ἐν χρεῖ καὶ ποιεῖν; modo mutatione ibi opus fuerit. F. F. R.

10. Ἀπ' Αἰγύπτου εἰς Ἰταλίαν σιταγωγῶν] Ex Aegypto & tota Africa Romam frumentum advhebant. Inde Λιβυὰ πυροφόρος Pindar. Isthm. Odyss. 1. Rusilius Itiner. lib. 1.

Quin & secundas tibi conferat Africa messes.

Sic Africa cum spicis. Claudian. lib. 2. de laudib. Stilic. Ex aliis etiam provinciis, e Sicilia, Gallia Narbonensi. F. B.

11. Σιταγωγῶν] Vid. cap. 13. & viram Commodi a Wotton Anglice scriptam, 211. ubi de classe frumentariam navium plura. M. du S.

15. Ἐστὲ μοι ἐμὸν παιδάριον] Phrasis Aristophanis Pl. 824. Ἐστὲ μοι ἐμὸν παιδάριον. Ubi Girard. existimat scilicet filium, quia de servo dixisset ἐστὲ μοι. sequere me, non mecum. Sed vellem hanc differentiam exemplis probasset, cui quidem fa-55 vet

NAVIGIUM, SEU VOTA.

ΠΛΟΙΟΝ, Η ΕΥΧΑΙ.

LYCINUS, TIMOLAUS, SAMIP-
PUS, ET ADIMANTUS.

ΛΥΚΙΝΟΣ, ΤΙΜΟΛΑΟΣ, ΣΑΜΙΠ-
ΠΟΣ, ΚΑΙ ΑΔΕΙΜΑΝΤΟΣ.

L Y C.

Λ Τ Κ.

Nonne dicebam ego, facilius posse fieri, ut vultures effugiat jacens in propatulo antiquum cadaver, quam Timolao mirabilis spectaculi aliquid *subducatur*, etsi uno spiritu Corinthum abire curriculo propter illud oporteat; adeo tu spectaculorum avidus, & impiger ad talia. TIM. Quid enim agendum erat, Lycine, homini otioso, qui audisset, ingentem adeo, vel immensam potius navem in Piraeo appulsam, de illarum numero unam, quae annum ex Aegypto in Italiam advehunt. Puto autem vos quoque, te, *inquam*, & Samippum hunc, non alia, quam spectandae hujus navis caussa ex urbe venire. L Y C. Sic est, per Jovem. Etiam Adimantus nos sequebatur Myrrhinusius. Verum ubi ille nunc sit, nescio, in spectantium turba errore quodam a nobis distractus: ad navim quidem usque una venimus: cumque in illam ascenderemus, tu quidem, puto, Samippe, praecedebas: post te erat Adimantus, tum ego post illum utraque illum manu tenens, quippe ille me per totum ponticulum manu prehensum ducebat calceatum discalceatus ipse. Abhinc autem illum non

ΟΥκ ἔγω' λεγον ὅτι θᾶπρον τὸς γύ-
πας ἑωλῶ νεκρὸς ἐν Φανερῶ κείμε-
νῶ, ἢ θεάμα τι τῷ πρῶτῳ Τιμόλαον
ἀφ' ἁλῶν, καὶ ὁ εἰς Κόρινθον δεῖν ἀπεν-
δύσεια ἁπέναι ἀφ' αὐτοῦ; ἔτω Φιλο-
θεάμων σύ γε καὶ ἀοκνῶ τὰ τοιαῦτα.
TIM. Τί γὰρ ἔδει ὁ ποιεῖν, ὦ Λυκί-
νη, ἀγνοῖα, θυρόμυρον ἔτῳς ὑφ' ἡμέ-
ρῃς ναῦν, καὶ σέρα τῷ μέτρῳ ἐς τὴν Πειραιᾶ
ἰοκαταπεπλευκέναι, μίαν τὴν ἀπ' Αἰγύπτου εἰς
Ἰταλίαν σιταγωγῶν; οἶμαι δὲ καὶ σφῶ,
ὅς τε καὶ Σάμιππον τῆτονί, μὴ κατ'
ἄλλο τι ἐξ ἁπτεῶν ἦκειν, ἢ ὁ φορμύνης τὸ
πλοῖον. Λ Τ Κ. Νὴ Δία, καὶ Ἀδείμαν-
τῶ ὁ Μυρρῖνέσις εἰπέ μοι ἡμῶν.
ἀλλ' οὐκ οἶδ' ὅπως νῦν ἐκεῖνος ἐστίν, ἀπο-
πληθεῖς ἐν τῷ πλήθει τῷ θεατῶν. ἄχρη
μὲν γὰρ τὸ νεὸς ἅμα ἦλθομεν, καὶ ἀνιόντες ἐς
αὐτὴν, σὺ μὲν, οἶμαι, Σάμιππε, προήεις·
σὲ δὲ ὁ Ἀδείμαντῶ ἦν· εἴτ' ἐγὼ
μετ' ἐκεῖνον ἐχόμενῳ αὐτῷ ἀμφοτέραις.
καὶ με ἀφ' αὐτοῦ ἀποβάθρας ὅλης παρέπεμψε
χειραγωγῶν, ὑποδεδεμένον, ἀνυπόδη-
τον αὐτὸς ὢν. τὸ ἀπὸ τούτου δὲ οὐκ ἐτι
αὐ-

^a 'Εγὼ' λεγον] Sic etiam Fl. cum f. B. P. H. ^b εἰς] 'Ες O. ^c 'Απέναι] Sic Fl. B. P. & c. Παρίεναι f. cum V2. ^d Καὶ] Omittit f. ^e Σέ τε] Σφᾶς ἐτι O. ^f Πλοῖον] Πλείον male f. sola. ^g O] Abest artic. in O. ^h 'Οπως] 'Οπως Fl. ⁱ O] Sine artic. O. & Fl. ^k 'Ανυπόδητῶ] Nil mut. Edd. nec O.

I. Οὐκ ἐγὼ' λεγον] Κρᾶσις τῷ α καὶ τῷ ε εἰς τὸ α τῷ ἐγὼ καὶ τῷ ἔλλογον V.

vet Hom. Π. K. 516. 'Ὡς ἰδὼ Ἀθηναίην μὲν Τυδῖδῳ υἱὸν ἔπυσαν. At nihil certi inde conficias; quum ἀκολυθεῖ μὲν ἡμῶν, in Evang. Luc. IX. 49. Et ἀκολυθεῖ μετ' αὐτοῦ & αὐτῶν in Apocal. VI. 8. item XIV. 13. quoque legas eodem sensu quo ἀκολυθεῖν τινι in eadem Apocal. plus decies occurrit. Exempla alia ex Lexico

gr. ubi ἔπειθ μὲν τινὸς προ τινί, jam dedit Cl. Bos ad: Evang. Luc. l. d. f. f. R.

22. Καί μιν] Pro ὅς με usurpari, pluribus monet Rev. f. Elph. ad Evang. Luc. XV. 15. f. f. R.

23. 'Ανυπόδητῶ] Alibi ἀνυπόδητῶ penult. brevi. Vid. ad Asin. c. 16. ubi utrumque probatur. f. f. R.

29. O...

αὐτὸν εἶδον, ἔτε ἔνδον ἔτε ἐπεὶ ^a κατέλη-25 vidi, neque intus, neque postquam descen-
λύθειμεν.

ΣΑΜ. ^b Οἶδα, ὦ Λυκῖνε, ὅπως ἡμᾶς
ἀπέλειπεν, ὁπότε, οἶμαι, τὸ ὡραῖον ἐκεί-
νο μεῖράκιον ἐκ τῆς θαλάμης προῆλθε, τὸ ἔ-
καθαράν ὁθόνην ἐνδεδυκὸς, ἀναδεδερμένον ἐς 30
τὴν πίσω τῆς κόμην, ἐπ' ἀμφοτέρα τῆς μετώ-
πης ἀπηγγέδυν. εἰ τοίνυν ἐγὼ Ἀδείμαντον
οἶδα, οἶμαι, γλαφυρὸν ἔστω ^c ἐκεῖν-
δεῖμα ἰδὼν, ^d μακρὰ χαίρειν φράσας
^e τῷ Αἰγυπτίῳ ναυπηγῷ, ^f ὡς περιγεμνῶ 35
τὸ πλοῖον, παρέστηκε δακρύων, ὥσπερ εἶω-
δε ταχύδακρυς ἢ ὁ ἀνὴρ ἐς τὰ ἐρωτικά.
ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἔσθ' ὅτι πάντες καλὸς, ὦ Σά-
μιππε, ὁ μεῖρακίσκος ^g ἔδοξε μοι, ὥς ἂν καὶ
Ἀδείμαντον ἐκπλήξαι, ὃ τοσῶτοι Ἀθηναῖοι 40
καλοὶ ἔποντο, πάντες ἐλεύθεροι, τωμύλοι
τὸ φθέγμα, παλαίστρας ἀποπνέοντες, οἷς
καὶ ὡς δακρύσαι οὐκ ἀγεννές· ἔστι δὲ
πρὸς τῷ μετὰ γὰρ εἶναι, καὶ πρόχειλός

2. S A M. Nosti, Lycine, ubi nos re-
liquerit? puto *ego ibi*, ubi formosus ille
puer de diaeta progrediebatur, ille puro lin-
teo indutus, retro comam revinctus, utrin-
que a fronte abductam. Si ergo Adiman-
tum ego novi, puto *hominem* eleganti adeo
spectaculo viso, longum valere iussu nau-
pego Aegyptio, qui monstrabat navim, ad-
stitisse lacrimantem, ut solet. Facilis enim
vir est, ubi amat, ad lacrimas. L Y C.
Quin non admodum pulcher mihi, Sami-
ppe, puer videbatur, ut Adimantum etiam
percelleret, quem tot Athenis formosi se-
stantur, liberi omnes, jucundi sermonis,
olentes palaestram, apud quos forte lacri-
mari etiam non ignavum fuerit. At iste,
praeterquam quod niger, labiosus etiam
est,

^a Κατέληλύθειμεν] Κατεληλύθαμεν O. ^b Οἶδα] Οἶσθ' ἔν O. ^c Ἐκεῖν-δεῖμα] Ὁείμα ἐκεῖν O. ^d Μα-
κρὰ] Μακρὰν Fl. ^e Τῷ Αἰγυπτίῳ] Τῶν Αἰγυπτίων O. ^f Περιγεμνῶ] Περιγεμνῶ male O.

29. Θαλάμης] Θαλάμη καὶ θάλαμος, οἷον ἢ κοι-
τῶν. V.

30. * Ἐνδοδεκός] Σημειοῦ τὸ ἐνδοδεκός, ἀπὸ τῷ ἐνδοδε-
κένον. V.

* Ἐνδοδεκός] Mendosa scriptura scholio huic anam, ut & multis aliis, dedit.

M. du S.

29. Θαλάμης] De navis cubiculo dictum vides, cui
proximi remiges θαλάμιοι audiebant; consule Poll. &
Baif. 140. M. du S.

34. Μακρὰ χαίρειν] Nondum probo illud μακρὰν.
Vid. supra T. 2. p. 820. Bis Accus. c. 21. ibique adle-
gata. Adde Rhét. Praec. c. 10. ubi praeter cetera jam
indicata, recte etiam μακρὰ χαίρειν legitur. F. F. R.

35. Περιγεμνῶ τὸ πλοῖον] Benedictus navim cir-
cumagenti. Quod quis intelligat? & quanto melior
Micyllus, per navigium circumcirca praecunte. F. G.

Περιγεμνῶ τὸ πλοῖον] (Similis phrasis supra Διαβ.
c. 5. ὡς περιγεμνῶ τὸ πλοῖον, ubi vide Tollium. Kist.) vid.
N. Δ. XX. ipso initio. M. du S.

46. Ἐπισυρμένον] Puto hunc locum illustrari posse
ex Philopatri de c. 16. ubi junguntur ὑπέσθηται μύχιον, &
ἐχρήμπετο ἐπισυρμένον. Sine dubio ibi significat, de
imo pulchre tractatam pituitam emoliri: itaque hic et-
iam ad vocem ex imo quasi recessu attractam & prola-
tam refero. Illud quidem video, tarditatis aut languo-
ris notionem plane huc non convenire; quid enim
sibi vellet τὸ ἐπίτροχον; Neque tamen confusionis no-
tionem ausim excludere, cum videam in Ἐταμ. X. p.

540. ἐπισυρμένον γράμματι, per festinationem varie
tractas & sibi permixtas. F. M. G.

49. Συμπεριμαμένος] Conf. supra hoc Tom. ad Diss.
c. 6. F. F. R.

50. Ἐλεύθερον] Sic omnino legendum, non ut in
omnibus libris nostris erat, ἐλευθερίον. De coma Athe-
nienfium. M. du S.

54. Ἐν Παλλήνῃ] Gr. ἔμπαλιν.

Ἐμπαλιν ἢ] Genuina haec scriptura, quam Ven.
Edd. debemus. Reliquae depravatissime ἐν Παλλήνῃ,
quod & Interpreti & Bourdelotio fraudi fuit. De Palle-
ne vid. Polyæn. Strat. VII. p. 537. Apud veteres au-
tem illos Athenienses senes comam alebant, & orna-
bant, quod locus Thucydidis a Nostro indicatus docet
καὶ οἱ πρεσβύτεροι αὐτοῖς ἔτι εὐδαιμόνων, ἀλλὰ τὸ ἀερόδαι-
τον, & πολλὸς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶνας τε λινοῦς ἐπαύσαντο
φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τεττίγων ἐν ἑρσέι κραιβύλον ἀναδύμα-
νοι ἔν τῃ κεφαλῇ τριχῶν. ἀφ' ἧς ἡ ἰώνων τοὺς πρεσβυτέ-
ρας κατὰ τὸ ζυγνέες ἐπὶ πολὺ αὐτὴ ἡ σκευὴ κατέχευε. Quo
in loco Stephanus ἐνέρσει conjunctim legere jubet, ut
apud Suidam legitur, & Etym. m. auctorem; quod
etiam Clarissimo HensONIO placet, & confirmari lucu-
len-

est, & tenui nimis crure, & tractum quid-
dam de imo gutture, continuatumque nimis
& volubile loquitur, Graece ille quidem,
sed ita ut patrium quiddam sibilo atque te-
nore vocis prodat. Coma vero, & actus
ille retro tortusque in spiram cincinnus, non
liberalem esse indicat.

3. TIM. Quin illud nobilitatis Aegy-
ptiae signum est, coma, Lycine. Omnes
quippe apud illos ingenui eas implectunt,
usque dum pubertatem attigerint. Contra
ea majores nostri: quibus pulchrum visum
est, comam alere seniores, revinctam in
cincinnum aurea cicada comprehensum.
S.A.M. Bene facis, Timolae, quod Thu-
cydidis nos scriptorum admones, quae in
prooemio dixit de veteri luxu nostro, ubi
de Ionibus, quando, qui tum erant,
una inde deducti sunt.

4. LYC. Verum, Samippe, jam recor-

45. ἔστι, καὶ λεπτὸς ἄγαν τοῖν σκελοῖν, καὶ
ἐφθέγγετο ὀπίσσευρμένον τι, καὶ συνεχές, καὶ
ὑπέρτροχον, Ἑλληνιστὶ μὲν, ἐς τὸ πᾶν τριών
δὲ τῶ ἰσόφω, καὶ τῶ ἰ Φωνῆς τόνω. ἡ κόμη
δὲ, καὶ ἐς τῆς πύσσας ὁ πλόκαμος συνεσπει-
σομένη, ὅς τε ἐλευθερίον φησὶν αὐτὸν εἶναι.

TIM. Τῷτο μὲν εὐγενείας, ὧ Λυκίῃ, ση-
μεῖον ἔστιν ὁ Αἰγυπτίας, ἡ κόμη. ἅπαντες
γὰρ αὐτοῖς οἱ ἐλεύθεροι ἡ παῖδες ἀναπλέκον-
ται, ἐς τε πρὸς τὸ ἐφηβικόν ἢ ἔμπαλιν ἢ
σοὶ πρόγονοι ἡμῶν, οἷς ἐδόκει καλὸν εἶναι κο-
μᾶν τῆς γέροντας, ἀναδεδεμένους ἡ κρόβυλον
ὑπὸ τέττιγι χρυσῷ ἀνελιγμένον. S.A.M.
Εὖγε, ὦ Τιμόλαε, ὅτι ἡμᾶς ἀναμνηστικῶς
τῷ Θουκυδίδει συγγραμμάτων, ἃ ἐν τῷ
προοίμῳ περὶ τῆς δεξαίας ἡμῶν τρυφῆς εἰ-
πέν ἐν τοῖς Ἰωσιν, ὅποτε οἱ τότε συναπα-
κρίσθησαν.

1. ΛΥΚ. Ἀτὰρ, ὦ Σάμιππε, νῦν ἀνε-
μνή-

g Αἰγυπτίας] Αἰγυπτιακῆς Ο. h Παίδης] Non est in Fl. i Ἐμπαλιν ἢ] Recepi ex f. V2. & marg. A1.
Ἐν Παλλάδι οἱ cett. miscere. k Κρόβυλον] Recte O. Schol. Fl. V2. Κρόβυλον cett. l ΛΥΚ.] Sic Solan. dedit
cum TIM. ante ederetur.

49. Συνεσπειράμεν] Συνεσπειράμεν. G.
56. Κρόβυλον] Κρόβυλον εἶδος πλέγματος ἢ τριχῶν,

ἀπὸ ἑκατέρων εἰς ὅξυ καὶ ἀλλήλων. V. (Εἶδος ἐμπλοκῆς. Thucy-
cid. in I. Suidas. C.)

lenter potest ex Clem. Alex. p. m. 58. A. Ubi ad hunc
Thucydidis locum palam alludit. Praeter Thucydi-
dem cum Scholiis vid. etiam Euseb. ad Homer. II. Γ.
De cicadis istis, & Meurs. lect. Att. I. 1. & de fort.
Athen. p. 6. Philostr. 837. M. du S.

Ἐμπαλιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν] Si dicam ita emendan-
dum hunc locum necessario; importunam hic esse
Pallenen tum Thraciam, tum eam, quae fuit pagus
Atticae; laborare constructionem; pessime interpun-
ctum esse: vera dicam equidem, sed idem verear, ne
nimium audax videar. Itaque vehementer delectatus
sum, cum ipsum illud ἔμπαλιν reperirem in Aldi edi-
tione 1522. ubi caeteroquin aeque imperite interpun-
ctum est, ut appareat, non esse a correctore, sed
sumtum ab archetypo. Nempe sic optime sibi con-
stant omnia. Apud Aegyptios comas implexas habent
ingenui ad pubertatem; contra ea apud Athenienses
antiquos id faciebant senum lautiores. Res manifesta
nimis. Itaque nihil opus est, quam ut adscribamus
verba, ad quae hic respicitur Thucydidis I, 6. Καὶ οἱ
πρὸς αὐτοῖς (de Atheniensibus loquitur) ἢ εὐδαι-
μόνων, ἀπὸ τῶ ἀβροδίαται, ὃ πολλὸς χρόνος ἐπειδὴ χιτῶ-
νας τὴν λινόος (observa hoc quoque Aegyptium) ἱσχυ-
τομ. III.

σαῖο φοροῦντες, καὶ χρυσῶν τέττιγων ἐνέρσει κρόβυλον ἀνα-
δεδεμένοι ἢ ἐν κεφαλῇ τριχῶν. ἀπὸ δὲ Ἰωσιν τοὺς πρὸς
βυτίρας κατὰ τὸ ξυγγενὲς ἐπὶ πολλὴ αὐτῇ ἡ σκιὴ κατέχευε.
Haec ultima de Ionibus etiam utcumque illustrent ob-
scura sane Luciani verba, ἐν τοῖς Ἰωσιν, quorum an
vera sit lectio, an ego sententiam assecutus sim, asse-
verate nolim dicere. Iones antiquam Atheniensium
coloniam esse constat, vel ex ipso Thucydidis loco.

f. M. G.
56. Κρόβυλον] Crobylus crinium plexus in acumen
delinens, de quo Thucydides in primo. Plutarch. in
libello de tacente Pythia. Tertull. Lib. de velandis vir-
ginibus. De cicada Atheniensium Greg. Nazianzen.

Κεκροπιδαι τέττιγα πλόκαμον ὑπὲρ νύκτα γυνῆς
Γηγενῆς. —

G C.
Κρόβυλον ὑπὸ τέττιγι] Legend. Interpr. Aristophan.
ad Nub. Tzetx. histor. 301. Chil. 10.
f. B.
Κρόβυλον] Κρόβυλον seu κρόβυλον legendum. F. C.
63. ΛΥΚ.] Luciano haec, non Timolao, cui vulgo
tribuuntur, conveniunt. M du S.

μνήσθην ὁπόθεν ἡμῶν ἀπελείφθη Ἀδείμαν-
 τος, ὅτε ὡς ἔστιν ὅτι πολλὸν ἔστημεν
 ἀναβλέποντες, ζήτημέντες τῶν βυρσῶν τὰς
 ὀπισθολάς, καὶ θαυμάζοντες ἀνιόντα τὴν ναύ-
 τιον ἀφ' ἧς κάλων, εἴτα ὅτι καραίας
 ἀνω ἀσφαλῶς ἀρβόροια, τῶν κεροιάκων
 ἐπειλημμένον. ΣΑΜ. Εὐγε λέγεις. τί
 δ' ἐν χρησὶ ποιεῖν ἡμᾶς ἐνταῦθα; παραδοκεῖν
 αὐτόν, ἢ ἐθέλεις ἐγὼ αὖθις ἐπ' ἀνέμι ἐς τὸ
 πλοῖον; ΤΙΜ. Μηδαμῶς, ἀλλὰ προΐω-
 μεν. εἰκὸς γὰρ ἡδὴ παρεληλυθέναι ἐκείνον ὁπο-
 σοῦντα ἐς τὸ ἄστυ, ἐπεὶ μηκέθ' ἡμᾶς εὐ-
 ρεῖν ἐδύνατο· εἰ δὲ μὴ, ἀλλ' οἶδε τὸ ὅδον
 Ἀδείμαντος, καὶ δέξεν, μὴ ὁπολει-
 φθεὶς ἡμῶν ὁποδοκῇ. ΛΥΚ. Ὁρᾶτε
 μὴ σκαιὸν ἦ, φίλον ὁπολιπόντα αὐτὸς
 ἀπ' ἐνὶ βαδίῳ μεν δ' ὅμως, εἰ καὶ Σαμίπ-

dor, ubi relictus nobis sit Adimantus, cum
 ad malum staremus multum suspicientes nu-
 merantesque conjectus *telorum* in coriis, at-
 que admirantes ascendentem per rudentes
 nautam, deinde per antennam in alto pre-
 hensis ceruchis transcurentem. SAM. Re-
 cte istuc dicis. Quid ergo hic nobis fa-
 ciendum est? expectandusne est, an vis in
 navem ego redeam? TIM. Nequaquam:
 sed pergamus. Credibile enim est illum
 per tumultuariam festinationem praeteriisse
 jam nos in urbem, cum non amplius inve-
 nire nos posset. Sin minus; at novit certe
 viam Adimantus, nec metus est, ne reli-
 ctus a nobis in devium errorem incidat.
 LYC. Videte, ne sinistrum sit, nos reli-
 cto amico abire. Abeamus tamen, si idem
 etiam

α. Ἐπειλημμένον] Recte sic B. S. & marg. ΑΙ. Ἐπειλημμένον male cett. Ἀπειλημ— Fl.

69. Τῶν κεροιάκων ἐπειλημμένον] Τὰ νῦν * κάρια λεγόμενα ὡς τοῖς ναυτικοῖς, ἀ ἐ κρίκας καλοῦσιν οἱ παλαιοί. V.

* Κάρια] C. Κάρια. quod & adscripsit Vossius, citato etiam Apollod. in Poliorc. teste Gronovio. M. du S. Immo κάρια

sine dubio hic legendum.

J. F. R.

66. Τῶν βυρσῶν τὰς ὀπισθολάς] Quo instructior navis,
 tanto plures habuit pelles & coria ad usum, quem
 Pollucis verbis licet describere I, 120. Τὰ δὲ ὅπλα τῶν
 νεῶς διέρρει & διφθέραι — πρὸς τὰς ὀπισθολάς (contra tela
 varia) ἀντιστοιχοῦντες, βύρσας προσηλόντες πρὸς τὰ τε-
 χίσματα τῶν νεῶν, ὅπως ὁ σίδηρος ὀλισθᾷ πρὸς τὸ ἀντίτυ-
 πον ἀντιλαβὸν σκῆπτρον. Irritum cadit & aberrat a des-
 tinatione ferrum, cum irruit in oppositum sibi quid-
 dam, quod contra niti non potest, sed cedit, vimque
 adeo teli illati frangit. Interim videri & numerari in
 coriis istis possunt αἱ ὀπισθολαὶ vestigia impetuum, ipsi-
 que adeo ictus, ut in scuto scilicet vestigia, quae in
 iis haesere, telorum. Quod si cui nimis hoc durum
 videatur, praesertim in navi σιταγωγῇ, non bellica:
 ille ὀπισθολὰς, per nos licet, intelligat simplices in-
 jectiones vel impositiones coriorum, ipsaque adeo in-
 jecta & affixa ad navim tuendam coria. Sic accepisse
 Micellum video. Sed neque dissimulanda Schefferi sen-
 tentia de mil. nav. 2, 5. p. 141. qui intelligit ipsa ve-
 la e pluribus pellibus confuta, quibus proinde nume-
 randis magnitudo navis aestimaretur. Eligat, quod
 quisque voluerit. Me praesertim movit iocennis illa
 in nautica re τῶν ὀπισθολῶν & ἰμβολῶν significatio, quam
 illustrat etiam Scheffer. p. 235.

69. Τῶν κεροιάκων] Hic certe κεροιάκας non sunt ex-
 trema f. cornua antennarum, ut interpretantur cum
 Micello in Lexicis; nisi putamus posse aliquem per-

currere ipsas antennas, & eadem earum extrema com-
 prehendere: quali tu dicas funambulum extrema ejus
 funis per quem currit, manibus tenere. Sed sunt ii
 quos etiam Lucianus S, 177. & 10. 495. Graeca voce
ceruchos vocavit, rudentes, quibus ab utroque suo
 cornu suspensa antenna libratur & ad malum alligatur:
 quod videre licet apud Schefferum de mil. nav. lib. 2,
 5. p. 145. itemque p. 168. Neque vero notatio vocis
 repugnat huic significationi, neque enim ipsa tantum
 extrema f. cornua antennarum sunt οἷα quidam, cia-
 vus, f. gubernaculum: verum vel maxime ille trans-
 verius funis ad utrumque cornu alligatus duobus ex-
 tremis, media autem parte sic adnexus ad malum, ut
 triangulum efficiatur, cujus basis sit in ipsa antenna,
 angulus autem vehementer obtusus, unde brevissi-
 mum perpendicularum demitti queat, ad malum. Quae
 quidem luculenter omnia ἀσφαλή Schefferiana osten-
 dit.

74. Ἀποσοῦντα] Subaudi τὰς χεῖρας, i. e. σπυδαί-
 να. Sic φεύγειν παρὰ σπυδαίνα, scil. τὰς χεῖρας. Casaub.
 ad Char. Theophr.

Ἀποσοῦντα] Hic locus ostendit, apud Suidam non
 male legi ἀποσπῶμεν, ubi ἀποσοῦμεν exponit; quan-
 quam aliter Doctissimus editor sentiat.

Ἀποσοῦντα] Non video quid hic χεῖρας intelligi
 opus sit, etsi id in σοφίῳ, & in παρὰ σοφίῳ interdum
 lateat. Nam ἀποσοῦν εἰς, pro facessere, abire, non in-
 fac-

etiam Samippo videatur. S A M. Omnino ita videtur, si qua apertam adhuc Palae-
stram inveniamus.

5. Verum, ut interim aliquid loqua-
mur, quanta haec navis! centum & viginti
cubitum longitudinem esse dicebat Nau-
pegus, latitudinem autem supra quartam
huius partem; ac de constrato navis in
fundum, ubi profundissima est, ad senti-
nam, undetriginta. Caeterum quantus est
malus! quantam vero sustinet antennam,
quanto opus habet & continetur protono!
Ut vero puppis adsurgit sensim incurva,
cui cheniscus impositus est aureus; ab al-
tera parte iuxta proportionem prora extollitur
in adversum porrecta, habens ab utraque
parte cognominem navis Deam Isidem.

πῶ τῆτο δοκεῖ. ΣΑΜ. Καὶ μάλα δοκεῖ,
ἢν πῶς ἀνεωγυῖαν ἢ παλαίστραν ἐτι καλα-
λάσωμεν.

Ἀλλὰ μέλας ὁ λόγος, ἡλικὴ ναῦς,
εἴκοσι καὶ ἑκατὸν πῆχεων ἔλεγεν ὁ ναυπηγὸς
τὸ μῆκος, εὐρὸς δὲ ὑπὲρ τὸ τέταρτον
μάλιστα τῆτος καὶ ἀπὸ τῆ καλαστρώματος
ἐς τὴν πυθμένα, ἢ βαθύτατον χεῖρ ἢ ἀν-
τλον, ἐννέα πρὸς τοῖς εἴκοσι. τὰ δ' ἄλλα
ἡλικὸς μὲν ὁ ἴσος, ὅσην δὲ ἀνέχει τὴν κε-
ραίαν, οἷα δὲ ὁ πρωτόνων συνέχει, ὥς δὲ
ἡ πρύμνα μὲν ἐπ' ἀνέστηκεν ἡρέμα καμπύλη,
χρυσὸν ἢ χρυσῶν χηνίσκον ὅπτικειμήνη, καλὰν ἡλικὴν
δὲ ἀνάλογον ἢ πρῶρα ὑπερέβηκεν, ἐς
τὸ πρῶτον ἀπομηκυνόμενη, τὴν ἐπ' ὀνόμων
νεὼς θεὸν ἔχουσα ἢ Ἴσιν ἐκατέρωθεν.

b Tō] Sine artic. O. & Fl. c Tὸν ἄντλον] Recte Fl. P. aliaque. Tὸ ἄντλον f. d Πρωτόνων συνέχεται] Vul-
go πρωτόνων κίχεται, καὶ συνέχεται. Nos medias duas voces cum Solan. duce O. & Fl. delevimus. e Χηνίσκον]
Sic O. Χοινίσκον Edd. hac priores. f Ἡ πρῶρα] Omissa in O.

frequens. Vid. supra ad pr. Imag. c. ult. Adde Long.
Pass. I. p. 73. f. Ed. Moll. ὅρα τὴν Δάφνην ἀνατεθειμένην
ἐπὶ τοῖς ὤμοις τῆς ἄγρας, καὶ ἀποσοῦν ἐν γωνία, quod
recte ibi conversum: citato abire gradu decreverat.
Mollins id rarum ait, & ex Suid. tantum addit: καὶ
ἀποσοῦν μὲν ἀνὰ τὸν. Adde nostrum infra Sympos. &
Thom. Mag. tria haec Luciani testimonia adferentem,
exponentemque ἀποσοῦν — ἀπὸ γωνίας ἀπὸ τῆς πύρας. Sed
καὶ σοδοῖται πᾶσι τοῖς ποτηρίοις συχοῖς, properat puer &c.
aliaque de ἀποσοῦν καὶ πύρας habet Bergl. ad Alciph.
I. p. 87. f. F. R.
85. Εἴκοσι καὶ ἑκατὸν Plut. Dem. navem memorat
CCLXXX. &c. (Baif. 42.) de qua & Athen. V. M. du S.
Ibid. Ἐλεγε] Ἐλεγε corrigit Rev. Haseus in nov.
Thes. Theol. Philol. T. 2. p. 718. col. 2. (quod mihi
humanissime indicavit Clar. Noster Jac. Odé) ac plane
persuadet; quia navis faber haec Luciano enarrare non
posset, cum navis haec esset Athenis, illa in Aegypto
sit fabricata; nec Lucianus cum ναυπηγῶ sed cum
ναυκλῶν & ναυτῶν sermocinetur, ut patet deinde. Jam
igitur vertendum: sed interea, dum sermones caedimus,
quanta navis? Longitudinem constituit (tribuit, dedit)
navis fabricator viginti & centum cubitorum &c. Pari-
sinæ Interpres Meyllus verba illa: ἀεβὰτ ναυτῶν fabri-
cator, plane omisit, forsitan quia sensum non inesse
vidit. f. F. R.

91. Πρωτόνων] Mirum sane tantae navis malum ita
aptatum, ut demitti & restitui posset; sed non aliter
veteres. M. du S.
Ibid. Συνέχεται] In plerisque Impr. ante hanc vo-
cem legitur κίχεται καὶ. Sed neque Ox. nec Fl. agno-

scunt.
93. Χρυσῶν χοινίσκον] Sic omnes omnino editiones,
legendum tamen est χρυσῶν. De chenisco multa Col-
vius ad Apul. f. B.

Ibid. Χηνίσκον] Pro χοινίσκον, quod plerique Impr.
praefertunt, facere videtur, quod frumentariae navis
aptum esset insigne. Sed Ox. Cod. χρυσῶν agnoscit,
uti emendare iusserant bene multi. Vid. Salmas. 404.
C. Plin. Exerc. M. du S.

Χηνίσκον] Invis Edd. sic dudum edi volui; hae-
nim male, χοινίσκον, cum versiones tamen recte: an-
ferculum. Qui dubitat, conferat modo supra, 2. Ver.
Hist. c. 41. Viderat jam Brod. vulgatam sic corrigen-
dam, Thes. Crit. part. 2. p. 457. Jam vero, quum
& χρυσῶν in Ox. reperiatur, nullius haesitationi am-
plius locus. Gujetus adscripserat: i. e. ἢ ἐπικείται χρυ-
σοῦς χρυσῶν. Sed de illa constructione nemo ambi-
git. f. F. R.

95. Τὴν ἐπ' ὀνόμων πρῶρα] In hac navi & tutela &
παράσημον videtur fuisse Isis, quae duo alias distin-
guuntur. Vid. Salmas. Exerc. Plin. p. 403. & de tu-
telis navium collecta a Meursio ad Lycophr. p. 131.
seq. Sed omnium disertissime Scheffer. de mil. nav. 3.
1. qui neque hunc locum praetermittit p. 175. pr.
f. M. G.

96. Ἐχουσα] Non agnoscit Ox. Cod. voces ἢ πρῶ-
ρα, quae in Impr. omnibus cernuntur; sed abesse sine
sententiae damno non possunt; unde conficitur, in
prora quandoque signum navis fuisse, & quidem ita
positum, ut aut duplex esset, aut ita eminere, ut
utrinque facile agnosci posset; quod vulgari ea de re
sen-

ὁ μὲν γὰρ ἄλλο κόσμος αἱ γραφαί, καὶ τὰ ἱστῶν τὸ ὠφέλιον πυραυγές, καὶ πρὸ τούτων αἱ ἀγκυραὶ, καὶ τροφεία, καὶ πειραγωγεῖς, καὶ αἱ μὲν τὴν πύμναν οἰκῆσεις, θαυμάσια πάντα μοι ἔδοξε.

Καὶ τὸ τὴν ναυτῶν πλῆθος στρατοπέδω ἂν τις εἰκάσειεν. ἐλέγέω δὲ καὶ τοσούτοι ἀγεισῖτον, ὥς ἱκανὸν εἶναι πᾶσι τοῖς ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐνιαύσιον πρὸς τροφήν. καὶ κείνα πάντα μικρὸς τις ἀνθρώπος ἡ γέρων ἤδη ἔσωζεν, ὑπὸ λεπτῇ κάμακι τὰ τηλικαῦτα πηδάλια περιστρέφων. ἐδείχθη γὰρ μοι ἀναφαιλάντιος ἑλκός, ἥ Ἡρών, οἶμαι, τέχνομα. TIM. Θαυμάσιον τὴν τέχνην, ὥς ἔφασκον οἱ ἐμπρότεροι, καὶ τὰ θαλάττια σοφὸς ὑπὲρ τὴν Πρωτέα.

Ἡρώσας δὲ ὅπως δεῦρο ἠ κατήγαγε τὸ

Ornatus enim reliquus, picturae, & superparum veli colore flammeo, & ante istae ancorae, & versoria, & circumactoria, & illae ad puppim habitationes, admirabilia mihi videbantur omnia;

6. Et nautarum multitudinem exercitui aliquis comparaverit. Dicebatur vero tantam etiam frumenti vim vehere, quae omnibus Atticae incolis ad annua alimenta sufficeret. Atque haec omnia parvus aliquis homuncio, jam senex, servabat, parva pertica tantae molis gubernacula torquens. Ostensus enim mihi est recalvaster aliquis, caetera crispus, Heron nomine, arbitror. TIM. Admirabilis artis nomine, ut vectores dicebant, & doctus circa maritima supra Proteum.

7. Audistis autem, quomodo huc deduxerit

a Παράσιον] Sic Fl. & Schol. Παράσιον Edd. O. & Ex. Πράσιον B2. Ἰσως παράσημον adscript. B1. Καρχήσιον L. b Καὶ πρὸ] Abest καὶ ab O. c Ἡρών] In O. Ἡρών. d Κατήγαγε] Κατήγαγον Fl. & marg. At.

98. Τὸ ἱστῶν τὸ ὠφέλιον] Τὸ καρχήσιον. V.

* Παράσιον] Sic etiam legitur in Exc. G.

8. Κάμακι] Κάμαξ, χάμαξ. ὁρὸν ἔχον. λέγεται θαλάκκις. V.

sententiae adversatur. Vid. omnino Virg. Aen. X. 156.

— — — Aeneia puppis
Prima tenet, rostro Phrygios subjuncta leones;
Imminet Ida super profugis gratissima Teucris.

M. du S.

97. Ὁ μὲν γὰρ ἄλλος κόσμος αἱ γραφαί, καὶ τὰ ἱστῶν παράσιον πυραυγές] Salmurienis, Cetera enim ornamenta, picturae, veli parasium flammeum. Quid parasium Graecis, Latinis parasium lit, quaerant quibus libet horas bonas perdere. Ego ex Florentina editione rescribendum censeo τὸ ἱστῶν καρχήσιον πυραυγές. Nam καρχήσιον fuit summa pars mali, per quam funes traducuntur teste Servio. Paullo post in hoc ipso dialogo: καὶ τινα λαμπρὰ ἀστέρη, Διοσκούριον τὸ ἑτερον, ἐπικαθίσαι τῷ καρχήσιῳ, Stellam quandam splendidam, Dioseurorum videlicet alterum, in carchesio confedissee. vide Polluc. l. 9. Macrob. lib. 10. Navalis mali partem inferiorem pternam vocari. At circa mediam ferme partem τρέχων δὲ καρχήσιον idem notavit Pollux, sed de carchesio addit, illud aliter etiam dici ἡλακάτη, & θαλάκκιον. Fuerant autem carchesia picta & minio illita, ut flammei essent splendoris. Apul. XI. Metam. Malus insurgit, pinus rotunda, splendore sublimis, insignis, carchesio conspicua. Sic edit. veteres. Sed recentiores: splendore sublimis, insigni car-

chesio conspicua. sed quid splendor facit ad sublimitatem? Puto legendum: splendore sublimi insignis, carchesio conspicua. h. e. qui malus in sublimitate, seu in cacumine splendet, conspicuum carchesium ferens. Catullus:

Lucida qua splendent summi carchesia mali.

Ibid. Αἱ γραφαί] Adscriptit Cl. Hemsterb. vid. Duk. ad Thucyd. p. 397. No. 48. Sed nihil aliud ibi agitur, quam quod Scholiast. Thucydideum σημαῖος interpretetur καὶ ἀστέρα τὴν τριηρῶν, quod ex hoc Luciani loco confirmari, sed & de παρασήμοις ac tutelis navium cogitari possit. J. F. R.

98. Ἰστῶν τὸ ὠφέλιον] Nomen ignorabile nobis παρασίον, nescio an satis cognitum Scheffero, qui Parasiam appellat de Mil. Nav. 3, 1. p. 170. ac 175. quod alias παράσημον est. Sed licet ipsum nomen ignoremus, res tamen non videbatur plane obscura. Παράσιον ergo puto illud esse quod alias vocatur σιφάρη, supparum, velum minus, splendidi coloris, majori impositum, quo in portum Puteolanum invehentibus uti licebat solis navibus, ut haec est, Alexandrinis. Seneca ep. 77. pr. Subito hodie nobis Alexandrinae naves apparuerunt — Omnis in pilis Puteolorum turba consistit, & ex ipso genere velorum Alexandrinae, quamvis in magna turba navium intelligit. Solis enim

herit navem, quae illis inter navigandum acciderint, & quomodo stella ipsos servarit. LYC. Non, Timolae, sed jam libenter ex te audivimus. TIM. Naclerus ipse mihi narrabat, vir bonus, & consuetudini aptus. Dicebat autem, cum solvissent Pharo vento non valde vehementi, septimo die vidisse Acamantem: tum reflante Zephyro obliquos Sidonem usque esse delatos. Inde autem magna tempestate die decimo per Aulonem venisse ad Chelidoneas. Hic vero parum abfuisse quin submerfi omnes perirent.

8. Novi autem, cum ipse aliquando Chelidoneas circumnavigaverim, quantus ibi locorum fluctus furgat, & maxime spirante Africo, cum Notum etiam assumit.

5 πλοῖον, οἷα ἔπαθον πλεόντες, ἢ ὥς ὁ ἀστὴρ αὐτὸς ἔσωσεν; ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ Τιμόλαε, ἀλλὰ νῦν ἡδέως ἂν ἀκούσαιμεν. ΤΙΜ. Ὁ ναύκληρος αὐτὸς διηγείτο μοι, χρηστὸς ἀνὴρ, καὶ προσωμιλῆσαι δεξιός. ἔφη δὲ ὅτι τὸ Φάρω ἀπ' ἀράρας ἐπ' ἀνὰ βιαίῳ πνεύματι, ἐβδομαῖς ἰδεῖν τὴν Ἀκάμαντα· εἶτα ζεφύρῳ ἀντιπνεύσαντ', ἀπενεχθῆναι πλεονεχίῳ ἀπὸ Σιδῶν. ἐκείθεν δὲ χειμῶνι μεγάλῳ δεκάτῃ ἔπ' ἑλιδονέας 25 ἀφ' τῆς Αὐλῶν ἐλθεῖν· ἔνθα δὲ ἔπειτα μικρὸν ὑποβρυχίῳ δύναμι ἀπαῖας.

Οἶδα δὲ πῶς πλεούσας καὶ αὐτὸς Χελιδονέας, ἡλίκον ἐν τῷ τόπῳ ἀνίσταται τὸ κύμα, καὶ μάλιστα πρὸς τὴν Λίβα, ὅπου 30 τὰν ἐπιλάβῃ καὶ τῷ Νότῳ. κατ' ἐκείνο γὰρ δὴ

ε Ἐσων] Ἐπλυσεν Ο. Ἐσων B1. & 2. f Δ'] Abest ab O. g Παρὰ] Recepti ex O. Fl. 7. & V2. Περὶ cett. male, quod Gajet. etiam correxit. h Κατ'] Et hoc receptum ex Fl. & L. pro μετ' quod est in Edd. cett. Restituta lectio etiam est in marg. A1.

Ecce supparum intendere, quod in alto omnes habent naves. Nulla enim res aequae adjuvans cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur — dum intravere Capreas — ceterae velo jubentur esse consentaneae: supparum Alexandrinarum insigne est. Convenit color suppari: Seneca Medea v. 325. Albo rubicunda tremunt suppara velo. Convenit situs in ipso velo, quod declarat idem locus Senecae, & ille alter Luciani 5, 429. Summaque pandens Suppara velorum, ut hic ἰσὶς τὸ παράσιον. Videtur autem velo ita fuisse impostum, ut antennam communem haberet, pede autem, h. e. extremo s. angulo uno, superius ad malum alligaretur. Suadet hoc non ista modo perpetua cum velo societas, (quin summam partem veli videtur appellare Seneca l. c.) sed illud quoque, quod Isidorus etym. 19, 3. unum illi pedem diserte tribuit, & Scholiae ad Luciani l. c. describit suppara, vela minora in modum deltae literae. Hinc judicabunt viri maritimi, in quantum conveniat supparis cum Τορξοῖς. Unum illud addo, ex hoc ipso forte loco haulisse Schefferum, ut Parasiam pro παρασίῳ diceret, quod acciperet aliquam speciem, si in supparo, ut hodie in vexillis s. vlaggis insigne quoddam, unde nosci posset navis, intextum pictumve fuisse, constaret. J. M. G. Ibid. Τὸ παράσιον] Cl. Haseus Thes. Theol. Phil. T. 2. p. 719. Clar. Graevium reprehendit, qui Florentinae καρχήσιον amplectatur; cum id sit glossema vocum τὸ ἰσὶς παράσιον, nec facile dici ἰσὶς καρχήσιον, sed solum καρχήσιον, ut Lucian. ipse mox dicat, & nusquam sit in navi καρχήσιον, nisi ἐν τῷ ἰσῷ. Adeoque pro vulgato παράσιον, docet legendum τὸ παρά-

σιον, intellecto μῆκος, i. e. versatilem mali partem; verbaque Luciani esse periphrasin τῷ καρχήσιῳ, ut Scholiast. bene ceperit. Quare de scriptura Haseo adfentior, qui eam ex ingenio vidit, licet deceptus fuerit a Cl. Graev. plane aberrante, in prodenda Fl. scriptura, quae non καρχήσιον, sed παράσιον, aequae ac Schol. omnino habet, quod recepi. Plura de navibus Alexandrinis earumque magnitudine, & partibus vid. ap. laudatum Haseum l. d.

J. F. R. 99. Στροφιῖα] Nolunt grammatici hanc vocem de Cylintris usurpari, quorum ope Anchorarum funes, & ipsa demum Anchora tollitur; ego tamen qua ratione de alia re hic usurpetur, non video.

M. du S. 3. Στροφιῖα] Nihil ergo est scrupulus, quem mihi movebant nuper ad Plinii Paneg. 31, 2. homines CCLXXVI. in una navi frumentaria. Potuit ergo etiam cum tanto hominum numero Alexandrina Paulli navis fuisse σιταγωγός.

J. M. G. 8. Πηγάμι] Plur. num. Conf. supra Τοξαρ. c. 6.

J. F. R. 21. Ἀκάμαντα] Cypri promontorium. Procl. Ortel.

F. G. Ἀκάμαντα] Mons & promontorium Cypri Occidentale, quod nunc Italis nautis Capo di San Pifhano dicitur, quod a dextris videtur iis, qui ab Alexandria vel Aegypto versus Rhodum & Asiam tendunt.

J. P. a G. 24. Χελιδονίας] Χελιδονίας πύργος Steph. vocat. F. G. 30. Κατ'] Sic L. & Fl. optime. In reliquis Impr. M. du S.

δὴ συμβαίνει μερίζεσθαι τὸ Παμφύλιον ὑπὸ
 τῆς Λυκίας καὶ Παμφυλίας· καὶ ὁ κλύδων ἄτε
 ὑπὸ πολλῶν ρευμάτων ὡς τῶ ἀκρωτηρίου
 ἀκρογώνῳ. (ἂ πόξυροι δὲ εἰσι πέτραι, καὶ
 ὄξυραι, ὡς ἀκρογώνῳ τῶ κλύσματι,) καὶ
 φερεσθῶνται ποιεῖ τὴν κυμαίνον, καὶ τὴν
 ἤχον μέγαν. καὶ τὸ κύμα πολλάκις αὐτῶ
 ἰσομέγεθες τῶ σκοπέλῳ.

Τοιαῦτα καὶ σφᾶς καταλαβὼν ἔφασκεν ὁ
 ναύκληρος, ἔτι καὶ νυκτὸς ἔσσης, καὶ ζόφου
 ἀκριβοῦς· ἀλλὰ πρὸς τὴν οἰμωγὴν αὐτῆς
 ἐπικλαυδόντας τὴν θεῶν, πῶς τε ἀναδεί-
 ξαι ὑπὸ τῆς Λυκίας, ὡς γνωρίσαι τὴν τόπον
 ἐκείνον, καὶ τινὰ λαμπρὸν ἀστὲρα, Διοσκύ-
 ρου τὸ ἕτερον, ἐπικαθίσει τῶ καρχησίου, καὶ
 καλεῖσθαι τὴν ναῦν ὅτι τὰ λαία ἐς τὸ
 πέλαγος, ἥδη τῶ κρημνῷ προσφερομένην.
 τὴν τεύθεν δὲ ἅπασι τὸ ὄρθης ἐκπεσόντας,
 ἀπὸ τῆς Αἰγαίης πλεύσαντας, ἐβδομηκοστῇ
 ἀπὸ Αἰγύπτου ἡμέρᾳ πρὸς ἀντίς τῆς
 Ἑτῆσιος πωλαγιάζοντος, ἐς Πειραιᾶ
 χθὲς καθομίσατο, τοσούτον ὑποσυνέτας
 ἐς τὸ κάτω, ὅς ἐδει τὴν Κρήτιν δεξιὰν λα-
 βόντας, ὑπὲρ τὴν Μαλέαν πλεύσαντας,
 ἥδη εἶναι ἐν Ἰταλίᾳ. ΛΥΚ. Νῆ Δία, θαυ-
 μάσιόν τινὰ Φῆς κυβερνήτην τὴν Ἡρώνα, ἢ

Post hoc enim evenire solet, ut a Lycio
 mari dividatur Pamphylium: fluctusque,
 utpote ab undis pluribus circa ipsum scissus
 promontorium, (sunt autem petrae abruptae
 & ab alludentibus aquis acutae) terribili
 cum sonitu frangitur: atque ipsi saepe sco-
 pulo magnitudine aequalis est.

9. Ab his se etiam deprehensos naucle-
 orus dicebat, cum nōx adhuc esset & merae
 tenebrae. Sed ad ipsorum ploratum fractos
 misericordia Deos, cum ignem ostendisse de
 Lycia, ut oram illam agnoscerent, luci-
 damque stellam quandam, Dioscurorum al-
 terum, insedidisse carchefio, ac direxisse
 navim sinistrorsum in mare, cum jam jam
 ferretur ad scopulum. Inde, cum recta via
 semel excidissent, transnavigato Aegeo,
 septuagesimo ab Aegypto die, obliquo ad
 tenentes sibi adversum Etesias cursu, in Pi-
 raeeum heri appulisse, tantum ad inferiora
 detractos, quos oportuerit dextram legentes
 Cretam, Malea superato, jam esse in Italia.
 L Y C. Admirabilem, ita me Jupiter, mi-
 hi gubernatorem narras Heronem, aut ae-
 qua-

^a Ἀπόξυροι] Ἀπόξυροι O. & Fl. solemnī scribarum errore. ^b Κυμαίνον] Al. κυμαίνον Coll. At Nostrae
 Edd. in vulgato conspirant. ^c Ἐς τὸ πέλαγος] Omissa in O. ^d Ἑτῆσιος] Sic F. P. H. S. Ἑτῆσιος O. & Fl.
^e Μαλέαν] Sic O. Fl. P. & marg. Al. Μαλέα F. Alh. H. Fr. B. S. In articulo autem male. Fl. consentit.
^f Τινὰ] Ti O.

36. Κυμαίνον] Γραμ. κυμαίνον. G.

34. Ἀπόξυροι] Conf. supra T. I. *Prometh.* sub init.
 ubi ἀποτομοὶ τε — πέτραι Edd. Ἀπόξυροι vero Codd.
 A. P. L. quam varietatem Cl. Hemsterh. non retulit in
 suum locum; quia in nota *Solani* indicatur, qui addit
 etiam ἀπόξυροι esse in *Rhet.* c. 7. F. F. R.

44. Διοσκύρου — ἐπικαθίσει] Et supra hoc ridens
 narraverat, pro *Merced.* c. 1. F. F. R.

54. Τὸν Μαλέαν] In Impr. ferme omnibus erat τὴν
 Μαλέαν. In O. vero, & Fl. τὴν Μαλέαν, quod secuti
 sumus. M. du S.

Ibid. Μαλέαν] *Gujet.* Μαλέα legens adscriptum esse ab
 ὁ Μαλέας. Ego Μαλέαν cum *Thucyd.* III. 4. & 6. ser-
 vavi, quod indicat *Casaub.* ad *Strab.* XIII. 916.

Apud *Strab.* Μαλέαν frequenter, interdum & Μαλέαν.
 F. F. R.

56. Ἡ τῆς Νηρέως ἡλ.] Mentem Luciani hic non fa-
 tis assequor, aut cur Nereum hic adsciscat. M. du S.

61. Ἐμβόσωμεν] Ex Cod. Ox. qui Ἐμβόσωμεν prac-
 fert, cum prave in omnibus Impr. sit Ἐκβοῶσωμεν. Vid.
 Ἐπιστ. c. 21. & *πανθ.* c. 15. M. du S.

Ἐμβόσωμεν] In O. quidem Ἐμβόσωμεν, penultima
 brevi. Verum ideo non haesitavi ἐμῶ. saltem pro ἰν-
 inde arripere, quia *inclamare* hic postulatur, non *ex-*
clamare, idque firmatur etiam locis Nostris ab *Solano*
 indicatis, quibus adde innox c. 11. Ἐμβόσωμεν. F. F. R.

63. Ἡ δουχερῆναι] Infra *Philopatr.* c. δουχερῆναι καὶ
 ἡμῶν, F. F. R.

qualem Nerei, qui tantum de via aberraverit.

10. Sed quid istuc? Nonne iste Adimantus est? TIM. Omnino ipse est Adimantus, inquam igitur. Adimante, te volo, Myrrhinusium, Strobichi filium. LYC. Alterutrum horum, aut iratus nobis est, aut aurium usum amisit. Adimantus enim est, non alius. Satis jam clare video: & vestimentum ipsius est, & incessus, & brevis ad ipsam cutem tonsura. Acceleremus tamen gradum, ut ipsum adsequamur.

11. Nisi veste te prehensum advertamus, Adimante, non exaudies nos inquam; sed videris etiam profundae cogitationi immerfus, non parvum neque contemptibile negotium animo agitare ac revolvere. ADIM. Nihil, Lycine, sinistrum: sed nova me inter eundem cogitatio subiens, ut inauditam praetermitterem vestram vocem effecit, qui defixum totum in illa animum haberem. LYC. Quenam est illa? Ne enim cunctis dicere, nisi est de valde secretis. Quamquam initiati, ut nosti, sumus, ac celare commissam didicimus. ADIM. Sed pudet me nimirum apud vos dicere, adeo pue-

τῷ. Νηρέως ἡλικιώτῳ, ὅς τοσῶτον ἀπεσφάλη τ' ὁδῷ.

Ἀλλὰ τί τῷτο; ὅκ' Ἀδείμαντος ἐκεῖ-
ονός ἐστι; TIM. Πάνυ μ' ἐν Ἀδείμαντ^ο
αὐτός. ἢ ἐμβόσωμεν ἐν Ἀδείμαντι, σέ
φημι τ' ἢ Μυρρίνέσιον, τ' ἢ Στροβίχην.
LYC. ἢ Δυοῖν θάτερον, ἢ δυσχεραίνῃ κατ'
ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται Ἀδείμαντ^ο γῶ,
ὅκ' ἀλλ^ο τίς ἐστὶ, πᾶν ἡδὴ σαφὲς ὁρῶ,
καὶ δομάτιον αὐτῷ, καὶ τὸ βάδισμα ἐκείνου,
καὶ ἐν χρῶ^ι ἢ κηρά. ὁπιτείνωμεν δὲ ὅμως τ'
ὡρεῖσθαι, ὡς καταλάβωμεν αὐτόν.

Ἦν μὴ τῷ ἱματίῳ λαβόμενοι σε ἐπιστρέ-
ψωμεν, ὧ Ἀδείμαντε, ἔχ' ὑπακῶσεις ἡμῖν
ἐμβόωσιν; ἀλλὰ καὶ φροντίζοντι ἔοικας ὅτι
συνοίας τινός, καὶ μικρὸν ἐδ' εὐκαταφρόνηον
πράγμα, ὡς δοκεῖς, ἀνακυκλῶν. ΑΔΕΙΜ.
Οὐδὲν, ὧ Λυκίνε, χαλεπὸν, ἀλλὰ με-
σχρή τις ἐννοία μέλας βαδίζοντα ὑπελθῶ-
σα, ὡρεῖσθαι ὑμῶν ἐποίησεν, ἀτενὲς
πρὸς αὐτὴν ἀπαντῶ τῷ λογισμῷ σκο-
πλέποντα. LYC. Τίς αὕτη; μὴ γῶ ὀκνή-
σης εἰπεῖν, εἰ μὴ τις ἐστὶ τ' πᾶν ἀπορρή-
στον. καίτοι ἐτελέσθημεν, ὡς οἶσθα, καὶ
ἔγενετο μεμαθήκαμεν. ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ'
αἰχλύνομαι ἔγωγε εἰπεῖν πρὸς ὑμᾶς ἔγωγε
γὰρ

g Ἐμβόσωμεν] Recepi ex O. Ἐκ— Edd. h Μυρρίνέσιον] Μυρνούσιον O. i Στροβίχην] Στρομνίχην O. Στροβίχην Fl. & Fr. k Δυοῖν] Δυοῖν Fl. magis Attice. Sed parvi refert. l Ἡ] Omittit H2. m Ἐμβόωσιν] Βοῶσιν sola J. n Τῷ] Omittit O. o Στίγην] Σίγ' ἂν male O. pro σιγῶν. In vulgato consentiunt Edd.

80. Ἐτελέσθημεν] Ὡς * μόνον ἀπορρήτως ὄντ^ο τῷ τὰ
μυστήρια ἀμύνητα ἔχειν. τοῦτο δὲ αὐτοῦ ἀποκλείοντ^ο,
καὶ φησὶν ὡς σὺν ἔξοι σοι εἶδεν πρὸς ἡμᾶς ἔχειν ἀπορρήτον, εἰ-

γε εἰ δὲ ὁ τοῖς ἄλλοις ἀποκρύπτειν, ὡς ἀμύνητα σοι τὰ
πρὸς ἡμᾶς ἐκφέρειν καθίσταται, μεμνημένθα γῶ εἰ αὐτοῖς, καὶ
τοῦτο δὲ τὸ τ' τραγωδῶν πρὸς οἰκίαν χορὴν ἐρεῖς. V.

* Μόνον] Μόνι antea edebatur, & mox μυστήρια male pro
μυστήρια. J. F. R.
† Τῷ] Τῷ V.
‡ Φασὶν] Φασὶν edita. Emendavit M. du S.

§ Τοῖς ἄλλοις] Τὰς ἄλλας ἀπ. ἐν ἀμύνητα σοι habent V. C. D.
M. Quare posteriora inde adscivi, quum ante edebatur ἀμύνητα. Sed pro εἰ δὲ leg. εἰ δὲ, & pro τὰ l. αὐτὰ. J. F. R.

ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωται. J. F. R.
66. Ἐκείνῳ] Glossema videtur. F. G. Optime. Eji-
ciendum ergo. J. F. R.
67. Ἐν χρῶ^ι ἢ κηρά] Vid. notam ad B. πρ. c. 20. M. du S.
71. Ἐμβόωσιν] Quod J. praefixum ἡμ. omisit, o-
perarum tantum culpam non Editoris, credo, quia
βοῶσιν novum ibi versum inchoat. J. F. R.

72. Οὐ μικρὸν — ἀνακυκλῶν] Eadem phrasia toti-
dem verbis infra Philopatr. c. 2. Sic ἀνακυκλῶν πρὸς
ἡμῶν τὰ ἐρηθρῶν. T. I. Nigrin. §. 6. f. J. F. R.
80. Ἐτελέσθημεν] Initiatus ergo Lucianus; nam et si
jocetur, hoc veri subesse oportet. M. du S.
81. Στίγην] Mf. Ox. σίγ' ἂν, pro σιγῶν. Sed ni-
hil mutato usus est. M. du S.

ἢ μερακιῶδες ὑμῖν ^a δόξει τὸ Φρόντισμα. ΛΥΚ. ^b Μῶν ἐρωτικόν τί ἔστιν; εἰδὲ ἢ εἰδὲ τῷτο ἀμυήτοις ἡμῖν ἐξαγορεύσεις, ἀλλ' ⁸ ὑπὸ λαμπρᾷ τῇ δαδὶ καὶ αὐτοῖς τέλεε-
σμήνοισι.

ΑΔΕΙΜ. Οὐδὲν, ὦ Θαυμάσιε, τοιῦ-
τον, ἀλλὰ τινα πλεῖστον ἐμαυτῷ ἀνε-
πλαττόμην, ἣν κενὴν μακαρίαν ^c οἱ πολλοὶ καλῶσι καὶ μοι ἐν ἀκμῇ ^d θεωρίας
καὶ τρυφῆς ἐπέστη. ΛΥΚ. Οὐκ ἔν τὸ προ-
χειρότατον τῷτο, κοινὸς ^e Ἑρμᾶς, Φασι-
καὶ ἐς μέσον κατατίθει φέρων τὸ πλεῖστον
ἄξιον ἢ σπουδαῖσαι τὸ μέρος Φίλως ὄν-
τας, ^f Ἀδεϊμάντε τρυφῆς. ΑΔΕΙΜ.
Ἀπελείφθην μὲ ὑμῶν εὐθὺς ἐν τῇ πρώτῃ ἐς
τὴν ναῦν ἐπιβάσας, ἐπεὶ σε, ὦ Λυκίε, κα-
τέστησα ἐς τὸ ἀσφαλές. μετρήσας γὰρ
μὲν ἢ ἀγκύρας τὸ ^e μέγεθος, οὐκ
οἶδ' ὅπως ὑμεῖς ἀπέστη.

Ἰδὼν δ' ὅμως τὰ πάντα, ἡρόμην τινὰ τῶν
ναυτῶν ὁπόσῃ ^f ἀποφέρει ἡ ναὺς τῷ δε-
σπότῃ ὡς ἐπιτοπολὺ κατ' ἔτος ἕκαστον ἢ
μισθοφορίαν. ὁ δὲ μοι, Δώδεκα, ἔφη, Ἀτ-
τικὰ τάλαντα, εἰ πρὸς τετραχίτων τις λο-
γίζοιτο. τέντεῦθεν ἦν ἐπανίων, ἐλογιζόμεν,
εἴ τις θεῶν ἢ ναῦν ἄφω ἐμὴν ποιήσειεν εἶ-
ναι, οἷον ἀν' ὡς εὐδαίμονα βίον ἐβίωσα, εὖ
ποιῶν τὴν Φίλως, καὶ ἐπιπλέων ἐνόστε μὲν
αὐτὸς, ἐνόστε δὲ οἰκέτας ἐκπέμπων· εἴτα

rilis vobis videbitur cogitatio. LYC. Num-
quid amatorium quid est? neque enim hoc
etiam profanis nobis enarraveris, sed homi-
nibus ad claram facem ipsis quoque ini-
tiatis.

12. ADIM. Nihil tale, o noster. Sed
divitias mihi quasdam ipse fingebam animo,
quodam ficticiam Beatam insulam omnes vo-
cant; vosque in ipso mihi divitiarum &
voluptatis fastigio supervenistis. LYC. Ita-
que illud hic valeat expeditissimum, com-
munis esto Mercurius! ajunt: atque in me-
dium allatas depone divitias: aequum enim
est, in partem venire nos, qui amici su-
mus, voluptatum Adimanti. ADIM. A
vobis quidem relictus sum in primo statim
in navim ingressu, cum te, Lycine, in-
tuto collocaissem. Dimetiente enim me an-
corae magnitudinem, vos nescio quo dis-
cesseratis.

13. Tamen visis omnibus, quarebam
ex nautarum aliquo, Quantum plerumque
mercedis domino singulis annis ea navis refe-
rat? At ille, Duodecim, inquit, talenta At-
tica, si quis quod minimum est computet.
Hinc ergo rediens ita cogitabam, Si quis
Deorum, hanc navem subito, ut mea sit,
faciat; quam ego, quam felicem vitam agam!
bene faciens amicis, interdum ipse navigans,
emittens non nunquam servos. Deinde de
duo-

^a Δόξει] Δόξω Ο. ^b Μῶν ἐρωτικόν] Τῶν ἐρωτικῶν Ο. ^c Οἱ πολλοὶ] Οἱ παλαιοὶ marg. Λικ. Idque placet.
^d Ἑρμᾶς] Nil var. Edd. ^e Μέγεθος] Πάχος Ο. & Fl. ^f Ἀποφέρει] Deest in Ο.

90. Κενὴν μακαρίαν] Τὰ πρὸς ῥαζάνῃς ἐς εὐημερίαν τεί-
νοίκα, εἴτε ἐγγρηγορεύεται* εὐθυμία, εἴτε ἐκαθευδόντων ἐνύ-

πνια, κενὴν μακαρίαν οἱ παλαιοὶ καταφώνισαν. V.

7. Πρὸς τετραχίτων τις λογίζοιτο] † Ναυτικά. V.

* Εὐθυμία] Ἐνθύμια legend. Cl. Westf. bene monuit. J. F. R. † Ναυτικά] Quid respiciat, incertum. M. d. S.

93. Κοινὸς Ἑρμᾶς] Phrynus. cap. de Mercer. Theoph. Charact. 24. Latini in commune. Seneca Epistola 120. Quoties aliquid inveni, non expecto donec dicas in commune, ipse mihi dico. J. B.

Κοινὸς Ἑρμᾶς] Vid. Casaub. ad Theophr. Char. p. 250. M. d. S.

Ibid. Ἑρμᾶς] Nil quoque Codd. variare video. Alias Ἑρμᾶς postularetur. Casaub. ad Theoph. l. d. explicat

quidem proverbium; sed haec Luciani adlegans Ἑρμᾶς quoque scribit. Ego, etsi Doricum est Ἑρμᾶς, nihil muto, quia ex nautarum promuntiatione sic dedisse videtur. J. F. R.

6. Δώδεκα — Ἀτ. ταλ.] Ultra duo millia librarum Anglicanarum, nempe 2335. M. d. S.

7. Εἰ πρὸς τετραχίτων τις λογίζοιτο] Benedictus, si quis ad minima usque supputarit. Ergo putavit ille maxi-

duodecim illis talentis domum jam aedificabam loco opportuno., paullo supra Poecilen, relicta illa ad Ilissum paterna : & ser-
vos emebam, & vestes, currusque, & equos. Jamque & navigabam felixque prae-
dicabar a vectoribus omnibus, metuendus nautis, ac tantum non rex *ab illis* habitus.
Verum adhuc componenti mihi rem nava-
lem, & in portum prospectanti e longin-
quo, *τηο*, Lycine, adventu demersisti di-
vitiis, evertisti, dum bene & secundo vo-
torum flatu fertur navigium.

14. LYC. Igitur, vir fortis, prehen-
sum me ad Imperatorem abducito, ut pi-
ratam aliquem, aut perniciem navium, qui
tanti tibi naufragii caussa fuerim, idque in
terra, ipsaque inter Piraeae atque urbem
via. Sed vide, quomodo casum tuum so-
laturus sim. Habe enim tibi, ecce, quin-
que, si volueris, pulchriora majoraque
Aegyptio illo, navigia, & quod maximum
est, quae mergi non possint : ac celeriter
tibi, quinquies singulis annis, frumenta
unumquodque advehat : te vero, nauclero-
rum praestantissime, intolerabilem nobis
tum futurum apparet. Qui enim modo
unius hujusce navigii dominus cum esses,
inclamantes non audieris, si quinque possi-
deas, praeter hanc, trium omnes velorum,
quae perire non possint, nec respicies ni-

ἐκ τῶ δώδεκα ἐκείνων ταλάντων, οἰκίαν τε
ἤδη ἀποδομησάμεν ἐν ἐπικαίρῳ μικρὸν ὑπὲρ
5 τῶ σοικίλην, τῶ πατρῷ τῶ Ἰλίουσιν ἐκείνην τῶ
πατρῷαν ἢ ἀφείς, καὶ οἰκέτας ὠνέμεν καὶ
ἐσθῆτας, καὶ ζεύγη, καὶ ἵππους. νυνὶ δὲ
ἡ ἤδη καὶ ἐπλεον, ὑφ' ἀπάντων εὐδαιμονιζό-
μεν τῶ ἐπιβατῶν, φοβερός τοῖς ναύταις,
20 καὶ μονονυχὶ βασιλεὺς νομιζόμεν. ἔτι δὲ
μοι τὰ χεῖρ' ἢ ναὺν εὐθετίζοντι, καὶ ἐς λιμένα
πῶρρωθεν ἀπεβλέποντι, ἐπιστὰς, ὦ Λυκίνε,
κατέδυσας τὸ πλῆτον, καὶ ἀνέτρεψας εὐ-
Φερόμηνον τὸ σκάφος ἢ ἐρίῳ τῶ εὐχῆς κ τῶ
25 πνεύματι.

ΛΥΚ. Οὐκ ἔν, ὦ γενναῖε, λαβόμενός
με, ἀπαγε πρὸς τὴν τραχηλὸν, ὥς τινα
1 πειρατὴν, ἢ καλαπολίτην, ὃς τηλικῶ-
τον ναυάγιον εἰργασμαί, καὶ ταῦτα ἐν γῇ
οὐχ' ἢ ἐκ Πειραιῶς ἐς τὸ ἄστυ. ἀλλ' ὅρα
ὅπως πῶρρωθήσομαί σε τὸ πταίσμα.
πέντε γάρ, εἰ βέλῃ, καλλίῳ καὶ μείζῳ τῶ
Αἰγυπτίῳ πλοία ἤδη ἔχε, καὶ τὸ μέγι-
στον, εἰ δὲ καλαδύναι δυνάμενα. καὶ τάχα σοι
35 πέντε καὶ Αἰγύπτῳ κατ' ἐτὶ ἕκαστον
ἡ σιλαγωγίῳ σιλαγωγίαν, ὅ εἰ καὶ, ὦ ναυ-
κλήρων ἀρίστε, δῆλον εἰ ἀφόρητον ἡμῖν
τότε γενησόμεν. ὥς γάρ ἐτι ἐνὸς πλοίου
τῆς δὲ δεσπότης ὦν, παρήκεις βοάντων, εἰ
40 πέντε κτήσαιο πρὸς τῆς τριάρμυρα πάν-
τα, καὶ ἀνώλεθρα, εἰδὲ ὅφει δηλαδὴ τὰς Φί-
λ85.

g 'Αφείς] 'Αφ' ἧς Fl. h 'Ἡδὴ] Omittit O. i Οὐρίῳ] Recepi ex O. Οὐρίῳ Edd. k τῶ] Omittit O. l Πει-
ρατὴν] Πειρατὴν O. male. m Πλοία] Sic Fl. H. P. &c. Πλοία F. n Σιλαγωγίῳ] Sic O. Fl. Fr. P. aliaque
Σιλαγωγίῳ F. & marg. A. o Εἰ καὶ] Sic Solan. non habent si Edd. nec O. p 'Ὡς] 'Ὡς Fl.

maximam eam summam esse, quousque ascendere
queant redditus ejus, & si omnino nihil, ne mini-
mum quidem, ex lucris in supputatione omittas,
nunquam fore ultra duodecim talenta. Aliter censuit
Micyllus, qui vertit *etiamsi quis communiora tantum*
computaret : quae tamen versio subobscura est, dum
vix dicas utrum *communiora* intellexerit talenta, an
subintellecto *lucra*. Certe videntur Graeca significare
duodecim redigi talenta, si quis crasso modo colligat;
si ad minimum, non summum quis subduxerit, si
non accuratissime singula in rationem mittantur, sed
studius generaliusque ediderit.

24. Οὐρίῳ] Hanc emendationem nostram confirmat
TOM. III.

Cod. Ox. In reliquis enim scribitur *ὐρίῳ*. M. du S.
Οὐρίῳ] Sic rescripti, quia sic solet scribi ap. alios,
& ap. Nostrum. Supra T. 2. I. Ver. Hist. c. 5. Οὐρίῳ
ἀνέμῳ &c. F. F. R.

36. Εἰ καὶ] Vocula si quam hic vides, in omnibus
maximo sententiae damno, haecenus omisi, a me
addita est. M. du S.

38. 'Ὡς γάρ] 'Ὡς leg. videtur. F. G. Et quia Fl. sic
bene habet, id omnino recipiendum duco, etsi id
non feci, quod & vulgata suos defensores est reper-
tura. F. F. R.

40. Τριάρμυρα] I. c. μυγάλα.

λυσ. σὺ μὲν ἐν εὐπλοίῃ, ὃ βέλτιον ἤμεις
δὲ ἐν Πειραιεὶ καθεδόμεθα· καὶ τὸς ἐξ Αἰ-
γύπτου ἢ Ἰταλίας καὶ ἀπλοῦν ἀνακρίνον-
τες, εἴ πως τὸ μέγα Ἀδιδμάντι πλοῖον, ἢ
ἴσιν, τις οἶδεν.

ΑΔΕΙΜ. Ὁρᾷς, ἀγὰρ τὸτο ὅκνην εἰ-
πεῖν ἃ ἐνενοήεν, εἰδὼς ὅτι ἐν γέλωτι καὶ σκώμ-
ματι ποιήσεσθαι μὴ εὐχὴν. ὥστε ὅστις τις
μικρὸν, ἔστ' ἂν ὑμεῖς προχωρήσῃς, ἢ ἄπο-
πλευσῆμαι πάλιν ὅτι τὸ νέως. πολὺ γὰρ
ἄμεινον τοῖς ναύταις ὁ προσλαλεῖν, ἢ ὅφ'
ὑμῶν καὶ ἀγαθῶν. ΛΥΚ. Μηδ' αὖτως,
ἐπεὶ ἂν συνεμεινόμενά σοι καὶ αὐτοὶ ὑπο-
στάντες. ΑΔΕΙΜ. Ἀλλὰ ὑφαιρήσω ἢ
ἄποδάθραν, προεισελθὼν. ΛΥΚ. Οὐκ ἔν
ἡμῖς γε προσνηζόμεθα ὑμῖν. μὴ γὰρ οἷς σοὶ
μὴ εἶναι ῥάδιον τηλικαῦτα πλοῖα κτᾶσθαι,
μήτε πριαμίδῳ μήτε ναυπηγησαμίδῳ· ἡ-
μεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν ὥστε τὸ θεῶν ὅτι
πολλὰς σταδίας ἀκμήτας δύνασθαι νεῖν. καί-
τοι ἑωρῶτον καὶ ἐς Αἴγινα ὅτι τὸ ἐνοδίας
τελετῶν, οἶδα ἐν ἡλικῳ σκαφιδίῳ πάν-
τες ἅμα οἱ φίλοι τεττάρων ἑκάστῳ ὁδο-
λῶν διεπλεύσαμεν, καὶ ἔδεν ἐδυαχέρινας ἡμᾶς
συμπλέοντας· νῦν δὲ ἀγανακτεῖς, εἰ συνέμ-
βησόμενά σοι, καὶ ἢ ἄποδάθραν προεισελθὼν

mirum amicos. Itaque feliciter, amice, na-
viga, Nos in Piraeo sedebimus rogantes qui
ex Aegypto aut Italia appellent, Num forte
magnum Adimanti navigium, Isidem, ali-
quis viderit.

15. ADIM. Vides? Propterea dicere,
quae cogitabam, cunctabar, qui scirem, ri-
sui vos & ludibrio votum meum habituros.
Itaque resistam paullulum, dum vos pro-
cesseritis, ac navim deinde rursus solvam.
Praestat enim cum nautis agere, quam a
vobis derideri. LYC. Nequaquam, resi-
stemus & ipsi, ut conscendere tecum possi-
mus. ADIM. At ego praegressus tollam
ponticulum. LYC. Nos itaque ad vos ad-
natabimus. Numquid enim putas, facile
tibi esse tot ac tantas possidere naves, quas
nec emeris neque aedificaveris: nos vero
votis non impetraturos a Diis, ut multa sta-
dia nihil fatigati natere possimus? Quam-
quam nuper etiam Aeginam ad Hecates ce-
rimonias, nosti, quam parva in scaphula
omnes simul amici quaternis quisque obolis
strajecerimus, nec molestum tibi tum erat
nobiscum navigare: nunc autem fers gravi-
ter, si tecum inscendamus, & praegressus au-

a Ἀποπλευσοῦμαι] Nil var. Edd. nec O. b Προσλαλεῖν] Male B2. προσλαλεῖν. c Ὑμῶν] Ἡμῶν male B1. 2.
d Συνεμεινόμενα] Συμμεῖν. male Fl. e Ἀποδάθραν] Ὑποδάθραν male O. f Πρώτον] Sic Edd. Lege πρὸ τοῦ
g Τελιτῶν] Ἑορτῆν O.

62. Καὶ ἐς Αἴγινα] Ἑορτὴ ἐν Αἰγίνῃ. V.

43. Ἐν Πειραιεὶ] Sic & infra *Dial. Meretr.* VI. recte.
Et *Aristoph.* Pac. 144. licet metri causa detracto jota,
Ἐν Πειραιεὶ. Est enim cas. rectus ὁ Πειραιεύς. vid. *Strab.*
IX. sub init. *Alciph.* I. p. 258. ne credas Πειραιεὶ le-
gendum, ut Ἰδμοῖ & Πυλοῖ c. 20. & alibi. Sed & Πει-
ραιεὶ sine praepos. *Alciph.* III. Ep. 7. f. καὶ Πειραιεὶ βα-
διοῦμαι. J. F. R.

48. Ἐν γέλωτι — ποιήσεσθαι] Sic supra *Quom.* Hif.
c. 32. *Tox.* 22. &c. J. F. R.

50. Ἀποπλευσοῦμαι] Fut. 1. circumflexum Attice,
cujus exempla frequentia vide ap. Cl. *Maist.* de *Dial.*
p. 359. Qui ea usui promiscuo Dialecti Doricae ad-
scribens, tamen ex *Thucyd.* & *Xenoph.* multa adfert.
J. F. R.

54. Ὑποστάτες] I. c. *subsidentes.* An ἐπιστάτες; ut

respondeat τὰ ὥστε ἐπίστας μικρόν.

59. Ἡμεῖς δὲ οὐκ αἰτήσομεν] An sic legend. ἡμεῖς δὲ
οὐκ αἰτησόμεναις — ἀκμήτας δύνασθαι νεῖν. F. G. Non o-
pus est mutato. Vidimus ejusmodi nominativos non
semel. Adde & infra *Gesner.* ad *Philopat.* c. 23. p.
J. F. R.

62. Πρὸ τοῦ] Legebatur antea Ἐν omnibus Impr.
πρώτον. Sed scribendum est aut πρὸ τούτου, aut πρὸ
τῷ ut c. 30. & *Men.* c. 2. M. du S.

Ibid. Ἐνοδίας τελετῶν] Horum mysteriorum meminit
Pausan. p. 72. 23. non quidem titulo Ἐνοδίας, sed *He-
cates* tantum. M. du S.

68. Ὑπερμαζῶς] *Th. Mag.* h. v. haec Luciani adfer-
rens habet: ὑπερμαζῶς γὰρ, ὃ Ἀδιδμάντι. Sed γὰρ non
movendum. Ceterum de phrasi confer *Alciph.* I. Ep.
18.

auferre vis ponticulum : nimis enim intumescis, Adimante, & in sinum tuum non despuis, neque, quis homo sis, tantus jam naucerus cogitas. Ita te elatum fecit etiam domus pulcherrimæ urbis loco aedificata, & multitudo pedissequorum. Sed per Isidem, amice, certe Nilotica illa falsamenta, illa tenuia adferre nobis ex Aegypto memento, aut unguentum de Canopo, aut ex Memphide Ibin; si vero navis possit, unam etiam pyramidum.

16. TIM. Satis joci, Lycine. Vides ut ruborem Adimanto injeceris; multo risu ita perfudisti navigium, ut exhauriri jam non possit, nec undarum vim sustinere. Et quando adhuc multum nobis viae ad urbem superest, divisa in quatuor partes via, per stadia quisque sibi assignata, quod cuique visum fuerit, a Dis optemus. Sic enim & laborem fefellerimus, & oblectaverimus animum, tanquam in suavissimum voluntate nostra somnium delapsi, quod, quam diu voluerimus, voluptatem nobis adferat. Penes unumquemque enim votorum erit mensura, ponemusque praebituros omnia Deos, licet natura sua ab omni veri similitudine abhorreant. Quod vero maximum est, documento ipsum hoc fuerit, ecquis

ἀφαιρείς. Ὑψιμαζῆς ἡ γε, ὦ Ἀδείμαντε, καὶ ἐς τὸ κόλπον ἐπύσεις, ἔδὲ οἶσθα ὅστις ὢν ναυκληρεῖς. ἔτας ἐπῆρέ σε ἡ καὶ ἡ οἰκία, ἐγὼ καλῶ τὴν πόλεως οἰκοδομηθεῖσα, καὶ τὴν ἀκολουθῶν τὸ πλῆθος. ἀλλ', ὦ γὰρ, πρὸς τὴν Ἰσίδου, καὶ τὰ Ναιλῶα ταῦτα ταρίχη τὰ λεπτὰ μέμνησο ἡμῖν ἄγειν ἀπ' Αἰγύπτου, ἢ μῦρον ἀπὸ τῆς Κανώπης, ἢ Ἴβιν ἐκ Μέρφιδος. εἰ δὲ ἡ καὶ ἡ ναὺς ἐδύνατο, καὶ τὴν πυραμίδων μίαν.

TIM. Ἄλις παιδιάς, ὦ Λυκίνη· ὄρας ὡς ἐρυθρίαν Ἀδείμαντον ἐποίησας, πολλῶν ὅτῳ γέλωτι ἔγκλυσας τὸ πλοῖον, ὡς ὑπὲρ-αντλον εἶναι, καὶ μηκέτι ἀντέχειν πρὸς τὸ ὑπερρέον· καὶ ἐπεὶ ἔτι πολὺ ἡμῖν τὸ λοιπὸν ἔστι πρὸς τὸ ἄστυ, διελομένοι τέτραχῇ τὸ ὅδον· τῆς ὑπὲρ ἀλλοτρίας ἐκαστὸν σταθίς, αἰτῶμεν ἅπαρ ἀνδοκῇ τῶν θεῶν· ἔγωγε γὰρ ἀνὴρ ἡμᾶς ὅ, τι κάματον λάθοι, καὶ ἅμα εὐφρανέμεθα, ὥσπερ ἡδίστω ὑνείρατι ἐκασίῳ πεποιθότες, ἐφ' ὅσον βυλόμεθα εὐποιήσονται ἡμᾶς. παρ' αὐτῶν γὰρ ἐκάστω τὸ ὁμέτρον τὴν εὐχῆς, καὶ οἱ θεοὶ πάντα ὑποκείσονται παρέξοντες, εἰ καὶ τῇ φύσει ἀπίθανά ἐστι. τὸ δὲ μέγιστον, ὅτι δειξίς ἐστι τὸ πᾶν γὰρ, ὅστις ἂν ἄριστα χρῆσται τῷ

h γε] Γὰρ Th. Marg. i καὶ] Abest ab O. k Ἀκολουθῶν] Ἀκολουθούτων Fl. l καὶ] Omisit O. m Ὑποκεί-
δωσαν] Ἀγωνίσθωσαν O. n ἔστι] ἔστω marg. AIW. o ἂν] Deest in O. p χρῆσται O. & Fl. &
marg. AI.

68. Ὑψιμαζῆς * γὰρ] Λίγεται τοῦτο ἐπὶ τῷ ἀπὸ τῆς ἄλλης πεινίας ἀρξάμενον πλεῖν, ἵνα οὐδὲν τι τοῖς συνηθιστοῖς ἐνορῶντων ἐπὶ ὑπερπλοῖον, ὅθεν ἐπὶ ὑψιμαζῆς λέγεται, ὡς μὴ πλεῖον μάζης πρὸ τῆς εὐπορητικότητος. Ταῦτα

καὶ τὸ ἐπιφερόμενον ἔταξε λόγιον ἐπὶ τῷ κούρω φερο-
μένων, καὶ τὰ ἀλαζόνων φησὶ τὸ μὴ εἰς τὸν κόλπον πύειν,
ὅς ἐστι τὸ τοῦτο ἡ συνηθισμένη μακροπρόσθετος σκεπτικὴ ὁμο-
μάζει. V.

* γὰρ] Sic V. Sed in textu melius γα.

M. du S.

+ Ἀλαζόνων] Sic V. Ἀλαζονεύοντων edita. ἀλαζόνων φημί.
Exc. G.

18. pr.

7. F. R.

69. Ἐς τὸν κόλπον] Vid. A. m. d. c. 6. cum nota nota-
stra, & Theocrit. Schol. VI. εἰδῶσιν αἱ γυναῖκες . . .
ἐς τὸν κόλπον πύειν τὸν νεμεσητὸν ἐκτρεπόμεναι. Vid. Har-
ting. 657.

M. du S.

Ἐς τὸν κόλπον ἐπύσεις] Conf. idem supra T. I. Pro
Merc. c. 6. f. notamque Solani, id de averruncanti-
bus rem odiosam dici, exponentem.

7. F. R.

81. τὸ ἐπῆρέ] Subaudi κύματα.

F. G.

84. Σταδίου] Quadraginta stadiis distabat Piraeus ab
urbe. Diog. Laërt. p. 138. C. Unde liquet, decem u-
nicuique, si totum iter ab ipso initio divisissent, assi-
gnanda fuisse; sed audis jam magnam partem emen-
sis, antequam id consilii initum est. Triginta jam
erant confecta, cum secundus finem dicendi fecit,
tamdiuque locutus est tertius, ut Luciano nihil reli-
qui fuerit. c. 46. eodem ergo res redit, ac si inter
quatuor totum esset ab initio divisum. Una nempe
pars

Kk 2

τῷ πλεῖτῳ, καὶ τῇ εὐχῇ. δηλώσῃ γὰρ οἷον
ἀν καὶ πλετῆσας ^a ἐγένετο.

ΣΑΜ. Καλῶς, ὦ Τιμόλαε, καὶ πείθο-
μαί σοι, καὶ ὅταν ὁ χειρὸς ^b καλῇ, εὐξομαι
ἅπαρ ἀνδοκῇ. εἰ μὲν γὰρ Ἀδείμαντος βελε-
ται, εἰδὲ ἐρωτᾶν οἶμαι, ὅς γε ^c δὴ ἐν τῇ
νῆϊ τὸ ἕτερον πῶδα ἔχει· χρὴ δὲ καὶ Λυκίῳ
δοκεῖν. ΛΥΚ. Ἀλλὰ πλετῶμεν, εἰ τῷ-
το ἄμεινον, μὴ καὶ βασκαίνειν ^d ἐπὶ ταῖς
κοιναῖς εὐτυχίαις δοκῶ. ΑΔΕΙΜ. Τίς γὰρ
πρῶτος ἄρξῃ; ΛΥΚ. Σὺ, ὦ Ἀδείμαν-
τε, εἴτα μὲν σὲ, ἐτοσὶ Σάμιππον, εἴτα
Τιμόλαον, ἐγὼ δὲ ὀλίγον ὅσον ἡμιστάδιον
τὸ πρὸ τῆς Διπύλου ἐπιλήψομαι τῇ εὐχῇ,
καὶ τῷτο ὡς οἶόν τε πλετῶμεν.

ΑΔΕΙΜ. Οὐκ ἔγωγε μὲν εἰδὲ νῦν ἄπο-
τήσομαι τῆς νεώς. ἀλλ', εἰ ἔτι ἔστιν, ἐπι-
μετρήσω τῇ εὐχῇ. ὁ δὲ Ἑρμῆς ὁ κερδῶν
ἐπινευσάτω ἅπασιν. ἔγωγε γὰρ τὸ πλοῖον,
καὶ τὰ ἐν αὐτῷ πάντα, ἐμὰ, καὶ ὁ φόρτος,
οἱ ἔμποροι, αἱ γυναῖκες, οἱ ναῦται, καὶ ἄλ-
λο ^e εἴ τι ἥδιστον κτημάτων ἀπάντων.
ΣΑΜ. Λέληθας σεαυτὸν ἔχων ἐν τῇ νῆϊ.
ΑΔΕΙΜ. Τὸν παῖδα Φῆς, ὦ Σάμιππε,
τὸ κομήτιον; καὶ κεῖν ^f ἐν ἔργῳ ἐμός· ὁ πό-
τος δὲ ὁ πυρὸς ^g ἐνδον ὅστις, ἔτι ^h ὅσον
χειρμὸς ἅπας, χρυσίον ὁπίσημον ⁱ γενέ-
σθω, τρεῖς τοὶ Δαρεικοί.

ΛΥΚ. Τί τῷτο, ὦ Ἀδείμαντε, καλε-
ῖσεται σοι τὸ πλοῖον, εἰ γὰρ ἴσον βάρος

optime usus sit divitiis, atque voto: ostendit enim qualis homo esset, si dives esset.

17. SAM. Praeclare istuc, Timolaë, & quidem tibi obtempero, & cum tempus me vocaverit, quae videbuntur optabo. Utrum enim velit Adimantus, ne quaerendum quidem puto, qui jam alterum in navi pedem habeat. Oportet vero Lycino etiam idem videri. LYC. Divites ergo simus, si hoc videtur melius, ne invidere etiam communi felicitati videar. ADIM. Quis ergo primus incipiet? LYC. Tu, Adimante, deinde post te hic Samippus, deinde Timolaus; ego vero parvi semistadii spatio ante portam geminam votum aggressus, quantum potero percurram.

18. ADIM. Proinde ego ne nunc quidem a nave discedam: verum quandoquidem licet, corollarium voto meo adjiciam. Mercurius autem lucrificus ille omnibus annuat. Sit ergo navis mea, & quidquid in illa est, sarcinae, vectores, mulieres, nautae, & si qua ibi alia possessionum omnium suavissima. SAM. Oblivisceris te in navi esse. ADIM. De puero, Samippe, loqueris, comato illo. Et ille ergo meus esto. Quantum vero est tritici, univversus ille numerus, aurum signatum fiat, Darici totidem.

19. LYC. Quid hoc, Adimante, mergetur tibi navigium, nec enim idem pondus

^a Ἐγένετο] Ἐγένετο O. ^b Καλῇ] Καλεῖ Fl. & marg. At. Forfan ex eadem. ^c Δὴ] Leg. ἤδη. ^d Ἐπὶ] Sic O. & Edd. plurimae. Ἐν J. ^e Ἐπὶ] Ἐπὶ J. forte melius. ^f Εἰ τι] Ὅτι O. & Fl. ^g Ἐνδον] Additum ex O. Aberat in Edd. ^h Ὅ] Omittit O. ut saepe solet. ⁱ Γενέσθω] Γενέσθω O.

pars ante vota, tres reliquae tribus Luciani sodalibus somnia sua enarrantibus.

7. Ὅλιγοι ὅσον ἡμιστάδιον τὸ πρὸ τῆς Διπύλου ἐπιλήψῃ.] Benedictus, paullo ante dimidium stadium quod usque ad Dipylum superest. Micyllus, paulo ante quam ad Dipylum pervenimus, circa extremum hemistadium. Nescio cur illis sic placeat obscuris esse & vagari; quum clare dicat vel exiguum semistadium, quod ante Dipylum erit nobis progredientibus reliquum, adsummat. De morte Peregrini, ὅσον ὀλίγον ἐκτρέψαντες τὸ καλίστως.

J.G.

11. Ἐπιμετρήσω] Conf. Philops. c. 24. f. J.F.R. 16. Εἰ τι] Praeferrem ὅτι, sed divisum ὅ, τι, ut sit aliud quodcumque suavissimum; nam εἰ τι comparativum potius requireret: si quid suavius. Verum ideo non illico in contextum recepi; possit tamen recipi, quia ex Codice est.

32. Τὰ μὲν ὑμῖν] Nimis mihi videbatur rusticus Lycinus, si dicat ὑμῖν vos animae viles, in vobis jaçtura & periculum exiguum. Sed de omnibus qui una erant, loquitur: omnes se navim Adimanti consensuros praedixerant. Itaque ὑμῖν legendum putato.

adus tritici, & pari numero auri. ADIM. 2 Noli invidere mihi, Lycine: sed cum ad te optandi fors delata fuerit, Parnetha illum totum aureum factum tibi habe, & ego tibi praestabo silentium. LYC. Verum pro tua ego hoc securitate feci, ne cum auro 3 pereamus omnes. Ac quantum ad nos attinet, mediocre illud *periculum* fuerit: at formosus ille adolescentulus periret, qui nare nesciat. TIM. Bono es animo, Lycine. Delphini enim subeuntes illum in terram 3 deportabunt. Aut putas, citharoedum quendam ab iis servatum cantus sui mercedem percepisse; & mortuum adolescentulum alium in Isthmum Delphini tergo similiter exportatum, Adimanti autem servulo 4 recens emto, amatorium delphinum esse defuturum? ADIM. Tu etiam, Timolae, Lycinum imitaris, & adjicis ludibria, ipse auctor *hujus sermonis* cum fueris.

20. TIM. Nempe melius erat, majori 4 cum probabilitate hoc facere, ac thesaurum quendam invenire sub lecto, ne tantum negotii tibi facesset transferendus e navi in urbem thesaurus. ADIM. Recte mones. Effossus esto thesaurus sub Mercurio lapideo, 5 quem in aula habemus, medimni mille auri signati. Statim ergo de sententia Hesiodi, *Prima domus*, ut splendidissime habitem: jam quae circa urbem sunt emam omnia:

25 *πυρῶ, καὶ τῷ ἰσαριθμῷ χρυσίῳ. ΑΔΕΙΜ. Μὴ φθόνει, ὦ Λυκίνε, ἀλλ' ἐπειδὴν εἰς σὲ παρέλθῃ ἡ εὐχὴ, τὴ Πάρνηθα ἐκείνην, εἰ θέλοις, ὅλην χρυσὴν ποιήσας ἔχε, καὶ γὰρ σιωπήσομαι σοι. ΛΥΚ. Ἀλλ' ὑπὲρ ἀσφαλείας τὸτο ἔγωγε τὸ σὴς ἐποιήσαμην, ὥς μὴ ἀπολέαζ' ἀπάντας μὲ τῷ χρυσίῳ· καὶ τὰ μὲν ὑμέτερα, μέτρια, τὸ μειράκιον δὲ τὸ ὡραῖον, ἀποπνιγνέει ἄθλιον, γαῖν ὅδε ἐπιτάμνον. ΤΙΜ. Θάρρει, ὦ Λυκίνε· οἱ 3 δελφῖνες γὰρ αὐτὸ ὑποδύντες ἐξοίσουσιν ὅππῃ τὴ γῆν. ἢ νομίζεις καθαρώδην μὲν τινα σωθῆναι παρ' αὐτῶν, καὶ ἀπολαβεῖν τὸ μισθὸν ἀντὶ τῆς ὁδοῦ, καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον εἰς τὸ Ἰσθμὸν ὅππῃ δελφῖνι ὁμοίως 4 ὑποροκομιθῆναι, τὸ δὲ Ἀδεϊμάντε οἰκέτῳ τὸ νεώηλον, ἀπορήσειν δελφῖνι ἐρώλικῃ; ΑΔΕΙΜ. Καὶ σὺ γὰρ, Τιμόλαε, μιμῇ Λυκίον, καὶ ὅππῃ μέλεις τὸ σκαμμάτων, καὶ ταῦτα εἰσηγητὴς αὐτὸς γενόμενος.*

45 TIM. Ἀμεινον γὰρ ἦν πιθανώτερον αὐτὸ ποιεῖν, καὶ τινα θησαυρὸν ὑπὸ τῇ κλίνῃ ἀνευρεῖν, ὥς μὴ πρᾶγμα ἔχοις ἐκ τῶν πολλοῖς, μελατιθεῖς χρυσίον ἐς τὸ ἄστυ. ΑΔΕΙΜ. Εὖ λέγεις. ^k ἀνορωρύχθω θησαυρὸς ὑπὸ τῇ Ἑρμῇ καὶ λίθινον, ὅς ἐστιν ἡμῖν ἐν τῇ αὐλῇ, μέδιμνοι χίλιοι ὅππῃς χρυσίῳ. εὐθὺς ἐν, καὶ τὸ Ἡσίοδον, οἶκος τὸ πρῶτον, ὥς ἂν ὅππῃς μέγιστα οἰκίῃ καὶ τὰ πρὸς τὸ ἄστυ πάντα ὠνησάμην ἥδη, 5 πλὴν

^k Ἀνορωρύχθω] Καὶ ἀνορωρύχθω Ο. ἰ Ἐπιστημότατα] Ἐπιστημότατον Fl. & marg. Ar.

38. Καὶ νεκρὸν τι ἄλλο παιδίον] Μελικέρτεον φησὶ τὸ τῷ Ἰοῦς παιδίῳ, ἐπιδικαζόμενον τῷ Ἀδάμαντι αὐτόν. V.

to, vel contra omnes libros, in lapsu adeo facili, & pronomini horum solempni fere confusione. *J. M. G.*

36. *Καθαρώδην*] Amphion hic est, cujus historiam habes *Ev. Δ. VIII.* Vid. etiam *Plus. de Delphinibus* 282. f. & *Ælian. de an. XII. 45.* *M. du S.*

38. *Ἀλλο παιδίον*] Melicertam designat, qui Deus factus Palaemon vocitatus est. Vid. *Ev. Δ. IX.* & *Philost.* in Herode p. 551. de statu Isthmi ab eo positus, καὶ τὸ τῷ Μελικέρτῳ παρελθόν δελφῖνα. Quia cum in ea ora appulisset Melicertus, in ejus honorem Isthmia

Sisyphus Corinthiorum Rex instituerat. Add. *Spanh.* qui haec & alia ex nummis illustrat. *M. du S.*

49. *Ἀνορωρύχθω θησαυρ.*] Respicit hic Thesaurum ab Attico Herodis patre repertum, de quo *Philost.* Herod. p. 547. Uti ex quibusdam manifesto in sequentibus liquebit. *M. du S.*

52. *Ἡσίοδον*] Jubet *Hesiodus Epy. 405.* Οἶκον μὲν πρῶ-
τισα, γυναῖκά τε, βούν τ' ἀροτῆρα comparare. *M. du S.*
Ibid. Οἶκος] Οἶκος foris. legend. *Hesiod. Οἶκον μὲν πρῶ-
τισα, &c.* *F. G.*

πλὴν ὅσα Ἰσθμοῖ καὶ Ἐλευσίνι ὅσα ἔπι θαλάττῃ, καὶ ὅσα Ἰσθμὸν ὀλίγα, τὰ ἀγώνων εἴνεκα, εἴ ποτε δὴ τὰ Ἰσθμια ἐπιδημήσαιμι, καὶ τὸ Σικυώνιον πεδῖον, καὶ ὅλως εἴ ποτε ἢ συνηρεφές, ἢ ἔνυδρον, ἢ εὐκαρπον ἐν τῇ Ἑλλάδι, πάντων ταῖς ἐν ὀλίγῳ Ἀδαιμάντεσσι ἔστω. ὁ χρυσὸς δὲ κοῖλός ἡμῖν ἐμφαγεῖν τὰ δὲ ἐκ πώμασι καὶ κέφα, ὡς τὰ Ἐχεκράτες, ἀλλὰ διτάλανον ἕκαστον τὴν ὀλκήν.

ΛΥΚ. Εἴτα πῶς ὁ οἶνοχόος ὀρέξει πλῆρες ἔτω βαρὺ ἐκπωμα; ἢ σὺ δέξῃ παρ' αὐτῶν ἀμογητὶ καὶ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφῳ τι βάρους ἀναδιδόντες; ΑΔΕΙΜ. Ἄνθρωπε, μή μ' ἀνάλυσεν ἡ εὐχὴν. ἐγὼ δὲ καὶ τραπεζὰς ὅλας χρυσᾶς ποιήσομαι, καὶ τὰς κλίνας χρυσᾶς· εἰ δὲ μὴ σιωπήσῃ, καὶ τὰς ἀγκύρας αὐτὰς. ΛΥΚ. Ὅρα μόνον μὴ, ὥσπερ τῷ Μίδα, καὶ ὁ ἄρτος σοι, καὶ τὸ ποτόν χρυσὸς γένηται, καὶ πλεονέξῃς ἀπὸ πόλιν, λιμῶν ἀφθαρτεῖς πολυτελεῖς. ΑΔΕΙΜ. Τὰ σὰ ῥυθμίζεις πιθανώτερον, ὦ Δυκῖνε, μετ' ὀλίγον, ἐπειδὴν αὐτὸς αἰτῆς.

Ἐσθλὴς ἔστι τῶν τοις ἀλουργίς, καὶ ὁ βίος οἱ ἀβρότατος. ὕπνῳ, ἐφ' ὅσον ἡδύ-

quin etiam quae Isthmi, & Pythone; & Eleusines maritima, & pauca circa Isthmum, ludorum causa, si quando ad Isthmia spectanda ibi commorer; & campum Sicyonium, & in universum, si quid usquam aut opacum aut irriguum, aut foecundum in Graecia, brevi tempore Adimanti sunt omnia. Aurum nobis esto factum in quo edamus: pocula non levia, qualia Eche-cratis, sed talentorum duorum unumquodque pondere.

21. LYC. Tum quomodo pincerna tibi praebebit plenum grave adeo poculum? aut tu quomodo ab illo capies sine molestia non scyphum, sed Sisyphium quoddam onus tibi praebente? ADIM. Heus tu! noli mihi turbare votum meum. Ego vero mensas etiam ex auro solidas mihi faciam, & lectos aureos, ac, nisi tacueris, ipsos quoque famulos. LYC. Vide modo, ne velut Midae etiam panis tibi & potus aurum fiant, atque inter divitias pereas miser, fame sumtuosa enectus. ADIM. Tua paullo post probabilius ordinare, Lycine, licebit, cum optabis ipse.

22. Vestis post haec mihi erit purpurea, & victus quam mollissimus, somnus quam diu

α. Πυθοῖ] Λιθοῖ male Fl. & O. qui Ἰσθμοῖ etiam omisit. b. Δὴ] Δὲ Fl. c. Ἐνυδρον] Nil mut. Edd. nec O. d. Ὁ οἶνοχόος] Artic. ex O. inferui. Aberat ab Edd. e. Ποιήσομαι] Omisit O.

67. Οὐ σκύφον, ἀλλὰ σισύφῳ τι βάρους] Τῷ γὰρ Σισύφῳ πῖτον ἐν ᾧ καὶ ἀνοχλίζειν ὁ μῦθος ποιεῖ. V.

* Σισύφῳ] Σισύφῳ male V. quod recte in Impressis mutatum est. M. du S. † Ἀνοχλίζειν] Sic V. Inmo C. mutant in an — quod eis-

χλίζει scriptum invenerant, & omnino eo sensu apud Apollonium Rhodium ajunt reperiri, pro ἀνοχλίζειν. M. du S.

55. Ἰσθμοῖ & Πυθοῖ] Absurdum hoc; de Attica enim sermo est. In Ox. Ms. καὶ λιθοῖ, sine Ἰσθμοῖ. In Fl. Ἰσθμοῖ quidem, sed etiam λιθοῖ pro πυθοῖ, etiam depravate. Sed quis ejusmodi vulnera absque Miss. Codd. ope sanare possit? M. du S.

Ibid. Πλὴν ὅσα Ἰσθμοῖ] Locus obscurus, forte corruptus. Si πλὴν exceptivum est; an Isthmus, Pytho, suburbana sunt, & comprehendi possunt sub appellatione τῶν περὶ τὸ ἄστυ πάντων; nam de Eleusi nihil morer: vicina est, Dis sacra est. Si πλὴν superioribus adjicit plura, ut vertendum putavi; cur deinde memorat περὶ τῶν Ἰσθμῶν ὀλίγα; nimirum vix est, ut sanum putem hunc locum. Sed blandam medicinam non habeo: urere & secare nolim. F. M. G.

60. Ἐνυδρον] Forsan ἐνυδρον, quod & Guj. adscripsit, pro quo tamen crebro ἐνυδρον reperias exaratum, ut vix statuas quid ab Luciani manu sit profectum. ἐν — tamen hic praefero propter additum εὐκαρπον. Ut recte ἐνυδρον supra I. Ver. Hist. c. 28. & Rheii. Praef. c. 7. Sed & alibi notavimus ea saepe permutari. F. F. R.

84. Δημοκράτης] Demonstratum innuere videtur Herodis inimicum Philostr. p. 554. & alibi ut 559. . . (ubi quidem Δημοκράτης habent) M. du S.

87. Εὐμαγέθεις βάρβαροι] Syri, Medi, sic enim illos vocabant. Habes praecipuam partem pag. 939. apud Athen. lib. 1. F. B.

93. Τὴν ὥραν] Subaudi κατὰ, nisi forte scribendum ἔστιν

diu erit jucundus ; salutationes amicorum & preces, atque illud, ut revereantur omnes ac supplicent. Atque alii a summo mane ad januas inambulabunt sursum deorsum, inter illosque Cleaenetus & Democrates, summi viri : & accedentibus illis, intromittique ante alios volentibus, adstantes janitores septem bene magni, barbari, in ipsam frontem jam impingant januam, ut nunc ipsi faciunt. Ego vero, ubi visum fuerit, solis instar exorians quosdam illorum neque adspiciam. Si quis vero pauper adstet, qualis ego ante thesaurum fueram, hunc tractabo humaniter, & post balneum iusto tempore venire ad coenam jubebo. Isti vero rumpentur divites, cum videbunt currus, equos, pueros formosos bis mille circiter, quod ex omni aetate erit florentissimum.

23. Tum coenae in auro; vile enim nimis argentum, nec me dignum : falgama ex Iberia; ex Italia vinum; oleum ipsum quoque ex Iberia; mel autem nostras illud sine igne depuratum; & opsonia undique, & apri, & lepores; & quod ad volucra gallina e Pha-

Φίλων πρόσδοι, καὶ δέσεις, καὶ τὸ ἀπάντας ὑποπτήσασιν, καὶ προσκυνεῖν. καὶ οἱ μὲν ἑώθεν πρὸς ταῖς θύραις ἀνω καὶ κάτω περιπατήσασιν, ἐν αὐτοῖς δὲ καὶ Κλεαίνετος, καὶ Δημοκράτης οἱ πάντες. καὶ προσελθόντες γὰρ αὐτοῖς, καὶ πρὸ τῆς ἄλλων εἰσερχθῆναι ἀξίῳσι, θύραροι ἑπτὰ ἑφεστώτες, εὐμεγέθεις βάρβαροι προσαραξάτωσαν ἐς τὸ μέτωπον εὐθὺς τὰς θύρας, οἷα νῦν αὐτοὶ ποιεῖσιν. ἐγὼ δὲ, ὁπόταν δόξῃ, προκύψας ὡς τὸ ἥλιος, ἐκείνων μὲν εὐδ' ἐπιβλέψοιμι ἐνῆς· εἰ δὲ τις πένης, οἷόν μ' ἦν ἐγὼ πρὸ τῆς θησαυρῆς, φιλοφρονήσομαι τῷτον, καὶ λυσάμενον ἢ κριν κελεύσω τὴν ὥραν ὅπῃ τὸ δεῖπνον. οἱ δὲ ἀποπνιγήσονται ἢ οἱ πλῆθεις, ὁρῶντες ὁχήματα, ἵππους, καὶ παῖδας ὡραίους, ὅσον ἰδιόχιλίς ἐξ ἀπάσης ἡλικίας, ὅ, τι ᾧ τὸ ἀνθηρότατον.

Εἶτα δεῖπνα ὅπῃ χρυσῶς (εὐτελής γὰρ ὁ ἄργυρος, καὶ ὅ, κατ' ἐμὲ) τάριχος μὲν ἐξ Ἰβηρίας, οἶνον δὲ ἐξ Ἰταλίας, ἔλαιον δὲ ἐξ Ἰβηρίας καὶ τῷτο, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, καὶ ὅσα πάντα χόθεν, καὶ σῦες, καὶ λαγῶς, καὶ ὅσα πτηνὰ, ὅρnis ἐκ Φάσιδος, καὶ

f. Ἐφεσῶτες] Ἐφεσῶτες marg. A1. g. Αὐτοῖς] Εὐθὺς male O. h. Οἱ] Omittit H2. i. Διχιλίς] Recte sic O. Fr. S. Amst. Διχιλίς J. P. H. Fl. male.

1. Οἶνον δὲ ἐξ Ἰταλίας] ὅ, Ὁν Φαλκρον φασι. τὸ κάτω δὲ Ἰβηρίας τὸ πρὸς τὰ Γάδαιρα λέγει, πολλὰ γὰρ ἐκείθεν ἰχθυήματα τὰ ἰχθυήματα ἐκομίζετο, ἰχθύας φερούσης καὶ κατὰ τὴν ἀλ-

λην θάλασσαν, ἀλλὰ πολλὰ καὶ τῇ μεγέθει ἐκ τῆς λίπης τῆς ἰχθύος παρὰ δὲ κομίζοντας. V.

† Ὁν Φαλ. φ.] In C. non reperio.

M. du S.

ἢ κριν κελεύσω κατὰ τὴν ὥραν.

F. G.

1. Ἐλαιον] Antiphanes μύρον ἐξ Ἀθηνῶν apud Athenaeum. 27. E. Melius conveniret ἀκαπνον quam istud ἄπυρον, quod quam recte melli tribuatur, alii viderint, conf. Athen. l. c.

M. du S.

2. Μέλι — ἄπυρον] Dicit Adimantus, sc, si ex voto ditescat, curaturum sibi ut in promptu sint falgamenta ex Hispania, vinum ex Italia, oleum ex Hispania, μέλι δὲ ἡμέτερον τὸ ἄπυρον, mel vero nostras sine igne, ut non male Interpres, hoc est mel Atticum quod sine fumo colligebatur in argenti metallis Atticis, ut Auctor est Strabo L. XI. qui id vocat ἀκάπνισον, & Plin. L. XI. 15. Cum eximuntur mella, apes abigi fumo utilissimum, ne irascantur, aut ipsae a vide-

vorent &c. Rursus nimio fumo inficiuntur, quatuor injuriam sentiunt mella, vel minimo contactu toris accescunt. Et ob id inter genera servatur quod acapnon dicitur. Latini scriptores posteriores appellarunt mel sine fumo, ut docuit ὁ πᾶν Reinesius L. III. Var. Lectt. 4. hoc vero Nostro est μέλι ἄπυρον. F. G. G.

3. Καὶ λαγῶς] Λαγῶ scribend. plur. num. Idem erratum c. 40. F. G. I. e. ubi nō quoque pro νῶς legi vult Idem. Ego vero, quia reliqua animalia, ἔρnis, ταῦς, ἀλεκτρον singulari num. proponuntur, λαγῶς quoque ut singulare servari, & σῦες quoque in σῦς contrahi posse putabam; at quia sequentia singularia tamen constituunt plurale πτηνὰ, jam Gmjezo adfentior. F. F. R.

2a. ἄπυ-

καὶ ταῦς ἐξ Ἰνδίας, καὶ ἀλεξίρουν Νομαδικός· οἱ δὲ σκευάζοντες ἕκαστα, σοφισταί τινες, αἰσέματα καὶ χυμοὺς ἔχοντες. εἰ δὲ τινι προπίοιμι, σκύφον ἢ φιάλην αἰτήσας, ὁ ἐκπίων ἀποφείτω καὶ τὸ ἐκπώμα.

Οἱ δὲ νῦν πλείοσι πρὸς ἐμὲ Ἴροι καὶ ἰο^a προσαίται δηλαδὴ ἅπαντες. καὶ οὐκ ἔτι τὸ δέγυρῃν πινάκιον, ἢ τὸ σκύφον ἐπιδείξε-ται Διονικός ἐν τῇ πομπῇ, καὶ μάλιστα ἐπειδὴν ὅρα τὴν οἰκέτας τῶν ἐμῶν δέγυρῶν τοσούτω χρωδύνει. τῇ πάλαι δὲ ταῦτα παρ' ἐμὲ ἐξαίρετα ὑπῆρχεν ἄν, αἱ μὲν ἀγνομαί, καὶ μὴνα ἕκαστον δραχμαὶ τῷ μὲν ἑκατὸν, τῷ δὲ μετοίκῳ ἡμῶν τῶν δὲ δημόσια δὲ ἐς κάλλος θέραιρα, καὶ βαλανεῖα καὶ τὰ θάλατταν ἄχρι πρὸς τὸ Δίπυλον ἦκειν, καὶ ταῦτά περ λιμένα εἶναι, ἐπαχθέντες ὀρύγματι μεγάλῳ τῷ ὕδατος, ὡς τὸ πλοῖόν μου πλοῖον ὁρμῆν, καὶ ἀφανὲς ὃν ἐκ τῆς Κεραμεικῆς.

Τοῖς φίλοις δὲ ὑμῖν, Σαμίππῳ μὲν εἰ-²⁵κοσι μεδίμνους ἑπίσημους χρυσοῖς ὡς μετρησάμενος τὸ οἰκονόμον ἐκέλευσα ἄν, Τιμόλαον δὲ πέντε χοίνικας, Λυκίνῳ δὲ χοίνικα, ἀπομεμαγμένην καὶ ταύτην, ὅτι λάλῃ³⁰ βῆ, καὶ ἐπισκώπτει με τὴν εὐχὴν. τῶν

side, & ex India pavo, gallus autem Numidicus: qui vero parent singula, sophistae quidem *sunt* in coquendo & succis parandis occupati. Si cui vero propinem scypho postulato aut phiala, qui ebibit, poculum quoque ipsum auferat.

24. Qui vero jam sunt divites, Iri ad me & mendici nimirum *sunt* omnes: nec amplius parvulam illam lancem argenteam, aut poculum, in pompa ostentabit Dionicus; praesertim ubi viderit, servos meos tanto uti argento. Civitati vero haec a me insignia *munera* contigerint. Divisiones menstruae, drachmae civi unicuique centum; inquilino harum dimidium: publica ad pulchritudinem *culta* theatra, & balneariae, & ut mare ad Dipylum (*gemina portam*) usque perveniat, atque hic circiter portus sit adducta per magnam fossam aqua, ut prope appellere navis mea possit, ab ipso inde Ceramico jam conspicua.

25. Amicis autem meis, Samippo quidem viginti medimnos auri signati dispensatorem meum admetiri jubeam; Timolao choenices quinque; Lycino autem choenice, abrafam ipsam quoque, quod gattulus est, meumque votum irridet. Hanc, ego

^a Προσαίται] Πτωχῶν O. quod ex glossa natum videtur. ^b ὑπῆρχεν] ὑπῆρχεν O. & Fl. ^c ἡμῶν] ἡμῶν O. ^d ὁρμῆν] ὁρμῆν O. ^e Κεραμεικῆς] Κεραμεικῆς ὃν male O. ὃν male F. ^f ἑπίσημους] Decet in O.

9. Ἀποφείτω] Sic Verus fecitavit, teste Capitolino, in magno illo convivio, de quo cap. 5. loquitur. M. du S.

13. Διονικός] Nominatur quidam Dionicus in Συμπ. vid. an idem sit aut nomen fictitium. M. du S.

16. ὑπῆρχεν] Sic Impr. fere omnes. At in Ox. & Fl. ὑπῆρχεν. Ego tamen nihil mutuo. M. du S.

Ibid. Αἱ μὲν ἀγνομαί] Attici Testamentum sugillare hic videtur, qui Herodis pater fuit; is enim minam civibus Atticis viritum distribuendam quotannis reliquerat. vide Philostr. v. Herodis p. 549. Quae de publicis aedificiis & de fossa ipsa ad Dipylum continuanda adduntur, eodem spectare puto, lectis iis quae de nave, machinarum latentium ope, super terram navigante apud eundem narrantur p. 550. mecum credo senties. M. du S.

29. Ἀπομεμαγμένην] Theocr. in Ἀδωνιάδ. ὅτι ἀλέγω

μή μοι κενὸν ἀπομαζῆς, subaudi χοίνικα. F.G. Ἀπομεμαγμένην] Vid. Casaub. ad Theophr. Char. 253. M. du S.

35. Οἶδα ἔν, ὃ Ἀδείμαντε, ὡς πάντῳ σοὶ δὲν λητὴς προῖκος ὁ παῖς ὑποστὶ πλοῦτος ἀπέρητος, καὶ ἡν ἐκείνη λητὴς γαῖη, πάντα οἰχεται] Interpres: ergo scis Adimante, quatenus tenui de filo puer iste Plutus dependeat, quod si rumpatur, omnia evanescent. Mendum est insigne in his verbis, quod tamen ab interpretum nullo est animadversum. Nam quid, amabo, est παῖς πλοῦτος? Quis unquam fando audivit de puerulo Pluto. Nescio sane, quem sibi interpretes finxerint puerum Plutum, quem nemo Poeta, nemo fabularum architectus unquam novit. At mendum turpissimum unius litterulae litura tolli potest, & necessario debet, quod me docuit Vir Celeberrimus Antonius Schultingius Juris Antecessor ordinarius, Collega mihi conjunctissimus, ni-

ego vellem vitam vivere, divitiis supra modum affluens, & deliciis voluptatibusque omnibus fruens liberrime. Dixi: ac perficiat ista mihi Mercurius.

26. LYC. Nosti ergo, Adimante, quam a tenui tibi filo universae istae divitiae sumpserint, quo rupto, perierint omnia, & carbones tibi pro thesauro relinquuntur. ADIM. Quid ais, Lycine? LYC. Quod obscurum est, vir bone, quam diu sis in istis divitiis victurus. Quis enim novit, annon apposita adhuc mensa illa aurea, ante etiam quam manum injicias, ac gustes de pavone, vel de gallo Numidico, efflata animula hinc abeas, vulturibus & corvis relinquens ista omnia? An vis, ut eos tibi recenseam, qui statim, ante quam fruerentur divitiis, mortui sunt; quosdam vero, dum viverent, iis, quae habebant, ab invidio quodam ad talia daemone privatos? Audis enim forte Croesum & Polycratem, multum te ditiores, bonis omnibus brevi tempore excidisse?

27. Ut autem hos etiam tibi remittam, an valetudinem tibi tanquam sponse quodam certam firmamque futuram arbitraris? aut non vides multos divitum misere a do-

ἐβυλόμην βιώναι τὸ βίον, πλεονεξῶς ἐσθλὴν, καὶ τρυφῶν, καὶ πάσαις ἡδοναῖς ἀφθό-
τως χρώμενον. εἴρηκα. καὶ μοι ὁ Ἑρμῆς
τελεσιουργήσειεν αὐτά.

ΛΥΚ. Οἶδα ἐν, ὡς Ἀδείμαντε, ὡς
πάνυ σοι ἀπὸ λεπτῆς κρόκης ὁ ὅς πας ἔτο-
σι πλεονεξῶς ἀπῆρτη, καὶ ἦν ἐκείνη ἀπῆρ-
ραγῇ, πάντα οἴχετο, καὶ ἀνθρακὲς σοι ὁ θη-
σαυρὸς ἔσται; ΑΔΕΙΜ. Πῶς λέγεις, ὡς
Λυκίνε; ΛΥΚ. Ὅτι, ὡς ἄριστος, ἀδελφὸν
ὁπόσον χρόνον βιώσεις πλεονεξῶς. τίς γὰρ οἴ-
δεν εἰ ἔτι πλεονεξήσῃς σοι τὸ χρυσοῦς τρα-
πέζης, πρὶν ἐπιβαλεῖν τὴν χεῖρα, καὶ ἀπο-
γεύσασθαι τῆς ταῦ, ἢ τῆς Νομάδος ἀλε-
κτρονίου, ἀποφυσήσας τὸ ψυχίδιον ἄπει,
γυφὶ καὶ κόραξι πάντα ἐκείνα κασιγιπών;
ἢ ἐθέλεις κασιγιπθῆναι σοι τῆς μὲν αὐτίκα
πρὶν ἀπολαῦσαι τῆς πλεονεξίας ἀποθανόντας,
ἐνῆς δὲ καὶ ζῶντας ἀποστερηθέντας ὧν εἶχον,
ὡς πρὸς τινὸς βασκάνης πρὸς τὰ τοιαῦτα δαί-
μονος; ἀκχεῖς γὰρ πρὸς τὸ Κροῖσον καὶ τὸ
Πολυκράτην, πολὺ σὺ πλεονεξιώτερος γε-
νομένος, ἐκπεσόντας ἐν βραχεί τὴν ἀγαθῶν
ἀπάντων;

Ἰνα δέ σοι καὶ τῆς ἀφ᾽, τό, τε ὑγιαί-
νειν ἐχέμενον οἶε σοι γενήσεσθαι, καὶ βέβαιον;
ἢ ἐχ᾽ ὅρας πολλὰς τὴν πλεονεξίαν κακοδαίμονος
ἴσως

g Πᾶς] Recepi ex P. Fl. V2. pro Πᾶς quod male H. f. S. Amst. &c. h "Ες κ." "Ες η" O. i ΛΥΚ.] Omī-
fit f. Ald. H. Fl. Addidit P. S. aetereaue. Inferuit & marg. A1.

nimirum si pro παῖς legas πᾶς, hoc sensu; quam tenui de filo omnes ha divitiae pendeant. Atque sic sensus planus est & facilis; addam quem ego observavi similem ex Herodoto locum, qui est lib. III. cap. 19. καὶ πᾶς ἐκ Φοινίκων ἡρτητο ὁ ναυτικός στρατός; quam ineptum & ridiculum foret, si isthic legas παῖς στρατός; sed aequē ridiculum est illud apud Lucianum παῖς πλοῦτος.

L. BOS.

36. Ὁ παῖς] Lege ὁ πᾶς. M. V. La Croze. Optime; idem & adscripserat Gueset. quare id recepi; nec opus est magno conatu ad id probandum, adeo se id sponte probat.

f. F. R.

39. ΑΔΕΙΜ. Πᾶς λέγεις, ὡς Λυκίνε; ὅτι, ὡς ἄριστος] ΑΔΕΙΜ. Πᾶς λέγεις, ὡς Λυκίνε; ΛΥΚ. Ὅτι, ὡς ἄρ. Th. M.

42. Εἰ ἔτι] Ἄρτι legendum videtur. F. G. Immo si ἔτι simpliciter pro adhuc acceperis, locum hic non

Tom. III.

haberet ἔτι. At si pro jam tum, nihil mutato opus erit. Vel, vulgari significato retento, ipso momento, quo accubas, sive coena nondum peracta, veluti ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος in Nov. Foed. centies, eo adhuc loquente, i. e. inter loquendum. Ἄρτι tamen non respuerem, sicubi invenirem. Sed possis & ἔδη conjicere, quod dictantes ἔδη pronuntiabant.

f. F. R.

53. Ἐκπεσόντας] De hac phrasi agit Rev. f. Elser. Obf. ad Galat. V. 4.

f. F. R.

55. Τό, τε] Τὸ ὑγιαίνειν ἐχέμενον placet. ἐχέμενον i. e. ἀσφαλές, firmum, constans; sed forte τόγι ὑγιαίνειν legendum. F. G. Hoc probem: etsi enim τό, τε cum seq. καὶ bene convenire videtur ad sonum, non tamen adnexum est τε ei verbo, cui debebat; sic enim ὑγιαίνειν τε ἐβέβαιον requireretur.

f. F. R.

L!

64. Οἶ-

νως ἀλγόνιας ὑπὸ τῷ ἀλγυδόνων, τὴς μὲν
ἐν δὲ βαδίζον δύναμιν, ἐνίς δὲ τυφλὸς,
ἢ τῷ ἔντοσθιόν τι ἀλγύντας; ὅτι μὲν γὰρ
οὐκ ἀν' ἐλοιο, πλεῖστ' δὲ τοσούτον πλε-
τον, ὅμοια πάσχειν φανομάχῳ τῷ πλε-
σίῳ, καὶ θηλυνέῳ ὡς ἐκείνῳ, εὖ οἶδα καὶ
μὴ εἶπης. εἰ δὲ λέγειν ὅσας ἐπιβλάσας οἶδα
μὲν τῷ πλεῖστ', καὶ ληστὰς, καὶ φθόνον, καὶ
μισθὸν ὡς τῷ πολλῷ. ὅρας οἶον σοι
πραγμάτων αἴτιον ὁ θησαυρὸς γίγνηται;
ΑΔΕΙΜ. Αἰεὶ δὲ σύ μοι, ὦ Λυκίνε, ὑπε-
ναντίον ὥστε ἔτι καὶ χοινικίδα ἔτι λήψῃ,
ἐς τέλος μὲν τὴν εὐχὴν ἐπηρεάζων. ΛΥΚ.
Τῆτο μὲν ἤδη καὶ τὴς πολλὰς τῷ πλεσίῳ
ἀναδύῃ, καὶ ἀνακαλεῖς τὴν ὑπόθεσιν. ἀλλὰ
σὺ ἤδη, ὁ Σάμιππε, εὐχεῖ.

ΣΑΜ. Ἐγὼ δὲ (ἡπειρώτης γὰρ εἰμι,
Ἄρκας, ἐκ Μαντινείας, ὡς ἴστε) ναὺν μὲν
οὐκ αἰτήσομαι γενέῃ, ἢν γε τοῖς πολί-
ταις ὀφειδύμενον ἀδύνατον, ἐν δὲ μικρολογί-
σομαι πρὸς τὴς θεάς, θησαυρὸν αἰτῶ, καὶ
μεμέρημύρον χρυσίον· ἀλλὰ (δύναται γὰρ
ἅπαντα οἱ θεοί, καὶ τὰ μέγιστα εἶναι δο-
κῆντα, καὶ ὁ νόμος τὴν εὐχὴν, ὃν Τιμό-
λαος ἔθηκε, φήσας μηδὲν ὀκνεῖν αἰτεῖν, ὡς
ἐκείνων πρὸς ἐνδὲν ἀνανεόντων) αἰτῶ δὲ βα-
σιλεὺς γενέῃ, ἢ καὶ οἱ Ἀλέξανδρον ὁ
Φιλίππου, ἢ Πτολεμαῖον, ἢ Μιθριδάτην,
ἢ εἰ τις ἄλλος ἐκδεχάμενος τὴν βασιλείαν
ὡς πατὴρ, ἢ ἄλλος· ἀλλὰ μοι τὸ πρῶτον
ὑπὸ ληστείας δεξαμένη, ἑταῖροι καὶ συνωμό-
ται ὅσον τριάκοντα, πῆλ' ἄλλα καὶ πρόθυ-
μοι γενέσθωσαν· εἴτα κατ' ὀλίγον, τρια-
χο-

loribus habere, quosdam ne incedere qui-
dem valentes, aliquos caecos, aut intestino
quodam dolore laborantes. Te enim nec
cum altero tanto divitiarum optaturum esse
ca pati, quae dives ille Phanomachus, at-
que ita, ut iste effeminari, etiam te tacente
bene novi. Mitto dicere, quot infidias no-
vi cum divitiis conjunctas, & latrones, &
invidiam, & odium multitudinis. Vides
quot tibi negotia faceffat thesaurus? ADIM.
Semper tu mihi, Lycine, adversaris. Ita-
que nec choenicem jam accipies, qui per-
petuo votum meum calumniaris. LYC.
Istuc jam pro more vulgi divitum facis,
quod retractas & revocas promissum. Sed
tu jam, Samippe, opta.

28. S A M. Ego autem, (quippe medi-
terraneus homo, Arcas, ut nostis, ex
Mantineia,) navem mihi obtingere non opta-
bo, quippe quam ostendere civibus meis
nequeam: neque ita minute cum Dis ratio-
nes putabo, uti thesaurum optem ac di-
mensum aurum. Verum, (possunt enim
omnia Dii, etiam quae maxima videntur,
& lex optandi haec est, quam Timolaus
posuit, cum dixit, ne quid verecundemur
optare, tanquam nihil illis renuentibus:)
opto igitur rex fieri, non qualis Alexander
Philippi, aut Ptolemaeus, aut Mithrida-
tes, aut si quis alius acceptum a patre
regnum tenuit. Sed mihi primum a latro-
ciniis auspicanti sodales contingant & con-
jurati circiter triginta, fideles maxime at-
que alacres. Tum accedentes paullatim tre-
cen-

α Ἐντοσθίων] Sic O. Fl. Fr. P. aliaque. Ἐντοσθίων f. b Οἶδα] Deest in O. c Καὶ] Ἡ O. & Fl. d Σὺ]
Σοι male P. e Χοινικίδα] Sic O. & Edd. excepta f. quae χοινικα. f Ἀπαντα] Πάντα O. g Ὁ] Omittit
artic. O.

64. Οἶδα μὲν] Non agnoscit Ox. Et sane odiosum
est. M. du S.

69. Χοινικίδα] Sic Impr. plerique & Ox. quae vox
paullo infolentior Editori f. visa est, adeoque χοί-
νικα reposuit. M. du S.

70. Τῆς εὐχῆς] Ταῖς εὐχαῖς legend. videtur. τὸ ἐπη-
εάζω dativo non genitivo jungitur. F. G. Laudo, &

εὐχῆς ex mala pronuntiatione dictantis ortum arbitror.
f. F. R.

94. Πεντακισχίλις] Quingenta millia pro quinque m.
dederat Bened. f. F. R.

96. Ἀρχων] Interpunctionem mutavi, cum lege-
retur προκριθῆς, ἀρχων ἀριστος &c. f. F. R.

4. Ὁμοιον] An ομοίως;

F. G.
Ὁμοίως]

centi alii post alios; tum mille, & non ita multo post, decies mille. Et in univcrsum ad quinquaginta millia armatorum, equites vero circiter quinquies mille.

29. Ego vero suffragiis omnium praelatus imperator, qui optime videar hominibus praeesse, & tractare negotia: ut eo ipso jam major sim regibus caeteris, tanquam virtute praelatus ad regendum exercitum, non heres factus alterius, qui in regno parando elaborarit: quando hoc thesauro Adimanti valde simile est, neque res aequae jucunda, quam si quis per se sibi partum imperium videat. LYC. Papae, Samippe, nihil parvum, sed ipsum caput bonorum tu quidem petisti, tantae multitudini armatorum imperare, praestantissimum iudicatum a quinquaginta millibus. Talem nobis, tam admirabilem regem a Mantinea enutritum, nesciebamus. Verum regna jam, & duc milites, adorna equitatum, & viros scutatos. Volo enim scire, quo ituri sitis tot homines ex Arcadia, aut ad quos miseros primum accessuri.

30. SAM. Audi, Lycine, vel potius nos si volueris comitare. Quinque enim te millibus equitum praeficiam. LYC. Verum ego honoris tibi, Rex, gratiam facio, inclinatusque Persarum in morem te adoro, reductis in tergum manibus, tiaram illam

κόσιοι προσιόντες ἡμῖν, ἢ ἄλλοι ἐπ' ἄλλης· εἴτα χίλιοι, καὶ μετ' ἐπὶ πολὺ, μύριοι καὶ τὸ πᾶν εἰς πέντε μυριάδας ἢ τὸ ὀπλίτικόν, ἰππεῖς δὲ ἀμφὶ τῆς πεντακισχιλίας.

95 Ἐγὼ δὲ χειρολόγητος ὑφ' ἀπάντων ποροκριθεὶς ἄρχων, ἄριστος εἶναι δόξας ἀνθρώπων ἡγεῖσθαι, καὶ πρᾶγμασι χρῆσθαι. ὥς τῆτό κ' γε αὐτὸ ἤδη ἰμείζον εἶναι τῷ ἄλλων βασιλέων, ἅτε δεξιτῇ προχειροῦντα ἢ στρατίας ἄρχειν, ἢ κληρονόμον γενόμενον, ἢ ἄλλῃ πονήσαντος εἰς τὴν βασιλείαν. ἐπεὶ τῷ Ἀδαμάντι θησαυρῷ ὡς ἀπλήσιον τὸ τοῖστο, καὶ τὸ πρᾶγμα ἔχ' ὅμοιον ἡδὺ, ὥσπερ ὅταν ἴδῃ τις αὐτὸς δι' αὐτῆς κτησάμενος ἢ δυναστείαν. ΛΥΚ. Παπαί, ὦ Σάμιππε, εὐδὲν μικρόν, ἀλλὰ τὸ κεφάλαιον αὐτὸ τῷ ἀγαθῷ ἀπάντων σύγ' ἤτησας, ἄρχειν ἀσπίδος τοσαύτης, ἄριστος ἰοδὴ ποροκριθεὶς ὑπὸ τῷ πεντακισμυρίων. τοῖστον ἡμῖν ἡ Μαντίνεια θαυμαστὸν βασιλέα καὶ στρατηγὸν ἐλελήθει ἀνατρέφουσα. πολλὴν ἀλλὰ βασίλευε, καὶ ἡγεῖται στρατιῶν, καὶ ἀναγκάσει τὸ, τε ἰππικόν, καὶ πύλινον ἀνέρας τῆς ἀσπιδιώτας. ἐθέλω γὰρ εἶδέναι οἱ βαδισέσθαι τοσούτοι ὄντες ἢ ἐξ Ἀρκადίας, ἢ ἐπὶ τίνας ἀθλίους πρῶτος ἀφίξεισθε.

ΣΑΜ. Ἀγε, ὦ Λυκίνε, μάλλον δέ, εἴ σοι φίλον, ἀκολουθεῖ μετ' ἡμεῖς, ἰππαρχὸν γὰρ σε τῷ πεντακισχιλίῳ σποφανά. ΛΥΚ. Ἀλλὰ τί μὲ τιμῆς, ὦ βασιλεῦ, χάριν οἶδά σοι, καὶ ὑποκύψας ἐς τὸ Περσικόν, προσκυνῶ σε περιαγαγὼν ἐς τῆς πύλινον τὰ χεῖρε, ἢ τιμῆς ἢ τιάραν ὀρθὴν ἔσαν, ἢ

ἢ ἄλλοι ἐπ' ἄλλης] Ἄλλ' ἐπ' ἄλλῃ. O. i τὸ] Sine artic. O. k Γε] Non habet O. l μίζον] Nil mut. Edd. nec O. m τῆς] Ἰπὸ τ' O. male. n Ἄλλῃ πον. εἰς τὴν βασ.] Quinque haec defunt in O. o Ὀμοίως] Sic Edd. & O. Leg. ὁμοίως. p Ἐξ Ἀρκადίας] Ἐξ ἀρκάδας male O. q Τιμῶν] Τιμῶν male O.

Ὀμοίως] In omnibus scriptum est ὁμοίως, prave haud dubie, ego mutavi. Vid. Προμ. c. 10. M. du S.

15. Ἀνέρας] Cur hic a vulgato recederet, olim non videbam. Nunc tandem apud Homerum invenio Il. B. 554. M. du S.

16. Ἐξ Ἀρκადίας] Afini nempe, Arcadiae pecuaria Persio. M. V. La Croze.

22. Ἐς τὸ Περσικόν.] A la Persane. F. G. Sic εἰς τὸ κρείττον ὀρίστο modo. Et sic fere Aelian. IV. 4. εἰς τὸ γῆμα τινός, vel εἰς ζῆλον τινός ποιῶν. ad imitationem, figuram, modum quemdam quid facere, Herodiano frequens. J. F. R.

23. Περιαγαγὼν — τὰ χεῖρε] Vid. Xenoph. Cyrop. VIII. 127. 20. & E. II. p. 266. 30. quo alludere videtur. L. 2

καὶ τὸ διάδημα· σὺ δὲ τῷ ἑρρωμένῳ τῶν 2
τινὰ ποίησον ἵππαρχον. ἐγὼ γὰρ σοὶ ^a δει-
νῶς ἀφιππὸς εἰμι, καὶ ἐδὲ ὅλως ἐπέβην ἵπ-
πῃ ἐν τῷ ^b πρὸ τῆς χρόνῳ. δέδρα τοίνυν μὴ
τῇ σαλπικτῇ ἐποτρύνοντ^c, καὶ ἀπεσὼν
ἐγώ γε, συμπατηθῶ ἐν τῇ τύρῃ ^d πρὸ το-
σαύταις ὀπλαῖς, ἢ καὶ θυμοειδὲς ὁ ἵππ^e
ὢν, ἐξενέγκῃ με, τὴν χαλινὸν ἐνδακῶν, ἐς
μέσους τῆς πολέμιας, ἢ δέησ^f καταδεθῆναι
με πρὸς τὸ ^g ἐφίππειον, εἰ μέλλω μένειν
τε ἄνω, καὶ ἐξεῖς τῇ χαλινῇ.

ΑΔΕΙΜ. Ἐγὼ σοι, ὦ Σάμιππε, ἡγή-
σομαι τῷ ἵππέων· Λυκῖν^g δὲ τὸ δεξιὸν κέ-
ρας ἔχέτω. δίκαι^h δ' ἂν εἴην τυχεῖν ⁱ τῆς
σῆς τῷ μεγίστων, τοσάντοις σε μεδίμοις δω-
ρησάμεν^j ἐπισήμῃ χρυσίῳ. ΣΑΜ. Καὶ 4
αὐτὸς ἐρώμεθα, ὦ Ἀδείμαντε, τῆς ἵπ-
πέας, εἰ ^k δέξονται σε ἀρχοῖα σφῶν γε-
νέας. ὅτω δοκεῖ, ὦ ἵππεις, Ἀδείμαντον
ἵππαρχεῖν, ἀνατεινάτω τὴν χεῖρα· πάντες,
ὡς ὄρας, ὦ Ἀδείμαντε, ἐχειροτόνησαν. ἀλ- 4
λὰ σὺ μὲν ἄρχε τῷ ἵππῃ, Λυκῖν^g δὲ ἔχέ-
τω τὸ δεξιόν· ὅσοι δὲ Τιμόλα^l ὅπ^m
τῇ εὐωνύμῃ τετάξⁿ. ἐγὼ δὲ χ^o μέσον,
ὡς νόμ^p βασιλευσὶ τῶν Περσῶν, ἐπειδὴν
αὐτοὶ συμπαρεδρεύειν αὐτοῖς ^q βέλωνταῖς 5
τινας.

^r Προΐωμεν δὲ ἤδη τὴν ὅπ^m Κορίνθου ἀφ' ἧς

tuam rectam veneratus ac diadema: at tu de
robustis hisce unum fac Praefectum equi-
tum. Ego enim vehementer a re equestri
abhorreo, nec omnino equum superiori tem-
pore conscendi. Metuo igitur, ne classi-
cum canente tubicine, delapsus ego in tur-
ba conculcer a tot ungulis, aut etiam ne
acer equus frena mordens in medios me ho-
stes inferat, aut ne ad ephippium deligan-
dus sim, ut supra manere ac retinere frena
possim.

31. ADIM. Ego tibi, o Samippe, e-
quitatum ducam, dextrum vero cornu Ly-
cinus teneat; dignus autem esse videor qui
maxima a te consequar, tot tibi auri signati
olargitus modios. S A M. Ipsos etiam inter-
rogemus, Adimante, equites, utrum te
recipiant suum Praefectum futurum. *Qui*
censetis, equites, Adimantum equitatum prae-
fici, manum tollitote. Omnes, ut vides,
Adimante, sustulerunt. Verum habe tibi
equestre imperium. Lycinus vero dextrum
cornu habeat. At hic Timolaus sinistro
praefficietur. Ego ero in media acie, ut
mos est Persarum regibus, cum sibi Lega-
tos adesse, fastigio fere aequato, volunt
aliquos.

32. Jam vero progrediamur Corinthum ver-

^a Δεινῶς] Δεινός O. prave. ^b Πρὸ τῆς] Bene B. P. V2. Πρὸς τῆς Fr. H. S. ^c ὅν] ὅν O. ^d ἐφίππειον] Et sic Fl. cum f. H. P. &c. ^e Δέξονται] Δέξανται Fl. ^f βούλωνται τινάς] Τινὰς βούλονται O. ^g Προΐωμεν] Προστίωμεν marg. A1.

34. Πρὸς τὸ ἐφίππειον] Τὴν ἀσφάλειαν φησὶν, ἥτοι τὴν ἐφεστίδα, ἣν νῦν σέλλαν *καλοῦσι. V.

* Καλοῦσι] Sic dedit M. du S. quum ederetur *casl.* nescio unde emendationem hauserit.

J. F. R.

eur; & Briffon. Persic. I. Hunc autem morem aperuit mihi Clarissimus vir Joh. Charidinus, qui cum apud Persas esset, praetereunte Rege, vidit hodiernos Persas manibus ita manicis inferentes, ut altera alteri applicetur. Non affecutus est Lydiar. Marm. Ox. p. 68.

M. du S. 27. Οὐδὲ ὅλως] Mirum sane in tot peregrinationibus equo nunquam usum.

M. du S. 30. Συμπαρεδρεύειν] Paraphrasi explicandum putavi verbum, cujus hanc vim esse sentio. Forte jam adscri-

psit hunc locum vir Doctissimus Ger. d'Arnaud capiti octavo elegantis opusculi sui de Dis *παρίδοις*. J. M. G. 56. Τὰ ὀπλὰ] Subaudi κατὰ.

F. G. 59. Κεγχρηαῖς] Sic Edd. Κεγχρηαῖς emendat Solan. vid. ejus rationes supra *Quom. Hist.* c. 29. At Κεγχρηαῖς sine diphthongo adfert Waff. ad *Thucyd.* VIII. c. 10. No. 21. ex *Polyb.* ubi sic semper. Quamvis ap. *Thucyd. Scylac. Strab. & Philostr.* ubique recte cum diphthongo reperias. Ego itaque non movi vulgatam scripturam, quia & supra l. d. in *Quom. Hist.* Κεγχρηαῖς cum

versus per montana, votis antea Jovi regum custodi nuncupatis. Cumque Graeciam omnem subegerimus, (neque enim quisquam nobis armatus, qui tanto numero sumus, occurret, sed citra pulveris jactum superabimus) conscensis triremibus, impositisque in hippagines equis (paratum autem est Cenchreis frumenti multum, & navium quod satis est, & reliqua omnia) per Aegaeum navigemus in Ioniam. Deinde ibi sacro Dianae facto, captisque facile urbibus non munitis, relictisque earum praefectis, in Syriam tendemus per Cariam, tum Lyciam, & Pamphyliam, & Pisidas, & maritimam montanamque Ciliciam, donec perveniamus ad Euphratem.

33. LYC. Me, rex, si videtur, Satrapam relinque Graeciae. Meticulosus enim sum, & longe discedere domo non facile sustinuerim. At tu videris ducturus in Armenios atque Parthos, gentes pugnaces, & sagittis bene collineantes. Igitur dextrum cornu trade alii, me Antipatrum quendam relinque in Graecia, ne me, dum phalangem tibi duco, sagitta aliquis miserum, circa Susa aut Bactra, qua parte interfectus sum, trajiciat. SAM. Fugis delectum, Lycine, metu.

ὀρεινῆς, ἐπευξάμενοι τῷ βασιλείῳ Διὶ καῖπειδ' ἀνὰ τὰ ἐν τῇ Ἑλλάδι πάντα χειρώσόμεθα (ἐδείς γὰρ ὁ ἐναντιωθόμενος ἡμῖν τὰ ὄπλα τοσούτοις ἔσιν, ἀλλ' ἡ ἀκοντὶ κρατήσομεν) ὅτι πάντες ὅτι τὰς τριήρεις, καὶ τὰς ἵππους εἰς τὰς ἵππαγωγὰς ἐμβιβάσαντες (παρεσκευάσαι δ' ἐν Κεγχρεαῖς καὶ οὐσίτῳ ἱκανός, καὶ τὰ πλοῖα κ' ἀφ' ἑρμῆ, καὶ τὰ ἄλλα πάντα) ἡ ἀβιάλλωμεν τὴν Αἰγῶν ἐς τὴν Ἰωνίαν. εἶτα ἐκεῖ τῇ Ἀρτέμιδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες ῥαδίως, ἀρχοῖας ἀπολιπόντες, προχωροῦμεν ὅτι Συρίας ἀφ' ἧς Καρίας, εἰς τὰ Λυκίας, καὶ Παμφυλίας, καὶ Πισίδων, καὶ τὴν Ὠχλίαν καὶ ὀρεινῆς Κιλικίας, ἀχρις ἀν' ὅτι τὴν Εὐφράτιν ἀφικόμεθα.

ΛΥΚ. Ἐμὲ, ὦ βασιλεῦ, εἰ δοκεῖ, Σατραπὴν τὴν Ἑλλάδα καταλίπε. δειλὸς γὰρ εἰμι, καὶ τὸ οἶκον πολὺ ἀπελθεῖν οὐκ ἂν ἠδύως ὑπομείναιμι· σὺ δὲ εὐκας ὅτι Ἀρμενίους καὶ Παρθυαίους ἐλάσει, μάχιμα φύλα, καὶ τὴν τοξικὴν εὐτοχά, ὥστε ἄλλα ὦσθαι τὸ δεξιόν, ἐμὲ Ἀντίπατρον τινα ἔασον ὅτι τὴν Ἑλλάδα, μή με καὶ ἀπείρη τις οἴσῃ, ἀθλίον βαλὼν ἐς τὰ γυμνά, ὡς Σῆσα ἢ Βάκτρα ἢ γινόμενον σοὶ τὸ φάλαγγ. ΣΑΜ. Ἀποδιδράσκει, ὦ Λυκίνα, τὸ κατάλογον, δειλὸς ὢν. ὁ δὲ νό-

h' Ἀκοντὶ] Bene S. & Amst. Ἀκοντὶ male cett. i Κρατήσομεν] Κρατοῦμεν O. & Fl. Item marg. Ai. k Διαρκῇ] Διαρκῇ O. male. l Διαβάλλωμεν] Ex emendat. solan. Διαλάττωμεν Edd. & O. m Ἐς] Καὶ O. n Περὶ Σούσα ἢ Βάκτρα] Περὶ ἢ Βάκτρα male O. o Ἐγούμεν σοὶ] Ἐγόμεν σὺ male O.

75. Ἀντίπατρον τινα ἔασον] Ἀλεξάνδρου τοῦτο τὸ ἱστορίας, κακίῳ γὰρ περιούριον τὸ Ἑλλήσπολον, ἐπὶ τὴν Εὐρώπην

Ἀντίπατρον ἀντ' αὐτοῦ καταλείπει. F.

cum vulgo librorum servavi, & Th. Mag. indicante ibid. Cl. Jenson, utrovis more scribi, etiam observat.

61. Διαλάττωμεν] Corrige ἀβιάλλωμεν. F.G. Διαβάλλωμεν] Sic visum mutare pro ἀβιάλλωμεν, quod in omnibus Impr. & Ox. erat. M. du S. 62. Ἀρτιμίδι θύσαντες, καὶ τὰς πόλεις ἀτειχίστους λαβόντες, ῥαδίως ἀρχοῖας ἀπολιπόντες] Sic quoque Benedictus capitis civitatibus immunis, & praefectis ibidem facile relictis, quum Micyllus pariter dedisset ac civitatibus nullo defendente capitis, praefectisque ibidem faci-

le relictis. Mihi ea ratio loquendi videtur absurda, & distinguendum esse λαβόντες ῥαδίως, ἀρχοῖας ἀπολ. Sic enim & solent scriptores loqui & sentius communis fert. Mox longe ineptius vertuntur illa καὶ τὴν Ὠχλίαν καὶ ὀρεινῆς Κιλικίας utramque Cilicia oram maritimam videlicet ἐν montanā. Si enim ὀρεινὴ non est παράλιος, non potest ferri ora : & cur non simpliciter maritimam ac montanā Ciliciam?

79. Ἀποδιδράσκει — τὸν κατάλογον] Hanc phrasin alibi observare me non memini. M. du S. 80. Κατάλογον] Κατάλογον legit Interpres. F.G. 87. Οἱ

νόμῳ Σποτεμῆας ἡ κεφαλὴν, εἴ τις λι-
πὼν φαίνοιο ἢ τάξιν. ἀλλ' ἐπεὶ χεῖρ ἢ
² Εὐφράτιν ἤδη ἑσμέν, καὶ ὁ πόταμος
ἔξυλαι, καὶ κατόπιν ὅποσα διελήλυθαμεν
ἀσφαλῶς ἡμῖν ἔχει, καὶ πάντα ὑπαρχοῖς
κατέχουσιν, ὑπ' ἐμῶ ἐκάστω ἔθνη ἐπεισα-
χθέντες, οἱ δὲ καὶ ἀπίασι, ἢ Φοινίκην ἡμῖν
ἐν τούτῳ, καὶ ἢ Παλαιστίνην, εἴτα καὶ ἢ
Αἴγυπτον προσαξόμενοι. οὐ πρῶτον, ὦ
Λυκίνε, ἀλλά, ὡς τὸ δεξιὸν ἄγων, εἴτα
ἐγὼ, καὶ μετ' ἐμὲ ἑτοσὶ Τιμόλαος. ὅπῃ
πᾶσι δὲ τὸ ἵππικόν ἄγε σὺ, ὦ Ἀδείμανε.

Καὶ ἀφ' ἧς Μεσοποταμίας ἐδῆς
ἀπήνητηκεν ἡμῖν πολέμιος, ἀλλ' ἐκόντες
αὐτὰς τε καὶ τὰς ἀκροπόλεις ἄνθρωποι ἐνε-
χείρισαν, καὶ ὅπῃ ὁ Βαβυλῶνα ἐλθόντες
ἀπροσδόκητοι παρήλυθον εἰς τὸ εἶσω τῶν
τειχῶν, καὶ ἔχομεν τὸ πόλιν. ὁ βασιλεὺς
δὲ πρὸς Κτησιφῶντα ἀφαιρίσας, ἤκε-
σε ἢ ἑφοδὸν εἴτα εἰς Σελεύκειαν παρελ-
θὼν, ὡς ἀσκουάξει ἵππεας τε ὅτι πλεί-
ους μελαπεμπόμενος, καὶ τοξότας, καὶ
σφειδονήτας. ἀπαγγέλλουσι δ' ἐν οἷς σκο-
ποὶ ἀμφὶ τὰς ἑκατὸν ἢ ἡδὴ μυριάδας τῶν
μαχίμων συνειλέχθαι, καὶ τούτων εἴκοσι ἵπ-
ποτοξότας· καί τοι ἔγωγε ὁ Ἀρμενίος ὁ ὠρ-
εσιν, ἔτε οἱ χεῖρ ἢ Κασπίαν θάλατταν οἰ-
κῶντες, ἔτε οἱ Σπὸν Βάκτρων, ἀλλ' ἐκ τῶν
ῥαδίως τοσαύτας μυριάδας κατέλεξε.

At lex est, capite plecti, si quis ordines
deservisse deprehendatur. Sed quando jam
sumus ad Euphratem, & junctus est ponte
fluvius, & a tergo quae reliquimus, tuta
sunt omnia: atque omnia tenent praefecti,
unicuique populo a me dati: alii vero dis-
cesserunt, qui Phoenicem nobis interea, &
Palaeftinam, deinde etiam Aegyptum redu-
cant. Ac tu primus, Lycine, dextro cor-
onu inducto, transjice: tum ego: & post
me hic Timolaus: post omnes autem tu
equitatum, Adimante, ducito.

34. Atque per Mesopotamiam nullus no-
bis obviam venit hostis, sed sponte se cum
sarcibus viri nobis dediderunt: progressque
ad Babylonem, ex improvise intra muros
delati urbem habemus. Rex autem qui cir-
ca Ctesiphontem haeret, audita impressione
progressus ad Seleuciam parat se, equitatu
arcessito quam plurimo, & sagittariis fun-
ditoribusque. Renunciant ergo explorato-
res, circa millies mille jam viros pugnae
aptos collectos esse, in his ducenta millia
jaculantium ex equis, quamquam Arme-
nius nondum adest, neque qui Caspium
mare accolunt, neque Bactriani, sed de par-
tibus modo vicinis & suburbanis quasi im-
perii: adeo facile tot millia coegit. Itaque
tem-

α Εὐφράτιν] Εφράτιν prave O. β Τὸν male O. γ Ἐνχειρίσαν] Ἐνχειρήσαν O. rursus male. δ Βαβυ-
λῶνα] Βαβυλῶνι O. prave. ε Δὲ] Omisit Fl. f Κτησιφῶντα] Κτησιφῶντ O. g Ἡδὲ] Neglectum in O.
h Ἰπποτοξότας] Ἰπποτοξόται O. i Πάρεσιν] Πω πάρεσιν O. k Πλησίον] An πλησίον; adscripsit Solan.
l Κατέλεξε] Recte sic Pell. Κατιάξε male Edd. & Codd. nostri.

87. Οἱ δὲ] Pro alii vero usitatum esse, permultis
docet Rev. J. Elph. Obs. ad N. T. I. p. 347. J. F. R.
6. Εἴκοσιν] Μυριάδας scil. F. G.

9. Τῶν πλησίον] Et si οἱ πλησίον alibi rectius &
usitatus, ut supra T. I. Necyom. c. 16. med. μηδὲν τῶν
πλησίον ἀφαιρίων, atque alibi, ut indico T. III. Phi-
lopatr. c. 16. hic tamen nihil mutem, propter nexum
cum προαείων. J. F. R.

11. Κατιάξε] Κατέλεξε legendum videtur. F. G.
Κατιάξε] Neque κατάγειν esse exercitum coge-

re vel conducere, novi; neque formam illam Atti-
cam, quam habet ἄγω vel ἄγωμι aliter frangendi in-
tellectu positam memini. Solicitor proinde levicula
mutatione legere κατέλεξε, CONSCRIPSIT, DE-
LEGIT, quod solenne in hac re verbum est, unde
paullo ante κατάλογον dixerat. A facile in A transit,
post quod E sequens librarij stilo forte confossum est,
factumque ex KATEΛΕΞΕ, KATEΛΞΕ. J. M. G.

29. Τριάκοντα] Aberat Pyraeus portus XL. stadiis
ab urbe, quorum in quatuor partes divisorum tres jam
emenfi

tempus est, ut nos etiam, quid nobis agendum sit, circumspiciamus.

35. ADIM. Nimirum ego ajo oportere vos pedites Ctesiphontem petere; nos autem, equitatum, hic manere ad Babylonem tuendam. SAM. Etiam tu, Adimante, metuis constitutus prope periculum. Tibi verò, Timolae, quid videtur? TIM. Omni cum exercitu hostes aggredi, nec exspectare, donec parent se melius, adfluentibus undique auxiliis. Sed dum adhuc in via sunt hostes, illos aggrediamur. SAM. Bene mones. Tu vero, Lycine, quid censeres? LYC. Ego tibi dicam. Quandoquidem a contentione itineris fatigati sumus, qui hodie mane descenderimus in Piraeum, nunc vero jam triginta circiter stadia progressi sumus; & sol(ardor) multus: (circa meridiem enim est) ut hic alicubi sub oleis, in eversa illa columella affidentes, requiescamus, ac deinde surgentes, studiose redeamus in urbem. SAM. Scilicet Athenis tibi adhuc esse, bone vir, videris, qui circa Babylonem in campo ante muros sedeas tot inter milites, disputans de bello. LYC. Reposuisti me in memoriam. At ego putabam me sobrium esse. Jam tuum est dicere sententiam.

χαρὸς ἐν ἡδὴ σκοπεῖν ἡμᾶς ὅ, τι χρὴ ποιεῖν.

ΑΔΕΙΜ. Ἀλλ' ἐγὼ μὲν Φημι δεῖν σύμᾶς τὸ πρὸν ἀπέναι τ' ἐπὶ Κτησιφών-
τῳ, ἡμᾶς δὲ τὸ ἱππικὸν αὐτῷ μῦεν, τ'
Βαβυλῶνα ἀφαιρέσας. ΣΑΜ. Ἀπο-
δειλιάς κ' σὺ, ὦ Ἀδείμανε, πλεονέκῃ
κινδύνῳ γενόμενῳ. σοὶ δὲ τί δοκεῖ, ὦ Τι-
μόλαε; ΤΙΜ. Ἀπάσῃ τῇ στρατιᾷ βαδί-
ζειν ἐπὶ τὰς πολεμίας, μηδὲ περιμένειν
ἕτ' ἂν ἄμεινον ὠφελεσθῶσιν, παλαιό-
θεν αὐτοῖς συμμάχων προσγενομένων,
ἀλλ' ἕως ἔτι καθ' ὁδὸν εἰσιν οἱ πολέμιοι,
ὅτι χειρῶμεν αὐτοῖς. ΣΑΜ. Εὖ λέγεις· σὺ
δὲ τί, ὦ Λυκίε, δοκίμαζεις; ΛΥΚ. Ἐγὼ
σοι φράσω. ἐπειδὴ κεκμήκαμεν συντόνως
ὁδεύοντες, ὅποτε κατήμεν ἔωθεν ἐς τὴν Πει-
ραῖαν, κ' νῦν δὲ ἡδὴ τριάκοντά περ σταδίων
προκεχωρήκαμεν, κ' ὁ ἥλιος πολλὸς, χεῖ-
μερσιβρίαν γ' ἡδὴ μάλιστα, ἐνταῦθα πε-
ρ ἐπὶ τὰς ἐλαίας ὅτι ἀναγεγραμμέ-
νης τῆλης καθίσταται ἡ ἀναπαύσασθαι, εἰ-
τα ἔτι ἀναστάντας πορεύεσθαι, κ' ἀνείναι
τὸ λοιπὸν ἐς τὸ ἄστυ. ΣΑΜ. Ἐτι γ' Ἀθη-
νησιν, ὦ μακάριε, εἶναι δοκεῖς, ὅς ἀμφὶ
Βαβυλῶνα ἐν τῷ πεδίῳ, πρὸ τῶν τειχῶν ἐν
τοσούτοις ἐρασιώταις κάθησαι πρὸ τῶν
πολέμων ἀφαιρούμεν. ΛΥΚ. Ὑπέ-
ρομησας· ἐγὼ δὲ νήφειν ὤμην, κ' σὺ ὡς
τὸ φανεῖν τὴν γνώμην.

SAM.

in Aucto] Aucto Fl. n. 'Eπὶ τὰς ἐλαίας] Omissa in O. o. 'Eπὶ] 'Υπὸ Marc. Nil mut. Edd. & O. p. 'Ανα-
παύσασθαι] Αναπαύεσθαι O. q. Πορεύεσθαι κ' Defunt in O. r. Καθίσταται] Καθίσταται O. s. Παρὰ] Lege περί.

emenfi erant; quarta restabat Luciano vid. c. 16. & notam nostram.

32. 'Eπὶ τ' ἀναγεγρ.] 'Υπὸ τῆλης leg. omnino. Sic
ἔσθ' ἡγῆς, ἔσθ' ἡγῆς & fim. F.G. Eadem habet A.M.
Ibid. 'Αναγεγραμμένης] Quid sibi velit ἀναγεγραμμέ-
νη τῆλη, non est facile dictu. Leges quidem aut ver-
ba alia ἀναγεγραμμένα dici possunt, τῆλη forte ἐπιγε-
γραμμένη, i. e. literata, inscripta, ut adhuc dederunt
interpretes. Quid vero ad affidendum commoditatis
habet, & quidem, ut quatuor homines sedeant, τῆ-
λη, columella, cippus, altum magis opus, quam lon-
gum aut latum? & quid ad eam partem, qua sede-

tur, literae? Scilicet imposuit antiquo alicui librario
similitudo maxima quae intercedit inter T & Γ lite-
ras: viderat idem literata saxa frequentia: dedit ergo
ἀναγεγραμμένης pro ἀναγεγραμμένης. Columella, cir-
pus, pila, cum stant, scriptis servandis, & ingeren-
dis in praetereuntium oculos, idonea: cum eversa
jacent, sive literata sint, sive minus, scissionem prae-
bent commodam fatigatis.

F.M.G.

35. Τὸ λοιπὸν] Subaudi τὸ ὁδοῦ.

F.G.

40. Καὶ σὺ παρὰ τὸ φανεῖν τὴν γνώμην] Non sine
menda. Th. M. Additamentum videtur. An ὡς φρο-
νίς τὴν γνώμην, ἔστι ὕγις.

F.G.

Kai

ΣΑΜ. ^a Πρόσειμεν δὴ, εἴ σοι δοκεῖ, καὶ ὅπως ἄνδρες ἀγαθοὶ ἐν τοῖς κινδύνοις ἔσεσθε, μηδὲ προδώσειε τὸ πάτριον φρόνημα· ἥδη γὰρ οὐ καὶ οἱ πολέμοιοι ὀπιλαμβάνουσιν. ὥστε τὸ μὲν σύνθημα ἔστω, Ἐνυάλιου. ὑμεῖς δὲ ἐπειδὴν σημάτηι ὁ σαλπικτής, ἀλαλάξαντες, καὶ τὰ δόρατα κρῖσαντες πρὸς τὰς ἀσπίδας, ἐπείγεσθε συμμίζειν τοῖς ἐναντίοις, καὶ ἐντὸς γενέσθω τὸ τοξευμάτων, ὥς μηδὲ πληγὰς λαμβάνωμεν, ἀκροβολίζεσθω αὐτοῖς δίδόντες. καὶ ἐπειδὴ ἐς χεῖρας ἥδη συνελθύθαμεν, τὸ μὲν εὐώνυμον, καὶ ὁ Τιμόλαος, ^b ἐτρέφαντο τὴν καθ' αὐτὴν, Μήδης ὄντας, τὸ δὲ κατ' ἐμὲ ἰσόπαλον ^c ἔτι. Πέρσαι γὰρ εἰσι, καὶ ὁ βασιλεὺς ἐν αὐτοῖς· ἡ δὲ ἵππου ἀπάσα τῇ βαρβάρων ὅπῃ τὸ δεξιὸν ἡμῶν ἐλαύνουσιν, ὥστε, ὦ Λυκίνε, αὐτὸς τε ἀνὴρ ἀγαθὸς γίγνη, καὶ τοῖς μὲν σαυτὴν ὄψακελεύς δέχεσθω ^d ἐπέλασιν.

ΛΥΚ. Ὡς τύχης, ἐπ' ἐμὲ γὰρ οἱ ἵπποις ἀπάντες, καὶ μόνου ὀπιτήδειου αὐτοῖς ἔδοξα ^e ἐπελαύνεσθω. καὶ μοι δοκῶ, ἢν βιάζων αὐτομολήσῃν, προσδραμὼν ἐς τὴν πάλαιστραν, ἔτι πολέμῳ ὑμᾶς καλιπών. ΣΑΜ. Μηδαμῶς. κρατεῖς γὰρ αὐτῇ καὶ σὺ ἥδη τὸ μέρους· ἐγὼ δὲ ὡς ὁρᾷς, καὶ μονομαχήσω πρὸς τὴν βασιλέα, ^d προκαλεῖται γὰρ με, καὶ ἀναδύναί πάντως αἰ-

36. SAM. Aggredimur sane, si tibi videtur. Et *mementote*, ut viri fortes sitis in periculis, nec prodatis sensum illum patrium: jam enim alicubi invadunt hostes. Itaque tessera erit *Mars*! Vos vero cum clasticum cecinerit tubicen, clamore sublatο, incussis in clypeos hastis, urgete manus conferere cum hostibus, & intra telijactum venire, ut nec excipiamus ictus jaculandi facultate illis data: & cum ad manus jam venerimus, sinistrum *cornu* & Timolaus jam in fugam verterunt sibi oppositos Medos, sed meum agmen aequo adhuc Marte pugnat: sunt enim Persae & rex inter ipsos. Equitatus autem barbarorum universus in dextram *aciem* nostram invehitur: itaque, Lycine, & ipse vir fortis esto, & tuis, ut impetum excipiant, impera.

37. LYC. Vah fortunam! In me enim equites universi: & solus idoneus sum visus, in quem irruant. Videor mihi, si vim faciant, fugere curriculo in palaestram, & adhuc pugnantes vos deserturus. SAM. Nequaquam. Vincens enim jam tu quoque tua in parte. Ego autem, ut vides, jam solitariam cum rege pugnam pugnabo. Et-
enim me provocat, & retrocedere omnino tur-

^a Πρόσειμεν] Πρόσειμεν Ο. ^b Ἐτρέφαντο] Ἐτρέφαν Ο. ^c Ἐπελαύνεσθω] Ἀπελαύνεσθ male Ο. ^d Προκαλεῖται] Recepi ex J. & V2. Προκαλεῖται cett. male.

Καὶ σὺ . . .] Corruptus haud dubie locus, ad quem emendandum nihil in libris auxilii, quippe qui omnes consentiant; forsan ἐμὲ εἰς σίγην vel simile quid, scriptum fuerat, & πρὸς τὴν, pro ὡς τὸ. M. du S.

42. Καὶ ὅπως] Subaudi ὁρᾷτε, σκοπεῖτε & sim. F. G. Exemplum vid. ap. L. Bos de Ellipf. V. ΣΚΟΠΕΙΝ. Adde infra c. 41. J. F. R.

69. Προκαλεῖται] Genuina haec lectio, quam ex Mf. Ox. & Ven. 2. habemus, vulgata προκαλεῖται nihili est. M. du S.

82. Προσκυνήσας ἡμῶν] Προσκυνήσας ἡμῶν. Th. M. Προσκυνήσας ἡμῶν] Marcilii emendationem omnino necessariam hic amplector, nemo enim dandi casum cum verbo προσκυνῶ conjunctum aut apud hunc

alibi, aut apud ullum scriptorem Graecum ostendat. Sed ἡμῶν non ἡμῶν postulat ἄρξω, moris autem quem tangit, illustre habes apud Xenophontem exemplum, quod vid. Αναβ. 1. p. 154. 17. M. du S.

Προσκυνήσας ἡμῶν] Relinquo Marcilio suum προσκυνήσας, et si προσκυνήσας forsan dare voluit, pro eo quod aliter alicubi script. invenit. In ἡμῶν autem pro ἡμῶν ei adsentior, modo ἡμῶν dedisset. J. F. R.

Ibi. Κατὰ τὸ Ἑλλήνων νόμον] Oppositionis ratio suadet, aliquid hic omisissum; forte quod nollet librarius Ἑλλήνων bis ponere. Nam ita censeo dedisse Lucianum, Ἑλλήνων δὲ κατὰ τὸ Ἑλλήνων νόμον ἄρξω. J. M. G.

86. Αἰδῶ] Et si aliquis sensus inest vulgatae, conjicio tamen αἰδελδendum. J. F. R.

88. Meri-

turpe est. LYC. Per Jovem etiam mox ab illo vulneraberis, regium enim hoc etiam, vulnerari in pugna pro imperio. SAM. Bene mones. Leve quidem mihi vulnus, minimeque aperto corporis loco, adeo ut neque cicatrix in posterum deformis futura sit. Verum vides, ut investus ego ictu uno ipsum cum equo emissa hasta trajeci, ac deinde capite abscisso, ablatoque diademate rex jam factus sum.

38. Ae barbari quidem nos adorent: *Graecis autem Graeco more unici Praetoris nomine imperabo.* Post haec igitur cogitate, quot urbes de meo nomine appellatas conditurus sim, quot contra vi captas sim vastaturus, si qua injuria imperium meum affecerint. Omnium vero maxime Cydium divitem mulcabo, qui, vicinus meus cum esset, agro me, ingressus paullatim intra fines, expulit.

39. LYC. Define jam Samippe. Tempus enim est, te jam, qui talem pugnam viceris, Babylone epulari victoriae causa, (extra stadia enim puto tibi esse imperium) ac Timolaum jam suo loco optare, quidquid voluerit. SAM. Quid ergo, Lycine, qualia optasse tibi videor? Multum, maxime admirabilis regum, laboriosiora & magis violenta votis Adimanti, quatenus il-

χρόν. ΛΥΚ. Νῆ Δία, καὶ τετρώσῃ αὐτίκα μάλα πρὸς αὐτῷ, βασιλικὸν γὰρ καὶ τὸ τραβῆναι περὶ τὸ δέχῃς μαχόμενον. ΣΑΜ. Εὖ λέγεις, ἐπιπόλαιον μὲν μοι τὸ τραῦμα, καὶ οὐκ εἰς τὰ φανερά τῷ σώματι ὥς μηδὲ τὴν ἑλὴν ὑπερὸν ἄμορφον γενέσθαι· πλὴν ἀλλὰ ὅπως ὅπως ἐπελάσας, μιᾷ πλὴγῇ αὐτόν τε καὶ τὸ ἵππον διέπειρα, καὶ λόγχῃ ἀφείς; εἶτα τὴν κεφαλὴν σπτεμὼν, δοῦν ἀφελὼν τὸ χροῖμα, βασιλεὺς ἦδη γέγονα, προσκυνέμεν ὑφ' ἀπάντων.

Οἱ βάρβαροι προσκυνεῖτωσαν· ἐγὼ μὲν καὶ τῶν ἑλλήνων νόμον ἄρξω, εἰς στρατηγὸς ὀνομαζόμενος. ὅπῃ τούτοις ἄρα ἐνοεῖτε ὅσας μὲν πόλεις ἐπώνυμους ἑμαυτῷ οἰκίω, ὅσας δὲ καὶ καθαιρήσω ἐλὼν καὶ κράτος, αἱ δὲ ὑβρίσασί τι ἐς τὴν δέχῃν ἀπάντων δὲ μάστιγα Κυδῖαν τὴν πλεονεξίαν μέλελεύσομαι, ὅς μοι ἦδη ὦν μοι, ἐξέωσσε τὴν ἀγρὴν, ἐπιβοαινῶν κατ' ὀλίγον ἐς τὸ εἶσω τὸ ὄρον.

ΛΥΚ. Πέπαυσο ἦδη, ὦ Σάμιππε, χαίρῃς γὰρ σε ἦδη μὲν νενικηκότα τηλικαύτως μάχην, ἐν Βαβυλῶνι εὐωχεῖσθαι τὰ ἐπινίκια, (ἐκστάδιον γὰρ οἶμαί, σοι καὶ δέχῃ) Τιμόλαον δὲ ἐν τῷ μέρει εὐχεῖσθαι ὅπως ἀν' ἐθέλῃ. ΣΑΜ. Τί δ' ἐν, ὦ Λυκίνε, οἷά σοι ἡτῆρας δοκῶ; ΛΥΚ. Παραπολὺ, ὦ θαυμασιώτατε βασιλεῶν, ἐπιπονώτερα καὶ βιαίτερα τῷ Ἀδεμάντῃ, παρ' ὅσον ἐκεί-

e 'Ὅπως ἐπελάσας' 'Ὅσον ἐπιπελάσας O. f 'Ἰμῶν' 'Ἡμῶν, Edd. g 'Ἐπώνυμους ἑμαυτοῦ' 'Ἐπώνυμους ἐπ' ἑμαυτοῦ O. & Fl. cum marg. A1. h A1] Oī male O. & Fl. Oī sine accentu marg. A1. i 'Ἐκστάδιον' Recte B1. 2. P. 'Ἐκστάδιον' adspirate f. B1. Fr. H. S. Ald. 'Ἐξτάδιον' pejus L. Schol. & Fl.

94. 'Ἐξτάδιον' γὰρ οἶμαί σοι] 'Ἐξτάδιον, ἵκητο γὰρ ἦδη αὐτοῖς ὅσων σταδίων ἀπέχον ἀν' ἀφικομένους ἢ κατὰ μακαρία. V.

* 'Ἀπύχον' 'Ἐπύχον V.

88. Μετελεύσομαι] Negat Pollux in ἡκῶν, ἐλεύσομαι dici, quod tamen habet Dion. Halic. Ant. III. p. 151. f. Hom. II. 6. 12. & alibi. & compositum μετελεύσομαι etiam Noster non semel; ut forsitan parebit ex Indice, ne alios addam, quia nemo negat, quod sciam. Sed ἀπτελεύσομαι negat etiam Th. Mag. V. ΑΠΕΙΣΙΝ, aliquanto meliore jure, vid. Hemst. T. I. p. 10. f. F. R. 94. 'Ἐκστάδιον' Extra stadia tua jam es, stadia imperii tui peracta sunt. Male Interpres cum ἐκστάδιον Tom. III.

confundit, sex stadiorum vertens. F. G. Sex stadiorum etiam Cl. Gess. quod mutavi. f. F. R.

'Ἐκστάδιον' Lege omnino uti edī curavimus, ἐκστάδιον, uti recte scribitur in Ven. 2. B1. & 2. & P. ut ἐκσπόνδιον. 'Ἐκπρόθεσμον' &c. In L. Schol. & Fl. ἐξ— In O. vero & reliquis ἐκ— neque Graece neque vere, cum unicuique decem stadia, ex ratione supra ad c. 16. inita, assignari oporteat. Et re ipsa assignata ex 35. pateat, cum Luciano remanserint Decem. M. du S.

ἐκείνῳ μὲν ἐτρώφα, διτάλανθα χρύσεια ἐκ-
 πώματα ποτεινῶν τοῖς ^a συμπόταις, σὺ
 δὲ, καὶ ἐτίβρωσκε μονομαχῶν, καὶ ἐδεδίεις, καὶ
 ἐφρόντιζες νύκτωρ, καὶ μεθ' ἡμέραν· ἐ μόνον
 γὰρ σοι τὰ ^b ὄψα τῶν πολεμίων φοβερά ἦν,
 ἀλλὰ καὶ ἐπιβλαῖ μυρία, καὶ φθόνῳ ^c ὄψα
 τῶν συνόντων, καὶ μῖσθῳ, καὶ κολακείᾳ, Φί-
 λῳ δὲ ἐδείς ἀληθῆς, ἀλλὰ πρὸς τὸ δέῃ
 ἀπαντῆς, ἢ πρὸς τῇ ἐλπίδι εὐνοί δοκῶντες
 εἶναι. Σπύλαυσις μὲν γε, ἐδὲ ὄναρ τῆς ἡδῆας,
 ἀλλὰ δόξα ^b μόνον, καὶ πορφύρις χρυσῶ
 ποικίλῃ, καὶ ταινία λευκὴ ^d ὡς τὰς μετώ-
 πων, καὶ δορυφόροι ποιοῦντες. τὰ δ' ἄλλα
 κάματ' ἀφόρητ' ^e, καὶ ἀηδία πολλή· καὶ
 ἡ χρηματίζειν τοῖς ^f ὄψα τῶν πολεμίων ἡκ-
 σι δὲ ἡ δικάζειν, ἡ καταπέμπειν τοῖς ὑπη-
 κούσις ἐπιτάγματα. καὶ ἦτοι ἀφ' ἑσθ' ἡμέ-
 ρῃ, ἡ ἐπελαύνουσι τινες τῇ ἔξω τῇ ^g ^h ⁱ ^j ^k ^l ^m ⁿ ^o ^p ^q ^r ^s ^t ^u ^v ^w ^x ^y ^z ^{aa} ^{ab} ^{ac} ^{ad} ^{ae} ^{af} ^{ag} ^{ah} ^{ai} ^{aj} ^{ak} ^{al} ^{am} ^{an} ^{ao} ^{ap} ^{aq} ^{ar} ^{as} ^{at} ^{au} ^{av} ^{aw} ^{ax} ^{ay} ^{az} ^{ba} ^{bb} ^{bc} ^{bd} ^{be} ^{bf} ^{bg} ^{bh} ^{bi} ^{bj} ^{bk} ^{bl} ^{bm} ^{bn} ^{bo} ^{bp} ^{bq} ^{br} ^{bs} ^{bt} ^{bu} ^{bv} ^{bw} ^{bx} ^{by} ^{bz} ^{ca} ^{cb} ^{cc} ^{cd} ^{ce} ^{cf} ^{cg} ^{ch} ^{ci} ^{cj} ^{ck} ^{cl} ^{cm} ^{cn} ^{co} ^{cp} ^{cq} ^{cr} ^{cs} ^{ct} ^{cu} ^{cv} ^{cw} ^{cx} ^{cy} ^{cz} ^{da} ^{db} ^{dc} ^{dd} ^{de} ^{df} ^{dg} ^{dh} ^{di} ^{dj} ^{dk} ^{dl} ^{dm} ^{dn} ^{do} ^{dp} ^{dq} ^{dr} ^{ds} ^{dt} ^{du} ^{dv} ^{dw} ^{dx} ^{dy} ^{dz} ^{ea} ^{eb} ^{ec} ^{ed} ^{ee} ^{ef} ^{eg} ^{eh} ^{ei} ^{ej} ^{ek} ^{el} ^{em} ^{en} ^{eo} ^{ep} ^{eq} ^{er} ^{es} ^{et} ^{eu} ^{ev} ^{ew} ^{ex} ^{ey} ^{ez} ^{fa} ^{fb} ^{fc} ^{fd} ^{fe} ^{ff} ^{fg} ^{fh} ^{fi} ^{fj} ^{fk} ^{fl} ^{fm} ^{fn} ^{fo} ^{fp} ^{fq} ^{fr} ^{fs} ^{ft} ^{fu} ^{fv} ^{fw} ^{fx} ^{fy} ^{fz} ^{ga} ^{gb} ^{gc} ^{gd} ^{ge} ^{gf} ^{gg} ^{gh} ^{gi} ^{gj} ^{gk} ^{gl} ^{gm} ^{gn} ^{go} ^{gp} ^{gq} ^{gr} ^{gs} ^{gt} ^{gu} ^{gv} ^{gw} ^{gx} ^{gy} ^{gz} ^{ha} ^{hb} ^{hc} ^{hd} ^{he} ^{hf} ^{hg} ^{hh} ^{hi} ^{hj} ^{hk} ^{hl} ^{hm} ^{hn} ^{ho} ^{hp} ^{hq} ^{hr} ^{hs} ^{ht} ^{hu} ^{hv} ^{hw} ^{hx} ^{hy} ^{hz} ^{ia} ^{ib} ^{ic} ^{id} ^{ie} ^{if} ^{ig} ^{ih} ⁱⁱ ^{ij} ^{ik} ^{il} ^{im} ⁱⁿ ^{io} ^{ip} ^{iq} ^{ir} ^{is} ^{it} ^{iu} ^{iv} ^{iw} ^{ix} ^{iy} ^{iz} ^{ja} ^{jb} ^{jc} ^{jd} ^{je} ^{jf} ^{jj} ^{jk} ^{jl} ^{jm} ^{jn} ^{jo} ^{jp} ^{jq} ^{jr} ^{js} ^{jt} ^{ju} ^{jv} ^{jw} ^{jx} ^{ky} ^{kz} ^{la} ^{lb} ^{lc} ^{ld} ^{le} ^{lf} ^{lg} ^{lh} ^{li} ^{lj} ^{lk} ^{ll} ^{lm} ^{ln} ^{lo} ^{lp} ^{lq} ^{lr} ^{ls} ^{lt} ^{lu} ^{lv} ^{lw} ^{lx} ^{ly} ^{lz} ^{ma} ^{mb} ^{mc} ^{md} ^{me} ^{mf} ^{mg} ^{mh} ^{mi} ^{mj} ^{mk} ^{ml} ^{mm} ^{mn} ^{mo} ^{mp} ^{mq} ^{mr} ^{ms} ^{mt} ^{mu} ^{mv} ^{mw} ^{mx} ^{my} ^{mz} ^{na} ^{nb} ^{nc} nd ^{ne} ^{nf} ^{ng} ^{nh} ⁿⁱ ^{nj} ^{nk} ^{nl} ^{nm} ⁿⁿ ^{no} ^{np} ^{nq} ^{nr} ^{ns} ^{nt} ^{nu} ^{nv} ^{nw} ^{nx} ^{ny} ^{nz} ^{oa} ^{ob} ^{oc} ^{od} ^{oe} ^{of} ^{og} ^{oh} ^{oi} ^{oj} ^{ok} ^{ol} ^{om} ^{on} ^{oo} ^{op} ^{oq} ^{or} ^{os} ^{ot} ^{ou} ^{ov} ^{ow} ^{ox} ^{oy} ^{oz} ^{pa} ^{pb} ^{pc} ^{pd} ^{pe} ^{pf} ^{pg} ^{ph} ^{pi} ^{pj} ^{pk} ^{pl} ^{pm} ^{pn} ^{po} ^{pp} ^{pq} ^{pr} ^{ps} ^{pt} ^{pu} ^{pv} ^{pw} ^{px} ^{py} ^{pz} ^{qa} ^{qb} ^{qc} ^{qd} ^{qe} ^{qf} ^{qg} ^{qh} ^{qi} ^{qj} ^{qk} ^{ql} ^{qm} ^{qn} ^{qo} ^{qp} ^{qq} ^{qr} ^{qs} ^{qt} ^{qu} ^{qv} ^{qw} ^{qx} ^{qy} ^{qz} ^{ra} ^{rb} ^{rc} rd ^{re} ^{rf} ^{rg} ^{rh} ^{ri} ^{rj} ^{rk} ^{rl} ^{rm} ^{rn} ^{ro} ^{rp} ^{rq} ^{rr} ^{rs} ^{rt} ^{ru} ^{rv} ^{rw} ^{rx} ^{ry} ^{rz} ^{sa} ^{sb} ^{sc} ^{sd} ^{se} ^{sf} ^{sg} ^{sh} ^{si} ^{sj} ^{sk} ^{sl} sm ^{sn} ^{so} ^{sp} ^{sq} ^{sr} ^{ss} st ^{su} ^{sv} ^{sw} ^{sx} ^{sy} ^{sz} ^{ta} ^{tb} ^{tc} ^{td} ^{te} ^{tf} ^{tg} th ^{ti} ^{tj} ^{tk} ^{tl} tm ^{tn} ^{to} ^{tp} ^{tq} ^{tr} ^{ts} ^{tu} ^{tv} ^{tw} ^{tx} ^{ty} ^{tz} ^{ua} ^{ub} ^{uc} ^{ud} ^{ue} ^{uf} ^{ug} ^{uh} ^{ui} ^{uj} ^{uk} ^{ul} ^{um} ^{un} ^{uo} ^{up} ^{uq} ^{ur} ^{us} ^{ut} ^{uu} ^{uv} ^{uw} ^{ux} ^{uy} ^{uz} ^{va} ^{vb} ^{vc} ^{vd} ^{ve} ^{vf} ^{vg} ^{vh} ^{vi} ^{vj} ^{vk} ^{vl} ^{vm} ^{vn} ^{vo} ^{vp} ^{vq} ^{vr} ^{vs} ^{vt} ^{vu} ^{vv} ^{vw} ^{vx} ^{vy} ^{vz} ^{wa} ^{wb} ^{wc} ^{wd} ^{we} ^{wf} ^{wg} ^{wh} ^{wi} ^{wj} ^{wk} ^{wl} ^{wm} ^{wn} ^{wo} ^{wp} ^{wq} ^{wr} ^{ws} ^{wt} ^{wu} ^{wv} ^{ww} ^{wx} ^{wy} ^{wz} ^{xa} ^{xb} ^{xc} ^{xd} ^{xe} ^{xf} ^{fg} ^{fh} ^{fi} ^{fj} ^{fk} ^{fl} ^{fm} ^{fn} ^{fo} ^{fp} ^{fq} ^{fr} ^{fs} ^{ft} ^{fu} ^{fv} ^{fw} ^{fx} ^{fy} ^{fz} ^{ga} ^{gb} ^{gc} ^{gd} ^{ge} ^{gf} ^{gg} ^{gh} ^{gi} ^{gj} ^{gk} ^{gl} ^{gm} ^{gn} ^{go} ^{gp} ^{gq} ^{gr} ^{gs} ^{gt} ^{gu} ^{gv} ^{gw} ^{gx} ^{gy} ^{gz} ^{ha} ^{hb} ^{hc} ^{hd} ^{he} ^{hf} ^{hg} ^{hh} ^{hi} ^{hj} ^{hk} ^{hl} ^{hm} ^{hn} ^{ho} ^{hp} ^{hq} ^{hr} ^{hs} ^{ht} ^{hu} ^{hv} ^{hw} ^{hx} ^{hy} ^{hz} ^{ia} ^{ib} ^{ic} ^{id} ^{ie} ^{if} ^{ig} ^{ih} ⁱⁱ ^{ij} ^{ik} ^{il} ^{im} ⁱⁿ ^{io} ^{ip} ^{iq} ^{ir} ^{is} ^{it} ^{iu} ^{iv} ^{iw} ^{ix} ^{iy} ^{iz} ^{ja} ^{jb} ^{jc} ^{jd} ^{je} ^{jf} ^{jj} ^{jk} ^{jl} ^{jm} ^{jn} ^{jo} ^{jp} ^{jq} ^{jr} ^{js} ^{jt} ^{ju} ^{jv} ^{jw} ^{jx} ^{ky} ^{kz} ^{la} ^{lb} ^{lc} ^{ld} ^{le} ^{lf} ^{lg} ^{lh} ^{li} ^{lj} ^{lk} ^{ll} ^{lm} ^{ln} ^{lo} ^{lp} ^{lq} ^{lr} ^{ls} ^{lt} ^{lu} ^{lv} ^{lw} ^{lx} ^{ly} ^{lz} ^{ma} ^{mb} ^{mc} ^{md} ^{me} ^{mf} ^{mg} ^{mh} ^{mi} ^{mj} ^{mk} ^{ml} ^{mm} ^{mn} ^{mo} ^{mp} ^{mq} ^{mr} ^{ms} ^{mt} ^{mu} ^{mv} ^{mw} ^{mx} ^{my} ^{mz} ^{na} ^{nb} ^{nc} nd ^{ne} ^{nf} ^{ng} ^{nh} ⁿⁱ ^{nj} ^{nk} ^{nl} ^{nm} ⁿⁿ ^{no} ^{np} ^{nq} ^{nr} ^{ns} ^{nt} ^{nu} ^{nv} ^{nw} ^{nx} ^{ny} ^{nz} ^{oa} ^{ob} ^{oc} ^{od} ^{oe} ^{of} ^{og} ^{oh} ^{oi} ^{oj} ^{ok} ^{ol} ^{om} ^{on} ^{oo} ^{op} ^{oq} ^{or} ^{os} ^{ot} ^{ou} ^{ov} ^{ow} ^{ox} ^{oy} ^{oz} ^{pa} ^{pb} ^{pc} ^{pd} ^{pe} ^{pf} ^{pg} ^{ph} ^{pi} ^{pj} ^{pk} ^{pl} ^{pm} ^{pn} ^{po} ^{pp} ^{pq} ^{pr} ^{ps} ^{pt} ^{pu} ^{pv} ^{pw} ^{px} ^{py} ^{pz} ^{qa} ^{qb} ^{qc} ^{qd} ^{qe} ^{qf} ^{qg} ^{qh} ^{qi} ^{qj} ^{qk} ^{ql} ^{qm} ^{qn} ^{qo} ^{qp} ^{qq} ^{qr} ^{qs} ^{qt} ^{qu} ^{qv} ^{qw} ^{qx} ^{qy} ^{qz} ^{ra} ^{rb} ^{rc} rd ^{re} ^{rf} ^{rg} ^{rh} ^{ri} ^{rj} ^{rk} ^{rl} ^{rm} ^{rn} ^{ro} ^{rp} ^{rq} ^{rr} ^{rs} ^{rt} ^{ru} ^{rv} ^{rw} ^{rx} ^{ry} ^{rz} ^{sa} ^{sb} ^{sc} ^{sd} ^{se} ^{sf} ^{sg} ^{sh} ^{si} ^{sj} ^{sk} ^{sl} sm ^{sn} ^{so} ^{sp} ^{sq} ^{sr} ^{ss} st ^{su} ^{sv} ^{sw} ^{sx} ^{sy} ^{sz} ^{ta} ^{tb} ^{tc} ^{td} ^{te} ^{tf} ^{tg} th ^{ti} ^{tj} ^{tk} ^{tl} tm ^{tn} ^{to} ^{tp} ^{tq} ^{tr} ^{ts} ^{tu} ^{tv} ^{tw} ^{tx} ^{ty} ^{tz} ^{ua} ^{ub} ^{uc} ^{ud} ^{ue} ^{uf} ^{ug} ^{uh} ^{ui} ^{uj} ^{uk} ^{ul} ^{um} ^{un} ^{uo} ^{up} ^{uq} ^{ur} ^{us} ^{ut} ^{uu} ^{uv} ^{uw} ^{ux} ^{uy} ^{uz} ^{va} ^{vb} ^{vc} ^{vd} ^{ve} ^{vf} ^{vg} ^{vh} ^{vi} ^{vj} ^{vk} ^{vl} ^{vm} ^{vn} ^{vo} ^{vp} ^{vq} ^{vr} ^{vs} ^{vt} ^{vu} ^{vv} ^{vw} ^{vx} ^{vy} ^{vz} ^{wa} ^{wb} ^{wc} ^{wd} ^{we} ^{wf} ^{wg} ^{wh} ^{wi} ^{wj} ^{wk} ^{wl} ^{wm} ^{wn} ^{wo} ^{wp} ^{wq} ^{wr} ^{ws} ^{wt} ^{wu} ^{wv} ^{ww} ^{wx} ^{wy} ^{wz} ^{xa} ^{xb} ^{xc} ^{xd} ^{xe} ^{xf} ^{fg} ^{fh} ^{fi} ^{fj} ^{fk} ^{fl} ^{fm} ^{fn} ^{fo} ^{fp} ^{fq} ^{fr} ^{fs} ^{ft} ^{fu} ^{fv} ^{fw} ^{fx} ^{fy} ^{fz} ^{ga} ^{gb} ^{gc} ^{gd} ^{ge} ^{gf} ^{gg} ^{gh} ^{gi} ^{gj} ^{gk} ^{gl} ^{gm} ^{gn} ^{go} ^{gp} ^{gq} ^{gr} ^{gs} ^{gt} ^{gu} ^{gv} ^{gw} ^{gx} ^{gy} ^{gz} ^{ha} ^{hb} ^{hc} ^{hd} ^{he} ^{hf} ^{hg} ^{hh} ^{hi} ^{hj} ^{hk} ^{hl} ^{hm} ^{hn} ^{ho} ^{hp} ^{hq} ^{hr} ^{hs} ^{ht} ^{hu} ^{hv} ^{hw} ^{hx} ^{hy} ^{hz} ^{ia} ^{ib} ^{ic} ^{id} ^{ie} ^{if} ^{ig} ^{ih} ⁱⁱ ^{ij} ^{ik} ^{il} ^{im} ⁱⁿ ^{io} ^{ip} ^{iq} ^{ir} ^{is} ^{it} ^{iu} ^{iv} ^{iw} ^{ix} ^{iy} ^{iz} ^{ja} ^{jb} ^{jc} ^{jd} ^{je} ^{jf} ^{jj} ^{jk} ^{jl} ^{jm} ^{jn} ^{jo} ^{jp} ^{jq} ^{jr} ^{js} ^{jt} ^{ju} ^{jv} ^{jw} ^{jx} ^{ky} ^{kz} ^{la} ^{lb} ^{lc} ^{ld} ^{le} ^{lf} ^{lg} ^{lh} ^{li} ^{lj} ^{lk} ^{ll} ^{lm} ^{ln} ^{lo} ^{lp} ^{lq} ^{lr} ^{ls} ^{lt} ^{lu} ^{lv} ^{lw} ^{lx} ^{ly} ^{lz} ^{ma} ^{mb} ^{mc} ^{md} ^{me} ^{mf} ^{mg} ^{mh} ^{mi} ^{mj} ^{mk} ^{ml} ^{mm} ^{mn} ^{mo} ^{mp} ^{mq} ^{mr} ^{ms} ^{mt} ^{mu} ^{mv} ^{mw} ^{mx} ^{my} ^{mz} ^{na} ^{nb} ^{nc} nd ^{ne} ^{nf} ^{ng} ^{nh} ⁿⁱ ^{nj} ^{nk} ^{nl} ^{nm} ⁿⁿ ^{no} ^{np} ^{nq} ^{nr} ^{ns} ^{nt} ^{nu} ^{nv} ^{nw} ^{nx} ^{ny} ^{nz} ^{oa} ^{ob} ^{oc} ^{od} ^{oe} ^{of} ^{og} ^{oh} ^{oi} ^{oj} ^{ok} ^{ol} ^{om} ^{on} ^{oo} ^{op} ^{oq} ^{or} ^{os} ^{ot} ^{ou} ^{ov} ^{ow} ^{ox} ^{oy} ^{oz} ^{pa} ^{pb} ^{pc} ^{pd} ^{pe} ^{pf} ^{pg} ^{ph} ^{pi} ^{pj} ^{pk} ^{pl} ^{pm} ^{pn} ^{po} ^{pp} ^{pq} ^{pr} ^{ps} ^{pt} ^{pu} ^{pv} ^{pw} ^{px} ^{py} ^{pz} ^{qa} ^{qb} ^{qc} ^{qd} ^{qe} ^{qf} ^{qg} ^{qh} ^{qi} ^{qj} ^{qk} ^{ql} ^{qm} ^{qn} ^{qo} ^{qp} ^{qq} ^{qr} ^{qs} ^{qt} ^{qu} ^{qv} ^{qw} ^{qx} ^{qy} ^{qz} ^{ra} ^{rb} ^{rc} rd ^{re} ^{rf} ^{rg} ^{rh} ^{ri} ^{rj} ^{rk} ^{rl} ^{rm} ^{rn} ^{ro} ^{rp} ^{rq} ^{rr} ^{rs} ^{rt} ^{ru} ^{rv} ^{rw} ^{rx} ^{ry} ^{rz} ^{sa} ^{sb} ^{sc} ^{sd} ^{se} ^{sf} ^{sg} ^{sh} ^{si} ^{sj} ^{sk} ^{sl} sm ^{sn} ^{so} ^{sp} ^{sq} ^{sr} ^{ss} st ^{su} ^{sv} ^{sw} ^{sx} ^{sy} ^{sz} ^{ta} ^{tb} ^{tc} ^{td} ^{te} ^{tf} ^{tg} th ^{ti} ^{tj} ^{tk} ^{tl} tm ^{tn} ^{to} ^{tp} ^{tq} ^{tr} ^{ts} ^{tu} ^{tv} ^{tw} ^{tx} ^{ty} ^{tz} ^{ua} ^{ub} ^{uc} ^{ud} ^{ue} ^{uf} ^{ug} ^{uh} ^{ui} ^{uj} ^{uk} ^{ul} ^{um} ^{un} ^{uo} ^{up} ^{uq} ^{ur} ^{us} ^{ut} ^{uu} ^{uv} ^{uw} ^{ux} ^{uy} ^{uz} ^{va} ^{vb} ^{vc} ^{vd} ^{ve} ^{vf} ^{vg} ^{vh} ^{vi} ^{vj} ^{vk} ^{vl} ^{vm} ^{vn} ^{vo} ^{vp} ^{vq} ^{vr} ^{vs} ^{vt} ^{vu} ^{vv} ^{vw} ^{vx} ^{vy} ^{vz} ^{wa} ^{wb} ^{wc} ^{wd} ^{we} ^{wf} ^{wg} ^{wh} ^{wi} ^{wj} ^{wk} ^{wl} ^{wm} ^{wn} ^{wo} ^{wp} ^{wq} ^{wr} ^{ws} ^{wt} ^{wu} ^{wv} ^{ww} ^{wx} ^{wy} ^{wz} ^{xa} ^{xb} ^{xc} ^{xd} ^{xe} ^{xf} ^{fg} ^{fh} ^{fi} ^{fj} ^{fk} ^{fl} ^{fm} ^{fn} ^{fo} ^{fp} ^{fq} ^{fr} ^{fs} ^{ft} ^{fu} ^{fv} ^{fw} ^{fx} ^{fy} ^{fz} ^{ga} ^{gb} ^{gc} ^{gd} ^{ge} ^{gf} ^{gg} ^{gh} ^{gi} ^{gj} ^{gk} ^{gl} ^{gm} ^{gn} ^{go} ^{gp} ^{gq} ^{gr} ^{gs} ^{gt} ^{gu} ^{gv} ^{gw} ^{gx} ^{gy} ^{gz} ^{ha} ^{hb} ^{hc} ^{hd} ^{he} ^{hf} ^{hg} ^{hh} ^{hi} ^{hj} ^{hk} ^{hl} ^{hm} ^{hn} ^{ho} ^{hp} ^{hq} ^{hr} ^{hs} ^{ht} ^{hu} ^{hv} ^{hw} ^{hx} ^{hy} ^{hz} ^{ia} ^{ib} ^{ic} ^{id} ^{ie} ^{if} ^{ig} ^{ih} ⁱⁱ ^{ij} ^{ik} ^{il} ^{im} ⁱⁿ ^{io} ^{ip} ^{iq} ^{ir} ^{is} ^{it} ^{iu} ^{iv} ^{iw} ^{ix} ^{iy} ^{iz} ^{ja} ^{jb} ^{jc} ^{jd} ^{je} ^{jf} ^{jj} ^{jk} ^{jl} ^{jm} ^{jn} ^{jo} ^{jp} ^{jq} ^{jr} ^{js} ^{jt} ^{ju} ^{jv} ^{jw} ^{jx} ^{ky} ^{kz} ^{la} ^{lb} ^{lc} ^{ld} ^{le} ^{lf} ^{lg} ^{lh} ^{li} ^{lj} ^{lk} ^{ll} ^{lm} ^{ln} ^{lo} ^{lp} ^{lq} ^{lr} ^{ls} ^{lt} ^{lu} ^{lv} ^{lw} ^{lx} ^{ly} ^{lz} ^{ma} ^{mb} ^{mc} ^{md} ^{me} ^{mf} ^{mg} ^{mh} ^{mi} ^{mj} ^{mk} ^{ml} ^{mm} ^{mn} ^{mo} ^{mp} ^{mq} ^{mr} ^{ms} ^{mt} ^{mu} ^{mv} ^{mw} ^{mx} ^{my} ^{mz} ^{na} ^{nb} ^{nc} nd ^{ne} ^{nf} ^{ng} ^{nh} ⁿⁱ ^{nj} ^{nk} ^{nl} ^{nm} ⁿⁿ <

magnificum illud nomen, paullatim deliunt omnia, & neglecta abeunt. Si vero vel maxime ad longissimum tempus permaneant, quis adhuc fructus ad eum pervenire potest, qui nihil sentiat? Vides, quas molestias vivus adhuc sis habiturus, metuens, sollicitus, laborans; & quis post mortem status futurus sit?

41. Sed jam optare tuum est, Timolae, & ut illos superes, ut *facturum* probabile est virum prudentem, & uti rebus scientem. TIM. Vide igitur, Lycine, si quid reprehensione dignum optaturus sis, & quod corrigere aliquis possit. Aurum proinde ac thesauros, & modios nummum, aut regna, & bella & metus pro imperio, quae merito reprehendisti, non poscam. Nam ista quidem infirma, & insidiis exposita multis, & plus, quam suavitatis, in iis molestiarum inest.

42. Ego autem optem ab occurrente mihi Mercurio anulos dari quosdam, qui virtutem habeant hujusmodi: unum, ut valeat semper corpus & salubre sit, & vulneri nulli, aut morbo penetrabile; alterum, cujus auxilio non videatur qui induit, qualis erat ille Gygis: alium rursus, ut plus decies mille hominum robur habeam, & quod onus vix decies mille homines moliri simul queant, hoc ut facile solus transferre possim: insuper volare ut possim, multum elatus de terra, ad hoc quoque fit mihi annulus. Verum somno sopire ut queam quoscumque voluero, & janua mihi unaquaque accedenti sua sponte ut aperiatur, laxato clauetro, remoto pessulo; ad hoc utrumque unus idemque valeat annulus.

πάντα κατ' ὀλίγον ^d ἀπορρεῖ, καὶ ἀπεισιν ἀμελόμενα. ἦν δὲ καὶ ὅτι μάλιστα ὅτι πλείονος ^e παρὰ μὲν, τίς ἐτι ἀπόλαυσις ἀνασθέντων ^f αὐτῶν γενόμενῳ; ὅρας οἷα μὲν ζῶν ἐτι ἔξεις πράγματα δεδωκός, καὶ φροντίζων, καὶ κάμων, οἷα δὲ καὶ μὲν ^g ἀπαλλαγῇ ἔσται.

Ἄλλ' ἤδη σὸν αἰτεῖν, ὦ Τιμόλαε, καὶ ὅπως ὑποβάλλῃ τέτῳ, ὥσπερ εἰκὸς ἀνδρᾶ συνετόν, καὶ πράγμασι χρῆσθαι εἰδότα. TIM. Σκόπη γὰρ, ὦ Λυκίνε, εἴ τι ὅτι λήψιμον εὐξομαι, καὶ ὅ, τι ἀν' εὐδύναι τίς δυνηθεῖ. χρυσὸν μὲν ἐν, καὶ θησαυροὺς, καὶ μεδόμενους νομίματα ^h, ἢ βασιλείας, καὶ πολέμους, καὶ δειμάλα ὑπὲρ τῆς ζῆχης, ἀ εἰκότως δέβαλες, ⁱ οὐκ αἰτήσομαι, ἀδέβαια γὰρ ταῦτά γε, καὶ πολλὰς τὰς ὀπίθελας ἔχοντα, καὶ πλεον τῶ ἡδέ ^j τὸ ἀναρὸν ἐν ἑαυτοῖς ἦν.

Ἐγὼ δὲ βέλομαι τὴν Ἑρμῆν ἐντυχόντα μοι δῶναί τινες δακτυλίους τοιούτους ^k τὴν δύναμιν, ἕνα μὲν, ὥστε αἰεὶ ἑρρῶσθαι καὶ ὑγιαίνειν τὸ σῶμα, καὶ ἀτρώϊον εἶναι, καὶ ἀπαθῆν' ἑτέροισιν δὲ, ὥς μὴ ὁρᾶσθαι τὸ θετιθέμενον, οἷον ^l ἦν ὁ τῷ Γύγῃ. τὴν δὲ τινὰ, ὥς ἰσχύειν ὑπὲρ ἀνδρᾶς μυρίας, καὶ ὅ, τι ἀν' ἀχθῆναι ἅμα μυριοὶ κινήσας μόλις δύνασθαι, τῷτό με βραδίως μόνον ἀνατίθεσθαι. ἐτι δὲ καὶ πότεσθαι, ^m πολλὸν ἀπὸ τῆς γῆς ζῆθεντα. καὶ πρὸς τῆς τό μοι εἶναι δακτύλιόν τινὰ, καὶ μὴν καὶ ἐς ὑπνον κάλασπᾶν, ὅπως αὖ ἐθέλω, καὶ ἀπασαν θύραν προσιόντι μοι ἀνοίγεσθαι, χαλαρῶν τῶ κλείδων, καὶ τῶ μοχλῷ ἀφαιρομένους. ταῦτα ἀμφοτέρω εἰς δακτύλιον ⁿ δύνασθαι.

Tò

^d Ἀπορρεῖ] Ὑπορρεῖ male Fl. ^e Παρὰ μὲν] Παρὰ μὲν O. ^f Αὐτῶν] Αὐτῶ O. & Fl. cum marg. At. Sed vulgatum bonum. ^g Οὐκ αἰτήσομαι] Omittit O. ^h Τοῦτό μοι] Τοῦτό μοι O. & sine μοι.

38. Ἐπὶ πλείον] Glossema videtur τῷ ὅτι μάλιστα.

F. G.

42. Ἀπαλλαγῇ] Mutationem dederunt. Redde, decessum.

F. G.

44. Καὶ ὅπως] Subaudi ἔρα, σκέπαι, & sim.

F. G.

Habuius supra, c. 36. pr.

7 F. R.

57. Δακτυλίους] Veterum ea erat superstitio, ut annulis magicis multas & miras virtutes inesse putarent.

M. M. S.

Τὸ δὲ μέγιστον, ἄλλ' τις ἔγω ὅτι
 πᾶσιν ὁ ἡδίστος, ὡς ἐράσμιον εἶναι με, διε-
 μένον πασι τοῖς ὡραίοις, καὶ γυναῖξιν, καὶ
 δημοῖς ὅλοις, καὶ ^a μηδὲν εἶναι ἀνέρας, ^b καὶ
 ὅτ' ἄν μὴ ποθενότατος ἐγὼ; ^c καὶ ἀνά-
 στόμα ὥστε πολλὰς γυναῖκας εὖ φέροντας
 ἢ ἐράσας, καὶ ἀναρτᾶν ἑαυτὰς, καὶ τὰ μει-
 γράκια ἐπιμεμνημένοι μοι, καὶ εὐδαίμονα ^d εἶ-
 ναι δοκεῖν, εἴ τινα καὶ μόνον προσβλέψαιμι
 αὐτῶν, εἴ δ' ἴσως ὁρῶν, καὶ κεῖνα ὑπὸ
 λύπης ἀπολλύσθω. καὶ ὅλως, ὑπὲρ τ' Ὑά-
 κινθον, ἢ ^e Ὑλαν, ἢ Φάωνα ἢ Χίων εἶ-
 ναι με.

Καὶ ταῦτα πάντα ἔχειν, μὴ ὀλιγοχρό-
 νιον ὄντα, μηδὲ χεῖρ μέτρον ζῶντα ἢ ἀνθρω-
 πίνης βιοτῆς, ἀλλ' ἔτη χίλια νέον ἐκ νέου
^f γιγνόμενον ἀναβῆναι, ἀμφὶ τὰ ἐπὶ ἑπτα-
 καίδεκα ἔτη αἰεὶ ἀποδύομενον τὸ γῆρας,
 ὥσπερ οἱ ὄφεις. ^g οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα
 ἔχοντα πάντα γὰρ ἐμὰ ἦν ἀνὰ τὰ τῶν ἄλ-
 λων, ἐς ὅσον ἀνοίγειν τε τὰς θύρας ἐδυνά-
 μην, καὶ κοιμίζεσθαι τὰς φύλακας, καὶ ἀθέα-
 τος εἶναι εἰσιόν. εἰ δέ τι ἐν Ἰνδοῖς ἢ Ὑπερ-
 βορείοις θέαμα ὁρᾶσθαι, ἢ κτήμα τίμιον, ^h
 ἢ ὅσα ἐμφαγεῖν ἢ πωλεῖν ἠδὲα, εὖ μελετα-
 λάμεν, ἀλλ' αὐτὸς ἐπιπετόμενος,
ⁱ ἀπέλαυνον ἀπάντων ἐς κόρον. καὶ ἐπεὶ
 γὰρ ὑπὲρ, ὑπὸ πλεον Ἰνδίων, ἢ Φοῖνιξ, ὄρνειον
 ἐν Ἰνδοῖς ἀθέατον τοῖς ἄλλοις, ἐγὼ δὲ καὶ

43. Quod vero caput est, sit etiam alius
 omnium ille jucundissimus, quo induto
 amabilis sum formosis pueris, & mulieri-
 bus, & totis populis, ut nemo sit quin me
 amet, desideret, in ore habeat; adeo ut
 multae mulieres amoris impatientia se sus-
 pendant, & prae amore mei insaniant ado-
 lescentuli, beatusque videatur, si quem il-
 lorum modo adspiciam; si vero negligenti-
 us tractem, hi quoque prae dolore per-
 eant: atque in universum supra Hyacin-
 thum, aut Hylan, aut Chium Phaonem
 ego sum.

44. Et omnia haec habeam, non parvae
 aetatis homo, neque ad mensuram vitae hu-
 manae vivens; sed annos mille juventutem
 unam post alteram vivam, interjectis se-
 ptendecim quibusque annis exuens senectutem
 instar serpentum. Haec si habeam,
 nihil mihi defuerit. Mea enim fuerint,
 quae aliorum sunt omnia, in quantum ape-
 rire possem januas, & custodes sopire, &
 oculos omnium effugere dum intro. Si
 quod vero apud Indos aut Hyperboreos
 spectaculum nobile, aut pretiosa possessio,
 aut quaecumque in cibo vel potu jucunda
 sunt, ea non adferri demum curarem, sed
 advolans ipse ad satietatem illis fruerer. Et
 quando Gryps alata belua, aut Phoenix
 Iavis apud Indos spectata nemini; ego etiam
 ista

^a Μηδὲν] Μηδὲν. ἴσως L. ^b Ὅτ' ἄν] Εἴτω L. O. Nil mut. Edd. ^c Καὶ] Non est in O. ^d Εἶναι] Non ha-
 bet Fl. ^e Ὑλαν] Ὑλαν male O. ^f Γιγνόμενον] Γινόμενον O. ^g Οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα] Sic Edd. oma.
 & O. ^h Ἀπέλαυνον] Ἀπέλαυνον Fl. male.

75. Μηδὲν] In L. ἴσως μηδὲν. Quocumque modo
 legas, aliquid in sequentibus erit mutandum. Ego
 μηδὲν ὥτως εἶναι ἀνέρας ὅτ' ἄν &c. existimo a Luciani
 manu profectum. Quamvis enim raro ἀνέρας active
 ponatur, sic etiam usurpari movent grammatici.

M. du S.

79. Εἶναι] Non adderem, si in pluribus abesset.
 Jam vero non omittendum duxi; quia vel magis ab-
 undat alibi, ut T. I. Necyom. §. 16. τ' δὲ τινα καλὸν
 εἶναι ἐκστύμην. Conf. & de Calum. hoc T. c. 16. ac
 20. & Pseudol. c. 6. ubi ὅν, ἔστα, & εἶναι redundare,
 pluribus vidimus.

J. F. R.

82. Ὑπὲρ τ' Ὑάκινθον] His utitur Rev. Jac. Elphinstone.
 ad exponenda D. Apostoli verba in 2. Ep. ad Corinth.
 XI. 23. ubi ὑπὲρ ἐγὼ, interpretatur ἐγὼ ὑπὲρ αὐτῶν.
 Sed ut ellipsis ista rarior, ita Lucianum illud ubique
 obvium.

J. F. R.

90. Δείσει με ταῦτα ἔχοντα] Corrupta sunt haec ver-
 ba; quae enim ratione quaeso qui Graece scit, inde eli-
 ciat, quod dici oportuit, hoc enim unum superest,
 cum alia suppetant omnia?

M. du S.

Ibid. Οὐδὲν γὰρ δεήσει με ταῦτα ἔχοντα] Conf. μηδὲν
 δὴ ad Rhet. Praec. c. 18. f. Et οὐδὲν δεήσει Dial. Meret.
 2. Aelian. V. H. 2. c. 14. κατέμεινεν οὐδὲν τι δεινόν
 com.

ista viderem : & fontes Nili viderem solus , & quantum telluris inhabitabile est ; & si qui conversis ad nos vestigiis australe telluris hemisphaerium habitant. Insuper vero stellarum naturam & Lunae , ipsiusque adeo Solis facile cognoscerem , in quem nihil ignis valeat. Quodque omnium suavissimum , eodem die nunciare possem Babylonem , Olympia quis vicerit ; & pransus forte in Syria , in Italia coenare. Si quis vero inimicus sit , ulcisci eum quoque ex occulto liceret , impacto in caput illius saxo , quo conteratur ipsi cranium ; contra benefacere amicis , affuso dormientibus auro. Quin si quis contemtor sit , aut tyrannus , dives , contumeliosus , sublatum ad viginti stadia , demitterem casurum per praeceps. Amoribus autem meis frui nemine prohibente liceret : ingressus quippe nemine vidente sopirem omnes , praeter illos solos. Quale autem illud fuerit , inspectare praeliantes ultra jactum teli sublatum ? Et , si videretur mihi , accedens ad victos , sopitis victoribus , victoriam fugientibus tribuerem de fuga reversis. Atque in universum , lusum mihi haberem vitam hominum , mea essent omnia , & Deus reliquis viderer. Haec summa est felicitas , quae perire , quae

τὸτο εἶρων ἀν , καὶ τὰς πηγὰς δὲ τὰς Νεί-
λῳ μόνῳ ἀν ἡπιστάμενη , καὶ ὅσον τῇ γῆς
ἰ αὐοικήλον , καὶ εἴ τινες ἀντίποδες ἡμῶν οἰκῶ-
5 σοι , τὸ νότιον τῇ γῆς ἡμίτομον ἔχοντες. ἔτι
δὲ καὶ ἀστέρων φύσιν , καὶ σελήνης , καὶ αὐτῇ
ἡλίῳ , ῥαδίως κ ἀν ἔγνων , ἀπαθὴς ὢν τῷ
πυρί . καὶ τὸ πάντων ἡδίστον , αὐθημερόν ἀγ-
γεῖλαι ἰ εἰς Βαβυλῶνα τίς ἐνίκησεν Ὀλύμ-
10 πῖα καὶ Δριτῆσανίαν , εἰ μ τύχοιμι ἐν Συ-
ρίᾳ , δειπνῆσαι ἐν Ἰταλίᾳ . εἰ δέ τις ἐχθρὸς
εἴη , ἀμύνασθαι καὶ τῆτον ἐκ τῆ ἀφανῆς , πῆ-
τρον ἐμβαλόντα τῇ κεφαλῇ , ὡς ὅτι τέλει-
Φθαι τὸ κρανίον . τὲς τε αὖ Φίλῃς εὐ ποιεῖν ,
15 ὅτι χεῖρα κοίμω μὲν αὐτοῖς τὸ χρυσίον .
καὶ μὴν εἴ τις ὑπερόπῃς εἴη , ἢ τύρανν
πλεῖστον ὑβριστεῖς , Δράμῳ αὐτὸν ὅσον
ὅτι τὰ δῖος εἰκόσω , ἀφῆκα Φέρεσθαι καὶ τῇ
κρημνῶν . τοῖς παιδικοῖς δὲ ὁμιλεῖν ἀκαλύ-
20 τως ἀν ὁ ἐξῆ , εἰσιόντα ἀθέαλον , ῥ κοίμι-
σαν ἀπαῖας , ἀνευ ἐκείνων μόνων . οἷον δὲ
κακῆϊνον ἦν , τὲς πολεμῶντας ἐπισκοπεῖν
ἔξω βέλῃς ὑφαιρωμένον , καὶ εἰ δόξειέ
μοι προδιδέμεν ἀν τοῖς ἡττημένοις , κοι-
25 μίσας τὲς κρατῶντας , νικᾶν παρείχον τοῖς
Φεύγουσιν , ἀνατρέψασιν ὑπὸ τῇ τροπῇ . καὶ
τὸ ὅλον , παιδιὰν ἐποιέμεν ἀν τῇ ἀνθρώ-
πων βίῳ , καὶ πάντα ἐμὰ ἦν , καὶ θεὸς ἐδό-
κην τοῖς ἄλλοις . τὸτο ἡ ἄκρα εὐδαιμονία
30 ὅβρι , μήτε ὑπολέσθαι , μήτε ἐπιβλεπθῆναι
δυ-

ἰ αὐοικήλον] Εὐοικήλον Ο . k ἀν ἔγνων] ἔγνων ἀν Ο . l ἔα] ἔν Ο . prave . m τύχοιμι] Τύχοι Ο . melius .
n ἐπιχίαν] ἐπιχίαν Ο . o ἐξῆ] ἔξην Ο . & Fl . p Κοίμισαν] Κοίμισαν male Ο .

commoratus est sine ulla necessitate ; structura quidem ab hac diversa . At vide anne propius accedat , quod Dial. Meretr. 2. ante med. est , ἔδην δέσει τὴν θυγατέρα ἰδῆν . Nondum enim persuadet Solan. vulgatum hic esse corruptum ; ut enim Latini , dies deficit me , id est destituit , aequae dicunt , ac tela nostris deficiunt , ap. Caes. legimus , ita δὲ & διὰ quoque interdum cum accusativo personae construi , non ἀδύνατον videtur . Sensus certe ex analogia perspicuus , nihil me destituit haec habentem ; cum accusativo person. Steph. ex Eurip. notavit : Διὶ σε μακροῦ λόγου , & accus. rei , ex eod. ἐν δὲ μόνον μοι . Certe dativus personae non inusitatus , Noster de Salt. c. 3. pr. σοι δέσει . Amor.

c. 3. f. Ἀλλὰ σοὶ — δέσει & διὲ τοῖς γάμοις Alciph. III. Ep. 49. f. Lys. p. 53. Ed. Lond. ἔδ ἐκείνοις δέσειν χιλίων ἑσῶν . Quod si quis igitur hic legat : μοὶ ἔχοντι , nihil quidem difficultatis restaret ; sed quia & accus. persf. & accus. rei vidimus separatim , nihil analogiae repugnat , hic utrumque conjungi . F. F. R. 99. Γρύψ] De gryphis supra dictum est ad ultima verba Dial. ut Marm. M. du S. 8. Αὐθημερόν ἀγγεῖλαι εἰς Βαβυλῶνα] Τὸ , βούλομαι re-
petendum ex superioribus . F. G. 10. Εἰ τύχοι] Sic Mf. Ox. uti conjeceram ; reliqui
εἰ τύχοιμι . M du S. F. G. 20. Ἀν ἐξῆ] Legendum ἐξῆν . 38. Γε-

δυναμὴν, καὶ μάλιστα μετ' ὑγείας ἐν μακρῷ
τῷ βίῳ.

Τί ἀν αἰτιάσαι, ὦ Λυκίνε, ἢ εὐχῆς;
ΛΥΚ. Οὐδέν, ὦ Τιμόλαε, ἐδὲ γὰρ ἀσφα-
λὲς ἐναντιῶν ἀνδρὶ πτηνῷ, καὶ ὑπὲρ μυ-
ρίαις ἢ ἰσχύϊ. πλὴν ἀλλὰ ἐκείνο ἐρήσομαι
σε, εἴ τινα ἄλλον εἶδες ἐν τοσούτοις ἔθνεσιν,
ὅσα ὑπερέπης, γέροντα ἤδη ἄνδρα, ἔγωγε
παρεκκινηκότα ἢ γνώμην, ὅτι δακτυλίσ-
μικρῷ ὀχράμῳ, ὅρη ὅλα κινεῖν ἄκρῳ τῷ
δακτύλῳ δυνάμειον, ἐπέρασον πάντας, καὶ
ταῦτα φалаκρὸν ὄντα, καὶ ἢ ῥίνα σιμόν;
ἀτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δή ποτε εἶχες
δακτύλῳ ἀπαντα ταῦτα δύναται σοι,
ἀλλὰ τοσούτους πενηνταμύρου βαδίῃ, ἢ
ῥεῖτεράν πεφορτισμένῳ καὶ δάκτυλον ἕνα;
μᾶλλον δὲ ὑπερπαίει ὁ ῥεῖθμός, καὶ δεήσῃ
καὶ ἢ δεξιάν^a συνεπιλαβεῖν. καίτοι ἐνός τε
ἀναγκαιοτάτη^b προσδεῖ, ὅς πεθεμέ-
νόν σε παύσῃ μωραίνοντα, ἢ πολλὴν ταύ-
την κόρυζαν ἀποξέυσας. ἢ τὸτο μὲν καὶ ὁ
ἐλλέβορος^c ἱκανὸς ποιῆσαι, ζωρότερον
ποθείς.

TIM. Ἀλλὰ πάντως, ὦ Λυκίνε, καὶ
αὐτὸς^c εὐχῇ τί ἤδη ποτε, ὥς ἀν μάθω-
μεν οἷα αἰτίσεις ἀνεπίληπτα καὶ ἀνεγκλη-
σι^d συκοφαντῶν τῶς ἄλλης. ΛΥΚ. Ἀλλ'
ὃ δέομαι εὐχῆς ἐγώ. ἤκομεν γὰρ ἤδη πρὸς
τὸ Δίπυλον, καὶ ὁ βέλτιστος^e ἔτισσι Σά-

insidiis peti nequeat, cum valetudine præ-
fertim in vita adeo longa.

45. Quid habes, Lycine, in quo votum
hoc reprehendas? LYC. Nihil quidquam.
Timolae: neque enim tutum fuerit adver-
sari volucris viro, & supra decies mille alios
robusto. Verum illud tamen ex te qua-
ram, Numquid alium vidisti in tot, quas
supervolasti, gentibus, senem hominem adeo
mente non constantem, qui veheretur par-
vo anulo, totos qui montes extremo move-
re digito posset, amabilem omnibus, idque
calvus cum sit & fimo naso? Verum hoc
quoque mihi dicas. Quid tandem est,
quod non unus anulus haec tibi potest om-
nia? Sed tot indutus ambulabis, oneratae
sinistrae unoquoque digito; quin excedit
numerus, ut dextram subvenire oporteat.
Quamquam tamen unus deest maxime neces-
sarius, quo induto ineptire, deteris illa
multa coryza, definas. An hoc idem præ-
stabit potus meracior hellebori?

46. TIM. Sed omnino, Lycine, ipse
quoque jam tandem aliquando optabis ali-
quid, ut videamus quam tu irreprehensi-
bilia, & crimine omni vacantia, petiturus
sis, calumniator reliquorum. LYC. Quin
nihil voto mihi opus est. Venimus enim
jam ad portam geminam: & optimus hic
Sa-

^a Συνεπιλαβεῖν] Συνεπιλαβεῖν O. ^b Προσδεῖ] Πρὸς Διὸς O. ^c Ὁς] Οὗς male Fl. ^d ἢ τοῦτο μὲν καὶ ὁ ἐλλ.] ἢ
μὴν O. ^e Εὐχῇ τί] Ἐξῇ f. folia. Εὐχῇ τί O. solo accentu mutato, scribit Solan.

39. Παρακκινηκότα τὴν γνώμην] Οἷον μωραίνοντα. V.

45. Τὴν ἀριστεράν πεφορτισμένῳ] Ἐπὶ * γὰρ τῇ ἀριστερᾷ

δακτυλιδιοφοροῦσι. V. (δακτύλιον φοροῦσι C. D. M.)

* Γάρ] Non aderat in Edd. Addidit M. du S.

38. Γέροντα] Non ergo a juniore Luciano hoc scri-
ptum est; aequales enim esse, qui colloquuntur, omnia
suadent. M. du S.

46. Κατὰ δακτύλον ἕνα] Suspecta videntur. F. G.

49. Ὅς πεθεμένόν σε παύσει μωραίνοντα] Nescio quid
velit Benedictus qui obductus te a stultitia cohibeat.
Interim probō Micyllum, qui te indutum a stultitia
cohibeat. F. G.

51. Κόρυζαν ἀποξέυσας] Vid. ad *Indoct.* c. 21. & de
ἀποξέυσας notata Cl. *Hemsterb.* in Edit. minore Dial.
Lucian. p. 26. quae in maiore non repetiit, quia au-
gere, mutare, alio transponere in animo habuerat,
ut mihi nuper indicavit. Ideoque ego manum absti-
neo. J. F. R.

56. Ἀνεπίληπτα] Hoc Luciani, item ex ejusd. *Pseu-
dom.* & *Reviv.* & ex *Xenoph.* atque *Simpl.* in *Epi-
idem*

Samippus, dum circa Babylonem depu-
gnat; & tu, Timolae, dum pransus in Sy-
ria, in Italia coenas, his etiam quae mihi
assignata erant stadiis, quod gaudeo, abusi
estis. Alioqui nolim ego post brevem fru-
ctum irritatum inaniumque divitiarum mo-
leste ferre paullo post, cum misera puls de-
voranda est: quale quid vobis paullo post
eveniet, cum illa vobis felicitas & multae
divitiae avolaverint, vos autem a thesauris
illis diadematisque delapsi, & tanquam e
suavissimo somnio excitati, dissimilia omnia
domi inveneritis, ut illi qui reges egerant
Tragoedi, egressi de theatro plerumque
esuriunt, idque cum Agamemnones paullo
ante aut Creontes fuerint. Delebitis ergo,
ut credibile est, & displicebunt vobis do-
mestica, tibi praesertim, Timolae, cum
idem tibi quod Icaro eventurum sit, ut so-
lutis alis de caelo delapsus humi incedas,
perditis illis omnibus, qui de digitis deflu-
xerint anulis. Mihi vero hoc etiam pro
thesauris omnibus, ipsaque Babylone, satis
est, quod suaviter ridere possum, quae vos
petiistis, cum sint talia! eaque homines,
qui Philosophiam laudatis.

δομιππῶν, ἀμφὶ Βαβυλῶνα μονομαχῶν, ὃ
σύ, ὦ Τιμόλαε, ζῆσιτ' ἐν Συρίᾳ, δει-
πνῶν δὲ ἐν Ἰταλίᾳ, καὶ τοῖς ἐμοὶ ἐπιβάλ-
λῃσι καὶ σταδίοις κατεχρήσασθε, καλῶς
ποιοῦντες ἄλλως τε οὐκ ἂν δεξαίμην πλε-
στήσας ἐπ' ὀλίγον, ὑπηνέμιον τινα πλε-
τον, ἀναθῆναι μετ' ὀλίγον ψιλὴν τ' ἄλλαν
ἐσθίαν, οἷα ὑμεῖς πείσεσθε μετ' ὀλίγον,
ἐπειδὴν ἡ εὐδαιμονία μὲν ὑμῖν, καὶ ὁ πολὺς
πλοῦτος οἰχίῃσι σποπτάμενοι αὐτοὶ δὲ
καταβάλλοντες ἀπὸ τῆ θησαυρῶν τε καὶ ἀν-
δημάτων, ὥσπερ ἐξ ἡδίστης οὐείρας ἀνε-
γρόμενοι, ἀνόμοια τὰ ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ εὐρίσκη-
τε ὥσπερ οἱ τῶν βασιλέων ὑποκρινόμενοι
τραγωδοὶ, ἐξελθόντες ἀπὸ τῆ θεάτρης, λι-
μῶντο οἱ πολλοὶ, καὶ ταῦτα πρὸ ὀλίγου
Ἀγαμέμνονες ὄντες ἢ Κρέοντες. λυπήσεσθε
ἐν, ὥς τὸ εἶδος, καὶ δυσάρεστοι ἔσεσθε τὰ
ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ, καὶ μάλιστα σὺ, ὦ Τιμόλαε,
ὅποτεν δὲ σε τὸ αὐτὸ παθεῖν τῷ Ἰκάρῳ
ὅτ' ὑπερώσεως ἀγρυπνείας, καταπεσόντα ἐκ
τῆ ἑρᾶς χαμαὶ βαδίζειν, σπολέσθαι
τῆς δακτυλίδος ἐκείνης ἀπαντίας σπέρρυντας
τῇ δακτύλῳ. ἐμοὶ δὲ καὶ τῷτο ἱκανὸν, ἀντὶ
πάντων θησαυρῶν, καὶ Βαβυλῶν αὐτῆς,
ὅτ' ὑμᾶς γέλασαι μάλα ἡδέως ἐφ' οἷς ὑμεῖς
ἠτήσατε, τοῖς τοῖς ἔσσι, καὶ ταῦτα φιλο-
σοφίαν ἐπαινῶντες.

f 'Ολίγον] Hoc & sequentia, ad alterum usque ὀλίγον, omissa in O. g 'Ἡτήσας] Ἡτήσας male O.

idem adjectiv. adfert *Elph.* quo probet id in I. ad Ti-
moth. 2. 15. significare cum *Hesych.* ἀνομιπτον, ἀκα-
τάγνωστον, quod reprehensione caret. Sed quis de eo
dubitatur?

J.F.R.

63. Καὶ σταδίοις] An δίκαια σταδ. Bene monuit Cl. J.
J. Weissenius.

65. ὑπηνέμιον] Metaph. ab ovis subventaneis. F.G.
69. οἰχίῃσι] *Hom.* Il. B. 71. M d u s.

ΕΤΑΙΡΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ.

DIALOGI MERETRICII.

I.

ΓΛΥΚΕΡΑ ΚΑΙ ΘΑΙΣ.

GLYCERA ET THAIS.

Γ Λ Τ Κ.

G L Y C.

ΤΟΝ ΤΡΑΛΙΩΤΙΝ, ΘΑΪ, ἡ Ἀκαρνανά, ὅς πάλαι μὲν Ἀβρότονον εἶχε, μετὰ ταῦτα δὲ ἡράδῃ ἐμῆ, ἡ εὐπάρυφον λέγω, ἡ ἐν τῇ χλαμύδι, οἷοῦσα αὐτόν, ἡ ἐπιλέλυσαι ἡ ἄνθρωπον; ΘΑΙΣ. Οὐκ, ἀλλὰ οἶδα, ὦ Γλυκέριον, καὶ συνέπιε μεθ' ἡμῶν πέρυσιν ἐν τοῖς Ἀλώοις. τί δὲ τῆτο; ἐφικεῖς γὰρ τι περὶ αὐτῆς διηγεῖσθαι. ΓΛΥΚ. Γοργόνα αὐτόν ἡ παμπόνηρον, Φίλη δοκῶσα εἶναι, ἀπέσπασεν ἀπ' ἐμῆς ὑπαγαγῶσα. ΘΑΙΣ. Καὶ νῦν σοι μὲν ἐκείνην εὖ πόρσεσι, Γοργόνα δὲ ἐταῖραν ποιεῖται; ΓΛΥΚ. Ναί, ὦ ΘΑΪ, καὶ τὸ πρᾶγμα εὖ μερίως μετ' ἡμῶν. ΘΑΙΣ. Πονηρὸν μὲν, ὦ Γλυκέριον, οὐκ ἀδόκητον δὲ, ἀλλὰ εἰωθὸς γίγνεσθαι ὅφ' ἡμῶν ἡ ἐταιρῶν. ἐκὼν γὰρ ἔτε ἀπᾶν ἄγαν, ἔτε μέμφεσθαι τῇ Γοργόνῃ. ἐδὲ γὰρ σὲ Ἀβρότονον ἐπ' αὐτῷ πόρτερον ἐμέμφατο, καὶ τοὶ Φίλαι ἦτε. ἀτὰρ ἐκεῖνο θαυμάζω, τί καὶ ἐπήνορεσεν αὐτῆς ὁ Τραλιώτης ἔτι, ἐκτὸς εἰ μὴ παντάπασιν τυφλὸς ὅστις, ὅς ἐχέωράκει, τὰς μὲν τρίχας αὐτῆς δειλίας ἔχουσιν, καὶ ἐπιπολὺ τῆ μετώπῃ ἀπηγμύνας τὰ χεῖ-

Militemne istum, Thais, Acarnanem, qui Abrotonum quondam habuit, postea autem me amavit, purpuratum illum dico, cum chlamyde, illum ergo nosti, an hominis oblita es? THAIS. Quin novi, Glycerium, & potavit nobiscum superiore anno, sacris arealibus. Quorsum autem hoc? Videris enim aliquid de illo narratura. GLYC. Gorgona illum sceleratissima, quae amica tum videbatur esse, dolo subductum a me abstraxit. THAIS. Nunc igitur tecum non est, sed amicam sibi adscivit Gorgonam? GLYC. Ita sane, Thais, nec mediocriter illa me res movit. THAIS. Malum istuc quidem, Glycerium, at nihil praeter opinionem: sed quod fieri a nobis meretricibus soleat. Quare nec aegre nimis ferre par est, nec accusanda Gorgona; quippe nec te Abrotonum illius causa accusavit olim; quamvis effectis amicae. Verum illud miror, quod probaverit in illa hic miles, nisi plane caecus est: qui non viderit capillos illam raris habere, & multum a fronte abductos. Labia

au-

^a Ἀβρότονον] Ἀβροτόνων marg. A1. ^b Ἀνθρωπον] Ἀνθ' f. per compend. ^c Οἶδα] Εἶδα f. ^d Συνέπιε] Συνέπιε Fl. ^e Ἡμῶν] Recte P. Ἡμῶν Fl. Fr. H. f. Ald. B1. S. ^f Ἡμῶν] Bene sic P. ceteraeque. Ἡμῶν mae f. cum V2.

ΓΛΥΚ.] Nomen personae loquentis initio horum Dialogorum in plerisque impressis omissum sedulo addendum duximus. M. du S.

4. Ἐπιλέλυσαι] Th. Mag. v. ἐπιλ. M. du S.

7. Ἐν τοῖς Ἀλώοις] Ἀλῶα Festum Atheniensium agriculturalium dictum quod in areis hac die convivium personabat, ἑορτὴ Ἀθήνησι μυστήριον περὶ ἑχέμεθα Δημητρίῳ.

Tangit (Dial. Mer. VII. f.) Caetera hujus Dialogi diligenter exposui ad Petron. f. B.

Ibid. Ἀλώοις] Vide Scholia ad Dial. VII. Fecerat Euripides fabulam cui Ἀλωάδης titulus. Grot. Flor. 54. M. du S.

Ἐν τοῖς Ἀλώοις] De hoc festo mysteria Cereris, Proserpinae & Bacchi complectente, vid. Scholiast. ad Dial.

autem livida ei sunt atque cadaverosa, cer-
vix tenuis eminentibus in ea venis, & natus
longus. Unum modo habet, quod procera
est, & recta, & illecebrosus quiddam ri-
det. GLYC. Nempe putas, Thais, for-
ma captum Acarnanem? Non nosti venefi-
cam esse Chrysfarium illius matrem? Thessa-
las quasdam incantationes quae sciat, ac de-
ducatur Lunam? Ajunt vero, illam etiam
volare noctu. Ista in furorem vertit ho-
minem, temperatis quae biberet venenis.
At nunc ipsam sibi habent vindemiam.
THAIS. Nempe tu, Glycerium, ipsa
quoque alium vindemiabis. Hunc quidem
valere jube.

5 λη δὲ πελιδνά, καὶ νεκρικὰ, καὶ τράχηλ
λεπτὸς, καὶ ὀπίσθημοι ἐν αὐτῷ αἱ φλέβες, καὶ
ῥίς μακρά· ἐν μόνον εὐμήκης ὄψις, καὶ ὀρθή,
καὶ μειδία πάνυ ἐπαγωγόν. ΓΛΥΚ. Οἶα
γὰρ, ὦ Θαῖ, τῷ κάλλει ἠρῶνός τ' Ἀκαρ-
νανά; ὅτε αἶσα, ὡς Φαρμακίς ἢ Χρυσά-
ριον ἢ μήτηρ αὐτῆς, Θεσσαλάς τινος ἀδὰς
ὀπίσθια, καὶ τ' σελήνην κατάγνοσα; Φε-
σὶ δὲ αὐτῷ καὶ πέτεται τ' νυκτός· ἐκείνη
ἐξέμηνε τ' ἄνθρωπον, πικρὴν γὰρ Φαρμάκων
3 ἐγγέασα, καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν. ΘΑΙΣ.
Καὶ σὺ, ὦ Γλυκερίον, ἄλλον τρυγήσεις,
τῆτον δὲ χαίρειν ἔα.

II.

MYRTIUM, PAMPHILUS,
ET DORIS.

MYRTION, ΠΑΜΦΙΛΟΣ,
ΚΑΙ ΔΩΡΙΣ.

M Y R T.

M T P T.

DUcis, Pamphile, Philonis naucleri
filiam: & jam duxisse te ajunt: re-
petitum autem toties jusjurandum, & la-
crumae, momento temporis abierunt omnia,
& Myrtii nunc oblitus es, idque eo tem-
pore, cum octavum jam mensem fero ute-
rum. Hoc nempe solum amoris tui pretium
habeo, quod tantum mihi ventrem concu-
liasti, & paullo post alendus erit infans,
negotium meretrici molestissimum. Neque
enim quod natum erit exponam, in primis

ΓΑμεις, ὦ Πάμφιλε, τ' Φίλωνος τῆ
ναυκλήρης θυγατέρα, καὶ ἤδη σε γεγα-
4 ομηκέσαι ἡ Φασίν. οἱ τ' τοσούτοι δὲ ὄρκοι,
ὅς ἄμοσας, καὶ τὰ δάκρυα ἐν ἀκαρεῖ πάν-
τα οἴχετο, καὶ ἐπιλέλῃσαι Μυρτίει νῦν, καὶ
ταῦτα, ὦ Πάμφιλε, ὅποτε κύω μῆνα
ὄγδοον ἤδη. τῆτο γὰρ καὶ μόνον ἐπριάμην
5 τῷ σὺ ἔρωτ', ὅτι με τηλικαύτῳ πε-
ποίηκας τ' γαστέρα, καὶ μὲν μικρὸν παιδο-
τροφεῖν δέησας, πρᾶγμα ἐταίρα βαρύνταλον.
ὃ γὰρ ἐκθήσω τὸ τεχθὲν, καὶ μάλιστα εἰ ἄρ-
ῃ

g ἠρῶνός] ἠρῶνός Fl. h Φασίν] Φασίν ἐγγύνη Fl. i Τοσούτοι] Τοσούτοι male f.

Dial. Mer. VII. Et Alciph. II. ep. 3. p. 224. — ὡς
ἔστι μνησὶς αἱ τὰ Ἀλῶα τ' Θεῶν. Ubi in textu ac
nota Bergleri laevigatur Ἀλῶα, in exemplis autem ab
eodem adlatis adspiratur, non addita ibi varietatis
caussa. Verum quum etymon a Scholiaste traditum,
quod homines tunc in arcis, πρὸ τῆς ἁλῶς commora-
rentur, adspirationem requirat, & ap. Nostrum Dial.
Mer. VII. aliosque sic inveniam, eam servavi, etfi ex
Luciani editt. prioribus non perspicias quo spiritu id
scripserint, quia ab A quadrato vocem inchoantes
nullum spiritum addunt. Sed ecce ad Alciph. I. ep.
Tom. II.

33. Cl. Bergler. Ἀλῶα δὲ ἦν. haec bene jam monuit,
dicens: „ Festum Cereale. ἀπὸ τ' ἁλῶ, ab area horrei.
„ Tunc ubi venerabantur Cereem Ἀλωάδα. de qua
„ Theocr. in Thalyssiis, quae sunt iidem Ἀλωα, v.
„ 155. Βαμῶ παρ' Δάματρον Ἀλωάδ'. Meminit
„ noster (Alciph.) aliquoties hujus festi. Sed semper
„ spiritu leni scriptum. ut saepe & alibi. f. F. R.
„ 35. Καὶ νῦν τρυγῶσιν αὐτόν] Sic Aristoph. in fine Pa-
cis. Τρυγῶσιν αὐτήν, τρυγῶσιν αὐτήν. L. Bos.
Ibid. Τρυγῶσιν αὐτόν] Gallice plumer. M. du S.
41. Ἐν ἀκαρεῖ πάντα αἰχταί] Proverb. f. B.
Nn 62. Οὐ-

ρεν γένοιτο, ἀλλὰ Πάμφιλον ὀνομάσασα, ἐγὼ μὲν ἔξω παμφύβιον τῷ ἔρωτι σοὶ δὲ ὀνειδίει ποτε προσελθὼν ἐκείνῳ, ὡς ἀπίστῳ γενέσθαι περὶ τῆς ἀθλίας αὐτῆς μητέρας. γαμῆς δ' ἐκ καλὴν παρθένον. εἶδον γὰρ αὐτὴν ἐναγχεῖ ἐν τοῖς Θεσμοφορίοις μὲν τῷ μητρὸς, εἰδὼν εἰδυῖα ὅτι δι' αὐτὴν οὐκ ἔτι ὀφείλομαι Πάμφιλον. καὶ σὺ δ' ἐν πρότερον ἴδῃς αὐτὴν, καὶ τὸ πρόσωπον, καὶ τὰς ὀφθαλμούς, ἴδῃ, μή σε ἀπάτω, εἰ πάνυ γλαυκὰς ἔχει αὐτὰς, μηδὲ ὅτι ἀφ' ἑστέροις εἰσι, καὶ ἐς ἀλλήλους ὁρῶσι· μάλλον δὲ τὴν Φίλωνα ὁρᾷ καὶ πατέρα τῆς νύμφης, τὸ πρόσωπον αὐτῆς οἶδῃ, ὥστε εἰδὼν ἔτι δέησεν τὴν θυγατέρα ἰδεῖν. ΠΑΜΦ. Ἔτι σε ληρῆσης, ὦ Μύρτιον, ἀκούσομαι, παρθένος καὶ γαμῆς ναυκληρικῆς διεξιέσης. ἐγὼ δὲ ἢ σι- μὴν τίνα ἢ καλὴν νύμφην οἶδα; ἢ ὅτι Φίλων ὁ Ἀλωπεκῆθεν (οἶμαι γὰρ ἐκείνον λέγειν σε) θυγατέρα ὅλως εἶχεν ὡραίαν ἤδη γάμῃ, ἀλλ' εἰδὼν Φίλῳ ὅτιν ἐστὶ τῷ πατρί. μέμνημαι γὰρ ὡς πρῶτον ἐδικάσατο περὶ συμβολαῖς ναυλικῆς. τάλαν γὰρ, οἶμαι, ὀφείλων τῷ πατρί, οὐκ ἠθέλεν ἐκτίνειν· ὁ δὲ τῶν ναυλοδίκας ἀπήγαγεν αὐτόν, καὶ μόλις ἐξέτισεν αὐτόν, εἰδὼν ὅλον, ὡς ὁ πατὴρ ἔφασκεν. εἰ δὲ καὶ γαμῆν ἐδέδοκτό μοι, τῇ δὲ Δημέει θυγατέρα τῇ τῷ πέρυσιν ἐστρατηγηκότῃ ἀφείς, καὶ ταῦτα πρὸς μητρὸς ἀνεψίαν ἔσαν, τὴν Φίλων ἐγάμην ἄν; σὺ δὲ πότεν ταῦτα ἠκούσας; ἢ συντέθηκας αὐτῇ, ὦ Μύρτιον, καὶ τινὰς ζηλοτυπίας σκιαμαχῆσα; ΜΥΡΤ. Οὐκ ἔν· ἐ γαμῆς, ὦ Πάμφιλε; ΠΑΜΦ. Μέμνης, ὦ Μύρτιον. ἢ κραιπαλῆς. καί τοι χθὲς ἐκ πάνυ ἐμεθύδημεν. ΜΥΡΤ. Ἡ Δωρίς αὐτὴ ἐλύ-

si virile secus erit: sed Pamphilum nomina-
bitura illum amoris mei solatium:
tibi vero aliquando ad te accedens objiciet,
quam perfidus in miseram ipsius matrem
fueris. Duces autem non pulchram tu
quidem virginem. Vidi enim illam nuper
Thesmophoriis cum matre, cum nondum
scirem, illius me opera non amplius visuram
Pamphilum. Igitur tu quoque prius illam
contemplare, & faciem, & oculos adspice;
nec aegre ferto, si plane caesios habet, ne-
que quod strabi sunt, & se invicem respi-
ciunt. Quin Philonem vidisti, patrem
sponsae: faciem illius nosti: itaque nihil
opus erit videre filiam. PAMPH. Adhuc
te delirantem, mea Myrtium, audiam,
virgines mihi & naulericas nuptias narra-
tem? Ego vero simamne an pulchram spon-
sam novi? aut Philoni Alopecia, illum
enim puto te dicere, filiam esse maturam
nuptiis scio? Sed neque amicus est patri.
Memini enim nuper illum de nautico nego-
tio litem cum ipso habere. Cum enim ta-
lentum, credo, deberet patri, solvere no-
luit. At ille ad eos, qui nautis jus dicunt,
traxit hominem, & aegre solvit; ac ne sic
quidem totum, ut pater dicebat. Si vero
uxorem ducere mihi decretum esset, relicta
nempe Demeae filia, ejus, qui superiore
anno duxit exercitum, eaque consobrina
mea, Philonis puellam ducerem? Tu vero
unde ista audisti; an ipsa tibi, Myrtium,
fixisti novas, quibus cum zelotypia tua
deinde pugnet, larvas? MYRT. Igitur
uxorem non ducis, Pamphile? PAMPH.
Furis, Myrtium, an ebria es? Certe heri
non plane fuimus ebrii. MYR. Doris me
ista

^a Ἡ] Omittit F. addit H. P. Fl. ^b ἐδέδοκτο] ἐδέδοκτο marg. A1W. ^c τῇ] Artic. caret Fl. ^d οὐ] Ab-
est a Fl. Adest in aliis.

67. Ὁ Ἀλωπεκῆθεν] Δῆμος τῷ Ἀπιοκίδῳ φυλῆς. Δῆμος Ἀπιοκίδης ἢ Ἀλωπεκῆς. V.

62. Οὐδὲν — δέησι] Conf. de hac structura Rhet. Praec. c. 18. f. & Navig. c. 44.

ista in dolorem conjecit. Missa enim, ut
 Ianas mihi emeret ad ventrem, & votum
 pro me Lucinae nuncuparet, Lesbiam ait
 sibi obviam factam . . . Quin tute huic,
 Doris, quae audiisti dicito, nisi ea con-
 finxisti. DOR. At ego dispergam, hera,
 si quid mentita sum. Cum enim prope
 Prytaneum essem, obviam mihi fuit Les-
 bia, quae subridens dicebat, *Amator vester
 Pamphilus Philonis ducit filiam.* Si vero
 non crederem, jubebat me vestrum in angi-
 portum inspicere, ac videre fertis exornata
 omnia, & tibicinas, ac tumultum, & Hy-
 menaeum canentes aliquos. PAMPH. Quid
 ergo? Num inspexisti, Doris? DOR.
 Omnino, & vidi omnia, ut praedixerat.
 PAMPH. Disco, quid erraveritis. Non
 omnia apud te, Dori, mentita est Lesbia:
 & tu vera narraſti Myrtio. Verum turba-
 tae frustra estis. Neque enim apud nos
 nuptiae. Verum jam recordor quod heri e
 matre audivi, cum a vobis domum redif-
 sem. Dicebat enim, *Tuus, Pamphile, ae-
 qualis, Charmidas, vicini nostri Aristae-
 neti filius, uxorem jam ducit, & frugi est.* Tu
 vero quam diu es cum meretrice? Haec aure
 parum attenta cum ex illa audissem, obdor-
 mivi: deinde mane domo egressus sum:
 itaque nihil eorum vidi, quae Doris deinde
 vidit. Si vero fidem mihi non habes, rur-
 sus abi, Dori, & accurate inspicere, non
 angiportum, sed januam, utra coronata sit.
 Invenies enim esse vicinorum. MYRT.
 Servasti me, Pamphile. Suspendere enim
 me, si quid tale fieret. PAMPH. Sed ni-
 hil factum est. Neque ita ego insaniam,
 ut obliviscar Myrtii, idque ferentis ex me
 uterum.

85 πησέ με. πεμφθεῖσα γὰρ ὡς ἔρια ὀνήσαιτό
 μοι ὅτι τὴν γαστέρα, καὶ εὐχαίλο τῇ λοχείᾳ
 ὡς ὑπὲρ ἐμῆ, Λεσβίαν ἔφη ἐντυχῆσαν αὐ-
 τῇ. . . μᾶλλον δὲ σὺ αὐτῶ, ὦ Δωρί, λέγε,
 ἂν ἀκήκοας, εἴ γε μὴ ἐπλάσω αὐτά.
 90 ΔΩΡ. Ἄλλ' ὅπιτριβείην, ὦ δέσποινα, εἴ
 τι ἐφευσάμην· ἐπεὶ γὰρ καὶ τὸ Πρυτανεῖον
 ἐγενόμην, ἐνέτυχέ μοι ἡ Λεσβία μειδιῶσα,
 καὶ Φησιν, ὁ ἐραστὴς ὑμῶν ὁ Πάμφιλ·
 95 γαμῆ τὴν Φίλωνος θυγατέρα· εἰ δὲ ἀπι-
 στοίην, ἡξίω με παύσασαν ἐς τὴν στενω-
 πὸν ὑμῶν ἰδεῖν πάντα κατεστεμμένα, καὶ
 αὐληρίδας, καὶ θόρυβον, καὶ ὕμναιον ἄδον-
 τὰς τινάς. ΠΑΜΦ. Τί ἐν; παρέκλυφας,
 ὦ Δωρί; ΔΩΡ. Καὶ μάλα, καὶ εἶδον ἀπα-
 100 ιτα, ὡς ἔφη. ΠΑΜΦ. Μανθάνω τὴν ἀπά-
 τιν. ἔτε πάντα ἡ Λεσβία, Δωρί, πρὸς
 σὲ ἐφεύσατο, καὶ σὺ τάλησιν ἀπήγελκας
 Μυρτίῳ· πολλὴν μάττω γε ἐταράχθη· ἔτε
 105 γὰρ παρ' ἡμῖν οἱ γάμοι· ἀλλὰ νῦν ἀνεμνή-
 σθην ἀκῆσας τὸ μῆρὸς, ὁπότε χθὲς ἀνέ-
 στροφα παρ' ὑμῶν ἔφη γὰρ, ὦ Πάμφιλε,
 ὁ μὲν ἡλικιώτης σοι Χαρμίδης, ὁ δὲ γείτο-
 110 ν· Ἀρισταίνετς υἱὸς, γαμῆ ἤδη, καὶ σω-
 φρονεῖ, σὺ δὲ μέχρι τίνος ἐταῖρα σῦναι;
 τοιαῦτα παύσων αὐτῆς, ἐς ὑπνον κατηνέ-
 χθη· εἴτα ἔωθεν προήλθον ἀπὸ τῆς οἰκίας,
 ὥστε ὁδὸν εἶδον ὣν ἡ Δωρίς ὑστερον εἶδεν· εἰ δὲ
 115 ἀπιστεῖς, αὐθις ἀπελθῶσα, ὦ Δωρί, ἀκρι-
 βῶς ἰδὲ, μὴ τὴν στενωπὸν· ἀλλὰ τὴν θύραν,
 ποτέρα ὅστιν ἡ κατεστεμμένη· εὐρήσεις γὰρ
 τὴν γειτόνων. ΜΥΡΤ. Ἀπέσπασας, ὦ Πάμ-
 Φιλε· ἀπηγξάμην γὰρ ἂν, εἴ τι τοῖστο ἐγέ-
 νετο. ΠΑΜΦ. Ἄλλ' οὐκ ἂν ἐγένετο, μηδ'
 120 ὅττω μανείην, ὡς ἐκλαθέω Μυρτί· καὶ
 ταῦτα ἤδη μοι κύβητος παῖδιον.

• Ἐπὶ] Ἐπὶ male f. sola. f' O] Omittit Fl. g' Idē] Εἶδε marg. At.

70. Περὶ συμβολαίᾳ ναυτικῶν] Leg. Ulp. ad Demosth. κας.

πρὶν Ἀλόντου. f. B.

79. Σιωτήκας] Malim σιωθήκας, aut σιωτίζου-
 γωνισσι.

86. Τῇ λοχείᾳ] Ἀρσένιδι, quae praefidet λοχείαις ἢ

γενήσεσι. f. B.

III.

ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΦΙΛΙΝΝΑ.

MATER ET PHILINNA.

M H T.

M A T.

ΕΜάνης, ὦ Φίλινα, ἢ τί ἔπαθες ἐν τῷ
 ξυμποσίῳ χθές; ἦκε γὰρ παρ' ἐμέ
 Δίφιλος ἔωθε δακρύων, καὶ διηγῆσατό μοι
 ἃ ἔπαθεν ὑπὸ σθ. μεμεθύσας γὰρ σε, καὶ
 ἐς τὸ μέσον ἀναστᾶσαν, ὀρχήσασθαι αὐτῇ
 ἀγκυλῶντι, καὶ μὲν ταῦτα Φιλῆσαι
 Λαμπρίαν τ' ἐταῖρον αὐτῆς, καὶ ἐπεὶ ἔχα-
 λέπηνέ σοι, καβαλιπῶσαν αὐτὸν, ἀπελθεῖν
 πρὸς τὴν Λαμπρίαν, καὶ περιβαλεῖν ἐκείνον,
 αὐτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι, τῶν γιγνομένων.
 ἀλλ' ἔδδ' ἢ νυκτὸς, οἶμαι, συνεκάθευδες.
 καβαλιπῶσα δὲ δακρύοντα, μόνῃ ὅπῃ τῇ
 πλησίον σκίμποδι κατέκεισο ἄδυσα, καὶ
 λυπῶσα ἐκείνον. ΦΙΛ. Τὰ γὰρ αὐτῇ σοι, ὦ
 μήτηρ, ἐ διηγῆσαί. ἐ γὰρ ἂν ἂν συνηγόρευες
 αὐτῷ ὑβριστῇ γε ὄντι, ὃς ἐμὲ γὰρ ἀφήμε-
 ρον ἐκονολογεῖτο θαίδῃ τῇ Λαμπρίᾳ ἐταί-
 ρα, μηδέπω ἐκείνῃ παρόντι. ἐπεὶ δὲ
 χαλεπαίνουσιν εἰδὲ με, καὶ διένευσα αὐτῷ
 οἷα ποιεῖ, τῇ ὥτ' ἄρ' ἐφαλάμην, ἀνακλάσας
 τὴν αὐχένα τῇ θαίδι ἐφίλησεν
 ἔτω προσφυῶς, ὥστε μόλις ἐπέσπασε τὰ
 χεῖλη, εἴτ' ἐγὼ μὲν ἔδωκον, ὃ δὲ ἐγέλα, καὶ
 πρὸς τὴν θαίδα πολλά πρὸς τὸ ἑς ἔλεγε,
 κατ' ἐμὲ δηλαδὴ, καὶ ἡ θαὶς ἐμειδία, βλέ-
 πουσα πρὸς ἐμέ. ὥς δὲ προσιόντα ἦδον-

FUrebas ne, Philinna, aut quid tibi
 erat heri in convivio? Venit enim
 ad me Diphilus mane plorans, & quae per-
 spessus a te esset, narravit. Ebriam te fuisse,
 progressamque in medium, se licet pro-
 hibente, saltasse: ac deinde osculum dedisse
 sodali ipsius Lampriae: cumque graviter id
 ferret, se relicto, abiisse ad Lamprian eum-
 que amplexatam esse: se vero hisce factis
 enecari. Verum neque noctu, puto, cum
 ipso cubuisti, sed plorantem relinquens sola
 jacuisti in proximo lectulo, canens, mole-
 stia illum afficiens. PHIL. Nimirum quae
 ipse fecerit, mater, non enarravit. Neque
 enim causam illius, contumeliosi hominis,
 ageres: qui me relicta sermones misceret
 cum Thaide, amica Lampriae, cum ille
 nondum adesset. Cum vero aegre me ferre
 videret, nutu, quid ageret? significantem
 extrema Thaidis aure prehensa, reflexaque
 cervice, ita arcte illam osculatus est, vix
 ut labia retraheret. Tum plorare ego; at
 iste ridere, & multa in aurem dicere Thai-
 di, contra me scilicet. Ac subridebat
 Thais ad me respiciens. Cum vero adve-

nien-

* Συνηγόρευες] Sic P. &c. Συνηγόρις alios habere ajunt Coll. b 'Αφήμερον] 'Αφήμερον marg. A1. c 'Ὅτι] 'Ὅς τε f. d Προσιόντα] Recepi ex Pell. Προιόντα Edd.

29. * Καβαλιπῶσαν αὐτὸν ἐπελθεῖν ἐς τὴν Λαμπρίαν καὶ περιβαλεῖν ἐκείνον. αὐτὸν δὲ ἀποπνίγεσθαι + τούτων γιγνομένων. ἀλλ' ἔδδ' ἢ νυκτὸς, οἶμαι, συνεκάθευδες (μετ' αὐτοῦ) κα-

ταλιπῶσα. V.

36. Συνηγόρευες] Γραι. συνηγόρις. G.

37. 'Αφήμερον] 'Αποσάς. G.

* Καβαλιπῶσαι] Nihil de suo hic Scholiastes, nisi quod scitum restituisse videtur, & post συνεκάθευδες voculas duas

interferuit, quas ideo uncinulis inclusi.

+ Τέτων] Ita dedit Solan. pro edito τῶτον γινόμενον.

J. F. B.

42. 'Ανακλάσας] De potestate hujus verbi inter-

dum non bene intellecta, vid. supra ad Gymn. c. 7. Ad.

nientem sentirent Lamprian, & satiati tandem essent osculis mutuis: ego tamen apud ipsum accubui, ne quid deinde haberet obtentui. Surgens vero Thais saltabat prima, nudatis multum talis, quasi pulchros sola habeat; cumque desisset, tacente Lampria, & nihil dicente, Diphilus laudare numerosam saltationem & accommodatam choro, quamque bene ad citharam pes congrueret, quam pulcher talus, & sexcenta alia, quasi qui Sosandram laudaret Calamidis, non Thaida, quam tu quoque, qualis sit, nosti, cum lavet nobiscum. Thais vero qualia statim in me jecit? Si quam, inquit, non pudet crurum exilitatis, saltatum & ipsa surgat! Quid dicerem, mater? Surrexi mirum & saltavi. Quid enim facerem? ferrem, & confirmarem illius dictum, Thaida tyrannidem habere convivii paterer? MAT. Ambitiosius quidem istuc, filia: nec enim curare oportebat: sed dic tamen quid postea factum sit. PHIL. Alii laudabant. Solus Diphilus supinum se abjecerat lacunar respiciens, dum fatigata desinerem. MAT. Illud autem verum erat, quod Lamprian osculata es, & transiens ad eum, amplexa? Quid taces? Haec jam venia indigna sunt. PHIL. Vicissim, quod illum morderet, volebam facere. MAT. Deinde neque cubuisti cum illo, sed illo plorante etiam cecinisti? Nonne cogitas, filia, nos esse pauperes; neque, quantum ab illo acceperimus, meministi, aut quomodo hunc mem superiore acturae fueramus, nisi hunc nobis Venus misisset? PHIL. Quid

το ἡ Λαμπρίαν, καὶ ἐκορέσθησάν ποτε φι-
λῶντες ἀλλήλους, ἐγὼ μὲν ὅμως παρ' αὐτὸν
50^ο κατεκλίθην, ὥς μὴ καὶ τῷτο πορφασίζοιτο
ὑστερον· ἡ Θαῖς δὲ ἀναστᾶσα, ὠρχήσατο
πρώτῃ σπογυμνῶσα ὀπιπολὺ τὰ σφυρὰ,
ὥς μόνῃ καλὰ ἔχουσα. καὶ ἐπειδὴ ἐπαύσατο,
ὁ Λαμπρίας μὲν εἰσῆγα, καὶ εἶπεν ἑδέν· Δί-
55 φιλος δὲ ὑπερεπῆναι τὸ εὐρυθμόν, καὶ τὸ
μεχορηγημένον, καὶ ὅτι εὖ πρὸς τὴν κιθάραν ὁ
πῶς, καὶ τὸ σφυρὸν, ὥς καλόν, καὶ ἄλλα
μυρία, καθάπερ ἡ Καλάμιδος Σωσάνδραν
ἐπαινῶν, ἀλλ' ἐχὶ Θαιδα, ἣν καὶ σὺ οἶσθα
60 συλλομομένην ἡμῖν, οἷά ἐστι. Θαῖς δὲ οἷα καὶ
ἔσκωπεν εὐθὺς ἐς ἐμέ; εἰ γὰρ τις, ἔφη, μὴ
αἰσχύνει; λέπτὰ ἔχουσα τὰ σκέλη, ὠρχή-
σεται καὶ αὐτὴ ἑξαναστᾶσα. τί ἂν λέγοι-
μι, ὦ μήτερες; ἀνέστην γὰρ, καὶ ὠρχησάμενη,
65 τί γὰρ ἔδει ποιεῖν; ἀναχέας, καὶ ἐπαληθεύειν
τὸ σκῶμμα, καὶ τὴν Θαιδα εἶναι τυραννεῖν τὸ
συμπόσιον; ΜΗΤ. Φιλοτιμότερον μὲν, ὦ
θύγατερ, ἑδὲ φροντίζειν γὰρ ἐχρῆν· λέγε δ'
ὅμως τὰ μὲν ταῦτα. ΦΙΛ. Οἱ μὲν ἦν ἄλ-
70 λοι ἐπῆνεν, ὁ Δίφιλος δὲ μόνος ὑπὸ
καταβαλὼν ἑαυτὸν, ἐς τὴν ὄροφον ἀνέβλεπεν,
ἄχρι δὴ καμῶσα ἐπαυσάμενη. ΜΗΤ. Τὸ
Φιλῆσαι δὲ τὴν Λαμπρίαν ἀληθὲς ἦν, καὶ τὸ
μεγαλῶσαν διεπλέεας αὐτῇ; τί σιγᾶς;
75 ὅτι ἔτι γὰρ ταῦτα συγχνώμης ἄξια. ΦΙΛ.
Ἀντιλυπεῖν ἐβελόμην αὐτόν. ΜΗΤ. Εἴτα
ἑδὲ συνεκάθευδες, ἀλλὰ καὶ ἦδες, ἐκείνους δε-
κρύνοντες; ὅτι αἰσθάνη, ὦ θύγατερ, ὅτι
πτωχαὶ ἐσμεν, ἑδὲ μέμνησαι ὅσα παρ'
80 αὐτῷ ἐλάβομεν, ἢ οἷον δὴ τὴν πέρους χει-
μῶνα διηγάγομεν ἂν, εἰ μὴ τῷτον ἡμῖν
ἡ Ἀφροδίτη ἐπέμψεν; ΦΙΛ. Τί ἦν ἀνέχωμαι

243

• Κατεκλίθην] Sic Fl. f. &c. Κατεκλίθην P. H. f' ἑξαναστᾶσα] Al. ἀναστᾶσα Coll.

63: Αὐτὴ ἀναστᾶσα] Γραι. ἑξαναστᾶσα. G.

65: Ἐπαληθεύειν] Ἀληθινὸν ποιεῖν. G.

Adde hic Alciphro. I. Ep. 28. ἐπιπῶ τὴν διπλὴν ἀνακλά-
σας κύβητα, ibique Bergl. p. 115. docentem errasse Bu-
laeum & Stephanum, quia ἀνακλάσας ap. Asphenacum

pro ἀνακλασθῆς poni putarint.

66. Τυραννεῖν τὸ συμ.] Ter. Adelphor. : Αἰν, quae-
so, Aeschine, tu hic regnum obtines?

Nn 3

f. f. R.

88: Ἀνέχω-
μαι

di causa) nec adspexit me intrans, nec admisit meo more accurrentem, sed amplecti volentem repellens, *Abi*, inquit, *ad nauclerum Hermotimum*, aut scripta in parietibus in Ceramico lege, ubi nomina vestra ignominiae causa in pila proscripta sunt. *Quem tu mihi*, inquam, *Hermotimum*, aut quam pilam narras? At ille nihil respondens, nec coenatus, averfus jacuit. Quas tu me putas admovisse illi machinas? amplexa sum illum, convertere ad me studui, dorsum averfi osculata sum. Ille vero ne qualiter cumque quidem emolliri se passus, *At si mihi*, inquit, *diutius molesta fueris, jam statim, media licet nocte, abeo*. BACCH. Tamen nosti Hermotimum. MEL. At miserius me viventem, quam nunc habeo, videas, si quem ego nauclerum novi Hermotimum. Verum ille sub galli cantum surgens mane abiit. Ego memineram illum dicere in pariete scriptum nomen in Ceramico. Misi ergo visuram Acidem. At illa nihil invenit aliud, praeterquam hoc solum scriptum ad dextram introeuntium versus portam geminam, *Melissa amat Hermotimum*, & paullo inferius iterum, *Nauclerus Hermotimus amat Melissam*. BACCH. Male sedulos istos adolescentulos! Intelligo enim. Aegre aliquis volens Charino facere, inscripsit, qui zelotypia ipsum laborare sciret. Atque ille statim credidit. Sicubi vero illum videro, alloquar. Puer adhuc est atque imperitus. MEL. Ubi autem illum tu videas? qui se cum Simmiche incluserit? Parentes vero illum apud me adhuc quaerunt. Sed utinam, Bacchis, anum aliquam inveniam, uti dixi. Illa enim sua

τῷ τῷ πατρὶ) ἔτε με προσέβλεψεν ἐσελθόν, ἔτε προσήκατο ὡς ἔδει προσδραμεύσαν, ἀποσεισάμεν δὲ ὡς πλακῆναι θέλυσαν, Ἀττί, Φησί, πρὸς τὸ ναύκληρον Ἑρμότιμον, ἢ τὰ ἐν τῷ τοίχῳ γεγραμμένα ἐν τῷ Κεραμειῷ ἀνάγνωθι, ὅπως καλεῖται. τίνα Ἑρμότιμον, τίνα, ἔφη, ἢ ποίαν τήλην λέγεις; ὁ δὲ εἰδὲν ἀποκρινάμεν, εἰδὲ δειπνήσας, ἐκάθευδεν ἀποστραφεὶς. ὥσα οἱ ἐπὶ τῷ τῷ μεμηχανῆσθαι με διεβάλλουσιν, ἐπιτρέφουσιν, φιλοῦσιν ἀπεστραμμένον τὸ μετὰ φρον; ὁ δ' εἰδὲν ὅπως ἔστιν ὑπεμαλάχθη, ἀλλ' εἴ μοι, Φησὶν, ἐπὶ πλεονόχλησας, ἀπειμι ἤδη, εἰ καὶ μέσαι νύκτες εἰσὶν. BAK. Ὅμως ἴδεις τὸ Ἑρμότιμον. MEL. Ἀλλὰ ὡς ἴδοις, ὦ Βακχί, ἀθλιώτερον ἀνέγνωσιν ἢ νῦν ἔχω, εἴ τίνα ἐγὼ ναύκληρον Ἑρμότιμον οἶδα, πλὴν ἀλλ' ὁ μὲν ἔωθεν ἀπεληλύθει, τὸ ἀλεχρύνον εὐθὺς ἔσαντ' ἀνεγρόμεν. ἐγὼ δὲ ἐμεμνήμην ὅτι τῷ τοίχῳ τὸν ἐλεγε καλεῖται γράφθαι τὸν οὐνο ἐν Κεραμειῷ. ἐπεμψα ἔν' Ἀκίδα καλασκεφομένην ἢ ἄλλο μὲν εἶδεν εὖρε, τῷτο δὲ μόνον ὅτι γεγραμμένον εἰσόντων ἐπὶ τὰ δεξιά πρὸς τῷ Διπύλῳ, Μελίττα φιλεῖ Ἑρμότιμον, καὶ μικρὸν αὐτῷς ὑποκάτω, Ὁ ναύκληρ' Ἑρμότιμ' φιλεῖ Μελίτταν. BAKX. Ὡς τὸ εὐεργων νεανίσκων. συνήμι γὰρ. λυπήσασθαι τις θέλων τὸ Χάρινον, ἐπέγραψε ζηλότυπον ὄντα εἰδώς. ὁ δὲ αὐτίκα ἐπὶ τῷ εὖρε. εἰ δὲ πᾶσι ἴδοιμι αὐτόν, ἀγλαέξομαι. Ἀπειρός ἐστὶ, καὶ πᾶσι ἐστὶ. MEL. Πᾶσι δ' ἂν ἴδοις ἐκείνον ὃς ἐγκλεισάμεν αὐτόν, σύνεστι τῇ Σιμμίχῃ; οἱ γονεῖς δὲ ἐπὶ πᾶσι ἐμοὶ ζητῶσιν αὐτόν. ἀλλ' εἴ τίνα σοῦροισι, ὦ Βακχί, γράψω, ὡς ἔφη, ἀπο-

δ Τούτων] Τούτων Fl.

notare aut bene verti ab utroque interprete Sed si quam anum invenire possem, aut ut alter, habere, quod nullius ponderis est in hac oratione; verum sed uti-

nam invenirem vetulam! quo sensu frequenter ea particula etiam ab Luciano sumitur. In Promethew. Εἰ γὰρ γένοιτο, ὦ Προμηθεῦ, ταῦτα.

7. G.
52. O, τι

σώσοι γὰρ ἀν Φανείσα. ΒΑΚΧ. Ἔστιν, ὦ
 Φιλτάτη, ὅτι χρησίμη Φαρμακίς, Σύ-
 ρα τὸ γένος, ὡμὴ ἔτι καὶ συμπεπηγυῖα, ἢ
 μοί ποτὲ Φανίαν χαλεπαίνουσα καλκείνον εἰ-
 κῇ, ὥσπερ Χαρίν, διήλλαξε μὲ μῆνας
 ὅλης τέσσαρας, ὅτε ἐγὼ μὲ ἤδη ἀπεγνώ-
 κειν ὁ δὲ ὑπὸ τῷ ἐπαδῶν ἦκεν αὐθις ἐπ'
 ἐμέ. ΜΕΛ. Τί δὲ ἐπραξεν ἡ γραῦς, εἴπερ
 ἔτι μέμνησαι; ΒΑΚΧ. Λαμβάνει μὲ ἐνδὲ
 πολὺν, ὦ Μελίττα, τὴν μισθὸν ἀλλὰ ὅσον
 δραχμὴν, καὶ ἄρτον, καὶ ἑπικεία δὲ δεῖ μὲ
 τῶν ἄλων, καὶ ὀβολὸς ἑπτὰ, καὶ θεῖον, καὶ
 δάδα. ταῦτα δὲ ἡ γραῦς λαμβάνει, καὶ
 κρατῆρα κεκεράα δὲ, καὶ πίνειν ἐκείνην.
 δέησιν δὲ τι αὐτῇ τῷ ἀνδρὶ εἶναι
 οἷον ἱμάτια, ἢ κρηπίδας, ἢ ὀλίγας τῶν τρι-
 χῶν, ἢ τι τῶν ταιστων. ΜΕΛ. Ἐχω τὰς
 κρηπίδας αὐτῇ. ΒΑΚΧ. Ταύτας κρεμά-
 σασα ἐκ παττάλου ὑποθυμῶ τῷ θεῷ,
 πάλῃ καὶ τῶν ἄλων ἐπὶ τὸ πῦρ. ἑπικέ-
 λει δὲ ἀμφοῖν τὰ ὀνόματα, καὶ τὸ ἐκείνου, καὶ τὸ
 σόν. εἴτα ἐκ τῆς κόλπης προκομίσασα ῥόμ-
 βον, ἑπικρέφει ἐπαδὴν τινα λέγουσα, ἑπι-
 τρώχῳ τῇ γλώσῃ, βαρβαρικὰ καὶ Φρικώδη
 ὀνόματα. ταῦτα ἐποίησε τότε. καὶ μετ' ἐ-
 πολὺ Φανίας ἅμα, καὶ τῶν συνεφῆδων ἐπιτι-
 μησάντων αὐτῷ, καὶ τῷ Φοιβίδῳ, ἢ συνῆν,
 πολλὰ αἰτήσας, ἥκε μοι τὸ πλεον ὑπὸ τῷ
 ἐπαδῆς ἀγόμενον. ἔτι δὲ καὶ τῷτό με σφό-
 δρα καὶ τῷ Φοιβίδῳ τὸ μίσθητρον ἐδιδάξατο,
 τηρήσασαν τὸ ἔχον ἐπὶ ἀνδρὶ ἀπολίποι ἀμαυ-
 ρώσασαν ἐπιβῆναι μὲ τῷ δεξιτέρῳ ἐκείνης ἢ
 ἐμὸν δεξιὸν, τῷ δεξιῷ δὲ τῷ δεξιτέρῳ ἐμπα-

me praesentia servaret. BACCH. Est, ca-
 rissima, praestantissima venefica, Syra ge-
 nus, cruda adhuc & compacta, quae mihi
 Phanium, cum asperum se & ipse, ut nunc
 tibi Charinus, temere mihi praeberet, re-
 conciliavit post quatuor integros menses,
 ubi ille incantationum beneficio ad me jam
 desperatam rediit. MEL. Quid vero fecit
 anus, si adhuc meministi? BACCH. Ca-
 porit mercedem non multam, Melissa, sed
 drachmam & panem. Et appositos esse
 oportet cum salibus etiam septem obolos &
 odores sacros, & facem. Haec quoque
 anus sibi aufert. Et poculum temperatum
 esse oportet, eamque solam illud ebibere.
 Oportet autem ipsius viri praesto esse ali-
 quid, velut vestes, aut soleas, aut pilos
 paucos, aut quid ex eo genere. MEL. Habeo illius soleas. BACCH. Has de cla-
 vo suspensas suffitu ex odoribus facto im-
 buit, de sale etiam aliquid in ignem conji-
 cit, pronuncians simul nomina utriusque,
 & ipsius, & tuum. Tum prolatum de sinu
 rhombum intorquet, carmen simul volubili
 lingua dicens, barbarica horribiliaque no-
 mina. Haec tum fecerat, cum non ita
 multo post Phantias, sodalibus licet illum
 reprehendentibus, & multum rogante, qui-
 cum adhuc fuerat, Phoebide, ad me venit
 ab illo maxime incantamento adductus. In-
 super vero illud mihi valde odii contra
 Phoebidem excitandi remedium commenda-
 vit, ut observatum illius vestigium, cum
 primum illud reliquisset, ipsa deletem, ita
 ut sinistro illius meus dexter pes, sinister
 autem contra dextro vestigio insisteret, di-
 ce-

α Ὅτι] Recte J. Bt. Ὅτι H. Ὅ, τι P. b Πολὺν] Πολὺν J. male. c Οἷον] Restitui ex Fl. & Barthio. Ὅσον cett. male. d Μόνον] Μόνον J. & V2. Cett. in vulgato consentiunt. e Θεῷ] Sic Fl. Θεῶ cett. f Τὸν] Τὸ Fl. male.

52. Ὅ, τι χρησίμη] Ita distinge ex praecepto Gram-
 maticorum scribere jubemur. Phrasid est cum super-
 lativo tritissima, cum positivo rarissima. M. du S.

53. Ὁμὴ ἔτι] Vide notam nostram ad M. du S. c. 21.
 M. du S.

61. Ἐπικεία] Forfan ὑποκεία.

62. Οἷον] Sic Fl. uti Barthius emendare jubet Ad-

vers. p. 316. laudato loco, qui occurrit in Philoφ. c. 12.
 In reliquis libris ὅσον.

Θῖον] Conf. supra Philoφ. c. 12. & infra f. hujus
 Dial. J. F. R.

78. Αἰτούσης] Αἰτιώσης legendum videtur. F. G.

Αἰτούσης] Mendose, ni fallor, in omnibus legitur hic
 αἰτούσης, aut certe aliqua vox excidit; nam πολλὰ

ceremque, *constendi te, & superior sum!* ac feci quod praeceperat. MEL. Noli, noli cunctari, Bacchis. Voca mihi jam Syram. Tu vero, Acis, panem & odores, & reliqua omnia ad incantationem compara.

λιν, καὶ λέγειν, Ἐπιβέβηκά σοι, καὶ ὑπερ-
ῶμαι εἰμὶ, καὶ ἐποίησα ὡς προσέταξε. MEL.
Μὴ μέλλε, μὴ μέλλε, ὦ Βακχί, κάλει
ἤδη τὸ Σύραν, σὺ δὲ, ὦ Ἀκί, τὸ ἄρτον καὶ
τὸ θείον, καὶ τὰ ἄλλα πάντα πρὸς τὴν
ἐπαρθεὶν εὐτρέπιζε.

V.

CLONARIUM ET LEAENA.

ΚΛΩΝΑΡΙΟΝ ΚΑΙ ΛΕΑΙΝΑ.

C L O N.

Κ Λ Ω Ν.

NOva de te, Leaena, audimus, Lesbiam Megillam, divitem, tui ut virum amore incensam, & coire vos, nescio quid inter vos peragentes. Quid hoc? erubuisti? verum dic an vera sint ista? LEA. Vera, Clonarion, sed pudet me: est enim absurdum quiddam. CLON. Per matrem Liberae, quid negotii est, aut quid sibi vult mulier? Quid vero facitis, cum una estis. Vides? non amas me: neque enim talia celares. LEA. Amo equidem, si quam aliam. Illa vero mulier vehementer mascula est. CLON. Nondum quid dicas intelligo, nisi forte quaedam mascula amica est. Tales enim Lesbii esse ajunt mulieres, quae viros quidem pati recusent, ipsae vero mulieribus fruuntur ut viri. LEA. Tale quid est. CLON. Ergo, mea Leaena, illud ipsum quoque narra, quomodo tentaverit primum, quomodo ti-

ΚΑινὰ πρὸς σὲ ἀκούομεν, ὦ Λέαινα, ἡ Λεσβίαν Μέγιλλαν ἡ πλουσίαν, ἔρᾶν σὲ ὥσπερ ἄνδρα, καὶ συνεῖναι ὡς ἡμᾶς οὐκ οἶδ' ὅ, τι ποιήσας μετ' ἀλλήλων. τί τῆτο; ἠρυθρίασας; ἀλλ' εἰπέ εἰ ἀληθῆ ταῦτά ἐστιν. ΛΕΑΙ. Ἀληθῆ, ὦ Κλωνάριον· αἰσχύνομαι δὲ, ἀλλόκοτον γὰρ τί ἐστὶ. ΚΛΩΝ. Πρὸς τὸ κεροτρόφον τί τὸ πρᾶγμα, ἢ τί βεβλή; ἢ γυνή; τί δὲ καὶ πράττετε ὅταν συνῆτε; ὁρᾷς; εἰ φιλεῖς με, εἰ γὰρ ἀνὰ πεκρύπτεις τὰ τοιαῦτα. ΛΕΑΙ. Φιλῶ μὲ, εἰ καὶ τινα ἄλλην· ἢ γυνή δὲ δεινῶς ἀνδρική ἐστίν. ΚΛΩΝ. Οὐ μανθάνω ὅ, τι καὶ λέγεις, εἰ μή τις ἐταιρίστρια τυγχάνει ὅσα τοιαῦτα γὰρ ἐν Λέσβῳ λέγουσι γυναῖκας, ὑπὸ ἀνδρῶν μὲ οὐκ ἐβελήσας αὐτὸ πᾶσαι, γυναῖξιν δὲ αὐτὰς πωλοῖαζούσας, ὥσπερ ἄνδρας. ΛΕΑΙ. Τοῖστί τοι. ΚΛΩΝ. Οὐκ ἔν, ὦ Λέαινα, τῆτο αὐτὸ καὶ διήγησαι, ὅπως μὲ οὐκ ἐπείρα τὸ πρῶτον, ὅπως δὲ καὶ συνεπέωδης, καὶ

f. Θείον] Rursus ex Fl. pro vulg. θύον. g. Ὑμῶς] Recte Fr. Fl. P. Ἡμᾶς f.

αἰτούσης est Graece magna petere, cum dicere debuerit, *enixe, ut apud sese maneret, orante.* M. du S.

80. Μίστηρον] Aliud odii poculum est apud Originem lib. 7. contra Celsum. De utroque a me dictum alibi.

87. Τὸν ἄρτον, καὶ τὸ θείον] Casp. Barthius putat legendum esse θείον, & sulphur capiendum quod in lustrationibus & incantationibus prorsus utilissimum Tom. III.

erat veteribus, &c. vid. c. III. L. VII. Adversar.

Almel.

83. Θείον] Fl. &c.

M. du S.

97. Πρὸς τὸ κεροτρόφον] Per Cererem. Hesych in κερο-
τρόφῳ ὅφ' ἵπτανται δὲ καὶ Δημήτηρ.

AE. M.

4. Ἐταιρίστρια] Hesych. Ἐταιρίστριαι, τριβάδες. F. G.

AE. M.

Idem etiam habebat

M. du S.

Ἐταιρίστρια] Vid. Suid.

M. du S.

Οο

11. Πέ

καὶ τὰ ^a μὲν ταῦτα. ΛΕΑΙ. Πότον τινὰ συγκροτῶσα αὐτὴ, καὶ Δημόνασσα ἡ Κορινθία, πλεονασία δὲ καὶ αὐτὴ, καὶ ὁμότεχνη τῇ Μεγίλλῃ, παρειλήφασί με κιθαρίζειν αὐταῖς· ἐπεὶ δὲ ἐκθάρισα, καὶ ἀπὸ ἧν, καὶ ἔδει καθεύδειν, καὶ ἐμέθυον, Ἄγε δὴ, ἔφη, ὦ Λέαινα, ἡ Μέγιλλα, κοιμᾶσθαι ἤδη καλὸν, ἐνταῦθα κάθεινδε μεθ' ἡμῶν μέση ἀμφοτέρων. ΚΛΩΝ. Ἐκάθευδες; τὸ μὲν ταῦτα τί ἐγένετο; ΛΕΑΙ. Ἐφίλυν με τὸ πρῶτον ὥσπερ οἱ ἄνδρες, οὐκ αὐτὰ μόνον προσαρμόζουσαι τὰ χεῖλη, ἀλλ' ὑπανοίγυσσαι τὸ στόμα, καὶ ὡσεὶ βάλλον, καὶ τὰς μαστῆς ἔθλιβον· ἡ Δημόνασσα δὲ καὶ ἔδακνε μέλαζον καλαφιλῶσα· ἐγὼ δὲ οὐκ εἶχον εἰπάσαι ὅ, τι τὸ πρᾶγμα εἴη. χρόνῳ δὲ ἡ Μέγιλλα ὑπὸ θερμῆς ἡδὴ ἔσσα, καὶ μὲν πηνήκην ἀφείλετο τὴν κεφαλῆς, ἐπέκειντο δὲ πᾶν ὁμοίαν, καὶ προσφύης, καὶ ἐν χρόνῳ ὥσθη αὐτὴ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τὴν ἀθλητῆν, ὅσοι κεκαρμύνη καὶ ἐγὼ ἐταράχθην ἰδῶσα. ἡ δὲ, ὦ Λέαινα, φησιν, ἐώρακας ἡδὴ ἔγωγε καλὸν νεανίσκον; ἀλλ' ἐχὼ ὁρῶ, ἔφη,

bi persuasum sit, & quae sequuntur. LEA. Convivium instituerat cum Corinthia Demonassa, divite & ipsa, atque eandem artem quam Megilla exercente: adsumferant autem me, quae cithara ipsas oblectarem. Cum autem cecinissem, & serum esset, atque tempus eundi cubitum, essentque bene potae, Age sane, mea Leana, inquit Megilla, dormiendi jam tempus est, hic apud nos cuba utrarumque media. CLON. Accubuisti ergo: deinde quid actum est? LEA. Osculabantur me primum ut vini, non ipsa modo applicantes labia, sed os etiam aliquantum aperientes: amplexabantur, opprimebant papillas: Demonassa autem inter osculandum etiam mordere. Ego vero, quid res sibi vellet nondum conijcere. Tandem Megilla, quae jam incaluissest ficticiam de capite comam auferit: impositam autem habebat valde similem & bene applicitam: atque apparet accurate ad ipsamque cutem, ut viriliores athletae, detonsa; ut ego ipso adspectu perturbarer. At illa, Mea Leana, inquit, vidistine jam pulchrum adeo juvenem? Ego vero, inquam, non video hic

a Μετὰ ταῦτα] Sic Fr. S. H. Fl. &c. Μετὰ τοῦτο P. Μὲν ταῦτα F. b Ταῦτα] Absent in F. Adest in cett. c Πηνήκην] Recte Fl. P. Fr. H. S. Πηνήκην male Ven. utraque. Alibi πηνήκην.

11. Πότον] Πότον ὁ, competatio. ποτὸς potulentus, potabilis. ποτὸν, τὸ, πῶμα potus. F.G.

Πότον — συγκροτῶσα] Supra T. 2. Gall. c. 12. Ὁ ποτὸς συνειροτῶτο, ubi & de differentia nonnihil dictum. F.F.R.

20. Ἐφίλυν με τὸ πρῶτον] Haec & caetera hujus Dialogi interpretata sunt ad Petronium ad haec verba: comovebat valgius labra. F.B.

23. Μαστῶς ἔθλιβον] Plant. Pseud.

Teneris labellis molles morsunculae
Papillarum horridularum oppressiunculae.

Ovid. 1. Amor.

Forma papillarum quae fuit apta premi.

24. Καὶ ἔδακνε] Plant. loc. cit. F.B.

27. Τὴν μὲν πηνήκην ἀφείλετο τὴν κεφαλῆς· Ἐπέκειντο δὲ πᾶν ὁμοίαν & προσφύης· καὶ ἐν χρόνῳ ὥσθη αὐτὴ, καθάπερ οἱ σφόδρα ἀνδρώδεις τὴν ἀθλητῆν ὅσοι κεκαρμύνη] Auctoris mentem minime percepit interpres in his verbis: quae sic Latina fecit: galericulum quidem a capite removit,

ipsa autem incumbere similis & equiparanda athleta alicui vehementer virili & robusto, & cute ad vivum detonsa. deceptus fuit verbis: ἐπέκειντο δὲ πᾶν ὁμοίαν & προσφύης. quae de ipsa muliere intellexit, quum tamen de ejus coma adscititia sint intelligenda, & parenthesi potius includenda, hoc sensu: capiti demisit comam adscititiam, quam impositam habebat valde similem & aptam: atque ipsa visa est instar robustissimorum athletarum ad vivum usque cutem detonsa. L.BOS.

Ibid. Πηνήκην] De comis adscititiis copiose dixi alibi, junde Cl. Alexand. Pxd. lib. 2. c. 11. Artemid. lib. 1. Firmic. Astro. c. 1. lib. 1. vide Herald. ad Martial. F.B.

Πηνήκην] Πηνήκην La perruque. F.G. Πηνήκην] Ut sunt. πηνήκην, ita Lexicogr. vicissim etiam adferunt πηνήκην hoc sensu; sed & πηνήκην infra Dial. Mer. XII. ad fin. in plurimis & recte, ut credo, scribitur. Et sic ap. Pell. bis sine varietate reperio. F.F.R.

28. Ὁμοίαν] Ἡ πηνήκην scilicet. F.G.

41. Τὸ ἀνδρῶν] Κατηλύνει: Et quaterendum unde, unde

bic juvenem, Megilla. Noli me, inquit, facere feminam. Megillus enim vocor, & olim duxi hanc Demonassam, & mea uxor est. Risi ego hoc, Clonarium, & Tu igitur, Megille, inquam, quum vir sis, imprudentibus nobis, sicut de Achille dicunt, inter virgines delituisse? & illud habes quo viri censentur, & Demonassae facis, quod viri? Illud equidem, inquit, Leana, non habeo: sed neque omnino illo indigeo: sed proprio quodam modo & multum jucundiore coeuntem me videbis. Ego, Numquid ergo, inquam, Hermaphroditus es, quales multi esse dicuntur, habens utraque? Nempe adhuc, mea Clonarium, quid rei esset, ignorabam. Non, inquit, sed omnino vir sum. Hic ego: Audivi, inquam, Boeotiam tibicinam, Ismenodoram, res patriae suae narrantem, cum diceret, fuisse quendam Thebis ex femina virum: fuisse eundem etiam vatem optimum: puto Tiresiam nomen illi fuisse. Numquid ergo tibi simile quid usu venit? Nuntiquam, ait, mea Leana: sed ita nata sum ut vos reliquae: sed animus, & libido, & reliqua

ἐνταῦθα νεανίσκον, ὦ Μέγιλλα. Μὴ σκαλαβήλυνέ με, ἔφη, Μέγιλλε, ὡς ἐγὼ λέγομαι, καὶ γεγάμηκα πόρπαλαι ταύτῃ Δημόνασαν, καὶ ἔστιν ἐμὴ γυνή. ἐγέλασα, ὦ Κλωνάριον, ὅπῃ τέτῳ, καὶ ἔφη, Οὐκὲν σὺ, ὦ Μέγιλλε, ἀνὴρ τις ὢν ἐλεόληθεις ἡμᾶς, καθάπερ τὸ Ἀχιλλέα Φασὶ κρυπτόμενον ἐν ταῖς παρθένοις: καὶ τὸ ἀνδρεῖον ἐκεῖνο ἔχεις, καὶ ποιεῖς τὸ Δειμόνασαν ὅπερ οἱ ἄνδρες. Ἐκεῖνο μὲν, ἔφη, ὦ Λέαινα, οὐκ ἔχω: δέομαι δὲ ἡδὲ πάντῃ αὐτῇ. ἴδιον δὲ τίνα τρόπον ἡδῶ ὡς πολλὸν ὁμιλῶντα ὄψαι με. ἀλλὰ μὴ Ἑρμαφρόδιτῳ εἶ, ἔφη, οἷοι πολλοὶ εἶναι λέγοντες ἀμφοτέρῃ ἔχουσιν: ἔτι γὰρ ἠγνόουν, ὦ Κλωνάριον, τὸ πρᾶγμα. Ἔ, Φησιν, ἀλλὰ τὸ πᾶν ἀνὴρ εἰμι. ἤκουσα, ἔφη ἐγὼ, τὴ Βοιωτίας αὐλήριδῳ Ἰσμηνοδόρῳ, διηγμένῳ τὰ Ἑφέστρια παρ' αὐτοῖς, ὡς γένοιτό τις ἐν Θήβαις ἐκ γυναικὸς ἀνὴρ: ὁ δ' αὐτὸς καὶ μάντις ἄριστος, οἶμαι, Τειρεσίας τένοντα. μὴ ἔν τι καὶ σὺ τοιοῦτο πείπονθας; ἔκην, ὦ Λέαινα, ἔφη, ἀλλὰ ἐγεννήθη μὲν ὁμοία ταῖς ἄλλαις ὑμῖν ἡ γνώμη δὲ, καὶ ἡ ἐπιθυμία, καὶ τὰλλα

α Κρυπτόμενον] Κρυπτόμενον Gesn. e Δέομαι] Δέομαι J. male. f Ἑφέστρια] Nihil variant Edd. Ἑφαιστία Palm.

de foret nervosus illud. AE.M. Idem habet Gijet. ex quo omnia furripuisse Menagium video. J.F.R.

§1. Ἑφέστρια] Quid intellexerit per τὰ Ἑφέστρια, non facile est divinare, ea vox alibi non legitur. Nihil igitur certi a me exspectes, conjecturas nudas tibi proponam. Si bene se habet ea lectio, videtur ab Ἑφέστῳ ea vox deduci debere: est autem vestis quaedam species, quae superinduebatur. Suidas μανδύαν & βίβρον interpretatur, & ὕφασμα ἐξ αἰγυλίων τριχῶν, alii χλαμύδα, alii χλαῖς vertunt. Quidquid tamen fuerit, quoniam ab eo genere vestis τὰ Ἑφέστρια dicuntur, suspicor eas vestes texti solitas a mulieribus simul adunatis, quae texendo fabulas lepidas ad vices narrabant, ut fallerent tempus, & laborem, quae ob id Ἑφέστρια διηγμένα dicebantur. Sic Nostrates dicunt les contes du veilleri: at forte mendosa est ea vox, & legendum vel ἱφ' ἑστία, i. e. ad lares, ad focum, vel Ἑφαιστία ob eandem rationem, i. e. quae ad ignem hyeme narrantur, nam (ut notum est) Ἑφαιστῷ saepe pro igne sumitur, & erant Ἑφαιστία fabulae, quae ad Vulcanum seu ignem affidentes foeminae nendo vel

texendo narrabant in Vulcani festo, quod Athenis Ἑφαιστία, ut ex Andocide patet in sermone de mysteriis. Haec ego tentabundus ut in tenebris. Tu forte meliora, Lector, cogitabis, utinam & nobis imperitiaris. J.P.a.G.

Ἑφέστρια] Vide an festum notet. M. du S. Ἑφέστρια] Festa fortasse. F.G. Marg. Paris. „ Ephes- „ stis vestimenti genus militaris est, unde Ephestria „ derivari videntur. Utrum autem poema, aut can- „ ticum, aut etiam festum aliquod apud Thebanos „ fuerit, dubitari potest. J.F.R.

Ibid. Τα Ἑφέστρια παρ' αὐτοῖς] Cum illud παρ' αὐτοῖς vix possit aliorum referri, quam ad Bocotos in Βοιωτίᾳ comprehensos; idque ipsum παρ' αὐτοῖς ad Ἑφέστρια adjunctum sit proxime, neque trahi aliud possit: putavi nihil esse commodius, dum quid melius adferatur, quam legere τὰ Ἑφέστια, & intelligere domestica, patria, memorabilia & singularia patriae suae. Ἑφέστιον esse, qui eandem nobiscum Vestam colat, eosdem lares, penates &c. habeat, notum J.M.G.

λα πάντα, ἀνδρός ἔστι μοι, καὶ ἱκανὴ γέν-
σοι, ἔφη, ἐπιθυμία. πᾶρεχε γέν, ὦ
Λέαينا, εἰ ἀπιστεῖς, ἔφη, καὶ γνώσῃ ἐδένδ-
ἐνδένδσάν με τῷ ἀνδρῶν. ἔχω γὰρ τι ἀντὶ τῆς
ἀνδρείας, ἀλλὰ πᾶρεχε, ὅφει γὰρ. παρ-
έχον, ὦ Κλωνάριον, ἱκετεύσσης πολλὰ, καὶ
ἄρμόν τινά μοι δέσσης τῷ πολυτελεῶν, καὶ ὀθό-
νας τῷ λεπτῶν. εἴτα ἐγὼ μὲν, ὥσπερ ἀνδραβ-
ᾶ περιελάμβανον· ἡ δὲ ἐποίει τε, καὶ ἐφίλξ,
καὶ ἡδύμαине, καὶ ἐδόκε μοι ἐς ὑπερβολὴν
ἡδεῖσθαι. ΚΛΩΝ. Τί ἐποίει, ὦ Λέαينا; ἡ
τίνα τρόπον; τῆτο γὰρ μάλιστα εἰπέ. ΛΕΑΙ.
Μὴ ἀνάκρινε ἀκριβῶς, αἰσχρὰ γὰρ. ὥστε
μὰ τὴν Οὐρανίαν, οὐκ ἂν εἴποιμι.

omnia in me viri sunt. Igitur satis tibi est;
inquam, libido? Quin tu praebe, inquit,
Leaena, si fidem mihi non habes, & nihil
me inferiorem esse viris, intelliges. Habes
enim pro illo virili aliquid: sed praebe: vi-
debis enim. Praebui, Clonarium, mul-
tum supplicanti, & monile mihi donanti
pretiosum, atque lintea tenuissima. Tum
ego illam uti virum complexa sum: illa fe-
cit, basiauit, anhelavit, atque supra mo-
dum delectari mihi visa est. CLON. Quid
ergo fecit, aut quomodo? Hoc enim dic
maxime. L E A. Noli curiose exquirere:
turpicula enim. Quare, ita me Caelestis
Venus, non dixerim.

VI.

ΚΡΩΒΥΛΗ ΚΑΙ ΚΟΡΙΝΝΑ. CROBYLE ET CORINNA.

Κ Ρ Ω Β.

C R O B.

Ω Κορίννα, ὥς μὲν εἰ πάντῳ δεινὸν ἦν ὁ
ἐνόμιζες, τὸ γυναῖκα γενέσθαι ἐκ παρ-
θένος μεμάρηκας ἤδη, μὲν μεμαρῆκας μὲν ὥραιοις
γενουμένη, μὲν δὲ τὸ πρῶτον μίσθωμα κο-
μισαμένη, ἔξ ἧς ὄρμον αὐτίκα ὠνήσομαι
σοι. ΚΟΡ. Ναί. ᾠδὴ μαννάριον. ἔχεται δὲ καὶ
ψήφους τινὰς πυραυγίς, οἷον ὁ Φιλαίνιδος
ἔστιν. ΚΡΩΒ. Ἔσται τοιοῦτον. ἄκρε δὲ καὶ
τᾶλλα παρ' ἐμῆς, ἃ σε χρὴ ποιεῖν, καὶ
ὅπως προσφέρεσθαι τοῖς ἀνδράσιν. ἄλλη μὲν

Igitur, mea Corinna, quam non valde
formidandum fuerit, quod putabas,
mulierem fieri ex virgine, jam didicisti:
quae cum pulchro adolescentulo fueris, &
minam mercedem primam abstuleris, de
qua monile jam statim tibi enim. COR.
Ita sane mea matercula. Habsat vero etiam
lapillos aliquot ignei coloris, quale est Phi-
laenidis. C R O B. Erit tale. Audi vero
ex me, quae facienda tibi sunt reliqua, &
quomodo viri tractandi sint. Nec alia enim
no-

α Περιελάμβανον] Περιελάμβανων ἴ. male. β ὁ] Constans lectio. γ Ἐξ] Ἐς male ἴ. sola. δ Μαννάριον]
Μαννάριον marg. Αι.

62. Πάρεχε] Aristoph. Κανὼς παρέξω, καὶ ἔχει προσκι-
νήσομαι. ΑΕ.Μ.

71. Οὐρανίαν] Subaudi Ἀφροδίτην. Infra (Dial. VII.
init.) θῆσαι μὲν τῇ Πανδύμῳ δέσσει λευκὴν μηκαδὴν τῇ Οὐ-
ρανίᾳ δὲ εὐκλείῃ δέσσει λευκὴν.

Φ. Γ. Οὐρανίαν] Venerem. V. notam ad Dial. VII.
M. du S.

72. ὥς ἐνόμιζες] In omnibus libris nostris legeba-
tur hic δ, quod necessario sic mutandum fuit. M. du S.
ὥς ἐνόμιζες] ὥς ἐνόμιζεν. edi voluit Solan. me non ob-
temperante, neque Codd. addicentibus. quod putasti

enim aequae rectum ac sem putasti, eoque magis re-
ctum, quum tam prope ὥς praecedat. ἴ. F. R.

77. Μαννάριον] Α μάννα, i. e. μάννη, ut videtur,
ductum est μαννάριον. Τὰ μάννα autem cognatum vi-
detur τοῖς νάναις, νάνη, ἄννης, Hesych. Νάναν. ἡ δὲ
μητρὶς ἡ τῆς πατρὸς ἀδελφὴ. οἱ δὲ τὴν τούτων ἀδελφὴν
Νάνην μητρός ἀδελφὴν. Ἄννης μητρὸς ἡ πατρὸς μητὴρ. Νάν-
η & ἄννης κυρίως matrem notare videtur, & νάνης pa-
trem, ut & νάνη, unde Italicum Nonno. F. G.

Μαννάριον] Sic iterum Dial. VII. usurpat. M. du S.
82. Ἀποστροφὴ] Ex utraque Ven. Reliqui libri im-
pressi

nobis est, filia, vitae tolerandae ratio. Sed hos jam duos annos, ex quo pater tuus, jam felix, obiit, non nosti quam tenuiter ac misere vixerimus? cum autem ille viveret, omnium rerum nobis erat copia: aeriariam enim officinam exercebat, magnumque ipsius erat in Piraeo nomen: estque audire dejerantes omnes, non futurum post Philinum fabrum alium. At post mortem illius, primo quidem forcipes & incudem, & malleum duabus minis vendidi, de quibus viximus. Deinde nunc texendo, nunc deducendo subtemen, aut stamen nendo, aegre paravi nobis cibaria. Te autem, filia mea, alui, spem expectans. COR. De mina dicis? CROB. Non. Sed ita rationes subducebam, te ubi ad hanc aetatulam pervenisses, me quidem alituram esse, te ipsam vero exornaturam facile, & futuram divitem, & vestimenta habituram purpurea, atque ancillis. COR. Quomodo dicebas mater? aut quid tibi vis? CROB. Si cum adolescentulis una sis, & bibas cum illis, & mercede concumbas. COR. Ut Lyra illa, filia Daphnidis? CROB. Ita sane. COR. At illa meretrix est. CROB. Nihil istoc mali. Nam tu quoque dives eris ut ista, & multos amatores habebis. Quid ploras, Corinna? Non vides, quot, & quanto in honore sint meretrices, & quas opes accipiant? Daphnidem enim ego novi, o bona Adrastea! pannis ante vesti-

γὼ ἡμῖν ὁ ἀποτροπὴ τῆ βίβης οὐκ ἔστιν, ὡς θύγατες, ἀλλὰ δύο ἔτη ταῦτα ἐξ ἑτέ-
νηκεν ὁ μακαρίτης σε πατὴρ, οὐκ οἶδ' αὖ
8 ὅπως ἀπεζήσαμεν; ὅτε δὲ ἐκεῖν' ἔζη,
πάντα ἦν ἡμῖν ἱκανά. ἐχάλακε γὰρ, καὶ μέ-
γα ἦν ὄνομα αὐτῷ ἐν Πειραιεῖ, καὶ πάντων
ἔστιν ἀκῶσαι διομυμῶν, ἢ μὴν μὲν Φιλίνου
μηκέτι ἔσταλ' ἄλλοι χαλκία. μὲν δὲ τ'
9 ὁτελευτῶν τὸ μὲν πρῶτον ἀποδεδυμένη τὰς
συνάγρας, καὶ τὴν ἀκμονα, καὶ σφύραν δύο
μῶν, ἀπὸ τούτων διετράφημεν. εἶτα νῦν μὲν
ὑφαίνουσα, νῦν δὲ κρόκην κατὰ γυναικα, ἢ γή-
μονα κλάθουσα, ἐπορίζομένη τὰ σιτία μόλις,
10 ἔδοσκον δὲ σε, ὡς θύγατες, τὴν ἐλπίδα
περιμένουσα. ΚΟΡ. Τὴν μὲν λέγεις;
ΚΡΩΒ. Οὐκ· ἀλλὰ ἐλογίζομαι ὡς τηλι-
καύτη γενομένη, θρέφεις μὲ ἐμὲ, σεαυτῇ
δὲ κατακοσμήσεις ῥαδίως, καὶ πλεονήσεις, καὶ
11 ἐαυτῇ ἔξεις ἀλουργεῖς, καὶ θεραπεύσεις.
ΚΟΡ. Πῶς, ἔφη, μήτε, ἢ τί λέγεις;
ΚΡΩΒ. Συνῆσα μὲ τοῖς νεανίσκοις, καὶ συμ-
πίνουσα μετ' αὐτῶν, καὶ συγκαθέδουσα ἐπὶ
5 μισθῶ. ΚΟΡ. Καθὰ τὴν ἡ δ' ἀρνηθῆς θύ-
γάτης Λύρα; ΚΡΩΒ. Ναί. ΚΟΡ. Ἀλλὰ
ἐκείνη ἑταῖρά ἔστιν. ΚΡΩΒ. Οὐδὲν τῷ
το δεινόν. καὶ σὺ γὰρ πλεονήσεις ὡς ἐκείνη, καὶ
πολλὰς ἐραστὰς ἔξεις. τί ἐδάκρυσας, ὡς
10 Κόριννα; ἔχ' ὅρας ὀπόσαι, καὶ ὡς περὶ πέν-
δατοί εἰσιν αἱ ἑταῖραι, καὶ ὅσα χρήματα
λαμβάνουσι; τὴν δ' ἀφνίδα γυναικα ἐγὼ οἶδα, ὡς
Φίλη Ἀδράστεια, ῥάκη, πρὶν αὐτῇ ἀκμά-
σαι

ο' Ἀποτροπὴ] Recepi ex J. & K. Ἀποτροπὴ cett. f Αἱ ἑταῖραι] In J. αἱ ἑταῖραι.

pressi corrupte ἀποτροπὴ. Sic Dem. Phil. I. 104. C.

M. du S.

91. Σφύρας] Σφύρας forte.

F.G.

93. Κρόκην κατὰ γυναικα] Lanam trahens, unde tra-
hitur τολύπη. Gl. Ph.

F.G.

95. Ἐλπίδα περιμένουσα] Hanc phrasin probaturus
E. Bos in Ep. ad Hebr. 2. 13. & haec Luciani adferens,
περιμένουσα ἐλπίδα, scribit, errante calamo; nam περι-
μένουσα ego in omnibus reperio, & si περιμένουσα legi
voluisset, id indicasset. Sed de περιμένουσα movendo ne
cogitare quidem debuit aut potuit.

J.F.R.

96. Τὴν μὲν] Τὸ πρῶτον μίσθωμα.

F.G.

12. Δάφνιδα] Δαφνίδα scribendum videtur. F.G.
Quare? quia ὁ Δάφνης viri nomen, ac differentiae caus-
sa femineum nomen ἡ Δάφνης vult formari, uti ἡ δα-
φνίς, laurea, vel bacca lauri; quod proba; licet ob
consensum Edd. nil mutarim. Alias Δάφνη Nymphae
nomen ubique obvium, Δάφνης minus frequentatum;
sed solent illa mulierum in is, esse oxytona, ut Θερσα-
λὶς, Θαῖς, Βαυχίς. Vid. Alciph. I. Ep. 39. quare Gnu-
meo omnino adsentior, ut res sit parvi.

J.F.R.

σαι ἢ ὄραν, θεοβέβλημένην, ἀλλὰ νῦν ὄρας
οἷα πρῶσι, χρυσός, καὶ ἐοῦντες εὐανθεῖς, καὶ
δεράπαινοι τέσσαρες. ΚΟΡ. Πᾶς δὲ ταῦ-
τα ἐκτῆσάλο ἢ Λύρα; ΚΡΩΒ. Τὸ μὲν πρῶ-
τον καλαχοσμήσα ἐαυτῷ εὐπεπεῶς, καὶ εὐ-
σταλὴς ἔσα, καὶ Φαιδρὰ πρὸς ἀπαίνας, ὅσῃ
ἄχρι τῆς καγχάζειν ῥαδίως, καθάπερ σὺ
εἰώθας, ἀλλὰ μειδιῶσα ἡδὺ καὶ ἐπαγωγόν,
εἴτα προσωμιλῶσα δεξιῶς, καὶ μήτε Φανακί-
ζουσα εἰ τις προσέλθοι ἢ προπέμψει, μή-
τε αὐτὴ ἐπιλαμβάνομένη τῶν ἀνδρῶν. ἦν δὲ
πολλὴ καὶ ἀπέλθῃ ὅπῃ δειπνον λαβῶσα μίθω-
μα, ὅτε μεθύσκε) (καταγέλαστον γὰρ, καὶ
μισῶσιν οἱ ἄνδρες τὰς τοιαύτας) ὅτε ἔωρ-
εμφορεῖται τῷ ὄψι ἀπειροκάλως, ἀλλὰ
προσάπῃ) μὲν ἀκροῖς τοῖς δακτύλοις, σιω-
πῇ δὲ τὰς ἐνθέσεις ὅσῃ ἐπ' ἀμφοτέρας
ὡραβύε) τὰς γνάθους, πίνει δὲ ἡρέμα, καὶ
χανδρὸν ἄλλ' ἀναπανομένη. ΚΟΡ. Κἂν εἰ
διψῶσα, ὦ μήτε, τύχοι; ΚΡΩΒ. Τότε
μάλιστα, ὦ Κόριννα, καὶ ὅτε πλέον τῷ
δέοντι Φθέρῃ), ὅτε ἀποσκώπτῃ ἐς τι-
να τῶν παρόντων, ἐς μόνον δὲ τῷ μιθωσάμενον
βλέπῃ) καὶ ἂν τῷτο ἐκεῖνοι φιλοῦσιν αὐ-
τῷ. καὶ ἐπειδὴ κοιμᾶται δέοι, ἀσελγὲς ἔδῃ,
ἔδῃ ἀμελὲς ἐκείνη ἂν τι ἐργάσασθαι, ἀλλὰ
ἐξ ἀπαντ) ἐν τῷτο θηράται, ὡς ὑπα-
γάγοισι, καὶ ἐραστὴν ποιεῖσιν ἐκείνον. ταῦ-
τα γὰρ αὐτῷ ἀπαίνας ἐπανῶσιν. εἰ δὴ καὶ
σὺ ταῦτα ἐκμάθοις, μακάριαι καὶ ἡμεῖς ἐσόμεθα.
ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα ὡραπολὺ αὐτῆς.

tam, quam ad maturam viris aetatem perve-
nisset. Sed nunc vides, qualis prodeat;
aurum, vestis florida, ancillae quatuor.
COR. Quomodo vero illa sibi Lyra para-
vit? CROB. Primo quidem decenter se
ornavit, bene composita, & jucunda ad
omnes, non eo usque ut in cachinnos fac-
ile solveretur, quod tu soles, sed suave
quiddam & illecebrosus subridens: deinde
dextre versata est cum hominibus, ut nec il-
luderet plane, si quis adiret ipsam vel de-
duceret, nec vero ipsa viros invaderet. Si
quando autem mercede conducta eat in
convivium, nec inebriatur (derisui enim il-
lud opportunum, & oderunt viri si qua
talis sit) neque cibis, tanquam infueta bo-
narum rerum, se ingurgitat; sed extremis
modo digitis attingit, ac silentio sumis
buceas, non in utramque malam infercit:
bibit autem placide, non uno haustu, sed
interquiescens. COR. Etiam si forte sitiat,
mater? CROB. Tum vel maxime, mea
Corinna. Neque plus quam opus est loqui-
tur, neque in praesentium quemquam dicta
jacet, sed solum illum qui se conduxit,
adspicit. Et ob haec illi amant ipsam. Et
cum cubitum eundum est, nihil illa lascivum,
nihil indecens egerit, sed unum illud
venatur undique, ut in potestatem illum
redigat, & suum faciat amatorem. Propter
haec enim omnes illam laudant. Si ergo tu
etiam ista discas, beatæ nos quoque eri-
mus: quandoquidem quod ad reliqua, mul-
tum

23. Προπέμψει] Μεταπέμψει fors.

24. Ἐπιλαμβάνει] An prensans?

41. Ταῦτα γὰρ] Subaudi ἂν.

44. Παραπολὺ αὐτῆς. ἀπ' ἑδῆ] Apophoresis est. Vo-
lebat laudare pulchritudinem filiae suae, qua multum
Daphnidem superet. Sed in mentem venit Adrastea,
Nemesis, Rhamnusia, invida laudibus. Itaque ab-
rumpit orationem. Eodem pertinere puto, ut non
legamus ἄλλο, sed ἀπ' id est ἄλλα. Sed non multum
refert.

Παραπολὺ αὐτῆς] I. c. πλείονα αὐτῆς, s. πλείονα ἔχει ἢ
αὐτή. F. G. Immo καλλίων supplendum, quod studio
supprimit mater: & ab comparativo illo pendet geni-
tivus, alioqui ὡραπολὺ simpliciter cum genitivo

F. G.

F. G.

F. G.

junctum significare fere contrarium, ut ὡραπολὺ εἰ
ἐλπίδοι, spe minus, vid. Viger. de Idiotism. p. 510.
vel potius Budd. Comm. p. 129.

64. Ἄν τις τοιοῦτος] Totus hic Dialogus plane simi-
lis epistolae 36. L. I. Alciphronis, quod non fugit do-
ctiss. Berglerum, qui potest consuli p. 160. seqq.

66. Τῇ Πανδῆμῳ] Cognomena Veneris, Pandemus
& Urania. ἀμφοτέραι πῶραι, ἢ μὲν Πάνδημος, ἢ δὲ Οὐ-
ρανία. ἢ τινι Οὐρανία τεταμένη ἐν κακοῖς. αἷμα δὲ Πανδῆ-
μου, ἂν τὸ τῷ ζῶν συνταστικὸν τι εἴη ὡς τὰ Ἀφροδι-
σια ἀκρατίς. δάμναλιν δὲ τῇ Οὐρανίᾳ, ἂν τὸ σωφρονέ-
σαι, καὶ ὅτι ὑπὸ ζυγὸν ἄγεται τὸ ζῶν εἰς οὐκ ἀφρονί-
αν, ὡς νόμοι τῶν γαμίνων ὑπαινέται) συζυγίαν. ὡς πλεονεχία
δε

tum tu ista . . . Verum nihil , cara A-
draftea ! dico : vivas solum ! COR. Dic
mihi , mater , qui nos conducunt , omnes-
ne tales sunt , qualis Eucritus , quicum he-
ri cubui ? CROB. Non omnes , sed alii
quidem meliores , alii vero jam viriles ; alii
forma non satis a natura felici. COR. Et-
iam cum his cubare oportebit ? CROB.
Ac maxime , filia ; hi quidem plura etiam
largiuntur. Formosi vero solum illud ,
formosi volunt esse. Tibi vero semper sit
cura majoris lucri , si vis brevi tempore
mulieres omnes dicere digito te monstrata ,
*Nonne vides Crobyles Corinnam filiam ? Quam
supra fidem dives est , ut ter beatam matrem
præstiterit. Quid ais ? facies ista ? facies ,
novi ego ; & facile principatum tenebis
omnium. Nunc vero lotum abi , si forte
hodie quoque venerit adolescentulus , Eu-
critis : certe promissit.*

45 ἄλλο ἔδεν , ὦ Φίλη Ἀδράστειά , Φίμη , ζῶης
μόνον. ΚΟΡ. Εἰπέ μοι , ὦ μήτερες , οἱ μι-
θέρμοι πάντες τοῖστί εἰσιν , οἷον ὁ Εὐ-
κριτῶν , μεθ' ἧς χθὲς ἐκάθευδον ; ΚΡΩΒ.
Οὐ πάντες , ἀλλ' ἔνοι ἢ ἀμείνους , οἱ δὲ
οὐκ ἤδη ἀνδράδεις. οἱ δὲ καὶ ἐπ' αὐτῶν μορφῆς εὐ-
φυῶς ἔχοντες. ΚΟΡ. Καὶ τέτοις συγκα-
θεύδειν θέσθ ; ΚΡΩΒ. Μάλιστα , ὦ θυ-
γατερ' ἔτοι μύθοι καὶ πλείονα διδάσιν· οἱ
καλοὶ δὲ αὐτὸ μόνον καλοὶ θέλυσιν εἶναι.
55 καὶ σοὶ δὲ μελέτω αἰετὶ τῷ πλείοντι , εἰ θέ-
λεις ἐν βραχεὶ λέγειν ἀπάσας , ἐνδειξάσας
σε τῷ δακτύλῳ , ἕχ' ὁρᾷς τὴν Κόρινναν τὴν
Κρωβύλης θυγατέρα , ὡς ὑπερπλεῖται , καὶ
τρισευδαίμονα πεποίηκε τὴν μητέρα ; τί φῆς ;
60 ποιοῖσεις ταῦτα ; ποιοῖσεις , οἶδα ἐγὼ , καὶ
ἂ πρόξεις ἀπασῶν ῥαδίως· νῦν δ' ἀπιθε-
ῖς λυσομένη , εἰ ἀφίκοιτο καὶ τήμερον τὸ μει-
ράκιον ὁ Εὐκριτῶν , ὑπὸ χιτῶνι γὰρ.

VII.

MATER ET MUSARIUM. ΜΗΤΗΡ ΚΑΙ ΜΟΥΣΑΡΙΟΝ.

M A T.

M H T.

SI talem adhuc unum amatorem invenia-
mus , Musarium , qualis est Chaereas ,
immolare oportebit Populari Veneri albam
capellam , Caelesti vero & Hortensi bucu-
lam unicuique , & coronare divitiarum do-

65 Ἄν' ἔτι τοῖστίον ἐραστὴν εὕρωμεν , ὦ
Μουσάριον , οἷον ὁ Χαίρεας ὅστις θυ-
σαὶ ἢ τῇ Πανδήμῳ θέσθ λευκὴν μηκάδα ,
τῇ Οὐρανίᾳ δὲ , καὶ τῇ ἐν κήποις δάμαλιν
ἐκατέρᾳ , στεφανῶσαι δὲ καὶ τὴν πλετοδότει-
ραν ,

a Προίξεις ἀπασῶν] Πράξεις ἀπαντα Coll. b Λυσομένη] Λυσαμένη Fl. c Ἐτι] Δ' ἔτι Fl. recte , ut
init. Dial. seq. & XIII.

45. Ἀδράστειαν] Ἀδράστειαν λέγουσι δαίμονα ἢ καὶ τοῖς
πάντων μεγάλῃ ἐγκρατειᾷ ὑποτασσάμεναι. V.

61. Πράξεις ἀπαντα ῥαδίως.] G.
68. Πλετοδότειραν] Γυν. G.

ἢ ἤδη ἐστίν. Sic ad oram Mf. Regii , quam notam se-
quitur Cod. Memmian. dum dicit μηκάδα esse sacri-
ficium τῇ Πανδήμῳ , ἀπὸ τοῦ πρὸς συνεσίαν καὶ ἀφ' ἑρ-
μείας τῇ Οὐρανίᾳ , ἀπὸ τοῦ ἐπὶ ζυγὸν τιτάχθαι. f. B.
Ibid. Πανδήμῳ] Vide notam nostram ad 20. c. 11.
& Δημ. c. 13. M. du S.
67. Οὐρανίᾳ] Itane ? Uraniae etiam faciebant mere-

trices ? Atqui castior illa Venus perhibebatur. V. su-
pra finem Dial. V. de utraque Ven. Pausanias p. 203.
34. Ibid. Τῇ ἐν κήποις] Veneri , de qua dictum est supra
ad Eix. c. 4. & 6. M. du S.
68. Πλετοδότειραν] An Aphroditem ? F. G. Immo
Cererem. Vid. Cl. Hemsterh. T. I. Tim. c. 21. No. 58.
ubi

ραν, καὶ ὅλως μακάριαι καὶ τρισευδαίμονες
 εὐσόμεθα. νῦν ὅρῳ γὰρ τῷ νεανίσκῳ
 ἡλικία λαμβάνομεν, ὃς ὁβολὸν μὲν ἐδεδώκε-
 τέ σοι δέδωκεν, ὃς δὲ ὁβολὸν μὲν ἐδεδώκε-
 μαί, ἐ μῦρον ἄλλα προφάσεις αἰεὶ, καὶ
 ὑποσχέσεις, καὶ μακραί ἐλπίδες, καὶ πολὺ
 τὸ ἐὰν ὁ πατήρ, καὶ εἰ κύριος γένωμαι τῶν
 παύρων, καὶ πάντα σά. σὺ δὲ καὶ ὁμομοκέ-
 ναι αὐτὸν Φῆς, ὅτι νόμος^α σε γαμετῶ
 ποιήσῃ. ΜΟΥΣ. Ὡμοσε γὰρ, ὦ μήτερες,
 καὶ ταῖν θεαῖν, καὶ τῷ Πολιάδῳ. ΜΗΤ.
 Καὶ πιστεύεις δηλαδὴ; καὶ ἄρα τὸ τοῦ πρώην
 ὃς ἐχρήσθη αὐτῷ καθίστασθαι συμβολήν, τὴν
 δακτύλιον δέδωκες ἀγνοήσης ἐμῶν ὁ δὲ
 Σπιδύρῳ κατέπεσε, καὶ πάλιν τὰ δύο
 πειδύραια τὰ Ἴωνικά, ἑλκονία ἐκάτερον
 δύο Δαρείκας, ἃ σοι^ε ὁ Χῖος Πραξίας ὁ
 ναύκληρος ἐκόμισε^δ ποιησάμενος ἐν Ἐφέ-
 σω. ἐδεῖτο γὰρ Χαίρεας ἔρανον σὺν ἐφήβοις
 ἀπενεγκεῖν. ὁθόνας γὰρ καὶ χιωνίσκας, τί ἂν
 λέγοιμι; καὶ ὅλως Ἑρμαιὸν τι ἡμῖν, καὶ μέ-
 γα ὄφελος συμπέπρωκεν ἑστῶ. ΜΟΥΣ. 90
 Ἀλλὰ καλὸς, καὶ ἀγένης, καὶ Φησὶν ἔραν,
 καὶ δακρύει, καὶ Δεινομάχης καὶ Λάχης
 υἱός ἐστι τῷ Ἀρεοπαγίτῃ, καὶ Φησὶν ἡμᾶς
 γαμήσειν, καὶ μεγάλας ἐλπίδας ἔχομεν

natricem *Junonem* : atque in universum
 obeatae ac ter felices erimus. Nunc enim
 vides quantum accipiamus ab hoc juvene,
 qui obolum nondum unum tibi dedit,
 non vestem, non calceos, non unguentum;
 sed apud illum excusationes semper, & pro-
 missiones, & longae spes, & multum illud
 Si pater, & Si dominus paternorum fuero!
 & , *Tua erunt omnia* ! Tu vero etiam ju-
 rassel illum tibi dicis, se legitimam sibi
 uxorem te ducturum. MUS. Juravit e-
 nim, Mater, per Liberas & Custodem ur-
 bis. MAT. Tu credis nimirum ! & pro-
 pterea nuper symbolam quam daret non ha-
 benti anulum imprudente me dedisti? quem
 ille venditum abliguriit; & rursus duo illa
 monilia Ionica Daricos unumquodque duo
 pendentia, quae tibi Chius ille Praxias nau-
 clerus attulerat, cum fieri ea Ephesi curas-
 set: oportebat enim Chaeream eranum con-
 ferre cum sodalibus. Vela enim & tunicas
 quid dicam? Sane missus a Mercurio the-
 saurus, & magnum lucrum hic nobis ho-
 mo oblatus est. MUS. Sed pulcher est, &
 imberbis, & amare se dicit, & lacrimatur,
 & Dinomaches Lachetisque Areopagitae
 filius est: & se ducturum nos promittit,
 & magnas ab eo spes habemus, modo se-
 nex

^α Σε] Neglexit Fl. ^β Πολιάδῳ] Sic Fl. f. P. B1. &c. Πολιάδῳ B2. ^ε ὁ Χῖος] Omisit O. ^δ Ποιησά-
 μενος] An ποιησάμενος; Pell. ^ε Ἀρεοπαγ.] Ἀρεοπ. hic Edd. omnes, quae alias o praeferrunt.

81. Συμβολήν] Ὁ ἔρανος. V.

ubi id ex Orphei H. 39. addito & hoc Luciani, pro-
 bat. f. F. R.

75. Ἐὰν ὁ πατήρ] Subaudi θνήσκει, θάνοι. F. G.

79. Κατὰ ταῖν θεαῖν] Ad oram Mf. Regii scriptum
 erat κόρη ἐ δὲ μήτρα αἱ θεαί, ἡ δὲ Ἀθηνᾶ ἡ Πολίας, ὅ-
 ρα δὲ τοῦτο Ἀθηναίων ὡς ἐ Λακεδαιμονίων οἱ Διόσκειροι
 οἱ ἐ ὁμόνευσιν, ἢ τῶ Σίῳ. f. B.

Κατὰ ταῖν θεαῖν] Cererem & Proserpinam intelli-
 gi, idque mulierum non virorum iurjurandum fuisse, do-
 cet Spanh. ad Callim. p. 658. f. & seq. Sic ἔ μιν τῶ
 Θεῷ. Non, per Cererem & Proserpinam, Chorus mu-
 lierum ap. Aristoph. in Thefm. vi. 725. f. F. R.

Ibid. Ταῖν θεαῖν] Vide Spanh. ad Callim. 655. M. du S.

Ibid. Πολιάδῳ] An meretriciam etiam Deam cum
 Scholiastae Minervam faciemus? V. 16. Spanh. Ego

mallem Καλλιᾶδῳ. Vide tamen Συμπ. c. 32. neque
 meretriciam Deam statuere necesse est. M. du S.

Πολιάδῳ] Sic recte etiam infra Conviu. c. 32.

81. Καθίστασθαι συμβολήν] Hac de re copiose vir Clar.
 Isacius Casaubonus ad Athen. f. B.

83. Καὶ πάλιν τὰ δύο] Subaudi δέδωκες, ὡς ὁ κοινὸς.

f. G.

85. Ὁ Χῖος] Deest a Mf. f. B.

86. Ποιησάμενος] Πριάμενος legit Interpres. f. G.

87. Ἐδεῖτο γὰρ Χαίρεας] Interpres legit, ἰδίῳ γὰρ Χαί-
 ρεας. F. G. Scilicet debebat coenam — dependere, de-
 derat Micyl. Sed non abit inde Cl. Gesn. Neque video
 quin ἰδίῳ hic eodem redeat. Si enim indigebat (scil.
 his donis) ad coenam reddideris, vel, simpliciter, in-
 di-

nex moriens conniveat. MAT. Ergo, Mu-
farium, cum opus erit soleis, & postulat
futor didrachmum, dicemus illi, *Pecuniam
quidem non habemus, habe tibi vero aliquan-
tum spei a nobis*: & ad pistorem eadem: &
cum mercedem habitationis exigemur, *Ex-
pecta*, dicemus, dum *Laches Colytea* (tribu)
moriatur: *solvemus enim tibi post nuptias*.
Nonne te pudet, quae sola meretricum nec
inaurem, nec monile, nec Tarentinulam
habeas? MUS. Quid ergo, Mater, num
illae feliciores me aut pulchriores sunt?
MAT. Non: sed prudentiores, & norunt
artem meretriciam: neque verbulis credunt
& adolescentulis, in extremis labris jusju-
randum habentibus. Tu vero fidelis es, &
viri amans, neque admittis quemquam,
solum praeter Chaerean: & nuper ille ex
Acarnania rusticus cum veniret, imberbis
& ipse, minas ferens duas (vini enim pre-
tium patris missu acceperat) tu illum qui-
dem superbe rejecisti, cubas autem cum
tuo Chaerea Adonide. MUS. Quid ergo?
oportebat relicto Chaerea recipere opera-
rium istum, hircum olentem? Laevis mi-

ΜΗΤ. Οὐκ ἔνν, ὦ Μισσάριον, ἐὰν ὑπο-
δῆσααί δέη, καὶ ὁ σκυνοτόμος αἰτῇ τὸ δι-
δραχμον, ἐρῶμαι πρὸς αὐτὸν, Ἀργύριον μὲν
οὐκ ἔχομεν, σὺ δὲ τῷ ἐλπίδων ὀλίγας
ἰσας ἡμῶν λάβε· καὶ πρὸς τὸ ἀλφιτοπώλην
τὰ αὐτά· καὶ ἦν τὸ ἐνοίκιον αἰτώμεθα, Πε-
ρίμενον, Φήτομεν, ἐστὶν ἂν Λάχης ὁ Κο-
λυτίδης σποθάνη· σποδώσομεν γὰρ σοι μὲν
στῆς γάμους. Οὐκ αἰσχύνῃ μόνῃ τῇ ἐταίρῳ
οὐκ ἐλλόβιον, ἔχῃ ὄρμον, ἐ Ταραντινίδιον
ἔχουσα; ΜΟΥΣ. Τί ἔνν, ὦ μήτηρ, ἐκεί-
ναι εὐτυχέστεραί μιν, καὶ καλλίους εἰσίν;
ΜΗΤ. Οὐκ, ἀλλὰ συνετώτεραι, καὶ ἴσασιν
ἰοεταίριζεν. ἔδὲ πιστεύουσι ῥηματίοις, καὶ νε-
νίσκοις ἐπ' ἄκρῃ τῇ χεῖρὸς τῆς ὄρεως ἔχου-
σι· σὺ δὲ εἰ πιστὴ, καὶ Φίλανδρον, ἔδὲ
προσίῃ ἄλλον τινὰ, ὅτι μὴ μόνον Χαίρεαν
καὶ πρῶτον ὅτε ὁ γεωργὸς ὁ ὁ Ἀκαρνανεὺς ἦκε
δύο μᾶς κομίζων, ἀγένηται καὶ αὐτὸς (οἶ-
νον δὲ τιμὴν ἀπειλήφει τῇ πατρὸς ἐμψαν-
τῷ) σὺ δὲ ἐκείνον μὲν ἀπεμύκτισας,
καθεύδεις δὲ μὲν τῇ Ἀδωνίδῃ Χαίρεα.
ΜΟΥΣ. Τί ἔνν; ἐχρῆν Χαίρεαν καταλεί-
ψασαν ὡς ἀδέξασθαι τὴν ἐργάτιν ἐκείνου
κινάδρας σπόζοντα; λείος μοι, Φασί,
Χαι-

f. 'Ολίγας] Omisit O. g. 'Ακαρνανεύς] Sic Fl. Ald. H. P. 'Ακαρνανεύς f. & V2. 'Ακαρνεύς marg. A1. 'Ακαρ-
νεύς Guj. & Menag. h. 'Απεμύκτισας] 'Απεμυκτῆρας Pell.

digeat conferre, i. e. opus ei erat symbolam conferre,
quid intererit? Et si ἰδίῃ legas, idne impersonale cum
nominativo consistere potest? f. F. R.

88. 'Οθόνας γάρ] Subaudi εἰς δίδουκας, ut supra. F. G.
'Οθόνας γάρ] Malim δὲ pro γάρ, quia eodem spiritu
jam dixit γάρ. Sed esto muliebris sermo, per me li-
cet. At alibi satis eleganter Nostro loquuntur mulie-
res. f. F. R.

97. Διδραχμον] Vide Dial. XIV. Ubi bis pretium
idem notatur. M. du S.

99. 'Ολίγας] Deest in Mss. f. B.

6. Ταραντινίδιον] Vid. rursus, si operae existimas,
Bergl. ad Alciph. I. p. 160. f. F. R.

13. Προσίῃ] Pro προσίσσαι Attice. F. G.

14. 'Ακαρνανεύς] 'Ακαρνεύς omnino leg. videtur. F. G.
& A. E. M. Quare? An quia syllaba abundat, aut 'Ακαρ-
νανία adspirare scribendum 'Ακαρνανία? minime. Nam

'Ακαρνανίαν vocatos Ἀκαρνανεὺς φυλάττει τὰς μεμε-
Τομ. III.

λὰς, quod caput non tonderent, tradit Strabo X. p.
465. (714.) quid ergo? 'Ακαρνεύς volunt hunc vocari
ab Atticae δήμῳ vel oppido 'Αχαρναὶ dicto, unde certe
'Ακαρνεύς formandum, vid. Cellar. Geogr. Ant. p.
937. Quod ut recte judicant Guj. & ejus compila-
tor Menagius, ita sine Codd. ope mihi nihil mutare
licet. f. F. R.

17. 'Απεμύκτισας] Nondum, puto, alias observa-
tum verbum. Suspiciatur Cl. fensius legendum esse
ἀπεμύκτισας: cum μυκάζω sit apud Hesychium, μυκ-
τίζω nusquam compareat. Ita ἰχθύσι ταῖς ἰκτίσι sub-
stitutum invenimus supra in Διψαδ. c. 3. Sed quidquid
sit de forma verbi: cognatum esse τῷ μυκτῆρι & τῷ
ἀπμύκτιον, non dubito, & significare superbe ex-
streptu quodam inflatarum explosarumque parium ali-
quem rejicere. f. M. G.

21. Κινάδρας] Hesych. κινάδρας, δυναδίας τῇ τρά-
γων. F. G.

Χαιρέας, ἢ χοιρίσκῳ^a Ἀκαρνάνιῳ.
 ΜΗΤ. Ἐστὼ. ἐκείνῳ ἀγροῖκῳ, ἢ πονη-
 ρὸν ὑποπνέει τίς ἢ Ἀντιφῶντα τὴν Μενεκρά-
 τος μῆνιν ὑποχινέμενον, ἐδὲ τῦτον ἐδέξω,²⁵
 ἢ καλὸς ἦν, ἢ ἀγροῖκῳ ἡλικιώτης Χαιρέας;
 ΜΟΥΣ. Ἀλλ' ἠπειλήσε Χαιρέας ὑποσφά-
 ξειν ἀμφοτέρους, εἰ λάβοι με ποτὲ μετ'
 αὐτῷ. ΜΗΤ. Πόσοι δὲ ἢ ἄλλοι ταῦτα
 ἀπειλοῦσιν; ἐκὼν ἀνέρας^b σὺ μὲνεις ἀγ-
 ροῖκῳ, ἢ^c σωφρονήσεως, καθάπερ ἐχέται-
 ρα, τὸ δὲ Θεοσμοφόρος ἱερεῖά τις ἔσας, ἐὼν τάλ-
 λα, σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ τίς σοι δέδωκεν
 ἐς τὴν ἑορτήν; ΜΟΥΣ. Οὐκ ἔχει, ὦ μαν-
 νάριον. ΜΗΤ. Μόνῳ^d ἔστῳ ἢ τέχνην εὖ-
 ρηκεν ὅππῃ τὸ πατέρα, ἐκ οἰκέτις καθήκεν
 ἐξαπατήσοντα, ἐκ ὑπὸ τὴν μήνιν ἤτησεν
 ἀπειλήσας ὑποπλευσεῖα^e τραυευστόμῳ,
 εἰ μὴ λάβοι; ἀλλὰ καθή^f ἡμᾶς ὅππῃ τρι-
 βων, μήτε αὐτὸς διδῶς, μήτε ὡς^g τὸ δι-
 δόντων ἐὼν λαμβάνειν; σὺ δὲ οἶε, ὦ Μυ-
 σάριον, ὀκτωκαίδεκα ἔτῳ^h αἰεὶ ἔσειαⁱ; ἢ
 τὰ αὐτὰ φρονήσειν Χαιρέαν, ὅταν πλεῖν
 μὴ αὐτὸς, ἢ δὲ μήτης γάμον πολυτάλαν-
 τον ἐξεύρη αὐτῷ; μνηστῆσε^j οἶε τότε τῷ^k
 δακρύων, ἢ τῷ φιλημάτων, ἢ τῷ ὄρκων,
 πέντε ἴσως τάλαντα προικὸς βλέπων;
 ΜΟΥΣ. Μνηστῆσε^j ἐκείνῳ^l δαῖμα δὲ,
 ὡς ἐδὲ νῦν γεγάμηκεν, ἀλλὰ καλῶς
 καζόμεν^m ἢ βιαζόμενⁿ ἠρνήσατο. ΜΗΤ.⁵⁰
 Γένοιτο μὴ ψεύδεσθαι, ἀναμνήσω δὲ σε, ὦ
 Μυσάριον, τότε.

hi Chaereas, & porcellus, quod est in
 proverbio, Acarnanius. MAT. Esto. A-
 gressis iste, & male olet. Cur etiam Anti-
 phontem Menecratis F. qui minam pollice-
 batur, neque hunc recepisti? non pulcher
 erat, & urbanus, aequalis Chaereae? MUS.
 At minatus erat Chaereas, se interfecturum
 utrumque, si quando me cum illo depre-
 hendisset. MAT. Quot vero alii minantur
 eadem? Num igitur tu amatorum expers
 manebis propterea, & pudica eris, quasi
 non meretrix esses, sed legiferae Cereris sa-
 cerdos. Mitto reliqua: sunt arealia hodie:
 quid vero dedit tibi diei festi causa?
 MUS. Non habet, quod det, Matercula.
 MAT. Solus ille non invenit aliquam ad
 patrem machinam? non servum immisit de-
 ceptorem? non a matre petiit minatus se
 militatum enavigaturum, nisi accipiat? Sed
 desidet, nos atterit, neque dans ipse quid-
 quam, neque accipere ab his, qui offe-
 runt, patiens. Tu vero putas, Musarium,
 duodeviginti annorum te semper futuram?
 aut eundem animum fore Chaereae, cum
 dives ipse erit, mater autem multorum illi
 talentorum nuptias inveniet? Memor erit
 tum, putas, lacrumarum, & basiorum,
 jurisjurandi, quinque forte dotis talenta
 ubi viderit? MUS. Memor sane erit. Ar-
 gumentum ejus rei hoc est, quod nondum
 duxit uxorem, sed urgentibus, vim quasi
 parantibus, negavit. MAT. Utinam non
 mentiat. Sed tum te, Musarium, ad-
 monebo.

AM.

^a Ἀκαρνάνιῳ] Et sic Fl. notante Solan. ^b Σωφρονήσεως] Sic P. S. aliaeque. Σωφρονήσεως H. Σωφρονήσεως J. & Fr. Σωφρονεῖς Fl. Σωφρονήσεως Pell. ^c Οἶε] Ἐτι οἶε O. ^d Ἀλλὰ] Ὅσα marg. A1.

33. Σήμερον Ἀλῶα ἐστὶ] Ἀλῶα, ἑορτή ἐστὶν Ἀθήνησιν, μυστηρια παρὰ ἑαυτοῖς, * Δήμητρος ὁ Κόρης ὁ Διονύσου, ἐπὶ τῇ τομῇ τὴν ἀμπέλον, καὶ τῇ γύσει τῶν οἴνων, καὶ τῇ ἄλλῃ καρ-

πῶν. Φιλόχορος δὲ φησὶν ὀνομασθῆναι διὰ τὴν τότε τοῖς ἀν-
 θρώποις τὰς ἀφαιρήσεις παρὰ τὰς ἄλλας ποιείας. V.

* Δήμητρος] Emendante Solano, Δήμητρος Edita. Idem τὰς ante ἀνθρώπους inleruit, & verbum ultimum ποιήσας resti-

tuit, quod ποιήσας male legebatur.

Ibid. Αἰὲς μοι] De hoc Proverb. Era(m). J. B. Ait[on] — Χαιρέας] Vid. Diction. Baylii T. I. p. 41. col. 1. M. V. La Croze.

22. Ἀκαρνάνιῳ] Ἀκαρνάνις forte.

F. G.

24. Ἀποπνέει] Ἀποπνέτω legendum.

F. G.

32. Θεοσμοφόρος ἱερεῖα] I. e. quia Cereris sacerdos caste vivere debebant, vid. Illustr. Spanh. ad Callim. J. F. R. p. 602.

33. Ἀλῶα]

VIII.

AMPELIS ET CHRYSIS.

ΑΜΠΕΛΙΣ ΚΑΙ ΧΡΥΣΙΣ.

A M P.

Α Μ Π.

SI quis vero, mea Chrysis, neque zelotypus est, neque irascitur, neque alapam inflixit unquam, aut comam abscedit, aut discidit vestem; illene adhuc amator est? CHRYS. Numquid ergo, Ampelis, haec sola amantis argumenta? AMP. Sane quam calidi viri haec sunt. Nam reliqua, oscula & lacrimae, & iuramentum frequens, & adventus creber, incipientis amoris signum & adhuc nascentis: at ignis totus a zelotypia est. Itaque si te quoque, ut ais, colaphis mulcat Gorgias, & zelotypus est, bona spera, & semper eadem facere illum, opta. CHRYS. Eadem? Quid ais? semper eum mihi dare alapas? AMP. Non istuc: sed indigne eum ferre, nisi ad ipsum solum respicias. Quandoquidem si non amaret, quid tandem, alium te amatorem habente, irascetur? CHRYS. Sed neque habeo equidem alium. At ille temere suspicatus est, amari me a divite, eo quod casu quodam illius aliquando mentionem injeci. AMP. Etiam hoc jucundum, si a divitibus colli te suspicetur: ita enim magis etiam aegre feret, & honorem suum in eo putabit agi, ne rivales ipsum superent. CHRYS. Verum enim vero hic solum irascitur, & infligit alapas, caeterum dat nihil. AMP. At dabit. Zelotypis enim vel maxime dolet. CHRYS. Nescio

ΕΙ τις δὲ, ὦ Χρυσί, μήτε ζηλοτυπεί, μήτε ὀργίζεται, μήτε ἐρράπι-
55 σέ ποτε, ἢ ἀεικέλειεν ἢ τὰ ἱμάτια ἀει-
έχουσεν, ἔτι ἐρατῆς ἐκαῖνός ἐστιν; ΧΡΥΣ.
Οὐκ ἔν ταῦτα μόνον ἐρῶντος, ὦ Ἀμπελί,
δείγματα; ΑΜΠ. Ναί, ταῦτ' ἀνδρὸς
θερμοῦ. ἐπεὶ τὰλλα, Φιλήματα, καὶ δά-
60 κρυα, καὶ ὄρκοι, καὶ τὸ πολλάκις ἥκειν, ῥε-
χομένους ἐρωτῶν σημεῖον, καὶ φρομένους ἐπὶ
τὸ δὲ πῶς ὅλον ἐκ τῆς ζηλοτυπίας ἐστίν.
ὥστε εἰ καὶ σέ, ὡς Φῆς, ὁ Γοργίας ῥαπίζει,
καὶ ζηλοτυπεί, χρηστὰ ἐλπίζει, καὶ εὖχεται
65 τὰ αὐτὰ ποιεῖν. ΧΡΥΣ. Τὰ αὐτά; τί
λέγεις αἰεὶ ῥαπίζειν με; ΑΜΠ. Οὐχί,
ἀλλ' ἀνιάσθαι, εἰ μὴ πρὸς μόνον αὐτὸν βλέ-
ποις. ἐπεὶ εἰ μὴ ἐρᾷ γε, τί ἂν ἐπὶ ὀργίζοι-
το, εἰ σύ τινα ἕτερον ἐρατῆν ἔχῃς; ΧΡΥΣ.
70 Ὅλλ' ἐδὲ ἔχω ἔγωγε. ὁ δὲ μάτῳ ὑπέ-
λαβε τὸ πλεονέκον μὲ ἐρᾶν, διότι ἄλλως
ἐμνημόνευσά ποτε αὐτῷ. ΑΜΠ. Καὶ τῆτο
ἡδὺ τὸ, ὑπὸ πλεονέκων οἰεσθαι σπινδαλε-
σθαι σε. ἔγωγε γὰρ ἀνιάσθαι μᾶλλον, καὶ φι-
75 λωτιμῆσαι, ὥς μὴ ὑπερβαλὼν αὐτὸν οἱ
ἀντερασταί. ΧΡΥΣ. Καὶ μὴν ἔτός γε
μόνον ὀργίζεται, καὶ ῥαπίζει· δίδωσι δὲ ἕδεν.
ΑΜΠ. Ἀλλὰ δώσθι· ζηλότυποι γὰρ καὶ μά-
λιστ' ἐλὺπηθήσονται. ΧΡΥΣ. Οὐκ οἶδ'
ὅπως

• Εἰ τι] Ὅς τις Fl. f. Λυπηθήσονται] Sic legi in omnibus, addit Solan.

33. Ἀλῶν] Conf. supra Dial. Meretr. I. pr. f. F.R.
34. Μανέρων] Leg. fort. νανέρων, ut supr. (Dial.
VI.) An μανέρων est a μᾶν, μᾶναι, μᾶναι, quod idem
est τῷ μᾶναι. F.G.
41. Οἰς] In Mss. ἔτι. f.B.
55. Πηκκυρην] Vid. Cl. Hemsterh. ad T. I. Tim. §.
4. p. 107. f.F.R.
68. Ἐρᾷ γε] Ἐρε γε legend. videtur. F.G.

71. Πλεονέκων] Aut nomen ipsum hoc statuendum,
aut excidit aliud nomen ante πλεονέκων. M. du S.

73. ὑπὸ πλεονέκων — σπινδαλεσθαι] Pluribus hanc
phrasin probat Doctiss. Bergl. ad Alciphr. I. Ep. 29. p.
120. persuadetque & illic σπινδαλεσθαι ὑπὸ σοῦ, non ut
vulgo, ἀπὸ σοῦ legendum. Habuimus idem supra,
Rhet. Praec. c. 23. ὑπὸ τῷ γυναικῶν σπινδαλεσθαι. f. F.R.
78. Ζηλότυποι] Corrupta haec verba censeo. M. du S.

ὅπως ῥαπίσματα λαμβάνειν βέλει με, ὥ80 cur alapas accipere me velis, mea Ampeli-
 Ἄμπελίδιον. ΑΜΠ. Οὐκ, ἀλλ', ὡς οἰ-
 μαι, μεγάλοι ἔρωτες γίνονται, καὶ εἰ^a πύ-
 ροιο ἀμελεῖσθαι εἰ δὲ σιγᾶσαι μόνον⁸
 ἔχειν, συμπαράγεται πῶς ἢ ἐπιθυμία.
 ταῦτα λέγω πρὸς σέ, εἴκοσιν ὅλοις ἔτεσιν⁸
^b ἑταιρίσασα· σὺ δὲ^c ὀκτωκαίδεκάτης,
 οἶμαι, ἢ ἑλαττον, ἔσα τυγχάνεις. εἰ βέ-
 λει δὲ, καὶ διηγῆσομαι ἃ ἔπαθόν ποτε, καὶ
 πᾶν πρὸ πολλῶν ἐγὼ. ἦρα μὲ Δημό-
 Φαντος⁸ ὁ δανειγῆς, ὁ κατόπιν οἰκῶν⁸
 Ποικίλης. ἔτι⁸ ἐδὲ πᾶσι πόλε πλεον πέντε
 δραχμῶν δέδωκε, καὶ ἡξίς δεσπότης εἶναι.
^d ἦρα δὲ, ὦ Χρυσί, ἐπιπόλαιόν τινα ἔρω-
 τα, ἔτε ὑποστάντων, ἔτε δακρύων, ἔτε
 αὐρὶ πρὸς γιγνώσκον⁸ ἐπὶ τὰς θύρας,⁹
 ἀλλ' αὐτὸ μόνον συνεκάθειδ' μοι ἐνίοτε, καὶ
 τῷτο⁸ μακρῷ. ἐπειδὴ δὲ ἐλθόντα ποτὲ
 ἀπέκλεισα (Καλλιάρχης γὰρ ὁ γραφεὺς ἐνδον
 ἦν, δέκα δραχμὰς πεπομφῶς) τὸ μὲ πρῶ-
 τον ἀπῆλθέ μοι λειδορησάμενον⁸. ἐπεὶ δὲ
 πολλὰ μὲ διήλθον ἡμέραι, ἐγὼ δὲ καὶ πρὸς-
 ἐπεμπον, ὁ Καλλιάρχης δὲ ἐνδον ἦν^c αὐ-
 ρίς, ὑποθερμαινόμενον⁸ ἥδη τότε ὁ Δη-
 μόφαντος⁸, καὶ αὐτὸς ἀναφλέγει⁸ εἰς τὸ
 πρᾶγμα, καὶ ὅστις πᾶσι ποτε, ἀνεωγμένην
 τηρήσας τὴν θύραν, ἔκλειεν, ἔτυπεν, ἡπεί-
 λει φονεύσειν, περὶ ῥήγνυνε τὸ ἔδοξεν, ἀπαν-
 τα ἐποίει, καὶ τέλει⁸ τάλαντον δὲς, μόνον⁸
 εἶχεν ὀκτὼ ὅλως μῆνας· ἡ γυνὴ δὲ αὐτῷ⁸

^a Πύθοιο] Πειθοίης Fl. sola. ^b ἑταιρίσασα] ἑτερίσασα Fl. ^c ὀκτωκαίδεκάτης] Nil mut. Edd. ^d ἦρα μὲ marg. At. ^e αὐρὶς] Omittit Fl.

82. Μεγάλοι] Corruptum etiam hunc locum cen-
 seo. Fl. quidem πειθοίης habet, sed neque sic sana e-
 rant omnia. M. du S.

86. Σὺ δὲ ὀκτωκαίδεκάτης, οἶμαι, ἢ ἑλαττον ἔσα τυ-
 γάνεις] Peripicue legendum ὀκτωκαίδεκάτης. Fit ser-
 mo ad meretricem. F. F.

ὀκτωκαίδεκάτης] Recte monuit Cl. Jansenius, hanc
 vocem emaculandam, quod nos sedulo fecimus. M. du S.

93. ἦρα δὲ] ἦρα μὲ esse in Fl. additum erat in
 marg. Ald. Falso; nam Fl. ἦρα δὲ diserte habet cum
 aliis. Ergo aliunde illam varietatem accepit, aut ab-

erravit, verba ex versu praeced. huc festinanti oculo
 referens. At mutato nihil opus esse patet ex jam
 praemisso ἦρα μὲ Δημόφ. Cui μὲ iterato subijcere
 minus hic elegans quam δὲ. J. F. R.

98. Ἀπέκλεισα] Olear. ad Philostr. I. p. 20. n. 20.
 J. F. R.

Ibid. Καλλιάρχης] Quanquam ficta fere haec nomina
 sunt, Callinum petere videri potest, de quo Ἀπαιδ.
 c. 2. M. du S.

5. Ἀναφλέγεται] Sic excludendo & aemulatione
 languidum adolescentis amorem refuscitat meretrix
 ap. Alciph. I. 37. p. 168. ubi de hoc artificio plura
 Bergl.

dictare omnibus, me venenis in furorem illum egisse : nempe venenum illud zelotypia fuit. Itaque tu etiam, Chrysis, utere eodem in Gorgiam veneno ; dives enim erit adolescentulus , si quid patri illius acciderit.

πρὸς ἅπαντας ἔλεγεν, ὡς ὑπὸ Φαρμάκων ἐκμήναιμι αὐτόν. τὸ δὲ ἦν ἄρα ζηλοτυπία, τὸ Φάρμακον. ὥστε, ὦ Χρυσί, καὶ σὺ χρῶ ὅππῃ τὴν Γοργίαν τῷ αὐτῷ Φαρμάκῳ. πλὴν σὺ δὲ ὁ νεανίσκος ἔσται, ἢν τι ὁ πατήρ αὐτοῦ πάθῃ.

IX.

DORCAS, PANNYCHIS, PHILOSTRATUS, POLEMO.

ΔΟΡΚΑΣ, ΠΑΝΝΥΧΙΣ, ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΣ, ΠΟΛΕΜΩΝ.

D O R C.

Δ Ο Ρ Κ.

Periimus, hera, periimus ! E bello rediit Polemo, dives , ut ajunt. Vidi autem illum ipsa quoque : sagum purpura praetextum fibula confixum habet, & pedissequos simul multos. Et amici ut viderunt, salutandi causa ad ipsum concurrere : interea famulum conspicata a tergo sequentem, qui cum illo peregre abfuerat, interrogavi , & cum salutassem prius , *Dic mihi*, inquam , *Parmeno* , *ut egistis nobis , & utrum dignum quidpiam bellis habentes reversi estis ?* PAN. Non oportebat hoc statim : sed ista , *Cum salvi rediistis , multas gratias agimus Diis , & hospitali praesertim Jovi , & Minervae bellicae. Hera autem semper in-*

ΑΠολώλαμεν, ὦ κεκλημένη, πολλώλαμεν, ὁ Πολέμων ὑπὸ τῆς στρατίας ἀνέστρεψε πλεῖστον, ὡς Φασιν· ἑώρακα δὲ καὶ γὰρ αὐτόν, ἐφεστρίδα περὶ πόρφυρον ἐμπεπορημένον, καὶ ἀκολούθους ἅμα πολλὰς. καὶ οἱ φίλοι, ὡς εἶδον, συνέθεν ἐπ' αὐτόν ἀσπασόμενοι. ἐν τούτῳ δὲ τὴν Θεράπωνα ἰδὼσα κατόπιν ἐπόμενον, ὅς συναποδεδημήκει μετ' αὐτῷ, ἡρόμην, καὶ εἶπέ μοι, ἔφην, ὦ Παρμένη, ἀσπασαμένη πρότερον αὐτόν, πῶς ἡμῖν ἐπράξατε, καὶ εἴτι ἄξιον τῶν πολέμων ἔχοντες ἢ ἐπανηλυθεῖτε ; PAN. Οὐκ ἔδει τῷτο εὐθὺς, ἀλλ' ἐκείνα, ὅτι οὐκ ἐσώθητε, πολλὰ χάρις τοῖς θεοῖς, καὶ μάλιστα τῷ ξενίῳ Διὶ, καὶ Ἀθηνᾷ ἰστρατεῖα· ἢ δέσποινα δὲ ἐπυνθάνετο αἰεὶ, τί πράτ-

ΔΟΡΚΑΣ] Bene B. Fl. P. S. &c. ΔΟΡΙΣ. PAN. ΔΟΡΚΑΣ &c. f. Fr. & H. f. τῆς στρατίας] Στρατίας Fl. & sine artic. g. Καὶ] Abest a Fl. h. Ἐπανηλυθεῖτε] Ἐπανηλυθεῖς Fl. i. Στρατεῖα] Στρατεῖα Fl.

Bergl.

9. Ἀπαιῖα ἰποῖν] De irritō conatu, ut apud Martialem, omnia cum fecit.

ΔΟΡΚΑΣ] Cum quatuor tantum illas quas exhibemus personas habeant Edd. optimae, & in ipso Dialogo non adpareat, duas ancillas ΔΟΡΙΔΑ & ΔΟΡΚΑΔΑ adesse, priorem in inscriptione omisi.

27. Πῶς ἡμῖν ἐπράξατε] Lege ὁμοίως. F. G. Tu nihil mutabis Lector, si illud μοι & ἡμῖν ferme πλεονάζον, sed tamen familiaritatis signum, & creberrime occurrens attenderis. Ceterum si cui πράττειν pro degere,

vivere, non satis notum, adeat praeter Bud. Comm. & Kust. ad Aristoph. Plut. 341. etiam f. Elph. ad Epist. ad Eph. VI. 21.

Ibid. τῶν πολέμων] Conjiceres forte πολεμίων ; ut sit: num quid ab hostibus reportastis spoliūrum ? At nihil est mutandum ; nam ἄξιον cum πολέμων recte cohaeret ; aegre jungeretur cum πολεμίων.

31. Ἀθηνᾷ στρατεῖα] Hujus cognominis Panfanias, qui ultra triginta alia passim affert ; nusquam, quod quidem sciam, meminit.

πράττοιτε; καὶ ἔνθα εἴητε; εἰ δὲ καὶ τῆτο
προσέθηκας, ὥς καὶ ἐδάκρυε, καὶ αἰεὶ ἐμέμνη-
το Πολέμων^α, ἄμεινον ἦν ὡς πολὺ³.
ΔΟΡΚ. Προεῖπον εὐθὺς ἐν δὲ καὶ ἄπαντα
πρὸς δέ σε οὐκ ἂν εἶπον, ἀλλὰ ἂν ἤκουσα,
ἐβελόμην εἰπεῖν. ἐπεὶ πρὸς γε^α Παρμόνω-
να ἕτως ἠρξάμην. ἦ πῶς, ὦ Παρμόνων,
ἐβόμβει τὰ ὦτα ὑμῖν; αἰεὶ γὰρ ἐμέμνητο ἡ
κεκλημένη μὲν δακρύων, καὶ μάλιστα εἰ τις
ἐληλύθει ἐκ τῆς μάχης, καὶ πολλοὶ τεθνάναι
ἐλέγοντο, ἐσπάρατε τότε τὰς κόμας, καὶ
τὰ στήνα ἐτύπτετο, καὶ ἐπένθει πρὸς τὴν ἀγ-
γελίαν ἐκάστην. ΠΑΝ. Εὐγε, ὦ Δορκας,
ἕτως ἐχρῆν. ΔΟΡΚ. Εἴτα ἐξῆς μετ' ἐ-
πολὺ ἠρόμην ἐκεῖνα. ὁ δὲ πάνυ λαμπρῶς,
Φησιν, ἀνεστρέψαμεν. ΠΑΝ. Οὕτω καὶ κεί-
ν^α ἔδεν προεῖπὼν, ὥς ἐμέμνητό μου ὁ Πο-
λέμων, ἡ ἐπόθει, ἡ ἠύχετο ζῶσαν καλαλα-
βεῖν; ΔΟΡΚ. Καὶ μάλα πολλὰ τοιαῦ-
τα ἔλεγε. τὸ γὰρ κεφάλαιον ἐξηγήσειε,
πλεονεχέον, χρυσόν, ἐσθῆτα, ἀκολε-
θρας, ἐλέφαντα. τὸ μὲν γὰρ ἀργύριον μηδὲ
ἀριθμῶ ἀγεῖν αὐτόν, ἀλλὰ μεδίμνω, ὅπο-
ς μεμείρημένον πολλὰς μεδίμνας. εἶχε δὲ καὶ
αὐτὸς Παρμόνων δακτύλιον ἐν τῷ μικρῷ
δακτύλῳ, μέγιστον, πολύγωνον, καὶ ψή-
φον^α ἐνεβέβλητο τῷ τριχρώμῳ, ἐρυθρά τε ἦν
ὀπιπολὴς. εἶσα δ' ἐν αὐτὸν ἐθέλοντά μοι
διηγείσθαι ὥς τ' ἄλυν διέβησαν, καὶ ὥς ἀπέ-
κτειναν^β Τηριδάταν τινὰ, καὶ ὥς διέτριψεν
ὁ Πολέμων ἐν τῇ πρὸς Πισίδας μάχῃ, καὶ
ἀπέδραμόν σοι ταῦτα προσαχέλευσα, ὥς
ὡς τ' ὅτι^γ πάντων σκέψαιο. εἰ γὰρ ἐλθὼν ὁ δὲ

interrogavit, ut ageretur? & ubi essetis? Si
vero illud etiam addidisses, *Lactimavi etiam*,
et semper memoriam usuravit Polemo-
nis, multo fuerat melius. DOR. Praedixi
initio statim haec omnia: apud te vero no-
lebam iterum dicere, sed ea solum quae au-
divi. Nempe apud Parmenonem sic ince-
peram, *Numquid, Parmeno, tinniebat vo-*
bis auris? Semper enim cum lacrimis be-
mea meminerat, & maxime si quis rediisset e
praelio, ubi caesi esse multi dicerentur, tum
illa comas lacerare, & pectus plangere, &
ad unumquemque nuntium lugere. PAN.
Euge, Dorcas, ita oportebat. DOR.
Tum deinde non ita multo post ista roga-
vi. At ille, *Magnifice omnino*, inquit, *re-*
diimus. PAN. Itane ille quoque sine pro-
oemio, quam meminisset mei Polemo, aut
desiderasset, aut vivam invenire optasset?
DOR. Omnino multa id genus dixit. Ve-
rum caput rei hoc mihi renunciavit, divi-
tias multas, aurum, vestem, pedisequos,
sebeur; argentum enim nec numero illum
advehere, sed dimensum modio, modios
multos. Habebat autem ipse quoque Par-
meno anulum parvo in digito maximum,
multiangulum, & gemma in eo de tricolo-
ribus illis, suprema quidem facies rubicun-
da. Passa ergo sum volentem mihi enarra-
re, ut Halye trajecto Teridatem quendam
interfecerint, & ut in praelio contra Pi-
sidas se gesserit Polemo, & haec tibi
nunciatura transcucurri, uti de omnibus
deliberes. Si enim adveniens Polemo,
(omni-

^α Παρμόνων] Sic *fenf.* correxit. Παρμόνω. Edd. hac priores. ^β Τηριδάταν] Sic omnes praeter *f. Ald.* & *V2.* quae Τηριδάταν. ^γ Πάντων] Παρόντων melius *Fi.*

38. Πρὸς γε Παρμόνω, &c.] Sed scribendum Παρ-
μόνω, ut recte pag. 730. nec aliter usus & Gram-
maticus canon postulat. *f. f.* Bene emendat, sed Π-
λέμωνα altero illo loco legas, non Παρμόνω. *f. F. R.*
Ibid Παρμόνω] *Cl. fensius* sic recte scribere iussit,
cum in libris omnibus esset Παρμόνω. *M du S.*
40. Ἐβόμβει τὰ ὦτα] Vides quam vetustus ille er-
ror, qui nostra etiam aetate multorum mentes in-

fidet.

54. Ἀργύριον μηδὲ ἀριθμῶ] Specie Proverbii pro im-
mentis divitiis, sic in *Epistol. Saturnal. Xenoph.* *Hé-*
lenis. lib. 3. *Suid.* μεδίμνω τ' ἀργύριον ὀποματρεῖν. *Hor-*
atii & Petronii Interpretes. *f. B.*

61. Ὡς τ' ἄλυν διέβησαν] Hoc etiam specie prover-
bii, patet apud *Herodot.* & *Diodor.* Sic. *f. B.*

65. Πάντων] Florentinum *παρόντων* placet, ex cuius
com;

(omnino equidem dimotis familiaribus veniet;) resciverit, & intus apud nos esse Philostratum invenerit; quid facturum esse existimas? PAN. Inveniamus, Dorcas, e re praesenti auxilium. Neque enim dimittere hunc honestum est, qui nuper admodum talentum dederit, mercatorem alioquin & multa pollicitum: neque utile non recipere redeuntem hunc Polemonem. Insuper zelotypus est, qui cum egeret adhuc, plane erat intolerabilis. Jam vero quid non iste audeat? DOR. Sed accedit. PAN. Deficio animi, Dorcas, prae consilii inopia & tremo. DOR. Verum etiam accedit Philostratus. Quid me fiet? Quid si terra mihi dehiscat! PHIL. Cur non potamus, mea Pannychis. PAN. Perdidisti me, homo. Tu vero salve, Polemo. Tarde advenis! POL. Iste ergo quis est qui ad vos accessit? Taces? Euge! periisti Pannychis! At ego quinto die e Pylis huc advolavi ad talem festinans mulierem. Verum merito hoc mihi accidit. Et gratiam tibi habeo: nec enim amplius a te dispoliabor. PHIL. Tu vero quis es, mi homo? POL. Polemo Stirien- sis, tribu Pandionia, audin? qui primum mille armatos duxi, jam quinquies mille hominum agmen ago, amator Pannychidis, cum putarem illam adhuc humanum sapere. PHIL. Sed ut nunc habet, o Dux mercenariorum, mea est Pannychis, & talentum accepit; accipiet autem jam etiam alterum, cum sarcinas disposuerimus.

Πολέμων (ἤξει γὰρ πάντως ἀποσεισάμενος τῆς γνωρίμης) ἀναπυθόμενος, εὔροι τὸ Φιλόστρατον ἐνδον παρ' ἡμῶν, τί οἶε ποιήσειεν αὐτόν; ΠΑΝ. ὁ Εὐξυρίσκωμεν, ὃ Δορκάς, ἐκ τῶ παρόντων σωτήριον· ἔτε γὰρ τῶτον ἀποπέμψαι καλὸν, τάλανιον ἑναγχὲς δαδωκότα, καὶ τὰλλα ἔμπορον ὄντα, καὶ πολλὰ ὑπὸ χνέμενον· ἔτε Πολέμονα τοιοῦτον ἐπανάγκῃ, χρήσιμον μὴ ὡς ἀδέχεσθαι. προσέτι γὰρ καὶ ζηλότυπος ὅστιν, ὅς καὶ πονόμενος ἔτι, πολλὸν ἀφόρητος ἦν· νῦν δὲ τί οὐκ ἂν ἐκεῖνος ποιήσειεν; ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ προσέρχεται. ΠΑΝ. Ἐκλύομαι, ὃ Δορκάς, ὑπὸ τῆς ἀπορίας, καὶ τρέμω. ΔΟΡΚ. Ἀλλὰ καὶ Φιλόστρατος προσέρχεται. ΠΑΝ. Τίς γένωμαι; πῶς ἂν με ἡ γῆ καταπίοι; ΦΙΛ. Τί εἰ πίνομεν, ὃ Παννυχί; ΠΑΝ. Ἀνθρώπε, ἀπολάλεκας με. σὺ δὲ χαῖρε Πολέμων, χρόνιος Φανείς. ΠΟΛ. Οὐτὸς ἔν τις ὅστιν ὁ προσιὼν ὑμῶν; σιωπᾶς; εὐγε οἶχες, ὃ Παννυχί· ἐγὼ δὲ πεμπταίῳ ἐκ Πυλῶν διέπην, ἐπειγόμενος ὅτι τοιαύτῃ γυναῖκα. καὶ δίκαια μὲντοι πέπονθα, καὶ σοὶ χάριν ἔχω, οὐκ ἔτι γὰρ ἀρπαδῆσομαι ὑπὸ σέ. ΦΙΛ. Σὺ δὲ τίς εἶ, ὃ βέλτιστε; ΠΟΛ. Ὅτι Πολέμων ὁ Στειριεύς, Πανδίωνος Φυλῆς ἀκέραιος, χιλιάρχιστος τὸ πρῶτον, νῦν δὲ ἐξαναστῆσας πεντακισχιλίαν ἀσπίδα, ἐρατῆς Παννυχίδος, ὅτε ὤμην ἔτι ἀνθρώπινα φρονεῖν αὐτῇ. ΦΙΛ. Ἀλλὰ τὰ νῦν, ὃ ξεναγέ, Παννυχίς ἐμὴ ὅστι, καὶ τάλανιον εἴληφε, λήψεται δὲ ἡδὴ καὶ ἕτερον, ἐπειδὴν τὰ φορτία

249-

ἃ Ἐξυρίσκωμεν] Ἐξυρίσκω Fl. e ΠΑΝ.] Omiss. in B. P. H. Adest in marg. A1. f. S. In Fl. uno Π. duae diversae personae signantur. f Ἰμῶν] Ἰσως ἡμῶν L. Idque recipiend. credo. g Οἶχες] Non habet Fl.

compendio forsan πάντων est natum. Neque mihi quisquam de συμπατηρίῳ vertendo, defendat vulgatum; nam id huc non convenit, & περὶ τῶ ἄλλων tum potius dixisset. Sed de praesenti rerum statu deliberandum erat. Interim nondum recepi παρόντων, quia aliis vulgatum satis sanum videbitur. Responsum vero Pannychidos ἐκ τῶ παρόντων ad id ipsum videtur alludere; ideo eo magis velim παρόντων etiam priore

loco legi.

67. Φιλόστρατος] Hic Philostratus, si Joh. Jenson credas, (de Script. Hist. Philos. I. III. c. 13. p. 279. & 283.) celebris est scriptor vitarum sophistarum, quae extant: Ridiculum! M. du 3.

78. Ἐκλύομαι] Idem quod ἀδμυῶ, leg. Αἰρίσσω. Epist. 28. lib. 1. f. B.

3. ΠΑΝ.]

Διαθώμεθα. καὶ νῦν ἀκολουθεῖ μοι, ὦ Παν-
 νυχί. τῆτον δὲ παρ' Ὀδρύσαις χιλιαρχεῖν
 ἔα. ΔΟΡΚ. Ἐλευθέρα μὲν ἔστι, καὶ ἀκο-
 λουθήσῃ, ἣν ἐθέλη. ^aΠΑΝ. Τί ποιῶ, Δορ-
 κάς; ΔΟΡΚ. Ἐσιέναι ἄμεινον, ὀργιζομένῳ
 ἐκ οἷον τε παρῆναι Πολεμῶνι, καὶ μάλλον
 ἐπιταθῆσθαι ζήλοισιν. ΠΑΝ. Εἰ θέλεις,
 εἰσίσωμεν. ΠΟΛ. Ἀλλὰ προλέγω ὑμῖν, ὅτι
 τὸ ὑσταῖον πείσῃς τήμερον, ἢ μάλιστα ἐγὼ
 τοσούτοις φόνις ἐξηγυμνασμένων πάρεμι,
 τὸς Θράκας, ὦ Παρμενῶν. ^bΠΑΡ. Ὀ-
 πλισμένοι ^cἦκον, ἐμφράξαντες τὴν σενωπὸν
 τῇ Φάλαγγι· ἐπὶ μετώπῳ μὲν τὸ ὀπλι-
 κόν, παρ' ἑκάτερα δὲ οἱ σφενδονῆται, καὶ
 τοξόται, οἱ δὲ ἄλλοι κατόπιν. ΦΙΛ. Ὡς
 βρεφυλλίοις ταῦτα. ὦ ^dμισθοφόρε, ἡμῖν
 λέγεις, καὶ μοιμολύθεις· σὺ γὰρ ἀλεκίρυντα
 πώποτε ἀπέκλεινας. ἢ πόλεμον εἶδες; ἐρυ-
 μάτιον ἐφρέρεις, τάχα διμοιρίτης ὢν, ἵνα
 καὶ τῆτο προσχαρίσωμαί σοι. ΠΟΛ. Καὶ
 μὴν εἴσῃ μετ' ὀλίγον, ἐπαυθὲν προσιόντας
 ἡμᾶς ὅπλιν δόρυ θεάσῃ, στήθεσιν τοῖς
 ὀπλοῖς. ΦΙΛ. Ἡκεῖ μὲν συγκαταβήμε-
 νοι. ἐγὼ δὲ, καὶ ^eτίσι; ^fΤῆτον δὲ παρ'
 ἔστι ἐπιταί μοι, βάλλοντες τὸν Παν-
 νυχί, καὶ ὀστράκοις. ἔτω Διασκεδάσομεν, ὥς
 μὴδὲ ὅποι οἴχοισθε, ἔχοιτε εἰδέναι.

Et jam sequere me, Pannychis : hunc ve-
 ro mille hominibus praesse apud Odryas
 jube. DOR. Libera quidem est, & se-
 quetur, si voluerit. PAN. Quid agam,
 Dorcas? DOR. Intrasse melius erit. Irato
 senim adesse Polemoni non convenit : &
 magis ipsa zelotypia intendetur. PAN. (*ad*
Philostratum) Si vis, intremus. POL. Sed
 praedico vobis, vos ultimum hodie pota-
 turos, aut frustra ego tot caedibus exerci-
 tatus adsum. Heus Parmeno, Thraces ad-
 duc. PAR. Armati venerunt, phalange ob-
 sepsere angiportum : in fronte gravis arma-
 tura, in utroque cornu funditores & sagit-
 tarii, reliqui in ultima acie. PHIL. Tan-
 quam parvis infantibus ista, mercenarie,
 dicis? & larva quasi terrere nos postulas?
 Tu enim gallum gallinaceum an interfecisti
 unquam? aut bellum vidisti? castellum
 forte infestisti, dimidii dux manipuli, ut
 Oetium hoc tibi largiar. POL. Quin scies
 prole? ubi accedentes nos protensis
 hastis, armis fulgentibus. PHIL.
 Venne prole instructi. Ego autem & Ti-
 motheus (solus enim hic me sequitur) lapi-
 deus vos ac testis ita dispergemus, ut ne-
 que, quorsum effugiendum sit, reperiatis.
 CHE.

^a ΠΑΝ.] Recepi ex V2. B1. & 2. & S. Nam ΠΟ. in P. H. 7. erat, Π. tant. in Fl. ^b ΠΑΡ.] Ex emen-
 dat. Solan. PAN. Edd. priores. In Fl. omiffa persona. ^c ἦκον] Ἡκίσσαν Pell. d. Μισθοφόρος] Recte sic ple-
 raeque Μισθοφόρος 7. ^e τίσι;] Emendavi ex Fl. & aliis Luciani locis. Nam τίσις hic habebant Edd. cett.

18. * Διμοιρίτης ὢν] Διμοιρίτης, † τούτω ἐπὶ τὸ
 τριόβολον ἀποδιδάσκων, ἐπεὶ τούτω διμοῖρον ἐστὶ τὸ δραχ-
 μῆς. ὁ γὰρ τούτω λαμβάνων στρατιᾶς διμοιρίτης ἐλεγείσθαι
 ἐστὶ δὲ τις ἐ στρατιωτικῇ ἀρχῇ ‡ ὁ λοχαγός, Ἀφ' τὸ παρ'

ἄλλης στρατιᾶς δύο μοῖρας λαμβάνειν. οἱ δὲ διμοῖροι καὶ
 ἡμιλοχίαι ἢ ταῦτο φασί. καὶ διμοιρίτης καὶ ἡμιλοχίτης,
 ἀρχὸν δὲ διμοῖρας, καὶ ἡμιλοχίας. V.

* Διμοιρίτης] Διμοιρίτης male edita.

† Τέτω] Τέτω V.

‡ Ὁ λοχαγός] Ὡς ὁ λοχ— edita. Sed ὥς duce V. deleuit M. du S.

§ Ἡμιλοχίαν] Ita scripsit Solan. ἡμιλοχίαν edita.

¶ Ταῦτο] Αὐτὸ V. quod in Impressis sic mutatum est.
 M. du S.

3. ΠΑΝ.] Pro Pannychide inepte in quibusdam lege-
 batur antea Polemon. M. du S.

10. Τοὺς Θράκας] Subaudi ἄγε, aut quid simile, an
 ἄδῃ, i. e. huc age, adduc. ἰπέχω. F. G. Parum inter-
 est quid suppleas, est ille accusativus subito imperan-
 tis, poscentis, ubi varia verba subaudiri, pro re nata,
 queunt. Quin ergo vel καλῶν intelligas, licet; nam

illico advenerunt. Nec tamen improbarem, si pro ὧ
 Παρμ. invenirem ἄδῃ. Verum quo brevior locutio,
 eo imperiosior. Sed quum vel ipsum ὧ sic abesse
 possit, non jam, cum adlit, peccaverit, qui ἄδῃ pro
 eo legat. J. F. R.

Ibid. ΠΑΡ.] Quamvis in titulo non compareat Par-
 menonis persona; necessario hic requiritur, neque e-
 nim

X.

CHELIDONIUM ET DROSE.

ΧΕΛΙΔΟΝΙΟΝ ΚΑΙ ΔΡΟΣΗ.

C H E L.

X E Λ.

Non amplius ad te venit, mea Dro-
se, adolescentulus ille Clinias? Diu
enim est, cum illum apud vos non vidi.
DROS. Non amplius, mea Chelidonium:
Magister enim interdixit, ne amplius ad
me accedat. CHEL. Quis est iste? Dio-
timum ne dicis ludi gymnici magistrum?
nam ille quidem mihi amicus. DROS.
Non: sed est perditissimus ille Philosopho-
rum Aristænetus. CHEL. Tristem illum
dicis, hirsutum, barba prolixa, qui cum
adolescentibus inambulare solet in Poecile?
DROS. Illum dico impostorem, quem
utinam videam pessime perire, barba tra-
ctum a carnifice. CHEL. Sed quid in-
mentem illi venit, quod istuc persuasit Cli-
niae? DROS. Nescio, Chelidonium. Sed
qui nondum a me abnoctaverit, a quo tem-
pore usum habere mulieris coepit (primum
autem fuit mecum) tribus hisce deinceps

Οὐκ ἔτι φοιτᾷ πρὸς σέ, ὦ Δροσὴ,
τὸ μαιράκιον ὁ Κλεινίας; εἰ γὰρ ἐώρα-
κα, ἔσχατος ἦδη χρόνος, αὐτὸν παρ-
οὔμην. ΔΡΟΣ. Οὐκ ἔτι, ὦ Χελιδόνιον. ὁ
γὰρ διδάσκαλός αὐτὸν εἴρξε μηκέτι μοι
προσιέναι. ΧΕΛ. Τίς ἔστι; μή τι τὴν
παιδοδρίαν Διότιμον λέγεις; ἐπεὶ ἐκεῖνός
γε φίλος μοι. ΔΡΟΣ. Οὐκ ἄλλ' ὁ κά-
κιςτα φιλοσόφων ἀπολέμῳ Ἀρισταίνε-
τος. ΧΕΛ. Τὸν σκυθρωπὸν λέγεις; τὴν
δασύν; τὴν βαθυπώγωνα; ὅς εἶθε μὲ τῶν
μειρακίων πεπατεῖν ἐν τῇ Ποικίλῃ;
ΔΡΟΣ. Ἐκεῖνόν φημι τὴν ἀλαζόνα, ὃν
κακίςτα ὀπίδδμι ἀπολέμῳ, ἐλκόμῳ
τῶν πώγων ὑπὸ δαίμονι. ΧΕΛ. Τί
παθὼν δὲ ἐκεῖνος, τοιαῦτα ἔπεισε τὴν Κλει-
νίαν; ΔΡΟΣ. Οὐκ οἶδα, ὦ Χελιδόνιον,
ἀλλὰ μηδέποτε ἀποκοιτῶς με γενόμενον,
ἄρ' εἰ γυναικὶ ὁμιλεῖν ἤρξατο, (πρῶτον δὲ
ὁμίλησέ μοι) ἢ τριῶν τέτων ἐξῆς ἡμε-
ρῶν,

f Πολὺς ἦδη χρόνος] Constans lectio, nisi quod commata tant. addidi. g Ὀμίλησι] Recte plurimae. Ὀμίλη-
σι f. & V2. h Τριῶν] Τριῶν f.

nim ut cum plerisque libris Pannychidi haec tribuas
committendum est. Fl. novam personam non indu-
cit. P. & S. Quod mireris, Parmenoni quidem in ver-
sione tribuunt, in Graeco textu Pannychidi. M. du S.

18. Δημοίρης] Sic Chronof. c. 15. ita vocatur ὁ δι-
πλοῦν μισθὸν λαμβάνων, dicitur & δημοίρης & δημο-
ραῖος.

Δημοίρης] Nauticum est vocabulum, sed ideo ad-
hibet, quia nautam loquentem inducit cui sua sola
nota.

Δημοίρης] In marg. Paris. additum: δημοίρης α
δημοίρα, quam eandem & ἡμιλοχίαν Suidas vocat.
Gujetus autem sic: subaudi στρατιώτης, i. e. cui duple-
x annonā datur, διπλὴ μισθός.

21. Ἐπὶ δόρυ] Verti, protensis hastis, ut hastas suas
quasi sequantur milites, parati ad praelium. Non
Tom. III.

ignoro ἐπὶ δόρυ illud, quod est inter ὁπλουργία f.
imperia militaria V. G. apud Arrian. Tact. p. 71. seq.
ubi ἐπὶ δόρυ in dextram? ἐπὶ ἀσπίδα in sinistram? signi-
ficat. Sed huc convenire non arbitror.

23. Τίς] Cognatum videtur esse τῶ τῖφος. a. τῖ-
βος, τῖβος. Tibur Argeo posuitur colono.

Τίς] Sic Fl. optime. In reliquis Τίς. Vide de
eo nomine quid ad Tim. c. 14. dictum sit; quae nota
loca innumera profert, ubi ita scribitur.

29. Πολὺς] Alibi fere πολλὸν χρόνον.

Πολὺς ἦδη χρόνος] Nihil analogiae repugnat, nam
ἐπὶ intelligendum. Rarius tamen Noster ita loquitur;
sed videtur esse locutio communi vitae familiarior,
quali mulieres uti solent. Ἐπὶ autem additur deinde
Dial. XI. ante med. πολλὸς δὲ χρόνος ἔστι τοι ἔργον.

ῥῶν, ἐδὲ προσῆλθε τῷ τριώπῳ· ἐπεὶ δὲ
 ἠνώμην (οὐκ οἶδα δὲ ὅπως τί ἐπαθον ἐπ'
 αὐτῷ) ἐπεμψα τῷ^a Νεβρίδα^a ὡς κεκο-
 μωμένην αὐτόν, ἢ ἐν ἀγορᾷ Διτριβόνη, ἢ
 ἐν^b ποικίλῃ· ἢ δὲ ὡς πατὴντα ἔφη ἰδῶ-
 σα μὲ^c τῷ Ἀρισταίνετι, νεῦσαι πόρῳ, ἐκεί-
 νον δὲ ἐρυθρίασα^a κάτω ὄραν, καὶ μηκέτι
 παρενεγκεῖν τὸ ὀφθαλμόν. εἴτ' ἐβάδιζον ἄμα
 εἰς^d τὸ πόλιν· ἢ δὲ ἄχρι τῷ Διτύλῳ ἀκο-
 λυθῆσασα, ἐπεὶ μηδ' ὅλως ἐπεστράφη,
 ἐπανῆκεν, ἐδὲν σαφὲς ἀπαγγεῖλαι ἔχουσα.
 πῶς με οἶε^e Διτριβόν τὸ μὲ^c ταῦτα, οὐκ
 ἔχουσαν εἰκάσαι^e ὅ, τι μοι ὡς ἐπὶ οὐδὲν ὁ μεί-
 γακίσκος; ἀλλὰ μὴ^f ἐλύπησά τι αὐ-
 τὸν ἔλεγον, ἢ τινὸς ἄλλης ἡράδι, μισή-
 σας ἐμέ; ἀλλ' ὁ πατήρ διεκώλυσε αὐτόν;
 πολλὰ τοιαῦτα ἔτρεφον. ἤδη δὲ ὡς δει-
 λὴν ὀψίαν ἦκεν ὁ Δρόμων, τὸ γραμματίον
 τετὶ παρ' αὐτῷ κομίζων. ἀνάγνωθι λαβῶ-
 σα, ὦ Χελιδόνιον, οἶδ' αὖ γὰρ δὴ περ γράμ-
 ματα. ΧΕΛ. Φέγ', ἴδωμεν τὰ γράμματα
 ἐπὶ πάνυ σαφῇ, ἀλλ' ὅτι πιστευμένον, δη-
 λῶντα ἐπείξιν τινα τῷ γεγραφότῳ. λέγει
 δὲ, Πῶς μὲ ἐφίλησά σε, ὦ Δροσὴ, τὸς
 θεὸς ποιεῖν μάρτυρας. ΔΡΟΣ. Αἱ αἱ
 τάλα, ἐδὲ τὸ χαίρειν προσέγραψε. ΧΕΛ.
 Καὶ νῦν δὲ ἐπὶ χεῖ^g μίσκος, ἀλλὰ χεῖ^g ἀνά-
 γκην ἀφίσταμαι σε. ὁ πατήρ γὰρ Ἀρισταί-
 νετῳ παρέδωκε με φιλοσοφεῖν αὐτῷ. καὶ
 κείνῳ (ἔμαθε γὰρ τὰ καθ' ἡμᾶς ἀπαντα)
 πάνυ πολλὰ ἐπετίμησέ μοι, ἀπρεπὲς εἶ-

diebus neque accessit ad angiportum. Cum
 vero aegre ferrem, (nescio vero quid de il-
 lo mihi praefagiebat animus,) misi Nebri-
 dem quae circumspiceret illum in foro ver-
 fantem, vel in porticu. Illa vero inambu-
 lantem ait se vidisse cum Aristaeoneto, &
 innuisse ei e longinquo. Ipsum vero cum
 rubore dejecisse vultum, nec amplius co-
 oculum adjecisse. Illa ad portam usque ge-
 minam profecuta, cum nec omnino se con-
 verteret, rediit nihil certi habens, quod
 renunciaret. Quid animi mihi putas ab eo
 inde tempore fuisse, quae conjectare non
 possem, quid factum esset adolescentulo?
 Sed, *nunc quid aliqua in re ipsum offendi?*
 dicebam: *an alterius amore captus me odit?*
At pater prohibuit? Multa talia versabam in
 animo. Jam vero sero vespere venit Dro-
 mo, hanc ab illo epistolam ferens. Sume,
 lege, Chelidonium: nosti enim sane lite-
 ras. CHEL. Age videamus literas, non
 valde disertas, sed sibi implicitas, festina-
 tionem quandam scribentis indicantes. Di-
 cunt autem, *Quam te amaverim, mea Dro-
 se, Deos facio testes.* DROS. Hei, hei,
 miser ne salutem quidem adscripsit. CHEL.
*Et nunc non odio, sed necessitate discidium a
 te facio. Pater enim Aristaeoneto me commen-
 davit, apud quem philosophiae dem operam.*
*Et ille (comperit enim nostra omnia) multum
 sane me increpuit, indignum esse dicens, cum*
me-

^a Νεβρίδα] Sic marg. Α1. cum Fl. ut Menag. voluit. Νεβρίδα cett. male. ^b Ποικίλῃ] Hic sequor Ed. Amst. Nam cett. παιδικῇ male. Ποικίλῃ ἴσως L. ^c Πόλιν] Al. Ἀκαδημαίαν Coll. Nil variat Fl. ^d Ὅλως] Sic P. aliaeque. Ὅλως J. ^e Ὅ, τι] Sequentia a μοι ad τι omisit O. ^f Ἐλύπησα] Ἐλύπησα Fl. quod & adscribit marg. Α1. ^g Ἐπιστευμένον] Περιστευμένον O.

55. Τὴν Ἀκαδημαίαν] Γραι. τὴν πόλιν. G.

49. Νεβρίδα] Νεβρίδα scribendum videtur. F.G. & AE. M.

51. Ποικίλῃ] In Par. quae palaestra converterat, haec glossa Micilli addita; alias porticu, παιδικῇ enim Graece habetur, quod ut corruptum puto, sic rursus ποικίλῃ vel παλαίστρῃ legendum puto. Cumque Solan. in marg. quoque indicavit se ποικίλῃ edi velle, nihil

haesitavi quin veritati parerem.

52. Ἀρισταίνετι] Occurrit hoc nomen saepius apud. Nost. vide Dial. II. & Συμπ. c. 1. M. du S.

58. Οὐκ ἔχουσαν εἰκάσαι] Deerat in Mss. J. B.

63. Ἐστρεφον] Subaudi κατὰ νοῦν. Animo versabam.

F. G. & AE. M. Habuimus idem supra Alex. J. 8.

J. F. R. 68. Ἐπι-

meretrice me vivere Architelis & Erasicleae filium: multo enim melius esse virtutem praeferre voluptati. DROS. Male pereat nugator ille, qui talia doceat adolescentulum. CHEL. *Itaque necesse est illi parere. Accurate enim me sequitur & custodit: nec adspicere licet quidquam, praeter ipsum. Si vero modestus sum, & per omnia sibi obsequar; pollicetur, beatum me futurum, & virtutis compotem, laboribus ante exercitum. Haec aegre tibi ut scriberem me subduxi. Tu vero felix mihi esto, ac memento Cliniae.* DROS. Quid tibi videtur haec epistola, Chelidonium? CHEL. Caetera velut Scytharum dictio: at illud, *Memento Cliniae!* habet spei aliquid reliquum. DROS. Etiam mihi ita videbatur. Pereo igitur prae amore. Verum dixit mihi Dromo, paediconem esse Aristanetum, & disciplinae obtentu rem habere cum formosissimis adolescentulis, & privatim sermones habere cum Clinia, promissa quaedam illi pollicentem, quasi Dis parem facturum sit. Verum etiam legit cum illo amatorios quosdam antiquorum Philosophorum suis cum discipulis sermones, & totus est in hoc adolescentulo. Minatus autem est Dromo, se patri Cliniae denunciaturum ista. CHEL. Oportebat, Drose, cibo corruptum impellere Dromo-

ναι λέγων ἐταίρα συνεῖναι, Ἀρχιτέλης καὶ Ἐρασικλείας υἱὸν ὄντα· πολὺ γὰρ ἀμεινον εἶναι ἢ ζρετῶν πορλιμῶν τὴν ἡδονήν. ΔΡΟΣ. Μὴ ὄραισιν ἰκοῖτο ὁ λῆρς ἐκεῖν, τοιαῦτα παιδεύων τὸ μεῖράκιον. ΧΕΛ. Ὡς ἀνάγκη πείθεσθαι αὐτῷ ὡς ἀκολοθεῖ γὰρ ἀκριβῶς ὡς ἀφυλάκτων, καὶ ὅλως ἐδὲ προσβλέπειν ἄλλω ἐδὲν ἔξεστιν, ὅτι μὴ ἐκείνῳ εἰ δὲ ἡ σωφροσύνη, καὶ πάντα πείθειν αὐτῷ, ὑπὸ ἀρχαῖς πᾶν εὐδαίμονα ἔσεσθαι με, καὶ ἐνάρειον καλίστησθαι, τοῖς νόμοις προγεγυμνασμένον. ταῦτά σοι μόλις ἔγραψα, ὑποκλέψας ἑμαυτόν. σὺ δέ μοι εὐτύχει, καὶ μέμνησο Κλεινίης. ΔΡΟΣ. Τί σοι δοκεῖ ἡ ὀπίσθη, ὦ Χελιδόνιον; ΧΕΛ. Τὰ μὲν ἄλλα ἡ ἀπὸ Σκυθῶν ῥήσις, τὸ δὲ μέμνησο Κλεινίης, ἔχει τινὰ ὑπολοιπὸν ἐλπίδα. ΔΡΟΣ. Καί μοι ἔτι ἔδοξεν ἀπὸ λυμαινόμενον εἶναι ὑπὸ τῆς ἐρωτῆς. ὁ μὲντοι Δρόμων ἔφασκε παιδεραστήν τινα εἶναι τὸν Ἀριστάνειον, καὶ ὅτι προφάσι τὴν μαθημάτων, συνεῖναι τοῖς ὀρειοτάτοις τῶν νέων, καὶ ἰδίᾳ λογοποιεῖσθαι πρὸς τὴν Κλεινίαν ὑποχέσεις τινὰς ὑπὸ ἀρχαῖς, ὡς ἰσόθεον ἀποφανεῖ αὐτόν. ἀλλὰ καὶ ἀναγιγνώσκῃ μετὰ αὐτῆς ἐρωτικὰς τινας λόγους τῶν παλαιῶν φιλοσόφων πρὸς τὰς μαθητάς, καὶ ὅλως ὡς τὸ μεῖράκιόν ἐστιν ἡπείλη δὲ καὶ τῷ πατρὶ τῆς Κλεινίης καλερεῖν ταῦτα. ΧΕΛ. Ἐχρῆν, ὦ Δροσὲ, γαστρίσαι τὸν Δρόμωνα. ΔΡΟΣ.

h σωφροσύνη.] Recte H. Fl. P. &c. σωφροσύνη. f. i τί σοι δ.] Omisit O. k ὅλως.] Nil mut. f. Fr. Fl. P.

9. Γαστρίσαι.] Λαμπρότερον τρέψαι. G.

68. Ἐπιστορμῖνα.] Mf. ὅσον. f. B. 82. Μὴ ὄραισιν ἰκοῖτο.] Proverb. Atticum de quo antea Casaub. ad Athen. f. B. Μὴ ὄραισιν.] Proverb. de quo nos pluribus ad Diog. Laert. in Anacharsi, p. 37. AE. M. Μὴ ὄραισιν ἰκοῖτο.] Conf. supra ad Dial. Deor. VI. f. cum nota Cl. Hermsterb. Ac de Salt. c. 5. f. f. F. R. 93. Τί σοι.] Usque ap' ἔχει aberant a Mf. f. B. 94. Ἀπὸ Σκυθῶν ῥήσις.] Conf. AG. X. Praef. p. 14. & Athen. 524. E. Quia crudeles in captivos. aliam hujus proverbii rationem indicat Diog. Laert. p. 26. E.

sed minus veram. M. du S. 6. ὅλως.] Forſan ὅλως. Sed non tanti refert. Sae-pissime enim eodem redire, aut certe saepe a Librariis permutari, vid. nos ad Herc. Gall. §. 1. fens. ad Hermot. c. 2. Cum ἔτι tamen ὅλως frequentius. Alciph. I. 13. p. 54. ὅλως εἰμὶ τὸ πάθος. Item III. XI. pr. ὅλην εἰ τὴν ἁσέως. Ib. Ep. 12. ὅλαι τὸ μέλως ἐγὼ πῶς. Sed quando πρὶ additur, ut hic, alia res est. Nam sine πρὶ vix aliter potest quam adjective enunciari. f. F. R.

9. Γαστρίσαι.] Γαστρίζειν explore ventrem, subintrare Qq 2

ΔΡΟΣ. Ἐγάστρισα, καὶ ἄνευ δὲ τούτου ἐμός 1 onem. DROS. Feci: & praeterea meus est.
 ὅστις κέννεται καὶ κακύνει. ^a Nebridem. prurit enim & ille in Nebridem. Bono
 ΧΕΛ. Θάρρει, πάντα ἔσται καλῶς. ἐγὼ animo esto. Bene succedent omnia. Ego
 δὲ καὶ ὅτι γράψαι μοι δοκῶ ὅτι τῷ τοίχῳ vero etiam inscribere cogito in pariete in
 ἐν Κεραμειῳ, ἐνθα ὁ Ἀρχιτέλης εἴωθε πε- Ceramico, ubi inambulare solet Architeles,
 πατεῖν, Ἀρισταίνετο ^b ἀφαιρῆ Κλεινίαν, 15 Aristacnetus corrumpit Cliniam! ut etiam ex
 ὥστε καὶ ἐκ τούτου ^b τι συνδραμεῖν τῇ ^c ὁρᾷ hac parte adjuvem Dromonis delationem.
 τῷ Δρόμων ^c ἀφαιρῆ. ΔΡΟΣ. Πῶς δ' DROS. Quomodo vero satis occulte por-
 ἀν λάθοις ὅτι γράψασα; ΧΕΛ. Τῆς νυ- teris scribere? CHEL. Noctu, Drose,
 κτός, ὦ Δροσή, ἀνθρακα ποθεν λαβῆσα. sumto alicunde carbone. DROS. Euge.
 ΔΡΟΣ. Εὐγε. συστράτευε μόνον, ὦ Χελιδόνιον, pugnam adversus
 λιδόνιον, καὶ τῷ ἀλαζόν ^d Ἀρισταίνετο. impostorem Aristacnetum.

XI.

ΤΡΥΦΑΙΝΑ ΚΑΙ ΧΑΡΜΙΔΗΣ. TRYPHAENA ET CHARMIDES.

Τ Ρ Τ Φ.

Τ Ρ Υ Ρ Η.

Εταῖραν δὲ τις ὠφθαλμῶν, πέντε
 δραχμας τὸ μίσθωμα δὲς, καθεύδει
 ὑποστραφεῖς, δακρύων καὶ γένων; ἀλλ' ἔτε
 πέπικας ἡδέως, οἶμαι, ἔτε δειπνῆσαι μό-2
 νον ἠθέλησας, ἐκλαες δὲ καὶ ὠφθαλμοὺς τὸ δει-
 πνον, ἐώρων γὰρ. καὶ νῦν δὲ εἰ ἀγαλέλοιπας
 ὁλολύζων, ὥσπερ βρέφους. ταῦτα ἐν, ὦ
 Χαρμίδη, τίνας ἔνεκα ποιεῖς; μὴ ὑποκρύ-
 ψῃ με, ὥς ἀν καὶ τούτο ὑπολαύσω ^d νυκτός 3
 ἀγρυπνήσασα μὲ σὺ. ΧΑΡΜ. Ἐρως με
 ὑπὸ λυσι, ὦ Τρύφαινα, καὶ ἐκέτ' ἀντέχω
 πρὸς τὸ δεινόν. ΤΡΥΦ. Ἀλλ' ὅτι μὴ σὺ
 ἐμὲ ἐρᾷς, δῆλον. εἰ γὰρ ἀν ἔχων με ἡμέλεις,
 καὶ ^c ἀπαθῆ με ^d περιπλέκατο δέλωσαν, 35
 καὶ τέλει διετείχιζες τὸ μέγα ἐν ἡμῶν τῷ
 ἱματίῳ. διδὼς μὴ φαύσαιμί σοι. τίς δὲ
 ὅμως ἐκείνη ὅστις, εἰπέ. τάχα γὰρ ἀν τι καὶ

Meretricem autem aliquis quinque
 drachmarum mercede conductam
 ubi habet, averfus deinde jacet lacrimans &
 ingemiscens? Sed neque bibisti puto jucu-
 de, neque coenare solus voluisti. Plorasti
 autem in coena etiam, vidi enim: & nunc
 non definis pueruli instar ejulare. Ista er-
 go, Charmides, cur facis? Noli apud me
 celare, ut hunc certe fructum vigilatae te-
 cum noctis capiam. CHARM. Perdit me,
 Tryphaena, amor, nec amplius durare ad
 vim illius possum. TRYPH. Sed me non
 esse, quam amas, illud quidem satis appa-
 ret: nec enim, quam habes, negligeres, &
 amplexari te volentem repelleres, & tandem
 quasi murum inter nos quendam veste in-
 terposita fecisses, metu, ne forte te attin-
 gam. Quae tamen est illa? dic mihi. For-
 te

^a Nebridem] Ex Pell. admiffi. Nebridem Edd. ^b T.] Omittit Fl. ^c Ἀπαθῆ] Sic scripti cum Fl. H. S.
 Ald. Fr. Ἀπόθ. P. B1. & 2. ^d Περιπλ. δέλωσαν] Περιπλέκωσαν Fl.

ventrem saturare. Exponitur & laute accipere. Sed
 hic τὸ saturare placet. F.G.

Γαστρίσαι] Pro saginare, Alciph. III. p. 374. Sed
 & pro ventrem percussio interdum accipi, vid. Gesa. ad

Rhet. Praec. c. 24.

11. Κέννεται] In margine. Mss. Codd: κέννεται, ἀν-
 τι ἰσχυρῶς ἔχει, εἰώθεισαν γὰρ οἱ ἰσχυροὶ ὑπὸ τῷ ἀτόπων λο-
 γισμῶν καμνοῖς καὶ αὐτοτροχῶν.

F.F.R.
 Ibid.

te enim aliquid illum tibi amorem adjuve-
ro : certe ut ministranda sint talia, novi.
CHARM. Quin nosti illam, & accurate
quidem, & illa te. Nec enim obscura est
meretrix. TRYPH. Dic nomen, Charmi-
des. CHARM. Philematium ? mea Try-
phaena. TRYPH. Utram dicis ? Duæ
enim sunt : illam ex Piræeo, quæ nuper
dum devirginata est, quam Damyllus
amat, ejus, qui nunc Prætor est, filius :
an illam alteram, cui Pagidis (*Laquei*)
nomen est. CHARM. Hanc ipsam. Equi-
dem captus ab illa atque irretitus sum.
TRYPH. Propter hanc ergo plorasti ?
CHARM. Omnino. TRYPH. Multum-
ne tempus est ex quo amas, an nuper de-
mum initiatus es ? CHARM. Non nuper
initiatus : sed menses fere septem sunt a Ba-
chanalibus inde, cum primum illam vidi.
TRYPH. Verum vidistine totam accura-
te ; an facies sola est, & partes corporis
apertæ, quæ vidisti in Philematio, ut
nempe conveniebat mulieri quinque & qua-
draginta annos jam natae. CHARM. At
illa dejerat duo & viginti se Februario pro-
ximo annos impleturam. TRYPH. Tu
vero utri credendum putas, illine dejeranti
an tuis oculis ? Accurate enim adverte ocu-
los considerandis illius temporibus, ubi so-
lum suos ipsius capillos habet, reliqua o-
mnis coma prolixa adscititia. Circa tempo-
ra autem, ubi medicamentum defecit quo
tingitur, multum cana est. Quamquam
quid hoc est ? Urge aliquando ut nudam
videas ? CHARM. Nunquam eo usque
mihi indulgit. TRYPH. Merito illa qui-
dem. Sciebat enim nauseaturum te illius
vitilignes. Tota autem a cervice inde ad
genua pardali similis est. Sed tu lacrimatus
es, quod cum hac tibi esse non licuit ?

συνελέσαιμι πρὸς τὴν ἑρῶσα. οἶδα γὰρ ὡς χρὴ
τοιαῦτα ἀφαινεῖσθαι. ΧΑΡΜ. Καὶ
μὴν οἶδα καὶ πάντῃ ἀκριβῶς αὐτῇ, καὶ κεί-
νῃ σέ. εἰ γὰρ ἀφανὴς ἐταῖρά ἐστιν. ΤΡΥΦ.
Εἰπέ τὸν ὄνομα, ὦ Χαρμοῖδε. ΧΑΡΜ. Φι-
λημάτιον, ὦ Τρύφαινα. ΤΡΥΦ. Ὅποτε-
ρ' ἔσας λέγεις ; δύο γὰρ εἰσὶν ἢ ἐκ Πειραιῶς,
τὴν ἄρτι ἀφαινεομένην, ἥς ἑρῶ Δάμυλλ-
ος ὁ τῷ νῦν στρατηγῶντος υἱός ; ἢ τὴν
ἑτέραν, ἣν Παγίδα ὀπιθαλῆσιν ; ΧΑΡΜ.
Ἐκείνην καὶ ἐάλωκα ὁ κακοδαίμων, καὶ συνεί-
λημαι πρὸς αὐτῆς. ΤΡΥΦ. Οὐκ ἔν δὲ
ἐκείνην ἔκλαες ; ΧΑΡΜ. Καὶ μάλιστα.
ΤΡΥΦ. Πολὺς δὲ χρόνος ἔστι σοι ἐρῶντι,
ἢ νεοελὴς τις εἶ ; ΧΑΡΜ. Οὐ νεοελὴς,
ἀλλὰ μῆνες ἑπτὰ σχεδὸν ἀπὸ Διονυσίων,
ὅτε πρῶτον εἶδον αὐτῇ. ΤΡΥΦ. Εἶδες δὲ
ὅλην ἀκριβῶς, ἢ τὸ πρόσωπον μόνον, καὶ
ὅσα τῷ σώματι φανερά, καὶ εἶδες, Φι-
λημάτις, καὶ ὡς ἔχρη γυναικὶ αὐτῇ καὶ
τετάρτακος ἔτη γεγονυῖαν ἤδη ; ΧΑΡΜ.
Καὶ μὴν ἐπόμεν' δύο καὶ εἴκοσιν εἰς τὸ ἐσόμε-
νον Ἐλαφροβόλωνα τελέσειν. ΤΡΥΦ. Σὺ
δὲ ποτέ τοις πιστεύσεις αὐτῇ, τοῖς ἐκείνης ὀρ-
κοῖς, ἢ τοῖς σεαυτῷ ὀφθαλμοῖς ; ὅπως κεφα-
λὴν ἀκριβῶς, ὑποβλέψας ποτὲ τῆς κρο-
τάφης αὐτῆς, ἔνθα μόνον τὰς αὐτῆς τρί-
χας ἔχει τὰ δὲ ἄλλα φενάκη βαθεῖα.
Ὡς δὲ τῆς κροτάφης ὁπότεν ἀσθενήσῃ τὸ
φάρμακον, ὥς βάπτει, ὑπολευκαίνει τὰ
πολλά καὶ τοῖς τί τῷτο βιάσαι ποτὲ καὶ γυ-
μνὴν ἰδεῖν ; ΧΑΡΜ. Οὐδὲ πώποτε μοι
πρὸς τῷτο ἐνέδωκεν. ΤΡΥΦ. Εἰκότως ἡπί-
στατο γὰρ μουσαχθισόμηνόν σε τὰς αὐτῆς λευ-
κάς ὅλην δὲ ἀπὸ τῷ αὐχένος εἰς τὰ γόνατα
παρδάλει ἔοικεν ἀλλὰ σὺ ἐδάκρυες, τοιαύ-
την

^e *Ἐτάριον*] Scripsi cum S. *Ἐταῖριον* J. P. H. B1. Ald. Fr. *Ἐταῖριον* accentu acuto Fl. f *Ἄ ἡδὲ*] *Ἄ. εἰ ἡδὲ*
Fl. g *Ἐχρη*] *Χρη* Fl.

Ibid. *Νεοελὴς*] Quia id supra hoc *Dial.* recepi, et-
iam hic admittendum fuit. J. F. R.

14. *Κερματικῶς*] Intra urbem. V. *Mours.* AG. IV.
999. M. du S.

57. *Ἄ ἡδὲ Φιλημάτις*] Insinitia videntur & ine-
pta. F. G.

74. *Παρδάλει ἔοικεν*] Maculis distincta est, i. e. τοῖς
ἀλφείοις, inferius. F. G.

Q. 9. 3.

85. *Τρα-*

τη μὴ συνών; ἦπερ τάχα καὶ ἐλύπη σε, καὶ 75
 ὡφείρα; ΧΑΡΜ. Ναί, ὦ Τρύφαινα,
 χαίτοι τούτῳ παρ' ἐμὲ λαμβάνεσα. καὶ
 νῦν ἐπεὶ χιλίας αἰτῶσι οὐκ εἶχον διδόναι
 ῥαδίως, ἅτε ὑπὸ πατρὶ Φειδομένην τρε-
 Φόμην, Μοσχίωνα ἐδεξαμένην, ἀπέκλει- 8
 σέ με, ἀνθ' ὧν λυπῆσαι καὶ αὐτὸς θέλων
 αὐτῷ, σὲ παρείληφα. ΤΡΥΦ. Μὰ τῇ
 Ἀφροδίτῃ οὐκ ἂν ἦκον, εἴ μοι πορεύε-
 τις, ὥς ὅπῃ τέτοις ὡδὲ λαμβανοίμην ἢ λυ-
 πῆσαι ἄλλην, καὶ ταῦτα Φιλημάτιον ἢ 8
 εἶναι. ἀλλ' ἄπειμι, καὶ γὰρ ἤδη τρίτον τῷτο
 ἦσεν ἀλεξίρυνον. ΧΑΡΜ. Μὴ σύ γε ἔτι
 ταχέως, ὦ Τρύφαινα. εἰ γὰρ ἀληθὴ ὅστιν ἂ
 Φῆς εἶ Φιληματίς, ἢ ὅστις Φενάκην, καὶ ὅτι
 βάπτει, καὶ τὸ τῷ ἀλφῶν, ἐδὲ προσέλε- 9
 πειν ἂν ἔτι δυναίμην αὐτῇ. ΤΡΥΦ. Ἐρᾷ τῇ
 μητέρα, εἴ ποτε λείβῃ μετ' αὐτῆς εἰ
 γὰρ τῇ ἐτῆς καὶ ὁ πάππος διηγῆσεται
 σοι, εἴ γε ζῇ ἔτι. ΧΑΡΜ. Οὐκ ἔν ἐπεὶ
 τοιαύτη ἐκείνη, ἀφῆρῶν μὲ ἤδη τὸ 9
 τεῖχος, εὐδαλῶμεν δὲ ἀλλήλους, καὶ
 φιλῶμεν, καὶ ἀληθῶς συνῶμεν Φιλημάτιον
 δὲ πολλὰ χαιρέτω.

Numquid fortasse etiam male te tractavit;
 & contemtim habuit? CHARM. Ita fa-
 ne, mea Tryphaena, licet tantum a me ac-
 ceperit. Et nunc, quando mille poscenti
 non facile unde darem inveniebam, quem
 Oparcus pater alat; Moschione recepto me
 exclusit; pro quo dolorem ipsi ut regeram,
 te adsumsi! TRYPH. Ita me Venus, non
 venissem, si quis mihi praedixisset, ideo
 me arcessi, uti aegre alii fieret: idque Phi-
 lematio illi capulari. Sed discedo. Jam enim
 tertium hoc gallus cecinit. CHARM. Ne
 ita celeriter, mea Tryphaena. Si enim ve-
 ra sunt, quae narras de Philematio, de co-
 ma adscita, & quod tingitur, & illud de
 vitiliginibus: nec adspicere illam possum
 amplius. TRYPH. Matrem interroga, si
 quando cum illa laverit: de annis enim vel
 tuus tibi avus narrabit; si adhuc vivit.
 CHARM. Cum igitur illa talis sit: aufe-
 ratur jam murus, complectamur nos invi-
 cem, & amemus, & bona fide una simus:
 longum vero valeat Philematium!

XII.

ΙΟΕΣΣΑ, ΠΥΘΙΑΣ ΚΑΙ ΛΥ-
 ΣΙΑΣ.

IOESSA, PYTHIAS ET LY-
 SIAS.

Ι Ο Ε Σ.

Ι Ο Ε Σ.

Θρύπτει, ὦ Λυσία, πρὸς ἐμέ; κα-
 λῶς, ὅτι μήτε δεγύριον ὡπλοῖε ἤτη-
 σά σε, μήτ' ἀπέκλεισα ἐλθόντα, ἐνδον ἔτε-
 ρε, εἰπῶσα μήτε ὡδὲ λογισάμενον τῷ

Delicatus es, Lyfia, adversus me?
 & jure quidem, quae neque argen-
 tum unquam te poposcerim, neque exclu-
 serim venientem dicens, *intus jam alius!*
 neque te subegerim, quod faciunt aliae,
 ut

^a Λυψῶσαι] ἵνα λυψῶσι Fl. ^b Φενάκην] Πηνέκην marg. A1. In vulgato vero consentiunt Fl. Fr. J. Ald. P.
 &c. ΠΥΘ.] ΚΑΙ ΠΥΘ. J. V2. Fr. H. P. S. sine κα Fl. B1. & 2. melius.

85. Τὴν σορὴν] Capularem senem.

F.G.

tuatum suspicatur Doctiss. Bergl. fere eadem habet I.
 Ep. 36. p. 162.

99. Θρύπτει] Ex eo Aristen. Epistol. 16. lib. 2. J. B.
 Θρύπτει &c.] Alciphron, a quo Lucianum sua mu-

13. Τὴν Φέναν] Nimirum in proverbium emenda-
 tissi-

ut patre circumscripto, aut spoliata clanculum matre, mihi ferres aliquid; sed statim ab initio sine mercede te, sine symbola receperim. Nosti, quot amatores rejecerim, Ethoclen, qui nunc in magistratu est, & Passionem nauclerum, & aequalem tuum Melissum, licet mortuo ipsius nuper patre, suarum rerum potestatem ipse adeptus sit. At ego te mihi Phaonem solum habui, nec adspiciens quemquam, neque admittens praeter te: putabam enim demens ego, vera esse quae jurabas, atque ideo tibi dedita, velut Penelope frugi eram, increpante matre, & apud amicas me accusante. Tu vero ubi fenfisti, me tibi obnoxiam, tibi intabescere; modo Lycaenae alludebas, me vidente, ut aegre mihi faceres; modo apud me jacens laudabas Psaltriam Magidium. Ego autem ob ista ploro, & contumelia me affici intelligo. Nuper autem cum una biberis Thraso, tu, & Diphilus, aderant quoque Cymbalium tibicina, & Pyralis mihi inimica. Tu vero haec cum scires, Cymbalium quidem quod quinquies osculatus es, non vehementer curavi, tibi enim fecisti hac osculanda contumeliam: Pyrallidi vero quoties innuebas? & cum biberes illi occulte monstrabas poculum, tradens autem servulo, ad aurem illi imperabas, nisi Pyrallis postulare, alii ne infunderet. Tandem vero pomum a te demorsum, observato, Diphilum aliud agere, qui cum Thrasone loqueretur, antrorsum inclinatus, accurateque collineans in ipsius sinum conjiciebas, ita ut ne studeret quidem meum

πατέρα, ἢ ὑφελόμενον τὸ μῆρος, ἡνάγκασα ἐμοὶ τι κομίσαι, ὅποια αἱ ἄλλαι ποιεῖσιν, ἀλλ' εὐθύς ἐξ ἄρχῃς ἁμιαστον, ἀξυμβολον εἰσεδεξάμην. οἷοιτά ὅσους ἐράσας παρεπεμφάμην; Ἡθοκλέα τ' ὑρυτανεύοντα νῦν, καὶ Πασσίωνα τ' ναύκληρον, καὶ τὸ συνέφρητόν σε Μελίσσον, καὶ τοὺς ἐναγχαζομένους αὐτῷ τῇ πατρὶ, καὶ κύριον αὐτὸν ὄντα τὸ ἔσας. ἐγὼ δὲ σὲ τὴν Φάωνα μόνον εἶχον, ὅτε τινα προσεβλέψασα ἕτερον, ὅτε προσεβλέψην, ὅτι μὴ σέ ὦμην γὰρ ἡ ἀνότης ἀληθῆ εἶναι ἀῶμνες, καὶ ἀπὸ τῆς τοῖ σοι προσέχουσα, ὥσπερ ἡ Πηνελόπη, ἐσωφρόνουν, ὅτι βουμένης τὸ μῆρος, καὶ πρὸς τὰς Φίλας ἐγκαλῶσης. σὺ δὲ ἐπεὶ ἔμαθες ὑποχείριον ὄντων με τείχευται ὅτι σοὶ, ἄρτι μὲ Λυκαίην προσέπαιζες, ἐμὲ ὁρώσης, ὡς λυποῖναι ἐμὲ, ἄρτι δὲ σὺν ἐμοὶ κατακείμενον, ἐπήνεας Μαγίδιον τὴν ψάλτριαν. ἐγὼ δ' ὅτι τῆ τοῖς δακρύω, καὶ συνήμι ὑβρίζοντι. πρῶτον δὲ ὅποτε συνεπίνεε, Θράσαν, καὶ σὺ καὶ Δίφιλον, παρήσαν καὶ ἡ αὐλήρις Κυμβάλιον, καὶ Πυραλλίς, ἐχθρὰ ὅσα ἐμοί. σὺ δὲ τῆτ' εἰδὼς, τὸ Κυμβάλιον μὲν ἐμοὶ πάντως ἐμέλησεν ὅτι πέντακίς ἐφίλησας, σεαυτὸν γὰρ ὑβρίζεις τοιαύτῃσι φίλων. Πυραλλίδα δὲ ὅσον ἐνεύεις, καὶ πῶν ἂν ἐκείνη μὲν ὑπέδειξας τὸ ποτήριον, ἀποδίδας δὲ τῷ παιδὶ πρὸς τὸ ὅς ἐκέλευες, εἰ μὴ Πυραλλίς αἰτήσῃ, μὴ ἂν ἄλλω ἐγχείαι. τέλος δὲ τῆς μέλει ἀποδακῶν, ὅποτε τὸ Δίφιλον εἰδὼς ἀχολέμενον (ἐλάλει γὰρ Θράσωνι) προσκύψας πῶς, εὐτόχως προσηκόντισας ἐς τὸ κόλπον αὐτῆς, ὅδε λαθεῖν γε πειρώμενη ἐμέ.

c Φίλας] Φίλας male Fl. d 'Ενεύεις] 'Ενεύεις Fl. & marg. Ai. e 'Υπιδίξας] 'Απίδωκας Fl. & marg. Ai. f Μῦ] Deest in Fl. g 'Αν] Omittit Fl.

tissimae formae abiit ille Sapphus amafius, de quo nihil opus est dicere, post ea, quae ingeniosa Cl. Wolfii diligentia conducta sunt ad Sapph. n. 124. seq. J. M. G.

35. Μέλει ἀποδακῶν] Conf. supra T. 2. Tox. c. 13. Sed & malis puellas petere amatorium fuisse, ter quater indicatur a Diog. Laërt. L. III. vit. Plat. S. 32. p. 183. seq. Long. Paß. I. p. 19. J. F. R. 39. Τῶν

ἐμέ. ἡ δὲ φιλήσασα μέλαζν τῶν ματῶν
 ὑπὸ τῷ σποδέσμῳ παρεβύσατο. ταῦτα
 ἔν τιν' ἐνεκα ποιεῖς; τί σε ἡ μέγα ἡ μι-
 κρὸν ἡδίκησα; ἡ λελύπηκα ἐγώ; τίνα ἔτε-
 ρον εἶδον; εἰς ὡρὸς μόνον σε ζῶ; εἰ μέγα, ὦ
 Λυσία, τῷτο ποιεῖς, γύναιον ἄθλιον λυ-
 πῶν, μεμνηνὸς ἔπι σοί; ἔστι τίς θεὸς ἡ
 Ἀδράστεια, καὶ τὰ τοιαῦτα ὁρᾷ; οὐ δὲ
 ποιεῖ λυπήσῃ, τάχα δὲ ἀκύνῃς τί περ
 ἐμὲ κειμήλιον με, ἡ τοι βρόχω ἐμαντῶ
 σποπνίζασαν, ἡ ἐς τὸ φρέαρ ἔπι κεφαλὴν
 ἐμπεισῶσαν; ἡ ἓνα γέ τινα τρόπον εὐρήσω
 θανάτῳ, ὥς μηκέτ' ἐνοχλοῖν βλεπομένη.
 πομπεύσεις τότε, ὥς μέγα καὶ λαμπρὸν ἔρ-
 γον ἐργασάμεν. τί με ὑποβλέπεις, καὶ
 ὡρὴν τῆς ὀδόντας; εἰ γὰρ τι ἐγκαλεῖς, εἴ-
 πε, Πυθιάς ἡμῖν αὕτη δικασάτω. τί τῷ-
 το ἐδὲ σποκρινάμεν; ἀπέρχῃ καὶ ἀλιπῶν
 με; ὁρᾷς, ὦ Πυθιάς, οἷα πάσχω ὑπὸ
 Λυσίῃ; ΠΥΘ. ὦ ἄγριότης, τὸ δὲ
 μὴ ἔπι κλαδῆναι δακρυβόης, λίθῳ οὐκ
 ἀνθρώπος ἔστι; πλὴν ἀλλ' εἴγε χρὴ τάλῃ-
 θεὸς εἰπεῖν, σὺ, ὦ Ἰόεσσα, διέφθειρας αὐ-
 τὸν ὑδραγαπῶσα, καὶ τῷτο ἐμφαίνουσα.
 ἐχρῆν δὲ μὴ πᾶν αὐτὸν ζηλῆν, ὑδρόπαι
 γῶ αἰσθανόμενοι γίγνοι. πᾶν, ὦ τάλαι-
 να δακρύουσα, καὶ ἦν μοι πείθη, ἀπαξ ἢ β

conspectum effugere; quod illa osculata in-
 tra papillas sub strophio abscondidit. Haec
 igitur qua causa facis? qua vel parva ego
 te vel magna injuria affeci? quem tibi ob-
 jeci dolorem? Quem adspexi alium? non-
 ne soli tibi vivo? Non magnum est, quod
 facis, Lysia; miseram mulierculam dolore
 cum afficis, insano tui amore flagrantem.
 Est aliqua ultrix Dea, & videt talia. For-
 te audies de me aliquid, jacere me, vel la-
 queo gula elisa, aut praecipitem defiliisse
 in puteum, aut unam certe mortis viam
 invenisse, ne meo tibi conspectu amplius
 molesta sim. Triumphabis nempe tum tan-
 quam magno claroque patrato facinore.
 Quid furtim ad me respicis & dentibus in-
 frendes? si quid enim me accusas, dicito.
 Pythias haec nobis litem judicabit. Quid
 hoc? ne respondens quidem me relicta dis-
 cedis? Vides, Pythias, quomodo tractet
 me Lysias? PYTH. Hem feritatem! Ne
 lacrimis quidem illum fractum esse? Lapis,
 non homo est. Verum, si quod res est
 dicendum est, tute ipsum, Ioëssa, corru-
 pisti, quae nimis illum amaris, idque ipsum
 ostenderis. Oportebat vero non nimis il-
 lum studiose colere. Superbi enim, eo ani-
 madverso, fiunt. Desine plorare, misella,
 & si me audis, semel aut bis venientem ex-
 clu-

• Δί ποτι] Δι τότε Fl.

39. Τῶν ματῶν] Quia ματῶν de feminis dicitur,
 nemini est dubium. Eurip. Androm. 223. Καὶ ματῶν
 — νόβοισι τοῖς ἑπείχον. Et sic idem perpetuo, vid. ib.
 v. 511. & 629. Hesiod. 424. Orest. 842. Phoeniss. 313.
 &c. At supra Amor. c. 41. ματῶν etiam de mammis
 muliebribus; quod nonnemo mutabat in ματῶν, quia
 ματῶν virorum, ματῶν mulierum essent. Quumque
 ibi promiserim, me hic de illa differentia acturum,
 en pauca: Ammonius, Ματῶν ματῶν ἀφ' ὧν. Ματῶν μὲν
 γὰρ εἰσι οἱ γυναικεῖ. — Ματῶν δὲ οἱ ἀνδρῶν. Idque
 ex Hom. Il. Δ. 123. probari putat, ubi ματῶν πύλασιν
 de viro dicitur. Possem & alia similia Homeri addere,
 ut Il. Θ. 121. ubi Eniopeus vulneratur ὡς ματῶν.
 Item ib. 318. Ac Δ. 490. & 537. &c. Eandem dif-
 ferentiam statuunt Thom. Mag. & Suid. Sed ex istis
 Homeri nihil probatur, quia inde non sequitur, et-
 iam ματῶν ideo de feminis non dici (contrarium patet
 in Amazonum vocabulo, quod veteres a privatio-

ne mamillae derivant; licet falso; tamen videmus eos
 ab significatus ratione non abhorruisse.) Immo Long.
 in Past. ἑλὴν semper adhibet de ubere caprae ovisque,
 an hinc statim sequitur, non etiam ἑλὴν de mulieribus
 quoque dici? Sed ματῶν, quod agimus, & feminis
 tribui, vid. bis ap. Ach. Tat. I. p. 4. qui de Virgine
 Europa, ματῶν δὲ ἑλὴν ἡρώμα προκύπτουσι. ἡ συνάγουσα,
 ζών τοὺς ματῶν — ἑλὴν. Rursus p. 15. generali-
 ter de omnibus recens natis: τὰ ἀρτίτοκα ἢ βριφῶν —
 οἶδον ὅτι τοῖς ματῶν ἔσαν τὴν τράπεζαν. Callim. Hymn.
 in Del. 274. De Apolline nutrice, mammas fugente,
 — ὁ δὲ γλυκύν ἔσπασεν ματῶν. Item in Dian. 214. de
 Nympha — καὶ γυμνὸς αὐτὴν παραφαίνετο ματῶν. Aelian.
 XII. 1. med. de Cyro Aspasiam amante: ἵπαι δὲ ἢ
 ματῶν προσήγατο. Ne plura congeram. Verum &
 vicissim ματῶν de puero, Noster supra, Amor. c.
 53. f. adeo ut vana sit Grammaticorum distinctio;
 nulli, quod suspicor, de paucis tantum Scriptoribus in-
 tel-

clude. Videbis enim illum plane accendi, & mutatis vicibus in te furere. IOES. Tu vero nē quid tale dicas : apage : ego Lysiam excludam? utinam ne ille prior discessionem faciat. PYTH. Sed redit iterum. IOES. Perdidisti nos Pythias : audivit forte, de exclusionem cum diceret. LYS. Non propter istam redii, Pythias, quam nec adspicere amplius, talem mulierem, digner.: sed propter te, ne me condemnes, aut dicas, nimium iracundus homo est Lysias. PYTH. Quin hoc ipsum modo dicebam, Lysia. LYS. Ferre igitur me jubes, Pythias, istam plorantem modo Ioëssam, qui juxta adstiterim aliquando ipsi dormienti cum adolescentulo, me deserenti? PYTH. Lysia, ut in summa dicam, meretrix est! quando vero illos una cubantes deprehendisti? LYS. Sextus fere hic dies est. Recte, sextus ipse, secundo mensis die: hodie autem est septimus. Pater cum sciret, me olim amore bonae istius captum, me incluserat, & ne aperiret, janitori interdixerat. Ego vero, qui ferre non possem, nisi cum illa essem, Dromonem jussi ad conseptum aulae, qua parte humillimum est, acclinatum adstare, meque recipere tergo, qua ratione facile transcendere mihi

δὲς ἀποκλείσον ἐλθόντα. ὅφει γὰρ ἀνακαίόμενον αὐτὸν πᾶν, καὶ ἀντιμεμνηνότεν ἀληθῶς. IOES. Ἀλλὰ μὴδ' εἴπης, ἀπαγε. ἀποκλείσω Λυσίαν; εἴθε μὴ αὐτὸς ἀποσταίῃ φθάσας. ΠΥΘ. Ἀλλ' ἐπ' ἀνέρχεσθαι αὐτῆς. IOES. Ἀπολώλεκας ἡμᾶς, ὦ Πυθίᾳς, ἠκρόαταί σε ἴσως, ἀποκλείσον, λεγούσης. ΛΥΣ. Οὐχὶ ταύτης ἔνεκεν, ὦ Πυθίᾳς, ἐπαυελήλυθα, ἣν ἐδὲ προσελέγξαμι ἔτι ἵστοιαύτῳ ἔσαν, ἀλλὰ διὰ σέ, ὡς μὴ καλαγινώσκης ἐμῆ, καὶ λέγῃς ἀν' ἀτεγκτῷ ὁ Λυσίας ὅστιν. ΠΥΘ. Ἀμέλει καὶ ἔλεγον, ὦ Λυσία. ΛΥΣ. Φέρειν ἔν ἐθέλεις, ὦ Πυθίᾳς, ἰόεσσαν τὴν νῦν δακρύουσαν, αὐτὸν ὁπίσθ' αὐτῇ ποθεῖν μὲν νεανίᾳ καθευδόν, ἐμῆ ἀποστάσῃ; ΠΥΘ. Λυσία, τὸ μὲν ὅλον ἐταῖρά ἐστι. ὅτε δ' ἐν κατέλαβες αὐτὴς συγκαθεύδουσας; ΛΥΣ. Ἐκτὼν ἡμέραν, νῆ Δί', ἐκτὼν γε, δευτέρᾳ ἡμέρᾳ. τὸ τήμερον δὲ ἐβδόμῃ ὅστιν. ὁ πατήρ εἰδὼς ὡς πάλαι ἐρώων ταυτησὶ χρηστῆς, ἐνεκλείσε με, ὡς ἀρχαίλας τῷ θυρωρῷ μὴ ἀνοίγειν. ἐγὼ δὲ, ἐπεὶ ἔφερον μὴ ἐχὶ συνεῖναι αὐτῇ, τὸ δρόμωνα ἐκέλευσα ὡς ἀκούσασθαι τῷ θυρωρῷ αὐτῆς, ἢ ταπεινότητα ἣν ἀναδέξασθαι με ὅτι τῶν ὠτῶν ἢ ῥᾶον γὰρ ἔτιως ἀναβήσας ἐμελλον.

τί

b Καλαγινώσκης] Καλαγινώσκεις male Edd. priores. c Ἀτεγκτῷ] Sic f. ut supra Alex. c. 25. omnes habent. Ἐγκοτῷ hic Edd. cett. Ἀτιγκῷ marg. Al. d Καθευδούση] Καθευδούσης, ἰμοῦ ἀποστάσης Fl. e Πότε] Al. πῶς, Coll. f Τῷ θυρωρῷ] Παρὰ τὸ θυρωρὸν Fl. g ῥᾶον] Ὅραον male f.

82. Πότε δ' ἐν κατέλαβες αὐτοῦς] Γραι. πῶς. G.
90. Τῷ θυρωρῷ] Θυρωροὶ λέγονται οἱ ἐπικείμενοι ταῖς οἰκῇς ἐξοχαῖς λίθοι. τὰ αὐτὰ καὶ γυνῶσα. G.

* Θρίγκον] Θρίγκον ἐπικείμενον λίθον ταῖς ἐξοχαῖς οἰκῇς. V.

* Θρίγκον] Θρίγκον & Θρίγκος ediderat Cler. cum Cod. V. Restituit orthographiam M. du S. accentu diverso servato.

telligenda sit.

40. Ἀποδίσσω] (Intellige vinculum mammillarum.) Kust. Vid. omnino Ἐρωτ. c. 41. M. du S.
46. Ἐστὶ τις θεὸς ἢ Ἀδράστειαν] Catull. f. B.
59. Λίθος ὅσα ἀνθρώπων] Proverb. f. B.
Λίθος] Sic Aristophanem in Nub. vulgus stupidum vocare — ὄντες λίθοι, Terentiumque in Heaut. V. 1. Quid sit lapis? addito & hoc Luciani loco, notat Cl. L. Bos in Obs. Crit. p. 75. 76. Sed res nimis Tom. III.

nota.

76. Καλαγινώσκης] Emaculavi mendum omnium impressorum, qui hic καλαγινώσκεις habent. M. du S. Ibid. Ἀτιγκῷ] Sic sola f. Ed. optime. Reliquae ἔγκοτῷ V2. quae f. fere κατὰ πρόβλ sequitur, venustatem hujus scripturae non assequuta, neglexit. Lege Ἀλεξ. c. 25. & plaude. M. du S.
87. Τῆς χρηστῆς] Εἰρωνικῶς. F. G.

Rr

93. T

τί ἂν μακρὰ λέγοιμι; ὤφρεθην, ἦγον, ἡ
αὐλίον εὐρον ἀποκεκλεισμένην ὀπιμελῶς
μέσαι γὰρ νύκτες ἦσαν. Οὐκ ἔκοφα δ' ἔν,
ἀλλ' ἐπάρας ἡρέμα ἡ θύραν, ἥδη δὲ ἔ
ἄλλοι ἐπεποιήκειν αὐτὸ, ὡς γὰρ
στροφέα παρήλθον ἀφορητὶ, ἐκάθειδον δὲ
πάντες, εἴτα ἐπαφώμεν τῷ τοίχῳ, ἐφί-
σμαι τῇ κλίνῃ. IOES. Τί ἔρεῖς, ὦ Δά-
ματες; ἀγωνίῳ γάρ. ΛΥΣ. Ἐπειδὴ δὲ
ἔχ' ἐώρων τὸ ἄστρο ἐν, τὸ μὲν πρῶτον
ἄμην ἡ Λυδὴν αὐτῇ συγκαθεύδειν, τὸ δ'
οὐκ ἦν, ὦ Πυθιάς· ἀλλ' ἐφαλάμην
εὐρον ἀγνεῖόν τινα πᾶν ἀπαλόν, ἐν χρῶ-
κεκαρμύδον μύρων καὶ αὐτὸν ἀποπνέοντα· τῷ-
το ἰδὼν, εἰ μὲν καὶ ἔξω ἔχων ἦλθον, οὐκ ἂν
ᾤκησα, εὖ ἴστε. τί γελᾶτε, ὦ Πυθιάς;
γέλῳτ' ἄξια δοκῶ σοι διηγέσθαι; IOES. Ι
Τὸτό σε, ὦ Λυσία, λελύπηκεν; ἡ Πυθιάς
αὕτη μοι συνεκάθειδε; ΠΥΘ. Μὴ λέγε,
ὦ Ἰδέασα, πρὸς αὐτόν. IOES. Τί μὴ
λέγω; Πυθιάς ἦν, φίλτατε, μέλακλῆει-
σα ὑπ' ἐμῷ, ὡς ἅμα καθεύδοιμεν. ἐλυπῆ-
μην γὰρ σὲ μὴ ἔχουσα. ΛΥΣ. Πυθιάς, ὃ ἐν
χρῶ κεκαρμύδον; εἴτα δι' ἑκτῆς ἡμέρας
ἀνεκόμῃσε τοσαύτῃ κόμῃ; IOES. Ἀπὸ
τῆς νόσου ἐξυρῆσαίῳ, ὦ Λυσία· ὑπέρρεον γὰρ
αὐτῇ αἱ τρίχες, νῦν δὲ καὶ ἡ πηνήκη
ἐπέθετο. Δείξον, ὦ Πυθιάς, δείξον ἕτως
ὅν, πείσῃ αὐτόν. ἰδὲ τὸ μεῖράκιον ὃ μοι-
χός, ὃν ἐζηλοτύπεις. ΛΥΣ. Οὐκ ἐχρῆν
ἐν, ὦ Ἰδέασα, καὶ ταῦτα ἐρῶντα, ἐφαλά-
μενον αὐτόν; IOES. Οὐκ ἔν σὺ μὲν ἥδη πρὸς 2

licebat. Quid multa dicam? Transcende,
veni: januam atrii cum cura clausam aper-
ri: media enim nox erat. Non pulsavi igitur,
sed sublata silentio janua, quod alias
jam feceram, supra cardinem, intravi sine
strepitu. Dormiebant omnes: tum palpan-
do murum ad lectum adfui. IOES. Quid
dices, Sancta Ceres! vehementer enim le-
boro! LYS. Cum autem simplicem spiri-
tum non duci sentirem: primo putabam
equidem, dormire cum ista Lyden. At
hoc non erat, Pythias. Sed palpando de-
prehendi imberbem quendam, molliculum,
ad cutem detonsum, unguenta redolentem
& ipsum. Hoc videns, si quidem cum
gladio venissem, non cunctatus essem, ...
jam scitis. . . Quid ridetis, Pythias? Ri-
diculane tibi narrare videor? IOES. Hoc
igitur te, Lysia, male habuit? Hæc ipse
mecum dormiebat Pythias. PYTH. Noli
hoc illi, Ioëssa, dicere. IOES. Quid
dicam? Pythias erat, carissime, voca-
me, ut una dormiremus. Tristis enim
eram, quæ te non haberem. LYS. Py-
thias, ille ad cutem detonsus? tum deinde
intra sex dies tanta illi coma renata est?
IOES. Ob morbum radi se curavit, mi
Lysia: defluebant enim illi comæ. Jam
vero etiam capillamentum imposuit. Osten-
de, Pythias, ostende, rem ita se habere:
fidem fac viro: en tibi adolescentulum,
moechum illum, propter quem eras zelo-
typus! LYS. Nonne vero oportet,
Ioëssa, idque amantem, qui suis ipse ma-
nibus illum palpasset? IOES. Ergo tibi
siquidem jam satisfactum est. . . Visne au-
tem,

a [Ἐπειδὴ] Ἐπειδὴν P. b [Οὐκ ἰδὼν] Sic Fl. Fr. V2. P. S. &c. Οὐκ ἰδὼν male J. Forf. ἔχ' ἰδὼν. c [ἀμην] Αὐτῇ male Fl. Id tamen & adscript. marg. A1. d [Πηνήκη] Sic Ald. Fl. J. Fr. H. S. & Schol. Πηνήκη B.1.

20. Τὴν πηνήκην] Πηνήκη, τὸ κεφαλοδόξισμον ἐκ * περιτίττον κόμην + ἀπατῶσα τοὺς πολλοὺς. V.

* [Περιτίττον] Sic esse in C. norabat Solam quare id recepi pro vulgato ὑπέρθετος. In V. ὑπερίθετος. J.F.R.

+ [ἀπατῶσα]. Ἀπατῶσα edita. Ἀπατῶσα C. recte. M. de S.

93. Τὴν αὐλίον] Sic Edd. non hic modo, sed & infra Dial. XV. sive Meretr. ultimo, in med. καὶ ἡ αὐλίον ἡρώσασίῳ. Conf. & supra T. 2. Τοκ. c. 17. Nam illis αὐλίον vulgo scribitur. J.F.R.

3. Οὐκ ἰδὼν] Mallem ἔχ' ἰδὼν.

6. Ἐν χρῶ κεκαρμύδον] Paulo post quid hoc sit dicet, cum ait morbo defluente coma, caput cum ruisse. Disce etiam hic morem fuisse, ut juvenes

tem; ut vicissim ego tibi dolorem ob-
ciam, juste ipsa vicissim tibi irascens. LYS.
Minime vero; sed bibamus jam, & no-
biscum Pythias, aequum enim est, illum
nostro federi interesse. IOES. Aderit.
Quid ego propter te perpessa sum, gene-
rosissime juvenum, Pythias? PYTH. Ve-
rum etiam idem ego vos conciliaui. Ita-
que noli mihi irata esse. Verum illud...
vide, Lysia, ne cui dicas, illud de coma!

πεισαι, βέλει δὲ ἀντιλυπήσω σε καὶ αὐτὴ
ὀργίζομαι δίκαιως ἐν τῷ μέρει; ΛΥΣ.
Μηδამῶς, ἀλλὰ πίνωμεν ἤδη, καὶ Πυθίας
μεθ' ἡμῶν. ἄξιον γὰρ αὐτῶν παρῆναι ταῖς
σοπονδαῖς. ΙΟΕΣ. Παρέσαι. οἷα πένονθα
ἀλλ' σὲ, ὦ γενναϊότατε νεανίσκων Πυθίας.
ΠΥΘ. Ἀλλὰ καὶ διήλλαξα ὑμᾶς ὁ αὐτός.
ὥστε μὴ μοι χαλέπαινε. πολλὴν τὸ δεῖνα ὄρα,
ὦ Λυσία, μὴ τινι εἴπῃς τὸ πρὶν τὴν κόμην.

XIII.

LEONTICHUS, CHENIDAS
ET HYMNIS.

ΛΕΟΝΤΙΧΟΣ, ΧΗΝΙΔΑΣ
ΚΑΙ ΥΜΝΙΣ.

L E O N T.

Λ Ε Ο Ν Τ.

IN pugna vero contra Gallograecos dic,
Chenida, quomodo ante reliquos equi-
tes eruperim in equo albo, & quomodo
Gallograeci, fortes licet, statim ad meum
conspectum pertimuerint, & nemo amplius
resisterit. Tum igitur ego emissa hasta du-
cem equitatus illorum ipso cum equo traje-
ci. In reliquos autem, qui constiterant
adhuc (erant enim quidam qui manerent,
soluta quidem phalange, sed contracti in
quadratum oblongum) in hos igitur stricto
gladio animose invadens, ipsa equi impres-
sione septem duces everto; tum gladio im-

EN δὲ τῇ πρὸς τοὺς Γαλάτας μάχῃ
εἶπε, ὦ Χηνίδα, ὅπως μὲν προεξή-
λασα τῶν ἄλλων ἱππέων ὅτι τῶν ἱππῶν τῶν
λευκῶν, ὅπως δὲ οἱ Γαλάται, καὶ τοὶ ἄλ-
χιμοὶ ὄντες, ἔτρεσαν εὐθὺς ὡς εἶδόν με, καὶ
ἔβηθ' ἐπὶ ὑπέστη. τότε τοῖνον ἐγὼ, καὶ μὲν
λόγχην ἀκοντίσας, διέπειρα τὸν ἱππαρχόν
αὐτῶν, καὶ τὸν ἱππὸν, ὅτι δὲ τὸ συνετηκὸς
ἔτι αὐτῶν (ἦσαν γὰρ τινες, οἱ ἔμενον ἀλ-
λυσσάμενοι καὶ τὴν Φάλαγγα, ἐς πλείστον δὲ
συναγαγόντες αὐτοὺς) ὅτι τέτρες ἐγὼ σπα-
σάμενοι τὴν σπάθην, ἀπαῖτι τῷ θυμῷ ἐπε-
λάσας, ἀνατρέπω μὲν ὅσον ἐπὶ τὰς πρὸς
ἐμὰς αὐτῶν τῇ ἐμβολῇ τῶν ἱππῶν τῶν
ξίφει δὲ κατενεγκῶν, διέτεμον τὴν λοχαγῶν
ἐνός

• Οὐδὲς] Nil varietatis invenio.

χρῶν παρρησίᾳ essent, cum juvenem esse crediderit,
quem ita habere palpando sentiebat. M. du S.
20. Πηγάδι] Conf. supra Dial. Mer. V. med. ubi
cum πηγάδι dederim, & hic ita scribendum erat.
Πηγάδι vult Guj. cum Lexicograph. J. F. R.
33. Τὸ δῖον] Τὸ δῖον scribendum videtur. F. G.
35. 'Εν δὲ] Illud δὲ initio Dialogi, sine adparente
relatione vid. etiam Dial. VII. & VIII. pr. J. F. R.
40. Οὐδὲς] Et si frequentius ἄλλοις scriptum invenio
ap. Nostrum, nihil tamen obstat, quin & ἄλλοις hic

servem, quia & promiscue ap. alios, ut satis dictum
ad T. 2. Paraf. c. 3. p. 840. J. F. R.
41. Διέπειρα] Conf. Alciph. III. Ep. 36. p. 352.
Item p. 350. & 351. J. F. R.
44. 'Ες πλείστον] Hanc vocem interpretatur Codex
Memmianus πλείστον, παράταξις ἐν τῇραπλεύρῃ τῇ
χημῇ, ταύτῃ δὲ ἐκτάσσουσιν ὅπου οἱ λόγοι πρὸς πλείους
ἀναγινώσκονται. Hanc habent interpretationem Pollux,
Hesych. J. B.

τὸ decebat te galea, adeo floridum colorem
spargebat paludamentum, adeo pelta splen-
debat. LEONT. Cum vero congressi es-
semus, leviter primo vulnerat me barbarus,
aliquantum hasta perstringens paulum supra
genu. Ego vero clypeo illius sarissa mea
perfosso, mediam pectoris compagem traje-
ci, tum accurrens facile caput gladio am-
putavi: sic cum armis viri redeo, caput
simul sarissa fixum gerens, caede illius ma-
didus. HYMN. Apage, Leontiche, foe-
da istaec & terribilia de te narras, nec te
ulla amplius adspicere sustineat, adeo gau-
dentem cruore, nedum ut bibat una aut
cubet: equidem hinc discedo. LEONT.
Duplam tibi mercedem habe. HYMN.
Non sustineo ego jacere cum homicida.
LEONT. Noli, mea Hymnis, metuere.
Inter Paphlagonēs ista acta sunt: jam qui-
dem pacem ago. HYMN. At impiatus ta-
men homo es, stillavitque in te sanguis de
capite barbari, quod ferebas in sarissa.
Deinde talem ego hominem complectar, &
osculer? Absit hoc, o Gratiae! Nihil enim
hic homo carnifice melior. LEONT.
Quin si in armis me videres, bene novi me
amores. HYMN. Cum audierim modo,
Leontiche, nauseo, & horreo, & umbras
mihi videre videor ac spectra interfectorum,
& miseri praesertim decurionis, cui in duas
partes caput a te dissectum est: quid pu-
tas, ipsum opus & sanguinem si viderem,
& jacentes mortuos? moritura enim mihi

περὶ σοὶ ἡ κόρυς, ἡ Φοινικὶς δὲ ἐπὶ νηθεὶ, καὶ
τῇ πέλτῃ ἐμάρμαιρεν; ΛΕΟΝΤ. Ἐπεὶ δὲ
συνέστημεν, ὁ βάρβαρος ὡς πρότερον τι-
τρώσκει με, ὀλίγον ἔσον ὅτι φάσας τῷ δό-
ξαί, μικρὸν ὑπὲρ τὸ γόνυ· ἐγὼ δὲ διελά-
σας τὴν ἀσπίδα τῇ σαρίσσῃ, παύω
ἀμφὶ εἰς τὸ στήθον, εἴτ' ὀπίσθαιον
ἀπεδειροτόμησα τῇ σπάθῃ ῥαδίως, καὶ τὰ
ὅπλα ἔχων ἐπαυήλθον, ἅμα καὶ τὴν κεφαλὴν
ὅτι τῇ σαρίσσης πεπηγυῖαν κομίζων, λε-
λυμένῃ τῷ φόνῳ. ΥΜΝ. Ἀγεγε, ὦ
Λεόντιχε, μισὰ ταῦτα καὶ φέρε· ἀλλὰ
σαυτὴ διηγῇ, καὶ οὐκ ἂν ἔτι σε εἰδὲ προσ-
βλέψαι τις, ἔτι χαίροντα τῷ λύτρῳ, ὅτι
ὅπως συμπίοι, ἢ συγκοιμηθῇ. ἔγωγε
ἐν ἀπειμὶ. ΛΕΟΝΤ. Διπλάσιον σπύλαβε
τὸ μίσθωμα. ΥΜΝ. Οὐκ ἂν ὑπομείναι-
μι ἀνδροφόνῳ συγκαθεύδειν. ΛΕΟΝΤ. Μὴ
δέδιδι, ὦ Ὑμνί· ἐν Παφλαγῶσιν ἐκεῖνα πέ-
πραχ', νῦν δὲ εἰρήνην ἄγω. ΥΜΝ. Ἀλλ'
ἐναγῆς ἀνθρωπῶ· εἰ, καὶ τὸ αἷμα κατέστα-
ξέ σε σπὸς τῇ κεφαλῇ τῇ βαρβάρῃ, ἢ
ἔφερες ὅτι τῇ σαρίσσῃ, εἴτ' ἐγὼ τοῖσιν
ἄνδρα ὠξυβαλῶ, καὶ φιλήσω; μὴ, ὦ Χά-
ριτες, γένοιτο. εἰδὲν γὰρ ἔτι ἀμείνων τῇ
δομῇ. ΛΕΟΝΤ. Καὶ μὴν εἰ με εἶδες ἐν
τοῖς ὅπλοις, εὖ οἶδα, ἡράδης ἂν. ΥΜΝ.
Ἀκούσα μόνον, ὦ Λεόντιχε, ναυτιῶ, καὶ
φρίτῃ, καὶ τὰς σκιάς μοι δοκῶ ὁρᾶν, καὶ
τὰ εἶδωλα τῶν πεφονευμένων, καὶ μάλιστα
τῶν ἀθλῖν λοχαγῶν, ἐς δύο τῇ κεφαλῇ δι-
ξημένῃ· τί οἶμι τὸ ἔργον αὐτὸ καὶ τὸ αἷμα εἰ
θεασαίμην, καὶ κειμένους τῶν νεκρῶν; ἐκθα-
νείν

c. Πρώτη. Hoc praeferunt Fl. P. aliaeque. Πρώτη f. d. Σαρίσση] Σαρίσση Edd. omnes, ut mox quoque
σαρίσσης. e. Ἀπειροτόμ. Rescripti ex V2. S. & marg. A1. Ἀπειροτόμ. cett. male. f. Οὐκ] Οὐκ f. g. Συγ-
κοιμηθῇ] Συγκοιμηθῇ marg. A1. h. Σαρίσση] Σαρίσση rursus Edd. i. Δοκῶ] Bene sic Fl. P. &c. Δοκῶ f.

91. Ἀπειροτόμῃ] Ita scribendum cum Bz. & S. ut apud Hesiod. Διού. non ut in plerisque scribitur ἀπεδειροτόμῃ.

15. Ἐς δύο] De hac phrasi Germanis Belgisque fam-
iliari, vid. Fratris G. O. Reiskii Belg. Graeciss. p.
459. Et supra Tox. c. 54. ac Rev. f. Elser. ad Div.
Luc. XV. 38. qui & alia Luciani loca indicat. f. F. R.

17. Κειμένους] Laudatus modo Elsn. ad Evang. Luc.
XXIII. 53. τοὺς κειμένους interdum simpliciter de mor-
tuis dici, ex Aristoph. Neb. 550. Emr. Rhcf. 670. Et
Hesiod. II. p. 66. Sed a Luciano hoc loco conjungi,
quod posterius tamen nihil mirum, & in enarratione
ejusmodi vix aliter fieri debebat. f. F. R.

νεῖν γὰρ μοι δοκῶ, ἐδ' ἀλεχλυόνα πώποδε
 Φονεύμενον εἶδον. ΛΕΟΝΤ. Οὕτως ἀγεν-
 νῆς, ὦ Ὑμνί, καὶ μικρόφυχ^α εἶ; ἐγὼ δὲ 2
 ὤμην ἠδῆσεσθαι σε ἀκυσσαν. ΥΜΝ. Ἀλ-
 λὰ τέρπε τοῖς διηγήμασι τέτοις, εἴ τινας
 Ἀημιιάδας ἢ Δαναΐδας εὔροις· ἐγὼ δ'
 Σποτρέχω πρὸς^α μητέρα, ἕως ἔτι ἡμέρα
 ὄσιν, ἔπευ καὶ σὺ, ὦ Γραμμή· σὺ δὲ ἔρρωσο, 2
 χιλιάρχων ἀριστε, καὶ^β Φονεῦ, ὅπόσων ἀν
 ἐθέλεις. ΛΕΟΝΤ. Μείνον, ὦ Ὑμνί, μεί-
 νον. ἀπελήλυθε. ΧΗΝ. Σὺ γὰρ, ὦ Λεόντι-
 χε, ἀφελὴ παιδίσκην^α καλεφώσας, ἐπι-
 σείων λόφους, καὶ ἀπιθάνεις ζρετρείας διεξιών 3
 ἐγὼ δὲ εἰρων εὐθύς ὅπως χλωρὰ ἐγένετο,
 ἔτι σε τὰ χεῖρ^α τὸ λοχαγὸν ἐκεῖνα διηγμέ-
 νη, καὶ συνέσειλε τὸ πρόσωπον, καὶ ὑπέφρι-
 ξεν, ἐπεὶ καὶ ἀγκόφαι^α κεφαλὴν ἔφης.
 ΛΕΟΝΤ. Ὡμην ἐρασμιώτερον^α αὐτῇ 3
 Φανείῳ, ἀλλὰ καὶ σὺ με^α ὑποσαπολώ-
 λεκας, ὦ Χηνίδα, τὸ μονομάχιον ὑπο-
 βαλὼν. ΧΗΝ. Οὐκ ἔδει γὰρ συνεπιφεύδε-
 σθαι σοι, ὁρῶντα^α αἰτίαν^α καὶ^β ἀλαζο-
 νείας; σὺ δὲ πολὺ φοβερὸν αὐτὸ ἐποίησας. 4
 ἔγω γὰρ ἀπέτεμες τῷ κακοδαίμον^α Πα-
 φλαγόν^α καὶ^β κεφαλὴν, τί καὶ κατέπηξας
 αὐτῷ ὅπ^α καὶ^β σαρίσσης, ὥστε σε καλάρ-
 ρειν τὸ αἷμα; ΛΕΟΝΤ. Τέτο μισρὸν, ὡς
 ἀληθὲς, ὦ Χηνίδα, ἐπεὶ τὰ γε ἄλλα 4
 κακῶς συνεπέπλαστο. ἀπὸ δ' ἐν, καὶ^β
 πείσον αὐτῷ συγκαθευδήσασαν. ΧΗΝ.
 Λέγω ἐν ὡς ἐφεύσω ἀπαῖνα, γενναῖον^α αὐ-
 τῇ δόξαι βυλόμενον^α; ΛΕΟΝΤ. Αἰσχρὸν,

videor, quae neque gallinaceum gallum tes-
 cari viderim. LEONT. Adeo ignava,
 Hymnis, & pusilli es animi? Ego autem
 auditu te delectatum iri sperabam. HYMN.
 At tu oblecta illis tuis narrationibus, si
 quas Lemniadas inveneris aut Danaidas.
 Ego autem ad matrem decurro, dum ad-
 huc dies est. Sequere tu quoque, Gram-
 me. Tu vero vale tribunorum fortissime,
 & interfector, quotcumque hominum vo-
 lueris. LEONT. Mane, Hymnis, mane
 . . . Discessit. CHEN. Tu enim, Leon-
 otiche, puellam simplicem perterruiisti, qua-
 tienda crista, & incredibilibus facinoribus
 enarrandis. Ego vero statim videbam quo-
 modo expallescere, te adhuc illa de decu-
 rione narrante, & vultum mutaret, & per-
 horresceret, cum diffidisse te caput dice-
 res. LEONT. Putabam me amabiliorem
 illi visum iri. At tu insuper me, Cheni-
 da, perdidisti, subjicienda mihi illa pugna
 solitaria. CHEN. Nonne igitur oportebat
 tua adjuvare mendacia cum tuae illius glo-
 riationis causam viderem? Tu vero ita ter-
 ribile illud fecisti. Esto enim. Abscideris
 caput misero Paphlagoni, quid etiam opus
 fuit hasta illud figere, ut sanguis in te de-
 fluere? LEONT. Hoc re vera foedum,
 Chenida, nam reliqua non male erant con-
 ficta. Abi ergo, & illi persuade, mecum
 ut cubet. CHEN. Dicam ergo, te men-
 titum esse omnia, cum fortis ipsi velles vi-
 deri? LEONT. Turpe hoc, Cheni-
 da.

^α Ἀημιιάδας] Ἀημιιάδας J. & V2. non reliquae. ^β Φονεῦ] Nil variet. invenio. Φονεῦ emendat Solan. Sed
 Φόνειν voluit. ^γ Ὅπως] Ὅπως Fl. ^δ Καλεφώσας] Καλεφώσας J. ^ε Φανείῳ] Φανείῳ male Fl. ^ς Πρ-
 απώλεκας] Ἀπολώλεκας Fl. ^ζ Ἀλαζονείας] Ἀλαζονείας Fl. ^η Σαρίσσης] Σαρίσσης Edd. ^θ Ἐπ^α] Recte pluri-
 mac. Ἐπ^α male J. & V2.

23. Ἀημιιάδας] De his dictum est ad Ἑρωτ. c. 2.

M. du S.

26. Φονεῦ] Mallem Φονεῦ, si per sequentia liceret:
 certe in Fl. ὁπόσων est.

M. du S.

Φονεῦ] Si olim Φόνει scriptum fuisset, ultima per
 compendium exarata, id, accentu omisso, facilius mi-
 grare potuit in Φονεῦ, quam ut imperativi omitte-

retur. Sed cod. redit Φόνει a Φόνει, an Φόνει a Φ-
 νειῶν eligas, modo tum ὁπόσων cum Fl. legas. At neu-
 trum plane egebit mutatione; cum Φονεῦ vocativus sit
 ab substantivo Φονεῦς, & ὁπόσων genitivus inde pen-
 dens. Sed vide notam seq.

J. F. R.

Ibid. Ὅπως] Florentina lectio magis placet; mo-
 do Φόνει tum simul legas; nam etiam vocativus Φονεῦ
 cum

da. CHEN. Verum aliter non venerit. Ε-506 Χηνίδα. ΧΗΝ. Καὶ μὴν οὐκ ἄλλως
lige ergo alterutrum, ut aut odio illi sis cum
viri fortis opinione, aut cum Hymnide
cubes, mentitum te fassus. LEONT. Am-
bo quidem difficilia. Praecepto tamen Hy-
mnidem. Abi ergo, & me mentitum esse, 55da. ἀπιθὶ ἄν, ὃ λέγε, ὦ Χηνίδα, ἐφ' ἧς
Chenida, dicito, non tamen omnia. μὲ, μὴ πάντα δέ.

XIV.

DORIO ET MYRTALE.

ΔΩΡΙΩΝ ΚΑΙ ΜΥΡΤΑΛΗ.

D O R.

Δ Ω Ρ.

Nunc me excludis, Myrtale, nunc,
postquam pauper per te factus sum?
Cum vero tot tibi res adferrem, amasius,
vir, dominus, omnia ego fui. Postquam
vero ego jam plane exhaustus; tu vero
amatorem Bithynum illum mercatorem in-
venisti; ego excludor, & ad fores sto la-
crimans: ille vero noctibus amatur, & so-
lus intus est, & pervigilia agit, & ex illo
ferre te dicis uterum. MYRT. Ista me,
Dorio, enecant, & maxime cum multa te
dedisse, dicis & pauperem propter me fa-
ctum esse. Computa enim ab initio inde
omnia, quaecumque mihi attulisti. DOR.
Recte, Myrtale, computemus. Calceos 70
Sicyone primum duarum drachmarum. Po-
ne drachmas duas. MYRT. Sed cubuisti
apud me noctes duas. DOR. Et cum ve-
nirem ex Syria, unguenti alabastrum e

Νῦν με ἀποκλείεις, ὦ Μυρτάλη; νῦν
ὅτε πένης ἐγενόμην. ἀλλ' σέ; ὅτε
δὲ σοι τὰ τοσαῦτα ἐκόμισον, ἐρώμενος,
ὁ ἀνὴρ, δεσπότης, πάντ' ἦν ἐγώ. ἔπει-
δ' ἐγὼ μὲ αὐτὸν ἤδη ἀκριβοῦς, σὺ δὲ τὸ Βι-
θυνὸν ἔμπορον εὐρηκας ἐραστὴν, ἀποκλείομαι
μὲ ἐγώ, καὶ πρὸ τῆς θυρῶν ἔστηκα δακρυών,
ὁ δὲ τῆς νυκτὸς φιλεῖται, καὶ μόνος ἐνδόν
5' ἔσθ' ἔτι, καὶ παννυχίζει, καὶ κυεῖν φησὶ ἀπ' αὐ-
τῆς. ΜΥΡΤ. Ταῦτά με ἀποπνίγει, Δωρίων,
καὶ μάλιστα ὅπόταν λέγῃς ὡς πολλὰ ἔδω-
κας, καὶ πένης γενέσθαι δι' ἐμέ. λόγισαι
νῦν ἅπαντα ἐξ ἀρχῆς, ὅποσα μοι ἐκόμι-
σας. ΔΩΡ. Εὖγε, ὦ Μυρτάλη, λογι-
σώμεθα. ὑποδήματα ἐκ Συκουῶν ἑπτά τὸ
πρώτον δύο δραχμῶν· τίθει δύο δραχμάς.
ΜΥΡΤ. Ἀλλ' ἐκοιμήθης νύκτας δύο. ΔΩΡ.
Καὶ ὅποτε ἦκα ἐκ Συρίας, ἀλάβαστρον
μύ-

1. ἢ ἔστι] ἔστι male ὅ. 1 τὸ πρῶτον] Sic P. τῶν πρῶτον ὅ. aliaque.

cum ipsis convenit; melius quadrat imperativus cum
ἔρρωτο jungendus. ὃ. F. R.

61. Βίθων ἔμπορος] Thyna merce beatum. Hor. F. G.

ὃ. A. E. M.

71. ὑποδήματα ἐκ Συκουῶν] Γυναικεία hacce ὑποδή-
ματα, ut vult Hesych. De his Cic. 1. de Orat. Ut si
mibi calceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis es-
sent habiles ὅ. ἀπὸ τοῦ ποδὸς, quia non essent viriles. In
Memmiano Cod. erat Συκουῖα ὑποδήματα ἀπὸ Φιφύων

ἢ ἄλλων ἡσίων, ὡς καὶ αἱ ἱσχυριῶδες, ἀπὸ τῶν ἱσχυριῶν

ποδῶν πρὸς ταῦτα φιλοκαλῶς ἐπιδεδυνάμενοι, dicuntur
hi calcei etiam ἱσχυριῶδες. ὃ. F. B.

ὑποδήματα ἐκ Συκουῶν] Hesych. Συκουῖα ὑποδήματα,
γυναικεία, καὶ ψάλλια. Cic. L. 1. de Or. Ut si mibi cal-
ceos Sicyonios attulisses, non uterer, quamvis essent ha-
biles ὅ. ἀπὸ τοῦ ποδὸς: sed non viriles. A. E. M.

74. ἀλάβαστρον] Hinc lux Historiae Evangelii.

M. d. n. S.

Ἀλάβαστρον μύρον ἔχοντα, Luc. VII. 37. ὅ. F. R.
89. Παρ.

μύρε ἐκ Φοινίκης, δύο καὶ τετὸ δραχμῶν, 75
 νῆ ἢ Ποσειδῶ. ΜΥΡΤ. Ἐγὼ δέ σοι ἐκ-
 πλέοντι τὸ μικρὸν ἐκείνο χιτῶνιον, τὸ μέ-
 χρι τῆς μηρῶν, ὡς ἔχοις ἐρέτων, Ἐπίερς
 τῆς παρώρεως ἡ ἐκλαθομένη αὐτὸ παρ' ἡμῖν,
 ὅποτε ἐκάθευδε παρ' ἐμοί. . . . Δ Ω Ρ. 80
 Ἀπέλαβεν αὐτὸ γνωρίσας ὁ Ἐπίερς.
 παρών ἐν Σάμῳ καὶ πολλῆς γε, ὧ θεοί,
 καὶ μάχης. κρόμμυα δὲ ἐκ Κύπρου, καὶ σα-
 πέρας πέντε, καὶ πέρας τέσσαρας ὅποτε
 κατέπλευσαμεν ἐκ Βοσπόρου, ἐκόμισά σοι. 85
 τι ἔν; καὶ ἄρτις οὐτῶ νηυτικὸς ἐν γυργάθῳ
 ξηρὸς, καὶ ἰαχάδων βίκον ἐκ Καρίας, καὶ ὕπε-
 ρον ἐκ Πατάρων σανδάλια ὀπίχρυσα, ὧ
 ἀχάριστε. καὶ τυρὸν ὥστε μέμνημαι ἢ μέγαν
 ἐκ Γυθίου. ΜΥΡΤ. Πέντε ἴσως δραχμῶν, 90
 ὧ Δωρίων, ταῦτα πάντα. Δ Ω Ρ. ὦ
 Μυρτάλη, ὅσα ναύτης ἀνθρώπου ἐδυνάμην,
 μισθὸς ἐπιπλέων· νῦν γὰρ ἡδὴ τοίχῃ ἀρχῶ
 τῆς δεξιᾶς, καὶ σὺ ἡμῶν ἡ παρώρεως; παρών δὲ
 ὅποτε Ἀφροδίσια ἦν, ἐχὶ δραχμὴν ἔθηκα 95
 πρὸς τοῖν ποδοῖν Ἀφροδίτης. αἷ ἐνεκεν ἄρ-
 γυρῶν, καὶ πάλιν τῇ μηρὶ εἰς ὑποδήματα
 δύο δραχμας, καὶ Λυδῇ ταύτῃ πολλὰς
 εἰς ἢ χεῖρα νῦν καὶ δύο, νῦν δὲ τέσσαρας
 ὀβολοὺς; ταῦτα πάντα συνθεθέντα, εἰς
 ναύτη ἀνδρὸς ἦν. ΜΥΡΤ. Τὰ κρόμμυα,

Phoenice, duarum & hunc ita me Nepti-
 nus, drachmarum. MYRT. At ego tibi
 naviganti parvum illud amiculum ad femora
 modo pertinens, ut dum remigas haberes,
 quod oblitus fuerat apud me Epiurus pro-
 reta, cum mecum cubuisset. DOR. Ab-
 stulit illud agnitum Epiurus nuper in Sa-
 mo, post multam, o Dii, rixam. Cepas
 autem ex Cypro & saperdas quinque, &
 percas quatuor, cum e Bosporo appeller-
 mus, tibi attuli. Quid ergo? & panes
 octo nauticos, in reticulo ficosos, & ficum
 orcam e Caria, & nuper e Pataris inaurata
 sandalia, ingrata mulier. Caei tandem re-
 cordor magni e Gythio. MYRT. Quin-
 que forte drachmarum ista, Dorio, omnia.
 DOR. Quantum nempe, Myrtale, vir
 nauta potui, mercede conductus navigans.
 Nunc enim demum lateri remigum dextro
 praefectus sum: & tu nos contemnis? Nu-
 per vero Aphrodisiis, nonne drachmam
 posui tua causa ad pedes Veneris argen-
 team? & iterum matri tuae ad calceos
 drachmas duas: & huic Lydae saepe in
 manum nunc duo, nunc autem tres obo-
 los. Haec omnia in summam collecta sub-
 stantia nautae erat. MYRT. Cepae &

α Ἐκλαθομένη] Ἐκλαθομένη male Fl. δ Ἐκ Γυθίου] Luc. Holst. Γυθίου. Nil mut. Edd. vett. recentioresque.

81. Ἐπίερς] Proprium nomen. G.

80. Παρ' ἐμοί] Spatium vacuum ꝑ. hic reliquit,
 ἀποσιωπώσεως notam, quam imitati sumus. ꝑ. F. R.

83. Σαπέρας] Quid saperdas, notum ex Interprete
 Aristophanis, Polluce, Suid. Hesych. & Interpretib. Per-
 siii. In Cod. Memmiano saperdas sunt ἀφῶναι τέταρτιον
 μῆται διερμύτα καλάμα, ἢ νῆα τεμάχη τέταρτιον μῆται.
 ꝑ. B.

84. Καὶ πέρας] In cod. Memmii Cod. πέρας ἐ-
 ἰχθῦος τέταρτιον μῆται.
 ꝑ. B.

87. Βίκον] Hesych. Βίκον· ἑλάνον· ὅσα ἔχον. AE. M.
 89. Τυρὸν] Caei ex Cythera meminit Epicurus apud
 Diog. Laërt. p. 269. E. F. Vid. Men. not. p. 263.
 M. du S.

Τυρὸν — ἐκ Γυθίου] Non ausim mutare quidquam
 ea sola causa, quod κύβητος τυρὸς celebratur a Stephano

no Byzantino, in primis cum ter idem nomen repe-
 tatur; nec varietatis quidquam adnotatum videam.
 Γυθίου & Γυθίου urbs Laconicae maritima, navale ce-
 leberrimum, unde certissimus in Cretam cursus &c.
 quidni potuerint etiam inde caei celebres advehi ad
 alios? ꝑ. M. G.

Τυρὸν — ἐκ Γυθίου] Vide nos ad Laërtii Epicurum.
 AE. M. Luc. Holsten. in nott. ad Stephanum de Urb. in
 voce Γυθίου emendat hunc Luciani locum, docetque
 hoc & mox in seq. binis locis legendum esse Τύχην.
 Almelov. Conf. mox ad Γυθιακόν. ꝑ. F. R.

93. Τοίχῃ ἀρχῶ τῆς δεξιᾶς] Turnebus XXVII. 43.
 de nautis intelligit. Posterus de Remigibus. Visendus
 etiam Pollux, qui τοίχαρχον appellat. Baif. 118. 1.
 Meminit Noster etiam Z. τρ. c. 49. sed idem quem

& saperdae, Dorio? DOR. Omnino: nec enim plura, quae adferrem, habui: nempe nec navigarem, si dives essem. Matri vero neque caput alii unquam attuli. Lubenter autem sciam, quatenam tibi a Bithyno munerata venerint. MYRT. Hanc primum vides tunicam? Ille emit, & monile hoc crassius. DOR. Ille? Quin olim te habuisse, non vi. MYRT. Quin, quod tu vidisti, multo erat tenuius, & Smaragdos non habuit: tum emit in aures hasce, & tapetem: & nuper minas duas, & domus mercedem solvit pro nobis; non sandalia de Pataris, & caseum Gythiacum, & id genus nugas. DOR. Sed illud non dicis, quali cum homine cubes? uxorem duxit: supra quinquaginta omnino natus est, recalvaster, & colore instar scarabei. Neque dentes illius vides? Nam gratiae, boni Dioscuri! illius multae, praesertim cum canit & bellus esse vult, asinus ad lyram, ajunt. Sed fruaris illo; digna quidem es: & nascatur vobis puer patri similis. Ego vero & ipse inveniam Delphidem, aut Cymbalium quandam, mei ordinis mulierculam, aut vicinam nostram tibicinam, aut aliquam omnino. Tapetes vero, & monilia, & binarum minarum mercedes, non omnes habe-

ἢ οἱ σαπέρδαι, ὦ Δωρίων; ΔΩΡ. Ναί, ἔ γ' εἶχον πλείω κομίζων, ἔ γ' ἂν ἤρεθον, ἔγινε πλεονέξῃ ἐτύγχανον· τῇ μητρὶ δὲ ἐδὲ κεφαλίδα μίαν σκορόδου ἐκόμισα πώποτε· ἡδέως δ' ἂν ἔμαθον ἅ τινά σοι ᾤξῃ τῆ Βιθυνῆ τὰ δῶρα. ΜΥΡΤ. Τῷ πρῶτον ὄρας τὸ χιτῶνιον; ἐκεῖν' ἐπρίατο, καὶ τ' ὄρμον ὅτ' παχύτερον. ΔΩΡ. Ἐκεῖν'; ἡδεῖν γὰρ σε πάλαι ἔχουσιν. ΜΥΡΤ. Ἄλλ' ὃν ἡδεῖς, πολὺ λεπτότερον ἦν, καὶ σμαράγδους οὐκ εἶχε. καὶ ἐλλόβια ταυτί, καὶ δάπιδας καὶ πρῶτην δύο μνᾶς· καὶ τὸ ἐνοίκιον κατέβαλεν ὑπὲρ ἡμῶν, ἔ σάνδαλα Παταρικὰ, καὶ τυρὸν Ἰθυιακὸν, καὶ Φληνάφους. ΔΩΡ. Ἀλλὰ ἐκεῖνο ἐλέγεις, οἷον ὄντι συγκαθεύδεις αὐτῷ; ἔ ἐτὴ μὲ ὑπὲρ τὰ πενήτηκόηια πάντως ἀναφαλάντιας, καὶ τ' οὐχ οἷον οἷον κάραβον· ἐδὲ τῆς δόδοντας αὐτῆς ὄρας; αἱ μὲ γ' χάριτες, ὦ Διοσκόρω, πολλαί, καὶ μάλιστα ὅποταν αἶδη, καὶ ἄσπρος εἶναι θέλη, ὅν' αὐτολυρίζων φασίν. ἀλλὰ ὄναιο αὐτῇ, ἀξία γε εἶσα, καὶ γένοιτο ὑμῶν παιδίον ὅμοιον τῷ πατρὶ, ἐγὼ δὲ καὶ αὐτὸς εὐρήσω Δελφίδα, ἢ Κυμβάλιον τινα ἢ κατ' ἐμὲ, ἢ γείτονα ἢ ἡμῶν ἢ αὐλητρίδα, ἢ πάντως τινά. δάπιδας δὲ, καὶ ὄρμους, καὶ διμναῖα μιᾷ ὁμάδι, ἔ πάντες ἔχο-

c. Ἐκεῖν' Omittit Fl. d. Ἄλλ' ὃν Ἄλλον Fl. e. Κατέβαλεν Κατελαβὲν Fl. f. Ἰθυιακὸν Ἰθυιακὸν Holst. g. Ἐτὴ μὲ Ἐγγυμνὸν Edd. priores male. Ἐτὴ recepi ex L. Ἐτὴ μὲ bene marg. At. h. Ἰμῶν Nihil mut. Edd.

27. ὦ Διοσκόρω] Ὡς καὶ τοὺς Διοσκόρους καλεῖ. ἔτοι γ' σωτήρες ἐλέγοιο τοῖς πλίσσι. V.

28. Δάπιδες] Τάπητες. ᾤξῃ τὸ ἐν διαπύδῃ φράσσεται. V.

nautam hic vocat, remigare ait.

M. du S.

94. Ἡμῶν ὑπερπρόξῃς] Sic antea ὑπερόπλαι γ' αἰδομένηται γίνονται. Sic apud Petronium, postquam amari se sensit, supercilium altius tulit.

J. B.

95. Ἀφροδισία] Nautarum celebritate maxima agbantur. Vid. Plut. 1406. 2.

M. du S.

96. Πρὸς τοῖν ποδῶν] Πρὸ— F. G. Sed habuimus etiam ἐκείνῳ ὁδῶν πρὸς τοῖν ποδῶν, supra hoc Tom. Philop. c. 20. quam lectionem constanter utroque loco retinent libri; quare nihil corrigere ausim, cum ποδῶν dativus casus sit, cui πρὸς adjunctum significare apud, ad, nihil opus erit exemplis docere. Non spernem πρὸ, sed non ita necessarium ducere, ut vul-

TOM. III.

gata sit movenda.

J. F. R.

14. Τὸ ἐνοίκιον] Sic in Cronosol. Plutarch. Theophrast. Dico cætera ad Pausan.

J. B.

16. Ἰθυιακὸν] In Exemplari Aldino haec omnia cum Peregrini morte amputata esse, adscripsit Solan. At in mea Ed. Ald. 1. qua beneficio Cl. nostri P. Wesselingi utor, nihil amputatum est, legiturque Ἰθυιακὸν, tam hic, quam ἐν Ἰθυῖα paullo supra, & rursus infra versu hujus Dial. ultimo, aequè ac in ceteris. Sed Ἰθυιακὸν vult etiam Ἀλμελου.

J. F. R.

18. Ἐγγυμνὸν] Lege ἔτῃ μ.

M. du S.

21. Διοσκόρω] Sic Libri omnes nostri, uti & Ἄλ. c. 20. Videntur sic observasse, ut in exclamatione sic

S;

effe-

ἔχομεν. ΜΥΡΤ. ὦ μακαρία ἐκείνη, ἢ τις
ἔραστῇν σε, ὦ Δωρίων, ἔξει. κρόμεμνα γὰρ
αὐτῇ οἴσεις ἐκ Κύπρου, καὶ τυρόν, ὅταν ἐκ
ἂ Γυθίῃς καταπλέης.

omus. MYRT. Beatam illam, quae amo-
torem te habebit, Dorio! Cepas enim illi
adferes ex Cyprio, & caseum, cum redibis
e Gythio.

XV.

ΚΟΧΛΙΣ ΚΑΙ ΠΑΡΘΕΝΙΣ. COCHLIS ET PARTHENIS.

Κ Ο Χ Λ.

C O C H L.

ΤΙ δακρύεις, ὦ Παρθενί, ἢ πόθεν καλεα-
γότας τῆς αὐλῆς Φέρεις; ΠΑΡΘ. 35
Ὁ στρατιώτης ὁ Αἰτωλὸς ὁ μέγας, ὁ Κρο-
κάλης ἐρῶν, ἐρράπισέ με, ὃ αὐλήσασαν ἐν-
δῶν παρὰ τῇ Κροκάλῃ, ὥστε τῷ ἀντερα-
στῇ αὐτῷ Γόργῃ μεμιασμένον, καὶ τῆς τε
αὐλῆς με συνέτριψε, καὶ τὴν τράπεζαν μέλα-
ξὺ δειπνόντων ἀνέτρεψε, καὶ τὴν κρατῆρα ἐξ-
έχεεν ἐπεισπαίσας· καὶ τὴν ἀγροῖκον ἐκεί-
νον τὸν Γόργον ὥστε τῷ συμποσίῳ κατασπά-
σας τὴν τριχῶν, ἐπαιον περὶ πάντας αὐτὸς
τε ὁ στρατιώτης (Δεινόμαχος, οἶμαι, κα-
45 λείτται) καὶ ὁ συστρατιώτης αὐτῷ. ὥστε οὐκ
οἶδα εἰ βιώσει) ὁ ἀνθρωπῶν, ὦ Κοχλί, αἰ-
μά τε γὰρ ἐρρῦν πολλὸν ὥστε τῶν ῥινῶν, καὶ τὸ

Quid ploras Parthenis, aut unde fra-
ctas fers tibiās? PARTH. Miles
Aetolus, ille magnus amator Crocalae pul-
savit me, quum deprehendisset tibiis canen-
tem apud Crocalen, conductam a rivali
ipsum Gorgo, & tibiis mihi fregit, &
mensam inter coenandum evertit, & crate-
rem irruens effudit. Et rusticum illum
Gorgon de convivio detractum crinibus,
pulsarunt circumstantes tum ipse miles,
Dinomachus puto vocatur, tum illius com-
milito, ut nesciam vivere ne homo possit,
mea Cochlis. Nam copiosus de naribus pro-

ἂ Γυθίῃς] Sic omnes. Γυθίῃς Holst. emendat. ὃ αὐλήσασαν] αὐλοῦσαν marg. At. non male. ε' ἐπεισπαίσας]
Ita recte Edd. & constanter. Sed Coll. al. ἐπισπισάν, al. ἐπισπίσας, male. Pell. ἐπισπάσας.

42. ἐπεισπισάν] Γραι. ἐπισπίσας. G. Lege ἐπισπαί-
σας. Hoc addiderat Solan. continuo, adeoque dubie,

num a se, an id in G. invenerit.

efferreretur, quamvis Διοσκυροὶ aliter vulgo audirent;
ut Eύχ. c. 9. & Καμ. c. 6. M. du S.

Διοσκύρων] Constans Edd. Lect. ut supra Gall. c. 20.
pr. ubi Coll. tamen Διοσκύρων, quod utilitarius, ut illic
indicatum. Sic Διοσκύρων. Navig. c. 9. Διοσκύροις
pro Merced. c. 1. &c. Sed quia & alias utrumque in-
venitur, nihil mutuo. J. F. R.

33. Γυθίῃς] Lege Γυθίῃς, Gythio. Alm. elov.

42. ἐπεισπαίσας] Sic Libri omnes nostri. Coll. ta-
men monent ab aliis ἐπισπισάν, ab aliis rursus ἐπι-
σπίσας legi. M. du S.

47. ὦ Κοχλί] De his meretricum nominibus, &
quam aliquando recte personis conveniant, dictum
alibi a me: lege interim doctissimum Interpretem
Aristaneti, nam Aristanetus Epistolarum suarum no-

mina mutuatus est a Luciano, quod Alciphro, alique
plurimi amatorii scriptores fecere. J. B.

62. Ὑπερκεῖν τι τῷ Λυδῶν] De tonis dictum antea,
dixit autem ὑπέρικον, ἀντὶ τὰς χορδὰς διὰ τὴν ἀφῶν, ἀν-
βαζομένη τὴν Λυδίαν ἀρμονίαν, ἥτις ἡδύη τῷ ἄλλῳ καὶ
πῶτα προσφορωτάτη. κρεῖα metaphora ducta a lanificio,
ut apud Sapphon. γλυκεῖα μᾶτρε ὃ δυνάμει κρέκειν τῷ
ἰδόν. J. B.

Ibid. Λυδῶν] Gravissimus hic, ni fallor, omnium
modus; qui fit ergo, ut ad eum tam lascive hic sal-
tetur? M. du S.

66. Ὑπὸ λυγρῷ] Ὑπὸ λυγρῷ dicitur, vel ὑπὸ λυγρῷ
δύρα. Τὸ αὐλῶν non placet. F. G.

Ὑπὸ λυγρῷ] Sic & supra Dial. XII. post med. Solan-
nus addit: „Defunt haec (praeter Aldinam, de qua
„su-

profluxit sanguis & facies illius tota intumuit, & livida est. COCHL. Furit ne homo an ebrietas erat & vinolenta infania? PARTH. Zelotypia quaedam, Cochlis, & amor immoderatus. Crocale autem duo, puto, talenta cum postulasset, si solus habere ipsam vellet, non dante Dinomacho, illum exclusit venientem, impacta, uti dicebatur, illi janua. Gorgum vero, Oenoënsē (quendam rusticum divitem, suum olim amatorem, & bonum virum, admisit, qui cum biberet, me quoque ad ca-

πρόσωπον ὅλον ἐξώδηκεν αὐτῆ, καὶ πελιδνόν ὄντιν. ΚΟΧΛ. Ἐμάνη ὁ ἄνθρωπος, ἢ μέθη τίς ἦν καὶ παροιμία τὸ πρᾶγμα; ΠΑΡΘ. Ζηλοῦσιν τις, ὦ Κοχλί, καὶ ἔρως ἔκτοπος. ἢ Κροκάλῃ δὲ, οἶμαι, δύο τάλαντα αἰτήσασα, εἰ βάλῃ μοί, ἔχειν αὐτῷ. ἔπει μὴ ἐδίδοι ὁ Δεινόμαχος, ἐκείνον μὲ ἀπέκλεισεν ἡκοῖα, προσαρράξασά γε αὐτῷ τὰς θύρας, ὡς ἐλέγεις. τὸ Γόργον δὲ Οἰνοέα τινὰ γεωργὸν εὖπορον ἐκ πολλῶν ἔρῶντα, καὶ χρηστὸν ἄνθρωπον προσιεμύη, ὁ ἔπεινε μετ' αὐτῆ, καὶ μετὰ ἐλάβετο αὐλήσασαν παρ' αὐτοῖς. ἡδὴ δὲ προχωρῶντες τῆ πότι, ἐγὼ μὲ ὑπέκρεκόν τι τῷ Λυδίων, ὁ γεωργὸς δὲ ἡδὴ ἀνίστατο ὀρχησόμενος. ἢ Κροκάλῃ δὲ ἐκρότει, καὶ πάντα ἦν ἡδέα. ἔν τούτῳ δὲ κτύπος ἤκετο, καὶ βοή, καὶ ἡ αὐλὴ ἤρᾳσε, καὶ μὲ μικρὸν ἐπεισέπαισαν ὅσον ὀκτὼ νεανίσκοι μάλα καλῆροί. καὶ ὁ Μεγαρεὺς ἐν αὐτοῖς. εὐθὺς ἔν ἀνέτετραπτο πάντα, καὶ ὁ Γόργος, ὥσπερ ὄφην, ἐπαίει, καὶ ἐπατείτο χαμαὶ κείμενον. ἢ Κροκάλῃ δὲ, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἔφθη ὑπεκφυγῶσα πρὸς τὸ γείτονα Θεσπιάδα. ἐμὲ δὲ ῥάπισας ὁ Δεινόμαχος, Ἐκφθεῖρε, Φη-

[δ' Ἀνίστατο] Ἀνίσταται marg. ΑΙ. • [Ἐπισείπαισαν] Ex emend. Kusteri. Ἐπισείπαισαν Edd. priores. f Γόργος] Γεωργός marg. ΑΙ.

„ supra) etiam in exemplari Venetae secundae; in eo enim mors Peregrini ab Inquisitoribus aut superstitionis hominibus rescissa est. In mea Alidina 1. nihil deesse, jam dixi ad Dial. XIV. f. F. R. Ibid. [Ἐπισείπαισαν] (Ab ἐπισπαίω. Vid. pag. praeced. ubi ἐπισπαίω. Confer etiam infra p. 638. (Ed. A.) Kust.) In omnibus nostris libris ἐπισείπαισαν legatur, sed Cl. Kusteri emendatio placuit. M. du S. [Ἐπισείπαισαν] Dedi hoc Solano atque Kustero, ut reciperem, quia sic paulo supra bene legebatur, & nil facilius quam με, η & inter dictantem & excipientem confunditur; & supra T. 2. Tox. c. 61. διακρίσας in plerisque recte, ubi tamen quaedam etiam διακρίσας. vid. ib. No. 99. Posset quidem pro vulgato adferri ἐπισπῶν tamen & pro irrumpere dici, ut apud Diog. Laert. invenio, L. I. S. 46. σπῶν ὁ ἐπισπῶν ἐπὶ τὴν ἀγοράν. Et ap. Herodian. IV. 4. 12. ἐπισπῶν ἐπὶ τὸ στρατόν. Sed haec aliquanto minus violentam irruptionem significant, & non male ibi versum: ca-

stra attingit. Conf. & infra Sympol. c. 12. ubi forsitan similiter ἐπισείπαισαν dabimus pro vulg. ἐπισείπαισαν, quum ἐπισπαίω & ἐπισπαίω aptissimum, Lucianoque proprium, Aristophani aliisque hoc sensu usitatum sit; Vid. tamen παρισπασθῆναι probatum ad Ep. Satyr. c. 23. f. F. R. 68. [Ὁ Μεγαρεὺς] Aetolum supra dixerat. Megaram Aetoliae nemo, puto, novit. Quid si fuit Μεγαρεύς; certe in literis majusculis quam facile confundantur ΜΕΓΑΡΕΥΣ & ΜΕΤΑΠΕΥΣ, dextro crure literae π, ut solenne est correpto; cuius apparet. Porro οἱ Μεγαρεῖς sunt sine dubio notiores, quam οἱ Μεταπεῖς. Sed nec hi plane ignoti, Polybii opera & Stephani: quamquam hic in Acarnania non recte collocat, ut jam observatum Berkelio. f. M. G. 73. [Ἐκφθεῖρε] Facesse hinc, abi in malam rem. Vid. Bergl. ad Alciphron. I. p. 57. 62. 66. & 142. ubi & προσφθεῖρεται, abire ad — in mal. partem. Conf. Nostrum supra Asin. c. 56.

Φασί, καίσαγότας μοι τὰς αὐλὰς πορορί-
 φας. ἡ νῦν σποτρέχω φράσσεια ταῦτα τῷ
 δεσπότῃ ἀπέρχεσθαι δὲ ἡ ὁ γεωργὸς ὁ βί-
 μενός τις φίλος τῶν ἀστικῶν, οἱ πορρωδύ-
 σσοι τοῖς πορριανέουσι τῇ Μεγαρέα. ΚΟΧΛ.
 Ταῦτ' ὅθεν σπλάυνσαι τῇ στρατιωτικῶν τῶ-
 των ἐρώτων, πωληγὰς ἡ δίκας· τὰ δὲ ἄλ-
 λα ἡγεμόνες εἶναι ἡ χιλίαρχοι λέγοντες, ἡ
 τι δέναι δέν, Περίμεινον, Φασί, τῇ σύνταξιν,
 ἡ ἔστ' ἀν' ἡ σπολαύω τῇ μισθοφορᾷ, καὶ
 ποιήσω πάντα. ὁπιτριβεῖν δ' ἡν ἄλαζόνες
 ὄντες· ἔγωγ' ἡν εὔ ποιῶ, μὴ ποροσιμῶν
 αὐτὰς τὸ πορρωδύπαν· ἀλίσυς τις ἐμοὶ γένοι-
 τα, ἡ ναύτης, ἡ γεωργὸς ἰσότιμος, κα-

rem abire, & cum dicto impingit mihi
 fractas tibias: & nunc aufugio, nunciatura
 haec meo hero. Abit vero etiam rusticus,
 urbanos quosdam amicos visurus, qui tra-
 dant Megarensem magistratibus. COCHL.
 Isti fructus amorum istorum militarium,
 Oplagae & lites. Caeterum duces se ac tri-
 bunos cum dicant, si quid dandum sit,
 Exspecta, ajunt, collectionem tributi milita-
 ris, dum stipendium percipiam, & faciam
 omnia. Male pereant igitur superbi im-
 peditores. Recte sane ego istos omnino non
 admitto. Piscator mihi aliquis obtingar,
 aut nauta, aut rusticus, aequus homo, pa-
 rum

α ἔστ' ἀν'] Ὅποτεν Fl. β Ἀπολαύω τῇ μισθοφορᾷ] Ἀπολάω τὴν μισθοφορὰν Fl.

82. Τὴν σύνταξιν] Quid sit σύνταξις eod. ore inter-
 pretantur Grammatici, sc. est εἰσφορά ἢ τὰς στρατιώ-
 ταις δένειμοι· περιμεινον τὴν σύνταξιν, Gallis, Je vous
 payerai à la monstre. F.B.

Ibid. σύνταξιν] La Monstre. F.G.

90. Ὑόφοι] Alciph. 2. 3. p. 236. συμμοῖον Πτολε-
 μαίω & Σατράπαις & τοιοῦτοις Ὑόφοις, quod Cl. Bergl.
 convertit: Satrapas & ejusmodi inania nomina, & hoc
 Luciani, alterumque ex Athen. exemplum adfert. Sed
 forsitan hic Ὑόφος praeferret aliquis, ut referatur ad
 verba illa gloriosa, quae sunt inanes sonitus; at po-
 test stare Ὑόφοι relatum ad ἑτοί, ut ipsi thrālonēs di-
 cantur Ὑόφοι esse, veluti & ap. Alciph. de personis
 dicitur. F.F.R.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡ. ΤΕΛ.] Athenagoras Apologia
 pro Christianis. A. Gellius cap. XI. L. XII. Ammian.
 Marcellin. L. XXIX. Th. M.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡ. ΤΕΛ.] Peregrinus, cognomen-
 to Proteus, cujus insignem λιμοδεδίαν tam facete ex-
 agitat Lucianus, Philoσόφους Cynicus fuit (si tamen
 hujusmodi palliata mendicabula tanto nomine debent
 cohonestari) imperante M. Antonino desit vivere. De
 quo viro diversa prorsus fuere veterum judicia; nam
 laudatur ab his, culpatur ab illis. Hujus meminerunt
 A. Gellius, Athenagoras, Tertullianus, & Ammianus
 Marcellinus. At Lucianus noster, vir, si quis alius,
 in deprehendis hominum moribus sagax, illum
 graphice depinxit, quippe quem penitissime noverat.
 Navem enī cum eo, ex Troade solvens, conscen-
 derat, ibique γενναῖος Περὲγρινος masculas nuptias sub-
 odoratus est; illum mortis formidine expallescentem
 vidit; illum oborta noctu tempestate muliebriter ex-
 clamantem audiit. Qui Stoicum faciunt, unde id
 conjecerint, non possum expiscari. Quid enim? Quia
 tunc in aula multum dignationis habebant Stoici (id
 quippe constat) non ausus fuerit Lucianus Stoicum

appellare, qui esset tamen? Quasi non alibi passim
 totam illam familiam acri aceto perfuderit. Itaque
 meræ nugæ; neque id vero dixeris, ubi a te libellus
 hic perfectus fuerit. Ceterum non hic tantum Pere-
 grinus meminit Lucianus, sed & in libello πρὸς ἀπαι-
 δυτοὺς c. 14. ubi simpliciter Proteum Cynicum vocat.
 Meminit quoque illius in vita Demonastis c. 21. ubi
 hæc leguntur. Περὲγρινος τῷ Πρωτίῳ ἐπιτιμῶντι αὐτῷ,
 &c. Ubi interpres, Peregrino autem Protei filio ipsum
 objurgante; sed ibi, ut sexcentis aliis locis lapsus est.
 Peregrinus enim & Proteus, idem. Itaque fuerat al-
 ter vendendum. T.F.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ] (Invenio apud Reginonem in Chron. ad
 ann. Ch. 125. inter Martyres Peregrinum quendam;
 sub M. Antonino vero; cujus tempora optime hoc
 quadrarent; si ampliori testimonio, & circumstantiā
 fata ejus consignata fuissent) Vindingius ann. 1682.
 Suid. εἰς τὸν Περὲγρινον βίον καθάπτει τὸν χριστιανισμὸν. Ca-
 ve, autem, Lector, credas T. Fubro, hic asserenti non
 integrum ad nos pervenisse hoc opusculum; errasse
 enim eum ostendam ad c. 11. ultima verba. Repet-
 tus est, qui suspicaretur hoc nominis a Luciano ei in-
 ditum, ut Christianam Religionem, Peregrinam, sci-
 licet & a sacris Graecorum alienam, deridendam pro-
 poneret. (vide Pauli Vindingii &c. p. 3.) absurde. V.
 A. Gell. VIII. 3. & XII. 11. Natus erat in oppido
 Hellepontii Paro; ut ex nostro liquet. Meminerunt
 honorifice tum Gellius l. c. tum Maximus Tyrius Diss.
 III. V. & Tertull. ad Martyr. c. 8. Euseb. in Chron.
 Ol. CCXXXVI. Tatian. serm. ad Graec. Ad hunc
 Proteum respexisse Pollucem apud Philostratum p. 593.
 Vix dubito, Peregrinum quendam inter Martyres sub
 M. Antonino Vero recenseri in Reginonis Chronico
 testatur Vindingius p. 4. vid. apud Xiph. in Adr. 106.
 C. Euphratem Philosophum veneno ultro hausto vi-
 tam finientem. M. du S.

rum adulandi gnarus, & multum adferens. At illi qui suas cristas quatiunt, & enarrant pugnas, *inanis sunt*, Parthenis mea, strepitus.

λακύνειν εἰδὼς μικρὰ, ἢ κομίζων πολλά· οἱ δὲ τὰς λόφους ἐπισείοντες ἔσται, ἢ μάχας ὁδοιγύμενοι, ἢ φόβοι, ὦ Παρθενί.

DE MORTE PEREGRINI.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡΕΓΡΙΝΟΥ ΤΕΛΕΥΤΗΣ.

LUCIANUS CRONIO SALUTEM.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ ΕΥ ΠΡΑΤΤΕΙΝ.

Infelix ille Peregrinus, aut, ut ipse nominare se gaudebat, Proteus, ipsum

Ο Κακοδαίμων Περεγρίνῳ, ἢ (ὡς αὐτὸς ἔχαιρεν ὀνομάζων ἑαυτὸν) Πρωτεύς,

ε φόβοι] Nihil mut. Edd.

ΠΕΡΕΓΡ.] Peregrini meminit in *Demonastis vita*, & in sequenti sermone. In hoc Dialogo Christianum nomen taxatur, quemadmodum etiam in *Philopartris*. Sed ille sermo alterius quam Luciani esse videtur. *Peregrinum* Gellius se Athenis vidisse ait, qui postea cognominatus est *Proteus*. L. XII. c. 21. virum

gravem & constantem vocat. Immo meminit & *Ammianus Marcellinus* L. XXIX. de qua ejus morte ait, eum Olympiis quinquennali spectaculo, pyra, quam sibi subtruxerat, incensa, interiisse. Vocat *teu Protea*. G.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΕΡ.] *Stephano Le Moyne* in Proleg. ad Var. Sacra fol. 10. videtur *Lucianus illudere voluisse* hoc libello *martyrio Polycarpi*, hoc ipso forte anno cremati; atque ea tantum *sine* & *consilio traducendum* suscepisse *Peregrinum*, ut *Christianos eodem argumento traduceret*, qui ad *martyrium* sponte ruere videbantur, & qui de *martyrum suorum*, *Polycarpi* praefertim, *fortitudine gloriabantur* & *triumphabant*. Hunc *Peregrinum* non minus quam *Simonem Magum*, *Apollonium Tyansensem*, *Satanæ* artibus fuscitatum, qui *invidiam Christianis* faceret &c. Nescio quantum tribui debeat *conjecturae viri ingeniosissimi*. Certe hoc video, non per cuniculos aggredi nos solere *Lucianum*. Dicamus deinde aliquid de *vulturo Peregrini* cum *Polycarpi columba* comparato. J. M. G.

ΛΟΥΚΙΑΝΟΣ ΚΡΟΝΙΩ &c.] Hinc cuius apparet *Epistolam esse πραγματείαν* hanc. In Mss. tamen λόγῳ dicitur, id est *historia* sive *narratio*, quemadmodum *Herodotus* libros suos λόγους vocat. lib. V. ας διδύχαται μοι ἐν πρώτῳ λόγῳ. Ita & lib. VI. *Hecataum* eitis. Ita & alii passim. Ceterum in plerisque Mss. hanc sive *historiam* sive *narrationem* frustra quaesieris. Quia causa id factum, si lubet scire, audi, quaeso, quod in uno ex Mss. reg. adscriptum est: Ἐνταῦθα παρίθη ἑκοντὶ ὅπρῃ ἐστὶ Περεγρίνῳ τελευτῆς λόγος, ἀφ' οὗ τὸ ἐν τούτῳ διπλοῦται εἰς τὸν Χριστιανισμόν. Consulto scilicet omissum fuisse hunc tractatum, quod in eo *Lucianus derideat Christianismum*. Sed Musis Gra-

cis & bonarum literarum Genio lubet gratulari, quod non omnes majores nostri fatui & muliebriter pii fuerint, neque tam inconsultam pietatem coluerint. Ostendam tamen infra (ad c. 11.) non plane ad nos integrum pervenisse hunc libellum.

T. F. ΚΡΟΝΙΩ] Graecus hic, *Epicureus*, *Luciano* familiaris, de quo alibi non legitur. M. du S.

ΚΡΟΝΙΩ] Si hic idem sit *Cronius Philosophus*, quem *Numenii itaίροι*, & *allegoriarum Homeri* interpretem, laudat *Porphyrus* de antro *Nymph.* p. 119. *Barnes*. poterit ex hac ipsa inscriptione aetas utriusque paullo accuratius definiri. J. M. G.

1. Περεγρίνῳ] De hoc impostore multi Christiani & profani scripserunt. J. B.

Περεγρίνῳ] In marg. At. adscriptum: meminit *Peregrini* hujus *Tertullian.* in libello ad martyres. J. F. R.

2. Πρωτεύς] *Apollonius* etiam *Tyaneus*, *Proteus* haberi voluerat. Vid. *Philostr.* I. p. 6. De hoc *A. Gellius* XII. 11. *Proteus* audit apud *Philostr.* p. 563. τὰ πρὸς τὴν Πρωτίαν λεχθέντα. Deinde addit & ejus mortem. Inter *Philostrati* primi opera apud *Suidam* legitur *Πρωτία*. Κόνα ἢ σοφιστήν; legi vero, ut unicus sit liber, *Πρωτία κόνα*, ἢ σοφιστήν. uti mox a *Meursio* in *Nirvana* *θεατῆν* feliciter factum est, praeantea disjunctis. unde novum orietur de aetate illius scriptoris argumentum, quo sententia *Cl. Olearii* juvabitur, eliminantis illud γεγώς ἐπὶ Νίρῳ. Vid. Praef. ad *Philostr.* p. 11. M. du S.

τεὺς, αὐτὸ δὴ ἐκείνο τὸ τῷ Ὀμηρικῷ
Πρωτεύῳ ἔπαθεν· ἀπαντα γὰρ δόξης ἕνεκα
γενόμενος, καὶ μυρίας τροπὰς τραπέμε-
νος, τὰ τελευταῖα ταῦτα καὶ πῶς ἐγένετο·
τοσῶτω ἄρα τῷ ἔρασι τῷ δόξης εἶχετο. καὶ
νῦν ἐκεῖνος ἀπηνθράκωται σοι ὁ βέλεις·
καὶ τὸ Ἐμπεδοκλέα, παρ' ὅσον ὁ μὲ καὶ
Ἀλαθεῖν ἐπιράθει ἐμβαλὼν ἑαυτὸν εἰς τὴν
κρατῆρας· ὁ δὲ γενιάδας ἔτ' ἔτι πολυαν-
δρωποτάτῳ τῷ Ἑλληνικῶν πανηγύρεων τη-
ρήσας, πῶς ὅτι μεγίστην νήσας ἐνεπλήθη-
σεν, ὅπ' τοσῶτων μαρτύρων, καὶ λόγους τινὰς
ὑπὲρ τέττε εἰπὼν πρὸς τὴν Ἑλλάδα, εἰς
πρὸ πολλῶν ἡμερῶν τῷ τολμήματι.

Πολλὰ τοῖνυν δοκῶ μοι ὁρᾶν σε γελῶντα
ὅπ' τῇ κορύζῃ τῷ γέροντι· μάλλον δὲ καὶ
ἀκῶ βοῶντι, οἷά σε εἰκὸς βοᾶν, ὃ τῷ
ἀβεληρίας, ὃ τῷ ὀδοσκοπίας, ὃ τῷ ἄλλων

illud Homericæ Protei factum subit; glo-
riae enim causa cum fuisset omnia, & in
5 mille se formas vertisset, denique etiam in
ignem abiit: tanto nempe gloriae amore te-
nebatur. Jamque in carbones tibi vir opti-
mus versus est Empedoclis exemplo, nisi
quod ille effugere hominum oculos voluit,
cum in crateras ipse se injiceret; at hic
generosus homo, observata celebritatum
Graecarum frequentissima, rogo exstructo
maximo, tot testibus infiliit, cum rationem
consilii sui non multis ante ipsum factum
diebus apud Graecos reddidisset.

2. Quare te videre mihi videor multum
ridentem obefas viri senis nares: vel potius
audire clamantem, vah ineptias! vah ae-
2 orumnosam gloriae cupiditatem! vah reliqua,
quae

13. Νήσας] Σαρύσσας. G.

3. Ὀμηρικῷ Πρωτεύῳ] Eos versus respicit qui le-
guntur Od. Δ.

Πάντα δὲ γινώσκουσιν περὶ σῆται, ὅσα ἐπὶ γαῖαν
ἔρποντα γίνονται, καὶ ὕδωρ ἐν θεοπιδωκίᾳ πῶρ.

Fabulam explicat Diodorus sane εὐφυῶς, ut & Lucianus
in libello de saltatione (c. 19.) neque sane infelici-
ter Eustathius, qui illum censet θαυμαστοποιὸν fuisse,
quales olim accepimus Callisthenem Philiatium, Scy-
mnum Tarentinum, Xenophontem quemdam, Phil-
ispidem, atque alios, quorum meminit Athenaeus
lib. I.

4. Ἀπαντα — γενόμενος] Diceret traduci verba A-
postoli I. Cor. IX. 22. τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα. Sed
locutio eadem, res alia.

6. Καὶ πῶς ἐγένετο] V. Ἐν Δ. IV. Tempus vide in-
fra ad cap. 35. Et Hom. Od. Δ. 418.

9. Ἐμπεδοκλέα] Quod ait hoc loco Lucianus, Em-
pedoclem se in Aetnae flammis dedisse praecipitem, ab
aliis item & Graeci & Latini nominis scriptoribus as-
feritur; verum more suo faciunt, dum aliquid circa
summos viros τραγωδοῦσι; illum & sua sapientia &
Lucretii praestantissimi Philosophi & Poetae testimo-
nium facile tutantur, cum praesertim scripserit olim
Timæus eum in Peloponneso diem suum obiisse, &
Neanthes Cyzicenus auctor fuerit, eum e curru pro-
lapsum crus sibi perfregisse, contractoque ex eo casu
morbo, periisse. Quorsum igitur & crateres Aetnae,
καὶ crepidarum altera? γυργαλὶς λέρων. De Pythagora
quot praestigias ubique legas? de Aristotele autem &

Euripo Boeotiae, quid? Ea certe refellere nemo quis-
quam possit, nisi & otio suo abutatur, & τὸ ὅτι πα-
θεῖα ὀφθαλμοῖς prodatur.

Ibid. Παρ' ὅσον] Nisi quod, verte: praeterquam
quod.

11. Κρατῆρας] Ita vocabant Aetnae montis ἀνεχόμε-
νος.

15. Οὐ πρὸ πολλῶν] Quam Peregrini orationem re-
spiciat, c. 32. videbis.

18. Κορύζῃ] Malim verti *dementiam* & *soliditatem*,
quam *arrogantiam*. Ita ὁ νεκρικός (D. XX. c. 3.) di-
xit: κενόδοξία καὶ τυφλότης. Et in Pseudo-
manti (c. 20.) ἰδιώτης ἐκ κορύζης μισθὸς τὴν βίαν.

Κορύζῃ] Quid proprie significet, discere ex v. Δ. VI.
Translatum quid valeat optime te docebit Scholium
novum. vide Dial. XX. c. 3. & Ἀλεξ. c. 20. locis
T. Fabro allatis; quibus adde Συγρ. c. 31. ubi πῶς
κορύζης συγκρατικῆς γίμνασαν pronuntia urbem ab insul-
so historico conditam, & Ἀπαιδ. c. 21. ἔπαυσεν αὐτὸς
τῷ κορύζῃ.

23. Παρὰ τὸ πῶς] Vid. infra c. 37. Sed ubi oratio
illa Luciani praecedens? ea nempe quam se non no-
minato habitam a quodam refert capite 7. & sequen-
tibus.

31. Τῷ πράγματι] Corrig. δράματι.
Metaphora enim perpetua a theatris, & artificibus
scenicis, ducta utitur; quippe subiungit, τὸ μὲ ποιη-
τὴν οἶδμα, & μοχ, ἐτραγωδία ὅπ' ὀφθαλμοῖς, & infe-
rius paulo, καὶ γὰρ τοῦτο πρὸς τὴν τραγωδίαν ἦν, ἡ μεταμορ-
φία, & sub finem libelli (c. 37.) αὐθις ὁρᾷ γελῶντα σι,
ὡ καὶ Κρόνι, τὴν κατατροπὴν τῷ δράματι. Itaque
adco

quae dicere de talibus solemus. Ac tu quidem e longinquo ista & multo securius: at ego apud ipsum ignem, & prius adhuc in magna audientium multitudine ista dixi, graviter ferentibus quibusdam, quotquot amentiam senis admirarentur. Erant autem, qui & ipsi illum riderent. Sed parum abfuit, quin discerptus tibi fuisset a Cynicis, ut a canibus Actaeon, aut ipsius Pentheus consobrinus a Maenadibus.

3. Totus autem actionis apparatus hic fuit. Ipsum auctorem fabulae nosti, qualis fuerit, quasque tota vita dederit Tragœdias, supra Sophoclem & Aeschylum. Ego vero cum primum veni in Elidem, statim audiebam per Gymnasium illorum Cynicum quendam, magna atque aspera voce, consueta illa, & istam de trivio vir,

ἀ λέγειν εἰώθαμεν περὶ αὐτοῦ. σὺ μὲν ὦν πόρρω ταῦτα, καὶ μακρῶ ἀσφαλέστερον. ἐγὼ δὲ περὶ τὸ πῦρ αὐτὸ, καὶ ἐτι πρότερον ἐν πολλῷ πλήθει τῶν ἀκροατῶν εἶπον αὐτά· ἐνίων μὲν ἀχθομένων, ὅσοι ἐθαύμαζον καὶ σπύνοισαν τῷ γέροντι. ἦσαν δὲ τινες, οἱ καὶ αὐτοὶ ἐγέλων ἐπ' αὐτῷ, ἀλλ' ὀλίγη δεῖν, ὑπὸ τῷ Κυνικῶν ἐγὼ σοι διεσπάσθην, ὥσπερ ὁ Ἀκταίων ὑπὸ τῷ κυνῶν, ἢ ὁ ἀνεφύλιος αὐτῷ Πενθεὺς ὑπὸ τῷ Μαινάδων.

Ἡ δὲ πᾶσα τῷ ἡρώματι ἀφισκευή, τοιαύτη ἦν· τῷ μὲν ποιητῷ οἶδα οἶος γε ἦν, καὶ ἡλικία ἐτραγῶδει παρ' ὅλον τὸ βίον, ὑπὲρ τῷ Σοφοκλέα, καὶ τῷ Αἰσχύλῳ. ἐγὼ δ' ἐπεὶ ἑτάχιστα εἰς τὴν Ἠλιν ἀφικόμενος, ἀπὸ τῶν γυμνασίων αὐτῶν ἐπήκον ἅμα Κυνικῶν τινῶν, μεγάλη καὶ τραχεία τῇ φωνῇ τὰ συνήθη ταῦτα, καὶ ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν βόω-

a Δράματι·] Πράγματι· Edd. haec priores. b Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν] Τὴν ἐκ τρ. ἀρ. T. Fabr. Nihil juvant libri.

32. Τὸν μὲν ποιητὴν εἶδα·] Οὐχ ὅτι ποιητὴς ἦν Περσέγρητος, ἀλλ' αὐτὸν ποιητὴν ἦν αὐτὸν καλεῖ. ἀλλ' ἐπειδὴ τραγικὸν τι πρᾶγμα διείργασαι μεγάλης συμφορᾶς αἰτίον

αὐτῷ, καὶ οἷα οἱ τραγωδιοποιοὶ γράφουσιν· ἀλλ' αὐτὸ τοῦτο ἐστὶν ἀσφάλεια ἐμνημόνευσε σκηνοῦχοι πρὸς τὸν ποιητὴν εἶπεν, ὡς τοιαύτης τραγωδίας εἰσαγωγή. V.

adeo non est quod quis de emendatione nostra possit dubitare.

Ibid. Δράματι·] Hanc T. Fabri emendationem in textum, invitis libris nostris omnibus recepimus, in quibus est Πράγματι· vid. c. 37.

35. Διὰ τῶν γυμνασίων αὐτῶν·] Διὰ τῶν γυμνασίων αὐτοῦ. Αὐτῷ pro ἐκείνῳ. Sic inferius p. 741. Ἀπὸ τῶν ὁφειλόμενων τοῦ ἀλλήλου.

Διὰ τῶν γυμνασίων αὐτῶν·] Illorum gymnasio illeclus, ait interpolator veteris interpretis, doctus, Jupiter, καὶ τὴν ἀρετὴν. Sed fallitur μανικὸν ὅσον. Non vidit, Lucianum, dum Olympiam venit, per Eleorum gymnasion transisse. Pausanias in Eliacis (p. 201. 44.) inter ea quae ἀξία μνήμης putat, hujus gymnasii, quod ipse vetus gymnasium vocari ait, mentionem facit, additque, καὶ ὅσα ἐς τοὺς ἀθλητὰς πρὶν ἢ ἐς Ὀλυμπίαν ἀφικνῶνται, ἐν τούτῳ φησὶ τὰ γυμνασίων δρᾶν καθέστη.

Διὰ τῶν γυμνασίων αὐτῶν·] Suspecta videntur. Scribendum erat alioquin ἀπὸ τῶν γυμνασίων αὐτῶν, seu potius ἀπὸ τῶν γυμνασίων αὐτῶν.

Διὰ τῶν γυμν. &c.] Pag. ad quam Marci. remittit, aut male est expressa, aut ex Edit. desumpta, quam nos non possidemus; sed invenitur hac Dissert. c. 31.

F. F. R.

38. Ἐκ τριόδου τὴν ἀρετὴν·] Emenda, τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, longe enim aliud est, ἐπιδοῦναι τὴν ἀρετὴν ἐκ τριόδου, &c. τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν ἐπιδοῦναι. Prius illud nihil ad hunc locum facit. Vocat autem Lucianus τὴν ἐκ τριόδου ἀρετὴν, quia nil nisi de virtute loquebantur istae ἐκτρώματα σοφίας. Inde est quod in Timone (c. 9. f.) Jupiter perquam facetissime dicit, ὥς ἡ ἐπιδοῦναι ἀρετὴν καὶ αὐτὰ καθ' ἑαυτῶν, ἢ ἐπιτρέψαι πρὸς αὐτὴν (φιλοσόφῳ) ΑΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ, καὶ ἀσάμεια, καὶ λήρος μεγάλη φωνὴ ξυμειρόμεται. Quo loco vocula haec ΤΙΝΑ innuit tritum quid & tralatitium. Ita & in Gallo (c. 11.) Micyllus de Philosopho nescio quo loquens ait: καὶ ΑΡΕΤΗΝ ΤΙΝΑ πρὸς μὲν διεξίαν ἐδιδάσκων, &c. Nisi quod non lubet ἐν ἐδιδότι σοφίζεσθαι, locum illustrissimum Plauti, qui a nemine haecenus intellectus est, possem emendare:

— conferunt sermones inter sese drapeta,
Obstant, obstitunt, incedunt cum suis sententiis;

Verum id alibi a me praestitum est. Quippe legendum demonstravi,

— conferunt sermones inter sese de arete.

T. F.
Ibid.

βοῶντες, καὶ ἅπανιν ἀπαξαπλῶς λοιδοροῦμεν, εἴτα κατέληξεν αὐτῷ ἡ βοή ἐς τὴν Πρωτέα· καὶ ὡς ἂν οἶός τε ὦ, περὶ ἴσομαι σοι αὐτὰ ἐκεῖνα ὑπομνημονεύσαι, ὡς ἐλέγετο. σὺ δὲ γνωριεῖς δηλαδὴ, πολλάκις αὐτοῖς ὡς ἔλεγε βοῶσι.

Πρωτέα γὰρ τις, ἔφη, κενόδοξον τολμᾷ λέγειν, ὃ γῆ, καὶ ἥλιε, καὶ πόταμοι, καὶ θάλαττα, καὶ παρῶν Ἡράκλεις; Πρωτέα, τὴν ἐν Συρίᾳ θιθέντα, τὴν τῇ παλίδι ἀνέντα πεντακισχίλια τέταρτα, τὴν ὑπὸ τῇ Ῥωμαίων πόλεως ἐκβληθέντα, τὴν τῷ Ἡλίῳ ὀπίσθη-
 45 μότερον, τὴν ἀνταγωνίσασθαι καὶ αὐτῷ τῷ Ὀλυμπίῳ δυνάμενον. ἀλλ' ὅτι διὰ πυρὸς ἐξάγειν τῷ βίῃ διέγνωκεν ἑαυτὸν, εἰς κενόδοξίαν τινὲς τῷτο ἀναφέρουσιν. ἐγὼ Ἡρα-

tutem inclamantem, maledicentemque simpliciter omnibus. Tum exibat illi clamor in Proteum: & quantum potero, studebo ipsa tibi illa, uti prolata sunt, referre. Tu vero agnosces nimirum, qui saepe clamantibus adfiteris.

4. Proteum ergo, inquit, vanae cupidum gloriae dicere quisquam audeat? o terra, & sol, & flumina, & mare, & familiaris Hercules! Proteum illum vincitum in Syria, illum condonantem patriae suae quinquies mille talenta? illum Romanorum urbe ejectum, scilicet illum insigniorem, illum qui cum ipso certare possit Olympio. Sed quod per ignem educere se de vita decrevit; ad vanam gloriam nonnulli hoc referunt. Nonne enim sic Her-

Ibid. Ἀρετῇ. Adde locis a T. Fabro allatis. Δικ. c. 11. ἀκούω γε αὐτῶν αἰὲν κεραιότων, καὶ ἀρετῇ τινα, καὶ ἰδίας, καὶ φύσιν, καὶ ἀσώματά διεξίονται, ἀγνοῶσα ἐμοὶ ὅτι ξένα ὀνόματα. Pan autem loquitur. M. du S.

43. Σὺ δὲ γνωριεῖς. Interpres, Tu vero haec plane ita se habere cognosces. Atqui non ita est, sed uti dicam. Metuit Lucianus ne sibi a quoquam oratio Cynici adscribatur; id quo ne fiat, ait, ὡς ἐλέγετο, additque, Quam orationem facile agnosces, qui huiusmodi canes saepe latrantes audieris. Quae sententia longe alia est.

46. Ὡ γὰρ ὁ ἥλιε. Ridet Lucianus, τὴν ὀγκρῶν φληναφίαν τῷ ἐπιφανήματι. T. F.

47. Πατρὶς Ἡράκλεις. Videlicet Herculem quasi πατρίαν, seu familiae suae principem haberi volebant Cynici, seque veluti Ἡρακλῆος τινὲς iactabant. T. F.

48. Διθέντα. Ob Christianismum. vid. c. 11. & 12.

Ibid. Τῇ παλίδι. Vide c. 15. & veram summam c. 14. Haec autem Cynici summa efficit fere integrum quem vocant millionem librarum Anglicanarum, id est, decies centena millia. M. du S.

49. Πεντακισχίλια τέταρτα. Ἐπιτραγοῦ Theagenes. Peregrini enim facultates, ut ἐκ τῶν μὲν ταῦτα constabit, xv. talenta non exsuperabant. T. F.

Πεντακισχίλια. Ὑπερβολικός. Inferius Lucianus c. 14. πεντακισχίλια τέταρτα dixit. F. G.

Ibid. Ἀπὸ — ἐκβλ. Vide cap. 18. M. du S.

51. Τῷ Ὀλυμπίῳ. Subaudi Διί. F. G.

54. Οὐ γὰρ Ἡρακλῆος ἕταιρος. Igne mori multi gloriosum putarunt, inter quos etiam fuit Calanus, qui se ultro incendio obtulit, cum jam mori decrevisset. Nicolaus Damascenus & Philosophus & Historicus scribit a se visum Zarnanochegam Indum, qui satis fortunatus Athenis se cremavit, quod abunde vixisset, in cuius tumulto ita inscriptum fuit. Ζαρνανοχηγῆς ἱερ-

δὲς ἀπὸ Βαργῆος κατὰ τὰ πατρια Ἰνδῶν, αὐτὸν δαπάνησις καίται. G. C.

55. Διόνυσος. Unde Antipater Sidonius de Hercule & Baccho,

— οἱ δὲ διὰ γαίης
 ἦλθον εἰς ἀθανάτους ἐκ πυρὸς ἀμφοτέρω.

T. F. Διόνυσος. De Aesculapio vid. Θ. Δ. XIII. De Baccho quid adferat T. Faber legisti. Ego alibi de eo me legere nihil memini, praeter combuitam fulmine matrem servatumque a Jove infantem; nec ad aliud aliud existimo. M. du S.

58. Θεαγένης. Philosophus Cynicus. T. F.

Ibid. Τοῦτο γὰρ — ἐκαλεῖτο. Sic & Long. Paft. 2. p. 74. Ed. Jung. & IV. 112. Ed. Moll. Item Alciph. III. p. 406. J. F. R.

64. Πῶς. Haud facile crediderim Lucianum tam curiosum & jam Philosophorum acrem spectatorem, ignorasse quae Olympiade proxime antecedente a Peregrino designata essent & promissa, etiam si ludis ipse non interfuisset, quod tamen haud temere statuerum est ob rationes deinde adducendas. Quid ergo? Nempe, ut scenae serviat haec nunc quaerit, ut res tota melius & plenius ob oculos Lectorum meo ponatur. Quod & adhibito mox larvato oratore, sub quo ipse latere voluit, abunde praestitum leges. M. du S.

66. Ἐπῆκεν ἐν ταῖς λοιπαῖς. Verba haec plane amittunt elegantiam, si reddantur cum interprete verum audiebam reliqua cum verba funderet, ac mirificis laudibus Proteum extolleret. Narrat hic Lucianus, se audivisse quendam Theagenem φωνὴ μεγάλη & τραχὴ in trivio virtutes latrantem, & deinde de Proteo seu Peregrino dixisse, sane qui clamat voce magna & aspera, gravate verba, & non nisi magno cum labore nisque pronuntiat; fundere verba ii dicuntur qui prompta, facili, atque plena oratione utuntur; sic flumina ver-

enles? Non enim Aesculapius ac Bacchus ful-
mine? Non enim ultima aetate in crateras
Empedocles?

5. Cum vero dixisset ista Theagenes,
hoc enim clamor illi nomen erat, interro-
go adstantium aliquem, Quid vellet sibi il-
lud de igne, aut quid ad Proteum Hercules
atque Empedocles? Ille, Non ita multo post,
inquit, cremabit se ipse Proteus Olympiis.
Quomodo, inquam, aut, qua de causa?
Tum ille respondere parabat; clamabat au-
tem Cynicus, ut alium exaudire non pos-
ses. Audivi igitur profundentem reliqua,
& admirabiles quosdam dicendi excessus de
Proteo proferentem. Nam Sinopensem il-

5 κλῆς ἔτος; ἢ γὰρ Ἀσκληπείους, καὶ Διόνυσον
κεραυνῶ; ἢ γὰρ τὰ τελευταῖα Ἐμπεδοκλῆς
εἰς τὴν κρατῆρα;

Ὡς δὲ ταῦτα εἶπεν ὁ Θεαγένης (τῆτο
γὰρ ὁ κεκραγὼς ἔκρινεν ἑκάλετο) ἡρόμην
ὅτι τινὰ τῶν παρεστώτων, τί βέλεται τὸ πρὸς
τῷ πυρὶ, ἢ τί Ἡρακλῆς καὶ Ἐμπεδοκλῆς
πρὸς τὴν Πρωτέα; ὁ δὲ, Οὐκ εἰς μακρὰν,
ἔφη, καύσει ἑαυτὸν ὁ Πρωτεύς Ὀλυμπιά-
σι. Πῶς, ἔφην, ἢ τίνας ἔνεκα; εἶτα ὁ μὲν
ὑπέπειράτο λέγειν ἑβόα δὲ ὁ Κυνικός, ὥστε
ἀμήχανον ἦν ἄλλῃ ἀκρίβειν. ἐπήκουον ὅτι τὰ
λοιπὰ, ἐπαντλῶντα αὐτῷ, καὶ θαυμα-
στὰς τινὰς ὑπερβολὰς διεξίοντα καὶ τῷ
Πρωτέως τὴν μὲν γὰρ Σινωπέα, ἢ τὴν διδάσκα-
λον

verba apud Auctorem carminis ad Pison. Et fluens
cantus apud Valer. Flacc. lib. 3. Argonaut. v. 158. ὑ-
ποκαλύπτει λόγον apud Aelian. lib. 8. c. 12. ποικ. occurrunt.
vix habent Latini. quo elegantiam illam, quæ in ver-
bis Luciani est, exprimant; nisi circumlocutione utan-
tur, ut, exaudiebam cum magno conatu reliqua dicen-
tem. Quo respiciunt etiam illa quæ sequuntur: ταῦ-
τα ἐν ποταμῷ ἰδρῶτι διεξιόντι ἰδάρκην γυλοῖς. Et p. 43.
ἐγὼ δ' ἄφ' οὗ αὐτὸν ἀφῆγγ' ἑνὸς. ego relinquens illum,
qui se vociferatione rumperebat. Adde quod ἱκαντλῶν sem-
per de re molesta & gravi dicatur. Euripid. Med. v. 79.

Ἀπολόμην δ' ἄρ' εἰ κακὸν προσοίσομαι
Νέον παλαιῷ, πρὶν τὸ δ' ἐξηγητέον.

Præquam illud malum exhaustum sit. Et Alcest. v. 354.

— ἀλλ' ὅμως βάρυν' ὕψους ἀπαντλοῖν αὐν.

Quomodo exhaustire dolorem & alia apud Latinos pas-
sim leguntur. Gisb. Cuperus. Observ. l. 3. c. 2. Almel.

Ἐπήκουον ὅτι τὰ λοιπὰ, ἐπαντλῶντα αὐτῷ & θαυ-
μαστὰς τινὰς ὑπερβολὰς διεξίοντα κατὰ Πρωτέως.] Clarif-
simus quidam & Amplissimus Vir, ut patet ex ejus
nota Amst. editioni pag. 562. allita, videtur in Lucia-
no legisse ἱκαντλῶντα, cujus causam nullam video.
Et tamen tota Viri Cl. animadversio in ἱκαντλῶντα est
posita. At ἱκαντλῶντα & ἱκαντλῶντα sunt diversissima; il-
lud est exhaustum, hoc infundum. Id quod patet ex tri-
tissimo proverbio, ἰς Δαναίδων πῖθον ἱκαντλῶντα. quo &
utitur Noster; apud quem etiam in Timone c. 18. ait
Plutus, ὥστε ἰς τὴν Δαναίδων πῖθον ὑποφορήσει μοι δοκῶ,
καὶ μάλιστα ἱκαντλῶντα, τὴν κύαν μὴ εἰσάγειν. Quare
in Danaidum dolium aquam ingessurus mihi videor, &
incaussum infusus, fundo non continente. Male quoque
culpatur hic Interpres, qui ἱκαντλῶντα αὐτοῦ vertit,
quædam verba fundere. Interpretem satis defenderit
Budaëus, ex Synesio proferens ἱκαντλῶντα τῶν λόγων, id-
que cum Ciccone fundere; cum Plauto funditare ver-
ba interpretans. Cacterum nimis crebro hæc loquen-
τομ. III.

di forma, ἱκαντλῶν λόγους, verba fundere, copiose de re
quarum dicere, ab ipso Luciano nostro est usurpata,
quam ut ea ignorari, multo minus damnari debuerit.
In Jove Tragœdo c. 50. Τιμοκλῆς τὰ κοινὰ ταῦτα & καθ'
ἡμέραν ἄλλα ἐπ' ἄλλοις εὐπερίτρεπτα πάντα ἱπαντλῶ.
Timocles vulgaria hæc & quotidiana, alia super alia,
omnia refutatu nequitiam difficilia, ingerit. Sic Char-
on sermoni suo multos immiscens versus Homeri,
dicitur πολλὰ τὸν Ὁμήρου ἱπαντλῶν. in Contemplationibus
c. 23. Pro ἱπαντλῶν eodem usu posuerunt Graeci &
καπαντλῶν. in Demosthenis Encomio c. 16. ἢ ποῦ γὰρ ἀφ'-
νοῦ καλαχὺν μὲν τῷ ὄντι, ὥστε βαλάντιος κατατλήσας τὴν
λοιστὸν λόγον; Num in animum inducis implere mihi au-
res, instar balneatoris, reliquum sermonem exhaustum
in me fundens? In Lexiphane c. 17. τοσοῦτον βρόχον
συμμερισάς, κατήτησάς μὲν μηδὲν σε διδοὶ εἰργασμῶν.
(male in Salmurienti hic εἰργασμῶν excusum.) Τανταῖα
coeni undique corrasum in me, qui nullam tibi inju-
riam injuriam, effudisti. Paulo aute pro eo dixerat κα-
τασκιδάσαι ait enim illic, Καὶ ἢ μὴ τάχιστα ἐξεμίσω
ταῦτα πάντα, ὅποσα διεξιληθὺς, εὖ ἰδοὶ, κορυβαντιά-
σιν μοι δοκῶ, ὑπερβολῶς, ὅφ' ὃν κατασκιδάσας
μὲν ὀνομάζων. Ac nisi quamprimum omnia illa, quæ
recitasti, evomero, certo scias, videor mihi mox insa-
nia fore correptus, circumstrepentibus me illis nomi-
nibus, quæ in me modo effudisti. Sic in Eunuchis c. 2.
ὅλας ἀμύχας βλασφημιῶν κατασκιδάσαι ἀπὸ γλῶσσης. In-
tegra convitiatorum plaustra invicem in se effuderunt. Cac-
terum τὸ ἱπαντλῶν verbum restituendum est Scholia-
stæ anonymo Homeri: apud quem quum ad Il. A. vs.
176. ἀφύξιν exponitur per ἀπαντλήσειν, lege ἱπαντλῶ-
σειν. idque congruens est cum verbo sequenti προσω-
ρεῖσιν, accumulatum esse, quod ab Scholiasta expo-
sitionis causa additur.

67. Ἐπαντλῶντα.] Ἐπαντλῶν contrarium est τῷ ἱ-
παντλῶν. Alibi εἰς Δαναίδων πῖθον ἱπαντλῶν.

69. Σινωπέα.] Diogenem.

Τε

F. G.

M. d. S.

71. Σω-

λον αὐτῷ Ἀντιόχῳ, ἐδὲ τῷ Ἰσχυρῶν, aut illius magistrum Antisthenem, ἡξίει αὐτῷ, ἀλλ' ἐδὲ τῷ Σωκράτῃ αὐτόν· ἐκάλει δὲ τῷ Δία ὅτι τῷ Ἀμύμονι. εἴτα μὴτοι ἐδόξεν αὐτῷ ἴσως πως φυλάξαι αὐ-
 τῶς, καὶ ἔτι κατέπαυσε τὸν λόγον.

Δύο γὰρ ταῦτα, ἔφη, ὁ βίβλος ἄριστα δη-
 μιουργήματα ἐθεάσατο, τῷ Δία τῷ Ὀλύμ-
 πιον, καὶ Πρωτέα· πλάσσει δὲ καὶ τεχνίται,
 τῷ μὲν Φειδίας, τῷ δὲ ἡ φύσις· ἀλλὰ νῦν
 ἐξ ἀνθρώπων εἰς θεὸς τὸ ἄγαλμα τῆτο
 οἰχίσει, ὁχέμενον ὅτι τῷ πυρὸς, ὄρφα-
 νῶς ἡμᾶς καὶ ἀλιπὸν. ταῦτα ζῶν πολλῶ
 ἰδρῶτι διεξελθὼν, ἐδάκρυε μάλα γελοίως,
 καὶ τὰς τρίχας ἐτίλλετο, ὑποφειδόμενος
 μὴ πᾶν ἔλκειν, καὶ τέλει ἀπῆγον αὐτόν
 λυζόντα μέλας τῷ Κυνικῶν τινες, τῷ Ἰσχυ-
 ρῶν.

Μετὰ δὲ τῆτον ἄλλος εὐθὺς ἀναβαίνει,
 καὶ δειμνίνας ἀγαυὴναι τὸ πλῆθος, ἀλ-
 λά ἐπ' αἰθομένοισι τοῖς προτέροις ἱερείοις
 ἐπέχει τὸ σπονδῶν. καὶ τὸ μὲν πρῶτον ὅτι
 πολλὴ ἐγάλα, καὶ δὴ ἡ νειόθεν αὐτὸ
 ὄρφον· εἴτα ἡρξάτο ὡδὲ πως· ἐπεὶ ὁ κατὰ-

ne comparare quidem illi dignabatur, sed
 nec ipsum Socratem: Jovem potius ad cer-
 tamen illud provocabat. Deinde tamen vi-
 sum illi est aequo aliquatenus fastigio
 utrumque fervare, atque ita orationem finit:

6. Haec nempe duo, inquit, opera prae-
 stantissima spectavit orbis, Olympium Jovem
 & Proteum. Fictores & artifices alterius Phi-
 dias, alterius vero natura. At nunc de ho-
 minibus ad Deos hoc simulacrum abibit, in-
 vectum igni, nobis relictis orphanis. Illi
 multo cum sudore ubi pronunciaisset, plo-
 ravit ridicule, & crines sibi vellit, aliqua-
 tamen tamen parcens, ne nimis traheret.
 Tandem gannientem adhuc Cynicum qui-
 dam velut consolantes abducunt.

7. Post hunc vero alius statim escendit,
 dilabi multitudinem non passus, sed arden-
 tibus adhuc prioribus extis infundens liba-
 mina. Ac primo quidem multum nixit,
 quod ex imis illum praecordiis facere, ap-
 pareret. Tum ita fere exorsus est: *Quam*

71. Σωκράτης] Nihil variare Edd. addiderat Solan.
 An quia Σωκράτης quaeſivit? Ut supra Paraſ. c. 19.
 (ubi tamen Fl. etiam Σωκράτης) sed utramque termi-
 nationem probam eſſe oſtendimus l. d.

76. Δία τῷ Ὀλύμπιον] Opus Phidias, ex ebore &
 auro. Deſcribitur a Pauſania.

79. Τὸ ἄγαλμα τοῦτο] Nota duriorē metapho-
 ram, ſed Cynico convenientem. Peregrinum enim
 intelligit, quem cum Jovis Olympii ſimulacro com-
 paravit. Ita & mox.

80. Ὀρφανοὺς ἡμᾶς καὶ ἀλιπ-] Reſpondent haec ver-
 bis Evang. Joan. XIV. 18. Οὐκ ἀφῆκα ὑμᾶς ὀρφανούς·
 ad quae Rev. Elſner. ὀρφανούς tam parentes quam libe-
 ros orbos dici probat.

83. Τὰς τρίχας ἐτίλλει] Th. Mag. v. τίλλω. M. du S.

87. Μετὰ δὲ τοῦτον ἄλλος] Hic anonymus, quo ve-
 lut περὶ γὰρ utitur Lucianus, ὁ τῷ δράματι δὸς κα-
 λος, Peregrinum ſuis coloribus depinget.

88. Ἀλλ' ἐπ' αἰδομένοισι] Metaphora a ſacris duſta:
 non poterat χαρις εἶναι hic noſter.

89. Ἐπ' αἰδομένοισι] Μῆλαφοριώδης.

Ἐπ' αἰδομένοισι] Non damnaverim repetitionem
 Praepoſitionis, ἐπ' αἰδομένοισι ἐπῆκει. ſed ſine fraude et-
 iam fuerit, quod interpretatus ſum, ac ſi legeretur
 mutatione tenuiſſima ἐπ' αἰδομένοισι.

90. Ἐπὶ πολὺ] Delerat Solan. ἐπὶ. Ego nondum,
 niſi auctoritas acceſſerit; etſi ἐπὶ πολὺ, diu, hic re-
 vera minus placet, quam ſimplex πολὺ, multum, i.
 e. effuſe riſit.

91. Νειόθεν] Homericum.

Νειόθεν] Poëtica vox eſt. Videlicet alludit ad locum
 Homeri, primulo initio Iliad. K.

Νειόθεν ἐκ κραδῶν —

Νειόθεν] Homer. Il. K. 10.

94. Τὰ Ἡρακλείτη δάκρυα] Juvenalis X. de Demo-
 crito & Heraclito,

Jamne igitur laudas, quod de ſapientibus aliter
 Ridebas, quoties de limine moveras unum
 Proſuleratque pedem; flebat contrarius aliter!

5. Οἷόν τι τὸ ἄγαλμα] Iterum ridet φειδόμενος illam
 metaphoram Theagenis. Eodem mox ſpectat, cum
 de Canone Polycleti loquitur.

11. Ὅ τῷ Πολυκλείτῃ κανὼν ἔστι] Ὅ τῷ Πολυκλεί-
 τῃ κανὼν, ἐπὶ.

Ὅ τῷ Πολυκλείτῃ κανὼν] Plinius XXIV. Idem (Po-
 lycretus) & Doryphorum viriliter puerum fecit, & quoniam
 Canone artifices vident, lineamenta artis ex eo peſen-
 tes, velut a lege quoddam. Hujus Canonis meminit
 quo-

doquidem execrabilis ille iste Theagenes finem impurissimae orationis suae Heracliti fecit lacrimas ; ego e contrario a Democriti risu incipiam , & denuo risit tantum , ut etiam nostrum plures ad risus societatem pertraheret.

8. Dein se convertens , *Aut quid enim aliud*, inquit, *virī, faciendum est, ubi audimus diſtiones adeo ridiculas, videmus autem viros senes despuendae cuiusdam gloriolae causa tantum non saltare in caput in publico. Ut autem sciatis, quale simulacrum sit jam comburendum, me audite, qui diligenter observavi illius animum, & vitam exploravi: quaedam vero de civibus istius exquirendo cognovi, iisque, qui necessitate quadam recte istum nosse debebant.*

9. Hoc enim fictum naturae manibus sim- lacrum, hic Polycleti canon, cum ad virilem aetatem pervenisset, in Armenia deprehensus in adulterio plagas accepit sane multas, ac tandem saltu de tegulis effugit, obturatum raphano podicem auferens. Deinde adolescen-

ρατῶ Θεαγένης τέλει τῶ μαρωτάτων αὐ-
τῷ λόγων τὰ Ἡρακλείτε δάκρυα ἐποίη-
σατο, ἐγὼ χεὶ τὸ ἐναντίον ἀπὸ τῷ Δη-
μοκρίτῃ γέλῳτ' ἀρξομαι· καὶ αὖθις ἐγέ-
λα ^α ἔπι πολὺ, ὥστε καὶ ἡμεῖς τὴς πολλὰς
ἔπει τὸ ὅμοιον ἐπεσπάσατο.

Εἶτα ἔπιτρέψας ἑαυτὸν, Ἦ τί γ' ἄλ-
λο, ἔφη, ὦ ἄνδρες, χρὴ ποιεῖν ἀκρόντας
μὴ ἔτω γελοίων ῥήσεων, ὁρῶντας δὲ ἄνδρας
γέροντας δοξαρίε καταπτύσσει ἕνεκα, μονο-
εχὶ κυβιστῶντας ἐν τῷ μέσῳ; ὥς δὲ εἰδείη-
στε αἶόν τι τὸ ἀγαλμὰ ἔστι τὸ καυθησόμενον,
ἀκρόστατέ με, ἐξαρχῆς ὡραφυλάξαντ'
τὴ γνῶμην αὐτῷ, καὶ τὴ βίον ἔπιτηρήσαντ'
ἕνα δὲ ὡρὰ τὴ πολιτικῇ αὐτῷ ἐπυνθανό-
μην, καὶ οἷς ἀνάγκη ἦν ἀκριβοῶς εἰδέναι αὐτόν.

Τὸ γ' ἡ φύσεως τῆτο πλάσμα καὶ δη-
μιουργημα, ὃ τῷ Πολυκλείτῃ κανὼν, ἔπει
εἰς ἄνδρας τελεῖν ἤρξατο, ἐν Ἀρμενίᾳ μοι-
χεύων ἄλῃς, μάλα πολλὰς πλεηγὰς
ἔλαβε, καὶ τέλει χεὶ τῷ τέγεος ἁλόμεν'
ἡδέφυγε, ραφανίδι τὴ πυγὴν βεβυσμύντ'
εἰ-

^a Ἐπιπολὺ] Jam & sic P. cum ante divideret. ^b Ἐπει] Recte B. S. Aliae Ἐπει, quasi nova periodus inciperet. ^c Ἀλόμμεν] Sic omnes. Malim ἀλόμμεν.

4. Κυβιστῶντας] Κυβιστῶντας. G. Lege κολυμβῶντας.
15. Διόφυγε, ραφανίδι] Τοὺς μοιχοὺς γὰρ τοιαύτῳ δόπι-
πύρην τοῖς παλαιαῖς ἐβόη· πύρην γὰρ ἔλεω μὲν * πολ-

λῆς τὰς ἡλλας, τελευτῶντας, ραφανίδα τὴ πυγὴν τῷ
μοιχοῦ πᾶν ἀδραὶ ἔνιστον. V.

* Πολλὰς] Lege ποναῖς. J. Gron. Sed si ita legas, post ἁλ-
λας reponito. M. du S.

† Ἄλλας] Ἄλλας αἰνῆας Voss. sed Catull. p. 42. ubi non in-
tellexit τελευτῶντας. J. Gron.

quoque in lib. de Saltatione (c. 75.) Lucianus. τὸ δὲ
σῶμα κατὰ τὸ Πολυκλείτε κανὼνα ἡδὴ ἐπιδείξει μοι δοκῶ.

T. F.
15. Ραφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμύντ'] Supplicium de-
prehenforum in adulterio. τοὺς μοιχοὺς ταῖς ραφανίδι
ἡλκωνον κατὰ τὰς ἰδίας. Hesych. huic supplicio insuper
addit depilationem & cineris calidi asperitionem Scho-
liaſt. Aristophan. ad nubes. J. B.

Ραφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμύντ'] Catullus:

*At sum te miserum, malique fati,
Quem attrahis pedibus, patente porta*

(hoc loco idem est ac πρῶκτὸς)

Percurrens raphanique mugileique.

Sed rem omnem optime describit *Aristophanis* Schol. in *νεφέλαις* ad hunc versum,

τί δ' ἢ ραφανιδὸς γι πικρὴς σοι, τίφρα τι
τιλθῇ;

ἄρα γὰρ, ait ἑτῶ, &c. Neque enim vacat transcribere. Ceterum mihi obiter monendus est lector, versum illum corruptum esse. Qui pote, inquires, cum ita planus sit; ita facilis sit? Atqui ita est. Nonne unā syllabā modulum sui generis excedit? Lege itaque,

τί δ' ἢ ραφανιδὸς γι πικρὴς σοι, τίφρα τι τιλθῇ;
T. F.

εἶτα μεираκίον τι ὥραϊον λαφθείρας, τρι-
χιλίων ἐξωνήσατο ὡς τ' ὁ γονέων τῷ παι-
δός, πωλητῶν ὄντων, μὴ ὅτι τ' ἄρμος ἦν
ἀπαχθῆναι τ' Ἀσίας.

Ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα εἰσείν μοι δοκῶ
πῆλός γ' ἔτι ἀπλαστῶ ἦν, καὶ ἐδέεω ἐν-
τελὲς ἀγαλμα ἡμῖν ἐδεδημύργητο. ἀ δὲ τ'
πατέρα ἔδρασε, καὶ πᾶν ἀκῶσαι ἄξιον,
καί τοι πάντες ἴτε, καὶ ἀκηκόατε ὥς ἀπέ-
πνιξε τ' γέροντα, οὐκ ἀναρχόμεν αὐτὸν
ὑπὲρ ἐξήκοντα ἔτη ἤδη γηρῶντα. εἶτα ἐπει-
δὴ τὸ πρᾶγμα διεβέβητο, Φυγὴν εἰαυτῷ

ulum formosum cum corrupisset, tribus mil-
libus redemit se a parentibus pueri pauperculus,
ne ad Praesidem Asiae deduceretur.

10. Haec, & quae sunt in hoc genere, pla-
cet omittere : argilla enim adhuc erat infur-
mis, nondum inde perfectum nobis simulacrum
effictum fuerat. Quae autem patri fecerit,
audire omnino operae pretium est. Quamquam
nostis omnes & audiistis, ut senem suffocave-
rit, non passus illum ultra sexaginta annos jam
senescere. Deinde cum pervulgatum esset facinus,
exilio

16. Τριχιλίων] Subaudi δραχμῶν. F.G.
Τριχιλίων ἐξωνήσατο] Vertunt tribus nummorum mil-
libus redemit, in quibus vocem secundam subducta li-
nea notavit Pater, qui haud dubie voluit intelligi τρι-
χιλίων δηναρίων. Et merito. Quum manifeste sic intel-
ligere appareat ipsum Lucianum ex D. Meretr. XI. ubi
Charmides ait, καὶ τοι τοσαῦτα παρ' ἡμοῦ λαμβάνουσα,
καὶ οὐν ἐπειδὴ χιλίας αἰτούσῃ οὐκ εἶχον δίδουαι, ubi inter-
pres simpliciter mille petenti, quum intelligat δραχ-
μῶς, quomodo vertit in Pseudologista cap. 30. πενή-
κοισι & ἑπτακοσίαις ἐξήκισι septingentis & quinquaginta
drachmas: & ex Asini loco manifestiore, καὶ πεπράσκει
μοι πέντε & εἰκοσὶν Ἀσιακῶν, ubi idcirco vertere etiam
potuerunt quinque & viginti drachmis Atticis. Sic ergo
debuerunt quoque cap. 8. in Saturnaliis, πρὶ
ταλάντων γὰρ & μυριάδων, ubi vertunt talentis & decem
nummum millibus.

18. Ἐπὶ τ' ἄρμος ἦν ἀπαχθῆναι τ' Ἀσίας] Vox ἄρ-
μος olim nomen fuit magistratus apud Spartiatas, qui
mittebatur praefectus alicujus urbis aut regionis. At
tempore Luciani pridem desierat usus ejus magistrat-
us & vocis, nam ἀνθύπατος a Græcis, Proconsul a
Latinis vocabatur magistratus, qui Roma missus A-
siam regebat. Nec video, quare hanc vocem a tanta
antiquitate revocaverit Lucianus, ut designaret Ro-
manum proconsulem, penes quem erat jus gladii ad
punienda crimina. Palm. Intelligit Proconsulem. Dio-
dorus Siculus lib. 13. existimavit vocem esse Laconic-
am, vel Laconibus peculiarem. ὁ δ' ἐν τῇ πόλει καθι-
στάμενος ὑπὸ Λακεδαιμονίων ἡγεμῶν (ὅν οἱ Λάκωνες ἄρ-
μος ἦν ἐκάλεον) &c. At ego de Laconibus dici ἀπλῶς
non puto. Xenophon enim de Thebanis lib. VII. Ἐλ-
ληνικῶν usurpavit, ut & Plutarchus in vita Demetrii,
ubi Hieronymum historicum ait ἐπιμελητὴν & ἄρμος ἦν
Thebarum ab eo fuisse constitutum. Harmostæ aliter
dicebantur ἄρμος ἦν. Xenoph. lib. IV. alibi autem
ἀρμολογίας, quemadmodum ὁ περιάγων pro πειραστής,
& sexcenta alia.

21. Πηλός] Legend. Casanb. ad illud Persii, udum &
molle lutum es.

28. Ἄλλω ἄνοτι ἀμύχαν] Id aliter Græci dicunt,
γῆν πρὸ γῆς ἰλαυνούσαν.

30. Θαυμαστὴν σοφίαν τ' Χριστιανῶν ἐξέμαθι] Athen-
agoras Apologia. Th. M. Εἰρωνικῶς. T.F.
Θαυμαστὴν σοφίαν τ' Χριστιανῶν.] Ironice hoc dici, non
est, quod moneam. sed vel sic sanctitatem Christia-
nae Religionis huic scurrae agnitam satis patet, qui
neque hic neque in sequentibus ullius eam sceleris
cum ignaro illius ætatis vulgo ream arguat. Non,
ut Tacitus, per flagitia inuifos, & odio humani gen-
eris novissima meritos, dicit, (Ann. XV. 44.) aut exi-
tiabilem superstitionem. Ipsi postea Christiani suam re-
ligionem Philosophiae nomine sæpe appellant, uti
apud Chrysostomum passim, aliosque Patres, videre
est.

32. Ἰερῶς & γραμ.] Christianorum Doctores Ju-
daeorum titulis, vir apud priores minime versatus
ornat; quorum posteriorem Aegyptiis etiam alibi tri-
buit B. πρ. c. 14. Φιλοφ. 34. & Μακρ. c. 4. Γραμμα-
τῆς nullos apud nostros illa ætate invenimus. Apud
Christianos illius temporis Presbyteri, vel Episcopi tan-
tum audiebant.

33. Καὶ τί γὰρ] Non vidit Interpret harum vocula-
rum venustatem.

Ibid. Παιδῶς αὐτοῦ ἀπὸ φημι] Ita Xenophon in luculen-
tissima illa de Agesilao rege oratione, παῖδα ἀπὸ φημι
τ' Τισσαφέρνην τῇ ἀπάτῃ.

34. Προφ. καὶ διασάρχεις, καὶ ζυγαί.] Et hi, excerpto
secundo, a Judæis petiti tituli. De quibus singulis
haec paucis accipe. Duplex apud Christianos Prophe-
tarum genus fuit; priores quibus a Spiritu sancto actis
futura praedicere dabatur. Cessasse hi cum Apostolis
videntur. Posteriores, doctores tantum, nullis ex-
traordinariis spiritus donis instructi, quibus illi prio-
res. Utrumque genus hoc prophetandi agnoscunt,
non perfunctorie legenti, sacrae novi Testamenti scri-
pturae. Quosnam, cum secundo loco διασάρχεις di-
citur, indicare voluerit, incertum; vox enim a sacris
Ethnicorum desumpta, in quod Christianum munus
quadret, non satis constat. Cum tamen ipsi Chri-
stiani nomen διασάρχεις de suis conventiculis non re-
spuerint, principem Ecclesiae, sive Episcopum voluisse,
vero abhominabile non est. Συναγωγῆς idem ferme ei sub
alio nomine designat.

exilio a se damnatus oberravit aliam alia terra permutans.

11. Quo quidem tempore etiam admirabilem Christianorum sapientiam edidit, in Palaestina cum sacerdotibus illorum & scribis versatus. Et, quid multa? Breui tempore, ut pueri iuxta se viderentur omnes, effecit, Propheta ipse, & chori illorum praeful, & concionator, & solus omnia. Ac librorum alios interpretatus est, ac declaravit, multos ipse conscripsit: itaque Dei instar ipsum habebant, & utebantur legislatore, & suum scribebant antistitem. Nempe magnum illum ad-

καλαδικάσας ἐπλανᾶτο, ἄλλην ἄλλοις ἀμείζων.

Ὅτε οὖν καὶ τὸ θαυμαστὴν σοφίαν τῆς Χριστιανῶν ἐξέμαθε, καὶ τὴν Παλαιστίνην τοῖς ἱερεῦσι καὶ γραμματεῦσιν αὐτῶν συνηθέμενον. καὶ τί ῥ᾽; ἐν βραχεὶ παῖδας αὐτὸς ἀπέφηνε, προφήτης, καὶ διασάρχης, καὶ συναγωγεὺς, καὶ πάντα μόνος αὐτὸς ὢν. καὶ τὴν βίβλων τὰς μὲν ἐξηγεῖτο, καὶ διεσάφει, πολλὰς δὲ αὐτὸς καὶ συνέγραφε, καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκείνοι ἡγνόντο, καὶ νομοθέτη ἐχρῶντο, καὶ προσάτιν ἐπέγραφον. τὴν μέγαν γὰρ

a. Ἡγουῖτο] Sic Mf. RG. Ἐδηγουῖτο Edd. male.

30. Θαυμαστὴν σοφίαν τῆς Χριστιανῶν] Θαυμαστὴν μὲν ἔν, καὶ μικρὴν, καὶ παντὸς ἐπικίνα θαύματον. εἰς τοῖς το-

φῶς ὅτι ἐς ἀλάστοι τὸ κάλλος αὐτῆς ἀνιπύσκειται καὶ ἀβίατον. V.

• Ἐπίκου] Scripsit, credo, ἰππικῶ.

M. du S.

35. Πάντα μόνος] Dixerunt ad Petron. Apparet ex hoc Dialogo, frustra eos esse qui Lucianum nostrum contendunt olim fuisse Christianum.

Πάντα μόνος αὐτὸς ὢν] Alciph. II. 3. p. 236. ἰγὼ γὰρ αὐτῆς ἡμῖν πάντα. Ubi Bergl. plura similia. Sed habuimus etiam ap. Nostrum in Tyrannicid. c. 4.

J. F. R.

36. Τὴν βίβλων] Hinc discite quanta veneratione sacros tum prosequerentur Libros; quibus explicandis tam insignem sui cultus partem, ut vel alienis res innotesceret, tribuerent. De sacris enim cum veteris tum novi Testamenti libris hoc intelligendum minime dubium videri debet. At, inquires, nullo discrimine libros Peregrini ipsius mox his annumerat, cum addit, & ab eo multos scriptos. Quid mirum si vir ab his sacris prorsus alienus discrimen illud ignorarit? Nec tamen eodem loco a Christianis habitos diserte ait: aut, si diceret, tam imperito harum rerum facile credendum fuit. Libros a se conscriptos Peregrinus, hoc palam auctore, ut suos edidit; nec, si pro sacris obtrudere voluisset, tam officitanter circa has res versabantur Christiani, quin mox fraudem & sensuri fuissent, & ut par erat, respuituri. Nam quod liber unus aut alter ad tempus eis pro sacro obtrusus est, paulo post, re rite ad examen revocata, rejectos scimus; nec quemquam in Canonem admissum, de quo non abunde Divinum esse constaret.

M. du S.

37. Καὶ ὡς θεὸν αὐτὸν ἐκ. ἡγουῖτο] Ultima vox ex Mf. R. G. est; omnes enim impressi ἡγουῖτο corrupte. Genuinam esse quam sequimur scripturam, ex sequentibus patet. Putavit enim levis homuncio, Christianae fidei prorsus ignarus, omnes a Christianis pro Diis cultos, qui Religionis suae strenuos se gererent assertores; quia conditorem ejus Christum adorari ab

iis conapertum erat. Qua in re ratio eum & conjectura mirum quantum fefellit.

M. du S.

38. Ἐκείνοι ἡγουῖτο] Restitue ad fidem Mf. R. ἡγουῖτο. Res per se patet.

T. F.

39. Προσάτιν ἐπέγραφον] Veri hic aliquid dictum puto. Sed cum Christianis fere ignota sit vox προσάτις, deceptum credo Lucianum προσάτιν audivisse, quem illi προεσῶτα dixerant; quo titulo insignitos scimus illius aetatis Episcopos. Retinenda itaque vulgata scriptura, si genuinam Luciani scripturam velis; sed de iis quos dixi, praeter usum, intelligenda mens scribentis. Occurrit quidem προσάτις Rom. XVI. 2. & apud Cyrillum Cat. 6. Petrus & Paulus, τὴν Ἐκκλησίαν προσάται, dicuntur.

M. du S.

Ibid. Τὸν μέγαν γοῦν] Ista vox vocula γοῦν, & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse; quae a majoribus nostris, hominibus nimium plis, sublata fuere. Hinc itaque est quod dixerat Suidas, Lucianum καθάπτειν τὸν χριστιανισμόν, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν ἐν τῇ τῷ Περεγρίνῳ βίῳ, (melius dixisset ἐν τῇ τῷ Περεγρίνῳ τελευτῇ) hinc factum, ut in plerisque Mf. Codd. non amplius extet Peregrinus. Bene tamen, quod hic non itidem fecere, ut apud Josephum, quem (quod mirere) Origenes duobus tribusve locis asserit contra Christum scripsisse, & tamen hodie laudat. Qui factum? Nil enim facilius. In locum κακηγορίας sufficere ἐγκρίμιον. O timidam pietatem!

T. F.

Τὸν μέγαν γοῦν] Lege γὰρ.

F. G.

Τὸν μέγαν γοῦν] De hujus loci integritate dubitat vir inter Criticos nobilis, cujus notam praemisimus, eo praecipue inductus quod vocula γοῦν, nexum orationis indicare solita, nihil quo referatur habere ei visa est. Non ego is sum qui de rebus leviusculis ultro con-

γῆν ἐκεῖνον ἔτι σέβουσιν ἄνθρωπον, ἢ ἐν τῇ 40 *hunc venerantur hominem, illam cruci in Pal-*
 Παλαιστίνῃ ἀνασκολοπιζέντα, ὅτι χαλκῇ *laestina, ob introducta in vitam haec mysteria,*
 ταύτῃ τελετῇ εἰσῆγαγεν ἐς τὸ βίον. *affixum.*

Τότε δὲ καὶ συλληφθεὶς ὅπῃ τῷ τῷ 41 *Tum quidem deprehensus eo in crimine*
 τεύς, ἐνέπεσεν εἰς τὸ δεσμωτήριον. ὅτῳ καὶ *Proteus in vincula coniectus est: quae ipsa res*
 αὐτὸν ἢ μικρὸν αὐτῷ ἄξιαμα παρέποιήσετ 42 *non parvam illi futurae vitae dignitatem con-*
 πρὸς τὸ ἐξῆς βίον, καὶ τὴν τερατείαν, καὶ δοξο- *ciliavit, et praestigiarum gloriaeque studium,*
 κοπίαν, ὧν ἐρῶν ἐτύγχανεν. ἐπεὶ δ' ἐν *quae jam ante amabat. Cum igitur in vinculis*
 ἐδέδετο, οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποιούμενοι *esset, communem eam calamitatem rati Chri-*
 τὸ πρᾶγμα, πάντα ἐκίνεον, ἐξαρχάσαι *stiani, nihil intentatum relinquunt, et illam*
 πειρώμενοι αὐτόν. ἔτ' ἐπεὶ τῷ τῷ 43 *eripiant. Deinde ubi hoc fieri non poterat,*
mi-

40. Σέβουσιν τὸν ἄνθρωπον] Τὸν ἀληθῆ θεόν, καὶ τέλειον ἄνθρωπον, τὸ τῷ παντὶ, ὃ λόγος, ποιητὴν. V.

controversiam movere amem: sed in re praesenti, ne cui fraudi sit Viri Docti auctoritas, in sententiamque non veram de hocce Luciani loco abripiantur, cavere hisce visum est. Duo ferme praestat, pro loco, vocula γοῦν. Aut enim dictum novo exemplo argumentove confirmat; aut artificiose rem quasi in medio relinquens, partem aliquam causae suo sibi jure vendicat. Utrumlibet delige; quadrabit hic. Nam sive argumentum inde peti velis; quia Christum colunt Christiani, vero simile fiet cultum etiam ab eisdem Peregrinum: quamvis enim dispar sit, longe dispar causa, nescivere id Ethnici, similemque ab omni parte putarunt. Sive rem quasi in medio relinquens, id saltem de Christianis asserere, in alio factitatum, voluerit; & sic etiam optime sibi constat oratio. Duplicem autem hunc vocis γοῦν usum, apud nostrum, ne longius abeam, facile in iis locis deprehendes quae numeri sequentes indicabunt (900. c. 1. ἀλ. c. 14. & 1000. c. 4. & alibi passim.) Nihil ergo a nexu cum praecedentibus laborat hic locus. An & sequentia apte cohaereant, restat ut expendamus. Negotium autem facessere videtur, quod mox ab exemplo Christi a suis culti ad historiam Peregrini rediens sic inquit; τότε δὲ καὶ συλληφθεὶς ἐπὶ τούτῳ &c. Quae verba qui festinantius legunt, mox aliquid desiderant, ad quod illud ἐπὶ τούτῳ referatur; quasi de Peregrino facinus aliquod insigne narraffet; quod simul cum aliis nonnullis (de Christo, ut ille suspicatur) e medio sit a superstitione piis hominibus sublatum. Verum ut non abnuo, in aliis scriptoribus talia ab iis, quos dixi, male feriatis hominibus designata, quorum opera prorsus e medio sustulerunt, aut manca, imo & quaedam dolo malo subfarcinata, reliquerunt; ita hic sane nihil tale patrum pertendo. Nam quod illud ἐπὶ τούτῳ, ad scelus aliquod Peregrini, quod nunc exciderit, referri volunt, mox diluemus. Quaestionibus de Christianis habendis uno opus erat hoc crimine, si Christiani deferrentur; seu quod adeo invaluissent calumniae, quibus nefanda vulgo perhibebantur inter se scelera patrare; seu quod religionum ubique receptarum subversio, & adeo atheismus falso iis affictus, omnia exsuperans

scelera, nefas habebatur. Consule, si lubet, de calumnia quam dixi, Min. Felicem. De quaestionibus vero, Plinii epistolas. Ἐπὶ τούτῳ, ergo & hic id solum designat quod supra dixit, nempe quod Christianus & Christianorum doctor maximi nominis: quod per se jam liquidum, ex abundanti tamen lubet confirmare ex sequentibus; dimissus enim a Syriae Praefecto Peregrinus dicitur, quippe cui nihil aliud, quam quod Christianus esset, crimini tunc datum est.

M. du S.

Τὸν μέγαν γοῦν] Non apparet mihi hic lacunae indicium. Particula γοῦν commode lectorem revocat a Peregrino ad ea, quae de Christianis dicere Lucianus voluit. Et quid poterant eradere homines magis contumeliosum his, quae adhuc legimus? Caeterum viderint, qui possunt, an non μέγαν hic dederit Lucianus, sed μάγαν, pervulgatum crimen, a Judaeis ortum, ut alia.

J. M. G.

48. Οἱ Χριστιανοὶ συμφορὰν ποι. τὸ πρ.] Quam obstruantes fuerint praecepti, quod Apostol. I. ad Hebr. XIII. 3. verbis, μνημονεύετε τῆς διστροφῆς, ἧς συνεδιδίμενοι, dedit, luculentissimo hic Lucianum declarare testimonio, monet Rev. J. Elph. in Obs. Philol. ad h. l. N. T. Conf. & c. 16. hujus Narrationis. J. F. R.

49. Πάντα κίβηται] Subaudi λίθον. F. G. Nam πάντα λίθον & πάρος κίβηται esse Proverb. a Graecis ortum, vid. in Erasmi Chiliad. p. 120. Sed & κίβηται pro moliri, tentare, in aliis locutionibus usitatum, ut κίβηται τέχνην, artem adhibere, Aphthon. Fab. 4. pro admonere Noster Asin. c. 48. Κίβηται παιδιῶν. Magistrum arguere, Liban. Ep. 18.

J. F. R.

54. Γραῖδα, χάρις τινάς] Duplex hic, & utrumque sane insigne, Christianae tum fortitudinis tum charitatis, documentum ex ipso inimicorum ore audis. Haud exiguum enim erat periculum, cui se sic offerebant Christiani, cum Christianum esse vulgo capitale esset. Immemores tamen periculi accedebant, pars audituri docentem, alii consolaturi, aut necessaria praebituri. Ut nisi superstitione mentes excaecasset, laudaturi fuissent vel ipsi Ethnici Religionem Christianam, quae quod ipsi in perquam paucis, iisque exi-

miis

ministerium omne reliquum non obiter, sed summo studio peragebatur. Et mox quidem statim videres praesto esse ad carcerem vetulas, viduas quasdam & orphanos. Qui vero honoratioribus illorum, ii etiam corruptis carceris custodiis intra apud istum pernoctabant. Deinde coenae inferebantur collaticiae, & sacri illorum libri recitabantur, & praeclarus ille Peregrinus (hoc enim adhuc cum nomine censebatur) novus ab illis dicebatur σοφολεῖτο.

τον, ἤγε ἄλλη θεραπεία πᾶσα ἐπαρέγας ἀλλὰ ζῶν σπευδὴ ἐγίγνετο· καὶ ἔαθεν μὲν οὗτος ἦν ὁρᾶν ὡς τῷ δεσμοφύλῳ περὶ νόστα γραῖδια, χήρας τινάς, καὶ παῖδια ὀρφανὰ· οἱ δὲ ἐν τέλει αὐτῶν καὶ συνεκάρθουν ἔνδον μετ' αὐτῶν, ἀφ' ὧν τὸν δεσμοφύλακα· εἴτα δεῖπνα ποικίλα εἰσεκομίζετο, καὶ λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν ἐλέγοντο, καὶ ὁ βέλτιστος Περὲγρινος (ἐτι γὰρ τὸ τοῦ ἐκαλεῖτο) καὶ νὸς Σωκράτης ὑπ' αὐτῶν ὠνομάζετο.

Καὶ

miis amicis, mirati sunt, vilissimorum in speciem hominum mentibus Fortitudinem tantam, tantamque amicitiam ingeneraverit. Vide quantis ipse Lucianus officia ejusmodi amicis praestita in suo *τοκάρῳ* laudibus extulerit! Qui sit, ut quae in aliis admirantur, in aliis rursus rideant & exhibent? Summumque heroes videantur qui amico in carcere adsint malorum participes, Christiani, eadem aut majora praestantes, demones habeantur? His autem lectis, quis vecordiam nuperorum quorundam hominum satis mirari possit, qui inter alias multas ejusdem farinae Cilmnias, hanc Operi suo inseruerunt, *Quod Christiana Religio nullibi ad Amicitiam hortetur?* Vetulae autem, quas memorat, *Diaconissae* videntur fuisse, de quibus consule G. Cavum in libro quem *de primis Christianis* scripsit, quique omnium manibus merito teritur p. 246. Adde Orig. c. Celf. II. p. 141. & 144. M. du S.

57. *Δείπνα ποικίλα*] Quas coenas vocat varias? an dapiles, opiparas, & quas Terentianus parasitus, & post illum, *Horatius*, dubias appellat? Nil tale. *Δείπνα ποικίλα* nil aliud sunt, quam quod primi Christiani *ἀγάπας* vocabant; coenas sacras recte, opinor, dixeris. Cur autem sit ita intelligendus hic locus, perquam facile potest demonstrari vel hoc uno argumento, quod mox subjungit, καὶ ἱεροὶ λόγοι αὐτῶν ἐλέγοντο, *Sacras ibi conciones habitas fuisse*. Notandus hic locus ab iis fuerat, qui de nascentis Ecclesiae temporibus scripsere. Ridicule vero *Baronius*, qui, dum de Peregrino ageret, vertit, *omnis generis coenas dubias*. T. F.

Δείπνα ποικίλα] De Christianorum Agapis haec vulgo intelliguntur: merito; si simul observetur, orationem illum Lucianum seu Lucianum ipsum sub larva illa, in malam id trahere partem, quippe cui non satis perspecta Christianorum instituta essent. Arrepta ergo epularum occasione, in *comessationes* mox, qui carpendi erat animus, verterit; & nimis laute habitum ab iis Peregrinum palam narrat. Quod a *Baronio* rite observatum qui carpunt, nae illi in clara luce caecutire censendi sunt. Frugi, omnino, sobrii, minimeque luxui dediti primaevi illi Christiani fuisse; quis dubitet? At hic, quisquis est, nimis lautos fuisse etiam falso asserat, ut non asseruerit, nemo efficiet. Non secus ac si castam aliquis, homo nequam, stu-

pri insimulaverit; probam, pudicamque esse evincas, mendacii arguas hominem: non ideo efficies, ut ille pudicam castamque dixerit. *Tertullianus* (ad Martyr. c. 1.) alimenta memorat a fidelibus ad eos missa. Quia *Julianus* ipse Apostata (apud *Sozom.* V. 16.) Epistola ad Arfacium Sacerdotem Galatae αἰχρὸν γὰρ, εἰ γὰρ μὲν Ἰουδαίων ἑδνὴς μὴ αἰχρὸν, τρεῖς δὲ οἱ δυναστεύοντες Γαλιλαῶν πρὸς τοὺς αὐτῶν ἐ τοὺς ἡμιτίμους. (Cit. *Vinding.* p. 12.)

M. du S.

Δείπνα ποικίλα] Agapas, adherente unoquoque aliquid, quod una conlumerent: hinc ποικίλα, non a luxu. f. M. G.

58. *Λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν*] Latius haec verba patent; nec sermonem tantum aut inter familiares solitas confabulationes notant, sed cultum religiosum Luciano alibi etiam designant. (V. de *Dea Syr.* c. 11. ubi *mysteriosum*.) De Christianis itaque hoc loco dicta, sermones primo connotent necesse est, quibus spem vitae melioris alunt, patientiam, fortitudinemque iis dignam, quos Deus suos agnoscat, ingenerent. Deinde preces, hymnos, verbi Divini meditationes, caeteraque quibus, orationis ope, cultus continetur divinus. His solabantur scilicet Christi causa victos; his tedium carceris fellebant. Quo quid praestantius aut laudabilius excogitari potuit? Quid insignius Socratis habuit carcer, Paganismi totius admiratio? Quod ergo huic unico Philosopho eximium fuit, id a Christianis vulgo factitatum videmus; tantoque praestantius, quanto quae hi de immortalitate animae, beatitudineque futura asseriebant, certiora iis & majora, quae ille in hanc rem differebat, fuerunt. At eodem loco habet ridetque Epicureus & Socratem & Christianos. Adde quod Peregrinus iste impostor erat insignis. Sed cur hoc Christianis crimini detur, nulla ratio est. Quasi vero nunquam alias bonis verba dederint callidi & scelesti homines? Nec diu tamen eos, ut ex frequentibus patebit, fefellit. M. du S.

59. *Ἐτι γὰρ τὸ τοῦ ἐκαλεῖτο*] Postea enim Proteus pro Peregrino dici coeptus, & adoptivo cognomine venerabilior factus, & quodammodo *δαότιμος*. T. F.

60. *Κανὸς Σωκράτης*] Vix quisquam factum credet, qui Christianos illius aetatis norit, qui suos martyres confessoresve longe Philosophis praestantiores ducebant.

Καὶ μὴν καὶ ἔν' Ἀσίᾳ πόλεων ὅσῃν, ὧν
ἥκόν τινες ἔχοντες Χριστιανῶν στελλόντων ὑπὸ τῆς
κοινῆς, βοηθήσοις, καὶ ξυναγορεύσοις, καὶ
ᾧ ἀμυνθῶσόν μοι ἔσονται ἄνδρα. ἀμύχανον δὲ τι
τὸ τάχῃ ἐπιδείκνυν, ἐπειδὴν τι τοιοῦτον
γένῃ, δημοσίον. ἐν βραχείᾳ γὰρ ἀφειδύ-
σι πάντων. καὶ δὴ καὶ τῷ Περειγρίνῳ πολλὰ
τότε ἦκε χρήματα παρ' αὐτοῦ ὅτι προ-
φάσι τῶν δεσμῶν, καὶ πρόσδοτον ἐμικράν
ταύτῃ αἰσχρολογία. πεπείκασιν γὰρ αὐτὸς

a. Ἐποιήσατο] Ἐποιήσατο Edd. male.

bant. Sed viro alioquin erudito & eloquenti in mentem non potuit hic non venire Socrates; cujus comparatione apud Ethnicos homines haud magno conatu risum erat in Peregrinum conflatum. M. du S.

62. Τῶν ἐν Ἀσίᾳ πόλεων] In Syria erat Peregrinus in vincula coniectus, ut liquido patet ex c. 4. & 11. & mox a Syria Praefecto emissum audies: quod ideo observo, ne quem itineris ab eis ea causa suscepti fugiat magnitudo, utque, quae deinde de Christianorum celeritate & in universum cura adduntur, melius intelligantur. M. du S.

63. Ἀπὸ τῆς κοινῆς βοηθ.] Nihil sane magnificentius de Christianorum charitate praedicari potuit, cujus cura ac sollicitudo non corpori tantum, etiam corporeis etiam necessitatibus subvenit, sed animo potissimum consulit; quem ratione & consolationibus adversus mala instruit & armat. Quin, quod majus est, ex ore hoc audis hominis id ipsum agentis, ut cum Peregrino Christianos ludum jocumque habeat. Paulanias in *vita Aristomenis* eadem ferme verba usurpat p. 236. Ed. Ox. Corn. Nep. cui ea vita subjuncta est. ἄνδρας δὲ ἔχοντες ἐν ταῖς πόλεσιν ἀμυνθῶσόν μοι ἔσονται. &c. Praemissis civitatum Principibus, qui socios consolantur. M. du S.

65. Ἀμύχανον] Hoc propter susceptum ab iis iter tam longum nunc addit; ut facilitatem Christianorum, ad suam historiam magnopere facientem, ostendat. Qua in re, dum prae studio detrectandi, ut sit, res in medio posita male interpretando corrumpere enixissime conatur, eximium imprudens Christianorum decus praedicat; & ut sapere videatur, coelum ipsum, ut ait ille, vituperat. M. du S.

67. Γένῃ, δημοσίον] Commate haec distinxit Solan. quod aberat ab Edd. J. F. R.

Ibid. Ἐν βραχείᾳ γὰρ ἀφειδύσει πάντων] Illico enim nulli rei parcunt. Interp. Male. Vertendum enim fuerat: Nam, ut paucis absolvam, nulli rei parcunt. Id παρὶν ἵνα monemus, nisi tamen ipsi per se viderent. T. F. Ego commate post γὰρ addito sensui consului. J. F. R.

70. Πρόσδοτον ἐμικράν ταύτῃ ἐποίησαντο] Corruptus locus, sed qui facile potest emendari. Legi quippe debet, ἐποιήσαντο, referrique ad Peregrinum, qui ex

13. Quin etiam ex Asiaticis quibusdam viribus, Christianorum missu publico, venerunt quidam, adjuturi virum, & advocati ejus futuri, consolaturique. Incredibilem enim alacritatem ostendunt, si quid tale fiat publice. Ut enim breviter dicam, nulli rei parcunt. Itaque etiam Peregrino tum multae ab illis venerunt vinculorum causa pecuniae, cumque redditum habuit sibi non mediocrem. Persua-

Christianorum caritate lucrum uberrimum fecit; cujus causam mox assert, πεπείκασιν γὰρ, &c. Cum haec scripsissem, animadverti, non aliter fuisse in codice veteris interpretis: vertit enim, nec vulgarem rerum proventum lucrificabat. Viden' tu interpolatio quid faciat? T. F.

71. Ἐποιήσατο] Corrige ἐποιήσατο. F. G. Ἐποιήσατο] Emendationem T. Fabri ut necessariam in textum admittimus. Quid enim est, quod omnes Libri nostri praefertunt ἐποιήσατο? M. du S.

Ibid. Πειπείκασιν γὰρ &c.] Christianorum dogma. F. G. Πειπείκασιν] Christianos hucusque levi quasi armatura adortus, totis jam viribus cominus aggreditur; quippe quos primo dementes ac furiosos; mox callido & nequissimo cuique ad fraudem patentes facit. Incipit jam hinc totius Antiquitatis Ethnicae gravissima in speciem Christianorum infectatio, re ipsa praestantissimum testimonium. Quae enim duo ut dementiae stultitiaeque summa proponit argumenta, ea ipsa, rem recte putantibus, summa laus & eximia videbuntur merito sapientia. Prius enim illud de Fide Christianorum quantum sit vide; quos ait mortem ideo contempsisse. Non id agam sane nunc, ut Fidei nostrae sanctissimae certissimaeque fundamenta, quam solide jacta sint, ostendam: majoris id quam harumce notarum est molis, neque hujus instituti; id modo mecum observes velim, nihil a nostris magnificentius de Fide, Patientia, ac Fortitudine suorum unquam dici aut praedicari potuisse, quam ea sunt quae huic veritatis extorsit vis, cum dicit adeo mente captos, ut mortem immortalitatis spe contemnerent, eique ultro se se offerrent. (Hujus Constantiae meminit & Plinius ad Trajanum X. & Antoninus etiam Imp. apud Euseb. IV. 13. Nostros enim hic non allegabimus.) Vinding. p. 13. M. du S.

74. Ἐκόντες ἑαυτοὺς ἀποδοῦναι] Martyres nostros designat, quos Epictetus vel Arrianus aiebat id facere ὑπὸ μονίας ἢ ὑπὸ ἰσχύος; quos enim ibi Galileos vocat. nullus dubito quin sint Christiani, lib. IV. c. VII. T. F. Ἐκόντες] Non itaque verbis tantum, ut vani Sophistae, & ipsi graviiores Philosophi, contemptum mortis prae se ferebant; quorum pauci cum in rem praesentem ventum est, erectum illum atque imper-

ferunt enim sibi miseri in universum quidem se futuros esse immortales, & perpetuo tempore victuros: unde etiam contemnunt mortem vulgo, suaeque se sponte occidendos praebent. 75 *Deinde vero primus illis legislator persuasit, omnes esse invicem fratres, postquam semel transgressi, Graecos Deos abnegaverint, adoraverint autem affixum illum cruci suum Sophistam, atque ex ipsius legibus vivant.* 80

οἱ κακοδαίμονες, τὸ μὲν ὅλον ἀθάνατοι ἔσεσθαι, καὶ βιώσεσθαι τὸ αἰεὶ χρόνον. παρ' ὃ καὶ καθά-
Φρονεῖσι τὴν θανάτου, καὶ ἐκόντες αὐτῆς
ἐπιθιδύσασιν οἱ πολλοί. Ἐπειὰ δὲ ὁ νομοθέ-
της ὁ πρῶτος ἔπεισεν αὐτῆς, ὡς ἀδελ-
φοὶ πάντες εἶναι ἀλλήλων· ἐπειδὴν ἅπαντες
ᾤσθαι πάντας, θεὸς μὲν τῆς Ἑλληνικῆς
ἀπαρνήσων, τὸ δὲ ἀνεσκολοπισμὸν ἐκεί-
νον σοφιστὴν αὐτῷ προσκυῶσι, καὶ κατὰ τῆς
ἐκεί-

b Αὐτοῦς] Ἐαυτοῦς Fab. Αὐτοῦς Edd.

78. Τῶς Ἑλληνικοῦς ἀπαρνήσων] Μικρὰ κεφαλὴ, ὅς
πρὸ βραχίονος αὐτοῦς ἔταυρος * καὶ χρυσοῦς θυσιῶν ἔορμαν
ἀξίως, καὶ μὲν ἔτι ἄλλων ὃν κατεχέας λήρος πρὸς τὴν Ἑλλη-
νικῶν θιῶν, ὡς τοὺς τοιοῦτους ἐν αἰεὶ φησὶ παραβάτας. V.
79. Τὸν δὲ ἀνεσκολοπισμὸν] Οἷα ληρῆς, ὃ κατὰ τῆς

κατὰ τῆς σωτῆρος Χριστοῦ; ὅς τε ἐστὶ τούτου ἕνεκεν, ὃ ἀθα-
νάτου ἀποδοῦναι κολάσει, ὡς ἡ παραβάτης, καὶ ταῖς ἡμέ-
τερας ἀποδοῦναι. ὃ δὲ ἀπείρατος συγκύσιος ἔβδελυρίας
πάσης γιμούσης εὐτραπείας, μιὰρ, καὶ ἀκαθάρτης, ἀλ-
λότρισ τὴν ζωῆς, καὶ μέτοχος τῶν αἰώνιων κολάσεων. V.

* Καὶ χρυσοῦς θυσιῶν. [Haec corrupta censeo. Respicit autem
in primis c. 5. θυσιῶν. M. du S.
† Ἑλληνικῶν Ἑλληνιστῶν. V.
‡ Ὅς αἱ] Si huc inferuit Solan. cum id ante editum lege-

retur post ἀθανάτου.

§ Ἀθανάτου — κολάσει] Ἀθανάτου — κολάσιος. V.
¶ Παραβάτης δεσ.] Παραβάτης — διασύρις V. Sed emenda-
tionem primi Editoris secutus sum. M. du S.

territum obtinuerunt animum. Non ita, inquam; Christiani; apud quos mortis contemptus ex ipsa morte conspicietur, non ex sermonibus orationibusve ad pompam fere & a periculo procul habitis: quibus scilicet inimicorum infans & impotenti prorsus rabie, supplicia omnisque generis tormenta imminabant. His non delati solum ac deprehensi cervices alacriter subdebant; facile, si libuisset, abnegando Christum subtrahendi; verum reperti etiam qui sese morti ultro, ut hic vere ait, offerrent. Cujus rei exempla apud Christianos qui illius aetatis historiam proximi ipsi scripsere, invenias non pauca; unum tamen in his eximium, ad quod respexisse hunc nostrum putem, narrat in *Apologia priore*, (anno uno aut altero ante hoc opus edita) *Justinus Martyr*, quem vide. De eodem argumento confule etiam *M. Aurelium Anton.* XI. 3. & in eum locum *Gatakeri* notas, qui ex *Clemente Alex.* allato loco probare nititur, hoc ab iis factitatum quos Ecclesia ut temerarios respuebat. Sed caute hic, si usquam alibi, judicandum censeo: ut enim temeritatis culpa absolvi non possit arbitrator, qui se ultro, nulla cogente necessitate, morti offerant: ita, ut heroicam quorundam non possum quin suspiciam fidem, qui se palam Christianos, nullo cogente, professi ad supplicia mox rapti sunt.

M. du S.

75. Ἐπειὰ] Quemnam voluerit *primus Christianorum* Legislatorem esse, qui verba hic facit, aut sub ejus persona Lucianus, haud multum sane nostra interest; cum utrique parum nota fuerit Christianorum disciplina. Sive enim *Mosem* sive *Christum* innuere voluerit, quos solos Legislatores agnovere unquam Christiani, aut imperitum se prodiderit, aut sibi non satis constabit. Moses enim *pro fratribus habendos* eos

solos sancivit, qui ex eodem genere oriundi, aut, per circumcisionem aliosque Christianis jam abrogatos ritus, insititii essent: Christus autem hujus dogmatis *verus Auctor*, idem ille est qui adorandus Christianis proponitur; cum ille diversos faciat. Unde & nonnullis Paulum designare visus est. Sed frustra laborant qui quod nescivit qui dicebat, facere volunt ut sciverit. Sed pergamus. Christianorum eam fuisse dicit disciplinam, ut se pro fratribus mutuo haberent, idque legislatoris sui, quisquis demum ille fuerit, charitatis mutuae jactum fundamentum. Hoc qui ait fando inaudierat; ut fors tulit, verissime. Quid dixerit vides: quid veri subsit minime monendus, quisquis Christianus haec legis.

M. du S.

Ibid. Ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτος] Quis hic primus legislator Christianorum? ipsemet Christus, inquires. At non ita sentit Lucianus. Quippe Legislatorem hunc alium esse vult ab ἀνεσκολοπισμῶν ἀνδρῶν, quod sane in primis considerandum videtur. Paulum Apostolum designari existimo, rationibus iis adductus, quae neminem latent, hac etiam non leviter commotus, quod toties apud Paulum fratrum appellatio, qua de hic agitur, occurrit. Aliud si intelligat Lucianus, fortasse alluserit ad aliquod Pseudo-Euangelium, ex eorum numero, quorum nomina, & aliquando testimonia, memini me apud Epiphanium legere. T. F.

78. Παραβάτης] Quid facias homini sibi tam turpiter obloquenti? En tibi Lucianum illum, tam acrem Deorum suorum in omnibus opusculis insectatorem, nunc sub nescio cujus persona Christianos in invidiam summam idem ob factum adducentem?

M. du S.

79. Ἀνεσκολοπισμ. — σοφιστῆν] Duplex his verbis crimen continetur; quod *Sophista*, quod *ut maleficus* *invidiosus*. Ad prius quod attinet; toto coelo, quod

V

ajunt,

ἐκείνους νόμους βιώσι. καὶ ἀφρονέουσιν ὅτι ἀπάντων ἐξίσης, καὶ ^a κοινὰ ἡγῶν), ἀνευ τινὸς ἀκριβοῦς πίστεως τὰ τοιαῦτα ὡς δεξάμενοι. ἦν τοίνυν παρὰ τὴν τὴν εἰς αὐτοὺς γόνος, καὶ τεχνίτης ἀνθρώπου, καὶ πράγμασι χρῆσθαι δυνάμενος, αὐτίκα μάλα πλεῖστοι ἐν βραχεὶ ἐγένετο, ἰδιώταις ἀνθρώποις ἐγχαλῶν.

Πλὴν ἄλλ' ὁ Περειγρῖνος ἀφείθη ἑὸς τῷ τότε τῷ Συρίας ἀρχόντος, ἀνδρὸς φιλοσοφία χαίροντος, ὃς συνείη τὸ σπύνοισαν αὐτῷ, καὶ ὅτι δεξάιτο ἂν σποδανῆν, ὡς δόξαν ὅτι τῷ τῷ σπολίποιοι, ἀφῆκεν αὐτὸν,

Quare omnia reliqua aequae contemnunt, & arbitrantur communia, quae quidem nullo idoneo argumento receperunt. Si quis ergo ad illos veniat impostor, & callidus homo, uti rebus qui sciat, ilicet brevi statim tempore dives factus homines imperitos albis dentibus deridet.

14. *Verum Peregrinus ab eo, qui tum praesidebat Syriae, dimissus est, viro, qui Philosophiam amaret, quique intellecta istius amentia, eumque mortem optaturum, uti famam eo nomine relinqueret, hominem, ne di-*

^a Κοινὰ] Sic & Fl. cum cett. Κοινὰ T. Fab. male.

ajunt, errat Orator iste, qui *Sophistae* titulum Christo assignat, ab iis artibus alienissimo, quibus *Sophistarum* natio hominibus imponit: nec doctus, nec eruditus humanave facundia spectandus noster Jesus fuit, ut in invidiam hac de causa adducatur. At id cum ignorarent isti, simulque Christianis orbem jam plenum conspicerent, nec qua ratione tot hominibus persuaderi doctrina, a recepta immane quantum abhorrens, intelligerent, ad id quod promptum erat decurrere, ut dicerent Auctorem illius doctrinae *Sophistam insignem*. Quibus si notior paulo fuisset, miracula potius, quibus fere suam invexit religionem, carpenda fuissent: carpendae prophetiae, quarum implemento se Messiam esse, tot ante seculis humano generi a Deo promissum, demonstravit: carpenda praeceptorum sanctitas, quae, lenociniis verborum procul, mentes hominum suo splendore illustrat & trahit. Haec Celsus alique, sed frustra, tentarunt, a Christianis doctoribus solidissime, & a rebus ipsis refutati.

M. du S.

82. Κοινὰ ἡγῶνται] Etsi verti potest, eo significatu accipiendo κοινός, quo locis aliquot novi foederis usurpatur, mihi tamen sese probat emendatio, nempe κοινὰ ἡγῶνται, vana & futilia esse existimant. Neque enim Graeci, quod quidem commemorerim, ita usurpant κοινός.

T. F.

Κοινὰ ἡγῶνται] Hujus loci sensum, scripturaeque hujus veritatem jam pridem in dissertatiuncula asserui, quam de *stylo novi Testamenti* in Academia Francoerana editam, aliis ejusdem argumenti adfueri dignatus est Cl. Jac. Rhenferdus in eo *syntagmate*, quod ejus opera an. 1701. prodierunt. Quo cum amandare lectorem possem, ne tamen hac in parte operam nostram desideret, in pauca conferam quae fusius illic a me sunt jam dudum observata. De emendatione, ut vides, cogitavit Tan. Faber; quibus inductus rationibus, vix satis adsequor; nihil enim huic loco voce κοινός convenientius. Missio namque prior

illo accusationis capite, ad posterius se jam accingens, a legislatore monet edoctos Christianos, sese mutuo pro fratribus habere. IDCIRCO, inquit jam, omnia contemnunt, (sua bona, scilicet, suas facultates) & eadem illa omnia COMMUNIA habent vel ducunt (ut inter fratres decet.) Egregium sane encomium primis illis Ecclesiae temporibus debitum, & ab infensibilis Christianae Religionis hostibus vi veritatis extortum. Agnoscis jam germanam eorum progeniem, quos in Act. Apost. II. 44. omnia habuisse communia legis. (Inter Ethnicos primus Pythagoras κοινὰ τὰ τῷ φίλων esse pronuntiavit, & reapse inter suos comprobavit. Vide Porphyry. No. 33.) At in sequentem id mox partem insectator trahit noster, cum continuo ait; si itaque transeat ad ipsos impostor, callidus, versutus, quique foro sciat uti & suis consulere rebus, repente dives fiet, usus hominibus facilibus, largis, & simplicibus. Quae cum ita sint, & omnia usque adeo liquida & aperta, quid emendatione opus fuit, qua depravatur textus, non juvatur? Fuit etiam repertus qui vocem κοινός hoc in loco de impuritate contenderet intelligendam. Quo quid absurdius aut inscitius excogitari possit, non video. In G. tamen Pasoris codice qui forte ad manus pervenit meas, notatum video, κοινὰ impura. Hujus discipulus Pfochennius arripuit. Sed his missis de re ipsa vide *Fust. mart. dial. cum Tryph* 308.

M. du S.

Κοινὰ ἡγῶνται] Propter spem immortalitatis, propter amorem mutuum, contemnunt reliqua, opes, divitias, & communia putant, ut aquam, ut aërem. Nimis nota est vetus illa bonorum communio, nimis aperte eodem referuntur sequentia, quam ut vel de illa Hellenistica notione τῷ κοινῷ h. e. profani, vel de emendatione in κοινὰ, in mentem venire nobis debeat.

J. M. G.

Ibid. Ἀνδρὶ τινὸς ἀπ. πρί.] Christianorum tam effusam in suos beneficentiam cum elevare aliter non posset, stultam fuisse ex eo ostendere conatur, quod quae-

dignum quidem poena ratus, dimisit. At ille in patriam reversus apprehendit flagrantem adhuc illam de patre interfecto famam, & multos accusationem intentantes. Verum etiam pleraeque ipsius opes per illam peregrinationem direptae fuerant, solis relictis agris quindecim circiter talentorum. Tota enim, quam reliquerat senex, substantia triginta forte talentorum fuerit; non quinque mille, ut ridiculus iste dixit Theagenes. Tanti enim nec universa Parianorum urbs, si vicinas sibi quinque alias assumat, forte vendatur, ipsis cum

ἔδδ' ἡ κολάσεως ὑπολαβὼν ἄξιον. ὁ δὲ εἰς οἰκίαν ἐπανελθὼν, καταλαμβάνει τὸ πρὸ τῆς πατρὸς φόνου ἔτι φλεγμαῖνον, καὶ πολλὰς τῆς ἐπαναλεινομένων τὴν κατηγορίαν. διήρπατο δὲ τὰ πλεῖστα τῶν κτημάτων πρὸς τὴν σποδὴμίαν αὐτῇ, καὶ μόνοι ὑπελείποντο οἱ ἀγροὶ ὅσον εἰς πεντακάδεκα τάλαντα. ἦν γὰρ ἡ πᾶσα εὐσία τριάκοντά πεντακάδων ἄξια, ἣν ὁ γέρον καταλίπεν, ἔχων ὡς περὶ ὁ παγγέλοι Θεαγένους ἔλεγε, 5 πεντακισχίλιων. τοσούτοι γὰρ ἔδδ' ἡ πᾶσα τῇ Παριανῶν πόλιν, πέντε σὺν αὐτῇ τὰς γειτνιώσας περιλαβῶσα, πρᾶθειν ἂν, αὐτοῖς ἀν-

b Οἰκίαν] Sic Mf. RG. Οἰκίαν Edd.

6. Τῶν Παριανῶν πόλιν] Παριανὸς ὡς ἔοικεν Περιγρῶν, ἀπὸ Πάρου τῆς νήσου. V.

quaestoribus aerarii sui temere pecuniam publicam committant, nec satis sibi ab eorum fraude caveant. Qua in re quamquam a Christianis peccatum fuisse nullibi lego, cavisse tamen videntur Apostoli ne committerent ut huic crimini unquam ipsi paterent, cum mensarum a se alegata cura, verbi sibi solius ministerium reservarent; Ecclesiisque, ut sibi viros quam probatissimos in eam rem quaeque praeficerent, auctores fuerunt. V. Añ. VI. V. Cels. ap. Orig. I. 8. & Can. Praef. 2. 3. M. du S.

86. Αὐτίκα μᾶλα ἐν βραχυῖ] Nemo non videt istud ἐν βραχυῖ posse esse glossema τῆς αὐτίκα μᾶλα: sed ut Graeci dicunt αὐτὸ πάλιν καὶ βᾶσκ' ἴδι, &c. ita hoc quoque stare potest. T. F.

87. Ἰδιώταις ἀνθρώποις ἔγχανον] Simplicibus hominibus inhians, ait Interpolator, sed plane simpliciter. Vertere enim debuerat, Simpliciter homines illudens. Ita Aristophanes ἐν Νεφέλαις.

Μάττω ἐμοὶ κεκλεύσει, σὺ δ' ἔγχανον τεθνήξει.

quo loco quia, si satis memini, nil Graecus Scholiastes dixerat, turpiter vero se dedit Nicodemus Frischlinus, tum neque a me flebitur, tu vero morieris ore hians. bis peccat. Verte. Frustra ego tum flevero, tu enim me illuso morieris. Locum ipsum adire operæ pretium erit. Eum si legisset H. Stephanus, non credidisset lexicographis quibusdam male conciliatis. imo eos refutasset. Ceterum non hic tantum ea vox est ab Aristophane usurpata, sed in Ἰππύσι quoque tribus ante act. v. versibus,

— ἔγχανται τῇ πόλει.

— urbem illuserit.

ubi Schol. ἐνδράμει. Iterum ἐν Σφήρῃ.

K' σὺν ἔγχανται —

Scholiastes ἐγλάσσει. Ita enim usurpasse τὸ ἐγλάσσει arbitror. Locus non succurrit. Cæterum interpretem depravit interpolator; ille enim sensum videtur. Quippe qui, ait, hominum idiotarum simplicitate abuti queat. Eat nunc juvenus & speciosæ librorum fronti credat. T. F.

Ibid. Ἐγχανον] Credebam olim eodem sensu hic usurpasse, quo N. A. VI. ἀποτρίσις ἐπιχάνεισιν dixit, & hic ἐπιχάνων scribendum esse; sed emendatione opus non est, vide quid ex Aristophane ad eam rem attulerit T. Faber, & confer M. du S. c. 14. ἀπισί σοι πλάττω ἔγχανον, emuncta sc. pecunia. M. du S.

94. Οὐδὲ τὴν κολάσει] Humanitati Praefidis tribuit, quod fortasse rescripto imperatoris referri debuit. Consule Euseb. IV. 13. qui mihi ad manum nunc non est. M. du S.

95. Οἰκίαν] In Mf. Cod. Bibl. Reg. legitur planissime, οἰκίαν, patriam, scil. γῆν.

Οἰκίαν] Ex Mf. Reg. G: In Impressis enim omnibus erat οἰκίαν. Vid. c. 30. M. du S.

6. Παριανῶν πόλιν] Στέφανος. Πάριον, πόλιν ἐν Ἐλληνιστῶν &c. τὸ ἰδιὸν Πάριον. ἐπὶ πόλιν Παριανός. F. G.

Παριανῶν πόλιν] Peregrini haec itaque patria, quod & Athenagoras confirmat, quem vid. p. 72. & 73. & Scaligeri notas, ad Euseb. Chron. p. 220. & 221. Ubi errat vir summus, dum oblatam eam Apologiam M. Aurelio & L. Vero adstruere conatur; eo ipso quo se Peregrinus combussit anno. Vid. Ἀλεξ. c. 2. Optime autem hic rider magnitudinem summae a Theogene dictae, quae, ut supra monitum est, ad decies ferme centena millia librarum Anglicanarum redibat: cum verus ejus Census octio ad summum millia efficeret. M. du S.

ἀνθρώποις, καὶ βοσκήμασι, καὶ τῇ λοιπῇ
ὡς οὐκ ἐσκευή.

Ἀλλ' ἐτι γε ἡ κατηγορία καὶ τὸ ἐγκλη-
μα θερμὸν ἦν, καὶ ἔακει οὐκ εἰς μακρὰν
ἐπανατήσεσθαι τις αὐτῶ. καὶ μάλιστα ὁ
δῆμος αὐτὸς ἠγανάκτει, χρηστὸν, ὡς ἔφα-
σαν οἱ ἰδόντες, γέροντα πονεῖντες, ἔτως
ἀσεβῶς ἀπολωλὸτα. ὁ δὲ σοφὸς ἔτι
Πρωτεύς πρὸς ἅπαντα ταῦτα σκέψασθε
οἷόν τι ἐξεῖρε, καὶ ὅπως τὸ κίνδυνον διέφυγε.
παρελθὼν γὰρ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Παριανῶν
(ἐκόμα δὲ ἤδη, καὶ τρίβωνα ποναρόν ἡμπερί-
χειο, καὶ πῆραν παρήρτητο, καὶ τὸ ξύλον
εἰ τῇ χειρὶ ἦν, καὶ ὅλως μάλα τραγικῶς
ἐτκεύετο.) τοιοῦτον ἐν ὀπιφανείας αὐτοῖς,
ἀφῆναι ἔφη τὴν ἑστίαν, ἣν ὁ μακαρίτης
πατρὴς αὐτῶ κατέλιπε, δημοσίαν εἶναι
παῖσαν. τῷτο ὡς ἤκασεν ὁ δῆμος, πένητες
ἄνθρωποι, καὶ πρὸς ἀλανομάς κεχηνότες,
ἀνέκραγον εὐθὺς ἕνα φιλόσοφον, ἕνα φιλό-
παλιν, ἕνα Διογένην καὶ Κράτην τὸν Ζηλω-
τικόν. οἱ δὲ ἐχθροὶ ἐπεφίμωντο. καὶ εἰ τις

hominibus, & pecudibus, & apparatu re-
liquo.

15. Verum tamen accusatio illa & crimen
adhuc calebat, videbaturque futurum, ut non
ita multo post aliquis contra illum consurgeret.
Et maxime ipse indigne ferebat populus, bo-
num senem, uti dicebant, qui viderant, im-
pie aleo periisse lugentes. At sapiens iste
Proteus ad haec omnia videte quid inveneris,
& qua ratione effugerit periculum. Progressus
nempe in Parianorum concionem (jam autem
comam aluerat, & pallium induerat sordi-
dum, & suspenderat peram, & in manu fustis
erat, & tragicum omnino habitum sumserat.)
Sic ergo in conspectum illorum prodians, per-
mittere se ait, ut universa patris sui felicitis
memoriae substantia sit publica. Hoc ut po-
pulus audivit, homines pauperes & inhiantes
largitionibus, statim exclamant, Unum Sa-
pientiae, unum patriae amatorem! unum
Diogenis & Cratetis aemulum! Inimicis
autem os jam obitutum erat, & si quis cae-
dis

18. Παριανῶν] Πάριον urbs in Hellesponto. vid. Steph.
περὶ πόλεων.

M. V. La Croze.

19. Ἐκόμα δὲ ἤδη] Corrupta esse haec verba existi-
mo. Reliqua enim omnia Cynicum sapiunt, sola il-
li comā abhorret a reliquo cultu. In descriptione au-
tem caetera huic simili ἐν χρῆ καὶ καλῶς diserte dicitur,
Δρακ. c. 27. cui statim additur ἐν γυνίῳ βαθεῖ. Mox
ibidem cap. 28. additur ἐκόμα δὲ καὶ τὸ γύνιον ἐτίλλετο,
sed ego levi mutatione scrupulum illum fustuli, dum,
ut illic ostendam, doceo legendum esse ἐκόμα δὲ τὸ
γύνιον, καὶ ἐτίλλετο. Certe apud nullum scriptorem κο-
μῶν simpliciter prolutum de barba, quod hic oportu-
it, dictum invenietur. Apud Xenoph. quidem, quod
hic apprime facere mihi videtur, haec verba extant
p. Ed. Steph. 516. l. 15. πρὶν ἂν τὸ γύνιον τῇ κεφαλῇ
ομοίως κομῇ. Et hic itaque de barba aliquid addi-
tum oportuit, quod sine Mss. ope ut conjicere non
adeo difficile est, ita cum aliqua audacia conjunctum,
si frequenter id fiat, videri possit. De locis ex Cyni-
co ad hanc rem spectantibus vide nos ad illius opuscu-
li cap. 1.

M. du S.

23. Ἀφῆναι — τὴν ἑστίαν] Gymnosophistas aliosque,
ut liberius philosopharentur, itidem interdum relin-
quere suas opes solitos, quod & discipuli Christi fa-
ctitarunt, ad Evang. Matth. XIX. 27. compluribus
exemplis, non omisso hoc Luciani, probat Rever. F.
Elph. l. d. p. 90. 91.

F. F. R.

24. Εἶναι] Ἀφῆναι εἶναι. Hunc pleonasmum verbi
εἶναι vide etiam supra de Calum. c. 20. & 16. Et Pseu-
dol. c. 6. & 25. Necym. §. 16. Eustath. ad Hom. Il. A.
20. Hemst. ad Judic. vocal. fin. Diog. Laërt. vit. Plat.
p. 168. Φάναι — ἰατροῦς εἶναι.

F. F. R.

33. Ἐφῶδια τοῦ Χριστοῦ ἔχων] Quam memores Chri-
stiani fuerint hospitalitatis, ex acerbissimorum ho-
stium Juliani & Luciani testimoniis adparere, tradit
Rev. F. Elph. in Ep. ad Hebr. XIII. 2.

F. F. R.

34. Δορυφοροῦν] Ut Nuy. c. 14. & N. Δ. VI.
sic etiam usus est Philostratus V. Soph. p. 582. in A-
ristid.

M. du S.

Ibid. Ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν] Optime. Sed hinc emen-
dandus locus qui in Fugitivis (c. 17.) occurrit, ἐν ἅπα-
σιν ἀφθόνης βιούντας. leg. ἀφθόνοις.

T. F.

Ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν] Conf. infra Saturn. c. 19. ὅ-
ς εἰν.

F. F. R.

35. Εἴτα ὡς θρησκείας τι & εἰς ἐκείνας (ἄφθον γὰρ τι,
ὡς εἶμαι, ἰδὼν τῶν ἀπὸ τῶν αὐτοῦ) Impius Lucianus
& qui Christianos saepe suggillat, licet eos & eorum
legem sanctissimam non noverit. Hoc loco manifeste
confundit Judaicos ritus cum Christianorum lege.
Judæi enim erant ii, qui offendeabantur quodam cibo-
rum genere, at Christiani (ut Petrus Apostolus do-
cet) cibi nulli polluti existimabantur.

F. P. & G.

Ibid. Παρανομίας] Tandem ergo vanum hunc & sce-
lestum hominemprehenderunt Christiani.

M. du S.

36. Ἀφθόν

dis injicere mentionem conaretur, lapidibus 3 οὐ περὶ χειρὸς αὐτοῦ μεμνηθεὶς τῷ Φόντι, λίθος εὐ-
statim petebatur. 3 οὗτος ἐβάλλετο.

16. Iterum ergo in aliud exilium atque errorem egressus est, satis luculenti viatici instar habens Christianos, quorum satellitio instructus copiis omnibus abundabat. Atque 3 ἔξῃ ἐν τῷ δευτέρῳ πλανησόμενος, ἰκανὰ ἐφόδια τῆς Χριστιανῆς ἔχων, ὅφ' αὐτὸν δορυφορεῖται, ἐν ἅπασιν ἀφύτοις ἢν. καὶ 3 χρόνον μὲν τινα ἕως ἐβόσκετο. εἶτα πάλιν νομήσας τι καὶ ἐς ἐκείνους (ὥσθι γὰρ τι, ὡς οἶμαι, ἐδίδων τῷ ἀπορρήτων αὐτοῖς) οὐκ ἔτι προσεμύμων αὐτῶν ἀπορρέμενος, ἐκ παλινορίας ὥς το δειν ἀπαιτεῖν πάλιν δ' 4 πόλεως τὰ κτήματα, καὶ γραμματεῖον ἐπι-
δὲς, ἡξίε ταῦτα κομίσατο, κελύσαν-
τῶ βασιλέως. εἶτα ἰδὲ πόλεως ἀντιπρε-
σβευσαμένης, ἐδὲν ἐπράχθη, ἀλλ' ἐμύμων ἐκελεύσθη, οἷς ἅπασι διέγνω, μηδενὸς κατ-
4 5 αναγκάσαντο.

17. Post haec tertia ab illo suscepta in Aegyptum peregrinatio ad Agathobulum, ubi admirabilem illam exercitationem suscepit, ut rafa dimidia capitis parte, oblita luto facie, in multo circumstantium populo, fricando pu- 5 0 πον, ἐν πολλῷ δὲ τῶν πειρωτῶν δῆμῳ
dendo, illud quod indifferens ab istis vocatur, ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον, καὶ τὸ ἀδιάφορον δὴ
τῷ-

τὸ ἀδιάφορον] Sic Eddi. omnes. τῶν ἀδιαφῶν — καλεῖται τὰν. Fab. Ἀδιάφορον Mf. RG. male.

42. Εἶτα δ' πόλεως ἀντιπρεσβευσμένης. Καὶ πῶς, ἢ πατραλοίας Περερρῶν, οὐκ ἀντικλήθῃ πάλιν τῷ Παριανῶν * τῷ πατροκτονίας, ἀπαιτημένων τῷ πάλιν τῷ πατροκτονίας, ὡς ἔφης, ἀφαιμένων τούτοις ἀγῶν; ἀλλ' εἰς πάντα συκο-

* Τῆς πατροκτονίας] Τὴν πατροκτονίαν. V.

36. Ὡσθι γὰρ τι, ὡς οἶμαι, ἐδίδων τῷ ἀπορρήτων αὐ-
τοῖς] Accusat hic Tannaq. Faber Auctorem, quod Chri-
stianorum legem non noverit, & confuderit Judaicos
situs cum Christianorum lege. Verum ego quidem
illud heic non video: quoniam per illa ἀπορρήτα τοῖς
Χριστιανοῖς, quae edirit Peregrinus ille, intelligi possunt
εὐδωλούτα, aut αἰμα, aut πικτόν: quae primis Chri-
stianis ex decreto Apostolorum erant ἀπορρήτα. Et ab
illis diligentissime sese abstinuiffe Christianos primæ-
vos, docent Patres veteres. Certe Justinus, Minu-
tius Felix, Tertullianus alique ab εὐδωλούτοις sedulo
sibi caviss. Christianos, tradunt. L. Bos.

42. Βασιλέως] Imperatorem Romanum intellige,
non regem aliquem, quod quidam facit. T. F.

47. Ἀγαθόβουλον] Eundem esse existimo, cujus in
Demonastis vita meminit cap. 3. vid. Chron. Euseb.
A. C. 122. M. du S.

Φαιτεῖς, πάσης ἀρετῆς σκῶπτα, καὶ ἀφελού. V.

51. Ἀναφλῶν] Ἀναφλῶν λέγεται μακάριον τὸ αἰδοῖον,
καὶ ὑποσέμνει τὸ καλύπτει τὴν βάλανον δῆμα. i. e. mastur-
bari. G.

45. Εὐρόμενος] Plut. 627. f.

M. du S.

49. Χριστόμενος δὲ πηλῶ τὸ πρόσωπον] Sic de Crescen-
te Cynico Tatianus orat. ad Græcos: ἀφ' ἧς πηλῆς ὥψις
δαίμονωντα. Sordidi enim erant Cynici. L. Bos.

Χριστόμενος δὲ πηλῶ] Meminit & Tatianus πηλῆς
ὥψις de crescente Cynico loquens, p. 81. Quo vero
consilio id egerint Cynici, non satis assequor, non
enim sordes tantum notant. M. du S.

51. Ἀναφλῶν τὸ αἰδοῖον] Qui id faciunt, Cynicam
Venerem exercere dicuntur, ii videlicet, qui pellice
lana utuntur, ut ait hominum omnium impudentissi-
mus Martialis. Allusio facta ad Ἀναφλῶν locum de-
dit joco Aristophanis ἐν Ἐκκλησιαζούσαις,

Ἀναφλῶν τιν' ἀνθρώπον —

quem optime animadvertit Græcus Interpres; ait e-
nim, Ἀναφλῶν, παρὰ τὸ, ἀναφλῶν, πα. ζει. Quod
equidem non video cur Menysio displicuerit. T. F.

τὸ καλόμενον ἐπιδεικνύμενον. εἴτα
παίων, καὶ παύμενον ἰάρεθαι εἰς τὰς πυ-
γὰς, καὶ ἄλλα πολλὰ νεανικώτερα θαν-
μασιοποιῶν.

Ἐκεῖθεν δὲ ἔτι παρεσκευασμένον, ὅτι
Ἰταλίαν ἐπλευσε, καὶ ἀποβὰς τὸ νέος, εὐ-
θύς ἐλοιδορεῖτο πᾶσι, καὶ μάλιστα τῷ βα-
σιλεῖ, πρῶτον αὐτὸν καὶ ἡμερώτατον εἰ-
δώς ὥστε ἀσφαλῶς ἐτόλμα. ἐκείνῳ γὰρ, ὡς
εἰκός, ὀλίγον ἔμελε τῷ βλασφημιῶν, καὶ
οὐκ ἦξίς φιλοσοφίαν ὑποδύμενόν τινα
κολάζειν ὅτι ῥήμασι, καὶ μάλιστα τέχνην
τινὰ τὸ λοιδορεῖν πεποιημένον. τῷ δὲ
καὶ ἀπὸ τῶν τὰ τὸ δόξης ἠϋξάνειο. ὡς
γὰρ τοῖς ιδιώταις καὶ εὐβλεπτοῖς ἦν ὅτι
τῇ ἀπονοίᾳ, μέχρι δὲ ὅτι πᾶσιν ὅπτιτε-
τραμμένον αἰὲς σοφὸς ἀπέπεμψεν αὐ-
τὸν ἀμέτρως ἐντροφῶντα τῷ πράγματι,
εἰπὼν μὴ δεῖν τὸ πᾶσι τοῖς φιλοσόφοις.

in se ostenderet; deinde vel pulsaret ipse, vel
pulsandas ferula nates aliis praeberet, aliaque
vehementiora etiam spectacula ederet.

55

18. Hinc autem sic instructus navigavit in
Italiam, et egressus navi maledicere statim
coepit omnibus, Imperatori maxime, quem
mitissimum sciret mansuetissimumque: quo
majori confidentia ausus est. Parum enim il-
le, ut par erat, curabat maledicta, neque
dignum se censebat, hominem philosophiae lar-
vam indutum propter verba punire, cum prae-
fessim, qui sibi artem ipsum illud maledicere
fecisset. Isti vero etiam inde fama crevit.
Apu imperitos enim propter ipsam hanc
amentiam erat conspicuus, donec Praefectus
urbis, vir sapiens, nimis se petulanter ea in
Ore gerentem eiecit, praefatus, non indigere ur-
bem

58. Καὶ μάλιστα τῷ βασιλεῖ] Βῆρον ἢ Μάρκον Ἀντωνῖον, οἵμαι, λέγει. V.

Ibid. Καὶ τὸ ἀδιάφορον δὲ τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύ-
μενον] Corrigendum Interpres, sed Graeca prius. Le-
gendum enim καὶ τὸ ἀδιαφορὸν δὲ τοῦτο καλούμενον ἐπιδει-
κνύμενον, oratione habita probans (id enim est ἐπιδεικνύ-
μενον) hoc esse ex eorum numero quia ἀδιάφορα, seu in-
differentia apud Philosophos vocantur. Quod autem
in Ms. Regio legitur ἀδιάφορον, neminem sanæ men-
tis morari debet.

T. F.

Καὶ τὸ ἀδιάφορον] An scribendum καὶ τὸ ἀδιαφορὸν δὲ
τοῦτο καλούμενον ἐπιδεικνύμενον;

F. G.

Ibid. Τὸ ἀδιάφορον] Cynicum illud ἀδιάφορον ea sen-
tentia accipiendum, qua Sext. Empir. Pyrrh. I, 152.
Καὶ παρ' ἡμῶν μὴ τὸ μοιχεύειν ἀπειρῆσαι, ὡς δὲ Μαρο-
γύταις ἀδιαφορίας ἴδιαι παραδίδωται. Cacterum foedissi-
mum illud ἀναφάνῃ ipsi habitum esse ἀδιάφορον, di-
sertius quam vellem ostendit Dio ille hac parte κοπρό-
σομος, non Chrysostomus, Orat. VI, f. de Tyrannide
P. 96.

F. M. G.

53. Νάρθηκι] Hieronymus in Marcellae viduae Epi-
taphio; nec mirum si in plateis et in foro rerum vena-
lium sicutus ariolus sultorum verberet nates. &c. sed
hoc prorsus diversum.

M. du S.

54. Νεανικώτερα] Dedi vehementiora. Haec saepe
verbi vis est, illustrata a Gevartio ad Statii Sylv. I, 4,
51. f. Papin. lectt. I, 32. itemque a Joh. Andr. Bosso
Diff. ad 2. Tim. II, 22. f. νεανικῆς ἐπιθυμίας. F. M. G.

Ibid. Θανματοποιῶν] Adi Casaub. ad Athenaeum &
Theophr. Id vocat θανματοποιεῖν Xenophon in Συμπο-
σίῳ.

T. F.

58. Βασιλεῖ, πρῶτον] Temporis ratio de M. Au-
relia ut intelligatur, non finit, cui haec alioquin opti-
me conveniant; nam octo utique anni intercesserint
oportet, cum duas ante hanc Olympiades memoret
praeter tempus, quod Romae ab eo actum incertum
est. Antoninum ergo Pium designat, in quem etiam
optime quadrant.

M. du S.

59. Πρῶτον] Designat imperatorem Marcum. A-
lii Vespasianum esse volunt. Mihi non placet. T. F.
62. Φιλοσοφίαν ὑποδύμενον] I. e. induentem, fuscip-
ientem philosophiam.

F. G.

63. Τέχνῳ] Cynicorum enim ars erat conviciari.
De Phrafi vide Miod. c. 30. Orx. 9. & 21. M. du S.

67. Ἀπονοία] Abstinentiam Interp. pessime, alioqui es-
set ἀπονοία.

T. F.

Ibid. Ὁ τῇ πόλει ἐπιτετραμμένος] Reipublica Procu-
rator. Interp. sed ridicule. Quippe vertendum fuit,
Praefectus urbis. Si sub Vespasiano factum hoc intelli-
gas, de Muciano loquitur. Sed mihi fecus videtur.

T. F.

Ibid. Τῇ πόλει] Romanam rempubl. fortasse. Nam
τῇ πόλει ἐπιτετραμμένος, urbis praefectus.

F. G.

Τῇ πόλει ἐπιτ.] Quis ille ex Historia, mihi non
constat.

M. du S.

74. Καὶ προσήλαυνε κατὰ τοῦτο τῷ Μουσωνίῳ] Et tunc
temporis profectus est ad Musonium, &c. Interp. Sed
longe a vero abit. Videlicet ignoratio τῷ προσήλαυν
homini imposuit. Sic autem intelligendus est locus:
κατὰ τοῦτο (scilicet τὴν πόλιν ἐκλεχθῆναι, id est, ex-
ilium,

bem tali Philosopho. Verum enim vero hoc ipsum celebriorem reddidit, cum in ore esset omnium Philosophus propter dicendi fiduciam & nimiam libertatem urbe exactus: idque ipsum admovit hominem ad Musonium, & Dionem, & Epictetum, & si quis alius simili conditione fuit.

19. Ita certe in Graeciam cum venisset, jam Eliensibus maledicebat: jam suadebat Graecis, uti arma contra Romanos caperent: jam virum doctrina pariter & dignitate eminentem, quod praeter caetera hoc beneficium Graeciae praestiterat, ut aquam perduceret Olympiam, & prohiberet ne porro sibi perirent spectatores, maledictis incessebat, velut qui effeminaret Graecos; cum deceret sitim ferre spectatores Olympiorum, quin, ita me Jupiter, perire multos illorum a morbis vehementibus, qui tum propter regionis siccitatem, in

πλὴν ἀλλὰ καὶ τὸ κλεινὸν αὐτῷ, καὶ ἀφ' ὅματι ἦν ἅπασιν, ὁ φιλόσοφος ἀφ' ἧ παρρησίας, καὶ ἧ ἀγαν ἐλευθερίας ἐξελάθει. καὶ προσήλαυνε καὶ τὸ τῷ Μουσωνίῳ, καὶ Δίωνι, καὶ Ἐπικτήτῳ, καὶ εἴ τις ἄλλος ἐν περὶ τὰς τοιαύτης ἐγένετο.

Οὕτω δὲ ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι ἐλθὼν, ἄρτι μὲν Ἡλείοις ἐλοιδορεῖτο, ἄρτι δὲ τῶν Ἑλλήνων ἐπειθεὶν ἀντάραξεν ὅπλα Ῥωμαίοις, ἄρτι δὲ ἄνδρα παιδείᾳ καὶ ἀξιώματι πρῶτον, διότι καὶ ἐν τοῖς ἄλλοις εὖ ἐποίησε τῇ Ἑλλάδι, καὶ ὕδαρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ, καὶ ἔπαυσε δίψαν πολλοῦς τῶν πανηγυριστῶν, κακῶς ἠγόρευεν ὡς καθ' ἑαυτὴν ἡ Ἑλλάς, ὅτι τῶν Ἑλλήνων, δέον τῶν θεατῶν τῇ Ὀλυμπίων ἀφ' ἡμετέρων διψῶντας, καὶ τῇ Δίᾳ γε καὶ σποδῆσκειν πολλὰς αὐτῆς ὑπὸ σφοδρῶν τῶν νόσων, αἱ τῶν ἀφ' ὧν τὸ ξηρὸν τῆ

χω-

α Τούτῳ] Τούτῳ Schol. Τὰντο Guj. melius.

74. Τούτῳ τῷ Μουσωνίῳ] Κυριοὶ ἐσσι, ἡ καὶ ἄλλαι φιλοσοφίαι ἐλέγχουσιν ἔργον πεποιημένον. Ἐπικτήτης μὲν ἐν Στωικῶν οἷον, Δίονα δὲ τὴν Περσίδα, ὧς ἐκ ἐπισημίων ὁ

Χρυσόστομος, ὅς ἐστι λόγος ἐκδιδῶναι τὴν καὶ τοῖς, σπουδαίως τῷ ὅτι ἐκ παντοίας ἀφελείας μετῴσας. V.

* Ἐπώνυμον] Hoc recepi ex V. cum Solano; nam ἐπώνυμον male Edit. Clot. est enim ὁ καὶ ἐπώνυμος, cui εἰς τὴν cognomen-

tum erat.

† Ἰκαρὸς] Et hoc recepi ex V. pro edito ἰκαρῶ.

J. F. R.

J. F. R.

ilium, de quo loquitur προσήλαυνε τῷ Μουσωνίῳ, &c. hac re fiebat ut ad gloriam Musonii (qui sub Nerone pulsus in exilium fuerat) accessisset aut pervenisse videretur, vel, si ita mavis, Hac re adequabat Musonius, Dionas, &c. Ne quis autem dubitandi locus sit, constat ea tempestate Musonium exulem non fuisse. Testem si vis, Xiphilium dabo, qui nominatim Musonium excipit, καὶ πάντας αὐτῶν τῶν φιλοσόφων ὁ Οὐεπαστιανὸς, πλὴν τῷ Μουσωνίῳ, ἐκ τῆ πόλεως ἐξέβαλεν.

T. F.

Ibid. Κατὰ τοῦτο] Τὰντο scribend. videtur, i. e. & eodem transibat quo Musonius, Dio, Epictetusque & si quis alius, &c. eodem, i. e. in eundem statum veniebat.

F. G.

Ibid. Μουσωνίῳ] Apollonio Tyaneo hic coetaneus. Vid. infra N. p. c. 1. & Philostr. p. 125. cum notis, & 187. M. du S. Musonius Rufus Epicteti praeceptor fuit, de quo multa Tacit. Arrian. Stob. J. F. Westf.

75. Δίῳ] Sub Domitiano etiam hic notus, exul, quamvis sponte exulasse dicatur a Philostr. p. 488.

M. du S.

Ibid. Ἐπικτήτῳ] Cujus etiam scripta supersunt.

M. du S.

77. Ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι ἐλθὼν] Post iter in Italiam in Graecia quae mox sequuntur gesta sunt, VIII. annis ante ultimam illam qua se combussit Olympiadem, unde conficitur de Antonino Pio intelligenda superiora.

M. du S.

80. Ἄνδρα] Herodem Atticum designat. Adi omnino Philostratum vit. Soph. p. 551. ubi inter alia ejus opera magnifica ait Ἀνέθηκε δὲ καὶ τῷ Πυθίῳ τὸ Πυθαῖον, καὶ τῷ Διὶ τὸ ἐν Ὀλυμπίᾳ ὕδωρ. unde huic loco lux magna affulget. Ex Aeliano etiam discas, quam gravis Olympiae spectantibus fuerit sol; apud quem herus servo cum minari gravissima vult, spectatum se Olympiam missurum dicit; V. H. XIV. 18. Idem Philostratus disertis verbis ait, ἐπεκλούθει δὲ τῷ Ἡρώδῃ κακῶς ἀγορεύων αὐτὸν ἡμετέρας γλώττης p. 563.

M. du S.

Ἄνδρα — πρῶτον] Herodes Atticus. Vid. Philostr. vit. Sophist. L. 2. §. 5. p. 551. 13. it. ibid. §. 13. p. 563. Vide notas Olearii.

M. V. La Croze.

82. Ὑδωρ ἐπήγαγε τῇ Ὀλυμπίᾳ] Qui vertunt, Aduxit aquam in Olympiam, poterant illi eadem ratione dicere, venit in Romam, in Athenas iuit. Delicias & lautitias hominum!

T. F.

95. Τίτ-

χωρίς, ἐν πολλῷ τῷ πλήθει ἐπεπόλαζον·
καὶ ταῦτα ἔλεγε, πίνων τῇ αὐτῇ ὕδατι. 90
ὥς δὲ μικρὰ κατέλευσαν αὐτὸν, ὅτι δρ-
αματικὸν ἀπαλῆς, τότε μὲν ὅτι τὴν Δία καλὰ-
φυγὼν ὁ γενναῖος, εὖρε τὸ μὴ σποδανεῖν.

Ἐς δὲ τὴν ἑξῆς Ὀλυμπιάδα, λόγον τινα
ἀφ' ἑτάρων ἐτάρων συνθεῖς τὴν ἀφ' ἑμῶν, 95
ἐξηγεῖτο πρὸς τὰς Ἑλλήνας ἔπαινον ὑπὲρ
τῆς τοῦ ὕδατος ἐπαγαγόντος, καὶ σπολο-
γίαν ὑπὲρ τὴν τότε φυγῆς. ἤδη δὲ ἀμελε-
μεν ὑφ' ἀπάντων, καὶ μηκέτι ὁμοίως πε-
λεπτομένον, ἔωλα γὰρ ἦν ἀπαλῆς, καὶ εἰδὲν
ἔτι χαμνεργεῖν ἐδύνατο, ἐφ' ὅτῳ ἐκπλήξῃ
τὰς ἐντυγχάνοντας, καὶ θαυμάζειν, καὶ πρὸς
αὐτὸν σποδολέπειν ποιήσῃ, ὅτῳ ἐξάρχῃς
δριμύν τινα ἑρώα ἐρῶν ἐτύγχανε, τὸ τε-
λευταῖον τῆτο τόλμημα ἐβελεύσατο περὶ τῶν
πυρῶν, καὶ διέδωκε λόγον ἐς τὰς Ἑλλήνας
εὐθὺς ἀπ' Ὀλυμπίων τὴν ἔμπροσθεν, ὥς ἐς
τῆς πρὶν καύσαν ἑαυτόν.

Καὶ νῦν αὐτὰ ταῦτα θαυματοποιεῖ, ὥς 10
φασί, βόθρον ὀρύττων, καὶ ξύλα συγκομίζων,
καὶ δεινὴν τινα τὴν καρτερίαν ὑπὸ χυμῶν.
ἔχρην δὲ, οἶμαι, μάλιστα μὲν περὶ τῆς
θανάτου, καὶ μὴ δραπετεύειν ἐκ τῆς βίης. εἰ
δὲ καὶ πάντως διέγνωτο οἱ ἀπαλλάττεσθαι, 15

magna multitudine frequentes erant. Et haec
dicebat bibens ipse de eadem aqua. Cum ve-
ro parum abessent, quin lapidibus illum, con-
cursu omnium facto, obruerent: tum ad
Jovem confugiens vir fortis, mortem evi-
tauit.

20. Olympiade proxima, orationem qua-
dam interjectis annis a se compositam ad Grae-
cos attulit, laudem ejus qui aquam perduxit,
et fugae superioris excusationem. Sed cum
jam negligeretur ab omnibus, nec amplius ita
conspicius esset; obsoleta quippe erant omnia,
nec novum quidquam poterat proferre, quo
percelleret audientes, atque admirandum se
conspiciendumque praeberet, cujus rei ab in-
itio inde vehementer cupidus fuerat: ul-
timum hoc de rogo facinus meditari coepit:
sparsitque famam inter Graecos a superiori-
bus statim Olympiis, se futuro tempore se cre-
maturum.

21. Et nunc eadem portenta agit, fo-
dienda, ut ajunt, fossa, comportandis lignis,
et mirifica quadam fortitudine pollicenda.
Oportebat autem, arbitror, primum quidem
expectare mortem, non aufugere de vita: Sin
vero omnino mori illi decretum sit, non igne
uti,

α Τῇ τῷ] Divisus monente *Fabro*, & *Guj.* Τοῦτο Edd. priores male. β Ὑπερφυρῶν] Ἐπερφυρῶν
Tan. Fab. Nihil mut. Edd.

95. Τετάρων ἐτάρων] Bene, neque enim plurium an-
norum est Olympias. Inde illud Agidis dictum de
Eleis apud *Plutarchum* in apoph. τί δὲ ποιοῦσι θαυμα-
στον, εἰ δ' ἐτάρων μίαν ἡμέραν, &c. Alibi autem hoc
ipsum dictum referens, καὶ τί μίαν, inquit, ἢ θαυμα-
στον ποιοῦσιν, εἰ δ' ἐτάρων πάντε μίαν ἡμέραν δικαιοσύνη
χρῶνται; ita & *Pindarus* Olympia vocavit πενταετηρέα
δορτὴν, quae tu facile conciliabis, si *Scaligerum* in ope-
re magno legeris. Ceterum qui Olympiadem & lu-
strum confundunt, peccant.

97. Τοῦτο ὕδαρ ἐπαγαγόντος] Leg. τῷ τῷ ὕδαρ, &c.

Τοῦτο ὕδαρ] Lege τῷ, τῷ.

Τῇ τῷ] Emendationem *T. Fabri* sequuti sumus. In
Impressis omnibus τοῦτο antea erat.

12. Δεινὴν τινα καρτερίαν ὑπὸ χυμῶν] Legendum
est, ἐπερφυρῶν, quod probari non est necesse. T.F.

16id., Ὑπερφυρῶν] Hic quidem *T. Fabro* obsecuti

non sumus, quia ratio mutationis etsi aliqua sit, non
est tamen necessaria. Ferri enim vulgata potest, cum
nondum in rem ipsam ventum sit. Si autem omnia
sic levibus de causis apud veteres scriptores ex ingenio
mutentur, quid tandem reliqui erit, quod ab iis vere
profectum sit?

22. Φιλοκτήτῳ] Res ex fabulis nota est.

24. Μόνων σὺ ἐπὶ σκηνῇ ὀπτήσῃ σεαυτὸν] Solum non in
tabernaculo torrebis seipsum. Interp. Sed vertendum
fuit, Quodammodo se (vel fere se) in theatro tremabis.
Arguit φιλοδοξίαν ventosi hominis, qui frequentem
adeo panegyrim elegerat, in qua finem vitae impone-
ret. Cur non in solitudine potius, & in remoto ali-
quo saltu, ut infra dicit *Lucianus*? Quid enim aliud
facit Peregrinus, quam qui theatrum conscendit ut
ab omnibus videatur?

28. Καὶ κατὰ τοῦτο] Hoc modo. Interp. nescit quid
sit. Gallice diceret, Et en cette qualité il devoit être
brû-

mi, neque tragico illo apparatu, sed alio mortis genere, cum sexcenta sint, delecto, discedere. Si vero ignem etiam ut Herculeum quiddam amat, quid tandem non silentio eligens silvofum montem, in illo se cremat solus, uno quodam Philoctete, verbi causa hoc Theaene, assumto? At ille Olympiae, plena celebritate, tantum non in scena se affabit, non indignus Mehercule! siquidem patricidas atque athenos poenas dare facinorum fas est, & hoc quidem respectu tarde sane illud facere videtur, quem olim oportebat Phalaridis tauro inclusum digna dedisse supplicia, non semel3 haurita ore flamma, momento uno mori. Nam rursus hoc quoque multi mihi dicunt, non esse aliud celerius igni genus mortis. Licet enim os aperire, & statim mori.

22. Verum ideo, puto, hoc excogitat spectaculum, quasi magnificum sit homo in loco sacro combustus, ubi neque sepelire alios mortuos per religionem licet. Sed nostis, puto, etiam olim aliquem, qui nobilis cuperet fieri,

μη πυρί, μηδὲ τοῖς ἀπὸ τῆς τραγωδίας τέ-
τοις χρῆσθαι, ἀλλ' ἑτερόν τινα θανάτου
τρόπον, μυρίων ὄντων, ἐλόμβρον ἀπελθεῖν.
εἰ δὲ καὶ τὸ πῦρ ὡς Ἡράκλειόν τι ἀσπάζε-
20 ται, τί δὴ πότε ἔχει καὶ σιγὴν ἐλόμεν
ὅσον εὐδένδρον, ἐν ἐκείνῳ ἑαυτὸν ἐνέπρησε
μόνον, ἕνα τινὰ οἷον Θεαγένη τῆτον, Φι-
λοκτήτιν ὡς Ἀλαβάν; ὁ δὲ ἐν Ὀλυμπίᾳ,
καὶ πανηγύρεως πληθύνου, μόνον ὅσον ἐπὶ
25 σκηνῆς ὀπτήσῃ ἑαυτὸν, ὅσον ἀνάξιν ὦν,
μὰ τὴν Ἡρακλέα, εἴγε καὶ τὰς πάρε-
λίας, καὶ τὰς ἀθέτας, δίκας δίδοναι τὴν τολ-
μημάτων καὶ καὶ τῆτον πάντῳ ὅφρ' ὄραν αὐ-
τὸ εἶκεν, ὃν ἐχρὴν πάσαις ἐς τὴν Φαλά-
30 ριδὴν ταῦτον ἐμπεσόντα τὴν ἀξίαν ἀποτε-
τικέναι, ἀλλὰ μὴ ἀπαξ ἡ χανόντα πρὸς
τὴν Φλόγα, ἐν ἀκαρεῖ τεθνάναι. καὶ γὰρ αὐτὸ καὶ
τὸδε οἱ πολλοὶ μοι λέγουσιν, ὡς εἰδὲς
4 ὀξύτερον ἄλλῳ θανάτῳ τρόπῳ τῆ
35 21/2 πυρός· ἀνοῖξαι γὰρ δεῖ μόνον τὸ στόμα,
καὶ αὐτίκα τεθνάναι.

Τὸ μῦθος θάνατος ἐπινοεῖται, οἶμαι, ὡς
σεμνόν, ἐν ἱερῷ χωρίῳ καλούμενον ἄνθρωπον,
ἐνθα μὴδὲ θάπτειν ὅσιον τὰς ἄλλας ἀποθνή-
40 σκονίας. ἀκούετε δὲ, οἶμαι, ὡς καὶ πάσαι
θέλων τις ἐνδοξὸν γενέσθαι, ἐπεὶ κατ' ἄλ-
λον

e Χανόντα] Al. χανόντα Coll. Nihil mut. Fl. d' ὀξύτερον] Sic Edd. Forf. ἀκούτερον, adscriptit Solan.

31. Ἀπαξ χανόντα] Γραι. χανόντα. G.

brulé il y a long tems. Sensus est; Cremari debuisset Peregrinum non sponte & ultro in flammis insilientem, falsa quadam Philosophicæ mortis imitatione, sed unco trahi in ignem, ut impium in Deos & in parentem.

31. Χανόντα] Hom. Odyss. M. 350.

M. du S.

34. Ὀξύτερον] Corruptam vocem opinor; forsitan scripserit ταχύτερον, vide Δρακ. c. 22. Nam ὀξύς quidem usurpat de Tempore, ὀξύς vero raro aut nunquam probi scriptores. Vide tamen Nip. c. 5. sed & quid ὀξύς ἴδονη sibi velit Epist. c. 25. memento. M. du S.

Ὀξύτερον] Non opus erit ἀκύτερον emendare; quandoquidem ὀξύς celeritatem sæpissime notare novimus omnes. Hippocr. Aphor. I. 1. ὁ δὲ καιρὸς ὀξύς. Noster Amor. c. 25. ὀξύς γὰρ ἴδονη ὁ χαπτάσθαι φθάνει πρὶν ἢ γνωσθῆναι, πεπαιυμένη. Ne plura, in re, cujus exempla ὅσα κόπης nobis obvia. At forsitan quia & dolor ὀξύς ἄσ-
Τομ. III.

tus Graecis dicitur, i.e. vehemens, ideo ὀξύς hic prae-
tulerit aliquis, ut ambiguum vitetur. Sed nihil opus
est, quum seqq. satis declarent de celeritate sermo-
nem esse.

J. F. R.

39. Ἐνθα μὴδὲ θάπτειν ὅσιον] Itidem olim apud De-
lum factum accepimus. Thucydides lib. III.

T. F.

Ἐνθα μὴδὲ θάπτειν] Duo hic sedulo observanda;
agrum Olympicum sacrum fuisse; vid. Pausan. 202,
5. ubi nominatim ibi locus quidam ἱερός dicitur; 2.
non licuisse illic quemquam sepelire, Clem. Alexan-
drinus p. 18. C. pluribus ostendit multa templa sepul-
chra fuisse virorum insignium.

M. du S.

40. Πάσαι] Historia nota; tempus etiam notum;
eo enim ipso die, quo Alexander Magnus natus est,
conflagrasse hoc orbis miraculum traditur.

M. du S.

41. Τὸ ἐνδοξὸν γενέσθαι] Herostratum innuit, cujus
nomen oblivione fuisset obrutum, nisi Theopompus

λον τρόπον ὃς εἶχεν ὀπιτυχεῖν τέττι, ἐέ-
πρησε τ' Ἐφεσίας Ἀρτέμιδ' τ' νεών.
τοῖστέν τι καὶ αὐτὸς ἐπινοεῖ, τοσούτ' ἔρωσ
τ' ὀξέως ἐντέτηκεν αὐτῷ.

Καίτοι, Φησιν, ὅτι ὑπὲρ τ' ἀνθρώπων
αὐτὸ δρᾷ, ὡς διδάξειεν αὐτὸς θανάτῳ
καταφρονεῖν, καὶ ἐγκαρτερεῖν τοῖς δεινοῖς. ἐγὼ
δὲ ἡδέως ἀν' ἐροίμην ὃς ἐκείνον, ἀλλ' ὑμᾶς,
εἰ καὶ τὴς κακέργους βέλοιστε ἀν' μαθητὰς
αὐτῷ γενέσθ' τ' καρτερίας ταύτης, καὶ κατα-
φρονεῖν θανάτῳ, καὶ καύσεως, καὶ τ' τοι-
στων δειμάτων. ἀλλ' ὃς ἀν' εὖ οἶδ' ὅτι
βηληφείητε. πῶς ἔν' ὁ Πρωτεύς τῷτο Ἀφ-
κρίνει, καὶ τὴς μὲν χρηστὴς ὠφελήσῃ, τὴς δὲ
πονηρῆς δ' φιλοκινδυνωτέρης καὶ τολμηροτέρης.
Στοφανεῖ;

Καίτοι δυνατόν ἔστω ἐς τῷτο μόνος
ἀπαντήσεσθ' τὴς πρὸς τὸ ὠφέλιμον ὁφο-
μύνης τὸ πρᾶγμα. ὑμᾶς δ' ἔν' αὐτῇς ἐρήσο-
μαι, δέξαισθ' ἀν' ὑμῶν τὴς παῖδας ζη-

cum aliam ejus rei consequendae rationem non
haberet, Ephesiae Dianae aedem incendisse.
Tale quid et ipse excogitat: tantus illi famae
amor infedit.

23. Quamquam dicit, se hominum gratia
hoc facere, ut mortem contemnere illos doceat,
et terribilia sustinere. Ego vero lubens inter-
rogaverim non illum, sed vos, Num male-
ficos etiam velitis imitatores illius fortitudi-
nis fieri, & mortis contemnendae, & vivi-
comburi, & terrorum similium? Verum
non vos, bene novi, hoc velitis. Quomodo
ergo discernit illud Proteus, ut bonos juvet,
malos non amantiores periculorum et audacio-
res faciat?

24. Quamquam ponamus fieri posse, huc
ut soli veniant, qui cum publica utilitate rem-
visuri sint. At ego vos rursus interrogabo,
Velitisne vestros liberos imitatores hujus-
mo-

^a Καύσεως] Receptum ex Mf. R.G. κακώσεως Edd.
recta, & nova quasi periodo. Εὐχαισθε Kusterus.

^b Δέξαισθ'] Ita recte B2. Δέξασθ' cett. oratione di-

in historias suas illud retulisset. Strabo. Plin. Agell. T.F.

44. Τοσούτ' ἔρωσ τ' ὀξέως ἐντέτηκεν αὐτῷ] Adeo in-
expiabili amore gloria tenebatur. Interpolator pessime.
Retulit enim ad Herotratum, quod de Peregrino
dixerat Lucianus. Dein, quod inexpiabili amore di-
xit, fugit illum ratio; debuit enim inexplebili dicere.
Verum imperitis lexicographis credidit, & interpre-
tem corruptit. Verte: Tantus ei gloria amor inest. Lo-
quitur enim ille anonymus de Peregrino etiamnum
vivente.

51. Καὶ καταφρονεῖν θανάτῳ & κακώσεως] Interpolato-
r. Et mortis contemptum et arumnam, et id genus
metus non horrere disceritis; plane contra mentem scri-
ptoris; neque enim istaec ad patres & dominos sunt
referenda, verum ad liberos & servulos eorum qui ibi
aderant. Sententia est: Vos ego, Viri Graeci, lubens
perconter, non παμμίαιον illum Peregrinum, velisne
sceleratos homines, qui usquam sint, hujusmodi prae-
ceptorum tradidi? Ah! Cavete istuc dicatis; ista enim fieret,
ut in jugulum vestrum involarent, nullo metu impen-
dentiis mortis à tanto scelere deterrii. Quid autem?
an et ii, qui in hoc caetu patres sunt, liberos suos in
disciplinam vellent tradere hujusmodi magistro? &c.
Ceterum interpolator depravavit interpretem. Num-
quid etiam, ait, maleficos et facinorosos, ejus discipu-
los fieri cupiatis in ejusmodi tolerantia perdiscenda et
morte contemnenda? Pæne omiseram legi in MS. R.

καύσεως, non κακώσεως, quod in primis observandum.

52. Καύσεως] Ita Mf. R.G. quod arripio, quia nul-
libi κακώσιν, quae vox in omnibus Impressis erat, co-
sensu a probatis scriptoribus adhibitam reperio.

M. du S.
Καύσεως] Etli κακώσεως per se commodum sensum
exhibere videtur; tamen quia sic supervacuum fere-
ret et διμμάτων addere; meliorem lectionem inven-
tam recipere non haesitavi.

60. Το πρᾶγμα] Τὴν καύσιν.
61. Δέξασθ'] An δέξασθ'; placet.

Δέξασθ' ἀν'] Εὐχαισθ' ἀν. Kust. Nihil emendatione
opus est, quam hic offert Vir Doctissimus. Hoc tan-
tum a me hic praestitum, quod cum in plerisque Im-
pressis legeretur Δέξασθ': Ego B2. sequutus Δέξασθ'.
restitui, quod elegantius visum est.

M. du S.
Δέξασθ' ἀν'] In mentem veniebat aliquando emen-
dare hunc locum, & legere εὐχαισθ' s. εὐχαισθε. Blan-
diebatur maxima similitudo, quae inter compendia
literarum δι & εἰ in Mss. intercedit. Sed cum δι-
σθαι verbum eo intellectu saepius occurrat, qui com-
mode ad hunc locum accidit, quod in vulgaribus
quoque Lexicis adnotatum, & exemplis probatum
est: retineamus primam syllabam; sed in altera di-
phthongum admittamus optativi indicem δέξαισθε, ut
modo βούλοισθε.

J. M. G.
67. Παρὰ

modi actionis fieri? Non sane dixeritis. Et quid sic interrogavi, cum neque discipulorum ipsius quisquam hoc imitaturus sit? Ac Theagenem istum merito quis accuset, quod caetera viri imitatus, non sequitur hac parte magistrum, & ad Herculem, ut ait, abeunti se adjungit comitem, tam possit brevi tempore beatus undique fieri, modo praeceps in ignem se dejiciat. Neque enim in pera & baculo, & pallio aemulatio inest; secuta ista, facilia, & uniuscujusque fuerint. At finem & caput aemulari oportet, & rogo e ficulneis codicibus quantum potest viridibus composito, suffocandum se fumo praebere. Nam ignis ipse non Herculis modo est & Aesculapii, sed sacrilegorum etiam & homicidarum, quos videre licet judicio damnatos istuc pati. Quare fumo melius est: proprium enim vestrum fuerit.

25. Alioquin ipse Hercules, siquidem tale

λατὰς τῷ τοῖς τε γενέσθαι; ὅκ' ἂν εἴποιε. καὶ τί τῷτο ἡρόμην, ὅπερ μὴδ' αὐτῷ τις τῷ μαθητῷ αὐτὸς ζηλώσειεν ἂν; τὸ ἔν Θεαγενὲ τῷτο μάλιστα αἰτιάζασθαι ἂν τις, ὅτι τὰλλα ζηλῶν τὰνδρὸς, ἐχ' ἔπειτα τῷ διδασκάλῳ, καὶ συνοδεύει τῷ τῷ Ἡρακλεῖ, ὡς Φησιν, ἀπιόντι, δυνάμεν ἐν βραχεὶ πανευδαίμων γενέσθαι, ὅτι κεφαλῆς ἐς τὸ πῦρ. ἢ γὰρ ἐν πῦρι, καὶ βαλῆται, καὶ τρίβωνι ὁ ζηλῶν, ἀλλὰ ταῦτα μὴ ἀσφαλῆ καὶ ῥάδια, καὶ παντὸς ἂν εἴη τὸ τέλος δὲ, καὶ τὸ κεφάλαιον χρὴ ζηλῶν, καὶ πῦρ συνθέντα κορυφῇ^d συκίνων, ὡς ἐν μάλιστα χλωρῶν, ἐναποπνιγῆναι τῷ καπνῷ. τὸ πῦρ γὰρ αὐτὸ ἐ μόνον Ἡρακλεῖς, καὶ Ἀσκληπιῖς, ἀλλὰ καὶ τῷ ἱεροσύλῳν, καὶ ἀνδροφόνῳν, ἐς ὅραν ὅστιν ἐκ καλαδίκης αὐτὸ πύραυλον. ὥστε ἀμεινον τὸ εἶναι τῷ καπνῷ ἰδίον γὰρ καὶ ἐ μόνων ἂν γένοιτο.

Ἄλλως τε ὁ μὴ Ἡρακλῆς, εἴτ' ἄρα καὶ ἐτόλ-

c Συμπιστῶν] Καὶ συμπιστῶν Edd. Abest καὶ a Mf. RG. quod hoc duce delevit Solan. d Συκίνων] Bene sic B1. & 2. Συκίνων perverse cett. e Ὑμῶν] Ἡμῶν male J. Forfan κινῶν, adscriptum ejus margini.

67. Παρὰ τῷ Ἡρακλεῖ, ὡς Φησιν, ἀπιόντι] In tribus verbulis bis peccat interpolator: Ad Herculem, ut ajunt, profecto. Pessime. Vertendum enim fuit, ut ipse ait, proficiscenti. Ipse, inquam, non, illi ajunt. Præterea proficiscenti, non profecto; quippe ea narrat quæ nondum evenerant. Neque enim quisquam est omnium, qui istuc ἀπιόντι ad significationem elapsi temporis hoc loco traduci postulet. Ceterum & ratio & MS. Regii auctoritas me admonent, ut ex his verbis πανευδαίμων ἐ συμπιστῶν ἐπὶ κεφαλῇ, ejiciam istud καὶ, & emendem versionem, posset brevi felicissimus evadere, se in ignem cum ipso præcipitem mittens.

T. F.

69. Συμπιστῶν] Dele καὶ, ante συμπιστῶν.) M. du S.

74. Συκίνων] Corrige συκίνων.

F. G.

Συκίνων] Corrupte antea legebatur συκίνων, non in uno aut altero, sed in omnibus, excepta sola B2. Ἀλλ' c. 47. & translate Ἀπαιδ. c. 6. Apud Aristophanem Vesp. 146. l. p. 291, 1. διμύτασθαι καπνὸς dicitur.

M. du S.

80. Ἴδιον γὰρ ὑμῶν μόνων ἂν γένοιτο] Locus est corruptissimus. Quid enim? Dicit hoc loco rhetor anonymus astantes omnes dignos esse qui fumo pereant. ridiculum. itaque adeo miror reperiri potuisse & interpretes & lectores, quibus hæc placerent. Legendum est non ὑμῶν, sed κινῶν, id est κινῶν φιλοσόφων. Lucianus Philosophos Cynicos, in quibus est

Peregrinus, dignos deputat qui fumo pereant. κύνες enim passim sunt κινικοί. Sed, (ut semper doctus est Lucianus, & quod de illo ait Eunapius Sardianus, ἀνὴρ σπερδαῖος ἐς τὸ γελασθῆναι,) hoc loco facetissime dicit Cynicos dignos esse qui εἰς καπνοῦ pereant; videlicet Attici τοὺς ἀλαζύνους ἐ ὑδαμινούς, quales hic describuntur Cynici, καπνοὺς vocabant. Id docebit Scholiastes Aristophanis ad Σφήκας, & Suidas in καπνός, inde Æschines cognomento Capnus. Vide, si te amas, Aristophanem.

T. F.

Ibid. Ὑμῶν μόνων] An fumivendulos Cynicos esse significat? Videtur autem scribendum ἰδίον γὰρ ἐ κινῶν μόνων ἂν γ.

F. G.

Καὶ κινῶν] T. Fabri emendationem in textum recepinus; quamvis in omnibus libris nostris ὑμῶν aut κινῶν, pro κινῶν extet.

M. du S.

Ὑμῶν μόνων] Quod κινῶν legi vult Faber, audire, si relatio quaedam esset inter fumum, & Canes vel proprie dictos, vel metaphoricos s. philosophos Cynicos. Quidni per apostrophem quandam hic dirigatur sermo ad Theagenem & Protea? Caeterum forte ad hunc locum aliquid facit, quod de Theagene aliquo habet Suidas, ἐκαλεῖτο δὲ καπνός, ὅτι πολλὰ ἐπιχρῶμεν ὕδαν ἰτίλι. Quod si hic Suidas Theagenes antiquior fuit Lucianico, ratio foret in promptu, cur ei suadeatur, ut fumo se potius quam igne interimat.

J. M. G.

ἐτόλμησέ τι τοιῦτον, ὑπὸ νόσῃ αὐτὸ
ἔδρασεν, ὑπὸ τῇ Κενταυρίᾳ αἵματι, ὥς
Φησιν ἡ τραγωδία, καθ' ὅσον. ἔτ'
δὲ, τίν' αἰτίας ἔνεκεν ἐμβάλλει φέρων
ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ; νῆ Δί', ὅπως τ' καρ-
τερίαν ὅπιδεῖξῃ, καθάπερ οἱ Βραχμᾶνες.
ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν ἡζῖς Θεαγένους εἰκάζειν,
ὥσπερ οὐκ ἐνὸν καὶ ἐν Ἰνδοῖς εἶναι τινὰς μωρὸς
καὶ κενοδόξους ἀνθρώπους. ὁμῶς δ' ἐν καὶ ἐκεί-
νων μιμείσθω. ἐκείνοι γὰρ οὐκ ἐμπηδᾶσιν εἰς
τὸ πῦρ, ὥς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξάνδρου
κυβερνήτης, ἰδὼν Κάλανον καόμενον, φησιν,
ἀλλ' ἐπειδὴν νήσωσι, πλεσιόν ὧς ἔσονται

quidam ausus est, a morbo impulsus fecit;
cum a Centauri sanguine, ut ait tragoedia,
exederetur. At hic cuius rei causa in ignem
se conjicit? Per Jovem! ut patientiam suam
ostendat, sicuti Brachmanes: illis comparan-
dum Theagenes judicavit, quasi non possent in
India etiam esse stulti quidam & inanis glo-
riae cupidi homines. Attamen vel hosce ae-
muletur. Illi enim non insiliunt in ignem, ut
Onesicritus narrat Alexandri gubernator, qui
ardentem vidit Calanum, sed rogo exstructo
prope adstantes immoti ustulari se patiuntur:
tunc

a Αὐτὸν] Ex emend. Fabri & Grij. Ἐαυτὸν Edd. priores.

83. Κενταυρίᾳ αἵματι] Intelligit cruorem Nefsi
Centauri. T. F.

85. Ἐμβάλλει φέρων] De hac locutione confer quae
dixi ad T. I. Merced. Cond. c. 24. Vel potius, (quod
illuc nondum reiciveram) Hemsterh. ad Dial. Mort. VI.
§. 3. p. 349. J. F. R.

87. Καθ' ὅσον οἱ Βραχμᾶνες — Κάλανον καόμενον] Cic.
Tusc. D. V. c. 27. Quae barbaria India vastior aut
agrestior? In ea tamen gente primum ei, qui sapientes
habebantur, nudi aetatem agunt, & Caucasi nives hie-
malemque vim perferunt sine dolore; cumque ad flam-
mam se applicaverunt, sine gemitu aduruntur. Con-
sule ibi Davisi. p. 360. qui & Valer. Max. III. 3. 6.
Ext. Et Luciani hunc locum, item de Fugit. c. 6. ac
Plutarch. T. 2. p. 499. cum Philone p. 680. aliosque
familia confirmantes adducit. J. F. R.

87. Βραχμᾶνες] De Calano vide quid Cicero scri-
pserit Tusc. II. 21. & Cl. Davisi not. & de Brach-
manis c. 27. Adde & Δραπ. c. 7. Magi autem, ut id
obiter moneam, cum Brachmanis minime sentiebant.
Vid. Jambl. No. 154. & Diog. Laërt. 2. D. M. di S.

83. Ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν ἡζῖς Θεαγένους εἰκάζειν] Falsum
est. Neque enim se Theagenes cum Hercule & Aescu-
lapiο comparavit, sed Peregrinum, quod ex supe-
rioribus patet. Emenda ἐκείνοις γὰρ αὐτὸν. Interpolator
non viderat, interpretemque corruerat, a quo hic
locus ita fuerat conversus, illis enim praeceptorem suum
assimilare contendit. T. F.

Ibid. Ἐαυτὸν ἡζῖς] Αὐτὸν scribendum videtur, i. e.
Peregrinum. F. G.

92. Ὀνησίκριτος] Is est quem in hac narratione se-
quitur est Plutarchus & Strabo in XV. Quae enim ab
illo in vita Alexandri de Calano Indo scripta fuere,
his plane ἀλλοφά sunt. Erit itaque operae pretium lo-
cum ipsum apponere. Ταῦτα δὲ εἰπὼν, κατεκλιθεὶς, καὶ
συγκαλυψάμενος, οὕτως ἐκίνησε τὸ πῦρ, ὥς πλεσιόσσαντο,
ἀλλ' οὐδ' ὅτε κατεκλιθεὶς ἀχίματι, τοῦτο ἀφ' ἑτῶν, &c. Id
est, Ita cum esset loquutus, decubuit, seque operuit,

neque, appropinquante igne, sese movit, sed eum ser-
vans habitum quo decubuerat, &c. quem Plutarchi lo-
cum si quis diligenter considerabit, facile ei fuerit in-
telligere, quid sibi hoc Luciani velit, κατὰ χῆμα
καίονται, quod ignoravit Interpolator, cum scripsit,
deinde ordine dignitatis ingressi uruntur. At non ita
vertendum fuerat, sed, cremantur immoti & corporis
habitu servato; quod Plutarch. dixit de Calano, ὅτε
κατεκλιθεὶς ἀχίματι, τοῦτο ἀφ' ἑτῶν. Sed ne quis dubi-
tet, adscribam Luciani ipsius locum ex libello sequen-
ti, ubi de his ipsis Brachmanibus agit, ἀκούον δὲ, in-
quit, (c. 7.) τὰ τε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ἐπὶ πυρὶ
μυγίσκω ἀναβάντες, ἀχίματι καίοντο, εἰς τὸ χῆμα
καίοντο, καὶ καθέδρας ἐκτρέποιν. T. F.

Ibid. Ὡς Ὀνησίκριτος ὁ Ἀλεξάνδρου κυβερνήτης ἰδὼν Κάλανον καόμενον φησιν] Egregias hic agnosce interpreta-
tiones. Opsopæus: veluti Onesicritus classis Alexan-
drina gubernator ait, cum Indum ardentem, sicut fa-
ma est, conspexisset. Benedictus: at Onesicritus Ale-
xandri gubernator, cum Calanum, ut ajunt, conflagrantem vidisset. Vidit ergo Benedictus, Opsopæum
largiorem esse, quam patiuntur Græca, & verbum
φησὶν notare non nisi alterutrum posse, vel ait, vel sicut
fama est. Quid decrevit ergo is ipse? nempe accepit
pro ut ajunt, pravo sane iudicio. Non enim magis
ajunt Calanum conflagrasse, quam Onesicritum id
vidisse. Sed & vide, unde comparativa loquutio pen-
deat. Scribit Benedictus: Illi enim non insiliunt in
ignem ut Onesicritus Alexandri gubernator, quasi vero
& Onesicritus insilisset. Quin immo Luciani One-
sicritum unum auctorem hujus historiae citat, & ideo
non potest imperfecta multitudinis ac rumoris citatio
locum habere, & plane sufficere debet, si veritas, ut
Onesicritus Alexandri gubernator viso Calano ardente
refert. Maxime miror Benedicti istam versionem pla-
cuisse Tan. Fabio, tam minute singula hæc quondam
recognoscanti. J. G.

93. Φησὶν] Hanc vocem vir Doctissimus dum osci-
tans

tum consensu rogo, servato eodem habitu cre-
mantur, ne paullum quidem immutantes de
suo decubitu. Iste vero, quid magnum, si
injectus statim moriamur, ubi correptus ab igne
fuerit? Nec illud non licet sperare, futurum,
ut resiliat vel semiusculatus, nisi illud machi-
netur, quod facere illum ajunt, ut profundus
fiat atque in fossa rogos.

26. Sunt autem qui dicant, illum mutare
velle sententiam, & somnia enarrare quae-
dam, quasi non sinat Jupiter locum sacrum
pollui. Sed bono potest esse animo ad hoc qui-
dem quod attinet. Ego enim sacramentum
dare paratus sum, Deorum indignaturum esse

95τες ἀκίνητοι, ἀνέχοντες παροπτάμενοι, εἴτ'
ἐπιβάντες χεῖρ ἡμίφλεκτον, εἰ μὴ ὅσῳ Φασί, μηχανήσε-
ταιαν γενέσθαι καὶ ἐν βόθρῳ ἢ πυράν.

Εἰσὶ δ' οἱ καὶ μεταβάλλεσθαι φασιν αὐτὸν,
καὶ τίνα ὀνειράσια διηγείσθαι, ὡς τῷ Διὶ οὐκ
ἔαντο μισαίνειν ἱερὸν χωρίον. ἀλλὰ παρρη-
σιάζονται γὰρ ἕνεκα. ἐγὼ γὰρ δημοσαίμην ἂν,
ἢ μὴν μηδένα τῶν θεῶν ἀγανακτήσειν, εἰ Πε-
ρε-
grinus

b Ἐκτρέψαντες] Ex emend. Fabri. Ἐντρέψαντες Edd. c Μὴ ἀναπηδήσας.] Nihil mut. Edd. Μείλιαν. vult Gron;

tans legere omittit, mortis genus Onesicriti doceri
hic affirmat not. ad Diog. Laërt. p. 151. B. M. du S.

94. Ἐπειδὴν ἡρώσει] Ἐπειδὴν πυρὰν ἡρώσει ut supra
legend. viderur. τὸ ἡρώσει solitarium non placet. F.G.

95. Εἴτ' ἐπιβάντες κατὰ χεῖρα, καίονται] Aliena vi-
dentur & inititia, ut ex praecedentibus & seqq. vide-
re est. F.G.

97. Ἐντρέψαντες] Ex iis quae modo attulimus legen-
dum ἐκτρέψαντες. T.F.

Ἐντρέψαντες] I. e. immutantes. An ἐκτρέψαντες leg-
gendum. Infra Fugitiv. c. 7. de iisdem: ἔδιν τῷ χή-
ματι, ἢ τῷ καθέδρῳ ἐκτρέψαντες. Vide locum. F.G.

Ἐντρέψαντες] Ego cum Tan. Fabro malim ἐκτρέψαν-
τες, ut Δραπ. c. 7. in omnibus recte scribitur. M. du S.

Ἐκτρέψαντες] Ita quoque correctum inveni in marg.
B1. Sed & firmatur emendatio, quod Dial. seq. Fugit.
c. 7. ἔδιν τῷ χήματι ἐκτρέψαντες, constanter legitur.

Ibid. Οὐτὸν δὲ τί μέγα] Locus mire depravatus vi-
detur. An sic rescribendus? Οὐτὸν δὲ τί μέγα ποιεῖ;
εἰ ἡμιφλεκτον ἐκτρέψαντες, σωπαροπταίς ὑπὸ τῷ πυρὸς οὐκ
ἂν ἐλπίδῳ ἂν ἀναπηδήσας αὐτὸς ἐκ ἡμιφλεκτον. F.G.

98. Τί μέγα] Commate adposito sensum adjuvi,
ut intelligatur, quid magni scilicet est, veluti τί θαῦμα;
quid mirum? Tumque non opus erit cum Guj. ποιεῖ
infercire. Sed nec in reliqua ejus emendatione ad-
quiesco; nec Gronovianum μεταναπηδήσας satisfacit,
nisi auctoritate verbum firmetur. Tamen verum est,
spem exfiliendi requiri, & negationem abundare; nisi
μὴ hic valeat nunquam, ut in interrogandi formulis
solet, vel pro quin valere possit, i. e. non desperabat
quin exfiliire possit. Quod pluribus indagare temporis
angustia prohibet. F.F.R.

99. Οὐκ ἂν ἐλπίδῳ μὴ ἀναπηδήσας αὐτὸν ἐκ ἡμί-
φλεκτον! Non a spe non resiliaturum ipsum & semiusculum.
Interpol. Hoc quid sit, intelligere arbitror hominem
natum neminem. Interpretandum fuerat, cum extra

spem non sit, quin semiusculus quoque (aut, quin vel se-
miusculus) ex igne sit resiliaturus. Mihi tamen Graeca
oratio magis facta magisque elegans videretur, si le-
geres μὴ οὐκ ἀναπηδήσας.

T. F.
Οὐκ ἂν ἐλπίδῳ μὴ ἀναπηδήσας αὐτὸν] Certe Bene-
dictus, etsi in priorum sententia aberravit, in poste-
rioribus voces, prout sunt, exprellit, quod Tan. Fa-
ber prorsus non facit, cujus versio plane par foret
Graecis ita conceptis οὐκ ἂν ἐλπίδος ἀναπηδήσας αὐ-
τὸν, cum extra spem non sit, quin ex igne sit resili-
turus. Nedum ut admitti possit, quod tentat, ge-
mina negatio ante verbum ἀναπηδήσας. Sed ut ha-
beas expedita omnia, apparet errorem scripturae cor-
rigendum esse, & pro μὴ ἀναπηδήσας, reponendum
μεταναπηδήσας. Nam in sententia verbi μεταβάλλεσθαι
idem Faber toto caelo errat, quum rectissime Bene-
dictus reddiderit.

F. G.
1. Μὴ ἀναπηδήσας] Δὴ ἀναπηδήσας. F. G.
Μὴ ἀναπηδήσας] Phrasin apud Nostrum huic simi-
lem frustra quaelivi. Vid. Miod. c. 33. οὐκ ἀνέλπισον
ὡς ἂν καὶ ἄλλω ταυτὸν συμβαίη. M. du S.

4. Μεταβάλλεσθαι] Mutatum iri. Interpolat. male.
Vertendum fuit, Mutare sententiam. De re praesenti
loquitur: jam enim tergiversabatur Peregrinus. T. F.
5. Διηγείσθαι] An scribendum διηγούνται; F. G. Pla-
cet conjectura. F. F. R.

8. Ἡ μὴν] Lege ἡμῶν. F. G. Nihil muto: nam uis-
junctim apud Nostrum aliosque scribi amat, licet pa-
rum interesse putem, utro more scribas (Vid. supra
T. 2. Toxar. c. 50. No. 14.) Et pro lubitu scribas mo-
do ἡ μὴν, modo junctim ἡμῶν dedisti; quare vulga-
tum servandum; sed ne ὀξύτονος quidem, ut Gujetus
voluit, apud Nostrum alibi reperio. Ci. Feriz. ad Aelian.
2. 7. ridet eos qui jungunt & ab Hebraeo ἡμῶν deri-
vant, exemplaque τῷ ἡ μὴν in jurandi formulis uita-
ti, quaedam adfert. Apud Hom. Il. 1. 57. Ἡ μὴν καὶ
νῦν ἰσώ, recte Edd. licet Seber. ἡμῶν indicet. F. F. R.

ξεγρῖν⁹ κακῶς² Ἀποθάνοι. ἢ μὴν ἐδὲ ῥα-
διον αὐτῷ ἔτ' ἀναδύναι. οἱ γὰρ συνόντες κύ-
νες παρορμῶσι, καὶ συνωθῶσιν ἐς τὸ πῦρ, καὶ
ὑπεκκαίβουσι τὴν γνάμην, ὥστε ἑῶντες Ἀποθαι-
λιάν¹⁰ ὧν εἰ δύο συγκαλασπάσας ἐμπέσοι
εἰς τὴν πυρρᾶν, τῆτο μόνον χάριεν ἐργά-
σαίλο.

Ἦκεον δὲ ὡς ἐδὲ Πρωτεύς²⁷ ἔτι καλεῖσθαι
ἄξιοι, ἀλλὰ Φοῖνικα μέλωνόμασεν ἑαυτὸν,
ὅτι καὶ Φοῖνιξ τὸ Ἰνδικὸν ὄρεον ἔπιβαίνειν πυ-
ρᾶς λέγει²⁸, πορρωτάτῳ γήρως προεβη-
κῶς. ἀλλὰ καὶ λογοποιεῖ, καὶ χρησμός τι-
νας διέξεισι παλαιὰς δὴ, ὡς χρῶν εἶναι
δαίμονα νυκτοφύλακα γενέσθαι αὐτόν. καὶ δὴ-
λός ἐστι βωμῶν²⁹ ἡδὴ ἔπιθυμῶν³⁰, καὶ χρυσῶς
ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων.

Καὶ, μὰ Δία, ἐδὲν ἀπεικὸς ἐν τοῖς
πολλοῖς τοῖς ἀνθρώποις εὐρεθήσεσθαι τινὰς
τῆς καὶ τέλαρταίων ἀπηλλάχθαι δι' αὐτῆς
Φήσοις, καὶ νύκτωρ ἐντέλυχρῆναι τῷ δαί-
μονι τῷ νυκτοφύλακι· οἱ κατάραιοι δὲ ἔτοι-
μαθεταὶ αὐτῇ καὶ χρηστήριον, οἶμαι, καὶ
ἄδύλον ἔπει τῇ πυρρᾷ μηχανήσουσι³¹. διότι καὶ

neminem, si mala morte Peregrinus moriatur.
Quin nec facile est illi retractare. Nam qui
cum illo sunt canes, incitant hominem, &
una in ignem contrahunt, & animum illius
subinde incendunt, nec metu resiliere illum pa-
riuntur. Quorum si duobus secum detractis
in ignem incidat, hoc solum lepidum opus fe-
cerit.

27. Audio vero illum nec Protea vocari
velle amplius, sed Phoenicis nomen pro suo sibi
adscivisse, quod etiam Phoenix, Indica avis,
ingredi rogam dicitur, ubi ad extremam se-
nectutem provec̃ta est. Verum etiam rumores
spargit, & oracula quaedam vetusta refert,
in fatis esse ut noctis custos genius ipse evadat:
ac manifestum est, altaria illum concupiscere,
& futurum sperare, uti stet aureus.

28. Neque vero, per Jovem, abhorret in
magna dementium multitudine inventum iri,
qui quartana se per ipsum liberatos dicant,
& noctu sibi occurrisse noctis illum custodem
genium. Execrabiles autem isti illius disci-
puli, etiam oraculum, puto, & adytm in
rogo illius machinabuntur, propterea quod
Pro-

⁹ Ἀποθάνοι] Sic B1. f. P. S. &c. Ἀποθάνει H. In qua nonnemo emendarat — ἀποθάνη, quod jam non
opus.

⁹ Ἀποθάνοι] Sic plerique Impressi H. & P. ἀποθάνει prave. M. du S.

¹⁰ Ἀναδύναι] Emergere. Interpol. non potuit pe-
jus: hoc enim loco ἀναδύναι est subterfugere, tergiver-
sari, ut ii faciunt, quos promissi pœnitent. Quod
vel Homerus docuisse potuit Iliad. H.

ἀλλ' ἔπως ἔτι εἶχεν ὑποτρέσαι, ἢ δ' ἀναδύναι
ἀπὸ λαῶν ἐς ὄμιλον —

Ita in Odyss. ἀπλῶς.

μή τις μοι ἀναδύνῃ —

Itaque dixit Eustathius, τὸ ἀναδύναι, ἐν ἴσῳ εἶναι τῷ
ἀναποδίσαι, εἶπεν, ὑποχωρῆσαι, idem esse atque ἀναπο-
δίσαι seu ὑποχωρῆσαι. Hesychius autem vertit μεταβα-
λεῖν, consilium mutare. Ceterum Interpolator cor-
rupte interpretem, qui sic verterat: Neque promptum
jam illi est a proposito regredi. Eat itaque corrector
quo dignus est.

T. F.
Ibid. Συνόντες κύνας] Cynici, quod supra dicebam.

T. F.

²¹ Παλαιούς δὴ] Τὸ γέλοιον est in hac particula δὴ,
innuit enim non esse antiqua illa oracula, sed εἰρη-
κῶς. T. F.

²² Δαίμονα νυκτοφύλακα] Haud dubie adversus ter-
rores nocturnos, lemures, larvas, spectra, &c. Est
quidem apud Plautum Deus Nocturnus in Amphitruone,
& passim apud veteres Nox Dea; sed nil ad
hanc rem. T. F.

²³ Βωμῶν — χρυσῶς] Ex Athenagora patet sta-
tuas ei erectas; cujus locum infra adduximus ad c.
41. M. du S.

Ibid. Χρυσῶς ἀναστήσεσθαι ἐλπίζων] Et aureas sibi ere-
ctum iri. Interpolator. Ridicule. Existimavit videli-
cet, χρυσῶς esse casus quarti, quod εὐθείας est. Spe-
rat Peregrinus fore ut aureus stet, id est, ut aurea sta-
tua sibi ponatur. Quod ita tritum est, & tralatitium,
ut pene pudeat exempla proferre. Sed a Luciano
ipso non abibo. (in Tim. circa med.) δίδεται τῇ βουλῇ
καὶ τῷ δήμῳ χρυσῶν ἀναστήναι τὴν Τιμόνα, Senatui populo-
que placuit aureum Timonem statuere, id est auream
Timoni statuem ponere. Virgil.

Proteus ille Jovis filius primus hujus nominis auctor vates fuit. Testor autem sacerdotes etiam illius constitutum iri, flagrorum, aut ustulationum, aut prodigiosarum id genus actionum: vel, per Jovem, mysteria quaedam institutum iri nocturna, & factum gestationem circa togum.

29. *Theagenes autem nuper, ut renunciavit mihi aliquis sodalium, etiam Sibyllam dixit de hisce rebus aliquid praedixisse. Nempe uersus recitavit illos:*

Ast ubi jam Proteus, Cynicorum maximus unus,

Ad Jovis altitoni succensis ignibus aedem
In flammam insiliens, altum conscendet
Olympum;

Tunc una, quotquot vescuntur munere terrae,

Noctivagum jubeo venerari Heroa, Pontentem,

Herculeoque, tuoque throno, Vulcane, sedentem.

30. *Haec a Sibylla se accepisse ait Theagenes*

Πρωτεύς ἐκεῖν' ὁ Διὸς, ὁ προπάτωρ τῷ ὀνόματι, μανικὸς ἦν. μαρτύρομαι δέ, ἢ μὴν καὶ ἱερέας αὐτῷ ἀποδειχθήσεας, ματί- 35 γων, ἢ καυηρίων, ἢ τιν' τοιαύτης τερα- τουργίας, ἢ καὶ νῆ Δία, τελετῇ τινα ἐπ' αὐτῷ γήσεας νυκτέριον, καὶ δαδουχίαν ὅτι τῇ θυρᾷ.

Θεαγένης δὲ ἑναγχῶς, ὥς μοί τις τῶν οἰταίρων ἀπήγγειλε, καὶ ^b Σιβύλλαν ἔφη προειρηκέναι περὶ τούτων. καὶ τὰ ἔπη γὰρ ἀπεμνημόνευεν.

Ἄλλ' ὁπόταν Πρωτεύς Κυνικῶν ὅχ' ἀρι- 45 τῶς ἀπάντων,

Ζητὸς ἐριγδῆπυ τέμεν' ἑπὶ πῶς ἀνα- καύσας,

Ἐς φλόγα πηδῆσας, ἔλθῃ ἐς μακρὸν Ὀ- λυμπόν,

Δὴ τότε πάντας ὁμῶς, οἱ δ' ἐξ ἑρῆς καρπὸν 50 ἔδωσι,

Νυκτιπόλον τιμᾶν κέλομαι ἥρῳα μέγιστον, Σύνθρονον Ἡφαίστω καὶ Ἡρακλεῖ ἀνακτῇ.

Ταῦτα μὲν Θεαγένης Σιβύλλης ἀκηκοέναι φη-

^b Σιβύλλαν] Σιβύλλας Coll.

40. Καὶ Σιβύλλας] G.

Nos te marmoreum pro tempore fecimus.

Et Horat.

*Albanos prope, te, lacus
Ponet marmoream.*

qui autem χρυσῶν legi debere dicat, nā is suam peritiam aperuerit.

32. Προπάτωρ τῷ ὀνόματι] Scio quidem ὄνομα sumi quandoque pro persona; sed nihil hic tale. Ingeniosa Luciani facetia est. Debuerat dicere, Proteus ille Deus προπάτωρ fuit nostri Protei; sed quia ille Sophistes κυρίως vocabatur Peregrinus, non Proteus, maluit dicere προπάτωρ τῷ ὀνόματι, nominis progenitor, vel nominis primus auctor. Nam quid sit propter, ignorare me fateor.

34. Μυσηίων] Ut Cybeles galli. καυηρίων autem quod additur, videri potest favere sententiae eorum, qui inustam haederæ folii figuram statuunt a Ptolemaeo Judaeis. Qua de re vide nostram notulam ad viri Cl. Humphredi Prideaux Gallicam versionem T. III. p. 178. & seq. meminerint qui hinc, ad confir-

mandam suam hac de re sententiam, argumentum petere volent, Lucianum aliquid novi cruciatiusque salis herois sacerdotibus dignos comminisci; & aliunde firmiora proferant, quibus fiat similis fiat ea, quam tuentur opinio, a Palmerio si non everfa, certe concussa graviter & ruinam minata. M. du S.

37. Δαδουχίαν] Quae de futuro oraculo jam dicta sunt, Alexandri Abonotichitæ oraculum respicere mihi videbantur: nunc cum Δαδουχίαν etiam memoret, res certa est. Hincque liquido conficitur, ante annum Chr. CLXV. Institutum hoc solenne. Vide Ἀλιε. c. 38. M. du S.

40. Σιβύλλαν] Sibyllina oracula vides jam obtrudi coepta, quae pro re nata ex sua jam obscuritate a callidis hominibus eruebantur, aut potius fingeantur, quae quantum ipsis Christianis fraudi fuerint, non nostrum nunc est inquirere; & a Viris jam Doctissimis abunde praestitum est; quamvis non desint inter Christianos, qui eis aequam cum sacris ipsis voluminibus fidem, incauti sane & superstitiosi homines, adhibeant. Consule Eruditissimi H. Prideaux, quae post haec scripta prodiit, Historiam toto jam Christiano orbe notissimam. M. du S.

54. Bā-

Φησίν. ἐγὼ δὲ Βάκιδ' αὐτῷ χρησμὸν ὑπὲρ τῶν ἐρῶ. Φησὶ δὲ ὁ Βάκισ ἔτω σφόδρα *scilicet dicam. Ait autem Bacis ita praeclare* εὖ ἐπειπὼν, *adiciens caeteris:*

Ἄλλ' ὅπόταν Κυνικὸς πολυάνυμ' ἐς
Φλόγα πολλήν

Πηδῆσθ' δόξης ὑπ' ἐριννύϊ θυμὸν ὀρυνθεῖς,
Δὴ τότε τὲς ἄλλης κυναλώπεκας, οἱ οἶδο
ἔποιλαι,

Μιμῆϊ' ἤ χρὴ πῶττον σποχωρμένοιο λύκοιο.
Ὅς δὲ κε δειλὸς ἐὼν, Φεύγῃ μὲν Ἡ-
φαίστιο,

Λάεσσι^a βαλέειν τῆτον τάχα πάντας⁶⁵
Ἀχαιῆς,

Ὅς μὴ θυχρὸς ἐὼν, θερμηγορέειν ἐπιχειρῇ,
Χρυσῷ σαζάμεν' ᾧ πῆρην, μάλα πολλὰ
δανείζων,

Ἐν καλαῖς Πάτραισιν ἔχων τρεῖς πέντε⁷⁰
τάλαντα.

Τί ὑμῖν δοκεῖ ἄνδρες; ἄρα φαυλότερον
χρησμολόγῳ ὁ Βάκισ ἢ Σιβύλλης εἶναι;
ὥστε ὦρα τοῖς θαυμαστοῖς τέτοις ὁμιληταῖς

Ast ubi jam vario Cynicus cum nomine
flammam

Infiliet, furiis agitatus pectore Famae:

Tunc tunc vulpicanes, turba hunc imi-
tata magistrum,

Fata lupi, edico, jam discedentis obi-
bunt.

Sed quicumque metu Vulcani fugerit
aestus,

Jaetis confestim hunc faxis petet omnis
Achivus,

Dicere ne calidum conetur frigidus ipse,
Distendens auro peram de foenore capto,

Patris condita habens pulchris ter quin-
que talenta.

Quid vobis videtur, auditores? Numquid
deterior Sibylla vates esse Bacis? Itaque au-
ditor sim admirabilibus illis Protei sodalibus,

ut

^a Βαλέειν] Bene S. *Amb.* Βαλλέειν male cett.

54. Βάκιδ' ^δ] Tres Bacides fuisse docet *Aelianus* V. H. XII. 35. Hinc autem colligere est, totam hanc Anonymi orationem, a Luciano aut prorsus fictam esse, aut, si quae fuit, recusam; talia enim ex tempore fundi carmina verisimile non est. Quamquam cum dies aliquot intercesserint inter prolatum a Cynico Sibyllae Oraculum, & hanc orationem, potuit etiam hoc Bacidis oraculum interea factum jam tum expromi.

M. du S.

55. Ὁ Βάκισ] Hujus χρησμολόγου meminit aliquoties *Aristophanes*, ut ἐν ὄρνισιν & ἐν πεινύσιν. Scholiastes tres ejus nominis commemorat, ut & *Suidas*, qui Scholiastæ locum in sese transtulit. Ejusmodi hominem ætas patrum nostrorum vidit, *Nostradamum*. Ceterum duas aut tres ex ejus prædictionibus apud *Herodotum* legas in VIII. Sed multo plures apud *Pausaniam*.

T. F.

60. Κυναλώπεκας] Convicium Aristophanicum. Intelligit *Lucianus* impostores.

T. F.

70. Ἐν καλαῖς Πάτραισιν] Intelligit *Theagenem* Cynicum, quem infra (c. 36.) designat, ὁ γινάδας, ὁ ἐν Πατρῶν. inde enim domo erat.

T. F.

77. Ταῦτ' εἰπόντων] Hucusque anonymi continuata oratio est. Cetera *Lucianus* veluti ex sese.

T. F.

79. Κατέβη] Ut supra de eodem concionem habituro dixerat ἀνέβη, c. 7.

M. du S.

Ibid. Νέστορα δ' ὅσ' ἔλαθεν ἰαχὴ] Locus ex *Homero* ad

Theagenem translatus. Est autem primus versus ἔξ ῥαψωδίας. Hujus loci venustas ei non apparet, qui versum integrum non legit, propter ἀκροτελεύτιον, quod mirifice ad ridiculum facit. Sic autem se habet;

Νέστορα δ' ὅσ' ἔλαθεν ἰαχὴ πίνοντά περ ἱμάτης,

id est, etiam si biberet *Nestor*, eum tamen clamor non latuit.

T. F.

Νέστορα] *Homer.* II. E. 1.

M. du S.

83. Οὐ γὰρ οἶδ' ^α] Miror sane rem hujusmodi curiositatem *Lucianum* effugisse; quin potius ipse *Lucianus* sub ejus persona latere voluisse censendus est.

M. du S.

86. Ἡλ. — Ὀλυμπ.] Consulendus hic *Pausanias* in *Eliacis*, ut *Topographiam* hujus *Dramatis* recte assequens.

M. du S.

87. Πλεθρῶ] *Circo*. Interp. retinendum fuit, in *Plethrio*; locus erat in *Gymnasio Eleorum*.

Pausanias.

(202. 6.) ἔστι δὲ ἐν γυμνασίῳ τὸ καλούμενον Πλεθρίον. ἐν δ' αὐτῷ συμβάλλουσιν οἱ Ἐκκασοὶ καὶ τοὺς, &c.

T. F.

Ibid. Ταῦτα μὲν σοι] Leg. ταῦτα μόντοι.

T. F.

Ταῦτα μὲν σοι] *Vulgatam* contra *Fabrum* multis exemplis, ubi σοι sic abundat, defendit *Cl. Jenson.* in *Lectt. Lucian.* p. 62. occasione verborum in *Timone* T. I. c. 52. No. 53. Τὰτι μὲν ἐν σοι. Ac vix mihi persuadeo, vulgatissimum illum pleonasmum latuisse *Fabrum*; sed τῶι hic elegantius ei visum, ac melius respon-

pon-

ut ipsi quoque circumspiciant locum, ubi in
aëra se dissolvant, isto enim verbo combustio-
nem vocant.

31. Haec illo dicente exclamabant qui
circumstantabant omnes, Jam comburantur di-
gni igne! Atque hic quidem cum risu de-
scendit. Sed non fugerunt Nestora voces,
Theagenem puto: verum audito clamore
venit statim, descendensque clamavit, &
sexcenta mala protulit contra eum, qui de-
scenderat; nec enim novi, quomodo vir
ille optimus vocatus sit. Ego vero relin-
quens hominem dirumpentem se abii visu-
rus athletas. Jam enim esse dicebantur in
Plethrio iudices certaminum. Haec tibi
Elide.

32. Ipsam vero Olympiam cum venisse-
mus, plenum erat posticum templi vel ac-
cusantium Protea, vel propositum illius lau-
dantium: adeo ut etiam ad manus multi il-
lorum venirent, donec ipse progressus in-
numerabili comitante multitudinem Proteus,
post praeconum agonem verba fecit de se,

5τῷ Πρωτέως, θεωσκοπεῖν ἔνθα ἑαυτὸς ἐξ-
αερώσασσι· τῆτο γὰρ τὸ καῦσιν καλῆσι.

Ταῦτ' εἰπόντ', ἀνεβόησαν οἱ θεωρεῖ-
τες ἅπαντες, Ἦδη χμέσσωσαν, ἄξιοι τῆ
πυρός. καὶ ὁ μὲν κατέβη γελῶν, Νέστορα δ'
οὐκ ἔλαθεν ἰαχὴ τὴν Θεαγένη· ἀλλ' ὥς
ἤκουσε τὴν βοῆς, ἤκεν εὐθύς, καὶ ἀναβὰς, ἐκε-
κράγη, καὶ μυρία κακὰ διεξῆλθε πρὸς τὴν κατα-
βεβηκότ'. καὶ γὰρ οἶδα ὅστις ὁ βέλτις
ἐκεῖν ἐκαλεῖτο. ἐγὼ δὲ ἀφίεις αὐτὸν
ἀφ' ὁρῆσθ' ὀργνύμενον, ἀπῆλιν ὀφόμενον τὴν ἀθ-
λητὰς· ἤδη γὰρ οἱ Ἑλλαγοδῖκαι ἐλέγοντο εἶ-
ναι ἐν τῷ πλεθρίῳ. ταῦτα μὲν σοὶ τὰ
ἐν Ἠλίδι.

Ἐπεὶ δὲ εἰς τὴν Ὀλυμπίαν ἀφικόμεθα,
πομπὴς ἦν ὁ ὀπισθόδομος τῇ κατηγορήσαντι
Πρωτέως, ἡ ἐπαινῶν τὴν προαίρεσιν αὐτῆς,
ὥστε καὶ εἰς χεῖρας αὐτῆς ἦλθον οἱ πολλοί,
ἄχρι δὴ παρελθὼν αὐτὸς ὁ Πρωτεὺς μυρία
τῷ πλῆθει ὠδαιεμπόμενον, κατόπιν
τῶν κήρυκων ἀγῶν, λόγους τινὰς
διδ-

6 Σοί] Τῶν Fab. Nihil mut. Edd. 6 Τῶν κήρυκων ἀγῶν. Sic Edd. omnes. Nec quidquam Libri variant.

spondere frequentibus, in quo me non habebit adver-
santem, ut primum auctoritas Codd. accesserit; sed
dum & vulgatum probum est, quod recte contendit
Fenlius, nihil movendum. F.F.R.

90. Ὀπισθόδομος] Credibile est fuisse magnum ali-
quod atrium, aut quid tale, Jovis templo annexum.
Eodem in loco Herodotus olim suas recitavit histo-
rias, ut auctor est Lucianus alibi. (Hr. c. 1.) Ceterum
ὀπισθόδομος & προαῖος opponuntur. Diodorus XIV. ὁ
μῦθος γὰρ ἐν τοῖς προαῖοις καὶ τοῖς ὀπισθόδομοις τῶν ἱερῶν, &c.
Legendus autem tibi omnino Lucianus in Fugitivis,
(c. 7.) ubi historiam hanc ἐκκορυφῶ. Ibi de Cynicis
dicitur: καὶ βοῆς τῶν ὀπισθόδομων ἐμπλήσων ὑλακτοῦντες.

T. F.
Ibid. Ὀπισθόδομος] I. e. posterior pars templi Jo-
vis Olympici. F.G.

94. Κατόπιν τῶν κήρυκων ἀγῶν] Qui sint κήρυκες
& Εὐμολπίδαι norunt omnes prater illum qui Luciani
Pseudomantis (c. 39.) convertit. Cum enim simplici-
ter interpretandum esset. Ceryces & Eumolpidae quem-
admodum passim, praecipue autem apud Aemil Pro-
bum in Alcibiade) homo meus pracones & egregios can-
tores esse maluit. Hoc autem loco nil nobis cum ejus-
modi κηρύξιν. Non esse autem hunc locum de iis in-
telligendum qui ἐν κύκλοις κηρύττεσιν, ludam, opinor,
Tom. III.

operam, si probem. Nec etiam de praeco iibus ludo-
rum placet accipi. Deinde quid sit retro praconum cer-
tamen? Verum quidem est ἀγῶν significare non cer-
tamen tantum, sed & locum certaminis, apud Home-
rum, notante Eustathio: quemadmodum οἶνός vinum
& locum in quo venditur. ἔλαιον oleum & locum in
quo venundatur, ex Polluce, & χορός apud Homerum
in Od. 9. pro loco τῶν χορείας, ita δῶγμα duplicem si-
gnificationem habebat notante Schol. in orat. contra
Polyclem; sed quid fiet τῶν κήρυκων? Sane locus hic
a doctis examinari debuerat, quod quia nondum tece-
re, dicam quod mihi videtur. Legendum hic puto
non κατόπιν τῶν κήρυκων ἀγῶν, sed κατόπιν τῶν Κερ-
κυραίων ἀγῶν. Audi quae Pausanias in Eliacis. τῇ
σοῇ δὲ, ἔνθα οἱ Ἑλλαγοδῖκαι διηγεῖντο, ἐστὶν ἰγγυς ἀπὸ
σοῇ, τὸ μετὰ αὐτῶν, ἀγῶνα μίαν. καὶ ἡ νόμος ἐστὶν
Κερκυραίων οἱ Ἠλείοι. Nemo non videt quam recte
huic Luciani loco convenient, quae a Pausania dicun-
tur. In hujusmodi autem locorum appellationibus,
vicorum, platearum, &c. quam saepe peccent exscri-
ptores librorum, nimis multa exempla probant. Haec
nostra est de hoc loco sententia, donec aliquis melio-
ra protulerit.

T. F.
Ibid. Κατόπιν τῶν κήρυκων ἀγῶν] Hunc locum sollicitavit vir
doctus, & contendit legendum esse κατόπιν τῶν Κερκυραίων
Yy

διεξήλαθε ^α ὧς αὐτῷ, ^β τὸ βίον τε ὡς
ἐβίω, καὶ τὰς κινδύνους, ὅς ἐκινδύνευσε δι-
γυμνάζεσθαι, καὶ ὅσα πράγματα φιλοσοφίας
ἐνεκα ὑπέμεινε. τὰ μὲν ἐν εἰρημνίᾳ πολλὰ
ἦν. ἐγὼ δὲ ὀλίγων ἤκουσα ὑπὸ πολλῶν
τῶν ἀφεισώτων. εἴτα φοβηθεὶς μὴ συνήριθεῖν
ἐν τῷ αὐτῇ τύρβῃ, ἐπεὶ καὶ πολλὰς τῶτο
πάραχονας ἐώραν, ἀπῆλθον, ^γ μακρὰ χαι-
ρειν φράσας θανατιῶντι σοφιστῇ, τὸ ἐπιτά-
ξιον ἑαυτῷ πρὸς τελευτῆς διεξιόντι.

Πλὴν ^δ τότε τοσούτον ἐπήκουσα· ἔφη γὰρ
βλέπειν χρυσῷ βίῳ χρυσὴν κορώνην ὅτι θεῖ-
ναι· χρῆναι γὰρ τὸ Ἡρακλείως βεβιωκότα,
Ἡρακλείως ἀποθανεῖν, καὶ ἀναμιχθῆναι τῷ
αιθέρι. καὶ ὠφελῆσαι, ἔφη, βέλομαι τὰς ἀν-
θρώπους, δείξας αὐτοῖς ὅτι χρὴ τρόπον θά-
νάτε καλὰ φρονεῖν. πάντας ἐν δέῃ μοι τὰς

quam vitam vixerit, pericula quae subierit
enarrans, & quas philosophiae causa susti-
nuerit molestias. Multa quidem fuere,
quae dixit: ego vero, prae circumstantium
multitudine, pauca audiui. Deinde ne tan-
ta in turba eliderer metuens, quod accide-
re videbam pluribus, abii, longum valere
iussu affectante mortem Sophista, ipso sibi
ante mortem parentante.

33. Illud tamen audiui, cum diceret,
Velle se auream vitae aureae coronidem impo-
nere: oportere enim, qui Herculeo more vi-
xerit, eum mori quoque more Herculeo, &
remisceri aetheri. Ac prodesse, inquit, volo
hominibus, ostendendo illis, quem ad modum
mortem oporteat contemnere. Itaque Philoche-
tas

^α Αὐτοῦ] Αὐτοῦ Edd. ^β ὧς] ὧς Anonym. ^γ Μακρὰ] Recepi ex Pell. Μακρὰν Edd. ^δ Τότε] Τότε
emend. Gron. Nihil variant Edd.

καὶ ἀγνοῶ. Ignoscat, si non possum accedere suae sen-
tentiae: locus enim Luciani sanus est, nec minimam
recipit mendii suspensionem. Κηρύκων ἀγὼν locus erat,
ubi pracones de artis excellentia & vocis contentione
certabant. Testis Diodorus lib. 18. ubi de epistola regis
Alexandri, quam miserat, ut in Olympica celebritate
recitaretur, sic ait: ταῦτ' αὖτε προσέταξε ἐν τῇ πανηγύρει
ἄλλ' αὖτε νικήσαντ' κήρυκ' ἀναγνώσθηναι, id est, eam
autem iussit in publico caetu legi a pracone, qui victoriam
obtinuisset. Julius Pollux lib. IV. cap. 12. πρότερον δ'
Ὀλυμπίᾳσι τῶν ἐπιχωρίων κρυττόντων, οἱ ταῖς ἱερουργίαις
ὑποδιηκουόντο, πρῶτον τῶν ξένων ἡγωνίσασθαι τὰ Ὀλύμπια
Ἀρχίας Ὑβλαῖον καὶ τρεῖς ἑξῆς Ὀλυμπιάδας ἐνίκαι, καὶ
Πυθοὶ δὲ ἐνίκαι, καὶ εἰκὼν τις ἦν αὐτῶν Πυθική. καὶ ἐπιγύραμα

de sequitur fuisse illi certamini locum assignatum, de
quo hoc loco fit mentio apud Lucianum. Videndus
Georgius Syncellus pag. 208. post Olympiadem 88. ubi
inveniuntur haec verba ex Africano: *σαλπικτῶν ἐκ-
κρύκων ἀγὼν προσετίθη ἐν Ὀλυμπίᾳ*, id est, *Tubicinum
ἐκ praconum certamen aliis certaminibus additum est
Olympia*. Videtis Josephi Scaligeri epistolam numero
448. Ceterum de interpretatione vocum ὑποσαλπικτῶν
& ἀναδύγματος non contendam, si quis certiora do-
cuerit, nam ex sola nostra conjectura eas interpreta-
tus sum sine auctoritate, nisi quod Hesychius habet
ἀναδύγμα ἡνίας περὶ τραχήλοις, quod satis firmat no-
stram interpretationem, scilicet collum fasciis com-
primebant, ne rumperentur nimia contentione arte-
riarum, & ut sonus vocis elatior fieret. De voce ὑποσαλ-
πικτῶν, quam ex sola conjectura interpretatus sum,
expecto, qui me doceat: alibi enim non reperitur.
Hesychius in voce Σάλπιγξ haec habet: *συνησοσάλλιγξ
ἀντὶ τῷ κήρυξ*. Unde conieci, pracones usos fuisse
quodam tubulo argenteo vel aereo tamquam tuba, ut
eorum vox major & clarior audiretur. J. P. 2 G.

Κατόπιν τῷ τῶν κηρύκων ἀγῶνι] Notavit pater quoque
hic conjecturam liberam & indoctam T. Fabri, & ut
ab ea caveretur, iussit inspicere Ciceronis epistolam ad
Lucejum. In schedis notavit videndum Scaligerum
in Graeca Eusebii pag. 420. Fabrum priorem in Ago-
nistico pag. 293. & 294. Et sane quomodo latuerunt
illa in extremo Demostene, εἰπὼν πρὸς τοὺς παρόντας τῶν
ἐναγώνιων τῶν κηρύκων πῶδα, Ἀγγεῖ μὲν ἀγῶν τῶν καλῶν
ἄθλων ταμίας, καὶ οὐδὲ καλῶς μηκέτι μίλλει; J. G.
Κατόπιν τῷ τῶν κηρύκων ἀγῶνι] Ὀπισθόδρομον Jovis
Olym-

Ἑβλαῖον κήρυκα τόδ' Ἀρχία Εὐκλείῃ νικῶ
Δείξαι ἀγαλμ' εὐφρων Φοῖβ' ἐπ' ἀπημοσύνη
Ὅς τρεῖς ἐκήρυξεν τῶν Ὀλυμπίας αὐτὸς ἀγῶνα
Οὐδ' ὑπὸ σαλπικτῶν, εἴτ' ἀναδύγματ' ἔχων.

Id est, Primum autem Olympia, cum soli ejus regionis
pracones, qui in sacris ministrabant, admitterentur,
Primus exterorum certavit Archias Hyblaui, qui tres
continue Olympiadas vicit, & Delphis etiam Pythia vi-
cit, & extat ejus quadam imago Pythica:

Hyblai praconis hanc Archia Eucleis filii
Accipe statuum lubens, Phoebe, ob ejus incolumitatem,
Qui ter ipse certavit praconio in agone Olympico,
Nec tubulum in ore habens nec circa collum ligacula.

Ex his patet pracones etiam de voce certasse, & in-

tas mihi fieri omnes homines, aequum est.

Qui ergo stupidiore erant hominum lacrimari & clamare; *Serva te Graecis!* Qui autem fortiores, ii clamaverunt; *decreta perage!* a quibus non mediocriter perturbatus est senex, qui sperasset futurum, uti omnes retinerent se, neque igni permitterent, sed invitum in vita manere cogerent. Quum ergo plane praeter opinionem illi accideret, ut decreta perficienda essent, ea res magis etiam expallescere illum fecit, (quamquam cadaveroso jam ante colore esset) & tremere etiam, medius fidius! Itaque orationem finiit.

34. Ego vero quam riferim, puto, con-jicis. Neque enim misericordia dignus erat homo, ita invenustus supra omnes, qui iisdem furiis aguntur, amator gloriae. Deducebatur tamen a multis, & ingurgitabat

ἀνθρώπους φιλοκτῆτας γενέσθαι. οἱ γὰρ ἔν-
σκηνοτότεροι τῷ ἀνθρώπων, ἐδάκρυον, καὶ ἐβόων,
Σώζε τοῖς Ἑλλησιν· οἱ δὲ ἀνδρωδέτεροι
ἐκεκράγεισαν, Τέλει τὰ δεδογμένα· ὑφ' ὧν
ὁ πρεσβύτερος ἐ μείριως ἐθορυβήθη, ἐλπίζων
πάντας ἐξεῶν αὐτῷ, καὶ μὴ προήσθεσθαι τῷ
πυρὶ, ἀλλὰ ἀκούειν δὴ καθέξειν ἐν τῷ βίῳ.
τὸ δὲ τελῶν τὰ δεδογμένα, ὅτι πάντες ἀδό-
κητον αὐτῷ προσπεσόν, ὡχρίαν ἔτι μάλ-
λον ἐποίησε, καίτοι ἤδη νεκρικῶς τῷ χροῖαν
ἐχούσιν, καὶ νῦν Δία καὶ ὑποτρέμειν, ὥστε
κατέπαυσε τὸ λόγον.

Ἐγὼ δὲ εἰκάσεις, οἶμαι, πῶς ἐγέλων
ἐδὲ γὰρ ἐλεεῖν ἀξίον ἦν, ἔγωγε δυσέρωτα τὸ δό-
ξης ἀνθρώπων ὑπὲρ ἀπαθίας, ὅσοι τῇ αὐτῇ
ποινῇ ἐλαύνοντο. παρεπέμπετο δὲ ὁμῶς ὑπὸ
πολλῶν, καὶ ἐνεφορεῖτο τὸ δόξης, ἀποβλέ-
πων

e Πάνω] Inserui ex R. Aberat ab Edd. f'Er.] Recepi ex RG. non habebant Edd.

Olympii fuisse auditorium, vel ex *Herodoti* Lucianci principio itemque *Fugit*. c. 7. fati apparet. Nec ergo dubium, praeconum ibi etiam certamina potuisse institui. Ἀγων etiam ὁ τόπος, καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀγωνιστῶν apud antiquos Lexicographos. Porro κατόπιν tum ad locum tum ad tempus posse referri, tralaticium est. Itaque post agonem praeconum significat, vel, postquam certantur praecones; vel, post f. pone cum locum, ubi certare solent. Utrum hic verius, difficile dictu est, & parum ad sententiam refert. *J. M. G.*

Ibid. Κηρύκων ἀγῶν.] Non satis firma & liquida *T. Fabri* mihi videtur emendatio, ut recepta scriptura ideo mutetur; quamvis corrupta esse possit. Integram itaque rem aliis relinquo; id tantum moniturus, in inscriptione a *Palmerio* ex *Polluce* allata legendum videri ἀναδημάα, quod longe ad rem aptius quam ἀναδηγμάα. De certamine Praeconum vid. nostrum *Δημων.* c. 65.

Ibid. Ἀγῶν.] Τόπος τινός.

M. du S.

F. G.

4. Μακρὰ χαίρειν] Cur hoc praeferam, vid. ad *Na- vig.* c. 2. *Rhet. Praec.* c. 10. *Bis Accusf.* c. 21. *Gall.* c. 23.

J. F. R.

7. Πλὴν τότε τοσούτοι ἐπῆκυσα] *Tunc magnum hoc audiui.* Interpol. quod ridiculum est τὸ ἄκρον. Neque enim hoc loco τοσούτοι magnum hoc significat, & qui ita existimant, ne illi haud dum etiam multa Graece legerunt. Quid cum Graeci dicunt, τοσαῦτα εἶπὼν ἐπαύσατο, &c., καὶ ταῦτα εἶπας ἐπέχε, &c. τοσαῦτα ὁ Κόμμοδος εἶπὼν εἰς τὴν αὐλὴν ἐπαῆλθεν, &c. *Joseph.* in 11. ἀρχαιολογ. Ὁ τοσούτοι διησόμεθα, &c. sub finem cap. 111. quomodo verteres? Videtis, haec una vocula sensum

pervertit. Nimirum non animadverterat Interpolator τοσούτοι nil esse aliud in hujusmodi loquendi generibus, quam τούτοι. Cujus rei pudet citare testes; tamen si vacat, adi *Suidam* & *Stephanum*. Interpretem corrumpit Interpolator.

T. F.

Πλὴν τότε τοσούτοι ἐπῆκυσα] Plane non necessaria temporis illa definitio, & opinor scripsit πλὴν τότε τοσούτοι. Sic alibi.

J. G.

8. Χρυσῶ βίῳ] Ita *Pindarus* χρυσοῦς ἵππους vocavit eximios. ita *Caecilius aureolos pedes* puellae, & alia ὅσα κόνις. Sed non modo χρυσοῦς pro pulchro, verum & ἀργυροῦς. Ita plerumque exponit Interpretes *Homeri*, quem ineruditum vulgus *Didymum* vocat.

T. F.

10. Ἀταρμυχθῆναι τῷ αἰθέρι] Quod supra dixerat ἐξαιρωθῆναι.

T. F.

19. Προήσθεσθαι τῷ πυρὶ] Nec eum in ignem mitterent. Interpolat. falso. Non metuebat Peregrinus ne in ignem ab astantibus mitteretur, (nil quidquam tale in toto libello) sed non arbitrabatur permiffuros unquam, ut se se in ignem sponte & ultro conjiceret; qui sensus longe alius est. Interpretem sequi noluit corrector.

T. F.

21. Δεδογμένα, ἀδόκητον] Restitue ut in MS. R. δε-
δογμένα, πάντες ἀδόκητον αὐτῷ, &c.

T. F.

22. Ὁχρίαν μᾶλλον] Rectius & elegantius in Cod. MS. Bibl. Reg. ὡχρίαν ἔτι μᾶλλον ἐποίησε.

T. F.

28. Τῇ αὐτῇ ποινῇ ἐλαύνονται] *Hac poena exagitantur.* Interp. Sed vertendum fuit, hac Furia exagitantur; Poenae enim hoc loco Furia est; res notior quam ut probari debeat. Inde supra dixit *Lucianus* (c. 30.) δό-
ξης ἐρινύς.

T. F.

πων ἐς τὸ πλῆθος τῶν θαυμάζοντων, οὐκ εἰδὼς ὁ ἄθλιος ὅτι καὶ τοῖς ἑπὶ τῷ ταυρὸν ἀπαγορεύοις, ἢ ὑπὸ τῷ δημίῳ ἐχομένοις, πολλὰ πλείους ἔποντο).

Καὶ δὴ τὰ μὲν Ὀλύμπια τέλει εἶχε, 35
κάλλιστα Ὀλυμπίων γενόμενα, ὧν ἐγὼ εἶδον, τέρασις ἥδη ὄραν. ἐγὼ δὲ, εἰ γὰρ ἦν εὐπορῆσαι ὀχλήματι ἅμα πολλῶν ἐξιόντων, ἄκων ὑπελιπόμην. ὁ δὲ αἰεὶ ἀναβαλλόμενος, νύκτα τὸ τελευταῖον προειρήκατο, 40
ὅππῃ δὲ ἴσασθαι καὶ καῦσιν καὶ μετ' ἐταίρων τινὸς ὠφθαλμοῦ τὴν μέσας νύκτας, ἐξαναστὰς, ἀπῆεν εὐθὺς τῇ Ἀρπίνῃ, ἐνθα ἦ ἡ πυρά. γάδιοι πάντες ἔτοιμοι εἰκοσὶν ἔσπετο τῇ Ὀλυμπίας καὶ τῇ ἱππόδρομον ἀπιδόντων 45
πρὸς ἑῷ καὶ ἐπεὶ τάχιστα ἀφικόμεθα, καλαλαμβάνομεν πυρὰν νεησομένην ἐν βάθει, ὅσον ἐς ὄργυιαν τὸ βάθος. δῆδες ἦσαν τὰ πολλὰ, καὶ παρεβέβυτο τῷ Φρυγίῳ, ὡς ἀναφθείη τάχιστα.

Καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη ἀνέτειλεν (ἔδει γὰρ καὶ κείνην θεάσασθαι τὸ κάλλιστον τῆτο ἔρ-

se gloria, dum ad multitudinem eorum, qui se admirarentur, respiceret, ignarus miser, etiam hos, qui ad crucem ducuntur, aut trahuntur a carnifice, multo plures sequi.

35. Interim Olympia finem habuere, pulcherrima, quae ego vidi Olympiorum, qui quater jam viderim. Ego vero, neque enim vehiculi copia erat multis simul discedentibus, invitatus ibi relictus sum. At iste subinde differens, tandem praedicat noctem, qua spectaculum sui cremandi editurus esset. Ac me cum sodalium aliquis adsumfisset, surgens circa mediam noctem recta Harpinam petii, ubi rogos erat. Stadia haec sunt viginti Olympia juxta Hippodromum orientem versus euntibus. Cum primum eo venissemus, rogam deprehendimus in fossa ad passus unius profunditatem structum. Faces multae aderant & sarmenta ubique interposita ignem celerrime 50
uti conciperet.

36. Ex oriente luna, oportebat enim hanc quoque videre pulcherrimum facinus, pro-

ce-

37. Τετράκις] Olympias, qua se Peregrinus vivum crepavit, incidit in annum aerae Christianae CLXV. Vid. Euseb. Chron. cum Scaligeri notis. Quartam eandem viderat Lucianus. si continuas spectasse ponas, in Graeciam appulerit, post annum Chr. CL. si quando vero peregre fuisset cum celebraretur, quod vero propius abest, malis; paucis ante CL^m annis in Graeciam primum venerit. Juniores autem, necdum clarum, venisse constat ex Δικ. c. 27. Ex quibus omnibus anno circiter CXX. natum colligo; Rhetoricae CLX. valedixisse; hunc denique librum ante quinquagesimum aetatis annum scripsisse. M. du S.

40. Νύκτα — προειρήκει] Noctem praemonuit. Interpolator. male. νύκτα enim hoc loco non est pro νυκτός, seu νύκταρ, sed προειρήκει νύκτα dixit Lucianus, quem admodum ἡμετέρας, de Statio, opinor, promissitque diem. Aeneas Ciceronem est, & apud Varrohem & Livium, prolixit seu praedixit diem. Interpres proxime ad verum, noctem ei rei destinavit. T. F.

43. Ἀρπίνης] Quid sit Harpina seu Harpinna, docet Pausanias in Eliacis. T. F.

Ibid. τῆς Ἀρπίνης] Pausaniae locus est Eliac. 2. p. 200. 18. Wechel. "Ἐστὶ δὲ ἐν ἑλλὰς Ἀρπινάτης καλούμενος ποταμός ἐν ᾧ πολλὰ τῶν τεταμένου πόλεως Ἀρπίνης ἄλλα τε ἐρείπια, καὶ μυρία οἱ βυμοί. Οἰκίσαι τι οὐδέποτε τὴν πόλιν καὶ δοῦναι τὸ ὄνομα τῷ μητρὸς λόγῳ τῇ Ἀρπίνης. Eadem Stephanus, qui γ. Ὀλυμπία eandem urbem

facit Pisam, Arpinam, Olympiam. Nempe in eadem proxima vicina fuere, ut tamen distincta & Pisae & Arpinae rudera possent illa adhuc aetate ostendi. Fluvius inter Ἀρπίναν & Ἀρπίναν. Etiam Straboni esse restituendum pro Ἐρπινά, videre Casaubonus, & Berkelius ad Steph. J. M. G.

48. Ἐς ὄργυιαν τὸ βάθος] Βάθος de altitudine, f. dimensione a solo ad auras adfurgente, (ut Obsop. convertit) aequae dici ac de profunditate, nihil quidem est novi; sic βάθος αἴψα, de summo coelo, quique ibi opponitur tartaro, Eurip. Med. vf. 1297. Sed unius orgyae altitudo non est tanta, ut alta inde praedicetur pyra; nec repetitio illa ἐν βάθει, τὸ βάθος valde adridet. Interim βάθος de latitudine, f. densitate hic accipi potest, ut βάθος λέγει Homer. Il. B. 147. atque alibi passim, de segete densa, & βασιὰ ὕλη. Il. E. 555. Et Aelian. V. H. XIII. 1. Χόρτοι ἐν δάμνοισι βασιὰ, gramina ac frutices profundas convertit in Diod. Sic. Rhodion. L. 2. c. 49. satis ad verbum, cum densae potuisset; licet & Virgil. nemus profundum eodem significatu dixerit, ut notavi in Ambiguis. Sic de densitate phalangis, live latitudine, Arrian. Exp. Al. I. p. 7. ac Thucyd. frequenter. J. F. R.

Ibid. Δῆδες ἦσαν τὰ πολλὰ] Interpres sic vertit, longe certe ab auctoris mente, qui pyrae formam & materiam describit. Putavit interpres δῆδες non aliud significare quam fax. Sed est arboris species, quae Latine

cedit iste quotidiano more indutus, & cum illo Cynicorum principes, praesertim generosus ille Patrensis, facem gestans, non minus malus secundarum partium certator. Faciem gestabat vero etiam Proteus. Accedentes autem alter ab altera parte ignem incenderunt maximum, quippe a facibus ac sarmentis. Iste vero, & jam mihi diligenter attende, deposita pera, pallio, & Hercule illa clava, adstabat in linteo plane sordido. Tum tus petiit, quod in ignem injiceret, datumque ab aliquo, iniecit, dixitque conversus ad meridiem (nam hoc quoque ad tragoediam pertinet, meridies) *Materni paternique Daemones, volentes propitii me recipite!* Haec ubi dixisset, in ignem infiliit. Verum non videbatur, circumfusus a multa, quae surgebat, flamma.

37. Iterum video te ridentem, pulcher Cronie, fabulae conversionem. Equidem maternos daemones invocantem non valde,

γον) πρὸς εἰν ἐκεῖν ἐσκευασμένον ἐς αἰὲν τρόπον, καὶ ζῶν αὐτῷ τὰ τέλη τῶν αἰώνων. 55 καὶ μάλιστα ὁ γεννάδας ὁ ἐκ Πατρῶν, δάδα ἔχων, ὁ φαῦλος δευτεραγωνιστής. ἐδάδο- Φόρει δὲ καὶ ὁ Πρωτεύς· καὶ προσελθόντες, ἄλλοι ἀλλαχόθεν ἀνῆλθαν τὸ πῦρ μέγιστον, ἅτε ἀπὸ δάδων, καὶ Φρυγῶν. ὁ δὲ, 60 καὶ μοι πᾶν ἤδη πρόσσεχε τὸ νῦν. ἀποθέ- μεν τὴν σῆραν, καὶ τὸ τριβάνιον, καὶ τὸ Ἡ- ρακλείον ἐκεῖνο ῥόπαλον, ἔστη ἐν ὁδῷ ῥυπῶ- ση ἀκριβῶς. εἴτα ἤτει λιθανωτὸν ὡς ἐπιβά- λου ὅτι τὸ πῦρ καὶ ἀναδόντ' ἑνὸς, ἐπέ- 65 βάλε τε, καὶ εἶπεν, ἐς τὴν μεσημβρίαν ἀπο- βλέπων (καὶ γὰρ καὶ τὸ πρὸς τὴν τραγωδίαν ἦν ἡ μεσημβρία) Δαίμονες μητρῶοι καὶ πατρῶοι δέξασθε με εὐμνέεις. ταῦτα εἰπὼν, ἐπή- δησεν εἰς τὸ πῦρ, ὁ μὲν ἐωρᾶτό γε, ἀλ- 70 λὰ ὁ ἀπεισέχθη ὑπὸ τῷ φλογός, πολ- λῆς ἡρμῆς.

Αὐτὸς ὁρῶ γελῶντά σε, ὦ καλὲ Κρόνιε, καὶ κατατροφὴν τῆς δράματός. ἐγὼ δὲ τῆς μῆρας μὲν δαίμονας ἐπιβώμενον, μὰ τὸ Δί',

• Περιχέσθην] Sic omnes praeter S. & A. quae περιχέσθην.

55. Ὁ ἐκ Πατρῶν δάδα ἔχων] Τὸν Θεαγένη λέγει. ἐκ Πατρῶν δὲ τὸ Πελοποννήσου. V.

tinis *tada* dicitur, de qua *Plinius* passim, & ideo ver- tendum erat, *e tada ut plurimum constabat*. F. P. & G.

Δάδες ἦσαν τὰ πᾶσι] An δάδες ἐστὶν αἱ πᾶσι; sic certe mallet: nam etsi vulgatum probe Graecum, minus tamen huc conveniens videtur, prae altero illo.

51. Ἡ σελήνη ἀνέι.] Media de nocte profectum audisti: Lunam nunc demum ortam legis: extremus hic celebritatis dies; ergo aut post XI^m lunaris mensis diem coeptae erant Olympiae; aut ultra dies quinque ei solennitati concedas necesse est: quorum neutrum a viris doctis facile impetrabis, quos Cl. *Pottius* sequutus est.

55. Ὁ ἐκ Πατρῶν] Ille *Patranus*. Interp. *Stephanus*, seu *Hermolaus* ἐν τοῖς ἰθυκοῖς agnoscit Πατρεὺς, at Πατράνος non agnoscit. Itaque dicendum fuerat *Patrensis*, ut usurpavit *Cicero*. Ceterum locus hic de Thea- gene est intelligendus.

62. Ῥόπαλον] Alibi docet quanti postea vaenierit Ἀπιδ. c. 14. quem locum, si non memineris, omni- no adi.

Ibid. Ἐστη ἐν ὁδῷ] Pontius in passione Cypriani.

67. Ἡ μεσημβρία] Versus meridiem nempe *Zodiacus*, solis & Planetarum via, templum peculiare deo- rum. Item meridie quiescunt daemones, facile, si turbeantur irritandi. Vid. *Theocr.* Idyll. 1, 15. & illa *μεσημβρινὴ ἀσυχία* apud *Callim.* in *Lau. Pall.* 72. Huc forte pertinet τὸ μεσημβρινὸν δαίμονιον, quod dederunt οἱ ὁ, ψ. 91, 6.

Ibid. Δαίμονες μητρῶοι & πατρῶοι] Deme Tragicam magnificentiam, & erunt, quos invocant, Daemones, ipsi Manes animae felices majorum. *Hierocles* ad A. C. 3. p. 38. *Needh.* Τὰς ἀνθρωπίνων ψυχῶν ἀληθεία καὶ ἀρίστη κοσμηθεῖσας δαίμονας καλεῖ, ὡς δαίμονας καὶ ἐπιστήμονας x. τ. λ. Sed ipsum hoc indicant, quae statim sequun- tur.

68. Δίξασθέ μοι] Sic apud *Sophoclem* *Orestes* in *Ele- tra* p. 66. ἀλλ' ὦ πατρώτα γῆ δίο. τ' ἐγγύριοι Δίξασθέ μοι εὐτυχούντα ταῖς δι' ταῖς ὁδοῖς Σὺ τ' ὦ πατρῶν δῶμα.

70. Περιχέσθην] Περιχέσθην a περιχέσθαι, ut ἐχέσθην ab ἔχουμαι sine litera serpentica in medio, usitatus quam ἐχέσθην, quod tamen quum ab ἔχθην possit esse forma- tum, expungere non sustinui, contra Edd. optimas.

Δί, ἐσφόδρα ἡτιώμην. ὅτε δὲ καὶ τῆς πα-75
 τρώης ἐπεκαλέσατο, ἀναμνηθεὶς τὸ πρὶν
 τῆς ὀφθόνος εἰρημνῶν, ἐδὲ κατέχειν ἡδυ-
 νάμην τὴν γέλῳα. οἱ Κυνικοὶ δὲ παρῆσαντες
 τὴν πύρραν, οὐκ ἐδάκρυον μὲν, σιωπῇ δὲ ἐνε-
 δείκνυντο λύπην τινὰ, εἰς τὸ πῦρ ὁρῶντες,
 ἄχρι δὴ ἀποπνιγῆς ἐπ' αὐτοῖς, Ἀπίωμεν,
 Φημί, ὦ μάταιοι. ἐγὼ γὰρ ἡδὺ τὸ θάμα
 ὠπλημνῶν γέροντα ὁρᾶν, κνίσσης ἀναπι-
 πλάμῳς πονηρᾶς. ἡ δὲ μεμνῆτε ἔστ' ἂν
 γραφεὺς τις ἐπελθὼν, ἀπεικάζῃ ὑμᾶς, οἷος
 τῆς ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ ἐταίρου τῷ Σωκρά-
 τει παρὰ γράφῃσιν; ἐκεῖνοι μὲν ἦν ἡγανάκτων,
 καὶ ἐλοιδόρουντό μοι, ἔνιοι δὲ καὶ ὅτι τὰς βα-
 κτηρίας ἤσαν. εἴτα ἐπειδὴ ἡπέλθῃσα
 ξυναρπάσας τινὰς ἐμβάλεῖν εἰς τὸ πῦρ, ὥς
 ἂν ἐποιήῃ τῷ διδασκάλῳ, ἐπαύσαντο, καὶ
 εἰρήνην ἤγον.

Ἐγὼ δὲ ἐπανίων, ποικίλως, ἐταῖρε,
 πρὸς ἑμαυτὸν ἐνεόον τὸ φιλόδοξον οἶόν τι

sita me Jupiter, reprehendi: sed cum pa-
 ternos etiam advocaret, recordatus eorum,
 quae de caede illius dicta sunt, neque risum
 tenere tum poteram. Cynici autem rogum
 circumstantes non illi quidem flebant, sed
 silentio ignem adspicientes moestitiam quan-
 dam prae se ferebant: donec ego, quem ea
 res pene enecaret, *Abeamus*, dicerem, *va-
 ni homines!* Neque enim *jucundum spectacu-
 lum*, senem affari videre, & malo nidore op-
 pleri. An expectatis dum pictor aliquis super-
 veniens depingat vos, uti sodales in carcere
 appingunt Socrati? Illi ergo indignari & ma-
 le mihi dicere, quidam vero ruere etiam ad
 baculos. Deinde cum interminatus essem,
 vixi quosdam illorum correptos in ignem ef-
 se detrufurum, magistrum uti sequerentur,
 quietem pacemque egere.

38. In reditu autem, varie mecum, mi-
 sodalis, cogitabam de cupiditate gloriae,
 vim

α φθόνος] φθόνος legendum fortassis, bene marg. A. W. b ἤσαν] Quod Faber voluit, in f. est; excepto pun-
 cto subscripto. Cett. ἤσαν.

81. Ἀποπνιγῆς ἐπ' αὐτοῖς] *Odore malo affectus*. Interp. sed nil tale. Ubi enim, quæso, odor ille malus in ἀποπνιγῆς? Quid autem? αὐτοῖς ad quid refertur nisi ad Cynicos παρῆσαντας τὴν πύρραν, ut a Luciano describuntur? Sed ignoravit interpres quid sit ἀποπνιγῆς ἐπ' ἀνθρώπων aut quid tale, praesertim vero apud Atticos, quos hic noster studiosissime imitatur. Exempla sunt passim apud *Aristophanem*, & *Demosthenem*, &c., (quis Interp. indigentiam non miretur?) apud ipsummet Luciano in dialogis ἑταιρικοῖς. Est autem ἀποπνιγόμενος ἐπὶ τούτῳ πράγματι quod Latini dicunt, *Ea res me urit, me enecat*, Terent. *Pro hominem*. Horat. *Vror seu tibi candidos*, &c. *Aristophanes* κάομαι. Sed in re ita perspicua sit φιδὼ τὴν παραδειγματῶν ἀφ' τοῦ πλῆθους.

T. F. Ἀποπνιγῆς ἐπ' αὐτοῖς] Quae de vi verbi ἀποπνιγῆς hic Faber disputat, dubitatione carent: & tamen malim hic dixisse Luciano causam aliquam Phyticam sui discessus. Ridere se horum hominum stultitiam profitetur; vix ergo est, ut eodem spiritu dicat, se ab illis f. propter illos ἀποπνιγῆς, prae indignitate pene suffocatum. Itaque opto in aliquo libro bono inveniri πρὸς αὐχμῆς vel πρὸς ἀτμῆς, ut dicat, cum molestus sibi esset suffocans ille vapor vel fumus, discessionem se parasse. Interpretationem dedi, quae utrique sensui sic satis convenire videtur: nam ea res potest esse affectata illa Cynicorum tristitia, potest esse

fumus & nidor ustulati Protei.

J. M. G. Ἀποπνιγῆς] Sic distinguendum. ἀποπνιγῆς, ἐπ' αὐτοῖς ἀπίωμεν φ. α. μ. i. e. post haec, his peractis. F. G. Non inepta videtur *Gujeri* distinctio, eamque amplecterer, donec melius quid suppediret libri. Ἀποπνιγῆς autem sine effectu recte intelligitur, pro *paene suffocatus sum*, ut in fab. *Ætop.* 41. μύρωμῃς πρὸς τῷ γένματι ἀπνιγίτο, mox addito ἰσώθη. Sic moriens pro morti proximo, qui tamen sanatur. *Phalar.* Epist. 21. ὅτι ἐθνήσκοντά μοι — ἴσασιν. Iterum Ep. 52. Ὅτι πρότερον τρεῖς ὑμᾶς ἀποθήσκοις ἐν σιτοδείᾳ σπώκα. Cic. 2. de *Divin.* c. 66. quum — telo venenato ictus esset, eoque vulnere MORERETUR; eumdem tamen sanatum esse eodem capite narrat. Plura dedi in libro de *Ambig.* Tit. FACIO. Addo *Diod. Sic.* IV. c. 63. p. 307. m. ubi μιστίπειν ait de Theseo aliter suadere conanti, at sine successu.

J. F. R. 88. Ἐπὶ τὰς βακτηρίας ἤσαν] *Ad fastes venerunt*. Interpol. istud verbum non ita vertendum fuit, quia aliter scribendum, scilicet ἤσαν irruerunt, involarunt, &c. Estque Attica syncope ab αἰώσω, ut apud *Aristophanem* linguae Atticae canonem legitur, ἐν Πλούτῳ.

Ἐξῆξάτιν ἐν δύο δράκοντι ἐκ τῷ νῆα,
 Exiluerunt e templo dracones duo.

ita alibi *Aristophanes*, & ei synchronos *Enripides*. atque

vim illius perpendens, ut solam hanc cupiditatem effugere nequeant illi etiam, qui alioquin admiratione videantur dignissimi, nedum ut ille vir, qui etiam alias furiose dementerque, & ut igne dignus esset, vixisset.

39. Tum incidi in multos ad spectaculum abeuntes ipsos quoque, qui putarent nempe se vivum adhuc deprehensuros. Nimirum illud quoque pridie ejus diei divulgatum fuerat, illum ita ut exorientem solem salutaret, quod scilicet Brachmanas facere discunt, rogum consensurum esse. Multos igitur illorum averti, cum jam perfectum esse opus, dicerem, quibus quidem non id ipsum curae esset, etiam locum inspicere, & aliquid de igni reliquum secum auferre. Hic sane, mi sodalis, sexcenta negotia habui, dum omnibus enarro interrogantibus, & accurate singula exquirentibus. Si quem igitur viderem politum doctrina hominem, nuda illi acta, velut tibi

5 ὅτι ἀναλογιζόμενος, ὡς μόνος ἔτι ὁ ἔρως ἀφυκτός, καὶ τοῖς πάνσι θαυμαστοῖς εἶναι δοκῶσιν, ἔχ' ὅπως ἐκείνῳ τάνδρῃ, καὶ τὰλλα ἐμπλήκτως, καὶ ἀπρονειδηλῶς βεβιακότι, καὶ οὐκ ἀναξίως τῆ πυρός.

I Εἶτα ἐνετύγχανον πολλοῖς ἀπιστοῖν, ὡς θεάσαντο καὶ αὐτοί. ὅνῃ γὰρ ἐτι κατὰ λήψαντα ζῶντα αὐτόν. καὶ γὰρ καὶ τότε τῇ προτεραίᾳ διεδέδοτο, ὡς πρὸς ἀνίσχοντα τὸ ἥλιον ἀσπασάμενος (ὥσπερ ἀμέλει καὶ τῆς Βραχμῆας φασὶ ποιεῖν) ἐπιθέσθαι τὴν πυρᾶς. ἀπέσπρεφον δ' ἐν τῆς πολλὰς αὐτοῦ, λέγων ἡδὴ τέλει αὐτὸ τὸ ἔργον, οἷς μὴ καὶ τῆς αὐτοῦ περὶ πύραρον ἦν, καὶ αὐτὸν ἰδεῖν οὐ τόπον, καὶ τι λείποντο κατὰ λαμβάνειν τῆ πυρός. ἔνθα δὴ, ὦ ἐταῖρε, μυρία πρᾶγματα εἶχον, ἅπανσι διηγόμενος καὶ ἀνακρίνους, καὶ ἀκριβῶς ἐκπυθνομένης. εἰ μὲν ἔν ἰδοίμι τίνα χαρίεντα, ψιλὰ ἀν, ὥσπερ σοί,

c 'Επ. ὁμοιωσθῆναι.] 'Επιθίσταται Pell. non male.

que ita legisse interpretem, fidem fecerit ejus versio, sic enim habet, *A nonnullis quoque eorum ad fustes concursum est.* Vides lector, quantum Interpolatori debeat Interpres. Quid si libellum aliquem absque ullo duce interpretandum suscepisset?

T.F. 'Επὶ τὰς βακτηρίας ἦσαν] Sic edidi ex F. & Fabr. Nam est ab αἰσῶν. Conf. supra Bis Accus. c. 6. ἐπὶ τὴν πύραρον αἰσῶν. nam etsi vulgatum ἦσαν, quod verterant, *ad fustes concursum est*, omnino defendi potest, & venire ad manus, tela, Latinis ac Graecis usitatum fateor: tamen quia aorist. ἦσαν ab ἦκα mihi quoque suspectus, eo magis alterum adripui: ἦσαν & praeterit. ἦκα frequentissimo quidem in usu, at ἦσαν nondum notavi. Taceo quod majorem imperum atque iracundiam significet αἰσῶν, quam ἦκα, adeoque hic aptius. Eandem ob causam Cl. Perizon. ad *Ælian.* V. H. III. c. 42. f. 'Επὶ τὰς ἐξ ἀρχῆς ἦσαν recte praetulit ex Mf. cum alii quoque ἦσαν ab ἦκα haberent. Confer infra *Fugit.* c. 6. supra *Demon.* c. 4. pr. ἀνίπτοις γὰρ ποσὶ πρὸς ταῦτα ἦσαν, ubi certe ἦσαν locum vix haberet. Sed punctum subscript. & illic operae male omiseret, quod in talibus addendo lectionem emendare, non meretur nomen mutationis; adeoque nihil criminabuntur vulgatae patroni.

J.F.R. 89. 'Ἠσαν] T. Fabri emendationem lubens amplector, mendose in *Anst.* Ed. impressam; cum enim in omnibus suis Luciani imprellis ἦσαν inveniret, ἦσαν restituit ab αἰσῶν; quod in F. Ed. nisi me oculi fallant, etiam extat. Vid. apud nostrum ipsum *Δικ.* c.

6. ἐπὶ τὴν πύραρον αἰσῶν. & Nipr. c. 3. quin *Δραπ.* 6. Ita etiam in V2. legitur; ubi vide notam nostram. *M. du S.*

4. Πρὸς ἀνίσχοντα τὸ ἥλιον ἀσπασάμενος] Legendum est voce unica *προσανίσχοντα*, id enim postulat τὸ ἀσπάζεσθαι. *προσανίσχω* & *προσανίσχω*, *orior*. Prius illud apud *Suidam*, qui *προσανίσχοντι*, vertit per *ἐξέχοντι*, qui locus a Porto male intellectus est. Vertendum enim fuerat *προσανίσχοντι* id est *orienti*, ut *ἐξέχῃ ὡς φίλ' ἦλπε*. Apud eundem *Suidam* linea sequenti lego unica voce *προσανίσχοντα ἥλιον, ἀνατέλλοντα*. Quem locum esse Luciani puto, hunc ipsum, inquam, qui nunc nobis in manibus est.

T.F. Πρὸς ἀνίσχοντα] Jubebat *Solan.* conferre *Menip.* c. 7. ubi quidem lego, — *ἔωθεν πρὸς ἀνατέλλοντα τὸ ἥλιον ῥῆσιν τίνα μικρὰν ἐπιλέγων*, videoque Edd. nonnullas *προσανατέλλοντα* coniungere; sed male profecto. Utrum vero hic *προσανίσχοντα* cum *Fabro* connectendum sit, dubito. Non saltem illico id facio; etsi phraisi hic paullo alia, & *ἀσπάζεσθαι* πρὸς ἥλιον sine subiecto quod quis adoratur, salutative, insolentior videtur; tamen *προσανίσχον* aequae hic incommodum videatur ac *προσανατέλλων*, dum ratio duplicis compositionis nulla adparet; alioqui id admitterem, ubi auctoritas accederet; quia *ἀσπάζεσθαι* πρὸς τίνα minus Graecum videtur, quam verbum compositum, cujus exempla non habeo; sed analogia *προσανατέλλω* & similia obvia.

J.F.R. 14. Χαρίεντα] *Gramm.* Interp. Satis prodit nescire se quid sit *χαρίεις*. Est enim praeter significationes vul-

σοί, τὰ πρᾶχθέντα διηγέμεν. πρὸς δὲ τὰς
βλάκας, καὶ πρὸς τὴν ἀκρόασιν κεκνηότας,
ἐτραγῶδαν τί παρ' ἐμαυτῷ, ὡς ἐπειδὴ
ἀνῆλθον μὲν ἡ πύρα, ἐνέβαλε δὲ φέρον ἑαυτὸν
ὁ Πρωτεύς, σεισμῷ πρότερον μεγάλῃ γε-
νομένη, σὺν μυκηθμῷ τῷ γῆς, γυψ ἀνα-
πτάμενθ' ἐκ μέσης τῷ Φλογός, οἵχοισι ἐς
τὸ ἔρανον, ἀνθρωπίνῃ μεγάλῃ τῇ φωνῇ λέ-
γων, Ἐλπιον γὰρ, βαίνω δ' ἐς Ὀλυμπον.
ἐκείνοι μὲν ἔν τετέθιπσαν, καὶ προσεκύνουν,
Ἐσφορίστοις, καὶ ἀνέκρινόν με λέγοντες ὁ-
τερον πρὸς ἑώ, ἢ πρὸς δυσμὰς ἐνεχθείη
ὁ γυψ; ἐγὼ δὲ τὸ ἐπελθὼν ἀπεκρινάμην
αὐτοῖς.

Ἀπελθὼν δὲ ἐς τὴν πανήγυριν, ἐπέστη
τινὶ πολλῷ ἀνδρὶ, καὶ, νῆ τ' Δί', ἀξιόπιστος
τὸ πρὸς ὥπον ὅτι τῷ πάσι, καὶ τῇ λοι-

smodo, enarrabam. Apud stipites verò, &
inhiantes narrationi, tragicæ quiddam gra-
vitatis de meo adjiciebam, ut hoc, Cum
accensus esset rogo, & jam iniecisset se
Proteus, motu telluris magno cum mugitu
ante facto, evolantem media de flamma
vulturem, caelum versus abiisse, humana
magna voce clamantem; *Reliqui terram, ab-
eo in Olympum!* Hi ergo obstupescentes
cum horrore quodam adorare, & ex me
quaerere, *Utrum versus orientem an ad oc-
cidentem volasset vultur?* quibus ego, quid-
quid in buccam veniret, respondi.

40. Tum in concionem delatus adstiti
Ocano cuidam viro, & fide digno, medius
fidius, si vultum spectares cum barba &
gra-

gares doctus, peritus, eruditus. Id fusc ostendit *Ca-
sambonus* in commentariis ad Athenæum, doctis, fu-
piter, & laboriosis. Sed ne ἀσύμφορον abeam, addam
loca aliquot. Lucianus in libello cui titulus est, πῶς
δὴ ἱστορίαν συγγράφειν, ita scribit (c. 16.) πλὴν ἄλλα
μεισιώτερος γὰρ ὁ ἰδιώτης ἔσθ' ἢ, αὐτὸς μὲν αὐτὴν διὰ
τὸν οἶον ἢ, ἄλλω δὲ τοῖς χαρίεντι & διηγομένῳ ἱστορίαν
μετὰ χαριστικῶς πεποιθὲς. Vide τὴν χάριντα & τὴν ἰδιότητα
inter se opponi. Sed is locus Luciani pessime conver-
sus est. Apud *Plutarchum* cum *Periander* quidam,
medicinæ arte clarus, laudaretur, verum mala poë-
mata scriberet, ei *Archidamus*, τί δὲ ποιεῖ, inquit, ὁ
Περίας, ἀντὶ χάριντα & ἱστορίας καλῶς ποιητὴς καλῶς
ἐπιθυμῶν; Ubi iterum videre est, κακὸν ποιῆτην oppo-
νὴ χαρίεντι ἱστορίᾳ. Hunc locum male intellexit *Raphael
Regius*.

Χάριντα] Conf. supra. *Jon. Trag.* c. 48. & *Quom.*
Hist. c. 16. quaeque utroque loco notata. Adde hic,
non semper tamen viros *litteratos* intelligendos; sed
generaliter omnes *honestiores* & *gratiosos*, quo sensu
ap. *Diod. Sic.* frequens, ut L. XI. c. 86. f. χαρίεσται
τῷ πολιτῶν, atque alibi non semel.

Ibid. Φιλὰν ἂν ὥσπερ σοὶ τὰ πρᾶχθέντα διηγούμεν] *Eo-
rum* quæ gesta erant vel tenuissima, quemadmodum ti-
bi exponēbam. Interpolator. Ubi, quis risum vel in-
dignationem teneat? Hisce ne licere hominibus bonos
scriptores attingere? & quæ optime ab interprete erant
converſa, depravare? Sic enim plane & dilerte inter-
pres. Illi rem omnem nude & simpliciter, ut acta erat,
quemadmodum tibi, commemorabam.

16. βλάκας] Hos *Dial. Alex.* & *Pseudom.* vocabat
παύλους.

20. γυψ ἀναπτάμενθ' Non opus est, ut cum *Le-
monio* proleg. ad Var. Sac. fol. 11. iusspicemur, ride-
ri hic Christianorum, de columba e *Polycarpi* rogo

evolante, fabellam; aut in totum adeo *Polycarpum*
eadem opera perstringi, qui ignis supplicium appeti-
rit. Satis, quod vel ex hoc libello apparet, audacter
& petulanter insultat Christianis: nec causā, cur no-
mini parceret a se contentissimo. Quid eiat porro
vulgatius, quam aquilam emitti in consecratione Ro-
mana? Vultur canis instar inter aves, ut inter homi-
nes *Cynici*. Facile ergo hæc in mentem venire *Scur-
rae* nothio poterant. Et quid si fabella ipsa Christiana
est recentior? f. gratis conficta, s. ex corruptione
actorum martyrii orta, quæ ipse emendare conatur
Lemonius?

23. Ἐλπιον γὰρ] Ex tragicorum aliquo. Sed cur
opus fuit dicere γὰρ potius quam γῆν? Facit ea res
πρὸς τὸ σημῶν, novæque apothecæ magis convenit.
Somnium, inquit. At audi *Eustathium* ad *Iliad.* Quo
loco ait Athenienses prætulisse τὸ, ὁ Δάματις *Dori-
cum* τὰ, ὁ Διμήτις, quod commune erat & Atticum
etiam. Locum ipsum præstat apponere. Ἀθῆναι δὲ
προϊόντες τὰ, ὁ Διμήτις, κοινὸν οἶτον καὶ Ἀττικόν, τὸ
ὁ Δάματις, Δωρικόν, ὅτι τὸ θαυμαστικῶς λέγουσι, μαρ-
τυροῦσι ὅτι αὐτοὶ σημῶν τῇ φωνῇ τὴν Ἀλφά. Possem adde-
re *Hermogenis* locum lib. 1. παρὶ ἰδίων, cap. VI. ubi
agit περὶ τῶν σημῶντων; sed non vacat transcribere.

36. Ἐπαφῶν Στοιχ] *Pausanias* in *Eliacis* auctor
est, dictam quoque fuisse ποικίλιν, (cave cum *Atti-
ca* eandem esse putes) & a nonnullis Ἰχθύος Στοιχ
appellatam. Rationem addit; βοίσαντι δὲ ἀνδρὶ, ἱστῶν
ὑπὸ τῷ ἰχθύος ἢ φωνῇ ἐπὶ τῷ ἀνδρὶ καὶ ἐπὶ πλείον ἢ ἐπὶ ἀνδρὶ
p. 170. Editionis Sylburgianæ.

Ibid. Κοτῶν] Videlicet corona Olympiaca.

39. Ὅν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἀφῆκα πείρασθαι] *Quem
ego paulo ante volare omisi.* Interpol. quo quid potest
esse deterius? Luciani facetissimum dictum aperiam.

gravitate reliqua ; cum & reliqua narraret de Proteo , & ut vidisset ipsum paullo ante , post combustionem , in veste candida , & modo inambulantem laetum atque hila-
rem in septem vocum porticu reliquisset , coronatum olea . Deinde post omnia etiam vulturem illum adjecit , juratus , ipsum se vidisse de rogo evolantem , quem ego paullo ante dimiseram , ut ridiculos faceret a-
40 mentes homines & moribus stupidos .

41. Caeterum cogita , quae in illo postea futura esse credibile sit : quas non apes in illo loco conventuras ? quas non congrega-
turas se cicadas ? quas non cornices invola-
45 turas , ut in sepulcrum Hesiodi : & id ge-
nus alia ? Statuas quidem cum apud ipsos

πῇ σεμνότητι , τάτε ἄλλα διηγεμὲν ὡς
τῷ Πρωτέως , καὶ ὡς μὲν τὸ καυθῆναι , θεά-
σαισιν αὐτὸν ἐν λευκῇ ἐσθῇτι μικρὸν ἔμπρο-
45 σθεν , καὶ νῦν ὑπολίποι καταπατῆντα Φαι-
δρὸν ἐν τῇ ἐπιφάνῳ τοῦ , κοτίνῳ τε ἐστει-
μένον· εἴτ' ὅππῃ πᾶσι προσέθηκε τὸ γύπα ,
διηγεμὲν ἢ μὴν αὐτὸς ἐωρακέναι ἀνα-
πτάμνον ἐκ τῆς πυρᾶς . ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμ-
40 προσθεν ἀφῆκα πείτεσθαι , καὶ καταγελῶν τὰ
τῷ ἀνοήτων καὶ βλακικῶν τὸ τρόπον .

Ἐνδοὶ τὸ λοιπὸν οἷα εἰκὸς ἐπ' αὐτῷ γε-
νήσεσθαι , ποίᾳς μὲν καὶ μελίττας ἐπισησεσθαι
ὅππῃ τὸ τόπον , τίνας δὲ τέττιγας ἐκ ἐπα-
45 γαγέσθαι , τίνας δὲ κορώνας ἐκ ἐπιπτήσε-
σθαι , καθάπερ ὅππῃ τὸ Ἡσιόδου τάφον· καὶ
τὰ τοιαῦτα ; εἰκόνας μὲν γὰρ ὡς τε
Ἡλείων

a Καταγελῶν τὰ] Καταγελῶντα male Edd. priores.

Dixerat supra χαρίεσται scriptor , se , dum Peregrini mortem fatuis quibusdam & κεχηρῶσιν ἀνθρώποις narrat , pauca quaedam ἐπιτραγῶδῆσαι : inter cetera autem evolasse vulturem e rogo , &c. Quae res cito in plures sparsa est , ut est *humanum genus avium auricularum* , ait *Lucretius* . Itaque adeo hic senex , credulus & religiose mendax , vidisse se dicit vulturem illum ; & tamen , ait *Lucianus* , memur eris , optime *Croni* , me auctorem fuisse illius fabellae , neque τῶ ὄντι quidquam tale factum fuisse ; nam , nesciens ne sis , vulturem ego illum ἀφῆκα πείτεσθαι , illum e sinu emiseram , id est , mendacium ilud deridendis istis fungis asperferam , &c. Interpretes corruptus ab Interpolatore scripserat : *Quem ego paulo ante volantem dimiseram* .

40. Καταγελῶντα τῷ] Lego καταγελῶν τῷ , alioqui
24. γῆματ' dictus fuerit vultur καταγελῶν τῷ ἀνοή-
των .

Καταγελῶντα] Καταγελῶν .

Καταγελῶν τὰ] Καταγελῶν necessario cum *Fab.* legendum duxi ; sed ne periret syllaba (risum teneatis amici) καταγελῶν τὰ meliore jure mihi conjicere licere , dein cogitabam ; quumque conjecturam meam a *Fl.* adjuvari deinde cognoscerem , quae καταγελῶν τὰ dispescuit , est accentu in τὰ omisso , (quod seqq. Edd. occasionem praebuit ea connectendi) nil dubitavi sic edere . Nam licet non absurdum sit καταγελῶντα ad vulturem referre , qui fin. c. 39. etiam humana voce loquens inducitur , id tamen non amplius hic agitur ; sed manifestum est , risum esse hominis . Non videtur intellexisse *Solan.* qui adjecerat *Flor. lect.* malam esse , & *Fabro* semel obsequutus forsitan obnubilata mente invenire non potuit , qui τὰ τὸν τρόπον cohaerent . Sed non opus ista connectere , quum τὰ

Tom. III.

τῷ ἀνοήτων scil. ἀνθρώπων πλάσματα , καὶ βλακικῶν (κατὰ τὸν τρόπον , optime procedant .

45. Τίνας δὲ κορώνας σὺν] *Æ. Menagius* in animadversionibus ad *Diogen. Laërtium* (p. 148.) multis scriptorum testimoniis confirmat legendum esse τίνας χελιδόνας , quae verissima & maxime congruens lectio est . *Alm.* Nihil mutandum esse , monet *Kuhnii* ad *Pausan.* p. 787. quem vide .

Τίνας δὲ κορώνας] Si *Menagius* ad *Laërt.* 6. 78. ex libro , quod non indicat tamen , protulit χελιδόνας , audiendus forte fuerit . Caeterum non dicit , quis praeterea hirundines ad sepulcrum Hesiodi congregavit : ac videtur totum hoc ἀπαξ λεγόμενον . Itaque temerarium fuerit mutare aliquid , idque tanto magis , cum κορώνη , Apollinea avis , Prophetam proinde decens , longaevitatis porro & famae loquacis symbolum esse possit . Quid si etiam lusus hic *Lucianus* , & rapaces volucres voluit Cynici sepulcro addere ? quid si ad νεκροφύλακα retulit ? noctuis certe noctem turbantibus & terrentibus , infestae cornices . Quidquid ejus sit ; nihil profecto nos cogit , ut dicamus , Hesiodi sepulcro certum genus avium ab *Luciano* hic assignatum . Hoc tantum cogitur ex illius verbis , similem oīam de Hesiodi tumulto fabellam percrebuisse : quod genus avium eum celebraverit , nescio an alias , hic certe non refertur .

46. Τὸν Ἡσιόδου τάφον] De loco vide *Thucyd.* III. 96. Vid. *Men.* ad *Diogen. Laërt.* p. 148. F. qui pro κορώνας , χελιδόνας reponit .

47. Εἰκόνας] *Luciani* conjecturam eventus comprobavit . *Athenagoram* audi , p. 72. D. E. τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐπὶ τῷ ἀγορᾷ καὶ ὁ τάφος ἐν εἰκόσιν . Deinde parentatum ei docet hoc titulo , ἐπηκόω Θεῷ p. 73. Τὸ δὲ Πάριον Ἀλεξάνδρου ἐν Πρωτέως (Τρώας) Νερούλιον εἰκό-

Zz

uas

Ἡλείων αὐτῷ, ὡς τε τ' ἄλλων Ἑλλήνων, οἷς καὶ ἐπεταλκέναι^a ἔλεγον. αὐτίκα μάλα οἶδα πολλὰς ἀνασησομένης. Φασὶ δὲ πάσαις σχεδὸν ταῖς ἐνδόξοις πόλεσιν ἑπιστολὰς ἀγαπέμηναι αὐτὸν, ἀφ' ἧκας τινὰς, καὶ ὡς αἰνέσεις, καὶ νόμους. καὶ τινὰς ὅτι^b τῷ περὶ πρεσβευτὰς τ' ἐταίρων ἐχειροτόνησε, νεκραγγέλους καὶ νεκροδρομους προσαγορεύσας.

Τὸτο τέλος τῆ κακοδαίμονος Πρωτίως ἐγένετο ἀνδρὸς, ὡς βραχεῖ λόγῳ περὶ λαβεῖν, πρὸς ἀλήθειαν καὶ ἐδὲ πῶποτε ἀποβλέψαντος, ὅτι δόξη δὲ, καὶ τῷ ὡς τ' ὅθεν πολλῶν ἐπαίνῳ, ἀπαντὰ εἰπόντος αἰ, καὶ πρᾶξαντος, ὡς καὶ εἰς τοῦ^d ἀλέως, ὅτε μὴ ἀπολαύειν τ' ἐπαίνων ἐμελλεν, ἀγαθὸν αὐτῷ γενόμενον.

Ἐν ἔτι σοι προσδιηγησάμενος παύσομαι, ὡς ἔχης ὅτι πολὺ γελᾷν. ἐκεῖνα μὲν γὰρ πάλαι οἶδα εὐθὺς ἀκέσας με, ὅτε ἦκον ἀπὸ Συρίας διηγυρόμενος, ὡς ἀπὸ

Elieneses, tum apud Graecos reliquos, quibus etiam scripsisse dicebant, statim multas staturas ei novi. Ajunt vero, nobilibus oppidis fere omnibus missas ab eo epistolas in praeceptionibus, & adhortationibus, atque legibus. Etiam sodalium nonnullos ejus rei causa legatos constituerat, quos mortis nuncios & inferorum cursores appellabat.

42. Hic finis fuit infelicis Protei, viri, qui, ut brevi sermone complectar, ad verum quidem respexerat nunquam, gloriae autem & laudis popularis causa dixerat semper feceratque omnia, adeo ut in ignem etiam insiliret, cum neque frui jam posset laudibus, quippe quarum sensus pervenire ad ipsum non posset.

43. Desinam, cum unum adhuc tibi narravero, ut ridere possis amplius. Illa enim olim nosti, quae statim ex me, cum e Syria venirem, audieris, ut e Troade cum ipso.

^a Ἐλεγον] Ἐλεγον Edd. priores. ^b Τούτων] Recepi ex Mf. RG. Τούτων Edd. ^c Τῷ] Sic Pell. recte. Τῷ Edd. pessime. ^d Ἀλέως] Sic Edd. omn. ^e ἦκον] Secutus sum scripturam S. ἦκον cert. male.

57. Τῆ κακοδαίμονος Πρωτίως ἐγένετο] Πρωτίως μὲν τὰ ἑκατὶ ἐσχηματισμένος, * εἰ δὲ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ, ἅττω τ' βίον ἀπαιτῶν. σὲ δὲ τίς τῶ τρόπου ἀγνώσκειται, λόγον μὲν ἔμπε-

ρυστάμενος, καὶ ἅττω προχίρως ἐκινεῖσθαι, καὶ τοῖς ὅλοις δὲ καὶ μαυρολογίαις τοῦτον ἐκπαθεῖσθαι; V.

* Εἰ καὶ ψυχρὰ τῇ συγγνώμῃ] Quid hoc sit ignoro. M. du S. + Ἀγασταί] Ἀγασταί Edit. Mutavit M. du S. + Οὕτω] Sic dedit Idem; nam ἔστιν Edit. prave. ἢ τὸν V.

Recepi ἔστιν, quia sic esse in C. notat Solanus. J. F. R. S. τοῖς Τῷ, V.

καὶ ἔχεις, ὅς ἀνὴρ τ' καθ' ἡμᾶς. An & alibi habuerit, incertum. M. du S.

Εἰκότως μὲν] Recte conjecit Lucianus. *Athenagoras* Legat. p. 107. *Dechar.* Ἀνδρίας τῷ Πρωτίως, τοῦτον δὲ σὺν ἀγνοῖτο (alloquitur M. Philosophum, ejusque L. Verum fratrem) ῥίψαντα ἑαυτὸν εἰς τὸ πῦρ περὶ τὴν Ὀλυμπίαν, καὶ αὐτὸς λίγῃ χρηματίζων. J. M. G.

49. Οἷς ἐπισταλκέναι] Hoc ad S. Ignatii imitationem factum putat *Personus* Vindic. Ignat. P. I. c. 2. p. 261. Ed. *Cler.* Temporis certe illius morem fuisse, cyclicas quasi epistolas dimittere, satis constat. Huc etiam referendi, quos appellasse ait Lucianus Protea suum νεκραγγέλους καὶ νεκροδρομους, quos cum *Διοδώροις* illis Ignatianis recte vir summus comparabat. Exstat erudita commentatio *Erdm. Rud. Fischeri* edita *Coburgi* 1718. de *Διοδώροις* veteris ecclesiae legatis, ubi nec hujus loci mentio omittitur, p. 119. J. M. G.

Ibid. Ἐλεγον] In Impressis omnibus ἔλεγον. Sed quis? lege ἔλεγον, ut referatur ad sequentia. M. du S.

52. Διαθήκας τινὰς] *Testamenta*. Interp. *Διαθήκας καὶ παραινήσεις*, verte, *praecepta & admonitiones*. Alludit ad Pythagorae, a quibus sua praecepta ita vocitabantur. At fortasse, dixerit quispiam, alluserit ad *καὶ τὴν Διαθήκην* Christianorum Lucianus, ut est semper derisor. Et si id concederem, non tamen inde sequeretur, vocem hanc verti per *testamentum* debere. Nam ἡ καὶ τὴν Διαθήκη significat novum foedus, quemadmodum ἡ παλαιὰ Διαθήκη vetus foedus. Quis enim ibi mortuus est, cujus ea lex dici queat testamentum? T. F.

53. Καὶ τινὰς ἐπὶ τούτων προσδιδάσκας] Legendum est ἐπὶ τούτοις finem enim & προαίρεσιν designat istuc ἐπὶ. Cum haec ad oram libelli adscripsissem, animadverti in Cod. Reg. legi ἐπὶ τούτων. Cujus lectionis sententia

ipſo navigaverim , & cum reliquum hominis in illa navigatione luxum , tum formoſum illum adoleſcentulum , quem ad caninam illum vitam traduxerat , ut haberet nimirum ipſe quoque aliquem Alcibiadem , & ut perturbatus fuerit , noctu , medio in Aegeo , deſcendente turbine & fluctum excitante maximum , ploraveritque cum mulierculis vir admirabilis , & qui ſuperior mortis metu eſſe videretur.

44. Verum paullo ante mortem , novem circiter diebus ante , cum plus quam oportebat , puto , ingurgitaſſet , & vomuit noctu , & febris correptus eſt ſatis vehementi. Haec vero Alexander mihi medicus narravit , qui vocatus erat , ut illum inviferet. Ajebat ergo ſe inveniſſe hominem humi ſe volutantem , impatientemque aeſtus , & amatoriis velut blanditiis petentem frigidam : ſe autem non dediſſe : verum illud dixiſſe , *Si omnino morte opus haberet , ipſam ſponte ſua venire ad januam , itaque bene facere , ſi*

Τρωάδ' συμπλεύσαιμι αὐτῷ , καὶ πῶ τε ὅτ' ἄλλην τ' ἐν τῷ πῶ λῶ τρυφήν , καὶ τὸ μεράκιον τὸ ὥραιον , ὃ ἐπέισε κινεῖν , ὡς ἔχει καὶ αὐτός τινα Ἀλκιβιάδην καὶ ὡς ἐπιταραχθεῖν μὲν τὸ νυκτός , ἐν μέσῳ τῷ Αἰγαίῳ γνώφῃ καταβάντ' , καὶ κύμα παμμέγεθες ἐγεῖραντ' , ἐκώκυε μὲν τὸ γυναικῶν ὁ θαυμαστός , καὶ θανάτῃ κρείττων εἶναι δοκῶν.

Ἀλλὰ μικρὸν πρὸ τῆς τελευταίας , πρὸ ἐννεα ἡμερῶν πρὸ ἡμερῶν , πλείον , οἶμαι , τῆς ἰκάνῃς ἐμφαγῶν , ἡμεσὲ τε τὸ νυκτός , καὶ ἐάλω πυρετῷ μάλα σφοδρῷ. ταῦτα δέ μοι Ἀλέξανδρ' ὁ ἰατρὸς διηγήσατο , μέλακλῆβεις ὡς ἐπισκοπήσειεν αὐτόν· ἔφη ἔνθα καταλαβεῖν αὐτόν χαμαὶ κυλιόμενον , καὶ τὸ φλογμὸν ἐφ' ἐρόνῃα , καὶ ψυχρὸν αἰτῶντα πᾶν ἐρωτικῶς , ἑαυτὸν δὲ μὴ δύναι. καί τοι εἰπεῖν ἔφη , πρὸς αὐτόν , ὡς εἰ πάντως θανάτῃ δέοιτο , ἥκειν αὐτόν ὅπῃ τὰς θύρας αὐτόμαλον. ὥστε καλῶς ἔχει ἔπειτα , μηδὲν

tia eadem plane est.

54. Τούτῳ] Sic Mf. R. & G. In Impreſſis omnibus T. F. M. d. S.

68. Ἦκον] Si de reditu Peregrini ex Aegypto intelligas , incidet neceſſario in primum Luciani in Graeciam adventum ; cum XV. aut XX. fere interceſſerint anni. De voce Ἦκον monendus es , noſtram eſſe f. Edit. emendationem ; in reliquis enim libris eſt ἦκον. M. d. S.

72. Τὴν Ἀλκιβιάδην] Amores & παιδικὰ Socratis , ut vulgus ſcriptorum exiſtimat ; ſed quam ab hac ſociditate remotus fuerit Socrates , omnium , quotquot unquam fuere , hominum optimus & ſanctiſſimus , ſatis ſuperque oſtendunt divina illa Xenophontis ἐπομνημονεύματα ; tum præterea ipſius vita nuper a viro doctiſſimo , & linguae Graecæ peritiſſimo D. Carpentario conſcripta. Hoc itaque auſim aſſerere ;

Si quis morte obita ſenſus tellure ſub ima eſt , Socratici gaudent Manes , & grandior Umbra Ambulat Elyſium , tanti ſcriptoris honore.

T. F.

74. Γνώφῃ καταβάντ' & κύμα παμμέγεθες ἐγεῖραντ'] Caligine oborta & fluctum ingentem excitante. Interpol. peſſime. γνώφῃ enim hoc loco turbo eſt. Idque ſatis oſtendit nomen appoſitum καταβάντ'. Deinde , qui quaſo fieri poſſit , ut caligo attollat mare , quod diceret Lucianus , καὶ κύμα παμμέγεθες ἐγεῖραντ'.

τῷ? Rem vero terribilem , Caliginem noctu fuiſſe. Videlicet ſunt hæc ægri ſomnia. Intelligit enim Lucianus turbinem illum qui vulgo dicitur ἐκνεφίης , de quo Apulejus , in libello de Mundo , & alii. Eufſtathius enim vocem hanc (γνώφῃ) deducit a νέφῃ. Plerisque omnibus dici videtur διόφῃ. quaſi παρὰ τὸ δύναι τὰ νέφῃ. Quæ tu paſſim reperies : neque juvat tranſcribere. T. F.

76. Θανάτῃ κρείττων] Morte potior. Interp. Quid ſit ἀνὴρ θανάτῃ κρείττων , omnes , opinor , norunt ; quid ſit Vir morte potior , non item. Vertendum itaque fuerat , Vir morte ſuperior , quem mortis metus non deprimit , non frangit , ut e contra ἀνὴρ θανάτῃ ἥττων is eſt , qui mortis pavore debilitatur , proſternitur & plane abjicitur. T. F.

Θανάτῃ κρείττων] Fortior , robuſtior ipſa morte , ſ. viſtor mortis , vel qui eam contemnit. Ita χρημάτων κρείττων habuimus ſupra T. I. de Merced. Cond. §. 19. f. θυμῷ κρείττων , Hermot. c. 12. f. Et φλόγῃ κρείττων , ibid. c. 76. &c. F. F. R.

84. Ψυχρὸν] Subaudi ὕδωρ , ut νεκρὸν , pro νεκρὸν ὕδωρ , ἐκείνῃ Etymol. in νεκρὸν. a νεκρὸν eſt Νεκρὸς Graecorhomaicum. F. G.

Ibid. Καὶ ψυχρὸν αἰτοῦντα] Supple ὕδωρ : ellipti. Ut νεκρὸν , pro νεκρὸν ὕδωρ. Vide Etymologicum Magnum in νεκρὸν. A νεκρὸν , eſt Graecorhomaicum νεκρὸς. A. E. M.

85. Καί τοι] Forſan καὶ γο.

M. d. S.

δὲν τῆς πυρὸς δρόμῳ· τὸνδ' αὖ φάναι·
'Αλλ' ἔχ' ὁμοίως ἐνδοξέῃ ὁ τρόπος γένοιτο·
ἀν, πᾶσι κοινὸς ὢν.

Ταῦτα μὲν ὁ Ἀλέξανδρος· ἐγὼ δὲ εἰδὼς
αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον αὐτὸν
ἐγκεχρισμένον, ὡς σποδίσσειεν τῷ δριμύτι
Φαρμάκῳ. ὅρας; ἔτι πάντ' αὖτε ἀμβλυ-
πῆντας ὁ Αἰάκος ὠρεῖτο; ὁμοιον ὡς
εἴ τις ἐπὶ σταυρὸν ἀναβήσεται μέλλων, τὸ
ἐν τῷ δακτύλῳ πρόσθιαισμα φεραμένοιοι.
τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος, εἰ ταῦτα εἶδε;
κατ' ἀξίαν γελάσαι ἀν' ἐπὶ τῷ ἀνδρί. καί-
τοι πῶθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσούτον γέλωτα;
σύ δ' ἐν, ὦ Φιλότῃς, γέλα καὶ αὐτὸς, καὶ
μάλιστα ὁπότεν ἴδῃ ἄλλων ἀκρότης θυμα-
ζόντων αὐτόν.

*illam sequeretur, nec ignem expeteret. Istum
contra dixisse: At non aequè gloriosum fu-
turum mortis genus, quod omnibus commune
esset.*

45. Haec Alexander. Ego vero, & ipse
non multis ante mortem diebus inunctum
vidi, ut lacrimis motis oculos purgaret
sacerbo medicamento. Vides? Non sane re-
cipit, qui hebetes oculos habent, Aëacus.
Simile hoc est, ut si quis in crucem mox
agendus digiti offensionem curet. Quid
tibi videtur *facturus fuisse*, si vidisset ista,
Democritus? Risisset ne, prout dignum est,
virum? Quamquam unde tantum illi risus
suppetiisset? Tu ergo, amice, ride ipse
quoque, & maxime cum alios admirari
sistum audieris!

FU-

α. Αὐτὸν] Αὐτὸν αὐτὸν P. male. β. Τὸ ἐν τῷ] Τῷ ἐν τῷ male γ.

92. Ἐγὼ δὲ εἰδὼς αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Ordo: Ἐγὼ αὐ-
τὸς εἰδὼς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν. Sed forte sic legendum:
Ἐγὼ δὲ αὐτὸς, εἰδὼς πρὸ π. ἡ. &c. F.G.

Ἐγὼ δὲ εἰδὼς αὐτὸς πρὸ πολλῶν ἡμερῶν εἶδον] Quæ ver-
sio hæc est, quam nobis offert *Benedictus* & sequitur
Faber? *caterum ego neque ipse ante paucos dies vidi.*
Ergo aut nunquam vidit, aut ante valde multos dies
vidit. Quod quid est? aut quomodo ad Græca? mul-
to melius & rectius *Opisæus* *caterum ego quoque il-
lum non ita multos ante dies conspexi.* F.G.

Ἐγὼ δὲ εἰδὼς αὐτὸς &c.] Emendationem *Gujeti* non
rejecerem, si auctoritas accederet; nam quamquam
exempla haud pauca constructionis immutatae vidi-
mus, ut de *Calumni*. c. 19. *ἐπιδὼν ἐντὸς ἀπαξ τειχῶν*
γνώσκειται. Item *Philos.* c. 22. *Parasit.* c. 16. & 2. *Bis*
Accus. c. 34. *Rhet. Praec.* c. 18. de *Imag.* c. 11. Sic
tamen pro lubitu transponere negandi particulam, pe-
riculosum est; verum & infra *Tragopod.* vl. 313. *Ὁὐκ*
ἐρίσας ἐχάρη Φοῖβῳ Σάτυρῳ Μαρσύας. Et *Homer.* Il. E.
150. *Τοῖς σὺν ἐρχομένοις ὁ γῆρας ἐκρίνατ' ὄνειρος*, ubi σὺν
ad ἐκρίνατο pertinet, non ad ἐρχομένους, & Scholiast.
atque *Eupath.* amphiboliam pronuntiant. *Clarkius* ver-
tens, quibus non, ad bellum proficiscentibus, senex in-
terpretatus est somnia, sive, *Quibus nequidquam, cum*
ad bellum proficiscentur, interpretatus est somnia. Eo-
que minus, cum & in *Dial. Meretr.* XII. p. huj. Ed.

314. ἔτι sic transponitur, quando ait: *ἔχ' ἐώραν τὸ ἄδμο*
ἐν. ubi ἔχ' omnino pertinet ad ἐν, nam non negat se
vidisse, sensisse, sed non unum fuisse adfirmat. Pro-
pter talia jam nihil mutarem. Conf. & infra *Sat.* c.
8. pr. F.F.R.

98. Τῷ δακτύλῳ] Τῷ ποδός.

99. τί σοι δοκεῖ ὁ Δημόκριτος] Hujus loci venusta-
tem corrumpit Interpolator. *Quid tibi, inquit, vide-
tur facturus fuisse Democritus, si hac vidisset? merito*
virum irrisisset. Interpres autem, antequam interpo-
latus fuisset, quanto melius? *Quid tibi, inquit, fa-
cturus fuisse videtur Democritus, si horum spectator con-
tingisset? numquid pro dignitate virum derisisset?* Sen-
sus est. Cum tanta in Peregrino gloria sitis fuerit,
censeri tu, Croni, satis unquam & κατ' ἀξίαν δοξάζειν
τῷ ἀνθρωπίνῳ derisurum fuisse Democritum? Dii bo-
ni! unde illi tantus risus suppetere potuisset? Haud
dubie prius ei fuisset emoriendum, quam hominem
pro virtutibus, ut diceret *Terentius*, exagitare po-
tuisset. T.F.

2. Πῶθεν εἶχεν ἐκεῖνος τοσούτον γέλωτα] Quod de ri-
su Democriti dixit *Lucianus*, idem de lacrymis He-
racliti scripserat *Juvenalis*;

Mirandum est unde ille oculis suffecerit humor.

T.F.

FUGITIVI.

ΔΡΑΠΕΤΑΙ.

APOLLO, JUPITER, PHILOSOPHIA, HERCULES, MERCURIUS, VIRI, DOMINUS, ORPHEUS, FUGITIVUS, HOSPEs.

ΑΠΟΛΛΩΝ, ΖΕΥΣ, ΦΙΛΟΣΟΦΙΑ, ΗΡΑΚΛΗΣ, ΕΡΜΗΣ, ΑΝΔΡΕΣ, ΔΕΣΠΟΤΗΣ, ΟΡΦΕΥΣ, ΔΡΑΠΕΤΗΣ, ΚΑΙ ΥΠΟΔΙΚΟΣ.

A P O L.

Α Π Ο Λ.

VErane narrant ista, Pater, fuisse, qui in ignem se conjiceret in celebritate Olympiorum, jam senem hominem, nec ignavum ad talia portentorum artificem? Luna enim nobis narravit, quae ardentem se vidisse diceret. J U P. Vera omnino sunt, Apollo, quae utinam facta nunquam essent! APOL. Adeone bonus erat senex, atque indignus, qui igni periret? J U P. Etiam illud forte *ita se habuerit*! At ego multam me tum perferre injucunditatem memini a malo illo nidore, qualem sursum ferri naturale est ab affatis corporibus humanis. Nisi enim in Arabiam statim, ut habebam, abiissem, perieram, bene noris, a fumo teterrimo. Et tamen in tanta suaveolentia, & copia aromatum, in ture adeo

Αληθῆ ταῦτά, Φασι, πάτερ, ὡς ἐμβάλοι τις αὐτὸν φέρον εἰς τὸ πυρ, κατέναντι Ὀλυμπίων, ἥδη πρεσβύτης ἀνθρώπου, οὐκ ἀγεννὴς θαυμασιotoύς στα τοιαῦτα; ἡ Σελήνη γὰρ ἡμῖν διηγείτο αὐτὴ ἐωρακέναι χαμόμενον λέγονσα. ΖΕΥΣ. Καὶ πάνυ ἀληθῆ, ὦ Ἀπολλων, ὡς μήποτε γενέσθω ὥφελεν. ΑΠΟΛ. Οὕτω χρηστὸς ὁ γέρον ἦν, καὶ ἀνάξιον ἐν πυρὶ σπολωλέναι; ΖΕΥΣ. Καὶ τῆτο μὲ ἴσως ἀλλ' ἐγὼ πολλὴν μὲ ἀνδρίαν μέμνημαι ἀναχόμενον τότε πρὸ κνίσεως πονηρᾶς, οἷαν εἰκὸς ἂν σποφάρεσθαι ὁ πτωμένων ἀνθρώπων σαμάτων. εἰ γὰρ μὴ εἰς τὴν Ἀραβίαν ὡς εἴχον εὐδὺς ἀπὶ ὧν ὥχουμένη, σπολάλειν ἂν, εὖ ἴδῃ, ἀτοπία τὴ καπνῶ καὶ ὅμως ἐν τοσαύτῃ εὐωδίᾳ, καὶ ἀφθονίᾳ τῶν δρωμάτων, καὶ ἐν λιθαιωτῶν σαμπολλῶ, μάλιστα αἱ ῥῖναι ὅτι.

a 'Αποφερ.] 'Αναφ. malit *Gefn.* b 'Οπταμένων] Sic V2. & *Jensius.* 'Οπτομένων vulgo male.

5. 'Η Σελήνη] Bene Apollo inducitur non vidisse spectaculum hoc, quia Sol est Apollo: & hoc circiter noctem mediam [ἡ σελήνη γὰρ ἡμῖν] Nam in praec-

cedenti sermone est, (c. 36.) καὶ ἐπειδὴ ἡ σελήνη αἰτέλει. ἴδιαι γὰρ καὶ κύκλοι διασάσθαι. G.

ΔΡΑΠΕΤΑΙ] Dixi antea hunc Dialogum non esse Luciani.

ΔΡΑΠ.] Non videtur esse Luciani.

ΔΡΑΠΕΤΑΙ] *Lucianum non videtur.* Nihil est in hoc Dialogo Luciano indignum; sive stylum sive rem ipsam spectes. Quare miror, cur *Bourdelerius* & *Marcilinus* dubitent eum esse Luciani.

ΑΠΟΛΛΩΝ] Personarum colloquentium nomina Graeca addidi ex B1. quae Ἀπόλλωνος, Ζηνός &c. Latina adscipi ex P. Inscriptio enim illarum tam Graec-

ca quam Latina aberat ab cett. etsi in medio Dial. inserta personarum dimidiata nomina.

13. Ὀπτομένων ἀνθρώπων σαμάτων] Corrige ὀπταμένων. est enim ab ὀπτῶ affo. Recte id observatum in *Epist. Satyrnalic.* c. 23. καὶ τὴν ἑλαφον, καὶ τὰ διελθόντα μύθη ὀπταμένων, &c. In *Necyomanti.* T. I. c. 14. οἰμωγὴ τῇ ἐπὶ τῶν πυρὶ ὀπταμένων.

'Οπταμένων] Sic recte scribitur in sola V2. ut *Mus.* c. 14. 15. B. c. 29. *Kron.* N. 23. & 35. In reliquis enim prave est ὀπτομένων.

Zz 3

M. du S. 19. Tho

ἐπιλαθέσθαι μοι καὶ ἀπομαθεῖν ἤθελον ἢ κηλίδαν ἐκείνην τῇ ὁσμῇ, ἀλλὰ καὶ νῦν ὀλίγη δέω ναυτιᾷ, ὑπομνηθεὶς αὐτῆς.

ΑΠΟΛ. Τί δὲ βεβλόμενος, ὦ Ζεῦ, τοιαῦτα εἶργαται ἑαυτόν; ἢ τί τὸ ἀγαθόν, ἀπανθρακωθῆναι ἢ ἐμπεισὼν εἰς τὴν πυράν; ΖΕΥΣ. Τῆτο μὲν ὥσπερ ἂν, ὦ παῖ, φθάσῃς τοῖς καὶ Ἐμπεδοκλεῖ πρὸς αὐτῶν ἐγκαλῶν, ὅς ἐς τὰς κρατῆρας ἤλασεν καὶ αὐτὸς ἐν Σικελίᾳ. ΑΠΟΛ. Μελαγχολίαν τινὰ δεινὴν λέγεις. αὐτὰρ ἔσθός γε τίνα ποτὲ ἄρα καὶ αἰτίαν ἔχει τῇ ὀπιθυμίᾳ; ΖΕΥΣ. Αὐτῶς σοι λόγον ἐρῶ, ὃν ἔλεξε πρὸς τὴν Πανηγυρίαν, ἀπολογεῖσθαι πρὸς αὐτὸς ὑπὲρ τῆς τελευτῆς. ἔφη γὰρ, εἶγε μέμνημαι.

Ἀλλὰ τίς αὕτη σπευδὴν πρόσεισι τετραγυρῶν καὶ δακρύουσα, πάντες ἄδικεμένης οἰκῆς; μᾶλλον δὲ φιλοσοφία ὅτι, καὶ τὴν νομά γε τὴν ἐπιδοᾶται σχετιάζουσα. Τί ὦ θυγατερ δακρύεις; ἢ τί ἀπολιπῶσα τὸ βίον ἐλήλυθας; ἄρα μὴ οἱ ἰδιῶται αὐτῆς ἐπιβεβλεῦσά σοι ὡς τὸ πρόειπεν, ὅτε τὸν Σωκράτη ἀπέκλειναν ὑπὸ Ἀνύτη κατήγορηθέντα, εἴτα φεύγεις ἀπὸ τῆτο αὐτῆς;

multo, vix mihi oblivisci nares ac dediscere voluerunt illam odoris labem. Sed nunc etiam parum abest quin nauseam ad illius memoriam.

2. APOL. Quid vero voluit, Jupiter, quod haec in se designavit? aut quid boni in eo inest, si quis in rogiis defiliens mutetur in carbones? JUP. Hac in re evitare non potes, quin ante ipsum Empedocli crimen intentes, qui in crateras ipse quoque in Sicilia defiliit. APOL. Terribilem mihi melancholiam narras. Verum hic quam tandem illius cupiditatis causam habuit? JUP. Ipsius tibi orationem referam, quam in conventu habuit, cum causam apud illos mortis suae diceret. Dixit enim si bene memini . . .

3. Sed quatenam ista contente ad nos accedens perturbata & lacrimans, injuriam magnam passae similis? Quin Philosophia est, & nomen meum miserabili voce inclamat. Quid, mea filia, ploras? aut quid relicto saeculo huc venisti? Numquid deponuo contra te machinati aliquid sunt imperiti, ut olim cum accusatum ab Anyto Socratem interfecere? tum tu propterea illos fu-

^a Ἐμπεισὼν] Sic Edd. omnes. Ἐμπεισόντα Graev. ^b Ἠλατο] Adspirare P. S. Amst. ἤλατο spir. leni J. R. B. H. Fr. ^c Ἀδικεμένη] Sic bene Fl. P. aliaque Ἀδικεμένη sine puncto male J. V2.

19. Τὴν κηλίδαν] Foeditatem. Ibid. Κηλίδαν] Quis ante aut post hunc odoris sibi maculam finxit?

F. G.

M. du S.

23. Ἡ τί τὸ ἀγαθόν] Scribendum vel puer videat, etsi Mf. fileret, ἢ τί τὸ ἀγαθὸν ἀπανθρακωθῆναι ἐμπεισόντα εἰς τὴν πυράν; Quid prodest in pyram infilientem conflagrare? In vulgatis est contra τὴν γραμματικῶν canones ἐμπεισὼν.

J. G. G.

24. Ἐμπεισὼν] An ἐμπεισόντ' εἰς, &c. F. G. Ἐμπεισόν] Ἐμπεισόντα legendum vel puerum videre ait Cl. Graev. Fateor ad Grammaticam utilitatis ita dici, ut supra, Jov. Conf. c. 7. f. εἰ γὰρ ἀποχρῆσαι αὐτοῖς τὸ ἀθανάτως εἶναι. Gall. c. 26. ἐμοὶ — ἀμάρξαι ἐντεμόντα. Ibid. c. 4. ἡσθηκῆναι φάγοντα. Rhet. Praec. c. 1. ὡς ἄμαχον εἶναι scil. σι. Et Evang. D. Marc. IX. 47. δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γένην τῶ πυρὸς. Herodian. L. 2. c. 8. f. (Νίγρ) ἡμίλει — δέον ἐπιφοιτῆσαι τὴν ταχίστην, καὶ φθάσαι οἰκιστὰς αὐτά. Verum & similia vulgatae alibi occurrunt, ut non velim quidquam immutare. Nemo quidem dubitat, quin

infinitiv. cum nominandi casu in alia constructione sit usitatissimus, idque Grammatici satis tradidere, & exemplorum occurrunt myriades; sed nominativo personae praemisso, vel intellecto, tantum locum habere alterum illum nominativum, volunt. At in quibusd. modo nominativo, modo accusat. utitur Noster, ut, μόνον τῷ διαπότης εἶναι δοκεῖν, in Bis Accus. c. 2. f. Contra vero, δοκεῖ σοι εἶναι πολυπραγμοσύνη. In Parasit. c. 5. Nominativo Polyb. (notante Cl. Jensonio in marg. Lect. Lucian.) p. 655. Ed. Amst. ἐπισφάλλως εἶχον, ἀπὸ τὸν γυμνοὶ κινδυνεύει. Et sic p. 1434. nos non p. 963. ἰστοῦμαι εἶχον πρὸς τὸ μὴ τοῖς ἑσθροῖς παρῆναι γέννηται. At in his Polybii, nominat. personae praecedit, ad quem etiam referri dicitur aliquo modo, nominativus sequens. Vitiosum autem esse vulgatum Ἀλλὰ κακοῦργοι τινες φῆς εἶναι, — καὶ μοιχεύει, docuit Cl. Jensonius in Prometh. T. I. c. 16. pr. (qui multa de infinitivi structura, in Lectt. Lucian. p. 72. — 83.) adfuerunt Cl. Hemsterhuisio, nec tamen omnia, ob nimiam copiam, inferente, & frustra improbane Cl.

fugis? PHIL. Nihil tale, Pater. Sed illi quidem, vulgus promiscuum, laudarunt & in honore me cum veneratione atque admiratione habuerunt, ac tantum non adorarunt, etsi non valde, quae dicerem, intelligerent. Verum isti, quomodo illos vocem? qui se familiares meos & amicos esse ajunt, & nominis mei larvam induunt, illi ergo pessime me tractarunt.

4. JUP. Philosophi igitur contra te aliquid machinati sunt? PHIL. Non, Pater. Hi enim & ipsi injuria mecum affecti sunt.

JUP. A quibus ergo injuriam accepisti, si neque indoctos accusas, neque philosophos? PHIL. Sunt quidam, Jupiter, interjecti, velut inter utramque aciem, inter vulgus & philosophos, habitu, oculorum conjectu, incessu, nobis similes, & eadem ratione compositi. Postulant enim meis in castris militare, & nostrum sibi nomen inscribunt, discipulos se, & familiares, & sodales nostros dicunt: at vita illorum impurissima, inciticia, audacia, libidine, plena: quae non parva est in nos contumelia. Ab hisce, Pater, laesa pro-

ΦΙΛ. Οὐδὲν τοιοῦτον, ὦ πάτερ, ἀλλ' ἐκείνοι μὲν, ὁ πολλὸς λαὸς, ἐπῆνεν, καὶ ἀφ' ἐπιμῆς ἦγον αἰδόμενοι, καὶ θαυμάζοντες με, καὶ μονονεχὶ προσκυνῶντες, εἰ καὶ μὴ σφόδρα ξυνίσαν ὧν λέγοιμι. οἱ δὲ, πῶς ἂν εἴποιμι; οἱ ξυνήθεις καὶ φίλοι φάσκειν εἶναι, καὶ τένομα τέμνον ὑποδύμενοι, ἐκείνοί με τὰ σοδεινότατα εἰργάσαντο.

ΖΕΥΣ. Οἱ φιλόσοφοι ἐπιβελὴν τινα ἐπιβεβλευκάσιν σοι; ΦΙΛ. Οὐδαμῶς, ὦ πάτερ, οἷγε ξυνηδίκηνται μοι καὶ αὐτοί.

ΖΕΥΣ. Πρὸς τίνων ἐν ἡδίκησαι, εἰ μήτε τῆς ιδιώτας, μήτε τῆς φιλοσόφους αἰτίας;

ΦΙΛ. Εἰσὶ τινες, ὦ Ζεῦ, ἐν μέλαι χιμῳ ἦτε πολλῶν, καὶ ἦ φιλοσοφῶντων, τὸ μὲν ὄχημα, καὶ βλέμμα, καὶ βάδισμα, ἡμῖν ὅμοιοι, καὶ καὶ ταῦτα ἐσταλμένοι ἀξίῃσι. ὁ γὰρ ὑπ' ἐμοὶ τάττεσθαι, καὶ τένομα τὸ ἡμέτερον ἐπιγράφον, μαθηταὶ, καὶ ὁμιληταί, καὶ διασῶνται ἡμῶν εἶναι λέγοντες. ὁ βίβλος δὲ αὐτῶν παμμίαν, ἀμαθίας, καὶ θράσους, καὶ ἀσελγείας ἀνάπλεως, ὕβρις δὲ μικρὰ καὶ ἡμῶν. ὑπὸ τέτων, ὦ πάτερ, ἡδίκημην πᾶσι.

ΖΕΥΣ.

Cl. Gesnero ad Philopat. nam non modo κακοῦργοί τινες improbatat *fenius*, per se; sed etiam pro eis requiri, bene monuerat, propter illico adjunctum καὶ μοιχεύουσι, καὶ πολυμοῖσι, &c. Sed *Homeri* locus II. B. 350. quem Gesn. adfert, ubi Φημί καλῶνται — Κροίωνα Ἀσράπτων &c. huic nostro *Fugitivorum*. probando convenit, aequae ae infra *Philopat.* c. 4. ἀλλ' ὑποβιβρεῖται καὶ καὶ καὶ. At quod Gesn. etiam adfert ex *Dial. Marini*. IX. σῶσαι δέσσει χαρισάμενος, id jam nihil probat; nam χαρισάμενος ex Codd. ibi restituit *Hemsterhusius*. Verum addi posset *Dion. Halic.* VII. p. 473. 10. quem jam adduxi ad *Rhet. Praec.* c. 24. δι' αἰχμῆς λαβὴν, ἀπὸ αὐτοῦ ἐν γένει — ἐνείρατα ἐκφύειν. Et *Xenoph.* p. 458. οἶοντα δὲν φρόνιμοι ἐν μέτροι φαίνεσθαι, aliaque quae adferuntur a Cl. *Maittaire* de *Dial.* p. 82. quae cum *Polybianis* modo adductis pro vulgata facere nonnullis videbuntur; sed quia & in iis ad nominativum personae respicitur, illa huc detorque nolum; magis enim huc facit, quod nominativum & accusat. simul infinito adjunctum alibi jam dedimus, ex Ep. ad *Ephes.* IV. 1. & 2. ubi Παρακαλῶ ἐν ὁμῶς — ἀπαυτῶνται ἀξίως — ἀνεχόμενοι ἀλλήλων, ubi & *Elser.* duo alia addidit. Notumque vel ex *Grammaticis* vulgaribus, illud *Xenophonis*, πρὸς τὸ

ἀγαθοὶ φαίμεθα; & ex eodem, ὁ δὲ Ἀσσύριος — ἐγὼ μὲν οἶμαι ἰππῆας μὲν εἶναι, pro ἦ δὲ Ἀσσύριον. Addo rursus *Aret. Carr.* vers. fin. L. I. p. m. 92. καὶ τὸδε μόντος προσηκρύνοντας — προσεῖν, pro προσηκρύνοντας δι' προσεῖν. quum tamen ἀποχάσαντα — ἀφαιρέειν ibid. paulo ante dixerit. Iterum L. 2. c. 4. p. 104. εἰς γὰρ ὥς — ὡς ῥηδίας χυθῆς ἱρῶσθαι, pro χυθέντα; in quo posteriore exemplo tamen ad nominat. praemiss. potest esse relatio, aequae ac in hoc *Herodiani* I. 10. 8. ὥς δὲ δὲν μέγα τι δράσας καθορθῶσαι. Sed *Luciani* vulgatae propius accedit hoc *Diod. Sic.* XII. c. 25. f. εἰς δὲ οἱ δημοῖχοι μὴ συμφωνῶσι πρὸς ἀλλήλους κύριοι εἶναι ἦ ἀνὰ μέσον κυρίων; ubi κύριοι pro κυρίως. Sed *Gronovii* in *Polyb.* exempla ad L. V. p. notar. 430. paulo aliam habent rationem, pertinentque ad nominativum illum utilitativum, de quo prius diximus. Sed satis est ostendisse, vulgatum *Luciani* non temere movendum, etsi nec dissimulandum, saepe a scribis peccatum esse in pervertendis verborum modis, ut vid. in *Dial. Meret.* XII. p. hujus Tom. 313. N°. 76. Plura ad *Fugit.* c. 2. f. F. R. 27. ἡλατο] Adspirate ἡλατο in fab. *Aesop.* CXV. & *Hom.* *Batrach.* 248. Cumque ἄλλοιαι certe adspirationem contra Edd. vett. addimus. F. F. R. 74. 10.

ΖΕΥΣ. Δεινὰ ταῦτα, ὦ θύγατερ, ἀλλὰ τί μάλιτα ἠδίκηκασί σε; ΦΙΛ. Σκόπη, ὦ πάτερ, εἰ μικρά. σὺ γὰρ καλίδων τὸ βίον ἀδικίας καὶ ὀδυναιότηας μετὸν, ἅτε ἀμαθία καὶ ὕβρις ζυγόντα, καὶ παραττόμενον ὑπ' αὐτῆς, κατελέσας τὸ ἀνθρώπινον ὑπὸ τῇ ἀγνοίᾳ ἐλαυνόμενον, ἐμέ κατέπεψας, ἐντειλάμενος ἐπιμελεσθῆναι, ὡς παύσαιτο μὴ ἀδικῶντες ἀλλήλους, καὶ βιαζόμενοι, καὶ ὅμοια τοῖς θηρίοις βιῶντες. ἀναδελφάντες δὲ πρὸς τὴν ἀλήθειαν, εἰρηνικώτερον συμπολιτεύουσι. ἔφης γὰρ πρὸς μὲ καλεπύπων, ἃ μὴ πράττεισιν ἄνθρωποι, καὶ ὡς ὀφείλει ὑπὸ τῇ ἀμαθίᾳ, ὦ θύγα-80 τερ, καὶ αὐτὴ ὁρᾷς. ἐγὼ δὲ, ἐλεῶ γὰρ αὐ- τὴν, σὲ, ἣν μόνην ἰάσαμαι ἂν τὰ γινόμενα οἶμαι, πορκρίνας ἐξ ἀπάντων ἡμῶν, πέμπω ἰασομένην.

ΖΕΥΣ. Οἶδα πολλά καὶ τοιαῦτα εἰ-85 πὼν τότε. σὺ δὲ τὰ μὲν ταῦτα ἤδη λέγε, ὅπως μὴ ὑπεδέξαντό σε καλεπταυμένην τὸ πρῶτον, ἃ τίνα δὲ νῦν ὑπ' αὐτῆς πέπον- θας. ΦΙΛ. Ἡἷα μὴ, ὦ πάτερ, οὐκ ὅτι τῆς Ἑλληνικῆς εὐθύς, ἀλλ' ὅτι ἐδόκει μοι χαλεπώτερον τῷ ἔργῳ εἶναι, τὸ βαρ- βάρος παιδεύειν, καὶ διδάσκειν, τῆτο πρῶ- τον ἡξίειν ἔργασασθαι. τὸ Ἑλληνικὸν δὲ

5. JUP. Dura haec sane, Filia. Sed qua in re maxime te laeserunt? PHIL. Vide, Pater, parvane sint? Tu enim cum videres saeculum iniustitia & iniquitate plenum, quod cum inficitia & contumelia versaretur, & ab iis perturbaretur; miseratus humanum genus, ab ignorantia agitatam, me demisisti, cui praeceperas uti curam agerem, quo desinerent mutuis se injuriis afficere, & vim facere, & similem feris bestiis vitam agere; sed oculis ad verum conversis, magis pacatam inter se civitatem haberent. Dicebas enim, me cum demitteres, Quae agant homines, & quomodo ab inficitia affecti sint, ipsa vides, mea filia! Ego autem, qui illorum misericordia tanquam te, quam solam mederi posse his, quae sunt, arbitrer, ex omni nostro numero delectam demitto ut sanes.

6. JUP. Scio multa me & talia tum dixisse. Tu jam dic, quomodo te receperint primum advolantem, & quae nunc ab illis patiaris. PHIL. Properabam, Pater, non statim ad Graecos; sed, quae videbatur mihi difficilior operis pars esse, instituere ac docere barbaros, illam primum volebam perficere. Omissis ergo interim Grae-

α Ἡἷα] Ἡἷα V2. Ἡἷα cett. β Ἐργάσασθαι] Ex emendatione Janssi. Εἰργάσασθαι Edd. male.

74. Ἐντειλάμενος ἐπιμελεσθῆναι] Verbo dato negotio, ut eos curarem vel sanarem. Verbum enim ἐπιμελεσθαι, κατ' ἐξοχὴν de Medicis usurpatur, qui fluicuos curant & sanant. Auctor mox pro eo bis utitur verbo ἰάσασθαι. Sic etiam in *Symposio* cap. 47. Διόνειος ἐπιμελεῖτο. de quo paulo ante dixerat, ἀκισαῶν τὸ τραχύ. Hinc ἐπιμελεια & ἰασις ut synonymae ponuntur *Proverb.* III. 8. Τότε ἰασις ἔσται τῷ σωματί σου, καὶ ἐπιμελεια τοῖς ὀστέοις σου. & *verf.* 22. ἔσαι δὲ ἰασις ταῖς σαρκὶ σου, καὶ ἐπιμελεια τοῖς ὀστέοις σου. L. Bos.

82. Ἰάσασθαι] Vid. supra dicta ad Gall. c. 28. N. 10. J. F. R.

89. Ἡἷα] Sic V2, nisi quod jota non erat subcriptum. Recte; non ut in reliquis, Ἡἷα. Confer *Δημ.* c. 4. M. du S.

Ἡἷα] Conf. paulo supra *Mort Peregr.* c. 37. f. Nec dubitabis & ita hic scribendum. Quum de volante sit

sermo; sic & mox ὀρμίσασα utitur.

93. Ἐργάσασθαι] Ἐργάσασθαι hic legendum, non, ut Edd. εἰργίσσασθαι, alia occasione moner Cl. Janss. scilicet ad *Hermot.* c. 71. pr. ubi e contrario vulgatum ἰργάσω in εἰργάσω recte mutat, & Codd. addicebant. Sed eorum fidem hic expectasse nihil etiam opus; adeo res est manifesta; neque enim significatio τῷ ἔργῳ prohibeo, hic locum habet, neque si haberet, εἰργάσασθαι, sed εἰργάσθαι in aoristo dicendum foret. J. F. R.

96. Τῷ ζυγῷ] Αἰρεῖν ζυγὸν pro doctrina mandataque observandis poni tradit *Lev. J. Elner.* in *Evangel. Matth.* XI. 29. ubi & haec Luciani eodem modo exponit. J. F. R.

Ibid. Ὀρμίσασα εἰς Ἰνδοὺς] Erudita & verissima haec Philosophiae historia est. M. du S.

97. Ἐν τῷ βίῳ] I. e. in mundo. J. G.

Graecis, quos faciles ad subigendum putabam, & celerrime recepturos frena, & ju-
go submittebamus: ad Indos primum excur-
ri, maximam orbis gentem, nec difficulter
iis persuasi, ut descendentes suis ab ele-
phantis necum versarentur: adeo ut beata
illa gens Brachmanes, qui in Nechraeorum
& Oxydracarum confiniis colunt, omnes
jam mihi militent, & meis ex praeceptis
vivant, qua de causa magno in honore
sunt apud omnes vicinos. Hi miro quodam
mortis genere moriuntur.

7. JUP. Gymnosophistas dicis. Audio
enim & reliqua de illis, & hoc quoque,
maximo illos rogo consensu, urendos se
praeberere, neque quidquam de habitu aut
positu membrorum mutare. Sed nihil hoc
magnum: nuper enim Olympiae simile
quid fieri ego vidi: credibile autem te
quoque adfuisse tum, cum senex arderet.
PHIL. Neque accessi, pater, Olympiam,
metu facerrimorum hominum, quos dixi,
quod multos illorum viderem eo ire, uti
maledicerent ibi congregatis, clamorque
suo latratu posticum templi implerent: igitur
neque vidi illum, quomodo sit mortuus.

8. Post Brachmanes ergo statim in Ae-

είων ὡς ῥᾶστον ὑποβαλέας, καὶ τάχιστα,
ὥς γε ὤμην, ἐνδεχόμενον τὸ χαλινὸν οἷόν τε,
καὶ ὑπαχθισόμενον τῷ ζυγῷ, ὁρμήσασα εἰς
Ἰνδοὺς τὸ πρῶτον, ἐνθ' αὖ μέγιστον ἦ ἐν τῷ
βίῳ, καὶ χαλεπῶς ἐπέεσα καθίσαντας ἀπὸ
τῶν ἐλεφάντων ἐμοὶ συνείναι ὥστε καὶ γένεσθαι
ὄλβιον οἱ Βραχμᾶνες τοῖς Νεχραίοις καὶ Ὀ-
ξυδράκαις ὁμοιοί, ἕτοι πάντες ὑπ' ἐμοὶ
τάπην, καὶ βίβσι γε καὶ τὰ ἡμῖν δικέν-
τα, τιμώμενοι πρὸς τὴν θεοῖσιν ἀπάντων,
καὶ ἀποδόντες ὅσα ἐξέδοξον τῷ θανάτῳ
τρόπον.

ΖΕΥΣ. Τὴς γυμνοσοφιστῶν λέγεις. ἀκούω
γυνεὴν τάτε ἄλλα περὶ αὐτῶν, καὶ ὅτι ὅππῃ
πυρρὰν μεγίστην ἀναβάντες, ἀνέχοντες καὶ ὀ-
ιόμενοι, ἐδὲν τῇ στήθι καὶ τῇ κατὰ ἔδρας ἐκ-
τρέποντες. ἀλλ' ἐμένα τῆτο ἔναγχος
γυνεὴ καὶ Ὀλυμπιάσι τὸ ὅμοιον ἐγὼ εἶδον γε-
νόμενον, εἰκὸς δὲ καὶ σε παρῆναι, χρημύμην
τότε τῇ γένεσθαι. ΦΙΛ. Οὐδὲ ἀνῆλθον,
ὡς πάτερ, εἰς Ὀλυμπίαν, δέει τὴν καθάρ-
αν ἐκείνων, ὅς ἐφην, ὅτι πολλὰς αὐτῶν
ἑώραν ἀπιόντας, ὡς λοιδορῆσαι τοῖς ξυνε-
ληλυθόσι, καὶ βοῆς τὸ ὀπισθόδομον ἐμπλή-
σωσιν ὑλακτῶντες, ὥστε ἐδὲ εἶδον ἐκείνων
ὡς ἀπέθανε.

Μετὰ γυνεὴς Βραχμᾶνας, εἰς Αἰθιο-
πίας

18. Τὸν ὀπισθόδομον] Ὀπισθόδομος * μὴ τὸ ἀκρο-
πόλις τῆς Ἀθηναίων, ὡς ἔστιν ἐν τῷ ταμίῳ ὀπισθεν τῆς Ἀ-

θηναίων, ἐν ᾧ ἀπεντίθητο τὰ χρήματα. V.

* Μὴ τῆς ἀκροπόλ. Non vidit Scholiastes de Opisthodomio Olympico hic agi. Quam supine! M. du S.

Ἐν τῷ βίῳ] Conf. supra Tim. §. 25. Amor. c. 20.
pr. & c. 33. Gall. c. 5. Et Gesn. ad Icarom. f. Bergle-
rumque ad Alciphron. I. p. 120. J. F. R.

1. Οἱ Βραχμᾶνες] Steph. περὶ πόλεων. F. G.

Ibid. Βραχμᾶνες — πυρρὰν μεγίστην ἀναβάντες] Con-
fer supra notata ad Mort. Peregr. c. 25. J. F. R.

Ibid. Νεχραίοις] Quenam ista gens? Quid si Ara-
chios reponas? M. du S.

10. Ἡ τὴν καθίδρα] Καθίδρα hic ipse sedentis habitus
atque situs, ut κατάκλισις supra de morte Peregr. c.
25. f. ἡ δ' ὅσον ὀλίγον ἐντρέψαντες τὴν κατάκλισιν. Etiam
alias καθίδρα non ipsam sedem f. id, in quo sedetur,
notat, sed sessionem, moram desidendi &c. V. G.
Thucyd. II, 18. ἐν τοιαύτῳ ὄργῳ ὁ στρατός τὴν Ἀρχίδαμον ἐν
Tom. III.

τῇ καθίδρα εἶχεν, propter moram. Ostendit ibi *Wassius*
synonymon esse καθίδραν ἐπιμονῆς, ἐπιχρίσεως, ἔδρας,
ἀγέλης, ἀναβολῆς, μοῆς κ. τ. λ. Neque obliviscitur
loci *Plutarchi*, Camillo p. 260. H. Steph. ἡτις πρὸς τὴν
Καπιτωλίαν καθίδρα ἐχολῇ γενομένη χρόνῳ. J. M. G.

18. Τὸν ὀπισθόδομον] Ne cui forte Scholiastes aucto-
ritas imponat, non est hic sermo de illo Palladis in
arce Athenarum opisthodomio, sed de postico templi
Jovis Olympii, quod auditorium fuisse praeconibus,
philosophis, & qui agere cum multitudine vellent,
ad superiorem de morte Peregrini libellum satis osten-
sum est. Vid. ad c. 32. J. M. G.

21. Αἰθιοπίας] Quinam ibi Philosophi memoran-
tur? M. du S.

Aaa

36. Ἐταί-

πίαν εὐθύς, εἴτα εἰς Αἴγυπτον κατέβην, καὶ
 ξυμφορμῶν τοῖς ἱερεῦσι, καὶ προφήταις αὐ-
 τῶν, καὶ τὰ θεῖα παιδεύσασα, ἐς Βαβυ-
 λῶνα ἀπῆρα, Χαλδαίους καὶ μάγους μύθησ-
 σα, εἴτα ἐς Σκυθίαν ἐκείθεν, εἴτα ἐς Θρά-
 κην, ἔνθα μοι Εὐμολπὸς τε καὶ Ὀρφεὺς συνε-
 γένεον, ὅς καὶ προαποστείλασα ἐς τὴν Ἑλ-
 λάδα, τὴν μὲν, ὡς τελείων αὐτὸς, τὴν Εὐ-
 μολπον (ἐμεμαθήκει γὰρ τὰ θεῖα παρ' ἡμῶν)
 ἀπαντα) τὴν δὲ, ὡς ἐπαδὼν προσδιδάξοι τῇ
 μουσικῇ, καὶ πόδας εὐθύς εἰπόμην.

Καὶ τὸ μὲν πρῶτον εὐθύς ἐλθόντων, ἔτε
 πάντων ἡσπάζεσθαι οἱ Ἕλληνες, ἔτε ὅλως
 ἀπέκλεισαν κατ' ὀλίγον δὲ προσομιλῶσα,
 ἐπὶ τὰ ἐκ τῶν ἀπάντων ἐταίρους καὶ μαθητὰς
 προσηγαγόμεν, καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου, καὶ
 ἄλλον ἐξ Ἐφέου, καὶ Ἀβδηρόθεν ἄλλον,
 ὀλίγους πάντας.

Μεθ' ὧν τὸ σοφιστῶν φύλον ἐκ οἷο' ὅπως
 μοι παρενεφέτο, ἔτε ζῆλόν τὰ μὲν ἐς βιά-
 θῃ, ἔτε κομιδὴν ἀπάδων, ἀλλ' οἷον τὸ
 Ἰπποκενταύρων γένος, σύνθετόν τι καὶ μι-
 κτόν ἐν μέσῳ ἀλαζονείας καὶ φιλοσοφίας
 πλαζόμενον, ἔτε τῇ ἀγνοίᾳ τέλειον προσ-
 εχόμενον, ἔτε ἡμᾶς ἀτενέσι τοῖς ὀφθαλμοῖς
 καθορᾶν δυνάμενον, ἀλλ' οἷον λημῶντες
 ὑπὸ τῷ ἀμβλυώπῃ ἀσαφές τι, καὶ ἀμυ-
 δρὸν ἡμῶν εἶδωλον, ἢ σκιὰν ἐνίοτε ἰδόντες
 αὖ. οἱ δὲ ὥντο ἀκριβῶς πάντα κατανένο-
 κέναι. ὅθεν παρ' αὐτοῖς ἡ ἀχρεΐα ἐκείνη,

thiopiam, ac deinde in Aegyptum descen-
 di, & versata ibi cum sacerdotibus illorum
 ac Prophetis, cum divina eos docuisssem,
 Babylonem perrexi, ut Chaldaeos & Ma-
 gos initiarem: tum inde in Scythiam; dein-
 de in Thracen, ubi Eumolpus & Orpheus
 mecum fuere. Quos etiam praemissos in
 Graeciam, alterum ut illos initiaret, Eu-
 molpum, didicerat enim a me divina om-
 nia; alterum ut canendo musices ope
 adferret animis, e vestigio statim consecu-
 ta sum.

9. Ac primum quidem advenientem ne-
 que vehementer amplexi sunt Graeci, ne-
 que plane excluderunt. Paullatim vero allo-
 quio meo septem ex omnibus sodales ac di-
 scipulos mihi conciliaui, & ex Samo alium,
 & alium Epheso, & Abdera alium, pau-
 cos omnino.

10. Post quos Sophistarum mihi popu-
 lus nescio quomodo adhaesit, neque aemu-
 latus profunde mea placita, neque omnino
 ab iis abhorrens; sed, velut Hippocenta-
 rorum genus, compositum quiddam & mi-
 stum, inter imposturam & philosophiam
 medium oberrans, neque ignorantiae plane
 adhaerens, neque in nos defigere intentos
 oculos ausum; sed velut lippientes, prae
 hebetudine visus obscurum quoddam &
 evanidum nostri simulacrum aut umbram
 forte nonnunquam videntes. At isti accu-
 rate omnia se nosse arbitrabantur. Unde
 apud illos inutilis illa ac superflua sapientia,
 &

36. Ἐπὶ τὰ ἐκ τῶν ἀπάντων] Τοὺς ἐπὶ τὰ λεγομένους σο-
 φούς, Πιττακὸν, Βίαντα, Θάλητα, Περικλῆδον, Κλεόβου-
 λον, Χίλων, Σόλωνα. V. In altero Vossiano maiore idem
 Scholion sic: Οἱ ἐπὶ τὰ ἔτοι, Πιττακός, Βίας, Θαλῆς, Πε-
 ρικλῆς, Κλεόβουλος, Χίλων, Σόλων.

37. Καὶ ἄλλον ἐκ Σάμου] Ἐκ Σάμου, Πυθαγόραν τὴν
 Μυσηάρεα. ἔξ Ἐφέου Ἡράκλειον. ἔξ Ἀβδηρῶν Δημόκριτον.

* Ἐξ Ἀβδηρῶν] Hic omissum Δημόκριτον. J. Cler. quod in
 C. reperitur. Sed non vidit Editor deesse hic Ἀβδηρόθεν, cu-

ἀμφω δὲ φυσικὰ φιλοσόφῳ ἦσαν. V. In Voss. altero sic:
 Ἐκ Σάμου Πυθαγόρας. ἔξ Ἐφέου Ἡράκλειος. * ἔξ Ἀβ-
 δηρῶν. [καὶ ἄλλον] Ἡράκλειον. [ἄλλον] Δημόκριτον.

Ibid. Ἐκ Σάμου] Πυθαγόρας. V. alter.

38. Ἀβδηρόθεν] Ἐξ Ἀβδηρῶν. G.

48. Ἀμυδρὸν] Ἀφανῆς, σκοτεινός. V.

jus Scholium est ἔξ Ἀβδηρῶν.

M. du S.

36. Ἐταίρους & μαθ.] Honestiores discipulos ἐταίρους
 vocari, vid. ap. Rev. J. Elph. ad Evang. Matth. XXVI.
 50. ubi & Judae ait Servator: ἐταῖροι ἐφ' ᾧ πάροι; sed
 hoc in vulgus notum.

J. F. R.

37. Καὶ ἄλλον] Ephesius ille Heraclitus est, Abderi-
 tanus Democritus, quem & Milesum quidam tradi-
 dere. V. Diog. Laërt. In Scholiis impressis perturba-
 tissima haec antea erant omnia.

M. du S.
 50. Ἀν.

& ut ipsi putabant, invicta, accendebatur: comulae illae, & dubitabiles, & inexpectatae responsiones, & exitum non habentes labyrinthisque similes responsiones.

11. Deinde prohibiti ac reprehensi a meis sodalibus, indigne ferre & adversus illos coire, ac tandem in jus cogere, & eo dare, ubi cicutam biberent. Oportebat forte tum statim fugere, nec amplius illorum ferre consuetudinem. Jam vero Antisthenes & Diogenes, & paullo post Crates, & Menippus, hi, inquam, mihi persuasere ut paullum adhuc morae quasi collarium adjicerem: quod utinam non fecissem! Neque enim tot deinde mala subiissem.

12. JUP. Nondum mihi dicis, Philosophia, quam injuriam passa sis, sed indignaris tantum. PHIL. Quin tu audi, Jupiter, quid sit. Impurum enim quoddam genus hominum, & plerumque servile atque mercenarium, non otiose nobiscum a pueritia inde versatum: servitutem enim ferviit, aut mercede opus fecit, aut artes alias, quales cadunt in tales, didicit, cordoniam, fabrilē, fulloniam, quae in lanis carpendis versatur, ut facilius deinde eae tractentur a feminis, sintque ad nendum & deducendum commodiores, quoties vel tramam illae torquere, vel nere licium volunt. Haec ergo isti puerili aetate meditati, neque nomen nostrum noverant. Cum vero ad virilem aetatem pervenissent, animadverti, quae meis sodalibus a multitudine ha-

χαίρειται σοφία, ἡ, ὡς αὐτοὶ φωνοῦν, ἀπρόσμαχον ἀνεφλέγεται, αἱ κομφαί, ἡ ἀποροι, ἡ ἀτοποι ἀποκρίσεις, χαί δυσέξο-
55δοι, ἡ λαβυρινθώδεις ἐρωτήσεις.

Εἶτα κωλυόμενοι, καὶ ἐλεγχόμενοι πρὸς τὰ ἐταίρων τὴν ἐμψύχην, ἡγανάκτεν, καὶ συνίσταντο ἐπ' αὐτὰς, καὶ τέλῳ, δικαστηρίοις ὑπῆγον, ἡ παρεδίδουσιν τοιοῦτους τῶν κω-
60νοίῃ. ἐχρῆν μὲν ἐν ἴσως τότε φυγεῖν εὐθύς, καὶ μηκέτι ἀνέχεσθαι τὴν συνουσίαν αὐτῶν. νῦν δὲ Ἀντιθένης με, καὶ Διογένης, καὶ μὲν μικρὸν Κράτης, καὶ Μένιππος, οἱ τοὶ ἐπεισαν ὀλίγον ὅπτι μέρῃσαι τὴν μονῆς. ὡς μὴ ποῖε ὅφελον· εἰ γὰρ ἂν τοσαῦτα ἐπεπόνθειν ὕστερον.

ΖΕΥΣ. Οὐδέπω μοι λέγεις, ὦ Φιλοσοφία, τίνα ἠδίκησαι, ἀλλὰ ἀγανακτεῖς μόνον. ΦΙΛ. Καὶ μὴν ἄκουε, ὦ Ζεῦ, ἡλίκῃ ὅσῃ μισρὸν γὰρ τι Φῦλον ἀνθρώπων, καὶ ὡς
70τὸ πολὺ δειλὸν, καὶ θητικόν, εἰ ξυγχερόμενον ἡμῖν ἐκ παίδων ὑπ' ἀρχολίας· ἐδύλευε γὰρ, ἡ ἐθήτευεν, ἡ ἄλλας τέχνας, οἷας εἰκὸς τῆς τοιούτης, ἐμάνθανε, σκυλεύειν, ἡ τεκλαίνειν, ἡ περὶ πλυντὸς ἔχειν, ἡ ἔρια
75ξάλλειν, ὡς εὐεργὰ εἶη ταῖς γυναιξί, καὶ εὐμήρυα, καὶ καλαγάγοις εὐμαρῶς, ὅποτε ἡ κρόκην ἐκείναι τρέφοιεν, ἡ μίτον κλώθοιεν. τοιαῦτα τοίνυν ἐν παῖσι μελετῶντες, εὐδὲ ὄνομα τὸ ἡμέτερον ἤδεσαν. ἐπεὶ δὲ εἰς ἀν-
80δρας τελεῖν ἤρξαντο, καὶ κατεῖδον τὴν αἰδῶ, ὅσην ὅσα τῶν πολλῶν ὅσῃ τοῖς ἐταίροις τοῖς ἐμοῖς,

α "Ωφελον] Sic esse in omnib. Edd. addit *Solan.*

53. 'Απρόσμαχον] 'Ακαλιγόνις. V.

50. 'Αν. οἱ δὲ] Sic forte legendum: ἡ σκίαν ἐνίστα-
ιδόντες, ὡς τ' ἀν' ἀκριβῶς. &c. vid. Codd. vett. F.G.
'Αν. οἱ δὲ] Nihil varietatis in vett. libris invenio,
nec desidero. οἱ δὲ enim non semel sic πλεονάζει vel
ἐπανόδω inservit. Vid. T. 2. *Asin.* c. 30. sub init. ὁ
δὲ ὅδε κατήλθει. Et *Hermot.* c. 28. vs. 72. ὅς δ' ἐστὶν —
καλατοζεύσαι, ὁ δὲ τὴν μένυθον ἐτίμη. *Herodian.* 2. c. 8.
f. (Νίγρ.) ἡμίλει τοῖς τε Ἰλιυρικοῖς στρατεύμασι δὲ ἐπι-
φοιτήσας — ὁ δὲ ὅδε τῶν παρὰ τὸν ὅδε τι αὐτοῖς ἐδίδου.
J.F.R.

64. "Ωφελον] "Οφελον *Th. Mag.* Nosterque ὡς ὀφελον
Amor. c. 41. Et alii ubivis, item *Homer.* frequentissime,
prima correpta, sive potestate interjectionis,
sive augmento verbi ὀφείλω abjecto dicas, perinde
erit; sed quia re vera est aor. 2. verbi ὀφείλω, nihil
prohibet ὀφελον etiam scribere, & ita *Stephan.* T. 2.
p. 1560. ex *Demosth.* παρόντων, ἃ μὴ ποτ' ὀφελον,
aliaque ita scripta exhibet. Quare in vulgato *Luciani*
nihil mutassim. J.F.R.

77. 'Εκείναι τρέφοιεν] *Eiler de la trame au rouet.* F.G.
Aaa 2 89 Τίχνη

ἐμοῖς, καὶ ὡς ἀνέχοντες οἱ ἄνθρωποι τὴν παρρησίαν τὴν αὐτῆς, καὶ χαίρουσι θεραπευόμενοι, καὶ συμβαλέουσι πείθειν, καὶ ἐπιτιμῶντων ὑποπτήσασσι, ταῦτα πάντα τυραννίδα, καὶ μικρὰν ἡγῶντο εἶναι.

Τὸ μὲν δὴ μαθάνειν ὅσα τῇ τοιαύτῃ προαιρέσει πρόσφορα, μακρὸν ἢ μάλλον δὲ κομιδὴν ἀδύνατον. αἱ τέχναι δὲ γλίσχραι, καὶ σὺν πόνῳ, καὶ μόγῃς ἱκανὰ παρέχειν ἐδύνατο. ἐνίοις δὲ καὶ ἡ δουλεία βαρὺ, καὶ ὥσπερ ἐν ἔστιν, ἀφόρητον ἐφαίνετο. ἔδοξεν ἔν σοφισμοῖς, τὴν ὑστάτω ἀγκύραν, ἣν ἱερὰν οἱ ναυτιλλόμενοι Φασί, καθιέναι, καὶ ἐπὶ τῇ βελτίστην σπόνῳ ὁρμίσαντες, ἔτι τε καὶ τὸ λῶμαν, καὶ ἀμαθίαν, καὶ ἀναίχυντίαν προσκαλέσαντες, αἰσθόμενοι αὐτοῖς μάλιστα συναγωνίζονται, καὶ λοιδορίας κακὰς ἐκμελετήσαντες, ὡς πρόσχειροι εἶναι, καὶ ἀνὰ στόμα ταύτας μόνους συμβολὰς ἔχοντες. ὁρᾷς ὅποια πρὸς φιλοσοφίαν ἐφόδια; σχηματίζουσι, καὶ μέλακος μῦθον αὐτὸς εὖ μάλα εἰκότως, καὶ πρὸς ἐμὲ οἷόν τι ἀμέλει ὁ Αἰσωπὸς φησὶ ποιῆσαι τὴν ἐν τῇ Κύμῃ ὄνον, ὃς λεοντὶν περιβαλλόμενος, καὶ τραχὺ ὀγκώμενος, ἡξίον λέωνος καὶ αὐτὸς εἶναι, καὶ πῶς τινὲς καὶ ἦσαν ἴσως οἱ πιστεύοντες αὐτῷ.

Τὰ δ' ἡμέτερα πάντα ῥᾶστα, ὡς οἶδα, καὶ ἐς μίμησιν πρόσχειρα (τὰ προφανῆ λέγω) καὶ ἐν πολλῇ τῇ πραγματείᾳ δὲ τριβώνιον περιβαλέας, καὶ σῆραν ἐξαρτήσας, καὶ ξύλον ἐν τῇ χειρὶ ἔχειν, καὶ βοᾶν, μάλλον δὲ ὀγκάζειν, ἢ ὑλακτεῖν, καὶ λοιδορεῖσθαι ἅπασι. τὴν ἀσφάλειαν γὰρ αὐτοῖς τῇ μηδέν ἐπὶ τέτῳ παθεῖν, ἢ πρὸς τὸ σχῆμα αἰδῶς

betur, reverentia, & ut sustinent homines illorum in dicendo fiduciam, & curari se gaudent, & consulentibus obsequuntur, & reprehendentibus timide concedunt, regnum non parvum arbitrabantur esse haec omnia.

13. Ac discere quaecumque huic instituto vitae conveniunt, longum fuerit, aut potius plane illis negatum est. Artes parcae, & cum labore, & vix tamen vel sic praestare quod satis esset, poterant. Quibusdam etiam grave servitutis onus, & ut est, intolerabile visum. Considerantibus ergo placuit ultimam ancoram, quam sacram appellant nautae, demittere: firmantesque navim in praeclara illa amentia; advocatis insuper audacia, inciticia, atque impudentia, quae maxime hoc illis certamen adjuvant; novisque excogitatis conviciis, ut praesto statim & in ore sint: has ergo symbolas solas cum habeant, (vident qualia ad philosophiam viatica?) figuram sumunt ornatumque decentem, mihi quae quam simillimum: nimirum quale quid fecisse ait Aesopus illum Cumis asinum, qui leonina circumposita asperum rudens, leo & ipse esse postulabat. Ac forte erant alicubi, qui fidem illi haberent.

14. Nostra vero facilia omnino, ut nostri, & ad imitandum expedita; de manifestis illis dico: nec multum negotii est palliolo amiciri, & peram gestare suspensam, & clavam in manu habere, & clamare, vel rudere potius aut latrare, & maledicere omnibus. Quippe securitatem illis nihil ob eam rem patiendi ipsa habitus praestitura vi-

α Ὀρμίσαντες] Ex emendatione Gesneri. Ὀρμίσαντες vulgo. β Αὐτὸς] Αὐτὸς Edd. priores.

88. * Πρόσφορα] Πρόσφορα, χρήσιμα, οἰκία, ἀρμόδια, ἐπιτήδεια. V.

89. Γλίσχραι] Ταπεινά. V.

* Πρόσφορα] Πρόσφορα bis Edita, emendavit Solan non addens anne idem error in V.

89. Τίχραι δὲ γλίσχραι] I. e. tennes, jejunes, eg-nae. F. G.

93. Ἀγκύρας ἱερὰς] Proverb. de quo in *Four Traga.* F. B.

96. Ἀμα-

videbatur reverentia : porro in promptu est invito etiam domino libertas, qui si asserere audeat, fusti percutiatur. Cibus autem non jam tenuis, neque ut ante nuda puls; opsonium non falsamentum aut thymus; sed carnes omnis generis, & vinum quodque suavissimum; & aurum a quocumque voluerint. Nempe tributum quoddam crebro accessu suo colligunt; vel, ut ipsi loquuntur, tondent oviculas, daturusque sperant plures, vel habitus pudore, vel metu ne male audiant.

15. Nam illud quoque observarunt, opinor, se aequo fastigio staturos cum his, qui recte philosophantur. Neque enim quisquam erit, qui judicet ista vel discernat, modo externa sint similia. Neque enim omnino illud probationis genus admittunt, si quis illos sic placide & sensim interroget: sed clamant statim, & ad arcem suam, convicia, confugiunt, & expediunt fustem: ac, si opera illorum requiras, multa *in ore est* doctrina; sin ex doctrina illos judicare velis, vitam te considerare postulant.

16. Itaque plena fraudibus istis civitas, illorum praesertim, qui Diogeni se & Antistheni, & Crateti adscriptos, sub Canis illius signis militare ajunt: qui quod utile inest in natura canum, ut cautionem illam, illam domus custodiam, dominorum illum amorem, memoriam, nullo modo imitatur; latratum vero, & ligurritionem, & rapacitatem, & Venerem crebram, & adu-

παρέξειν ἔμελλον. ἡ ἐλευθερία δὲ πρόχει-
ς, ἡ ἀκοντὶ τῷ δεσπότῃ, καὶ εἰ
βέλοισι ἀπάγειν, παλαχθησομένη τῷ ξύ-
λῳ. καὶ τὰ ἄλφια ὅσα ἔτ' ὀλίγα, εἰδὲ ὡς
πρὸ τῆς μάζας ψιλῇ. τὸ δὲ ὀψώνιον, ἢ τὰ-
ριχον, ἢ θύμον, ἀλλὰ κρέα πανόδοπα, καὶ
οἶνον, οἷον ἡδιστον, καὶ χρυσίον παρ'
ὅτῃ ἀν' ἐθέλωσι δασμολογεῖν καὶ ὅπιοι-
σιν ἴσῃτες, ἢ, ὡς αὐτοὶ φασιν, ἀποκείρουσι
τὰ πρόβατα, δώσουσι τὸ πολλὸν οἶνον, ἢ
αἰδοῖ τῷ ὀνόματι, ἢ δέει τῷ μὴ ἀκῆσαι
κακῶς.

Καὶ γὰρ αὐτὸ κακῶς ἐάρων, οἶμαι, ὡς ἐξ-
οίσου καλῶς ἴσῃσι τοῖς ὀρθῶς φιλοσοφεῖν.
εἰδὲ τις ὁ δικάσων, καὶ ἀδικησάντων τὰ τοιαῦ-
τα, ἔσαι, ἢ μόνον τὰ ἔξω ἢ ὅμοια. ἀρ-
χὴν γὰρ εἰδὲ τὸ ἐλεγχον δέχον, ἢ ἐρηταί-
τις ἑταῶσι κοσμίως, καὶ κατὰ βραχὺ, ἀλλ'
εὐθύς βοῶσι, καὶ ὅτι τὸ ἀκρόπολιν τὸ αὐτῶν
ἀναφεύγουσι τὸ λοιδορίαν, καὶ πρόχειρον τὸ
ξύλον. καὶ ἢ μὲν τὰ ἔργα ζητῆς, οἱ λόγοι
πολλοί. ἢν δὲ ἀπὸ τῶν λόγων κρίνῃς ἐθέλοις,
τὸ βίον ἀξιῶσι σκοπεῖν.

Τοιγαρὶν ἐμπέπλησαι πᾶσα ἡ πόλις
τῇ τοιαύτης ῥαδιουργίας, καὶ μάλιστα τῇ Διο-
γένη, καὶ Ἀντισθένη, καὶ Κράτῃσι ὅπιοι-
σιν ἴσῃσι, καὶ ὑπὸ τῷ κυνὶ ταπεινῶν,
οἱ τὸ μὲν χρησίμον ὅποσον ἐνεστὶ τῇ φύσει
καὶ κυνῶν, ὅτιον τὸ φυλακτικόν, ἢ τὸ οἰ-
κηρικόν, ἢ τὸ φιλοδεδεσμένον, ἢ μνημονικόν,
εἰδὲ μὲν ἐξήλωκασιν ὑλακὴν δὲ καὶ λιχ-
νείαν, καὶ ἀρπαγὴν, καὶ Ἀφροδίσιαν συχναῖ,
καὶ

ε' Ἀκοντῶν] Et sic Fl. cum cett. d Ois] Recte L. S. Amst. Ceterae ἢ male. e Ois] Recepti ex Fl. S. & Amst. pro ois quod in P. H. Ald. &c. erat. In L. ἢ. f Λιχνείαν] Ita dedit Solan. Λιχνείαν Edd. hac priores.

96. Ἀμαθίαν] Vid. supra P. H. c. 15.

3. Αὐτοὺς εὖ μάλα] Lege αὐτοὺς.

4. Καὶ πρὸς ἑμὲ] Intellige ποιῶσι.

5. Τὸν οὖν τῇ Κύμῃ ὄντι] Vid. supra Ἀναβ. c. 32. ubi eandem fabulam tangit, uti & Ἀποφ. c. 3. M. du S.

40. Ἐμπέπλησαι — ῥαδιουργ.] Th. Mag. v. ῥαδιουργίας haec adferens, πᾶσα omittit, (saltem in Ed. Blan-

L. K.

F. G.

F. G.

kardi] qui hinc emendandus, si quid opus. J. F. R.

44. Ois — ois] L. ois illud habet, quod recte a S. erat pro vulgato ἢ restitutum. Ois quod sequitur, ex Fl est, quod etiam recte habet S. cum ante eam editionem omnes, excepta Fl. ois haberent. M. du S.

47. Λιχνείαν] Sic scribi satius est, quam in omnibus impressis antea erat, λιχνείαν. M. du S.

καλακίαν, καὶ τὸ σαίνειν ἢ δίδοντα, καὶ
αὐτὰ τραπέζας ἔχειν, ταῦτα ἀκριβῶς ἐκ-
πεπονήκασιν.

Ὅφει τοίνυν μὲν μικρὸν οἷα ἔσται. οἱ γὰρ
ἐκ τῆς ἐργαστηρίων ἀπάντες ἀναπηδήσαντες,
ἐρήμους τὰς τέχνας ἐάσασιν, ὅταν ὁρῶσιν
σφᾶς μὲν πονεῖντας, καὶ κάμνοντας, ἔωθεν εἰς
ἐσπέραν ὅππῃ κεκυφότες τοῖς ἔργοις, καὶ μό-
γῃς ἀποζῶντας ἐκ τῆς τοιαύτης μισθαρίας.
ἄλλοι δὲ καὶ γόνιμους ἀνθρώπους, ἐν ἅπασιν
ἁφθόνοις βιῶντας, αἰτῶντας μὲν τυραννι-
κῶς, λαμβάνοντας δὲ προχειρώς, ἀγανα-
κτῶντας δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν, οὐκ ἐπαυῶντας
δὲ, εἰ μὴ λάβοιεν. ταῦτα ὁ ὅππῃ Κρόνῳ
βίβῃ δοκεῖ αὐτοῖς, καὶ ἀτεχνῶς τὸ μέλι
αὐτὸ ἐς τὰ στόμα ἐσρεῖν ἐκ τῆς ἕραν.

Καὶ ἦσαν ἀνὰ δεινὸν τὸ πρᾶγμα ἦν, εἰς
τοῖσδε ὄντες, μηδὲν ἐς ἡμᾶς ἄλλο ἐξυβρι-
ζον. οἱ δὲ μάλα σεμνοὶ καὶ σκυθρωποὶ τὰ
ἔξω, καὶ τὰ δημόσια φαινόμενοι, ἦν παῖδες
ἁράϊς ἢ γυναικὸς λάβαντες καλῆς, ἢ ἐλπί-
σας σιωπᾶν ἄξιον, οἷα ποιεῖσιν. ἐνίοι δὲ καὶ
ξένων τῶν σφετέρων γυναικῶν ἀπάγῃσι μοι-
χεύουσιν, καὶ τῇ Ἰλιάδι ἐκείνῳ νεανίσκῳ,
ὡς φιλοσοφοῖεν δὴ καὶ αὐταί. εἴτα κοινὰς
ταύτας ἅπασιν τοῖς ξυῖσι προθέμενοι,
Πλάτωνός τι δόγμα οἷον ποιεῖν, οὐκ εἰ-
δότες ὅπως ὁ ἱερός ἐκεῖνός τις κοινὰς ἡγεῖ-
σθαι τὰς γυναῖκας.

Ἄ μὲν γὰρ ἐν τοῖς συμποσίοις δρῶσι, καὶ ἀ-
μεθύσκοντες, μακρὸν ἀνὰ εἴη λέγειν. καὶ ταῦ-
τα ποιεῖσι, πῶς οἷε καλῆγορῶντες αὐτοὶ

lacionem, & illa versus dantem blandimen-
tum, & mensarum affectationem, haec omnia
ad unguem exprimere laborant.

17. Videbis ergo paullo post quid futu-
rum sit. Exsiliantes enim de officinis uni-
versi desertas relinquent artes, ubi vide-
bunt, se quidem, opus cum faciant & la-
borent a mane inde ad vespeream, operibus
intenti suis, vix tamen sibi victum ex illa
mercenaria ratione parare: otiosos autem
homines atque impostores in omnium rerum
affluentia vivere, cum petant quasi tyranni
essent, promte accipiant, si nihil ferant,
indignantur, non laudent, etiam si acce-
perint. Haec vita, qualis sub Saturno
fuit, illis videtur, & caelitus in ora mel
insuere.

18. Ac minus in ea re mali esset, si ta-
les cum sint, nulla nos alia contumelia af-
ficerent. At isti, vehementer graves &
tristes quantum ad externa & publica qui
videantur, si puerum formosum, aut mu-
lierem pulchram vel nanciscantur, vel spe-
rent, quid faciant, filere melius est. Qui-
dam etiam suorum hospitum mulieres ab-
ducunt corrumpendas adulterio, ut Troja-
nus ille juvenis, nimirum ut ipsae etiam
philosophentur: tum communes illas omni-
bus suis familiaribus prostituunt, Platonis
quoddam se placitum perficere rati, ignari
quo sensu divinus ille communes esse mu-
lieres voluerit.

19. Quae quidem faciant in conviviis,
& quomodo per ebrietatem se gerant, com-
memorare longum fuerit. Et haec faciunt,
quid putas? accusantes ipsi ebrietatem, &
adul-

a Ἀφθόνοις] Ex emend. Fab. & Solan. Ἀφθόνως Edd.

b σκυθρωποὶ] σκυθρωποὶ f. male.

72. Ἐκεῖνον νεανίσκον] Τὸν Πάριδον. G.

59. Ἀφθόνοις] Sic jam emendare jusserrat ad Παρ. c.
16. T. Faber quod in omnibus hic reperitur ἀφθόνως.

M. du S.

Ἀφθόνοις] Peregr. c. 16. ἐν ἅπασιν ἀφθόνοις ἦν. f. F. R.
63. Τὸ μέλι αὐτὸ ἐς τὰ στόματα ἰσρεῖν ἐκ τῆς ἕραν] A
Christiano Judaeove scriptum dicas, qui de Manna
cogitaverit. Mellis quidem rivos fontesque apud hunc

(ut Κρον. No. 7.) & alios legimus; sed hisce similia
nullibi.

M. du S.

75. Πλάτωνός τι δόγμα] Plat. Πολ. V. p. 459. E.

M. du S.

85. Γναθωνιδίῳ — Στρεβίῳ] Insignium assentatorum
nomina.

F. G.

1. Χρυσίον μὲν &c.] Μίμησις.

F. G.

3. Οὐκ

adulterium, & lasciviam, & avaritiam. Nihil enim ita aduersum alteri alterum inuenies, ut sunt sermones illorum & facta. Verbi gratia adulationi se inimicos ajunt, cum adulationis caussa Gnathonidem, aut Struthiam superare possint: veracitatem commendantes aliis, nec mouere linguam queant ipsi sine mendacio. Voluptas inimica omnibus in sermone, hostis Epicurus: re vera autem faciunt propter illam omnia. Acuta bilis, querelae de rebus minutis, proclivitas ad irascendum, supra parvulos infantes. Quare risum praebent non mediocrem spectantibus, cum a quacunque caussa exarsit illis bilis, luridus pallor apparet in facie, cum torvum quiddam & furiosum vident, & spuma, vel veneno potius plenum os habent.

20. Nolis tu ibi esse, cum impurum illud coenum effunditur! *Aurum*, inquit, aut *argentum*, *Mehercules*, nec possidere digner; *obulus mihi sufficit, unde lupinos emam; potum enim fons praebebit aut fluvius*. Paulo post non obulos petunt, aut drachmas paucas, sed totas divitias. Quis ergo mercator tantum a navium commeatu affluat divitiis, quantum hisce ad quaestum Philosophia confert? Deinde ubi quantum satis est collegerint, & viaticum sibi paraverint, abjecto illo infelici palliolo, agros interdum & vestimenta mollia emunt, & pueros comatos, & totos vicos, longum

μέθης, καὶ μοιχείας, καὶ λαγνείας, καὶ Φιλαργυρίας; ἔδεν γὰρ ἕτως εὐροῖς ἄλλο ἄλλω ἐναντίον, ὥς τὸς λόγους αὐτῶν καὶ τὰ ἔργα οἷον, κολακείαν μισεῖν Φασι, κολακείας ἕνεκα τὴν Γναθωνίδην ἢ τὴν Στρυθίαν ὑπερβαλέας δυνάμενοι. ἀληθεύειν τὸς ἄλλους ποτὶ τρέποντες. Οὐκ ἂν ἐδὲ κινῆσαι τὴν γλῶτταν μὴ μὲν καὶ τῇ ψεύσας δύναιτο. ἡδονὴν πᾶσιν ἐχθρὸν τῷ λόγῳ, καὶ ὁ Ἐπίκουρος ποτὶ ὁλέμι, ἔργῳ δὲ ἀφ' ταύτῃ ἀπανία πρᾶτῃσι. τὸ δ' ὀξύχολον, καὶ μικραίτιον, καὶ πρὸς ὀργὴν ῥάδιον, ὑπὲρ τὰ βρεφύλλια τὰ νεογνά. γέλωτα γὰρ ἐμικρὸν παρέχουσι τοῖς θεωμένοις, ὅπῃ ταν ὑπὸ τὴν τυχεύσεως αἰτίας ὅπῃ ἐσθ' ἢ αὐτοῖς ἡ χολή, πελιδνοὶ δὲ τὴν χοροῖαν βλέπων, ἰταμόν τι καὶ πᾶσι φερόμενον δεδουκότες, καὶ ἀφ' ἑ, μᾶλλον δὲ ἰσχυρὸν αὐτοῖς ἢ τὸ σῶμα.

Μὴ σύ γε ἐκείθι τύχοις, ὅτε ὁ μιὰς ἑκείνῃ ἐκχεῖται βόρβορος. χρυσίον μὲν, ἢ ἀργύριον, Ἡράκλειος, ἐδὲ κεκτῆας ἀξιῶ, ὁβολὸς ἱκανὸς, ὥς θέρμης πριαίμην. ποτὸν γὰρ, ἡ κρήνη ἢ πῶλαμος παρέξει. καὶ μετ' ὀλίγον αἰτῶσιν οὐκ ὁβολὸς, ἐδὲ δραχμὰς ὀλίγας, ἀλλὰ πλῆθος ὅλης. ὥστε τις ἐμπορεῖ τοσούτον ἀπὸ τῆς φόρτης πλῆσειεν ἂν, ὅσον τῷ τοῖς φιλοσοφία ἐς χρηματισμὸν συντελεῖ; εἴτ' ἐπειδὴν ἱκανῶς συλλέξωμαι, καὶ ὅπῃσιτίσων, σπορρίφαντες ἐκείνο τὸ δύστηνον τριβώνιον, ἀγρὸς ἐνίοτε καὶ ἐοικῆστας τῇ μαλακᾷ ἐπρίαντο, καὶ παῖδας κομήτας, καὶ συνοικίας ὅλας, μακρὰ χαίρειν

c Kai] Omissum in Ald. f. H. Fr. B1. S. Adest in Fl. P. d Πλήσειεν] Πλατήσειεν Pell.

85. Τὸν Γναθωνίδην] Κολάκων οἱ ἀποφανέσθαι ἔτοι. V.
96. Ἰταμόν] Ἀναχύντον. V.

8. Ἐς χρηματισμὸν] Ἐς τὴν τὴν χρημάτων συλλογὴν. χρηματίζεσθαι, χρήματα συλλέγειν. V.

5. Οὐκ ὁβολὸς — ἀλλὰ πλούτης] Sic apud Heliad. lib. 2. καὶ ἐμοὶ δοκεῖ τῷ τοῖς οὐκ ἀκόλως, ἀλλ' ἀοράς τε ἐλπίδας αἰτήσιν. f. B.

6. Ἀλλὰ πλούτης] Plurale πλούτοι frequentius occurrit, quam initio putaram ad Hermet. c. 9. Sed conf. ad Isagor. c. 4. ubi plura dedi. Adde Diod. Sic. V. c. 20. πλούτης μεγάλης ἡρώσαν. f. F. R.

7. Πλήσειεν] Corrupta vox, pro qua forte repo-

nendum πλατήειν, vel pro τοσούτοι, legendum τὴν νῦν.

Πλήσειεν ἂν] Πλατήσειεν legend. videtur. F. G. Parum abest quia sic edam. Sed quia & Scholiast. vulgatum habet, & aliquis inest sensus, contextum immutare non sustinui.

13. Συνοικίας] Vicos.

f. F. R.

F. G.

20. Πολ-

ρειν Φράσαι τις τῇ σήρᾳ τῇ Κράτητι, ὃς valere iussa Cratetis perā, & Antisthenis
τῷ τρίβωνι τῷ Ἀγριοθένης, καὶ τῷ πῖθωι spallio, dolioque Diogenis.
τῷ Διογένης.

Οἱ ἰδιῶται δὲ ταῦτα ὁρῶντες, καὶ ἀπαύ-
πτυσιν ἤδη φιλοσοφίας, καὶ ἀπαύτης εἶναι
τοιότητος οἰόνται, καὶ μὲν τῇ διδασκαλίας αἰ-
τιῶν. ὥστε πολλὰ ἤδη τῷ χρόνῳ, ἀδύνα-
τόν μοι γεγένηται καὶ ἕνα τινα προσωαγαγέ-
σθαι αὐτῶν. ἀλλὰ τὸ τῇ Πηνελόπιδος ἐκεί-
νο πάχυν. ὁπόσον γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφῆνω, τῷ
το ἐν ἀκαρεῖ αὐτῆς ἀναλύει. ἡ Ἀμαθία δὲ,
καὶ ἡ Ἀδικία, ἐπιγελάσιν, ὁρῶσαι ἀνεξέρ-
γαστον ἡμῖν τὸ ἔργον, καὶ ἀνήνυστον ὄνον.

ΖΕΥΣ. Οἶα, ὦ θεοί, πέπονθεν ἡμῖν
ἡ φιλοσοφία πρὸς τῶν καλάρτων ἐκείνων;
ὥστε ὅρα σκοπεῖν ὅ, τι καὶ πρακτέον, ἢ
ὅπως αὐτὸς ἐμὲ λευτέον. ὁ μὲν γὰρ κεραυ-
νὸς ἀπάγῃ μὲν πλὴγῇ, καὶ ὁ θάνατος
ταχύς. ΑΠΟΛ. Ἐγὼ τοι, ὦ πάτερ,
ὑποθήσομαι, μισῶ γὰρ καὶ αὐτὸς ἤδη τὴν
ἀλαζόνας, ἀμέσους ὄντας, ὑπὲρ τῇ Μυθῶν
ἀγανακτῶν. κεραυνὸς μὲν γὰρ, ἢ τῇ σῆς δε-
ξιᾶς, ἐδάμῳς ἐκείνοι ἀξιοί. τῇ Ἑρμῇ δὲ, εἰ
δοκεῖ, αὐτοκράτορα τῇ κολάσεως καὶ ἀπέμ-
ψωμεν ἐπ' αὐτὸς. ὅς ἄτε δὴ πρὸς λόγους
ἔχων καὶ αὐτὸς, τάχις αἰεῖται τὴν τε ὁρ-
θῶς φιλοσοφῶντας, καὶ τὴν μὴ. εἴτα τὴν
μὲν ἐπαίνεσθαι, ὥς τὸ εἰκός. οἱ δὲ κολασθῆ-
σοίηαι, ὅπως αὖ ἐκείνῳ ὁρῶν τῇ χειρὶ
δοκεῖ.

ΖΕΥΣ. Εὖ λέγεις, ὦ Ἀπολλων, ἀλ-
λὰ καὶ σὺ, ὦ Ἡράκλεις, ἅμα καὶ τῇ φιλο-
σοφίᾳ αὐτῶν ἐχούεις, ἀπὶ ὧς τάχις αἰ-
εῖς τῇ βίῳ. τρισκαίδεκατον γὰρ ἄθλον οἶε

21. Vulgus vero ista cum videt, de-
spuunt jam Philosophiam, & omnes ex eo
genere esse arbitrantur, & me disciplinae
istius nomine accusant. Igitur diu jam est,
cum ne unum quidem istorum potui allice-
re, sed illud mihi Penelopes consilium usu
venit. Quantumcumque ego tecto, illud
momento temporis rursus resolvitur, ri-
dentibus Inscitia atque Iniquitate, cum vi-
deant, opus nostrum non procedere, nihil
proficere laborem.

22. JUP. Quantum, o Dii, malorum
perpeffa nobis est a facerrimis illis mortali-
bus Philosophia! Itaque videndum, quid
facto sit opus, aut quomodo isti tractandi
sint. Fulmen enim uno ictu educit e vita,
mors ista celeris. APOL. Ego tibi, Pater,
subjiciam. Odi enim & ipse jam istos im-
postores, Musarum vicem indignatus, a
quibus averfi sunt. Fulmine aut tua dextra
minime digni sunt. Sed Mercurium, si
placet, arbitrum poenae in illos demitta-
mus, qui ut in doctrinae studiis ipse quo-
que versatus, celerrime tum recte philoso-
phantes agnoscet, tum minus: deinde illos
quidem prout merentur, laudabit; hi vero,
ut pro temporis ratione illi videbitur, pu-
nientur.

23. JUP. Bene mones, Apollo. Sed
istu quoque, Hercules, assumpta ipsa Philo-
sophia, quam celerrime ad homines abite:
tertium enim decimum te puta hunc labo-
rem

• Τοῦτο] Et sic esse in Fl. adlevit Solan. b Μιλολευτέον] Et hoc ita Fl. Fr. &c.

30. • Μεταλευτέον] G. Κολασιόν. Τιμωρητέον. V.

37. Αὐτοκράτορα] Βασιλέα. V.

• Μετολευτέον] Ita ex G. restituit Solan. cum in V. esset Κολασιόν] quasi sic foret in Luciano.

20. Πολλῶν] Subaudi ἀφ'.

F. G.

ἀνελύεται] Opinor Lucianum scripsisse τοσοῦτο. ratio
clara est.

21. Τὸ τῇ Πηνελ.] Homer. Od. B. 94.

M. du S.

23. Ὅπως γὰρ δὴ ἐγὼ ἐξυφῆνω, τοῦτο ἐν ἀκαρεῖ αὐτῆς

42. Παρὰ — δοκεῖ] Displicet utrumque; nam &
ἄλλο

rem perfecturum, extirpandis impuris ad-
eo atque impudentibus bestiis. H E R C.
Sane malim ego, Pater, Augiae fimum ex-
purgare denuo, quam hisce implicari. Ab-
eamus tamen. P H I L. Invita equidem eo :
sequendum tamen, prout Parenti nostro vi-
sum est.

24. MERC. Descendamus , ut paucos
certe obteramus hodie. Quo vero eundum
est , Philosophia ? Tu enim , ubi sint , no-
sti. Aut potius , in Graecia illos esse , ma-
nifestum est. P H I L. Nequaquam : aut
oppido paucos , qui recte philosophantur ,
Mercuri. Isti vero , *quos quaerimus* , nihil
Attica paupertate opus habent , sed ubi au-
ri multum & argenti effoditur , ibi nobis
quaerendi sunt. MERC. Recta igitur per-
gendum in Thraciam. HERC. Bene mo-
nes , & viae ego dux vobis ero. Novi enim
Thracum omnia , qui saepe *eam regionem*
öbierim : & hac jam ingrediamur. MERC.
Qua dicis ?

25. HERC. Videtis, Hercules & Philosophia, duos montes maximos omnium montium & pulcherrimos? (Haemus est major, alter ex adverso est Rhodope) camposque infra patentes fertilissimos, a radicibus utrinque incipientes: & colles aliquot, tres quidem pulcherrimos, assurgentes, non deformes asperitate, tanquam plures subjectae urbis arces. Et jam ipsa urbs apparet. MERC. Maxima per Jovem, mi Hercules, & pulcherrima omnium. E longinquo igitur jam pulchritudo illius exsplendescit. Et fluvius aliquis praeterfluit maximus, plane moenibus illius alludens. (Gr. *in cute eam tangens.*) HERC. Hebrus hic est:

τῶτον ἢ μικρόν ἐκτελέσειν, ἢ ἐκδόφης μα-
 ρὰ ἔτω καὶ ἀναίχουσα θηρία. ΗΡΑΚ. Καὶ
 μὴν ἄμεινον ἦν, ὧ πάτερ, ἢ κόπρον ἐκκα-
 θάραι αὐθις τῷ Αὐγείῳ, ἢ τῆτοις συμ-
 πλέεσθαι. ἀπίωμεν δ' ὅμως. ΦΙΛ. Ἄκω-
 σα μὲν, ἀκολυθητέον δὲ καὶ τὰ δόξαῖα τῷ
 πατρί.

55 EPM. Κατώμεν, ὥς καὶ ὀλίγοις αὐ-
τῷ ὀπιτρίψωμεν σήμερον. ποίαν δὲ χρῆ-
τραπέαζ, ὦ Φιλοσοφία; σὺ γὰρ οἶδα ὅπως
εἰσὶν, ἢ πρόδηλον ὅτι ἐν τῇ Ἑλλάδι. ΦΙΛ.
Οὐδαμῶς. ἢ πάντες ὀλίγοι, ὅσοι ὀρθῶς φι-
λοσοφοῦσιν, ὦ Ἑρμῆ. ἔτοι δὲ ἐδὲν Ἀθηναῖς
πενίας δέου), ἀλλ' ἔνθα πολλοὺς χρυσός, καὶ
ἄργυρος ὀρύττει), ἐκεῖ πᾶς ζητιᾶνός εἰσὶν
ἡμῖν. EPM. Οὐκᾶν εὐθὺς τῇ Θράκης ἀπι-
τέον. ΗΡΑΚ. Εὖ λέγεις, καὶ ἡγήσομαι γε
56 σύμῃν τῇ ὁδοῦ. οἶδα γὰρ τὰ Θρακῶν ἀπαῖα,
συχναῖς ἐπελθάν. καὶ μοι τίω δὲ ἤδη τρα-
πώμεθα. EPM. Ποίαν λέγεις;

ΗΡΑΚ. Ὁρᾶτε, ὦ Ἑρμῆ καὶ Φιλοσοφία,
 δύο μὲν ὄρη μέγιστα καὶ κάλλιστα ὄρων ἀπάν-
 των; Αἰμός ἐστι τὸ μείζον, ἡ καλίστη δὲ
 Ῥοδόπη, πεδίον δὲ ὡς ποταμὸν,
 πᾶμφορον, ἀπὸ τῶν ποταμῶν ἐκατέρων εὐ-
 θύς ρεζάμενον· καὶ τινες λόφους τρεῖς πᾶ-
 νυ καλὰς ἀνεστηκότας, οὐκ ἀμόρφους
 ἤστραχύτηλα, οἷον ἀκροπόλεις πολλὰς
 ὡς ποταμὸν πόλεως. καὶ ἡ πόλις γὰρ ἡδὴ
 φαίνεται. ΕΡΜ. Νῆ Δί', ὦ Ἡράκλεις, με-
 γίστη, καὶ καλλίστη ἀπασῶν. πόρρωθεν ἔν
 ἀπολάμπει τὸ κάλλος. καὶ τις ποταμὸς
 μέγιστος ὡς αἰεὶ, πᾶν ἐν χρῶματι αὐτῆς.
 ΗΡΑΚ. Ἐβρὺ μὲν ἔστω· ἡ δὲ πό-

ε 'Ως καὶ] 'Ως ἔ καὶ Fl. male. 'Ως ὅτε αὖ marg. A1W. d 'Υποπινυμένον] Sic Edd. omnes.

τὸ κατὰ ἀλλοτρίαν ab ejus mente est , & διὰ τοῦτο
dictum oportuit. In libris nostris nihil est subsidii.

M. du S.

71. Ὑποπιπταμένῳ] Ita solet praeteritum *ὑπὸ πίπτειν* pro *πεπίταμαι* formari Homero, vid. Il. Φ. 531. ubi *ὑποπιπταμένας* πύλας Scholiast. interpretatur *ἀνεωχμένας*, & saepe alibi ap. eundem. F.F.R.

81. "Εἰς τὸν ἄνθρωπον &c.] Cum paulo supra dixerit
TOM. III.

de eadem hac urbe : καὶ τινὰς λόφους τρεῖς πᾶν καλὸς
 ἀνέηκός τας, non est difficile divinare , de qua urbe lo-
 quatur : nimirum de Philippopoli, quae & Trimon-
 tium , & antea Poneropolis & Pulpudena & Eumol-
 pias , sita ad Hebrum inter Hæmum & Rhodopen ;
 quae Trimontium vocata est eo , quod tres montes
 suorum murorum ambitu complectebatur. *7. P. a G.*

πόλις, ἔργον Φιλίππου ἐκείνης. καὶ ἡμεῖς ἤδη
πρόσγειοι, καὶ ὑποπέφελτοι ὥστε ἐπιβαίνο-
μεν ἀγαθῇ τύχῃ.

ΕΡΜ. Οὐτὼ γιγνέσθω. τί δ' ἐν χρῆ8
ποιεῖν, ὅπως τὰ θηρία ἐξιχνευτέον; ΗΡΑΚ.
Τῆτο μὲν σὸν ἤδη ἔργον, ὦ Ἑρμῆ, κῆρυξ γ'
εἶ, ὥστε σὸν ἀν' φθάνοις κηρύττων. ² ΕΡΜ.
Οὐδὲν τῆτο χαλεπόν. ἀλλὰ τὰ γε ὀνό-
ματα σὸν ὀπίσταμαι αὐτῶν. σὺ ἐν, ὦ φι-90
λοσοφία, λέγε, ἕς τινος ὀνομαστέον, καὶ τὰ
σημεῖα προσέτι. ΦΙΛ. Οὐδὲ αὐτὴ μὲν οἶδα
τὸ σαφές, οἳ τινες ὀνομάζον, ἀλλὰ τὸ μὴ
ξυγγεῖναι αὐτοῖς. ἀπὸ δ' ἐν τῇ ἐπιθυμίας
ἣν ἔχουσιν εἰς τὰ κτήματα, σὸν ἀν' ἀμάρ-95
τοῖς προσκαλῶν Κτήσωνας, ἢ Κτησίππας,
ἢ Κτησικλέας, ἢ Εὐκτήμονας, ἢ Πολυ-
κτῆτας.

ΕΡΜ. Εὖ λέγεις. ἀλλὰ τίνες ἑτοίμει-

urbs autem Philippi illius opus: & nos jam
terrae vicini, atque infra nubes, incenda-
mus ergo, quod felix faustumque sit.

26. MERC. Sic fiat! Quid vero jam
faciendum? quomodo vestigandae sunt il-
lae bestiae? HERC. Illae tuae jam, Mer-
curi, partes sunt. Praeco es, praeconium
tibi faciendum est. MERC. Hic nihil
difficultatis. Verum nomina illorum non
novi. Tu igitur, Philosophia, dic qui
nominandi sint, & signa insuper. PHIL.
Ne ego quidem satis certo, quomodo nomi-
nentur, scio, quod cum illis minime versata
sum. Sed ob habendi eorum libidinem non
peccaveris si Ctesones (Habeones) & Cte-
sippos, (Habiequos) aut Ctesicles (Habi-
glorios), aut Euctemonas (Bonihabios), aut
Polyctetos (Multihabios) advoces.

27. MERC. Bene mones. Verum qui
sunt

² ΕΡΜ. Οὐδὲν τοῦτο] Τοῦτο Ἑρμ. ἔδωκε Fl. male.

88. ὥστε σὸν ἀν' φθάνοις κηρύττων] An legendum: ὥστε
τί σὸν ἀν' φθάνοις κηρύττων; F.G. Non eget locus emen-
datione, & recte ceperunt Interpretes. Vid. supra T.
I. ad Vit. Aut. c. 26. Et T. III. Gron. ad Diff. cum
Hes. c. 8. Infra Convin. c. 2. ὥστε σὸν ἀν' φθάνοις ἐστὶν
ἡμῶν. Sed cum & ipse Guejus lectionem prioris istius
loci isthic probavit, non videtur ignorasse phrasin,
sed hic tantum interrogative voluit addito τί legi;
cujus nullam necessitatem video. Verum & alibi et-
iam a se dissentit Guejus, vid. mox ad c. 29. J.F.R.
96. Κτήσωνας] Posidonios . . . aut possifundos Gron.
AG. X. 220. E. M. du S.

5. Καὶ τινὰ γυναικῶν ἐν χρῶν κικαρμένω εἰς τὸ Λακ.]
Exposuit hunc locum Meursius Miscellan. L. I. c. 16.
Almel.

Ibid. Ἐν χρῶν κικ.] Vid. Meurs. in Misc. Lac. I. 16.
p. 76. [Respexit ad Laconum morem, quo & virgi-
nes matrimonium initurae, ut amiculo virili a pronu-
ba induebantur, ita quoque ad cutem usque sicut viri
radebantur. Plut. in Lyc. vid. not. ad B. pr. 20. &
Et. d. XII.] M. du S.

6. Εἰς τὸ Λακωνικόν] Σχῆμα subaudi, aut simile
quid. F.G. Ἐθ. commodè intelligitur. Phrasin ean-
dem habuimus Navig. c. 30. εἰς τὸ Περσικόν. J.F.R.

8. Πῶς τὰ ὑμῖν δραπεταὶ γ' AN. Πῶς τὰ ὑμῖν
εἰς ΦΙΛ. Δραπέται γ'.

9. ΦΙΛ. Δραπ.] Perturbata hic erant omnia, & ut
puto, corrupta; nam nec Mercurio praeconium,
nec caeteris suae cuique satis recte partes assignantur.
Medicinam aliquam fecit Marcellius, dum ΦΙΛ. ponit
ante Δραπέται, quod in reliquis deerat, quod exem-

plum sequi S. editorem decuerat.

M. du S.

Πῶς τὰ ὑμῖν δραπεταὶ &c.] Quum illud ΦΙΛ. abesset in o-
mnibus, praeter Par. admittere nolui. Et sane con-
tra quam Marcellius sentio. Melius enim cohaeret,
eisdem sua investigantes rationem addere, cur alii nul-
lum jus in suos sit fugitivos; quam alium haec sub-
jicere; idque ex addito γὰρ patet. quin ita vel ΦΙΛ.
ejiciendum suaderem, si adesset in aliis. Et licet in
Graecis adesset, in Latinis tamen etiam praetermisit
Birkheimer. J.F.R.

11. Εἰς τὸ δὲ κατότι] Obscuriusculus ab hoc inde
loco libellus ob eam, puto, rationem quod personae
non satis diligenter appositae sunt: quod ut intelliga-
tur, scopus & oeconomia totius libelli inspicienda est.
Videtur Lucianus aliquem de Peregrini f. Protei gre-
ge Cynicum odio publico voluisse exponere. Exor-
dium petitur ab ipsa Protei morte, de qua contem-
tim Jupiter loquitur. Supervenit Philosophia, ac de
Pseudo-philosophorum injuriis queritur, eorum prae-
sertim, qui humili opificio, vel servili adeo condi-
tione deserta ad pallium & philosophiae professionem
confugiant, eamque sua humilitate atque flagitiis suis
infament. Demittitur cum Mercurio atque Hercule,
ad perquirenda illa dishonestamenta sui nominis, at-
que ulciscenda. Ut ea inveniantur, in Thraciam au-
riferam, nonvinatim Philippos Macedoniae urbem ire
comites suos jubet Philosophia, & praeconio citare
aliquem qui a κτήσι vel κτηματί nomen habeat. (Sub-
stituimus habendi nomen in conversione nostra.) Cre-
dibile est igitur, Ctesiam, Ctesonem, Ctesiclem, Cte-
sibium, Ctesippum, Philoctetum, Polycletum, Eucte-

sunt isti? aut quid ipsi quoque circumspiciunt? Quin accedunt etiam, & interrogare aliquid volunt. VIR. Num quid nobis, viri, dicere potestis, aut tu, optima, si quos praestigiatōres tres una vidistis, & mulierem ad cutem Laconico more detonsam, virili vultu & plane viraginem. PHIL. Hem! Eadem quae nos isti quaerunt. VIR. Quomodo eadem quae vos? Fugitivi enim isti omnes. Nos vero mulierem maxime persequimur, plagio ab istis abductam. MERC. Scietis, cur illos quaeramus: jam vero simul faciamus praeconium: *Si quis mancipium Paphlagonicum, de Sinopensibus Barbaris, nomine tali, quod ab habendo ductum est, suppalidum, ad cutem detonsum, barba prolixa, peram suspensam gerens, & palliolo indutum, iracundum,*

ισιν, ἢ τί καὶ περισκοπεῖσι καὶ αὐτοί; μάλ-
λον δὲ καὶ προσίασι, καὶ τι καὶ ἐρεῶ. Θέλ-
σιν. ΑΝΔ. Ἄρ' ἂν ἔχοιτε ἡμῖν, ὦ ἄνδρες,
εἰπεῖν, ἢ σὺ, ὦ βελτίστη, εἰ τινὰς τρεῖς
γυγόντας ἅμα εἶδετε, καὶ τινὰ γυναῖκα ἐν
χρῶ κεκαρμυμένην εἰς τὸ Λακωνικόν, ἀρρενω-
πὴν, καὶ κομιδῇ ἀνδρικήν; ΦΙΛ. Παπαί,
τὰ ὁ ἡμέτερα ὅτοι ζητῶσι. ΑΝΔ. Πῶς
τὰ ὑμέτερα; Δραπέται γὰρ ἐκαῖνοι ἅπαν-
οτες. ἡμεῖς δὲ τὴν γυναῖκα μάλιστα μέτιμεν,
ἠνδραποδισμένην πρὸς αὐτῶν. ΕΡΜ. Εἴ-
σεοδεῖ δὲ καθότι καὶ ζητῶμεν αὐτὴς. τῶν δὲ
ἅμα κηρύττωμεν· εἰ τις ἀνδράποδον Πα-
φλαγονικόν, τὸ ἀπὸ Σινώπης βαρβάρων,
ἵσονομα τοῖσιν, οἷον ἀπὸ κτημάτων, ὑπώ-
χρον, ἐν χρῶ κερίαν, ἐν γενεῇ βαθεῖ, πῆ-
ξαν ἐξημερωμένον, καὶ τριβώνιον ἀμπεχόμηνον,
ὁρ-

ἡ ἡμέτερα] Sic Fl. Ald. f. H. B1. &c. Ἰμέτερα P. sola. ε ὅτοι] Omittit Fl. d Δραπέται] ΦΙΛ. per-
sonam praemittit P. sola.

10. Μέτιμεν] Ζητοῦμεν. V.

mona, aut simili nomine fuisse, quem perstringit Lucianus: nam de Epicteto illo nobili vix cogitare fas est; licet conditio servilis una cum nomine in ipsum conveniat; licet magnam vitae partem in Thraciae exegerit Nicopoli; licet sub Antoninis adhuc illum vixisse, Themistius Orat. 5. pr. f. p. 63. D. & Suidas, tradiderint; qui tamen magnis argumentis refutantur ab H. Dodwello diff. 5. ad Geogr. minores Hudsoni §. 9. seqq. Quare illud forte non absurdum fuerit conjicere, fuisse tum, & hic peti, Epictetum alium juniorem, simiam forte illius majoris, servilis conditionis hominem & ipsum, sed principum virorum amicitias opes consecutum majores, certe maledicentia terribiliorem, quam ut nimis aperte illum tangere vellet Lucianus. Hunc forte posteri miscuerunt cum archetypo illo Epicteto: qui (ut hoc addamus Dodwelli argumentis) si ad Antoninum Philosophum supervixisset, omitti non poterat in Macrobiis nostri. Sed haec obiter. Pergamus ad emendandum locum, quem tractamus. Delati Philippos Hercules, Mercurius, Philosophia, incidunt in viros quosdam, qui suos aliquot fugitivos quaerunt, & ita describunt, ut agnoscat Philosophia, esse in iis etiam illum suum, quem interea Epictetum vocabimus. Itaque Vah, inquit, *hi quaerunt nostra*, h. e. eundem hominem, quem nos quoque: Mirantur illi, & suos esse confirmant. Hic opportune Mercurius (vel ipsa adeo Philosophia) εἰσέειδεν (non εἶδεν) inquit: *Statim scietis, κα-*

δοῖς quo respectu, quo nomina & nos illos quaeramus, nostrosque esse dixerimus. Jam modo faciamus praeconium! Facit deinde praeconium Mercurius. Quo facto fugitivi Epicteti (hic enim licet interim dicere) Dominus, qui est inter illos Viros, negat se ex hoc praeconio intelligere, suum Servum peti, & longe illum aliter describit. Nempe legendum puto ΔΕΣΠ. Οὐ γὰρ, ἔστ' ὅ, ὁ κηρύττει: sed reducit in viam a Philosophia, quae eundem esse hominem, illum docet. Exclamat herus, & miratur Canthari sui audaciam. Sed reliqui viri, ipsius comites bonum successum suae inquisitioni inde pollicentur, quod Philosophia negotium hoc intelligat. Itaque ante verba, ἀμέλει ἅπαντες ἀνευρίσομεν, personam ΑΝΔΡῶν ponendam, arbitror. Hanc sententiam nostram interpretationi intexere non dubitavimus, non quo libellum ita interpolare audeamus, sine auctoritate codicum: sed quod ita melius intelligi eum putamus. Qui Graeca possunt conferre, illis fraudi non erit haec nostra licentia: quam pudenter sumtam, uti demonstramus, superest. Nempe prima duo elementa nominis Ἐρμῆς, ΕΡΜ. coaluisse possunt cum literis α, a quibus incipit εἰσέειδεν. Ut saepissime literae bis ponendae semel omittuntur: de reliquis suo loco. F. M. G.

16. Ἐν χρῶ κερίαν] Emendavimus antea interpretationem hujus loci.

Ἐν χρῶ κερίαν] A nominativo ἐν χρῶ κερίας. F. G. Occurrit tam frequenter ap. Nostrum, ut hoc, & dum

ὀργίλον, ἄμυσον, τραχύφωρον, λαιδῶρον, μνηύειν ὅππῃ ρητῶ^a αὐτονομῶ.

indoctum, aspera voce; maledictum, indicare conditione, quam ipse dixerit, voluerit; accedat!

ΔΕΣΠ. Νοῶ, ὦ ἔτῳ, ὃν κηρύτ-
 τεις. ὡς ἐκείνῳ γε ὄνομα ἦν παρ' ἐμοί, Κάν-
 θαρῳ. καὶ ἐκόμα δὲ, καὶ τὸ γένειον ἐτίλλε-
 το, καὶ τέχνην ἔμελλεν ἡπίστατο. ἀπέκειρε γὰρ
 ἐν τῷ γναφείῳ καθήμῳ, ὅποσον πε-
 τὸν τοῖς ἱματίοις τῷ κροκίδῳ ἐπανθεῖ. ΦΙΛ.²
 Ἐκείνῳ αὐτὸς ὅστις οἰκέτης ὁ σός. ἀλλὰ
 οὐν φιλοσόφῳ ἔοικεν, ἀκριβῶς ἑαυτὸν ὅππῃ
 γνάσας. ΔΕΣΠ. Ὡς τὸ λῶμα, ὁ Κάν-
 θαρῳ φιλοσοφεῖν, φησιν, ἡμῶς δὲ ἐδδείς
 λόγῳ. ἀμέλῃ ἀπαλίας ἀνευρήσομεν, ξυνίη-
 σι γὰρ, ὡς φησιν, αὐτῇ.

ΦΙΛ. Τίς δ' ἔτῳ ἄλλῳ ὁ προσιών
 ὅστις, ὦ Ἡρακλῆς, ὁ καλὸς, ὁ τῷ κιθάραν;
 ΗΡΑΚ. Ὁρφεύς ὅστις, σύμπλῆς ὅππῃ τῷ
 Ἀργεὺς ἐμὸς, ἡδίστῳ κελευστῶν ἀπάντων.³
 πρὸς γὰρ ὅδῃν αὐτῷ ἡκιστα ἐκάμνομεν
 ἐρέτηντες. χαίρε, ὦ ἄριστε καὶ μουσικώτατε
 Ὁρφεῦ, ὅσον ἐπιτέλῃσαι γὰρ πᾶσι Ἡρα-
 κλέους. ΟΡΦ. Νῆ καὶ ὑμεῖς γε, ὦ φιλοσο-

28. DOM. Non intelligo equidem, mi
 homo, quid sibi velit tuum praeconium.
 Nam isti nomen apud me fuit Cantharo,
 & comam alebat, & vellebat mentum,
 meamque artem sciebat, qui desidens in
 fullonia officina detonderet, quidquid su-
 perfluorum floccorum eminet in vestibus.
 PHIL. Ille ipse tuus est servus: at nunc
 Philosopho similis, cum ipse fullonia se ar-
 te concinnaverit. DOM. Vah audaciam!
 Cantharus philosophari se ait! nostri autem
 nulla habetur ratio. VIR. Noli curare,
 inveniemus omnes: intelligit enim ista,
 quantum dicit.

29. PHIL. Sed quis est, Hercules, il-
 le alter accedens, pulcher ille cum lyra?
 HERC. Orpheus est, qui mecum navi-
 gavit in Argo, hortator omnium optimus;
 ad cuius cantum omnium minime fatigaba-
 mur remigio. Salve, Orpheu optime &
 cantus peritissime; nempe non oblitus es
 Herculis. ORPH. Sane vos quoque, Phi-
 lo-

^a Αὐτονομῶ] Μνηστῶν adscript. Solan. At nihil variant Edd. ^b Ὡς ἔτῳ] Admissi δ' ex B1. & 2. quod ab-
 erat ab cett. ^c Ὀν] Recepi ex Fl. O cett.

dum plura addere pigeat.

18. Λαιδῶρον] Τὸ αὐτονομῶν post τὸ λαιδῶρον subjun-
 gendum videtur. Interpres ita legisse videtur. F.G.

19. Μνηύειν ἐπὶ ρητῷ αὐτονομῶ] Primo notandus in-
 finitivus, pro imperativo poni alias etiam solitus. Vid.
 Lexiph. princ. in herilibus ad fervum imperiis cap. 2.
 seq. it. c. 3. extr. Deinde verborum ἐπὶ ρητῷ αὐτονομῶ
 hanc puto sententiam, quam indicat versio: promit-
 titur generatim, accepturum indicem quidquid ipse
 stipulatus sibi fuerit: ρητὸν, de quo dictum vel condi-
 ctum est potius: αὐτονομῶν, quod in potestate vel sub
 lege quali nostra est. Probat hanc interpretationem
 eventus in Orpheo.

20. ΔΕΣΠ. Οὐ νοῶ] Quomodo excidere potuerit ne-
 gatio Οὐ, sic imaginabar. Cum scriptum esset, Δισπ.
 ὦ νοῶ legit librarius Δισπ. νοῶ. De appellatione Can-
 thari s. scarabaei vid. supra ad Ἀποφ. cap. 3. Et quid
 si ad eandem rem ac turpitudinem respicitur? J.M.G.

21. Μνηστῶν] Quomodo excidere potuerit ne-
 gatio Οὐ, sic imaginabar. Cum scriptum esset, Δισπ.
 ὦ νοῶ legit librarius Δισπ. νοῶ. De appellatione Can-
 thari s. scarabaei vid. supra ad Ἀποφ. cap. 3. Et quid
 si ad eandem rem ac turpitudinem respicitur? J.M.G.

Ibid. Νοῶ ἔτῳ] Νοῶ, ὦ ἔτῳ. F.G. Idque admissi,
 cum invenirem in Basf. Sed negationem sine auctori-
 tate nondum addo, quia nimia videtur licentia; ad-
 dendam tamen, Cl. Gesnero maxime concedo. J.F.R.

Ibid. Ὁν κηρύττει] Et si ad praemissum ἀνδράποδον,
 vel per se, recte habet; melius tamen ὃν, quia nova
 haec persona eum nomine masculino incipit appellare,
 ut vides ex Κάνθαρο & καθήμῳ &c.

22. Ἐκείνῳ] Vid. B. pr. c. 20. ubi Cynicus Philo-
 sophus ἐν χρῷ κυρίας dicitur, & quae illic annotata
 sunt. Hic vero & supra Περ. c. 15. κομῶν cum iidem
 Cynici dicantur, de barba intelligendum est, & ali-
 quid excidisse videtur, quo illud designabatur, vel po-
 tius levi mutatione sanandus hic locus, legendumque
 Ἐκείνῳ δὲ τὸ γένειον ἐτίλλετο, quod iis optime conve-
 niat, quae infra de eo dicuntur, cap. ult. Mirabitur
 forsitan aliquis, qui factum sit, ut qui barbaram radere
 nollent, comam alere recularint, dicam: in contra-
 ria omnia ituros certum est, quibus morosa ista ratio
 placebat.

24. Περιττὸν τοῖς ἱματίοις] Legend. Casaub. ad Θεο-
 phrast. cap. de adulat.

26. Ἐκείνῳ

Isophia ; & **Hercules** , & **Mercuri**. Sed debetis mihi indicium , quippe praeclare ego , quem quaeritis , novi. **MERC.** Ergo ostende nobis , fili **Calliopes** , ubi sit : auro enim puto nihil opus habes , qui sis vir sapiens. **ORPH.** Recte istuc dicis. At ego domum quidem vobis , ubi habitat , ostendero ; non ipsum , ne male ab illo audiam : impurus enim ultra modum est , & in hoc solum se exercuit. **MERC.** Ostende modo. **ORPH.** Haec proxima ! Verum ego e vestigio abeo , ut illum nec videam.

30. **MERC.** Attende ! nonne mulieris haec vox est , **Homeri** versiculos recitantis ? **PHIL.** Sic est , per **Jovem**. Sed audiamus , quid dicat :

FUG. *Hospis enim ille mihi velut atri limina Ditis ,*

Pectore quisquis amat nummos , sed idem negat ore.

MERC. Ergo **Cantharum** odisse debes , Cui hospes laesus , qui se praestabat amicum.

HOSP. De me hic versus , cuius muliere

φία , καὶ Ἡρακλῆς , καὶ Ἑρμῆς. ἀλλὰ χρὴς ἀποδιδόναι τὰ μὲνύρα , ὥς ἔγωγε πάνυ σαφῶς , ὃν ζητεῖτε , οἶδα. **ΕΡΜ.** Οὐκ ἔνδαιξον , ὃ πάϊ Καλλιόπης , ἔνθα ἔστι χρυσίσι γ' ἔδεν , οἶμαι , δὲν , σαρὸς ἄν. **ΟΡΦ.** Εὖ ἔφης , ἐγὼ δὲ τ' ἢ μὲ οἰκίαν δείξαίμ' ἂν ὑμῖν , ἔνθα οἰκεῖ , αὐτὸν δὲ σαρὸς ἂν , ὥς μὴ κακῶς ἀκούοιμι πρὸς αὐτῷ , μιὰρὸς γ' εἰς ὑπεβολὴν , καὶ μόνον τῷτο ἐκμεμελέτηκε. **ΕΡΜ.** Δείξον μόνον. **ΟΡΦ.** Αὕτη πλεονασίον. ἐγὼ δὲ ἀπείμι ὑμῖν ἐκποδῶν , ὥς μὴ ἴδοιμι αὐτόν.

ΕΡΜ. Ἐπίχες. εἰ γυναικὸς ἔστι φωνή , βαρβαρότης τί τ' Ὀμήρῃ ; **ΦΙΛ.** Νὴ Δία. ἀλλ' ἀκυσσωμεν ὅ , τι καὶ λέγει.

55 **ΔΡΑΠ.** Ἐχθρὸς γὰρ μοι καὶν [ἀνῆς] ὁμῶς αἰδάο πύλῃσιν ,

Ὅς χρυσὸν φιλεῖ καὶ ἐνὶ φρεσὶν , ἄλλο δὲ εἴποι.

ΕΡΜ. Οὐκ ἔν τ' Κάνθαρόν σοι ἐμισσητέον , ὃς Ζεινοδόκον κακὰ ῥέξεν , ὅθεν φιλότληα παρέρχε.

ΥΠΟΔ. Περί ἐμῷ τῷτο τὸ ἐπ' , εἰ γυναικα.

Ὀλίχε-

Ἡρακλῆς] Et sic **Fl.** cum **Fr.** **J. P.** &c. ο Μισσητίον] Μισσητίον male **P.**

26. Ἐκὼν αὐτὸς] Hoc interrogative pronuntiantum fortasse. ἐκὼν αὐτὸς ἔστι οἰκίτης ὁ σός ; an legendum : ἐκὼν αὐτὸς ἢ οἰκίτης ὁ σός , talis erat servus tuus antea , sed nunc &c. sine interrogatione. **F. G.**

30. Ἀμύλει ἀπαλίας] Literae ἀμ. quae Ἀνδρῆς notare debebant , mistae cum primis verbi ἀμύλει , & sic omiffae , ut paullo ante **fr.** ante **εἴ.** **J. M. G.**

Ibid. Ἀπαλίας ἀνδρῆσμον] An ἀπαλίας ἀνδρῆσμον , & subaudito τοὺς ἀνδρῆσμον. **F. G.**

Ibid. Ζευῆσι γ' ὡς φησὶ αὐτῇ] An Ζευῆσι , i. e. simul sunt ? Locus obscurus nec integer videtur. Sed insititia & spuria videntur. **F. G.**

33. Ὁ τὴν κιδάραι] Subaudi ἔχων. Sed τὸ ἔχων librario excidit fortasse. Vid. libb. vett. **F. G.**

Ὁ τὴν κιδάραι] O **Gujate** ! Credatne quis te **Lucianum** perlegisse. Perlegisti tamen , & probasti alibi **clipsin** , nec meministi perpetuo ἔχων in hisce omitti , aequae ac ap. alios. Vid. supra **T. I.** notata ad **Mort. Dial. X. §. 4.** Et **Gall. c. 14.** ὁ τὰ πινάρη , **Bis Accus. c. 9.** ὁ τὴν σὺργα. **Ibid. c. 20.** ἢ τὰ ποικίλα. Et iis locis plura ex aliis adlegata. **J. F. R.**

50. Ἐκποδῶν] **Bi.** habere ἐκ ποδῶν adpinxit **Solan.**

male. Nam & illa aequae ac **Fl.** & aliae , habet ἐκποδῶν. Et licet ἐκ ποδῶν malim ; tamen quia sic fere ubique adverbii more jungitur in vett. **Edd.** earum scripturam servo. Ac nihil interesse , quidquid differentiae statuant alii , vid. supra **T. 2.** ad **c. 29.** pro **Imag.** Adde **Jon. Trag. c. 24.** ubi ἐκποδῶν ποικίλας ἐ medio tollere. Et **Xenoph. Cyr. p. m. 146. m.** ἐκποδῶν ἐβούλοιο ὁ ἔτερος γυνὴς. Sed & καὶ ἐκ ποδῶν forsan legendum , ejecto ὑμῶν , adjecerat **Idem.** At quae necessitas quaeso ? **J. F. R.**

53. Τῶν Ὀμήρων] **Iliad. I. 312.** **Od. E. 156.** **M. du S.** 55. Ἐχθρὸς] Ex **Iliad. 9.** Cetera sunt ex **Il. 1. 2.** & 5. **J. B.**

Ibid. Ἀνῆρ] Τὸ ἀνῆρ ejiciendum , ut versus stet. **F. G.**

59. Κάνθαρόν σοι μισσητέον] Ταῦτα πρὸς τὴν γυναῖκα τὴν βαρβαρότητα ὁ Ἑρμῆς λέγει. **F. G.**

60. Ζεινοδόκον] **Il. E. 354.** **M. du S.**

62. ΥΠΟΔ.] **Maritimum** vocarunt hanc personam interpretes : non male. Est enim ὑποδῆμας s. hospes Philosophorum , cui uxorem boni viri abduxere. **J. M. G.**

ΥΠΟΔ.] I. c. ὑποδῆμας. **F. G.** Immo ὑποδῆμας , si **Bbb 3.** **In-**

᾿Ωχέλο ἀπάγων, διότι αὐτὸν ὑπεδεξάμην. abducta fugit, quod ipsum domum meam
ΔΡΑΠ. Οἰνοβαρές, κυνὸς ὄμματ' ἔχων, 65 receperam.

κραδίην δ' ἐλάφοιο,
Οὐτ' αἰνὴ πτολέμῳ ἐναρίθμιον, ἔτ'
ἐνὶ βελῇ,

Θεροίτ' ἀκριτόμυθε, κακῶν πανάριστε
κολοίων

Μὰ ψ, ἀτάς εἰς χτὶ κόσμον ἐριζέμεναι
βασιλευσιν.

ΔΕΣΠ. Εἰκότως τῷ καθαράτῃ τὰ ἔπη.

ΔΡΑΠ. Πρόδδε κύων, β ὅπιθεν δὲ λέων,
c μέσση δὲ χίμαιρα,

Δεινὸν λυποπνείσασα, τρίτε κυνὸς ἀγρίης
d ὁρμήν.

c ΥΠΟΔ. Οἷμοι γυναί, ὅσα πέπονθας
ὑπὸ κυνῶν τούτων. Φασὶ δ' αὐτῷ καὶ
κύειν ἀπ' αὐτῆς. ΕΡΜ. Θάρρει, Κέρδε-8
ρόν τινα τέξεται σοι, ἢ Γηρυόνην, ὥς ἔχει
ὁ Ἡρακλῆς ἔτ' αὐτῆς πόνον. ἀλλὰ καὶ
προσίασιν, ὥστε ἔδεν δεῖ κόπιναι τὴν θύραν.

ΔΕΣΠ. Ἐχω σε, ὦ Κάνθαρε, νῦν σιω-
πᾶς; Φέξ' ἰδωμεν ἂν τινὰ σοι ἢ πῆρα ἔχει, 8
θέρμης ἴσως, ἢ ἄρτε τρύφῃ; ΕΡΜ. Οὐ,

FUG. Vah vinoſe, canisque oculos, & pe-
tora cervice,

Experts conſilii, numeri nullius in armis.

Therſites nugax, in pravis optima pica,

70 Regibus infeſtus temere ſine more modoque.

DOM. Veriſimiliter execrandi hominis
verſus cadunt.

FUG. Prima canis, media at capra, atque
in ſine leaena,

75 Horridum olens, triplicisque canis ſilveſtris
odorem.

31. HOSP. Hei mihi, mulier, quan-
tum a tot canibus perpeſſa es! Ajunt illam

etiam uterum ab iſtis ferre. MERC. Bono
animo eſto. Cerberum tibi quendam pariet

vel Geryonem, novum ut laborem rurfus
habeat hic Hercules. Verum accedunt et-

iam, itaque nihil opus eſt ut pulſetur janua.
DOM. Teneo te, Canthare! Nunc taces?

8 Age videamus, quid habeat tibi pera? lu-
pinos forte aut panis fruſtum? M.E.R.C.
Non,

a Εἰν] Sic P. Ἐν cett. b Ὅπιθεν] Recte P. & Hom. Ὅπισθεν male cett. c Μέσση] Sic Hom. Μέσση P. Bt.
ac 2. Μέσση male reliquae. d Ὀρμήν] Ὀδμήν. Geſſ. bene. e ΥΠΟΔ.] Ὑποδιζάμεν adſcript. marg. f. Sed κα-
δίκην perſonam intelligi patet ex titulo, nili & is ex conjectura factus.

Inſcriptio Dialogi vera.

65. Οἰνοβαρές] Homer. Il. A. 225. Cetera ſunt ex Il.
B. 202. 246. & 214.

67. Εἰν] Quia ſic metrum conſtat, ſervavi lectio-
nem Parisinae. Sed poſſes apoſtropho neglecta lege-
re: Οὐτ' ἐν. Sed in Hom. B. 202. legitur Οὐτ' ἐντ' ἐν
πολέμῳ.

69. Πανάριστε] Πανάριστε ἐριζέμεναι. F.G. Bene. Ita-
que ut haec jungenda adpareat, punctum poſt κολοίων
ſuſtuli.

73. Εἰκότως τῷ καθαρ. τὰ ἔπη] Puto hanc eſſe verbo-
rum heri indignabundi ſententiam, commode cadunt
in ipſum hunc fugitivum nebulonem verſus, quos
cantillat, Homericī. Nempe introducit Lucianus ῥα-
ψωδῶντα, & convicia Homericā meditantem Fugiti-
vum Cynicum, quaſi uſurum illis in concionibus:
ſed talia quae in ipſum quoque convenirent; & quae
proinde in hunc ſuum inimicum ipſe revera jacularur
Lucianus.

74. Πρόδδε κύων, ὅπιθεν δὲ λέων, μέσση δὲ χίμαιρα, &c.]
Verſus hic ita legendus,

Πρόσθε κύων, ὅπιθεν δὲ λέων, μέσση δὲ χίμαιρα.

f. f. Πρόσθε] Depravate antea in omnibus praeter P. le-
gebatur ὀπίσθε pro ὀπίθεν, & Μέσση. Extant etiam hi
verſus apud Heſiod. Θ. 323. quos, ut quid mutarit
perſpicias, exhibebo:

Πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χίμαιρα
Δεινὸν λυποπνείσασα πύρος μῆνιν αἰδομένοισι.

M. du S. Πρόσθε κύων, ὅπιθεν &c.] Homer. Il. Z. 181. paullo
aliter, ſcil. Πρόσθε λέων, ὅπιθεν δὲ δράκων, μέσση δὲ χί-
μαιρα. Sed ſtudio ab Luciano mutatum eſt, ut philo-
ſophos Cynicos tangeret.

f. f. R. 76. Τρίτε κυνὸς] An τριπλοῦ, i. e. τῷ Κερέρῳ. τὸ τρι-
τε hic non placet.

F.G. 78. ΥΠΟΔΕΞΑΜΕΝΟΣ] Sic integre ſcribenda haec
vox. non ut in aliis fit contracte ΥΠΟΔ.

M. du S. 90. Τοιγαροῦν — μινάρδ' ὦν] Frigida ſunt iſta, &
ſuſpecta videntur.

F.G. Τοιγαροῦν Κλ.] Nullum jocum video in voce Κλαί-
θῳ, nec ullam alluſionem ad vocem περιμύσθῳ. Ideo
ſu-

Non ; ita me Jupiter : sed zonam auri. HERC. Noli admirari. Cynicum enim ante se ferebat in Graecia, hic vero Chrysippeus (*auri famelicus*) ex asse est. Itaque Cleanthen non ita multo post videbis. Pen- debit enim a barba homo ita impurus.

32. DOM. Tu vero, pessime, nonne Lecythio es, meus fugitivus? Non sane alius. Hem risum! Quid postea non fiet? etiam philosophatur Lecythio? MERC. At tertius ille dominum non habet. DOM. Minime vero: sed ego dominus lubens illum manu, ut pereat, emitto. MERC. Quid sic? DOM. Quia de genere plane suppurato est. Nomen autem ipsi dixeramus Myro- pnum (*Unguentolens*). MERC. Depulsor malorum Hercules, audin? Deinde pera *sumta*, & baculus! Tu quoque tuam tibi uxorem receperim, quae librum mihi de anti- quis unum ferre utero videatur. MERC. Quomodo librum? HOSP. Est liber ali- quis, optime Mercuri, Tricaraneus (*Tri- ceps*). MERC. Non est mirum, cum et- iam Triphales sit comicorum *libellorum* unus.

μὰ Δία, ἀλλὰ ζώνην χρυσίῃς. ΗΡΑΚ. Μὴ θαυμάσῃς. Κυνικὸς γὰρ ἔφασκεν εἶναι τὸ πρῶτον ἐπὶ τῇ Ἑλλάδι, ἐνταῦθα δὲ Χρυ- σοσίππειον ἀκριβῶς ἐστὶ. τοιγαρὶν ἡ Κλεάν- θην οὐκ εἰς μακρὰν αὐτὸν ὄψει. κρεμῆσει γὰρ ἀπὸ τῆς πάγων, ἔτω μιὰρὸς ὢν.

ΔΕΣΠ. Σὺ δὲ, ὦ κακὲ, ἐ Ληκυθίῳ ἕμους δραπέτης τυγχάνεις ὢν; ἔμμενεν ἄλ- λη, ὦ τῆς γέλωτος. εἴτα τί οὐκ αὖ γένοιτο; καὶ Ληκυθίῳ φιλοσοφεῖ; ΕΡΜ. Ὁ τρίτος δὲ ἔστι ἀδέσποτος ὑμῖν ἐστίν; ΔΕΣΠ. Οὐδαμῶς, ἀλλ' ὁ δεσπότης ἐγὼ, ἐκὼν ἀφίημι αὐτὸν ἀπολωλέναι. ΕΡΜ. Ἰὸτι τί; ΔΕΣΠ. Ὅτι δεινῶς τῷ ὑπο- σάβρων ἐστὶ. τὸ δ' ὄνομα, Μυρόπνην αὐτὸν ἐκαλεῖμεν. ΕΡΜ. Ἡρακλῆς ἀλεξίκακε, ἀκρεῖς; ἐπέστα πῆρα, καὶ βάκιλλον, καὶ αὐτὸς ἀπολάβετ' ἡ γυναῖκα σου. ΥΠΟΔ. Μη- δαμῶς, οὐκ αὖ ἀπολάβοιμι βιβλίον μοι τῶ παλαιῶν κύεσαν. ΕΡΜ. Πᾶς βιβλίον; ΥΠΟΔ. Ἐστὶ τί, ὦ γὰρ, τρικάραν βιβλίον. ΕΡΜ. Οὐδὲν ἄτοπον, ἐπεὶ καὶ ἰοῦ Τριφάλης τῷ κωμικῶν εἷς.

ΔΡΑΠ.

f Κλεάνθου] Nihil mut. Edd. Χρημῆτα Palm. Κρεμάνθου Peil. g Σὺ] Σοῦ ἴσως L. Nihil a vulgato abit Fl. h Τριφάλης] Sic Fl. Τριφάλης cett.

susplicor non ita scripsisse Lucianum, & forte Χρημῆτα scripserat, ad quod alludebat κρεμῆσαι, ut paulo supra, eo quod multum auri habebat in pera, ἀπὸ τῆς χρυσοῦ Χρυσίππειον eum vocavit.

Idem. Κλεάνθου] Clarus hic Stoicus. At in eo errare auctor hujus opusculi videtur, quod suspensum in- nuat, cum inedia vitam finisse ab aliis tradatur. Vid. Μακρ. c. 19.

1. Ὑποσάβρων] I. e. vetulus, senex, vetustate putridus, marcidus.

3. ΕΡΜ. Ἡρακλῆς — τὸ μὲν τοῦτο] Haec omnia inepta & obscura sunt; nec Luciani esse videntur. F. G. At si hoc non est urere & secare, quidvis licet amputare. Et si sic grassari velimus in scriptoribus vet. quid tandem sani relinquatur?

8. Τρικάραν] Hujus nominis drama fecerat Varro, in quo Julius, Crassus, Pompejus.

Τρικάραν βιβλίον] Nisi librum intelligat ab altero horum nec nebulonum eo titulo conscriptum, quo ten- dat non assequor. Vid. Ἀποφρ. c. 29.

Τρικάραν βιβλίον] Est inter Theopompi Comoe- dias deperditas Τρικάραν. Ac hominis vix dubito,

quin Varro, cujus inter titulos *Tricipitina* est, ad hanc Graecam appellationem respexerit.

10. Τριφάλης τῷ κωμικῶν εἷς] Si haec verba bene ha- bent, sequitur Triphallem fuisse Comicum. Sed nus- quam comparet hoc nomen: nec hominis hic nomen requiritur, sed libri. Porro τριφάλης, ἡττὶ fabulae *Aristophanicae* nomen celebre, saepius laudatum *Athe- naeo*, *Polluci* aliis. Τριφάλης inquam, non τριφάλλης, quod hic pariter & in quibusdam Pollucis libris vitio- sum puto: sive capitis, aut conii adeo in galea, no- tionem tribuas themati, ut propius ad τρικάραν ac- cedat: sive cum *phallo* cognatum putes, qui etiam φάλλης est. Sic Schol. *Aristoph.* *Lylistr.* 772. itemque *Eristath.* ad Od. A. p. 50, 52. τῇ φάλλῃ interpretantur κείδων ἀνδρῶν. Quo sensu Τριφάλης accepit *Aristo- phanes*, e fragmentis fabulae vix est ut colligas. Ti- tulus Satirae *Varroniana*, ab ipso forte *Aristophane* ac- ceptus, ad posteriorem rationem magis videtur acce- dere: est enim apud *Non. Marc.* p. 131, 29. (*Goth.* 2, 484.) duplex titulus h. m., Varro *Tripallo*, (*Goth.* *Tripalo*) περὶ ἀρρενότητος. Hinc etiam lascivo carmi- ni reddere volunt Scal. in *Priap.* p. 211. & Scioppius.

Hoc

^a ΔΡΑΠ. Σὸν, ὦ Ἑρμῆ, δικάζειν τὸ
 μὲ τῆτο. EPM. Οὐτῶ μοι δοκεῖ. ταύτῳ
 μὲ ἵνα μηδὲν τέρας, μηδὲ πολυκέφαλον τέ-
 κη, οἷχεα^β ὡρα^γ τὸ ἄνδρα ὀπίσω εἰς τὴν
 Ἑλλάδα· τὸ δὲ δύο δὲ τῆτω τὰ δραπετί-
 σκα, ὡραδοθέντε τοῖν δεσπόταιν μαινά-
 νειν^δ ἂ^β πρὸ τῆ^ε τὸ μὲ σποπλύνειν τὰς
 ῥυπώσας τὸ δονῶν, τὸ Ληκυθίωνα·^δ τὸ Μυ-
 ρόπην δὲ αὐθις ἀκείῃ^ζ τῇ^η ἱματίων τὰ
 διεργαγότα, μαλάχῃ γε πρότερον ματι-
 γασθέντα· ἐπεὶ αὖτε τῆτον ὡραδοθῆναι τοῖς
 πιπρωταῖς, ὥς σποπλοῖσιν ὡρατιλλόμην^θ
 τὰ πρῶτα, ῥυπώσῃ προσέτι καὶ γυναι-
 κείᾳ τῇ πῖττῃ, εἴτα ἐς τὸ Αἷμον ἀναχθέν-
 τα γυμνὸν, ὅπῃ τὸ χιόν^θ μένειν συμπεπε-
 δημένον τὸ πῶδε. ΔΡΑΠ. Φεῦ τὸ κακῶν,
 ὁποιοὶ, παπαιπαῖαξ. ΔΕΣΠ. Τί τῆτο
 παρεντίθης τῇ^η τραγικῶν σὺ ἀγλόγων;
 ἀλλ' ἀκολούθει ὡρα^γ τῆς πιπρωτῆς ἡδῇ,
 σποδυσάμεν^θ πρότερόν γε τὸ λεοντῶν, ὥς
 γνωσθῆς ὅν^θ ὦν.

33. FUG. Tuum est, Mercuri, judi-
 care quod superest. MERC. Sic mihi pla-
 cet, Istam, ne quod prodigium aut mul-
 ticeps pariat, abire retro ad virum in Grae-
 ciam. Duos autem hosce minutos fugiti-
 vos dominis suis redditos, discere quae
 olim, alterum sordida lintea eluere, Lecy-
 thionem; Myropnum vero, malva prius
 verberatum, sarcire rursus vestes laceras;
 deinde istum quoque tradi depilatoribus,
 ut pereat primum vellendus, insuper vero
 pice sordida ac feminea: tum nudus abdu-
 catur in Haemum, ibique constrictis pedi-
 bus maneat in nive. FUG. Hei malorum,
 vae, vae, hei, hei, oh, oh, oh! DOM.
 Quid? hoc ne interponis de Tragicis tuis
 sermonibus? sed sequere jam ad depilatores,
 leonina prius pelle detracta, ut pro asino
 agnoscaris.

S A-

^a ΔΡΑΠ.] Forf. ΦΙΛ, vel ΗΡΑΚ. In Fl. Δ. tantum. ^β Πρὸ τῆ] Sic B1. Fl. & P. Προτοῦ f. Ald. H. Fr. S.
^γ Τὸν μὲ σποπλ.] Τὸν μὲ κάνθαρον σποπλ. adscriptum marg. f. ^δ Τὸν Μυρόπην] Articulum hunc delet marg. f.
^ε Τὰ πρῶτα] Τὸν πρῶτον legendum notat marg. f. Τὰ πρῶτα sejungunt Fl. P. B1. Ταπρῶτα connectunt f.
 H. Ald. Fr. S.

30. Λεοντῶν] Τριφάγιον λέγει. V.

Hoc manet, Τριφάλῃς s. Τριφάλης potius, non est τὸ
 Καμικῶν εἶς. Superest ut aut intelligamus τὸ Καμικῶν
 λόγων εἰς λόγ^θ, aut pro εἰς legamus εἰς, eadem sen-
 tentia. Prius in interpretando sum secutus. f. M.G.

11. ΗΡΑΚ.] Nomen Herculis reposui pro Δραπ.
 quod in omnibus libris nostris reperio. M. du S.

18. Τὸν Ληκυθίωνα] Atqui fullonis mercenarius aut
 servus Cantharus c. 28. ergo cum Gallico interpre-
 te, viro acutissimo legendum τὸ μὲ Κάνθαρον σποπλύνειν
 τ. ρ. τ. ὁ. τ. Α. δὲ αὐθις α. τ. ἰ. τ. δ. &c. nec opus est ut
 Myropnus nominetur, nisi codices meliores praeceant;
 satis enim per καὶ τοῦτον intelligitur. M. du S.

21. Καὶ τοῦτον] Τὸν κάνθαρον. F.G.

Ibid. Παραδοθῆναι τοῖς πιπρωταῖς] Attigi hanc poenam
 supra ad Mort. Peregr. c. 9. ex Interp. Aristoph. ad nu-
 bes. Coniunxit haec omnia Lariib. c. 32. καὶ κάλαση-
 φθις τὰ αἰχίσια ἱσθαί. f. B.

22. Παρατιλλόμην τὰ πρῶτα] Παρατιλλόμην τὸ

πρῶτον admitterem, si quis liber praeciret. (Sed quia
 subsequuntur) προσέτι & εἴτα, quibus τὰ πρῶτα bene
 responder, nihil immuto. Ceterum res ipsa satis no-
 ta. Conf. c. 9. de morte Peregr. atque de adulterorum
 hac poena Voss. ad Catull. p. 41. f. F.R.

23. Τὰ πρῶτα] Male haec scriptura habet, suspi-
 cor scriptum fuisse τὸ πρῶτον. De ὡρατιλλομαί δι-
 ctum est ad Mισθ. c. 33. M. du S.

Ibid. Γυναικείᾳ τῇ πῖττῃ] Nondum inveni πῖτταν γυ-
 ναικείαν, quae forte deterior pix fuerit, ut tus mascu-
 lum est praestantius, neque apud Dioscoridem, ne-
 que apud Plinium, aliumve. Itaque forte eam intel-
 ligemus, quae jam adhibita est ad turpes usus in fe-
 mina. f. M.G.

28. Τὸν τραγικῶν σὺ ἀγλόγων] Videtur ad librum
 & locum ejus, quem traducit, respicere, tragicis ejus-
 modi lamentationibus ridiculum. f. M.G.

SATURNALIA.

ΤΑ ΠΡΟΣ ΚΡΟΝΟΝ.

SACERDOS ET SATURNUS.

ΙΕΡΕΥΣ ΚΑΙ ΚΡΟΝΟΣ.

S A C E R D.

Ι Ε Ρ Ε Υ Σ.

QUandoquidem, Saturne, imperium tenere nunc videris, sacrificatumque tibi a nobis ac litatum est; quidnam potissimum inter sacra petatum abs te licet consequi? SAT. Illud quidem te ipsum probe deliberatum habere oportebat, quid optandum tibi sit, nisi simul divinatorem esse vis eum qui imperat, ut sciat, quid petere tibi collibeat. Ego vero quae quidem possunt fieri, tuo voto non negabo. SAC. Quin olim deliberavi. Rogo enim communia ista & prompta, divitias, & aurum multum, & virorum esse dominum, & mancipia habere multa, & vestem floridam atque mollem, & argentum, & ebur, & reliqua quaecumque pretiosa sunt. Horum ergo, Saturne optime, fac mihi copiam, ut ipse quoque fructum aliquem tui

ΙΩ Κρόνε, σὺ γὰρ ἔοικας ἄρχων τὸ γε νῦν εἶναι, καὶ σοὶ τέθυται, καὶ κεκαλλιέρηται παρ' ἡμῶν, τί ἂν μάλιστα ἔβη τῇς ἱερᾶν αἰτήσας λάβοιμι παρὰ σὲ; ΚΡΟΝ. Τῷ-στο μὲ αὐτόν σε καλῶς ἔχει ἐσκέρθαι ὃ, τι σοι εὐκτέον, εἰ μὴ καὶ μάντιν ἅμα ἐθέλοις εἶναι τῷ ἄρχοντι, εἰδέναι τί σοι ἥδιον αἰτεῖν, ἐγὼ δὲ τὰ γε δυνατὰ δοῦναι ἂν ἀναεύσω πρὸς τὴν εὐχήν. ΙΕΡ. Ἀλλὰ πάλαι ἔσκεμ-ομαι, ἐρῶ γὰρ τὰ κοινὰ ταυτὶ, καὶ πρὸς χει-ρα, πλεῖστον, καὶ χρυσὸν πολὺν, καὶ ἀνδρῶν δεσπότην εἶναι, καὶ ἀνδράποδα πολλὰ κε-κτῆσθαι, καὶ ἐοῖντας εὐανθεῖς, καὶ μαλακὰς, καὶ ἄργυρον, καὶ ἐλέφαντα, καὶ τὰλλα, ὅπο-ισα τίμια. τέττων ὅν, ὃ ἄριστε Κρόνε. δίδου μοι, ὥς τι καὶ αὐτόν ἀπλάῦσαι τὸ σῆς-
25-

ΙΕΡ.] Personar. nomina aderant in *J. B. Fl. Ald. H. S.* Omissa in *P.* α Αὐτὸν] Recepi ex *Fl. J. V. 2.* & *L. Ald. P.* &c. male.

1. Ὡ Κρόνε — σοὶ τέθυται] Saturno sacra fiebant, de quibus in primis *Macrobius*. *L. I. c. 8.* & *10.* & *L. Gerald.* de annis & mensibus; hæc κρόνια dicebantur a Græcis, & primo uno die tantum. *i. e. 14. cal.* Januarias celebrari solita, sed post in triduum propagata, primum ex adjectis a Cæsare huic mensi diebus, deinde ex edicto Augusti, quo trium dierum ferias Saturnalibus addidit, a 16. Igitur coepta in 23. desinebant, quo solo fieri ante consueverant. *G. C.*

Ibid. Τὸ γε νῦν εἶναι] Sic supra *Adv. Iudæi.* c. ult. f.

J. F. R.

7. Εἰδέναι] Καὶ εἰδέναι fortassis. *F. G.* Et ego ita malim, quamquam exempla multa notata habeo ellipseos τῆς, ὥς, εἰς vel 25 ante infinita, quae hic tamen durior videtur, nec juvat illud *Alciphronis* *I. Ep. 9. f. oi* — κερδαίνειν ἐμφοροῦσιν ὄρεσι, qui, UT lucrum faciant, injurias inferunt. *Lyfias* or. pro oliva, p. *Ed. Lond.* 145. εἴθ' ἡλικίαν ἔχων εἰδέναι περὶ τῶν τοιούτων, prope accedit; nec tamen adeo gemina est locutio, ut μάντιν εἶναι εἰδέναι similiter ab Luciano dictum adfirmem. Nec *Aristophanem* *Pl. 556.* καταλείψαι μηδὲ ταφῆναι, pro εἰς τὸ ταφῆναι, aliaque permulta satis mihi fa-

Tom. III.

ciunt ad stabiliendum Luciani vulgatum; inhihent tamen, ne quid sine gravi causa innovem. *J. F. R.*

16. Ὡς τι εἰς αὐτόν — αὐτῶν] Permutata in plerisque libris pronomina: priori loco αὐτόν ponendum & *Aldinae* meae auctoritate, & quod certius etiam, jubente sententia; quae ipsa quoque altero loco αὐτῶν postulat. Nec aliter vertit *Erasmus*. *J. M. G.*

Ibid. Αὐτόν — αὐτῶν] In *L. Fl.* & *Ven. 2.* recte prius habet; posterius in omnibus αὐτόν, prave. In aliis inversio hæc verba ordine minus conciane legitur. *M. du S.*

Αὐτόν ἀπλάῦσαι] Lubens αὐτόν praetuli prae αὐτῶν; absurdus enim duplex ille genitivus αὐτῶν — τὸ σῆς ἀρχῆς. Sed αὐτόν pro ἐμὶ omnino probam. Nam ita αὐτὸς pro ἐγὼ, non modo in Proverb. *Amicus alter* ego, quod Graece *Eustath.* de *Ismen.* *I. p. 14.* Κρατικῆς — ἀλλὰ αὐτὸς. Sed & frequenter in aliis locutionibus, huic Nostri similibus. Supra *Philos.* c. 40. pr. Καὶ αὐτὸς — τοιούτων τι ἀπέλαυσεν τὸ διηγέσθαι. *Ap. Æsop.* *Fab. IV.* vulpes de se ipsa ait: ἀναδραμούσα 25 τῶν αὐτῶν νῶτον εἰς κέρατα — σὲ ἀνασπάσω. *Fab. CIV.* αὐτὴ ἐξελύτομαι. Sic αὐτὰ nos, *Hom. Il. H. 332.*

Ccc

Tf

ἄρχης, μηδὲ ἄμειρον εἶναι μόνον ^a αὐτῷ
ἀφ' πάντων τῆ βίῃ.

KPON. Ὁρᾶς; ἢ κατ' ἐμὲ τῆτο ἦτη-
σας; ἢ γὰρ ἐμὸν ἀφαιρέμεν τὰ τοιαῦτα· ὥστε
μὴ ἄχθῃς, εἰ ἀτυχῆσεις αὐτῷ, ἀλλ' αἴ-
τει ὡς τῷ Διὸς, ὁπόταν εἰς ἐκείνον ἡ
ἄρχῃ πετέλῃ μετ' ὀλίγον. ἐγὼ δ' ὅτι ῥη-
τοῖς ὡς λαμβάνω τὴν δυναστείαν. ^b ἑπτὰ
μὲν ἡμερῶν ἡ πᾶσα βασιλεία. καὶ ἦν ἐκπρό-
θεσμον ^c τῶν γενέσθαι, ιδιώτης εὐθύς εἰ-
μι, καὶ ὡς τῷ πολλῷ δήμῳ εἰς. ἐν αὐταῖς
δὲ ταῖς ἑπτὰ σπυδαῖον μὲν εἰς ἀγοραῖον
διοικήσασθαι μοι συγκεχώρη, ^d πίνειν δὲ, καὶ
μεθύειν, καὶ βοᾶν, καὶ παίζειν, καὶ κυδεύειν,
καὶ ἀρχοντίας καθίστασθαι, καὶ τῶς οἰκέτας εὐω-
χεῖν, καὶ γυμνὸν ἄδειν, καὶ κροτεῖν ὑποτρέ-
μοντα· ἐνίοτε δὲ καὶ ἐς ὕδαρ ψυχρὸν ὅτι κε-
φαλὴν ὠθείας, ἀσβόλῳ κεχρισμένον τὸ
πρόσωπον. ταῦτα ἐφείταί μοι ποιεῖν. τὰ
μεγάλα δὲ ἐκείνα τὸ πλεόν, καὶ τὸ χρυ-
σίον, ὃ Ζεὺς ἀφαιδίδωσιν οἷς ἂν ἐθέλῃ.

IEP. Ἄλλ' εἰς ἐκείνῳ, ὃ Κρόνε, ῥα-
δίως καὶ προχείρως. ἐγὼ γὰρ ἔν ἡδὴ ἀπηγό-
ρευκα, αὐτῷ μεγάλῃ τῇ Φωνῇ· ὃ δ' ὅσον
ἐπαίει τὸ ὡς πάν, ἀλλὰ τὴν αἰγίδα ὅτι
σεῖων, καὶ τὴν κεραυνὸν ἐπαναλεινόμενον, δρι-

imperii consequar, nec solus tota vita rerum
illarum expers maneam.

2. S A T. Vides? non petiisti quod in
mea potestate sit, nec enim tribuere talia
meum est. Itaque noli graviter ferre, si
ea non consequaris: verum a Jove pete,
cum ad illum paullo post transierit impe-
rium. Ego vero conditionibus quibusdam
cappo potestatem. Septem enim diebus to-
tum mihi regnum finitur; hunc terminum
egressus continuo sum privatus, & de pro-
miscua multitudine unus. Illis ipsis vero
septem diebus serium quidem nihil, neque
publicum negotium agere mihi licet: sed
bibere, & inebriari, & clamare, & jocari,
& alea ludere, & reges vini constituere, &
fervos excipere convivio, & nudum cane-
re, & tremulos plausus edere; interdum et-
iam in aquam frigidam praecipitem detru-
di, fuligine picto vultu, haec inquam fa-
cere mihi permissum est. Verum majora
illa, divitias, & aurum, Jupiter, quibus
visum est, distribuit.

3. S A C. Sed neque ille, Saturne, faci-
le & promte. Equidem jam fatigatus sum
omagna voce petendo: at ille omnino non
audit, sed aegide quassata, atque intentato
fulmine, torvum videns, qui sibi molesti
funt

^a Αὐτῶν] Ex emend. Solan. αὐτὸν Edd. ^b ἑπτὰ] τῶν ἑπτὰ Coll. male.

23. Ἐπὶ ῥητοῖς] Ὁρισμένοις. G.

Τὸ ὅτι χρὴ παύσαι — Αὐτοὶ δ' ἀγγάριοι κυκλήσομεν ἐν-
δεδὲ νεκροῖς. Et ubi non? J. F. R.

17. Μῖνον αὐτῶν] Hic vero αὐτῶν praetuli, tum ne
bis sine ulla necessitate repetatur αὐτῶν, tum ne ἀμει-
ρον sine casu transiret, qui recte pr. Epist. Sat. legitur
additus, μόνον ἀμειρον τὸ ἑορτῆς. J. F. R.

24. ἑπτὰ] Traditionis veteris vestigium, quo ve-
ritas creationis adumbratur, qualis a Moise descripta
est. M. du S.

28. Σπυδαῖον μὲν εἰς] Marcellii additamento non est
opus. Vid. Is. B. c. 30. ὁμοῖον δὲ εἰς ὕδαρ ἐνὶ. M. du S.

Σπυδαῖον μὲν εἰς] Non dubito quin dederit auctor,
σπυδαῖον μὲν εἰς, εἰς ἀγοραῖον. Repetitio ejusdem vo-
cis, ut sexcenties, omittendae occasionem dedit.
J. M. G.

Ibid. Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαι] Οὐδὲ ἀγοραῖον εἰς

διοικ. legendum. Οὐδὲ hic omnino deesse videtur. F. G.

Οὐδὲ ἀγοραῖον διοικήσασθαι μοι συγκεχώρη, πίνω] Οὐδὲ
ἀγορ. δ. μ. συγκεχώρη] εἰδὲν, πίνω δὲ. Th. M. Cui ad-
sentior; sed nullo libro adjuvante nihil in contextu
immuto. Nam supra quoque 2. Ver. Hist. c. 30. Δι-
δρον δὲ εἰς ὕδαρ ἐνὶ. Verum infra, Chronos. c. 17. πρὸς
χάριν μηδὲν μηδὲν. J. F. R.

32. Κροτεῖν ὑποτρέμω] Haec ad imperium ejus, cui
fors id muneris dabat, fiebant. Vid. Plut. 1004. 1.
M. du S.

52. Ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζω τὴν συμπαῖαν ἀρ-
χὴν] Interp. si quis universi imperii vim expendat. illud
potius vertendum erat, si compararentur cum totius
imperii potentia. H. V.

56. Πολλοὶ γοῦν εἰς κέρων λατρεῖν τῷ τοιοῦτ' ἐπιστεῖνται,
ὡς ἰσχυρὸς ὁ φάρος ὁ εὐθὺς ἐκινύσκει] Certissimum est
men-

funt perterret. Si quando etiam annuat aliqui, divitemque illum reddat; hic vero indiscreti multum, relictisque bonis ac prudentibus viris, ille pessimos ac sensu pene communi carentes circumfundit divitiis, verberones plerumque & effeminatos homines. Sed quae tu potes, scire velim, qualia sint.

4. SAT. Non omnino parva illa quidem, neque plane contemnenda, si ad vim exigantur totius imperii: nisi forte parvum tibi videtur vincere alea, & provoluta reliquis in unionem tessera, senionem in summo tibi semper apparere. Multi enim ad fatietatem usque inde sibi pararunt viaticum, quibus propitia secundaque tessera annuerit: alii contra enatarunt nudi, fracto ipsis ad exiguum adeo scopulum, tesseram, obtrivissent autem tibi scaphis, ut in navigio. Verum etiam bibere jucundissime, & simul aliis canendi peritiorum videri in convivio, & ministrantium alios incidere in aquam; (hoc enim ministerii parum dextri praemium est) te vero & honestum victorem praedicari, & praemia auferre victo, vides quantum sit bonum? Porro regem solum fieri omnium, talorum victoria,

μὴ ἐνορῶν, ἐκπλήττει τὴν ἐνοχλήντας. ἢ δὲ πόλε καὶ ἐπινεύσει τινὶ, καὶ πλεονέκτοις ποιήσῃ, πολὺ τὸ ἀκρίβιον ἐνταῦθα, καὶ τὴν ἀγαθὴν ἐνίοτε καὶ συνετὴν ἀφείας, ὁ δὲ σαρματιῶν τοῖς καὶ ἀνοήτοις ἀνδράσι περὶ τὴν πλεονέκτον, μαρτυρίαις ἢ ἀνδρογύναις τοῖς πλείστοις αὐτῶν. πλὴν τὰ γε σοὶ δυνατόν ἐθέλω εἰσορᾶν, τίνα ταῦτά ἐστιν;

KPON. Οὐ μικρὰ ὅλως, εἰ δὲ πάντα πασιν εὐκαταφρόνητα, ὡς πρὸς τὴν δύναμιν ἐξετάζω, τὴν συμπάσης δεξιῆς, εἰ μὴ σοὶ γε μικρὸν δοκεῖ τὸ νικᾶν κυβερνῶντα, καὶ τοῖς ἄλλοις ἐς τὴν μονάδα κυλιόμενης τῆς κύβης, σοὶ τὴν ἐξάδα ὑπερβάνω αἰεὶ φαίνεσθαι. πολλοὶ γὰρ ἐς κόρον ἀπὸ τῆς τοιαύτης ἐπιτιμῶντο, οἷς ἴλεως καὶ φορὸς ὁ κύβητος ὅτι νύσθ. οἱ δὲ ἐμπαλιν γυμνοὶ ἐξενήσαντο, συντριβέντες αὐτοῖς τῇ σκάφῃ, καὶ ἔτι μικρῶν ἔρματι τῷ κύβῳ. καὶ μὴν καὶ πλεονέκτον τὸ ἡδίστον, καὶ ὠδινώτερον ἄλλῃ δόξαι ἄμα ἐν τῷ συμποσίῳ, καὶ ἀφρονεμένων τῶν μὴ ἄλλως ἐς τὸ ὑδωρ ἐμπεσεῖν (τῆτο γὰρ τῆς πηλὸν καὶ ἀδελφίῃς ἀφρονίας) σὲ δὲ, καὶ ἀνακρυχθῆναι καλλίνικον, καὶ τὰ ἅλ' ἀφαιρῆσθαι τὴν ἀλόντα. ὁρᾷς ἡλικὸν τὸ ἀγαθόν, ἐτι καὶ βασιλέα μόνον ἐφ' ἀπάντων γενέσθαι, τῷ

c. Σοί] Sic L. H. P. S. Amst. S. Fl. J. Ald. V2. Fr. Et hoc omnes obsidet. ἄσαι marg. J. conjicit.

d. Ἐπινεύσει] Sic in omnibus. Ἐπινεύσει J. F. R. e. Ἄμα]

66. Καλλίνικον] Τὸν νικήσαντα. G.

mendum in ἐπινεύσει. Legendum omnino ἐπινεύσει neque enim de futuro, sed praeterito intelligendum.

58. Καὶ φορὸς] Φορὸς ἀνεμῶν. F. G.

Ibid. Ὁ κύβητος] Tessera lateribus constabat sex, quibus inter ludendum utebantur tribus. Suet. Augusto. G. C.

Ibid. Ἐπινεύσει] Mutare J. F. R. jubet in ἐπινεύσει. sed innumera etiam alia refingenda forent, si rationem eam sequeremur. M. du S.

Ἐπινεύσει] Nihil opus esse cum Cl. J. F. R. immutare, exemplis ex Xenoph. Aelian. aliisque Luciani, bene probat Rev. Th. Wopkens in Lect. Tull. L. III. c. 13. p. 305. Adde supra T. I. not. Solani ad Dial. Mort. VI. §. 5. ubi μὴδὲ προτιμῶν γε σὺ ἀποθάνεις,

ἢ προτιμῶν πάντας τοὺς κόλακας; ubi cum tantum ad Tim. c. 19. remittat, secundum suam divisionem, quam Cl. Hemst. immutavit, tu jam vide sis Timonis §. 33. ubi ἔτι δὲ τάχα εἴπεται, οἷαν μὲν ἔσαν ἀπολείψαι multis defendit idem Solani.

62. Ἄμα] Aliter scripserat, ni fallor, Lucianus; nempe ἄσαι, vel ἄσμα, quod propius ad hanc accedit scripturam, ἄμα certe ferri non potest. Vid. locum Arriani infra laudatum ad hoc ipsum caput. M. du S.

68. Ἐτι καὶ βασιλέα] La royauté de la fevue. Horat. Non regna vini sortiere talis. F. G. Versus Horatii satis notus est I. Od. 4. f. Noster iterum infra c. 9. post med. καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν. J. F. R.

τῷ ἀτραγάλῳ κρατήσαίη, ὥς μήτε ὀπι-
ταχθείης γελοῖα ἐπιτάγματα, καὶ αὐτὸς 70
ἐπιτάττειν ἔχοις, τῷ μὲν αἰσχρὸν τι δεῖ αὐ-
τῷ ἀναδοῦσαι, τῷ δὲ γυμνὸν ὀρχήσασθαι,
καὶ δρεάμην τῇ αὐληρίδῃ, τρεῖς τῇ οἰκίᾳ
παραδοῦναι; ὥς ἐχὶ καὶ ταῦτα δείγματα
μεγαλοδωρίας τῇ ἐμῇ; εἰ δὲ τὸ μὴ ἀληθῆ 75
μηδὲ βέβαιον γίγνεσθαι τῇ τοιαύτῳ βασι-
λείᾳ αἰτιάσῃ, ἀγνωμον ποιήσεις, ὅρων αὐ-
τὸν ἐμὲ τῇ ταῦτα ἀφ' ἀνέμοιο ὀλιγοχρόνιον
τῇ δρεχὴν ἔχοντα. τῶν δ' ἐν αἷ μοι δυνατὰ
δοῦναι, τῇ πεττῇ, τῇ ἀρχεῖ, τῇ ἀδελφῇ, καὶ 80
τῇ ἀκαλῆρθεσάμην, παρ' ὧν αἴτει, ὥς
ἐμὲ πρὸς ἐδὲν δεδιζομένην σε τῇ αἰγίδι, καὶ
τῷ κεραυνῷ.

ΙΕΡ. Ἀλλ', ὦ Τιτάνων ἀριστε, τῇ μὲν
τοιαύτῳ ἐδέομαι, σὺ δὲ ἄλλ' ἐκείνῳ μοι 85
ἀποκρίναι, ὃ μάλιστα ἐπόθεν εἰδέναι καὶ
μοι ἦν εἶπης αὐτὸ, ἰκανὴν ἔσῃ τῇ ἀμοιβῇ
ἀποδεδωκώς ἀντὶ τῇ θυσίας, καὶ πρὸς τὸ
λοιπὸν ἀφίημί σοι τὰ χρέα. ΚΡΟΝ. Ἐρώ-
τα μόνον, ἀποκρίνῃ μοι γὰρ, ἦν εἰδὼς τύχῃ. 90
ΙΕΡ. Τὸ μὲν πρῶτον ἐκεῖνο, εἰ ἀληθῆ ταῦτ'
ᾧσιν, ἃ δεῖ σὺ ἀκούειν, ὥς κατὰ τις
τὰ γεννώμενα ὑπὸ τῇ Πέρας, ἐκείνῃ δὲ
ὑπελομένη τῇ Δία, λίθον ἃ ὑποβαλλο-
μένη ἀντὶ τῇ βρέφει, ἔδωκε σοι καλὰ πεινῇ 95
τῇ δὲ εἰς ἡλικίαν ἀφικόμενον, ἐξήλασέ σε
τῇ δρεχῇ, πολέμῳ κρατήσας, εἴτα εἰς τῇ
τάρταρον φέρων ἐνέβαλε, πεδήσας αὐτόν
σε, καὶ τὸ συμμαχικὸν ἅπαν, ὅπόσον μὲν
σὺ παρτάττειτο. ΚΡΟΝ. Εἰ μὴ ἐορτῇ,
ᾧ ἔστι, ἡγομεν, καὶ μεθύειν ἐφίετο, καὶ

ut neque ridicula tibi injungantur imperia;
& imperare ipse possis, huic quidem, ut
turpe quiddam de se ipse proclamet; alii ut
nudus saltet, & succollata tibicina ter do-
mum circumeat; nonne haec etiam magni-
ficentiae meae specimina? Si vero causeris,
non verum esse, neque firmum hoc re-
gnum, importune feceris, qui videas, ne
ipsum, qui tribuo talia, parvi temporis ha-
bere imperium. De his igitur, quae dare
in potestate mea est, de talis, de regno,
canendi, & quaecumque enumeravi, auda-
cter pete, qui nunquam aegide te vel ful-
mine perterrebo.

5. S A C. Sed talibus mihi, Titani
optime, nihil opus est. Quin tu illud mi-
hi responde, quod scire maxime vellem,
idque mihi si dixeris, satis magnum mihi
pretium pro sacrificio retuleris, reliquaue
tibi debita remittam. S A T. Interroga mo-
do: respondebo enim si sciam. S A C. Pri-
mo illud, vera ne sint ista, quae de te au-
dimus, devorare te solitum, quae nasce-
rentur e Rhea, illam vero subducto furtim
Jove, lapidem subjectum pro puero devo-
randum tibi dedisse: illum vero, adultus
cum esset, bello te victum regno expulisse,
tum vinctum te tuaque omnia auxilia quae
tibi se adjunxerant, dejecisse in tartarum.
I S A T. Heus tu, nisi festum diem agere-
mus, & inebriari licitum esset, atque male-
di-

α ὑποβαλλομένη] ὑποβαλλομένη Fl.

80. τῷ πεττῇ] Πρωτὸς τὸ ταυλίον. G.

70. Γελοῖα ἐπιτάγματα] Consule de hoc ludicro Τά-
σι. Α. XIII. 15. & Arrianum ad Epiict. I. 25. ἐν Σα-
τυραλίοις λίλογχαι βασιλεὺς, ἔδωκε γὰρ παῖται ταύτην τὴν
παιδίαν, προσάσσει, σὺ πῖε, σὺ κέρας, σὺ ἄσπον, σὺ
ἐπιλαβὲ, σὺ ἔλθε, ὑπακούω, ἔλα μὴ παρ' ἐμοὶ λήπται ἢ
παιδίᾳ. M. de S.

89. Ἀφίημί σοι τὰ χρέα] Phrasin hanc pluribus fix-

stat L. Bos ad Evang. Matth. VI. 12. ubi ἔφες ἡμῶν τὰ
ὀφειλήματα ἡμῶν, addito Aeliano, Diog. Laërt. & hoc
Luciani.

94. ὑποβαλλομένη] Licet λίθον communis sit gene-
ris, ut Eustath. de Iim. I. p. 10. ἐν Τετρίωνος λῆθι,
sed p. 13. λίθον ὁ Τετρίωνος, Aristoph. Nub. 764. λίθον
ταύτην — καλῶν. &c. Noster Imag. c. 1. f. ἢ λίθον ἡ-
λέων.

dicere prout libitum dominis, disceres sane,
irasci mihi permissum; talia qui rogaris
nihil reveritus canum adeo & senem Deum.
S A C. Atqui ego ista, Saturne, non mea
sponte interrogo: sed Hesiodus & Home-
rus, nolo enim dicere reliquos homines
prope universos, haec de te credunt.

6. S A T. Putas enim pastorem illum, jaetabundum impostorem, fani quidquam de me scire? Considera autem hoc modo. Estne ut homo, neque enim dicam Deum, sustineat sua sponte suos ipse devorare liberos, nisi quis forte Thyestes, in fratrem impium incidens, edit? Et hoc si forte fuerit: quomodo imprudens lapidem edere pro puero possit, nisi forte sensus omnis expertes dentes habeat. Sed neque bellum gessimus, neque vi imperium mihi ademit. Jupiter, sed mea cum sponte ego traderem illi, & imperio cederem. Me quidem compeditum non esse, neque in tartaro, ipse quoque vides, arbitror, nisi caecus es ut Homerus.

7. S A C. Qua igitur caussa, Saturne, motus reliquisti imperium? S A T. Ego tibi dicam. In universum senex cum jam essem, & ipsa aetate podager, unde etiam compeditum me conjiciebat vulgus; neque enim sufficere poteram ad multam adeo hominum, qui nunc sunt, injustitiam; sed currendum semper erat sursum deorsum, fulmine intentato, quo perjuros aut sacrilegos, aut violentos comburerem, eratque res valde laboriosa & juvenis vires poscens:

λοιδορεῖσθαι τοῖς δεσπόταις ἐπ' ἐξουσίας,
 ἔγνωσ' ἂν, ὡς ὀργίζεσθαι γῆν ἐφείταί μοι,
 ῥητοιαῦτα ἐρωτήσας, οὐκ αἰδέσθεις πολλὸν
 ἔτω καὶ πρεσβύτην θεόν. **ΙΕΡ.** Καὶ γὰρ ταῦ-
 τα, ὦ Κρόνε, ἐ παρ' ἐμαυτῷ Φημι, ἀλλ'
 Ἡσίοδος καὶ Ὀμηρος οὐκ ἔτι εἰπὼν ὅτι
 καὶ ἄλλοι ἅπαντες ἄνθρωποι σχεδὸν ταῦτα
 ὁπεπιτεύχασιν περὶ σῆς.

ΚΡΟΝ. Οἷε^β γὰρ τι τ' ὑπομνήμα ἐκεί-
νον, τ' ἀλαζόνα, ὑγιές τι περὶ ἐμῶν εἰδέναί;
σκόπη δὲ ἔστω, ἴδ' ὅστις ἀνθρώπων (ἐ
γὼ θεὸν ἐρῶ) ὑπομείνειεν ἂν ἐκὼν αὐτὸς
ἵστασθαι τὰ τέκνα, εἰ μὴ τις θυέτης
ἦν, καὶ ἀσεβέϊ ἀδελφῶν πεπρωμένων, ἥσθι;
καὶ τῷτο γ' ἂν εἴη πῶς ἀγνοήσῃε λίδον ἀντὶ
βρέφους ἰδίστων, εἰ μὴ ἀνάληπτος εἴη τῶν
οὐδόντας; ἀλλ' ἔτε ἐπολεμήσαμεν, ἔτε δ'
Ζεὺς βία τ' ἄρχειν^ε ἀφείλετο, ἐκόντες
δὲ με παρδόντες αὐτῷ, καὶ ὑπεκτάντες
ἄρχειν. ὅτι καὶ γὰρ ἔτε πεπιδνημαι, ἔτε ἐν
τῷ Ταρτάρῳ εἰμι, καὶ αὐτὸς ὄρας, οἶμαι,
εἰ μὴ τυφλός, ὥσπερ Ὀμηρος, εἰ.

25 **ΙΕΡ.** Τί παθὼν δὲ, ὦ Κρόνε, ἀφῆκας
τὴν ἀρχήν; **ΚΡΟΝ.** Ἐγὼ σοι φράσω. τὸ
μὲν ὅλον, γέρον ἦδη καὶ ποδαγρὸς ὑπὸ τῆς
χρόνου ὦν (διὸ καὶ πεπεδησάι με οἱ πολλοὶ
εἶκασαν) ἐγὼ ἡδυνάμην ἀφαιρεῖν πρὸς
30 οὕτω πολλὴν ἀδικίαν τῇ νῦν, ἀλλ' αἰεὶ ἀνα-
θεῖν ἔδει ἄνω καὶ κάτω, τὴν κεραυνὸν διηρημένον,
τῆς ἐπιόρκης, ἢ ἱεροσύλης, ἢ βιαίης καὶ αἰ-
φλέγοις, καὶ τὸ πρᾶγμα πάντων ἐργᾶδες

δ Γάρ τι] Sic omnes. **ε Ἀφ' ἑλίου]** Male omisſum in *Fl.*

4. Ἐγὼναι αὖ ὡς ὀργίζεαι] Τὸ ἐξῆς ἔγνωναι αὖ ἀρωπύσας
ὡς ὀργίζεαι γούν' ἰφειτό μοι. V.

16. 'Ανάληγντο] 'Ανακίθητο, ἀπαθής, G.

ρακλίου. Sed & de gemmis masc. gen. ibid. c. 11. id-
que usufrutui; non placet tamen Florentinum ἡσοδαλ-
λομένην. Amant enim participia nominandi casu sic
jungi sine copula. Vid. supra Alex. c. 19. Tox. c. z.
Asin. c. 37. Ac T. I. Tim. c. 45. f. ὁ ὄρεας — ἡμυ-
ρακούς. Αἰτ. Apost. XXV. 13. Et XXVII. 13. Αἰσop.
F. XVII. ὁ δὲ αἰνίας — εἰστίνας βούς ἐκείνη πάλαιας

Ἐπὶ τῷ βωμοῦ θεοὺς ὠλοκαύτωσιν.

8. 'Hσιόδο] *Hesiod. Theog.* 459 d.c.

11. Γάρ τι | Γάρ τι — ὅτις τι. Alterutrum τι de-
lendum videtur; licet & *Diod. Sic.* XI. c. 45. ἀλλο-
μὲν μὲν τι — πρῶταί τι; modo proba & ibi sit το-
ῖο. F. H. R.

7.F.B.

M. du S.

F. B. R.

ἦν, καὶ νεανικόν· καὶ ἐξέστην ἔν' αὖ ποσσὶν τῷ Διὶ. καὶ ἄλλως δὲ καλῶς ἔχειν ἐδόκει μοι 35
 ἀφνειμάνια τοῖς πασι τοῖς ἔσθ' ἔχον, αὐ-
 τὸν εὐωχεῖσθαι τὰ πολλὰ ἐφ' ἡσυχίας,
 ἔτε τοῖς εὐχομένοισι χρηματίζοντα, ἔτε
 ὑπὸ τῷ πάντων αἰτητῶν ἐνοχλόμενον,
 ἔτε βροντῶντα, ἢ ἀστράπτοντα, ἢ χάλα- 40
 ζαν ἐνίοτε βάλλειν ἀναγκαζόμενον· ἀλλὰ
 πρὸς οὐδὲν τινὰ τῶν ἡδίστων βίον ἀφύγω,
 ζωρότερον πίνων τὸ νέκταρ, τῷ Ἰαπετῷ,
 καὶ τοῖς ἄλλοις ἡλικιώταις προσμυθολογῶν.
 ὁ δὲ ἄρχει, μυρία ἔχων πράγματα· πολλὰ 45
 ὀλίγας ταύτας ἡμέρας, ἐφ' οἷς εἶπον, ὑπεξ-
 ελέσθαι μοι ἐδόξε, καὶ ἀναλαμβάνω τὴν ἔ-
 χον, ὡς ὑπομνήσασθαι τὴν ἀνθρώπου οἴ-
 ῃν ὁ ἐπ' ἐμῇ βίῃ, ὅποτε ἄσπορα καὶ ἀνή-
 ρῳα πάντα ἐφύετο αὐτοῖς, ἢ τὰ χυμῶνα, 50
 ἀλλ' ἐτοίμῃ ἄρτῳ, καὶ κρέα ἐσκευασμέ-
 να, καὶ ὁ οἶνον ἔρρει ποταμῶν, καὶ πηγῶν
 μέλιτος, καὶ γάλακτος. ἀγαθοὶ γὰρ ἦσαν
 καὶ χρυσοὶ ἅπαντες. αὕτη μοι ἡ αἰτία τῶν ὀλι-
 γοχρονῶν ταύτης δυνατείας, καὶ ἀφ' ἧς τῶν 55
 ἀπαντῶν κρότος, καὶ ὧδ' ἡ, καὶ παιδία, καὶ
 ἰσοτιμία πᾶσι, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθέροις.
 εἰδὲς γὰρ ἐπ' ἐμῇ δόλῳ ἦν.

IEP. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ τῶν εἰκα-
 ζον εἰς τὴν δόλῳ καὶ πειδοτρίας Φιλάν- 60
 θρωπον ἐκ τῆς μύθου ἐκείνης ποιεῖν σε τιμῶ-
 ντα τὴν τὰ ὅμοια πάροχον, ἄτε καὶ αὐτὸν

itaque Jovi, quod nondum poenitet, cessi
 imperium. Et alioquin decens mihi vide-
 batur, diviso filiis imperio ipsum me fre-
 quenter & quiete epulari, ut neque operam
 darem precantibus, neque molestias ab his,
 qui contraria peterent, perferrem, neque
 tonarem, aut fulgurarem, aut grandinem
 dejicere interdum cogerer: sed vitam hanc
 agerem senilem jucundissimamque, meta-
 cius nectar bibens, fabulans cum Japeto &
 aliis aequalibus. At ille imperat inter mille
 molestias: nisi quod paucos dies, ea qua
 dixi lege excipere mihi visum est, ut ad-
 moneam homines qualis fuerit me imperante
 vita, cum ferente nullo aut arante nasceren-
 tur illis omnia, nec spicae, sed paratus jam
 panis, & carnes curatae, fluebat amnium
 instar vinum, & fontes mellis atque lactis.
 Boni enim erant tum omnes atque auri.
 Haec mihi causa brevis illius potestatis. Et
 ob id ipsum plausus ubique & cantus, &
 lusus, & aequalitas inter servos pariter ac
 liberos: neque enim me rerum potiente ser-
 vus quisquam erat.

8. SAC. Ego vero, Saturne, conjicie-
 bam, illam te in servos & compedum tri-
 tores humanitatem ex ista fabula exercere,
 qui honorem habeas fortis tuae hominibus, tan-

α Εὐ ποσσὶν] Sic Fl. B1. & 2. Εὐποσσὶν junctim cett. B1. & 2. c Παιδοτρίας] Erasmus legit, adscriptum marg. A1W. Et sic H1. Παιδοτρίας cett. male.

β Οἴῳ] Bene L. Fl. V2. P. S. Οἷς male Ald. f. Fr. B1. & 2. c Παιδοτρίας] Erasmus legit, adscriptum marg. A1W. Et sic H1. Παιδοτρίας cett. male.

60. Παιδοτρίας] Ἀλείπτας, γυμνασίας. G.

34. Εὐ ποσσὶν] Sic recte disjunctim Fl. & B2. ut N°. 28. In reliquis prave εὐποσσὶν. vid. etiam N°. 31.

Crit. p. 223.

M. du S.

48. Οἴῳ] L. Fl. V2. P. & sequentes impressi. In reliquis prave οἷς.

59. Ἐγὼ δὲ, ὦ Κρόνε, καὶ ταῦτα εἰκαζον ἐπὶ τοῖς δούλοις, καὶ παιδοτρίας Φιλάνθρωπον ἐκ τῆς μύθου ἐκείνης ποιεῖν σε. Vertitur: At ego, Saturne, conjecturam hanc ad servos & ludimagistros referebam, quasi ideo tibi fabula tribueret erga hos humanitatem. Equidem sic vertendum existimo: At ego, Saturne, e fabula ista conjiciebam, hoc te facere cum humanitate in servos & ludimagi- 60. Παιδοτρίας] Vox rarior fecit, ut usitatorem substituerint quidam librarii. Retinuit tamen M. du S.

49. Ἀσπορα καὶ ἀνήρωτα] Homer. Od. I. 109. M. du S. Nili quod ἄσπαρτα ap. Hom. Sed ἄσπορα Lucian. etiam supra T. III. Rhet. Praec. c. 8. f. Et alibi bis, ter, ut infra c. 20. &c. J. F. R.

54. Χρυσοί. J. Alludit non ad auream tantum aetatem, sed ad locum Hesiod. Epy. 109. Vid. Cler. Art.

60. Παιδοτρίας] Vox rarior fecit, ut usitatorem substituerint quidam librarii. Retinuit tamen M. du S.

tanquam ipse quoque serviens & memor compedis. SAT. Non definis nempe auguri talia? SAC. Bene mones, & definam. 65 Verum hoc adhuc mihi responde. Alea ludere an consuetum erat etiam his, qui sub te vivebant? SAT. Omnino: sed non de talentis & denis drachmarum millibus, ut apud vos; sed summum de nucibus; ne 70 doleret victo, nec ploraret, & solus semper cibo se abstinere. SAC. Bene illi quidem, de qua enim re luderent, qui toti ipsi essent aurei? Itaque ego etiam, dum tu dicis, tale quiddam cogitavi: si quis 75 unum de istis ex solido auro viris, in nostram hanc vitam productum vulgo ostenderet, quid miser ab illis passurus esset? Incurfione facta illum, novi ego, discernerent, ut Pentheum Maenades, & Orpheum Thraciae, aut Actaeonem canes, certamine inter illos constituto, quis majorem inde partem auferat: qui quidem ne festis quidem diebus celebrandis extra lucri cupiditatem sint, sed in quaestu sibi illos 80 habeant. Deinde hi quidem latrocinatum eunt in convivio ab amicis: alteri vero & tibi maledicunt praeter fas, & talos conturbant, innoxios illorum, quae sponte ipsi sua faciunt.

9. Verum etiam illud mihi dicito, quid 90 tandem, Deus adeo delicatus cum sis & se-

δουλεύοντα, μεμνημένον τ' πένθους. ΚΡΟΝ. Οὐ παύσει γὰρ τὰ τοιαῦτα ληρών; ΙΕΡ. Εὖ λέγεις, καὶ παύσομαι· πλὴν ἔτι μοι καὶ τὸτο ἀποκρίναι, τὸ πεπτεῖν σύνθετος ἦν καὶ τοῖς ἑπὶ σὲ ἀνθρώποις; ΚΡΟΝ. Καὶ μάλα, ἐμὴν δὲ ταλάντων γε, καὶ μυριάδων, ὥσπερ ὑμῖν, ἀλλὰ δὲ καρῶν τὸ μέγιστον, ὥς μὴ ἀνιᾶσθαι ἠτήθέντα, μηδὲ δακρύειν ἀεὶ ἄσιλον ἔοντα μόνον τῶν ἄλλων. ΙΕΡ. Εὖ γε ἐκεῖνοι ποιεῖντες. ὑπὲρ τίνος γὰρ ἂν καὶ ἐπέπτεον, αὐτοὶ ὀλόχρυσοι ὄντες; ὥς ἔγωγε καὶ μέλαξ' ὑμῶν λέγοντός σε, τοῖόν δ' ἐστὶ ἐνένοησα· εἴ τις ἕνα τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν χρυσηλάτων, ἐς τὸ ἡμέτερον τῶτον βίον ἀγαγὼν, ἔδειξε τοῖς πολλοῖς, οἷα ἔπαθεν ἂν ἀθλιῶν ὑπὸ αὐτῆς; δισπάσαντο γὰρ αὐτὸν εὖ οἶδ' ὅτι ἑπιδραμόντες, ὥσπερ τὸ Πενθέα αἱ Μαινάδες, καὶ αἱ Θραῖται τὸ Ὀρφέα, ἢ τὸ Ἀκταίονα αἱ κύνες, δὲ τῷ μείζον ἀπενέγκασθαι τὸ μέρ' αὐτοῦ, πρὸς ἀλλήλους ἕκαστος ἀμιλλώμενοι. οἱ γε ἐδὲ ἑορτάζοντες ἔξω τῷ φιλοκερδῆς εἰσιν, ἀλλὰ πρὸς ὅσον οἱ πολλοὶ πεποιοῦν τὴν ἑορτήν. εἴτα οἱ μὴ ἀπέρχονται ληστεύοντες ἐν τῷ συμποσίῳ τῆς φίλης· οἱ δὲ σοὶ τε λοιδορεῖν, ἐδὲν δέον, καὶ τῆς κύβης συντρίβειν, ἀναίτιος ὄντας αὐτοῖς ὧν ἐχόντες ποιεῖσιν.

Ἄτὰρ εἰπέ μοι καὶ τόδε, τί δή ποτε ἄβρὸς ἔτω θεὸς ὧν, καὶ γέρων ἑπιλεξάμενος τὸ

76. 'Ες τὸ ἡμ. τ. βίον] Βάλλ' ἐς κόρυμπος. G.

80. Αἱ Θραῖται] Threissae. G.

τρίτος Hagen. 1526.8. Erasmus etiam hanc lectionem probavit, cum vertit *qui bojas terunt*, nisi quod *bojae* ad collum potius, quam ad pedes pertinent. Plautus rectius Peri. 3, 3, 15. *Compeditur* iritor, quasi hoc ex Graeco vertisset.

Ibid. Φιλάνθρωποι] Φιλάνθρωποι. ὅτι τὸ μῦθος ἐκείνους ποιεῖν σε &c. Ita distinctionem Solanus mutarat. Et sic trajectio constructionis foret, de qua paullo supra, *Mort. Peregr.* c. 45. pr. Nec displicet; quia tamen & sic Cl. Gesneri versio aliquantum foret immutanda, quae sensum haud incommodum exhibet, nec satis certa est res, manum abstinui.

68. Περὶ ταλάντων] Non igitur propria haec aetatis nostrae dementia. At rari olim aleatores; nunc omnes ferme eodem morbo laboramus; eoque res tandem

devenit, ut aleatoris consiliis Regno uno decepto, in alias etiam nationes pestis ista grassata, multos exitio, omnes damno affecerit. Rem tango posteris vix credibilem, historicumque poscentem *Thucydidi* parem, ut qua ille peritiam pestem Athenientium descripsit; hic furor Epidemicum, qui in Europae praecipuas ingenio opibusque gentes nuper tantis cum cladibus per aliquot menses incubuit, mentesque lucri cupiditate ita occaecavit, ut dum singuli divitias summas ex nihilo prodituras expectant, id quod erat opum milere perdidit, ab Aleatore, similibusque ejus perditis hominibus miserum in modum emuncti, imo exenterati, ob oculos legentium, apud quos vix fides inveniet, ponat.

M. du S.

τὸ ἀτερπέστατον, ὅποτε ἡ χιὼν ἐπέχει τὰ πάντα, καὶ ὁ Βορρᾶς πολλὸς, καὶ ἔδεν ἔτι ὃ ἐπέπηγεν ὑπὸ τῆς κρύου, καὶ τὰ δένδρα ξηρὰ, καὶ γυμνὰ, καὶ ἄφυλλα, καὶ οἱ λειμῶνες ἀμορφοί, καὶ ἀπνηθηκότες, καὶ οἱ ἀνθρώποι ἑπικυφότες, ὥστε οἱ πάντες γηρακότες, ἀμφὶ τῇ κάμινον οἱ πολλοί, τῇ καὶ αὐτὰ ἐορτάζεις; ἐ γὰρ πρεσβυτικὸς γε ὁ χαμρὸς, ἔδεν ἑπὶ τῇδε τρυφῶσαι. ΚΡΟΝ. Πολλὰ με ἀνακρίνεις, ὦ ἔτ, ἥδη πίνειν δεόν. παρήρησαι γὰρ μοι χρόνον τῆς ἐορτῆς ὅσον ὀλίγον, ἐ πάντως ἀναγκαῖά μοι ταῦτα προσφιλοφῶν. ὥστε νῦν μὲν ἄφες αὐτὰ, εὐχόμεθα δὲ ἥδη, καὶ κροτῶμεν, καὶ ἑπὶ τῇ ἐλευθερίᾳ ἥδη ζῶμεν. εἴτα περτεύωμεν ἐς τὸ δρεχάϊον ἑπὶ καρύων, καὶ βασιλέας χειροτονῶμεν, καὶ περτεύωμεν αὐτοῖς. ἔγω γὰρ ἂν τῇ παροιμίᾳ ἐπαληθεύσαιμι, ἥτις φησι, ὁ παλίμπαιδας τὸς γέροντας γίνεσθαι. ΙΕΡ. Ἀλλὰ μὴ δύναίτο διψῶν πίνειν, ὦ Κρόνε, ὅπως μὴ ταῦτα ἀλέγεις ἡδέα. ὥστε πίνωμεν ἱκανὰ γὰρ ἀποκέκριται καὶ τὰ πρῶτα καὶ μοι δοκῶ γραψάμεν εἰς βιβλίον ταύτην ἡμῶν τὴν σενσιάν, ἅτε αὐτὸς ἠρώτησα, καὶ σὺ πρὸς ταῦτα ἴλεως ἀπεκρίνω, παρέξιν ἀναγνῶναι τὴν Φίλων, ὅσοι γὰρ ἐπακῆσαι τῶν λόγων ἄξιοι.

nex, electa injucundissima anni parte, cum nix tenet omnia, & Boreas multus, & nihil non concrevit glacie, & arbores siccae, & nuda, destitutaeque foliis, & prata informia, ac sine floribus, & contracti homines instar valde senum; ad focum plerique sunt, tum festos dies agis? Nec enim vel senibus illud tempus vel delicate vivere tibus commodum. SAT. Multa, mi homo, me interrogas, cum jam bibendum esset. Exemplisti enim mihi tempus festi hujus diei non parvum, ista non necessaria mecum philosophando. Itaque jam ista omite: epulemur nunc & plaudamus, & libertate jam fruamur, deinde ludamus alea de nucibus more veteri, & reges constituamus, illisque obsequamur: sic enim fidem firmo vero proverbii, quod bis pueros senes ait fieri. SAC. Sed utinam sitiens bibere non possit! si cui jucunda non sunt, quae dicis. Bibamus ergo. Satis enim ad prima illa respondisti. Et placet mihi descriptum in libro hunc nostrum sermonem, cum quae interrogavi ego, tum quae tu propitius respondisti, legendum offerre, quotquot amicorum nostrorum percipere tuos sermones merentur.

CRO:

a. ὅς] Ita Fl. 7. Sed ὁ male omiserunt Fr. B. Ald. H. P. S. Ald. b. Παλίμπαιδας] Καλλίπαιδας male Fl. c. Τῶν φίλων] Nihil varietatis invenio.

92. Ὅποτε ἡ χιὼν ἐπέχει] Χειμῶν γὰρ τὰ Κρόνους ἡγορεῖτο. V.

3. Παρήρησαι] Ἀφίρησαι. G.

92. Τὸ ἀτερπέστατον] Τῆς ἔτης hic deesse videtur. F. G.

93. Καὶ ἔδεν ἔτι ὃ ἐπέπηγεν ὑπὸ τῆς κρύου] Nemo non politior magis probabit editionis Florentinae scripturam: καὶ ἔδεν ἔτι ὃ ἐπέπηγεν ὑπὸ τῆς κρύου. ἔν nihil est, quod non concrevit gelu. sed pro ἔτι plalem ἔτι. F. G. G.

8. Βασιλέας χειροτονῶμεν] Rois de la fevue. Supra c. 4. F. G.

18. Τῶν φίλων] Durior hic stylus. Ego τοῖς excidisse opinor. Similia tamen apud hunc credo repertum iri, quae mihi nunc nec memoria nec observatio suppediant. M. d. S.

Τῶν φίλων] Παρίξει τοῖς φίλοις requiritur. Sed potest stare vulgatum, modo recte acceptum, παρί-

ξιν nempe sine casu ponitur, (intellecto pronomine τισι vel τοῖς) & ὅσοι τῶν φίλων ἄξιοι construendum. Immo sic nihil de mutatione cogitandum. Habuimus hujusmodi constructionem & ellipsin non semel, licet haud eodem cum verbo atque hic. At si infra c. 21. χρυσὴ χοίνα καὶ γὰρ ἡμῶν πάντων κατασκευάσαι recte habet, hoc tanto facilius se tuetur. J. F. R.

23. Ἐπεμψα] Sic aliquoties mittere apud Livium usurpatur, quod Gronovii diligentiam non effugit. M. d. S.

33. Οὐκ ὅτι ἐπιστᾶς] Deos ac daemones mortalibus adparentes frequenter dici ἐπιστᾶν, exemplis docet Rev. J. Elph. ad Ald. Ald. XXIII. 11. De vulgatissimo

CRONOSOLON ἢ LEGISLATOR K P O N O Σ O Λ Ω N.
SATURNALIUM (q. d. Saturnifolon.)

10. **H**Aec edicit Cronofolon, Sacerdos Saturni & Propheta, atque legum, quae ad festos ipsius dies pertinent, legislator. Quae pauperibus facienda sint, ea in alio descripta libro ad illos jam missi: ac praeclare novi, aut illos quoque meis obtemperaturos legibus, aut statim futuros poenis obnoxios, quae contra inobsequentes magnae sane statutae sunt. Vos autem, divites, videte, ne legem violetis, neque negligenter haec imperia audiat. Nam quicumque ita non fecerit, ille norit, non me legislatorem a se speratum iri, sed Saturnum ipsum, qui me ad leges celebritati ferendas delegit, non ille per quietem adstant, sed nuperrime videnti vigilantique praesens oblat. Erat autem non compeditus, neque squalore oppletus, qualem pictores a nugacibus poetis acceptum ostendunt; sed falcem habebat acutissimam, reliqua hilaris erat & validus, & parata regio. Talis igitur formam mihi visus est. Quae vero dixit, plane divina, eadem proferre apud vos justum est.

11. Nempē videns me fevero vultu & cogitabundum inambulare, cognovit statim, quod decebat Deum, tristitiae meae causam, & graviter a me paupertatem ferri,

TΑδὲ λέγει Κρονόβλων, ἱερεὺς καὶ προφήτης τῷ Κρόνῳ, καὶ νομοθέτης τῶν ἀμφὶ τὸ ἑορταῖον. ἃ μὲν τὰς πένητας χρὴ ποιεῖν, αὐτοῖς ἐκείνοις ἐπεμύνα, ἄλλο βιβλίον ἐγγράψας· καὶ εὖ οἶδ' ὅτι ἐμμενῆσθε καὶ αἰετοῖς τοῖς νόμοις, ἢ αὐτίκα ἐνοχοὶ ἔσονται τοῖς ὀπιτιμίοις, ἃ καὶ τὰ ἀπειθῶντων μεγάλα ὄντα. ὑμεῖς δὲ, ὦ πλεῖστοι, ὁρᾶτε ὅπως μὴ παρορμησῆτε, μηδὲ παρορμησῆτε τῶνδε τῶν προσταγμάτων. ὡς ὅστις ἀνέστω μὴ ποιήσῃ, ἴτω ἔτι, οὐκ ἐμὲ νομοθέτη ἀμελήσων, ἀλλ' εἰς τὸ Κρόνον αὐτὸν, ὅς με προείλετο νομοθετῆσαι εἰς τὸ ἑορταῖον, οὐκ ὄναρ ἐπιστάς, ἀλλὰ πρῶτον ἐγγηγορότι ἐναργῆς συγγενόμην. ἦν δὲ ἡ πεδότης, ἡδὲ αὐχμὲν πλέως, οἷον αὐτὸν οἱ ζωγράφοι παρὰ τῶν ληθέντων ποιητῶν παρορμησάμενοι ἐπιδείκνυν, ἀλλὰ τὸ μὲν ἄρπην εἶχε πᾶν τετηγμένον· τὰ δ' ἄλλα φαεινὸς τε ἦν, καὶ ἡ καρίερος, καὶ βασιλικῶς ἐνεσκεύαστο. μορφὴν μὲν τοιοῦτον ὥσθ μοι· ἃ δὲ εἶπε, πᾶν θεοπείσια, καὶ ταῦτα ἡ προειρησὶ ὑμῖν ἄξια.

Ἰδὼν γὰρ με σκυθρωπὸν, ὅτι συννοίας βαδίζοντα, ὥσθ εἰκὸς ἦν θεὸν, ἔγνω αὐτίκα τὴν αἰτίαν τῆς λύπης τίς ὅτι μοι, καὶ ὡς

a Καρτερὸς] Καρτερῶς male Fl. b Προειρησὶ] Sic dedi ex Fl. V2. Ald. B1. S. Προειρησὶ J. H. Fr.

ma autem ellipsi ὅτι pro κατ' ἑαυτὸν, vid. supra T. 2. Gall. c. 1. f. & Macro. c. 1. &c.

45. 'Εστὶ] Scribendum fuit ἔτι.

J. F. R.

M. du S.

'Εστὶ] Obsquerer Solano eia rescribenti, propter adjectum καὶ δυσχεραίνουμι, si auctoritas accederet. Verum quia separatim aequae dicitur, ἔγω τίς ἐστὶ, quam ἔγω τίς δυσχεραίνουμι, nec exempla defunt dissimilium modorum, & casuum, in ejusmodi duplici regimine, nondum immutare quidquam audeo. Infin. & Imperat. sic jungit Hom. II. Z. 273—4. Θέες — καὶ ὑποχέω. Mox c. 13. ap. Nost. μηδὲ γυναιξέω, μηδὲ ἀσκέω, &c in seqq. D. Paul. ad Rom. XII. 14. 15. εὐλογεῖτε καὶ

T O M. III.

μὴ καταρῶδε. χαίρειν μὲν χαίροντων. &c. quamvis ibi altero membro διὰ intelligatur; sed habemus alia. Subjunct. & Opt. per καὶ copulata vid. T. I. Hermot. c. 24. & 57. Asin. c. 39. med. Subjunctiv. & imperat. μῆτε ἀποδῆται, μῆτε — δὲ σκαυτὸν. Indicativ. & particip. Diod. Sic. XI. p. 438. ὅς μὲν ἀνέλεν, ὅς δ' ἐκβαλὼν ἡλευρώσας τὴν πόλιν. Indicativ. & optativ. ut hic, Ptolem. Hephaest. L. IV. pr. ὡς Ἑλένη πρῶτη ἐπειήσας, — καὶ ἐνίκησε καὶ ὡς Ἀφροδίτης εἰς θυγάτηρ καὶ ὡς — παῖς γεγενῆσθαι. Quod si ergo & in Luciano pro cominate post εἰς μοι, punctum minus velis collocare, ut καὶ non ita arcte cohaereat cum seqq. per me licet, est

Ddd

id

ἢ πέναν δυσχεραίνοιμι, ἐχ' ἡ ὄραν ^a μονοχίτων· καὶ γ' ^b κρύθ', καὶ Βορρᾶς πολὺς, καὶ κρύσταλλοι, καὶ χιών· ἐγὼ δὲ ἡμισα ἐπεφράγμην πρὸς αὐτά. ἀλλ' ὅτι καὶ ἡ ἐορτῆς πᾶν πλεσιαζέσης, ἐώρων τὸς μὲν ἄλλους πρὸς αὐτοὺς ὡς, ὅπως θύσωσι, καὶ εὐωχῶσιν, ἐμαυτῷ δὲ ἐπὶ πᾶν ἐορτάσιμα ὄντα. καὶ δὴ προσελθὼν ὀπίσθεν, καὶ τῷ αὐτῷ με λαβόμενος, καὶ ἀφασείσας, ὡς ὦρ μοι ^c προσεικάζειν εἶωθε, τί ταῦτα, 55 ἔφη, ὦ Κρονόβωλον, ἀνωμύω ἔοικας; Οὐ γὰρ ἄξιον, ἔφη, ὦ δέσποια, ὅταν καθάραις μὲ καὶ μακρὰς ἀνθρώπους ὑπερπλετύντας, καὶ μόνους τρυφῶντας ὄρω, αὐτὸς δὲ καὶ ἄλλοι συχνοὶ τῷ πεπαιδευμένῳ, Σπορία καὶ 60 ἀμυχανία σύνεσμεν; ἀλλ' ἐδὲ σὺ, ὦ δέσποια, θέλεις παύσαι ταῦτα, καὶ μελαχοσμήσαι πρὸς τὸ ἰσόμοιον. τὰ μὲν ἄλλα, ἔφη, ἐξ ῥάδιον ἀλλάττειν, ὅπασα ἐκ Κλω-

qui praeter tempestatis rationem una tantum tunica uterer. Erat quippe frigus & Boreas multus, & glacies atque nix: ego vero minime ad ista munitus. Sed ideo etiam quod appropinquante celebritate videbam alios comparare se uti sacrificarent atque epularentur, mihi autem rem non valde festivam esse. Accedens igitur a tergo, & aure prehensum concutiens, ut apparere mihi solet, *Quid hoc*, inquit, *Cronosolon*, videris affligari? Non enim merito, inquam, cum sacerrimos, & impuros homines abundare divitiis, & solos delicate vivere videam; ego vero, & alii eruditorum multi, in penuria & rerum omnium desperatione versamur? Sed neque tu, Domine, finem vis istis imponere, & reducere ea ad aequalitatem. Reliqua, inquit, mutare non est facile, quae a Clo-

^a Μονοχίτων] Sic V2. Μονοχίτων cett. ^b Κρύθ'] Abest a Fl. ^c Προσεικάζειν] Sic omnes. Forf. προσπλάζειν. marg. f. etiam πλεσιαζέειν adscripsit.

id parvi referre puto. nam rurs. *Psol. Heph.* l. d. sine maiore distinctione, καὶ ὡς ἐρᾷ τούτῳ Ζεὺς, καὶ ἀποτυχῶν κεραιῶν. Mox ibid. praemissus optativus excipit indicativus, ὡς λάβοι μὲ αὐτὴν ἡ Ἥρα — δὴ καὶ ἡ Ἑλένη, καὶ φίλοι αὐτῶν — ἀφίλοι αὐτῶν — Ὡς ἡλίας θυγάτηρ ἐ Λίδας Ἑλένη, ἐκαλεῖτο δὲ Λιοντή. Imperativ. & subjunct. *Lucian. Abdicant.* c. 26. f. ubi ἀνάγκη — καὶ μὴ ἡγήσασθε. Dissimiles casus *Pausan.* Vit. Aristom. ipso princip. Ἀνηκέσων (sic enim lego pro ἀνηκέσων) πακῶν τοὺς Μεσσηνίους κατελιγόντων, καὶ αἶμα ἐς τὰ μέλας ἔδην ἐνὸρῶντες — ἐγγίγνωσκον. Adde *Gronov.* ad *Arr.* VII. c. 6. N°. 27. ubi κατ' ἀξίωσιν καὶ κάλλει aliis exemplis Graecis ac Latinis defenditur. Ac *Duker.* ad *Liv.* II. c. 23. 11. *Cort.* ad *Sallust. Catil.* 21. 4. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* IV. c. 41. 12. Et *Elmsl.* ad *Apoc.* I. 4. 5. 6. qui & p. 435. nonnulla prorsus huc facientia ex *Thucyd.* & *Pausan.* protulit. *F. F. R.* 46. Μονοχίτων] Μονοχίτων ἄν. An μονοχίτων ἄν scribendum pro μονοχίτων. *F. G.*

Μονοχίτων] Sic recte una V2. reliquae Edd. Μονοχίτων. Non puto tamen cum *Baifo* p. 211. ita necessario intelligendum, ut unica sit amictus tunica, qui μονοχίτων dicitur; superinductas tantum tunicae vestes respuit ea vox, pallium Graecorum, Romanorum togam *Oioχίτων* *Od. E.* 489. legitur. *M. du S.* 51. Παρμασκαζομένης] Hoc verbum frequens esse de adparatu convivii & sacrificii, vid. si operae est, ap. *Rev. Jac. Elmsl.* ad *Alph. Aposl.* X. 10. *F. F. R.*

55. Προσεικάζειν] An προσπλάζειν legendum? *F. G.* Προσεικάζειν] Legendum προσπλάζειν, vel potius πλεσιαζέειν, ut N°. 20. & *Ermsl.* c. 82. *M. du S.* Προσεικάζειν] Fateor assimilandi notionem a me conciliari cum hoc loco non posse. Itaque fuit cum cogitarem, legendum προσπαίζειν alludere. Sed mox damnavi, cum nec literae satis congruant, neque significatio. Magis jam placet προσπλάζειν accedere, praesentem se demonstrare, apparere: idque interpretando expressi. *F. M. G.*

62. Μελαχοσμήσ.] Infra N°. 21. μελαποικίλῃ ἐς τὸ ἰσοδίατοι. *L. K.*

75. Μάττω] Legendum est μὴ μάττω &c. *M. du S.* 79. Ὡς ἀγείρουσιν τῇ μητρὶ] An hi dies adhuc patiuntur, ut liceat Graecas istas voces sic Latine veritas conspici, ut *Cybele matri sese adiungant*? quum jam cap. 48. in Syria Dea, καὶ πολλαὶ μυῖαι αὐτῇ τῷ ἔργῳ τῷ ἀλεκτρονίῳ ἀγείρονται recte, ut vides, & aliter verterint: quum apud *Maximum Tyr.* differt. tertia *μηδὲν* ἢ οὐ τοῖς κύκλοις ἀγείρονται διαφύρονται, οἱ δὲ οὐδὲν ὁδοῦν τῷ προστυχόντι δαψισπίζουσι, verterit *Cl. Heinsius*, similem mendicis illis, qui in triviis stipem colligunt, & duobus obolis obvio cuique ventura praedicunt. At jam in *Pseudomanti* has voces ὡς περ οἱ τῇ μητρὶ ἀγείρονται καὶ ἐνδοξοῖς verterant, eorum more qui a *Cybele Deorum matri afflati conveniunt*. Cur non servant eundem tenorem? Certum est, ubi ἀγείρω habet additum causum tertium, illic agi de collectione pecuniaria & captu-

Clorbone & Parcís aliis vobis eveniunt , quod vero ad festos dies attinet , paupertati vestrae medebor. Medicina autem erit ista. Abi, Cronosolon , inquit , & leges mihi quasdam scribe , quae faciendae sint per solennitatem , ne pro se tantum festos dies agant divites , sed bona vobis sua impertiant. Sed non novi, inquam ego.

12. *Ego vero , inquit , te docebo ; deinde initio statim facto docuit. Deinde cum omnia jam scirem , Etiam dic illis , inquit , Si hoc non fecerint ; tum frustra ego falcem hanc acutam circumfero , aut ridiculus fuero , qui patrem Coelum exsecuerim , hosce divites autem quotquot leges violaverint non castrem , ut tanquam Galli stipem Magnae Matri colligant cum tibiis & cymbalis ! Haec minatus est. Itaque optimum vobis fuerit leges non violasse !*

ἔσθης , καὶ τῶν ἄλλων Μοιρῶν πᾶσιν· ἃ δὲ ὅτι τῇ ἐορτῇ , ἐπανορθώσομαι ὑμῖν τὴν πεινίαν. ἡ δὲ ἐπανόρθωσις ἡδὲ ἔστω. Ἰθὺ , ὦ Κρονόσολων , καὶ γράψον μοι νόμους τινας , ἃ χρὴ πρᾶττειν ἐν τῇ ἐορτῇ , ὥς μὴ καθ' αὐτοὺς οἱ πλοῦστοι ἐορτάζουσιν , κοινωνοῦν δὲ ὑμῖν τῶν ἀγαθῶν. ἀλλ' οὐκ οἶδα , ἔφη.

Ἐγὼ , ἡδ' ὅς , διδάξομαί σε· κατὰ ζῆλόν μου ἐδίδασκεν. εἴτα ἐπειδὴ πάντα ἠπιστάμην , καὶ εἰπὲ αὐτοῖς , ἔφη , ὅτι ἡ μὴ τῷτο ποιεῖσι , ἐμάτῳ ἐγὼ τὴν ἀρπὴν ταύτῃ ὀξείαν περὶφέρω , ἡ γελοῖα δὲ εἴην , τῇ μὲν πατέρα ἐκτομίαν πεποιηκώς , τὸ οὐρανόν , τῆς δὲ πλοῦστους μὴ εὖνεχίζων , ὅπόσοι δὲ πλεονομήσωσιν , ὥς ἀγείρουσιν τῇ Μητρὶ σὺν αὐλοῖς καὶ κυμβάλοις , βᾶκχοι γενόμενοι. ταῦτα ἠπέλιχεν. ὥστε καλῶς ἔχει ὑμῖν μὴ πλεοναίειν τῆς δεσμῆς.

NO-

[Καὶ] Non habet f. Habent Fl. H. P. B. &c. Graev.

[Μάτῳ] Leg. ἐμάτῳ. f. Κυμβάλοις] Τυμπάοις

72. Ἡ δ' ὅς] Εἰπὼν * αὐτός. V.

76. Ἀρπὴν] Δριπάλῳ. V.

77. Ἐκτομίαν] Εὐτοῦχον. V.

80. + Βᾶκχοι] Βᾶκχον μίγας μ., ἀντίτ. δὲ ἐ γυναικῶς. εὐτοῦχον. ἀποκοπ. V.

* Αὐτός] Αὐτὸν edita misere. Forſan ἔτ. in V. Sed quia nihil varietatis notavit Solan. accentum potius quam litteram mutare ſuſtinui. J. F. R.

+ Βᾶκχοι] Βᾶκχον edita. Sed quis non videt , id ad Luciani textum adcommodandum? J. F. R.

pturis : ſin , eſſe congregationem hominum , & huc potius cenſeo referendum locum *Maximi Tyrii* , quum ἀγείρουσιν proprie dicantur tales circulatores in variis rebus , ut oſtendit *Lud Crefollius* in theatro *Sophiſtarum* libro III. Præcipue vero nugantur , quum legem Saturni mox ſequentem λογισμὸς ὅτι τῇ ἐπιμειλίᾳ Κρονίους λαμβάνουσιν μηδὲ τοῦτο ἐξέτω intelligunt rationem exigere ab iis qui res curant Saturnalicias , ne id quidem fas eſto Quid enim? an putant *Lucianum* conſtruere verbum ἐπιμειλούμενοι cum caſu tertio? Cur igitur mox apud eum Saturnus ſcribit cap. 25. Ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τῷ τοιούτῳ ἐπιμειλείται? Immo ſic quoque omnis Græcia ; quæ interdum & quarto caſu id verbum adiungit , nunquam tertio. Omnino verte , rationem exigere ab diſpenſatoribus per Saturnalia , vel tempore Saturnalium. J. G.

80. Σὺν αὐλοῖς & κυμβάλοις βᾶκχοι γενόμενοι] Non moverem huic ſcripturae controverſiam , niſi pro κυμβάλοις ſcribendum moneret Mf. τυμπάοις. Nam quamvis & cymbalis uſi fuerint Galli , tympana tamen

propria erant Cybelae , & ejus ſacerdotibus. Hinc & ipſa Dea & illius Prophetæ ſemper cum tympanis conſpiciuntur in antiquorum monumentis. Noti hæc ſunt omnia. J. G. G.

Ibid. Κυμβάλοις] *Horat.* I. Od. XVIII. 13. *Sacra tenet cum Berecynthia Cornu TYMPANA* , atque paſſim ap. alios tympanorum in ſacris Cybeles fieri mentionem quis neſcit? atque inde Τυμπάοις & hic cum Cl. Graev. recipiendum credat. Non tam ſeltine ; nam & cymbalis in iisdem uſum fuiſſe , vid. *Min Fel.* Oct. p. 172. Et ex *Nonno* id docentem *Rev. F. A. Lampe* de Cymbalis vett. L. I. cap. 15. p. 91. & III. c. 17. qui L. I. p. 134. eos reprehendit qui cymbalum ac tympanum idem instrumentum fuiſſe putarunt. Cymbalum enim definierat in f. cap. 1. *instrumentum musicum , ſemi rotundum , cavum , binum , & conſiſtente motum* , tympani autem figuram ex frequentiffimis numis matris Deum notam eſſe : quod cum ita ſit , plura addere ſuperſedeo. J. F. R.

ΝΟΜΟΙ ΠΡΩΤΟΙ.

Μηδέν μὴ μὴτε ἀγοραῖον, μὴτε ἴδιον πρᾶττειν ἐν τῷ ἑορτῆς, ἢ ὅσα ἐς καιρὸν διάν, καὶ τρυφήν, καὶ θυμηδίαν. ὁποιοῖσι μόνον καὶ περιμελεῖσθαι, ἐνεργοὶ ἔσονται. ἰσοτιμία πᾶσιν ἔστω, καὶ δούλοις, καὶ ἐλευθεροῖς, καὶ πένεσι, καὶ πλοῦσι. ὀργίζεσθαι ἢ ἀγανακτεῖν ἢ ἀπειλεῖν μηδὲν ἔξεστω. λογισμὸς πᾶσι τῷ ἐπιμελεσθῶν Κρονίους λαμβάνειν, μηδὲ τῷ ἐξεσθαι. μηδεὶς τῷ ἀργυροῦ ἢ τῷ ἑσθῆτι ἐξετάζεσθαι μηδὲ ἀναγραφῆται ἐν τῇ ἑορτῇ, μηδὲ γυμναζεσθῶ Κρονίους, μηδὲ λόγους ἀσκεῖν, ἢ ἐπιδείκνυσθαι, πλὴν εἰ τινες ἀγῆστοι, καὶ παῖδοι, σκώμματα καὶ παιδιὰν ἐμφαίνοντες.

ΝΟΜΟΙ ΔΕΥΤΕΡΟΙ.

Πρὸ πολλῆς ἑορτῆς, οἱ πλοῦστοι γραφόντων μὲν ἐς πινάκιον ἐκάστη τῷ φίλῳ τῷ νόμῳ, ἐχόντων δὲ καὶ δεγύριον ἑτοιμον, ὅσον τῷ κατ' ἑστῶτος προσιόντων τὸ δέκαλον, καὶ ἑσθῆτα τῷ ἑσθῆτος τῷ περὶ τῶν, καὶ ὅση παχυτέρα ἢ κατ' αὐτὸς καλίσκευη. καὶ τῷ δεγύριον οὐκ ὀλίγα. ταῦτα μὲν πρόχειρα ἔστω. τῇ δὲ πρὸ ἑορτῆς, καθάριστον μὲν τῷ περὶ τῶν, καὶ ὑπὸ αὐτῶν ἐξελαυνέσθω.

* Ἑορτῇ] Ἑορτῇ γενέσθαι Fl.

86. Θυμηδίαν] Τρυφήν, εὐφροσύνην, τέρψιν. V.

83. Νόμοι πρῶτοι] (Distinguendae hae leges, seorsimque singulae imprimendae) scripsit etiam Aristoteles νόμους συμπολικούς, teste Athenaeo 186. B. Quamquam in Catalogo ejus operum non extet, nili admittatur emendatio, quam illic in Menagii notis habes.

11. Ἐξετάζεσθαι, μηδὲ ἀναγραφῆται &c. μηδὲ ἀσκεῖν ἢ ἐπιδείκνυσθαι] In marg. *All. West.* adscriptum erat ἐξετάζειν καὶ ἀναγραφῆσαι, quod nescio num varia sit lectio, an suos in usus haec verba tantum adnotare voluerit scriba (quod & alias fecitavit) posterius tamen suspicor, quia γυμναζεσθῶ intactum reliquit. At imperativos & infinitivos sic jungi nihil monstri esse, vid. ad c. XI. notatum.

93. Γραφόντων — ἐχόντων] Recte, pro γραφίτων, ἔχωντων. Vid. similiter ἀποτρεχόντων, ἀπαιτούντων c. 15. Conf. notam Cl. Hemsterh. ad *Dial. Mort.* X. 2. ad verb. ἀπείριφθων pro ἀπείριφθωντων, & Solani ad *Ἐπιστ.*

LEGUM CAPUT PRIMUM.

13. Ne quis neque forense quidquam neque privatum negotium intra festos dies agito, nisi quae ad ludum, & delicias & voluptatem pertinent: coqui foli & dulcarii operosi sunt. Aequali jure omnes sunt & servi & liberi, & pauperes & divites: irasci, aut indignari, aut comminari nemini liceat. Rationes rerum curae alicujus creditarum exigere Saturnalibus, neque hoc liceat. Nemo argentum aut vestem dinumerato, neque scribito per dies festos. Ne quis exerceto se Saturnalibus, aut orationem meditator vel habeat, nisi urbanam forte aut hilarem, quae ludum & jocum prae se ferat.

LEGUM CAPUT ALTERUM.

14. Diu ante solennē in tabella scribent nomen uniuscujusque amicorum divites: habebunt vero etiam pecuniam in promptu, decimam circiter annui redditus partem; & quod superest ipsis vestimentorum; & quidquid est in reliquo apparatu pinguius quam pro fortunis illorum, sordidiusque; de argenteis quoque non pauca. Ista quidem in promptu sunt. Pridie vero sacri, circumlatis quibusdam purgaminibus, domo

f. *Contempl.* c. 14. (non 26. ut ad *Dial. Mort.* non mea culpa, adlegatur) ubi videbis ἐπαιρίσθων pro ἐπαιρίσθωνσαν frustra sollicitum a viris doctis. Item nos ad *Zen.* c. 5. N. 6. Adde *Alciph.* 2. 1. f. ἀὐτὰρ οὗτοι μὲν χαίροντες. Ac III. 30. f. φθορεύονται δὲ οἱ πολλοὶ τῷ γυναικῶν. Ibid. ep. 52. pr. ποιοῦνται ὅσα ἐβούλονται. Lucianum rursus *Jov. Trag.* c. 12. f. & alibi.

3. Καὶ ἑσθῆτα τῷ ἑσθῆτος τῷ περὶ τῶν] Divitiores solitos tenuioribus munera vestesque mittere Saturnalibus, tangit etiam *Alciph.* III. Ep. 57. Structura vero τῇ περὶ τῶν τῷ ἑσθῆτος scil. ἑσθῆτος, non ablimilis est *Aristophaneae*, *Plut.* 694. τῷ ἀδάρῳ πολλῶν, ubi *Kust.* alia similia dedit. Nec multum abeunt illa *Diodor.* Sic. τῷ χώρῳ πολλῶν, ubi alia etiam addidit *Clar. Westeling.* docuitque modo τῇ πολλῇ, modo πολλῇ sine articulo in hūc dici. Vid. eumd. III. 240. IV. c. 28. f. F. R.

7. Τῇ δὲ πρὸ ἑορτῆς] Caterum ante sollemnem. Non sufficit: nam & quum statim in praecedentibus di-

mo ejiciuntur sordes, & avaritia, & lucri cupiditas & quae sunt reliqua plerisque illorum familiaria. Cum vero munditias fecerint, sacrificant divitiarum datori Jovi, & largitori Mercurio, & magnifico Apollini. Deinde sero vespere legatur ipsis amicorum illud brevium.

15. Distributione autem ex dignitate cuiusque instituta ante solem occasum amicis mittant. Qui vero deferunt, ne plures sint tribus aut quatuor, & quidem fidissimorum fervorum jam senes. Inscribebatur autem in tabellam, quid sit quod mittatur, & quantum, ne ambo suspectos habeant eos, qui perferunt. Servi porro, uno quisque calice epoto recurrant: plus ne postulent. Eruditis dupla mittuntur omnia: aequum enim, illos esse duplicarios. Quae simul cum donis nunciantur, quam moderatissima funto & paucissima: odiosum autem nemo quidquam eadem mittito, nec quae mittuntur laudato. Diviti dives ne quid mittito, nec convivio sui ordinis hominem dives excipito. Quae ad mittendum de-

ἐκ τῆς οἰκίας μικρολογία, καὶ φιλαργυρία, καὶ φιλοκερδία, καὶ ὅσα τοιαῦτα ἄλλα συνοικα τοῖς πλείστοις αὐτῶν. ἐπειδὴν δὲ καθαρὰν τὴν οἰκίαν ἐξεργάσων, θύοντων Διὶ πλεονόδοτῃ, καὶ Ἑρμῇ δώτορι καὶ Ἀπόλλωνι μεγαλοδώρῳ. εἶτα πρὸς δέειλιν ὄψιν, ἀναγινώσκοντες ἑαυτοῖς τὸ φιλικὸν ἐκείνο πινάκιον.

Καταλείμμενες δὲ αὐτοῖς κατ' ἀξίαν ἐκάστω πρὶν ἥλιον δύναναι, πεμπόντων τοῖς φίλοις. οἱ δὲ ἀποκομίζοντες, μὴ πλείους τριῶν ἢ τεττάρων, οἱ πιστότατοι τῆς οἰκετῆρος, ἢδη πρεσβύται. ἐχρησάμενοι δὲ ἐς γραμματίων ὅ, τι τὸ πεμπόμενον, καὶ ὅσον, ὥς μὴ ἀμφοτέροι ὑποπτεύοιεν τῆς ἀποκομίζουσας. αὐτοῖς δὲ οἱ οἰκέται, μίαν κύλικα ἑκάστῳ πίνοντες, ἀποτρεχόντων ἀπαιτήτων δὲ μηδὲν πλεον. τοῖς πεπαιδευμένοις διπλάσια πάντα πεμπέμενοι ἀξίον γὰρ διμοιρίτας εἶναι. τὰ ὅτι τοῖς δώροις λεγόμενα, ὥς μεριώτατα, καὶ ὀλίγις ἐστω. ἑπαχθεὶς δὲ ὁμοειδὲς μηδὲν συνεπιτελλέτω, μηδὲ ἐπαινεῖτω τὰ πεμπόμενα. πλεονήσας πλεονήσας μηδὲν πεμπέτω, μηδὲ ἐστίατω Κρονίσις ὁ πλεονήσας τῆς ἰσότητος. τῇ εἰς τὸ πεμφθῆναι ὁπο-

b Ἑπαχθεὶς] Bene Fl. B1. & 2. P. Ἀπαχθεὶς male Ald. f. H. V2. Fr. S. c Μηδὲν] Μηδὲ male Fl.

dixit πρὸ πολλοῦ τῆς ἑορτῆς, etiam notavit tempus ante solennitatem. Verte *caterum die ante Soll.* Nam clare distinguit inter longinquius & magis propinquum tempus.

25. Ἀποτρεχόντων] Recurrunt, ad domicilium scil.

F. G.

27. Διμοιρίτας] Ἀπὸ τῆς διμοιρίτων στρατιωτῶν ἢ μετὰ φορὰν.

F. G.

Διμοιρίτας] Brod. Miscell. T. 2. p. 484. ad hunc Luciani locum haec commentatur: „ *Ammian.* Marcell. „ L. 27. — adhibitis semiermibus paucis, quos *Diocemitas* appellant; milites vero *διμοιρίται* nuncupati. „ *dupla stipendia merent*, ut docent nonnulli: *Aeliano* „ *διμοιρίτης* ὁ ἡμιολογίτης ὁ ἀρχὴν τῆς ἡμιολογίας ὁ τῆς „ *μοίρας*. *Lucianus*: ἡμιολογίτης ὁ φρενὴς διμοιρίτης ὁ „ *Rurfus in Chronosol.* — ἄξιον γὰρ διμοιρίτας εἶναι. *Ar-* „ *rianus*: καὶ ἐπὶ τούτῳ διμοιρίτην Μακεδόνα, καὶ δεκατά- „ *σπον*, ὅπως ὀνομαζόμενον ἀπὸ τῆςμισθοφορίας, ἢ τινα „ *μοίρα* καὶ τῆς διμοιρίας, πλείονα δὲ τῆς τιμῆς στρατευο- „ *μένων* ἔφην. *Curtius* L. V. Itaque delectis equitum

„ 6. millibus, trecentos, quos *Dimichas* appellant; „ adjungit. Dorso hi graviora arma portabant: ce- „ terum equis vehebantur; cum res locusque posce- „ ret, pedestris acies erat. Nescio an hic *Dimoiritas*; „ aut *Diocemitas* legere audeamus: tamen *Ammianus* „ hos nullis pene armis instructos fuisse, iteris man- „ det”. Sed in *Curtio* recte jam *Dimachas* editum, „ qui & ἄμιπποι Graecis dicuntur, aliique sunt quam „ hic *διμοιρίται*. In *Ammiano* vero priore ioco *Dio-* „ *gmitas* legendum, ex *Salmasio* monuit *Freinsheim*. ad „ *Curt.* V. c. 13, §. 8. Habuimus *διμοιρίτας* ap. *Lucian.* „ ter, quater, & *Suid.* ac Scholiast. quoque exponunt, „ quem vid. ad *Dial. Meretr.* IX. versus fin. ita ut rem „ nimis notam putem, quam ut multa addam. Origo „ est a *διμοιρία*. Ita *διμοιρίας* λαμβάνειν, duas praedae „ *parses* accipere, *Dionys. Halic.* VIII. p. m. 544. fin. „ F. F. R.

29. Ἑπαχθεὶς] Sic recte scribitur in Fl. B2. & P. In reliquis prave ἀπαχθεὶς.

M. du S.

προχειρισθέντων, Φυλασθέντων μηδὲν, μη-
δὲ μετάνοια εἰσὶτα ὅτι τῇ δωρεᾷ· εἴ τις
πέρυσιν ἀποδημῆς, δι' αὐτὸ ἄμοιρος κατέ-
στη, ἀπολαμβανέτω καὶ κεῖνα. ἀγαλόντων
δὲ οἱ πλεῖστοι καὶ χρεῖα ὑπὲρ τῶν φίλων τῶν πε-
νήτων, καὶ τὸ ἐνοίκιον, οἱ τινες ἀνὰ καὶ τῶτο
ὀφείλοντες, καὶ ἀβαλεῖν μὴ ἔχουσι· καὶ ὅλως,
πρὸ πολλοῦ μελέτω αὐτοῖς εἰδέναι ὅτι μά-
λιστα δέονται.

Ἀπέτω δὲ καὶ τὰ λαμβανόντων μεμψιμοι-
ρία, καὶ τὸ συμφέρον ὅποιον ἀνὰ ἡ, μέγα δο-
κεῖτω. οἷον ἀμφορεύς, ἢ λαγὼς, ἢ ὄρνις
παχεῖα, Κρονίων δῶρον μὴ δοκείτω· μηδὲ
τὰς Κρονικὰς δωρεὰς εἰς γέλωτα φερέτωσαν.
ἀντιπεμπέτω δὲ ὁ πένης τῶν πλεονέκων, ὁ
μὴ πεπαιδευμένους, βιβλίον τῶν παλαιῶν,
εἴ τι εὐφημον, καὶ συμπόλικόν ἢ, ἢ αὐτὸς
σύγγραμμα, ὅποιον ἀνὰ δύνηται, καὶ τῶτο
λαμβανέτω ὁ πλεῖστος πάντων Φαιδρῶ τῶ
προσώπῳ, καὶ λαβὼν, ἀναγιγνωσκέτω εὖ-
δύς· ἢν δὲ ἀπόβῃ, ἢ ἀπορίῃ, ἴτω τῇ
τῇ ἀρκῆς ἀπειλῇ ἐνοχλῶν, καὶ πάλιν πάλιν

promta fuerint, eorum nihil servator; ne-
que poenitentia muneris subeat. Si quis
superiore anno absens ea re expers liberalita-
tis fuerit, etiam ista accipito. Aes etiam
alienum divites pro amicis pauperibus sol-
vunt, atque habitationis mercedem, si
qui eorum hanc etiam debitam solvere non
possint. Atque in universum diu ante hoc
ipsis curae sit, uti sciant, qua re maxime
indigeant.

16. Abesto autem ab accipientibus etiam
ingrata querela, & quidquid fuerit quod
missum erit, magnum videatur. Vini am-
phora, aut lepus, aut gallina pinguis, Sa-
turnaliciū munus ne habetor. Neque
munera Saturnalia in risum vertunt. Di-
viti vicissim mittat pauper eruditus librum
antiquum, si quis sit boni ominis, aut con-
vivio aptus; aut suum ipsius scriptum,
qualecunque potuerit: idque accipiat dives
hilariter omnino vultu, & acceptum statim
legat; quod si reposuerit aut abjecerit, sciat
falsis se minis obnoxium, etiam si quantum
oportet

a. Ἡ, ἡ] Deest posterius ἡ in Fl. Adest recte in cett. In αὐτοῦ autem conspirant omnes.

50. Αὐτοῦ] In omnibus nostris libris erat αὐτοῦ,
quod sedulo sic mutavimus. M. du S.

66. Τὸ σοιχείον ἐξάπαν] Vid. & Aes. c. 4. & Al. c.
9. Haec ratio temporis observandi ante horas inventas,
qua de re eruditissimam, sed prolixiorē, quam ut
hic inieratur, Salmasii dissertationem vid. in Plin. Ex.
2. p. 445. ad 463. Hanc autem temporis indicationem
respondere putat Romanorum V. vel VI. hoc est un-
decimae nostrae, vel ipsi meridiei, qua hora convivia
tempestitiva agitari solita, ut moris erat diebus festis
ac solemnibus, Juvenal.

— Quamvis solida hora supersit
ad sextam.

Tertullianus. in Apol. Saturnalibus non labor diluculo,
sed honesta & salubri hora. Putat tamen nullam horam
diei mense Decembri, quo Saturnalia celebrabantur,
sex pedes habuisse; & πεχυμῆρος ad rationem Atti-
cam tempus illud a Luciano hic accommodatum. 457.
a. A. Varias autem erant caenae horae; ea vulgata
fuisse videtur, quae decem pedum signo notabatur.
V. Poll. VI. 8. Haec ergo solita maturior, ut in festo
lautitias deliciisque sacro. Ut contra cum XX. pedum
in fabula Eubuli apud Athen. mentio est, ab avaro

dictum puta; consule, si lubet, Casaub. ad Ath. 445.

M. du S.

Τὸ σοιχείον ἐξάπαν] Quid sit σοιχείον Pollucis verbis
dicamus 6, 44. Τῇ σοικῇ δὲ ἐτεκμαίροτο καὶ τὸ ἐπὶ τὸ
δύπνον ὁδόν, ἢν & σοιχείον ἐκάλεον. Itaque non gnomon,
sed ipsa gnomonis, quidquid sit, quod vice gnomo-
nis fungitur, umbra, σοιχείον est. Quae ad hunc ipsum
locum Kühnius; quae ad Athenac. 6, 10. Casaubonus,
ex Schol. ad Aristoph. Ἐκκλησι. 647. & comicorum ap-
ud Athenaeum fragmentis; quae Salmas. Exerc. Plin.
p. 446. seqq. de umbrarum illa dimensione disputant,
si bene perpenderit, ad haec duo quasi capita referri
possunt: I. antiquissimis temporibus suae cuiusque
umbræ dimensio fuisse illi videtur pro temporis indi-
cio: qua in re, ne de climatum diversitate dicamus,
ad anni etiam tempestatem respiciendum fuisse, quis
non videt? cum hibernae umbræ meridianae ad ac-
tivas per Italiam Graeciamque in gnomone Palladii
se habeant ut 1x. ad 11; initium autem & finis diei in
iisdem regionibus eodemque gnomone, hiberni, um-
bram habeat pedum xxix, aestivi modo xxii. Va-
gam admodum hanc computandi rationem fuisse,
haec ipsa res, & staturae i. e. gnomonis, ac pedum
cuiusque i. e. mensurae diversitas, satis ostendit: ubi
tamen illud non negligendum, longioris hominis lon-
gio-

oportebat miserit. Alii vero corollas, aut turis micas mittunt. Si vero pauper vestem, aut argentum, aut aurum ultra facultates miserit diviti, quod missum erit publicum esto, venditumque thesauro Saturni infertor: pauper vero postridie ejus diei plagas a divite accipito ferula in manus impacta, non pauciores quam quinquaginta supra ducentas.

LEGES CONVIVALES.

17. Lavandi tempus, cum sex pedum umbra fuerit. Ante balneum nuces sunt & tali. Quo quisque forte delatus fuerit, ibi accumbito. Dignitas vel genus vel divitiae parum ad jus prius capiendi cibi conferunt. De vino eodem omnes bibunt: nec obtentui esto diviti vel ventriculi vel capitis dolor, ut solus ea causa de meliori bibat. Carnium distributio aequaliter fiat per omnes: ministri ad gratiam nihil cuiquam faciunt: sed neque cunctantur, neque, quoad ipsis videtur, praetermittant

ὅσα ἐχρῆν. οἱ δὲ ἄλλοι, οἱ μὲν τεφράεις, οἱ δὲ λιθανωτῆ χόνδρους πεμπούτων. ἦν δὲ πένης ἐοδῆτα, ἢ ἀργυρον, ἢ χρυσὸν ὡς ἔδυναμιν πέμψῃ πλεονείῳ, τὸ μὲν πεμπούθεν ὡς δημοσίον, καὶ καὶ ἀπραθὲν ἐμβαλεῖσθαι εἰς τὸ θησαυρὸν τοῦ Κρόνου· ὁ δὲ πένης ἐς τὴν ὑπεραίαν πλεονείῳ ὡς τῷ πλεονείῳ λαμβανέτω τῷ νόρθηκί εἰς τὰς χεῖρας, ὅς ἐλάτῃς ἀφ' αὐτοῦ καὶ ποντήκῳ.

65 NOMOI ΣΥΜΠΟΤΙΚΟΙ.

Λέγει μὲν ὁπόταν τὸ στοιχεῖον ἐξάπῃ ἢ τὰ δὲ πρὸ τοῦ λυτῆς, κάρυα, καὶ πεποῖ ἐφωσαν. καὶ ἀκείῳ ὅπως ἂν τύχοι ἕκαστος, ἀξίωμα, ἢ γένος, ἢ πλεονείῳ, ὁλίγον συντελείτω ἐς τὸ προνομήν. οἷος τῷ αὐτῷ πίνειν ἀπαλίας. μηδ' ἐφω πόρφασις τῷ πλεονείῳ, ἢ τομάχῃ ἢ κεφαλῇ ὀδύνη, ὡς μόνον δι' αὐτῷ πίνειν τῷ κρείττονι. μοῖρα κρεῶν, καὶ ἴσον ἀπασιν· οἱ ἀφ' αὐτοῦ 55 πρὸς χάριν μηδὲν μηδὲν. ἀλλὰ μηδὲ βραδυνέτωσαν, μηδὲ ὡς πεμπούτωσαν, ἐφ' αὐτῷ.

b Προνομήν] Προνομίαν Pell. c Παραπεμπέτωσαν] Παραπεμπέτωσαν Fl.

66. Ὅποταν τὸ στοιχεῖον ἐξάπῃ ἢ, τὴν ἀπὸ τῆς ἀκτῆς πρὸς ἡλίου τὴν σαιμάτων ἀνιγγομένην λέγει σκίαν, ἐφω τῷ

αὐτῷ στοιχεῖον ἐκάλει. P.

giore plerumque esse pedes &c. II. Inventis solariis paulo operosioribus, de quorum aetate in primis copiosus est *Salmastius*, etiam illa pedum ratio fuit expeditior, & lineis quibusdam atque signis in ipsa machinatione sciotherica designata. Qualis in usu fuerit Palladii aetate, sub singulis mensibus operis sui ipse adnotavit; ac diserte admodum explicavit *Aldus* in praefatione ad scriptores R. R., quae in nostra editione locum octavum occupat. Haec qui cogitabit, non mirabitur, tempus coenae in locis comicorum, quibus a pedibus umbrae illam designant, fluctuare intra pedes vi. & xx. Quod si horis responderent pedes, sequeretur quod oppido absurdum est, alios quatuordecim horis maturius, vel serius aliis coenasse. Sed tempestatum anni, ipsorum praesertim gnomonum, diversitas, pedum discrimen tibi majus admittit. Add. supra *Onasir.* c. 9.

70. Προνομήν] I. e. προνομήν. Vett. Codd. consulendi.

Proνομήν] Mallem προνομίαν praerogativam, cum Pell. quam προνομήν, praedam, rabadationem. J. F. R.

74. Μοῖρα] Videtur hic aliqua vox excidisse. M. du S.

76. Παραπεμπέτωσαν] Παραπεμπέτωσαν legisse vide-

tur Interpres. Sed τὸ παραπεμπέτωσαν rectum est. Infra c. 22. καὶ μὴ τὸ ἐμφορεῖσθαι ἢ ὅψων. &c. F. G.

Παραπεμπέτωσαν] Locus difficilior est. De ferculis est sermo, quae a servo circumferrebantur, quo suam quisque ordine partem sumerent, in eo duplex, si dolo malo ageretur, fraus fieri poterat; una, si serius ad pauperem devenirent, altera, si ab eo festinantius sese proriperent. Utrique caveatur hac lege oportet. sed quo pacto efficias ut id ex verbis quae libri nostri hic exhibent, elicias? Si vulgatam scripturam sequaris, μὴ ὡς πεμπούτωσαν, idem ferme erit, quod jam expressum est per μὴ βραδυνέτωσαν. Et sic quidem cavetur ne cuiquam nimis diu faventes famuli fercula circumferentes adsint, quo fieret ut eis major quam caeteris aut portio aut delectus saltem esset. Eumque sensum verba sequentia admittunt, cum additur, ἐφ' αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα χρὴ ἀποφέρειν. Hoc enim valet, ὡς πεμπούτωσαν, comitor, adsto, &c. Vid. *Erasm.* c. 72. ἀφ' αὐτοῦ δὲ ἀξίω πρᾶτῃν τι ἢ ἀναγκαιῶν, καὶ ὁ σε παραπέμψῃ εἰς τὸ λοιπὸν τῆς βίης. Adde *Euch.* c. 1. παραπέμψῃ χειραγωγῶν. & *Δικ.* c. 1. ubi ventus dicitur παραπέμψῃ τὰ πλοῖα. Rursus si Fl. Editionis scripturam perpendas, alia prorsus ratio ineunda tibi erit.

ἀν αὐτοῖς δοκῇ, ὅποσα χρὴ σποφένειν. μη-
δὲ τῷ μὲ μείγλα, τῷ δὲ κομίδῃ μικρὰ
πῶσθιθέσθω· μηδὲ τῷ μὲ ὁ μηρός, τῷ δὲ
ἡ γνάθῳ σὺς, ἀλλ' ἰσότης ὅπῃ πᾶσιν.

Οἶνοχόῃ δὲ δειδορκέτω ἐκ πειωπῆς ἐς
ἕκαστον, καὶ ἑλάθον ἐς τὸ δεσπότιον, καὶ ἐπ'
ὀξύτερον ἐπακνέτω. καὶ κύλικες παντοῖαι,
καὶ ἐξέτω παρέχειν ἢν τις ἐθέλῃ, φιλοδησίαν.

ᾧ πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, 8
προπινόντες τῷ πλυσί. μηδὲ ἐπ' ἀνάγκης
ἔτω πίνειν, ἢν τις μὴ δύνηται. εἰς τὸ β' συμ-
πόσιον μήτε ὀρχήσῃν, μήτε κιθαρίσῃν αὐ-
τὸς ἀγειν ἄρτι μανθάνουσα ἔξέτω. ἢν τις
ἐθέλῃ, σκώμματῳ, ἢ μέτρον ἔτω τὸ 9
ἀλυπον ὅπῃ πᾶσι. πεινέτωσαν ὅπῃ
καρῶν ἢν τις ἐπ' ἀργυρίῳ πεινέσῃ, ἀσι-
τῳ ἐς τὸ ὑπεραίαν ἔτω. καὶ μενέτω καὶ ἀπί-
τω ἕκαστῳ, ὅποταν βέληται. ἐπ' αὐτὸν δὲ τὸς
οἰκέτας ὁ πλυσί εὐαχῇ, ἀφρονέτων 9
καὶ οἱ φίλοι σὺν αὐτῷ. τὸς νόμους τῆς
ἑκάστου τῷ πλυσίον ἐγράψα ἑς χαλκῇν
ἐπὶ τὴν, ἔχειν ἐν μεσαιτάτῳ τὴν αὐλῆς, καὶ
ἀναγινώσκειν. καὶ εἰδέναι δεῖ ὅτι ἔσ' ἂν αὐ-
τῇ ἡ τῆς λυμῆς, ἔτε λιμὸς, ἔτε λοι-
μὸς, ἔτε πυρκαϊὰ, ἔτε ἄλλο χαλεπὸν

ac differant quae ferenda sunt. Neque huic
magna, alii vero oppido parva apponuntor,
neque uni femur, alteri vero maxilla suis:
80 sed aequalitas esto in omnibus.

18. Pincerna acutum cernito *velut* de
specula in unumquemque, & minus in do-
minum: & acutius etiam audito. Sunt
varii generis calices. Jus esto propinare si
quis velit, amicitiae poculum. Propinanto
omnes omnibus si voluerint, etiam ante di-
vitem. Neque necesse sit bibere, si quis
non possit. Saltatorem aut citharistam tiro-
nem in convivium ne adducito. Dicci jocos
si quis velit jus esto: modus, quod nemi-
ni doleat. Super omnia alea de nucibus lu-
dunto: si quis pecuniam luserit, postridie
esurito. Maneat unusquisque & abeat
quando lubitum ei fuerit. Si vero servos
convivio excipiet dominus, etiam amici
cum illo ministrant. Haec leges unus-
quisque dives inscriptas in pila aerea, in
media aula habeto, atque legito. Scien-
dum est, quam diu ea pila manserit, ne-
que famem, neque pestilentiam, neque in-
cendium, neque aliud quidquam mali in
eam

a Πάντες] Sic Edd. omnes. Πέντες Gron. b Συμπόσιον] Fl. punctum ponit post συμπ. c Ἐξέτω &c.]
Varie haec & seqq. interpunguntur. Vid. nott. d Καὶ] Omittit Fl. e Πεινέτωσαν] Πεινέσθωσαν Fl.
f Ἐπὶ καρῶν] An καρῶσι; ut mox ἐπ' ἀργυρίῳ; vid. addenda. g Οὔτε λιμὸς] Omisssa haec duo in Fl.

98. Μεσαιτάτῳ] Μέσῳ & ὑψηλῷ. G.

πῶσθιθέσθω enim non est comitor, &c. sed rejicio,
amando &c. Vide locum ea de re apud Nostrum lu-
culentum Ep. Δ. XII. ubi meretrix amalio inter alia
amoris sui signa hoc profert; οἶσθα ὅσας ἐρασὰς παρε-
πιμύμην, &c. Μηδὲ πῶσθιθέσθωσαν itaque erit, ne-
ve tam cito praetercunt, & sic opponitur τῷ, μηδὲ βρα-
δυνήσων, non ut idem significans adjungatur. Tibi,
Lector, rem in medio relinquo. Ego posteriori sen-
tentiae magis faveo. Confer autem locum hunc omni-
no cum iis quae No. 22. invenies, & No. 32. De ὁπό-
σα χρὴ σποφένειν vid. Συμπ. c. 38.

82. Καὶ ἐπ' ὀξύτερον] Legend. videtur, καὶ ἔτι ὀξύτερον
ἀκνέτω τὸ ἐπ' ὀξύτερον non placet.

85. Πάντες πᾶσι προπινέτωσαν, ἢν ἐθέλωσι, προπινόντες
τῷ πλυσί. An non scripsit auctor, πάντες πᾶσι?
Nam illud confusionem inducit. Sed videtur velle da-
re pauperibus privilegium, ut si velint, primi inva-

dere possint calices, sed & remittere id possint. Uti-
que πάντες non opponuntur πλυσί, quod huc requi-
ri videtur.

Πέντες] Cl. Gronovii conjecturam in textum reci-
pere visum est, quamvis omnes libri Nostris πάντες
habeant.

Πάντες] Gronovianum πάντες Solan. recepit. Nihil
contra nitor; sine auctoritate tamen non audeo con-
textum immutare.

86. Προπινόντες] Erasmus videtur legisse προπινόντῳ,
dum vertit: *ubi praebiberit dives*. Sed vix potest lo-
cum habere; nam si vel pauperibus, vel omnibus sine
discrimine licet bibendo praeire, quomodo jam eo-
dem spiritu addi poterit, divites praebibere debere?

Ibid. Ἐπ' ἀνάγκης] Sic solent Graeci. Sic etiam usur-
patur haec vox Act. XV. 28.

M. du S.

89. Ἐξέ-

eam domum illis ingressurum. Sed si quando (quod quidem absit) destruat, quid illis eventurum sit, abominamur.

ἔδ' ἐν εἴσεισιν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῖς. ἣν δὲ πόρην (ὅσῳ μὴ γένοιτο) καθαιρεθῇ, ὁποτρόποιον σοῖα πείσονται).

EPISTOLAE SATURNALES. ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΚΡΟΝΙΚΑΙ.

EGO SATURNO SALUTEM.

ΕΓΩ ΚΡΟΝΩΙ ΧΑΙΡΕΙΝ.

19. **E**Quidem jam prius tibi literis demonstravi, quo loco essem, & ut prae paupertate in periculo versarer, ne solus sim expers ejus quam denunciaſti ſolennitatis: adjeceram etiam, probe commemini, vehementer esse rationi adverſum, alios noſtrum opibus deliciisque adfluere, neque quidquam de his quae habent impertiri tenuioribus; alios autem enecari fame: idque instantibus Saturnalibus. Quando quidem vero nihil mihi tum reſcripſiſti; faciendum putavi, ut iterum de iisdem rebus te admonerem. Decebat enim te, Saturne optime, ſublata prius illa inaequalitate, bonis in medio omnium poſitis, deinde imperare dies feſtos. Ut vero nunc habemus, formica *aliquis eſt*, aut came-

EΓεγράφειν μὲν ἤδη σοι καὶ πρότερον, δηλῶν ἐν οἷς εἶην, καὶ ὡς ὑπὸ πενίας κινδυνεύοιμι μόνῳ ἁμοιρῶ εἶναι τῇ εορτῇ, ἣν ἐπήγελκας, ἔτι καὶ τὸτο προαδείς (μέμνημαι γάρ) ἀλογώτατον εἶναι, τῆς μὲν ἡμετέρας πλετεῖν, καὶ τρυφᾶν, ἐκ κοινωμένων ὧν ἔχουσιν τοῖς πονετέροις, τῆς δὲ λιμῶ ἀφθείρεα. καὶ ταῦτα, Κρονίων ἐνεγώτων. ἐπεὶ δὲ μοι τότε ἔδ' ἐν ἀντεπέστεilas, ἡγήσαμένη δὲ αὐτῆς ἀναμνησαί σε τῇ αὐτῇ. ἐχρῆν γὰρ σε, ὦ ἄριστε Κρόνε, τὸ ἀνίσσον τῷτο ἀφελόντα, καὶ τὰ ἀγαθὰ ἐς τὸ μέσον ἅπασιν καὶ αὐθέντα, ἐπειδὴ κελεύειν εορτάζειν. ὡς δὲ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμη-

α Ὡς δὲ] Sic Fl. Ald. f. H. B1. P. Ὡς καὶ S. b Ἡ] Ita, ut Jansenius voluit, est in Fl. L. & Coll. at reliquae ἢ habebant.

19. * Μύρμηξ ἢ κάμηλος] Ἐπὶ τῇ μικροῖς μεγαλαυχούμενῃ ἢ πενίμῳ. V.

* Μύρμηξ ἢ] In Edit. haec ad verba ὡς δὲ νῦν ἔχομεν relata legebantur, quod tamen & sic in V. fuisse suspicor, quum

varietatem non adnotavit Noster.

J. F. R.

89. Ἐξέσω] An sic legend. σκώπτειν ἐξέσω, ἣν τις ἐθέλη, καὶ σκώμματα μύτρον ἔσω τὸ ἄλυτον. F. G.

Ἐξέσω] Fl. sic dividit: Μῆτε ὀρχήσῃν μῆτε κιθαρίσῃν αὐτοὺς ἄγειν. ἄρτι μανθάνοις ἐξέσω, ἣν τις ἐθέλη, σκώμματα μύτρον ἔσω. τὸ ἄλυτον ἐπὶ πᾶσι πεπτευσθῶσαν. B1. vero: εἰς τὸ συμπόσιον μῆτε ὀρχήσῃν μῆτε κιθαρίσῃν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοις ἐξέσω, ἣν τις ἐθέλη. σκώμματα μύτρον ἔσω, τὸ ἄλυτον. ἐπὶ πᾶσι πεπτευσθῶσαν. B1. fuit. autem sic: εἰς τὸ συμπόσιον. μῆτε ὀρχήσῃν, μῆτε κιθαρίσῃν αὐτοὺς ἄγειν ἄρτι μανθάνοις. ἐξέσω, ἣν τις ἐθέλη, σκώμματα. καὶ μύτρον ἔσω τὸ ἄλυτον, cum qua Par. fere consentit. Solanus distinctionem Juntinae mutavit. Gesnerus aliter: hunc igitur quantum possumus sequemur, ut Latinis Graeca respondant.

TOM. III.

J. F. R.

1. Οὔτε λοιμὸς] Obversabatur menti scribentis haec Luciani Amuletum Alexandri, de quo legisti illic c. 36.

7. Εἰ οἷς εἶην] Recte vertitur: in quo statim esset. Diod. Sicul. XIV. c. 48. f. Καὶ τὰ μὲν περὶ Διονύσιον ἐν τούτοις ἦν. Iterum ib. c. 71. f. ac frequenter alibi. Et ita in Epist. ad Philip. IV. 11. ἔμαθον, ἐν οἷς εἶμι ἀντάρκης εἶναι. Ubi L. Bos & haec Luciani verba addit. Noster supra Peregr. c. 16. ἐν ἀπασιν ἀφθόνοις ἦν.

J. F. R.

16. Τὸ ἄνισον τοῦτο ἀφελ.] Spectavit hanc aequationem Plato, & ante eum Lycurgus instituit. Cic. I. III. offic.

G. C.

19. Ὡς δὲ νῦν] Legendum fors. ὡς γὰρ νῦν. Edit. Basil. ὡς δὲ habet. F. G. Adſentire, si libri addicerent.

Ecc

Pos

μηλῶ, ὡς ἡ παροιμία Φησί. μάλλον²⁰ solus, ut est in proverbio: Quia tu tragi-
 δὲ τραγικὸν ὑποκριτῶ ἐνόησον, Πατέρω cum mihi actorem cogita, altero quidem
 μὲ τοῖν ποδοῖν ἐφ' ὑψηλῷ βεβηκότα, ² οἶόν pedē alte calceatum, quales sunt cothurni
 εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται· ὁ δ' ἕτερος²¹ tragici: alter vero ejus pes discalceatus sit.
 ἀνυπόδετος²² ἔγω. εἰ τοίνυν βαδίζοι ἔτιως Si jam eo habitu ingreditur, vides necesse
 ἔχων, ὁρᾷς ὅτι ἀναγκαῖον αὐτῷ, ἄρτι μὲ²³ illi esse, ut modo excelsus sit, modo hu-
 ὑψηλῷ, ἄρτι δὲ ταπεινῷ γενέσθαι, καθ' milis, prout hoc vel illo pede procedat.
 ὁπότερον ἀν πόδα ποροδαίνη; τοσῶτον καὶ Tanta etiam est in vita nostra inaequalitas.
 τῷ βίῳ ἡμῶν τὸ ἀνισόν. καὶ οἱ μὲ ὑποδησά- Alii induti cothurnis a fortuna suppedita-
 μένοι²⁴ ἐμβάτας, ἢ τύχης χορηγέσης, tis, tragico nos fastu conculcant. Nos au-
 ἐντραγωδῶσιν ἡμῶν· οἱ πολλοὶ δὲ περὶ²⁵ 30 tem vulgus pedibus & humi ingredimur,
 χαμαὶ βαδίζομεν, δυνάμειοι ἀν, εὖ ἴσθι, qui possemus, bene noris, non deterius il-
 μὴ χεῖρον αὐτῶν ὑποκρίνεσθαι, καὶ ἀλαβαί- lis agere, & gradum grandire, si quis nos
 νειν, εἰ τις καὶ ἡμᾶς ἐνεσκεύασε. ὡς ἀπλη- etiam similiter atque illos instruat.

Καίτοι ἀκῶν ἢ ποιητῶν λεγόντων, ὡς³⁵ 20. Quamquam audio poëtas dicere,
 τὸ παλαιόν, εἰ τοιαῦτα ἦν τοῖς ἀνθρώποις olim non sic fuisse res hominum, te adhuc
 τὰ πρᾶγματα, σὲ ἔτι μοναρχεῖν³⁶ rerum potiente: sed tellurem sine semine
 ἀλλ' ἢ μὲ γῆ ἀσπορῶ³⁷ καὶ ἀνήροτος³⁸ ἔφυν· atque aratro genuisse ipsis bona, paratas
 αὐτοῖς τὰ ἀγαθὰ, δεῖπνον ἔτοιμον ἐκάστω unicuique ad satietatem usque epulas. Flu-
 ἐς κόρον· πόσιμοι δὲ, οἱ μὲ οἶνον, οἱ δὲ γά-⁴⁰ 40 vidos autem vino partim, partim lacte flu-
 λα, εἰσὶ δὲ οἱ καὶ μέλι ἔρρεον. τὸ δὲ μέγιστον, xisse: fuisse etiam, qui melle. Quod vero

^a Οἶον] Sic Fl. Ald. Fr. B1. & 2. H. P. S. Οἶον εἰσιν J. & V2. ^b Ἐμβάτας] Edd. comma ante h. v. habent quod sustulit Solan. Sed innumera & ego sustuli, quod ubique monere, supervacuum.

23. Ἐμβάται] Τὰ ζύγια ἀ ἐμβάταισιν ἐπὶ τοὺς πόδας, ἵνα φανῶσι μικρότεροι. V.

Potest tamen vel sine iis ita legi, quia perfacilis est in hisce & solemnibus permutatio, & sine necessitate etiam mox bis δὲ rursus consequitur; verumtamen, cum usitatissimum sit Nostro, in narrando sic δὲ connectere, nil audeo mutare. Sic infra c. 23. ἰορτὴν δὲ, αἱ δὲ — ἡμεῖς δὲ. Deinde ibid. ἢ κύνα δὲ — τὸ νῦν δὲ — μάλλον δὲ. Et singulis fere Dialogis. J. F. R.

Ὡς ὁ νῦν ἔχομεν, μύρμηξ ἢ κάμηλος, ὡς ἡ παροιμία Φησί. &c.] Queritur hic Pauper, quod tam male divisa sint inter homines bona, ut, dum alii opibus affluunt, alii omnino careant: rem autem hanc ita esse comparatam, ac si quis altero pede cothurnatus, altero plane non calceatus, nunc valde procerus, nunc humillimus videatur. Ad id utitur proverbio μύρμηξ ἢ κάμηλος. sic namque in omnibus editionibus legitur, nec aliter ab paroemiographis adduci istud video, & quidem ex hoc Luciani loco. Ego vero nullus dubito, quin proverbium genuinum sit, Μύρμηξ ἢ κάμηλος, atque ita demum recte potest proverbialiter adhiberi de rebus maxime inaequalibus. Quae enim ἀνισότεια, quam formica & camelus? Id ergo Lucianus noster, sive Pauper, ait, Si universum hu-

manum genus respicias, & in eo pauperes ac divites; videre te vel μύρμηκος, vel καμήλος, putes: tanta est inter universos conditionis & fortunarum inaequalitas.

^{J. F.} Ibid. Μύρμηξ ἢ κάμηλος] Dicitur hoc proverbium de vehementer inaequalibus.

^{G. C.} Ibid. ἢ] Cl. Jensis emendationem confirmant L. Coll. & Fl. In reliquis impressis prave legitur. M. du S.

Μύρμηξ ἢ κάμηλος] Plus certe salis iacet, si jam cum Cl. Jensis ἢ legis. Immo quum comparatio instituitur inter inaequalia, ἢ requiritur, ut sensus sit, modo formica, modo camelus; & sic plane respondebit sequenti, modo excelsus, modo humilis. Quare ἢ vel invitis Codd. & Edd. recepissim. Sed quum tres libros habeamus ita exhibentes, tanto magis certissimae Jensis conjecturae obsecundandum; quae eo melior, si nullam vidit Edd. sic habere; nam Fl. omnino non habet illud ἢ, quam non videtur inspexisse, quum tamen alibi consulerit.

^{J. F. R.} 22. Οἶον] Sic recte Ven. 2. ut N°. 24. ne te longius amandem. In reliquis Impressis οἶον.

Οἶον εἰσιν οἱ τραγικοὶ ἐμβάται] Nondum recipio

maximum; illos ipsos homines ajunt fuisse aureos, paupertatem vero nec omnino ad illos accessisse. At nos contra ea ipsi quidem vix plumbum videamur merito, aut si quid illo vilius: victus autem cum labore plerisque contingit: caeterum paupertas, & consilii inopia, & desperatio, & illud *hei mihi!* & unde *nanciscar?* & *heu fortunam!* talia apud nos quidem pauperes plurima. Ac minus ea indigne, bene noris, feremus, nisi divites in tanta esse felicitate videremus: qui tantum cum aurum atque argentum incluserint, vestes autem quot? habeant, mancipiaque & curtus, & vicos totos, & agros, & magnam quidem vim singulorum possideant; tantum abest ut eorum quidquam nobis impertiant, ut neque adspicere de plebe homines dignentur.

21. Ista nos praesertim, Saturne, agunt, & intolerabile arbitramur; istum quidem jacentem in purpura tot in bonis

αὐτὸς ἐκείνους Φασὶ τῆς ἀνθρώπου χρυσοῦ εἶναι, πέναν δὲ μηδὲ τὸ πᾶσι αὐτοῖς πωλησιάζειν. ἡμεῖς δὲ αὐτοὶ μὲν εἰδὲ μόλις δὲ ἀν εἰκότως δοκοῖμεν, ἀλλ' εἴτι καὶ τῷ αὐτιμότερον ἢ τροφὴ δὲ μὲν πόσι τοῖς πλείστοις, ἢ πένια δὲ, καὶ ἀπορία, καὶ ἀμνηχανία, καὶ τὸ, οἴμοι, καὶ τὸ, πόθεν ἂν μοι γένοιτο, καὶ, ὡς τὴν τύχης, πολλὰ τοιαῦτα πᾶσι γὰρ ἡμῖν τοῖς πένεσι καὶ ἡπιοῦ ἂν, εὖ ἴδῃ, ἠνιάμεθα ἂν ἐκ' αὐτοῖς, εἰ μὴ τῆς πλεονείας ἐπαρῶμεν τοσαύτην εὐδαιμονίαν συνόντας, οἱ τοσούτον μὲν χρυσόν, τοσούτον δὲ ἀργυρον ἐγκλεισάμενοι, ἐσθλὰς δὲ ὅσας ἔχοντες, ἀνδράποδα δὲ, καὶ ζεύγη, καὶ συνοικίας, καὶ ἀγροὺς· πᾶσι πολλὰ δὲ ταῦτα ἕκαστα κεκλημένοι, ἔχ' ὅπως ἐμετέδωσαν ἡμῖν ποτὶ αὐτῶν, ἀλλ' εἰδὲ προσβλέπειν τῆς πολλῆς ἀξιοῦσι.

60 Ταῦτα ἡμᾶς μάλιστα ἀποπνίγει, ὦ Κρόνε, καὶ ἀφόρητον ἠγόμεθα τὸ πρᾶγμα· τὸ μὲν ἐφ' ἀλουργίδων καλῶς κείμενον, τοσούτοις ἀγαθοῖς

ε Τούτοις] Τούτοις P. At prius recte Fl. J. ac cett. Omittit negationem Fl.

δ Γού] Nihil variet. inveniri addidit Solan. ε Ού]

62. Ἐφ' ἀλουργίδων] Πορφύριον χλαμύδων. V.

Veneratum οἱ εἶναι, licet τραγικὸν sequatur. Supra Jov. Conf. c. 18. med. οἱ ἀνδρόφους. Sed nemo dubitat, quin adverbii vice saepissime fungatur. Verum quia infra c. 24. οἱ εἶναι omnes praeferunt, possit & hic ita legi. Solan. ἐμβάδας corrigit: ego nondum; nam & mox rursus ἐποδοσάμενοι ἐμβάδας. Conf. supra Adv. Indoit. c. 6. f. Et Jov. Trag. c. 41. ubi tamen male in textu operae dedere τοὺς ἐμβάδας pro ἐμβάδας, & ibid. in nota ad Schol. male αἱ ἐμβάδας, pro οἱ.

24. Ἀνυπόδητον] Sic hic omnes libri Nostri. Vid. On. c. 16. M. du S. Sed ἀνυπόδητον Lys. p. m. 511. J. F. R.

36. Οὐ τοιαῦτα &c.] Hesiod. Erg. 116. M. du S.

38. Ἀσπαρῶ &c.] Hom. Od. I. 109. M. du S. Sed alia & ibi constructione Homerus, nempe ἄσπαρῶν ἐν ἀνθρώποις πάντα φύνται. At solere Nostrum haec mutare, vid. supra ad c. 7. Et φῶν ita recte transitive construitur. Long. Pass. III. p. 103. Ed. Moll. τοῦτο τὸ μῆλον ἐφύσταν ὥραι. Noster supra Icarom. c. 28. φύσι πάγωγα, alit barbat. Et ipse Hom. Odyss. H. 119. Ζεφυρίη παλίσταν τὰ μὲν φύσι, Zephyreus spirans haec crescere facit. J. F. R.

42. Χρυσοῦς εἶναι] Hesiod. Erg. 109. Primo observa idae de praeterito hic usurpari. Deinde memento quid ad cap. 7. notatum sit. M. du S.

46. Τούτοις] Ed. P. mutavit hanc vocem fecitque τούτων. M. du S.

50. Παρὰ γούν] Forsan γὰρ maluit Solan. Sed satis potest vulgatum stare, pro certe quidem acceptum, quo sensu frequenter, poni satis docuit Budd. in Commentt. p. 475. Conf. mox c. seq. ἀπὸ γούν. J. F. R.

54. Ὅσας ἐχούσιν] An τόσας; pro τοσαύτας. Vett. Codd. inspiciendi. F. G. Nil varietatis invenio. Nec desidero; nam ὅσας interrogative acceptum belle se habet, sive exclamantis more malis, parum refert, prorsus ut in Dial. Mort. II. fin. ὅσα μὲν ἐγὼ χρυσοῦ Σ. ὅσας δὲ ἐγὼ τρυφῆς. Neque ὅσας hic neccendum cum praemisso τοσούτοις, quasi tantum, quantum significaret, ut saepe solet; idque Gujettum in errorem induxit, quod minus mirarer, si ὅσας legeretur; at quum ipse casus ac numerus diversus separationem indicaret, facilis erat distinctio. J. F. R.

55. Συνοικίας] Insulas. F. G. Bene. At supra, vicos voluit Idem. Me ibi non refragante, quod illic parum interfit. J. F. R.

Ecc 2

68. Οὐ

idem servus ; adhuc parantibus nobis manum injicere , praetereat , ostensa modo partina , aut quantum est placentiae reliquum ; neque ut illato porco carptor hero quidem apponat dimidium ipsum cum capite , reliquis vero involuta ossa offerat . Praecipere porro *illos jube* pocillatoribus , ne expectent dum septies bibere unusquisque nostrum postulaverit ; sed cum semel jusserit , infundere statim , & tradere , non minus quam hero , magnum plenumque calicem . Vinum vero ipsum convivis omnibus unum idemque esse *impera* ; ubi enim scriptam esse illam legem , ut alter vino odorato inebrietur , mihi autem a musto rumpatur venter ?

23. Haec si correxeris , Saturne , tum demum ut vita vita sit , & festi dies sint festi , effeceris . Sin minus , festos illi dies obeant : nos vero sedebimus vota facientes , ut , cum e balneo redeant , puer everfam illis fregerit amphoram ; coquus autem nidore jus corruerit , & aliud agens pisculentam muriam infuderit lenticulae ; ut irrepens canis totum farcimen , occupatis alia

ὡς ὅτι βάλομεν ἢ χεῖρα , ὡς δὲ μέγιστον , ὁ δὲ ξανθὸν μόνον ἢ λοπάδα , ἢ ὅσον ὅτι τῷ πλακύντῃ τὸ λοιπὸν μηδὲ ἐσομιᾶν τῷ σὺς , ἀφ' ἐνέμονια , τῷ μὲν δεσπότη ὡς τιθέναι τὸ ἡμίτομον ὅλον σὺν τῇ κεφαλῇ , τοῖς δὲ ἄλλοις ὅσα φέρειν ἐγκεκαλυμμένα . προειπεῖν δὲ καὶ τοῖς οἰνοχοοῖς μὴ περιμένειν , ἔσ' ἂν ἐπτάκις αἰτήσῃ πίνειν ἢ ἡμῶν ἕκαστος , ἀλλὰ ἢν ἅπαξ κελεύσῃ , αὐτίκα ἐγχεῖν , καὶ ἀναδύναι μεγάλην κύλικα ἐμπλησάμενος , ὥστε τῷ δεσπότη . καὶ τὸν οἶνον δὲ αὐτὸν πᾶσι τοῖς συμπόταις ἓνα καὶ τὸ αὐτὸν εἶναι ἢ περὶ γεγράφθαι τῆτον ἢ νόμον , ἢ μὲν ἀνθοσμίς μεθύσκεσθαι , ἐμοὶ δὲ ὡς τῷ γλεύκεος ἀφ' ἁρρήγνυαλς ἢ γαστέρα ;

Ἦν ταῦτα ἐπανορθώσης , καὶ μελακοσμῆσης , ὡς Κρόνε , βίον μὲν τὸ βίον , ἐορτῇ δὲ ἢ ἐορτῇ ἔση πεποιηκώς . εἰ δὲ μὴ , ἐκείνοι μὲν ἐορταζόντων ἡμεῖς δὲ καθεδέμεθα , οἰνοχοοί , ἐπειδὴν λυσάμενοι ἤκωσι , τὸ παῖδα μὲν αὐτοῖς ἀνατρέψαντα τὸ ἀμφορέα , κατὰξαι τὸ μάγειρον δὲ τὸ ζῶμον κνισῶσαι , καὶ ὅπλαθόμορον , τὸ τὰριχον μὲν ἔσ' ἢ φακὴν ἐμβαλεῖν τῷ ἰχθύων . τὸ κύνα δὲ ἢ παρεισπεσῆσαν τὸν τε ἢ ἅλλαντα ὅλον καὶ α-

6 Ἐπιβάλομεν] Ἐπιβάλλομεν Schol. At vulgatum tenet Fl. Fr. 7. P. & Coll. cum cett. e Ἠμῶν] Recte sic Fl. P. & L. Ἠμῶν male J. H. Ald. V2. Fr. B1. S. d Ἠμῶν] Recte Edd. Ἀπὸ Schol. e Περισπένειν] Sic & Fl. cum J. P. & C. f Ἀλλάντα] Lege ἁλλάντα. Schol. ἁλλάντα.

89. (4) Παραμύειν] Γράφεται (5) ἐπιβάλομεν , τῇ λοπάδι δηλοῦσι , ἢ τῷ πινάκι . V.
3. Ἀνθοσμία] Εὐόσμιος οἶνος , (6) καὶ ἡδύτης . V.
4. Ἀπὸ τῷ γλεύκεος ἀφ' ἁρρήγνυαλς] Ἀποσάλαγμα τ

σαφυλῆς πρὶν πατηθῆ . V.
15. Τὸν δὲ ἁλλάντα] Ἀλλας ἡδύτης (7) ἐντὶς ἰσχυροσμί-
ας καὶ ἁλλαντοπώλης ὁ ταῦτα πωλῶν . V.

(4) Παραμύειν] Τῇ λοπάδι παραμύειν editum ante .
Delevit priora M. du S.
(5) Ἐπιβάλομεν] Ita dedit Solan. (pro vulgato ἐπιβάλλομεν)
adscriptisque : sic etiam C. Locus est ex aliquo Scriptore de-

sumptus .
(6) Καὶ ἡδύτης] Haec verba in Edd. omissa , inserta ex V.
(7) Ἐντὶς] Restitutum ex Cod. Vulgatum ἐντὸς ἰσχυροσ-
μίων , miscere . J. F. R.

ἄφρωντος ποιεῖσαι . Communis ergo valde cibus lenticula .
14. Τῷ ἰχθύων] Hoc glossēma videtur . J. M. G.
15. Περισπένειν] Sic certe nolim περισπένειν reponere , quod alii vellent , qui περισπένειν ubique in ἐπισπένειν mutant . Vid. supra Dial. Meretr. XV. N°. 66. Adde Diod. Sic. IV. p. 256. περισπένειν

ἐντὸς τῷ πινάκι . Eundem XII. c. 43. a. m. περισπένειν εἰς τὸ χαλκόν . Et XIV. c. 51. p. 683. περισπένειν τὸν ἐντὸς τῷ πινάκι . καὶ δοκῶντος ἡδύτης κυρίου . Item c. 53. περισπένειν εἰς τὸν πινάκι . Ac persaepe alibi . Quin & alia composita a περισπένειν inveniendi , irruendi potestate invenias iis in temporibus collocata , quae a περισπένειν corrupta dici nequeant , ut ap. Herodian. III. 4. 2.

καλαφαγεῖν, ^αὦλ' τ' ἄλλα τ' ὀψοποιῶν
 ἐχόντων, καὶ τὰ πλάκυντ' τὸ ἥμισυ. τ'
 ὕν δέ, καὶ τ' ἑλαφον, καὶ τὰ δελφάκια μέλα-
 ζυ ὀπτάμωρα, τὸ ὅμοιον ποιεῖν, ὅφρ' Ὀ-
 μηροῦ ^βὦλ' τ' ἡλίε βοῶν φησι μάλλον δὲ 20
 μὴ ἔρπειν μόνον, ἀλλ' ἀναπηδήσαντα φεύ-
 γειν εἰς τὸ ὄρ' αὐτοῖς ὀδελοῖς καὶ τὰς ὀρ-
 νης δὲ τὰς παχέας, καὶ τοὶ ἀπτέρους ἡδη
 ἔσας, καὶ ἔσκευασμένους, ^γἀναπταμένους
 οἵχεα καὶ ^δταύτας, ὡς μὴ μόνον ἀπο- 25
 λαύειν αὐτῶν.

Ὁ δὲ μάλιστα αὐτὸς ἀνιάσει, τὸ μ'
 χρυσοῖον μύρμηκας τινας, οἷος τὸς Ἰνδι-
 κας, ἀνορύττοντας ἐκ τ' θησαυρῶν, ἐκφέρειν
 νύκτωρ εἰς τὸ δημόσιον. τ' ^εἰδῆτα δέ οἱ ὀλι- 30
 γωρία τ' ὀπιμελητῶν κοσκινηδὸν ἀφαιτέρυ-
 πῆα καὶ τ' βελτίστην μυῶν, ὡς σαγή-
 νης θυνηνικῆς μηδὲν ἀφαιτέρυ. παῖδας δὲ
 αὐτῶν τὸς ὠραίους, καὶ κομήτας, ὡς Ὑακίν-
 θους, ἢ Ἀχιλλέας, ἢ Ναρκίσους ὀνομά- 35
 ζουσι, μέλαζυ ὀρέγοντας σφίσι τὸ ἔκπωμα,
 Φαλακρὸς γίγνεα, ^ζὑπορρέουσης δὲ κόμης,
 καὶ πώγωνα φύειν ὅζυν, ^ηοἷοι εἰσιν ἐν ταῖς
 κωμωδαῖς οἱ ἀφηνοπώγωνες, καὶ ὦλ' τοῖς
 κροτάφοις πάνυ λάσιον, καὶ κάρτα ^θἐκ- 40

in re coquis, dimidiamque placentum de-
 voraverit. Aper vero atque cervus, &
 porcelli, dum affantur, simile uti faciant ei,
 quod de Solis bubus narrat Homerus: quia
 non repant modo, sed exsilientes in mon-
 tem ipsis cum verubus aufugiant: gallinae
 autem faginatae, licet vulsis jam pennis ap-
 paratae, evolantes ipsae quoque discedant,
 ne soli illis fruantur.

24. Quod vero in primis molestum iis
 fuerit, ut formicae, quales sunt illae Indi-
 cae, effossos thesauros noctu in publicum
 efferant: atque ut vestis eis ob negligen-
 tiam curatorum cribri instar perforata sit ab
 optimis muribus, ne quid a reti thunnis
 capiendis differant: atque ut pueri illorum
 pulchri & comati, quos Hyacinthos vel
 Achilles, vel Narcissos appellant, dum po-
 culum illis porrigunt, coma defluente cal-
 vescant, & barba crescat iis acuta, quales
 sunt in comoediis illi cuneobarbi, atque in
 Oipis temporibus plane hirsuta, vehementer-
 que

α Ἀναπταμένους] Ἀναπταμένους Fl. β Ταύτας] Bene P. H. Fl. γ. &c. Ταύται male S. δ Ὀλοῖ] Ex
 emend. Solani. Ἐπιρρέουσας Edd. hac priores. ε Οἷοι] Sic jam omnes. Quam ante c. 19. αἰὲν εἶσαν habereant.
 ζ Ἐκκιντοῦν] Ἐκκιντοῦντα Fl.

18. Τὰ δελφάκια] Μικροὺς χοῖρους. G.

39. Οἱ ἀφηνοπώγωνες] Σφηνοπώγωνες ἐν κωμωδαῖς δύο εἰ-
 σιν, ὁ μὲν ἐλεύθερος ἀναφαιλάντιος ὀφρὺς ἀνισπασμῶν,

ὁ δὲ οἰκίτης ἀκμάζει καὶ ὄγκος ἔχει ὀψιλὸν &
 πλάτων κοιλιομήτρον ἐν ὡρεοφῶ, καὶ τὸς, τραχὺς, ἔκκεντος,
 πρέπει ἀγγέλω. V.

παρορμώντων ἐκατέρωθεν τ' ἐραλῆγῶν προθυμίας δὲ πάση
 ἐνέπιπτον, ὡς — τελευταίας ἐκείνης μάχης. Aelian. V. H.
 XII. 23. f. ὅπλα λαμβάνοντες ἐμπέπτουσι τοῖς κύμασι. ir-
 ruunt, insiliunt in sinectus, armisque contra eos pu-
 gnant. Ne repetam quae ex Diog. Laert. & Herod.
 dedi ad Meretr. l. d. Unde & intactum maneat Nostri
 Tim. c. 33. ὁ δὲ ἐμπέτων ἄνθρωπος εἰς ἐμὲ. ille irruens. &c.
 ne plura ex eodem congeram. Cum & Long. Pass.
 2. 78. λυκοῦ ἐμπέτων lupus in oves irruens dicatur, ut
 jam notavi ad Tox. c. 28. Et si frequentius in mitio-
 rem partem, de fortuito casu, ut Arian. c. 20. ἐμπέ-
 τειν εἰς τὴν πόδα, aliaque quae obiter ibid. indicavi,
 quia obvium. Addo Diod. Sic. XII. c. 24. f. μὲν τ'
 ὅπλων νυκτὸς εἰς τὴν Γαμήλου εἰσέπτεον. Ubi rursus pro

hostili invasione.

19. Ὁμηροῦ — φησι] Od. M. 395.

20. Περὶ τ' ἡλίε βοῶν] Interfectorum a sociis Ulyssis Solis boum Ὀδυσ. M. 395.

Ἐῖπον μὲν ῥητοὶ, κῆρα δὲ ἀμφ' ἰδίοις ἱεραιμύκται,
 Ὀπταλῆα τε & αἰμῶν βοῶν δὲ ὡς γύνετο φωνή.

J. M. G.

25. Οἵχεα καὶ ταύτας] Ex praecedentibus, & edi-
 tionibus antiquis legendum ταύτας.

30. Τὴν ἰδῆτα δὲ οἱ] Illud οἱ non satis hic commo-
 de locum habere videtur, cum plurium numerum
 postulet orationis series. Cooperat enim, ἐκκεντος λα-
 σάμενοι ἡκαστος, τ' παῖδα μὲν αὐτοῖς κ. τ. λ. Potest tamen
 ab

que pungens, interjectis partibus levibus atque nudis. Haec, & his plura vota faciemus, si noluerint, relicto illo nimio fui ipsorum amore, in commune esse divites, & mediocria nobis impetiri.

κετῆν τὸ μέλας δὲ λεῖον καὶ γυμνὸν εἶναι ταῦτα καὶ πλείω τέτων εὐξαίμεθ' ἂν, ἢ μὴ θέλωσι τὸ ἄγαν φίλαυτον τῆτο ἀφέντες, ἐς τὸ κοινὸν πλετεῖν, καὶ μελαδιδόνα 45 ἡμῖν τ' ἐμείριον.

SATURNUS MIHI SUO
CARISSIMO SAL.

KRONOS EMOI TΩI TIMIΩ-
TATΩI XAIPEIN.

25. **Q**uid sic deliras, o noster, qui de praesentibus rebus ad me scribas, & bonorum divisionem me jubeas institue- re? At illud alterius *opus* fuerit, ejus qui nunc rerum potitur. Miror enim, si solus omnium ignoras, me qui olim rex fui, di- 50 stributo filiis imperio, unum esse defuisse: ad Jovis autem curam maxime pertinere ta- lia: hoc autem nostrum *regnum* intra talos, & plausus, cantumque & ebrietatem *ferre contineri*, idque septem non amplius die- bus. Itaque de majoribus illis, quae di- cis, de auferenda inaequalitate, ut ex ae- quo aut pauperes sint omnes aut divites; Jupiter vobis respondeat. Si quis vero in his quae ad solennitatem pertinent, per in- juriā aut avaritiā aliquid designet, meum 60 fuerit iudicium. Ac scribo ad divites epi-

TΙ ταῦτα ληρεῖς, ὦ ἔτῳ, ἐμοὶ περὶ τῶ παρόντων ὅπις ἔλλων, καὶ ἀναδα- σμόν τ' ἀγαθῶν ποιεῖν κελεύων; τὸ δὲ ἐτέ- ρον ἂν εἴη, τῷ νῦν ἀρχοντι. Θαυμάζω 50 γὰρ σε, εἰ μόνῳ τ' ἀπάντων ἀγνοεῖς, ὡς ἐγὼ μὲν πάλαι βασιλεὺς ὢν, πέπαυμας [ἢ εἰς ὢν] τοῖς καιροῖς ἀφαιρέμας τ' ἀρχήν. ὁ Ζεὺς δὲ μάλιστα τ' τοιούτων ὅπις μελεῖται. τὰ δὲ ἡμέτερα ταῦτα, μέχρι περὶ τῆς 55 κρότης, καὶ ἀδῆς, καὶ μέθης, καὶ τῆτο ἔ- πλεον ἡμερῶν ἐπτά. ὥστε περὶ τῶ μεζόνων καὶ φῆς, ἀφελὲν τὸ ἄνισον, καὶ ἐκ τῶ ὁμοίας ἢ πένεα, ἢ πλετεῖν ἀπαντας, ὁ Ζεὺς ἂν χρηματίζοιεν ὑμῖν. εἰ δὲ τι τ' ἐκ τῶ εὐρῆς 60 ἀδικοῦτό τις, ἢ πλεονεκτοῖτο, ἐμὸν ἂν εἴη δικάζειν. καὶ ἐπιτέλλω δὲ τοῖς πλεονέκτοις περὶ

f Eἰς ἂν] Non agnoscit Fl. g Ἄ φῆς] Ἀφίς Fl.

43. Φίλαυτον] Φίλαυτον ὁ κοινὸν ἐξέειπε, ὁ ἑαυτὸν δῆλον φίλον ὅτι πάντα πράττειν ἑαυτοῦ χάριν. V.

ab ipso Luciano esse haec vel negligentia, vel figura, ut si ponatur pro σφίσι vel αὐτοῖς, per distributionem.

f. M. G.

Ibid. Δί οἱ] Edd. δὲ οἱ. Ego enclitice scripsi, ut si sit dativus, ab ὃ pro αὐτῷ, quod probatione non indiget.

f. F. R.

37. Ἐπιρροῦσης τ' κόμης] Ἀπορροῦσης τ. κ. Th. M. Ἰππορροῦσης] In libris nostris omnibus legebatur ἰππορροῦσης, quod cum hic ferri non possit, mutavimus.

Vide ne te morer, Er. Δ. XII. versus finem, ubi recte in omnibus scriptum est, ἰππορροῦς τ' αὐτῇ αἰ τρέχουσιν.

M. du S.

44. Ἐς τὸ κοινὸν πλετεῖν] In utilitatem publicam di- vitiās habere. Sic Philostr. IV. Vit. Apoll. c. 8. p. 146. ὁ δὲ θαυμασθῆναι] ἀπὸ τῆς εἰς τὸ κοινὸν πλετεῖν.

f. F. R.

ΤΩ TIMIΩΤΑΤΩ] Non nimium sibi arrogat, cum fingit se vocari a Saturno τιμωτάτῳ. Ille apud Theo-

phrastum ἀναίχοντ' ad ἀκόλουθον, servum pedisse- quum, εὐαχού, inquit, τιμω.

f. M. G.

51. Πέπαυμας τοῖς] Inter has voces in omnibus fer- me Impressis εἰς ἂν legitur, quod, quid sit, nemo intelligit. Unde & τις pro εἰς legendum arbitrabar. Sed Fl. cum non agnoscit, lubentes exulare & nos jussimus.

M. du S.

52. Εἰς ἂν] Delenda videntur.

F. G.

Εἰς ἂν] Merito Fl. haec omittit, misere enim ἂν repetitur unico tantum verbo interposito. possem qui- dem conjicere πέπαυμας εἰς αἰῶνα. in perpetuum desti- ti, scil. regnare. Sed non satis certo, ideo uncis illa suspecta verba seclusi, ut simul eo facilius adpareat, quo Gijeri verba pertineant.

f. F. R.

57. Ἀφελὲν] Scil. περὶ τῶ ἀφελῆν.

F. G.

Ibid. Ἐκ τῶ ὁμοίας] Subaudi μοῖρας, μοῖρ' ὅτι, ἢ 78. Μῶ:

F. G.

ὡς δὲ τῷ δειπνῶν, καὶ τῷ χοίρειον τῷ χρυσίῳ, καὶ τῷ ἐσθίον, ὡς καὶ ὑμῖν πέμπουσιν εἰς τὸ ἐορταῖον. δίκαια γὰρ ταῦτα, καὶ ἄξια αὐτοὺς ποιεῖν, ὡς φατέ, εἰ μὴ τι εὐλογονοῦσιν ἐκεῖνοι πρὸς ταῦτα ὅτι ἔχουσι λέγειν.

Τὸ δὲ ὅλον, ἴστε οἱ πένητες ὑμεῖς ἐξηπατημένοι, καὶ οὐκ ὀρθῶς δοξάζοντες ὡς τῷ πλοσίῳ, εἰ γε πανευδαίμονας αὐτοὺς οἶοσθε εἶναι, καὶ μόνους ἡδὺν τινα βίβειν τὸ βίον, ὅτι δειπνεῖν τε πολυέλῳς ἔστιν αὐτοῖς, καὶ μεθύσκεσθαι οἶνον ἡδέως, καὶ πωσιὸν ὠραίοις, καὶ γυναῖξιν ὁμιλεῖν, καὶ ἐσθῆσι μαλακαῖς χρῆσθαι. τὸ δὲ πᾶν ἀγνοεῖτε ὅποιόν ἔστιν αἱ τε γὰρ φροντίδες αἱ ὡς τῶν ἐκείνων ἐμὴν κραί. ἀλλ' ἀνάγκη ἐπαγρυπνεῖν ἐκάστοις, μὴ τι ὁ οἰκονόμος βλαψέας, ἢ ὑφελόμενον λάβῃ, μὴ ὁ οἶνος ὀξυνθῇ, μὴ ὁ σῖτος φθειρίζῃ, ἢ ὁ ληψὶς ὑφελῇ τὰ ἐκ πώμαλα, μὴ πωτεύσῃ τοῖς συκοφάνταις ὅσοι δὴ μόνον, λέγῃσι τυραννεῖν αὐτὸν ἐθέλειν. ταῦτα δὲ πάντα ἐδὲ τὸ πολλοστὸν ἂν εἴη μέρους τῷ ἀνιόντων αὐτοῖς. εἰ γὰρ ἡπίστασθε τῶν φόβων, καὶ τὰς μερίμνας, ὥς ἔχουσι, πᾶν ἂν ὑμῖν φευκτέον ὁ πλεονέκτης ἔδοξεν.

Ἐπεὶ τοι οἶμι με αὐτὸν ἔτι ἂν πολεῖ κορυβαντιάσαι, ὡς εἰ καλὸν ἦν τὸ πλεονεῖν, καὶ βασιλεύειν, ἀφέντα ἂν αὐτὰ, καὶ πτωχὸν ἠσπύλα ἄλλοις, καθῆσθαι ἰδιωτεύοντα, καὶ ἀνέχεσθαι ὑπὲρ ἄλλων ταπνόμενον.

stolam de coenis, de choenice auri, & de vestibus, ut vobis etiam solennis caussa aliquid mittant, iusta enim ista, & digna quae faciant, uti dicitis, nisi quid habent illi, quod cum ratione contra dicant.

26. In universum autem scitote, pauperes, falli vos, neque recte de divitibus sentire, si undique beatos illos putatis, & suavem vitam solos vivere, quod sumtuose coenare illis licet, & dulci vino inebriari, & cum pueris formosis atque mulieribus esse, & vestimentis uti mollioribus. Omnino autem, quale id sit, nescitis. Curae etenim de hisce non parvae. Sed opus est invigilare singulis, ne quid ipsis imprudentibus dispensator vel stupore perdat, vel fraude subducatur, ne acescat vinum, ne curculionem creet frumentum, aut pocula latro auferat, ne delatoribus credat populus, tyrannidem ab ipso affectari, dicentibus. Haec vero omnia vix una de multis particula molestiarum, quae illos premunt, fuerit. Si enim timores sciatis quos habent, & curas, fugiendae omnino vobis videantur divitiae.

27. Alioqui putas ipsum me ita insanire unquam, ut, si quid praeclarum adeo essent divitiae, & imperium, relicta illa concedam aliis, desideam ipse privatus, & subalterius imperio vivam. Sed cum scirem mul-

α τῶν δειπνῶν] τῷ δειπνῶν Fl. b ἔχουσι λέγειν] ἔχουσι λέγουσιν Fl. c φθειρίζῃ] Nihil mut. Edd. φθειρὶ ζίσση. Cod. Graev. d Ἐπεὶ τοι] Ἐπεὶ τί Fl. e αὐτὰ] αὐτὸν Fl.

77. Βλαψέας] Μαλακισθεὶς. V.

87. Κορυβαντιάσαι] Ματῆσαι. V.

78. Μὴ ὁ σῖτος φθειρίζῃ] Benedictus: ne frumentum vermibus corruptatur. Nulla est vox apud Graecos φθειρίζω. sed est dispescenda, ut in Ml. φθειρὶ ζίσση, hoc est verme scateat. sed tamen puto legendum φθειρὶ ζίσση, ut alibi dixit Lucianus σκαλίκων ζίσσας, vermibus plenus. quamvis & φθειρὶ possit ferri. F. G. G.

79. φθειρίζῃ] φθειρίζω an φθειρίζω; F. G. Alibi hoc verbum non invenio, φθειρίζω quidem ap. Steph. in Append. Sed ideo vulgatum Luciani non rejicio, nec tamen dicere habeo num a ζῶν vino, adeoque quod vermibus quasi vivat: an a ζῶν serveo sit deri-

vandum, utrumque enim aptum. Verum quia tum φθειρίζῃ potius formaret, & supra etiam σκαλίκων ζίσσας vermibus scateans, habuimus, ita & hic forsitan φθειρίζῃ scribendum.

85. Φευκτέον] Ἐκπλεονέκτης pro φευκτέον πλεονέκτημα. F. G.

1. Ἰσως] Hic pro saltem usurpari videtur. Omnes autem Libri nostri agnoscunt.

Ibid. Ἐκείτῳ] Σὺς & πλεονέκτης.

Ibid. ὡς δὲ μὲν ταῦτα] Leg. fort. τὸ δὲ μὲν ταῦτα.

6. Τούτων δὲ] Καθημερινὰς καὶ ἰνυγμοῦ soil.

F. G.

F. G.

8. O

multa illa ; quae adesse divitibus atque imperantibus necesse est , dimisi , nec poenitet , imperium.

28. Quae autem modo apud me conquestus es , illos apris ingurgitare se & placitis , vos nasturtium , aut porrum , aut cepam , per dies festos arroderere ; quale sit , vide . In praefens enim suave utrumque , & minime forte molestum . Quantum vero ad ea , quae sequuntur , in contrariam partem res vertitur . Deinde enim vos neque gravato , ut isti , per ebrietatem capite postridie surgatis , neque ventre nimis referto tetrum vaporem eructetis . At illi , cum istum divitiarum fructum habeant , tum majorem noctis partem cum pueris aut mulieribus , aut prout mala libido imperaverit , volutati , tabem , vel pulmonis inflammationem , vel aquam intercutem non difficulter ex multa illa luxuria colligunt . Aut quem illorum ostendere facile possis , qui non plane sit pallidus , non multum cada veri similis ? Quem autem , si ad senectutem omnino pervenit , suis ipsum utentem pedibus , non quatuor hominum humeris investum ? aureum illum quidem quod ad externa , intus vero confutilem , quales sunt tragicarum vestes , de pannis plane vilibus confarcinatae . Vos autem pisces ne gustatis quidem , nedum ut iis vescamini ; podagrae autem & pulmonum morbi nonne videtis ipsorum quoque vos expertes esse ? aut si

ἀλλὰ τὰ πολλὰ ταῦτα εἶδ'ας, ἀ τοῖς πλεονεξοῖσι καὶ ἀρχαῖσι προσεῖναι ἀνάγκη, ἀφῆκα ἢ δεχθῆναι, ἢ εὖ ποιεῖν.

Καὶ γὰρ ἂν ἐποτνίω πρὸς μὲν, ὥς τῆς μὲν συνῶν καὶ πλεονεξίας ἐμπορευμένης, ὑμᾶς δὲ κάρδαμον, ἢ θύμον, ἢ κρόμμυον ὑπὲρ τρώγωντας ἐν τῇ εὐροτῇ, σκέψαι ὅτι ὅτι πρὸς μὲν γὰρ τὸ παρὸν, ἡδὺ καὶ ὁδὸν ἀναρῶν 18 ἴσως ἐκάτερον αὐτῶν. ὥς δὲ μὲν ταῦτα, ἔμπροσθεν ἀνατρέφεται τὸ πρᾶγμα. εἴτα ὑμεῖς μὲν ἔτε καρηβαρῶντες ἀνασταίητε ἂν ἐς ἢ ὑπεραίαν, ὥσπερ ἐκεῖνοι ὑπὸ τῇ μέθῃ, 58 ἔτε ὑπὸ τῇ ἀγῶνι πλεονεξίας, δυσωδὲς τι καὶ καπνωδέστερον ἐρυγγάνοις. οἱ δὲ τέτων τε ἀπολαύουσι, καὶ τὸ πολὺ τῇ νυκτὶ, καὶ καισίν, ἢ γυναιξίν, ἢ ὅπως ἂν ὁ τράγος κελεύει συναναφυρέντες, ἢ φθόγῳ, ἢ πνευμονίᾳ, ἢ ὕδρον, ἢ χαλεπῶς συνεξελέξαντο ἐκ τῆς πολλῆς τρυφῆς. ἢ τίνα ἂν αὐτῶν ῥαδίως δεῖξαι δύναται, μὴ πάντως ὡχρὸν ὄντα, πολὺ τὸ νεκρῶδες ἐπιφαίνοντα; τίνα δὲ ἐς γῆρας ἀφικόμενον, τοῖς αὐτῶν 59 ποσὶν, ἀλλὰ μὴ φοράδην ὑπὲρ τεττάρων ὀχόμενον, ὁλόχρυσον μὲν τὰ ἔξω, κατάρραφον δὲ τὰ ἐνδόν, ὥσπερ αἱ τραγικαὶ ἐσθῆτες ἐκ ῥακῶν πᾶν εὐτελεῶν συγκοκατυμῆναι; ὑμεῖς δὲ ἰχθύων μὲν ἀγευστοί, καὶ 60 ὁμοῖοι ποδάγρας δὲ, ἢ πνευμονίας, ἔχ' ὁρᾶν ὅτι καὶ τέτων ἀπειροὶ ἐστε; ἢ εἰ τι κατ'

f Εὖ ποιεῖν] Sic jam discretim omnes. g ἴσως] Ita habere omnes, adscripsi. Solan. h Συνεξελέξαντο] Συνεξελέξαντο Edd. priores male. i Συγκοκατυμῆναι] Ex emend. Solani. Nam συγκοκομῆναι omnes antea male.

95. * Ἐποτνίω] Ποτνίω, ὡς καλεῖται μὲν οἰμωγῆς, ἀπικαλεῖται τοὺς θεοὺς, δυσφορεῖν, ἀπῶς. V.

* Ἐποτνίω] Ποτνίω Edita. Mutavit

M. du S.

8. Ὁ τράγος] Libido, quod Nota. F.G. Nota hic τράγος pro libidine A.E.M. Non adscripsissem, nisi ut pateret, qui Menagius vix quidquam umquam notat quam quod Gmjeus, quem totum compilavit.

J.F.R.

10. Συνεξελέξαντο] In omnibus antea scribebatur συνεξελέξαντο.

M. du S.

11. Συγκοκομῆναι] Συγκοκομῆναι legendum videtur.

Tom. III.

tur. Τὸ συγκοκομῆναι hic non placet.

F.G.

Συγκοκατυμῆναι] Quid vulgatum συγκοκομῆναι sit, nemo credo edisserat: idcirco rejecimus, & hanc vocem Luciano alibi usurpatam, peropportunitatem, & rejectae fati similem, ut errorem indiligenti scribae faceret, substituiimus. Vide Συλ/ρ, c. 23. ἐκ ῥακῶν π. ἢ ἐκ δερμάτων σαπρῶν συγκοκατυμῆναι. M. du S.

Fff

23. Έτε

κατ' ἄλλην τινὰ αἰτίαν συμβαίνοι. χαῖτοι
ἐδ' αὐτοῖς ἐκείνοις ἔτι ἔστιν αὐτὸ, καθ' ἡ-
μέραν, καὶ πέρα τῆ κόρης ἐοῖσιν τῶν
ἀλλ' ἰδοὺς ἀν αὐτὸς ἔτω λαχάνε καὶ θύμω
ὀρεγομένης ἐνίστε, ὥσπερ σὺ τ' λαγῶν, καὶ
συνών.

Ἐὰν λέγειν ὅσα ἄλλα λυπεῖ αὐτὸς, ἢ
υἱὸς ἀκόλαστος, ἢ γυνή, τῆ οἰκέτῃ ἐρω-
σα, ἢ ἐρώμενος, πρὸς ἀνάγκην μάλλον,
ἢ πρὸς ἡδονὴν συνών· καὶ ὅλως, πολλὰ ἔστιν
ἅπερ ὑμεῖς ἀγνοῦντες, τ' χρυσὸν ὁρᾶτε αὐ-
τῶν μόνον, καὶ τ' πορφύραν, καὶ ἣν ἰδῆτέ πο-
τε ἐξελαύνοντις ἐπὶ λευκῇ ζεύγῃ, κεχῆ-
νατε, καὶ προσκυνεῖτε. εἰ δὲ ὑπερφωρᾶτε
αὐτῶν, καὶ καλεφρονεῖτε, καὶ μήτε ἐπεστρέ-
φεσθε πρὸς τ' δαγυρᾶν ἀρμάμαξαν, μήτε
μέλαξιν ἀφαιρομένην, εἰς τ' ἐν τῷ δακτυ-
λιδίῳ σμάραγδον ἀφωρᾶτε, καὶ τ' ἱματίων
πορφύρεοι, τὸ μαλακὸν ἐθαυμάζετε,
ἀλλ' εἴατε καθ' ἑαυτὸς πλετεῖν, εὐ ἴτε,
αὐτοὶ ἐφ' ἡμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν,
ὡς ἐπιδείξαντο ὑμῖν τὰς κλῖνας, καὶ τὰς
τραπέζας, καὶ τὰ ἐκπώματα, ὧν ἐδὲν ὀφε-
λτος εἰ ἀμάρτυρος ἢ κτήσις εἴη.

Τὰ γέ τοι πλεῖστα εὐροῖε ἀν, αὐτὸς
ὑμῶν ἕνεκα πτωχόν, ἐχ' ὅπως αὐτοὶ
χρήσων, ἀλλ' ὅπως ὑμεῖς θαυμάζετε.
ταῦτα ὑμᾶς θαυμάζετε, εἰδὼς τ' βίον
ἐκάτερον, καὶ ἄξιον ἐορτάζειν, ἐνθυμωμέ-
νης ὅτι μετ' ὀλίγον ἀπανίας δεήσει ἀπιέναι
ἐκ τῆ βίης, καὶ κείνης τ' πλετεῖν, καὶ ὑμᾶς
τ' πενίαν ἀφέντας. πλεῖν ὀπίσσω γε αὐ-

quid tale simili alia causa accidat. Quam-
quam ne ipsis quidem suave jam est ipsum
illud quotidie, & ultra quam satis est, de
his edere. Verum videas illos adeo oleris
ac porri nonnunquam cupidos; ut neque
tu ita leporum aut aprorum.

29. Mitto dicere, quae illos alia excru-
ciant, aut filius corruptus, aut uxor amans
oservum, aut puer necessitate potius praebens
quam amore. Multa sunt in universum,
quorum vos ignavi aurum modo illorum
spectatis & purpuram. Et si videas illos
aliquando albis equis vectos, hiatis admi-
ratione, & adoratis. Si vero despiceretis ea
& contemneretis; nec adverteret vos argen-
teum carpentum; nec inter agendum cum
illis ad smaragdum in anulo respiceretis, &
cum stupore quodam mollietiam vestium
admiraremini; si pro se divites illos esse pa-
teremini; ipsi ad vos, bene noritis, ve-
niant, ut secum coenatis rogent, uti suos
vobis lectos, & mensas, & pocula osten-
dant, quorum usus nullus est, si testibus
careat possessio.

30. Certe pleraque vestra illos causa
possidere videatis, non quo utantur ipsi,
verum vos ut admiremini. Haec consolandi
vos causa scribo, qui utrumque vitae
genus norim. Et vel hoc nomine solenne
hoc a vobis celebrari dignum est, si cogi-
teris, abundum esse paullo post de vita
omnibus, relicta illis bonorum copia, vo-
bis paupertate. Verum etiam scribam illis,
ut

^a Ὑμῶν] Bene Fl. ut Jonsf. voluit. Cett. ὑμᾶς. Edd. Ἀξίων Solan.

^b Χρίσανται] Sic Fl. Fr. P. &c. Χρίσανται J. c Ἀξίων]

23. Ἐστὶν αὐτὸ] Hδ legit Interpres. F.G.
Ibid. Ἐστὶν αὐτὸ] Non intelligi haec a me, fa-
teor: intelligerem, si pro ἔτι legeretur ἡδ. Sic enim
oritur sententia, quam dedi, quamque Erasmo etiam
placuisse observo. J. M. G.

41. Εὐ ἴτε, αὐτοὶ ἐφ' ἡμᾶς ἰόντες ἐδέοντο συνδειπνεῖν]
Emendandum ὑμᾶς, idque recte observavit Interpres.
Immo sic clare dederunt Florentini. Si, inquit Sa-
turnus pauperibus, vos contemneretis divites, nec

lautas mensas, nec splendidas vestes eorum mirati;
certi estote, eos ad vos sponte venturos fore, & ad
coenam vocaturos. Simillimo modo de divitibus lo-
quitur Philosophus in Nigripo T. I. c. 23. Οὐκ ἂν οἱ
τὴν αὐτοῦ ἐλπίδα ἐπὶ τῇ δούλῃ τῇ πτωχῶν διορίσας
τοὺς πλεῖστους, μηδ' ἀθῆτος αὐτῶν, μηδ' ἀμάρτυρον τῇ εὐ-
δαιμονίᾳ καὶ ἀλιπείᾳ, μηδ' ἀνίσταντα τὸ ἄχρηστον τῇ τρα-
πέζῃ τὸ κάλλος, καὶ τὸ εἶναι τὸ μέγεθος, εἴ ἢ οὐ τὸ
πλετεῖν ἐρῶν, ὡς ἀπὸ τῆ πλετεῖν ἀδαιμονίζεσθαι. Δὲ
πῶς

ut promiseram, & novi meas ab illis literas non neglectum iri.

τοῖς ὡς ὁρῶ ὑπερχόμενῃ καὶ οἶδ' ὅτι οὐκ ὀλί-
55 γωρήσονται τῷ ἐμῷ γραμματάων.

SATURNUS DIVITIBUS
SALUTEM.

ΚΡΟΝΟΣ ΤΟΙΣ ΠΛΟΥ-
ΣΙΟΙΣ ΧΑΙΡΕΙΝ.

31. **L**iteras mihi nuper miserunt paupe-
res, quibus vos accusant, qui de
vestris opibus nihil sibi impertiatis. Atque
in universum illud petiere, ut communia
omnibus bona facerem, quorum *aequam*
unusquisque partem haberet. Par enim esse
ut instituat^{ur} aequalitas, nec plus alius
quam opus est, alius verò plane nihil suavi-
tatis habeat. Respondi ego, de his Jovis
potius inspectionem esse. De praesentibus
autem, & iis injuriis, quibus se per festos
hocce dies affici a vobis putabant, ad me
pertinere videbam iudicium, & scripturum
me vobis recepi. Sunt autem ea, quae a
vobis postulant, ut mihi quidem videba-
tur, moderata. *Quomodo enim*, ajunt, *ri-*
gentes tanto gelu, & *fame pressi festos insuper*
dies agamus? Si igitur vellem ipsos quoque
in partem celebrationis venire, voluerunt
uti vos cogerem, cum de vestimentis, quae
habetis, sibi impertiri aliquid, si qua essent
superflua, aut, quam vos deceat, crassio-
ra; tum aliquantum auri ipsis instillare.
Haec si faciatis, negant se de bonis litem
vobis apud Jovem moturos amplius: sin
minus, ad divisionem se provocaturos mi-
nantur, ubi primum Jupiter iudicium pro-
posuerit. Haec sunt non admodum diffici-
lia vobis, de tantis, quas me non inviden-
te habetis, opibus.

OI πένητες ἑναγχος ἐπετάλκασι μοι,
αἰτιώμενοι ὑμᾶς, μὴ μελαδιδόναι
σφίσιν ὧν ἔχετε καὶ τὸ μὲν ὅλον, ἡξίουν με
κοινὰ πᾶσι ποιεῖν τὰ γαθὰ, καὶ τὸ μέρ^{ος},
60 ἑκάστον αὐτῶν ἔχειν· δίκαιον γὰρ εἶναι ἰσόλι-
μίαν καθεστηκέναι, καὶ μὴ τῷ μὲν πλεόν, τῷ
δὲ ἄλλῳ ὅλως μετεῖναι τῷ ἡδέων. ἐγὼ δὲ
ὡς μὲν τούτων ἔφην ἄμεινον σκέψασθαι τὴν
Δία· ὡς δὲ τῶν παρόντων, καὶ ὧν ἀδικεῖται
70 ἔφροντο καὶ τὴν ἑορτήν, ἐάρων ἐπ' ἐμὲ καθή-
κυσαν τὴν κρίσιν, καὶ ὑπερχόμενῃ γράψαι πρὸς
ὑμᾶς. ἔστι δὲ ἄνω ἀξίῳσι ταῦτα μέτρια,
ὡς ἐμοὶ ἔδοξε. πῶς γὰρ, Φασι, ῥιγῶντες
τοσούτῳ κρύει, καὶ λιμῷ ἐχόμενοι, προσέτι
75 ἑορτάζομεν ἄν; εἰ τοίνυν ἐθέλωμι καὶ κείνης
μετέχειν τῇ ἑορτῇ, ἐκέλευόν με ἀναγκάσαι
ὑμᾶς ἐσθίειν τε, ὧν ἔχετε, μελαδιδόναι αὐ-
τοῖς, εἴ τις πενήται, καὶ παχύτεραι ἢ
καθ' ὑμᾶς καὶ τῷ χρυσίῳ ὀλίγον ὀπιταλά-
80 ζαι αὐτοῖς. εἰ γὰρ ταῦτα, Φασί, ποιήσεται,
μήτε ἀμφισβητεῖν ὑμῖν ἐτι τὸ ἀγαθὸν ὅτι
τῷ Διὶ. εἰ δὲ μὴ, ἀπειλῶσι προσκαλέσασθαι
ὅτι τὴν ἀναδασμόν, ἐπειδὴν τὸ πρῶτον δι-
85 κας ὁ Ζεὺς παροῖ. ταῦτά ὅστιν εἰς πᾶν
ὁ χαλεπὰ ὑμῖν ἀπὸ τοσούτων, ἀ καλῶς
ποιοῦντες ἔχετε.

Nh

ΤΟΙΣ] Omit Fl. d. Μηδ' ὅλως] Sic P. S. Μηδ' ὅλως f. Ald. Fl. Fr. H. B.

56. Ἐναγχος] Πρὸ ὀλίγου. V.

non putas e diverso, divites ipsos ad pauperum fores esse
venituros, rogantes ne ignobilis & sine teste suam fe-
licitatem relinquant, neve inutilem & ab omni usu
remotam mensarum pulchritudinem & domorum ma-
gnitudinem perire sinant? Neque enim tantum ipsas
divitias amant, quantum propter eas se felices prae-

dicari.

50. Ἀξίῳσι] Antea in omnibus legebatur ἡξίῳσι. Sed
probabunt, sat scio, elegantes homines nostram emen-
dationem.

77. Προσκαλέσασθαι] Subaudi ἡμᾶς.

f. f.

M. du S.

F. G.

Νῆ Δία καὶ τῷ δειπνῶν πῶρι, ὡς συνδαι-
 πνοῖεν ὑμῖν, καὶ τῷτο ποροσθῆναι ἤξιον τῇ
 ἐπιτολῇ, ὡς νῦν γε μόνος ὑμᾶς τρυφᾶν,
 ἐπικλεισάμενος τὰς θύρας· εἰ δὲ πόσι καὶ
 κείνων τινὰς ἐστῶν. Διὰ μακρῷ ἐβελήσῃτε,
 πλέον τῷ εὐφραίνοντι ἐνεῖναι τὸ ἀναρὸν
 τῷ δειπνῶν καὶ τὰ πολλὰ ἐφ' ὕβρει αὐτῷ
 γίγνεσθαι· οἷον ἐκείνο, τὸ μὴ τῷ αὐτῷ οἶνον
 συμπίνειν, Ἡράκλεις, ὡς ἀνελεύθερον, καὶ
 καθαγιγνώσκων αὐτῷ ἐκείνων ἄξιον, ὅτι
 μὴ μέλας ἀναστάντες οἰχόνται, ὅλον ὑμῖν
 τὸ συμπόσιον καθαλιπόντες. ἀλλ' ἐδὲ ἐς
 κόρον ὅμως Φασὶ πίνειν τὴν γὰρ οἰνοχόου
 ὑμῶν, ὥσπερ τὴν Ὀδυσσεὺς ἐταίρους, καὶ
 βεβύλη τὰ ὦτα. τὰ μὲν γὰρ ἄλλα ἔτως
 αἰσχρά ἐστιν, ὥστε ὁκνῶ λέγειν ἃ δεῖ τῷ
 νομῆς τῷ κρεῶν αἰτιῶν, καὶ τῷ Διὶ κακῶν,
 ὑμῖν μὲν παρεστῶτων, ἐστ' ἂν ὑπερμεφορηθῇ-
 τε, ἐκείνους δὲ πρὸς θεῶν καὶ ἄλλα πολ-
 λα τοιαῦτα μικροπρεπῆ, καὶ ἥκιστα ἐλευθέ-
 ροις πρέποντα. τὸ γὰρ ἡδίστον, καὶ συμπολι-
 κώτερον, ἢ ἰσοτιμία ἐστίν. καὶ ὁ ἰσοδαίτης
 τῆς ἐνεκα ἡγείται ὑμῖν τῷ συμποσίῳ, ὡς
 τὸ ἴσον ἀπαντες ἔχοιεν.

Ὅρατε ἐν ὅπως μηκέτι ὑμᾶς αἰτιάσων-
 ται, ἀλλὰ τιμήσωσι, καὶ φιλήσωσι, τῷ

32. Sane etiam de coenis, ut illas vos
 biscum capiant, etiam hoc epistolae adden-
 dum putarunt, vos nunc solos, clausis ja-
 nuis, delicate vivere: si vero quandoque
 etiam illorum quosdam convivio excipere
 post longum intervallum velletis, plus mo-
 lestiarum quam hilaritatis coenae inesse, &
 pleraque ibi contumeliose in se fieri, ut il-
 lud, quod non de eodem vino bibant:
 Hercules! quam est hoc illiberale! atque
 reprehensione ipsi digni, qui non inter haec
 surgant, & discedentes vestrum vobis vos
 convivium habere jubeant. Sed ne vel sic
 quidem ad saturitatem se bibere ajunt. Ve-
 stros enim pocillatores, ut illos Ulyssis so-
 cios cera obturatas habere aures. Reliqua
 adeo sunt turpia, uti dicere ea dubitem,
 quae de carnum divisione & ministris di-
 cunt, qui vobis adstent, dum ultra mo-
 dum vos ingurgitetis, illos autem praeter-
 currant, & alia in hoc genere multa, je-
 juna illa quidem, & minime digna liberis.
 Suavissimum enim & maxime convivale est
 illa aequalitas: & praestit hanc ob causam
 convivii vestris aequus ille dapium divisor
 Bacchus, ut aequum omnes habeant.

33. Curate igitur, ut non amplius vos
 accuset, sed honorent potius amantque,
 minorum istorum participes, quorum
 vos.

α Ἰσοδαίτης] Sic Edd. Ἰσοδαίτης Solan. Ἰσοδαίτης Gelf. β Τιμήσωσι] Τιμήσωσι & φιλήσωσι. Fl.

91. Καθαγιγνώσκων] Λοιδόρεϊν. V.

82. Δειπνῶν πῶρι] Subaudi e superioribus, καὶ ὑπερ-
 βολῶν γράφειν πρὸς ὑμᾶς περὶ δειπνῶν. F. F. R.

95. Ὀδυσσεὺς ἐταίρους] Hom. Od. M. 173. M. d. S.

4. Ἰσοδαίτης] Sic omnes Libri nostri. De Baccho
 usurpat Plutarchus hanc vocem, p. m. 692. AB. Pu-
 to tamen veram & genuinam vocem esse ἰσοδαίτην.
 Lege omnino Numeri 36. ultima verba; unde satis,
 ni fallor, emendationis hujus ratio patebit. M. d. S.

Ibid. Ὁ ἰσοδαίτης] Difficile forte fuerit dicere, quis
 sit ille ἰσοδαίτης, ὁ γινώσκων τῷ συμποσίῳ. Α δαιτὶς
 ἀφ' ἧς descendat ὁ ἰσοδαίτης, ut mox c. 36. habe-
 bimus συνδαίτην, sed hic quoque nusquam est. Fal-
 lor, an est ἰσοδαίτης, quod Bacchi epitheton esse do-
 cet Plutarchus de EI p. 692. ante med. H. Steph. Δι-
 ονυσίου δὲ & Ζαγρίας & Νυκτίου ὁ ἰσοδαίτης αὐτὸν ὀνομά-
 ζουσιν. Ortum hac ei cognomen puto ἀπὸ τῷ δαιτὶς ἐκ-

της, Homero familiaris, de qua Comment. ad II. A.
 468. it. Athenaeus I, 10. Lactitiae dator Bacchus ae-
 quum amat hodie; idem apud Graecos, qui συμπο-
 σίων, combibium dixere, non convivium, merito ἡγού-
 μιν τῷ συμποσίῳ est. In eundem convenit, quod
 est apud Harpocrationem & Suidam, ἰσοδαίτης ξενικός
 τις δαίμων, ὃ τὰ δηριώδη γυναικαὶ μὴ πάντων σπουδαί-
 ἐται. Laudat Harpocration hic Hyperidem pro Phry-
 ne. Notum quam libenter Dionysia agitet hoc genus.
 Idem nomen est, quod apud Hesych. legitur ἰσοδαίτης,
 ὡς ἐν ἑνὶ οὐ πλούτων. ὡς δὲ ἄλλοι οὐ πλούτων οὐκ
 Certe id jam adnotatum video in Schreveliana editione,
 ubi etiam laudatur Menf. Att. lectt. p. 50. Lu-
 ciano quidem restituendum τῷ ἰσοδαίτην, mihi indu-
 bium est.

17. Πολλοί, καί] Οἱ πολλοί legisse videtur Inter-
 pres.

vos sumtum non fentiat; quae tamen, ut munus, opportuno adeo ad usum tempore datum, perpetua ipsi memoria prosequantur. Et alioquin ne habitare quidem urbes possitis, nisi & pauperes in civitate habeatis, qui innumerabilia vobis ad felicitatem conferant: nec habeatis qui divitias admirentur vestras, si soli & privatim, & in tenebris fitis divites. Videat igitur vulgus, & admiretur argentum vestrum, & mensas, & amicitiae poculum sibi invicem propinent; atque inter bibendum confiderent poculum, cujus pondus ipsi manu librando explorent, & argumentum quam accurate expressum sit? & quantum auri in illo artificio niteat? Praeterquam enim, quod mansueti & humani audietis, etiam invidiam illorum evitaveritis. Quis enim invidet ei, qui impertiat sibi quod aequum est, atque donet? Quis vero non optet, quam longissime illum extendere aevum & bonis frui? Ut vero nunc habetis, teste caret vestra felicitas, invidiae opportuna sunt vestrae divitiae, suavitatis vita vestra expers.

34. Neque enim aequae jucundum, pu-
to est, impleri solum, quod de leonibus
ajunt & de genere luporum solivago: at-
que in convictu hominum dextrorum, &
gratiam inire omnibus in rebus studentium:

ὀλίγων τέτων μέγα λαμβάνοντες· ὧν ὑμῖν μὲν
οὐ δαπάνη ἀνεπαίδηται, ἐκείνοις δὲ ἐν
χειρῶν τῇ χρείᾳ ἢ δόσις αἰμίμητος. ἄλλως
τε, εἴδ' ἂν οἰκεῖν δύνησθε τὰς πόλεις, μὴ
ἐχὼν καὶ πονήτων συμπολιτευομένων, καὶ μυρία
πρὸς τῇ εὐδαιμονίᾳ ὑμῖν συνελθόντων. εἴδ'
ἂν ἔχοιτε τὰς θαυμαζούσας ὑμῶν τὴν πολυ-
τον, ἣν μόνοι καὶ ἰδίᾳ καὶ ὑποσκότῳ πολλὰ
τῆτε. ἰδέτωσαν ἔν πολλοῖ, καὶ θαυμασά-
τωσαν ὑμῶν τὸ ἄργυρον, καὶ τὰς τραπέζας,
καὶ πορπινόντων φιλοφροσύνας, μέγα δὲ πόνοις
ὡς ἐσκοπεύωσαν τὸ ἔκπωμα, καὶ τὸ βάρος
ἴστωσαν αὐτοὶ· ἀφ' ὧν ἀσάντες, καὶ τῇ ἰστορίας
τὸ ἀκριβές, τὸ χρυσὸν ὅσον, ὃς ἐπανθῇ τῇ
τέχνῃ. πρὸς γὰρ τῷ χρηστῷ καὶ φιλανθρώπῳ
ἀκχεῖν, καὶ τῇ φθορῇ ὑπ' αὐτῶν ἔξω γενή-
σασθαι· τίς γὰρ ἂν φθονήσει τῷ κοινωνῶντι, καὶ
διδόντι τὴν μερίδα; τίς δ' ὅτε ἂν εὐξαίῳ εἰς τὸ
μήκιστον ἀφ' ὧν αὐτὸν, ἀπολαύοντα τὴν ἀ-
γαθὴν; ὥς δὲ νῦν ἔχει, ἀμάρτυρος μὴ ἡ εὐδαι-
μονία, ὅτι φθονος δὲ ὁ πολῦτος, ἀφθῆς δὲ ὁ βίος.

Οὐδὲ γὰρ εἰδὲ ὁμοίως ἡδὺ, οἶμαι, μόνον
ἐμπίπλασθαι, ὥσπερ τὰς λέοντάς φασι;
καὶ τὰς μονίους τῇ λύκῳ, καὶ συνόντας δεξιῶσι
ἀνδράσι, καὶ πάντα χαρίζεσθαι παρωμόνους,

ἢ:

e. Διαβασάσας] Bene sic Fl. P. S. Διαβασάντες male J. Ald. H. &c.

19. Φιλοφροσύνας] Φιλικάς δεξιώσεις. V.

pres. F.G. Scil. quia vertit, vulgus.

21. Ἰσῶσαν] Discant.

Ibid. Αὐτοὶ ἀφ' ὧν ἀσάντες. Th. M.

Ibid. Καὶ τῇ ἰστορίας] Sic forte legendum: τῇ ἰστορίας τὸ ἀκριβές, καὶ τὸ χρυσὸν ὅσον, &c.

22. Τὸν χρυσὸν ὅσον, &c.] Sic Libri omnes nostri.

Ibid. Ὅς ἐπανθῇ] Ὅς delendum videtur. F.G. Probo, &c. pro non scripto habeo.

31. Λέοντας] (Vid. Bourdelot. not. additam) de Leonibus quod hic tradi fertur, confirmatur ab Aeliano, de animalib. IV. 3: De Lupis contrarium usu satis notum est; conspiciuntur enim frequenter gregatim ad praedam prodeuntes. Vid. quae supra ad Tim. c. 25. annotata sunt.

32. Καὶ τοὺς μονίους τῇ λύκῳ] Censebat vir Clarissimus Godofredus Malynghus legendum esse μονίους τῇ

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

M. du S.

J.F.R.

F.G.

Th. M.

F.G.

</

οἱ πρῶτα μὲν ἔκωφον καὶ ἄφωνον τὸ συμπόσιον εἶναι, ἀλλ' ἐν μύθοις συμπόσι-3
κοῖς, καὶ σκάμμασιν ἀνεπαχθέσι, καὶ φιλο-
φροσύναις ποικίλαις συνέσον, οἷαι ἡδισταί
ἀφαιρῖναι, φίλοι μὲν Διονύσω, καὶ Ἀφροδί-
τῃ, φίλοι δὲ Χάρισιν. ἑπειὰ δὲ πρὸς
ἀπάντας ἐς τὴν ὑπεραίαν διηγέμενοι, ὑμῶν 4
τὴν δεξιότην φιλεῖν ὡς ἀσκευάζουσι. ταῦ-
τα πολλὰ πρὶν αὐτῶν καλῶς εἶχεν.

Ἐπεὶ ἐρήσομαι ὑμᾶς, εἰ μύοντες οἱ πρὸς
ἡλῆες βαδίζοιεν (ὑποθώμεθα γὰρ ἔτι) ὅτε
ἂν ὑμᾶς ἠνάσεν ὅτε ἔχοντες οἷς ἂν ἡπεί-4
ξατο τὰς ἀλουργεῖς ἐσθῆτας, καὶ τὴν ἀκο-
λῶν τὸ πλῆθος, ἢ τὴν δακτυλίων τὸ μέ-
γεθος; ἔω λέγειν ὡς καὶ ἐπιβλάσας, καὶ μί-
ση ὡς τὴν πονήτων ἀναγκαῖον ἐγγίνασθαι
πρὸς ὑμᾶς, ἢν μόνον τρυφᾶν ἐθέλῃ. ἂν μὲν 5
γὰρ εὐξείας καθ' ὑμῶν ἀπειλῶσιν, Σποτρό-
παια, ἢ μὴ δὲ ὁ γένειο εἰς ἀνάγκην αὐ-
τὸς καλᾶσθαι τὴν εὐχῆς· ἐπεὶ ἔτε ἀλλάν-
των γεύσεσθε, ἔτε πλάκῃν, ἢ εἴτι
λείψανον τὴν κυνός· ἢ φακὴν δὲ ὑμῖν σαπέρ-5
θην ἐντέλῃν ἔξει. ὅς δὲ καὶ ἔλαφον

qui primo non patientur convivium esse
mutum & vocis expertum, sed in fabulis con-
vivalibus, & joci non molestis, & vario
genere comitatis una versabuntur: quod
genus suavissimae consuetudinis Baccho a-
micum & Veneri, amicum Gratiis. Tum
vero postridie narranda apud omnes dexte-
ritate vestra amorem vobis conciliabunt.
Haec vero vel magno redimere bonum
fuerit.

35. Namque interrogabo vos, si clausis
oculis incederent pauperes, ponamus enim
hoc; nonne vobis id molestum esset? non
habentibus, quibus ostenderetis vestes pur-
pureas, & pedissequorum turbam, aut spe-
ciem anulorum. Omitto dicere, fieri non
posse, quin insidiae & odia contra vos con-
cipiant pauperes, si vivere in deliciis soli
velitis. Quae enim se vota contra vos fa-
cturos minantur, abominanda sunt; & ab-
sit, ut in necessitatem eorum votorum de-
veniant. Nam neque farcimen gustabitis,
neque placentam, nisi si quid forte canis
reliquerit: lenticula vobis saperdae tabem
habebit: aper & cervus dum affantur, fu-
gam

α. Ἐπιδίξασθε] Ἐπιδίξετε Fl. β. Μὴ δὲ] Ita Edd. vett. Μηδὲ recentiores. γ. Γένειο] Γένει Fl.

36. Φιλοφροσύναις] Δεξιότησιν ἢ προσηθείαις. V.

43. Εἰ μύοντες] Καμμύοντες, τυτῆσιν ὀφθαλμῶν
κλείοντες. V.

55. Σαπέρθην] Ὅτι αἱ ἀφῆται καλὰ μοῖς ἀφαιρῖναι
καὶ ἐπιτρεχέμεναι σαπέρθην λέγονται ἢ τὰ ὑπὸ τιμῇ
χρὴ ἀγόνους * Παφλαγόνες φασί. V.

* Γένειο] Ita clare legebatur in Scholiaste nostro. Etymologici magni Auctor habet Ἰόνδην.

J. Clav.

41. Παρασκευάζουσι] Vel contra omnes libros legen-
dum arbitror, παρασκευάζουσι, ne abhorreat ab ἐκκε-
σι & συνίστονται. J. M. G.

43. Εἰ μύοντες οἱ πρὸς ἡλῆες βαδίζοιεν, ὑποθώμεθα γὰρ
ἔτι, ὅτε ἂν ὑμᾶς ἠνάσεν ὅτε ἔχοντες οἷς ἐπιδίξασθε τὰς
ἀλουργεῖς ἐσθῆτας, &c.] Ait Saturnus divitibus, Si
pauperiores taciti irent (singamus enim ita) nonne id ma-
xime vos ureret, non habentes, quibus purpureas osten-
deretis vestes? Sed τὸ ἐπιδίξασθε hic nihili est. Scri-
be ἐπιδίξασθε, vel quemadmodum habet Florentina,
ἐπιδίξετε. J. F.

Εἰ μύοντες — βαδίζοιεν] Perperam vertitur: Si pau-
peres abirent taciti. Nam μύοντες βαδίζον dicuntur,
qui clausis oculis incedunt. Μύειν hic est claudere ocu-
los, quod aliter καμμύειν & καμμύειν dicitur. Recte
itaque Schol. hic μύοντες, καμμύοντες, τυτῆσιν ὀφθαλ-
μῶν κλείοντες, atque ita optime cohaerent sequentia:

Nonne id vos ureret, quum sic non haberetis quibus pur-
pureas vestras vestes ostentaretis. Nam licet pauperes
taciti incederent per plateas, nihilominus videre po-
terant divitum vestes pretiosas, si vero clausis oculis,
eas non videbant.

L. BOD.

45. Ἐπιδίξετε] Fl. vid. J. F. In reliquis ἐπιδίξα-
σθε. M. du S.

Ἐπιδίξασθε] Forte blandior medicina, & magis
Graecissimum olens fuerit, si legamus οἷς ἐπιδίξασθαι.

J. M. G.

Ἐπιδίξασθε] Ἐπιδίξασθε legendum videtur. F. G.
Idem conjicit Cl. J. F. nec improbem; sed quia Flo-
rentinum ἐπιδίξετε longius recedit, ac defendi potest
ex iis quae ad c. 4. v. ἐπιδίξασθε, pro ἐπιδίξασθε sunt in-
dicata, vulgatum immutare non iustitiam. J. F. R.

57. Ὅππῳ μοῖς μάλιστα] Μάλιστα ὁππῳ μοῖς mallem. F. G.

58. Ψύτταν] Lego ψύτταν, i. e. ταχύν. Sic supra

Le.

gam de culina meditabuntur in saltum : & gallinae, ilicet ! contentis *alis* etiam implumes ad ipsos pauperes avolabunt : quod vero maximum , pincernarum formosissimi, calvi vobis uno momento fient , idque fracta insuper amphora. Ad haec quae tum dies festos deceant , tum vobis sint tutissima , statuite , & multam illis paupertatem levate , quos parva pensione *interposita* amicos habebitis minime contemnendos.

^d ὀπτῶμμοι μέλαξιν δρασμὸν βυλεύουσιν ἐκ τῆ ὀπανείης ἐς τὸ ὄρ[Ⓢ]· ἢ ὄρνις· ψύτταν καλατεΐνασαι, ἅπτεροι καὶ αὐται, παρ' αὐτῆς τῆς πένης ἐκπετήσονται. τὸ δὲ μέγιστον, οἱ ὠραιότατοι τῷ οἴνοχρῶν Φαλακροὶ ἐν ἀκαρεὶ τῆ χρόνῃ ὑμῖν γενήσονται, ὅτι καλεαγῶτι καὶ ταῦτα τῷ ἀμφορεῖ. πρὸς τὰ δὲ βυλεύεσθε, ἃ καὶ τῇ ἐορτῇ πρέποντα γέγονοι' ἂν, καὶ ὑμῖν ἀσφαλέςτατα, καὶ ἐπικυφίζετε πολλὴν πένιν αὐτοῖς, ἀπ' ὀλίγων τελέσματα· φίλος δὲ μεμπτὲς ἔξονιες.

DIVITES SATURNO
SALUTEM.ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ ΤΩΙ ΚΡΟΝΩΙ
ΧΑΙΡΕΙΝ.

36. **N**imirum ad te solum scripta esse a pauperibus ista , Saturne, existimas ? Nonne etiam Jupiter diu est cum ab istis obtunditur clamantibus , & divisionem fieri postulantibus , & fatum accusantibus , quod inaequalem illam divisionem fecerit , & nos, qui nihil impertiri illis dignemur ? Verum novit ille, ut qui sit Ju-

Πρὸς γὰρ σε οἶμαι μόνον ὑπὸ τῇ πένι ταῦτα γεγράφθαι, ὦ Κρόνε, ἐκ δὲ τοῦ ὅτι Ζεὺς ἤδη ἐκκεκώφω[Ⓢ] πρὸς αὐτῶν ἀναβοώντων καὶ αὐτὰ δὴ ταῦτα, τὴν ἀναδασμὸν ἀξιώντων γενέσθαι, καὶ αἰτιωμένων πῶς τε εἰμαρμένην ὡς ἀνίστον τὴν νομὴν πεποιημένην, καὶ ἡμᾶς ὅτι μηδενὸς αὐτοῖς μέλαδιδόναι ἀξίον[Ⓢ]· ἀλλ' οἶδεν ἐκεῖν[Ⓢ] ὅτι Ζεὺς ὢν, παρ' οἷς

^d ὀπτῶμμοι] Bene J. P. ὀπτῶμμοι H. male. ^e ψύτταν] ψύτται Ald. H. Fr. P. &c. ψύτται J. & Va. ψύττα Fl. & Schol.

^e ψύτταν] ψύτται Ald. H. Fr. P. &c. ψύτται J. & Va.

58. + ψύττα κατατεΐνασαι] ψύττα ἐπὶ τῇ ταχέως ἀποδραμῶν τάσσεται. V.

+ ψύττα] Sic edita & V.

Lexiph. c. 3. ψύττα κατατεΐνας legendum pro ψύτται, quod depravatum est.

ψύτται] Mea haec emendatio est, cum enim in omnibus legeretur ψύτται vel ψύτται, in Fl. & Schol. ψύττα voces palam depravatae. Ex *Λεξ.* c. 3. malui hanc reponere, quum illic recte usurpatam videbam. Add. de ψύττα *Ἀναβ.* c. 49. & confer *Is. A.* c. 35. Una potest controversia moveri, rectene sic scribatur, an ut apud *Hesychium* est, ψύττα, quem consule etiam in ψύττα & ψύττα. Rem ego in medio relinquo. Confer autem cum hoc loco, quae N°. 23. leguntur.

ψύττα κατατεΐνασαι] ψύτται habet *Aldina* posterior, quasi de anatibus sermo esset. Verum supra in ipsa pauperum epistola, ὀρίθων modo fit mentio *παρχιῶν*, id est *gallinarum pinguium*, quando nihil est, quod a nobilissima nos significatione depejlat. Nimirum ψύτ-

τα legendum, atque interpretandum ex *Hesychio*, qui ψύττα, inquit, ἐπὶ τῇ ταχέως ἀποδραμῶν λέγεται. Est igitur ἀνομασποιημένον, illi σίττα apud *Theocritum* simile : quod ad ludicras hasce minas, & actionem quandam, vitamque illis conciliandam oppido convenit : licet in seria oratione damnatum idem ψύττα κατατεΐνας putem *Λεξ.* c. 3, 79.

ψύτται] Obsecundavi *Solano*, quia sic supra in *Lexiph.* c. 3. (ubi vide notas N°. 79.) Et ψύτται manifestum falsum est ; sed vel ψύττα cum Fl. vel ψύτται scribendum ; quod cum utrovis more reperiam apud varios, non magni feci utrum reciperem, quin & ψύττας φύγη *Alciph.* III. Ep. 24. f. ubi tamen *Bergl.* ψύτται etiam malit.

68. πρὸς γὰρ σε &c.] Sciagraphia totius hujus dialogi est epistola 53. L. III. *Alciphronis*, vid. notam 1. *Bergleri* ad *Alciph.* l. d.

J. F. R.

83. 100

οἷς τιςιν ἡ αἰτία, καὶ ἀλλὰ τὴν τοιαύτην αὐτῇ τὰ πολλά· σοὶ δὲ ὅμως ἀπολογησόμεθα, ἐπεὶ ἄρχεις γε νῦν ἡμεῖς γὰρ ἀπαῖνα πρὸ ὀφθαλμῶν λαβόντες, ἀ γέγραφας, ὡς καλὸν ὅτι κερταῖν ἀπὸ πολλῶν τοῖς δεομένοις, καὶ ὡς ἴδιον συνέειναι, καὶ συνεωχέειν τοῖς πένθουσιν, αἰεὶ διέλεκθμεν ἔτω ποιεῖντες, ^a ἰσοδαιτητάς καθιστῶτες, ὡς ἀν μὴδὲ ^b συνδαιτητῶν ^c αὐτῇ αἰτιάσασθαι τι.

Οἱ δὲ ὀλίγων ἐν δεξιᾷ δεῖν φάσκοντες, ἐπειδὴ ἄπαξ αὐτοῖς ἀνεπετάσαμεν τὰς θύρας, οὐκ ἀνέεσαν ἀλλὰ ἐπ' ἄλλοις αἰτῶντες. εἰ δὲ μὴ πάντα εὐθύς, μὴδὲ πρὸς ἐπὶ λαμβάνοντες, ὀργή, καὶ μῖσος, καὶ πόρος χεῖροι αἱ βλασφημίαι· καὶ εἴτι ὅτι φεύδοντο ἡμῖν, ἀλλ' οἱ γε ἀκούοντες ὅτι φεύγοντες, ὡς ἀκριβῶς εἰδόντες ἐκ τῆ συχέγονεσθαι, ὥστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ δίδοντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προῖεμένους, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τὴν αἰτῶντων καὶ αὐτὸν εἶναι.

Καὶ τὰ μὲν ἄλλα μέτρια· ἐν δὲ τοῖς δειπνοῖς αὐτοῖς, ἀμελήσαντες τῆ ἐμπίπλᾶσαι, καὶ γαστρίζεσθαι, καὶ αὐτοὶ ἐπειδὴ

piter, penes utros culpa sit, & ob id ipsum preces illorum furda fere aure transmittit. Interim tamen caussam apud te, qui nunc certe nobis imperes, dicemus. Nos enim, quibus, quae scripsisti, ante oculos versarentur omnia, tanquam pulchrum esset auxilium ferre de sua copia indigentibus; & suavius, versari cum pauperibus atque epulari, semper faciebamus ita, aequo ipsi victu utentes, adeo ut neque convictor eorum, quod accusaret, haberet.

37. At isti, qui paucis initio opus se habere dixerant, cum semel fores iis aperuissimus, alia super alia petere non desierunt. Si vero non omnia statim neque in ipso verbo acciperent; ira, & odium, & maledicta in promptu. Ac si quid mendacio nobis affingerent, credebant tamen, qui audirent, velut accurate ipso ex convictu scientibus. Itaque alterum de duobus, aut, si nihil dares, inimicum omnino esse oportebat; aut, si omnia illis diripienda permitteres, ipsum fieri statim pauperem, & unum eorum, qui ab aliis peterent.

38. Ac reliqua tolerabilia: in ipsis vero coenis non satis habentes impleri, & ingurgitare se; etiam ipsi, ubi plus quam

^a ἰσοδαιτητάς] Ex emend. Solani. ἰσοδαιτῶν G. ἰσοδαιτοὶ Edd. omnes. ^b συνδαιτητῶν] Sic jam bene Amst. S. G. συνδαιτῶν cett. ^c αὐτῶν] Sic P. H. B. I. Fr. αὐτὸν J. Fl. Ald. S. ^d αὐτὸν] αὐτὸν V2. sola.

89. * Πάντα εὐθύς] Ἦτοι παριεθύς, ἢ ὅσα ἤτησαν. V.

1. Γαστρίζεσθαι] Γαστρίζεσθαι, + λαμπρότερον τρέφονται, ἢ ὑπερ τὴν χρεῖαν, γαστρίμαργον. V.

† * Πάντα εὐθύς] Recte huc retulit hoc Schol. Solanus, cum ante ad ὀργὴν καὶ μῖσος referretur. J. F. R.

+ Λαμπρότερον] Λαμπρότερον C. ut Schol. 14. Ἐπαιρ. Δ. J. J. Wess.

83. ἰσοδαιτοὶ καθιστῶτες] Syntaxis quartum casum postulat. Rectius itaque Mf. ἰσοδαιτῶν καθιστῶτες, ὡς ἀν μὴδὲ τὴν συνδαιτητῶν αὐτὸν αἰτιάσασθαι τι. eodem modo illum excipientes, ut convictor nihil possit accusare. J. G. G.

ἰσοδαιτητάς — συνδαιτητῶν] In impressis omnibus legebatur ἰσοδαιτοὶ. Mf. Graevii ἰσοδαιτῶν quod ad veram scripturam manu ducit, quam nos in textum recepimus. Munus Saturnaliorum proprium fuisse existimo. Vide nos ad ultima verba N°. 32. Monendus autem Lector hic est, me, dum novum videor sensum vocis συνδαιτητῶν affingere, verum tantum

antiquumque ei asserere. Ubi enim usquam ostendas ἀξιοπαιστὴν de alio dictum quam de Arbitro? Quod miror fugisse hactenus & Lexicographos & virum summum Graevium, qui hic cum vulgo erravit. Ultima vox in G. S. & A. exstat; in reliquis συνδαιτῶν prave legitur.

94. ὥστε δυοῖν θάτερον, ἢ μὴ δίδοντα ἐχθρὸν εἶναι πάντως ἔδει, ἢ πάντα προῖεμένους, αὐτίκα μάλα πένεσθαι, καὶ τὴν αἰτῶντων & αὐτὸν εἶναι] Vitiosissima oratio. Emenda ocyus προῖεμένους, quod fere ne indicio quidem, necdum probatione apud intelligentes indiger. Queratur divites de pauperum insolentia, & animo nullis, quare

fatis esset bibissent, vel formosi pueri, dum poculum praeberet, manum stringebant, vel pellicem aut conjugem adeo tentare audebant. Deinde ubi vomitu opplevēre triclinium, postridie maledictis nos perstringunt; quam sitierint, quam famis convictiores fuerint, enarrant. Et si haec mentiri contra eos videamur, vestri illius parafiti recordare, Ixionis, qui communi dignatus mensa, dignationem aequalem vobis habens, ebrius cum esset, Junonis pudorem tentavit vir fortis.

39. Haec sunt & talia, quibus inducti decrevimus in posterum nostrae securitatis causa, non amplius accessum illis in nostras domus praebere. Si vero te arbitro ac vindice spondeant, moderata se, uti nunc ajunt, petituos, neque contumeliosum quidquam admissuros in conviviis, in communionem veniunto, quod bene vertat, nobiscum epulantor. Etiam de vestibus, ut imperas, mittemus, ac de auro etiam, quantum aequum fuerit, insuper impendimus. Atque in universum nulla in parte deficiemus. Verum ipsi quoque ex arte nobiscum agere desinunto, pro adulatoribus & parasitis amici sunt. Nos quidem, si & isti facere officium voluerint, nulla in re accusabis.

πωλείω τῷ ἰκανῷ πώωσιν, ἢ παιδὸς ὥραις, μέλαξ' ἀναδόντ' τὸ ἔκπωμα, ἐνύξαν ἢ χεῖρα, ἢ παλλακῇ, ἢ γαμετῇ γυναικὶ ἔπεχειρήσαν· εἴτα κατεμέσαντες τῷ συμποσίῳ, ἐς τὴν ὑστεραίαν λοιδορῶν) ἡμῖν κατελθόντες, ὡς ἐδίψησαν, καὶ ὡς λιμῶ συνησαν διηγέμενοι. καὶ εἴ σοι ταῦτα καλὰ φεύδῃς αὐτῶν δοκῶμεν, τὸ ὑμέτερον πρῶτον ἀναμνήσθῃς, τὸ Ἰξίονα· ὃς ἀξιώθεις κοινῆς τραπέζης, ἀξίωμα ἴσον ἔχων ὑμῖν, τῇ Ἑρᾷ μεθυομένοις ἐπεχειρεῖ ὁ γενναῖος.

Ταῦτά ἐστι καὶ τὰ τοιαῦτα, ὑφ' ὧν ἡμεῖς ἐβελυσάμεθα πρὸς τὸ λοιπὸν, ἀσφαλείας ἡμετέρας ἔνεκεν, μηκέτι ὀπίσθαιον ποιεῖν αὐτοῖς τὴν οἰκίαν. εἰ δὲ ὅπῃ σὺ συνθοῖντο, μερίων δέησας, ὥσπερ νῦν Φασι, μηδὲν δὲ ὑβριστικὸν ἐν τοῖς συμποσίοις ἐργάσασθαι, κοινωνῶντων ἡμῖν καὶ συνδειπνῶντων τύχη τῇ ἀγαθῇ. καὶ τῇ ἱματίῳ, ὡς σὺ κελεύεις, πέμψομεν, καὶ τῇ χρυσίῳ ὅποσον οἶόν τε, καὶ προσδαπανήσομεν, καὶ ὅλως ἐδὲν ἐλλείψομεν· καὶ αὐτοὶ δὲ ἀφ' ἐμῶν τῇ κατὰ τέχνην ὁμιλεῖν ἡμῖν, φίλοι ἀντὶ κολάκων καὶ παρὰ τῶν ἑτασίων ἔσῳσαν, ὡς ἡμᾶς γε ἐδὲν ἀναιτιάσαι, καὶ κείνων τὰ δέοντα ποιεῖν ἐθέλοντων.

e Συνοῖτο] Συνοῖτο Fl. f' Ἐργάσασθαι] Sic Fl. Ἐργάσασθαι cett.

quantiscumque beneficiis & donis contento, Adeo, inquiunt, ut alterutrum fieri necesse sit, vel ut non datus omnino sit inimicus, vel ut omnia largiens, sive profundens, brevi plane pauper sit, & ipse unus mendicantium.

6. Κατελθόντι] Rarior vocis usus, nondum puto fatis observatus Lexicis. Ponitur hic quidem, puto

etiam alias, ut καθικνύω, ut κατατρίχω, ut Latinum inveniri, &c.

Κατελθόντι] Καταλόντι legendum videtur. F.G. Non video mutandi necessitatem. F.F.R.

13. Ἐφ' ὧν] Ἐφ' οἷς forsan.

18. Ἐργάσασθαι] Scribe ἐργάσασθαι.

F.M.G.

F.G.

F.F.R.

F.G.

F.G.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ, Η ΛΑ-
ΠΙΘΑΙ.CONVIVIUM, SEU
LAPITHAE.

ΦΙΛΩΝ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

PHILON ET LUCIANUS.

Φ Ι Λ.

P H I L.

Ποικίλην, ὦ Λυκῖνε, Λεγερθεῖν Φασι
γεγενῆσθαι ὑμῖν χθές ἐν Ἀρισταίνετ
τοῦδε τὸ δείπνον, καὶ τινὰς ^a Φιλοσόφους
λόγους εἰρηάζει, καὶ ἔριν ^b σμικρὰν συζη-
ταί ἐπ' αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ ἐφεύδετο Χαρίν^c,
καὶ ἄχρι ^c τραυμάτων προχωρήσαι τὸ
πράγμα, καὶ τέλει αἵματι λυγρῶν
† συνοσίαν. ΛΥΚ. Καὶ πόθεν, ὦ Φίλων,
ἡπίστατο Χαρίν ταῦτα; ἐγὼ συνεδείπνη
μεθ' ἡμῶν. ΦΙΛ. Διονίκης, ἔφη, τῷ ἰατρῷ
ἀκῆσαι. Διονίκα δὲ, καὶ αὐτὸς, οἶμαι, †
συνδείπνων ἦν. ΛΥΚ. Καὶ μάλα. ἐμὴν
ἐξ ἀρχῆς γε ἐδ' αὐτὸς ἀπασι παρεγένετο,
ἀλλὰ ὁφεί μεσότης ^d σχεδὸν ἤδη † μάχης,
ἐπέστη ὀλίγον πρὸ † τραυμάτων. ὥστε

V Aria vos ratione tempus fefellisse
ajunt heri in coena apud Aristae-
tum, & philosophos quosdam sermones ha-
bitos, & contentionem non parvam super
his ortam, ac, si non mentitus est Char-
inus, ad vulnera usque rem processisse, ac
sanguine dissolutam disputationem. LYC.
Et unde, mi Philo, sciebat ista Charinus?
neque enim nobiscum coenavit. PHIL. E
Dionico se dicebat audisse Medico. Fuit
autem, puto, ipse inter convivas Dioni-
cus. LYC. Omnino; neque tamen ab ini-
tio inde omnibus ipse quoque interfuit;
sed fero, media fere jam pugna, paullo an-
te vulnera ipse supervenit. Itaque miror,
si

^a Φιλοσόφους λόγους] Λόγους Φιλοσόφους B. Cod. five O. ^b Σμικρὰν] Sic Edd. Μικρὰν B. ^c Τραυμάτων]
Πραγμαμάτων male B. ^d Σχεδὸν] Deest in B.

ΣΥΜΠ. Η ΛΑΠΙ. Συμπόσιον ἢ Λαπίθαι ἐπιγράφεται.
* Ἀφομοιώνται ἢ τοῖς ἐν τῷ γάμῳ τῷ Περιθόῳ † τιτλισ-
μένοις καὶ τοῖς οἱ Κενταυροὶ μυθολογούμενοι, εἴτα ταῖς † Λα-
πιθῶν γυναιξὶν ὑδριστικῶς ἐπιθιμένοι, μέχρι τραυμάτων καὶ
φόνων προχωρήσαντες, ἀφ' ὧν εἰς πόλεμον προέβησαν ἀσπον-
δον. † Λαπιθῶν γὰρ τις γάμος ἐπιτελεῖται, ἐκάλισέ τις ^c

Λαπιθῶν, καὶ τινὰς † Κενταύρων· εἰς δὲ † Κενταύρων ὁ
Εὐρυτίαν μυθολογούμενος, τὴν νύμφην ἐβλήθη βιάσασθαι. κρατή-
σαι δὲ ἐν αὐτῇ οἱ Λαπίθαι, ἀπέτιμον αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, καὶ
τὰ ὦτα, καὶ οὕτως συνεκροτήθη Λαπίθαις † κατὰ †
Κενταύρων ὁ πόλεμος. V. (Maro in Georg. C.)

* Ἀφομοιώνται] Ita C. recte, ex quo & sequentia restituta;
quum in V. legeretur male, ἐφ' ὁμοίᾳ γὰρ τῷ πολέμῳ τοῖς ἐπὶ
τῷ γάμῳ. J. F. R.

† Τιτλισμένοις] Γυνημένους. C.

ΣΥΜΠΟΣ.] Cave, Lector, ne sequaris Erasmus
hujus Dialogi Latinum Interpretem, ispe enim alie-
nus est ab auctoris mente. J. B.

ΣΥΜΠΟΣΙΟΝ] Bene Bergl. ad Alciph. III. Ep. 55.
Nº. 1., Eadem est oeconomia & inventionis ratio
in hac Epistola, quae in Luciani Symposio. dum
utrobique occasione convivii Philosophi tanquam
indecenter se gerentes perstringuntur, convenien-
tiam eandem habent haec duo nomina Alciphronis
[ΑΥΤΟΚΑΛΗΤΟΣ ΕΤΟΙΜΑΡΙΣΤΩ] quorum primum

denotat eum qui se ipsum vocat, alterum qui pran-
dio est paratus: Et Lucianus Ετοίμοσκλης, (quem
videbis c. 21.) per allusionem a κλητός dictus, cum
alias talia sint a κλέος, quasi paratus, se vocetur,
ut satis ostendit eod. c. 21. in epistola objuratoria,
quam sine misere scriptam misit in convivio co-
ram omnibus legendam, quod a Convivatore pra-
teritus fuisset. Alciphronis autem haec Epistola to-
ta quasi sciagraphia est Luciani Symposii, ubi om-
nia quae hic intra modum consistunt, dilatantur
» &

si quid satis certum dicere potuit, qui non interfuerit iis, a quibus coepta contentio in sanguinem illis exiit.

2. PHIL. Itaque, Lycine, ipse quoque Charinus, si vera audire, & ut acta sint singula, vellemus, ad te nos ire iussit: Dionicum enim ipsum dixisse, se non interfuisse omnibus; te vero, quidquid actum sit, accurate scire, & ipsos sermones memoria complexum, quippe qui non obiter talia, sed studiose audire soleas. Itaque non effugies, quin epulo nos jucundissimo excipias, mihi quidem certe nullum eo jucundius: idque eo magis, quod sobrii in pace & sine sanguine, extra teli jactum epulabimur, five senes vinolento furore turbarint convivium, five juvenes, inducti nempe a mero & dicere, quae minime opus erat, & facere.

3. LYC. Nimis tu, Philo, acriter a nobis petis, ut in vulgus efferamus ista & persequamur, narrandis quae per vinum at-

θαυμάζω, εἴ τι σαφές εἰπῆν ἐδύνατο, μὴ ὡς ἀκολυθῆσας ἐκείνοις, ἀφ' ὧν δὲ ξαμνὴ ἐς τὸ αἷμα ἐτελεύτησεν αὐτοῖς ἡ Φιλονεκία.

ΦΙΛ. Τοιγαρὲν, ὦ Λυκίне, καὶ ὁ Χαρίνου αὐτὸς, εἰ βυλοίμεθα τὰ ληθῆ ἀκῆσαι, καὶ ὅπως ἐπράχθη ἕκαστα, ὡς καὶ σὲ ἡμᾶς ἤκειν ἐκέλευε· καὶ τὸ Διονικὸν γὰρ αὐτὸν εἰπῆν, ὡς αὐτὸς μὲν ὡς γένετο ἄπασι, σὲ δὲ ἀκριβῶς εἰδέναι τὰ γεγενημένα, καὶ τῆς λόγου αὐτῆς ἀπομνημονεύσαι, ἀτὲ μὴ παρέρως τῷ τοιούτῳ, ἀλλ' ἐν σπουδῇ ἀκροώμενον. ὥστε οὐκ ἂν ἐφθάνοις ἐστῶν ἡμᾶς ἡδίστην ταύτην ἐστίασιν, ἥς οὐκ οἶδ' ἂν τις ἡδίων ἔμοι γε καὶ μάλιστα ὅσα νηφόντες ἐν εἰρήνῃ, καὶ ἀναιματὶ ἔξω βέλους ἐστιασόμεθα· εἴτε γέροντες ἔμπαρανῆσαν τι ὡς τὸ δεῖπνον, εἴτε νέοι, εἰπῆν τε ὅσα ἥκιστα ἐχρήντο ὑπὸ τῆς ἀκράτης προαχθέντες, καὶ πρᾶξαι.

ΛΥΚ. Νεανικώτερα ἡμᾶς, ὦ Φίλων, ἀξιοῖς ἐκφέρειν ταῦτα πρὸς τῆς πολλὰς, καὶ ἐπεξίεναι ἡ διηγεμῆνους πρᾶγματα, ἐν οἷ-

α Παραγνῶντο] Παραγνῶντο B. f Φθάνοις] Φθάνοις B. B. h Διηγμῆνους] Διηγμῆνους marg. A1.

g Ἐμπαρανῆσαν] Sic dedit Solan. Ἐπαρῆσαν Edd. &

30. Ἐξω βέλους] Διηγήματα κέρρη] τούτων, ἀπὸ τῶν πολέμων ἐπὶ τὴν προκειμένην ὑπόθεσιν μεταβαλόντων. ἐπὶ μὲν γὰρ τῶν πολέμων ἔξω βέλους τοὺς ἀσπίδων τυγχάνουσας βολὰς. ἐν ταῦτα δὲ, ἐπειδὴ ἐν τῇ ἡμετέρῃ πόλει μισθόν-

των σιωπῆράγει, εἴτα τὰ κατὰ γεγενημένα διηγῶν κατὰ ἵσυχίαν πρὸς κεῖνον, παίζον φησὶ, ὅτι διηγοῦ ἡμῶν προθύμως ὑπὸ ἐδνός αὐτὴ διὰ χλοοῦ μὲν τῶν πεπραγμένων. ἔξω γὰρ τυγχάνουσι ὅπως τῶν χερσίνου πολέμου & τῶν ἐκείνῃ παροισίας. V.

5 Ἐστίασι] Ἐστίασι male Edita, & mox διηγῶν, pro quo διηγῶ ex V. dedit

M. du S.

., & valde exaggerantur, plerumque supra fidem.

J. F. R.

ΦΙΛΩΝ] Idem haud dubie cui suum de Hist. Confer. librum inscripserat. Vide & hujus libelli finem, ubi eodem modo quo illic, compellat.

M. du S.

2. Ἀριστάντη] Hujus Dialogi personae omnes verae. De hoc vide c. 5. Qui autem in Ἐτ. Δ. X. & II. memorantur Aristaneti, fictitii esse videntur.

M. du S.

Idem. Ἐν Ἀριστάντῃ] Scilicet οἶκος, ut supra Philop. c.

38. ἐν Ἀμφιλόχῳ, & alibi frequenter.

J. F. R.

9. Χαρίνου] De hoc, cum persona Dialogi non sit, non opus est ut solliciti simus.

M. du S.

10. Διονίκε] Vid. c. 20.

M. du S.

23. Παραγνῶντο] B. παραγνῶντο. Sed nihil mutandum.

M. du S.

27. Οὐκ ἂν φθάνοις] I. e. non effugies nos convivio excipere, i. quin convivio nos excipias. F. G. Conf. supra

Fugit. c. 26.

J. F. R.

Idem. Φθάνοις] Hic apprimè notandum in B. seu Ox. Codice legi φθάνοις, quod hic quidem quadrare potest. Sed tritum adeo & elegans simul illud οὐκ ἂν φθάνοις, ut loco moveri minime debeat. Quamquam si infinitis aliis in locis, ubi occurrit, φθάνοις, ut hic quadraret, fateor, eo inclinaret animus, ut φθάνοις in ejus locum sufficeretur. Ratio enim nulla aut remotissima assignari potest, cur verbum φθάνω solum necessarium importet, quam in ea phrasi semper designat.

M. du S.

31. Ἐμπαρανῆσαν] Ni viderem ejusmodi maculas tot editiones insidere, morari lectorem hisce puderet. In omnibus legebatur ἐπαρῶ— in Ms. etiam B. M. du S.

35. Νεανικώτερα ἐκφέρειν] Strenue efferre in vulgus.

F. G.

37. Ἐπεξίεναι] Stylo persequi.

F. G.

G g g 2

45. Mi-

οἶνον καὶ μέθη γενόμενα, δέον λήθην ποιήσααυτῶν, καὶ νομίζειν ἐκεῖνα πάντα θεῶν ἔργα τῷ Διονύσῳ εἶναι, ὃς οὐκ οἶδα εἴ τινα αὐτῷ ὀργίων ἀτέλεστον καὶ ἀβάκχευτον περὶ εἶδεν. ὅρα ὅτι μὴ κακοήτων τινῶν ἀνθρώπων ἢ τὸ ἀκριβῶς τὰ τοιαῦτα ἐξετάζειν, ἀκαλῶς ἔχει ἐν τῷ συμποσίῳ καὶ ἀλιπόντας ἀπαλλάττει. μισῶ γὰρ, Φησι καὶ ὁ ποιη-
 45 τικὸς λόγος, μνάμονα συμπόταν. καὶ εἰδὲ ὁ Διόνικος ὀρθῶς ἐποίησε πρὸς τὸν Χαρίνον, αὐτὰ ἐξαγορεύσας, καὶ πολλὴν ἑωλοκρασίαν καὶ ἀσκεδάσας ἀνδρῶν φιλοσόφων· ἐγὼ δὲ, ἀπαγε, οὐκ ἂν τι τοῖσιν εἰ-
 50 ποιμι.

ΦΙΛ. Θρύπτῃ ταῦτα, ὦ Λυκίνε. ἀλλ' ἔτι γε πρὸς ἐμὲ ἔτω ποιεῖν ἐχρήν, ὁ ἀκριβῶς ἡ γινώσκων πολλὸν πλεον ἐπιθυμῶντά σε εἰπεῖν, ἢ ἐμὲ ἀκῶσαι καὶ μοι δοκεῖς εἰς
 55 σπορήσειας τὴν ἀκωσομένην, καὶ πρὸς κίονά

que ebrietatem facta sunt ; cum oblivioni mandanda potius , & Dei, Bacchi , opera putanda sint omnia : qui nescio an quemquam suis orgiis non initiatum , neque operatum Bacchicis sacris , praetermittat. Vide igitur ne malignorum hominum sit accurate exquirere talia , quibus in ipso convivio relictis decet discedere. Namque Odi , ut habet poeticum illud verbum , conviviam memorem. Nec bene Dionicus , quod apud Charinum ista elocutus est , & hesternae coenae reliquiis perfudit viros philosophos. Ego vero , absit ne quid dicam ejusmodi.

4. PHIL. Delicias facis, Lycine. Sed apud me certe hoc agere non conveniebat, qui certo sciam, te multo malle narrare hoc mihi, quam me audire : ac videris mihi, si non habeas , qui audire velint , vel ad
 co-

a Ἐχει] Ἐχειν B. b Τὴν] Omittit B. c Ἀκριβῶς] Ὅς ἀκριβῶς οἶδα B. d Γινώσκων] Sic B. f. B1. Al. H. Fr. S. Γινώσκων Fl. Γινώσκοντα P. B2.

48. Καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν] Ἡνίκα συνέπινον ἄλλοις πῦρ Ἀθηναῖς οἱ νέοι, ἐπὶ ἐκάστῃ κρατὴρ οἶνον ἐτίθετο καὶ εἰ τις ἐκαλειθεῖσε μὴ πικρὸν τὸ ἴδιον κρατὴρα, πρὶν κατὰ

τὸ αὐτοῦ κεφαλῇ ἐξίχετο, καὶ ἐκαλεῖτο τοῦτο ἑωλοκρασία, ἑωλον ἢ τὸ χυσινον. εἶρηται ἐν ἐνταῦθα μίλιφορικῶς, ἀντὶ τῶ ὕδατος V.

* Ἀλλήλους] Non adgnoscent C.

45. Μισῶ — μν. σ.] Vid. Plut. 1087. f. M. du S.
 48. Καὶ πολλὴν τὴν ἑωλοκρασίαν καὶ ἀσκεδάσας ἀνδρῶν φιλοσόφων] Malim Latine dicere : Quam multa contumelia aspersit philosophos. Quam cum interprete : Quam pri-dianam hominum temulentiam divulgavit. Vide Scholia ad hunc locum. H. V.
 Ibid. Πολλὴν τὴν] Articulus retinendus. Amat enim Noster post adjectiva cum addere. In Tex. c. 4. πολλοὺς τοὺς ἐμπόρους. Pro Imag. c. 16. πολλὴν τὴν ἐμύριαν. Añ. c. 42. f. μακρὰν τὴν λόγον. Alciph. III. 390. πολλὴν τὴν φιλανθρωπίαν. J. F. R.
 Ibid. ἑωλοκρασίαν] Sic Demosth. 152. A. M. du S.
 53. Ἀκριβῶς γινώσκων] Ὑποσόλοιον Luciani styli properantis. Th. M.
 Ὅς ἀκριβῶς οἶδα] Scripturam Ms. Ox. in textum recepimus ; vulgatam enim ἀκριβῶς γινώσκων palam corruptam esse nemo non videt ; pro qua B2. & P. reposuerunt ἀκριβῶς γινώσκοντα, quod si per Codd. liceret, probarem. Quid autem Marcilio in mentem venerit, cur mox ἐπιθυμῶν τὰ δὲ legeret, nemo, credo, expiscetur ; neque credo quidquam mutatum voluisse, sed tantum prave exscripsisse. M. du S.

Ἀκριβῶς γινώσκων] Illud ὅς ἀκρ. οἶδα, quod Solan. in textum receperat, mihi glossa videtur, quae τὸ γινώσκων exposuit per ὅς οἶδα, ut re vera exponendum est ; ac, si quid mutandum, γινώσκοντα potius ex P. ac B2. recipere ; sed & has ex conjectura sic dedisse suspicor. Cl. Jans. ad Reviv. c. 13. f. solocismum id vocat, exempla tamen similis constructionis adfert, atque eadem omnia, nimis severe, damnat. Nam adeo frequens est nominativi usus pro obliquo, ut id linguae genio tribuendum potius quam corrigendum sit. Et mihi hic perinde erit, absolutumne nominativum cum Grammaticis voces, an partici-pium exponas per periphrasin, qui scio. Diod. Sic. 2. c. 35. pr. Ἡ τοῖσι Ἰνδοῖσι τετραπλευρῶν ὕδα τῶν χρημάτων — ἡ μεγάλη περὶ αὐτῶν θάλασσα, i. e. Quantam ad Indiam &c. Idem ib. c. 48. οἱ δὲ, ἐπιδιδάσκοντες — οἱ μὲν ἀπόλλυνται. Ad priorem locum Cl. Wessel. duo similia addit, & ad Comment. Ael. 2. 11. & Gronov. ad Herodot. 2. 66. provocans, recte ait, rem esse vulgarem ; quare ex immensa copia quaedam tantum de nostro subjungemus. si forte vincatur, nihil hic in Luciano mutandum. Confer igitur praeter duo similia ὕδατος — ὕδατος.

columnam statuatve cupide accessurus effususque uno spiritu connexa inter se omnia. Si proinde nunc discedere velim, non sinas me, nondum auditis illis abire; sed venias, persequaris, roges. Hic ego vicissim faciam me delicatum apud te. Et, si videtur, abeamus percontatum ista ex aliis. At tu noli dicere. LYC. Bona verba! Narrabo enim, quando ita cupidus es; sed ne multis dicas. PHIL. Nisi plane ego Lycini ingenium oblitus sum, ipse tu hoc melius feceris, & occupabis dicere omnibus, ne mea opera opus sit.

5. Sed illud mihi dic prius, Filione suo Zenoni Aristænētus uxorem cum daret, convivio vos excepit? LYC. Non: sed filiam ipse Cleanthidem Eucriti foeneratoris filio collocavit, philosophanti.

τινα, ἢ πρὸς ἀνδριάντα ἡδέως αἰ ποροσελθὼν, ἐκχέαι, πάντα συνείρων ἀμυστί. εἰ γὰρ ἐθέλῃσω ἀπαλλάττειν, ὅν, οὐκ ἐάσεις με ἀνήκοον ἀπελθεῖν, ἀλλ' ἐξεις, καὶ πᾶσα-κολεθήσεις, καὶ δέηση. καὶ γὰρ θρύψομαι πρὸς σὲ ἐν τῷ μέρει καὶ εἰ γε δοκεῖ, ἀπίω-μεν ἄλλα αὐτὰ πρὸς ὁρμήν, οὐ δὲ μὴ λέ-γε. ΛΥΚ. Μηδὲν πρὸς ὁρμήν, διηγήσομαι γὰρ, ἐπεὶ ἔγωγε ἔχω ποροθυμῆ, ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλὰς ἐρεῖς. ΦΙΛ. Εἰ μὴ παντά-πασιν ἐγὼ ὀπιλέλῃσμαι Λυκίνε, αὐτὸς σὺ ἄμεινον ποιήσεις αὐτὸ, καὶ φθάσεις εἰπὼν ἅπασιν, ὥστε εὐδὲν ἐμὲ δέηση.

Ἄλλ' ἐκεῖνό μοι πρῶτον εἰπὲ, τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀριστᾶινετ ἀγόρμυ γυ-ναῖκα, εἰσία ὑμᾶς; ΛΥΚ. Οὐκ, ἀλλὰ ἡ θυγατέρα ἐξεδίδε αὐτὸς ἡ Κλεανθίδα τῷ Εὐκρίτῃ τῷ δανειτικῷ τῷ φιλοσοφῶντι.

ΦΙΛ.

• Ἐξεις] Restitui ex Fl. pro ἔξεις quod erat in cett. & B. f φθάσεις] φθάσει Fl. g Δείσης] Et sic cett. cum Fl.

58. Ἀμυστί] Ἄνω τῷ μῦθῳ, καὶ κλειῖσαι τὸ ὅραμα. V. 64. Μηδὲν πρὸς ὁρμήν] Τὸ μὴδὲν πρὸς ὁρμήν, καὶ τὸ ἀλλ' ὅπως μὴ πρὸς πολλοὺς ἐρεῖς. τὰ δύο κῶλα ἐλλείπτει. ἢ αὐ-

τοτελῶν ῥημάτων κατ' ἰσθμὸν Ἀττικόν. τὸ μὲν πρῶτον, τὸ ἡ χροῖας ἐλλείπει. τὸ δὲ τὸ σκόπει. V. (ὡς πολλὰκις παρετί-μυθα addunt C.)

+ Σχοῖνε] Σχοῖνε V. neutrum recte: nam debuit dicere ποιοῖς.

M. du S.

— ἀγορμῆς, & Κρανίον Ἀσπράτων ad Fugit. c. 2. jam adlegata, (licet alia nominativi structura occasio- nem ibi praebente) etiam Cl. Gessnerum ad Philopatr. c. 23. Et ex Novo Foed. Aeth. Apost. XX. 3. Ποιήσας τε μῦθους τρεῖς — ἐγίνετο γνώμη. Apocal. III. 12. Ὁ νικῶν, ποιῶσιν αὐτόν. Et v. 21. Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ. Lys. Or. de Aristoph. bon. p. 348. Ed. Lond. ἀκήκοα ἢ ἔγνω — ὅτι πολλὰν ἐψεύθηται ἢ ἔσας. καὶ (vel οἱ) ζῶν-τας μὲν πλεῖστ' ἰδόντων, ἀποθανόντες δὲ, πολλὴν τὴν δό-ξαν τῇ ὑμετέρῃ ἰφάνη. Ibid. p. 349. Καθ' ἡμέρας τοῖσι τοῖσι — τότε τοῖσι τοῖσι τῇ τῇ — εὐδὲ δυνὸν ταλάν-των ἰσθμῶν. Duoque alia in Indice Tayloriano. v. Nomi- nativi pendenti. Adde Kust. ad Aristoph. Plut. v. 277. ubi λαχὼν τὸ γράμμα, pro λαχόντι bene multis ex- emplis probat, Atticisque proprium docet; nec non Spanh. ad eumd. vers. ac Thucyd. I. 2. p. 3. cum nota Hudson. Et Cl. Duker. in Indice, tit. Nominat. absol. Μαίσταιριον de Dialect. p. 82. Genov. ad Arr. Exp. Alex. I. p. 58. Clark. ad Hom. Il. B. 681. & Z. 510. Et Schol. ad Aeschyl. Pers. v. 123. quem cum Salmasio de modo Ulur. p. 715. adlegat Doctiff. Abresch, in Animadv. ad Aeschyl. p. 170. Videbisque in poetis cer- te locum non esse mutationi, nec adeo in aliis, pro- pter copiam.

J. F. R.

54. Πολὺ πλεον ἐπιθυμοῦντά σε εἰπὲν — ἢ ἐμὲ ἀκούσαι] Πολὺ πλεον ἐπιθυμοῦν τὰ εἰπὲν ἢ ἐπ. ἀκ. Terentius He- cyra. Quasi non tu malis malis narrare hoc mihi; quam ego, qua percontor, scire, &c. Th. M. Si expli- catio est, bene: Si emendatio, male; nam particip. hic idem quod infinitiv. Solan. adscripsit. Marcil. lege- re ἐπιθυμῶν τὰ δὲ. quod unde habeat, nescio. J. F. R.

60. Ἐξεις] Sic ut conjeceram, Fl. In reliquis est ἔξεις, & in O. Ms. M. du S.

Ἐξεις] Quid est vulgatum ἔξεις. venies? quare lu- beas Florentinum ἔξεις adripui, & resinebis in versio- ne reposui. J. F. R.

65. Ἀλλ' ὅπως] Pro ἀλλ' ὅρα ὅπως. &c. F. G. Ha- buimus tam crebro, ut neque explicatione, neque probatione indigeat. J. F. R.

69. Δείσης] Vides jam nihil peccatum esse supra sic edendo, T. 2. Icar. c. 14. J. F. R.

70. Τῷ παιδὶ τῷ Ζήνωνι ὁ Ἀριστᾶινετ ἀγόρμυ γυ- ναῖκα] H. e. filio Zenoni uxorem despondens, non vero, uxorem ducens, uti habet versio; significat enim ἀγ- θῆναι ὑπὸ γυναικα. Uxorem despondere filio. Exempla passim occurrunt. H. V. F. G.

74. Τῷ Εὐκρίτῃ] Τῷ Χαίρειν infra.

ΦΙΛ. Παγκάλω, νῆ Δία, μαιρακίω, 75
ἀπαλῶ γε μὴν ἔτι, καὶ ὁ πάνυ καθ' ὥραν
γάμων. ΛΥΚ. Αλλ' οὐκ εἶχεν ἄλλον
ἐπιτηδείωτερον, οἶμαι. τῆτον ἐν κόσμῳ τε
εἶναι δοκῶντα, καὶ πρὸς φιλοσοφίαν ἀρμη-
μύον, ἔτι δὲ μόνον ὄντα ^a πλεσίω τῷ Εὐ-
κρίτῳ, πορείηλο νυμφίον ἐξ ἀπάντων.
ΦΙΛ. Οὐ μικρὰν λέγεις αἰτίαν ^b τὸ πλε-
τεῖν τ' Εὐκρίτον. ἀτάξ, ^c ὦ Λυκίε, τίνες
οἱ δυνάμεις ἦσαν;

ΛΥΚ. Τὸς μὲν ἄλλους τί ἂν σοι λέγομαι; 85
οἱ δὲ ὑπὸ φιλοσοφίας, καὶ λόγων, ἔσχαρ
ἐθέλεις, οἶμαι, ἀκῆσαι μάλιτα, Ζηνοθε-
μης ἦν ὁ πρεσβύτερος, ^d ὁ ὑπὸ τ' ἑσῶς, καὶ
ξυν αὐτῷ Δίφιλος ὁ Λαβύρινθος ^e ἐπι-
κλήν, διδάσκαλος ὧν ἔστι ^e τῷ Ἀρι-
σταίνῳ υἱῷ, τῷ Ζήνωνι. ^f δὲ ὑπὸ
τῷ πεπλάτῳ Κλεόδημῳ, οἶδα τ' ἑω-
μύλον, ^g ἑλεγκλίκον; ξίφῳ αὐτὸν οἱ μα-
θηταὶ καὶ κοπίδα καλεῖσιν. ἀλλὰ καὶ ὁ
Ἐπικύρειος ^h Ἑρμῶν παρῆν, καὶ εἰσελθόντα 95
γε αὐτὸν, εὐθὺς ὑπεβλέποντο οἱ Στωϊκοί,

PHIL. Pulcherrimo ita me Jupiter! ado-
lescentulo, sed tenero adhuc & nondum
nuptiis maturo. LYC. Sed non habuit,
puto, alium magis idoneum. Hunc igitur,
qui & honestus esse videretur, & animum
applicuisse ad Philosophiam, insuper vero
unicum in domo Eucriti divitis, sponsum
praeoptavit ex omnibus. PHIL. Non par-
vam mihi narras causam, Eucriti divitis.
Sed convivae quinam erant, Lycine?

LYC. Reliquos quid tibi dicam? de
philosophis autem atque eruditis, quos,
puto, audire cupis maxime, erat Zenothe-
mis ille de porticu, & cum illo Diphilus
cognomine Labyrinthus, Zenonis, Ari-
staeneti filii, magister? De Peripateticis
autem Cleodemus. Nosti argutum illum
& redarguendi peritum? Gladium & Fal-
cem appellant discipuli. Verum Epicureus
quoque Hermon aderat: quem statim, cum
ingereretur, torvum intuebantur Stoici at-
que

^a Πλεσίω τῷ] Πλεσίον τι τῷ B. ^b Τὸ πλεσίω] Τῷ πλεσίω B. sed vulgatum verum est. ^c ὦ] Οὐ ὦ Fl.
^d ὁ ὑπὸ] Artic. omittit B. ^e τῷ] Omittit B.

89. Ὁ Λαβύρινθος] Λαβύρινθος ἦν οἰκημα * σχολιά-
τατον. καὶ ἐπειδὴ σχολιάς ἦν ἐν ταῖς ζήτησιν, ἀφ' οὗτο

* Σχολιάτατον] Ita Solan. correxit, pro vulgato σχολιάτα-
τον. obtemperavi, quia est melius, & mutatio exigua; licet
haud addat, unde id hauserit. J. F. R.

87. Ζηνοθεμῆς] Eundem esse cum eo quem in Her-
motimo non nominatum exagitavit, facile evincit
utriusque avaritia & gula usquequaque similes. Con-
fer quae c. 11. & f. 32. occurrunt cum Ἑρμ. c. 11. &
80. M. du S.

Ζηνοθεμῆς ἦν ὁ πρεσβύτερος] Alciphron etiam Ep. 54. III.
Senem Stoicum primo loco nominat: παρῆν ἐν ἐν του-
ταῖς Εὐκρίτης ὁ Στωϊκός, ἔστι δὲ ὁ πρεσβύτερος. J. F. R.

89. Δίφιλος] Hic alibi non memoratur. M. du S.
90. Διδάσκαλος] Ordo: διδάσκαλος ὧν τῷ Ζήνωνι
υἱὸς τῷ Ἀριστίνῳ. F. G.

Διδάσκαλος ὧν ἔστι τῷ Ἀριστίνῳ, υἱὸς τῷ Ζή-
νωνι] Ita per suas distinctiones inepte discerpunt edi-
tores in Graecis ea quae conjungenda sunt. Ergo &
Benedictus Aristaneti Zenonis filii praeceptor. Quo quid
obscurius? & quis aliter haec adspiciat, quam facien-
tia Aristanetum filium ac discipulum, Zenonem ve-

† ἐπικλήν Λαβύρινθος. V.

94. Καὶ ἡ κοπίδα καλεῖσιν] Μάχημα. V.

† Ἐπικύρειος] Ita V. recte. Ἐπικύρειος male Edit. M. du S.
† Κοπίδα] Κοπίδα ante edium prave.

ro patrem? At plane haec sunt inversa. Et quanto
praeclarior Erasmus, quod esset Zenoni Aristaneti filio
praeceptor? Id recte, & tolle ex Graecis importunum
comma. J. G.

91. Ἀπὸ τῷ πεπλάτῳ] Alciph. l. d. ὁ ἐν τῷ πεπλά-
τῳ. J. F. R.

92. Κλεόδημος] Vid. Φιλοφ. c. 6. M. du S.

94. Κοπίδα] Plut. 1899. 2. docet hoc quasi cognom-
en jam ante de Chryippo usurpatum, cujus statuae
ab Aristocreonte inscriptus hic titulus:

Τὸν δὲ νεὸν Χρυσίππον Ἀριστοκρεὼν ἀνέθηκε.

Τῶν Ἀκαδημαϊκῶν τραγῳδιῶν κοπίδα.

Vide & in Phocione de Ulyssae primus, ni fallor, usur-
pavit Eur. Hec. 134. Vide etiam nostrum Φιλοφ. c.
29. M. du S.

95. Ἑρμῶν] Hunc alibi non reperio. M. du S.

2. Ἰσικῆς] Obscurus homo. M. du S.

Ibid.

que averfabantur, manifeste velut parricidam & impiatum hominem abominati. Hi Aristateni ipsius amici & familiares invitati ad coenam fuerant, & cum illis Grammaticus Histiaeus & Dionysodorus Rhetor.

7. Propter sponsum vero Chaeream Platonius Ion una coenabat, illius magister, venerabilis adpectu atque augustus, ipso qui vultu multum prae se ferret honestatis: quare Canonem illum vocant vulgo, ad mentem viri semper rectam respicientes. Advenienti igitur assurgere omnes, & illum, tanquam Deum aliquem, salutare: & opinio Dei alicujus inter homines peregrinatio videbatur admirabilis illius Ionis praesentia.

8. Cum vero jam accumbendum esset, praesentibus fere omnibus, ad dextram intrantium totum illum lectum mulieres occupabant, quae non paucae aderant; & inter eas sponsa, accurate velata, circumdata mulieribus: in lecto vero januae opposito

καὶ ἀπετρέφοντο, καὶ δῆλοι ἦσαν ὥσπερ τινὰ παλαλοῖαν καὶ ἐναγῇ μυσταττόμενοι. ἔτοι μὲν Ἀρισταίνετο αὐτῷ φίλοι, καὶ συνήθεις ὄντες, ἡ παρεκκλησίῳ ὅτι δειπνον, καὶ ζυν αὐτοῖς ὁ γραμματικὸς Ἱστιαῖος, καὶ ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος.

Διὰ δὲ τὸ νυμφίον τὸ Χαίρεαν, Ἰων ὁ Πλατωνικὸς ἐ συνεισῆτο, διδάσκαλος αὐτῷ ὢν, σεμνὸς τις ἰδεῖν, καὶ θεοπρεπὲς, καὶ πολὺ τὸ κόσμιον ἐπιφαίνων τῷ προσώπῳ. καίονα γὰρ οἱ πολλοὶ ὀνομάζουσιν αὐτόν, εἰς τὸ ὀρθότητι τὴν γνώμης ἀποδιδέχοντες. καὶ ἐπεὶ παρήλθεν, ὑπεξάνιστο πάντες αὐτῷ, καὶ ἐδεξίνοντο ὥς τινα τὴν κρείττοναι καὶ ὅλως, θεῶν ἐπιδημία τὸ πρᾶγμα ἦν, Ἰων ὁ θαυμαστὸς συμπαρών.

Δέον δὲ ἤδη κατακλίνεισθαι, ἀπάντων σχεδὸν παρόντων, ἐν δεξιᾷ μὲν εἰσόντων αἱ γυναῖκες ὅλον τὸ κλιντήρα ἐκείνον ἐπέλαβον, ὅσα ὀλίγαι ἦσαν, καὶ ἐν αὐταῖς ἡ νύμφη, πάντῃ ἀκριβῶς ἐγκεκαλυμμένη, ὑπὸ τῇ γυναικῶν ἀντιθυρίδι εἰς δὲ τὸ ἀντίθυρον.

f Παρικήλητο] Παρικήλιντο male B. g Συνεισῆτο] Συνεισῆται male B. h Τὸ ἀντίθυρον] Sic B. Cod. Tὸ ἀντίθυρον Edd.

98. Ἐναγῇ] Ἀκάθαρτον, μιανόν. G.
15. Αἱ γυναῖκες] Σημειοῦ ὅτι ἐπὶ τῇ γάμῳ οἱ παλαιοὶ τὰς γυναῖκας ἐπὶ μιᾷς τραπέζης τοῖς ἀνδράσι συνεισίν, & οἶμαι] Hoc οἶμαι adjecit M. du S. non addens unde.

καὶ ἀντιπροσάψας αὐτὰς ἐκάθισεν ἢ ἀνδρῶν, ἔπειτα ἐσεμνόντο οἶμαι. V.

Ibid. Διονυσόδωρος] Hujus nomen in hoc solo opusculo video. M. du S.

10. Καὶ ἐδεξίνοντο ὡς τινα τὴν κρείττοναι] Et ut Deorum aliquem exceperunt, non vero, ut ille verterat, ὥς ut quemquam ex praestantioribus salutaverunt. Οἱ κρείττονες sunt οἱ θεοὶ, ut recte Hesych. sic passim Graeci auctores & Lucianus noster in Charidemo c. 12. πῶς οἱ κρείττονες ἔχουσιν περὶ τοῦτο. ubi itidem perperam, καὶ ἄλλοις habentur. Sequitur ibi mox ὅτι δὲ πρὸς τοῖς θεοῖς. Item in Charidemo c. 15. 23. & in Demosthen. c. 11.

12. Ἰων] Φιλοφ. c. 6. M. du S.

16. Τὸν κλιντήρα] Hesych. Κλιντήρες, ὄροφοι, κλίνας. A. E. M. Idem jam habebat F. G.

19. Ἐς δὲ τὸ ἀντίθυρον] Ἀντίθυρον, ellipsis pro ἀντίθυρον τοῦτο. Ipse Lucian. supra de Domo (c. 26.) κατὰ δὲ τὴν μίσην τάχον, ἢ τὸ ἀντίθυρον: sed ubi je-

gendum videtur, ἢ τὸ ἀντίθυρον: aut potius τὸ ἀντίθυρον. A. E. M.

Ibid. Τὸ ἀντίθυρον] Cod. Ox. uti emendare statueram. In impressis omnibus τὸ ἀν. Vid. Ἀλεξ. c. 16. M. du S.

Τὸ ἀντίθυρον] Supra Oik. c. 26. diximus variari in genere, dubiumque esse, τὸ ἀντίθυρον, an ἢ vel ὁ ἀντίθυρος voluerit Auctor. Et cum plerumque gignendi accusandi casu ap. alios occurrat, nihil inde conficiamus, nam e. c. quando Hom. Od. Π. 159. ait: Στῆ δὲ κατ' ἀντίθυρον κλισίης — cujus ibi generis est? Pollux plane omisit. Verum tamen de partibus domus agens, p. m. 49. habet analogum ἀμφίθυρον, ἢ ὁ ὀρθοθύριος ὀρθοθύριος καλῶν, ac femin. facit, ni ἢν ad ὀρθοθύριον referas; & cum paullo post ὑπὲρ θυρον & ὑπερθυρίον ne. tro gen. etiam dicat, videtur adjectivum esse, ut recte etiam statuit L. Bos de ellipsi, p. 161. Sed nondum sequitur inde, necessario τοῦτο intelligi, & male, esse; uti enim for-

ρον ἢ ἄλλη πλεθὺς, ὥς ἕκαστος ἀξίας 20 alia multitudo, pro sua quisque dignitate, εἶχε.

Κατ' ἀντικρὺ δὲ τῶν γυναικῶν, πρῶτος ὁ Εὐκρίτης, εἶτα ὁ Ἀρισταίνετος. εἶτα ἐνεδοιάζετο, πότερον χρὴ πρότερον Ζηνοθεμιν ἢ Στωϊκὸν, ἢ ἔτερον, ἢ Ἑρμῶνα 2 τῶν Ἐπικυρίων, ἱερεὺς γὰρ ἦν τοῖν ἀνάκων, καὶ γένος τῶν πρῶτον ἐν τῇ πόλει. ἀλλὰ ὁ Ζηνοθεμὶς ἢ Στωϊκὸν ἔλεγε, εἰ γὰρ με, Φησὶν, ὦ Ἀρισταίνε, δεύτερον ἀξίεις Ἑρμῶνα, ταῦτά τῶν ἀνδρῶν, ἵνα μηδὲν ἄλλος 3 κακὸν εἴπω, Ἐπικυρίους, ἀπειμι, ὅλον σοι τὸ συμπόσιον καταλιπὼν, καὶ ἅμα τῶν παῖδα ἐκάλει, καὶ ἐξίοντι ἐφίκει. καὶ ὁ Ἑρμῶν, Ἐχέ με ὦ Ζηνοθεμὶ τα πρῶτα, ἔφη, ἀτὰρ εἰ καὶ μηδὲν τι ἕτερον, ἱερεὶ γὰρ ὄντι 3 ὑπεξίτατος καλῶς εἶχεν, εἰ καὶ τῶν Ἐπικυρίων πάντων καταπεφρόνηκας. ἐγέλασα, ἦδ' ὅς ὁ Ζηνοθεμὶς, Ἐπικυρίων ἱερεὺς καὶ ἅμα λέγων κατακλίνετο, καὶ μετ' αὐτὸν ὁμοῦς ὁ Ἑρμῶν, εἶτα Κλεόδημος ὁ Περιπατητικὸς, εἶτα ὁ Ἴων, καὶ ὑπ' ἐκείνων ὁ νυμφίος, εἶτα ὁ ἐγὼ, καὶ πᾶς ἐμὲ ὁ Δίφιλος, καὶ ὑπ' αὐτῶν ὁ Ζήνων ὁ μαθητὴς, εἶτα ὁ ῥήτωρ Διονυσόδωρος, καὶ ὁ γραμματικὸς Ἰστιάς. 45

ΦΙΛ. Βαβαί, ὦ Λυκίε, μυσθεῖόν τι τὸ

9. E regione denique mulierum primus Eucritus, deinde Aristaeetus: deinde dubium erat, utrum prius deceret, Zenothemin Stoicum quippe senem, an Hermonem Epicureum? Sacerdos enim erat Castorum, & primi in civitate generis. Sed solvit dubitationem Zenothemis. Etenim, *Si me*, inquit, *post Hermonem duces, virum istum*, ne quid aliud sinistri dicam, *Epicureum*, discendo, *solidum tibi relinquo convivium*: & cum dicto puerum vocat, exiturum se simulat. Et Hermon, *Habe tibi*, inquit, *locum primum Zenothemi*. Verum, *si nihil aliud*, sacerdoti certe decebat concedere, licet *Epicurum omnino contemneres*. Ridere lubet, inquit Zenothemis, *sacerdotem Epicureum!* & cum dicto accumbit, & post ipsum tamen Hermon; tum Cleodemus Peripateticus, deinde Ion, & sub illo sponsus; tum ego & juxta me Diphilus, & sub illo Zeno discipulus; postea Dionysodorus Rhetor, & Histiaceus Grammaticus.

10. PHIL. Vah, Lycine, Museum quod-

a. Σοι] Deest in Fl. b. ἱερεὶ γὰρ ὄντι] Desunt in B. c. πάντων] Et hoc omisit B. d. Ὁ Ζήνων] Jam artic. habet B. quem Edd. omiserant.

24. Ἐνεδοιάζετο] Ἐμφροσύναι. V.

26. Τοῖν ἀνάκων] Τῶν Διοσκούρων. Ἀνάκων γὰρ ἔλεγε αὐτοὺς, καὶ Ἀνάκωνος τὸ ἱερὸν αὐτῶν. V.

mininum est, quando januam januae oppositam significat, ita quando de loco januae oppolito usurpatur, neutrum fit, & μίφως forte intelligitur, aut τίχως, ut Solan. vult: cumque supra in Alex. c. 16. neutro gen. etiam habuerimus, nihil prohibet & hic ita dedisse; cumque supra l. d. dixerim usitatus masculinum esse, id jam dictum nollem, etiam inveniri quoque masc. gen. non nego, ut hic in vulgato; & sicubi forte παός intelligatur, ut Gess. existimat. Neque ἡ ἀντίθυρ quod Scholiast. supra notavit, improbo; verum tum acc. foret τὴν ἀντίθυρα. Neutrum genus certe in aliis compolitis usitatum, ut ἀντίθυρον, ὑπέρθυρον, περίθυρον, στεφάνους indicat, de ἀντίθυρῳ nihil fe-

re habet. Nec ego alia praeter jam indicata observavi, unde masc. gen. confirmetur.

20. Ὡς — ἀξίως εἶχε] De προτοκλισίᾳ vid. Buleng. & Strukii antiqq. conviv. atque Olear. ad Philostr. III. c. 27. p. 118. N°. 9. Ceterum ἀξίως genitivum esse usitatum in hac phrasi, non indiget probatione. Vid. tamen supra Jouv. Trag. c. 7. N°. 43.

26. Τοῖν ἀνάκων] Μαισάκος (in Harpocrat.) & Grapovius (supra ad Τιμ. c. 10.) volunt hos a Castore & Polluce distingui; sed vid. c. 32. Unde liquere puto, eosdem hic intelligi; nisi etiam Διοσκούροι alii a Castore & Polluce statuendi sint.

36. Τῶν Ἐπικυρίων πάντων] Lege Ἐπικυρίους τῶν πάντων. M. V. L.

quoddam mihi pro convivio narras, sapientium plerorumque virorum. Laudo equidem Aristanetum, qui in celebritate omnium exoptatissima, sapientissimos accipere prae reliquis voluerit, delectis, qui uniuscujusque sectae flos sunt, non hinc quibusdam, reliquis non item, sed indiscretim omnibus. LYC. Est enim, sodalis, non de vulgo divitum, sed eruditionis amans, & majorem vitae partem versatur cum talibus.

11. Epulabamur ergo primum placide: parata fuerant varia. Sed non opus est, arbitror, ea recenser, juscula & panificia & condimenta: copiose enim aderant omnia. Inter haec vero Cleodemus ad Ionem se inclinans, *Viden*, inquit, *senem* (Zenothemin designabat; audiebam enim) *ut ingurgitat se pulmentariis, quam oppleta jure illius vestis, & quantum stanti post se puero porrigat! dum non videri se putat a reliquis, immemor illorum, qui post sunt? Ostende ergo ista etiam Lycino, ut sis testis.* Ego vero nihil opus habebam ostensuro mihi Ione, qui multo prius illa tanquam e specula videram.

12. Adhuc dicebat ista Cleodemus, cum invocatus irruit Cynicus Alcidamas, commu-

συμπόσιον διηγῇ σοφῶν ἢ πλείων ἀνδρῶν, καὶ ἔγωγε τὸ Ἀριστάνεινον ἐπαινῶ, ὅτι τὸ εὐκταιοτάτῳ ἑορτῇ ἄγων, τὴν σοφωτάτην ἐστὶν πρὸς τὰ ἄλλα ἡξίωσεν, ὅτι περὶ τὸ κεφάλαιον ἐξ ἐκάστης αἰρέσεως ἀπανθίσαντον, ἔχει τὴν μὲν, τὴν δ' ἑ, ἀλλ' ἀναμίξας ἀπάντας. ΛΥΚ. Ἔστι γὰρ, ὡς ἐταίρε, ἔχει τὴν πολλῶν τέτων πλεονασίων, ἀλλὰ καὶ παιδείας μέλη αὐτῶ, καὶ τὸ πλείον τῆ βίβι τοῖς τοιαύτοις ζῶντιν.

Εἰσιώμεθα ἐν ἐν ἡσυχίᾳ τὸ πρῶτον, καὶ παρεσκευάστο ποικίλῃ. πλὴν ἐδὲν οἶμαι χρὴ καὶ ταῦτα καθαρθῆναι, χυμοὺς, καὶ σέμματα, καὶ καρυκίας· ἀπάντα γὰρ ἀφθονα. ἐν τούτῳ δὲ ὁ Κλεόδημος ἐπικύψας ἐς τὸ Ἴωνα, Ὁρᾶς, ἔφη, τὸ γέροντα (Ζηνοθέμιν λέγων, ἐπήκων γὰρ) ὅπως ἐμφορεῖται τὸ ὄψων, καὶ ἀναπέπληται ζωμῇ τὸ ἰμάστιον, καὶ ὅσα τῷ παιδί κατόπιν ἐστὼτι ὀρέγαι, λαμβάνειν οἰόμενον τὴν ἄλλαν, ἢ μεμνημένον τῆ μεθ' αὐτόν; δείξον ἐν καὶ Λυκίνῳ ταῦτα, ὡς μάρτυς εἴη. ἐγὼ δὲ ἐδὲν ἐδεόμην δείξοντός μοι τῷ Ἴωνι, πολλὸν ὑπὲρ αὐτὰ ἐκ παλαιότητος ἑωρακώς.

Ἄμα δὲ ταῦτα ὁ Κλεόδημος εἰρήκει, καὶ ἐπεισέπεισεν ὁ Κυνικός Ἀλκιδάμας ἀκλήτῳ,

e τῶν πλείων ἀνδρῶν] Ἀνδρῶν τὴν πλείων B. f Αὐτόν;] Ἐαυτόν B. g Ἐπεισέπεισιν] Sic omnes.

59. Χυμοὺς] Ζωμούς. V.

Ibid. Καὶ σέμματα] Πλακούντας. V. (πλακούντια. C.)

60. Καὶ καρυκίας] Ἀρτύματα. V.

70. Ἐκ παλαιότητος] Ἀπὸ ὑψηλοτέρου τύπου. V. (ἐ specula. C.)

V. LaCroze. Lubens ita ederem, si in ullo libro reperirem.

42. Εἴτ' ἔγω] Philosophorum uni & Rhetori anteponitur Lucianus.

62. Γέροντα Ζηνοθέμιν] Similia habet Alciph. III. p. 410. ubi Bergl. ad verba ὁ Σταυρὸς ὑπὸ πλεονασμῶν ἔργων, haec inter se comparat.

72. Ἐπεισέπεισιν] Malim ἐπεισέπεισιν. Vide Suid. v. ἐπεισέπεισαι & paroemiogr. in Μυκωνίῳ δὲ λέγει. Vid. etiam supra Ἐτ. Δ. ultimo.

Ἐπεισέπεισιν] In omnibus libris nostris erat ἐπισέπεισιν; Cl. Kusteri emendationem in textum recepi.

Ἐπεισέπεισιν] Cl. Bergl. ad Alciph. III. p. 408. corrigit ἐπισέπεισιν, quod ap. Aristoph. Pluto v. 804. τὸ τὸν. III.

est legatur: Εἰς τὴν οἰκίαν ἐπισέπεισιν. Conf. omnino supra Dial. Meretr. XV. bis, nempe init. ubi ἐπισέπεισαι, & med. ubi ἐπισέπεισαι dedimus; licet Edd. ἐπισέπεισαν, & vid. ibi notata. Unde & hic Berglero ac Solano rursus obtemperandum fuerat; quia perfacilis in his est lapsus amanuensium, sed propter nimia exempla quae pro —σαι a πῖπται, faciunt, sisto gradum, & jam fere malim nihil supra mutasse, quamquam nihil adeo peccatum, quum ἐπισέπεισαι sit aptissimum. At vid. Epist. Sat. c. 23. med. ubi & παρσιπέπεισαι legitur, quod ex Diod. Sic. ibi firmo, aliaque a πῖπται composita, irruendi potestate sumpta, adfero.

Ibid. Ἀλκιδάμας] De hoc alibi nulla mentio fit.

τῷ, ἐκεῖνο τὸ ^a κοινὸν ἐπιχαριεντισάμε-
νῷ, ἢ Μενέλαον αὐτόμαλον ἠκούσῃα. τοῖς μὲν
ἐν πολλοῖς ἀναίχυνθῃα ἐδόκει πεποιηκέναι, 7
καὶ ὑπέκρινον τὰ προχειρότατα· ὁ μὲν τὸ,
Ἀρραίνεις Μενέλαε· ὁ δ',

Ἄλλ' ὅκ' Ἀτρείδῃ· Ἀγαμέμνονι ἦνδαν
θυμῶ,

καὶ ἄλλα πρὸς τὸ χαρὸν εὐτοχα, καὶ χαρίεν-8
τα ὑποτονοῦζόντες. ἐς μὲν τοὶ τὸ Φανερὸν
ἐδῆς ἐτόλμα λέγειν· ^b ἐδεδόκεισαν γὰρ τῷ
Ἀλκιδάμανθῃ, βόην ^c ἀτεχνῶς ὄντα, καὶ
κραυγιώτατον ^d Κορυκτὴν ἀπάντων, παρ'
καὶ ἀμείνων ἐδόκει, καὶ φοβεράτατ' ἦν 8
ἅπαντων.

Ὁ δὲ Ἀριταίνετ' ἐπαινέσας αὐτὸν
ἐκέλευε θρόνον τινα λαβόντα ^e καθίζεσθαι
ἢ ὡς Ἰστιαῖόν τε καὶ Διονυσόδωρον. ὁ δὲ,
ἄπαγέ, Φησι, γυναικείον λέγεις, καὶ μαλ-9
θακὸν, ὅπῃ θρόνον καθίζεσθαι ἢ σκίμπεδον,
ὥσπερ ^f ὑμεῖς ὅπῃ μαλακῆς ταύτης εὐνῆς

ni illo venuste proverbio usus, *fronte venire*
Menelaum. Plerisque ergo impudenter vi-
debaturs facere, itaque quae in promptu erant
maxime mustitantes subjiciebant, alius il-
lud, *Hic Agamemnoniae, furis!* alius,

*Veram Agamemnoniae menti non ista pla-
cebat,*

8 & alia temporis illi opportuna & venusta
immurmurantes. Verum aperte dicere ne-
mo audebat: metuebant enim Alcida-
manem, clamorifera plane hominem & Cyni-
corum omnium vocalissimum: quam ob
causam etiam videbatur superior caeteris,
formidabilis quidem omnibus.

13. At collaudatum Aristaeus iussit
sella capta assidere ad Histiaeum atque Dio-
nysodorum. Ille vero, *Απαγε*, inquit,
*muliebri quiddam jubes ac molle, in sella as-
sidere, aut lecto, ut vos qui molli isto cubili*

ταυ-

^a Κοινὸν] Κοινὸν B. ^b Ἐδεδόκεισαν] Ita O. & Fl. Ἐδεδόκεισαν Edd. cett. ^c Ἀτεχνῶς] Nihil mut. Fl. f. P. & c. Forl. ἀτεχνῶς marg. f. Sed nihil est opus. ^d Κορυκτὴν] Κορυκτὴν B. ^e Καθίζεσθαι] Καθίζεσθαι B. hic & mox iterum. ^f Παρ'] Παρ' B. ^g Ὑμῶς] Bene B. H. Fr. P. H. Ὑμῶς, f.

73. Ἐπιχαριεντισάμενῳ] Εὐτρατελευτόμενῳ, σκα-
πῶν. G.

74. Αὐτόματοι] Ἀλκιδάμανθ' αὐτόματ' ἦλθεν. αὐτο-
ματ' ὅτι οὐκ αἰεὶ ἐκ γυναικῶν. καὶ οὐκ αὐτὸν μὲν ποιεῖται
παριστῆσαι σε τῷ συμποσίῳ διεσπασμένον. καθ' ἃ δὲ οὐκ
Ἀλκιδ' ἐν τῷ, Ἀλκιδ' ὅτι οὐκ αἰεὶ ἐκ γυναικῶν. Κερκυραῖον. κα-
λὴ γὰρ τις αὐτὸν ἐπὶ δούλῳ. ἐκ καλῆς, παρὶν οὐκ αὐτὸν κα-
λὸν ἐστὶν ἀρματὴ ἐστὶν αὐτὸν δὲ κατὰ τὴν τοῦτο δὲ δι-
σι τ' αὐτὸν δὲ ἐπὶ δούλῳ. ἀλλ' ἢ κρείττονος μὲν καλῆς
σιν. 1148. παρ' Ὁμήρ. *Euphrat.* Vide & reliqua illic.
At. . . . G. (Hos *Alexidis* versus emendatos a Ca-

saubono, & suis numeris restitutos invenies ad Athen.
p. 199. M. du S.)

77. Ἀδελφεῖς] Μακρίτης, ὁ Ἰσχυροῦς, ὁ Ἰσχυροῦς. G.
81. Ὑποτονοῦζοντες] Ὑποτονοῦζοντες. I.

82. Τὸν Ἀλκιδάμανθ' ὅτι] Ὁ ποιητὴς ἐπὶ Μιλέτων
βόην τὴν μαλὴν εἶπεν. ὁ Ἀλκιδ' δὲ παρὰ δούλῳ αὐτὸν
πρὸς ἐπὶ τῷ Ἀλκιδ' αὐτὸν, λίγων βόην τὴν κραυγὴν. ὁ
βόην δὲ ἐπὶ δούλῳ, ἀλλ' ὅτι οὐκ αἰεὶ ἐκ γυναικῶν. ὁ
δὲ ὅτι οὐκ αἰεὶ ἐκ γυναικῶν. Κερκυραῖον. V.

91. Σκίμπεδον] Κερκυραῖον, σκαμνὸν. G.

* Παριστῆσαι σε] Lege παριστῆσαι. M. du S.
† Ὑποτονοῦζοντες] Misere antea edebatur ὑποτονοῦζοντες.

‡ Κερκυραῖον] Sic edita recte. Κερκυραῖον V.
§ Ὁ] Ὁ, antea lectum. Mutavit M. du S.

74. Μενέλαον] Αὐτόματ' ὅτι ἀγαθός. & c. F. G.
Μενέλαος αὐτὸν. Hom. II. B. 408. M. du S.

76. Ὑπέκρινον] Ὑπέκρινον, i. e. citharam pulso, citha-
ra responso. epigr. hic ὑπέκρινον est αὐτὸν, ἀντιφώνον.
a cithara metaphora. F. G.

Ὑπέκρινον] I. e. ἀντιφώνον, ἀντιφώνον. Schol. Ari-
stoph. L. K.

Ὑπέκρινον] Singularis est in hoc verbo suavitas, quam
declarabimus c. Longino f. 40. Reprehendit ibi rhetor
acutissimus numeros in oratione nimis molles & can-

ticorum numeris similes, unde hoc dicit consequi
apud auditores, ὡς ἐνιοι προσιδόντες τὰς ὀφειλομένης
καλῶς αὐτὸν ὑπέκρινον τοῖς λέγεσιν, καὶ φράσας, ὡς
ἐν χορῇ τὴν προαποδομένην τὴν βάρυν. Quas jam animo
praecipiente consuevas oratori clausulas, eas ipsi submissa
voce quasi subijciant ac praecant dicentibus, & c. Sum-
tum credo a citharoedis, cantus formulam leni fidium
pulsu subindicantibus. Ita cum *Homericam* formulam
praetexuisset impudentiae suae Cynicus; convivae alii
alios inter se memorare inceperunt, submissa tamen vo-

tantum non supini accumbentes epulamini, subiecta veste purpurea. At ego vel erecto corpore coenaverim, inambulans simul in coenatione; fessus autem humi subiecto palliolo cubito nixus jacebo, qualem pingunt Herculem. Sic fiat, inquit Aristaenetus, siquidem ita manvis. Ab eo tempore per orbem circumiens Alcidas coenabat, castra subinde, ut Scythae solent, ad copiosorem pastum transferens, & circumferentes opsonia ministros prosequens.

14. Verum dum pascitur, operosus tamen erat, qui de virtute & vitio interim disputaret, & aurum atque argentum sibi haberet derisui. Interrogabat enim Aristaenetus, quid sibi vellent tot ac tanti calices, cum figlinorum idem usus esset? Sed eum, quum jam molestus esse inciperet, ad quietem in praesentia redegit Aristaenetus,

μικρῷ δὲ ὑπτίῳ καλακείμῳ, ἑστῶ-
δε, πορφυρίδας ὑποβελήμῳ. ἐγὼ δὲ
καὶ ὀρθοτάδην δειπνήσαιμι, ἐμπεριπατή-
μα τῷ συμποσίῳ· εἰ δὲ καὶ κάμοιμι,
χαμαὶ καὶ τὸ τρίβωνα ὑποβαλλόμενος,
κείσομαι ἐπ' ἀγκῶν, οἷον τὸ Ἡρακλέα
γράφουσιν. ἔτως, ἔφη, γιγνέσθω, ὁ Ἀρι-
σταίνετος, εἴ σοι ἥδιον. καὶ τὸ δὲ τῆς
ἐν κύκλῳ θεῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐδείπνῃ,
ὥστε οἱ Σκύθαι πρὸς τὴν ἀφρονότεραν νομὴν
μείζαντα δύνανται, καὶ τοῖς θεοφέρῃσι τὰ
σώφιστα συμπερινοσῶν.

Καὶ μὲντοι καὶ σιτέμῳ ἐνεργὸς ἦν,
ζεῖτης περὶ κακίας μέλας διεξιών, καὶ ἐς
τὸ χρυσὸν καὶ τὸ ἄργυρον ἀποσκόπων. ἡρώτα
γὰρ τὸ Ἀριταίνετον, τί βέλον αὐτῷ αἰ-
οτοσαῦται καὶ τηλικαῦται κύλικες, τὴν κερα-
μειῶν ἴσα δυνάμειον; ἀλλ' ἐκείνῳ μὲν ἤδη
δινοχλῶντα ἔπαυσεν ἐς τὸ παρὸν Ἀριταί-
νετος,

h Ὑπτίῳ] Deest in Fl. *i* ἑστῶδε] Bene sic Fl. Fr. P. &c. ἑστῶδε male f. & Vz. *k* Κάμοιμι] Γάμοιμι male B. *l* ἴσα] ἴσων B. male.

voce, versiculos, ad retundendam illius impudentiam aptos. Non erat opus, inter homines eruditos, integris uti versibus: iusticiebat initia indicasse &c. Vid. quae de vi & ὑπὸ in compositis diximus ad Opp. c. 16.

77. Ἀφραίνεις Hom. Il. H. 109.

78. Ἀλ' οὐκ — Ἀγαμέμνων Iliad. A. 24.

82. Ἐδιδόκεισαν] Mf. Ox. & Fl. recte. In reliquis ἰδιδόκεισαν.

Ἐδιδόκεισαν] Solan. jota deleta ἰδιδόκεισαν fecerat pro vulgato ἰδιδόκεισαν. Recte; ita enim formari solet. Et sic Herodian. VIII. 1. f. ἡλπίον δὲ ἰδιδόκεισαν. Et Diod. Sic. L. XIV. Et Herodot. VII. sub initium similiter ἀναδιδόκεισαν. Ita διδιδόκεισαν App. Al. p. 325. 1. Et quia Grammatici quos consului, nihil de hac terminatione plusquamperfecti, juvat addere Nostrium supra Dial. Meretr. XIII. p. 316. hujus Ed. καλεπεπλήγισαν, & paullo post ἰδιδόκεισαν. Non tamen in omnibus verbis id imitaret. Sed variatur & infra, c. 28. inter ἡδισαν & ἡδισαν.

Ibid. Τὸν Ἀλκιδάμαϊα] Iliad. B. 408.

83. Βόλον ἀτιγῶς οὔτα] Sic Impr. omnes & O. Mf. Ego Βόλον ἀγαθὸν οὔτα profectum a Luciani manu minime dubito; & si Mf. Codd. copia esset, ita in optimis repertum iri confido.

84. Κωῶν] Ita Mf. O. In Impr. Κυκῶν.

88. Θρίσι τινὰ λαβόντα] Oportet imaginari ratio-

nem triclinii veteris, quae hic pulchre descripta fuit. Tres magni lecti, tres κλῆτρες, tribus coenationis lateribus paralleli illi quidem, sed non applicati, ut a tergo liber accessus esset. Vacat plane quartum latus, in quo medio janua est. Sic convivae omnes & se invicem contueri possunt, & januam prospicere: & liber est in illo spatio accessus ministratoribus, & acroamatis. Hic jam impleti sunt tres lecti. Jubetur adferri sella alta Cynico, qua e regione Histiaei & Dionysodori posita, qui in tertio lecto ultimi accumbabant, ipse quoque exaequari quodammodo convivis possit, & mensae si non accumbere uti caeteri, tamen assidere.

Ibid. Κατέκειτο] Non opus est κατέκειτο cum B. legere.

93. ἑστῶδε] In Ven. utraque mendose hic legitur ἑστῶσαι.

98. Οἷον τὸ Ἡρακλέα γράφουσιν] Adleverat Cl. Hemsterh. Aristid. I. p. 63. ubi hunc locum notat Jebb. Igitur evolvi, & vidi Aristidis verba, p. 63. Edit. antiq. (p. 35. novae) esse; & τοῖνυν ἐπὶ πράξει μόνον ὁ ἀγῶν, ἔχου τις Ἡρακλέος μνημονεύειν, ἀλλὰ καὶ ταῖς ἐνθυμίαις τῷ βίῳ πολλοῦ τινος ἕως. δηλοῖ δὲ ὁ ἀγαλμάτων αὐτοῦ τὰ πίνακες. Ad quae Jebb. „Qualia fuerint haec simulastra, discere est ex iis quae scribit Lucian. in Sympof. (h. l.) De scyphis Herculanis „conf. Dempsterum in Antiqq. Rom.

νετ^α, τῷ παιδί νέσας εὐμεγέθη σκύφον
 ἂ ἀναδύναι αὐτῷ, ζωρότερον ἐγχεάνηα. καὶ
 ἐνδὲ ἄριστα ἐπινενοηκέναι, ὅτε εἰδὼς ὅσων
 κακῶν δεχθῆν ὁ σκύφ^α ἐκείν^α ἐνεδεδόκη.
 λαβὼν δὲ ἅμα ὁ Ἀλκιδάμας ἐσίγησε μι-
 κρὸν, καὶ ἐς τὸν δαίμον^α κατὰβαλὼν ἑαυτὸν
 ἐκείν^α ἡμίγυμν^α, ὥσπερ ἡπαλήκη, πῆξας
 τὴν ἀγκῶνα ὀρθὸν, ἔχων ἅμα τὸ σκύφον ἐν
 τῇ δεξιᾷ, οἷ^α ὁ πῶλ^α τῷ Φέλω^α Ἡρα-
 κλῆς^α ὑπὸ τῇ γραφείῳ δείκνυ^α.

Ἦδη δὲ καὶ ἐς τὰς ἄλλας συνεχῶς^α ἐπι-
 εσοδεῖτο ἡ κύλιξ, καὶ Φλοτῆσαι, καὶ ὁμι-
 λία^α, καὶ Φῶτα^α εἰσεκεκρίμην. ἐν τοσού-
 τῳ δ' ἐγὼ τὸ παρεγῶτα τῷ Κλειδήμῳ
 παῖδα, οἰνοχόον ἕντα ὥραιον, ἰδὼν ὑπο-
 μειδιῶντα (χρὴ γ', οἶμαι, καὶ ὅσα πάρεργα
 τὸ ἐτίμωσις, εἰπεῖν, καὶ μάλιστα εἰτι
 πρὸς τὸ^α γλαφυρώτατον ἐπράχθη) μάλα
 ἦδη παρεφύλακτον, ὅ, τι καὶ μειδιάσει.
 καὶ μὲν μικρὸν ὁ μὲν προσῆλθεν, ὥς ὑπολη-
 φόμεν^α πῶλ^α τῷ Κλειδήμῳ τὴν Φιάλην^α ὁ
 δὲ τὸν τε δάκτυλον ἀπέθλιψεν αὐτῷ, καὶ

quod innueret puero, uti scyphum illi da-
 ret bene magnum, infunderetque meracius.
 Ac videbatur sibi pulchrum quiddam ex-
 cogitasse, nesciens quantorum scyphus iste
 malorum initium dedisset. Caeterum sum-
 to illo tacuit paullulum Alcidas, atque
 humi abiectus jacuit seminudus, ut minatus
 fuerat, erecto nixus cubito, tenens dextra
 scyphum, qualis ille apud Pholum Hercu-
 les a pictoribus ostenditur.

15. Jam vero ad alios etiam frequenter
 commeare calix, jam amicitiae pocula, &
 confabulationes, jam inferri lumina. Inter
 haec ego adstantem Cleodemo puerum,
 pocillatorem formosum, subridere videns,
 (oportet enim, puto, etiam, si qua prae-
 ter ipsam quasi substantiam convivii accide-
 runt, ea dicere, in primis si quid actum
 est venustius) diligenter jam observabam,
 quid demum rideret? Neque ita multo
 post ille quidem accessit velut recepturus a
 Cleodemo phialam. Hic vero & digitum il-

^a Ἀναδύναι.] Restitui ex B. & Coll. Δούναι Edd. ^b Ὑπὸ] Ἀπὸ B. frustra. ^c Περισοδεῖτο] Περισοδεῖτο
 Th. Mag. in ἀποσεῖα. Ἐπισοδεῖτο Coll. In vulgato conspirant Edd. & B. ^d Εἰσεκεκρίμην] Ἐσκεκρίμην B.
^e Γλαφυρώτατον] Γλαφυρώτατον B. & Coll. ^f Ὅ, τι] Ὅτι Edd. male.

13. Σκύφον ἀναδύναι αὐτῷ [ζωρ. ἐγχε.] G.
 21. Τῷ Φέλω] Φάλ^α ἐγχετο τὸν Κενταύρον εἰς, παρ' ᾧ
 ἐκινεδορῶν^α Ἡρακλῆς. V.
 23. Περισοδεῖτο ἡ κύλιξ] Ἐκινεῖτο, ἀεικνέτο. V.
 (Ὁριζοῖτο C. pravc.)
 24. Φλοτῆσαι] Φιλία, φιλικαὶ διξώσεις. G.

* Τέταρ] Omisum in Editis. Addidi ex V. C. & G.

25. Ἐν τοσούτῳ] Ἀντὶ τῶ μὲν αὖ^α τούτων, ἢ ἀντὶ τῶ
 ὡς οἱ ταῦτα ἐγχετο. V. (ὡς ᾧ ταῦτα ἐγχετο. C.)
 30. Γλαφυρώτατον] Ἡδίων. G.
 31. Ὅ, τι] Οὐκ αἰτιολογικὸς σύνδεσμος τὸ ἔτι, ἀλλ'
 ἀναφορικὸν ἀπὸ τοῦ ὅ. τὸ τι παρὶλλον ἀρίστον Ἀττικῷ
 ἴδι. V.

M. du S.

13. Εὐμεγέθη σκύφον] Εὐμεγέθη κύλικα Alciph. III.
 p. 353. ubi Bergl. & cetera cum Lucianis comparat.
 F. F. R.
 14. Ἀναδύναι] Ita Cod. Ms. Ox. & Coll. recte; nam
 proprium est in ea re vocabulum. Th. Δ. IV. M. du S.
 21. Ὅ παρ' τῷ Φέλω] Ἡρακλῆς] Fieri nequit, ut si
 quis Benelicti versionem intuens Herculem Pholensem,
 nullo modo concipere possit ea Latina facta esse ex his
 Graecis, qui ita eximium illum Leonardum Augusti-
 num deduxit, ut monuimus in praefatione ejus gemi-
 nis praefixa, quod tamen tunc non advertebamus.
 Sola Gallia est hujus putidi commentii origo. Nam do-
 ctior Erasmus noster rectissime dederat, Herculem a-
 pud Pholum.

F. G.

Ibid. Παρὰ τῷ Φέλω] Recte Scholiastes quis fuerit
 docet. Fabulum exhibet Apollodorus II. 46. B. Adde
 Polyae. Strat. I. p. 10. quem omnino lege. M. du S.
 22. Δικνύται] Δικνύται pictorum esse, vid. Cl.
 Hemsterb. T. I. Somn. sive Luciani vita c. 8. F. F. R.
 23. Περισοδεῖτο] Hoc verum esse, adeoque Th.
 Mag. emendandum, vid. supra. Alciph. III. Ep. 55.
 p. 408. καὶ τὸ Φλοτῆσαι συνεχῶς ἀεισοδούμενης, ubi
 Bergl. haec Luciani quoque contulit.
 31. Ὅτι εἰ μειδιάσει] Iterum ὅ, τι scribendum,
 id quod requirit sensus. Recte Interpres, quid ride-
 ret.

F. F. R.
 49. Παραστήσαι] Praesto esse: adparere. Ita in Evang.
 Matth. XXVI. 53. παραστήσαι μοι πλείους ἢ δώδεκα λε-
 γού.

illius strinxit, & drachmas puto duas dedit una cum phiala. Puer ad digitum quidem strictum ridere denuo, sed pecuniam, puto, non observavit. Illo itaque non sumente, strepitum cadentes duae drachmae derunt, utrisque, quod aperte observares, erubescens. Dubitabant proximi, utrius essent nummi, negante puero sibi excidisse, Cleodemo autem apud quem fuerat strepitus, a se abjectos dissimulante. Neglectum itaque hoc & praetermissum, quod non multi vidissent, praeter solum, ut mihi videbatur, Aristanetum. Transtulit enim puerum paullo post, quem nemine sentiente exire juberet, & Cleodemo adstare nutu imperavit aliquem de exoletis jam & robustis, mulionem quendam aut equisonem. Et hoc quidem sic abiit magnae sane ignominiae Cleodemo futurum, si prius inter omnes percubuisse, neque extinctum statim fuisset, dextre Aristaneto vinolentam libidinem accipiente.

δραχμάς δύο, οἶμαι, ἔ' συνανέδωκε μὲν τὴν Φιάλης· ὁ παῖς δὲ πρὸς μὲν τὴν δάκτυλον ἢ θλιβόμενον αὐτῆς ἐμειδίσατο, ἔ' μὴν συν-
οῖδεν, οἶμαι, τὸ νόμισμα, ὥστε μὴ δεξα-
μὲν φόρον αἱ δύο δραχμαὶ παρέρχον ἐκ-
πορεύσθαι, καὶ ἠρυθρίασαν ἄμφω μάλα σα-
φῶς. ἠπόρουν δὲ οἱ πωλησίον, ἔ' τινος εἴη
τὰ νομίσματα, τῷ μὲν παῖδι δὲ ξενόμενον μὴ
σποδελικέαι, τῷ δὲ Κλεοδήμῳ καθ' ὃν ὁ
φόρος ἐγένετο, μὴ προσποιούμενον τὸ σπόρ-
ον. ἡμελήθη δ' ἐν, καὶ παρώφθη τῷτο, ἔ'
πάνυ πολλῶν ἰδόντων, πλὴν μόνου, ὡς
ἐμοὶ ἔδοξε, τῷ Ἀριστάνειτ'· μετέστησε γὰρ τὴν
παῖδα μικρὸν ὑστερον ἀφανῶς ὑπεξαγαγὼν,
καὶ τῷ Κλεοδήμῳ τινὰ πῶμα πίνειν διένειψε τὴν
ὑπόθεσιν ἥδη, καὶ καρτερῶν, ὁρεώκομον τι-
νά, ἢ ἱπποκόμον· καὶ τῷτο μὲν ὡς
ἐκεχωρήκει, μεγάλης αἰσχύνῃς αἴτιον τῷ
Κλεοδήμῳ γενόμενον, εἰ ἔφθη ἡ διαφοιτή-
σαν εἰς ἀπάντας, ἢ ἀλλὰ μὴ κατέσθῃ αὐ-
τίκα, δεξιῶς πάνυ τῷ Ἀριστάνειτ' ἔ' παρ-
οινίαν ἐνέγκαντ'.

Ο

g Συνανέδωκε] Συναῖδωκε B. h θλιβόμενον] θλιβόμενον B. i ὁρεώκομον — ἱπποκόμον] ὁρεώκομον — ἱππο-
κόμον B. k Διαφοιτήσαν] Ita Edd. omnes, & sic B. etiam, teste Solan. Διαφοιτῆσαι P. l Ἀλλὰ μὴ] Ἀλλὰ
μὴν P. sola.

50. ὁρεώκομον] Τὸν ἱπποκόμον τὴν ἡμίονον. V.

γινώσκας ἀγγέλον. Ubi Rev. f. Elfr. hoc Luciani alia-
que addentem vide. Adde Nostrum supra Deor. Dial.
XXIV. ubi Mercurius dicitur παρῆναι τῷ Διί.

f. f. R.

50. ὁρεώκομον] Lege ὁρεώκομον. F. G. Et sic quo-
que, media brevi, Pollux. Alii promiscue. Suidas
utrumque habet; sed statuit differentiam, ὁρεώκομον
montium, & ὁρεώκομος mulorum custodem faciens,
ut Steph. quoque notavit, quod si verum, vulgata Lu-
ciani scriptura non erit sollicitanda.

f. f. R.

53. Διαφοιτῆσαν] Cave cum P. quicquam hic mu-
tastis; recte enim omnia habent, quod sexcentis ejus-
modi locis, si liberet, confirmare possem. M. du S.
Διαφοιτῆσαν] Et si φθάνω fere perpetuo cum parti-
cipio construitur, ut Liban. Ep. 224. p. 208. ἔφθη
συμμιξας. Noster Vit. Aut. c. 26. Τοx. 2. Diff. cum
Hef. 8. Fugit. 27. tamen & cum infinito Alciph. III.
3. f. 8c ep. 41. p. 362. Sed recte Solanus ait, lectio-
nem P. non audiendam.

f. f. R.

54. Ἀλλὰ μὴ κατέσθῃ αὐτίκα] Ἀλλὰ μὴ καὶ, Th. M.

Ἀλλὰ μὴ κατέσθῃ αὐτίκα] Illud μὴ non mutandum
censeo in μὴν, uti voluit Marcellius: nec κατέσθῃ ver-
tendum active, ut fecit Interpres; sed passive, ita
enim saepe apud optimos quosque auctores. Verto
igitur & hæc, ut præcedentia: si prius ad omnes per-
tinaisset ea res, ἔ' non statim fuisset extincta. L. BOS.

Ἀλλὰ μὴ κατέσθῃ &c.] Servavi μὴ quod longe plu-
rimae habebant, sed puncto ante ἀλλὰ in comma
mutando, ut nexus esset, pudori fuisset, nisi. At si
punctum serves ante ἀλλὰ, quod in plerisque erat,
μὴν commodius foret.

f. f. R.

55. Δεξιῶς πάνυ τῷ Ἀριστάνειτ' τὴν παροινίαν ἐνέγκαν-
τ'.] Interpretantur inducēte dextre admodum temulen-
tia. Desideratur alius, qui illud inducēte interpretetur.
Quid enim id sibi vult? At Luciani scopus est, tole-
ransse Aristaneto admodum dextre temulentiam, non
exasperato ad hoc factum in pueri sui tentatione. He-
rodianus libro 1. Ταῦτα χαριστήρια ὑδρίας τι ἔ' παροινίας
τὴν σῆς, ἥς ἐγὼν τοσούτων ἡσυχόμην.

f. G.

Ὁ Κυνικός δὲ Ἀλκιδάμας, ἡ ἐπεπώκει
 γὰρ ἤδη, πωθόμενος ἢ τις ἢ γαμβρὸς
 παῖς καλοῖτο, σιωπὴν ὡς ἀρχαῖος μεγά-
 λη τῇ φωνῇ, ἀποβλέψας εἰς τὰς γυναῖκας,
 Προπίνω σοι, ἔφη, ὦ Κλεάνθι, Ἡρακλῆς
 ἀρχηγέτης. ὡς δ' ἐγέλασαν ὅτι τὰτα
 ἀπάντες, Ἐγγελάσατε, εἶπεν, ὦ καθάρμα-
 τα, εἰ τῇ νύμφῃ ὡς ὁρῶντων ἐπὶ τῇ
 ἡμετέρῃ θεῷ τῷ Ἡρακλῆϊ; καὶ μὴν εὖ εἰ-
 65 δέναι χρὴ, ὡς ἂν μὴ λάβῃ παρ' ἐμῆς τ
 σκύφον, ὅπως τοῖσδε ἀνδρῶν αὐτῇ γένοι-
 το, οἷον ἐγὼ, ἄτρεπτος μὴ ἀλκὴν,
 ἐλευτέρῳ δὲ τὴν γνώμην, τὸ σῶμα δὲ ἔγω
 κατέρως καὶ αἷμα παρεγύμνωσαυτὸν μάλ-
 70 λον, ἄχρι πρὸς τὸ αἰσχρὸν. αὐτοὶ δὲ τῇ
 τοῖς ἐγέλασαν οἱ συμπόται, καὶ ὅς ἀγανα-
 κτήτας ἐπ' αὐτῷ, δριμύτητι καὶ ὡς ἀπορο-
 βλέπων, καὶ δὴλόν ἦν ἐκέτι εἰρήνην ἄξων.
 τάχα δ' ἂν τινὲς καθέλει τῇ βακχεῖα,
 εἰ μὴ καὶ χαρὸν εἰσεκεκόμιστο πλακῆς
 εὐμεγέθους πρὸς ὃν ἀποβλέψας ἡμερώτε-
 75 ρον ἐγένετο, καὶ ἔληξε τῷ θυμῷ, καὶ ἐνεφο-
 ρεῖτο συμπεριῶν.

Καὶ οἱ πλείστοι ἐμέθυον ἤδη, καὶ βοῆς με-
 80

16. Cynicus autem Alcidas, qui jam
 abbibisset, percunctatus quomodo sponsa
 vocaretur, imperatoque silentio, magna
 voce, directis in mulieres oculis, Propino
 tibi, inquit, Cleanthi, Herculis ducis atque
 principis poculum! Ridentibus autem ea de
 causa omnibus, Risistis, inquit, purgamen-
 17. Et jam plerique ebrii, jam clamore ple-

α. Ἐπεπώκει] Ἐπεπώκει B. β. Προπίνω] Προπίνω FI. γ. Ἐπὶ] Ἀπὸ B. δ. Ἡ μὴ λάβῃ] Εἰ μὴ λάβῃ B.
 ε. ἄτρεπτος] ἄτρεπτος B. ζ. εἰσεκεκόμιστο] εἰσεκεκόμιστο B.

59. Παῖς ἐκαλεῖτο] Γράφεται εὖ καλεῖτο. I.

61. Προπίνω σοι] Σκόπει τὴν σύνταξιν, προπίνω σοι Ἡ-
 ρακλῆς ἀρχηγέτης. ὁ οὖν ἀγροικικῶς φάμεν εἰς τὴν πρῶ-
 75

βίαν * τοῦδε, ἢ τὴν ὑγίαν. δεῖ γὰρ λέγειν, προπίνω σοι τῇ
 σῇς ὑγείας. ἢ προπίνω βασιλείας + μεγάλης, ἢ προπίνω σοι
 Μικρίας τῇ θεοτικῇ, καὶ ἐπὶ τῇ ἀλλοτρίᾳ ἐμοίᾳς. V.

* Τῇδε] Reliqua non erant in Scholio C. Sed in Exc. &
 V. habentur. M. du S.

+ Μεγάλη] In Impressis omisium, inserui ex V. & G.
 J. F. R.

57. Ἐπεπώκει] Nondum biberat, certe poculum
 non exhauserat, utpote qui mox propinaturus descri-
 bitur. Quin & supra c. 14. Poculo illi malorum o-
 mnium causa tribuitur: in Ox. est ἐπεπώκει. Sed ni-
 hili hoc, quid statuum, nescio. Tandiu enim ja-
 cuisse hanc belluam, nec quidquam interea bibisse,
 verosimile non fit. M. du S.

61. Προπίνω — Ἡρακλῆς] Sic apud Philostr. p. 54.
 Διὸς, ἔφη, σιωπῶν ἡδὲ σοι. Legi autem, si usquam,
 meretur Scholium quod ad haec verba monachus haud
 dubie vinosus adscripsit, unde discas ab iis sanitatem
 beatæ virginis strenue potari solitam. Quid non Ebrie-
 tas designat? quot bibendi incitamenta quaeruntur!
 82. Ad-

patronorum, & apud nos Anglos Regum, ecclesiae-
 que ipsius. Pudet haec opprobria nobis, &c. Hoc
 Scholium cum olim Praetuli venerando, & eruditio-
 ne omnibusque probis artibus Illustri Loidio Vigor-
 nienti Episcopo ostenderem. Nos ergo, inquit, non
 primi eam insaniam infanimus! & imprudentes ex-
 82. Ad-

προπίνω σοι] Olear. ad Philostr. II. 7. No. 1. b. J. F. R.
 Ibid. Ἡρακλῆς ἀρχηγέτης] Subaudi κύλικα. F. G.

68. ἄτρεπτος] Mf. Ox. rectius, mea quidem sen-
 tentia, ἀτρεπτος, Luciano alibi etiam usurpatum Mv. a.
 c. 5. sed & vulgata ferri potest, quam ideo loco mo-
 vere nolimus. M. du S.

82. Ad-

plenum convivium. Dionysodorus enim rhetor ibi dictiones quasdam per vices recitabat, laudantibus ipsum, qui a tergo adstabant, servis. At qui post ipsum accumbebat Histiaeus Grammaticus, consuebat verficulos, collatis in unum Pindari & Hesiodi & Anacreontis quibusdam, ut unum ex omnibus illis carmen oppido ridiculum conficeretur. In primis autem illa, quasi futura praediceret:

Contulerunt clipeos: &

Hic vero gemitusque fuit clamorque virorum.

Zenothemis legebat captum a puero libellum, minutissimis scriptum literis.

18. Intermittentibus vero paullum pro more, qui opsonia inferebant, curaverat Aristaeus, ne illud quoque delectationis expers tempus esset, aut vacuum, iussu introire ridiculario scurra, dicereque aut facere quiddam ridiculum, ut magis etiam convivae exhilararentur. Ac prodit deformis homuncio raso capite, paucis in capite relictis erectisque pilis. Hic saltat fracto

τὸν ἦν τὸ συμπόσιον. ὁ μὲν γὰρ Διονυσόδωρος ὁ ῥήτωρ ἂν αὐτῷ ῥήσεις τινὰς ἐν μέρῳ διεξήκει, καὶ ἐπηνεῖτο ὑπὸ τῆς κατόπιν ἐφεστώτων οἰκετῆρος. ὁ δὲ Ἱστιαῖος ὁ γραμματικὸς ἐρράσθη δαίει, ὑπερκατακείμενος, καὶ συνέφερεν ἐς τὸ αὐτὸ τὰ Πινδάρου, καὶ Ἡσιόδου, καὶ Ἀνακρέοντος, ὡς ἐξ ἀπάντων μίαν ὁδὸν παραγγέλοιον ἀποτελεῖται. μάλιστα δ' ἐκείνα ὡς ἂν προμαντευόμενος τὰ μέ-

90 λοντα,

Σὺν δ' ἔβαλον ῥινέες.

Ἐνθα δ' ἄρ' οἰμωγή τε, καὶ εὐχολὴ πέλονται ἀνδράσιν.

ὁ Ζηνοθέμις δ' ἀνεγίνωσκε, ὡς αὐτῷ παρὰ τοῦ λαβὼν λεπτόγραμμαν τι βιβλίον.

Διαλιπόντων δὲ ὀλίγων, ὥσπερ εἰώθασιν, τῷ ὄψα κομιζόμενους τὰ ὄψα, μηχανώμενος Ἀρισταίετος μὴδ' ἐκείνον ἀτερπῆ τὴν χαρὸν εἶναι, μὴδὲ κενὸν, ἐκέλευσε τὴν γελοιοποιὸν εἰσελθόντα ἢ γε εἰπεῖν τι, ἢ πρᾶξαι γελοῖον, ὡς ἔτι μᾶλλον οἱ συμπόται ἀγχιυθεῖεν. καὶ παρῆλθεν ἀμορφὸς ἢ τις ἐξυρμημένος τὴν κεφαλὴν, ὀλίγας ὅπῃ τῇ κεφαλῇ στρίχας ὀρθὰς ἔχων ἔτ' ὠρχήσατό τε καὶ α-

g Αὐτοῦ] Nil mut. Edd. nec B. h Γ.] Non habet B. i Τίς ἐξυρμημένος] Τίς φέρων ἐξυρμημένον B.

91. Σὺν δ' ἔβαλλον ῥ.] Καὶ μὴν Ὀμήρου ταῦτα, ἀλλ' ὡς Πινδάρου ἢ Ἡσιόδου ἢ Ἀνακρέοντος. G.

1. Οὐτὸν ὠρχήσατό τε καὶ αὐτῷ. Κοινῶς μὲν τὰ ἐν ταῖς παραδόσεσιν τῶν χορῶν ἀσματικῶν ἰδίως δὲ τῶν ῥυθμῶν...

† Καταπαράλλων θίσιν] Καταπαράλλων θίσιν Edita. Correx

M. du S.

82. Αὐτοῦ — ἐν μέρῳ] Quid hisce duabus ultimis vocibus intelligendum sit, fateor me nescire. vid. Συγρ. c. 1. Ubi in quibusdam Codd. ita etiam legitur, pro vulgato ἐν μέλει.

M. du S.

81. Πινδάρου] *Homonymum* non nominat, quia in voce ἱρράσθηδαι satis intelligitur.

M. du S.

91. Σὺν δ' ἔβαλλον] *Hom.* II. A. 447. & 450. M. du S.

97. Τὰ ὄψα] Hinc discas proprie de iis usurpari, quae in secundis mensis apponebantur.

M. du S.

3. Ἐξυρμημένον τὴν κεφαλὴν] Calvi erant mimi, ut apud *Artemid.* c. 23. L. I. ἐν ἑαυτῷ δὲ δοκεῖν τὴν κεφαλὴν ἄλλω πλὴν Αἰγυπτίῳ θεῶν ἱερεῦσι ἐ γελοιοποιεῖν. &c. sic in *Anthol.* 3. μωρὸν ὅρας φαλακρόν.

J. B.

Ἐξυρμημένον τὴν κεφ.] *Caes. Barth.* adv. L. VII. c. V. haec verba (ἐξυρμημένον τὴν κεφαλὴν) tanquam glossam

ejicit. vide ipsum.

Ἐξυρμημένον τὴν κεφ.] Depravatum esse hunc locum, manifestius est, quam ut de eo monendum sit. sed in libris nihil est subsidii; (nam quod O. φέρων pro ἔχων habet, nihil juvat;) nec quidquam succurrit, quod ad emendationem viam aperiat. Vid. *Met.* c. 27. ubi de huiusmodi saltatore sermo est.

M. du S.

Ἐξυρμημένον τὴν κεφαλὴν] Nihil causae attulit *Barthius*, cur glossam putaret haec verba: nec, puto, habuit idoneam. Vid. ad *Philopat.* c. 21. & *Marci.* ad *Pseudom.* c. 15.

J. M. G.

Ἐξυρμημένον τὴν κεφ.] Plura Cl. *Ges.* ad *Philopat.* c. 26. κεκαρμημένοι τὴν γνάμιν. Consulendum *Pignori* de servis p. 189. addiderat *La Croze*. In mea *Pignorii* Edit. est p. 256. ubi docet, fugitivos omnino rasos fuisse

fuisse

καλαλῶν αὐτὸν, καὶ ἀφ' ὧν, ὡς γε-
λοιότερον Φανείη· καὶ ἀνάπαιστα συγκρο-
τῶν διαξήλθεν, αἰγυπιάζων τῇ Φωνῇ, καὶ
τέλῃ ἐπέσχωπεν ἐς τὴν παρόντας.

Οἱ μὲν ἄλλοι ἐγέλων, ὁπότε σκαφθεῖεν· ἰο
ἐπεὶ δὲ καὶ εἰς τὴν Ἀλκιδάμαντα ὁμοίον τι
ἀπερίφηε, Μελιταῖον κυνίδιον προσεῖπὼν
αὐτὸν, ἀγανακτήσας ἐκείνῃ, καὶ πάλαι
δὲ δῆλῃ ἦν φθονῶν αὐτῷ· εὐδοκίμῳντι,
καὶ κατέχοντι τὸ συμπόσιον, ἀπερίφας τῇ
τρίβωνα, πρὸς καλεῖτο οἱ παγκρατιάζοντες.
εἰ δὲ μὴ, κατοίσειν αὐτῶν, ἔφη, τὴν βακί-
ναιαν. ἔτω δὴ ὁ κακοδαίμων· Σατυρίων
(τῆτο γὰρ ὁ γελοιοποιὸς ἐκαλεῖτο) συτᾶς,
ἐπαγκρατίαζε. καὶ τὸ πρᾶγμα ὑπερήδιστον
ἦν, φιλόσοφῃ ἀντὶς γελοιοποιῶν ἀνταίρου-
ν, καὶ παίων, καὶ παϊόμην· ἐν τῷ μέρει,
οἱ παρόντες δὲ, οἱ μὲν ἠδῆντο, οἱ δὲ ἐγέ-
λων, ἄχρι ἀπηγόρευσε παϊόμην ὁ Ἀλ-
κιδάμας, ὑπὸ συγκεκροτημένῃ ἀνθρωπίνῃ
σκῆ καλαγωνιδεῖς. γέλωτος ἦν πολλὸς ἐξε-
χύθη ἐπ' αὐτοῖς.

Ἐνταῦθα Διονικῇ ἐπεισῆλθεν ὁ ἰατρός,
καὶ πολλὸν κατόπιν τῆς ἀγωνίας. ἐβραδύνει

distortoque corpore, ut magis videatur ri-
diculus, & anapaestos cum varia gesticula-
tione, voce Aegyptium quid sonante, pro-
nunciat. Tandem etiam quaedam dicta ja-
cit in praesentes.

19. Atque alii, quum peterentur, rident.
Cum vero in Alcідamanem etiam simile
quid jactasset, quod Melitensem vocaret
catellum: indignatus ille, & olim appare-
bat illum invidere scurrae, quod probaretur
istum ad pancratii certamen provocat, si
negaret, clavam se illi impacturum mina-
tus. Ita ergo miser Satyrion, (id enim
scurrae nominis erat) consistit, certat pan-
cratio. Erat res jucundissima, philosophus
vir compositus cum ridiculario, feriens,
verbera vicissim excipiens. Qui vero prae-
sentes erant, partim pudere, partim ridere,
donec plagis fatigatus cederet Alcідamis,
sub compacto atque exercitato homuncione
victus. In risum ergo homines illorum
caussa effusi.

20. Hic Dionicus supervenit medicus,
paullo post illud certamen: retardatus fue-
rat,

α. Εὐδοκίμοῦντι] Εὐδοκίμοῦντι B. β. Σατυρίων] Ὁ Σατυρίων B.

γ. Ἀνάπαιστα] Ἀνακόλυστα. G.

Ibid. Συγκροτῶν] Διὰ τῆς κροτῆς τὰς χεῖρας ἀνταίρου
καὶ οἰάν. G.

* Νανόδη] Addidi ex C. Lacuna enim erat in V. M. in S.

fuisse, pistrinarios & ustores semiratos.

F. F. R.

γ. Καὶ ἀνάπαιστα συγκρ.] Ut cinardus Petronii.

F. B.

Ibid. Συγκροτῶν] Συγκροτῶν χορὸν. Et pedibus plaudunt
choreas, & carmina dicunt. F. G. Constructio illa
transitiva in utraque lingua est notissima; quare plura
non addo, praeter Herodot. L. 2. p. 126. D. καὶ τὰς
χεῖρας κροτῶσι. Ita συγκροτῶν συμπόσιον Long. Paj. IV.
127. (al. 135.) & πανηγύρις Herodot. V. 6. 14. ac
Diod. Sic. IV. versus fin. Alciph. III. p. 368. eadem
aliis verbis, καὶ ἀνάπαιστα εὐκρότα ἐπιλέγοντες, σκαμνισμάτων
ἀλκυῶν & αὐτοσχάρτων Ἀπικῶν αἰμυλίας γέμοντα. Mi-
serere igitur errat Budaeus in Lexico minore, κροτῶν esse
neutrum absolutum scribens.

F. F. R.

15. Κατέχοντι τὸ συμπόσιον] Ut Συγρ. c. 38. κατέ-
χων τὸ βῆμα & Ἐτ. Δ. III. τυραννῶν τὸ συμπόσιον. Barth.

Advers. 319.

25. Συγκεκροτημένῃ] Ab homuncione compacto. τα-
μασέ.

M. di S.

43. Καὶ τὸ ἐπιδόν ἐπὶ ῥίψαι τάχιστα ἀφ' ὧν φωταγω-
γοῦ ἐς τὸ ὑπαίφρον· ἀλλῆς] Gladium autem extemplo per
fenestras in aream projecisse. ἐπιρρίπτειν hic non potest
locum habere. legendum ἀπερίφας, quod & Mf. prae-
se fert.

F. G. G.

47. Ἐπικαλεῖται τοὺς γείτονας, ὅφ' ἂν ἀνασπᾶνται τὸ
θηρίον, σπᾶναι αὐτόν] Benedicli interpretatio haec est:
vicinos advocasse, a quibus revulsa fera fuit servatus.
Quid Graecis sit ἀνασπᾶν τὸ θηρίον & Latinis revellere
feram, nec ego, nec quisquam norit, dixeritve ne
dicam ἀνασπᾶν nusquam esse revellere. Notat quidem
Boudelotius ad hunc locum, ut apud Petronium, τα-
πηρο

rat, quod ipse dicebat, dum curat corre-
ptum phrenitide Polyprepontem tibicinem.
Ac ridiculum quiddam de eo narrabat: in-
gressum se nempe ad illum, cum nesciret
jam morbo illum teneri. Hunc vero surre-
xisse statim, & clausa janua, strictoque
pugione, tibias sibi porrexisset, iussisse ca-
nere. Deinde cum non posset, pulsasse
scutica manus sibi supinas. Denique in tan-
to se periculo tale quid excogitasse: ad
certamen se illum, constituto plagarum nu-
mero, provocasse: ac primo quidem ipsum
se male cecinisse: tum vero traditis illi ti-
biis, corium ab illo accepisse & lorum, pu-
gionemque quam celerrime per fenestram
dejecisse in impluvium; & ab hoc inde
tempore jam tutius cum illo colluctatum
vicinos advocasse, a quibus effracta janua
ipse servatus sit. Ostendebat autem vesti-
gia quaedam plagarum & unguium in facie.
Ac Dionicus qui non minorem narratio-
nis plaustum, quam scurra, tulerat, juxta
Hicetiaeum se inferciens, coenabat de reli-
quiis, non sine divino ille nutu nobis ad-

3 οδὲ, ὡς ἔφασκε, Φρενίτιδι ἐαλωκότα Σερα-
πέων Πολυπρέποισα τὴν αὐλητήν. καὶ τι καὶ
γελοῖον διηγήσατο. ἔφη μὲν γὰρ εἰσελθεῖν παρ'
αὐτὸν, ὅτε εἰδὼς ἐχόμενον ἦδη τῷ πάθει
τὸ δὲ ταχέως ἀναστάντα, ἔπι κλεισάει τε τὴν
θύραν, καὶ Ξιφίδιον σπασάμενον, ἀναδόντα
αὐτῷ τὰς αὐλὰς, κελεύειν αὐλεῖν. εἶτα,
ἐπεὶ μὴ δύναίτο, παύειν, σκῦτ' ἔχοντα, ἐς
ὑπτίας τὰς χεῖρας. τέλει δ' ἔν ἐν τοσούτῳ
κινδύνῳ ἔπινοῆσαι τοιόνδε: ἐς ἀγῶνα γὰρ
4 ὁποκαλέσατο αὐτὸν ἔπι ῥήτῳ πλεονῶν
ζήθιμῳ· καὶ πρῶτον μὲν αὐτὸς αὐλῆσαι πο-
νήσας· μετὰ δὲ, παρὰδόντα τὰς αὐλὰς ἐκεί-
νῳ, δεξάμενος παρ' αὐτοῦ τὸ σκῦτ', καὶ
τὸ Ξιφίδιον· ἔπι ῥίψαι τάχιστα δὲ τὸ
5 Φάλαγγος ἐς τὸ ὑπαιθρον τὴν αὐλῆς· καὶ τὸ
ὑπὸ τέττι, ἀσφαλέστερον ἦδη ποροπα-
λαίων αὐτῷ, ἔπι καλεῖται τὰς γειτνιών-
τας, ὑφ' ὧν ἀνασπασάντων τὸ θυρίον,
σάθηναι αὐτὸν. ἐδείκνυε δὲ καὶ σημεῖα τῶν πλε-
ονῶν, καὶ ἀμυχὰς τινὰς ἔπι τῇ προσώπῃ.
καὶ ὁ μὲν Διονίσιος, ὃ μείον εὐδοκίμησας τῇ
γελοῖοι ποιεῖ ἔπι τῇ διηγήσει, πλεονῶν τῇ
Ἰστιάει παρὰβύσας ἑαυτὸν, ἐδείκνυε ὅσα
λοιπὰ, ὅτε ἀνευ θεῶν τιν' ἡμῖν ἐπιπα-
ρῶν,

ε Ἐπὶ ῥίψαι] Sic Edd. & B. Ἀπορίψαι Graev. d Ἀσφαλέστερον] Ἀσφαλέστερον B. e Θυρίον] Ex Fl. & L. recepi, Θήριον cett.

50. Ἀμυχὰς] Ἀμυχή ἐπιπόλαιος ἔλκον. Cicatrix, puto, est. G.

53. Παραβύσας ἑαυτὸν] + Μετὰ συνείσεως κατακλίνας· βύσαι γὰρ τὸ φράζει. V.

+ Μετὰ συνείσεως] Ita recte C. Μεταβύσας κατακλίνας Exc. G. Μεταβύσας, κατακλίνας ex V. dederat Cler.

quam cupiensis exire bellinae, loquitur de Poëta Eu-
molpo, ut hic de tibicine. Sed haec sunt ἀπροσδόκη-
τα, & ad Lucianum illustrandum nihil plane faciunt.
In Mf. nihil est praesidii, in quo legitur quoque θε-
ρίον, sed veram lectionem servavit nobis editio Floren-
tina, in qua verissime legitur ἀνασπασάντων τὸ θυρίον,
revulsis, effractis foribus, quas tibicen ille infans oc-
cluserat, ut paullo ante Lucianus ostendit: τὸ δὲ τα-
χέως ἀναστάντα ἐπικλεισάει τε τὴν θύραν. At illum statim
surrexisse, & fores clausisse. Hae fuerant a vicinis
effringendae, ut posset Dionicus ex illius furiosi ma-
nibus & aedibus elabi.

J. G. G.

48. Ἀνασπασάντων τὸ θυρίον] Ut apud Petronium tan-
quam cupiensis exire bellina, loquitur de Poëta Eumol-
po, ut hic de tibicine.

J. B.

Tom. III.

Ibid. τὸ θυρίον] Lectionem hanc Ed. Fl. tuetur et-
iam Mss. Ox. & L. auctoritas. In reliquis Edd. θυ-
ρίον legitur. Ἀνασπᾶν, quid hic notet, optime te
docebit c. 57. Τοξ.

M. An S.

Ibid. Θήριον] Lege θυρίον. M. V. La Croze. Optime;
quare, accedente etiam Librorum auctoritate, id recepi.

J. F. R.

54. Οὐκ ἀνευ θεοῦ τιν' ἡμῖν ἐπιπαρῶν, ἀλλὰ ἐπὶ πάν-
τι χρησίμῳ τοῖς μὲν ταῦτα γινωσκουσιν] Interpres legit
γινωσκουσιν, ut qui vertat, imo prorsum usui futurus
ad ea, quae postea contigerunt. & forte id γήσιον Lu-
ciani est. Possumus tamen vulgatam scripturam reti-
nentes, commodè exponere, Non sine Deo aliquo ad
nos accedens, sed & prorsus utilis factus ad sequentia.
Loquitur de Donico Medico, quem opportune dicit

lii

in

ἔσθ' ἂν, ἀλλὰ καὶ πάντῃ χρήσιμος τοῖς μετῴνους, sed opportunus plane his, quae
ταῦτα ἄ γεγενημέυοις. postea facta sunt.

Παρελθὼν γὰρ τις ἐς τὸ μέσον οἰκίας,
 παρ' ἑτοιμοκλέους ἦκειν λέγων τῷ Στωϊ-
 κῷ, γραμματιδίῳ τὶ ἔχων, κελεύσαι οἱ
 ἔφη τὸ δεσπότῳ, ἐν τῷ κοιῷ ἀναγνόντα
 εἰς ὁ ἐπήκουον ἅπασιν, ὁπίσω αὐτῆς ἀπαλ-
 λάττει. ἐφέντ' ὅτι τῷ Ἀρισταίνετι,
 προσελθὼν πρὸς τὸ λύχρον, ἀνεγίνωσκεν.
 ΦΙΛ. Ἦ τοῦ Λυκίῃ, ἢ νύμφης ἐγκώ-
 μιον, ἢ ἐπιθαλάμιον, οἷα πολλὰ ποιῶσιν;
 ΔΥΚ. Ἀμέλῃ καὶ ἡμεῖς τοιοῦτόν τι φήθη-
 μεν· ἀλλ' ἐδ' ἐγγὺς ἦν τέστι· ἐνεγέγραπτο
 γὰρ.

ΕΤΟΙΜΟΚΛΗΣ ΦΙΛΟΣΟ-
ΦΟΣ, ΑΡΙΣΤΑΙΝΕΤΩ.

"Ὅπως μὲν ἔχω πρὸς δεῖπνα, ὁ παρελθού-
 σάς μιν βίβη ἅπας μαρτύριον ἀν' γενέσθω
 ὅς γε ἔσθ' ἡμέραι πολλῶν ἐναχλάντων, πρὸς
 πολλὴν σὺ πλεονεξίαν, ὅμως ἔδδ' ὡς
 ποῖε φέρων ἑμαυτὸν, ἐπέδωκα, εἰδὼς τῆς
 ἐπὶ τοῖς συμποσίοις θορύβους, καὶ παροινίας.
 ἐπὶ σὺ δὲ μοῖσι εἰκότως ἀναγκασθῆσαι μοι
 δοκῶ, ὅς τοσούτον χρόνον ὑπ' ἐμῇ λιπαρῶς
 τεθραπενωμένῃ, οὐκ ἠξιώσας ἐναριθμῆσαι

21. Ingressus enim aliquis in medium
fervus, ab Hetoemocke se Stoico venire di-
cens, cum libello, imperatum sibi ait, il-
lum palam, unde exaudiri ab omnibus pos-
set, recitare, eoque facto rursus discedere.
Cum permisisset Aristænetus, accedens ad
candelabrum recitavit. . . PHIL. Numquid,
Lycine, sponsæ laudationem, aut nuptiale
carmen, qualia multi faciunt? LYC. Sci-
licet nos etiam talæ quid putaveramus. Sed
neque affine quidquam horum fuit. Scri-
ptum enim ita :

22. HETOE MOCLĒS PHIL-
70 SOPHUS ARISTAENETO.

De coenis quomodo affectus sim, superior omnis vita mea perhibeat testimonium, qui multis quotidie flagitantibus multum te diuoribus, nunquam tamen illis me dederim, qui⁵ noxim tumultus ejusmodi convivorum & violentos furores. De solo autem te indigne merito ferre mihi videor, qui tanto tempore assiduo a me cultus, in aliis me amicis tuis

CON-

α Γεννημένους] Sic Fr. Γεννημένους cett. β Ἐπ' αὐτοῖς] Ἐπ' αὐτοῖς B. γ Ἀνυγίνωσκα] Ἀνυγίνωσκα B. δ Τοῦτον] Τοῦτον B. Sed vulgatum Ἀνικώτατος, facie vidimus. ε Οὐδὲ πάλαι] Οὐδέποτε B.

in id convivium venisse, quum, ubi convivium istud
in tristem desineret exitum, multique vulnerarentur,
inter eos autem sponsus gravissime, vulneribus obli-
gandis tempestivus adfesset. 7.7.

56. Γεγεννημένοις] Fr. & Cod. Bar. In reliquis γε-
γεννημένῳ. M. du S.

Γεννημένοις] Cl. *Fenf.* vulgatum defendit. Sed si ad
χρήσιν^α pertinet, potius γενόμην^α dixisset. F. F. R.

§8. Ἐτοιμοκλής] Scripturam hanc constanter tuentur ubique Libri omnes nostri. Ego tamen suspicor eundem esse cum eo, cui sum de *Mercede condonatus* &c. Libellum scribit, quamvis Timocles illic dicatur, non ut hic Ἐτοιμοκλής, vid. *MsD.* c. 2. &c. *M. du S.*

Ἐτοιμολῆς] I. e. quasi *paratus*, si vocetur, ut supra dictum c. i. N°. 1. *Alciphroni* III. Ep. 55. sub init. Εὐκολῆς ὁ Στωικός fingitur, qui a *Bergiero* Ἐτοιμολῆς vel Ἐτοιμολῆς refingitur, quod vix credo opus esse. Sed quid demum refert? F. R. R.

81. Ἐν γυρόνῳ] Adleverat. Cl. Hemsterh. videndum

Kust. ad *Aristoph.* *Eccles.* v. 420. Ibi invenio, & ad verba *Aristophanis* ἐν τῇ σκυλαδυσμῶν, commentatum, μὴν intelligi, & post alia similia etiam hoc *Luciani* ἐν γιγόνων prolatum, non vero de hac posteriore locutione sedulo actum; sed vid. si quid opus, eund. *Kust.* ad *Pluti* v. 435. ubi ἐκ & ἐν γυγόνων nonnullis exemplis profert; & *Notrum* supra *lear.* c. 8. & 16. *Bis Acc.* c. 10. pr. & 31. f. *Ac Philop.* c. 25. *Doctiff. F. L. Abresch.* in *Animadv. ad Aeschyl.* p. 174. suspicatus, ne ellipsi quidem τῶ οὐκ, τόκῳ, αὐτὶ similibus opus esse in his; quum & alias ἐν genitivo jungatur, ut ap. *Aristid.* *Or. Eleuf.* extr. οὐκ — ἴτι — ἐν ὁμαῖν αὐτῶν ἱστοῖς, item *T. II.* p. 402. γινώσκῃ ἐν ὁμαῖν αὐτῶν, & p. 347. μέγιστος ἐν ὁμαῖν αὐτῶν. At cum: in usitatissimis il. lis & numero longe potioribus, ἐκ & εἰς *Ἀφαιοντες*, ἐν *Ἀφαιόλῳ*, (quae vide *Symp.* c. 1. & *Philop.* c. 38. ac plus centies alibi) nemo negaverit ellipsin esse; quid prohibet quaeſo, eandem analogiam hic statuiffe? Et quum omnes fateri cogantur, in *Latiorum* phraſi,

enumerare non sis dignatus. Sed solus ego δοκέω τοῖς ἄλλοις φίλοις, ἀλλὰ ἔμὸν ἔστιν ἀπὸ τοῦ ἐξ ἑαυτοῦ, ἵνα καὶ ἐν ταῖς ἐξ ἑαυτοῦ οἰκίαις ἀνίσταμαι ἐν ὅττι σοὶ τὰ πλεονέκτημα ἀχαρίτω φανέντι· ἐμοὶ γὰρ ἡ εὐδαιμονία οὐκ ἐν τοῖς ἀγρίαις μοῖραις, ἢ λαγαῶν, ἢ πλεονεκτημάτων, ἢ ἄλλοις ἀφθόνοις ἀπολαύειν τὰ καθήκοντα εἶδον, ἐπεὶ καὶ τῆμερον πρὸς τῷ μαθητῇ Παμμένει δειπνῆσαι πολυέλεες, ὥς φασί, δειπνοὶ δυνάμεναι, οὐκ ἐπένευσα ἱκετεύοντι, σοὶ δ' ἀνέηγομαι ἑμαυτὸν φυλάττειν.

23. At tu relictis nobis alios accipis: Neque id mirum: nondum enim satis tibi animus valet ad comprehendendas veras rerum imagines. Verum unde haec mihi veniant, intelligo: ab admirabilibus illis tuis philosophis Zenothemide ac Labyrintho: quorum ego, (absit dicto invidia) syllogismo uno ora obinvare quam celerrime mihi posse videor. Aut dicat illorum aliquis, quid sit Philosophia? aut prima ista, quid differat habitudo ab habitu? Ne quid de difficilibus illis dicam, Cornutam, aut illam de Acervo, aut Mententem ratiocinationem. Sed tu illis fruaris licet. Ego, qui solum, quod honestum

Σὺ δὲ ἡμᾶς ὡς ἀλλοτρίων, ἄλλους εὐωχεῖς, εἰκότως· ἔγωγε δὲ δύναμαι ἀχαρίνειν τὸ βέλτιον, ἐδὲ τὴν καλῶς πεποιημένην φαντασίαν ἔχεις. ἀλλὰ οἶδα ὅθεν μοι ταῦτα, ὅτι θαυμάτων σε φιλοσόφων, Ζηνοθέμιδος καὶ Λαβυρίνθου, ὧν (ἀπείη δὲ καὶ ἡ Ἀδράστεια) συλλογισμῶ ἐνὶ ἀποφράξει ἂν μοι τάχιστα δοκῶ τὰ τόμα. ἢ εἰπάτω τίς αὐτῶν, τί ἐστὶ φιλοσοφία; ἢ τὰ πρῶτα ταῦτα, τί ἀφ' ἑαυτοῦ ἄλλοις ἐξέως; ἵνα μὴ τῶν ἀπὸ τοῦ ἐξ ἑαυτοῦ εἰπῶ τί, κερατίναν, ἢ σωρείτιν, ἢ περιζοῖαν λόγον. ἀλλὰ σὺ μὲν ὄναιο αὐτῶν. ἐγὼ δὲ ὡς ἂν μόνον τὸ καλὸν ἀγαθὸν

f Μόνον. Fl. g Ἐν γυναικῶν. Ἐγγυητόν B. h Ἀ παρ' ἄλλοις ἀφθόνοις ἀπολαύειν. Sic omnes Edd. & Cod. B. i Καλ.] Non adest ἔξ in B. k Εἰπῶ τί, κερ.] Edd. priores Εἰπῶ, τί κερ.

96. Ἡ Ἀδράστεια] Ἀδράστεια δαίμονα τινα λέγουσι τοῖς μέγα καυχουμένοις ὑπονομιάζουσαν. V.
2. Ὁ μῦθος σωφιστικὸς ἐστὶ λόγος ἐκ τῶ κατὰ μικρὸν, ὡς φασί, ἐρωτήσεως ἐκείνου, κατὰ τὴν ἐκλυτικὴν φαντασίαν, ἐκ ἀδύτου ἢ ψευδοῦς προφανέως. ἐρωτᾷ γὰρ,

πότῃ καὶ πρῶτη ῥαῖς ἴδρασός τι εἰς τὴν πύλιν, ἢ ἔ. εἰ γὰρ ἴδρασος, πῶς ἔχ' ὁρατὸν τὸ πᾶθος; εἰ δὲ μὴ, ἐδὲ ἡ διουσία, ἐδὲ ἡ ἐρώτης, πῶς ἡ καλότης ἐγγυητοῦ τῶ πύλιν; G.
3. Ὀναιο αὐτῶν] Ἀπολαύσεις. V.

ad Dianae, ad Cereris, ac similibus, aedem intelligi, nec quisquam dixerit praepos. ad ibi genitivum regere, cur idem non agnosceremus in Graecis? quando eadem est ratio.
F. F. R.
85. Ἀ παρ'] Sic omnes impressi & Cod. Ox. suspectus mihi & hic locus est. M. du S.
2. Εἰπῶ τί,] Pone comma post τι. L. K.
Εἰπῶ, τί κατὰ τὴν] Scribe, εἰπῶ τί, κερ. F. G. Bene. Et sic malam vulgatae interpunctionem jam correxeram. F. F. R.
Ibid. Κερατίναν] Quint. I. Cerasinae. Stoici in his multi erant. Diog. Laërt. p. 60. A. 174. E. meminit Sen. V. Ep. & A. Gell. Noster etiam saepe tangit. Vid. N. Δ. I. cum notis. Chrysippus in ore frequens ha-

buit, incertum an auctor; nam alii alios memorant; Thef. Crit. II. De sophismatis Lil. Gyrard. 392. Brod. 471. & Cress. AG. X. 73. Noster etiam plura memorat B. pr. c. 22.
Ibid. Σωρείτιν] Satis commode enarrat Scholiast. De hoc vid. Diog. Laërt. L. cit. M. du S.
3. Περιζοῖαν] Plut. 1019, 1. ἀργοὶ ἐ περιζοῖας λόγους καὶ ὁ παρὰ τὴν εἰμαρμένην ἀνομαζόμενος λόγος, σοφισματικὸς ὡς ἀληθῶς, &c. Habet quoque ἀργὸν λόγον. M. Tullius de fato. Diog. Laërt. l. c. vid. supra B. pr. c. 22. M. du S.
Ibid. Ὀναιο] Leg. Mercer. ad Aristanet. Epist. 6. lib. 2. F. B.

Ἰὸν ἡγέμευ εἶναι, οἷσω ῥαδίως ἢ ἀτιμίαν.

Καίτοι ὅπως μὴ ἐς ἐκείνην ἔχης κατὰ φύγειν ἢ ἀπολογία ἢ ὑπερονόμιον λέγων ἐν τοσούτῳ θορύβῳ, καὶ ὡς πρᾶγμα, δὲ σε τήμερον προσηγόρευκα, καὶ ἔωθεν ὅτι οἰκίας, καὶ ἐν τῷ ἀνακείῳ θυσίᾳ ὑπερονόμιον. ταῦτα ἐγὼ τοῖς παρῶσιν ἀπολελόγημαι.

Εἰ δὲ δεῖπνεν ἕνεκα ὀργίζεσθαι σοι δοκῶ, τὸ καὶ τὸ Οἰνέα ἐνόησον. ὅφει γὰρ καὶ Ἄρτεμιν ἀγανακτῆσαι, ὅτι μόνην αὐτῇ παρῆλθεν ἐκείνῳ ὅτι τὴν θυσίαν, τῆς ἄλλης θεᾶς ἐστῶν. Φησὶ δὲ περὶ αὐτῆς Ὀμηρὸς ὡς ἔστι·

Ἥ λαβειτ', ἥ οὐκ ἐνόησεν, ἀάσατο δὲ μέγα θυμῷ.

καὶ Εὐριπίδης·

Καλυδὼν μὲ ἦδε γαῖα, ἢ Πελοπίης χθονὸς

ἢ Ἐν ἀντιπύρροις, περὶ ἔχυσσα εὐδαιμονα.

καὶ Σοφοκλῆς·

58st, bonum ducam, facile feram ignominiam.

24. Tamen ne deinde ad illam confugere excusationem possis, uti dicas, in tanto te multum occupatione oblitum esse: bis te hodie salutavi, et mane domi, et deinde in Castorum, cum rem sacram faceres. Hanc ego apud praesentes causam dixi.

25. Si vero ob coenam iratus tibi videar, illud de Oeneo cogitabis. Videbis enim istam Dianam, quod se solam non invitasset ille ad sacrificium, cum Deos reliquos epulis acciperet. Dicit autem sic fere de illa Homerus:

Immemor, imprudens; multum sibi mente nocebat.

20

Et Euripides,

Calydonis ista terra, Pelopii soli.

Objecta fretis, arva habens felicia.

Et Sophocles,

Apri

a Ὑπερονόμιον] Omittit B. b Πράγματι] Sic Edd. Πράγμασι Solan. in marg. f. corrigit; nam πραγμ. per compendium B. c Προηγόρευκα] Προηγόρευσα B. d Ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ] Ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ B. e Το] Recte Fr. P. H. &c. τὰ male f. καὶ τὰ non melius V2. f Παρῆλθεν] Παρεῖχε, per compend. B. g Πελοπίης] Sic Edd. Πελοπίας B. & Schol. Aristoph. h Ἐν ἀντιπύρροις] Ἐναντι πυρρῶν B.

11. Ἐν τῇ ἀνακείῳ] Ἰερὺν τῷ Διοσκουρίῳ. ἔτω δὲ λέγεται Ἀνάκειον προκαρζυτώνως, ὅσα δὲ κτηνικῶν συμπότων, ἢ ἐπὶ ἐστιαρίῳ ἔχοντων τιν ἐξ ὁδογῶν, καὶ ἐκείνη προκαρζυτώνως, ὅτι οἷον Ἡράκλειον, ἢ ἢ Ἡράκλειον ἄλλος. Χαράνιοι, Ἀτάκιοι, Ἀνακτόριοι, Βασίλειοι, καὶ Μαυσάλιοι ἴργον. V.

21. Εὐριπίδης] Quae hoc loco Lucianus ex Meleagro Euripidis adducit, Aristoteles III. (Ed. Ald. 559.) Rhet.

οἷον Ἡράκλειον] Sic V. Quid sibi velit nescio. M. du S.

9. Πράγματι] Sic uti conieceram, habet Mf. O. Nisi me abbreviationes ejus fallunt, reliqui libri πράγματι.

10. Ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ] An B. rectius ἐπὶ τῇ οἰκίᾳ; f. F. R.

11. Ταῦτα ἐγὼ τοῖς παρῶσιν ἀπολελόγημαι] Interpr. atque his quidem de rebus hac responderem. Sed putem ego, τοῖς παρῶσιν non posse reddi, de his rebus; quoniam hic non est neutr. sed masc. & subaud. ἀνθρώποις vel συμπόταις. Jussit enim Etoemocles, ut haec sua epistola palam, & praesentibus omnibus convivis recitaretur, ut cap. 21. habetur. Hinc c. 28. ἄρῳ τοὺς παρόντας γελῶντας ἐφ' ἐκάστῳ. Praeterea de rebus praesentibus, Graece non dicitur τοῖς παρῶσι, sed

τοῖς παρῶσιν quibusdam visus est sub Sophoclis nomine adducere. Vide tamen Victor. locum defendentem; item apud Aristophanis Interpretem in Ranis, ex Euripidis Meleagro haec & alia. G.

22. Πελοπίης χθονὸς] Τῆς Πελοποννήσου λέγει αὐτὸς ἔστι Καλυδὼν, ἐν τοῖς ἀντικρὺ πυρρῶν τῇ Πελοποννήσῳ, πεδιδάς καλλίστας ἔχουσα. V.

περὶ τῶν παρόντων. Quare verba ita reddenda sunt: Haec ego praesentibus (convivis) pro defensione dixi. L. BOS.

18. Ὀμηρὸς] Il. I. 533. Euripidis pariter ac Sophoclis laudantur Tragoediae Meleagri, e quibus sumtos esse vericulos hocce suspicari fas est: & Euripideos quidem e principio fabulae, in quibus ille locorum facere mentionem soleat. Sed fuit etiam Euripidis Oeneus. Fugit, si recte attendi, Barnesii diligentiam hoc fragmentum. De ipsis illis Dianae iris τραγῳδίᾳ Noster etiam Il. Ous. c. 1.

19. Ἥ λαβειτ'] Hom. Il. I. 533. ubi δὲ Ed. Ox. Al. δὲ.

22. Καλυδὼν μὲ ἦδε γαῖα Πελοπίης χθονὸς, ἐν ἀντιπύρροις

Apri per agros Oenei vim maximam
Immisit arcubus potens Latonia.

26. Haec tibi pauca de multis apposui, uti
discas quo viro neglecto Diphilum accipias, &
tradideris illi filium: Recte illud quidem.
Suaavis enim est adolescentulo & gratiam illius
sua consuetudine aucupatur. Si turpe non es-
set, me dicere talia, aliquid praeterea adji-
cerem, quod verum esse, e Zopyro paedagogo
illius poteris cognoscere. Verum nuptias tur-
bare non decet, neque accusare alios, prae-
sertim de turpibus adeo caussis. Etsi enim
Diphilus dignus est, qui duos jam a me disci-
pulos abduxerit; at ego philosophiae caussa ta-
cebo.

27. Imperavi autem huic puero, si dare ei
velis aut apri partem, aut cervi, aut e sesa-
mo placenta, mihi adferendam, ut ea sit coe-

25 Συός μέγιστον χρήμ' ἐπ' Οἰνέως ἱ γύαις,
Ἀνῆκε Λητῆς παῖς ἐκῆβόλῃ θεά.

Ταῦτά σοι ἀπὸ πολλῶν ὀλίγα παρεθέ-
μην, ὅπως μάθης οἶον ἄνδρα πρῶτον,
Δίφιλον ἐστῆς, καὶ τὸ υἱὸν αὐτῷ πρῶτον
Οκας, εἰκότως. ἥδ' οὐ γὰρ ὅτι τῷ μερακίῳ,
καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ συνέστιν. εἰ δὲ μὴ αἰ-
σχρὸν ἦν ἐμὲ λέγειν τὰ τοιαῦτα, καὶ ἂν τι
προσέθηκα, ὅπως σὺ, εἰ θέλεις, πρῶτον Ζω-
πύρου τῷ κ παιδαγωγῷ ἱ αὐτῷ μάθοις
35 ἂν, ἀληθὲς ὄν. ἀλλ' ὅτι χρὴ ταραττεῖν ἐν
γάμοις, ἐδὲ ἀφ' ἑαυτοῦ ἄλλως, καὶ μά-
λιστα ἐφ' ἑταῶς αἰσχραῖς αἰτίαις. καὶ γὰρ εἰ
Δίφιλον ἄξιον, δύο ἤδη μαθητὰς με-
3 ἂν ἀποσπάσας, ἀλλ' ἐγώ γε φιλοσοφίας

40 αὐτῆς ἕνεκα σιωπήσομαι.

Προσέταξα δὲ τῷ οἰκέτῃ τῷ τῷ, ἢ δι-
δῶς αὐτῷ μοῖραν τινα ἢ συός, ἢ ἐλάφου, ἢ
σησαμῆτος, ὥς ἐμοὶ ἀφαιροῖσιν, καὶ ἂν-
τι

ἱ γύαις] Sic plurimae cum B. recte. Γύαις P. k Παιδαγωγῷ] Recte pleraeque. Παιδαγωγῷ J. male.
l αὐτῷ] Omittit B. m Ἀποσπάσας] Περισπάσας Coll. & B.

37. Ἀἰσχραῖς αἰτίαις] Ἡ καὶ αἰσχύναις, ἢ ἀποσερήσας. V.

39. Περισπάσας] Ἡ καὶ αἰσχύναις, ἢ ἀποσερήσας. G.

† Αἰσχραῖς art.] Vide Schol. sequens, ubi C. melius referunt ad ἀποσπάσας.

M. du S.

μοις πιδ.] Ubi mens fuit vel editorum vel interpre-
tum, equidem nescio: longe cam ab ipsis abfuisse,
quoniam hunc locum tractarent, facile colligas. Ut enim
in Graecis distinguunt, sic in Latinis Benedictus: Haec
terra Calydon Pelopii est soli, fretum qua est parte, cam-
pos divites pingues habens, Erasmus Calydon quidem
hac Pelopii regio soli, Qua parte fretum spectat adversa
fretum. Atque ita Calydon ope illorum ex Aetolia
transmittitur in Peloponnesum, satis ridicule. Di-
stingue & verte, Καλυδὼν ἢ ἡδὲ γαῖα, Πελοπίης χθονὶς
Ἐν ἀντιπρόθεσις, πιδ' ἔχουσα εὐδαίμονα. Haec terra est
Calydon, Pelopia terra in transmarinis, objacens Pelo-
ponneso trans fretum, habens campos uberes. Res ipsa
clamat.

Καλυδὼν] Eurip. Melaeagr.

M. du S.

23. Ἐν ἀντιπρόθεσις] Calydonium fretum apud He-
liod. Lib. 5.

F. G.

30. Ἡδὲ γὰρ ἐστὶ τῷ μερακίῳ, καὶ πρὸς χάριν αὐτῷ
συνέστιν] Benedictus vertit: jucundus enim est adolescen-
ti, & cum ipso ad gratiam versatur. inepte. verte ad
obsequium. Sic enim Latinis dicitur per εὐφημισμὸν
illud obsequium turpe, quo quis corporis sui copiam
facit alii, ut Graecis χάρις. Plutarchus in Erotico:

χάρις γὰρ, ὃ Πρωτογένης, ἡ τῷ δήλῳ ὑπὲρ τῷ ἄρρετι
πρὸς τὸ παλαιὸν κέκληται. Mi Protopogenes, χάρις ab an-
tiquis dicitur mulieris obsequium erga virum. Sic &
χαρίζεσθαι τινι est consuecere cum aliquo. Hesych. χα-
ρίζεσθαι, ὁ ἀγαθὸν λέγειν] γὰρ αἱ γυναῖκες χαρίζονται αἱ ὑπὸ
σωστικῶν ἐκδοῦσαι. χαρίζεσθαι est dare. Dicun-
tur enim mulieres χαρίζεσθαι, quia ad concubitum sui co-
piam faciunt. Hinc puella ἀχαρίς, cujus flos virgini-
tatis nondum est delibatus.

J. G. G.

31. Πρὸς χάριν] Quod a Graevio hic observatum est,
laudo; sed scias etiam velim, probo quandoque sensu
usurpari, ut apud Plut. in Pyrrho 728. 1. & Isocr.
π. Νικ. πρὸς χάριν ὁμιλοῦσιν. Unde melius patebit ve-
teratoris occulta calumnia. sic πρὸς ἡδονῆς ὁμιλοῦν apud
Diog. Laërt. p. 192. AB.

M. du S.

33. Ζωπύρου τῷ παιδαγωγῷ] Alciphron eundem pae-
dagogum inducit. III. Ep. 57. pr. scribens: ἐκκαλεῖ-
σθαι τὴν τροφίαν τὴν νεανίσκου Ζωπύρου. ubi malim τὴν νεανί-
σκου pro τῷ.

J. F. R.

39. Ἀποσπάσας] Si probatione indigeret vulgatum,
ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ex Aët. Aroß. XX. 30. & quae
Rev. J. Elmer. ibi ex Josepho atque Aeliano protu-
lit, adderem.

J. F. R.

τὶ τῷ δειπνῶν Σπυλογία γένοιτο, μὴ λαθεῖν, *nae accensatio; ne accipias; ne videatur has*
 μὴ καὶ ὁ δόξωμεν ὅτι τὴν τέττονά πεπομφέναι. *45 illum causam misisse.*

Τέττων, ὡς ἑταῖρε, ἀναγινωσχομένην με-
 ταξὺ, ἰδρὼς τέ μοι διερχεῖτο ὑπ' αἰδῆς.
 καὶ τῆτο δὴ τὸ τῷ λόγῳ, χαλεπὸν μοι τὸ γῆν
 ἡυχόμεν, ὁρῶν τῆς παρόντας γελοῦντας
 ἐφ' ἐκάστῳ, καὶ μάλιστα ὅσοι ἤδεισαν τὸ
 Ἑτοιμοκλέα, πολὺν ἄνθρωπον, καὶ σεμνὸν
 εἶναι δοκῶντα. ἐθαύμαζον ὅτι οἱ ὄντες
 λάθοι αὐτῆς, ἐξαπαλωμένους τῷ πῶγονι,
 καὶ τῇ τῷ προσώπῳ ἐντάσσει. ὁ γὰρ Ἀρισταί-
 νητος ἐδόκει μοι ὅτι ἀμελεία παριδύνει
 αὐτόν, ἀλλ' ἔποτ' ἂν ἐλπίσας κληθέντα
 ὀπινεῦσαι, εὐδ' ἂν ἐμπαράσχῃν ἑαυτὸν
 τοιάτῳ τινί. ὥστε εὐδὲ τὸ δέχῃν περὶ αὐτοῦ
 ἤξις.

Ἐπεὶ δ' ὅν ἐπαύσατό ποτε ὁ οἰκέτης
 ἀναγινώσκων, τὸ μὲν συμπόσιον ἅπαν
 εἰς τῆς ἀμφὶ τὸ Ζήνωνα καὶ Δίφιλον ἀπέ-
 βλεπε, δεδοικότας, καὶ ὠχρίωντας, καὶ τῇ
 Σπορία τῷ προσώπῳ ἐπαληθεύοντας τὰ
 ἑαυτοῦ τῷ Ἑτοιμοκλέῳ καληγορηθέντα. ὁ δὲ
 Ἀρισταίνητος δὲ ἐτετάρακτο, καὶ θορύβῳ
 μετὰ ἡν. ἐκέλευε δ' ὅμως πίνειν ἡμᾶς, καὶ
 ἐπειράτο εὖ διατίθεσθαι τὸ γεγονός, ἑαυ-
 τοῦ ἀμείνων ἅμα, καὶ τὸ οἰκέτῳ ἀπέπεμψεν,
 εἰπὼν ὅτι ὅτι μελέησεν τῆτων. μετ' ὀλίγον

28. Haec dum legerentur, amice, &
 sudore difflebam prae pudore, &, quod
 est in proverbio, hiscere optabam mihi ter-
 ram, cum viderem ridentes ad unumquod-
 que verbum, qui aderant, praesertim quot-
 quot eorum norant Hetoemoclem, canum
 hominem, quique vir gravis videretur.
 Mirabantur ergo, qualem virum adhuc pa-
 rum cognovissent, barba ista atque vultus
 contentione decepti. Itaque mihi videba-
 tur non negligentia illum quadam praeter-
 misisse Aristtaenetus, sed, quod non spera-
 ret futurum, ut vocatus sibi condiceret,
 non voluisse in eum se casum committere:
 atque adeo ne tentare quidem sustinuit.

29. Cum ergo legere tandem servus de-
 fuisse, convivium totum in Zenonem at-
 que Diphilum coniecit oculos, metuentes,
 pallentes, vultus inconstantia fidem crimi-
 nibus Hetoemoclis ipsi facientes. Aristae-
 netus perturbatus ipse quoque & commo-
 tior, jubet tamen nos bibere, & subridens
 bene vertere quae facta erant studet. Ac
 servum quidem remittit, his verbis usus,
 sibi curae fore. Paullo post surgit clanculum
 Ze-

α Δόξωμεν] Δοξω per compend. B. b ἤδεισαν] Ex B. recepi pro vulgato ἤδεισαν. c ἀναγινώσκων] ἀνα-
 γινώσκων B. & Fl.

50. ἤδεισαν] Sic Mf. O. In reliquis ἤδεισαν.

M. du S.

ἤδεισαν] Saepe in ultima in εσαν an εσαν termi-
 nanda fluctuant auctorum editiones. Grammatica po-
 tulat εσαν in temporibus plusquamperf. Licet ἡ-
 δεισαν, non εσαν frequentius in auctoribus reperias.
 Vid. supra c. 12. Ita Scholiaff. Aristoph. alio loco Eu-
 ripidem εσαν pro ἡδεισαν dixisse ait, alio loco id esse
 pro ἡδεισαν scribit, modo bene descripserit Maistre de
 Dial. p. 52. Ego codici B. cum Solano parui, quia
 sic terminari solet, ab ἡδιν. Ut Genes. XLII. 23. Αὐ-
 τοὶ δὲ οὐκ ἡδεισαν, ὅτι ἀκούει Ἰωσήφ. Iterum Exod.
 XVI. 15. Et Esai. LV. 5. ac bis ter deinceps: item
 in Nov. Foed. Marc. XIV. 40. &c. Ap. Herodian. ve-
 ro I. 13. 11. ἡδεισαν, quod nec improbare aulim, quia
 ut in aliis, utraque terminatio locum habere potest,

sive plusquamperf. dicas, sive ab antiquo aoristo ἡδισα,
 qui certe formaret ἡδεισαν, quem tamen in usu esse
 non credo.

J. F. R.

76. Διαρρήγνυμι] I. e. propemodum disrumpitur.
 Sic solent ejusmodi verba sine effectu, ut vulgo dici-
 mus, poni. Conf. oratione supra dicta de Mort. Per.
 ad c. 37. διαρρήγνυμι ἐπ' αὐτοῖς, Ἀπίων, ἔφη. Adde
 Evang. Luc. V. 6. Διαρρήγνυμι δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν, &
 quae Elfr. ibi notat.

J. F. R.

83. Αἱ ἐπιστολαὶ ὥστε ἀς προσβήναι] Verterat Eras-
 mus videtis, quam et ipsa epistola graves sint ac seni-
 les. Benedictus volens esse brevis, amputat postre-
 ma, relinquens quam graves sint epistole, contra
 prorsus quam oportuit. Non enim graves esse de-
 monstrat, sed seniles, hoc est, frigidas, nullarum
 virium, infirme scriptas, plane qualis est appendix
 Ob-

Zeno, discedere ipsum, patris imperio, jubente paedagogo.

30. Cleodemus autem, qui olim requirebat occasionem; (volebat enim manus conferere cum Stoicis, & rumpebatur, quod rationabile exordium ejus rei non haberet) praebente tum initium epistola, Talia, inquit, praeclarus ille Chrysippus efficit, & Zeno admirabilis, & Cleanthes, voculas quasdam jejunas, & interrogationes solum, atque habitus Philosophorum: cacterum plerique Hetoemocles; & epistolae videte quam seniles! ac tandem Oeneus est Aristaenetus, Hetoemocles autem Diana. Quam boni ominis omnia, Hercules! & solenni decora.

31. Sic per Jovem, ait, qui super illum cubabat, Hermon; audierat enim, puto, aprum paratum Aristaeneto ad coenam: itaque non intempestivum ratus est Calydonii illius meminisse, sed per Vestam, Aristaenete, mitte quam celerrime de primitiis, ne ante tibi fame senex pereat, Meleagri illius instar contabescens. Quamquam nihil ipsi vehementer malum sic accidat! Indifferentia enim talia esse putabat Chrysippus.

Δὲ δ' καὶ ὁ Ζήνων ὑπεξάνεστη ἀφανῶς, τῇ παιδαγωγῷ νεύσαντ' ἀπαλλάττεσθαι, ὡς κελεύσαντ' τῇ πατρί.

Ὁ Κλεόδημος δὲ, καὶ πάλαι τινὸς ἀφορμῆς δέομενος (ἐβέβηλο γὰρ συμπλακῆναι τοῖς Στωϊκοῖς, καὶ διερρήγνυσθαι, ὅσον ἔχων ἄρχὴν εὐλογον) τότε ἐν τῷ ἐνδοσίμῳ ᾧ ἔχουσι τὴν ἐπιστολὴν, τοιαῦτα, ἔφη, ἐξεργάσει ὁ καλὸς Χρυσίππος, καὶ Ζήνων ὁ θαυμαστός, καὶ Κλεάνθης, ῥημάτια δύστηνα, καὶ ἐρωτήσεις μόνον, καὶ χημάλια φιλοσόφων, τὰ δ' ἄλλα, ἑτοιμοκλείς οἱ ἐπ' αὐτοῖς καὶ αἱ ἐπιστολαὶ ὁρᾶτε ὅπως ὡρεσβυτικά, καὶ τὸ τελευταῖον, Οἰνεὺς μὲν Ἀρισταίνετος, ἡ ἑτοιμοκλῆς δὲ Ἀρτεμῖς. Ἡράκλειος, εὐφημα πάντα, καὶ ἐορτὴν πρέποντα.

Νῆ Δί', εἶπεν ὁ Ἑρμῶν ὑπερκατακείμενος ἡκηκόει γὰρ, οἶμαι, ὅτι τινὰ ἐσκευάσθαι Ἀρισταίνετον ἐς τὸ δεῖπνον, ὥστε ὅσον ἀκαιρὸν ὥστο μεμνησθῆναι τῇ Καλυδωνίᾳ ἀλλὰ πρὸς ἐστίας, ὡς Ἀρισταίνετε, πέμπε ὡς τάχις τὰ ἀπαρχῶν, μὴ καὶ φθάσῃ ὁ ὡρεσβύτης ὑπὸ λιμῇ, ὥστε ὁ Μελέαγρος, ὁπομαρανθεὶς χημῶν ἐδὲν ἀνὴρ πᾶσι θεῖον ἀδιάφορα γὰρ ὁ Χρυσίππος τὰ τοιαῦτα ἡγεῖτο εἶναι.

Χρυ-

d. Κα] Omitit O. e. Πλαῖτοι] Πλαῖτοι male f. f. Αἱ] Sine artic. O. g. Πρεσβυτικά] Πρεσβυτικά Fl. & marg. ΔΙΩ. h. ἑτοιμοκλῆς] Bene Edd. & B. ἑτοιμοκλείς f. i. ἡκηκόει] Ἀκηκόει Fl. k. Καλυδωνίᾳ] Bene f. P. S. aliaeque cum B. Καλυδωνίᾳ media brevi H. Fr. l. ἡγεῖτο] ἡγεῖται B.

77. Ἐνδοσίμῳ] Τὸ πρὸ τῆς ἀδῆς κιβήρισμα. καὶ ἐνδοσίς τὸ αὐτό. G.

84. Οἰνεὺς] Ὁ γὰρ Οἰνεὺς ἐπὶ τὴν θυσίαν τὴν Ἀρτεμῖν σὺν ἐκάλεσι, ὥστε ἐδὲ ὁ Ἀρισταίνετος τὴν Τιμοκλῆν ἐπὶ τὸ δεῖπνον. ὡς ἐν εἰρωνίᾳ ἐν ταῦτα λέγει ὁ Ἑρμῆς. V.

94. Ὁ Μελέαγρος] Στρεβύτης ἢ τῆς λαμπράδος πατρὸς τῆς μητρὸς, κατὰ μικρὸν αὐτὸς ἐμαραινέτο. τῷ Μελέαγρῳ ἢ συνωγνηθῆναι λαμπράς, πρὶν ἢ ἐλθεῖν, ὅτι ἐφ' ὅσον

ἀπειται, ζῇ ὁ Μελέαγρος. ὅτε ἐν, ὡς τὴν Ἀταλάντην σύμμαχον, καὶ τοὺς ἀδελφούς τῆς ἰδίας μητρὸς, ἐφύσσει τὴν Καλυδωνίαν κάπρον, ἱρὸν τῇ Ἀταλάντῃ, ἰδὼν αὐτὴν τὰς πρωτείας. † ἀργίσθησαν ἐπὶ ταύτῃ οἱ † θεοὶ, καὶ γινομένης μάχης, ἀνέλθον αὐτοὺς ἐπὶ ταύτῃ ἰλυπτήν ἢ Μελέαγρον μητὴρ Ἀλθαίᾳ κατ' αὐτοῦ, ὡς ὑπὲρ ἀδελφούς, καὶ ἀπειλοῦσα ἴσθεις τὴν λαμπράδα. ἢ δὲ ὁ Μελέαγρος υἱὸς τῇ Οἰνίᾳ. V.

* Ἑρμῆς] Lege Κλεόδημον, is enim haec loquitur apud Lucianum. In C. est Ἑρμῶν. M. du S. † ὀργίσθησαν] Editi ὀργίσθησαν. Emendatur M. du S.

† Θεοὶ] Θεοὶ V. Sed in Impress. recte mutatum est. M. du S. At in iis duobus legebatur; ego accentu ad usum accommodato jam deum reposui. J. F. R.

Observationum ad Melam, Londini nuper impressa. J. G.

91. Καλυδωνίᾳ] Sic plerique impressi & O. In Fr. M. du S. καλυδωνίᾳ. 1. ΑΦ.

Χρυσίππῳ γὰρ μέμνησθε ὑμεῖς (ἔφη ὁ Ζηνοθέμης, ἐπεγείρας ἑαυτὸν, καὶ Φθεγξάμεν^α παμμέγεθες) ἢ ἂφ' ἐνὸς ἀνδρὸς ὅκ' ἐνόμος φιλοσοφῶντ^β Ἐτοιμοκλέες τῷ γόητ^γ, μετρεῖτε τὴν Κλεάνθην, καὶ Ζήνωνα, σοφῆς ἀνδρας; οἱ τινες δὲ καὶ ὄντες, ὑμεῖς ἐρεῖτε ταῦτα; εἰ σὺ μὲν τὴν Διοσκύρων ἤδη, ὦ Ἑρμῶν, τῆς πολοκάμης περικεκαρκας, χρυσῆς ὄντας; καὶ ^δ δώσεις δίκην, ὡς ἀδελφεὶς τῷ ^ε δημίῳ; σὺ δὲ τὴν Σωτράτη γυναικα ^ς τῆ μαθητῆ ἐμοίχευες, ὦ Κλεόδημε, καὶ κατὰ ληφθεὶς τὰ αἰσχίστα ἔπαθες; εἰ σὺ ὠπλήσεσθε ἐν ^δ τοιαῦτα συνεπιτρίβησθε αὐτοῖς; ἀλλ' εἰ ματρωπὸς ἐγὼ τὴν ἐμαυτῆς γυναικὸς, ἥδ' ὅς ὁ Κλεόδημος, ὡς ὅτε σὺ ἐδὲ τῆ ξένης μαθητῆ λαβὼν τρυφὸν ὡς ἀκαταθήκας, ἐπέβη ὁμοῖα χεῖρ^ς τὴν Ποι^αλιάδ^α μὴ εἰληφέναι, ἐδ' ἐπὶ τέτταρσι δραχμαῖς δανείζω, ἐδὲ ἀγγῶ τῆς μαθητῆς, ἣν μὴ χεῖρ^ς χαρὸν ἀποδῶσι τῆς μισθῆς. Ἀλλ' ἐκεῖνο, ἔφη ὁ Ζηνοθέμης, εἴτε ἀν' ἑξαρν^α ^ς γένοιτο μὴ ἐχὶ Φάρμακον^β ^ς ἀποδεδῶ^ς ^γ Κρίτωνι ὅτι τὴν πατέρα.

Καὶ ἅμα, ἔτυχε ^ι γὰρ πίνων, ^κ ὁ πόσον ἔτι λοιπὸν ἐν τῇ κύλικι περὶ ἡμισυ χειρὸν, κατεσκεδάσεν αὐτοῖν. ἀπέλαυσε δὲ καὶ ὁ Ἴων τὴν γειτονίαν, ὅκ' ^λ ἀνάξιν^α ὦν.

32. *Nempe Chrysippi mentionem vos audetis facere*, inquit Zenothemis, erectus, & magna voce usus, & ab uno viro non legitime philosophante Hetoemocle, impostore, Cleanthen metimini & Zenonem, viros sapientes? Quales vero viri ipsi ista dicitis? Nonne tu quidem Castorum capillos, Hermon, detondisti aureos, poenas daturus tradendusque carnisfici? Tu vero Sottrati uxorem auditoris tui adulterio, Cleodeme, corrupisti, ac deprehensus poenam subiisti foedissimam. Non ergo tacebitis, talium vobis consciī? Verum non meae ipse uxoris leno sum, Cleodemus inquit, quemadmodum tu: neque peregrini auditoris viaticum apud me depositum, interposito per Urbis custodem perjurio, accepisse me negavi: neque quaternarum (in mensum) drachmarum foenus exerceo, neque collum obtorqueo discipulis, nisi ad tempus solvant mercedem. Verum illud non negabis, ait Zenothemis, venenum patri propinandum Critoni te vendidisse.

33. Commodum bibebat: ergo quod reliquum erat in poculo, dimidium fere, illis offundit: cujus rei aliquis fructus etiam ad Ionem ob viciniam pervenit, non sane in-

^α Δώσεις] Δόσεις B. ^β Δημίῳ] Δή B. Sed supra posita compendii nota quam typhotetae describere nequeunt. ^γ Τῆ μαθητοῦ] Καὶ τῆ μαθ. B. ^δ Τοιαῦτα] Τὰ τοιαῦτα B. ^ε Αὐτοῖς] Nil mutare Edd. & B. addit Solan. Sed varietatem non desidero. ^ς Γένοιτο] Γενούμην male B. ^ζ Ἀποδεδῶ^ς] Ἀποδῶ^ς B. & Fl. ^η Κρίτωνι] Κρίτων male B. ^ι Γάρ] Interui ex Ox. aberat in Edd. ^κ Ὁπόσον] Καὶ ὁπόσον Edd. priores. ^λ Ἀνάξιν^α] Sic omnes editi & B. Leg. ἀν' ἀξιν^α, vel ἀξιν^α.

99. Φθεγξάμεν^α] Πίνων^α, φαρμακίον^α ὡς κρητῆρι φωνὰ γίνεται. G.

15. Πολιάδ^α] Ἀθηνᾶς. G.

24. Κατεσκεδάσεν] Ἐπέχυσεν. F.

1. Ἀφ' ἐνός] Sic Tacit. Ann. XII. 49. ne ceteri quomae ex Peligno conjectarentur. Terent. Heaut. III. 3. Ego de te conjecturam facio. sic Nolter Ἀπ. Μισθ. c. 11. & Ἑρμ. c. 61. M. du S.

5. Διοσκύρων] Hic locus cum eo, (qui c. 9. extat, ubi ἱερεὺς τοῦ ἀνάκον dicitur) collatus, evincit eodem, qui ibi ἀνάκας dicuntur, hic Διοσκύρωνες audire. Non audiendus ergo Mausacus, qui ad Harpocratiōnem negat Castorem & Pollucem intelligi, cum Ἀνάκας nominantur, vid. etiam Elian. V. H. IV. 5. M. du S.

12. Ματρωπὸς] Vid. supra Amor. c. 16. M. du S.

16. Ἐπὶ τέττ. δραχ. δαν.] Menstrua haec usura erat, unde liquet atrocitas illius foeneratoris, qui quotannis pro centum, uti nos loquimur, 48. foeneris loco exigebat. M. du S.

17. Οὐδὲ ἀγγῶ] Vid. Ἑρμ. c. 80. & 81. M. du S.

22. Ἐτυχεν γὰρ πίνων] Ita Mf. Ox. optime pro eo quod in reliquis est πίνων. καί. M. du S.

25. Οὐκ ἀνάξιν^α ὦν] Legend. videtur, ὅκ' ἀν' ἀξιν^α ὦν. Demosth. καὶ τὰ μὲν ἀξια σιωπῶ, ποῦ δ' ἀν' ἔχων εἰπῶν. F. G.

Ibid. Ἀνάξιν^α] Nihil haecenus ab Ione admissum le-

indignum. Hermon igitur detergebat de capite proclinato merum, praesentes testificatus, quam accepisset injuriam. Cleodemus autem, qui poculum non haberet, conversus conspuat Zenothemin, & prehensa sinistra manu illius barba, pugnum malae illius incussurus erat. Atque interfecisset senem, nisi retinisset manum Aristaeus, & transgressus super Zenothemin, medium se inter illos collocasset, ut separarentur, & se tanquam muro interposito quietem agerent.

34. Haec dum fierent, multa, mi Philo, ego apud animum meum cogitabam, illud praesertim, quod cuivis in mentem venire necesse est, *Quam parum ergo prodest scire literas, nisi quis etiam vitam componat in melius.* Illos enim principes in literis videbam risum debere in ipsis actionibus. Deinde in mentem venit, verum ne esset, quod vulgo dicitur, a recta ratione doctrinam abducere homines eos, qui ad solos libros, & quae illis continentur curas, perpetuo respiciunt. Tot enim praesentibus Philosophis, neque forte quadam vacantem culpa unum erat videre, aliis facientibus turpiter, aliis turpius etiam dicentibus. Neque enim vino jam, quae fiebant, im-

ὁ μὲν ἐν Ἑρμῶν, ἢ ἀπεξέυετο ἐκ τῆ κεφαλῆς τὸ ἄκρατον, προνευκῶς, καὶ τὰς παρόντας ἐμαρτύρετο, οἷα ἐπεπόνθει. ὁ Κλεόδῃμος δὲ (ὃς γὰρ εἶχε κύλικα) ὅπως τραφεῖς, προσ-
3 οέπτυσέ τε τὴν Ζηνοθέμιν, καὶ τῇ δεξιτερᾷ τῇ πῶγων λαβόμενος, ἐμελλε παῖ-
σειν καὶ κόρρης· καὶ ἀπέκτεινεν αὐτὴν τὴν γέροντα, εἰ μὴ Ἀρισταίνετος ἐπέσχε τὴν χεῖρα, καὶ ὑποστάς τὴν Ζηνοθέμιν, εἰς τὸ μέσον αὐτοῦν
35 κατεκλίθη, ὡς ὁ Διασταίν, ὑπὸ Δια-
τειχίσματι αὐτῷ εἰρήνην ἀγωνίης.

Ἐν ὅσῳ δὲ ταῦτα ἐγένετο, σοικίλα, ὦ Φίλων, ἐγὼ κατ' ἐμαυτὸν ἐνεόουν, τὸ πρόχειρον ἐκείνο, ὡς εἶδεν ὅφελ' ἦν ἄρα
ὁ ὅπως τὰ μαθήματα, εἰ μή τις ἄρα καὶ τὸν βίον ρυθμίζει πρὸς τὸ βέλτιον. ἐκείνης γὰρ περὶ τὰς ὄντας ἐν τοῖς λόγοις, ἐώραν γέλῳα ὅτι τὰ πρᾶγματῶν ὀφλισκάνουσας· ἐπειδὴ δὲ εἰσῆμι με, μὴ ἄρα τὸ ὑπὸ τῶν πολλῶν λεγόμενον ἀληθές ἦ, καὶ τὸ πε-
45 παιδεύειν ἀπάγῃ τῶν ὀρθῶν λογισμῶν τὰς εἰς μόνον τὰ βιβλία, καὶ τὰς ἐν ἐκείνοις φρον-
τίδας συνεχῶς ἀφορῶντας. τοσούτων γὰρ φιλοσόφων παρόντων, εἰδὲ καὶ τὴν τύχην ἕνα
50 τινὰ ἔξω ἀμαρτήματος ἦν ἰδεῖν· ἀλλ' οἱ μὲν ἐποίουν αἰσχρὰ, οἷδ' ἔλεγον αἰσχρῶ. εἰδὲ γὰρ εἰς τὸ οἶνον ἐτι ἀναφέρειν εἶχον τὰ γιγνώ-
με-

m Ἀπεξέυετο] Admissum ex Fl. Ὑπεξέυετο cett. n τῇ ἀριστερᾷ] τῇ ἀριστερᾷ B. o Διασταίν] Διασταίνων Fl. & marg. ΔΙΩ. p ταῦτα ἐγένετο] ταῦτα ἐγένετο B. q κατ'] πρὸς B. & Fl. r ἄρα] Absc. a Fl. Non immerito, quia jam praecessit. s ἀπάγῃ] ἀπάγει B. t Σωσιγένης] Ἀτίνως B.

35. Ὡς Διασταίν] Γράφεται Διασταίνων. V.

40. τὰ μαθήματα] Οὐ πάντων τοῦτο τὸ μαθημάτων ἐστίν, ἀλλὰ τὸ μὴ κεκριμένως & προσεχόντως φιλοσοφοῦν-

των· περὶ ὧν & Ἀριστοτέλης φησὶν, ὅτι τὸ μὲν δύραθεν τοῦτο προσεκτικῶς, τὸ δὲ ἰδοὺ ἀπάλλασσαν. V.

48. * Ἀτίνως] Σωσιγένης. V.

* Ἀτίνως] Invertendum hoc Schol. Solanus bene monet. Sed & praeterea συνεχῶς male editum ante, quod facile emenda-
vi. J. F. R.

lectum est, quapropter hoc sit meritis. Lege ergo ἐμαρτύρετο, vel ἔλεγε, vel denique, quod propius est, divifim αὐτὴν αἰτιᾶται; αὐτὴν, αὐτὴν ἔλεγε. Alias ad sequentia respexisse putandus est, quod haud temere admiserim.

26. Ἀπεξέυετο] Sic Fl. In reliquis ὑπεξέυετο, minus apte. M. du S.

39. Ὡς εἶδεν ὅφελ' ἦν] Accedit huc sententia Μεναν-
TOM. III.

dri canentis; ὡς εἶδεν ἢ μάθησις αὐτὴν μὴ τοῦς παρῆ. Sed longe ulterius spectat sententia Luciani, sapientissime hic monentis, inutilem esse omnem scientiam qua mores & vita humana non fiunt emendatiores, & jucundiores, nihilque absurdius esse quam virtutem, adde & religionem, profiteri ac docere, dum is ipse, qui proficitur & docet, nihil eorum praestit, quae laudat & praecipit.

Kkk

M. du S.
55. καὶ

μενα, λογιζόμεν^α οἷα ὁ Ἑτοιμοκλῆς ἄσι-
τ^α ἔτι καὶ ἀποτ^α ἔγγράφει.

Ἀνέστραπτο δ' ἐν τῷ πρᾶγμα. καὶ οἱ μὲν 55
ἰδιῶται κοσμίως πᾶν^β ἐστρώμενοι, ἔτε
παροινῶντες, ἔτε ἀχρημονῶντες ἐφαίνοντο,
ἀλλ' ἐγέλων μόνον, καὶ κατεγίγνωσκον αὐ-
τῶν, οἶμαι, ὅσους ἐθαύμαζον, οἰόμενοι τι-
νας εἶναι σὺν τῷ χημάτων· οἱ σοφοὶ δέ 60
ἠσέλγαινον, καὶ ἐλοιδορῶντο, καὶ ὑπερεπέμι-
πλῆστον, καὶ ἐκεκράγεσαν, καὶ εἰς χεῖρας
ἦσαν. ὁ Θανμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας, καὶ
ἐνθάδε ἐν τῷ μέσῳ, ἔκ αἰδέμεν^α τὰς γυ-
ναῖκας. καὶ ἐμοὶ ἐδόκει ὡς ἀν' ἀρισταί τις εἰ- 65
κάσειεν, ὁμοιότατα εἶναι τὰ ἐν τῷ συμ-
ποσίῳ, οἷς περὶ τῷ Ἐριδ^α οἱ ποιεῖται λέ-
γουσιν. ἐ γὰρ κληθεῖσαν αὐτὴν ἐς τὴν Πηλέως
τὴν γάμον, ῥίψαι τὸ μῆλον εἰς τὸ σύνδει-
πνον, ἀφ' ὧν τοσούτον πόλεμον ἐπ' Ἰλίου 70
γεγενῆσθαι. καὶ ὁ Ἑτοιμοκλῆς τοῖνον ἐδόκει μοι
τὴν ὁπίσθον ἐμβαλὼν εἰς τὸ μέσον, ὥσπερ
τι μῆλον, ἐ μείω τῷ Ἰλιάδ^α κατὰ ἑξερ-
γάσασθαι.

Οὐ γὰρ ἐπαύσατο οἱ ἀμφὶ τὴν Ζηνόθεμιν καὶ 75
Κλεόδημον φιλονεικῶντες, ἐπεὶ μέσ^α αὐ-
τῶν ὁ Ἀρισταίνετος ἐγένετο. Ἀλλὰ νῦν μὲν,
ἔφη ὁ Κλεόδημος, ἱκανόν, καὶ εἰ ἐλεχθεῖντε
ἀμαθεῖς ὄντες· αὐρίον δὲ ἀμυνῆναι ὑμᾶς ὅν-
τινα καὶ χρὴ τρόπον· σὺν κριναί μοι ἔν, ὥδ^α 80
Ζηνόθεμι, ἢ σὺ, ἢ ὁ κοσμιώτατος Δίφι-

putare poteram, cogitans, quae Hetoemocles impransus impotusque scripserat.

35. Conversa igitur res erat. Indoctos homines decenter epulari videres, neque per ebrietatem quidquam, neque quod alioquin parum decorum esset, designantes: sed ridebant modo, & damnabant illos, putantes, quos admirati ante fuerant, cum ex habitu aliquid illos esse putarent. Sapientes vero lasciviebant, conviciabantur, supra modum se implebant, clamabant, ad manus veniebant. Admirabilis ille Alcidas etiam in medio convivio mingeat, nihil mulieres reveritus. Ac mihi videbatur optime ille assimilare, si quis dicat, simillima esse istius acta convivii iis, quae de Eride poetae narrant: nempe non vocatam illam ad Pelei nuptias pomum illud in convivium projecisse, e quo tantum ad Ilium bellum exortum sit. Et videbatur sane mihi Hetoemocles, epistola illa, tamquam pomo, in medium projecta, non minorum Iliade maiorum auctor extitisse.

36. Neque enim desinebant rixari Zenothemis ac Cleodemus, cum medius inter illos esset Aristaeetus: Sed, *Modo*, inquit Cleodemus, *satis fuerit, si ruditatis convincamini; cras vero vos, uti par est, nesciscar. Responde mihi, Zenothemi, aut tu, ornatissime Diphile, qua ratione, cum indif-*

^a Ἐγγράφει] Recte Cod. B. Fl. Fr. P. &c. Ἐγγράφη male J. ^b Ἐστρώμενοι] Sic Fr. P. H. S. Ἐστρώμεο male J. Ἐστρώμεοι B. ^c Εἶναι] Deest in B. ^d Εἰκάσειεν] Θανμάσειεν B. ^e Τῷ συμποσίῳ] Articulum ex O. inferui. Deerat in Edd. ^f Σύνδειπνον] Δίπνον Fl. ^g Ἐπ' Ἰλίῳ] Sic esse in Edd. & B. addit Solan. ^h Ἐξεργάσασθαι] Ἐξεργασεσθαι male B. ⁱ Αὐτῶν] Bene sic B2. Fr. H. P. S. Αὐτὸν male Fl. & J. ^k Εἰ] Omissit Fl. ^l Οὐ] Addidi ex Ox. Deerat in Edd.

68. Ἐς τὴν Πηλέως] Ἐν τῷ γάμῳ τῆς Πηλέως ἐ τὸ Οἰ-
τιδ^α, ἢ Ἐρις μὴ κληθεῖσα, ἥρπυι μῆλον ἐν τῷ ἀρίστω,
ἐν ᾧ ἐγγράφη, Τῇ ΚΑΛῇ Τῷ ΜΗΛΟΝ. Ἡμφισθησάν

πρὸς τοῦτο Ἀφροδίτην, Ἥρα, καὶ Ἀθηναίαν, καὶ ἐκρίθησαν ὡς
τὰ Πάριδι. Προκρίθεισα ἡ Ἀφροδίτη ἐχαρίσατο τῷ Πάριδι
ἀντὶ τοῦτο τὴν Ἑλένην δι' ἧς ὁ Τρωϊκὸς γέγονε πόλεμος. V.

55. Καὶ οἱ μὲν ἰδιῶται] Mitius haec paullo exagitat Alciphron III. Ep. 55. p. 408. Οἱ μὲν ἄνθρωποι, αἱτ', ἀπ' ἀρχῆς, εἰς τέλος παραπλησίαν τινα ἐκ τὴν αὐτὴν εἶχον τὴν ἐστρώσεως τὴν ἀκαλοκρίαν· οἱ φιλόσοφοι δὲ, προϊόντες τῷ συμποσίῳ, καὶ τῇ φιλοσησίας συνεχῶς ἀποστροφῆς, ἀλλὰ ἄλλω τιρατείαν ἐπιδείξαντο. Quo loco Bergl. ob-

servat, Lucianum haec & reliqua multo acerbius tra-
ctare.

63. Ὁ Θανμάσιος δὲ Ἀλκιδάμας καὶ ἐνούρει] Eadem fere rursus Alciphron. Ep. saepe adlegata L. III. p. 412. Nempe: ὁ Κύων δὲ πρῶτα κρεῖ κατὰ τὴν κωμικὴν ἀδιαφορίαν εἰς σύμμαχον χαλάσας ἐ καθύς τὴν τριβόνην &c. Ubi Cl. Bergl.

ferentem esse dicatis pecuniarum possessionem, nihil aliud quam hoc unum spectetis ex omnibus, uti quamplurima possideatis, & hanc ob causam circa divites semper versemini, & foenori detis pecuniam, & usurarum exsculpatis usuras, & mercede doceatis. Rursus odio cum habeatis voluptatem, & Epicureos hoc nomine damnetis, ipsi voluptatis causa turpissima quaeque faciatis ac patiamini, indigne ferentes, si quis ad coenam vos non invitaverit. Si vero vocemini, tantum edatis, tantum servis detis . . . Haec cum diceret, eripere mappulam tentabat, quam habebat puer Zenothemidis, plenam omnis generis carniū, soluta illa projecturus in solum omnia. Sed non dimisit puer, firmiter eam retinens.

37. Et Hermon, Enge, inquit Cleodeme, dicant cuius rei causa voluptatem accuserent, in voluptate esse ipsi supra reliquos cum postulent. Non, inquit Zenothemis; sed tu dic, Cleodeme, qua ratione non indifferentes esse ducas divitias. Non sane, sed tu. Et diu talia erant, quae utrinque dicerent, donec Ion proferens se manifestius, Desinite, ait, ego enim, si videtur, materiem ponam in medio disputationis hac solemnitate dignae. Vos autem sine contentione dicite & audite invi-

λθ', καθ' ὃ, τι ἀδιάφορον εἶναι λέγουσιν τῶ χρημάτων τῶ κτήσιν, εἰδὲν ἄλλ' ἢ τὸ ἐξ πάντων σκοπεῖτε, ὡς πλείω κτήσῃσθε, καὶ ἀφ' αὐτῶ τὸ ἀμφοῖν τὸ πλεονεξέσθαι αἰετ' ἔχετε, καὶ δανείζετε, καὶ τοκογλυφεῖτε, καὶ ὅτι μισθῶ παιδεύετε. πάλιν αὖ τὴν ἡδονὴν μισῶντες, καὶ τὴν Ἐπικουρείων κατήγοροντες, αὐτοὶ τὰ αἰσχρὰ ἡδονῆς ὅθεν καὶ ποιεῖτε, καὶ πάσχει, ἀναγκάζοντες εἰ τις μὴ καλέσειεν ὅτι δαῖπνον· εἰ δὲ καὶ κληθεῖντε, τσαῦτα μὲν ἐσθίουσιν, τσαῦτα δὲ τοῖς οἰκέταις ἐπιδιδόντες. καὶ ἅμα λέγων, τὴν ὁδὸν περὶ αὐτῶν ἐπεχείρει, ἣν ὁ ὧσ' αἰετ' εἶχε τὴν Ζηνοθέμιδ', μετ' ἣν ἔσαν παρ' ὁδοπατῶν κρεῶν, καὶ ἐμελλε λύσας ἀπορρίπτειν αὐτὰ ἐς τὸ ἔδαφος, ἀλλ' ὁ παῖς οὐκ ἠνέκε, καρτερῶς ἀντεσχόμενος.

Καὶ ὁ Ἑρμών, Εὐγε, ἔφη, ὦ Κλεόδημε, εἰπάτωσαν ἑ τινὲς ὅθεν καὶ ἡδονῆς κατήγοροντες, αὐτοὶ ἡδέα ὑπὲρ τῶν ἄλλων ἀξιοῦντες. Οὐκ, ἀλλὰ σὺ, ἡδ' ὅς ὁ Ζηνοθέμις, εἰπέ, ὦ Κλεόδημε, καθ' ὃ, τι ἐκ ἀδιάφορον ἡγῇ τὸ πλεονεξέσθαι. Οὐ μὲν γὰρ, ἀλλὰ σὺ. καὶ ὅτι πολλὸν τὸ τοῖσιν ἦν, ἀχριδὴ ὁ Ἰων προκύψας ἐς τὸ ἐμφανέστερον, Παύσαο, ἔφη· ἐγὼ γὰρ, εἰ δοκεῖ, λόγων ἀφορμὰς ὑμῖν ἀξίων τῆ παρθέσης εὐρεῖν. Καὶ λαβὼν εἰς τὸ μέσον· ὑμεῖς δὲ ἀφιλονεύκως ἐρεῖτε, καὶ ἀκυσσαο, ὥσπερ ἀμέλῃ καὶ

m Κτήσῃσθε] Servavi scripturam J. H. P. S. &c. Κτήσῃσθε Fl. & B. n Πλεονεξέσθαι B. prave. o Aῦ] Τε αὖ B. p Ἐσθίουσιν] Ἐσθίουσιν Φυσιοῦσθε Edd. Exc. Fl. quae Φυσιοῦσθε delet, cum Cod. Ox. q Ἀπορρίπτειν] Αὐτὴν μὲν ἀπορρίπτειν vulgo. Sed Ox. & Fl. ducibus αὐτὴν μὲν ejeci. r Τὸ] Abest a B. s Καταθήσω Fl.

Bergl. haec Luciani conferens, 'Ο δὲ θανυμάσι' mutato ordine dedit (studione an incuria nescio, nec quidquam refert) additque: „Hoc loco praecipue „quasi monstrare Lucianus videtur, quem imitatus „fuerit. siquidem Alcidas & Alciphron idem ex „parte nomen habent. quod si hoc accipias ut Hora- „tium illud I. Sat. X. v. 36. Turgidus Alpinus ju- „gulat dum Memnona. Perinde erit ac si dixisset „Lucianus: Admirandus ille Alciphron etiam mejen- „tem in convivio introduxit Cynicum. J. F. R. 66. Τὸ συμπόσιον] Ex Ms. Ox. est hic articulus. Deest enim in omnibus impressis. M. du S.

69. Τὸ μῆλον] Discordiae malum. F. G. Non addere pueris notam hanc notam, nisi studio malum pro romo videretur dixisse Gujetus, ut luderet in ambiguo. J. F. R.

80. Ἀποκρ. ἐν μοι] Ex Ms. Ox. est illud ἐν, quamquam ibi post μοι reperitur. M. du S.

92. Ἐσθίουσιν, τσαῦτα] Φυσιοῦσθε, quod hic Impressi omnes habent, non agnoscit Ms. Ox. nec Fl. Ed. & omnino abesse sine sententiae detrimento potest. M. du S.

96. Λύσας ἀπορρίπτειν] Absunt hic & ista a Ms. Ox. αὐτὴν μὲν, quae in reliquis impressis extant. M. du S.

ὡς τῷ ἡμετέρῳ Πλάτῳ ἐν λόγοις ἡ
 πλείστη ἀφαιρηθὴ ἐγένετο. πάντες ἐπήνεσαν
 οἱ παρόντες, καὶ μάλιστα οἱ ἀμφὶ τὸ Ἀρι-
 σταίνετον τε καὶ Εὐκρίτον, ἃ ἀπαλλάξασθαι
 τὸ ἀνδίας ἔτῳ γὰρ ἐλπίσαντες. καὶ μετῴθη
 τε ὁ Ἀρισταίνετος ὅτι τὸ αὐτῷ τόπον, εἰ-
 ρηνὴν γεγενῆσθαι ἐλπίσας.

Καὶ ἅμα εἰσεκεκόμιστο ἡμῖν τὸ ἐντε-
 λές ὀνομαζόμενον δεῖπνον, μία ὄρνις ἐκάτω, καὶ
 κρέας ὕδης, καὶ λαγῶνα, καὶ ἰχθύος ἐκ
 ταγῆνης, καὶ σησαμῶντες, καὶ ὅσα ἐντρα-
 γεῖν, καὶ ἐξῆν σποφάρεα ταῦτα. πρῶτον
 δὲ ἔχον ἐκάτω πινάκιον, ἀλλ' Ἀριστα-
 νέτω καὶ Εὐκρίτῳ ὅτι μίας τραπέζης κοι-
 νὸν, καὶ τὰ παρὰ αὐτῷ ἐκάτερον ἐχρῆν
 λαβεῖν. Ζηνοθέμιδι δὲ τῷ Στωϊκῷ καὶ Ἐρ-
 μῳ τῷ Ἐπικουρείῳ, ὁμοίως κοινὸν καὶ τε-
 τοῖς· εἴτα ἐξῆς Κλεοδήμῳ, καὶ Ἰωνί μεθ'
 ἑσ τῷ νυμφίῳ, καὶ ἐμοί· τῷ Διφίλῳ δὲ τὰ
 ἀμφοῖν, ὃ γὰρ Ζήνων ἀπεληλύθει. καὶ μέ-
 μνησά μοι τέτων, ὧ φίλων, διότι δὴ ἔστι καὶ
 ἐν αὐτοῖς χρήσιμον εἰς τὸν λόγον. ΦΙΛ.
 Μεμνήσομαι δή.

ΛΥΚ. Ὁ τοίνυν Ἴων, Πρῶτος ἐν ἀρ-35

cem, ut nimirum apud Platonem nostrum;
 major pars otii in disputatione consumpta est.
 Laudare qui aderant omnes hoc consilium,
 Aristænetus præsertim atque Eucritus, qui
 sic liberari ab illa se injucunditate posse spe-
 rarent: transitque in locum suum Aristæ-
 netus, pacem sic factam arbitratus.

38. Et simul infertur nobis ea, quæ
 absoluta coena vocatur, gallina unicuique
 una, & offa aprugna, & leporina; & pi-
 scis de sartagine, & placenta e sesamo, &
 bellaria, licebatque ea domum ferre. Ne-
 que vero sua unicuique lanx proponebatur,
 sed Aristæneto & Eucrito in mensa una
 communiter, oportebatque unumquemque,
 quod sibi proximum esset, sumere. Zeno-
 themidi autem Stoico, & Epicureo Her-
 moni similiter in commune ipsis quoque
 offerebatur: deinde Cleodemo, & qui jux-
 ta erat Ioni; post quos sponso & mihi;
 Diphilo autem, quod Zeno discefferat,
 utriusque adnota portio. Et memento mi-
 hi horum, Philo; est enim in his quoque
 aliquid narrationi nostræ utile. PHIL.
 Meminero sane.

39. LYC. Ion igitur, Primus ergo,
 in-

α Ἀπαλλάξασθαι] Ἀπαλλάξεσθαι B. β Εἰσεκεκόμιστο] Ἐπικεκκόμιστο B. γ Κρέας] Κρέα B. δ Ταγῆνης] Sic
 Edd. & B. Sed ead. manu emendatum Τηγῆνης. Coll. plane τηγάνη. ε Καὶ ὅσα — ταῦτα] Septem illa sic
 esse in omnibus & B. addit Solan. f Αὐτῷ] Αὐτῶν Fl. g Τῷ] Omittit B. h Καὶ μετ' αὐτῶν] Abest καὶ ab O.
 i Εἰς] Ἐς B.

22. Τηγῆνης] Ταγῆνης. G.

Ibid. Σησαμῶντες] Εἰδὲ πλακοῦντες. G.

15. Ἀπαλλάξασθαι] Mf. Ox. in Impr. ἀπαλλάξεσθαι.
 M. du S.

19. Τὸ ἐντελές — δεῖπνον] Ultimus, credo, missus,
 (δεῖπνον alias etiam partem coenæ esse, ostendit Casau-
 bon. ad Athenæ. 4. 20. extr.) sicciores cibos habens,
 & quos auferre non incommodum. Hanc puto esse
 ματτίαν, quam ἐπιδούρισμα Atticis, aliis Graecis ἐπι-
 δούρια dictam, tradit Athenæus libro XIV. extremo.
 Certe hoc suadent ista Athenæi verba: Ματτίαν ἐκ-
 λούσιν ἐσθίειν Λάκκινά τις καὶ ὑβίως παρὰ φίλοις
 πρὸς ἀλλήλους, καὶ χηρία ὅπτα, καὶ τρυφή πλακοῦνται. Vides
 hic in Mattya perdices, anserculos assos, placentas,
 apud Lucianum hæc paullo auctiora, ut in solemnitate
 nuptiarum. Caeterum quod legitur apud Athe-
 næum τρυφή πλακοῦνται, & convertitur placentarum
 lausiciæ, non videbatur mihi usquequaque accura-
 tum, legendumque putabam τρύφη πλακοῦνται, frusta

placentarum.

J. M. G.

21. ἰχθύος ἐκ ταγῆνης] Insigne exemplum, ut error
 soleat augeri & quotidie invalescere. Verterat Eras-
 mus piscis Tagenicus. Id eodem modo retinuit Bene-
 dictus: Sed ne quid deesset, nunc video in hac edi-
 tione Græcam vocem postremam quoque incipere ab
 majusculo T. Habeant hoc & fruuntur, quibus placet:
 nos censemus interpretandum piscis ex sartagine, quod
 non modo probant multa antiquorum fragmenta, sed
 hodieque etiam placet.

J. G.

22. Ταγῆνης] Sic in Impr. & in textu Cœd. Ox.
 Sed ab eadem manu rescriptum est τηγῆνης, quod in
 Coll. etiam legitur. Vid. Læz. c. 6.

M. du S.

Ibid. Καὶ ὅσα ἐντραγεῖν] Bellaria hisce connotat. Quod
 addit licuisse etiam auferre, confirmant ex eodem loca
 sequentia Kρον. N°. 17.

M. du S.

Καὶ ὅσα ἐντραγεῖν] Hæcne periphrasis τῶν τραγημά-
 των.

inquit, si videatur, incipio. Et paullum moratus, Oportebat forte, ait, in talium praesentia virorum de ideis & incorporeis dicere, ac de immortalitate animae. Ne vero contra me dicant, qui non eadem in philosophia sequuntur, de nuptiis ea, quae convenire videntur, dicam. Atque optimum quidem erat plane nuptiis opus non habere, sed Platoni obsequentes, & Socrati amare pueros: soli enim, qui hoc fecerint, perfectam virtutem adipiscantur: Si vero etiam muliebribus nuptiis opus est; ex Platonis placitis, uxores illorum (philosophorum) esse communes, uti extra Zelum sumus.

40. Super his risus exortus est, ut quae minime opportune dicerentur. Dionysodorus autem, Non defines, inquit, Barbarica nobis nomina cantare? Ubi enim inveniamus Zelum de hac re, & apud quem? Nempe tu quoque vocem mittis, purgamentum! ille ait. Et, puto, Dionysodorus quoque vicissim, quae solent, maledicturus erat. Sed Histiaceus Grammaticus, bellus homo, 55 Define, inquit. Ego enim epithalamium vobis recitabo; & recitare incepit.

41. Erant vero elegeia, si quidem meministi, ista:

χομαι, ἔφη, εἰ δοκεῖ. καὶ μικρὸν ἐπαυχῶν, Ἐχρῆν μὲν ἴσως, ἔφη, τοιούτων ἀνδρῶν παρόντων, οὐδὲ ἰδεῶν τε καὶ ἀσωμάτων εἰπεῖν, καὶ ψυχῆς ἀθανασίας· ἵνα δὲ μὴ ἀντιλέγασί μοι, ὅπόσοι μὴ χεῖρα ταυτὰ φιλοσοφῶσι, οὐδὲ γάμων ἐρῶ τὰ εἰκότα. τὸ μὲν ἄριστον ἦν, μὴ δεῖν γάμων, ἀλλὰ πειθομένους Πλάτωνα καὶ Σωκράτη, παιδευατέιν. μόνον γὰρ οἱ τοιοῦτοι ἀποτελεοῦσιν ἂν πρὸς ἀρετῇ· εἰ δὲ δεῖ καὶ γυναικεὶς γάμους, χεῖρα Πλάτωνα δοκῶντα κοινὰς εἶναι ἐκείνων τὰς γυναῖκας, ὥς ἔξω ζήλῳ εἴημεν.

Γέλως ὅτι τούτοις ἐγένετο, ὥς οὐκ ἐν χαμῶ λεγομένοις. Διονυσόδωρος δὲ, Οὐ παύσει, ἔφη, βαρβαρικά ἡμῖν ἄδων; πῶς γὰρ ἂν εὐρίσκοιμεν τὸ ζῆλον ὅτι τέττις, καὶ ὠχρὰ τίτι; καὶ σὺ γὰρ φθέγγῃ καθαρμα; εἵπεν. οἶμαι, καὶ ὁ Διονυσόδωρος ἀντελοιδόρειτο τὰ εἰκότα· ἀλλ' ὁ γραμματικὸς Ἰστιαῖος ὁ βέλτιστος, Παύσαο σε, ἔφη· ἐγὼ γὰρ ὑμῖν ἐπιθαλάμιον ἀναγνώσσομαι, καὶ ἀρξάμενος ἀνεγίγνωσκεν.

Ἦν γὰρ ταῦτα, εἴγε μέμνημαι, τὰ ἐλεγεία,

Ἦ

k Ταυτὰ] Sic F. P. aliaque recte. Ταῦτα B. & Fl. Omisit B. o Ἀνεγίγνωσκεν] Ἀνεγίνωσκεν B.

l Παύσει] Παῦσαι B. m Ἀ] Neglexit B. n Γὰρ]

51. Τὸν ζῆλον] Ποῦ καί ται; ὁ ζῆλος ἐπὶ τῇ γυναικὶ ἔρως; ἐξήγησεν ὁ Διονυσόδωρος. * λέγουσι γὰρ τίθεσθαι τὴν λέξιν ἐπὶ τῇ μακαρίζῃ & ἐπὶ τῇ φθονεῖν. † ἔττω δ' ἐπὶ τῇ ζήλοισιν, τυτίτι; περὶ γυναικὸς μακρίσθαι, Ἀντίκας ἂν τῇ κατὰ Παιτελίοντος. V.

58. ‡ Τὰ ἐλεγεία] Ὅλα τὰ ἐλεγεία χαλὰ. καὶ τοῦτο χάριν εἶπεν ἐπ' αὐτοῖς κινεῖσθαι γέλασμα. ἐξεπίτηδες & τοῦτο Λακκιαίου ποιήσαντος ἐς πλείονα ὕβριν τῇ Συμποσίᾳ, ὃ καὶ λοιδορίαν & καμωδίαν τῇ ἐστειμένῳ. ὥς ὁ λόγος διέδωκεν ἐν τῇ παρ' αὐτῶν λεχθέντῳ & παρὰ χθόντων. V.

* λέγουσι γὰρ &c.] Potuit adjicere, poni & ἀπὸ τῆ μισαῖν, ut ex Aeschine observarunt Harpocration & Suidas. F. Cler. † Οὕτω δ'] Εἴρηται δὲ καὶ, & μοχ τῆς γυναικὸς C. ‡ Τὰ ἐλεγεία] Ἦ ἐλεγεία] Ὅλα, cum esset in editis, Solanus

§ in τὰ mutato adscripsit, haec verba deesse in V. § Καὶ λοιδορίαν] Haec & reliqua ad finem Scholii deficiabant in Editis. Addidit ex Cod. M. du S.

των, s. bellariorum? Sic puto, & sic interpretatus sum. Hoc suadere videtur orationis series, qua haec verba junguntur superioribus, & ab sequentibus separantur. Si hoc voluisset Lucianus, quod Erasmus dedit, quaecumque liberum est, seu velis in alium conde-
dere, seu domum asportare malis, ita videtur informaturus Graecam orationem fuisse, καὶ ὅσα ἐντραγῶν ἐξῆν & ἀποφύεσθαι illud autem ταῦτα plane omisissus. Verbi ἐντραγῶν hanc vim esse, etiam ex Hesychio con-
jicias, apud quem sunt ista ἐντραγῶν, ἐντραγῶν. Ἐντραγῶν

γῶν, ψαμίσαι, ψαμίσω. Vidit hoc etiam Kuhnias ad Polluc. 6, 40. τὸ ἐντραγῶν [scilicet] usurpatum de tra-
gematibus, & id genus aliis scitamentis. F. M. G. 26. Καὶ τὰ παρ' αὐτῶν] Quae juxta se erant. F. G. 42. Μὴ δεῖσθαι γάμων] Ἀκακίριος hujus meminit in Char. Theophrasti. p. 39. B. M. du S. 46. Ἐκείνῳ] Depravata haud dubie vox, & nihili prorsus. Lege ἐχρῆν, vel πάντων. M. du S. 58. Ἦν γὰρ ταῦτα — τὰ ἐλεγεία] Cl. Bergl. ad Al-
cibiad. III. p. 410. haec ait ridiculo modo ex diversis Poët.

Ἡ οἴη πότε ἄρ' ἦγε Ἀριστανέτης ἐν με-βο
γάροις,

Δῖα Κλεανθίς ἄνασσ' ἐτρέφετ' ἐνδυκίῳ,
 Πρῆχσα πασῶν ἀλλὰων παρθενικῶν,
 Κρέσσων τ' Κυθήρης, ἥδ' αὖ τ' Σελήνης.

Νυμφίε, καὶ σὺ δὲ χαῖρε, ^β κρατερῶν κρά-65
τις ἐφύβων,

Κρέατων ὁ Νηρῆος, ἡ Θέτιδος παῖδος.
 Ἄμμες δ' αὖθ' ὑμῖν τῆτον θαλαμήιον ὕμνον
 Ξυνὸν ἐπ' ἀμφοτέροισι πολλάκις ἄσόμεθα.

Γέλῳτ' ὅν ὅπ' ἑτάοις, ὡς τὸ εἶδος,
γενομένη, ἔξέσθ' ἥδη τὰ ὠδρακείμενα
ἔδει, καὶ ἀνείλοισι οἱ ἀμφὶ τ' Ἀρισταίνεον, καὶ
Εὐκρίον, τὰ πρὸ αὐτῶν ἑκάτερον, καὶ γὰρ
τάμα, καὶ ὁ Χαιρέας, ὅσα ἐκεῖν' ἔκειτο, καὶ
Ἰων ὁμοίως, καὶ ὁ Κλεόδημος. ὁ δὲ Δίφι-
λος ἤξισ' καὶ τὰ τῶ Ζήνωνι ἥδη ἀπιοῦντι
ὠδραθεθέντα φέρεσθ', καὶ ἔλεγε μόνον
ὠδραθεθῆναι οἱ αὐτὰ, καὶ πρὸς τὴν ἀνακό-
νους ἐμάχαιο, καὶ ἀντέσπων, καὶ ὄρνιθ' ἑ-
κ' ἀντεπειλημμένοι, ὥσπερ τ' Παύροκλη νε-
κρὸν ἀνθέλκοιες, καὶ τέλει, ἐνικήθη, καὶ
ἀφῆκε, πολλὸν γέλῳσι ὠδραχῶν τοῖς συμ-
πόταις, καὶ μάλιστα ἐπεὶ ἡγανάκτει μὲν
τῷτο, ὡς ἂν τὰ μέγιστα ἡδίκημύς. δ

*Unica tandem qualis Aristæneti in do-
mibus*

Diva Cleanthis hera sollicita est alita!

Omnium excellens aliarum Virginearum,

Et Venere melior, sive adeo Luna.

*Salve tu quoque, sponse, bonorum optime
juvenum,*

Nereo praestans ac Thetidis nato.

Nos vero hunc vobis rursus thalameium hy-
mnium,

70 *Communem ambobus saepe canemus olim.*

42. Rifu super his, qualem credere par est, exorto, auferendi apposita jam tempus erat; auferuntque Aristænetus & Eucritus quisque quod ante se erat: & ego mea, & Chaerea quæ ipsi erant posita, atque Ion similiter & Cleodemus. At Diphilus ea quoque auferre postulabat, quæ egresso jam Zenoni fuerant posita, ac sibi soli posita esse dicebat, pugnabatque cum ministris: tendebantque adeo in diversa, gallina utrinque comprehensa, & huc illuc, ut Patrocli illius cadaver, tracta. Ac victus tandem dimisit, risu multo convivis præbito, præsertim cum post ista indignaretur, velut injuria maxima affectus esset.

43. Her-

α Ἡ οἷη] Sic omnes, excepta Fl. quae ἡοῖη. At B. Cod. Καὶ οἷη. b Κρατερῶν] Receptum ex Fl. & schedis Cl. La Croze. Κρατερῶν cett. c Νηρῶν] Νηρῶ B. Et sic Gm̃j. voluit. d Ἀσιόμειβα] Ἀσιόμειβα Edd. Ἀσιόμειβα B. e Ἀρίσθαι] Sic Fl. f. P. & c. Αἰρίσθαι Bz. Ἀερίσθαι Coll. f Παρακειόμενα] Προκειόμενα B. g Ἡδὴ] Δὴ Ox. h Παρατίετω] Παραδοτίετω O. & Fl. i Ἐλεγε μόνον & c. Λέγων μόνον οἱ παρατείνουσι αὐτά. O. k Ἀρτίπειλημμένοι] Ἐπειλημμένοι O. l Ἄν] Omittit O.

62. Ἐνδύκεις] Ἐπιμελῶς. G.

72. Ἀρίσθαι] Γραι. ἀνελέσθαι. G.

77. Ἀπὸντι] Γράφεται ἀπόντι. V.

81. Τὸν Πατρόκλῃ νεκρὸν] Ὁ γὰρ Ὅμηρος μεγαλύνει
 λέγει κινήσῃται μάχῃ μετὰ τὸν Ἑλλήων ἐ Τρώων, ἐπὶ τῇ
 τῷ Πατρόκλῃ σώματι. V.

Poëtis, *Pindaro, Hesiodo, & Anacreonte* confarcinata. Bene, quantum ad materiam; sed ad metrum tamen redacta Elegiacum, ut *Lucian.* profiteatur; quare ad id emendatio instituenda. F. F. R.

60. 'H εἰς ἑρ''] Monitus jam ab ipso Luciano de hujus carminis absurditate, curam sollicitudinemque omnem deponito, si sapias: id unum ego monebo, ἡ εἰς scribendum esse, ad quod proxime accedit *Fl. hōis*; idque *Hesiodi* imitatione factum, qui carmen satis prolixum scripserat, quod *hōias* & *Hōias μεγάλας* vocabant; cujus etiam aliquot fragmenta in *Graevia-*

na Hesiodi editione extant.

M. du S.

'H οὐκ ἔσθ' ἄρ'] Mali poetæ pessimos versiculos nimis bona interpretatione donaverat *Erasmus*. Quam hic damus, meliorem putamus ea ipsa causâ, quod mala est, iisdem nempe vitiiis inquinata fere, quæ ridiculum faciebant ipsum auctoris carmen. *J. M. G.*
'H οὐκ ἔσθ'"] 'H οὐκ ἔσθ' ἄρ' ἢ] οὐ Ἀπιδανίτην πύργον. An ἢ οὐκ dixit alludens ad *hœus Hesiodi*? vid. *Casaub.* F. G. Nihil obloquor. Sed quod præmittit οὐκ, quasi sic legeretur in Edd. Luciani, nescio unde habeat, quum illæ tamen οὐκ levigent. Sed vide not. se-

43. Hermon & Zenothemis juxta, ut supra dictum est, accumbebant: supra Zenothemis, alter infra. Apposita illis erant reliqua omnia aequalia, auferebantque ista pacate. Sed gallina ante Hermonem pinguior, forte id quidem fortuna, arbitror. Oportebat autem has etiam, & suam quemque tollere. Hic Zenothemis, & adverte mihi, Philo, animum; jam enim in ipso capite quasi rei gestae versamur. Zenothemis ergo, sua relicta, illam pinguiorern, ut modo dicebam, quae ante Hermonem erat, aufert. At hic ab altera parteprehendit, nec patitur istum plus iusto sibi arrogare. Hinc clamor, & irruentes in se invicem, ipsas sibi gallinas in faciem impingunt, prehensisque invicem barbis auxiliaturos advocant. Cleodemum Hermon, Zenothemis autem Alcidadantem & Diphilum, coeuntque adeo hi ad hunc, ad alterum alteri, solo excepto Ione; hic enim se fervabat medium.

44. At illi confertis manibus pugnant. Zenothemis sublatum de mensa scyphum

Οἱ δὲ ἀμφὶ τὸ Ἑρμῶνα καὶ Ζηνόθεμιν, ἅμα κατέκειντο, ὥσπερ εἴρη, ὁ μὲν ὑπὲρ ἄνω, ὁ Ζηνόθεμις, ὁ δὲ ὑπὲρ αὐτόν. παρέκειτο δ' αὐτοῖς τὰ μὲν ἅλλα πάντα ἴσα· καὶ ἀνείλοντο εἰρηνικῶς· ἡ δὲ ὄρνις ἢ ἡ πρὸ τῆς Ἑρμῶνος, πικροτέρη, (ἔως, οἶμαι, τυχόν) ἔδει δὲ καὶ ταύτας ἀναιρεῖσθαι, καὶ ἑαυτὴν ἐκάτερον. ἐν τῷ τῷ τοίνυν ὁ Ζηνόθεμις (καὶ μοι, ὦ Φίλων, πάνυ πρόσσεχε τὸ νῦν, ὅμῃ γὰρ ἐσμεν ἢ δὴ τῷ κεφαλαίῳ τῶν πρᾶχθέντων) ὁ δὲ Ζηνόθεμις, Φημί, καὶ παρ' αὐτόν ἀφείς, καὶ πρὸ τῆς Ἑρμῶνος ἀνείλει, πιστότερον, ὡς ἔφη, ἔσαν. ὅδ' ἂν ἀντεπελάβετο, καὶ οὐκ εἶα ἰπλεονεκτεῖν. βολὴ τὸ ἐπὶ τούτοις, καὶ συμπεσόντες ἔπαιον ἀλλήλους ταῖς ὀρνισιν αὐταῖς εἰς τὰ πρόσσωπα· καὶ τὸ πωγόνων ἐπειλημμένοι, ἐπεκαλῆντο βοηθεῖν· ὁ μὲν τὸν Κλεόδημον ὁ Ἑρμῶν· ὁ δὲ Ζηνόθεμις Ἀλκιδάμαντα καὶ Δίφιλον. καὶ συνίσταντο οἱ μὲν ὡς τῶτον, οἱ δὲ ὡς ἐκεῖνον, πλὴν μόνος τῆς Ἰωνος· ἐκεῖνη δὲ μέσον ἑαυτὸν ἐφύλαττεν.

Οἱ δ' ἐμάχοντο συμπλακέντες, καὶ ὁ μὲν Ζηνόθεμις, σκύφον θράσυντο ἀπὸ τῆς τραπέ-

τὸ Ἑρμῶνος] Neglecta in O. n Δε] Abest ab O. o Ἡδὴ] Non comparat in O. p Δε] Δε O. q Ἀνείλειτο] Ἀφείλειτο O. r Ἀντεπελάβετο] Ἀντελάβετο O. s Εἰς] Εἰς O. t Δε ὡς] Δ' ὡς O.

91. Πικροτέρη] Διπαρωτήριον. V.

frequent.

Ibid. Μεγάρους] Lege μεγάρουσι, & ἡγ' pro ἡγε, si versum velis hexametrum: ac totum potius sic resinge cum Salmas. in Lamprid. Alex. Sev. 38. p. 956. (quod Cl. La Croze etiam admonuit) ἡ οἷα πότ' ἄρ' ἡγ' Ἀριστάντ' ἐν μεγάρουσι. Et vid. Cl. L. Bos Obf. Crit. p. 114. seq. Gujjetianum ἡοῖα ματρίνα, rejicientem, ac nobiscum ἡ οἷα probantem, i. e. μία, μόνη, sola, praecipua, licet metrum in ceteris non sanet, quod Solan. & Gesta. etiam vitiosum volunt manere. J. F. R.

63. Πρᾶχσον] Πρᾶχσον· ἀλλὰ πάντων παρὸν. F. G. Optime; nam sic versus constabit, qui jam claudicat, quum media in πρᾶχσον corripitur. J. F. R.

64. Ἡδ' αὖ τ' Ἑλένης] Corrige ἡδ' ἅμα τ' Ἑλένης. Placet. F. G. Ἑλένης etiam legi iussit Cl. La Croze. At non placebit, quibus ita decrefcere videbitur oratio, si dicas: potius Venere, immo vel Helena; immo

sic pejor erit illa correctio, quam vulgata, in qua licet non crescat oratio, nec praestantius nomen postponatur, quum Venus vulgo formosior credatur quam Diana, tamen comparatio a Dea ad Deam rectius procedit. Potest tamen Gujjetii emendatio locum habere, si veritas, potius Venere, aut certe Helena. Ac si versus requiritur pentameter, melior erit Gujjetiana lectio, & sensus eo melior, quia magis ridiculus. J. F. R.

65. Κατεράων] Καλῶν. F. G. Non video quare; nam prima in καλῶς etiam longa est. Ac si versum velis formare hexametrum, pro κατεράων lege κρατῶν, κρατῶς. Tumque subsequenter habebis pentameterum, si mox παιδὸς resolvas, ut fiat trisyllabum παῖδός. Quod sic edicuriavi, cum neglectum esset in Edd. prioribus. J. F. R.

69. Πολλὰς αἰσώμεθα] Lege αἰσώμεθα, vel πολλὰς αἰσώμεθα, quod pl. est ap. Plut. ex Sapphone. F. G.

81. Πατρὸς] Hom. Il. Π. & P. 359. & Σ. 155. M. d. d. 14. Κε-

πέζης, κείμενον πρὸ τῆ Ἀρισταίνετος, ῥι-
πτει ὅππῃ τ' Ἑρμῶνα.

Καί κείνους μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτρά-
πετ' ἄλλη.

διέειλε δὲ τῷ νυμφίῳ τὸ κρανίον ἐς δύο, χρη-
στῶ μάλα καὶ βαθεῖ τραύματι. βοὴ ἦν ὡς
τ' ἑταίρων ἐγένετο, καὶ ὁ κατεπλήθησαν ἐς
τὸ μεταίχμιον αἱ πολλαί, καὶ μάστιγα ἡ
μήτης τῆ μεραλίας, ἐπεὶ τὸ αἷμα εἶδε. καὶ
ἡ νύμφη δὲ ἀνεπλήθησε, φοβηθεῖσα ὡς αὐ-
τῆς. ἐν τοσούτῳ δὲ ὁ Ἀλκιδάμας ἠρίστεινε,
τῷ Ζηνοθέμειδι συμμαχῶν. καὶ πατάξας τῇ
βακτηρίᾳ, τῷ Κλεοδήμῳ μὲν τὸ κρανίον, τῷ
Ἑρμῶνι δὲ τ' ἑταίρῳ ἐπέτριψε, καὶ τ' οἱ
κατὰ ἑνὶ βοήθειν αὐτοῖς ὅππῃ χερσίντας,
κατέτρωσεν. ὁ μὲν ἀπετράποντο ἐκείνοι.
ἀλλ' ὁ μὲν Κλεοδήμῳ, ὁρῶν τῷ δακτύλῳ
τ' ὀφθαλμὸν τῷ Ζηνοθέμειδῳ ἐξάρτυε, καὶ
τ' ῥίνα προσφύς, ἀπέτραγεν. ὁ δὲ Ἑρμῶν
τ' Δίφιλον, ὅππῃ ξυμμαχίαν ἤκουσα τῷ Ζη-
νοθέμειδῳ, ἀφῆκεν ὅππῃ κεφαλὴν. ὁ δὲ τῷ
κλιντήρῳ.

Ἐτάθη δὲ καὶ Ἰστιαῖος ὁ γραμματικὸς,
ἀλαλῦειν αὐτὸς ἐπιχειρῶν, λάξ, οἶμαι,
εἰς τὸς ὀδόντας ὑπὸ τῷ Κλεοδήμῳ, Δί-
φιλον εἶναι οἰκνέοντα. ἐκεῖνο ἦν ὁ ἀθλιὸς καὶ
τ' αὐτῷ Ὀμηρον, αἶμα ἐμέων. πλὴν ταρα-
χῆς γε καὶ δακρύων μετὰ ἦν πάντα. καὶ αἱ
μὲν γυναῖκες ἐκώκυον, τῷ Χαιρέᾳ ὡς χυθεῖ-
σαι. οἱ δὲ ἄλλοι κατέπαυον. μέγιστον δὲ ἦν

qui ante Aristanetum stabat, in Hermonem conjicit,

Ille sed inde alio temere conversus aberrat,

Sponsaque frontem luculento sane ac pro-
fundo vulnere diffindit. Clamor igitur ori-
tur a mulieribus, profiliunt inter utramque
aciem pleraeque, mater praesertim sponsi,
cum videret sanguinem; exsilit etiam, quod
illi metueret, sponsa. Interim praeclare rem-
gerit Alcidas, auxiliator Zenothemidis,
& clavae ictu Cleodemi cranium & malam
Hermonis obterit, servorumque quosdam
qui auxilii ferendi causa accurrerant, vul-
nerat. Nondum tamen hi cedunt, sed Cleo-
demus erecto digito oculum Zenothemidi
effodit, & morsu nasum aufert. Hermon
vero auxilio venientem Zenothemidi Diphilum
in caput de lecto dat praecipitem.

45. Vulneratur etiam Histiaeus Gram-
maticus, dum conatur illos dirimere, cal-
cibus dentes illius, ut arbitror, petente Cleo-
demo, quod putaret esse Diphilum. Jacuit
ergo miser, vomitque, Homeri sui verbo,
citharorem. Caeterum tumultus & lacrimarum
plena omnia. Plorant circumfusae
circa Chaeream mulieres, reliqui sedare tu-
multum student. Maximum malorum om-
nium

a Ἄμαρτε παρὰ] Ἡμαρτί παρ' Edd. priores. Ἡμαρτε ὡς O. b Κατεπλήθησαν] Versus integer hic defi-
cit in O. c Αὐτοῦ] Αὐτῷ Fl. d Ἠρίστεινε] Ἠρίστεινε O. e Ἀπὸ] Ἐπὶ male O.

16. Χρηστῶ μάλα] Ἀγαθῶ, * μεγαλῶ. V.

* Μεγάλῳ] Ἀπὸ μεγαλῶ edebatur ante. Delevit ἀπὸ

M. du S.

14. Καί κείνους μὲν ἄμαρτε] Il. A. 233. & E. 187. M. du S.
Καί κείνους μὲν] Manifeste nimis παραδιδῶν ad illud Il. A.
233. Ἀτρεΐδης μὲν ἄμαρτε, παρὰ δὲ οἱ ἐτράπετ' ἔρχετο.
Quare hic etiam ἡμαρτε & παρ, quod habent editi,
immutandum censeo. J. M. G.

Ibid. Παρὰ] Cod. Ox. ὡς. Impressi omnes παρ'.
Homerus παρὰ, ut edi curavimus, & hic & supra
Ἀποφ. c. 27. M. du S.

Ibid. Ἄμαρτε παρὰ] Illud παρὰ pro vulgato παρ'
Solanus ex Homero restitui jussit, oblitus tamen τὸ
ἡμαρτε quod ego eadem metri necessitate in ἡμαρτε
mutavi. J. F. R.

16. Ἐς δύο] Supra Dial. Meretr. XIII. med. Et Tox.
c. 54. med. J. F. R.

23. Τῇ βακτηρίᾳ] Aeneis clavis confixum baculum
ei tribuit Aeschyl. III. p. 408. J. F. R.

38. Αἶμα

mnium fuit Alcidas, qui cum semel oppositam sibi aciem fugasset, pulsaret in quoscumque incidisset. Et multi, bene noris, perierant, nisi ille fregisset clavam. Ego vero ad parietem stans erectus, videbam singula, non immiscens me, monitus nempe Histiaei exemplo, quam periculosum esset talia dirimere. Quae cum ita essent, Lapithas videres Centaurosque, everti mœnas, sanguinem effundi, volare scyphos.

46. Tandem Alcidas candelabro everso tenebras facit magnas. Ac res in multo jam periculosiorem adducta locum erat. Nec enim facile luminis alterius copia fieri poterat. In hisce tenebris multa, eaque turpia, perpetrata, & cum adesset tandem, qui lumen inferret, deprehensa sunt. Alcidas tibicinae sublatâ veste vim inferre studens; Dionysodorus autem in ridiculo alio facinore oppressus. Scyphus enim de sinu surgentis excidit. Deinde excusandi causa Ionem dixit in turba sibi, ut periret, dedisse, Ion autem providentia quadam hoc a se factum confirmavit.

47. Sic dissolutum convivium, quod post lacrimas in risum rursus exiit de Alcidadamante, & Dionysodoro, atque Ione.

ἀπάντων κακῶν ὁ Ἀλκιδάμας, ἐπεὶ ἀπαξ τὸ καθ' ἑαυτὸν ἐτρέφαιτο, παίων τ' προστυχόντα· καὶ πολλοὶ ἄν, εὖ ἴσθι, ἔπασον, εἰ μὴ κατέαξε τὴν βακχίαν. ἐγὼ δὲ ὡς τὸ τοῖχον ὀρθὸς ἐφεστῶς, ἑώραν ἕκαστα, οὐκ ἀναμιγνύς ἑμαυτὸν, ὑπὸ τῇ Ἰστιαίᾳ διδάχθεις, ὡς ἔστιν ἐπισφαλὲς ἀγλάειν τὰ τοιαῦτα. Λαπίθας ἔν τῃ Κενταύρῳ εἶδες ὅαν, τραπέζας ἑ ἀνατέτραμμένας, καὶ αἵμα ἐκκεχυμένον, καὶ σκύφους ῥιπτεμένους.

Τέλει δὲ, ὁ Ἀλκιδάμας ἀνατρέψας τὸ λυχνίον, σκότῃ μέγα ἐποίησε· καὶ τὸ πρᾶγμα, ὡς τὸ εἶκος, μακρῶ χαλεπώτερον ἐγενένητο· καὶ ὃ ἐξ ῥαδίως ἑυπόρησαν φῶτος ἄλλοι, ἀλλὰ πολλὰ ἐπράχθη, καὶ δεινὰ ἐν τῷ σκότῳ. καὶ ἐπεὶ παρὴν τις λύχνον ἰπὸς κομίζων, κατελήφθη Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐληρίδα σπογυμνῶν, καὶ ὡρὸς βίαν συνεχεσθῆναι αὐτῇ σπυδάων. Διονυσόδωρος δὲ ἄλλο τι γελοῖον ἐφωράθη πεποιηκῶς· σκύφῳ γὰρ ἐξέπεσεν ἐκ τῆς κόλπῃς, ἐξαναστάντ' αὐτῆς· εἴτ' ἀπολογέμενος, Ἴωνα, ἔφη, ἀνελόμενον ἐν τῇ σταραχῇ, δῆναι αὐτῷ, ὅπως μὴ ἀπολόισθαι· καὶ ὁ Ἴων κηδεμονικῶς ἔλεγε τῷτο πεποιηκέναι.

Ἐπὶ τέτοις διελύθη τὸ συμπόσιον, τελευτήσαν ἐκ τῆς δακρύων αὐθις εἰς γέλασιν ὅτι τῷ Ἀλκιδάμαντι, καὶ τῷ Διονυσόδωρῳ, καὶ

f Παρὰ] Πρὸς Ο. g Ἀνατετραμμένας] Sic Ο. Ἀνατριπομένας Edd. h ῥιπτεμένους] ῥιπτομένους Ο. i Τὸ λυχνίον] Τὸν λύχρον Ο. k Εὐπόρησαν] Et sic Fl. cum cett. l Ποτὶ] Τότε male Ο.

65. † Ὅπως μὴ ἀπόλοιτο] Κηδεμὼν ὁ φροντίζων ἵνα μὴ ἀπόληται. V.

† Ὅπως μὴ] Hoc Schol. ad verba αὐτ' ἀπολογέμενος relatum, & bis eadem pagina repositum, sic restituit M. de S.

38. Αἶμα ῥιπτεμένους] Hom. Il. O. 11.

M. de S.

50. Ἀνατετραμμένας] Ex Cod. Ox. In Impress. ἀνατριπομένας.

M. de S.

51. ῥιπτεμένους] Quum ῥιπτῶν aequè dicatur ac ῥιπτῶν, non auscultandum duxi Codici Ox. Herodian. VII. 7. 6. ἀπὸ τῆς συνέντης — ἔρριπτοῦντο.

J. F. R.

55. Εὐπόρησαν] Forsan ὑπόρησαν, quod magis Atticum foret, quæsit Solan. Bene tamen quod nihil immutaret; frequentius enim αὐ quam ἡ in hujus-

ΤΟΜ. III.

modi compositis habuimus. Vid. Alex. c. 22. Pro Imag. c. 19. f. Amor. c. 6. pr. Jon. Trag. c. 16. J. F. R.

59. Ἀλκιδάμας μὲν τὴν αὐληρίδα] Idem facientem Cynicum inducit Alciphro. III. Ep. 55. fin. Non vero extincto ante lumine, sed palam in omnium conspectu, dicentem principium generationis esse naturam.

J. F. R.

60. Συνεχεσθῆναι] An συνεῖναι; placet. F. G. Quidni ergo συνεχεσθῆναι;

J. F. R.

LII

73. Ζη-

χαῖ' Ἰωνί. χαῖ' οἱ τε τραυματῖαι, Φοράδην
 ἔξεκομίζοντο, πονήρως ἔχοντες· καὶ μάλι-
 στα ὁ πρεσβύτερος Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ
 μὲν τὴν ῥινός, τῇ δὲ τῷ ὀφθαλμῷ ἔπειλη-
 μόνον, βοῶν πολλὰ καὶ ὑπ' ἀλγυδόνων·
 ὥστε καὶ τὴν Ἑρμῶνα, χαίρειν ἐν κακοῖς ὄντα
 (δύο γὰρ ὀδόντας ἐξεκέκοπι) ἀντιμαρτύρεται
 λέγοντα, Μέμνησο μόντοι, ὦ Ζηνόθεμι, ὡς
 σοὶ ἀδιάφορον ἦν τὸ πόνον. καὶ ὁ νυμφίον
 δὲ, ἀκροαμὲν τὸ τραῦμα τῷ Διονίῳ,
 ἀπήγειτο εἰς τὴν οἰκίαν, ταῖναις καλεῖται
 μόνον τὴν κεφαλὴν, ὅτι τὸ ζεύγος ἀνα-
 τεθείς, ἐφ' ἧς τὴν νύμφην ἀπάξειν ἔμελλε,
 πικρὸς ὁ ἀθλίον τὸ γάμος ἐορτάσας.
 καὶ τὴν ἄλλων δὲ ὁ Διονίος ἐπεμελεῖτο δὴ
 τὰ δυνατά· καὶ καθυδρῶντες ἀπήγοντο,
 ἐμῶντες οἱ πολλοὶ ἐν ταῖς ὁδοῖς. ὁ μόντοι
 Ἀλκιδάμας, αὐτῷ ἔμεινεν. καὶ γὰρ ἐδυήθησαν
 ἐκβαλεῖν τὸν ἄνδρα, ἐπεὶ ἅπαρ καταβαλὼν
 αὐτὸν ὅτι τὴν κλίνης, πλάγιως ἐκάθουσε.

Vulnerati jacentes exportabantur, ita male
 se habebant: senex in primis Zenothemis
 utraque manu, altera nasum tenens, altera
 oculum, perire se doloribus clamitans: ad-
 deo ut etiam Hermon, licet ipse quoque ma-
 lo affectus, duobus quippe excussis denti-
 bus, antestaretur dicens, *Memento tamen,*
Zenothemi, te indifferentem jam non putare
dolorem! Sponfus vero, alligato Dionici
 opera vulnere, domum abductus est, taeniis
 obvoluto capite, in currum impositus, quo
 vecturi sponfam fuerant, acerbis miser ce-
 lebratis nuptiis. Reliquos etiam curabat,
 quantum poterat, Diocles. Hi somno fo-
 piti abducebantur, vomentes plerique in
 via. Verum mansit ibi Alcidamas. Neque
 enim ejicere virum poterant, cum semel in
 lecto, in quem obliquo se corpore abjece-
 rat, dormire occepisset.

48. Hic

α Ἐξεκομίζοντο] Ἐκομίζοντο Fl. b Ἐπειλημὸν] Sic P. B. S. Amst. & O. nisi quod ἐπειλημὸν male.
 Ἐπειλημὸν prave Fl. Fr. V2. Ald. H. c Καταλημὸν] Καταλημὸν Edd. priores. d Ἐμῶν] Re-
 scripti ex O. & Fl. Ἐμῶν Edd. reliq. e Ὁ] Absent ab Ox. f Καθυδρῶντες] Sic Edd. omnes & O. male.
 Legge καταδρῶντες.

72. Ποιήρας] Ἀπὸ τῆς βαρέως. V.

81. Ταῖναις] Στιφάνοις ἢ τοῖς φασκίαις. V.

* Ποιήρας] Et haec ita refinxit Solan. cum ante ederetur: Ποιήρας] Ἀπὸ βαρέως.

73. Ζηνόθεμις ἀμφοτέραις, τῇ μὲν τὴν ῥινός, τῇ δὲ τῷ ὀφ-
 θαλμῷ ἐπειλημὸν] Haec olim conversa: Zenothemi-
 mis, pariter tum oculo tum nare mutilatus, Solan-
 us ita emendat: Zenothemis manibus hac oculum, illa
 nasum tenens, sed & Cl. Gesii. errorem pristinae ver-
 sionis correxit sponte. Post ἀμφοτέραις autem, χρὴ
 intelligi qui nescit, adeat L. Bos de Ellipti p. 185.

74. Ἐπειλημὸν] Ox. P. F. & A. In reliquis ἐπι-
 λεμῶν. prave. M. du S.

83. Ἐμῶν] Videtur & Erasmus sic legisse, qui
 verterat: quo sponfam fuerat abduciurus. F. F. R.

86. Καθυδρῶντες] In omnibus legitur καθυδρῶν-
 τες, haud dubie corrupte; nemo enim praeter Poly-
 damanta illic pernoctavit. Puto ego rescribendum
 καταδρῶντες, quod menti scriptoris optime convenit;
 nec a scriptura vulgatae multum abhorret. M. du S.

92. Ἡ] Ex M. Ox. & Fl. In Ven. vero utraque Ἡ
 in reliquis η, corrupte. versus autem sequentes in fine
 quarundam tragoediarum Euripidis leguntur. In Med.
 Alc. Androm. Bacch. & Hel. M. du S.

94. Πολλὰ μορφαί] Tres versiculos totidem verbis
 habet Euripides in fine Alcestitis, Andromaches,
 Baccharum & Helenae, quibus subijciuntur isti, Τῶν
 ἀδελφῶν πόρον εὐρὴ θεός. Τοῖον δὲ ἀπὸς τοῦ πράγμα-
 τος. F. M. G.

98. Ἐκείνῳ τε] Legendum puto levissima mutatione
 Ἐκείνῳ γε, & sic verti. F. M. G.

99. Ἀπράγμονα ὄντα συνεσιῶν — φιλοσόφῳ] Ad-
 dam, quod Cl. Hemst. in marg. Graev. monuit, L. Bos
 Obs. Crit. p. 79. qui versionem Erasmi: Non esse tu-
 tum, cui non sit opus, cum ejusmodi philosophis agita-
 re convivium, reprehendit, dicens: „ Imperite ad-
 modum vocem ἀπράγμονα vertit, cui non sit opus.

„ Ἀπράγμων Atticis Scriptoribus dicitur qui lites fu-
 „ gitat, litium amans non est; πράγματι enim sunt
 „ lites, ut alibi pluribus ostendam. atque ita Lucia-
 „ nus haec etiam usus est vocabulo ἀπράγμων. Verte
 „ igitur locum, non esse tutum ei qui litium amans
 „ non sit, convivium agitare cum hujusmodi philoso-
 „ phis. Depinxerat enim hoc Dialogo philosophorum
 „ mores pravos, utpote qui in conviviiis saepe, post-
 „ quam

48. Hic tibi finis, pulcher Philo, fuit convivii: quo melius est Tragicum illud dicere,

Multas habet fortuna vices:

Multa Dii insperata patrant:

Certa fides adest irrita mansit.

Praeter opinionem enim re vera ista etiam evenere. Equidem illud jam didici, minime tutum esse, qui negotiis implicari nolit, cum ejusmodi philosophis agitare convivium.

Τὸτό σοι τέλει, ὦ καλὲ Φίλων, ἐγένετο τῆ συμποσίᾳ, ἢ ἄμεινον τὸ τραγικὸν ἐκείνο εἰπεῖν, τὸ,

Πολλὰ μορφαὶ τῆς δαιμονίων.

95. Πολλὰ δ' ἀέλπῳς κραίνουσι θεοί.

Καὶ τὰ δοκηθέντ' οὐκ ἐτελέσθη.

Ἀπροσδόκητα γὰρ ὡς ἀληθῶς ἀπέβη καὶ ταῦτα. ἐκείνῳ ἡ γε μεμάθηκα ἤδη, ὡς οὐκ ἀσφαλές, ἢ ἀπράγμονα ὄντα, συνεστῆαυτοῖς τοῖς φιλοσόφοις.

DE DEA SYRIA.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΡΙΑΣ ΘΕΟΥ.

EST in Syria urbs non procul ab Euphrate fluvio: vocatur ea Hierapolis (*urbs sancta*) & est sacra Junoni Assyriae. Porro illud nomen non statim fuit, ut mihi videtur, urbi, ex quo primum habitari coepit; sed antiquum fuit aliud: postea vero cum magna ibi sacra fierent, id

EST in Συρίᾳ πόλις, ἢ πολλὸν ἀπὸ τῆ Εὐφράτης πόλεως, καλεῖται δὲ Ἰρή, καὶ ἔστιν ἰρή τῆ Ἡρῆς καὶ Ἀσσυρίας. ἢ δοκεῖν δέ μοι, τόδε τὸ ὄνομα οὐκ ἅμα τῇ πόλει οἰκοδομητὴ ἐγένετο, ἀλλὰ τὸ μὲν χαῖον ἄλλο ἦν. καὶ δὲ σφισι τῶν ἱρῶν μεγάλαν

g. H] Sic emendavit Solan. H. f. & V2. Ceterae h. f. Ge] Sic O. Ts Edd. i. Ἀπράγμονα] Ἀπρακτον O. Fl. & Coll. Ceteri & ceterae vulgatum servant. k. Φιλοσόφοις] Φίλοις Coll. Sed & alterum additum. l. Δοκίειν] Recte sic Solan. Δοκίει Edd. antea male. m. Τὸ ὄνομα] Το ὄνομα vult Solan.

92. Τὸ τραγικὸν] Εὐριπίδης τοῦτο ἐν τῇ τῇ Ἑλένης δράματι, κατὰ τὸ τέλει. G.

95. Ἀέλπῳς κραίνουσι] Ἀελπίσις τελοῦσι. G.

„ quam mero incaluerant, pro sua quisque secta inter se verbis primo contenderent, mox ad manus, & vulnera quoque pervenerint, adeo ut faucii ac mutilati nonnulli e convivii ablati fuerint”. Haec ille: πράγματα vero lites esse, ita in vulgus notum, ut nesciam, numquid opus sit exempla addere. Vid. modo Aristoph. Plut. sub init. ἀλλὰ σοι παρέχω πράγματα. Menandri fragm. 31. In Peregrinos. εἰς τὸν ἀπράγμων ἴσθι, καὶ πράξεις καλῶς. J. F. R.

1. Ἐστὶν ἐν Συρίᾳ] Lucianus hic de Dea Syria varias recenset opiniones, seu illa Atergatis, seu Astarte, seu quaecunque alia illa fuerit, quae in Hierapoli urbe colebatur, addit & sacra & eorum ritus, quae ridenda potius quam referenda erant. Cic. L. III. de Natur. Deor. G. C.

3. Ἰρή] Quae apud Xiph. Ἱεράπολις τῆ Ἀσίας audit, 252. C. Olim Bambyce a Seleuco Hierapolis nuncupata. Aelian. de anim. XII. 2. Quod & noster mox innuit. M. du S.

Ibid. Δοκίειν] Saepissime hac in voce erratur. Hic in omnibus erat δοκίει, etiam in M. Cod. V. & c.

38. &c. rectius c. 10. Herodoto autem frequens hoc ἐμοὶ δοκίειν.

Δοκίειν] Δοκίει ἐγένετο vix quidem sensum habet. Aliud enim est infra c. 8. f. ubi bene habet ἐμοὶ μὲν δοκίει πάντα θεῖα. male δοκίει rursus c. 29. Sed c. 10. vicissim vulgatum ἐμοὶ δοκίειν male habet, ubi δοκίει W. recte. Illud autem absolutum μοι δοκίειν, pro ὡς μοι δοκίει, non solum Herodoto, sed & Nostro aliisque familiare, ut supra indicatum, de Luc. §. 5. Adde Philop. c. 25. ubi obiter notamus, interdum eodem e dire, δοκίει an δοκίην dicas, & Herodot. VI. p. 390. E. ὁ δὲ εἰς τὸν ἱερῶν κακὸν εἶδεν, δοκίειν ἐμοί. J. F. R.

4. Ὀνόμα] Sic scribi jubet Dialectus hujus opusculi, quod hic in Impress. omnibus neglectum, alibi recte scribitur. M. du S.

Ibid. Τὸ ὄνομα] Immo τὸ ὄνομα Ionice, sine apostropho, quamvis Edd. Hippocr. & Herod. variant in his, ut vid. ad c. 2. J. F. R.

5. Πόλις] Lege πόλις, & vid. notam ad c. ult. hujus Dial. J. F. R.

λων γιγνομένων, ἐς τόδε ἡ ἐπωνυμία ἂν ἀπὶ
 κέλο. *ἔπειτα ταύτης ὧν τὸ πόλις ἔρχομαι*
ἔρεω, ὅκοσα ἐν αὐτῇ ὄντι. ἔρεω δὲ καὶ νόμους
τοῖσι ἐς τὰ ἱερὰ ἔχοντες, καὶ πανηγύριαι
τὰς ἄγους, καὶ θυσίας τὰς ἐπιτελέουσι.
ἔρεω δὲ ὅκοσα καὶ ἔπειτα τὸ ἱερὸν εἰσα-
μένων μυθολογέουσι, καὶ τὴν νηὸν, ὅπως ἐγένετο.
γράφω δὲ Ἀσσύριον ἔων καὶ τὴν ἀπηγέ-
μαι, τὰ μὲν αὐτοφύκη μαθόν. τὰ δὲ ἔπειτα
τὴν ἱεράν ἐδάην, ὅκοσα ὄντα ἐμεῦ πρεσβύτε-
ρα, ἐγὼ ἰστέρεω.

Πρῶτοι μὲν ὧν ἀνθρώπων, τὴν ἡμεῖς ἴδμεν,
 Αἰγύπτιοι λέγοντες θεῶν τε ἐννοίην λαβεῖν, καὶ
 ἱερὰ εἰσαλαβεῖν, καὶ τελεῖν, καὶ πανηγύριαι
 ὑποδέξαι. πρῶτοι δὲ καὶ ὀνόματα ἱερὰ
 ἔγνωσαν, καὶ λόγους ἱερῶν ἐλέξαν. μὲν δὲ ἐ
 πολλοῦ χρόνου παρ' Αἰγυπτίων λόγους
 Ἀσσύριοι ἐς θεῶν ἤκουσαν, καὶ ἱερὰ καὶ νηὶς
 ἤγειραν, ἐν τοῖσι καὶ ἀγάλματα ἔθεντο, καὶ
 ἑορτάς ἐστήσαντο.

Τὸ δὲ παλαιὸν, καὶ παρ' Αἰγυπτίωσι
 ἀξόανοι νηοὶ ἔσαν. καὶ ἔτι ἱερὰ καὶ ἐν Συρίῃ, ἐ

cognominis adepta est. De hac igitur ur-
 be jam dicam, quae in ea sint : dicam ve-
 ro leges etiam, quibus ad sacra sua utun-
 tur, & celebritates quas agunt, & sacrifi-
 cia quae faciunt. Dicam vero etiam quid-
 quid de conditoribus sacri illius fabulantur,
 & templum quomodo exstructum sit. Scri-
 bo ipse Assyrius, qui ea, quae narro, par-
 tim ipse viderim ; partim vero a sacerdoti-
 bus sim edoctus, quae, aetatem meam an-
 tecedentia, hic refero.

2. Jam primi hominum, quos nos novi-
 mus, Aegyptii dicuntur Deorum cognitio-
 nem cepisse, & condidisse templa atque de-
 lubra, & coetus sacrorum causa instituisse.
 Primi etiam nomina novere sacra, & narra-
 tiones sacras tradiderunt. Non ita multo
 post autem ab Aegyptiis Assyrii illam de
 Dis doctrinam audierunt, & templa atque
 saedes excitarunt, in quibus simulacra quo-
 que ponerent, & signa statuerent.

3. Antiquitus vero apud Aegyptios sine
 sculpta imagine erant templa. Et sunt in Sy-

a Ἀπὶ κέλο] Ἀπὶ κέλο W. Sed mutatum deinde. b Χρόντοι] Χρόντοι Fl. & W. male. c Δὲ] Δὲ καὶ W.
 d Εἰσαμένων] Εἰσαμένων Fl. Sed vulgatum M. e Εἰσαλαβεῖν] Ἰσαλαβ. marg. A1W. & Fl. hic & c. 9. & 12. ac
 14. f Ἀποδέξαι] Sic Fr. J. H. P. B1. M. Sed a recentiore manu. Ἀποδέξαι Fl. S. & marg. A1W. g Ὀνόμα-
 τα] Οὐνόματα W.

7. Γιγνομένων] Lege Ionice γινομένων. Ita enim He-
 rodot. ubique, singulis fere paginis. Item Hippocr.
 vid. modo L. IV. de morb. pr. ubi quinquies una pag.
 Sed in Aret. γίγνεται ubique editum; at in aphorismis
 Hippocr. promiscue. Cumque mox hic bis c. 7. γίγνε-
 ται habeant omnes, & fere semper deinde, in re tam
 parvi momenti nihil muto. J. F. R.

8. ἔρχομαι ἱεράν] Herodoto frequens. Sic ἔρχομαι
 φράσων II. 105. C. ἔρχομαι λίξων ibid. D. ἔρχομαι
 ἱεράν. I. p. 3. B. J. F. R.

9. ἔρεω] Ita amat Idem efferre futura secunda, ut
 σημανέω indicabo II. 103. E. ἔνομανέω 272. A. ὑπομα-
 νέωσι permanebunt. IV. init. Adde mox ἰστέρεω. & si-
 milia. J. F. R.

12. Εἰσαμένων] Εἰσαμένων ab εἰσομαι statuo, infi-
 nitum. F. G.

14. Ἀσσύριον ἔων] Syrium veritas necesse est, ut &
 c. 17. M. du S.

15. Μαθόν] Ἐμαθον legendum videtur. F. G.

16. ὅκοσα ὄντα ἐμεῦ πρεσβύτερα, ἐγὼ ἰστέρεω] Uter
 hic interpretum laudandus, Benedictus interpretans,
 Quaeunque antiquiora me sunt, ab iis narrationem in-

cipio, an Micellus, quem postremus fere expressit;
 Quaeunque igitur antiquiora me sunt, ab iis narra-
 tionem incipiam? Sic uterque particularem ex his facit
 periodum, sic uterque ἰστέρεω putat verti posse incipio
 narrationem. Quae sunt utraque ab vero alienissima.
 Distingue τὰ μὲν αὐτοφύκη μαθόν, τὰ δὲ παρὰ τῶν ἱεράν
 ἰδάν, ὅκοσα ὄντα ἐμεῦ πρεσβύτερα ἐγὼ ἰστέρεω, ac verte
 ἔπειτα ex iis refero, alia quidem cognoscens quae ipse vidi;
 alia ab sacerdotibus edoctus sum, ea nempe, quae meis
 annis antiquiora commemoro. J. G.

18. Πρῶτοι μὲν ὧν ἀνθρώπων — Αἰγύπτιοι &c.] Con-
 cinit Diod. Sic. I. c. xi. pr. ubi & hoc Luciani, &
 Ammian. XXII. 16. adfert Cl. P. Wesseling. J. F. R.

Ibid. Ἡμεῖς] Quidni ἡμεῖς Ionice? Verum utrum-
 que est in Herod. Ἡμεῖς VI. 387. E. Ἡμεῖς II. 102.
 D. Ita & ἡμεῖς IX. 588. B. ἡμεῖς VI. 384. C. Et cre-
 berime utrovis more. J. F. R.

21. Ἀποδέξαι] Quum varietates marg. A1W. hic &
 Dial. seqq. fere omnes ex Fl. sint desumptae, quas jam
 ex eadem excerpteram, easdem non bis addam. Sed
 ἀποδέξαι praetuli praeter ἀποδέξαι, quia vere Ionicum.
 Herodot. pr. L. I. ἰστέρεω ἀποδέξαι ἵδε. Ibid. p. 7. D.
 Ed.

Syria quòque templa, Aegyptiis illis non multum aetate inferiora, quorum ego pluraz vidi: ut Herculis Tyrii, non illius, quem Graeci canunt, Herculis. Sed quem ego dico multum antiquior, & Tyrius heros est.

4. Est vero aliud quoque in Phoenice templum magnum, quod habent Sidonii. Prout ipsi dicunt Astartae est. Astartem autem puto ego Lunam esse. Ut vero sacerdotum mihi aliquis narravit, Europae est, sororis Cadmi. Hanc vero Agenoris regis filiam, cum discessisset ex oculis, templo honorarunt Phoenices, & historiam de ea sacram tradidere, eam, pulchra cum esset, a Jove amatam, qui mutatus in tauri speciem eam rapuerit, & in Cretam detulerit. Haec etiam ex Phoenicibus aliis auditum, & nummus, quo utuntur Sidonii, Europam habet tauro infidentem, Jovi. Templum autem Europae esse, non consentiunt.

Ἡραπολὺ τοῖς Αἰγυπτίοις ἰσοχρονέοντα, ὅτ' ἐγὼ πλείστα ὅπωπα. τό γε τῷ Ἡρακλέῳ τὸ ἐν Τύρῳ, ὃ τὴν τῷ Ἡρακλέῳ, ἢ Ἕλληνες αἰδοῦσι, ἀλλὰ ἢ ἐγὼ λέγω πολλὸν ὑπερβαίνει, καὶ τῷ Ἡρώδῳ.

Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο ἱερὸν ἐν Φοινίκῃ μέγα, τὸ Σιδωνιοὶ ἔχουσι, ὡς καὶ αὐτοὶ λέγουσι, Ἀστάρτης ὅστις. Ἀστάρτῳ δ' ἐγὼ δοκέω Σεληναίην ἐμμεναι. ὡς δὲ μοι τις τῶν ἱερέων ἀπηγγέλλο, Εὐρώπης ὅστις ἢ Κάδμου ἀδελφεῆς. Οὐαὐτίλῳ δ' ἐῴσαν Ἀγνήνορ τῷ βασιλῆϊ θυγατέρα, ἐπειδὴ τε ἀφανὴς ἐγεγόνει, οἱ Φοίνικες τῷ νῶν ἐτιμήσαντο, καὶ λόγον ἱερὸν ἐπ' αὐτῇ ἔλεξαν, ὅτι ἐῴσαν καλὴν Ζεὺς ἐπόθεε, καὶ τὸ εἶδον ὡς ταύρον ἀμεινάρῳ, ἥρπασε· καὶ μιν ἐς Κρήτιν φέρων, ἀπὶ κέλεο. τὰ δὲ καὶ ἢ ἄλλων Φοινίκων ἤκουον, καὶ τὸ νόμισμα τῷ Σιδωνιοὶ χρέονται, ἢ Εὐρώπην ἐφεξομένην ἔχει τῷ ταύρῳ τῷ Διὶ. ἢ δὲ νῆον ὅδε ὁμολογέουσι Εὐρώπης ἐμμεναι.

Ἐχθρ.

h. Τούτῳ] Α. τούτῳ ad ἥρας ἐστὶ nihil variare Edd. & M. studiose notat Solan. i. Βασιλῆϊ] Βασιλῆως W. & Fl. k. Ἐς] Εἰς W. & Fl.

30. Ἡρακλῆϊ] Ἐξ Ἡρόδου τοῦτο λαδὼν ἔχει. M.

37. Ἀστάρτῳ] Ἡ παρα Σιδωνίοις Ἀστάρτη ἡ αὐτὴ ἐστὶ τῇ σελήνῃ. Σιδωνιοὶ δὲ Εὐρώπῃ φασὶν ἥρπασθαι καὶ τῷ

Διὶ, ἢ δὲ ἀφανισθῆναι αὐτὴν εἰς Θεὸν κατεφύμισαν. M.

47. Τὸ νόμισμα] Τὸ νόμισμα Σιδωνιοὶ βοῦν ἐπίσημον ἔχει τὴν Εὐρώπην κατεντωτισμένην. M.

Ed. Steph. ἀποδύκτο εἰς ἔργον. quamquam & προσδιδυκτὸν editum in cod. IV. p. 258. B. Conf. infra c. 19.

F. F. R.

Ibid. Οὐνόματι ἱερῷ] Prioris vocis scriptura ex W. est. In Impr. ὀνόματι legitur. M. du S.

Ὀνόματα] Ὀνόματα Solan. in contextum receperat. Non male. Nam hoc proprium Ionibus. Maistr. de Dial. p. 365. C. Ex Plutarcho. de Dial. Homer. Ἰωνῶν ἱδιον. — τὸ λέγειν ὄνομα ἐ τοῦτον τὸ ὄνομα ἐ τὴν νόσον. &c. Noster infra c. 14. μητρὶ — ὄνομα. c. 19. ὄνομα ἢ Κορυδαλῶ. Herodot. I. p. I. C. & 2. A. &c. Sed quia & modo τὸ ὄνομα omnes, & Ionismo nihil repugnat ὄνομα, non statim id immuto. Apud Hippocr. ter quater una pag. ὄνομα. E. c. S. I. de Art. p. 3. τὰ ὄνοματα αὐτῆς — λπὶ τῶν ὀνομάτων τὰ εἶδη — τὰ μὲν γὰρ ὀνόματα φύσις νομοθετήματα ἐστὶ. &c. nisi haec omnia ex negligentia nata dicas. Sed quia hic studiose adfectatae Ionicam dialect. & Herodot. imitari studet, id ubique praefarendum, quod a communi Attica plurimum abit. Ὀνόμα & τὸνομα autem Herod. ubi-

que, ut p. 256. A. 271. A. & B. ter, 330. C. 338. C. 587. B. ac millies alibi: licet pag. 271. τὸ ὄνομα-τὸ quoque editum. F. F. R.

23. Λέγον Ἀσσύριοι] Λέγον legendum videtur. F. G.

27. Τὸ δὲ παλαιὸν] Observandum hoc imprimis est, antiquissimos religionis ei auctores nulla in templis suis simulacra numinis habuisse. Adde Diog. Laert. in Prooem. 2. D. M. du S.

30. Ὀπωπα] In marg. Basil. adscriptum: Hoc itaque non minus Ionum est quam Atticorum. Conf. c. 19. ubi rursus bis occurrit. F. F. R.

36. Ἀστάρτης] Leg. Scaliger ad Varron. 4. Ling. Latin. Achill. Tat. l. 1. Tertullian. Apolog. cap. 24. uniuscuique etiam provinciae civitati suus Deus est, ut Syriae Astartes. Xiphilin. Quidam Junonem esse contendunt, alii Venerem. F. B.

Ἀστάρτης] V. Cass. ad Athen. VIII. 8. p. 602. Cogn. M. du S.

44. Ἐς] Minime auscultandum lectioni Fl. ἐς enim Herodot. & Hippocr. singulis paginis. F. F. R.

I. l. 3

59. Ἀδω-

Ἐχουσι δὲ καὶ ἄλλο Φοίνικες ἱρὸν, οὐκ Ἀσσύριον, ἀλλ' Αἰγύπτιον, τὸ ἐξ Ἡλίου πόλεως ἐς τὴν Φοινίκην ἀπὶ κέλευθα. ἐγὼ μὲν μιν οὐκ ὅπωπα; μέγα δὲ καὶ τόδε καὶ ἄρ' χαῖρόν ἐστι.

Εἶδον δὲ καὶ ἐν Βυβλῳ μέγα ἱρὸν Ἀφροδίτης Βυβλίνης, ἐν τῷ καὶ τὰ ὄργια ἐς Ἀδωνιν ὀπιτελέουσι. ἐδάην δὲ καὶ τὰ ὄργια. λέγουσι γὰρ δὴ ὦν τὸ ἔργον τὸ ἐς Ἀδωνιν ὑπὸ τῆς συδὸς, ἐν τῇ χώρῃ τῇ σφετέρῃ γενέσθαι, καὶ ὁ μνήμην τῆς πάθους τύπτονται τε ἐκάστῃ ἔτετι, καὶ θρηνέουσι, καὶ τὰ ὄργια ἐπιτελέουσι, καὶ σφίσι μεγάλα πένθη ἀνὰ τὴν ἡμέραν ἵσταται. ἐπεὶ δὲ σποτύφονται τε, καὶ σποκλαύσωνται, πρῶτα μὲν καὶ ἀγίζουσι τῷ Ἀδωνίδι, ὅπως ἐόντι νέκυϊ· μετὰ δὲ τῇ ἑτέρῃ ἡμέρῃ, ζῶντι τε μιν μυθολογέουσι, καὶ ἐς τὴν ἡμέραν πένθουσιν, καὶ τὰς κεφαλὰς ξυρέονται, ὅπως Αἰγύπτιοι, σποθάνοντες Ἀπιδί. γυναικῶν δὲ ὁκόσαι οὐκ ἐθέλουσιν ἑυρέεσθαι, τοιήνδε ζημίην ἐκτελέουσι. ἐν μὴ ἡμέρῃ, ὅπῃ πρήσῃ τὸ ὄρος ἵτανται. ἡ δὲ ἀγορὴ μνηοῖσι ξείνοισι πρὸς ἀκέραια, καὶ ὁ μισθὸς ἐς τὴν Ἀφροδίτῃ θυσίῃ γίγνεται.

Εἰσὶ δὲ ἐνιοὶ Βυβλίων, οἱ λέγουσι πρὸς σφίσι τεθάρθαι τὸ Ὀσirin τὸ Αἰγύπτιον, καὶ

5. Habent autem aliud etiam sacrum Phoenices, non Assyrium illud, sed Aegyptium, quod Heliopoli in Phoenicem venit. Equidem illud non vidi: magnum vero ipsum quoque & antiquum est.

6. Vidi etiam Bybli magnum templum Bybliae Veneris, in quo etiam Adonidis orgia peragunt: didici illa orgia. Dicunt nempe illud de Adonide ac de apro in sua regione factum, & in memoriam illius calamitatis plangunt singulis annis & plorant, & peragunt orgia, magno per regionem instituto luctu. Cum vero satis plangtus & lacrimarum est, primo inferias Adonidi, tanquam mortuo, mittunt: post vero, alio die vivere illum narrant, & caelo illius imaginem exponunt. Etiam capita tondent instar Aegyptiorum, cum mortuus est his Osiris Apis. Mulierum vero quotquot tonderi nolunt, multam solvunt ejusmodi. Uno die venales stant, forma quaestum facturae. Forum autem solis patet peregrinis; ex mercede sacrificium confit Veneri.

7. Sunt autem Byblierum quidam, qui sepultum apud se dicunt Osirin Aegyptium,

a Καὶ ἐς τὴν ἡμέραν π.] Sic Edd. & M. b Ξυρέονται] Ξύρονται W. at Fl. vulgatum tuetur. c Ξυρέεσθαι] Sic Fl. &c. Ξυρέεσθαι W.

61. Μνήμην] Ἀντί, κατὰ μνήμην, ἢ εἰς μνήμην. M.

59. Ἀδωνιν ὑπὸ τῆς συδὸς] Vid. Bionis ea de re Idyllium. M. du S.

61. Τύπτονται] Mos Aegyptiorum. Vid. Herodot. M. V. La Croze. Vid. ejus Enterp. f. L. 2. p. 127. Ed. Steph. J. F. R.

73. Πρακείαται] Alias πρὸς ἀκέραια in singulari. Ut ἀκέραια & προσκείαται ibid. 134. D. & κείαται Herod. 2. 170. f. Et hic c. 7. ἀπικνέαται bis recte, item c. 10. &c. & c. 29. ἐπικνέαται. Sed quia collectivum ἀγορὴ recte verbum plurale adsciscit, posset haberi pro plurali, de qua terminatione deinde; at quum & mox c. 8. ἄνομα ἐπικνέαται, & c. 27. ἀνακνέαται κίττι, & c. 34. κείαται θρόνοι & alibi, quae deinde videbis, nil mutandum. J. F. R.

74. Γίγνεται] Magis Herodoteum esset γίνεσθαι. Sic γινώσκου, non γινώσκου ap. Hippocr. I. de morb. p.

5. fin. intra duodecim versus legas octies. J. F. R.

79. Κεφαλὴ ἐκάστῃ ἔτετι] Id ipsum quoque docet Cyrillus lib. II. Tom. II. in Esaiam, & Procopius in eundem Prophetam ad cap. 18. quippe cujus rei meminit Propheta in initio dicti capitis, quod Lucianus vocat caput papyraceum, ajunt ollam fuisse papyraceam, cui Alexandrini injecerint epistolam scriptam ad mulieres Byblinas, qua significetur inventum esse Adonidem. Deinde obsignatam eam immisisse in mare, quibusdam sacris ritibus adhibitis, &, affirmare illos qui mittant, istam ollam sponte deferri per mare Byblum, & finem luctus indicere mulieribus Bybliis. Has vero esse mulieres quas dicat Ezechiel VIII, 15. lugere Thamuz qui sit Adonis, uti observavit eruditissimus Seldenus de Diis Syris lib. II. cap. undecimo. vide & Bocharti Phaleg. IV, 2. Tom. I. J. G. G.

Kc.

ptium, & luctus illos & orgia non in Adonin, sed in Osirin peragi omnia. Dicam vero, unde ista quoque fide digna videantur. Caput singulis annis ex Aegypto Byblum pervenit, natans interjectum spacium quod septem diebus navigatur. Ac ferunt illud divina quadam navigatione venti; declinat autem nusquam, sed solam Byblum pervenit. Estque universum hoc miraculum: idque annis singulis contingit, quod me etiam praesente Bybli factum est, ac vidi caput papyraceum.

8. Est vero aliud quoque in Bybliorum regione miraculum. Flumen e Libano monte ortum exoneratur in mare: impositum nomen flumini Adonis. Illud flumen singulis annis cruentatur, suoque amisso colore in mare effunditur, & magnam maris partem inficiens, suos Bybliis luctus indicit. Fabulantur autem hisce ipsis diebus in Libano vulnerari Adonin, delatoque in aquam illius sanguine immutari flumen, atque cognomen illi dare. Haec vulgus. Mihi vero Byblius homo, qui vera videbatur dicere, aliam narravit mutationis illius

τὰ πένθεα, καὶ τὰ ὄργια, ἕκ ἐς τὴν Ἀδωνιν, ἀλλ' ἐς τὴν Ὀσίριν πάντα πρήσσει. ἐρέα δὲ ὁκόθεν καὶ τὰδε πρὶν δοκέσει. κεφαλὴν ἑκάστου ἔτεος ἐξ Αἰγύπτου ἐς τὴν Βύβλον ἀπικνέει, πλώσσει τὴν μέλαξιν πλώσον ἑπτὰ ἡμερῶν. καὶ μιν οἱ ἄνεμοι φορέσει θείῃ ναυίλῃ. τρέπει δὲ ἐδάμᾳ, ἀλλ' ἐς μένην τὴν Βύβλον ἀπικνέει. καὶ ἔστι τὸ σύμπαν, 85 θῶμα. καὶ τὸτο ἑκάστου ἔτεος γίγνεται, τὸ καὶ ἐμεῦ παρόντος ἐν Βύβλῳ ἐγένετο. καὶ τὴν κεφαλὴν ἔθρησάμην Βυβλίην.

Ἐνὶ δὲ καὶ ἄλλο θῶμα ἐν τῇ χώρῃ τῇ Βυβλίῃ, πόσιμος ἐκ τῆς Λιβάνου τῆς ὄρεος, 90 οὗ ἐστὶν ἄλλα ἐκδοῖν ὄνομα τῷ πόσιμῳ Ἀδωνίς ἐπικέα. ὁ δὲ πόσιμος ἑκάστου ἔτεος αἰμάσσει, καὶ τὴν χροὴν ὀλέσας, ἐσπίπτει ἐς τὴν θάλασσαν, καὶ φοινίσκει τὸ πώλον τῆς πελάγεως, καὶ σημαίνει τοῖς Βυβλίοις τὰ πένθεα. μυθεῖται δὲ ὅτι ταυτησὶ 95 τῇσι ἡμέρῃσι, ὃν Ἀδωνίς ἀνὰ τὴν Λιβάνου τιτρώσκει, καὶ τὸ αἷμα ἐς τὸ ὕδωρ ἐρχόμενον ἀλλάσσει τὸν πόσιμον, καὶ τῷ ῥύθῳ τὴν ἐπωνυμίην δίδωσι. ταῦτα μὲν οἱ πολλοὶ λέγουσι. Ἰεμεὶ δὲ τις ἀγὴρ Βύβλιος, ἀληθέα δοκέων λέγειν, ἐτέρην ἀπηγγέλλει τῇ πάθει αἰτίην. ἔλε-

^d Φορέσει] Φέρεσι W. ^e Καὶ τοῦτο ἑκάστου ἔτεος γ.] Deerrant in W. sed lacunae, quae aderat, inscripta. ^f Ἐθρησάμην] Ἐθρησάμην Fl. & M. ^g Οὐρεῖ] Sic M. Fl. Ald. B. P. H. S. Οὐρεως J. ^h Χροὴν] Χροὴν W. male.

79. Κεφαλὴ] Τοῦτο καὶ ὁ ἡμίτερος θῶμα προφήτης Ἡσαΐας ἐπικριτοῖς ἐπαράξει [ἐν] τῇ κατὰ Δαμυτκοῦ ῥήματι, δι' ἧν φησι (XVIII. 1.) Οὐκ ἔστι πλοῖον πτερύγας, ἐπείκεινα πόσιμον Αἰθιοπίας. ὁ δὲ πρὸς πάντας τὰ ἔθνη ἔργον ἐν θάλασσῃ, καὶ ἐπιστάτης τῆς βυβλίας,

ἐπάνω τῆς ὕδατος. ἐπιστάτης βυβλίας τὴν ἐπὶ τῇσι παρ- ούσης κεφαλῇς πομπὴν ἐπισκεχόμενον ὑπὲρ τῶν πλανωμένων ἀποσημαίνει. ὡς καὶ τῷ ἐν ἀγίοις Κυρίῳ δοκεῖ ἐν τοῖς εἰς τὸ ἅγιον Ἡσαΐαν ἀποσημασιν αὐτοῦ. M.

* Πρὸς πάντα τὰ ἔθνη] Haec verba in textu Ebraeo non reperiuntur. M. du S.

+ Βυβλίας] In Ed. βιβλίας, bis.

M. du S.

Κεφαλὴ] Byblos autem Syriae, non Aegypti urbs est; ne erres. M. du S.

81. ἑπτὰ ἡμέρας] Subaudi 24.

F. G.

89. Οὐρεῖ] Cur ὕμνος non aequae Ionicum esset atque ἔτεος, πάθει, modo praemissa, & πελάγι, quod sequitur? Immo magis Ionicum quam per ω, in fin. J. F. R.

93. Θάλασσαν] Et hoc Herodotus, atque Hippocritus praefecerunt, non θάλατταν. Et ita in ceteris, ubi Attici

vel τὴν usurpant, vel promiscue scribunt, hi semper os, in τάρμασιν, ἀπαλλάσσω, Θεοσάμων, τάσσει, κρίσ- σον, ἐλάσσω, πρῶσσει, περισσόν, ἀποφράσσειν &c. J. F. R.

96. Τῇσι ἡμέρῃσι] In vet. Ed. Hippocritus. jota in his non subscibitur. In Herodoti Ed. Steph. vero subi- citur, ut p. 22. τῇσι λόγχοις &c. J. F. R.

98. Ἀλλάσσει] Sic decebat, vid. paullo ante σα. J. F. R. 3. 54-

ἔλεγε δὲ ὦδ' Ὁ Ἀδωνίς ὁ ποταμός, ὃ ξεί-
νε, ἀφ' τῆς Λιβάνου ἔρχε[το]. ὁ δὲ Λίβαν[ος]
κάρτα ξανθόγέως ἔστι· ἀνεμοὶ ὧν τρηχέες
ἐκείνησι^α τῇσι ἡμέρησι ἱστάμενοι τ' γῆν τῷ
ποταμῷ^β ἐπιφέρουσι, ἔθσαν ἐς τὰ μάλι-
στα μιλιώδεα· ἡ δὲ γῆ μιν αἰμώδεα τίθαι
καὶ τῶδε τῷ πάθει^γ καὶ τὸ αἶμα, τὸ λέγου-
σι, ἀλλ' ἡ χώρα αἰτίνη. ὁ μὲν μοι Βύβλι^δ
τοσαῦτα ἀπηγγέλλο. εἰ δὲ ἀτρεκέως ταῦτα
ἔλεγε, ἐμοὶ μὲν δοκεῖ κάρτα θεῖη καὶ τῷ
ἀνέμῳ ἢ συντυχίῃ.

Ἀνέβην δὲ καὶ ἐς τὸ Λίβανον ἐκ Βύβλου,
ὁδὸν ἡμέρης, πυθόμην^ε αὐτόθι δερχαίον^ι
ἱρὸν Ἀφροδίτης ἐμμεναι, τὸ Κινύρης^ς εἰ-
σαλο^ς καὶ εἶδον τὸ ἱρὸν, καὶ δερχαῖον ἦν. τά-
δε μὲν ἔστι τὰ ἐν τῇ Συρίῃ δερχαῖα καὶ με-
γάλα ἱρά.

Τοσάτων δὲ ἐόντων, ἐμοὶ^ς δοκεῖ, ἐδὲν^ο
τ' ἐν τῇ ἱρῇ πόλει μέζον^ς ἐμμεναι, ἐδὲ νηὸς
ἄλλ^ς ἀγιώτερος^ς, ἐδὲ χώρα ἄλλη ἱε-
ρότερη. ἐνὶ δὲ καὶ ἔργα ἐν αὐτῷ πολυελέα, καὶ
δερχαῖα ἀναθήματα, καὶ πολλὰ θάυμαλα,
καὶ ξόανα θεοπρεπέα, καὶ θεοὶ δὲ κάρτα αὐ-²

causam. Dicebat autem ita: *Adonis flumen, hospes, venit per Libanum. At Libanus multum rubicundae terrae habet. Venti ergo vehementes, qui statos illis diebus flatus habent, terram flumini inferunt minio valde similem. Haec illud terra reddit sanguineum: huiusque mutationis non sanguis, quem dicunt, sed regio ipsa causam sustinet.* Haec mihi narrabat Byblius. Si vero vera dixit, mihi tamen divina valde illa ipsa venti oportunitas videtur.

9. Ascendi vero etiam e Byblo Libanum, diei unius itinere, cum audirem, antiquum ibi Veneris fanum esse constitutum a Cinyra. Ac vidi templum, sane antiquum. Atque haec illa vetera & magna per Syriam templa.

10. Tot autem cum sint, nullum mihi videtur Hierapolitanis illis majus esse, nec aedes alia augustior, neque sanctior regio. Sunt autem etiam opera in eo sumtuosa, & donaria antiqua, & spectanda multa, & signa augusta, praesentesque valde iis Dii. Su-

^α Τῇσι] Adscivi ex W. quod *gens*. recte viderat. Τῆς Edd. ^β Ἐπιφέρουσι] Ἐπιφύρουσι Fl. Vulgatum probat M. ^γ Εἰσατο] Ἰσατο Fl. & M. ^δ Εἶδες] Ἰδον W. Vulgato favet Fl. ^ε Δοκεῖ] Ex W. est. Δοκίει Edd.

8. Μιλιώδεα] Μίλιτ^ς εἶδ^{ος} χρόμικτ^{ος} ἱερου^ς. G.

13. Συντυχίῃ] Συντυχία ἢ ἑνώσις καὶ ἡ αἰφύρδ^{ος} μέλα-
βολη^ς τ^ῇ περὶ γυμνασίων. G.

3. Ζεῖσι] Bene, non ξείνι. Conf. c. 12. & *Herodot.* IX. 588. C. bis, ac saepe.

6. Ἐκείνησι τ^ῇ ἡμέρησι] Scribe τῇσι, ut recte observatum initio hujus paginae, ταύτησι τ^ῇσι ἡμέρησι. Libellus hic Ionica scriptus est dialecto.

^γ γ. Τῇσι] W. solus; in impress. enim τ^ῇ. M. du S.

15. Ὀδὸν] Si adfectatio Ionismi ἀκριβῶς sectanda, ὁδὸν scribendum cum *Herodot.* 2. 103. A. quamquam & ὁδὸν ibid. paullo ante legimus, & ὁδὸν ob praemissum & euphoniae causā hic melius; atque in talibus variatur tam crebro, ut suspicio sit, utrumque usitatum fuisse; (ubi tamen aliquid centies aliter exaratum invenio, ac bis, ter ab eo recessum, ibi Scribarum vel Editorum negligentia forsitan in culpa est, veluti plus centies ἱρὸν in *Herod.* bis, ter tamen ἱερὸν.) Ita fere acque frequenter ὀρίων & ἑρίων ap. *Herod.* Prius vid. 2. 102. D. & 103. B. ac C. bis. Alterum 2. 103. D. bis. Item 104. A. & IV. sub init. ne plura. Mi-
sera enim haec est diligentia in his, quae inanis tan-

tum sunt sonus, ad intellectum nihil faciunt. *J.F.R.*

16. Ἱρὸν Ἀφροδίτης] Libanitidis puto, s. Aphacitidos, de qua ad libellum πρὸς Ἀπαίδ. c. 3. Add. *Selden.* de Dis Syr. 2, 4. pr. Aphaca inter Byblum & Heliopolin sita, satis constat. Hoc etiam cum hujus auctoris itinere pulchre convenit, qui Byblos venit in Libanum ad hoc templum, hinc Heliopolin. *J.M.G.*

Ibid. Κινύρης] Quis ille Cinyras? Myrrhae ne pater, Rex Cyprius? Vid. *Pet.* c. 11. *M. du S.*

20. Δοκεῖ] Ita recte W. In reliquis δοκίει. *M. du S.* *Ibid.* Ἐμοὶ δοκεῖ] Conf. supra ad c. 1. Et si quid probatione indiget, vid. *Herodot.* IV. sub init. μοὶ δο-
κεῖ τόξα μετεῖναι. *J.F.R.*

21. Μέζον] Immo μέζον cum *Herod.* 2. 105. A. & crebro alibi, ut indicabit *Maist.* de Dial. p. 113. Et Noster ipse c. 12. & 19. f. *J.F.R.*

26. Ἰδρῶν γάρ] De his imaginum sudoribus *Joseph.* Scaliger ad Tibull. lib. 2. & *Dan. Heins.* ad Sil. Ital. *J.E.*

Ἰδρῶν

Sudant enim apud illos simulacra ; & moventur , atque edunt oracula . Clamor etiam saepe in aede multis exaudientibus ortus , cum clausum esset templum . Verum etiam divitiarum causa eorum , quae ego novi , primum est . Multae enim ad illos opes veniunt ex Arabia , & a Phoenicibus & Babylonis , & aliae e Cappadocia . Quaedam vero etiam Cilices adferunt , quaedam Assyrii . Vidi ego quae in templo occultis locis reposita sunt , vestem multam , & alia , quae in aurum & argentum discreta sunt . Festorum dierum quidem celebrationes & conventus nullis aliis hominibus tot ac tanti in usum recepti sunt .

11. Percontanti autem mihi de annis , quot essent illi sacro ? & quam ipsi Deam illam putarent ? multae narrationes dictae sunt sacrae aliae , aliae publicae ; quaedam oppido fabulosae ; aliae barbarae , aliae Graecis consentientes , quas ego dicam omnes , neutiquam vero recipio .

12. Vulgus igitur Deucalionem esse , Scy-

τοῖσι ἐμφανέες . ἰδρῶει γὰρ δὴ ὦν ὡς σφοδρῶς τὰ ξόανα , καὶ κινεῖ καὶ χρησμηγορεῖ καὶ βοή δὲ πολλάκις ἐγένετο ἐν τῷ νηῷ , κλεισθέντι τῷ ἱερῷ , καὶ πολλοὶ ἤκουσαν . καὶ ὁμῶν καὶ ὅλως πᾶσι , ἐν τοῖσι ἐγὼ οἶδα , πρῶτον ὅτι . πολλὰ γὰρ αὐτοῖσι ἀπικνέει χρηματῶν , ἐκ τε Ἀραβίης , καὶ Φοινίκων , καὶ Βαβυλωνίων , καὶ ἄλλα ἐκ Καππαδοκίης , τὰ δὲ καὶ Κίλικες φέρουσι , τὰ δὲ Ἀσσυρίοι .

38. Ἰσορέοντι δὲ μοι ἐτέων πᾶσι , ὅκοσα τῷ ἱερῷ ὅτι , καὶ τὸ θεὸν αὐτοῖς ἦν τινα δοκέειν , πολλοὶ λόγοι ἐλέγοντο , τῷ οἱ μὲν ἱεροὶ , οἱ δὲ ἐμφανέες , οἱ δὲ κάρτα μυθώδεις καὶ ἄλλοι βάρβαροι , οἱ μὲν τοῖσι Ἑλλήσι ὁμολογοῦντες , 45 τὸς ἐγὼ πάντας μὲν ἔρεω , δέχομαι δὲ ἑδαιμά .

Οἱ μὲν ὦν πολλοὶ , Δευκαλίωνα τὸ Σκυθία

f. Φέρουσι] Nihil mutat Fl. An Φορίσι, ut supra, & infra non semel. g. Ἀποκρίνεται] Sic Edd. & M.

Ἰδρῶει — τὰ ξόανα] Alias inter prodigia ingentis calamitatis habitum fuisse , si Deorum simulacra sudarent , vid. pluribus indicatum ab Rev. f. Elph. ad Euang. Luc. XXII. 44. quod tamen causis naturalibus vel tribuat Cic. de Divin. 2. c. 27. Adde , & fraudibus sacerdotum , veluti statuas beatæ Virginis lacrymantem efficere norunt Pontificii .

29. Ναὶ μὲν ὅλως πᾶσι , ὡς τοῖσι ἐγὼ οἶδα , πρῶτον ἔστι] Non acu rem tetigit interpretes , qui habet : Quin etiam in iis , quæ novi , precipue sunt opes . Cum sensus sit . Quin immo , quod ad divitias attinet , inter ea , quæ ego novi , primum vel precipuum est (hoc templum.)

34. Φέρουσι] Φορίσι suspicor ; verum nihil muto , quia Φέρουσι deinde frequenter omnes , etsi & Φορίσι eadem hac historia in verbis compositis . Φορίν & Φέρουσι Hippocr. etiam in aphor. frequenter ; nimirum pro perferre , pati . At Φορίν pro adferre , portare , unde Φορίν bajulus , usitatus Ionibus . Neque tamen perpetuum hoc est : & sane in Herodoto Φέρουσι tam frequenter invenio , portandi notione , ut nihil certi statuere liceat . Vid. eum IV. 331. E. VI. 382. B. IX. 585. B. & 587. C. &c. Conf. infra c. 13. 15. 16. 31. & 27. &c. f. F. R.

37. Ἀποκρίνεται] Sic Impr. omnes , & M. ipse .

38. Ἰσορέοντι] Forsan ἰσορῶν , ut deinde c. 49. Et Herodot. IV. 256. E.

39. Ἀποδιδέχεται] Pro ἀποδιδέχεται ἴσθι , i. e. admittat , receptat . An ab ἀποδίδωμι , seu ἀποδίδωμαι ? Designatae , constitutae . F. G. Est ab ἀποδέχομαι , i. ἀποδέχομαι . Conf. infra c. 42.

45. Δέχομαι] Bene ; sic & δέκεσθαι Herod. VI. 382. C. δεικνύμεθα IX. 586. E. praeter illa quæ Maist. habet , de Dial. p. 98. Sed in Hippocr. adspiratio servata . Nam ἐπιδέχεται I. Aph. 5. ἐνδέχεται I. aph. 7. προσδέχεται III. aph. 5. ib. C. & 7. &c.

47. Δευκαλίωνα τὸ Σκυθία] Scythiam cur faciat , nescio , cum Thessalum alii tradant : sunt & qui eum ex Aegypto oriundum statuunt . Vid. Mart. Ox. 106.

Ibid. Σκυθία] Pro Σκυθία . F. G. Sed bene ; nam & sic deinde c. 15. f. Ἀτρεα pro Ἀτρεν . c. 25. a. m. δεσπότην pro δεσποτῶν , quod & Herodoto sic scribi , veluti & Καρδύσειν , vide ap. Maist. de Dial. p. 106. qui & Ἀριστογόρου & Ἀριστογῶρου in Aretaeo reperiri notat . Ita & alios nomina propria eadem diversae declinationis facere , ut Ἀριστὺς & Ἀριστέας , Βορέν & Βορέας &c. vide indicatum in nota Cl. Hemsterh. T. I. Dial. Mor. XI. c. 1. f.

Δεα^a τὸ ἱδὼν^b εἶσα^c λέγουσι τῷτον
 Δευκαλίωνα, ὅτι τῷ τὸ πολλὸν ὕδωρ
 ἐγένετο. Δευκαλίων^c δὲ πῆρι λόγον ἐν
 Ἑλλήσιν ἦκεν, ἥ Ἑλληνες ἐπ'^c αὐτῷ
 λέγουσι. ὁ δὲ μῦθος^c ὧδε ἔχει· ἦδε ἡ γενεή,
 οἱ νῦν ἄνθρωποι, ὅς περ^c αὐτοὶ ἐγένοντο, ἀλλ'
 ἐκείνη μὲν ἡ γενεή, πάντες^d ὄλοντο. ἔτι δὲ
 γένε^c τῷ δευτέρῳ εἰσι τὸ αὐτὸς ἐκ Δευ-
 καλίων^c ἐς πολλὰν ἀπὸ κείνου. ἐκείνων δὲ
 πῆρι τῶν^c ἀνθρώπων τὰδε μυθεόν^c. ὕβρις αἱ
 κάρτα ὄντες, ἀθέμιτα ἔργα ἔπρασσον·
 ἔτε γὰρ ὄρκια ἐφύλασσον, ἔτε ξείνους ἐδέχον-
 το, ἔτε ἱκετέων ἠνείχοντο, ἀντ'^c ὧν σφίσι ἡ
 μεγάλη συμφορὴ ἀπὸ κείνου. αὐτίκα ἡ γῆ
 πολλὸν ὕδωρ ἐκδίδοι, καὶ ὄμβροι μεγάλοι
 ἐγένοντο, καὶ οἱ πόσιμοι κατέβησαν μέζονες,
 καὶ ἡ θάλασσα ὅτι πολλὸν ἀνέβη, ὥστε
 ὅς πάντα ὕδωρ ἐγένοντο, καὶ πάντες^e ὄλον-
 το. Δευκαλίων δὲ μὲν^c ἀνθρώπων ἐλίπε-
 το ἐς γενεὴν δευτέραν, εὐσεβέως τε καὶ τῷ
 εὐσεβεί^c εἵνεκα. ἡ δὲ οἱ σωτηρίῃ ἦδε ἐγένετο.
 λάρνακα μεγάλην, ἥ αὐτὸς^e ἔχε, ἐς
 ταύτην ἐσβιάσας^h παῖδας τε καὶ γυναῖ-
 κας ἑαυτῶν, ἐσέβη. ἐσβαίνοντι δὲ οἱ ἀπὸ κείνου
 σῶες, καὶ ἵπποι, καὶ λέοντων γένεα, καὶ ὄφεις,
 καὶ ἄλλα, ὅσα ἐν γῇ νέμονται, πάντα ἐς
 ζεύγεα. ὁ δὲ πάντα ἐδέχετο· καὶ μὴ ὄν-
 τας ἐσίνοντο, ἀλλὰ σφίσι μεγάλη διόθεν Φιλίη^g
 ἐγένετο. καὶ ἐν μὴ λάρνακι πάντες ἐπλευ-
 ρήθησαν.

tham, ajunt, qui templum condiderit;
 eum, inquam, Deucalionem, sub quo
 multa illa aqua fuerit. Jam de Deucalione
 narrationem inter Graecos audiivi equidem,
 quam Graeci nempe de eo habent. Fabula
 autem ita habet. Hoc saeculum, qui nunc
 sunt homines, non illi primi fuere: sed il-
 lud saeculum periere omnes. At hi alte-
 rius sunt generis, quod rursus a Deucalio-
 ne inde in hanc multitudinem auctum est.
 De istis vero prioribus hominibus haec nar-
 rant, Contumeliosi valde cum essent, nefarie
 multa faciebant. Neque enim juris jurandae
 religionem servabant, neque recipiebant hospi-
 tes, neque supplicibus parcebant. Pro quibus
 rebus magna illis venit calamitas. Statim
 multum aquae terra effundere, & pluviae fie-
 ri magnae, & amnes majores descendere,
 mare autem multum ascendere, dum aqua
 fierent omnia, perirentque universi. Deuca-
 lion solus alteri saeculo reservatus prudentiae
 & pietatis causa. Servari autem hoc ipsi mo-
 do contigit. In arcam, quam habebat ma-
 gnam, liberos suos & uxores imposuit, &
 ipse quoque ingressus est. Cum autem ingre-
 deretur, venerunt apri, & equi, & leonum
 genera, & serpentes, & reliqua, quae in
 terra pascuntur, bina. Recipit ille omnia.
 Nec illi nocent: sed magna inter ipsos amici-
 tia, a fove immissa, intercedit. Sic in una
 omnes

^a Τὸ] Bene sic M. Ald. Fl. H. P. S. Τὸν ^f. ^b Εἶσα] Ἰσασθαι Fl. Vulgatum probat M. ^c Λόγον] Αὐτὸν Fl. ^d ὄλοντο] Sic Edd. & M. ^e ἔτε] Solan. quamquam ἐς ^d Edd. & M. ^f ὄλοντο] Sic M. ut modo. ὄλοντο Edd. ^g ἔχε] Sic omnes praeter Fl. & W. quae εἶχεν. ^h Παῖδας] Παῖδα Fl. Vulgatum firmat M.

54. Ἐκείνη μὲν ἡ γενεή] Τῶν πρώτων ἀνθρώπων scil. F. G.

64. Πολλὸν] Satis jam audiivi πολλοὶ & πολλόν. An ergo & in hoc verbo numquam ionizabit? Πολὺ enim & πολλοὶ aliquando dicendum fuerat. Ita πολλὸν Hippocr. I. de morb. p. 10. v. 15. Παλλὰ ibid. initio libri bis, & p. 7. f. πολλοὶ p. seq. Πολοὶ uno λ. p. 5. Ἐπιτοπὸν III. aph. 7. Verum & πολλῶν I. de morb. sub init. Πολλοὶ p. 5. πολλῶν p. 9. 43. & πολλόν quoque p. 10. Idque Herodoto frequentius; quare vulgatae controversiam non moveo; miror tamen cur alterum non tangat.

J. F. R.

Ibid. ἔτε δὲ πάντα — ὄλοντο] Antea legebatur ἐς δὲ — ὄλοντο, & ultimam quidem vocem M. recte, uti emendaveramus, habet; primam corrupte cum reliquis. vid. finem hujus ipsius capitis. M. du S.

69. Λάρνακα] Vid. etiam Ὀρχ. c. 39. M. du S.

Ibid. ἔχε] Ita Homerus fere perpetuo; sed poëtica. At cum & Iones quoque augmenta saepe negligent, nihil quidem muto; licet suspicer ἔχε forsan scribendum. Herod. IV. 269. C. ἥ ἡλίου ἔχον ἐς τὰ δεξιὰ. At quia εἶχε ex bonis libris est, nec Herodotus respuit, si fides editionibus, ut VII. pag. altera ab initio. D. & P.

omnes arca navigant, quamdiu aqua obti-
puit. Haec de Deucalione narrant Graeci.

13. Hinc vero narratio exstat Hierapoli-
tanorum admiratione fane digna: in ipso-
rum regione hiatus factum esse magnum,
qui aquam omnem receperit. Deucalionem
vero, cum haec facta essent, altaria con-
stituisse, & sacram Junoni aedem ad hia-
tum collocasse. Equidem hiatus vidi: &
est sub templo fane parvus. An vero ex
majore olim tantillus jam factus sit, non
novi: quem quidem ego vidi, ille parvus
est. Signum hujus narrationis est, quod
hoc faciunt. Bis unoquoque anno de ma-
jori aqua in templum venit. Ferunt eam non
sacerdotes solum; sed Syria omnis & Ara-
bia, & trans-Euphrataei multi homines ad
mare accedunt, & aquam ferunt omnes,
quam primum in templo effundunt: dein-
de vero in hiatus ea descendit, capitque
ille hiatus, parvus licet, aquae vim maxi-
mam. Haec dum faciunt, a Deucalione
hanc in eo templo legem latam esse dicunt,
ut illud esset calamitatis pariter ac beneficii
monimentum. Antiqua ergo de templo ista
illis narratio est.

14. Alii vero a Babylonia Semiramide,
cujus multa per Asiam opera exstant, ab

σαν, ἔστε τὸ ὕδωρ ἐπεκράτει. τὰ μὲν Δευ-
καλίῳ πᾶσι Ἕλληνας ἰστέοντες.

Τὰ δὲ ἀπὸ τούτου, λέγεται λόγος
ὑπὸ τῷ ἐν τῇ ἱερῇ πόλει μεγάλως ἀξι-
θωμάσαι, ὅτι ἐν τῇ σφετέρῃ χώρῃ,
χάσμα μέγα ἐγένετο, καὶ τὸ σύμπαν ὕδωρ
κατέδρατο. Δευκαλίῳ δὲ, ἐπεὶ τὰς ἐγέ-
νετο, βωμὸς τε ἔθετο, καὶ νηὸν ὅπῃ τῷ χά-
σματι Ἡρῆς ἅγιον ἐτήσατο. ἐγὼ δὲ καὶ τὸ
χάσμα εἶδον, καὶ ἔστι ὑπὸ τῷ νηῷ κάρτα
μικρόν. εἰ μὲν ὦν πάλαι καὶ μέγα ἔον, νῦν
τοιοῦνδ' ἐγένετο, οὐκ οἶδα, τὸ δὲ ἐγὼ εἶδον,
μικρόν ἐστι. σῆμα δὲ τῆς ἱστορίας τὸδε πῶς
οὖσι δις ἐκάστῃ ἔτετι ἐκ θαλάσσης ὕδωρ
εἰς τὴν νηὸν ἀπικνέει. κ' Φέρουσι δὲ οὐκ ἰρέες
μῦθον, ἀλλὰ πᾶσα Συρία, καὶ Ἀραβία, καὶ
πᾶν τὸν Εὐφράτην, πολλοὶ ἄνθρωποι εἰς
θάλασσαν ἔρχονται, καὶ πάντες ὕδωρ ὀρέ-
ουσι τὸ πρῶτον μὲν ἐν τῷ νηῷ ἐκχέουσι, με-
τὰ δὲ εἰς τὸ χάσμα κατέρχεται, καὶ δέκεται τὸ
χάσμα, μικρόν ἔον, ὕδατος χρήμα πολ-
λόν. τὰ δὲ ποιήσας, Δευκαλίῳ ἐν τῷ
ἱερῷ τόνδ' ἐνόμον θέας λέγουσι, συμφορῆς
ἰτε καὶ εὐεργεσίας μνῆμα ἔμμεναι. ὁ μὲν ὦν
δεχάμενος αὐτοῖσι λόγον ἀμφὶ τῇ ἱερῇ,
τοίος δὲ ἐστίν.

Ἄλλοι δὲ Σεμίραμιν τὴν Βαβυλωνίην, ἧ
σδὴ πολλὰ ἔργα ἐν τῇ Ἀσίῃ ἐστίν. ταύτης
καὶ

i. Tā] Tò W. & Fl. k. Φέρουσι] Sic Fl. & M. cum cett. Φορέουσι vult Solan. l. Φέρουσι] Sic rursus omnes.
m. Αὐτοῖσι] Ex W. Αὐτοῖς Edd.

p. 437. iterum ἔχεται. &c. neque illud improbum. At
conf. c. 17. f. ubi iterum ἔχεται, item ἔρετο, &c. c.
24. ubi & ἔχεται vulgo: in W. & Fl. tamen rursus ἔχεται.
At c. 17. rursus ἔχεται, & sic ter, quater, deinde. Quis
igitur haec incerta certa reddet? Plura de augmento
neglecto ad c. 17. adjiciemus.

82. Χάσμα μέγα ἐγένετο] Similis narratio de tali vo-
ragine in templo Jovis Olympii Athenis, ut vulgo
credebatur, a Deucalione extructo, in quam omnem
diluvii aquam defluxisse narrabant, & in quam quot-
annis placentiam e melle & farina projectam fuisse, est
apud Pausaniam in Atticis, & ex illo Octavius Falcon-
erius, vir, natalibus, doctrina & dignitate conspi-
cuius, mihi quae cum in vivis esset, peramicus, in num-

mi Apamensis explicatione, ubi plura de hoc diluvio
habet, idque Noachicum fuisse ostendit, cui adstipu-
lor, etsi de explicatione illius nummi aliter sentiam,
de quo alias plura.

Χάσμα] Adde Xiph. 252. C. M. du S.
91. Φορέουσι] Hic & permultis in locis hoc in opus-
culo prave antea legebatur Φέρουσι. Vid. c. 15. 16. &
31.

Φέρουσι] Reciperem Φορέουσι, nisi nimis frequens es-
set Φέρουσι, tum hac dissertazione, tum ap. alios, ut in-
dicatum ad c. 10.

2. Αὐτοῖσι] Sic W. recte. In impressis αὐ-
τοῖς.

M. du S.

καὶ τὸδε τὸ εἶδος ἔισαζ' νομίζουσι, ὅτε
 Ἡρὴ δὲ εἰσαζ', ἀλλὰ μηρὶ ἐωυτῆς, καὶ
 Δερκετῶ ἔνομα. Δερκετῆς δὲ εἶδος ἐν Φοι-
 νίκη ἔθνησάμην, θῆμα ξένον ἡμισέη μὲν
 γυνή· τὸ δὲ ὁκόσον ἐκ μηρῶν ἐς ἄκρας πό-
 δας, ἰχθύος ἐρὴν σποτείνε. ἡ δὲ ἐν τῇ ἱρῇ
 πόλει πᾶσα γυνή ὅτι. πῖσιες δὲ τῆ λό-
 γῃ αὐτοῖσι καὶ κάρτα ἐμφανέες. ἰχθύας
 χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ ἔκοτε ἰχθύων ψαύ-
 οισι, καὶ ὄρνιθας τῆς μὲν ἄλλης σιτέον, αἰ-
 σερὴν δὲ μάνην καὶ σιτέονται, ἀλλὰ σφίσι
 ἡδὲ ἱρὴ. τὰ δὲ γιγνόμενα δοκέει αὐτοῖς
 ποιεῖσθαι Δερκετῆς καὶ Σεμιράμις εἵνεκα·
 τὸ μὲν, ὅτι Δερκετῶ μορφὴν ἰχθύος ἔχει·
 τὸ δὲ, ὅτι τὸ Σεμιράμις τέλει ἐς αἰ-
 σερὴν ἀπικέλο· ἀλλ' ἐγὼ τὴν μὲν νῆον, ὅτι
 Σεμιράμις ἔργον ὅτι, τάχα καὶ δέξο-
 μαι Δερκετῆς δὲ τὸ ἱρὸν ἔμμεναι, ἐδα-
 μᾶ πείθομαι, ἐπεὶ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισιν

hac ergo Semiramide hanc quoque sedem
 constitutam esse arbitrantur : nec vero Ju-
 noni constituisse, sed suae matri, cujus
 nomen Derceto. Dercetus porro speciem
 Ovidi in Phoenice, mirum spectaculum. Di-
 midia est mulier : quod est autem a femini-
 bus inde ad extremos pedes, piscis cauda
 extenditur. Sed Hierapolitana illa tota est
 mulier. Argumenta illis hujus relationis
 non valde aperta. Pisces rem sacram arbi-
 trantur, & nunquam pisces attingunt. Aves
 reliquas in cibo habent, columba sola non
 vescuntur, sed est ea illis sacra. Quae hic
 fiunt, videntur ab iis fieri Dercetus & Se-
 miramidis causa : alterum, quod piscis for-
 mam habet Derceto ; alterum quod Semira-
 midis finis in columbam exiit. At ego ae-
 dem quidem illam Semiramidis opus esse,
 forte receperim, Dercetus autem esse delu-
 brum, nequaquam vero mihi fit simile,
 quandoquidem etiam apud Aegyptios sunt,
 qui

α Εἰσαζ'] Ἰσαζ' Fl. hic & statim iterum, invitis cett. & M. β Ἐθνησάμην] Ἐβησάμην W. & Fl. γ Οὐ] Deest in Fl. δ Δείχομαι] Sic W. & Fl. Δίχομαι cett. Δίχομαι P. ε Αἰγυπτίοισιν] Ex emend. Solan. Αἰγυπτίων Edd. priores.

7. Τῆς Δερκετῶ] Leg. Scal. ad Varr. locum cit. J. B.
 8. Δερκετῶ] Vid. Spanh. 253. qui similem ex num-
 mis formam exhibet. M. du S.

Ibid. Δερκετῶς δὲ εἶδος &c.] Vid. Cl. P. Wesseling. ad
 Diod. Sic. II. c. 4. N. 33. J. F. R.

9. ξένον] Malim ξένον. Vid. c. 8. & 12. ubi recte.
 Item c. 27. ξένον γυνή. J. F. R.

Ibid. Ἡμισία μὲν γυνή] Haec culta fuit in urbe Phoe-
 nices Joppe, alia ab Dea Syria, quae numen fuit Hie-
 rapolitanorum, mulieris formam prae se ferens, nihil
 piscis habens. Vide magnum Salmasium in Plinianis
 exercitationibus. J. G. G.

Ἡμισία] Salm. Plin. exerc. 405. a. A. Joppe. vid.
 Ovid. Met. IV. 44. De Atergati vid. Strab. XVI. M. du S.

13. Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι] Et hac de causa pis-
 cator Heliodorus cum frustra multoties rete jecisset,
 huic Deae suspendit lib. 6. Anib.

Δαίμονι τῇ Συρίᾳ μάλιστα τρεῖς Ἡλιόδωρος
 Δίκτυον, ἐν ᾧ τὸ εἶδος ἔθετο προθύροις.

Ἰχθύας] Vid. Xen. Steph. 150. 36. & Aelian. de anim.
 XII. 2. & 30. Porphyry. de abstinent. IV. 15. ubi insigne
 in eam rem Menandri fragmentum adducit, quod hic
 legere operae pretium est:

Ὁρῶν δὲ τὸν Σόφωνα λέγει.

Ὅταν φάγοισιν ἰχθύς ἐκείνος ἄλλ' ἢ τινὰ
 αὐτῶν ἀκρᾶσιαν, τοὺς πόδας αὐτοῦ γαστήρ
 οὐδὲν ἐπιτετασσάμενος ἔλκεται, εἰς δ' ὅδον
 Ἐκείνου αὐτοῦ ἐπὶ κόπρην, καὶ τὴν δὲ
 ἔξελαντο τῇ ταπεινώσει σφόδρα.

Add. Plut. de superst. T. II. p. 170. Τὴν δὲ Συρίαν θεὸν
 οἱ διωρισταίους νομίζουσιν, ἃν μινίδια τις ἢ ἀφ' αὐτῆς φάγη,
 τὰ ἀντικείμενα διεσθύνει, ἔλκεται τὸ σῶμα περιπλάττει, συ-
 τέκειν τὸ ἦπαρ. M. du S.

Ἰχθύας χρῆμα ἱρὸν νομίζουσι, καὶ ἔκοτε ἰχθύων ψαύουσι]
 Artemid. On. I. 9. ἰχθύας πάντες ἐσθύνουσι πλὴν Σόφωνα τῶν
 τῇ τῇ Ἀσάρτην σέβοντων. Quod mox de Aegyptiis
 dicit, apud eos esse nonnullos, οἱ ἰχθύας καὶ σιτέονται,
 id Herodotus de sacerdotibus Aegyptiis tradidit L. II.
 c. 37. ἰχθύων δὲ καὶ σφίς ἔχει πᾶσα. Plutarch. Sympo-
 siac. L. VIII. Quaest. 8. de iisdem loquens ἰχθύων
 δὲ, inquit, καὶ τοὺς ἱερεῖς ἴσμεν ὅτι οὐκ ἀπικουμένους. Ad-
 dit hic Lucianus, sacerdotes illos hoc non facere in
 gratiam Dercetus. καὶ τὰδε καὶ Δερκετῶ χαρίζονται. Cau-
 sam vero, ob quam a piscibus abstineant illi sacerdo-
 tes, docet Plutarch loco dicto, esse, τὸ πρὸς τὴν θά-
 λατταν ἰχθύος, ὡς ἀσύμφυλον ὅμῳ καὶ ἀλλότῳ, μᾶλλον
 δὲ ὅπως πάλαιον τῇ φύσει τῇ ἀνθρώπου σοιχείῃ, &c.
 idem de Isid. & Osir. p. 363. Διὸ τὴν τε θάλασσαν οἱ
 ἱερεῖς ἀφοσιοῦνται, καὶ τὰ ἄλλα τυφῶν καὶ φρόν καλοῦσι καὶ
 τὰ ἀπαγορευομένα ἵεναι αὐτοῖς ἐπὶ τραπέζης ἀλλὰ μὴ προσ-
 τίθεσθαι. καὶ κυβερνήτας καὶ προσκαγορεύουσιν, ὅτι χρώνται θά-
 λατταν.

qui piscibus in cibo non utantur, neque il-⁵hud Dercetus gratia faciant. ^fἐνίοι εἰσι, οἱ ἰχθύας ἐσσιτέον), καὶ τὰδε
^gΔερκετοῖ. χαρίζον].

15. Est vero alia etiam sacra narratio, quam a sapienti viro accepi, Deam illam Rheam esse, delubrum vero opus Attis. Attes porro genere Lydus fuit, primusque ³orgia Rheae docuit. Ac, quae Phryges & Lydi, & Samothracae peragunt, ea ab Atte didicerunt omnia. A quo enim tempore castravit illum Rhea, virilem victum desit, specieque permutavit feminea, & vestem induit muliebrem, & terras omnes pererrans, orgiaque peregit, & enarravit, quae passus esset, & Rheam cecinit. Inter haec pervenit etiam in Syriam. Cum autem Trans-Euphrataei neque ipsum reciperent, neque orgia, illo ipso loco hoc ⁴otōn, ἔτε ὄργια ἐδέκοντο, ἐν τῷ δὲ τῷ χώ-
ρω τὸ ἱρὸν ἐποίησαν. σημήνια δὲ ἡ θεὸς τὰ
πολλὰ ἐς Ῥήν ἁπικέεται. λέοντες γὰρ
μιν

^fἐνίοι εἰσι, οἱ ἰχθύας] ^gἐνίοισιν ἰχθύας Fl. & W. ^hἐνίοισιν, οἱ ἰχθ. M. ^gἈττις] Edd. & M. Lege Ἀττις.
^hΓέν. μ. W. ἰ. Ἀπικέεται] Ἐπικέεται M. Fl. & V2. Cett. quod edidimus.

λάττη, καὶ τὸ βίον ἀπὸ τῆ θαλάττης ἔχουσιν. ἔχ' ἡμισυ δὲ ἐ
τὸ ἰχθυὶν ἀπὸ ταύτης προβάλλου] τ' αἰτίας, καὶ τὸ μισεῖν
ἰχθυὶ γράφουσιν. L. Bos. Adde Cl. Wessell ad Diod. Sic.
L. II. c. 4. docentem, alios causam superstitionis al-
liunde derivare, ut Hygin. II. Poët. Astr. 30. Cum
Luciano vero consentire Menander. in Porphy. IV. A.
A. 15. Athen. VIII. 8. &c. J. F. R.

14. Οὐκοῦτε ἰχθύων ψαύουσιν] Illustravit ex hoc etiam
loco Casaubonus in Athen. 8, 5. illos Timoclis in Hy-
peridem oratorem, eundemque piscium ligurritorem
versiculos:

Τοὺς ἰχθυοπώλας ἔτ' ἡμῶν πλουτεῖ
Ὁ ψοφῶν γ' ὅς' ὥς τ' τοὺς λάρμας εἶναι Σύρους.

Ultimorum verborum hanc simplicissimam puto sen-
tentiam, Lari, infidiatrices piscium aves, si cum
Hyperide comparentur, Syri sunt, adeo ille multo
eos appetit avidius. Ita neque illa nimis monstrosa
hyperbole opus est, quasi piscibus ita exhausturus sit
mare Hyperides, ut lari cogantur esse Syri, h. e. ab-
stinere a piscibus: nec ut Laros dicamus hic intelligi
luxuriosos alios. J. M. G.

20. Τὸ Σεμίραμις τέλει ἐς Ἀφίτην ἀπικέται] De ca-
dem Semiramide hoc narrat Diod. Sic. II. c. 20. Sed
originem fabulae indicans his verbis: ταχέως ἠφάνισεν
ἐαυτὴν ἐνίοι δὲ μυθολογούντες φασὶν αὐτὴν γὰρ ἔχειν
ῥόδον, καὶ πολλὰν ὀρέαν εἰς τὴν οἰκίαν καταπετασθῆναι, μετ'
ἐκείνων καταπετασθῆναι. Ubi adi Cl. Wesseling. J. F. R.

22. Δέχομαι] Sic W. & Fl. recte. In P. δέχομαι;
In reliquis δέχομαι. M. du S.

24. Παρ' Αἰγυπτίων] Forſan Αἰγυπτίσις. F. G.
Παρ' Αἰγυπτίοισιν ἐνίοι εἰσι οἱ] Prave antea in omni-
bus impressis legebatur hic παρ' Αἰγυπτίων &c. In M.
& Fl. melius παρ' Αἰγυπτίων ἐνίοισιν sine οἱ. Sed sic fa-
tius visum locum refingere; ex utrisque aliquid de-
cerpendo; quo facto nitet jam sententia. Absurda
enim & σολοικίζουσα scriptura impressorum, sive Fl. ab-
eas: & ipsa Fl. non satis commoda. Quod facile sen-
tient, qui Graece sciunt, & elegantiarum istarum
non sunt expertes. M. du S.

29. Ἀττις δὲ γένος Λυδῶν] Vulgatius Ἀττις dicitur
Luciano quoque in aliis locis. Hesychius notat Ἀττις
a Lacedaemoniis vocari Ἀττις, τ' Ἀττιὺν φασὶ Λακεδαι-
μονες. Pausaniae in Achaicis etiam Ἀττις dicitur. J. G. G.
Ἀττις] Vid. Hesych. quem hic emendandum censco.
M. du S.

41. Σημήνια δὲ ἡ θεὸς τὰ πολλὰ ἐς Ῥήν ἀπικέεται] A
Belgicismo non abludens locutio, pervenit ad illam,
pro similis est. Sed ut Latini prope accedit, pro tere
simile est, ita & Graeci verbo ἔκω utuntur. Liban.
Epist. XVI. ἐγγὺς ἔκει. Aristid. in Panath. (referente
Fratre Consultis. G. O. Reitzio, in Belg. Graec. p.
482.) ἀνδρας κρατίστους ἐπὶ γιγνομένης ἀρετῆς ἐπὶ πλείστον
ἡκολούθησεν. Cumque frequentissimum sit ἀπιδὼν ἐς
τινα, & ἀπελθεῖν εἰς, ut etiam c. ieq. ἐς Συρίην ἀπικέται,
non movi vulgatum ἀπικέεται, ceteri hic forte ἐπικέ-
ται melius. J. F. R.

μιν ^a Φέρονσι, καὶ τύμπανον ἔχει, καὶ ὅπλῃ
τῇ κεφαλῇ πυργοφορεῖ, ὁκοῖν ῥέην Λυ-
δοὶ ποιεῖνσι. ἔλεγε δὲ καὶ Γάλλων πῶρι, οἵ ⁴⁵
εἰσι ἐν τῷ ἱρῷ, ὅτι Γάλλοι Ἦρην μὲν ὕδα-
μα, ῥέην δὲ τέμνον, καὶ Ἀθήα μιμέσθαι.
τὰ δὲ μοι εὐπρεπέα μὲν δοκέει ἐμῶναι, ἀλη-
θεῖα δὲ ὅ. ἐπεὶ καὶ τὴ τομῆς ἄλλην αἰτίην
ἤκυσσα πολλὸν πιστοτέρην.

Ἀνδάνει δὲ μοι τὰ λέγουσι τῷ ἱρῷ πῶρι,
τοῖσι Ἑλλήσι τὰ πολλὰ ὁμολογέοντες, καὶ
μὲν θεὸν Ἦρην δοκέοντες, τὸ δ' ἔργον Διο-
νύσου τῷ Σεμέλῃ ποιήμα. καὶ γὰρ δὴ Διόνυ-
σος ⁵ ἐς Συρίην ἀπὶ κέλευ, κείνην ὁδὸν τῇ ἡλθε ⁵
ἐπ' Αἰθιοπίην. καὶ ἔστι πολλὰ ἐν τῷ ἱρῷ
Διονύσου ποιητέα σήματ'· ἐν τοῖσι καὶ ἐσθῆ-
τες βάρβαροι, καὶ λίθοι Ἰνδοὶ, καὶ ἐλεφάντων

illam vehunt, & tympanum habet, & tur-
rim gerit in capite, qualem Rheam Lydi
faciunt. Dicebat idem de Gallis, qui in
templo sunt, Gallos Junoni nusquam, sed
Rheae castrari, & imitari Atten. Haec
speciosa quidem mihi videntur esse, vera
non item: quandoquidem etiam castrationis
illius causam aliam audivi, multum fide
50dignior.

16. Placent vero mihi, quae de templo
dicunt ii, qui Graecis majorem partem
consentiunt, qui nempe Deam Junonem pu-
tant esse, opus vero a Baccho Semeles Fi-
lio factum. Nempe Bacchus in Syriam
venit ea via, qua rediit ab Aethiopia. Ac
sunt multa in templo Bacchi auctoris indi-
cia: in his & vestes Barbarae, & gemmae
Indicae, & Elephantorum cornua, quae
ex

^a Φέρονσι.] Sic Edd. & M. Forſan φέρονται. ^b Ἐπ'] Recte L. Fl. J. P. &c., Ἀπ' male Ald. & H2.

43. Φέρονσι.] Hic iterum peccant omnes impressi,
& ipse M. Φέρονσι legentes.

Φέρονσι.] Conf. supra ad c. 13.

47. Ἀττεα.] Pro Ἀττεα. Conf. supra c. 12. Σκύθια
pro Σκύθω, ibique notata.

53. Ἦρην.] Marmor Oxoniense primum Veneris Stra-
tonices meminit, vid. etiam not. p. 23. & Plut. Graec.
1011, c. 11. οἱ δὲ μὲν Ἀφροδίτῃ, οἱ δὲ Ἦρῃ, οἱ δὲ τὴν ἀρχὴν καὶ
σπέρματι &c. Vid. etiam Tacit. III. 63.

55. Κεῖναι.] Pro κεῖναι, recte, ut rursus infra §. 60.
Ita κεῖναι Herodot. VI. 385. B. Κεῖναι IX. p. 584. E. ac
non semel alibi. Cur igitur supra ter quater ap. No-
strum κεῖναι reliquimus? quia & hoc frequentatur
Herodoto; nam κεῖναι L. 2. sub init. κεῖναι, etiam
praecedente vocali, 2. 102. C. κεῖναι IV. 256. C. κεῖ-
ναι rursus IX. p. 588.

56. Ἐπ' Αἰθιοπίην.] Ald. Bas. Hag. ἀπ' Αἰθιοπίην, quo
loco uti possint forte recentiores Graeci ad suam circa
praepositiones μετὰ ἀντιπαραφρασίν defendendam, ut usus est
illo ἀπὸ τῇ Ταύργιστον Dial. Deor. XIV, 2. p. 236, 1. non
Scholiastes modo, sed etiam Alex. Helladius, tum in
sua Grammatica p. 438. tum Stat. praef. Eccl. Gr. p.
95. quibus quantum tribuendum sit, hic non dispu-
to: sed si quid in ista lectione veteri peccatum sit,
non in praepositione peccatum, sed in casu arbitror,
legendumque ἀπ' Αἰθιοπίης, nam in reditu suo hic
fuisse Bacchum, ea probant, quae sequuntur, illud
praefertim, τὰ Διόνυσος ⁵ ἐξ Αἰθιοπίων ἦναι.

58. Καὶ ἐλεφάντων κέρα.] Et elephantum cornua. Vul-
go elephantium dentes dicuntur, nimirum ebur. Id
vero cornu esse non dentem, contendit Pausanias in
Eliacorum primo, & Aelian. IV. Hist. anim. 31. &
XIV, 5. sic & in sacris litteris Apoc. XVIII, 12. cor-

nu tribuitur elephanti, & Martialis lib. 1. ep. 19. de
elephante taurum interficiente:

Qui modo per totam, flammis stimulatus, arenam
Sustulerat raptas taurus in astra pilas:
Occubuit tandem cornu potiore petitus,
Dum facilem tolli sic elephanta putat.

Sic istud epigramma legendum, vulgo sine sensu le-
gitur, cornuto ardore petitus. Mss. cornuto dore, hinc
facile videre licet scribendum esse cornu potiore, hoc est
fortiore, meliore cornu sc. elephantis, quam est cor-
nu bovis.

59. Κέρα.] Elephantorum dentes prominentes Grae-
cis vocari cornua, vid. ap. Diod. Sic. aliquoties. Et
Romani eas belluas primum videntes Boves Lucas vo-
casse, in vulgus notum.

Ibid. Ἦναι.] Recte, pro ἦναι, ab antiq. ἐνέγκω
pro φέρω. Sic ἀνέγκω Herod. VI. 391. A. ἀνέγκω
VI 390. A. Alia dabit Cl. Maist. de Dial. p. 124. ubi
tamen male editum ea esse ab ἐνέγκω, nescio mea an
operarum negligentia. Certe ἐνέγκω Auctorem dare
voluisse, ex illico adjecto Scholio patet, ubi Corinth.
ait: τῷ ἐνέγκω ἀφαιρῆται τὸ γ, καὶ — ἐπιτίθεται τὸ ι,
ἐνέγκω. &c.

60. Φαλλοί.] Tangit haec verba Schol. Aristoph. vid.
infra c. 22. De horum origine vide Clem. Alex. 15. B.

66. Φαλλοὺς &c.] Scholiast. Aristoph. ad Nub. vf.
71. ubi habemus αἶγας καὶ τῷ Φαλλεύς, ait. Τόπ' ὅτε
καλούμεθα ἐν Ἀττικῇ. Οὐ μὲν ἀλλὰ καὶ περὶ τῷ Διόνυσον
ἐστὶ τις ἰορτὴ τοῖς Ἀθηναίοις Φαλλοὺς καλεῖσθαι, ἥτις τῷ Διο-
νυσίῳ ἀρχεται. Λυκαῖος δὲ ἐν τῷ περὶ τῷ Συρίης Θεοῦ
Φαλλ-

ex Aethiōpibus Bacchus attulit ; & stant phalli in vestibulo duo maximi, in quibus talis est inscriptio ,

*HOSCE PHALLOS BACCHUS
JUNONI NOVERCAE POSUI.*

Mihi quidem etiam haec satis sunt. Dicam vero etiam aliud, quod est in templo Bacchi sacrum. Phallos Graeci Baccho erigunt, in quibus etiam tale quid usurpant : virunculos parvos e ligno factos, pudenda magna habentes ; vocantur autem haec neurospasta (q. d. nervis irata). Est hoc etiam in delubro. In dextra templi positus est vir parvus, cum magno veretro.

κέραα, τὰ Διόνυσον ἐξ Αἰθιοπῶν ἦνεκε, καὶ Φαλλοὶ δὲ ἑστᾶσι ἐν τοῖσι ἀπορυπαλοῖσι δύο κάρτα μεγάλοι. ὅπῃ τ' ὀπίγραμμα τοῖονδε ὀπιγέγραπται,

ΤΟΥΣΔΕ ΦΑΛΛΟΥΣ ΔΙΟΝΥΣΟΣ

ΗΡΗΙ ΜΗΤΡΥΙΗΙ ΑΝΕΘΗΚΑ.

Ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τὰδε δεχέει. ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τί ὅτι ἐν τῷ νηῷ Διονύσου ὄργιον. Φαλλὸς Ἕλληνας Διονύσω ἑγείρουσι ὅπῃ τ' καὶ τοῖον δέ τι φέρουσι, ἀνδρας μικροὺς ἐκ ξύλου πεποιημένους, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντας. καλέοντ' δὲ τὰδε νευρόσπαστα. ἔστι δὲ καὶ τὸδε ἐν τῷ ἱερῷ, ἐν δεξιᾷ τῇ νηὶ καθήται ἰσχυρὸς ἀνὴρ χάλκεος, ἔχων αἰδοῖον μέγα.

Το-

e Κέρα] Ita Fl. H. P. S. &c. Κέρα f. d Προρυπαλοῖσι] Προρυπαλοῖσι W. e Ἐμοὶ μὲν ὦν] Τὸ ἔμοι μὲν ὦν Fl. & W. f Ἐγείρουσι] Ἐγείρουσι Schol. Aristoph. Vid. nott. g φέρουσι] Sic rursus M. cum Edd. φέρουσι Sol. h Πειποιημένους] Bene M. Fl. Ald. P. &c. Πειποιημένους male f. & V2. i Καλέονται] Καλέονται Schol. Aristoph. k Νευρόσπαστα] Νευρόσπαστα Fl. At vulgato adfentitur M. l Σμικρὸς] Μικρὸς W.

66. Τῷ Διόνυσῳ] Τῷ Διόνυσῳ ἱερὴν ἀγορὴν οἱ Ἕλληνες, φαλλοὺς ἐτίμων αὐτόν. Φαλλὸς δὲ ἐστὶν ἐκ ξύλου ἱερὸν ἄνθρωπον αἰδοῖα ἀνδρὸς. καὶ τούτῳ ἀντιτίθενται αὐτοῖς, καὶ ἐν ταῖς τραχέαις, καὶ ἐν ταῖς μύθοις μύθοις, καὶ ἐκφυρόμενοις ἐκ ξύλου οὗτοι τῷ Διόνυσῳ. τῇ δὲ τιμῇ ταύτῃ ἡγοῦνται τῷ Διόνυσῳ ἀπὸ τῶν αἰτίων. ἐν Σιμίλῃ τ' Κάδμου θυγατρὸς γυνήτῃ οἱ Διόνυσος. αὐτὴ δὲ κεραυνωθείσα ἐξήγαγε τὸν τῷ Διόνυσῳ ἀπὸ τῶν αἰτίων. ἀπὸ τῶν αἰτίων δὲ τούτων ἐζητοῦνται Πολύμητος παῖς ὅταν λεγέται ἀπὸ τῶν αἰτίων, καὶ ὑπὸ τῷ Διόνυσῳ αὐτὴν τὴν μητέρα εἰ παιδισκίαν αὐτοῦ.

ὁ δὲ Διόνυσος ὑπέχετο τούτῳ. λέγει αὐτὸς ὁ Πολύμητος, ὅτι ἐν Λίρῃ ἐστὶν ἡ Σιμίλη· εἴτα εἰσῆλθον οἱ Διόνυσος ἐν τῇ θαλάσῃ, ἵνα πείσῃ * ἐν τῇ Λίρῃ. συνεκολληθῇ αὐτῷ καὶ ὁ Πολύμητος, καὶ τήνκε. λυπηθεὶς δὲ ὁ Διόνυσος, ὅτι ὁ ἱερὸς αὐτοῦ ἔθηκε, αἰδοῖον ἐξελκύνει ἐκ σκελῆς ξύλου τ' πελεκήσας, κατέκρινεν αὐτὸν πρὸς μνήμην τῷ Πολύμῳ. ἀπὸ ταύτων τῶν αἰτίων τοῖς φαλλοῖς τιμῶσιν τὸ Διόνυσον. Φαλλοὶ δὲ εἰσὶν ἑκατὸν πάντες. ἑκατὸν δὲ εἰς τοὺς μύθους ἐπὶ εὐδαίμονος ἀποδεδειγμένοι. V.

* Ἐν τῇ Λίρῃ] Corrupte. Sic tamen etiam C. M. du S.

+ Πελεκήσας] Πελεκήσας C.

Φαλλοὺς, φησὶν, Ἕλληνας Διόνυσῳ ἐγείρουσι. ἐπὶ &c. ut hic. dein vero pro καλέονται δὲ τὰδε, habet καλέονται, non male. Cumque in φέρουσι consensiat, id in φέρουσι contra omnem auctoritatem convertere non sustinui, quum & in Herodoto promiscue legas, etsi φέρουσι potius eidem sit portare, φέρειν sufferre, pati, & suspicio quaedam resideat, ubi contra confusum adparet, a Librariis neglectum.

J. F. R.

68. φέρουσι] Locum citat Schol. Aristoph. p. 127. B. cum eodem in hac voce, quo omnes hic impressi laborabant, mendo.

M. du S.

Ibid. Ἀνδρας μικροὺς] Phalli five Priapi pingebantur nanorum specie, ut momui ad Petron. sequitur mox, μεγάλα αἰδοῖα ἔχοντες, & paulo post ἔχων αἰδοῖον μέγα. Sic apud Hesych. λέγει ἔπ' ἑνὶ τῷ μικρῷ, ὡς λέγοντες αἰδοῖον ἔχοντα μέγα, οἱ γὰρ ἡμῶν μεγάλα ἔχοντες αἰδοῖα. Talis erat pictura Dei hortorum cujus meminit Tzetzes ad Lycophronem vocans eum Διουτὶδῃ καὶ βαθυαἰδῶν, lege βαθυαἰδῶν.

J. B.

Ἀνδρας μικροὺς] Disertius longe Herodotus 2, 48. de Aegyptiis, ἀντὶ φαλλῶν ἄλλα σφί ἐστι ἐξυρμέναι, ἵσον τε περὶ αὐτὰ ἀγάλματα νευρόσπαστα, τὰ ἀποφύρουσι κατὰ καμίας γυναικας, νεῦον τὸ αἰδοῖον ἢ πολλὰ τῶν ἑλασσον ἐν τῷ ἄλλῳ σώματι. προηγείται δὲ αὐτῶν. αἱ δὲ φέρονται αἰδοῦσαι τὸ Διόνυσον. διότι δὲ μέζον ἔχει τὸ αἰδοῖον, καὶ κινεῖ μόνον τὸ σώματι κατὰ τὴν ἑλκυστήν. haec ultima verba, ut & illa, νεῦον τὸ αἰδοῖον, satis indicant, cur νευρόσπαστα fuerint, & dicta fuerint ista simulacra : solum illud membrum, quo censebatur, nervis moveri nimirum poterat.

J. M. G.

70. Νευρόσπαστα] Priapos. Conf. Diad. Sic. I. c. 88. pr.

J. F. R.

72. Σμικρὸς] Ut in aliis Dialogis μικρὸς & σμικρὸς promiscue scribitur, ita hic σμικρὸς Ionice omnino requiritur. Nam sic Hippocr. & Herodot. adeo frequenter, ut exempla addere pudeat, ac si bis vel ter aliter legas, id euphoniae causa forsitan factum suspicere, ubi aliud σμ & σφ. praecedat.

J. F. R.

77. Τὸ

Τοσάδε ^a μὴν ἀμφὶ τῷ οἰκιστέων τῷ ἱερῷ
 μυθολογέουσι. ἥδη δὲ ἑρέω καὶ τῷ νῆϊ περὶ, 75
 Διόσιός τε ὅπως ἐγένετο, καὶ ὅστις μιν ἐποίη-
 σάτο. λέγουσι τὴν ἡνὶ τῷ νῦν ἔοντα ^c μὴ
 ἔμμεναι τὴν δὲ δὲχθῆναι γεγεννημένον, ἀλλ' ἐκεί-
 νον μὲν καλενεχθῆναι χρόνῳ ὕστερον τὴν δὲ νῦν
 ἔοντα Στρατονίκης ἔμμεναι ποίημα, γυναι- 80
 κὸς τῷ Ἀσσυρίῳ ^d βασιλῆϊ. δοκέει δὲ
 μοι ἡ Στρατονίκη ἐκείνη ἔμμεναι, τὸν δὲ πρό-
 γον ^e ἡρῶσατο, τὴν ἡλεγε τῷ ἱητρῷ ὅπι-
 νοίη. ὥς γὰρ μιν ἡ συμφορὴ κατέλαβε,
 ἀμνηχανέων τὰ κακῶ, ^f αἰχρῶ δοκέοντι, 85
 κατ' ἡσυχίην ἐνόσσει. ἐκεῖ δὲ ἀλγέων ἐδέν
 καὶ οἱ ἥτε χροὶν πᾶμπαν ἐτρέπετο, καὶ τὸ
 σῶμα δι' ἡμέρας ἐμαραίνετο. ὁ δὲ ἱητρός, ὥς
 εἶδε μιν ἐς ἐδὲν ἐμφανὲς ^g ἀρρώστειν, ἔγνω
 τὴν νῆσον ἑρῶσα ἔμμεναι. ἔρωτ' ^h δὲ ἀφανέ ⁱ 90
 πολλὰ σημήνια, ὀφθαλμοὶ τε ἀσθενέες, καὶ
 φωνή, καὶ χροὶν, καὶ δάκρυα. μαθὼν δὲ,
 ταῦτα ἐποίησε, χειρὶ μὲν τῇ δεξιᾷ ἔχε τῷ
 νενήσιον τὴν καρδίην. ἐκάλεε δὲ τὴν ἀνὰ τὴν
 οἰκίην πάντας. ὁ δὲ τῷ μὲν ἄλλων ἐσιόντων 95
 πάντων, ἐν ἡρεμίᾳ μεγάλη ἦν. ὥς δὲ ἡ μη-
 τρὴν ἀπὶκέτο, πῶς τε χροὶν ἠλλάξατο,
 καὶ ἰδρῶειν ^h ἄρξατο, καὶ τρόμῳ ⁱ ἔχειν, καὶ
 ἡ καρδίη ἀνεπάλλειτο. τὰ δὲ γιγνόμενα,

17. Ista de conditoribus sacri narrant.
 Jam vero de ipsa aede dicam, & illius posi-
 tione, quomodo sit facta, & quis eam
 aedificaverit. Ajunt, aedem quae nunc
 sit, non esse illam ab initio statim stru-
 ctam, sed istam temporis injuria collapsam:
 quae vero nunc sit, eam Stratonices opus
 esse, quae uxor Assyriorum regis fuerit.
 Videtur autem mihi illa fuisse Stratonice,
 quam privignus suus amavit, quem medici
 apprehendit ingenium. Cum enim ille ipsum
 morbus invasisset, consilii expertus in malo,
 quod turpe videretur, aegrotabat silentio.
 Jacebat autem sine dolore, sic tamen ut
 colorem plane mutaret, & corpus in dies
 magis illi marcesceret. At medicus, cum
 videret, illum manifesto nullo morbo labo-
 rare, amorem esse ipsius morbum, cogno-
 vit. Occultati enim amoris signa multa,
 oculi languidi, & vox, & color, & lacri-
 mae. Hoc cognito, ita se instituit. Dextra
 manu cordi adolescentis imposita, domesti-
 cos vocabat omnes. Ille aliis omnibus in-
 trantibus tranquilluss admodum erat: adve-
 niente autem noverca, & colorem mutabat,
 & incipiebat sudare, & tremore corripie-
 batur, & cor ei palpitabat. Ista cum fie-
 rent,

^a Μὴν] Recepi ex Pell. pro μιν, quod erat in Edd. & quinque seq. omissa in W. sed lacuna conspicitur. ^b Νῆϊ] Restitui ex L. & W. pro Edd. ^c Μὴ] Hoc Fl. ^d Βασιλῆϊ] Bene pleraeque. Βασιλῆϊ W. Βασιλῆϊ Fl. ^e ἡρῶσατο] ἡρῶσατο Fl. Nil mut. M. ^f Αἰχρῶ] Αἰχρῶ Fl. ^g Ἀρρώστειν] Sic M. cum Edd. pluri-
 mis Ἀρρώστειν Fl. male. ^h Ἀρξατο] Nihil mutant Edd. nec M. ⁱ ἔχειν] Εἶχετο Fl. ἔχετο M. Forfan ἔχε-
 το, ut mox.

77. Τὸν πρὶν ἔοντα] Legendum videtur τὸν νῦν ἔοντα. F. G. Optime. Et quia Codd. addicunt, sine mora recepi. J. F. R.

Ibid. Νῆϊ] Omnes impressi πρὶν, corrupte, lege νῦν. Quod jam & in W. & L. reperiri comperio. M. du S.

81. Βασιλῆϊ] Seleuci Nicatoris Regis Syriae post Alexandrum primi. Vid. *Eliani* locum ad initium hujus libri a me laudatum. M. du S.

Βασιλῆϊ] Non audienda Exemplaria, quae aliter legunt, βασιλῆϊ enim Herodotum & Hippocratum est. Vide saltem *Herod.* IX. p. 585. bis. Et VI. pr. ter. Βασιλῆϊ V. 330. C. & 389. B. bis. Βασιλῆϊ V. 331. C. & IV. 256. D. Contra vero, quod mire-
 re, dativ. βασιλῆϊ semper penultima brevi. Vid. V. 330. C. VI. sub init. & p. 384. D. ac 390. E. J. F. R.

82. Στρατονίκη ἐκείνη] Seleuci uxor, noverca Antiochi: Medicus autem Erasistratus, si recte nar-
 rat *Plutarchus* in *Demetr.* p. 1660. seq. H. Steph. J. M. G.

83. ἱητροῦ] Erasistrati. Vid. *Plut.* *Demetr.* 1660. M. du S.

92. Μαθὼν δὲ] Legebatur ante, μαθὼν δὲ ταῦτα, Ego distinctionem mutavi. J. F. R.

93. ἔχει] Quia sic supra bis ter, jam eo minus ἔ-
 χει rescriberem. Vid. ad c. 12. J. F. R.

98. Ἀρξατο] Quia ἠλλάξατο suum habet augment.
 etiam ἡρῶσατο dicas scribendum, at quando illico quo-
 que sequitur ἔχειν dubium an εἶχετο, & ἄρχετο iterum
 c. 21. scribitur, ubi plura similia demonstramus:
 ac tam crebro in hac Dissert. augmenta adduntur,
 omit-

rent, manifesto morbum medico prodidere. Atque ita illum sanavit.

18. Vocato patre adolescentis vehementer anxio, *Iste morbus*, inquit, *non morbus est, sed injuria. Nihil enim ipsi dolet; sed amor illum tenet atque amentia. Concupiscit enim quae nunquam consequetur: meam quippe uxorem amat, quam ego nunquam dimittam.* Haec ille astu quodam commentus est. At pater statim supplicare, *Per*, inquit, *tuam sapientiam & medicinae peritiam, noli pati perire mihi filium: nec enim volens hoc tenetur malo, sed involuntarius ei morbus est: noli ergo tua zelotypia luctum excitare regno universo; neque medicus cum sis, mortis hujus infamiam conciliare medicinae.* Sic ille imprudens orabat. At ita respondit medicus: *Nefarium est, quod studiose adeo petis, matrimonium mihi meum auferre, vim adhibere parans viro medico. Tu vero quid ipse facias, si tuae uxoris desiderio teneretur, qui me ista deprecetur?* Ad haec ille, neque se uxori unquam parsurum, neque invisurum filio salutem, etiam si suam is novercam amaret; non enim aequalem esse calamitatem, conjugem amittere, & filium. Haec ubi audierat medicus, *Quid ergo*, inquit,

ἐμφανέα τῷ ἰητρῷ τὸ ἔρωτα ἐποίησε. καὶ μιν ᾧδε ἰήσατο.

Καλέσας τὸν νεανίσκον τὸ πατέρα, κάρτα ὀρρωδέοντα, ἡδὲ ἡ νῦσθαι, ἔφη, ὁ ποῦναις ὁδὲ ἀρρώστει, εἰ νῦσός ἐστι, ἀλλὰ ἀδικίῃ· ὁδὲ γάρτοι ἀλλοίῃ μὴ εἶδεν, ἔρωτος δὲ μιν καὶ Φρενοβλαδείῃ ἔχει. ὅτι θυμῷ δὲ, τὸν δαμάσσει τούτῳ, Φιλέων γυναῖκα ἐμὴν, τὸν ἐγὼ εἶμι μετήσομαι. ὁ μὲν ὦν τοιαῦτα σοφίῃ ἐψεύδετο, ὁ δὲ αὐτίκα ἐλίσσεται, πρὸς τε σοφίης, καὶ ἰητρικῆς, μή μοι παῖδα ὀλέσης· εἰ γὰρ ἐθέλων ταύτην συμφορῇ ἔρχομαι, ἀλλὰ οἱ ἡ νῦσθαι ἀεχυσίῃ. τῷ σὺ μηδαμᾶ ζήλοισυπέων, πένθῃ· ἔγειρε πάσῃ βασιλείῃ, μηδὲ ἰητρὸς εὖν, ὁ φόνον ἡ προξενίῃς ἰητρικῆς. ὁ μὲν ᾧδε ἀγνώως εὖν, ἐδέετο, ὁ δὲ μιν αὐτὸς ἀμείβετο, Ἀνόσια σπένδεις, γάμον ἐμὸν ἀπαυρέομαι, ἡδὲ ἰητρὸν ἀνδρα βιάομαι. σὺ δὲ, κῶς ἂν αὐτὸς ἐπρηξας, εἰ τοι σὴν γυναῖκα ἐπόθει, ἐμὲν τὰδε δέομαι; ὁ δὲ πρὸς τὰδε ἔλεγε, ὡς εἰ αὐτὸς ἂν κοίτῃ γυναικὸς ἐφείσαιο, εἰδὲ παῖδι σωτηρίας ἐφθόνηε, εἰ καίτοι μητρὸς ἐπεθύμει· εἰ γὰρ ὁμοίῃν συμφορὴν ἐμυδαί, γαμετῶ, εἰ παῖδα ὀλέσαι. ὡς δὲ τὰδε ὁ ἰητρὸς ἤκουσε, Τί τοι, ἔφη, ἐμὲ λίσσεται; καὶ γάρτοι σὴν

τὸν] Sic jam & Fl. o. ἔγειρε] ἔγειραι W. & Fl. p. φόνον] φθόνον Pell. b. Προξενίῃς] Lacuna in W.

omittuntur, quis certam rationem inierit, quid scribae sibi indulerint, quidve Lucianus Ionisimi causa dederit? nec res est tanti. Conf. tamen supra ad c. 12. in ἔχει an ἔχει dicta. ac lege ut volueris; nostrum est in re non satis certa servare vulgatum, ubi id pluribus firmatur. Augmenta, praecipue syllabica, Ionibus extra carmen plerumque addi, singulae Auctorum paginae docent. Temporalia vero saepius quam Atticis addita, vide ex his speciminibus: μίνισκον Herodot. IV. p. m. 169. B. φύνισκον 270. B. ἀκυσαν IX. 586. f. ἰργάζοιο p. seq. B. & 592. B. ἀπαιλάσσοιο 588. E. οἰκιστο. VI. 387. D. κατοικιστο ibid. aliaque duodecim, ut ἀμείβετο, ἀφθῇ &c. vid. ap. Maist. p. 124. plurimum vero addita iisdem verbis augmenta, ut ἡκυσσε p. 588. E. ἡκυστο, 590. ἡκίγαστο 588. C. ἡκιστο 589. &c. λίσσεται infra c. 22. Plura mitto enumerare Grammaticaster. J. F. R.

4. τὸν] Artic. praepositivo pro postpositivo Iones TOM. III.

uti, nihilque opus esse recipere, juniorum tantum causa moneo. Vid. Hippocr. Aret. & Herodot. singulis paginis. J. F. R.

7. Φρενοβλαδείῃ] Si Φρενοβλαδείῃ legas, vulgatum cum W. conciliaveris. J. F. R.

15. Προξενίῃς] Προξένει legendum videtur, ut τῷ ἔγειρε conveniat. F. G.

Προξενίῃς] Et si προξένει magis regulare hic videtur, ut jungatur imperativo ἔγειρε, cave tamen mutas quidquam; quia μὴ recte futuro tempori jungitur, ut modo aoristo junctum fuit in μὴ μοι παῖδα ὀλέσης, & προξενίῃς pro futuro quasi secundo habendum, ut ἐρέω dicam. c. 37. pr. & crebro deinde. Perinde enim est utri Grammaticorum parti accedas, quorum hi ajunt, verba in τῷ carere futuro secundo, illi praesens in talibus usurpari pro futuro 2. vel futurum 2. idem sonare quod praesens contractum. J. F. R.

σὴν γυναῖκα ποθέει· τὰ δὲ ἔλεγον ἐγὼ, πάντα ἔην ψεύδεα. πείθετο μὲν τιστέοισι, καὶ τῷ μὲν πατρὶ λείπει καὶ γυναῖκα καὶ βασιλίην· αὐτὸς δὲ ἐς τὴν Βαβυλωνίην χάριν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ πόλιν ὅλην τῷ ἑὐφράτη ἐπὶ νυμὸν ἐωυτὸς ἐποίησεν, ἔνθα οἱ καὶ ἡ τελευτὴ ἐγένετο. ὧς δὲ ὁ ἱετὴρ ἐώρα ἐγὼ τε καὶ ἡσάλο.

Ἡ δὲ δὴ ὧν ἡ Στρατονίκη ἔτι τῷ προτέ-
ρω ἀνδρὶ συνοικέεσα, ὅναρ τοῖονδε ἐθήσατο,
ὥς μιν ἡ Ἥρη ἐκέλευε ἐγείραι οἱ τὴν ἐν τῇ ἱρῇ
πόλιν νηὸν· εἰ δὲ ἀπειθέοι, πολλὰ οἱ καὶ
κακὰ ἀπείλει. ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα, ἐδεδίμην
ἄρην ἐποίησετο· μετὰ δὲ, ὥς μιν μεγάλην νῆ-
σόν ἔλαβε, τῷ τε ἀνδρὶ τὸ ὄψιν ἀπηγύσα-
το, καὶ τὴν Ἥρην ἰλάσκετο, καὶ τῇσιν τὴν νηὸν
ὑπεδέξατο. καὶ αὐτίκα ὑγιέα γενομένην ὁ
ἀνὴρ ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἐπεμπε, σὺν δὲ οἱ καὶ
χρήματα, καὶ στρατιὴν πολλήν, τὰς μὲν οἱ
κοδομέειν, τὰς δὲ καὶ τῇ ἀσφαλέει εἵνε-
κα. καλέσας δὲ τινα τῶν ἐωυτὸς φίλων, νε-
νίην κάρτα καλὴν, τῷ ἄνθρωπῳ ἦν Κομβά-
βου, Ἐγὼ τοι, ἔφη, ὦ Κομβάβε, ἐσθλὸν
εἶντα, φιλέω τε μάλιστα φίλων ἐμῶν, καὶ
πάντα ἐπαίνεω σοφίης τε καὶ εὐνοίας τῆς ἐς
ἡμέας, καὶ τὴν δὴ ἐπέδεξαι· νῦν δὲ μοι
χρεῖα μεγάλης πίστεως, τῷ σε θέλω γυ-

me rogas? Tuam nempe uxorem amat. Quae
vero modo dicebam, conficta erant omnia.
His ille obsecutus, & uxorem & regnum re-
linquit filio, ipse autem in Babyloniae re-
gionem discedit, & urbem sibi cognomi-
nem ad Euphraten condit: ubi etiam mor-
tuus est. Sic ille medicus & deprehendit
amorem & sanavit.

19. Haec ergo Stratonice, cum in prio-
ris adhuc viri matrimonio esset, somnium
vidit ejusmodi, quasi imperaret sibi Juno,
uti templum Hierapoli sibi excitaret, si
non pareret, multa illi & mala interminans.
Illa initio quidem nullam ejus rationem ha-
buit. At postea, cum magnus illam mor-
bus invaderet, & viro enarravit visum, &
Junonem placavit, & statuere aedem rece-
pit. Cumque statim convalesceret, misit
illam vir suus Hierapolin, & cum illa ma-
gnam vim pecuniae, & magnum exerci-
tium, partim qui aedificarent, partim secu-
ritatis causa. Advocatum vero quendam
amicorum suorum juvenem pulcherrimum,
Combabo nomen erat, Ego, inquit, Com-
babe, te tanquam bonum virum, amicorum
meorum maxime amo, & vehementer te lau-
do sapientiae pariter & benevolentiae in nos
caussa, quam ostendisti. Jam vero magna mi-
hi fide opus est: ideoque volo te, uxorem mi-

a Εὐφράτη] Sic Ald. f. B1. H. Fr. S. Amst. Εὐφράτη P. & Fl. b Ὀφίω] Sic B1. & 2. Cett. Ὀφίω cum M.
c Τῇ] H. Fl. & M. frustra. Vid. ad c. 18. d Ἐπέδεξαι] Sic longe plurimae. Ἐπιδίδξαι Fl. Ἀπιδίδξαι M.

29. Γυναῖκα ἐ βασιλίην] Diserte asserit etiam Plut.
Demetr. 1661. & M. 607, 2. M. du S.

31. Καὶ πόλιν] Seleuciam, quam Bagdad hodie-
nam esse existimant magni nominis Geographi. Ve-
rum Bagdad cum ad Tigridis ripam sinistram seu
Orientalem, sita sit, Seleucia non est, sed in adversa
ripa nova urbs; qua de re vid. omnino Cl. Humphr.
Prideaux P. I. L. VIII. versus finem libri. M. du S.

Ibid. Εὐφράτη] Seleuciae situm a Luciano fuisse
ignotum, quis credat? Atqui audis hic asserentem
in Euphratis ripa sitam eam urbem, quam Strabo XI.
522. D. XVI. p. 738. D. & 743. C. diserte in Tigri-
dis ripa, cum cacteris geographis Historicisque,
ponit. Quid ergo? mutabimusne, absque Miss. Codd.
auctoritate? non placet. Nec nobis in veterum libris
tantum licere existimo. Ita enim fiet, ut si quid hu-

mani passus sint, sic sciri numquam possit. Interim
tamen caveri etiam decet, ne librorum auctoritate de-
cepti falsa pro veris a legentibus accipiantur. Cum
hic itaque in libris nostris nihil subsidii sit. Textui
quidem Luciano Euphratem relinquam; sed monebo
errorem esse aut Luciani ipsius aut ejus Exscriptorum.
Tigridem enim non Euphratem aut scripsit aut scribe-
re debuit. Adi eundem Prideaux. l. c. qui Plinium
etiam adducit ejusdem rei testem VI. 26. M. du S.

Εὐφράτη] Cum in Juno. esset Εὐφράτη, Solan. adju-
xerat nihil variare Edd. Frustra; nam eas excutens ali-
ter rem habere vidi. Εὐφράτη tamen verum esse, vide
sic sexies exaratum in Herodoti L. I. pag. 82. 84. 85.
F. F. R.

32. Ἐνθα — τελευτὴ ἐγ.] Errat iterum hic, quis-
quis est. Auctor hujus libelli, non enim Seleuciae
diem.

mitatum meam, opus mihi perficere, & *facra facere*, & *exercitui cum imperio praeesse*. Caeterum tibi reduci magnus a nobis honor habebitur. Ad haec Combabus statim supplicare, & multum rogare ne se mitteret, neque commendaret sibi res multum se majores, pecunias, uxorem, opus sacrum. Partim vero metuebat, ne quando illi postea zelotypia de Stratonice oreretur, quam solus abducturus erat.

20. Cum vero persuaderi sibi rex non pateretur, ad novam ille supplicationem conversus, septem sibi dierum tempus dari petit: post ea se mitteret, ubi perfecisset, quod maxime facto opus esset. Hoc facile cum impetrasset, domum suam abit, & humi procumbens, ita suam sortem depolarat: *Miserum me, quorsum ista mihi fides? quid mihi iter, cujus jam finem prospicio?* Juvenis ego, pulchram comitabor mulierem. Hoc vero magnae mihi erit calamitati, nisi omnem ego mali causam atque obtentum removero. Itaque magnum mihi perficiendum opus est, quod omnem mihi metum sanet. Haec ubi dixit, ipse se mutilat, & resecta pudenda in vaseculo parvo recondit cum myrrha & melle, & aromatis aliis, ac deinde suo quem gestabat anulo obsignat. Tum

ναυκί ἐμῇ ἐσπόρῳ, ἔργον τέ μοι ὅπιτελέ-
55σαι, καὶ ἰρὰ τελέσαι, καὶ στρατῆς ὅπικρα-
τέειν· σοὶ δὲ ἀπικομῶν ἐξ ἡμέων τιμὴ με-
γάλη ἔσεται. πρὸς δὲ τὰδε ὁ Κομβάβου
αὐτίκα ἴσαστο, πολλὰ λιπαρέων μὴ
μὲν ἐκπέμπειν, μηδὲ πιστεύειν οἱ τὰ πολ-
60λὸν ἑαυτῷ μέζονα χρήματα, καὶ γυναῖκα, καὶ
ἔργον ἰρόν. τὰ δὲ ὀρρώδεε, μὴ κοτέ οἱ ζη-
λοτυπία χρόνῳ ὑτέρῳ ἐς τὴν Στρατονίκην γέ-
νοιστο, καὶ μὲν ἀπάξειν ἔμελλε.

Ὡς δὲ ἔδαμᾷ ἔπειθετο, ὁ δὲ ἱκεσίης
65 δευτέρης ἄπεται, δυνάει οἱ χρόνον ἑπτὰ
ἡμερέων· μετὰ δὲ ἀποτεῖλαι μιν, τελέσαντά
τι καὶ μάλιστα ἐδέετο. τυχὼν δὲ ῥηϊδίως, ἐς
τὸ ἑαυτῷ οἶκον ἀπικνέει, καὶ πρὸς ἁμά-
ζε, τοῖάδε ὠδύρετο· Ὡς δὲ λαιμοῖ, τί
70 μοι ταύτης τί σίσι; τί δέ μοι ὁδὸς, καὶ
τέλῃ ἤδη δέρομαι; νέμῃ μὲ ἐγὼ, καὶ γυ-
ναικὶ καλῇ ἔφομαι. τὸ δέ μοι μεγάλη
συμφορὴ ἔσεται, εἰ μὴ ἔγωγε πᾶσαν αἰ-
τίην κακῶς ἀποθήσομαι. τῷ με χρῆν μέγα
75 ἔργον ἀποτελέσαι, τό μοι πάντα φόβον
ἰῆσει. τὰδε εἰπὼν ἀτελέα ἑαυτὸν ἐποίησε,
καὶ ταμῶν τὰ αἰδοῖα, ἐς ἀγγήιον μικρὸν
κατέθετο, σμύρνην τε ἅμα, καὶ μέλιτι, καὶ
ἄλλοισι θυώμασι, καὶ ἐπέβη, σφρηγίδι καὶ
80 ἐφορέε σφηνάμην, τὸ τρωῦμα ἦτο.

μετὰ

e Δα] Non agnoscit W. f Ἰσαστο] Ἐλίστο W. recte. g Ἐπίθετο] Ἐπίθετο Fl. h ὠδύρετο] Ὀδύρετο Fl. i τρωῦμα] Sic pleraque. τρωῦμα Fl. τρωῦμα M.

diem obiit Seleucus, sed in Europa Macedoniam in-
vasurus a Ptolemaeo Cerauno pugione percussus. Vid.
Prideaux P. II. L. I. anno ante C. 280. & scriptoribus ab
eo laudatis adde *Strab.* XIII. p. 623. D. sed hic regio-
nem non nominat in qua percussus est. M. du S.
36. Ἐθήσαστο] Et sic supra, c. 14. v. 9. J. F. R.
40. Ὡς] Sic spiritu tenui B. in reliquis cum aspe-
ro scribitur, vid. & *Asp.* c. 27. M. du S.
Ibid Οὐδὲ μὲν ἄρην ἐποίησε] Sic *Herodot.* I. p. 2. D.
Et laevigato in Ed. *Steph.* spiritu, μηδὲ μὲν ἄρην ἔχειν
ἀρπαγῆς. Nullam raptarum curam habere. Adde
Nostrum supra de *Astrol.* c. 27. J. F. R.
52. Ἐπιδέξαστο] Ἐπιδέξαστο pro ἐπιδέξαστο Ionicum
esse, v. ad c. 1. J. F. R.
58. Ἰσαστο] Ἐλίστο, ut supra. F. G.
Ἰσαστο] Et in talibus amant etiam Iones augmen-

tum, nihil tamen mutavi, quia & sic c. 22. med.
Ἰσαστο τε ἐ γούμῃ &c. Possis tamen conjicere au-
gmentum a scribente omisum, quia ab distante ob
vocalem praecedentem absorptum erat; nam quum c.
18. pr. plane legas αὐτίκα ἰσαστο, credibile est & hic
ita dedisse Auctorem. Sed quum & mox χρῆν pro
ἐχρῆν, recte & usitate, nihil satis certi statuas. J. F. R.
70. Ταύτης] Subaudiendum videtur ἴδιον. F. G.
74. Χρῆν] Pro ἐχρῆν recte. *Herod.* VII. 440. C. Ne plura;
nam urgent operac; itaque properandum est. J. F. R.
80. τρωῦμα] Ego τρωῦμα verum credo. Sic τρω-
μαῖα *Herodot.* I. p. 8. A. Ed. *Steph.* Et *Hippocr.* de
morb. I. p. m. 3. & 4. ter, ac saepe deinde. τρωμασι
Aret. *Capr.* p. 113. m. τρωματι p. 85. A. & ubique.
Sed quum & alibi αὐτῷ eidem sit αὐ, ut *Θαῦμα* p. 1.
& sexcenta similia, vulgatum non tetigi. J. F. R.

μὲν δὲ ὥς μιν ὁδοιπορεῖν ἐδόκει, ἀπικόμε-
νός ἐστι ^a βασιλῆα, πολλῶν παρόντων,
διδοῖ τε ἅμα τὸ ἀγγήιον, καὶ λέγει ᾧδε·
ὦ Δέσποτα, τόδε μοι μέγα κειμήλιον ἐν
τοῖσι ^b οἰκίοισι ἀπεκέατο, τὸ ἐγὼ κάρτα
ἐπέθεον. νῦν δὲ, ἐπεὶ μεγάλην ὁδὸν ἔρχο-
μαι, ᾧ σοὶ τόδε θήσομαι· σὺ δέ μοι
ἀτφαλέως ἔχειν. τόδε γὰρ μοι χρυσὸν βέλ-
τερον, τόδε μοι ψυχῆς ἐμῆς ἀντάξιον. εὐτ'
ἀν δὲ ἀπικώμωμι, σῶον ^c αὐτὶς ἀποίσσομαι.
ὁ δὲ δεξάμενος ^d ἐτέρη σφρηγίδι ἐσημαί-
νετο, καὶ τοῖσι ταμίησι φηρέειν ἐνετείλατο.

Κομβάβης μὲν ^e ὦν τὸ ὑπὸ τῆδε ἀσφα-
λῆι ὁδὸν ἦν· ἀπικόμενοι δὲ ἐς τὴν ἱρὴν
πόλιν, σπεύδῃ τὴν νηὸν οἰκοδόμεον, καὶ σφισι
τρία ἔτεα ἐν τῷ ἔργῳ ἐξεγένετο. ἐν τοῖσι
ἀπέβαινε τὰ πρὸ Κομβάβης ^f ὀρίωδες. ἡ
Στρατονίκη γὰρ χρόνον ὅτι πολλὸν συνόντα
μιν ποθέειν ^g ἄρχετο. μὲν δὲ οἱ καὶ κάρτα
ἐπεμήνατο. καὶ λέγουσι οἱ ἐν τῇ ἱρῇ πόλει τὴν
Ἥρην τῶν αἰτῶν ἐθέλσαν γενέσθαι, Κομ-
βάβον ἐσθλὸν μὲν ὄντα λαθεῖν μηδαμᾶ·
Στρατονίχην δὲ τίσατο, ὅτι ^h ῥηιδίως τὴν
νηὸν ὑπέχετο.

Ἡ δὲ τὰ μὲν πρῶτα ἐσωφρόνεις, καὶ τὴν ἡ-

curat vulnus, & cum iter facere posse sibi
videretur, accedens ad regem multis prae-
sentibus, cum vasculum porrigit, tum ita
loquitur: *Hoc mihi, Domine, pretiosissimum
spignus domi fuerat repositum, valde mihi ca-
rum. Jam vero cum magnam viam ingre-
dior, apud te illud deponam. Tu vero tantum
mihi praesta: est enim auro mihi carius; &
non minus quam vita pretiosum. Cum redie-
ro, saluum rursus recipiam.* Ille acceptum,
alioque obsignatum anulo, quaestoribus suis
asservandum tradit.

21. Combabus igitur ab eo inde tempore
securum iter peregit. Delati Hierapolin di-
ligenter aedem aedificant, tresque ipsis an-
ni in hoc negotio effluxere. Interea acci-
derunt, quae Combabus metuerat. Stra-
tonice enim illum, qui longo tempore se-
cum versaretur, amare coepit: qui amor po-
stea in furorem, & magnum quidem exiit.
Dicunt Hierapolitani, Junonem harum re-
rum causam volentem fuisse: non fugisse
illam, virum bonum esse Combabum; Stra-
tonicen autem ulcisci voluisse, quod non
facile templum aedificandum suscepisset.

22. Ac primo quidem modesta est, mor-
bum

^a βασιλῆα] Βασιλῆα W. & Fl. male. ^b οἰκίοισι] οἰκίοισι W. At Fl. cum vulgata facit. ^c αὐτὶς] Bene M. & Fl. αὐτὶς cett. male. ^d ἐτέρη] Ἐταίρη male W. ^e ὦν] Νῦν W. male. ^f ὀρίωδες] ὀρίωδες Fl. ^g ἄρχετο] Nihil mut. Edd. nec M. notante Solan. ^h Νηὸν] Νεὼν W.

82. βασιλῆα] Hoc verum esse, vid. ap. Herodot. I. p. 1. C. p. 2. A. & B. & sexcenties deinde. ^f F. F. R. 85. ἀπικίετο] Et si ἀπικίετο supra frequens, & recte, in hoc tamen verbo terminatio ιατο proba. Sic Ἀθηναῖοι ἐπικίετο Herodot. IX. 592. f. Sed nec in altero verbo improba; nam & ἀπικίετο αὐτοὶ IX. 590. f. & VI. 386. C. Περικαίετο VI. 388. C. Περιβαλλίετο 389. C. ^f F. F. R.

88. ἔχειν] Infinit. ille pro imperativo, ut Atticis non inusitatus, (vide modo supra plus decies Chronof. a c. 13. ad 20.) ita Ionibus perfamiliaris. Vide etiam plus decies ita scribentem Hippocr. I. Aphor. 19. 20. 21. 22. 23. 24. ^f F. F. R.

90. αὐτὶς] Recepi ex Herodoti more, quamquam & αὐτὶς editum in Hippocr. I. de morb. 9. pr. & infra c. 26. & 27. ^f F. F. R.

93. ὦν] Pro ἑν millies apud quosvis Iones & No-
strum supra de Astrolog. aliquoties. Adde mox c. 22.

ἰπποκρίτῃ ὦν, & supra non semel. Nec obstat, quod in Hippocr. saepe ἑν legamus, ut I. de Morb. p. 9. v. 8. Item I. aph. 3. bis. Ibid. aph. 5. ac 10. Non dicerem, nisi varietas moneret, vulgatum hic probare. ^f F. F. R.

99. ἄρχετο] Vid. supra c. 17. f. ἄρχετο, & mox οἰκοδόμειον c. 22. αὐλίζετο, λίσσετο, ἄπτετο &c. itidem sine augmento. & c. 24. ἄρχετο rursus. ^f F. F. R.

5. Νηὸν] Non ausculto Colici W. νηὸν scribenti. Nηος Herod. 2. 170. D. & paullo post ib. quater. Et ita bene Noster infra c. 26. &c. ^f F. F. R.

10. Ἥν] Jam contracte; at supra ^{W.} c. 18. post med. quod quidem magis Ionicum. Sed & contracte tam crebro Hippocr. & Herod. ut nihil mutem. Ὅταν ἡ ap. illum I. de morb. p. 11. pr. 7. I. aph. 3. plura hujus farinae addere caedet. Nisi quod itidem varietur in Hē III. aph. 9. cum ^{W.} aph. 11. & 12. Sed ^{W.} eodem aph. & ^{W.} aph. 20. ejusd. Sect. ^f F. F. R.

20. Ἐκ δὲ πρὸς] Proba phralis Leop. 127. M. du S. 21. Λέγ-

bum occultat. Cum autem quietem non amplius illi malum indulgeret, manifeste afflictabat se, toto die plorabat, Combabum revocabat, omnia illi Combabus. Tandem impotens illius mali, decentem supplicandi Combabo occasionem quaerit. Atque alii quidem fateri amorem cavet, ipsa autem rem aggredi pudore prohibetur. Excogitat ergo illud, ut vino inebriata cum illo agat. Quippe una cum vino audacia etiam ingreditur, nec admodum turpis repulsa, sed quidquid egeris, in ignorantiam confertur. Ut vero visum erat, sic agit: ac post coenam veniens in cubiculum, ubi commorabatur Combabus, supplicat illi, genua contingit, fatetur amorem. Ille averso animo sermonem illum accipit, rem recusat, ebrietatem illi objicit. Cum autem illa minaretur, magnum se sibi malum illaturam, perterrita, totam illi rationem suam indicat, quidquid sibi accidisset enarrat, rem ipsam aperte demonstrat. Ubi conspexit, quae nunquam speraverat, Stratonice, furor ille quidem constitit: amoris autem neutiquam

σον ἐκρυπτε· ὥς δέ οἱ τὸ κακὸν μέζον ἡσυχίης ἐγένετο, ἐς ἐμφανὲς ἐτρέχετο, κλαίεσκε τε δι' ἡμέρας, καὶ Κομβάβον ἀνεκαλέετο, καὶ οἱ πάντα Κομβάβῳ ἦν. τέλος δὲ, ἀμειψάμενος τῇ συμφορῇ, εὐπρεπέα ἱκεσίην ἔδιδετο. ἄλλω μὲν ὦν τ' ἐρώβια ὁμολογεῖν ἐφυλάσσεται, αὐτὴ δὲ ὅτι χειρέειν ἠδύετο. ὅτι νοεῖ ὦν τοιαῦτα· οἶνῳ εὐντὶν μεθύσασα, ἐς λόγους οἱ ἐλθεῖν· ἅμα δὲ οἶνῳ ἐσιόντι παρρησίῃ τε ἐσέρχεται, καὶ ἡ σπουδὴ καὶ κάρτα αἰσχρὴ, ἀλλὰ τῇ πρῆστοις ἑκάστα ἐς ἀγνοίην ἀναχωρεῖ. ὥς δέ οἱ ἐδόκεε, καὶ ἐποίεε ταῦτα. καὶ ἐπεὶ οὐκ εἰπὼν ἐγένετο, ἀπικνευμένη ἐς τὰ οἰκίαια, ἐν τοῖσι Κομβάβῳ αὐλίζετο, λίσσεται τε, καὶ γυνὴν ἀπείλο, καὶ τ' ἐρώβια ὁμολογεῖ. ὁ δὲ τὸν τε λόγον ἀπηνέως ἀπεδέκετο, καὶ τὸ ἔργον ἀνείκετο, καὶ οἱ τ' μέθην ἐνεκάλει. ἀπειλήσας δὲ μέγα τι κακὸν εὐντὶν ἐργάσατο, δέισας, πάντα οἱ λόγους ἐξέφηνε, καὶ πᾶσαν τ' εὐντὴν πᾶσιν ἀπηγγέλατο, καὶ τὸ ἔργον ἐς ἐμφανὲς ἦνευκε. ἰδύσα δὲ ἡ Στρατονίκη τὰ ἔπειτα ἐλάττω, μανίης μὲν ἔτι ἐκείνης ἐχέτο, ἐρω-

τῷ

ἢ ἔδιδετο] ἔδιδετο W. k ἠδύετο] ἔδιδετο male Fl. l Ἀπικνευμένη] Ἀπικμένη W. Nihil a vulgato abit Fl. m Γούνη] Γούνη male F. n ὁμολογεῖν] ὁμολογεῖν Fl. Vulgato favet M. o ἑνεκάλει] Ἀνεκάλει Fl. ἑπικάλει W. p ἔξέφηνε] ἔξέφηνε Fl. ἔφηνε W. q ἠνείκεν] Sic W. ἑνεκε Edd. r ὅποτε] Οὐτε Fl. Lege ἔκοτε, et si ὅποτε M. cum Editionum vulgo. s Οὐτε] Omisit W. & Fl. rectius.

21. Λίσσεται] Et sic supra c. 19. cumque & ἄπειτο adjungatur, non ἥπειτο, nihil muto. F.F.R.

28. ἠνείκεν] Ita scribo, v. ad c. 16. F.F.R.

29. Τὰ ἔπειτα ἔπειτο, μανίης μὲν ἔτι ἐχέτο, ἔπειτα δὲ ἑδάμῳ ἰλθίτο] Haud dubie legendum ἀπείτο. Interpres quoque desistit reddidit. Nimirum Stratonice, quum frustra Combabum in amorem sui pellicere omnibus viribus contendisset, Combabus tandem ostendit se μεγάλους μυστήριους non esse aptum; quippe qui id sibi exsecuisset, quo virum potuisset agere. Illa itaque vixit, quae nunquam speraverat, sic quidem a furore illo desistit, nunquam tamen amoris oblita est. Pro eo c. 39. dicitur μανίης μὲν ἐκείνης ἀπειταύσατο. Forte & ἔκοτε, non ἔπειτο, scripsit ἰωνικῶς, ut supra c. 14. med. ἔκοτε ἰχθύων ψαύσει. F.F.

Ibid. Οὐτε] Certe ἔκοτε leg. et si ὅποτε quoque in Herod. VI. 387. C. pro ὅποτε, quod mihi pariter suspectum, quia sexcenties aliter habet. F.F.R.

30. Μανίης — ἔχεται] Ad verbum, tenuit se, con-

stitit furoris, vel, quantum ad furorem. Homericam dicendi ratio, id est optima, Il. P, 696. & aliquoties alias, θαλερὴ δὲ οὐχέτι φωνή, vox faucibus haesit. Od. P, 238. φρεσὶ δ' ἔχεται ut Germani, Er hielt an sich. Hymn. XXVII, 12. ἔχεται δ' ὅλην constitit mare. Il. X, 416. it. Od. B, 70. Σχεθε φίλοι, ut nostri, Walt! continete vos. Et cum genitivo Od. Δ, 422. χεῖρας βίης, & Il. N, 747. μάχης χεῖρας αἶω. Servemus itaque erudito scriptori suam elegantiam, a qua nec Herodotus, neque Plutarchus alieni sunt. Alioqui facile esset legere, unica literula paullum immutata, μανίης μὲν ἐκείνης ἐχέτο, non amplius tenebatur illa insania. Sed melius est nihil tetigisse. F.M.G.

Ibid. ἔχεται] Vid. Fens. in omnibus impressis & M. ἔχεται. sed idem Mf. Cod. & Ed. Fl. ἔτι non agnoscunt.

ἔχεται] Solan. diserte ἔχεται scripserat. At si hoc sensus patitur, possis & ἔχεται lege. c. Verum non servandi, perseverandi, sed desinendi, cohibendi sensus

τῷ δὲ ἑδάμῃ ἐλήθετο, ἀλλὰ πάντα οἱ
 συνῆσα, ταύτῃ ὡς ἀμυθὴν ἐποιέετο ἔρω-
 τῷ ἀπρήκτοιο. ἔστι δ' ἔρως ἔτ' ἐν τῇ ἱρῇ
 πόλει, καὶ ἔτι νῦν γίγνεται. γυναῖκες Γάλ-
 λων ὀπιθυμέσαι, καὶ γυναῖξιν Γάλλοι ὀπι-
 μαίνοντες, ζηλοῦσπερ δὲ ἑδῆς, ἀλλὰ σφισι
 τὸ χρῆμα κάρτα ἰδὸν νομίζουσιν.

Τὰ δ' ὧν ἐν τῇ ἱρῇ πόλει, ἀμφὶ τῇ
 Στρατονίκῃ, ἑδάμῃ τὴ βασιλῆα λέληθε,
 ἀλλὰ πολλοὶ ἀπικνεόμην καὶ ἡγόρεον, καὶ
 τὰ γιγνώμενα ἀπηγέοντο. ὅπ' τοῖσι πε-
 αλγέων, ἐξ ἀτελέσθαι τῷ ἔργῳ Κομβάβου
 μετέκαλε. ἄλλοι δὲ λέγουσι λόγον ἔτι ἀλη-
 θεῖα, καὶ Στρατονίκῃ, ἐπεὶ δὲ ἀπέτυχεν
 ἑδέετο, αὐτὴν γράψασαν ἐς τὸν ἄνδρα, τῷ
 Κομβάβῳ καὶ ἡγορέειν, πείρην οἱ ὀπιθαλέ-
 σαν. καὶ τὸ Ἑλλήνες Σθενεβοῆς πείρην λέγου-
 σιν, καὶ Φαίδρης τὴ Κνωσίου, ταυτὶ καὶ
 Ἀσσύριοι ἐς Στρατονίκῃ μυθολογέουσι. ἐγὼ
 μὲν δ' ὧν ἑδὲ Σθενεβοῆν πείθομαι, ἑδὲ Φαί-
 δρην τοιαύτῃ ὀπιτελέσαι, εἰ τὴ Ἰππόλυτον
 ἀτρεκέως ἐπὶ Φαίδρῃ. ἀλλὰ τὰ μὲν ἔχ-
 τω ὅπως καὶ ἐγένετο.

Ὡς δὲ ἡ ἀγγελία ἐς τὴν ἱρὴν πόλιν ἀπῆκε-
 το, ἔγνων τε ὁ Κομβάβος καὶ αἰτίνην, παρ-
 σέων τε ἡμεῖς, ὅτι οἱ ἡ Σπολογίῃ οἴκοι ἐλί-
 πετο. καὶ μιν ἐλθόντα ὁ βασιλεὺς αὐτί-
 κα μὲν ἑδῆσε τε καὶ ἐν Φρεῖᾳ ἔχε. καὶ δὲ
 παρόντων οἱ τὴ Φίλων, τοὶ καὶ τότε πεμ-
 πομὲν τῷ Κομβάβῳ παρὰ γενέοντο, ὡς δὲ

obliviscitur, sed semper cum illo versata
 hoc habet irriter amoris solatium. Viget
 ejusmodi amor Hierapoli, & nunc adhuc
 ita fit. Amant feminae Gallos, furunt
 Galli in feminas, zelotypus nemo est, sed
 res ea valde sancta apud illos putatur.

23. Quae igitur Hierapoli agebantur de
 Stratonice, ea neutiquam fugiebant regem,
 multis, qui inde venirent, deferentibus,
 & quid fieret narrantibus. His commotus
 rex, imperfecto adhuc opere, Combabum
 arcessit. Alii hic narrant rem minime ve-
 ram; Stratonicen, cum repulsae essent illius
 preces, ipsam scripsisse marito, accusasse
 Combabum, tentatae ab illo pudicitiae suae
 reum fecisse. Et quod de Sthenoboea sua
 Graeci dicunt, & Phaedra Gnosia, idem
 de Stratonice fabulantur Assyrii. Equidem
 neque Sthenoboeam credo, neque Phaedram
 fecisse talia, si vere amavit Phaedra Hip-
 polytum. Verum ea ita se, uti facta sunt,
 habeant.

24. Ubi vero Hierapolin nuncius venit,
 caussamque cognovit Combabus, cum fi-
 ducia abiit, quod domi relicta sibi esset
 defensio. Venientem rex statim in vincula
 conjectum tradit custodibus. Deinde prae-
 sentibus amicis, qui etiam tum, cum di-
 mitteretur Combabus, aderant, productum
 in

^a ὦν] Nūn W. male. ^b ἡμεῖς] Bene Fr. P. &c. Fl. ἡμεῖς M. ἡμεῖς, quod verum credo. ^c μιν] Mū male J.
^d ἔχε] Εἶχε W. Εἶχε Fl. ^e τοὶ] Οἱ male Fl. & W.

35. Γάλλοι] Οἱ πάντες ἀπόκοποι τὰ αἰδοῦν, καὶ νῦν καρτεζιμοὺς καλοῦσιν. M.

requiritur, unde Jēns. recte quidem ἀπῆκετο diceret,
 quod scilicet magis perspicuum esset. At cum verba co-
 hibendi, desinendi, genitivum ament, ut notissimum
 ex *Aur. carm. Pyth.* vl. 9. κρατὶν — γαστρὶς — ὕπνῳ,
 — θυμῷ, ita & ἑδῆσε hac potestate invenitur crebro
 ap. *Homer.* cujus exempla a Cl. Gesnero occupata non
 repeto. Hoc tantum addo, tenere fugam, cursum
 utrovis more Latinis dici, modo pro *sistere*, modo
 pro *pergere*, *obtinere*, ut monstro in libro de Ambig.
 p. 604.—5. Et sic ἑδῆσε ἔχειν ὄργης, quae ita percipiens erat,

etiam contrarium fere τῷ ἔχειν μακρῆς significat. Vid.
Steph. Thes. T. I. p. 1317. Addo εἶχετο τὴν ἱρὴν, ὅπως
strenue adgreditur, vel proprie: *gnaviter urgebat coe-
 rea*, apud *Diod. Sic.* XI. c. 43. atque non semel deinde.
 Quae opposita verbi ἔχειν vel ἑδῆσαι notio in du-
 bium impulit viros eruditos, ut non crederent vulga-
 tum hic stare posse, quod tamen omnino sanum esse,
 Gesn. satis docet.

45. Ἐς τὸν ἄνδρα] Conf. supra c. 20. ἀπικνεόμην ἐς τὴν
 βασιλῆα. Ne plura in re nota.

J. F. R.
 47. Σθε-

in medium accusare occipit, & adulterium illi atque malam libidinem objicit: graviterque commotus fidem & amicitiam memorat, triplici se scelere obstringere Combabum affirmans, qui & adulter esset, & in fidem sibi habitam contumeliosus, & in Deam impius, cujus in opere commisset talia. Multi adstantes *cum* convincunt, quod aperte amplexantes vidissent. Tandem placet omnibus mori statim Combabum, qui morte digna perpetrasset.

25. At ille huc usque steterat nihil dicens. Cum vero ad supplicium jam ducendus esset, loquitur, pignus suum reposcit, interfici se dicens non contumeliae regi illatae aut matrimonii illius violati causa, sed quod illorum cupiditate rex teneretur, quae discedens ipsi commendasset. Ad haec vocato quaestore rex adferri jubet, quae custodienda illi tradiderat. Cum attulisset, detracto Combabus signo quae inerant demonstrat, seque ipsum adeo, quomodo affectus esset, dixitque, *Haec ipsa, Rex, ego metuens, cum hoc mihi iter mandares, & ivi invitus, & cum magna abs te mihi necessitas imposita esset, hoc feci, commodum illud quidem domino, mihi vero minime secundum. Talis tamen cum sim, facinoris, quod non nisi vir committere potest, reus sum.* At ille obstupefactus ad haec, complexus illum cum lacrimis dixit, *Quod tibi tantum, Combabe, malum intulisti? Quod in*

γαγὼν ἐς μέσον, κατηγορεῖν ἄρχεσθαι, καὶ οἱ μοιχὴν τε, καὶ ἀκολασίην παρέφερε· κάρτα δὲ δεινοπαθέων, οἷσιν τε καὶ Φιλίην ἀνεκάλετο, λέγων τριασὰ Κομβάβον ἀδικεῖν, 65 μοιχόν τε ὄντα, καὶ ἐς οἷσιν ὑβρίσαινα, καὶ ἐς θεὸν ἀσεβέοντα, ὃ ἐν τῷ ἔργῳ τοιάδε ἔπρηξε. πολλοὶ δὲ παρεστῶτες ἤλεγχον, ὅτι ἀναφανδὸν σφέας ἀλλήλοισι συνεόντας εἶδον. πᾶσι δὲ τέλει ἐδόκει αὐτίκα θνήσκειν Κομβάβον, θανάτῳ ἄξια ἔργασμύον.

Ὁ δὲ τέως μὴ ἐτήκεε, λέγων ἑδέν. ἐπεὶ δὲ ἦδη ἐς τὸ φόνον ἤγετο, φθέγγατό τε, καὶ τὸ κειμήλιον ἤτεε, λέγων, ὡς ἀναμρεῖ 75 μιν ἐχ' ὑβρίσας ἐδὲ γάμων ἠείνεκα, ἀλλὰ ἐκείνων ὀπιθυμέων, τὰ οἱ ἀπὼν παρεθήκατο. πρὸς τὰδε ὁ βασιλεὺς καλέσας τὴν ταμίην, ἐκέλευε ἑνεῖλαι τὰ οἱ φθέρειν ἔδωκε. ὡς δὲ ἑνεῖκε, λύσας τὴν σφρηγίδα ὁ 80 Κομβάβης, τὰ τε ἐνεόντα ἐπέδειξε, καὶ ἑαυτὸν ὅποια ἐπεπόνθει· ἔλεξε τε, ὦ βασιλεῦ, τὰδε τοι ἐγὼ ὀρρώδεων, εὐτέ με ταύτῃ ὁδὸν ἔπεμψες, ἀέκων ἦιον. καὶ ἐπεὶ με ἀναγκαίη μεγάλη ἐκ σέο κατέλαβες, τοιάδε ἐπετέλεσα, ἑσθλὰ μὲν ἐς δεισπότεα, ἐμοὶ δὲ οὐκ εὐτυχέα· τοῖός δὲ μὲντοι εὖν, ἀνδρὸς ἐπ' ἀδικίην ἐγκαλέομαι. ὁ δὲ πρὸς τὰδε θαμβώσας, πειθέα 90 λέ τέ μιν, καὶ δακρύων ἅμα ἔλεγε, ὦ Κομβάβε, τί μέγα κακὸν εἰργάσας; τί δὲ

f [Ἐργασμύον] Sic & M. cum f. Fl. Fr. P. &c. At paullo infra cum augmento. g [Ἡτις] Ἀτίτε W. h [Ἐνέικα] Ἐνέικα W. i [Ἐνέικαι] Ita Fl. Fr. B1. H. P. Ἐνέικαι f. Ἐνέικα M. a manu rec. k [Ἐνέικα] Ἡνέικα W. solus. l [Ἐπιδέξαι] Nil varietatis invenio. m [Ἡιον] Fl. γον. M. ἔιον. n [Εἰργάσας] Sic jam Fl. Fr. f. P. &c cum M.

47. Σδοιβάει] Quae Anteia etiam dicitur; vid. Il. Z. 155. & seqq.

56. Ἡιον] Sic M. In plerisque Impress. M. du S.

58. Ἐχαι] Conf. supra ad c. 12. f. F. R.

75. Εἰνεκα] Non audiendus W. εἰνεκα & εἰνεκει vere Ionica sunt, vid. Herodot. & Hippocr. ubi vis. VI. 390. E. IX. 585. B. & 589. A. εἰνεκει seq. vocali 2. 101. bis. Nec in eorum Edd. observatur discrimen, quin & εἰνεκει sequente vocali, & εἰνεκει sequente consona

edatur contra euphoniā, ut in aph. Hipp. I. 3. κατὰ τὴν εὐφώνιαν τὴν εὐχέην. Sed quum etiam ament hiatus Iones, talia non curemus, alioqui εἰνεκει hic rescriberemus.

80. Ἐπιδέξαι] Lege Ion. ἐπιδέξει. V. c. 19. med. Sed & ap. Herod. IV. p. 250. B. editum προσδέξαντα non προσδέξαντα.

85. Δεισπότεα] Pro δεισπότη. F. G. Conf. supra c. 12. Σκύθει pro Σκύθην, ibique notata. f. F. R.

δὲ σεαυτὸν ἄτω ἀεικέλιον ἔργον μὲν ἄνδρῶν ἐπηρεῖς; τὰ δ' ὁπάμπαν ἐπαινῶ, ὦ χέτλιε, ὅς τοιαυτὸν ἔτλης, οἷα μήτε σὲ παθεῖν, μήτε ἐμὲ ἰδέσθαι ὥφελε· ἐγὼ γὰρ μοι ταύτης ὑπολογίης ἔδεε. ἀλλ' ἐπεὶ δαίμων τοιαυτὸν ἤθελε, πρῶτα μὲν σοι τίσις ἐξ ἡμέων ἔσειαι, αὐτέων συκοφαντῶν ὁ θάνατος, μὲν δὲ μεγάλη δωρεὴ ἀπίξεῖ, χρυσός τε πολλός, καὶ ἀργυρὸς ἄπλετος, καὶ ἑοῦντες Ἀσσύριοι; καὶ ἵπποι βασιλῆιοι. ἀπίξεαι δὲ παρ' ἡμέας ἀνευ ἑσαγγελέως, ἔδῃ τις ἀπέρξει σε ἡμετέρης ὀψις, ἔδῃ ἢ γυναικὶ ἅμα εὐνάζωμαι. τάδε εἰπέ τε ἅμα, καὶ ἐποίησε. καὶ οἱ μὲν αὐτίκα ἐς Φόνον ἦγοντο· τῷ δὲ τὰ δῶρα ἐδόδοτο, καὶ ἡ Φιλίη μέζων ἐγγέγονε. ἐδόκεε δὲ ἔδεις ἔτι Ἀσσυρίων Κομβάδω σοφίην καὶ εὐδαιμονίην εἰκελῶ.

Μετὰ δὲ, αἰτησάμενος ἐκτελέσαι τὰ ἰολεῖπον τῷ νῶ (ἀτελέα γὰρ μιν ὁ σπολέλοιπε) αὐτὸς ἐπέμπετο, καὶ τὸν τε νῆον ἐξετέλεσε, καὶ τὸ λοιπὸν αὐτῷ ἔμμενε. ἔδωκε δὲ οἱ ὁ βασιλεὺς ζρετῆς τε καὶ εὐεργεσίας ὅτι εἵνεκα, ἐν τῷ ἱρῷ ἑστάναι χάλκεον, καὶ ἔστη ἐς τιμὴν ἐν τῷ ἱρῷ Κομβάδω χάλκεον, Ἑρμοκλῆς τῷ Ῥοδίων ποίημα, μορφὴν μὲν ὁκοίη γυνή, ἐδῆτα δὲ ἀνδρῆϊν ἔχει. λέγει δὲ τῇ Φίλῳ τῆς μάλιστά οἱ εὐνοέοντας, ἐς τὴν ἀμυθὴν τῇ πάθει, κοινωνίην ἐλέα καὶ συμφορῆς. ἔτεμον γὰρ ἐαυτῆς, καὶ δίαίταν τὴν αὐτῶν ἐκείνῳ ἀφαιτέοντο. ἄλλοι δὲ ὁρολογέουσι ὅτι τῷ πρήγματι, λέγοντες, ὡς ἡ Ἥρη Φιλέσσα Κομβάδον, πολ-

te tam incredibile facinus solus virorum designasti? Non omnino laudo ista, miser, quae sustinueris, quae utinam neque tu passus esses, neque ego vidissem! Hac enim defensione mihi opus non erat. Sed quandoquidem haec fortuna voluit, primo quidem hoc tibi a me ultionis causa dabitur, mors delatorum: postea donum veniet magnum, aurumque multum, & argentum immensum, & vestimenta Assyria, & equi regii. Intrabis ad nos, nemine intro nuntiante; neque quisquam a nostro te conspectu arcebit, neque si cum uxore jaceam. Haec dixit simul & fecit. Illi statim ducuntur ad supplicium; huic munera tribuuntur, & major fit amicitia. Neque videtur Assyriorum quisquam sapientia par Combabo aut felicitate.

26. Postea cum petiisset, ut liceret sibi quae deerant templo perficere (imperfectum enim reliquerat) denuo dimittitur, perficit templum, & reliquo tempore ibi manet. Tribuit ipsi hoc etiam rex virtutis & benefactorum causa, uti aeneus in templo staret. Stabat, inquam, honoris causa in templo Combabus aeneus, Hermoclis Rhodii opus, forma qualis mulier, vestitum autem habet virilem. Dicitur porro amicorum benivolentissimos, consolandi illius casus gratia, in communionem iacturae illius venisse. Exfecuerunt nempe se ipsi, & eandem quam ille vivendi rationem elegerunt. Alii Deos admiscunt negotio, ac dicunt, admatum a Junone Combabum: hanc

α Οὕτω &c.] Hoc ad ἀνδρῶν usque aliena manus implevit in W. ubi lacuna erat. β Ὀφελει] Ὀφειλλεν W. Ὀφειλεν Fl. γ Ἀπολείπει] Ἀπ—ειν W. Ἀ—εν Fl. δ Εἵνεκα] Ἐνεκα Edd. & M. male. ε Ὀρολογέουσι] Recte M. Ἰερολογ— Edd.

2. Ἑσαγγελέως] Ab ἑσαγγελεύς. F.G. Quis vero hoc nescit?

12. Αὐτῆς] Scribe αὐτῆς. Quod vid. ap. Maist. p. 133. ut κατότι ap. Herodot. VII. sub init. & alibi. Ita αὐτῆς recte deinde c. 20. 30. & 57. hac Dissert. Sed cum & alibi hoc Dial. αὐτῆς editum, sine varietate Codd. ut ante vidimus, & c. 27. videbimus, non mu-

tavi vulgatum.

33. Ἔργα γυναικῶν] Plant. Afin. Opto annum hunc perperam mihi huius operas. Barth.

42. Ἐπεδοσάτο] M. uti emendarat. In omnibus enim ante impressis legebatur ἐπεδοσάτο.

57. Ἀποκρίνεται] Sic M. & Impr. omnes (excepta f. quae ἀποκρίνεται.) Nisi quod Fl. prave ἀποκρί-

hanc multis illam castrandi se mentem inje- 25 λοῖσι ἡ τομὴν ὅπῃ νόον ἔβαλλε, ὅπως μὴ
cisse, ne solus ademtam sibi virilitatem gra-
viter ferret.

27. Interim ille mos, postquam semel
susceptus est, etiam manet, multique sin-
gulis annis in templo exsecant se & effemi-
nant, sive Combabi consolandi causa, sive 3
gratum Junoni ut faciant. Exsecant certe.
Verum hi vestitum non amplius virilem ha-
bent, sed & vestimenta gestant muliebria,
& opera mulierum faciunt. Quantum au-
divi, etiam horum origo ad Combabum 3
refertur. Nam usu illi venerunt & ista.
Peregrina mulier in conventum sacrum quae
venisset, conspecto homine ita pulchro &
vestito viriliter, magno illius amore exar-
sit: post cum comperisset mutilum esse,
ipsa se interemit. Ob haec graviter ferens 4
Combabus, sibi infelicitem adeo succedere
Venerem, muliebrem vestem sumisit, ne
alia amplius mulier ea ratione deciperetur.
Haec causa Gallis vestitus feminei. Ac de
Combabo ista mihi dicta sunt. Gallorum 4
autem deinde procedente sermone mentio-
nem faciam, & castrationis illorum, hoc est
quomodo castrantur, & sepulturae qua se-
peliantur, & cujus rei causa in templum
non ingrediantur. Prius autem cogito de
positione templi & magnitudine dicere: & 5
jam dico.

28. Locus ipse, in quo sacrum consti-
tutum est, collis est. Jacet autem in me-
dia urbe, & duplici muro est circumdatus.
Murorum alter antiquus est, alter non mul- 5
tum aetate nostra superior. Vestibulum
templi in Boream ventum porrectum est,
centum circiter passuum magnitudine. In

Τὸ δὲ ἐν τῷ τῆτο ἐπειδὴ ἀπαξ ἐγένετο,
ἔτι νῦν μένει, καὶ πολλοὶ ἐκάστῃ ἐτεῖ ἐν
τῷ ἱρῷ τάμνον καὶ θηλύνοιν, εἴτε Κομ-
βάσον ἢ παραμυθεόμενοι, εἴτε καὶ Ἡρῆ
καριζέομενοι. τάμνον δ' ὦν, ἐοδῆτα δὲ
ἢ οἷδε οὐκ ἔτι ἀνδρῆϊν ἔχουσιν, ἀλλὰ καὶ
εἰματὰ τε γυναικῆϊα φορέουσι, καὶ ἔργα γυ-
ναϊκῶν ὀπιτελέουσι. ὥς δὲ ἐγὼ ἤκουον, ἀνα-
γκάζεται καὶ τῶν ἐς Κομβάσον ἡ αἰτία. συν-
εἰχθη γὰρ οἱ καὶ τὰδε. ζεῖνη γυνὴ ἐς πανή-
γυριν ἀπικομένη, ἰδῶσα καλὸν τε ὄντα, καὶ
ἐοδῆτα ἔτι ἀνδρῆϊν ἔχοντα, ἔρωτι μεγάλῃ
ἔχετο. καὶ δὲ μαθεῖσα ἀτελέα ὄντα, ἐω-
στὴν διειργάσατο. ὅπῃ τοῖσι Κομβάσιν ἀθυ-
μέων, ὅτι οἱ ἀτυχέως τὰ ἐς Ἀφροδίτῃ
ἔχει, ἐοδῆτα γυναικῆϊν ἐνεδύσατο, ὅπως
μηκέτι ἐτέρῃ γυνὴ ἴσα ἐξαπατάτοιο. ἦδε
αἰτία Γάλλοις πολλῆς θηλείης. Κομβάδε
καὶ μοι περὶ τοσάδε εἰρήδω. Γάλλων
δὲ αὖθις ἐγὼ λόγῳ ὑστέρῳ μεμνήσομαι, το-
μῆς τε αὐτέων, ὅπως τάμνον, καὶ ταφῆς,
οὐκ ἔσχεον. πρότερον δὲ μοι θυμὸς εἰ-
σοπεῖν θέσιός τε περὶ τῆς νῆς, καὶ μεγάθεός,
καὶ δῆτα ἐρέω.

Ὁ μὲν γὰρ αὐτὸς, ἐν τῷ τὸ ἱρὸν ἵδρυ-
ται, λόφῳ ὅστις, κείται δὲ καὶ μέσον
μάλιτα τὸ πόλιν. καὶ οἱ τείχεα δοιὰ
5 περικέα. τὸ δὲ τειχέων τὸ μὲν δευχάϊον, τὸ
δὲ ἕτερον πολλὸν ἡμέων πρεσβύτερον. τὰ δὲ
προπύλαια τῆς ἱρῆς, ἐς ἀνεμὸν βορέην ἀπο-
κέρνῃ, μέγαθος ὅσον τε ἐκατὸν ὀργυείων.
ἐν

f Παραμυθεόμενοι] Παραμυθ. male f. g Καριζέομενοι] Καρίζονται W. Lege καριζέομαι. h Οἷδε] Sic Edd. &
M. i Καὶ] Non adgnoscat W. k ἐνεδύσατο] Restitui ex M. & S. ἐνεδύσατο cett. male. l Μὲν μοι] Μίν-
τοι Fl. male. Vulgatum firmat M. m Περὶ] Omittit W. & Fl. n ἀποκέρνεται] Sic M. Fl. V2. P. H. &c.
ἀποκέρνεται f. & marg. A1.

κρίνεται.
ἀποκέρνεται] Juninae Lectio forsan vera. Quia
tamen non perpetuum verbum singulare cum neutro
plur. nihil mutavi.
Tom. III.

M. du S.
J. F. R.

58. Μέγαθος] Haud quaquam credibile est tantae
altitudinis fuisse templum. Corruptum esse hunc lo-
cum etiam inde patet, quod mox ejusdem altitudinis
fuisse Phallos additurus, trecentorum cubitorum fuisse
ait.

ἐν τούτοις ταῖσι προπευκαίοισι καὶ οἱ Φαλλοὶ
 ἐστᾶσι, τὰς Διόνυσος ἐστᾶσα, ἡλικίῃ καὶ 6
 οἷδε τριηκοσίων ὀργυρίων. ἐς τούτων τ' ἕνα
 Φαλλον ἀνὴρ ἐκάστῃ ἐτεῖ δις ἀνέρχεται,
 οἰκίει τε ἐν ἄκρῳ τῷ Φαλλῷ χρόνον ἑπτὰ
 ἡμερῶν. αἰτὴν δὲ οἱ τ' ἀνόθεν ἡδὲ λέγει· οἱ
 μὲν πολλοὶ νομίζουσι ὅτι ὑψὲς τοῖσι θεοῖσι 6
 ὁμιλεῖ, καὶ ἁγαθὰ πάσῃ Συρίῃ αἰτεῖ·
 οἱ δὲ τ' εὐχολέων ἀγχοθέν ἐπαίεσι. ἄλ-
 λουσι δὲ δοκέει καὶ τὰδε Δευκαλίων εἵνεκα
 ποιεῖσθαι, ἐκείνης συμφορῆς μνήματα, ὅποτε
 οἱ ἄνθρωποι ἐς τὰ ἔρρα καὶ ἐς τὰ περὶ μὲν 7
 τ' δεινδρέων ἦσαν, τὸ πολλὸν ὕδωρ ὀρῶ-
 δέοντες. ἐμοὶ μὲν ὦν καὶ τὰδε ἀπίθανα. δοκέω
 γὰρ μὲν Διόνυσῳ σφέας καὶ τὰδε ποιεῖν. συμ-
 βάλλομαι δὲ τούτοις. Φαλλὸς ὅσοι Διόνυσῳ
 ἐγγείρουσι, ἐν ταῖσι Φαλλοῖσι καὶ ἄνδρας ξυλί- 7
 νες κατίζουσι· ὅτε μὲν εἵνεκα, ἐγὼ οὐκ ἐρέω.

hoc vestibulo etiam stant phalli, quos Ba-
 ochus statuit, iique altitudine tricenorum
 passuum. In horum unum phallum vir sin-
 gulis annis bis ascendit, moraturque in
 summo phallo tempus septem dierum. Caus-
 sa illi hujus ascensionis ista memoratur.
 Vulgus putat in alto illum versari cum
 Diis, & bona petere toti Syriae, eosque
 sic e propinquo audire preces. Alii haec
 etiam Deucalionis causa fieri autumant, in
 memoriam illius calamitatis, cum homines
 omnes montes & arborum altissimas aquarum
 multarum metu ascenderunt. Mihi quidem
 ista quoque parum probabilia, ac puto illos
 haec etiam Baccho facere. Conjicio autem
 inde. Phallos quotquot Baccho erigunt,
 eisdem ligneos in phallis viros collocant: cu-
 jus rei causa, non dixerim equidem. Vi-
 de-

α καὶ αἰδῇ] Et sic M. cum Edd. β Ἀγαθὰ] Eὐκ. Fl. omisso ἀγαθὰ. W. vero ἀγ. εὐκ. ἀπόσ. γ Εὐχολέων] Bene S. & Amst. Εὐχολέων cett. & M. pravc. δ Ἐσαν] ἦσαν W. e ὦν] Nō W. male. f Ἐμάρκῃ] Ἀγίρῃ W. perperam. g Κατίζουσι] Recte J. H. Fl. Fr. cum W. Καθίζουσι male B. P. S.

76. Οὐκ ἔρρα] Οὐδὲ γὰρ ὅτιον, αἶμαι, τὴν αἰτίαν ἔρρα, πεπονηκότῃ Κορθεῖ Διόνυσον ὑπέμνημα, μὲν καὶ ταῦτα
 ἐμπίδμεν Διόνυσῳ * κατὰ γὰρ. παρ' ὅσον εἰς Φαλλὸς τῷ αὐτῷ Διόνυσον ἐκτετακότε, Σμύλῃς τ' μητρὸς μνήματι. M.

* Κατίζουσι] Confer cum Scholio 8. Legendum autem videtur κατὰ γὰρ.

M. du 3.

ait. Nodum solvant alii. In M. nihil subsidii. M. du 3.

60. Ἠλικίῃ εἰς οἷδε τριηκοσίων ὀργυρίων] Numerus hic excedit fidem, & est iusto major. Interpres ita vertit: *etiam hi statuta tricenariarum ulnarum*. Nescio quare; nam ὀργυία est τετράπηχυς vel ἑξάπυς: at quatuor cubiti vel sex pedes multum excedunt unius passus mensuram. Pro τριηκοσίων credo legendum esse τριήκοντα (immo τριήκοντα, *Palmeti*, Ionice) & sic debere legi, evincunt ea, quae inferius ait de catena, qua homo in summitate Phalli positus, ea quae sunt ad victum & alios usus necessaria, vestes, vasa & alimenta attrahere. Nam nullus hominis, nedum hominum quatuor, aut plurium sunt tantae vires, ut possint catenam pedum mille & octingentorum trahere, & in tantam altitudinem attrahere. J. P. a G.

61. Τριηκοσίων] Τριήκοντα forsan. F. G.

66. Ἀγαθὰ πάσῃ] Ex variatione Fl. & W. facile colligitur, ἀγαθὰ συμπαράσῃ legendum. Sed quia & vulgatum probum, non refert. J. F. R.

74. Φαλλόν] Conf. supra c. 16. J. F. R.

79. Σμύλη μακρὴ — ἡ ἐν Αἰγύπτῳ, αἰδὲ τὸ λίγυ] Hic locus apprimè facit ad locum Plinii intelligendum, quem sollicitavit, sed infeliciter, summus vir Cl. Salmasius, in suis ad Solinum exercitationibus p. 1329.

Ut igitur emendetur ille Plinii locus, & illustretur hoc loco Lucianus, Plinii verba hic apponam, extant in c. 4. lib. 13. ubi de palmis loquitur: *Reliqua teretes atque procera densis gradatisque corticum palmis audioribus, faciles se ad scandendum Orientis populi praebeant, utilem sibi arborisque induvitiis circulum miram perniciem tum homino subeunte. Pollices autem vocat Plinius amputatorum vel decidentium ramorum reliquias eminentes & ex cortice protuberantes, ut pollex exertus ex manu. Id Gallice dicimus chioers. Hinc Plinii locum sane salebrosū & mendosum ita debere legi contendit Salmasius, *utilem sibi arborique induvitiis circulum*. Quae lectio mihi videtur aliquid habere absurditatis, qua enim utilitate affici potest arbor tali circulo? Ego igitur pridem in marginem nostri Plinii codicis emendaveram, *utilem sibi arborique induvitiis circulum*, & ita censueram legi debere doctus a quodam nobili navarcho de modo, quo incolae Palmyrae regionis in Africa celeriter cum suo circulo scandunt excelsas palmarum arbores: scilicet induunt se una cum arbore ipsa circulo & vitili ligno facto, & pedibus in arboris pollicibus illis nitentes, & lumbis circulo innixi, manibus vero ambabus circulum gradatim & subsultim attolentes, celerissime usque ad ar-*

detur ergo mihi illius ligni viri imitatione hic ascendere.

29. Porto ascensus est ejusmodi. Catena longa se pariter ac phallum circumdat. Postea inscendit ligna phallo affixa, ea magnitudine, quae extremum pedem recipiat. Quantum vero ascendit, tantum utrinque, aurigantis gestu, catenam in altum rejicit. Si quis vero hoc non vidit, vidit autem illos, qui palmas conscendunt in Arabia, aut in Aegypto, aut alio quocunque loco, idem quod dico intelligit. Cum autem ad finem viae pervenit, fune demisso alio quem secum habet, longo illo quidem, fursum trahit quae vult, ligna, & vestes, & vasa: e quibus fede colligata, quasi nido quodam, ibi desidet, manetque tempore dierum, quos dixi. Advenientes autem multi aurum & argentum, quidam vero aes adferunt: deinde in conspectu illius posita relinquunt, indicato suo quisque nomine. Adstans vero alius fursum nuntiat; ille vero accepto nomine preces pro unoquoque

δοκέει δ' ὦν μοι καὶ ὅδε ἐς ἐκείνη μίμησιν τῆς ξυλίνης ἀνδρὸς ἀνέρχεσθαι.

Ἡ δὲ οἱ ἀνοδὸν τοιούδε. σιρῇ μακρῇ οἰώμενόν τε ἅμα, καὶ τὸ Φαλλὸν περιβάλλει· καὶ δὲ ὁπερβαίνει ξύλων προσφυῶν τῷ Φαλλῷ, ὁκόσοι ἐς χάριν ἄκρως ποδὸς ἀνιῶν δὲ ἅμα ἀναβάλλει τὴν σιρῇν ἀμφοτέρωθεν, ὅπως ὅρ ἡνιοχέων. εἰ δὲ τις τόδε μὴ ὁρᾷ ὅπως περὶ οἰώμενα δὲ Φοινικοβατέοντας, ἢ ἐν Ἀραβίῃ, ἢ ἐν Αἰγύπτῳ, ἢ ἄλλοθί κε, οἶδε τὸ λέγω. ἐπεὶ δὲ ἐς τέλος ἵκηται τὸ ὅδῃ, σιρῇν ἐτέραν ἀφείς, τὴν αὐτὸς ἔχει, μακρὴν ταύτην, ἀνέλκει τὴν οἱ θυμὸς, ξύλα, καὶ οἰώματα, καὶ σκεύη. ἀπὸ τῆς ἑδρῆς συνδεῖν, ὁκόσῃν καλὴν, ἰζάνει. μίμη τε χρόνον, καὶ εἶπον ἡμερέων. πολλοὶ δὲ ἀπικνεόμενοι, χρυσὸν τε καὶ ἄργυρον, οἱ δὲ χαλκὸν ἰκομίζουσι· εἴτ' ἀφέντες ἐκείνους πρόσθε κείμενα, ἀπὶ αἰῶσι, λέγοντες τὰ ἐνόματα ἕκαστος. παρεστῶς δὲ ἄλλος, ἀνω ἀγγέλλει ὁ δὲ δεξιὰ μὲν τῆνομα, εὐχολὴν ἐς ἕκα-

500

h. Ἀσκήσις] Ἀσκήσις M. Vulgatum probat Fl. i. Ἀλλοθί κε] Et sic Fl. cum f. p. & c. k. τῶν] Restitui ex W. τῶν. Edd. & M. male. i. Κομίζουσι] τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκείνους πρόσθε κείμενοι κατὰ τὰς W. & Fl.

arboris summum, ubi sunt rami & fructus, scandunt. Id. saepe facientes, ut lagenas suas ramis succifis appendant, vel eas plenas vino palmeo reportent. Quod ut facilius intelligas, figuram hic apposui homi-

nis ita cum circulo suo scandentis. Quae emendatio mea firmatur omnino ex hoc Luciani loco, unde non mediocriter gavissus sum. Expende rem accuratius, lector candide, & confer cum nostra emendatione, & ut spero, non solum eam approbabis, sed plausum dabis.

f. p. a. g.

Σιρῇ μακρῇ] Lege μικρῇ. vid. sequentia verba, ubi catenae alterius & ab hac divergiae (quae sc. esset uti fensius emendare jussit & ex W. restituumus, μακρῇ) mentio fit.

L. K.

91. Μίμνει τε χρόνον, καὶ εἶπον ἡμερέων] Puto Lucianum scripsisse τῶν, Ionice pro ὧν, ut passim in hoc libello (quamvis & τὸ pro ὧν scriptum sit) Et manes tempus eorum, quos dixi, dierum. Nempe dies septem (ut c. 28. med. dictum) quotannis homo aliquis in aliquo Phallorum, qui in προπυλαίοις templi Syriae Deae sunt erecti, persistit.

f. f.

Ibid. τῶν εἶπον ἡμερέων] Egrege fensius hoc viderat, idque accedente jam codice, omnino recipiendum duxi.

f. f. r.

93. Κομίζουσι — ἀπὶ αἰῶσι] W. & Fl. aliter, nempe; τὰ νομίζουσιν εἰς ἐκείνους πρόσθε κείμενοι κατὰ τὰς M. du S.

τον ποίει. ἅμα δὲ εὐχόμενος, κροτέει ποίημα χάλκεον, τὸ αἰδεῖ μέγα καὶ τρηχὺ, κινεόμενον, εὔδει δὲ ὕδαμα. ἦν γὰρ μιν ὕπνου ἔλη^a πότε, σκορπίου ἀνῶν ἀνεγείρει τε, καὶ αἰεκέα ἐργάζει, καὶ οἱ ἦδε ἡ ζημία τῷ ὕπνῳ^b ὀπικέει. τὰ μὲν ὦν ἐς τὸ σκορπίον μυθεόν, ἰρά τε καὶ θεοπρεπεία· εἰ δὲ ἀτρεκέα ὅτι, οὐκ ἔχω ἐρεῖν. ^c δοκίειν δέ μοι, ^d μέγα ἐς ἀγρυπνίην συμβάλλει καὶ τὸ πτώσι^e ἡ ὀρραδίη. Φαλλοβατέων μὲ δὴ πώρι ^e τοσαῦτα δέχεται. ὁ δὲ νῆος ὀρέει μὲ ἐς Ἡέλιον ἀνιόντα.

Εἶδ^e δὲ, ^f καὶ ἐργασίην ὅτι, ὁκοίως νῆος ἐν Ἰωνίᾳ ποίεσαι. ἔδρη μεγάλη ἀνέχει ^g ἐκ γῆς μέγα^h ὀργυιέων δυοῖν, ὅτι τὸ νῆος ^h ὀπικέεται. ἀνοδⁱ ἐς αὐτὸν λίθῳ πεποίηται, καὶ κάρτα μακρῇ. ἀνελθόντι δὲ ἰσῶμα μὲ καὶ ὁ πρὸνⁱ μέγα παρέχει, δύρησι^k τε ἡσκηⁱ χρυσέσιν· ἐνδοθε δὲ ὁ νῆος χρυσῷ τε πολλῷ ἀπολάμπεⁱ, καὶ ἡ

nuncupat : inter precandum sonum edit instrumento aeneo, quod, ubi movetur, magnum quiddam canit & asperum. Dormit neutiquam. Si enim somnus illi aliquando obrepat, scorpius ascendens & excitat illum, & magno malo afficit : haec ei poena somni proposita est. Quae igitur de scorpio narrat, ea sacra sunt & religiosa : utrum sint vera, dicere non habeo. Ut mihi videtur, multum etiam ad vigilandum confert ille metus cadendi. De illis phallorum conscensoribus haec sufficiant. Templum spectat in Solem orientem.

30. Specie est atque opere illo, qualia in Ionia templa aedificant. Eminent e solo crepido magna, passuum duorum altitudine, in qua aedes imposita est. Ascensus in illam e lapide factus non sane latus. Ascendenti spectaculum magnum etiam atrium templi praebet : & valvis aureis excultum est. Intus autem aedes auroque multo re-

^a Ποιέει] Nil mut. Edd. & M. ^b ὀπικέεται] Sic M. & Fl. ὀπικέεται cett. ^c δοκίειν] δοκίει Edd. & M. male. ^d Μέγα ἐς] Ἐς μέγα W. male. ^e τοσαῦτα] τοσαῦτα W. ^f καὶ] Omittunt W. & Fl. ^g ἐκ γῆς] Recepi ex L. Ἐκ γῆς Edd. & M. ^h ὀπικέεται] Ita Solan. ὀπικέεται J. B. S. & c. Ἀποικέεται H. P. pejuss. ⁱ αὐτὸν] Recepi ex W. & Fl. αὐτὸν cett. male. ^k τῇ] Sic Edd. & M. Lege γὰρ. ^l χρυσέσιν] Restitut. ex W. χρυσέσι Edd. priores.

4. ὀπικέεται] Sic M. & Fl. In reliquis ὀπικέεται.

^a ὀπικέεται] Etsi vulgatum non darabile, (ut vid. ad c. 6.) tamen quia optimae notae libri — ita hic habent, idque optimum, facile hoc dedi Solano, ut hic reciperem, etsi deinde non facio idem, quia ob utriusque frequentiam probabile est utrovis more dedita opera scriptum. Conf. c. 32. N°. 52. J. F. R.

6. δοκίειν] Sic scripsimus, ut supra c. 1. In omnibus Impr. & ipso M. erat δοκίει.

12. ἔδρη μεγάλη ἀνέχει καὶ τὸ] Leg. videtur ἔδρη μεγάλη ἀνέχει ἐκ τῆς, μέγα^h & c.

ⁱ Ibid. Ἐκ γῆς μέγα^h] Ita Cod. L. In omnibus Impr. ἐκ γῆς, quod unde sit, facile perspicis. M. du S.

ⁱ Ibid. ἀνέχει ἐκ γῆς] Non dubito quin scripserit auctor ἐκ γῆς. Quam facile Γ in T, tum majusculae hujus formae, tum minusculae antiquioris, quae in Aldinis adhuc libris frequens est, permutantur, inveniendi constat. Quam conveniat γῆς sententiae, ex versione nostra apparet : quam nihili sit ἐκ γῆς, inde colligas, quod omiserunt plane interpretes. J. M. G.

14. ὀπικέεται] Sic etiam hic scribi oportet. Fl. tamen cum reliquis hic errat.

ⁱ Ibid. αὐτὸν] Sic W. & Fl. ut ad Templum referatur,

melius quam in reliquis αὐτὸν.

M. du S.

16. Ὁ πρὸνⁱ] Quidquid sit de usu aliorum scriptorum, qui nescio an hic satis inter se conveniant, hic certe auctor partibus templi sic utitur, ut *propylaeum*, τὰ προπύλαια, *vestibulum*, sit locus subdivialis, magnus, centum passuum, non ipsi modo portae, orientem spectanti, obiectus, unde nomen habet; sed ad latus boreale, (non item ad australe, nec ergo aequabiliter) multum excurrent, in quo phalli positi. Ex hoc *propylaeo* demum per gradus ascenditur in crepidinem duos passus altam, cui templum f. aedes imposita est. Hic *pronaus* est, atrium templi, aedes anterior, aperta undique, columnis subnixā, tectum commune ipsius *pronaui*, & *aedis* proprie dictae, τὰ ναοῦ sustentibus. Hic *pronaus* (*porticum templi* etiam dixeris, ἡσκηται δύρησι χρυσέσιν, *excultus est valvis aureis*, non quasi ipse sit clausus; sed valvae, quibus apertis in ναὸν intratur, exteriore ornatum suo, *argumentis*, in quibus describendis multi sunt poetae & antiquarii, porticum illam, illum *pronaon*, exhilarat. Per has igitur valvas in ναὸν itur, *aedem* proprie dictam, quae *cella* saepe Latinis est, ejus magnitudinis, ut aliquot centum armatos ceperit *cella Concordiae* Cic. Philipp. 3, 12. & in *cella Jovis Capito-*

lucet; & lacunar totum est aureum. Sentitur autem hic divinus odor, qualis dicitur regionis Arabiae, qui e longinquo ascendenti spiritum inhalat optimum; & si inde discesseris, non deferit; quin & vestimenta tua diu servant odorem; & ipsi tibi semper obversabitur.

31. Intus vero aedes non simplex est, sed thalamus in ea factus alius. Ascensus etiam in hunc parvus. Valvis non est ornatus, sed totus ex adverso *venientibus* apertus. In magnum ergo templum ingrediuntur omnes; in thalamum vero soli sacerdotes, ac ne sacerdotes quidem omnes; sed ii, qui proximi censentur Diis, & quibus omnis administratio sacrorum curae est. In hoc collocata sunt signa, tum Juno, tum quem, Jupiter cum sit, alio ipsi nomine appellant. Ambo aurei, ambo sedent. Ve-

ροφή πᾶσα χρυσή. Ἐπὶ ζεῖ δὲ αὐτῷ ὁδοῦ ὁ ἄμβροσις, ὁκοίη λέγεῖ τὴν χάριν τῆς Ἀραβίης. καὶ σοὶ τηλόθεν ἀνιόντι, προσβάλλει πνοιὴν κάρτα ἀγαθὴν· καὶ ἡν αὐτὶς ἀπίης, ἑδαμᾶ λείπει, ἀλλὰ σευ τὰ τε εἰμάσσας πολλὸν ἔχει τὴν πνοιήν, καὶ σὺ ἐς πᾶσαν αὐτῆς μνήσῃ.

Ἐνδοθεν δὲ ὁ νηὸς ὁ οὐκ ἀπλόος ἐστὶ, ἀλλὰ ἐν αὐτῷ θάλαμος ἄλλος περιούνηται. ἀνοδὸν καὶ ἐς τῆτον ὀλίγη· δύμιοι δὲ οὐκ ἥσκη, ἀλλ' ἐς ἀντίον ἅπας ἀναπέπταται. ἐς μὲν ὧν τὴν μέγαν νηὸν πάντες ἐσέρχονται· ἐς δὲ τὴν θάλαμον οἱ ἱερεῖς μόνον. οἱ μὲν τοὶ πάντες ἱερεῖς, ἀλλὰ τοὶ μάλιστα ἀγγίθεοι τέ εἰσι, καὶ τοῖσι πᾶσα ἐς τὸ ἱερὸν μέλει. Θεραπείη. ἐν δὲ τῷδε εἶναι τὰ ἔδεα, ἥτε Ἡρῆ, καὶ τὴν αὐτοὶ Δία εἶναι ἐτέρῳ ἐνόματι κληΐσιν. ἄμφω δὲ χρυσεὶ τέ εἰσι, καὶ ἄμφω ἐξόντ' ἄλ-

τῇ αὐτῇ] Ἀδὲς P. π Πάμπαν] Nil mut. Fl. & M. &c. ο Οὐχ] Margo B1. frustra. p Ω] Recte W. ut semper in hoc libello. Οὐν Edd. except. B1. 2. quae ὄν. q Ἐσέρχονται] Recte sic emendatum in M. Εἰσέρχονται Edd. male. r Μόνον] Omisit Fl. Adest in cett. & M. s Τα] Oī Fl. & M. ac mox Οἱσι, frustra; t Εἰ δὲ τῷδε] Bene Fl. M. P. Εἰ δὲ τῷδε J.

lini cremare Caesaris cum lecto cadaver quidam voluerint. Ab hac cella diversus hic & minor est θάλαμος, interior & sanctior recessus, cum choro templorum nostrorum comparari qui possit. Alius est in Cnidiae Veneris templo ille πῶς f. σηκὸς ἀμφιδουρ, augustior, quaedam aedicula, cui inclusa imago, de qua diximus ad illum locum Ἐρωτ. c. XI. Ὅπως ὁδοῦ μόνον, posticum templi, plane separatus & bene munitus ad thesauros asservandos &c.

17. Θύρῃσι τε] Lege γὰρ pro τε. M. du S. Ibid. Ἡσκηῖται] Elaborata est, instructa. F.G. Habuimus crebro supra, ut Amor. c. 3. ἡσκημένη κόμη. Ibid. c. 10. εὐμάρφοις παῖσιν ἡσκηθεῖς. Rursus ibid. 33. Imag. XI. post m. λίθοις τοῖς πολυτάλαστον ἡσκημένον. Plutarch. T. 2. p. 1162. κάπρον χρύσειον εἰς προτομὴν ἀνθρώπου ἡσκημένον. Diod. Sic. IV. c. 77. πτερυγίας θαυμασῶς ἡσκημένους. J.F.R.

Ibid. Χρυσήσιν] W. recte. In Impr. omnibus χρυσεῖσι. M. du S. 26. Ἐνδοθεν] Τὸ ἔνδοθεν hic pro ἔνδοθι, ut & supra.

F.G. Ἐνδοθεν] Verum est ἔνδοθι proprie esse intus, ut Hom. II. A. 243. — ἐν δὲ ἔνδοθι θυμὸν ἀμύξει. Sed & ἔνδοθεν eidem familiare eodem sensu, ut Z. 247. — ἔνδοθεν αὐλῆς Δάδου· ἔσται &c. Exemplorum satis habet Senecus. J.F.R.

Ibid. Οὐκ ἀπλόος] Nihil opus est emendatione. Adspirationem enim sic negligere Iones, nimis notum. Ita οὐκ ὁμοίως, & οὐκ ὡς vide ex Herodoto adferentem Maist. de Dial. p. 133. & satis patet in compositis ἀπικλήσιν & similibus. Ita ἀπ' & Herod. IV. Et αὐτ' ἐσπέρης IV. 272. B. Licet in Hippocr. adspirata plerumque adscita, ut ἀφ' ὁκοίων I. de Morb. pr. & ἐφ' ὁκοῖα, ib. ἀφ' ὧν ib. ἐχ' ὁμαλῇ ib. p. 9. ἀφ' ἰωυτοῦ p. 8. contra, ἀπ' αὐτοῦ ib. p. 15. cum illico tamen rursus ἀφ' ἰωυτοῦ, & ἐφ' ἰωυτήν, ib. p. 8. f. Item ἐφ' ἡς p. 8. f. Scd desino nugurum. J.F.R.

30. Ω] Sic W. & B2. recte. Sic enim postulat haec Dialectus. Nec unquam in eo Mf. ea in voce peccatur. Reliqui Impr. ὦν. M. du S.

31. Ἐσέρχονται] Sic in M. Ex manu tamen recentiore. Omnes Impr. prave εἰσέρχονται. M. du S.

35. Ἡτε Ἡρῆ, καὶ τὴν αὐτοὶ Δία εἶναι] Interpretandus hic locus est de Jove Dolicheno, auctore Luca Holstenio in notis ad Stephanum de urbibus, in ΔΟΛΙΧΗ. Almel.

37. Ἀμφὼ δὲ χρυσεῖσι] Adscriptit Cl. La Croze. vid. Blond. de Sibyllis L. I. c. 13. p. 65. Non vero satis designaverat ad quae verba haec pertineant, cumque librum illum non possideam, locum investigare nequeo. J.F.R.

ἀλλὰ ἢ μὲν Ἥρην λέοντες^a Φορέουσι· ὁ δὲ
ταύροις ἐφέξει^b. καὶ δῆτα τὸ μὲν τῷ Διὸς
ἀγαλμα, ἐς Δία πάντα ὁρῇ, καὶ κεφαλὴν,⁴
καὶ εἰμάδα, καὶ ἔδρην· καὶ μὴν ἐδὲ ἐθέλων
ἄλλως εἰκάσει.

Ἡ δὲ Ἥρην σκοπεόντι τῷ πολυειδέα μορ-
φὴν ἐκφανέει. καὶ τὰ μὲν ζύμπαῖνα ἀτρεκέει
λόγῳ Ἥρην ὅτι· ἔχει δὲ τι καὶ Ἀθηναίης, καὶ
Ἀφροδίτης, καὶ Σεληνάης, καὶ Πένης, καὶ
Ἀρτέμιδος, καὶ Νεμεσίς, καὶ Μοιρέων.
χειρὶ δὲ τῇ μὲν ἐτέρῃ σκῆπτρον ἔχει, τῇ
ἐτέρῃ δὲ ἀτρακτον. καὶ ὅτι τῇ κεφαλῇ ἀκ-
τῖνας τε Φορέει, καὶ πύργον, καὶ κροτάλον, τῷ
μὲν ἢ Οὐρανίῃ κοσμέουσι. ἐκτοσθε δὲ οἱ
χρυσός τε ἄλλοι^c ἀεικέαται, καὶ λίθοι
κάρτα πολυελέες, ἢ οἱ μὲν λευκοί, οἱ δὲ
ὕδατάδεες, πολλοὶ δὲ πυρρῶδες. ἔτι δὲ
ὄνυχες οἱ Σαρδάωι πολλοί, καὶ ὑάκινθοι, καὶ
σμάραγδοι, τὰ^d Φορέουσι Αἰγυπτοῖσι, καὶ
Ἰνδοῖσι, καὶ Αἰθίοπες, καὶ Μῆδοι, καὶ Ἀρμενίοι,
καὶ Βαβυλώνιοι. τὸ δὲ δὴ μέσον^e λόγῳ
ἄξιον, τῷτο ἀπηγγέσμαι· λίθον ὅτι τῇ
κεφαλῇ Φορέει, λυχνίς καλεῖται^f, ἔνομα δὲ
οἱ τῷ^g ἔργῳ ἢ συντυχίῃ. ἀπὸ τούτου ἐν
νυκτὶ σέλας πολλὸν ἀπολάμπει, ὥστε
δέ οἱ καὶ ὁ γῆρας ἅπας, οἷον ὡς ἀπὸ λύχνου

rum Junonem leones ferunt : alter tauris
infidet. Nempe Jovis simulacrum Jovem
Orefert per omnia, capite, vestibus, throno,
nec etiam si velis alii ipsum asimiles.

32. Verum Juno multiplicem confide-
ranti formam offert. Universim, ut vere
dicam, Juno est. Sed habet aliquid etiam
Minervae & Veneris, & Lunae, & Rheae,
& Dianae, & Nemesis, & Parcarum. Ma-
nu altera sceptrum tenet, colum altera : &
in capite gerit radios & turrim ; & cestum
habet, quo solam Caelestem Venerem or-
nant. Extra vero & aliud aurum circum-
positum est, & gemmae valde pretiosae,
quarum aliae albae, aquei coloris aliae,
multae etiam ignei. Insuper vero Sardae
onyches multae, & Hyacinthi & Smaragdi,
quas Aegyptii ferunt, & Indi, & Aethio-
pes, & Medi, & Armenii, & Babylonii.
Quod autem magis commemoratu dignum
est, illud enarrabo. Gemmam in capite
fert, quae Lychnis vocatur : nomen illi res
ipsa dedit. Ab hac noctu splendor multus
refulget, ut ab ea tanquam a lucernis aedes

to-

^a Φορέουσι] Recte plurimae. Φέρουσι Fl. & M. ^b Ταύροις] Ex Fl. Ταύροις male J. Ταύροις cett. ^c ἄλλοι] Sic W. Ὀμματα Edd. ^d Περικύπτει] Et sic jam Fl. cum cett. ^e Ἰδατάδεες] Vid. nott. ^f λυχνίς] Φέρουσι Edd. priores. ^g ἔργῳ] Ὀρεα W. Sed in marg. est ἔργῳ.

38. Φορέουσι] Recte hic habent plerique impressi. M. & Fl. Φέρουσι, prave. M. du S.

Ibid. Ὁ δὲ ταύροις ἐφέζεται] Vid. Spanh. ad Callim. 255. & Holst. ad Steph. Byzant. sine v. in omnibus Impr. Excepta Fl. scriptum erat ταύροις. M. du S.

41. Εἰμασία] Scriptura haec ex W. est. quam nos lubenter arripuimus, utpote praestantiorē vulgata ὀρμασία. M. du S.

Εἰμασία] Potius εἰμασία scripsi, ut habuimus non longe ante, ac bis deinceps, & c. 51. et si εἰμασία laevigavit Solan. ex W. Foris imprudens, ut interdum in accentibus & spir. manus ejus erravit. At recte adspirari, ut sexcenties ap. Homer. & in Herodoto L. 2. 134. B. constat. J. F. R.

43. Ἡ δὲ Ἥρην — τοι] Non placet illud τοι, quod omnes libri Nostri exhibent. Mallem σοι. M. du S.

44. Ζύμπαῖνα] At Herodot. σύμπαῖνα semper. J. F. R.

49. Ἐπὶ τῇ κεφαλῇ ἀκτῖνας τε Φορέει] Bene monuit Cl. Hemst. ad eundem Kust. ad Aristoph. Av. vs. 1114. Ibi is docet, recte Camerarium ex illo Aristoph. loco observare, statuarum capitibus ap. vet. lunulas addi solitas fuisse, ne avium stercore inquinarentur. Sed refutat eandem opinantem inde Christianis mansisse morem sanctos suos cum ejusmodi orbibus in capite pingendi; quum & Veterum Deorum Dearumque imagines ap. vet. Graecos circulo radiato honoris gratia ornari solerent, ut ex hoc Luciani non modo pateret, sed & ex ejusd. Tim. c. 51. ubi cum Cl. Hemst. jam plura dederit, eo Lectorem remitto. J. F. R. 50. Κροτάλον] Vestem fuisse opinatur Brudtissimus auctor notarum ad marmor. Oxon. p. 24. 2. Vide tu Hom. Il. 2. 214. M. du S.

52. Περικύπτει] Cur jam non etiam ἀεικέαται] emendat Solan. An quia sensit & saepiuscule sic deinde lo-
gi,

tota reluceat : interdiu splendor ille imbecillior ; caeterum speciem habet valde igneam. Etiam aliud est in illo simulacro admirabile. Si stans contra intueare , te respicit , transeuntem obtutus ille persequitur : & si ab alia parte alius hoc experitur , idem in illum perficit.

33. Inter utrumque stat imago ex auro , alia nulla parte aliis imaginibus similis. Suam hoc formam non habet , gerit autem aliorum Deorum species : signum vocatur ab ipsis Assyriis , nec nomen illi proprium posuere : sed neque de ortu illius aut forma dicunt : sed alii ad Bacchum , alii ad Deucalionem , ad Semiramidem alii referunt. Etenim in vertice illius stat columna aurea , quam ob causam Semiramidis esse simulacrum illud fabulantur. Abit (defertur) vero bis quatuordecim annis ad adferendam , quam dixi , aquam.

34. In ipsa porro aede ad sinistram intrantium Solis primum thronus positus est : ipse vero simulacrum non inest. Solius enim Solis ac Lunae simulacra non ostendunt. Cujus autem rei causa hoc institue-

Φαείνη. ἐν ἡμέρῃ δὲ τὸ μὲν Φέγγος ἀσθενέει. ἰδέην δὲ ἔχει ἡ κάρτα ἡ πυρώδεια. καὶ ἄλλο θουμαστόν ἐστι ἐν τῷ ξόανῳ. ἦν κ' ἐφεὶς ἀντίθετος ἐσορέης , ἐς σὲ ὁρῇ καὶ μελαβαίνοντι τὸ βλέμμα ἀκολουθεῖ , καὶ ἦν ἄλλο ἐτέρωθεν ἡ ἱστορέη , ἴσα καὶ ἐς ἐκείνῳ ἐκτελέει.

Ἐν μέσῳ δὲ ἀμφοτέρων , ἔστηκε ξόανον ἄλλο χρύσειον , ὅσαμα τοῖσι ἄλλοις ξόανοις ἔκελον. τὸ δὲ μορφήν μὲν ἰδέην οὐκ ἔχει , φορέει δὲ τῶν ἄλλων θεῶν εἶδεα. καλεῖται δὲ σημήιον καὶ ὑπὲρ αὐτῆς Ἀσσυρίων. ἐδὲ τι ὄνομα ἴδιον αὐτῷ ἔθεντο , ἀλλ' ἐδὲ γενέσθαι αὐτῆς περὶ καὶ εἶδεν λέγουσι. καὶ μιν οἱ μὲν ἐς Διόνυσον , ἄλλοι δὲ ἐς Δευκαλίωνα , οἱ δὲ ἐς Σεμίραμιν ἄγουσι. καὶ ὅθ' ὦν ὅπ' τῇ κορυφῇ αὐτῆς , ὅπερ ἐστὶν χρυσὴ ἐφέστηκε. τῶνεκα δὲ μυθεῖν Σεμιράμιν ἐμμεναι τὸδε σημήιον. ἀποδημείει δὲ δις ἐκάστῃ ἔτετι ἐς θάλασσαν , ἐς κορινθίαν τῇ εἰπον ὕδατι.

Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ , ἐσιόντων ἐν ξειστῇ , κέεται πρῶτα μὲν θρόνος ἡελίῳ· αὐτῷ δὲ εἶδεν οὐκ ἐνι , μόνῃ γὰρ ἡελίῳ καὶ Σεληνιαίῳ ξόανα ἐδεικνύουσι. ὅτεν δὲ εἶνεκα ὅδε

h. Κάρτα] M. Fl. aliaeque recte. Χάρτα J. male. i. Πυρώδεια] Sic & Fl. cum cett. Πυρώδεια W. h. Ἐφείς] Ἐφείς Bt. Sed Bz. cum Fl. P. &c. vulgatum servat. l. ἱστορέη] Nil mutare Edd. & M. addit Solan. Ἐσορέη forsan. m. Mir] Ex W. est. Non erat in Edd. n. Πέρι] Decet in W. o. Περιστερή] Περιστερή W. non adicienda Fl. p. Κίανται] Et sic jam Fl.

gi , ut c. 34. κίανται — θρόνος. & ibid. iterum &c. Et ἀντικείμεναι c. 51. Vid. nos ad c. 6. Sed κίανται plurale est Herodoto , L. IX. 587. C. ubi ἀντικείμεναι praefertur. Atque in praeteritis etiam sic solere pluralem , vid. supra c. 10. f. & c. 42. Haec itaque nihil officiunt.

54. Ὑδατῶδες] Florentina tribus verbis ditior , sic habet : αἱ δὲ ὑδατῶδες ποταμοὶ δὲ οἰκῶντες ποταμοὶ δὲ πυρώδεις. Sed nescio an illud οἰκῶντες lepidus quidam loci causa adiecit , quasi a Luciano praetermissum. Licet vini color pro nigricante purpura possit accipi. Οἰκῶντες etiam in W. esse , sed ante ποταμοί , adleverat Solan. quod si verum , recipi posset.

56. Φορέουσα] Peccant hic iterum omnes Impr. & ipse M.

66. Θουμαστόν] De tabula picta minime hoc mirum foret , sed de signo dictum , non mirum solum , sed

impossibile etiam , nisi quis intus latens oculorum aciem in omnes pro lubitu partes direxerit. M. du S.

69. ἱστορέη] Mallem ἱσορέη , ut supra. Nihil tamen hic invitis libris mutare ausus sum.

ἱστορέη] Cum ἱσορέη sit etiam spectaculi & curiositatis causa aliquid contemplari , explorare , inquirere , experiri , ut reddidi : ferri forte potest haec lectio. Sed cogitandum tamen , an non praeter ἱσορέη.

75. Σημήιον] Confer c. 36.

80. Ἐπὶ τῇ κορυφῇ] Etiam apud Graecos talia Aristoph. Orn. 514.

— ὁ Ζεὺς γὰρ ὁ νῦν βασιλεύων Αἰγὸν ἔστηκε ὅρῳ ἔχων ἐπὶ τῇ κεφαλῇ βασιλεὺς ὢν.

Ἡ δὲ αὐτῷ θυγάτηρ γλαῦχ' ὁ δὲ Ἀπόλλων , ὡς περ θεοῦ ἔχων ἱέρακα.

85. Ἐσιόντων &c.] Interpunctionem immutavi , quae antea haec fuit : Ἐν αὐτῷ δὲ τῷ νηῷ ἐσιόντων , ἐν

ὧδε νομίζουσι ἐγὼ καὶ τὸδε ἔμαθον. λέγουσι τοῖσι μὲν ἄλλοις θεοῖσι ὅσιον ἔμμεναι ξόανα ποιέειν, ὃ καὶ σφῶν ἐμφανέα πάντες τὰ εἶδεα. Ἡελίου δὲ, καὶ Σελήνης, πάντων ἐναργέες, καὶ σφῶν πάντες ὁρῶσι. κοίη ὦν αἰτὶν ξοανεργείης, τοῖσι ἐν τῷ ἡέρι Φαινομένηοις;

Μετὰ δὲ τὸ θρόνον τῆτον ^b κέεται ξόανον Ἀπόλλωνος, ὃν οἶον εἶναι ποιέειν. οἱ μὲν γὰρ ἄλλοι πάντες, Ἀπόλλωνα νέον τε ἡγνῶν, καὶ ^c πρῶτῃν ποιέουσι. μέντοι δὲ ἔτοι Ἀπόλλωνος γενεήτω ξόανον δεικνύουσι καὶ τὰδε ποιέοντες, ἐωυτοὺς μὲν ἐπαινέουσι, Ἑλλήνων δὲ κατήγοροισι, καὶ ἄλλων, ὁκόσοι Ἀπόλλωνα παῖδα θέρμενοι ἰλάσκουσι, αἰτὶν δὲ ^d ἡδὲ δοκέει αὐτέοις, ἀσοφίῃ μεγάλη ἔμμεναι, ἀτελέα ποιέειν τοῖσι θεοῖσι τὰ εἶδεα. τὸ δὲ νέον ἀτελὲς ἔτι νομίζουσι. ^e ἐν δὲ καὶ ἄλλο τῷ σφετέρῳ Ἀπόλλωνι χρομυργέουσι. μέντοι Ἀπόλλωνα ^f εἶμασι κοσμέουσι.

Ἔργων δὲ αὐτῷ πέρα, πολλὰ μὲν ἔχω εἰπεῖν. ἐρέω δὲ τὸ μάλιστα θωμάζειν ἄξιον. πρῶτα δὲ τῷ μαντήϊν ἐπιμνήσομαι. μαντήϊα πολλὰ μὲν παρ' Ἑλλήσι, πολλὰ δὲ καὶ παρ' Αἰγυπτίοισι. τὰ δὲ καὶ ἐν τῇ Λιβύῃ, καὶ ^h ἐν τῇδε Ἀσίῃ πολλὰ ἔστι. ἀλλὰ τὰ μὲν ἔτε ἱεράν ἀνευ ἔτε προφητέων

rint, id ipsum quoque didici. Ajunt, reliquis Diis simulacra facere fas esse: illorum enim species non esse notas omnibus. At Sol & Luna plane conspicui, & vident illos universi. Quae igitur caussa simulacrorum illis faciendorum, qui in aethere se conspiciendos praebeant?

35. Post illum thronum Apollinis signum positum est, non quale fieri consuevit. Nam reliqui omnes juvenem putant Apollinem, & prima florentem pubertate faciunt. Hi soli vero barbati Apollinis signum ostendunt. Haec dum faciunt, sibi placent, reprehendunt Graecos aliosque, qui Apollinem placant, quem ponunt puerum. Caussa haec illis videtur, quod magna sit insipientia, imperfectas Dis formas tribuere: adolescentiam autem adhuc imperfectam existimant. Verum unum etiam in alio suo Apolline novant. Soli vestibus ornant Apollinem.

36. De operibus ipsius multa habeo dicere. Dicam vero, quod maxime admiratione dignum est. Primo autem oraculi mentionem faciam. Oracula apud Graecos multa, multa apud Aegyptios. Verum etiam in Libya & in Asia multa sunt. Sed alia non sine sacerdotibus vel prophetis respon-

^a Πάντις] Παντίσι W. Nil mut. Fl. ^b Κέεται] Κείται Fl. Sed prius M. cum Edd. vulgo. ^c Πρωτῆς] Recte sic f. Fl. Fr. S. P. M. ^d ἡδὲ] Inferui ex Fl. & W. aberat vulgo. ^e Ἐν] Restitut. ex M. Nam in Edd. male. ^f Ἄλλο] Ἄλλο male W. solus. ^g Εἶμασι] Εἵματι Fl. Vulgato favet M. ^h Ἐν] Sic & W. cum Fl. &c.

ἀριστῶν κέεται. &c.

99. Ποίειν] Mirum ni semel ποιῆσαι & ποιῶντες dixerit, quod Ionibus usitatissimum, licet & alterum persaepe invenias.

1. Ἀπόλλωνος γενεήτω] De barbato Apolline Macrobi. Sat. I, 17. & 18. Plane πολὺς, canis, est apud Pausaniam Bocot. 9. p. 559, 34. &c.

Ibid. Γενεήτω] In nullo nummo barbatus unquam conspicitur docet vir harum rerum indagator sagacissimus Bz. Spanheimius, quem adi ad Callim. p. 68.

M. du S.

8. Ἐν] Ita emendandum esse videram, nondum conspecto Cod. M. in quo in uti edidi, non ut in im-

pressis est in. Idem tamen codex mox prave ἄλλο, pro ἔξο, quod in omnibus impressis recte habet.

M. du S.

Ἐν δὲ καὶ] An sic legendum: in δὲ ἔξο, τὸ σφί- τῳ. F. G. Nihil opus est mutare interpunctionem, si in pro in legas, quod facimus. De locutione autem in δὲ, vid. ad c. 39.

f. F. R.

17. Οὐτὶ ἱεράν] Pro εἰς ἱεράν, observante Cl. Dukero ad Thucyd. II. p. 143. No. 61. ad imitationem Herodoti Thucydidem etiam dixisse εἰς ὑμῶν (ubi operae tamen male dedere ἱεράν.) Sed apostrophum negligi, si in Thucyd. rarius, apud Herodot. & hic eo est frequentius, exempla singulis pagg. occurrentia non adferam, nisi

spontent : at hic movetur ipse, & divinationem ad finem usque solus perducit. Modus hic est. Cum vult reddere oraculum, in sede primum sua movetur. Sacerdotes vero ipsum continuo tollunt. Si vero non tollant, ille sudat, & versus medium adhuc movetur. Cum vero subeuntes onus ipsum ferunt, agit illos usque quaque in orbem, & in alium ex alio transfilit. Tandem obfistens sacerdotum princeps interrogat illum de rebus omnibus. Isque si nolit fieri, retrocedit; si vero probet, antrorsum agit suos bajulos, tanquam habenis auriga. Ita colligunt oracula, & neque sacram rem ullam neque privatam sine hoc faciunt. Praedicit etiam de anno, omnibusque illius tempestatibus, & quando non futurae sint: item praedicit de Signo, quando eam, quam dicebam modo, profectionem suscipiat.

37. Narrabo etiam aliud, quod me praesente egit. Sacerdotes sublatum ferebant. At ipse illos humi reliquit, sublimis ipse solus ferebatur.

38. Post Apollinem Atlantis signum est, post Mercurii, & Ilithyiae.

39. Interiora igitur aedis sic ornata sunt. Extra vero altare positum magnum ex aere: adfunt & alia signa sexcenta aenea regum &

φθέγον. ἰ ὅδε δὲ αὐτὸς τε κινεῖ, καὶ μαντήϊν ἐς τέλος αὐτεργεῖ. τρὸς δὲ αὐτῆς τοιοῦδε. εὐτ' ἂν ἐβέλῃσι χρησμογορέειν, ἐν τῇ ἑδρῇ πρῶτα κινεῖ. οἱ δὲ μιν ἰρέες αὐτίκα αἰρῶσι. ἢν δὲ μὴ αἰρῶσι, ὁ δὲ ἰδρῶει, καὶ ἐς μέσον ἔτι κινεῖ. εὐτ' ἂν δὲ ὑποδύντες φέρωσι, ἄγει σφέας, πάντη ὑποδύνων, καὶ ἐς ἄλλον ἐξ ἐτέρου μέλαπιδων. τέλος ὁ ἄρχιεὺς ἀντιάσας, ἐπεξετάει μιν περὶ πάντων πρηγμάτων. ὁ δὲ ἢν τι μὴ θέλῃ ποιέειν, ὅπισθ' ἀναχωρεῖ. ἢν δὲ τι ἐπαινῇ, ἄγει ἐς τὸ πρόσω τῆς προσφύρας, ὅπως ἡνιοχέων. ἔτω μὲν συναγείρωσι τὰ θεσφάλα, καὶ ἔτε ἱρὸν πρηγμα εἶδεν, ἔτε ἴδιον τέττε ἀνευ ποίεωσι. λέγει δὲ καὶ τῷ ἔτε περὶ, καὶ τῷ ὠρέων αὐτῶ πασέων, καὶ ὅποτε οὐκ ἐσθλῆι. λέγει δὲ καὶ τῷ σημήϊον περὶ, ὅτε χρὴ μιν ὑποδημέειν, ἢ εἰπον ὑποδημῆν.

Ἐρέω δὲ καὶ ἄλλο, τὸ ἐμεῦ παρόντων ἐπρῆξε. οἱ μὲν μιν ἰρέες αἰρόντες ἔφερον, ὁ δὲ τῆς μὲν ἐν γῇ κάτω ἔλιπε, αὐτὸς δὲ ἐν ὁτῶ ἡέρι μὲν ἐφορέετο.

Μετὰ δὲ τὸ Ἀπόλλωνα, ἑξῶν ὅτι Ἀτλαντῶ, καὶ δὲ Ἑρμῆω καὶ Εἰλειθυίῃς.

Τὰ μὲν ὧν ἐντὸς τῆς νῆς, ὥδε κεκοσμέα. ἔξω δὲ βωμός τε κέεται μέγας, χαλκῶς ἐν δὲ καὶ ἄλλα ἑξῶν μυρία χαλκεα, βα-

ἰ Ὅδε] Ὅδε Fl. k Ἐβέλῃσι] Ἐβέλῃ W. l Ἀρχιεὺς] Sic B. & emendat M. recte. Ἀρχιεὺς Edd. vulgo. m Ἐπαιρείται] Ἐπαιρείται Fl. Vulgatum probat M. n Θέλη] Ἐβέλῃ M. & Fl. o Προσφύρας] Sic & M. cum Fl. Fr. f. p. &c. p Κέεται] Κέεται Fl. & sic emendat. in M. in quo κέεται a prima manu.

nisi varietas Codd. testibus, optioneque indigeat. Vide modo statim iterum ἔτε ἱρὸν πρηγμα — ἔτε ἴδιον &c. Sed Scribas pro arbitrio modo apostrophos addidisse modo neglexisse in Attica etiam & communi dialecto, notavimus alias.

Ἰβιδ. Προφητῶν] Sacerdotes a Prophetis distinguit.

18. Ὅδε δὲ] Ἀπόλλων. F.G.

26. Ἀρχιεὺς] M. a secunda manu. Recte omnino. Sic enim postulat dialectus. In omnibus Impr. ἀρχιεὺς. M. du S.

30. Προσφύρας] Ὑποφύρας forsan. Supra, εὐτ' ἐν δὲ ὑποδύντες φέρωσι. F.G.

Προσφύρας] De bajulatoribus utique intelligendum, T. om. III.

non de iis, qui dona afferunt, qui fere hujus vocis sensus est. Vide an non satius sit προφ. legere. M. du S.

31. Συναγείρωσι] An σωτηρούσι; τὸ συναγείρωσι locum hic habere non videtur. F.G.

34. Οὐκ ἔσονται] Excidit hic, ni fallor, aliqua vox. Sed in libris nostris nihil subsidii invenio. Omnes enim consentiunt. M. du S.

37. Ἐρέω δὲ ἑ ἄλλο] Ψεύδῃ] Ἀκκιανός. M. V. La Croze.

38. Οἱ μὲν μιν — ἐφορέετο] Credat Judaeus Apella Luciano. F.G.

44. Κέεται] Taedet hoc rursus tangere, sed quia Solan. ait emendatum esse, vid. c. 6. & videbis nihil interesse. F.F.R.

45. Ἐν δὲ καὶ] I. c. ἔνισι. F.G. Ἐπὶ subaudiri quis non

βασιλέων τε καὶ ἱρέων. καταλέξω δὲ τὸ μά-
 λις αὖτις μνήσαμαι. ἐν δεξιερῇ τῇ νεῶν
 ἡ Σημιράμις ἔθρονον ἔστηκε, ἐν δεξιῇ τῇ
 νηὶν ἡ Ἐπίδευκος. ἀνέστη δὲ δι' αἰτίνην
 τοιήνδε. ἀνθρώποισι, ὁκόσοι Συρίην οἰκέουσι,
 νόμον ἐποίεετο, ἑωυτῷ μὲν ὅπως θεὸν ἰλά-
 σκεαι, θεῶν δὲ τῶν ἄλλων, καὶ αὐτῆς Ἡρῆς
 ἀλογεῖν καὶ ὧδε ἐποίεον. μὲν δὲ ὡς οἱ θε-
 οὶ ἀπὸ τοῦ νόμου τῶν τε καὶ συμφορῶν, καὶ
 ἄλγεα, μανίας μὲν ἐκείνης ἀπεπαύσατο, καὶ
 θνητῶν ἑωυτῷ ὁμολόγησε, καὶ τοῖσι ὑπη-
 κόοις αὐτῆς ἐκέλευεν εἰς Ἡρην τρέπεσθαι. τῇ-
 νεκα δὲ ἔτι τοιήδε ἀνέστηκε, τοῖσι ἀπικνεο-
 μένοις τῇ Ἡρῇ ἰλάσκεσθαι δεικνύουσα, καὶ
 θεὸν οὐκ ἔτι ἑωυτῷ, ἀλλ' ἐκείνῃ ὁμολο-
 γέουσα.

Εἶδον δὲ καὶ Ἑλένης αὐτοῦ ἄγαλμα, καὶ
 Ἑκάβης, καὶ Ἀνδρομάχης, καὶ Πάριδος, καὶ
 Ἑκτορος, καὶ Ἀχιλλέως. εἶδον δὲ καὶ Νι-
 ρέως εἶδον τῇ Ἀγλαίῃ, καὶ Φιλομήλῃ, καὶ
 Πρόκλῃ, ἔτι γυναῖκας, καὶ αὐτὸν Τηρέα ὄρ-
 νθαι, καὶ ἄλλο ἄγαλμα Σημιράμιδος, καὶ
 Κομβάβης, τὸ κατέλεξα, καὶ Στρατονίκης,
 κάρτα καλὸν, καὶ Ἀλεξάνδρου, αὐτῷ ἐκεί-
 νῳ εἴκελον. ὧς δὲ οἱ Σαρδανάπαλῳ
 ἔστηκε, ἄλλῃ μορφῇ, καὶ ἄλλῃ σολῇ.

Ἐν δὲ τῇ αὐτῇ ἀφ' ἐμοῦ νέμονι βόες με-

sacerdotum : recensebo autem, quae memo-
 ratu prae caeteris digna sunt. Ad finistram
 aedis signum stat Semiramidis, dextra aedem
 ostendentis. Stat per caussam ejusmodi
 Homini-
 bus, qui Syriam habitant, legem
 tulerat, se pro Dea placarent, Deos autem
 reliquos, ipsamque adeo Junonem, negli-
 gerent : idque illi fecere. Postea vero cum
 divinitus illi immitterentur morbi, & cala-
 mitas, & dolores : a furore illo resipuit,
 & mortalem se confessa est, & suis civibus,
 ut ad Junonem iterum se converterent, im-
 peravit. Hanc ob caussam hoc adhuc ha-
 bitu adstat, advenientibus placandam Juno-
 nem demonstrans, & Deam non jam se,
 sed illam confessa.

40. Vidi etiam Helenae ibi signum, &
 Hecubae, & Andromachae, & Paridis, &
 Hectoris, & Achillis. Vidi etiam Nirei
 & simulacrum Aglaiae F. & Philomelam,
 & Procnem adhuc mulieres, & ipsum Te-
 reum volucrem : & aliud signum Semirami-
 dis, & Combabi illud quod memoravi, &
 Stratonicae valde pulchrum, & Alexandri
 ipsi illi simile. Adstat illi Sardanapalus,
 forma alia & vestitu.

41. In aula soluti pascuntur boves magni
 &

α Σημιράμις Σημιράμιδος W. β Ἐπίδευκος Ἐπίδευκος M. & Fl. γ Ἀπὸ τοῦ Ἀφίκοιο Edd. an-
 tea male. δ Συμφορῇ Ita Edd. & M. Συμφορῇ marg. f. melius. ε Ὁμολόγησε] Recepti ex W. Ὁμολόγη-
 Edd. f Σαρδανάπαλῳ Σαρδανάπαλλῳ W.

non videt? Locutio alias in enumerandis accurate mi-
 nutiis usitata, vide *Hesiodi scut.* Herc. a. v. 154. ad
 157. ubi quinquies ita ἐν δὲ repetitur. Ita *Hom.* ἐπὶ
 δὲ sapissime. Et οὐκ δὲ Il. A. 436. seqq. ubi *Clarkium*
 vide. Alia ex *Herodot.* & *Callim.* vid. ap. Rev. *Hor-*
reum Obs. ad *Herod.* p. 26. qui sapere αὐτοῖς, sapere aliud
 nomen praemisissum intelligi docet. f. f. R.

47. Νεῶν] At hoc potius Atticum est; quare mal-
 lem νηὶς, ut jam plus sexies supra, & infra c. 50. f.
 f. f. R.

50. Τοιήνδε] Sic rescripti, cum invenirem τοιήν
 δε. f. f. R.

54. Ἀπὸ τοῦ] Audacter ita dedi contra Edd. quia
 cum *Herodoto* ita adhuc semper scripsit. Nec me mo-
 vet, quod in *Hippocr.* I. de morb. p. 8, 20. ἀφίκοιται

editum, & ἀφίκοιται I. Aph. 4. bis. Nam alia res in
 praeterito, quod ἀφίκοιται etiam *Herodoto* centies.
 f. f. R.

Ibid. Συμφορῇ] Mallem συμφορῇ. ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ
 quod *Dialectus Ionica* poscebat, ego pro ἀφ. repo-
 sui. M. du S.

56. Ὁμολόγησε] W. M. du S.

75. Χειροθεῖς] In omnibus Impr. χειροθεῖς. M. du S.

76. Αὐτοῖσι] An τοῖς ἱεροπολίταις; F. G.

Ibid. Ἀποδέχεται] An pro ἀποδέχεται εἰσι, su-
 pra p. 881. (Ed. *Bened.*) ab ἀποδέχεται ductum est jux-
 ta Interpretis expositionem: ἀποδέχεται, i. e. crea-
 ti, constituti. F. G.

Ἀποδέχεται] Sic M. & Impr. omnes. M. du S.

Ἀποδέχεται] Supra c. 10. f. ἀποδέχεται) aeque ac
 hic,

& equi, & aquilae, & urfi & leones, qui nequaquam nocent hominibus, sed sacri omnes sunt & mansueti.

42. Sacerdotes autem illis multi recepti sunt, quorum alii mactant hostias, alii ferunt libamina, igniferi vocantur alii, & alii altarium affeculae. Me quidem praefente trecentis plures ad sacrificandum accedebant. Vestimenta illis omnia candida; pileum gestant in capite: sacerdos summus singulis annis novus succedit: purpura hic solus indutus est, tiara redimitus aurea.

43. Est autem alia quoque multitudo sanctorum hominum, tibicinum, fistulatum, Gallorum; & mulieres furiosae ac fanaticae.

44. Sacrificium bis unoquoque die peragitur, ad quod omnes veniunt. Jovi quidem silentio sacrificant, neque sua voce cantes, neque tibiis. Cum vero Junoni immolant, cantant, tibiis canunt, crotalis crepitant. Ac de isto nihil mihi certi dicere poterant.

45. Est etiam lacus ibidem non procul a templo, in quo pisces sacri nutriuntur multi, & varia specie. Fiunt quidam illorum

γάλοι, & ἵπποι, & αἰτοί, & ἄρκτοι, & λέοντες, & ἄνθρωποι ὑδαμά σίνοι, ἀλλὰ πάντες ἱεροὶ τε εἰσι, & χειροήθεις.

Ἰρεές δὲ αὐτοῖσι πολλοὶ ἁποδεδέχαι. ὅτι οἱ μὲν τὰ ἱρία σφάζουσιν, οἱ δὲ σπονδὴν φορέουσι, ἄλλοι δὲ πυρφόροι καλέονται, & ἄλλοι ὡδωβάμιοι. ἐπ' ἐμεῦ δὲ πλείονες & οἱ τριηκοσίων ἐς τὴν θυσίην ἀπικνεύοντο. ἐσθῆς δὲ αὐτοῖσι πᾶσι λευκή· καὶ ὅλον ὅπλ' τῇ κεφαλῇ ἔχουσι. ἁρχιεὺς δὲ ἄλλ' ἑκάστῃ ἐπιγίγνεται. πορφυρέην δὲ μὲν ἔχει φορέει, καὶ τιάρη χρυσῇ ἀναδύεται.

Ἔστι δὲ & ἄλλο πλῆθος ἀνθρώπων ἱρῶν, αὐλητέων τε, & συριγγέων, & γάλλων, & γυναῖκες ὀπιμανέες τε, καὶ φρενοβλαβέες.

Θυσίῃ δὲ δις ἐκάστης ἡμέρας ὀπιτελέει, ἐς τὴν πάντες ἀπικνεύουσι. Διὶ μὲν ὧν κατ' ἡσυχίαν θύουσι, ἔτε αἰδοῦντες, ἔτε αὐλέοντες. εὐτ' ἂν δὲ τῇ Ἡρῇ κατάρχωμαι, αἰδουσί τε, & αὐλέουσι, & κρόταλα ἐπιπικροτέουσι. καὶ μοι τῆς περὶ σαφὲς εἰδέναι εὐδυναίω.

Ἔστι δὲ & λίμνη αὐτόθι, ἐν ᾗ πολλὸν ἐκαστὸν ἱρὸν, ἐν τῇ ἰχθύες ἱεροὶ τρέφονται πολλοὶ, & πολυειδέες. γίγνονταί δὲ αὐτῶν ἐνιοί.

g Χειροήθεις] Admisi ex W. Χειροήθεις Edd. h Ἀποδεδέχαι Sic M. cum Edd. recte. i Σπονδὴν φορέουσι] Σπονδὴν φορέουσι M. & Fl. k Πᾶσι Ita Fl. M. Πᾶσα Edd. vulgo. l Ἀρχιεὺς Sic bene emendatum in M. Vulgo ἀρχιεὺς. m Διὶ Te W. solus. n Κατ'] Recte P. S. H. Fl. Καθ' male Bt. o Κατάρχωνται] Sic Bt. f. H. P. S. &c. & M. Κατάρχωνται Fl. p ἱεροὶ] Omisit Fl. q γίγνονταί] Et sic Fl. cum cett.

hic; ibi vero idem ab ἀποδεδέχαι deductum suspicatus est Gujer. quod & hic ratione significatus non malum; sed quia formatio potius est ab ἀποδεδέχαι, nec illud sensum absurdum fundit, ei adhaereo. Terminatio autem illa praeter. passivi Ionibus frequens; ita γυγνῶσθαι, τετρίφασθαι &c. Herod. & Aret. Vid. Maitt. p. 129.

77. Σπονδὴν φορέουσι] M. & Fl. In reliquis Impressis σπονδὴν φορ.

79. Πλείονες ἢ τρι.] Καὶ pro ἢ positum est. Sed sic libri omnes nostri.

81. Αὐτοῖσι] Ἀν τοῖς ἱεροπολίταις; F. G. Ibid. Πᾶσι] M. & Fl. In reliquis πᾶσα.

82. Ἀρχιεὺς] Sic M. sed a posteriore manu, uti &

supra omnes Impressi ἀρχιεὺς.

84. Τιάρη] Vid. Spanh. 467.

91. Κατ'] Hoc praefero, ut magis Ionicum, licet ἀφ' ὧν, ἀφ' ὧτων in Hippocr. frequentissime editum.

99. Γίγνονταί] Sic & paullo ante ἐπιγίγνεται. Et mox γίγνεται c. 50. f. & γίγνεται c. 51. &c. at γίνονται Herodot. praefert cum Hippocr. qui & γινώσκων, non γίγνωσκων, quater quinquies p. 5. L. I. de morbis, & millies alibi. Sic γίνονται aliquoties vid. ib. p. 6. &c. At initio Aphorismorum γίγνεται fere semper editum, deinde vero promiscue. Et quid demum refert?

ἔνιοι κάρτα μεγάλοι· ἔτοιοι δὲ καὶ ἐνόμιζα
ἔχουσι, καὶ ἔρχονται καλεόμενοι ἐπ' ἐμεῦ δὲ
τις εἶναι ἐν αὐτοῖσι χρυσοφορέων· ἐν τῇ πτέρυγι
δὲ ποίημα χρύσειον αὐτέων ἀνε-
κέατο. καὶ μιν ἐγὼ πολλάκις ἐθέησάμην,
καὶ ἔχε τὸ ποίημα.

Βάθρον δὲ τῆς λίμνης πολλὸν ἐγὼ μὲν οὐκ
ἐπειρήθην· λέγουσι δ' ὦν καὶ διηκοσίων ὀργυιέων
πλεόν· ἐμμεναι. καὶ μέσον δὲ αὐτῆς βωμὸς
λίθινος ἀνέστηκε. δοκέοις ἀν' ἄφνω ἰδὼν,
πλάττειν τέ μιν, καὶ τῷ ὕδατι ἐποχέεσθαι, καὶ
πολλοὶ ὧδε νομίζουσι· ἐμοὶ δὲ δοκεῖ τὴν
ἀλκὴν ἐφεστῶς μέγας, ἀνέχειν τὴν βωμόν.
ἔστειπται δὲ αἰεὶ, καὶ θυώματα ἔχει. πολ-
λοὶ δὲ καὶ ἐκάστης ἡμέρας κατ' εὐχὴν ἐς
αὐτὸν νηχομένοι, στεφανφορέουσι.

Γίγνεται δὲ αὐτοῖσι καὶ πανηγυρίαι τε μέ-
γισται· καλεοῦνται δὲ ἐς τὴν λίμνην καθαβάσιες,
ὅτι ἐν αὐτῇσι ἐς τὴν λίμνην τὰ ἱερὰ πάντα
κατέρχεται· ἐν τοῖσι ἡ Ἥρα πρῶτη ἀπικνέε-
ται τῷ ἰχθύϊ· ἰχθύων εἵνεκα, μὴ σφέας ὁ Ζεὺς
πρῶτον ἰδῆται. ἣν γὰρ τὸδε γέννη, λέγου-
σι ὅτι πάντες ἀπὸ λυγρῆς. καὶ δῆτα ὁ μὲν ἔρ-
χεται ὁ φόβος, ἡ δὲ πρὸς ἡμᾶς ἀπείργει
τέ μιν, καὶ πολλὰ λιπαρέουσα ἀποπέμπει.

oppido magni. Hi & nomina habent, &
vocati accedunt. Me spectante erat inter eos
etiam aliquis ornatus auro, in cuius pinna
aureum opus florum suspensum erat. Illum
ego saepe vidi, cum illud opus haberet.

46. Profunditas lacus magna. Equidem
non sum expereus: dicunt vero ducento-
rum amplius passuum esse. In medio stat
altare lapideum. Putes ad primum conspe-
ctum, natate illud, & in aqua fluitare. ac
multi ita esse arbitrantur. Mihi vero vide-
tur columna subiecta ingens sustinere altare.
Vittis illud semper ornatum est, & suffi-
tum habet. Multi quotidie precandi causa
eo natant coronati.

47. Fiunt ibi conventus maximi, vo-
canturque descensiones in lacum, quoniam
illis numina omnia ad lacum descendunt,
inter quae Juno prima advenit piscium
causa, ne primus illos Jupiter conspiciat.
Hoc enim si fiat, perire ajunt universos.
Ac venit ille quidem visurus: at illa ad-
versum consistens illum arcet, & multum
supplicans remittit.

48. Sed

a Δε] Abest ab M. & Fl. b Αὐτίων] Αὐτίω Fl. & M. c Ἀνικίατο] Ἀνικίατο Fl. & M. d Ἐθέησάμην]
Ἐθέησάμην Fl. & W. e ἔχε] ἔχε Fl. ἔχιν M. f Θυώματα] Bene M. B1. Ald. Fr. H. P. V2. S. Θυωμάτια
male f. & Fl. Id tamen etiam adscriptum marg. A1. g Κατ'] Abest ab M. & Fl.

2. Ἐρχονται καλεόμενοι] Horum meminere etiam
Plinius, Varro & Martialis, a Casaubono laudati ad
Athen. VIII. 1. p. 577. M. du S.

3. Ἐν τῇ πτέρυγι] In M. & Fl. haec paulo aliter le-
guntur, nempe ἐν τῇ πτέρυγι ποίημα χρύσειον αὐτέων ἀνα-
κέατο. Ego quocumque demum pacto legas, ἀνικίατο
rescribendum existimo. M. du S.

4. Ποίημα χρύσειον αὐτέων] Non habet αὐτέων in vi-
cinia, ad quod referatur. Hagenoae 1535. ubi raro ad-
modum peccatur, excusum est αὐτίων. Vix dubito,
verum id esse, & Ionicum, pro ἀντίων, ut κολοκύνθη,
ut apud nostrum αὐτίς &c. Florum quorundam effi-
gies, corolla, ornamentum pisci datum. Ita certe
interpretatum esse, fraudi non fuerit. F. M. G.

6. ἔχιν] Ita M. in Fl. ἔχε. In reliquis ἔχε. M. du S.
ἔχε] Conf. supra c. 12. & 24. F. F. R.

13. Ἐφεστῶς] Legendum arbitrator ἐφεστῶς, certe

sic transtuli.

35. Ἀλεκτρῶν] I. e. homo ita dictus, sed quare?
F. M. G.

Ἀλεκτρῶν ἱρός] Mirum est profecto, ἀλεκτρῶν de
homine dici, at supra pluries, ubi de gallis Cybeles
sacerdotibus castratis mentionem fecit, semper eos
Γάλλας, non ἀλεκτρούνας vocat. Ea vox, ut puto,
ex versione in textum irrepsit. Quidam sciolus puta-
vit γάλλον non esse vocem Graecam, & gallum Latine
dictum debere dici ἀλεκτρούνα, & mutavit in eam
vocem quae nunc in Graeco legitur: vel forte scripserat
Lucianus, ἀλέκτωρ, quae vox etiam de castrato
potest usurpari, qui est sine lecto conjugali. Nam ut
Ἠλεκτρά dicta est secundum Scholiasten Euripidis in
Oreste, a privativa α, & λέκτρον, ἡ δὲ τὸ πάλιν χρῆσις
ἀλεκτῶν μῦθαι χόλω Κλυταιμάνεσσας. Sic & ἀλέκτωρ po-
test dici castratus, ab eodem etymo, quod videlicet
coe-

48. Sed maximae illis celebritates habentur, quae instituuntur ad mare. Verum de his nihil certi quod dicam habeo. Neque enim ipse accessi, neque illam profectum expertus sum. Quae autem in reditu faciunt, ea vidi, & jam enarrabo. Vas aqua plenum pro se quisque adferunt: illa obsignata sunt cera: nec vero ipsi eam solvunt, & aquam deinde effundunt. Sed est facer quidam Gallus, qui ad lacum habitat. Hic ubi illorum vasa recepit, sigillumque inspexit, accepta ejus rei mercede, solvit vinculum, ceram aufert: ac minae multae hoc ex opere ad Gallum redeunt. Hinc in templum ipsi illatam aquam fundunt, & sacrificio facto retro abeunt.

49. Dierum festorum quos novi omnium maximum ineunte vere celebrant. Pyram h. e. rogam vocant alii; alii Lampadem. Sacrificium eo peragunt ejusmodi. Arbores excisas ingentes in aula statuunt: tum adductas capras, & oves, & pecora alia, viventia ex arboribus suspendunt: addunt aves; vestes, aurea & argentea opera. Perfectis jam omnibus, circumlatis circa arbo-

Μέγισται δὲ αὐτοῖσι πανηγύριες, ἡ ταὶ ἐς θάλασσαν νομίζονται. ἀλλ' ἐγὼ τῆς ἐν ὁρίων σαφὲς εἶδεν ἔχω· εἶπαι· ὅτι ἤλθον αὐτὸς, εἰδὲ ἐπειρήθη ταύτης τῆς ὁδοπορίας. τὰ δὲ ἐλθόντες ποιεῖσι, εἶδον, καὶ ἀπηγγέσσομαι. ἀγγήιον ἕκαστος ὕδαλι σσσαγμύδων φέρει· κηρῶ δὲ τὰδε σσσήμαν· καὶ μιν οὕτως αὐτοὶ λυσάμενοι χέουσι, ἀλλ' ἔστι ἀλεκτρυὸν ἱρὸς, οἰκέει δὲ ἐπὶ τῇ λίμνῃ, ὅς ἐπεί σφέων δέξεται τὰ ἀγγήια, πλώ τε σφρηγίδα ὁρῇ, καὶ μισθὸν δρομύδων, ἀνά τε λύει τὸ δεσμὸν, καὶ τὸ κηρὸν ἀπαιτέεται, καὶ πολλαὶ μνῆες ἐκ τῆς τῆς ἔργου ὁρῆς ἀλεκτρυόνι ἀγείρον· ἐνθεν δὲ ἐς τὴν αὐτοῖς ἐνείκαντες, σπένδουσιν τε, καὶ θύσαντες, ὁπίσω ἀπονοσέουσι.

Ἡ ἑορτέων δὲ πασέων, τῇ οἶδα, μεγίστην τῆς εἰρημίας δρομύδων ἐπιτελέουσι. καὶ μιν οἱ πυρῆν, οἱ δὲ λαμπάδα καλέουσι. θυσίην δὲ ἐν αὐτῇ τοιήνδε ποιεῖσι. δένδρεα μεγάλα ἐκκόψαντες, ἐν τῇ αὐτῇ ἐστῶσι, καὶ δὲ ἀγνέοντες αἰγὰς τε, καὶ οἴας, καὶ ἄλλα κτήνη· ζωὰ, ἐκ τῶν δένδρεων ἀπαρτέουσι· ἐν δὲ καὶ ὄρνιθες, καὶ εἰμάδια, καὶ χρύσεα, καὶ δρομύρεα ποιήματα. ἐπεὶ δὲ ἐντελέα πάντα ποιήσωσι, ὡς ἐνείκαντες τὰ ἱρὰ ὡς τὰ

h. Ταί] Sic J. H. B. S. & c. T. P. A. Fl. & M. i. Eἶπαι] Ita plurimae. Eἶπαι Fl. & W. k. Φέρει] Nil mut. Edd. & M. Forf. Φέρει. l. Ἀλεκτρυόν] Et sic M. cum Edd. m. Δέξεται] Δέξεται Fl. n. Ἀλεκτρυόν] Et hoc probat M. cum Fl. & c. o. Ἐνείκαντες] Ἀνείκαντες male Fl. nec probante M. p. Σπένδουσιν] Bene M. Fl. Fr. P. & c. Σπένδουσιν male J. q. Ἑορτέων] Ὀρτέων W. & Fl. & quidem spiritu tenui. r. Ζωὰ] Ζωὰ W. cum puncto subscripto. Nihil mut. Fl.

35. Ἀλεκτρυόν] * Πότερον ὄρνις ἢ ἀνὴρ ἔτω καλούμενος; ὄρνις γὰρ τί σφραγίσσει μισθὸς καὶ τοσοῦτος; ἢ πᾶς ἐν τῇ

λίμνῃ, καὶ πᾶς μηχανῇ ὄρνις οὕτως ἀμφόθεν οἰκίσει; V.

* Vide notam Palmerii ad h. l.

J. Cler.

coelebs maneat. Ejus vocis in ea significatione reperiuntur exempla, sed duntaxat in foeminino, forte & in masculino Lucianus usurpavit, ut sit ὁ ὅς ἢ ἀλίπτωρ.

38. Ἀκαίριστα] Ἀφαιρίσται dedisse arbitror auctorem.

43. Ἑορτέων] An ὁρτέων; vel an ex W. ὁρτέων, mutato tantum spiritu, quod malim, quia sic statim iterum in eodem, ὁρτέων; & quia hoc magis Ionicum, v. Herod. IV. 256. E.

J. F. R.

45. Πῶρ] Legendum videtur πῶρ ἐν ἱερί. F. G. At quomodo tum καλῶσι cohaereret? Quare nihil mutet potius.

J. F. R.

52. Τὰ ἱρὰ] ἱρὰ sunt signa ipsa, antiqua religione sacra, Dii quasi ipsi, ut modo habuimus τὰ ἱρὰ, πῶρ : σημεῖα horum signorum imitatione expressae imagines. Ut lucidior esset interpretatio τὰ ἱρὰ Deus reddidi. Poteram etiam Sacra. Ovid. Met. 10, 696. Sacra retorserunt oculos, de simulacris. Justin. 36, 2, 13. de Moise, sacra Aegyptiorum furto abstulit.

J. M. G.

Ppp 3

53. Πῶρ

τὰ δένδρεα, πυρὴν ἐνῆασι, τὰ δὲ αὐτίκα
πάντα καίονται. ἐς ταύτην ἡ ἑορτὴ
πολλοὶ ἄνθρωποι ἀπικνέοντο ἐκ τε Συρίας
καὶ τῶν περὶ τὰς ἡμετέρας πασσέων. ὧς φέρονται
τὰ ἐαυτῶν ἰδὲ ἕκαστοι, καὶ τὰ σημεῖα ἕκα-
στοὶ ἔχουσι ἐς τὰδε μεμιμημένα.

Ἐν ῥητῇσι δὲ ἡμέρησι τὸ μὲν πλῆθος
τὸ ἰδὼν ἀγείροντο. Γάλλοι δὲ πολλοὶ, καὶ
τὴν ἐλεῖα, οἱ ἰδοὶ ἄνθρωποι τελέουσι τὰ ὄρ-
για, τὰ μνονταί τε τὴν πῆχυν, καὶ τοῖσι
νότοις πρὸς ἀλλήλους τύπον. πολλοὶ δὲ
σφισι παρεστῶτες, ἐπαυλέουσι, πολλοὶ δὲ
τύμπανα παλαγέουσι, ἄλλοι δὲ αἰδέουσι
ἐνθεὰ καὶ ἰδὲ ἄσμαα. τὸ δὲ ἔργον ἐκτὸς τῆς
νῆς τότε γίγνεται. εὐδὲ ἐσέρχονται ἐς τὴν νῆον,
ὁκοῦσι τὰδε ποιέουσι.

Ἐν ταύτῃσι τῇσι ἡμέρησι, καὶ Γάλλοι
γίγνοντο. ἐπεὶ γὰρ οἱ ἄλλοι αὐλέουσι τε,
καὶ ὄργια ποιέουσι, ἐς πολλὰς ἡδὴ ἡμα-
νίην ἀπικνέουσι, καὶ πολλοὶ οἱ ἐς θύην ἀπι-
κνέουσι, καὶ δὲ τοιαύτα ἐπρήξαν. κατελέξω
δὲ καὶ τὰ ποιέουσι. ὁ νεανίας, ὅτε τὰδε
ἀποκείται, ῥίψας τὰ εἴματα, μεγάλην
βοῇ ἐς μέσον ἔρχεται, καὶ ξίφος ἀναιρέεται,
τὰ δὲ πολλὰ ἔτεα ἐμοὶ δοκέει, ὡς
τῷτο ἔστηκε, λαβὼν δὲ αὐτίκα τὰ μνη-
στῆρα, θύει τε ὡς πῶς, καὶ τῇσι
χερσὶ φέροι τὰ ἔταμε. ἐς οἰκίαν δὲ οἰκίαν

res Diis, ignem subjiciunt: illa vero sub-
ito ardent omnia. Ad hoc solenne multi
homines conveniunt e Syria, & regioni-
bus circa omnibus, feruntque suos omnes
Deos, & quae signa habent ab illis ex-
pressa.

50. Statis diebus in templum confluit
multitudo. Galli multi, & sacri, quos di-
xi, homines, cerimonias obeunt, vulne-
rant sibi brachia, & terga invicem caeden-
da praebent. Multi adstantes tibiis acci-
nunt, multi perstrepunt tympanis, canunt
alii divina & sacra cantica. Hoc vero opus
extra aedem peragitur, neque illam intrant,
quicumque faciunt talia.

51. Per hosce dies fiunt etiam Galli.
Reliqui enim dum tibiis concinunt, & ce-
lebrant orgia; ad plures jam pervasit furor,
multique qui spectatum modo venerant,
postea perpetrarunt talia. Enarrabo autem
quid agant. Qui ista de se statuit juvenis,
vestibus abjectis magno clamore in medium
prodit, tollit gladium, quales a multis in-
de annis, ob id ipsum puto, praesto sunt.
Hoc igitur accepto statim se castrat, ac per
urbem currit, manibus ferens quae abscidit.

In

α ἑορτὴν] Sic Fl. P. Ὀρτὴν J. W. verius. β φέρονται] Nihil variant. Edd. Sed & M. ac Fl. vulgatum ser-
vant. γ αὐλέουσι] Ἀλέουσι marg. A1. cum Fl. δ ὄργια] Ex emend. Solan. Ὀρκια Edd. & M. male. ε ἄσ-
μαα] Nihil mut. Fl. f τὰς] Ἰσως τὸ L. Vulgatum tenet Fl. M. & c. g ἔτεα] Ἐστὴ M. ἔς marg. A1.
h Δία] Καὶ M. & Fl. i τὰ μνηστῆρα] Bene plurimae. Τέμνει Fl. & M.

53. Πυρὴν ἐνῆασι.] Accuratius dici puto πῦρ ἐνῆασι.
Sic certe est apud Suidam πῦρ ἐνῆσαν, ἐνέβαλον. For-
te πυρὴν fecit aliquis, qui paullo ante legerat, πυρὴν
vocari totum hoc solenne. Si ἐνῆασι simpliciter esset
incendere: stare posset πυρὴν, ut vocaret hoc nomine
totam illam arborum succendendarum multitudinem.

J. M. G.

55. Πολλοί] Miror iterum, numquam πῶς legi.
An igitur Noster hoc oblitus? an librarii hanc Ioni-
cam scilicet elegantiam nescivere?

J. F. R.

56. Φέρονται — ἰδὲ] Sacra. De Φέρονται, saepius su-
pra monui.

M. du S.

Φέρονται] Solan. Φέρονται emendat, sine auctoritate.
Licet recte forsitan, tamen quia id c. 48. & bis 52. & c.

non tantum reliquit, sed alibi quoque in hac Dissert.
plus decies ita occurrit, nihil ego contra libros ausim.
Tum ne verum quidem est Φέρονται semper Ionibus di-
ci, ut supra satis indicatum.

J. F. R.

71. Ὀργια] In omnibus Impressis & Ms. M. legi-
tur Ὀρκια. Sed hic necessario mutandum. Vid. supra
c. praeced. & 15. Unde ratio emendationis satis pate-
bit.

Ad. du S.

Ὀρκια] Quid sibi Ὀρκια hic velint, non intelligo.
Ὀργια postulari arbitror, & interpretatus sum. J. M. G.

74. Ποιέουσι] Quare non ποιέουσι ut Herodotus. Sed
utrumque Ionicum est, & ποιέουσι etiam deinde in
hoc opusculo.

J. F. R.

75. Ἀποκείται] Vid. ad c. 32.

J. F. R.

77. Τὰ

In quacumque vero domum ista abjece-
rit, ex ea vestem muliebrem & mundum
accipit. Haec in castrationibus agunt.

52. Mortui vero Galli non simili aliis
sepultura sepeliuntur : sed ubi mortuus est
Gallus, sodales illum sublatum ferunt in sub-
urbia : depositum una cum feretro , quo
portaverant, obviunt lapidibus , eoque fa-
cto domum retro abeunt. Servato deinde
septem dierum numero, sic in templum in-
trant. Ante hos si intrent, piaculum com-
mittunt.

53. Legibus ad haec utuntur hisce. Si
quis illorum mortuum viderit, illo die non
venit in templum : postridie autem , ubi
lustravit se, intrat. Sed qui domestici fue-
re mortui , triginta dierum observato nu-
mero singuli , & rasis capitibus , intrant :
ante vero quam istuc fecerint , intrare illis
nefas.

54. Sacrificant boves mares pariter ac
feminas, & capras, & oves. Porcos solos,
quos abominantur , neque immolant neque
iis vescuntur. Alii non abominabiles pu-
tant , sed sacros. Inter aves columba res
illis sanctissima videtur , nec attingere eas

τάδε κ' ἀπορίψαι, ἐκ ταύτης ἐδοῦντά τε
θνήσκον, καὶ κόσμον τ' γυναικίον λαμβάνει.
τάδε μὲν ἐν τῇσι τομῇσι ποιέουσι.

Ἀποθανόντες δὲ Γάλλοι οὐκ ὁμοίην
σταφὴν τοῖσι ἄλλοισι θάπτονται, ἀλλ' ἐὰν
ἀποθάνῃ Γάλλος, οἱ ἐταῖροί μιν ἀείροντες,
ἐς τὰ προάστια ἴφθουσι. Θέμνιοι δὲ αὐ-
τὸν καὶ τὸ μὲν φέρον, τῷ ἐκόμεσαν, ὑπερ-
θε λίθοις βάλλουσι, καὶ τὰδε πρήξαντες,
ὀπίσω σπινθέουσι. Φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ
ἡμερῶν δεξιμόν, ἔτω ἐς τὸ ἱερὸν ἐσέρχοντο.
πρὸ δὲ τούτων, ἦν ἐσέλθωσι, οὐκ ὅσια
ποιέουσι.

Νόμοις δὲ ἐς ταῦτα χρεώσασθαι τετέοισι.
ἦν μὲν τις αὐτέων νέκυν ἰδῆται, ἐκείνην τ'
ἡμέρην ἐς τὸ ἱερὸν οὐκ ἀπικινέει. τῇ ἐτέρῃ
δὲ, καθήρας ἑωυτὸν, ἐσέρχεται. αὐτέων
δὲ τ' οἰκήτων τῷ νέκυϊ ἕκαστοι Φυλάξαντες
δεξιμόν ἡμερῶν τριήκοντα, καὶ τὰς κεφαλὰς
ἱξυράμνιοι, ἐσέρχονται. πρὶν δὲ τὰδε ποιῆ-
σαι, ὁ σφίσι εἰσέναι ὅσιον.

Θύουσι δὲ βόας ἄρσενάς τε, καὶ θήλειας,
καὶ αἴγας, καὶ ὄσας. σῶας δὲ μένοντες ἐναγέας
νομίζοντες, ἕτε θύουσι, ἕτε σιτέονται. ἄλ-
λοι δ' ὁ σφέας ἐναγέας, ἀλλὰ ἱερὰ νομί-
ζουσι. ὀρνίθων τε αὐτέοις περὶ τὴν δοκίαν
χρῆμα ἰρώταλον, καὶ ἐδὲ φαύειν αὐτέων
δι-

κ' Ἀπορίψαι] Ἀπορίψαι W. ἰ φέρουσι] Nihil mut. Fl. f. Fr. H. B. P. &c. & M. m φέρον] Ita P. Fr. S.
φέρων M. f. Fl. H. B. Ald. n τῷ ἐκόμεσαν] Sic M. cum Edd. plerisque. τὸ ἐκόμεσαν f. & marg. At.
ο ἑπτὰ] Ἐνία Graev. Nil mut. M. & Edd. p πρὸ] πρὸς Fl. & marg. At. Vulgato adlilipulatur M. q αὐ-
τέων] Αὐτῶν Edd. & M. r Ἐναγέας] Ἐναγέας Fl. s ἰρώταλον] Bene Fl. f. P. S. ἰρώταλον W.

77. Τὰ δὲ] In eos enim asservantur usus ; ego τὸ
δὲ reponendum censueram, quod & margini L. ab ali-
quo vetere grammatico observatum esse video , qui
scripsit ἰσας, τὸ.

78. Τάμνιοι] Hoc Herodot. amat, vid. L. IV. f. F. R. M. du S.

88. Ὑπερθε] Anne ὑπερθε ut Herodot. L. IV. Sed quia
τε ambiguum foret , an pro & valeat , nihil muto.

f. F. R.

90. Φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ ἡμερῶν ἀριθμόν] Observatio se-
ptem dierum numero, M. ἑνία ἡμερῶν ἀριθμόν. novem
dierum numero.

f. G. G.

Φυλάξαντες δὲ ἑπτὰ &c.] Primo ἑπτὰ praestare credo
τῷ ἑνία, ob sacrum numerum septenarium. Dein ti-
rones neare velim, ut φυλάττω τινὰ, et si cavere ali-

quem significat, ut fugias, veluti φυλάττω τὸ δόλωρ
Aelian. l. 5. & φυλάττω ἀκούσμα XIV. 19. vitare in-
decora , & Aesop. fab. 23. τοῦτους φεύγειν & φυλάττω
χρή. Et fab. 86. f. Et Aët. Aroß. XXI. 25. Item φυ-
λάττωσθαι ἀμαρτίας Plutarch. Cat. Maj. p. 341. B. ita
φυλάσσειν ἡμέραν esse observare , expectare , ut obeas
cum. Long. Pass. III. 98. Ed. Jungerm. τ' παρατινι-
κῶν ἀμέλειαν φυλάσας , & observata , caprata passorum
incutia. Et L. IV. p. 109. Ed. Moll. νότα δὲ φυλά-
ξας, quod & Lib. I. p. 5. Ed. Jung. habetur. Alciphr.
similiter 2. Ep. 1. fin. σὺ δὲ ἐμοὶ μέμνησο φυλάξαι τὴν
ἡμέραν τῷ δέπναι.

f. F. R.
97. Αὐτέων] Ita emendandum fuit, ut Dialectus po-
stulat, & recte c. 45. legitur.

M. du S.

9. Δι-

^a δικαιοῦσι· καὶ ἦν ἀέκοιτες ἄφωνοι, ἐναγέες
ἐκείνην ἡμέραν εἰσι. τένεκα ^b δὲ αὐτέοισι
σύννομοί τε εἰσι, καὶ ἐς τὰ οἰκίηια ἐσέρχονται,
καὶ τὰ πολλὰ ἐν γῇ νέμονται.

Λέξω δὲ καὶ τὸ ^c πανηγυριζέων πῶρι, τὰ
^d ἐκείνοι ποιέουσι. ἀνὴρ εὖτ' ἂν ἐς τὴν ἱερὴν πό-
λιν πρῶτον ἀπικνέεται, κεφαλὴν μὲν ὅδε καὶ
ὀφρύας ἐξύρατο· ^e μὲν δὲ ἱρεύσας οἶν, τὰ μὲν
ἄλλα κρεουργεῖ τε καὶ εὐωχέει, τὸ δὲ νό-
κον χαμαὶ θέμενον, ὅππῃ τέτῃ ἐς γόνυ
ἔζεται, πόδας δὲ καὶ κεφαλὴν τῇ κτήνῃ
ὅππῃ τὴν εἰωθεὶ κεφαλὴν ἀναλαμβάνει· ἅμα
δὲ εὐχόμενον αἰτέει, καὶ μὲν παρεῖσαν θυ-
σίην δέκεσθαι· μέζω δὲ ἐσαυθὶς ὑπιαχνέεται.
τελέσας δὲ ταῦτα, καὶ κεφαλὴν ^f αὐτῇ τε
φέρει, καὶ τῶν ἄλλων, ὅκοσοι τὴν αὐτὴν ὁδὸν
ἀπικνέονται. ἄρας δὲ ^g ἀπὸ τῆς εἰωθεῖς ὁδοῦ
πορεύει, ὕδασι τε ψυχροῖσι ^h κρεώμενον,
λατρῶν τε καὶ πόσι ⁱ εἰνεκα, καὶ ἐς πᾶμπαν
^h χαμοκοιτέων. καὶ ὅτε οἱ εὐνῇς ὅππῃ ἔσθαι ὅσιον,
πρὶν τιῶν τε ὁδὸν ἐκτελέσαι, καὶ ἐς τὴν εἰωθεῖς
ⁱ αὐτῇ ἀπικνέεται.

Ἐν δὲ τῇ ἱερῇ πόλει ἐκδέκεται μιν ἀνὴρ

fas putant : & si inviti attigerint, impiat
sunt illo die. Itaque cum illis habitant,
cubacula ingrediuntur, & plerumque pas-
cuntur humi.

55. Dicam autem de his etiam, qui ad
conventus hosce veniunt. Vir ubi Hiera-
polin primum venit, caput radit ac superci-
lia. Post sacrificata ove, reliquas carnes
concisas epulatur. Pelle autem humi strata,
genu in ea ponit, pedes & caput pecudis
suo capite suscipit : simul autem precibus
petit, praesentem victimam recipiant, ma-
jorem pollicetur in posterum. His perfe-
ctis, & suum caput coronat & reliquo-
rum, qui eandem professionem suscepere.
Tum ablata iterum suo de capite, in viam
se dat, usus ad balnea pariter & potum
aqua frigida, humi semper decumbens: nec
enim lectum ante conscendere illi fas est,
quam ubi perfecto itinere domum re-
diit.

56. In ipsa Hierapoli excipit illum pu-
bli-

^a Δικαιοῦσι] Ita longe plurimae & M. sed a recentiore manu. Δικαιοῦσι *f.* & *V2.* ^b Δὲ] Δὲ male M. & *Fl.* ^c Πανηγ.] Omissum πῶρι post πανηγ. in Edd. addidit *Solan.* ^d Ἐκείνοι] Ἐκείνοι M. ^e Αὐτοῦ] Ἀν ἰου-
ταῦ. ^f Ἀπὸ] Ἐπὶ. ἴσως L. male. ^g Κρεώμενον] Χρῆμα M. & *Fl.* ^h Χαμοκοιτέων] Χαμοκοιτέων *Fl.* Sed
vulgatum tuetur M. ⁱ Αὐτῇ] Recte B1. 2. *Fl.* & M. Αὐτῇ *f.* *Ald.* *V2.* *Fr.* H. P. S. male.

9. Δικαιοῦσι] Sic *V2.* M. & reliquae δικαιοῦσι.
M. du S.

Δικαιοῦσι] Hoc verum, etsi nec alterum impro-
bum. Vid. satis testimoniorum ex *Herodoto* adferen-
tem *Maist.* de *Dial.* p. 212.

13. Πῶρι] Ego hanc voculam, quae in omnibus dec-
rat, cum sententia postulare, inserui.

26. Ἰδοὺς τε ψυχροῖσι χρ. λατρῶν τε καὶ π.] Cl. *Haverk.*
ad *Joseph.* T. 2. p. 162. pr. ubi legimus : ἔως ἀπο-
λουονται τὰ σῶμα ψυχροῖς ὕδασι, haec *Luciani* confer-
ri iussit. Sed non solum locutio convenit; verum &
ritus quidam *Esseniae* sectae, ceterorumque *Judaeorum*
eo libro ab *Josepho* describuntur, quos & *Luciani*
tangit, & quorum vestigia quaedam vel in templo il-
lo *Syriaco* invenit, vel hixit.

Ibid. Χρῆμα] In M. χρῆμα, sed a recentiore
manu est litera χ, unde constat primo scriptum fuisse
ρεῖμα.

28. Χαμοκοιτέων] *Florentinae* lectionem veram su-
spicor, & licet in aliis compositis saepe α in ο mi-

gret, & vicissim, tamen hic diphthongum αι ser-
vandam arbitror, quia in ceteris compositis manet,
ut χαμαίεσθαι, χαμαιγενής, χαμαικλιτής & pluribus
aliis, unde merito dubitat *Steph.* num in *Hesychio*,
qui χαμώκοιτο cum α scribit, non etiam χαμαικλι-
το sit scribendum.

30. Αὐτῇ] Ita recte M. *Fl.* & *B2.* Nam *Fr.* hic cum
reliquis aberrat.

33. Καὶ τὸ δὲ πατρίων οἶκοι δέονται] Mirifice inter-
pretes, quorum prior ex quod ex patria cujusque ve-
nit, id denuo apud se recipit, citerior atque hoc ex pa-
tria domi recipiunt. Imo atque id ab patribus, majo-
ribus, in domibus & familiis suis retinent. Testera il-
la & conjunctio hospitalis ab patre propagatur in fi-
lium & ab hoc exercetur conservaturque. Neque sa-
ne mox dicerem sumptis libamentis ἱσιππῆσας, sed dat-
is & fufis libamentis.

Καὶ τὸ δὲ πατρίων οἶκοι δέονται] Non persuadet mihi
Gronovius, οἶκοι δέονται significare in familia sua resine-
re. Est sine dubio οἶκοι δέονται opus hospitis, qui do-
mum

blicus hospes ignotum ; certi enim uniuscujusque civitatis ibi sunt hospites , & pro patria quemque sua domi recipiunt. Vocantur hi ab Assyrii Doctores , quod omnia illos *solemnia* docent.

57. Mactant vero non in ipso templo , sed cum statuit ad altare victimam , ac libavit , viventem reducit domum , atque apud se mactat , ac preces fundit.

58. Est autem alius quoque sacrificii modus , *nimirum* iste : Vittatas hostias vivas de vestibulo praecipitant , quae dejectae ipso casu moriuntur. Quidam suos ipforum liberos inde dejiciunt , non similiter ut pecudes , sed intrusos in culeum manu deturbant , simul maledicta in eos ingerunt , cum dicant , non suos esse liberos , sed boves.

59. Puncturis se notant omnes , alii in manibus , in cervicibus alii , atque hinc est , quod Assyrii omnes ferunt stigmata.

60. Faciunt etiam aliud quiddam , solis inter Graecos consentientes hac parte Troezeniis. Quid autem illi faciant , explicabo. Troezenii virginibus adolescentibusque le-

ξεινοδόκῳ ἀγνοοῖσα. ῥητοὶ γὰρ δὴ ἂν ἐκάτης πόλις αὐτοῖσι ξεινοδόκοι εἰσὶ· καὶ τὸ δὲ παρὸθεν οἴκοι δέκονται. καλέον δὲ τὸν Ἀσσυρίων οἶδε διδάσκαλοι , ὅτι σφίσι πάντα ὑπηγέον.

Θύουσι δὲ οὐκ ἐν αὐτῷ τῷ ἱερῷ· ἀλλ' ἐπεὰν ᾤξασθῃ τῷ βωμῷ τὸ ἱρήιον , ἔπισπείσας , αὐτὶς ἄγει ζῶν ἐς τὰ οἰκίῃα· ἀοελθὼν δὲ κατ' ἐαυτὸν θύει τε , καὶ εὐχεῖται.

Ἔστι δὲ καὶ ἄλλης θυσίης τρόπος τοίους δὲ· τῆς φανῆς τὰ ἱρήια ζῶα , ἐκ τῆς προπυλαίων ἀπῖασι , τὰ δὲ καλενευχθέντα θύουσιν· ἐνίοι δὲ καὶ παῖδας ἐαυτῶν ἐντεῦθεν ἀπῖασι , οὐκ ὁμοίως τοῖς κτήνεσι , ἀλλ' ἐς πῆλιν ἐνθέρμενοι , χειρὶ κατάγυνσι , ἅμα δὲ αὐτέοις ἐπικερτομέοντες , λέγουσι ὅτι οἱ παῖδες ἀλλὰ βόες εἰσὶ.

Στίζον δὲ πάντες οἱ μὲν ἐς καρπὸς , οἱ δὲ ἐς αὐχένας . καὶ τὸν τῶνδε ἁπάντες Ἀσσυριοὶ σιγμαλῆφορέςιν .

Ποιεῖσι δὲ καὶ ἄλλο , μένοισι Ἑλλήνων Τροϊζηνίοισι ὁμολογέοντες . λέξω δὲ καὶ τὰ κείνοι ποιεῖσι . Τροϊζηνιοὶ τῆσι παρθένοισι , καὶ

τὸ δὲ] Sic Edd. & M. τὸν δὲ L. l αὐτῶν] Bene B. 2. & M. αὐτῶν male Fl. cum reliquis. m ζῶν] Ζῶν cum puncto subscr. W. Et mox ζῶα eod. mod. n Στάφαντες] Στρέφαντες Fl. Vulgatum probat M. o Κατενευχθέντα] Et sic Fl. cum cett. p Θύουσιν] Πίπτοντα θύουσιν Edd. vulgo praeter Fl. quae πίπτοντα cum Cod. W. omittit. q Ἐς πῆλιν] Hoc recte exhibent B. Fr. P. S. & M. Ἐσπέρην junctim Ald. f. H. Ἐς πείγῳ Fl. male. r Κεῖνοι] Ita Ald. Fl. P. H. S. Nisi quod τὰ , κείνοι pleraeq. Ἐκεῖνοι minus recte f. V. 2. M.

mun suam aliquem recipit. Itaque τὸν παρὸθεν significare puto , *quidquid est ex illa patria* , quae ipsis assignata est.

49. Στίζονται] Imo etiamnum mos ille ridiculus in illis regionibus obtinet. Omnes enim , qui terram sanctam invisunt Christiani , stigmata referunt , hic servatoris in cruce pendentis , ille sepulchri , alius alterius alicujus rei itidem sacrae. Quae superstitio non ridicula tantum , sed cum summo dolore conjuncta , quandoque etiam non sine ipsius vitae periculo est. In balneis itaque aliquando videas , quorum corpora tota sacris illis figuris cooperta sunt ; quoque plura stigmata gerunt , tanto sanctiores habentur : sancto enim titulo omnes decorant qui vel tantillum ridiculo isto sacro initiati sunt ; sed longe facilius corpori notae inuruntur , quam , quae vera sanctitas est , animi maculae absterguntur.

M. du S.

Στίζονται] Ut ii qui hodie Hierosolymam eunt.

M. V. La Croze.

Tom. III.

Ibid. Καρπὸς] De carpis , manuum partibus hic sermonem esse , perspicuum est ; sed quia καρπὸς etiam fructus , deceptus est Augustinus , verba Psalmi 128. 2. τοὺς πότους τῶν καρπῶν σου φάγεται , reddens : *Labores fructuum tuorum manducabis* , quum sit : *Labore manuum tuarum vescitor* , bene observante Gataker , in Cinn. p. m. 245.

54. Κεῖνοι] Bene , pro κείνοι , v. supra , c. 16. f. F. R. Ibid. Τῆσι παρθένοισι] Leg. ful. Pollux. libr. 3. Demosthenis Encomium quod sequitur non esse Luciani , jam monui praefat. ad Lectorem : satis prodit stylus , attamen Thomas Magister ἐν ταῖς ἐκλογαῖς Ἀττιδος , in dictione ἐπιδορυμὴ citat locum hujus encomii , ut Lucianum . atque etiam quidam dubitarunt an tractatus de Dea Syria esset Luciani.

Τῆσι παρθένοισι , καὶ τοῖσι ἡθίοισι] Si ridere Ionios in animo habuisset frequenter repetendo ingratas illas in si terminationes , sive perpetuos σι , σι , σι , sibilos , potuisset & in hoc imitari Herodotum septies ita

Q99

jun.

ἡ τοῖσι ἡθίοις νόμον ἐποίησαντο, μή^a μιν 55gem posuere, ne aliter contrahant nuptias, ἄλλως γάμον ἵεναι, πρὶν Ἰππολύτῳ κό-
μας κείρασθαι, ἡ ὧδε ποίεσσι τῆτο ἡ ἐν τῇ
ἱρῇ πόλει γίγνεται. οἱ μὲν νηνῖαι τῇ γενεῇ
ἀπάρχοντο. τοῖσι δὲ νέοις πολοκάμους ἱρῶς
ἐκ γενετῆς ἀπᾶσι τῶς ἐπεὶ ἐν τῷ ἱρῷ
γένωντο, τάμνωσιν τε, ἡ ἐς ἄλγεα καλᾶν-
τες, οἱ μὲν δρυγύρεα, πολλοὶ δὲ χρύσεια ἐν
τῷ νηῷ, προσηλώσαντες ἀπᾶσι, ὅτι γρά-
ψαντες ἕκαστοι τὰ ὀνόματα. τῆτο καὶ ἐγὼ
ἔτι νέος ὢν, ἐπετέλεσα. ἡ ἔτι μὲν ἐν τῷ
ἱρῷ ἡ ὁ πολοκάμου, ἡ^b τὸ ὄνομα.

quam comas Hippolyto posuerint. Idque
ita faciunt. Hoc etiam fit Hierapoli. Juve-
nes mentorum ibi primitias ponunt. Sub-
mittunt autem adolescentibus sacros a nati-
vitate inde cincinnos : quos in templo ipso
defectos in vasculis deponunt alii quidem
argenteis, multi vero aureis, iisque in tem-
plo fixis, inscripto suo quisque nomine,
discedunt. Hoc ego etiam adolescens feci,
sestque adhuc in templo cincinnus pariter
meus atque nomen.

ΔΗΜΟΣΘΕΝΟΥΣ ΕΓΚΩ- ΜΙΟΝ.

DEMOSTHENIS LAU- DATIO.

ΛΥΚΙΝΟΣ ΚΑΙ ΘΕΡΣΑΓΟΡΑΣ.

LYCINUS ET THERSAGORAS.

BΑΔΙΣΟΝΤΙ ΜΟΙ ΧΤΙ¹ Τ² ΣΟΑΝ, ^c Τ³ ΕΝΤΕΥ-
ΘΕΝ ΕΞΙΟΝΤΩΝ ΕΝ ΔΕΞΙΤΕΡᾷ, ^d ΕΚΤΗΣ ὅτι

INambulanti mihi in porticu, in sinistro ex-
euntium inde latere, sexto decimo, paullo
an-

^a Μιν] Μιν Pell. ^b Τὸ ὄνομα] Ita Ionice W. Τούτομα Edd. Το' ὄνομα El. ^c Τῶν] Τῶν adscript. marg. B1.

ΔΗΜ.] Οὗτο οὐ λόγος ἐνδεῖ τῇ Λυκικῇ ἰδέας ἡ ἀγγλικῆς. G.

jungentem p. 262. D. τοῖσι ἐν τοῖσι αὐτοῖσι τόποις
καλοικημένοις εἰσι τοῖσι. Et p. 264. f. &c. J.F.R.

56. Γάμον ἵεναι] Pro πρὸς vel εἰς γάμον. ut ἰλιόντας
τὸ ἱερὸν, Pausan. p. 259. 9. Ed. Fr. referente Maistair.
p. 74. Sic ἔρχεσθαι κλισίῃ, Homero familiare, recte ob-
servante L. Bos de Ell. p. 268. quod tamen in verbo
ἰκάνω ci nondum concedo ; nam cum ἐν μὲν ἰκάνω Ho-
merus ait, & ἰκάνω ἰνυαδο significat, potest quæcum-
que ἰνυαδο etiam sine ulla ellipsi exponi. J.F.R.

58. Πόλι] Qui delicias Ionicas amat, πόλι scribe-
ret ; ita enim ablat. sive dativ. formatur Herodot. Vid.
L. VI. 383. A. (Ed. Steph.) item 389. A. & IX. 589.
B. &c. aut saltem πόλι corrigeret. Sed quia πόλι
perpetuo in hoc Dial. ut c. 1. 10. 13. 21. ac 22. &c.
nihil mutavi, etsi scribarum vitium puto. J.F.R.

59. Τοῖσι δὲ νέοις] Mallem αἱ δὲ παρθέναι, vel quod
ad scripturam magis accedit, τῆσι δὲ παρθέναισι, nam
de Virginibus antea dixerat ; nili mox a se id præsti-
tum narraret. Vid. Theophr. Char. 21. M. du S.

ΔΗΜΟΣΘΕΝ. ΕΓΚ.] Stylus hujus libelli a Lucia-
ni lepore, gratia & perspicuitate longe abest ; Sophi-
stamque potius olere videtur. Kist. Luciani si genui-
nus foetus confendus hic libellus, a juniore scriptum
esse, & ante XXX. ætatis annum crediderim. Sed
supposititius est. Vid. notas ad c. 24. NB. Edidit cum

notis in suo Demosthene Wolfius.

ΔΗΜ. ΕΓΚ.] Esse non videtur Luciani, sed alicu-
jus Lucianum κακοζηλοῦντο. M. du S.

ΔΗΜ. ΕΓΚ.] Si Lucianus auctor est hujus libelli,
quod in neutram partem facile confici posse arbitror,
prior pars Satirica esse videtur, in laudatores ineptos,
magno conatu magnas nugæ vel poeticas vel solutæ
orationis agentes. Altera pars autem, quæ ex Ma-
cedonicis depromta commentariis fingitur, digna Lucia-
niano, & maximo quovis ingenio. Hinc tumidum
illud & plus fere quam Sophisticum dicendi genus,
quod movit Marcilium, ut Luciani esse negaret, item-
que quod Aristotelis, Xenocratis, Theophrasti, condi-
scipulorum forte suorum, auditor fuisse dicitur De-
mosthenes ; hæc, inquam, non imputanda sunt
auctori, non magis, quam quæ in aliis id genus li-
bellis ex alia persona dicuntur. Quin veniam etiam
ab æquis lectoribus spero, si interpretatio nostra qui-
busdam locis parum candida & facilis videatur, quip-
pe quæ, quantum ejus fieri potest, etiam dictionem
& formam exempli sui referre debeat. J.M.G.

ΔΗΜ. ΕΓΚ.] Διωτική indigna Luciano, scripta A-
lexandriæ. Vid. c. 8. 9. 24. 25. &c. Ad stilum Plutar-
chi mihi valde accedere videtur. M.V. La Croze.

ΔΗΜ. ΕΓΚ.] Communi doctorum consensu non
cre-

Πτολεμαίων νεώ, τὸ καθεμύμον τὰς κόμας. προσερῶν τε ἐν αὐτὸν ἀφικόμην, ἔφη, καὶ προσευξόμενος ἁφθόνων μελαδιδόναι τὸ ἐπὶ ὧν. 2 ΛΥΚ. Εἴ γάρ, ἔφη, ἐν εὐχαῖς τὰ πρῶτα γράμματα εἶναι. πάλαι γὰρ τοὶ καὶ αὐτὸς ἐνοχλεῖν μοι δοκῶ τὸ ἁ Δημοσθένην, ὅτι κερῆσαι τι πρὸς τὸ αὐτῷ γενέθλιον. εἰ ἐν ἡμῖν ἐπαρκέσοι τὸ εὐχεῖσθαι, συμβελοίμην ἄν σοι. 3 κοινόν γάρ ἡμῖν τὸ Ἑρμαῖον. ΘΕΡΣ. Ἐγὼ μὲν, ἔφη, καὶ τῇ νύκτωρ τε καὶ τήμερον ποιημύων, δοκῶ μοι τὸ εὐροίας τὸ Ὀμηρον ἐπιγράψασθαι. θεῖός γάρ πως καὶ μανικῶς εἰς τὸ ποίησιν ἐξεβακχεύθην· κρινεῖς δ' αὐτός. ὅτι τῆδες γὰρ τοὶ τῆς τῆς γραμματεῖον περὶ γόμην, εἰ ἄρα τῷ χολῇ ἀγῶνι τὸ ἐταίρων περὶ τῶν μοι ἐν καλῷ σὺ τὸ χολῆς εἶναι.

ΛΥΚ. Μακάρι γὰρ εἶ, ἢν δ' ἐγὼ, καὶ 40

tram aedis Ptolemaeorum; illum demissis comis. Hunc ergo adoraturus veni, inquit, & rogaturus, ut copiosa mihi carmina impertiat. LYC. Si quidem, inquam, in precibus ipsae res inessent, olim sane Demostheni negotium facesciturus mihi videor, ut ad suum mihi natalem obsequium opis aliquid conferat. Quare si precari fortis esset, socium me tibi adjungerem: commune nobis munus contingeret. THERS. Equidem, inquit, eorum, quae vel nocte vel interdiu feci, adfluentem facile ubertatem ad Homerum auctorem jure referre mihi videor. Divinitus enim quodammodo, & vatis instar velut Bacchico instinctu ad carmen incitatus sum. Judicabis ipse. Consulto enim hunc libellum mecum detuli, si forte in sodalium aliquem otiosum incidere. Videris ergo mihi pulchre otium habere.

3. LYC. Nempe tu beatus es, inquam, idem.

a. Δημοσθένην] Nihil variare Edd. notat Solan. b. Εὐροίας] Sic Fl. & ex ea marg. A1. Εὐροίας Ald. 2. Εὐροίας cett. quod rejecimus. c. Γραμματεῖον] Γραμματεῖον Fl.

31. Ἑρμαῖον] Ἑρμαῖον λέγεται τὸ εὐρημα. παράγεται δὲ ἀπὸ τῆς Ἑρμῆς, Ἑρμαῖον ὁ Ἑρμαῖον. οἱ γὰρ παλαιοὶ τὸ Ἑρμῆν ὡς ἴσθον τὸ ὄδον ὡς τὰς αἰτίας ἔγραφον. ὥτε καὶ εἰ

τι εὐρισκόν τινας ὡς ταῖς ὁδοῖς τὰς αἰτίας (1) τῷ Ἑρμῇ ἀντίθεν, καὶ ἀπὸ τῆς Ἑρμῆς (2) παρανόμαζον Ἑρμαῖον καὶ Ἑρμαῖον. V.

(1) Τῷ Ἑρμῇ] Ex C. hoc insertum. Aberrat ab V.

(2) Παρανόμαζον] Παρανομάζον Edit. Emendavit M. du S.

Ceramico statua intra urbem, quam a Polyeucto factam. tradit Plut. in ejus vita. Moursf. Ath. Att. 23. AG. IV. 974.

Ibid. Τὸν ἐν δεξιᾷ τῇ τῇ Πτολεμαίων νεώ] Hunc in templo Ptolemaei ad dextram collocatum esse. Mff. τοῦτον Πτολεμαῖος νεώ. lego. Τὸν ἐν δεξιᾷ τῇ Πτολεμαῖος νεώ, ut & legisse videntur interpretes. Ptolemaeus autem Philopator Homero templum dedicavit, ut auctor est Aelianus Var. Hist. XIII, 22.

Ibid. Τῇ τῇ Πτολεμαίων νεώ] Templi Homero a Philopatore Ptolemaeo structi mentio est apud Aelian. V. H. 13; 22. quod Alexandreae collocat, nescio quam bene, Marshamius in Can. Chron. p. 441. An illud idem templum hic signari dicemus, & icenam dialogi esse in Aegypti Alexandria? Nolim sane hoc solo argumento: cum praefertim Ptolemaei Gymnasium in ipsis Athenis Atticis inveniam. Pausan. l. I. p. 29, 31.

Ibid. Τῶν Πτολεμαίων νεώ, τὸ καθεμύμον τὰς κόμας] Homerus comatus.

28. Δημοσθένην] Solanys non semel dubitasse videtur Δημοσθένην an Δημοσθένην rectius ederet. In paradigmatis quidem grammaticis accusativus formatur

Δημοσθένην. Sed saepius apud Nostrum Δημοσθένην: ut supra bis ter vidimus, ac mox rursus. Et sic ap. Aeschin. frequentius accusat. in n. terminatur quam in v. Vid. ejus Orat. contra Ctesiphontem p. 420. D. Edit. Paris. Et 437. A. & D. Item 436. B. & E. 438. A. & c. Et ipsam Demosth. de Corona p. 481. D. Δημοσθένην tamen ibid. p. 451. B. & 467. B. Conf. quae Tom. I. ad Scholiast. dixi. Item T. II. p. 280. v. Ἀπρ. Rursus quae ad Scholiast. Eunuch. Schol. 5. ubi Ἀριστοτέλῳ quoque Λαέρτιο usitatus esse quam Ἀριστοτέλην, notavi, et si Διογένη, Σωκράτη & similia occurrunt ibidem. Ἀριστοφάνῳ vero Bis Accus. c. 33. ubi Fl. tamen Ἀριστοφάνην. Sed quid tricamur in iis quae utrovis more formantur? Notavimus tamen, ut alii editores deinde non nimis solliciti sint in hoc nominum genere.

30. Συμβελοίμην ἄν σοι] Legendum puto συμβελοίμην. Certe hoc interpretatus sum.

33. Τῆς εὐροίας τὸ Ὀμηρον ἐπιγρ.] Sic omnino legendum ex Aldina editione, quamquam vitiose ibi εὐροίας. Homero se debere ait, quod sponte sua carmen numeros venisset ad aptos, & flumen quasi bonorum versuum licuisset effundere.

37. Εἰ

Itemque tibi usu venit, quod ei qui curriculo vicerat, qui jam pulvere abluto, & reliquo se spectaculo oblectans, fabellas habere cum palæstrita cogitabat, quo tempore jam jam vocandi ad certamen luctatores videbantur: at ille, *Verum*, inquit, in *carceribus non haberes fabulas*. Sic tu mihi videris poëtici curriculi victor, illudere homini fortunam arenae vehementer extimescenti. THERS. Iste ridens, Nempe, inquit, tanquam difficile quiddam acturo.

4. LYC. Forte enim, inquam, minoris tibi Demosthenes, quam ut comparari cum Homero possit, esse orationis argumentum videtur. Itaque multum tibi places Homero laudato: mihi vero Demosthenes laudandus parvum quiddam & nihil est. THERS. Calumniaris, inquit: nolim ego in contentionem vocare heroas, et si magis

πέπονθας τὸ τῆ δόλιχον νενικηκότῃ, ὅς ἤδη λευμενὸν ἔχονιν, καὶ τὸ λοιπὸν δ' εἰς ψυχαραγωγέμῃ μυθολογείν πρὸς τὴν παλαιάν διανοήτο, ὅτι δόξον κληθήσεαι, ὅς δ' ἄλλ' ὅτι τὴν βαλβιδίῃ σὺ δὲ ἐμυθολόγεις, ἔφη· καὶ σὺ δὲ μοι δοκεῖς νενικηκὼς τῇ δόλιχον ἔπῳ, ἐν τρυφᾷ ἀνδρὶ μάλα δὴ κατορρώδῃντι ἢ τῇ σαρδίῃ τύχῃ. ΘΕΡΣ. Καὶ ὅς γε γέλασας, ὅς δ' ἔσσι σοι τί τῶν ἀπὸρων εἴπεν ἐργασόμενῃ.

ΛΥΚ. Ἰσως γὰρ, ἔφη, ὁ Δημοθένης ἐλάττειν ἢ καθ' Ὁμηρον εἶναι σοι λόγῳ ἀλαφαίνε· καὶ σὺ μὲν μέγα φρονεῖς, Ὁμηροῦ ἐπαινέσας· ἐμοὶ δὲ ὁ Δημοθένης σμικρόν, καὶ τὸ μηδέν· ΘΕΡΣ. Συκοφαντεῖς, ἔφη. ἀφασιάσαιμι δ' ὅτι ἀντὶς ἡρώος, εἰ

δ' Ἐπίδοξον] Rescriptum ex L. Ἐπίδοξον Edd. e Σοι] Σὺ L. & Fl. Vulgatum tenent cett.

41. Τῇ δὲ δόλιχον] Διότι καὶ τῇ δὲ δόλιχον νενικηκότῃ, (3) καὶ τὸ τῇ δόλιχον νενικηκότῃ. ἀλλ' ἐπεὶ τὴν σαρδίαν τὴν ἀπὸρων ὑποθέλειτο εἰσάγειν Ἀττικοί, ἐν τῇ δὲ αἰώνῃ παρελθόν, συνοπακούται γὰρ τὸ λοιπὸν. εἰ γὰρ τὸ τῇ εἴη, λείπει τὸ τὸν, καὶ εἶσαι ἔσσι, καὶ πέπονθας τὸ τῇ νενικηκότῃ (4) τῇ δόλιχον, συνοπακούται γὰρ τὸ τὸ, ὅ καὶ φαυλότερον. εἰ (5) δὲ τὸ τῇ δόλιχον εἴη, (6) ἐλλείπει τὸ τῇ νενικηκὼς ἄρθρον συνοπακούμενον ἔσσι, καὶ πέπονθας τὸ (7) τῇ νενικηκότῃ τῇ δόλιχον. ἐν χρητῶταί τε εἶσαι τοῦτο τῇ προ-

τέρῃ, καθότι φίλον Ἀθηναίοις τῇ ἔρῳ ἐλλειπέειρας τὰς πτώσεις προφέρεισθαι, αὐτὰ γὰρ ἀφιπομένῃ φασι πρὸς βασιλίαν, καὶ προσήλθε βασιλείῃ. V.

[Ibid. Δόλιχον] Δόλιχον ὄνομα δρόμου ὡς περ ἐστὶν (8) ὁκτὼ στάδια. (9) ἐνταῦθα Ὁμήρου συγκρίνει Δημοθένην, καὶ δεικνύσιν μεγίστη εἰς (10) ῥήτορα χάριν, καὶ τὸ βίον δι' ἐμνήναι. Δημοσθένους, ὃν ἀφ' ἑξέως τοὺς ἐπαινοὺς εἰσφέρει. V.

43. Ψυχαραγωγέμῃ] Παραμυθούμενῃ, τέρπων. V.

48. Κατορρώδῃντι] Φοβουμένη. V.

(3) Καὶ τὸ τὸν δόλιχον νενικηκότῃ] Quinque haec absunt in C.

(4) Τὸν δόλ.] Δὲ τὸν δόλιχον V. Absunt hic δὲ τὸν in C. Sed eadem mox post ἢ recte inferunt δὲ τὸ, quod in V. ibi decet.

(5) Δι-τῇ] Admissa ex C. cum abesset in V.

(6) Ἐλλείπει] Ἐλλείπει Edita. Emendavit M. du S.

(7) Τὸ τῇ] Τὸ αὐτὸ τῇ C.

(8) Ὁκτὼ] C. κ'. quod ad verum propius accedit. M. du S.

(9) Ἐνταῦθα Ὁμήρου] Confusa haec in V. ad vera sua verba retulimus. Caimine autem, ut & alibi fecerat, argumentum Libelli exequitur. M. du S. Id est ad sequentia capituli quinti verba, καὶ χάρις retulit, ubi igitur eadem repetitum.

(10) Ῥήτορα] Ῥήτορας edita, & mox male signum. Mutavit M. du S.

37. Εἰ ἄρα τῷ] Ἐγκλιτικῶς & Attice τῷ pro τῷ, ut infinita magis sit oratio. J. M. G.

40. Καὶ πέπονθας τὸ τῇ δόλιχον νενικηκότῃ] Vertitur: cui idem accidit ac illi, qui dolicho victoriam est adeptus. Cur non? cui idem accidit ac illi, qui in stadio vicisti. Sic enim Latini loquuntur, qui ignorant vocem *dolichum*. Sic & statim καὶ σὺ δὲ μοι δοκεῖς νενικηκὼς τῇ δόλιχον ἔπῳ, incepte vertitur, ὅτι tu certe mihi videris verborum dolicho devictus, cum sit vertendum, ὅτι tu mihi videris in carminum stadio vicisti. J. G. G.

44. Ἐπίδοξον κληβ.] Barbare prorsus antea legebatur ἐπίδοξον. L. Codex hanc scripturam suppeditavit, ex qua sensus jam aliquis erui potest, ex vulgata nullus. M. du S.

50. Ὡς δὲ σοι] Δὲ τοι forsitan. F. G.

Ὡς δὲ σοι] Haec etiam impeditiora. L. quidem & Fl. σὺ; sed ne sic quidem satis explicita. M. du S.

Ὡς δὲ σοι — ἐργασασμένῃ] Sic legendum arbitror; ut pendeat ab κατορρώδῃντι. J. M. G.

55. Σμικρόν] Euphoniae causa legerem μικρόν. J. F. R.

εἰ καὶ ἂν πλείων εἰμὶ ἢ γνώμην πρὸς Ὀμήρῳ
 τετάχθαι. ΛΥΚ. Εὖγε, εἶπον, ἐμὲ δ'
 οὐκ ἂν νομίζεις πρὸς τῷ Δημοσθένει;
 Ἄλλ' ἐπεὶ γε μὴ ταύτη ἡ λόγον ἀτι-
 μάσεις καὶ ἡ ὑποθεσιν, δῆλον ὡς ἡ ποιη-
 τικὴν ἔργον ἡγῆ μόνον, τὰς δὲ ῥητορικὰς λό-
 γους καλὰ φρονεῖς ἀτεχνῶς, οἷον ἰππεὺς πα-
 ρὰ πρὸς ἐλαύνων. ΘΕΡΣ. Μὴ μανείν, ὅ-
 ῥη, ταῦτά γε, καὶ εἰ πολλὰς δέῃ τὴν μα-
 νίας ὁπὲρ τὰς ποιητικὰς ἴσθαι θύρας. ΛΥΚ.
 Δεῖ γὰρ τοι καὶ τοῖς καλολογὰδην, ἔφη,
 ἐνθεσίων ὁππιννοίας, εἰ μέλλοις μὴ τα-
 πεινοῖ Φανείῳ, καὶ Φαύλῃ φροντίδι. ΘΕΡΣ.
 Οἶδά τοι, ἔφη, ὦ ἑταῖρε, καὶ
 χαίρω πολλάκις, ἄλλων τε δὴ λογοποιῶν,
 καὶ τὰ Δημοσθένει ἐγγὺς τῷ Ὀμήρῳ τιθεῖς.
 οἷον λέγω τὴν σφοδρότητα, καὶ πικρίαν, καὶ τὴν
 ἐνθεσιασμόν. καὶ τὸ μὲν οἰνοβαρὲς, πρὸς τὰς

fert animus ab Homero stare. LYC. En-
 ge, inquam : me vero non putas stare mal-
 ole a Demosthene?

5. Sed quando non hac parte orationem
 nostram spernis, ob argumentum; apparet
 nimirum, solam te poeticon opus putare,
 oratoria vero opera contemnere simplici-
 ter, equitis instar pedites praetervehentis.
 THERS. Absit ut eo usque, inquit, in-
 faniam, licet multo sane furore opus est ad
 poeticas fores accedentibus. LYC. Quippe
 solutae etiam orationis scriptoribus, inquam,
 divino quodam afflatu opus est, si velint
 non humiles videri, & cura exili. THERS.
 Novi sane, inquit, & saepe juvat cum scri-
 ptorum solutae orationis aliorum tum De-
 mosthenis, vehementiam verbi caussa, ama-
 ritudinem, & divinum illum instinctum,
 cum iisdem Homeri virtutibus contendere;
 & illud *Vitte mero*.. conferre cum ebrietati-
 bus

α Πλείων] Πλείων Fl. β Νομίζεις] Νομίζεις Fl.

58. Πρὸς Ὀμήρῳ] Πρὸς pro ὑπὲρ Antiqui utuntur.
 Exempla ex Demosthene addita in Urbano. Πρὸς Ὀμή-
 ρῳ. πρὸς τῷ Δημοσθένει τετάχθαι. G.

71. Καὶ χαίρω] Ἐταῦθ' Ὀμήρῳ συγκρίνει Δημοσθένει,

58. Πλείων εἰμὶ] Ut supra saepe vidimus ὅλῃ εἰμὶ,
 totius sum in eo; ita hic potius sum, pro, magis eo in-
 clino, usurpat. F.F.R.

Ibid. Πρὸς Ὀμήρῳ] Πρὸς pro ὑπὲρ ait Scholiastes re-
 centior, (ut qui etiam Urbanum Grammaticum adle-
 gat) quod non plane falsum; nempe quantum ὑπὲρ
 tum valet pro, quo sensu Oratoribus est frequens.
 Conf. supra T. I. Deor. Dial. XX. §. 3. τοῦτο μὲν ἄπειν
 ἀγαθὸν ὡς πρὸς ἑαυτοῦ λέγεις, quod accuratius Cl. Hem-
 sterh. reddit, e te mea parvas, ac Scholiasten Aristoph.
 leviter reprehendit. Quia πρὸς τινὲς λέγειν proprie est,
 ab aliquo dicere, ut ab aliquo stare, i. e. a parsibus ali-
 cujus. Ita & hic τετάχθαι γνώμην πρὸς Ὀμήρῳ, erit:
 sententiam meam adungere partibus Homeri; meta-
 phorice, copias meas adscribam ordinibus Homeri.

60. Πρὸς τῷ Δημοσθένει] Subaudi τετάχθαι. F.G.

61. Ἐπεὶ γε μὴ] An μὴ; F.G.

62. Κατὰ] Forſan καὶ; F.G.

75. Οἰνοβαρὲς] Hom. Il. A. 225. M. du S.

76. Φιλίππῳ μὲν] Demosth. Ol. II. p. m. 16. C. εἰ
 τις σάφρων ἢ δικαίῳ ἄλλως, τὴν κατὰ ἡμέραν ἀκρασίαν
 τῷ βίῳ, καὶ μὲν, καὶ κορδακισμούς εἰ δυνάμει φέρειν,
 παρρησιασθῆναι καὶ ἐν ἐκείνῳ εἶναι μένει τὸ ταῦτον. M. du S.

Φιλίππῳ μὲν] Respicit ad Olynth. 2. p. 23. E.
 (edit. Wolf. 1604. f.) ubi τὴν κατὰ ἡμέραν ἀκρασίαν τῷ βίῳ

καὶ δίκην μεγάλῃ εἰς ῥήτορα χέειν, καὶ τὴν βίαν δὲ σαρπν-
 νει Δημοσθένει, ὡς ἀλλάξει τοὺς ἱππεῖς εἰς φέρειν. V.

75. Ἐνθεσιασμός] Ἐνθεσιασμός λέγεται, ὅταν ἡ ψυ-
 χὴ ἡλάμπῃ ὑπὸ τῷ θεῷ. V.

καὶ μὲν, καὶ κορδακισμούς conjungit. Ibi Ὑρίαν. Κορδα-
 κισμός ἐστὶν εἰς τὸν ἄρχειον αἰχρῶς καὶ ἀπρητοῦς. F.M.G.

77. Εἰς οἶκόν σου ἀπέρχου] Hom. Il. M. 243. Εἰς οἶκόν σου ἀ-
 πέρχου καὶ πρὸς πάτρης. Idem Od. 496. — εἰ οἱ αἰετὶς
 ἀμυνομένη περὶ πάτρης Τιβέτιαν. M. du S.

78. Δεῖ γὰρ τοὺς] Locus exstat in Or. pro Cor. p. m.
 162. A. quem ob praestantiam mox integrum exhibe-
 bimus ad πέραις μὲν &c. M. du S.

Δεῖ γὰρ τοὺς ἀγαθοὺς] Pro Coron. c. 28. Δεῖ γὰρ τοὺς ἀ-
 γαθοὺς ἀνδράς ἐγχειρεῖν μὲν ἀπασιν αἰετὶ τοῖς καλοῖς, τὴν ἀγα-
 θὴν προβαλλομένους ἐλπίδα. φέρειν δὲ ὅ, τι αὐτὸς οὐδὲ διδῶ
 γενναίως. F.M.G.

80. Ἡκε μὲν] Hom. Il. H. 125. M. du S.

82. Πηλίκον] Perleſtis Ol. Phil. que & aliis multis,
 haec verba apud Demosth. nondum reperire valeo. Liv.
 XXI. 53. Quantum ingemiscant, inquit Sempromius,
 patres nostri, circa moenia Carthagini bellare soliti, si
 videant nos, progeniem suam, duos consules, consula-
 resque exercitus, in media Italia paventes intra castra?

Πηλίκον ποτὲ γενναίῳ] Orat. contra Aristocr. p. 759.
 med. Πηλίκον ποτὲ γενναίῳ ἀνδρὲς ἐκείνοι, οἱ ὑπὲρ
 δόξης ἐλευθερίας τελευτήσαντες, καὶ πολλῶν ἐκαστῶν ἔργων
 ὑπομονημῶν καλὰ λείποντες, εἰ ἄρα αἰδοῦντο, ὅτι νῦν ἡ πό-
 λς εἰς ὑπέρβην γῆμα & τάξιν προελήλυθε. F.M.G.

84. Γίγνεται Πύθων] Dem. Or. pro cor. c. 43. p. m.

has Philippi & saltationibus & lascivia: istud vero, Auspiciis felix unum . . . cum illo, Oportet enim bonos viros spe bona subnixos . . . & illud:

Hec multum ploret Peleus, agitator equorum, cum isto:

Quantos tandem gemitus edant illi viri, qui pro gloria & libertate mortem appetivere? Confero autem etiam profluentem illum Pythonem, cum Ulyssis verborum nivibus: atque illud:

Si liceat, senio procul, immortalibus esse, ad illud:

Extremum enim omnibus hominibus vitae mors est, etiam si in cavea quis conclusum se servet: & sexcenties illis contigit, ut in eadem cogitata incurrerent.

Φιλίππυ μέγας, καὶ κορδακισμὸς, καὶ ἡ ἀσέλγειαν· τὸ δ', εἰς οἰωνὸς ἀριστῶ, πρὸς τὸ, Δεῖ γὰρ τῆς ἀγαθῆς ἀνδρᾶς, τὰς ἀγαθὰς ὑποθεμύνας ἐλπίδας· καὶ τὸ·

80 Ἦκε μέγ' οἰμώζειε γέρον ἱππηλάτα Πηλεὺς, πρὸς τὸ·

Πηλίκον ποτὲ τενάσαιεν· ἂν οἱ ἄνδρες ἐκείνοι, οἱ ὑπὲρ δόξης καὶ ἐλευθερίας τελευτήσαντες. ὡς δὲ ἀλλῶ δὲ καὶ τὸ ῥέοντα Πύθωνα, πρὸς τὰς Ὀδυσσεὺς νηφάδας τὸ λόγων, καὶ τὸ·

Εἰ μὲν μέλλοιμεν ἀγήρωτ' ἀθανάτω τε ἔασσεσθαι, πρὸς τὸ·

Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις τῷ βίῃ θάνατον, καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθεῖρξας τηρῇ. καὶ ὅτι μυρίαί γε γόνασιν αὐθις αὐτοῖς ὅτι ταυτὸν τὸ ληγονίας ὁπιδρομαί.

Ἦδε·

c. A.] Deest in Fl. d. Ἐοσεσθαι] Ex Hom. l. d. rescripti ac divisi, pro ἔσσεσθαι, quod eod. versu iungebant Edd. e. Μυρία] Bene f. Fl. Fr. P. & c. Κυρία] male Th. Mag. v. ἐπιδρομή.

76. Κορδακισμὸς] Κορδακισμὸς ὁ αἰχρὸς τῷ * μίμῳ, ἡ φρόν. V.

* Μίμῳ] Sic scripti, erat enim μίμῳ nullo sensu, cum Hesychius nos doceat Κορδακισμὸς εἶναι τὰ τῶν μίμων γέλοια καὶ

παίγνια. f. Cler. Scripsisse videtur μήα. M. du S. Quidni ergo μίμῳ;

172. A. ἰγὼν μὲν τῷ Πύθωνι θρασυνομένῳ καὶ πολλῶν ῥέοντι καθ' ἡμῶν εἶνα εἶνα εἶνα ὑπεχάρησα. Quem locum respicit & Philostr. p. 482. Ubi a Doctissimo interprete alio amandamur; unde factum etiam, ut phralin mutata voluerit, minus commode.

ῥέοντα Πύθωνα] De hoc Philippi oratore Dem. pro Cor. c. 84. Τότε ἰγὼν μὲν τῷ Πύθωνι, θρασυνομένῳ καὶ πολλῶν ῥέοντι καθ' ἡμῶν, εἶνα εἶνα, εἶνα ὑπεχάρησα. f. M. G.

85. Ὀδυσ. νηφάδας] Hom. Il. Γ. 222. Cetera vid. Il. M. 323. M. du S. Ex quo Lucianum etiam emendavi.

f. F. R.

89. Πέρας μὲν Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν ἀνθρώποις (εἰς) τῷ βίῃ [ὁ] θάνατον. καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις αὐτὸν καθεῖρξας τηρῇ· δεῖ [δὲ] τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρᾶς ἐγχεῖν μὲν ἅπασιν αἰ τοῖς καλοῖς τὴν ἀγαθὴν προσδουλομένην ἐλπίδα. φέρειν δὲ ὅτι ὁ θεὸς διδῶν γενναίως. Omnibus enim hominibus vitae terminus est mors. Etiam si quis in cellula conclusum se tenuerit. Viros vero fortes honesta semper aggredi oportet, bona interim spe munitis: quidquid vero Dii voluerint, generoso animo perferre. M. du S.

Πέρας μὲν] Demosth. pro Coron. c. 28. Πέρας μὲν γὰρ ἅπασιν — τηρῇ. Deinde statim illa quae modo dedimus, Δεῖ δὲ τοὺς ἀγαθοὺς ἀνδρᾶς π. τ. λ. Caeterum de οἰκίσκῳ Ulpiani observationem adscribere placet. φασὶ τὸ ὄρνειον οἶον ἔτι καλλιῶν παρ' Ἀττικαῖς. λέγει δὲ, ὅτι καὶ μεταβάλλει τις τὴν δαίτην, καὶ ὅρις ἔχει νομίζηται,

ἀποθανεῖται πάντως, καὶ μὴ θεικὺς ἑαυτὸν, ἀλλ' ἔτι κρυπτόμενος. Itaque caveam vertimus. f. M. G.

Ibid. Θάνατον] Demosth. de Cor. 28. qui ὁ θάνατον. M. du S.

90. Καὶ ἐν οἰκίσκῳ] Utitur & Alciphron totidem verbis I. Ep. 25. nili quod αὐτὸν tantum postponat, scribens: καὶ ἐν οἰκίσκῳ τις καθεῖρξας αὐτὸν τηρῇ, ubi Bergl. bene „Sunt Demosthenis verba ex Orat. de Corona.

„ quae crebra allusione Auctorum quasi in proverbium abierunt. Mutuatus autem est hanc sententiam ex Homero Demosthenes, ut annotant Plu-

„ tarch. de Poësi Homerica — Lucian. in Enc. Demosthen. Et Clem. Alex. VI. Strom. ubi parallela

„ colligit ex antiquis, & posterioribus scriptoribus. „ Locus Homeri quem adumbravit Demosth. est Il. M.

„ 322. cuius summa: Si post hoc bellum essemus im-

„ mortales futuri, dissiuaderem pugnam; sed quia mil-

„ le modis instat mors, pugnemus gloriose. Sed non satis constat argumentum, si post bellum reddas Ho-

„ meri sententiam; nam post bellum, esset bello parato, quae minime distant verba Poëtae contrarium dicen-

„ tis, nempe, — εἰ μὲν γὰρ πόλεμον περὶ τὸνδε φυχόντες Αἰεὶ δὴ μέλλοιμεν ἀγήρωτ' ἀθανάτω τε ἔασσεσθαι. Id est: quod si bello hoc evitato senii mortisque expertes essemus.

89. Μυρία] Locum laudat Thomas Mag. V. ἐπιδρομή,

Ἦδομαι δὲ καὶ πάθῃ, καὶ ἀφθέσεις, καὶ τροπὰς λέξεως^a καλαμανθάνων, καὶ τὰς ἀφαιρέσας τὸ κόρον μεταβολὰς, καὶ τὰς ἐκ τῶν ἀφαιρέσεων ἐπανόδους, καὶ τὰς τῶν ἀφαιρέσεων σὺν τῷ χαρῶν γλαφυρότητας, καὶ τὸ τῷ τρόπῳ μισοθάρσαρον πανίλαχθ.

Καὶ μοι πολλάκις ἔδοξεν (ἐ γὰρ ἀντ' ἀληθὲς ἀποκρυφαίμην) εὐπρεπέστερον μὲν ῥαθυμίας Ἀθηναίης καθάπτεσθαι Δημοσθένους, ὃ τὴν παρρησίαν, ὡς Φασιν, ἀνεμύνηται, τῆς δὲ Ἀχαιῆς Ἀχαιῆδας προσειπόντος. Ἀφαιρεσέμεν δὲ τὸν πνεύματι τὰς Ἑλληνικὰς ἀποπληρῆν τραγωδίας, τῆς μεταξὺ τῆς ἀκμαϊότητος μάχης ἀλλόλογους ἀναπλάττοντας, καὶ μύθοις τὴν φωνὴν σκεδανύνοντας.

Πολλάκις δὲ καὶ τῷ Δημοσθένει καὶ ἰομέτρα κώλων, καὶ ῥυθμοὶ καὶ βάσεις, ὅτε ἔξω τῆς ποιητικῆς ἡδονῆς ἐμβισιάζουσιν, ὡς φησὶν ὁ Ὅμηρος ἑλλιπτικῆς ἀντιθέσεων, ἢ παρ' ἰσώσεων, ἢ χημάτων τραχύτητος, ἢ κατ' ἀρότητα. ἀλλ' εἴκοι φῶς ὡς ἰσώσεων, ταῖς δυνάμεσι τὰς δρετὰς ἐπιπλέχθαι. ὅθεν γὰρ δὴ ὁ ἀειφρονόην

6. Delector vero etiam cum affectiones, & figuras, & immutationes dictionis observo, & illas satietati medentes variationes, & illos e diverticulis reductus, & suavitates illas comparationum ad vim earum penetrabilem adjunctas: & illud in moribus ubique elucens barbariei odium.

7. Et mihi saepe visus est (neque enim i verum dissimulaverim) decentius reprehendere socordiam Atticam Demosthenes ille, qui frena, ut ajunt, dicendi libertati laxaverat, quam is, qui Achaïdum nomine Achaeos compellavit: ac plenior spiritus Graecas explorare tragoedias eo, qui in summo pugnae discrimine colloquia fingit, fabulisque dispergit pugnantium impetum.

8. Saepe vero cum Demosthene etiam dimensiones membrorum, & numeri ac pedes, non absque poetica suavitate ingrediuntur, quemadmodum neque Homero sua defunt Antitheta, aut exaequationes, aut asperitas figurarum, aut mundities. Sed videtur natura quodammodo ita comparatum, ut suae utrique facultati virtutes velut mutuo implexae sint. Unde igitur tuam

^a Καλαμανθάνων] Omisit Fl. ^b Μύθοις] Bene sic Fl. ^c Β. S. Λύθοις H. I. Λιθοις P. ^c Περιφρονόην] Nil mutare Edd. addit Solan.

3. Ἀνεμύνειν] Ἐκκελυνμένον, παρ' ἰμύνον. V.

5. Διαρκεσέμεν δὲ τὸν πνεύματι] Ὅτι κατὰ τοῦτο κριτῶν ὁ Ὅμηρος Δημοσθένους. V.

* Ὅμηρος Δημοσθένους] In V. & Editis erat Ὅμηρος Δημοσθένους. Sed cum hac in parte potiores Demostheni apud Lucianum hic laudes tribui manifestissimum esset, ego mutavi. Et

6. Τῶ μεταξὺ] τὸ Ὅμηρος γὰρ πιπείκει τὸ Διομήδην τῷ Γλαύκῳ, ὁργῶσης ἡδὴ τὴν μάχης διεξοδικώτερον ἀνεγίγνωσθαι τὸν λόγον. V.

ita recte est in C.

τὸ Ὅμηρος γὰρ] Ita refinxit Solan. Edita enim, Ὅσον πιπείκει. Mox διεξοδικώτερον dedit Idem, pro vulgato διεξοδικῶ.

μὴ, ubi corrupte legitur κυρίαι, & deest vox αὐτοῖς.

M. du S.

97. Σὺν τῷ καιρῷ] Verius puto καιρῶν, ut intelligatur vis illa, qua animum feriunt. Quae sit καιρῶν vel καιρία πληγῇ, nemo temere ignorat.

J. M. G.

Ibid. Τὸ τῷ τρόπῳ] I. e. orationis morata.

F. G.

3. Παρρησίαν — ἀνεμύνειν] Petita Phrasis videtur ex Il. I. 372. ἀναίδειαν ἐπιμύνειν. Ἀνεμύνει ψυχὴ, aliud est. Vid. Philostr. p. 767. libera mens (curis). Ad Ἀχαιῆδας vid. Il. B. 235. H. 96.

M. du S.

17. Περιφρονόην] Wolf. ὡσεὺς. Sed omnes libri nostri consensunt; nec mutare opus est.

M. du S.

18. Τὴν σὺν] Lege σὺν.

F. G.

22. Δημοσθένει] Vid. ad c. 2.

J. F. R.

24. Τῶ μόνον] Scilicet ἀγώνισμα.

F. G.

28. Οὐκ ἦν] Eurip. Phoen. 503. ubi tamen quidam Codd. Eurip. hoc male. εἰ πάντες τὸ αὐτὸ καλὸν ἔφην σοφὸν δ' ἄμω, ὅτε ἦν ἀν' ἀμφίλεκτον ἀνθρώποις ἔρις. Quod mendose in Canteri Ed. sine ἀν legitur.

M. du S.

31. Σμύρναν] Sic H. Basf. utraque, Gr. & Fr. Reliquae Στυπρίαν, & quod mireris. P. & S. quae Στυπρίαν retinent, Smyrnam vertunt. Stephanum Byz. frustra consului.

M. du S.

Σμύρναν] Interpretes Melancthon & Bened. Smyrnam etiam dederant, etiam Στυπρίαν in Graecis edidere uterque.

J. F. R.

Ibid. ὅσας τὰς Αἰγυπτίας] De Homero vel Aegyptio vel Ind. adeo, V. quos laudat Casaub. ad Athen.

4.

tuam ego Calliopen contemnā, talem qui norim?

ἀν δ' ἢ τὴν Καλλιόπην, ἢ ταύτην δὲ γινώσκων;

9. Sed nihilo secius illud opus, in quo mihi decertandum est, laudum Homeri, altero tanto majus tuis in Demosthenem praeconiis pono, non quod carmina sunt, sed ob argumentum, ajo: quoniam meum opus non habet firmam, quae subijci laudibus possit, crepidinem, extra ipsam poetice: reliqua universa obscura partim, ut patria, genus, tempus quo floruit. Quod si enim certum quidquam horum esset, certamen anceps haud foret mortalibus, patriam assignantibus illi Ionicam Colophonem, aut Cumas, aut Chium, aut Smyrnam, aut Aegyptias Thebas, aut sexcentas alias; patrem vero Maeonem Lydum, aut fluvium adeo, & matrem Melanopen ajunt, aut Nympham ex Dryadum genere, hominum defectu scilicet. Tempus porro vel Heroicum ei assignant, vel Ionicum. Ac tantum abest uti clare sciant, qua comparatione aetatis ad Hesiodum fuerit, priorne an aequalis, an posterior; ut etiam nomen noto illi praeferant, Melesigenem. Fortunam denique ei tribuunt paupertatis aut caecitatis. Sed nonne melius fuerit & haec pati in obscuro jacere? Ergo in an-

Ἄλλ' ἔδεν ἥτιον τὸ μὲν ἀγώνισμα ἢ εἰς Ὀμηρον ἐγκωμίων διπλάσιον ἔργον, ἢ τῆς σὺς εἰς Δημοσθένην ἐπαίνους τίθημι, ἢ τοῖς μέτροις, ἀλλὰ τῇ ὑποθέσει, φημί. τῷ τὸ μὲν μὲν οὐκ ἔχειν ἐδραϊάν τινά κρηπίδα ὑποδαλέας ἢ ἐπαίνων, πλὴν γε τῆς ποιητικῆς αὐτῆς· τὰ δ' ἄλλα, τὰ μὲν ἀσαφῆ, παλαιοῖς, καὶ γένει, καὶ χρόνῳ. εἰ γὰρ τι σαφὲς αὐτῇ ἦν, οὐκ ἦν ἀν ἀμφίλεκτον ἀνθρώποις ἔρις. παλαιοὶ δὲ διδόντων αὐτῷ, Ἰωνικὴν Κολοφῶνα, ἢ Κύμην, ἢ Χίον, ἢ Σμύρναν, ἢ Θήβας τὰς Αἰγυπτίας, ἢ μυρίας ἄλλας· πατέρα δὲ Μαίονα τὸν Λυδὸν, ἢ ποταμὸν, καὶ μητέρα ἢ Μελανώπην, Φαόν, ἢ νύμφην τὴν Δρυάδων, ἀνθρωπίνης γένους ἀπορία· χρόνον δὲ, τὸν ἡρώϊκον ἢ τὸν Ἰωνικόν. καὶ μὴδ' ὅπως πρὸς τὸν Ἡσίοδον εἶχεν ἡλικίας σαφῶς εἰδέναι, ὅπερ γε καὶ τὸ νομα πρὸ τῆς γνωρίμου, τὸ ἢ Μελισσιγενῆ προκρίνουσι τύχην δὲ, ἢ πέναν, ἢ πᾶσιν οὐδὲ μάλιστα, ἀλλὰ μὴν βέλτιον εἶναι καὶ ταῦτα εἶναι ἐν ἀσαφεῖ κείμενα. ὡς εἰς τὸν δὲ μοι

d Tὴν σὴν Καλλιόπην] Tὴν κλείω καλλιόπην. Fl. & puncto periodum ibi claudit. Σὴν pro σὴν male S. e Ταύτην δὲ] Ταυτί δὲ Fl. Ταυτί δὲ S. Ταυτί γε non modo marg. A1. adscriptum, sed & recipi jussit, quod non improbem. Ταυτί γε non male etiam conjecerat Gess. Ταυτί L. Ταύτην δὲ marg. B1. Quod edidi, est in f. Ald. P. H. B1. f Tῷ] Tὸ Fl. g Ἰωνικὴν] Ἰον ἢ Fl. h Σμύρναν] Sic bene B1. 2. Fr. Στυπίας Fl. f. Ald. H. P. S. i Μελανώπην] Μελανώπου Fl. Μελανώπην marg. A1. k Μελισσιγενῆ] Μελισσιγενῆ Fl. l Πέναν] Sic f. & marg. B1. Πέναν cett. m Μὴν] Adscriptum ex L. Mh f. aliaque Edd. n Περιγενὸν] Περί γενὸν Edd. priores.

29. Πατρίδου] Lege Gellium (III. 11.) Septem urbes certarunt de patria insignis Homeri; Smyrna, Rhodos, Colophon, Salamin, Ios, Argos, Athenae. G. Graece

† Ἰος] Alias Xios legitur; & sic alibi dedimus ex Anthol. Sed Ἰος ap. Gell. III. XI. f. edidit Gronov. Sed & ibi Xios

fic: Ἐπὶ πόλεις διερίζουσι περὶ ῥίζαν Ὀμήρου, Σμύρνα, Ῥόδον, Κολοφῶνα, Σαλαμῖν, Ἰόν, Ἀργόν, Ἀθήνας.

quasdam Edd. habere, addit; verum utrumque recte, confirmat Idem. f. F. R.

4. 14. Aegyptium etiam vocat Calasiris apud Helioder. Aethiop. l. 3. p. 148. f. M. G.

35. ἢ τὴν Ἰωνικὴν] Forte Ionicum hoc tempus pertinet ad migrationem illam Ionicam, quae facta est Attico anno 536. id est post Trojam captam annis 163. Sane Arundellianum marmor posteriorem facit Homerum Trojano bello annis 168. V. Marsham Ca. Chron. p. 352. & 360. seq. f. M. G.

37. Ὅπερ γὰρ] Aut haec loco mota sunt, aut valde Tom. III.

absurdus scriptor censendus est; nam quod Melanchthon vertit, Quidam &c. ex ingenio isthaec mutavit. M. du S.

39. Πέναν] Πέναν fortasse.

40. Ἀλλὰ μὴ] Corrige μὴν. F. G. Idem habet Menag.

Ibid. Mh] Ego μοι conjiciebam pro μὴ, quod in Impr. est nunc μὴν quod Menagio placuerat, in L. reperiri cum videam, in textum etiam recepi. M. du S.

41. Περί γενὸν] Ego unica voce περιγενὸν scribi debet. Rrr bc.

μοι κομιδῇ τὸ ἐγκόμιον, ποίησιν ἄπρακτον ἐπαινέσαι, καὶ σοφίαν ἐκ τῶν ἐπῶν εἰκαζομένην συλλέγειν.

Τὸ δὲ σὸν, ἔφη, καὶ χεῖρος, ἐπιδρομόν τε, καὶ λαῖον, ἐφ' ὧρισμοῖς τε καὶ γνώριμοις μόνον ὀνομάτων, οἷον ὅσον ἔτοιμον ἡδυσμάτων ὡς δὲ σὲ δέδμενον. τί γὰρ ἔμεγα, καὶ λαμπρόν ἡ τύχη τῷ Δημοσθένει προσήψεν; τί δ' ἔγνωριμον; ὅσα Ἀθηναῖοι μὲν αὐτῷ παλῖς, αἱ λιπαραὶ, καὶ αἰοῖδοι, καὶ Ἑλλάδος ἔρεισμα; καί τοι λαβόμενος ἀν' ἐγὼ τῶν Ἀθηναίων, ἐπὶ τῇ ποιητικῇ ἐξουσίας ἐπεισηγόν ἀν' ἐρωτας θεῶν, καὶ κρίσεις, καὶ καλοικήσεις, καὶ δωρεάς, καὶ Ἑλευσίνα. νόμων δὲ, καὶ δικαστηρίων, καὶ πανηγύρεων, καὶ Πειραιῶς, καὶ Σπυριῶν, καὶ τροπαίων θαλαττίων τε καὶ χερσαίων ἐπεισηγόμενον, εἰδ' ἀν' εἰς ἅ ἐπ' ἴσης ἀξίας ἐφικέαις δύναίῃ τῷ

gusto sane mihi *versuum* praedicatio, inlaudanda poësi ab actu rerum abhorrente, & sapientia quam versibus expressit, colligenda.

10. Tuum autem *opus*, ita pergebat, ad manum, percurfu facile, & laeve, intra nomina solum definita & cognita, tanquam paratum quoddam pulmentarium, condimentis modo a te *adjiciendis* indigens. Quid enim non magnum & clarum adjunxit fortuna Demostheni? Quid non celebre? Non Athenae illi patria, nitidae illae & tot celebratae carminibus, columen illud Graeciae? Ego sane Athenas nactus pro poëtica illa licentia inducerem amores Deorum & judicia, & inhabitationes, & munera, & Eleusinem. Si vero insuper leges, judicia, conventus solemnes, Piraeus, coloniae, & *reportata* terra marique tropaea, inducantur; ne unus quidem pro dignitate assequi oratione possit, ut

α. Ἐπ' ἴσης ἀξίας] Ex emendatione Gesn. Ἐπίσης ἀξίως vulgo.

bere censeo.

51. Αἱ λιπαραὶ] *Pind.* Isthm. II. §. 4. Λιπαραὶς ἐν Ἀθῆναις l. c. Ἑλλάδος ἔρεισμα Ἀθῆναις etiam *Pindaricum* est, teste *Plut.* 414. 2. *Ed. Steph.* quem vide & 623. De reliquis verbis accipe *Philostrati* locum p. 829. & 830. αἱ δὲ εἰς μέλιται σκευάζον τὸ παιδίον, *Pindaricum*. ἐπιβάλλουσι τὸ μέλι. . . ἐξ Ἰμμηττοῦ τέχνη καὶ, καὶ ἀπὸ τῶν λιπαρῶν καὶ αἰοιδίμων Ἀθηναίων, καὶ τὸ τοῦτο οἷμα αὐτὰς ἐνθάδε Πινδαρόν. Vox Ἀθηναίων quae hoc in loco a Morello inserta est, nupero *Philostrati* enarratori non placet. Nescivit scilicet vir doctissimus ῥῆσιν esse *Pindaricam*; necessarioque aut requiri vocem, aut intelligi, quod vel sequentia verba etiam si diserti in eam rem deessent auctores, satis evincunt. Imo ipse *Graevius*, qui cactera recte interpretatur, dum locum hunc *Philostrati* ad *Synsp.* c. 15. profert, hoc ignorasse videtur, cum putat voce τοῦτο *mel Hymettium* intelligi; cum palam sit, *Elogium* hoc ipsum intelligi debere, non *mel Atticum*. Vid. *Eur. Tr.* p. 503. A. *M. du S.*

Αἱ λιπαραὶ] *Pindaricum* hoc Athenarum elogium agnoscit *Schol. Aristoph.* *Neph.* 298. cujus Lyrici loca pluscula laudat *Spanh.* ad l. c. qui non pingues intelligi vult Athenas, cum *λεπτόγυναι* sit solum Atticae, sed *splendidas*. Videtur tamen neque altera illa exfulare significatio debere, quod olearum ferax fuit Attica, vel ob id ipsum, quod *λεπτόγυναι*. *Florentinus Geopon.* 9, 4. extr. de oleis Ἡ δὲ λεπτόγυναι ἐπιτηδεία, καὶ μαρτυρεῖ ἡ Ἀττική. Add. *Cerda* ad *Virg. Ge.* 2, 179. seq. Deinde nili *λιπαραὶ* Ἀθῆναις sint pingues, vix intelligitur locus *Aristophanis Acharn.* 640. ubi ridet eos, qui hoc

epitheto Athenarum ita delectentur, cum eodem plane modo laudentur aquae. Εἰ δὲ τις ἡμῶν ὑποδοπιώσας λιπαρὰς καλίσσειν Ἀθῆνας. Εἴρε τὸ πᾶν ἀν' αὐτὰς τὰς λιπαρὰς, ἀφ' αὐτῶν τιμὴν σκευάζουσ. Vid. *Casaub.* ad *Athen.* 5, 3. Interim *nitidis* dicere in versione placuit, quia *nitere* dicuntur, qui bene habiti sunt, inprimis ab oleo &c.

Ibid. Τῆς Ἑλλάδος ἔρεισμα] Sic supra *T. I. Tim.* §. 50. pr. ὡς Τίμων, τὸ μέγα ὄφελος τῷ γένει, τὸ ἔρεισμα τῶν Ἀθηναίων, ubi plura *Cl. Hemsterh.* N°. 18. Adde *Gatak.* *Cinn.* c. 20. p. 392. Edit. min. Majoris 384. Ac *Drelincourt.* *Homer.* *Achil.* p. 53. qui plurima auctorum testimonia collegit, a quibus Achilles aliique Heroes patriae vocantur *munimentum*, *turris*, *murus*, *columen*. Sed parum habet utilitatis talia hic collegisse.

53. Ἐπὶ τῆς] An ὑπὸ; *F. F. R.*
54. Ἐρωτας θεῶν] Vid. *Orch.* c. 39. *F. G.*
Ibid. Κρίσεις] Neptuni & Minervae lis nota, quam tangit etiam *Orch.* c. 39. *M. du S.*

Ibid. Καὶ κρίσεις] Hoc argumentum ipse tractat Demosthenes contra *Aristocr.* p. 735. fin. ubi tum quinquē celebra Atticae judicia recenset, tum *Areopagum* eo nomine commendat, Ἐν μόνῳ τοῦτῳ τῷ δικαστηρίῳ θεοὶ δίκας φόνος & δοῦναι & λαβεῖν ἤξιωσαν, καὶ δικασταὶ γινέσθαι διενεχθεῖσιν ἀνθρώποις, ὡς λόγος. Λαβεῖν μὲν Ποσειδῶν ὑπὲρ Ἀλιφροβίου τῷ υἱοῦ παρὰ Ἀρείῳ, δικάσασθαι δὲ Εὐμεινίστι & Ὀρέσῃ οἱ δώδικοι θεοί. Est & apud *Liban.* *Or.* XXII. & XXIII. conficta Neptuni actio, & defensio Martis. Καλοικήσεις intelligo praeter ipsam Minervam.

ut ait Demosthenes. Maxima igitur omni-
no mihi esset dicendorum copia. Neque
vero sic seponere laudationem mihi videar,
cum in lege & formula laudandi sit illud
ipsum, a patriis ornare quos praedicandos
sumimus. Isocrates autem corollarium lau-
dum Helenae inseruit Thesea. Ac Poëta-
rum quidem natio libera. Sed tu fortasse
metuis, ne illum e proverbio jocus con-
tra proportionem violatam tibi arcessas, ma-
joremque ipso sacco tabellam atque inscrip-
tionem dicaris apposuisse.

II. Dimissis Athenis orationem excipit
Trierarchus pater, aurea, ut Pindari verbo
utar, crepido. Nec enim ordo ac census
major tum Athenis Trierarchico. Si vero
is, Demosthene adhuc puero admodum,7
fatis functus est, non calamitas putanda illa

βολόγω, Φησὶν, ὁ Δημοσθένης. ἀφθονία γὰρ
ἦν ἂν μοι περὶ πάντων. τὸ δ' ἐγκώ-
μιον οὐκ ἂν ἀπαρτῶν ἐνομιζόμεν, ἐν νόμῳ
τοῖς ἐπαίνοις ὄν, ἐκ τῶν παλαιοῶν ἐπιχοσμεῖν
τὰς ἐπαινευμένους. Ἰσοκράτης δὲ παρεμ-
55 πόρευμα τῷ Ἑλένης φέρων ἐνέθηκε τὴν Θησέα.
τὸ μὲν δὴ ποιητικὸν Φύλον, ἐλεύθερον σοὶ δ'
ἴσως εὐλάβεια τὸ τῷ παροίμιας σκῶμμα
ἐπὶ τῇ ἀσυμμετρίας ἐπαγαγέας, μή σοι
μῆλλον προσκείτο τὸ ἐπίγραμμα τῷ θυ-
70 λάκῳ.

Παρέντι δὲ τὰς Ἀθήνας, ἐκδέχεσθαι τὸ λό-
γον πατρὸς τριήραρχος, χρυσέα κρητὶς,
καὶ Πίνδαρον. ἐπεὶ ἦν Ἀθήνησι λαμπρότε-
ρον τιμήματ' τριηραρχικόν. εἰ δὲ τῷ Δη-
75 μοσθένει ἐτι κομιδὴ παιδὸς ὄντος, ἐτε-
λεύτα, τὴν ὀρφανίαν ἐ συμφορὰν ὑπολη-
πτέον

b τὸ δ' τὸ δ' Edd. priores. c Ἐγκώμιον] Punctum erat post h. v. Id sustulit Solan. & ante πάντων collo-
cavit. In quibusd. etiam comma male ante ὃν erat. B2. vero sequens οὐκ cum τὸδε conjungit, & comma an-
te ὃν delet. d Σκῶμμα ἐπὶ τῇ ἀσυμ.] Ἐπισκῶματι τῇ ἀσυμμετρίας Fl. e Τεπίγραμμα] Τεπίσγραμμα emen-
dat Erasmi. Chil. IV. 2. 69. At in vulgato nostri conspiciunt.

nervae in arce commorationem, illam Panis infra
Pelagicum de qua Lucian. Bis Accus. p. 219. pr.

J. M. G.

55. Δωρεάς] Olivam, equum, frumentum. M. du S.
58. Οὐδ' ἂν εἴς] Respicit ad formulas Demosthenis,

V. g. pro Coron. c. 2. extr. εἴδ' ἂν εἰς ταῦτα φέοις. c.
39. Οὐδ' ἂν εἰς αἴτιον περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον εἴδ'.

J. M. G.

60. Φησὶν ὁ Δημ.] Verba haec apud Demosth. π. 7
συμμ. non invenio, sed iis proxima sunt, ad eaque
respicit haud dubie, quae de Atheniensibus habet, qui
contra Persas fortiter pugnando urbe sua relicta, glo-
riam erant assecuti immortalem. Phil. II. (144. A.)
ἀξίως δ' εἰπεῖν ὁδὸς δεινότητος. . . ἐπὶ τῷ μύθῳ τὰ ἐκεί-
νων ἔργα ἢ ὡς τῷ λόγῳ τις ἂν εἴποι.

M. du S.

Ibid. Ἀφθονία γὰρ ἦν ἂν μοι περὶ πάντων τὸ δ' ἐγκώ-
μιον. οὐκ ἂν ἀπαρτῶν ἐνομιζόμεν] Turpis macula ex
Salmurienfi editione in hanc propagatur, dum sic edi-
tur, quum voces illae τὸ δ' ἐγκώμιον pertineant ad se-
quentia, ad quae retulit etiam interpres, sed infeli-
cissime vertens, idque encomium non distrabendum pu-
tare: neque enim ἀπαρτῶν est distrabere, sed suspen-
dere. Certe melius Melanchthon, idque encomium
non existimarem praetermittendum esse. Sic ex eadem
Salmurienfi paulo ante video editum monstrosè Στυπ-
πῆαν pro Συμφορὰν.

J. G.

61. Τὸ δ' ἐγκώμιον — ὃν] Sic interpungendus hic
locus quod in sola B. praestitum est. In varia reliquae
abierunt, & absurda.

M. du S.

62. Ἀπαρτῶν] Verte adnectere.

F. G.

Ἀπαρτῶν ἐνομιζόμεν] Etiam haec Demosthenica for-
mula, pro Coron. c. 18. extr. Καὶ με μνηδὲς ὑπολάβοι
ἀπαρτῶν τὸν λόγον τῷ γραφῆς, εἰαν εἰς τὰς Ἑλληνικὰς πράξεις
καὶ λόγους ἐμπίσω. Ne quis me putet a causis & accu-
satione aberrare.

J. M. G.

64. Ἰσοκράτης — τῷ Ἑλ.] Vide Isocr. Ἑλεν. ἐγκ. ho-
dicque extans.

M. du S.

69. Τεπίσγραμμα] Erasmi emendationem in textum
recipiendam duximus, Chil. IV. 2. 69. Quid enim
hic ἐπίγραμμα, quod in omnibus nostris libris legi-
tur?

M. du S.

Τεπίγραμμα] Placuerat mihi quoque illud ἐπίσα-
γμα Erasmi & Holsii: sed reduxit me in viam Doctis-
simus Hemsterhuis, cum illud ambiguo tactum a
mercatoribus moneret, ut pittacia, tabellas, inscrip-
tiones s. titulos affigerent saccis.

J. M. G.

72. Πατὴρ] De quo jam ad Ἐντυ. c. 7. dictum est.

M. du S.

Ibid. Χρυσέα κρητὶς] Plin. 623. f. de Herod. mal. Pin-
daro tribuit. ἐπ' Ἀρτεμισίῳ παίδει Ἀθηναίων ἰσάοντο
Φαινὴν κρητὶδα ἐλευθερίας. & 1593. Vide etiam apud
eundem 979. f. & 1, 2. & in Themistocle 210. f. Per-
iit hoc Pindari opusculum.

M. du S.

Χρυσέα κρητὶς κατὰ Πίνδαρον] Pythior. 7. pr. patriam
& genus Megacis tanquam crepidinem aut fundamen-
tum laudibus ejus subterni scribit. Jam respiciat
ad hunc locum paulo ante, ubi negat ejusmodi ἰδραίων
κρητὶδα laudum Homeri esse.

J. M. G.

πτέον ἀλλὰ δόξης ὑποθέσιν, τὸ δὲ φύσεως γενναῖον ἀποκαλυπτέσης.

Ὁμήρῳ μὲν ἐν ἔτε παίδευσιν, ἔτ' ἀσκησιν μνήμη καθ' ἱστορίαν παρειλήφαμεν, 80 ἀλλ' εὐθύς ἀνάγκη τ' ἐπαίνων ἀπτεᾶς τ' ὑπ' αὐτῇ δεδημιουργημένων, ὕλην ἐκ τροφῆς, καὶ μελέτης, καὶ διδασκαλίας ἐκ ἔχοντα. ^a μὴδ' ἐν ἑπὶ τ' Ἡσιόδῳ δάφνην κάλαφυγόντα, ^b καὶ ῥαθύμως καὶ τοῖς ποιμέσι 85 τ' ἐπὶ τὸν ἑπιπνέσαν. σοὶ δὲ ἐνταῦθα δῆπερ πολὺς μὲν ὁ Καλλίστρατος, λαμπρὸς δ' ὁ κατάλογος, Ἀλκιδάμας, Ἰσοκράτης, Ἰσαῖος, Εὐβουλίδης· μυρίων μὲν ἐφελκομένων Ἀθηναῖσι τῶν ἡδονῶν καὶ τῆς παρρησίας ἀνάγκαις ὑποκειμένους, ταχείας δ' ὕψους τοῖς μισρακίοις ^c καὶ ἡλικίας εἰς τὰς τέλει 90 ^d ἀπολιθαίνειν, παρὸν δ' αὐτῷ κατ' ἐξουσίαν ^e κομᾶν, ἐκ τ' ἑπὶ τὸν ἑπιτρόπων ὀλιγωρίας, ^f ὅς τ' ἐπὶ φιλοσοφίας καὶ τὸν πολίτικῃς 95 τῆς κατεῖχε πᾶσι, ὅς αὐτὸν ἦγεν οὐκ ἐπὶ τὰς Φρύνης, ἀλλ' ἐπὶ τὰς Ἀριστοτέλους, καὶ Θεοφράστου, καὶ Ξενοκράτους, καὶ Πλάτωνος θύρας.

Καὶ ἐνταῦθα, ὧ βέλτιτε, ^g φιλοσοφοῖς ^h τῷ λόγῳ, διττὰς ⁱ ἐπ' ἀνθρώποις ἐρώτων

orbitas est, sed gloriae argumentum, cum generosam illam naturam aperiret.

12. At Homeri neque institutionem neque exercitationem historiarum monumentis accepimus: sed statim necesse est illas attingere laudes, quas ipse sibi architectatus est, cum ex educatione, & exercitatione, atque disciplina materiae nihil habeas, neque ad illam Hesiodi laurum liceat confugere, quae nulla opera pastoribus etiam carmina adspiret. Tibi vero, quando ad hunc locum ventum est, multus est Callistratus, & splendorum nominum Catalogus, Alcidas, Isocrates, Isaeus, Eubulides. Cum vero sexcentae in Athenarum urbe voluptates illos etiam alliciant, qui patriae potestatis necessitati subiecti sunt; facilisque sit illi adolescentulorum aetati ad voluptates prolapsio; liceret autem illi per tutorum negligentiam suo arbitrio luxuriari: philosophiae tamen civilisque virtutis amor praevaluit, qui illum non ad Phrynae, sed ad Aristotelis & Theophrasti, & Xenocratis, & Platonis fores egit.

13. In hac orationis parte Philosophari quoque, vir optime, possis, duplices esse amo-

^a Μὴδ' ἐν] Sic Fl. B. H. Fr. M. δ' ἐν P. M. δ' ἐν γούν J. & marg. A. ^b ῥαθύμως] ῥαδίως marg. A. ^c ἡλικίας] ἡλικίας male J. ^d ἀπολιθαίνειν] ἀπολιθαίνειν Fl. ^e κομᾶν] κομᾶν prima longa Edd. vulgo. Recte Schol. ^f ὅς τ' ἐπὶ φιλοσοφίας] καὶ φιλοσοφίας ὁ τ' Fl. inverſe. ^g φιλοσοφοῖς] φιλοσοφίᾳ Fl. ^h ἐπ'] ἵνα Edd. Leg. ἐν marg. J. recte.

94. Κομᾶν] Κόμην τρέφειν. V.

97. Φρύνης] Πόρνος. V. An πόρνη, vel πόρνης; J. F. R.

84. Ἡσιόδῳ δάφνην] Vid. Theogon. 30. M. du S.

87. Καλλίστρατος] Hunc oratorem cum audisset Demosthenes, eloquentiae tanto amore incensus est, ut statim relicto Platone Callistratum sectari coeperit, & eloquentiae studio totus incubuerit, qua de re legendus A. Gell. III. 13. meminit & Plut. M. du S.

Ibid. Ὁ Καλλίστρατος] Gell. 3. 13. narrat ex Hermitippo, ut Demosthenes motus, demulctus & captus oratione Callistrati Demagogi nobilem illam τὴν περὶ Ὀρωπῶν δίκην dicentis, ut eum inde sectari coeperit, A. cadentiam cum Platone reliquerit. J. M. G.

88. Ὁ κατάλογος] Oratorum scilicet i. e. eloquentiae exempla. F. G.

Ibid. Ἀλκιδάμας] Is est, quem Cic. Tusc. I. Nobilem Rhetorem appellat; nisi quod ibi prave legitur Al-

cidamus. Plutarchus Alcidas mantem, ut Lucianus, vocat. M. du S.

89. Ἰσαῖος] Chalcidienſem fuisse tradit Plut. 1543. M. du S.

Ibid. Εὐβουλίδης] Philosophus is Mileſius. vid. Plut. 1553. M. du S.

93. ἀπολιθαίνειν] Potest verum esse quod Fl. refert, quae & alibi sic scribit. Sed quia vulgatum frequentius occurrit, nihil propter hanc solam immutem, nec refert: De Dom. c. 12. f. ἀπολιθαίνουσιν etiam legimus, ubi Schol. ἀπολιθαίνουσιν; idque crebro permutari, ibi obiter diximus. J. F. R.

94. Κομᾶν] I. e. τροφᾶν, luxuriari. F. G. Immo κομᾶν prima brevi, ut invitis Edd. dedi. J. F. R.

97. Φρύνης] Duae hujus nominis fuisse meretrices. Haec

amorum in hominibus agendi rationes, alteram marini cujusdam amoris vagam, feram, & fluctus in mente excitantem, popularis Veneris procellam, aestuante adolescentium impetu revera marinam: alteram autem caelestis aureae cujusdam catenae tractionem, quae non igne aut sagittis insana- biles vulnere morbos infligat, sed ad non marcescentem ipsius pulchritudinis puram- que formam contendat, sano quodam illa- rum mentium furore, quae *Jovis propin- quae, & proximi comites Deum* Tragici ver- bo dicuntur.

14. Amori nempe pervia sunt omnia: tonsura, specus, speculum, gladius, arti- culare linguam, jam profecta aetate, actio- ni dare operam, memoriam acuere, con- temnere tumultum, noctes continuare die- bus laboriosis: e quibus omnibus quis igno- rat, *inquit*, qualis tibi Demosthenes in di- cendi facultate exstiterit, sententiis & ver- bis cum densaret orationem, tum moribus atque affectionibus animorum exprimendis probabilitatem pararet, magnitudine splen- didus, contentione ac spiritu vehemens, idemque verborum pariter ac sententiarum moderatione saluberrimus, & maxime va- rius in permutatione figurarum? Solus ille quidem Oratorum, ut dicere ausus est Leo-

αγωγὰς, ἢ μὲν θαλαττίῃς τινὸς ἔρωτος, ὡς ἀφ' ὧν τε, καὶ ἀγρίαν, καὶ κυμαίνουσαν ἐν ψυχῇ, Ἀφροδίτης πανδῆμυ κλύδωνα, φλε- γμαίνουσαις νέων ὀρμαῖς, αὐτόχρομα θα- λάττιον, ἢ δ' ἐβρανίῃ χρυσοῦς τινος σειρᾶς ἢ ἔλξιν, ἐπὶ πυρὶ καὶ τόξοις ἐντιθεῖσαν δυσάλ- θεῖς νόσους τραυμάτων, ἀλλ' ὅτι ἢ αὐτῇ ἰοτῇ κάλλους ἀχραντὸν τε καὶ καθαρὰν ἰδέαν ἐξορμῶσαν, καὶ μανία σώφρονι τῷ ψυχῶν, ὅσαι Ζητὸς ἐγγύς, καὶ θεῶν ἀγχίσποροι, Φη- σὶν ὁ τραγικὸς.

Ἐρωτὶ δὲ πάντα πόριμα, κατὰ, σπή- λαιον, κάτοπρον, ξίφος, γλῶτταν ἀφάρ- θρασαι, μετελθεῖν ὁπλὲς ἡλικίας ὑπό- κρισιν, μνήμην ἀκριβοῦσαι, θορύβου καὶ α- φρονῆσαι, συνάψαι νύκτας ὀκτιπύνοις ἡμέ- ραις. ἐξ ὧν τίς οὐκ οἶδεν ὅποιος ὁ Δημο- σθένης, ἔφη, σοὶ τῇ ῥητορικῇ ἐγένετο, ταῖς μὲν ἐνοαῖαις, καὶ τοῖς ὀνόμασι, καὶ ἀπαυκνῶν τὸ λόγον, ταῖς δὲ ἀφαιρέσειν ἐξακριβοῦν τὰς πιθανότητας; λαμπρὸς μὲν τῷ μεγέθει, σφοδρὸς δὲ τῷ πνεύματι, σωφρονέστατος δὲ τῶν ὀνομάτων καὶ νοημάτων ἐγκράτειαν, ποικιλώτατος δ' ἐναλλαγαῖς σχημάτων. μόνος γὰρ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωδᾶμνης ἐτόλ-

3. Ἐλξιν] Bene P. H. &c. Ἐλξιν male S. k Μανία] Μίαν Fl.

16. Μετελθεῖν] Ἀσκήν. V.

Haec est quam Fontenellus de gloria cum Alexan- dro in Dialogis venustissimis facit contendentem.

M. du S.

Ibid. Ἀριστοτέλης] Vid. quae ad ipsum principium hujus libelli observavimus.

f. M. G.

2. Ἐν ἀνθρώποις] In omnibus libris legitur ἐπ'. Tra- gicum videtur. Vide & Ἐρωτ. c. 37. & confer haec cum Ἀποφρ. c. 11. & Ἐστ. Δ. VII.

M. du S.

8. Ἐλξιν] Ἐλξιν.

F. G.

12. Ὅσαι Ζητὸς] Unde habeat nefcio.

M. du S.

14. Πάντα πόριμα] Quae de studio hoc Demosthe- nis dicuntur, ea copiose enarrata habemus a Plutarcho in utraque vita, a Libanio in vita, ut Ciceronem de Orat. I, 61. reliquosque taceam.

f. M. G.

Ibid. Κατὰ] Haec omnia Plutarcho enucleabit in vit. Rhetor. & Dem. Libanius etiam vit. Dem.

M. du S.

27. Μόνος γὰρ τοι τῶν ῥητόρων, ὡς ὁ Λεωδᾶμνης ἐτόλμησεν

εἰπεῖν, ἔμφυχον, ἢ σφυρήλατοι παρῆχαι τὸν λόγον] Bene- dictus: Ac nique solus oratorum, ut Leosthenes dicere non dubitavit, animatam, non malleo fabricatam ora- tionem protulit. Quae sit malleo fabricata oratio do- ceant fabrorum filii: nobis, qui Musis operamur, ignota est utique. Σφυρήλατος λόγος laudatur, non vi- tuperatur. Plutarchus de oraculis Pythiae: ὥς ταυτὶ μὲν τὰ προγεγραμμένα τῷ σοφῶν, τὸ γινῶσι σεαυτὸν, καὶ τὸ, μηδὲν ἄγαν ἀποδύεσθαι, καὶ θαυμάζειν ἐκ ἡκίστα ἀφ' τῇ βραχυλογίᾳ, ὡς πυκνὸν ἔσθ' σφυρήλατον νοῦν ἐν ὀλίγῳ πε- ριέχουσαν εἶναι, &c quae sequuntur. Sicuti praecepta sa- pientum quae proscribuntur, nosce te ipsum, & illud, ne quid nimis, probamus & admiramur valde ob bre- vitatem, quod sapientem & solidam complectantur sen- tentiam in paucis verbis, sive sine verborum tumore. Legendum itaque in Luciano, ut est in Mf. ἔμφυχον καὶ σφυρήλατοι παρῆχαι τὸν λόγον. Vivam & solidam ora-

ἐτόλμησεν εἰπεῖν, ἔμψυχον, ^a ἔσφυρή-
λατον παρείχε τὸ λόγον.

Οὐ γὰρ ὡς τὸ Αἰσχύλον ὁ Καλλιθένης ³⁰
ἔφη πρὸς λέγων, τὰς τραγωδίας ἐν οἴνῳ
γράφειν, ἐξορμῶντα, καὶ ἀναθερμαίνοντα τὴν
ψυχὴν, ἐχέτωσ ὁ Δημοσθένης συνετίθει
πρὸς μέθην τὰς λόγους, ἀλλ' ὕδαρ πίνων
ἢ καὶ τὴν Δημάδην παῖξαι φασιν εἰς ταύτην ³⁵
αὐτῷ τὴν ὑδροποσίαν, ὡς οἱ μὲν ἄλλοι πρὸς
ὑδαρ λέγοιεν, ^b τὴν Δημοσθένην δὲ πρὸς
ὑδαρ γράφειν. Πυθέα δὲ ὁ κρότος τὴν Δη-
μοσθενικῶν λόγων σπόμεν ἐφαίνετο τῷ
νυκτερινῷ λύχνῳ· καὶ τῷ μὲν, ἔφη, σοὶ τὸ ⁴⁰
χωρίον τῷ λόγῳ, κοινὸν πρὸς τὴν ἐμὴν ὑπο-
δοῖσιν· ἐγὰρ ^c τοὶ μείων ὁ θεὸς τὴν Ὀμήρου
ποίησιν ὑπῆρχε καὶ μοι λόγῳ.

Ἀλλ' εἰ ^d μετέοις ὅτι τὰς Φιλανθρω-
πίας, καὶ τὴν ἐν τοῖς χρήμασι Φιλομυίαν, καὶ ⁴⁵
τὴν πολιτείαν τὴν ὅλην λαμπρότητα. καὶ ὁ μὲν
ἦεν συνείρων, ὡς τὰ λοιπὰ προοδήσων· ἐγὼ

sthenes, vivam ac spirantem, consolidatam-
que orationem protulit.

15. Non enim, ut de Aeschyllo Calli-
sthenes narrat, alicubi memorans tragoedias
ab illo in vino scriptas, quo instigaret in-
cenderetque animum; eodem modo per
ebrietatem composuit orationem Demosthe-
nes, sed aquam interim potans: unde etiam
luisse dicitur in hanc ipsius aquae bibendae
consuetudinem Demades, alios dicere ad
aquam, Demosthenem autem ad aquam
scribere. Pythaeae vero lucernam nocturnam
olere videbatur illa Demosthenicarum ora-
tionum concinnitas. Et iste quidem locus,
inquit, cum meo tibi argumento communis
est: neque enim minor de Homeri poësi
mihi quoque oratio suppeditat.

16. Sed si ad humanissima illius opera
venias, & honestissimum pecuniarum usum,
& illum in republica administranda splendo-
rem . . . Atque ille sic continuans orationem
incedebat, tanquam additurus reliqua. Ego
ve-

^a Οὐ] Καὶ Gr. Sed solus. ^b Τὸν Δημ. δὲ πρὸς] Δημοσθένους δὲ πρὸς ὑδαρ γράφει Fl. ^c Τοι] Τί Fl. ^d Με-
τέοις] Μετέοις Fl. male. Μετέοις correxit Gesn.

47. Συνείρων] Συμπλέκων. V.

tionem edidit. Utraque vox qua laudat orationem De-
mosthenis, est translata a statuarius arte. Signa e-
nim vivere dicuntur & spirare, cum singulari artifi-
cis ingenio sic ficta sunt, ut videantur non statuæ ef-
se, sed viva animantia. Claudianus IV. Consul. Ho-
norii, quamvis ibi loquatur de vestibus acu pictis:

Vivis opus, multaque ornatur jaspide cultus,
Et variis spirat Nereia bacca figuris.

Σφυρήλατα, quae & dicuntur ὀλοσφύρα & ὀλοσφύρατα,
sunt solida, compacta, plena, non conflata. Plin.
Hist. Nat. XXXIII. c. 4. Aurea statua prima omnium
nulla inanitate, & antequam ex aere aliquo illo modo
fieret, quam vocant holosphyratam, in templo Anaitidis
posita dicitur. Est igitur σφυρήλατος oratio, solida,
plena gravissimis sententiis, in qua nullus est inanis
verborum strepitus: cui opponitur oratorum inanis
sententiis verborum volubilitas, uti vocatur ab Augu-
sto.

Ibid. Λαοδύνῃ] Vid. not. ad Πρ. λ. c. 2. M. du S.
28. Καὶ σφυρήλατοι] Obsequamur Graevio, id est
libris antiquis, de καὶ pro ἐ ponendo. Alioquin mihi

videbatur pulchre etiam dici ἔμψυχον ἔσφυρήλατον
vivam & spirantem, non rigida ac dura, ut quae malleo
ducuntur. J. M. G. Et ob hanc rationem ego in vul-
gato nihil mutavi. J. F. R.

30. Καλλιθένης] Idem de Aeschyllo dictum narrat
Plut. Symp. VII. 10. sed Callisthenem auctorem non
laudat. M. du S.

34. Ἀλλ' ὕδαρ πίνων] Brod. Misc. part. 2. p. 525.
„ Servius Demosthenem abstemium fuisse refert, ob id-
„ que acrioris naturae. Valer. Maximus, ejus patrem
„ cultellos vendidisse. Quae minime mihi probantur:
„ nec enim Demosthenes a vino abstinebat, nisi si
„ quando philosophiae studiis vacaret, orationes scri-
„ beret, caussam orare vellet. Athenaeus, χρόνον τι-
„ να ὑδαρ μόνον πεποκέναι ostendit: Et Lucianus in e-
„ jus encomio. Libanius, καὶ μὴν ὅτι τὸ ὑδαρ ἐπιτρίβειν
„ πῶς ἢ ὑδαρ γρηγορεῖν μᾶλλον παρέχεται τὴν ἀλγύριον,
„ ἅπαντι ἀπολόγηται. Nec ejus pater cultellos unquam
„ vendidit: fuit enim καλὸν καὶ γαλῶν ἀνδρῶν (auctore
„ apud Plutarch. Theopompo) & , ut temporibus il-
„ lis copiosius plane & locuples. Indicat ipsius De-
„ mosthenis κατ' ἀφίεον oratio: ὁ γὰρ πατήρ (inquit)
„ κατέλειπε δύο ἱργαστήρια τέχνης ἐ μικρῆς, ἐκείνων μὲν
„ καὶ-

vero ridens? LYC. Numquid, *inquam*, perfundere aures meas cogitas, ut balnearior aliquis, exhausturus orationem reliquam? THERS. Sic est per Jovem, *inquit*, Epulas illas publicas, & voluntarias ludorum erogationes, & trierarchias, & moenia, & fossam, & captivorum liberationes, & elocationes virginum, quae optima gerendae reipublicae ratio est: & obitas legationes, & leges perlatas. Ac quoties illa rerum publice gestarum magnitudo in mentem venit, ridere subit hominem contrahentem supercilia, ne oratio se de factis Demosthenis deficiat.

17. LYC. Namque tu forte putas, *inquam*, solum me eorum, qui in oratoria arte aetatem contrivimus, non habere aures frequentatas Demosthenis actionibus? THERS. Si quidem, *inquit*, auxilio quodam ad illam orationem, ut tu ais, opus habeamus: nisi forte contra ea illud tibi accidit, ut veluti splendore quodam circumfulgente, defigere obtutum in claro adeo De-

δὲ γελάσας; ΛΥΚ. Ἡ γὰρ γε, ἔφην, ἀφρονὴ καὶ ἀχαεῖν με τῷ ὧτων, ὅσῳ βασιλεὺς καὶ ἀντιλήσας τὸ λοιπὸν λόγον; ΘΕΡΣ. Νὴ Δία γε, εἶπε, δημοδοῖας τε, καὶ χορηγίας ἐθελουσίας, καὶ τριηραρχίας, καὶ τεῖχος, καὶ τάρρον, καὶ λύσεις αἰχμηλῶτων, καὶ παρθένων ἐκδόσεις, καὶ τὴν πολιτείαν, καὶ πρέσβεις, καὶ νομοθεσίας, καὶ μέγαν πολέμιατων ἐμπειρόν, γελᾶν ἐπεί σί μοι, τὰς τὰς ὁρῶς συνάγονται, καὶ δίδωται μὴ λόγοι. Τῷ Δημοσθένει αὐτὸν ἔργων ἐπιλίποιν.

ΛΥΚ. Ἴσως γὰρ, ἔφην, ὃ γὰρ θεοὶ νομίζεις, ἐμὲ δὴ μόνον τὸ ἐν ῥητορικῇ βεβαιώτων, μὴ ἀφροσύνην καὶ τὰ ὧτα ταῖς Δημοσθένει πρᾶξεσιν; ΘΕΡΣ. Εἴγε, ἔφην, πρὸς τὸν λόγον ἐπιχειρίας τινός, ὥς σὺ φῆς, δεόμεθα. πλὴν εἰ μὴ σε τὴν ἀντίον κατέχει πάθος, οἷον αὐγῆς πελαμπύσης, οὐκ ἔχοις πρὸς λαμπρὰν τὴν Δημοσθένει.

• [Ἔργων] Ἔργον prave V2.

„χαίροισι μὲν τριάκοντα ἔτη, quibus (non enim hoc curabat ipse) aut ex libertis ejus quispiam, aut atrienensis praecesset. Idcirco tamen ab Aeschine per contumeliam & probrum, μαχαίροισι τοῦ υἱός, vocatus est, cui Satyra adstipulatur Juvenalis. Idem κατὰ Μειδίαν: εὐφρίων δὲ ἀπὸ ὑπαρχούσης ἑστίας, ὥς γὰρ ἐπιστόμων ἀπεστέρησεν, ἀλλ' ἀπὸ τῆς δόξης, ὣν ὁ πατήρ μοι κατέλιπε. &c. J. Br.

Ibid. [Ἦδωρ πῶν] Demosth. Phil. II. M. du S.

35. Δημάδην] Dicacitate hic notus quem ex nau- ta repente Oratorem factum tradunt veteres. Ad illud ipsum Demadum dictum alludit palam Demosth. Ph. II. (152. C.) λέγοντας, ὥς ἰδὼν μὲν Ἦδωρ πῶν εὐκταῖς δύσκολον ἔστιν ἔργον, εἰ μὴ τις ἀνθρώπων. Philocrates etiam, teste ipso Demosthene, p. m. 217. C. idem risit. M. du S.

37. Δημοσθένει δὲ πρὸς Ἦδωρ γράφειν] Hemsterhusius notat, videndum Davif. ad Cic. Tusc. D. p. 164. i. e. ad L. 2. c. postremum, plane in fin. ubi is de more ad clepsydram dicendi adlegat Scholiasten Aristoph. in Acharn. v. 693. & Suidam, tum & hunc Luciani locum, Plinium, Synesium aliosque, unde haec adlusio ad aquam scribendi satis intelligitur. Sed his nimium notis non immorabimur. J. F. R.

38. Πυθίας] Vid. Plut. in Demosth. & Ciceronis comparatione, ubi hoc ipsum Pythae dictum tangit his verbis; ὁ μὲν γὰρ Δημοσθένης (λόγῳ) ἔξω πάντος ἀφαι-

σμοῦ ἔστι παιδὶς εἰς δεινότητα ἔστι παρὰ σωτηρίαν, ὅσοι ἐλλυχνίαν ὀδῶν, ὥς περ ὁ Πυθίας ἐσκαπὼν, ἀλλ' ὑπερποσίας ἔφροτιδων, καὶ τὴν λιγυρότητα πικρίας τὴν τρόπον καὶ συγκρίσας. p. 1624. Ed. Steph. & Libanum in vit. Dem. M. du S.

Ibid. [Κρότος] Sic infra c. 32. κρότος ἔστι τὸν τὸν λέγειν. L. K.

44. Μετίσις] An μετίσις; F. G.

50. Καὶ ἀντιλήσας τὸ λοιπὸν λόγον] Puto hic servandam suam vim verbi ex etymologia quam expressimus, & ab eo pendere accusativos qui sequuntur χορηγίας, τριηραρχίας, reliquos. Nec tamen ignoro, quam pulchre ex Medicorum disciplina hoc verbum apud Longinum c. 12. extr. interpretetur Tollins, fovere, & amabili ac jucunda verborum sententiarumque copia rigare, animorumque ulcera emollire atque lenire. Caeterum ipsa haec Demosthenis καταρθέματα repetiisse videtur auctor ex illius oratione pro Corona v. g. c. 93. ubi τυχισμὸν ἔστι τὰ φέρειν commemorat, c. 81. εἰ τινες οὐκ ἔστι πολέμιον ἐλυσάμεν, εἰ τισι θυγατρίας συνεξιδύκα. κ. τ. λ. J. M. G.

55. Πρέσβεις] Πρέσβεις correxerat Cl. Gesn. Optime. Et legationes etiam Interprete Melanchtone Parisina, quamvis πρέσβεις reliquerit in Graecis. In quo Edd. cett. consentiunt, sed vellem dissentirent, & πρέσβεις eligerem. Sed & iterum πρέσβεις c. 18. f. J. F. R.

77. Σα

δένες δόξαν ἢ ὅψιν ἀπερεῖσαι. καὶ γὰρ αὐ-
τός τι τοῖσιν ἐφ' Ὀμήρῳ καὶ τὰς δεξιάς
πέπονθα. κατέβαλον γὰρ μικρὰ δὲν, ὥς
οὐκ ἀντιβλεπτόν ὃν μοι πρὸς τὸ ὑποθε-
σιν· εἴτ' ἐγὼ μὲν, οὐκ οἶδ' ὅπως, ἀνήνεγκα,
δοκῶ μοι καὶ μικρὸν προσεθίζομαι ἀν-
τίον ὄραν. καὶ μηδ' ἀποτρέπων, ὥσπερ ἡλίας
τὰς ὄψεις, νόθῳ τῷ τ' Ὀμηρίδων γένει
ἐλέγχεται.

^a Σοὶ δὲ ^b μοι φαίνεται καὶ τῷτο, ἔφη,
πολὺ ῥᾶον, ^c ἢ κατ' ἐμέ εἶναι. ^d μὲν γὰρ
Ὀμήρῳ δόξης, οἷον ὅτι μᾶς ^e ὁρμώσης
ποικιλικῆς δυνάμεως, ἀθρόως ἐξ ἀνάγκης ἦν
ἀπάσης λαβείας· σὺ δ' εἰ μὲν ὅτι τὸ Δη-
μοσθένει ὅλον ἐπάπαξ τῇ γνώμῃ τράποιο,
καὶ μάλα ἀν' ἀποροίης περὶ τὸν λόγον ἀπὸ
οὐκ ἔχων ὅτε πρῶτον τὴν γνώμην λάβοις,
καθάρῃ οἱ λίχνοι πάραυτον περὶ τὰς
ῥακυσίας τραπέζας, ἢ οἱ Φιλήκοι, καὶ Φι-
λοθεάμονες, εἰς μυρίας ἀκρομάτων καὶ
θεαμάτων ἡδονὰς ἐμπέσοιες· οὐκ ἔχουσι
γὰρ ἐφ' ἣν ἔλθωσιν, ἀεὶ τὴν ἐπιθυμίαν μέλα-
τινέτες. οἶμαι δὲ καὶ σὲ μέλαπνηδᾶν, ἐκ
ἐχούσιν ἐφ' ὅ, τι γαίης, ἐν κύκλῳ σε περι-
ελκόντων, φύσεως μεγαλοπρεπῆς, ὁρμῆς
διεπύρες, βίης σάφρονος, λόγου δεινότη-
τος, καὶ ἐν ταῖς πράξεσιν ἀνδρίας, λημ-

mosthenis fulgore nequeas. Etenim ipsi
mihi simile quiddam in Homero ab initio
usu venit. Parum enim abfuit, quia abji-
cerem, quod obtutum defigere in argumen-
to mihi non posse viderer. Deinde nescio
quomodo me recepi, ac videor mihi paul-
latim ad contra intuendum assuefactus esse,
nec amplius avertendis velut a Sole oculis,
nothus et inspicuus Homeridarum generis de-
prehendi.

18. Tibi vero etiam hoc multo esse faci-
lius, mihi videtur, quam meum mihi ne-
gotium. Etenim Homeri gloria, ad unam
poëticam facultatem cum referatur, con-
fertim necessario tota arripienda fuit. Tu
vero si ad totum simul Demosthenem ad-
vertas animum, omnino dubites trepidans
circa orationem, nec habens, quid primum
cogitatione arripias; quale quid gulosis ac-
cidit ad Syracusanas mensas, aut cupidis
audiendi videndique hominibus, si in sex-
centas auditionum spectaculorumque volu-
ptates incidant; nec enim quo se vertant
habent, transferentes perpetuo cupiditatem.
Puto autem te quoque huc illuc falire, nec
habere ubi consistas, orbe quodam te huc
illuc trahentibus ingenio magnifico, inflam-
mato impetu, vita temperanti, ut dicendi,
for-

^a Σοὶ] Constans, at mala lectio. Σὸν *fens.* ^b Μοι] Sic Fl. H. B. S. &c. Μὴν P. ^c ἢ κατ'] ἢ τὸ κατ'
malit *Gesn.* ^d Ὀρμώσης] Ὀρμούσης *marg. A. W.* ex Fl. ^e Συρακυσίας] Συρακυσίας Fl. Sed nil opus est.
f Γὰρ] Omittit Fl. *g* Ἀνδρίας] Ἀνδρίας Fl.

77. Σοὶ δὲ μοι φαίνεται] Scribendum σόν. *Tuum o-*
pus, laudatio Homeri scilicet, quae comparatur cum
laudatione Demosthenis, utra majoris difficultatis res
sit.

Σοὶ] Rectius omnino est Cl. *fensii* σόν. sed scriptu-
ram veterem repraesentare satius duxi.

Σοὶ δὲ μοι] Parum abest, quia invitis omnibus Cl.
fensii emendationem recipiam. Ita enim non modo
sentius postulat, sed & supra σὸν δὲ τούτο Noster etiam
dixit. At quia & σοὶ possit legi, & *Solan.* vulgatum
exhibuit, scribam cum vulgo, sentiam hic cum *fensio.*

83. Περὶ τὸν λόγον ἄττων] Glossēma videtur.

94. Ἀνδρίας] Etli Florentinae ἀνδρίας forsitan prac-
ferendum, nolui tamen hic ei obsecundare, quia ἀν-
δρία frequentius ap. Nostrum occurrit, vid. supra ad

Macrobi. c. 8.

8. Ἰσμενὸν — ὑμνήσομεν] *Pindari locus.*
Ἰσμενός] Inter *Pindari* opera, quae hodie supersunt,
non reperiō.

13. ὑμνήσομεν] De variis hymnorum sic notis no-
minibus vid. *Ill. Spanhem.* ad *Callim.* v. 1.

21. Ἰκαίη γούν σοι ἢ ἡ Περικλῆος. ἐκείνη μὲν γὰρ τὰς αὐ-
τὰς ἀσπρατίας, καὶ βροντίας, καὶ πειθούς, τι κέντρον δόξης πα-
ραλαβόντες, ἀλλ' αὐτὸν γὰρ ἐχ' ὀρώμεν, ὅλον ὡς ὑπὲρ τῆν
φαντασίαν εὐδὲν ἡμῶνον ἔχουσις, εὐδ' οἷον ἱερακίως πρὸς
τὴν τῷ χρόνῳ βάσανον ἐκρίσιν.] In hoc loco nihil fani,
si attendas animum. Vertit *Benedictus*: *Hic satis erit*
eum cum Pericle conferre. Illius quidem fulgura, toni-
trua, et suadellae quoddam calcem accepimus fama, sed
orationem ipsam non videmus. Unde constas ejus nihil
praeter opinionem stitisse, nec temporis probationem et

fortitudine in rebus gerendis, multorumque magnorumque quaestuum contemtu, iustitia, humanitate, fide, sensu, prudentia, unoquoque de multis illis & magnis facinoribus reip. causa susceptis. Fortasse igitur videns hinc decreta, legationes, conciones, leges, hinc classes, Euboeam, Megara, Boeotiam, Chion, Rhodum, Hellepontum, Byzantium, non habes quo mentem deflectas, quem tot praeclara velut auferant.

19. Quem ad modum ergo Pindarus, ad multa animum circumferens, ita fere dubitat,

*Ismenon utrum, aureo an Melian colo,
Cadmumne, spartios an genus inclitum,
An saccula flammica Thebes,
Vimne conantem omnia Herculeam,
Bacchine parris lactos canemus honores?
Candidae connubiane Harmonies?*

Ita tu quoque simili ratione videris ambigere, Orationemne an vitam, oratoriam an philosophiam, populi regendi artem an mortem viri, praedicare oporteat.

20. Nullo vero labore, inquit, oberrationem effugeris: sed quamcumque partem arripiens, aut eloquentiam per se spectatam, in eam hanc orationem conferto. Apti ti-

5μάτων πολλῶν καὶ μεγάλων ὑποφίας, δικαιοσύνης, Φιλανθρωπίας, πίστεως, Φρονήματι, συνέσεως, ἐκάστῃ τῶν πολλῶν καὶ μεγάλων πολιευμάτων. ἴσως ἔν ὅρῳ ἔνθεν μὲν ψηφίσματα, ἢ πρέσβεις, δημηγορίας, ἰνόμεις. ἐκείθεν ἀποστόλους, Εὐβοίαν, Μέγαρον, τὴν Βοιωτίαν, Χίον, Ῥόδον, τὴν Ἑλλησποντίον, Βυζάντιον, ἐκ ἑχέως ὅποι τὴ γνώμην ἀποκλίνης, συμπεριφερόμεν τοῖς 5πλεονεκτήμασιν.

Ἔστω ἔν ὁ Πίνδαρος, ὅτι πολλὰ τῷ νῷ τραπόμεν, ἔτω πως ἠγόρηκεν, Ἰσμενόν, ἢ ἰ χρυσηλάκαλον Μελίαν, ἢ Ἡ Κάδμον ἢ σπαρτῶν ἱερὸν γένος, ἢ τὰν κυανάμπυκα Θῆβας, ἢ τὸ πάντολμον δῖον Ἡρακλέα, ἢ τὰν Διονύσου περὶ λυγαθέα τιμὰν, ἢ γάμον λευκωλένης Ἀρμονίας ὑμνήσομεν; 1 Οὕτως δὲ καὶ σύγε ταῦτόν ἐοικας ἀπο- 15ξεῖν, λόγον, ἢ βίον, ἢ ῥητορικὴν, ἢ φιλοσοφίαν, ἢ δημαγωγίαν, ἢ τὴ θάνατον τὰν δρὸς ὑμνητέον.

Ἔστι δ' ἐδὲν ἔργον ἐκφυγεῖν, ἔφη, ἢ πλάνην, ἀλλ' ἐνός ὅτε δὴ λαβόμεν, ἢ ῥητορικῆς καθ' αὐτὴν, εἰς ταύτην 20κατάθε τῆτον τὸν λόγον. ἰκανὴ γ' ἂν σοι

h. Πρίστεις] Forf. πρεσβείας. i. Χρυσηλάκαλον] Χρυσηλάκ. male f. k. Ἡρακλέα] Ἡρακλῆος Fl. l. Οὕτως δὲ καὶ σύγε] Οὕτως οἶδεν. καὶ σὺ Coll. m. Κατάθε] Καθ' αὐτὴν Fl. n. Γ' ἂν σοι ἐδ'] Sic f. & V2. Γοῦν σοι ἢ cett. δὴ Fl.

8. Ἰσμενόν & χρυσάλακα] * Ἀρχαί ταῦτα τῷ Πινδάρῳ ἐν τῷ μελοποιῶν ὕμνῳ. V.

* Ἀρχαί] Unum est initium, non plura. Sic tamen etiam est in C. M. de S. At sic saltem αρχαί scribendum fuisse.

iudicium sustinere potuisse. Quam multa hic sunt in Latinis infarta, ut sententia nascatur, quae in Graecis non habentur! quam multa male sunt verba! Primum ἢ Περικλέους, num est Pericles? Ἀπὸ κοινοῦ ex praecedentibus repetendum est ῥητορικῇ. Sufficiet tibi Periclis sc. eloquentia, si conferatur cum Demosthenis. Deinde, πειθεὺς κέρον non recte vertitur talarum eloquentiae, sed aculeus, quem infigebat animis auditorum ut recte Melanchthon. Mox, ἀλλ' αὐτόν γε ἐχέοντες, sed ipsum non videmus? quemnam? Periclem? non mirum ante tot secula placida compositum quiete:

ΤΟΜ. III.

14. Οὕτως δὲ & σύγε] Graec. ἔτω οἶδεν. καὶ σὺ ταῦτόν ἐοικας ἀποξεῖν. G.

Forfan ὀρχεται dedit Scholiast. idque per compendium. ἄρχαι pinxerat. J. F. R.

sed nec de Pericle locutus erat; sed de τῇ τῷ Περικλέους, de eloquentia Periclis; inique recte Mf. & editio Florentina nec non Basileensis: ἀλλ' αὐτόν γε ἐχέοντες. ipsam non videmus, sc. eloquentiam. Nulla enim oratio ejus posteris est prodita. Verba quae sequuntur, obscurius vertuntur: δῆλον ὅς ἐστι τὴν φαντασίαν ἐδὲν ἡμῶν ἔχοντες. Salmurienfis: Unde constat ejus nihil praeter opinionem stetisse. Pejus Melanchthon: Quare constat eas praeter actionem, nullam habuisse solidam ac durabilem laudem, sc. orationes. Et sic Latinus quoque Interpres videtur legisse. Num φαντα-

S s s

σ. κ

σοι ἐδ' ἡ Περικλέης. ἐκείνους μὲν γε τὰς ἀτραπάς, καὶ βροντὰς, καὶ σπειθῆς τι κέντρον δόξῃ καταλαβόντες, ἀλλ' αὐτῶν γε ἐχ' ὁρῶμεν, ὃν δῆλον ὡς ὑπὲρ τῆς Φαίλα-25 σίαν, ἐδὲν ἔμμονον ἔχουσιν, ἐδ' ὅσον ἐξαρκέσαι πρὸς τῆς χρόνος βάσανον, καὶ κρίσιν. τὰ δὲ τῆς Δημοσθένους ἄλλα σοὶ καταλείφω λέγειν, εἰ ταύτην τράποιο.

Πρόσγε μὲν τὰς τῆς ψυχῆς ἀρετὰς, ἢ τὰς πολιτείας αὐτῆς τραπομένης, καλὸν μίαν ἡντιναῦν ἀποτέμνεαι τῆς ἀφ' ἑστέρας. εἰ δὲ βέλιοι δαφιλῶς, δύο καὶ σύντρεψις ἐλόμενον, ἔχουσιν ἀποχρῶσαν λόγων ὑπεροχὴν. 3 πολλὴ γὰρ ἐν ἅπασιν ἡ λαμπρότης. εἰ δ' ἐκ ἐκ τῆς παντὸς, ἀλλ' ἐκ μέρους ἐπαινέσονται νόμος μὲν ἡ Ὀμηρικὸς, ἥρων ἐπαινέσονται ἐκ μέρους ἀφ' ἑστέρας, ποδῶν, ἢ κεφαλῆς, ἢ κόμης, ἥδη δὲ καὶ τῆς Φορη-40 μάτων, ἢ ἀσπίδων, μεμπτόν δ' ἐδὲ τοῖς θεοῖς ἐγένετο, ὑμνεῖται καὶ πρὸς τῆς ποιη- τῆς, ἐξ ἡλικίας, ἢ τόξων, ἢ αἰγίδος, μήτι γε δὴ μέρος σώματος, ἢ τῆς ψυχῆς τῆς εὐεργεσιῶν δὲ ἐδὲ δυνατόν ἐφ' 45 ἀπαξ ἐλθεῖν. ἔκιν ἐδ' ὁ Δημοσθένης αἰτιώσας, καθ' ἐν τῇ αὐτῇ καλῶν ἐπαινέμε-

bi hic fuerit *eloquentia* Periclis. Illius nos quidem fulgura ac tonitrua, ac Suadae illum aculeum, fama accepimus; sed ipsam non videmus *eloquentiam*: scilicet praeter formam qualemcumque animo conceptam stabile & solidum nihil habentem, neque quod temporis illud examen iudiciumque possit sustinere. . . . Reliqua vero Demosthenis praetermittenda tibi, huc si verte- 30 ris, fuerint.

21. Ad animi autem virtutes aut praeclare in republica facta converso decens fuerit, quodcumque inde decerpere dicendi argumentum, aut si largiter facere volueris, duobus, summum tribus dilectis, habere satis materiae ad dicendum subjectae, tantum est claritatis in singulis. Si vero non in univsum, sed ex parte laudare velimus, praesto quidem Homericæ lex est, Heroum laudes instituere e partibus, pedibus, aut capite, aut coma; jam vero etiam ex gestaminibus, aut scutis, cum indignum Dis non fuerit cantari a Poëtis ob colum, aut sagittas, aut aegidem, nedum ob corporis partem aut mentis adeo; per beneficia autem ire singula nemini datum sit. Ergo neque aegre feret Demosthenes, se ab uno eorum quae pulchra in ipso sunt laudari: quan-

α Αὐτὴν γε] Sic Fl. Fr. B1. & 2. Αὐτὴν γε H. P. S. Ald. β Δῆλον ὡς ὑπὲρ] Δῆλον. ὡς ἐδὲν ἐπὶ τοῖς ὑπὲρ Fl. γ ἔχουσιν] Receptum ex Fl. & Graec. Ἐχοῦσι Edd. vulgo. δ ὅσον] Ex Fl. recepi. ὅσον cett. ε ἄλλα] Ex cunctis. Geßn. Ἀλλὰ Edd. vulgo. ς Δαφιλῶς] Sic pleraeq. Δαφιλῶς f. Δαφιλῶς Fl. g ὑπεροχὴν] Ex Fr. recepi. ὑπεροχὴν H2. ὑπεροχὴν P. f. &c. omnes male. h Λαμπρότης] Λαμπρότης male H1. 2. i Γὰρ] Omittit Fl. k Πρὸς] ὑπὸ marg. A1.

σία est actio, quod Melanchthoni placuit? Pro ἔχουσιν Mf. ὡς ὑπὲρ τὴν φαντασίαν ἐδὲν ἔμμονον ἔχουσιν, ἐδ' οἷον ἐξαρκέσαι. Quae praeter imaginationem nihil quod duret habet, quippe quae non possit sustinere temporis examen in iudicium, quamvis ἔχουσιν aequae ferri possit, ac ἔχουσιν, hoc est, ex qua Periclis eloquentia nihil ad posteros est transmissum, nihilque superest quam illa imaginatio, illa species, quam animo informamus ac concipimus, de ejus figuribus & tonitribus quibus miscuisse Graeciam audimus, non legimus, non videmus, ut in Demosthene: φαντασία hic non est illa Oratorum, ὅταν ἀ λόγους ὑπὸ ἐνθουσιασμοῦ ἐ πάθος βλέπῃν δοκῇ, καὶ ὑπὸ ὅσῃ τῆς τοῖς ἀκούουσιν. Cum scilicet ea, quae dicis, quasi entusiasmo & vehementi motu correptus, videris cernere, eademque an-

ditoribus ob oculos ponere. ut eam definit Longinus de sublimi dicendi gen. c. 14. sed illa, qua rem auditam cogitatione informamus, oἷον autem non pertinet ad φαντασίαν. sed ad ῥητορικὴν.

Ibid. Γ' ἀν σοι ἐδ' ἡ] Sic recte Ven. utraque. In ple- risque impressis γὰρ σοι ἡ ἡ. Fl. vero μὴ &c. M. du S. 22. Σοι ἡ ἡ] Lege ἡ.

Ibid. Περικλῆς] Plutarchus docet, nihil ejus praeter decreta superesse, ejus tamen aliqua ferri Cicero in Bruto auctor est n. 7. teste Quintiliano III. 1. p. 126. A. qui haec verba addit: equidem non reperio quidquam tanta eloquentiae fama dignum. Ideoque minus miror esse, qui nihil ab eo scriptum putent: haec autem quae feruntur, ab aliis esse composita. De Orat. tamen II. 22. Constare scripta Periclis ait: nisi forsitan ea tantum

quandoquidem universitati suarum laudum ne ipse quidem par esse videatur.

22. *Haec ita percurrente Thersagora*, 50 LYC. Puto ego, *inquam*, te, cum illud unum demonstratum mihi cuperes, non solum poetam te bonum esse, illud quasi corollarium fecisse Demosthenem, soluta oratione adjuncta carminibus. THERS. *Ille*, Facilitatem tibi, *inquit*, negotii tui ob oculos positurus eo provectus sum, orationem ut percurrerem, & *levia tibi illius vestigia signarem*, si quid de cura tua remittens, operam dare mihi recitanti velles. LYC. Noris, *inquam*, nihil te quidquam profecisse. Ac vide ne illud alterum (*illa difficultas quae te angit*) etiam auctum sit. THERS. Praecelam, *inquit*, mihi medicinam narras. LYC. Nempe, *inquam*, difficultatem praesentem ignoras, deinde medici instar laborantem partem ignorantis, aliam curas. THERS. Quid ita? LYC. Tu quidem iis, quae turbare forte eum queant, si quis primum ad ejusmodi orationem aggrediatur, mederi conatus es: at illa olim consumpta sunt antiquis annorum anfractibus. Igitur difficultatis hujus obsoletae sunt tuae medicinae. THERS. Haec ipsa ergo, *inquit*, Medicina tibi *suppeditat*. 70 Nempe velut viam, tutissimam oportet esse eam, quae tritissima est.

ἐπεὶ τό γε σύμπαν ἐδ' αὐτὸς ἀν' αὐτὸν ἐξαρκέσειεν ἐπαινέσαι.

Ταῦτα τῷ Θερσαγόρῃ διελθόντ', ΔΥΚ. Οἶμαί σε, ἔφη, ἐν ὀπιθευχθαί μοι βυλόμενον, τὸ μὴ μόνον ποιητῶν ἀγαθὸν εἶναι, ἢ τῶν λόγων παρεμπόρευμα ποιῆσαι τὴν Δημοσθένην, τὰ περὶ τοῖς ἐμμέτροις προσθέντα. ΘΕΡΣ. Σοὶ μὲν ἔφη, ἢ ῥα τῶν ὑποτιθεῖς, προήχθην ἐπιδραμεῖν τὸν λόγον, εἴ τι τὸ Φροντίδ' ἀνείης, ἀκροατῆς ἡμῖν γένοιο. ΔΥΚ. Πῆργε τοῖνυν, ἔφη, σοι γέγονεν ἔδεν, εὖ ἴσθι. σκόπει δὲ μὴ καὶ πλέον ἢ γεγονὸς θάτερον. ΘΕΡΣ. Καλὸν ἀν' λέγοις, ἔφη, τὸ ἴαμα. ΔΥΚ. Σὺ γάρ, ἔφη, ἀγνοεῖς, οἶμαι, τὸ παρὸν ἄπορον, εἴτα ἰατρῶν δίκην τὸ τῷ νοσῶντι σαθρὸν ἀγνοήσαντ' ἄλλο θεραπεύεις; ΘΕΡΣ. Ὅτι τί δὴ; ΔΥΚ. Σὺ μὲν, ἀνὰ τὰ ταραξίεν ἀν' τὸ πρῶτον ἰόντα πρὸς τὸν λόγον, ἐπεχείρησας ἰατρίαν, τὰ δ' ἡδὴ καλὴν ἀλάτῃν ὁ παλαιαῖς ἐγὼν περὶ τοῖς ὥστε ταύτης τὴν ἀπορίας ἑώλ' αὖ σοι τὰ ἰαματά. ΘΕΡΣ. Τὸτο δ' ἔν, ἔφη, σοι τόγε ἴαμα. χρὴ μὲν τοὶ καθάπερ ὁδῶ, θαρραλεωτάτῃ εἶναι τὴν συνηθεστάτῃν.

ΔΥΚ.

[τῶν λόγων] τῷ δὲ Fl. m. ταραξίεν] ταραξίεν f. prave. n. καλὴν ἀλάτῃν] καλὴν ἀλάτῃ Fl. o. παλαιαῖς] πολλαῖς Fl. p. ταύτης τὴν ἀπορίας] ταύτῃ ταις ἀπορίας Fl.

58. Πῆργε] Προήγου πλέον. Ἰσοκράτης φησὶ, ἵνα πῆργον τοὶ γίνηται, ἀντὶ τῷ πλέον. V.

intelligit, quae apud Thucydidem extant: *Ab Aristophane Poëta fulgere, tonare, permiscere Graeciam dictus est. Cic. Or. 9. Vide autem Nigr. c. 4. ubi versus Eupolidis legitur in quo κέντρον illud Periclis memoratur.*

23. *Τὸ κέντρον*] Τὸ κέντρον legi jubet Cl. Hemsterh. ad *Nigrin.* §. 7. f. p. 46. T. I. ubi ὡς ἀλλοῶς ἐγκατέλειπε τὸ κέντρον τοῖς ἀκούουσιν, etiam minus apte legitur. f. f. R.

26. *Ἐχυσαν*] Sic praeter G. Fl. & in prima quidem voce Fr. & B2. quae in postrema cum reliquis aberrant, in quibus legitur αὐτὸν . . . ἔχουσιν inter ὡς & ὑπὲρ Fl. inserit ἔδεν ὅποιον, quod in reliquis non extat. Illud monendum restat, pro οἷον quod mox sequitur, in Fl. legi οἷον, quod respondet suo ὅποιον. M. du S. *Ibid.* Οὐδ' οἷον] Lege οἷον. F. G. Bene divinavit,

cumque & Fl. confirmet, recepi.

27. Βάσανον ἐκρίσιν] Hic arbitror abrumpi orationem. Thersagoras satis habet viam quasi monstrasse dicendorum in comparatione Periclis cum Demosthene; reliqua ingenio amici permittit. f. M. G.

42. Πρὸς τὸ ποιητῶν] Glossam esse τὸ ἐπὶ, est apertum: nam πρὸς cum genitivo, & verbo passivo, pro ὑπὸ, habuimus adeo frequenter, ut operae haud sit repetere. Vid. tamen *Icar.* c. 15. 21. f. *Bis Accus.* c. 17. f. *Rhet. Praec.* c. 1. *Adv. Indoct.* 28. & *Bergl.* ad *Alciph.* p. 120. f. f. R.

45. Ἐφ' ἀπαξ ἐλθεῖν] Ἐλθεῖν τὴν ὑποφωτιστῶν an significare possit enarrare beneficia, vehementer dubito. *Susplicor* post *Wolffium*, legendum Ἐφ' ἀπάσας ἐλθεῖν, idque tanto magis, cum compendium syllabae σης in

ΛΥΚ. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον, πρὸς ἐμὴν, ἢ Φασὶν Ἀννίκεριν τὴν Κυρηναίων Φιλο-
τιμηθῆναι πρὸς Πλάτωνα τε, καὶ τὰς ἐταί-
75 ρους. τὴν μὲν γὰρ Κυρηναίον ἀρματοδροχίαν ἐπι-
δεικνύοντα, πολλὰς δὲ τὴν Ἀκαδημίαν ἐξ-
ελάνειν δρόμους, ὅτι τὴν αὐτῆς ἀρματοδρο-
χίας ἀπείρας, μηδὲν ὡς ἐξελάντα, ὡς
ἐνὸς δρόμου σημεία ἔχουσαν γῆς ἐπολείπειται.
τὴν δὲ γε, τὴν ἐναντίον σπεύδει, τὰς ἀρ-
ματοδροχίας ἀλείπειν· ἐμὰ δὲ μάλα ῥάδιον δ',
οἶμαι, καινεργεῖν ὁδὸς, τὴν τέρψιμον ἐκ-
τρέπῃ. ΘΕΡΣ. Ἀλλὰ τοι τὸ Πάυ-
80 σων, ἔφη, σοφόν; ΛΥΚ. Ποῖον; ἔφη,
ἐν γὰρ ἀκρόασι.

ΘΕΡΣ. Πάυσωνι τῷ ζωγράφῳ Φασὶν
ἐκδοθῆναι γράφαι ἵππον ἡ καλινδύμνον·
τὸ δὲ γράφαι τρέχοντα, καὶ πολλὴν κοινότητα
85 ἔχει τὴν ἵππον ὡς δ' ἐπὶ γράφοντι, ὅτι
τῆς αὐτῆς ἐκδόσεως, μέμνει, μὴ γὰρ τὸ
προσάξει· τὸ δὲ Πάυσωνα τὸ πῖναξ τὰ
μετέωρα κάτω δευαγαγόντα, τῷ παιδὶ
τὴν γραφὴν ἐπιδείξαι κελεύσαι, καὶ τὴν ἵππον
90 ἐμπαλιν ἐκείνου ὁφθῆναι καλινδύμνον.
ΛΥΚ. Ἦδὲς εἶ, ἔφη, Θερσαγόρα, ἀν-
μίαν οἷμ με τροφὴν μεμηχανῆσαι τούτων
ἐπὶ, ἀλλ' ἐχὶ πάσας τροφάς, καὶ δε-
αγωγὰς ἐναλλάττοντα, καὶ μελατιθέντα,

23. LYC. *Male narras*. Nam contra-
riam, *inquam*, ego mihi proposui illi, in
qua gloriam appetuisse dicitur Cyrenaeus
Anniceris apud Platonem, ejusque sodales.
Cyrenaeum enim ajunt, cum aurigandi
peritiam ostentaret, multa circum Acade-
miam egisse curricula, per eandem omnia
orbitam, quam nusquam egrederetur, ita
95 out curriculi non nisi unius in solo vestigia
relinquerentur. Mea vero contraria scilicet
est ratio, qui evitare orbitam studeam.
Non nimis autem facile arbitror, novas
comminisci vias, declinatis his quae tritae
sunt. THERS. Verum enim vero sapiens,
85 *inquit*, Pausonis commentum est. LYC.
Quodnam? *inquam*: nec enim audiui.

24. THERS. Pausoni pictori pingendum locatum ajunt equum volutantem se:
at illum pinxisse currentem, multumque
90 circa equum sublatum pulverem. Pingenti
supervenisse qui locaverat, questumque:
neque enim hoc se jussisse. Pausonem ita-
que imperasse puero, ut summis tabulae
versus ima conversis, picturam ostenderet,
sicque equum inversum volutari visum esse.
LYC. Suavis homo es, *inquam*, Ther-
sagora, si putas unam me, tot annorum ho-
minum conversionem machinari, non potius
conversiones omnes & circumductiones mu-
tare, ac transponere, ac sic quoque metue-
re,

a H] Bene Ald. Fr. B1. 2. P. S. H. H adspirare f. V2. Fl. b Παρδάντα] Παρδάντας Fl. c Πάυσων] Recepi ex Fl. & Graev. & hic, & deinde bis. Nam Πάυσων & mox Πάυσων ac Πάυσων male reliquae omnes. d Καλινδύμνον] Ἀλινδύμνον male Fl. e Κεῖμνον] Omisit Fl.

literam & transire facile potuerit.

f. M. G.

73. Τὴν ἐναντίαν γὰρ, εἶπον] Quod in interpretatione huic responsioni verba praemissi *Male narras*; lucis inferendae causa factum est. Nempe sic abrupte loquuntur Graeci & Latini, cum concedunt quidem, quod alter dixit, sed ad se nihil pertinere ostendunt. Aliquoties ita noster in *Hermotimo*. De Latinis diximus ad *Quintil.* 2, 7. extr. Caeterum hanc de Anniceri narrationem habet etiam *Aelian* H. V. 2, 27. f. M. G.

74. Ἀννίκερι] Ille ipse qui Platonem, cum jussu Dionysii vacinaret, redemerat. *Diog. Laërt.* 74. B. & 54. C. ubi tamen alium Anicerim esse contendit *Menagius*; quem vide p. 70. D. ubi plura de eo testimonia congestit. Idem de eo narrat & *Aelianus* V. H. II. 27. teste *Men.* & *Laërtius* III. 25. ubi & pretium

addit octo sestertia. Pro ἢ male Fl. & V2. ἢ. In f. autem ἢ, nisi quod mendose ἢ. Illud enim haud dubie Editor volebat, ut c. 15. ἢ ἐ τὴν Δημόδωρον &c. quod sane minime spernendum, immo verum puto. *M. du S.*

75. Πρὸς Πλάτωνα] *Aelian*. Var. Hist. II. 27. f. G. 81. Ἀρματοδροχίας ἀλείπειν] *Hom.* dixit, ἀρμ. π. οὐχίας ἀλείπειν, quod diversum est. f. G.

84. Πάυσων] *Menagius* ita emendandum esse viderat & Mf. Gr. & Fl. Ed. confirmant. In reliquis enim prave ubique legitur Πάσωνος &c. vid. *Plut.* 705. f. *Aelian*. Var. H. XIV. 15. De hoc Pausone judicium *Aristotelis* vide de Poët. c. 2. pr. (Non viderat forte *Menagius*, sed *Gujeto*, ut solet, surripuit.) *M. du S.* Πάσων] Pauson pictor. Pauson dicitur *Aeliano* Var. Hist. 14. 15. & *Plutarcho* de Pythiae oraculis, & aliis,

re, ne idem mihi denique quod Proteo usu veniat. THERS. Quid illud est, *inquit*? LYC. Ne fiam, *inquam*, quod ille factus est, cum humanam speciem studeret effugere: quando consumptis formis omnibus animantium, plantarum, elementorum, rursus denique adsciticiae formae inopia, Proteus factus est.

25. THERS. Tu quidem supra illum Protea, *inquit*, meae recitationis effugientiae rationes comminisceris. LYC. Non hoc, *inquam*, vir optime. Dabo enim tibi hanc audiendi operam omiffa parumper quae incumbit mihi cura. Forte enim parte curarum de tuo foetu liberatus, etiam meae parturitionis curam una suscipies. Cum igitur ita illi quoque videretur, in proximo aggere assidentes, audiebam ego, ipse recitabat generosa sane carmina. Inter recitandum vero fanatico velut impetu correptus, complicatis tabellis suis, THERS. Cape tibi, *inquit*, auditionis tuae mercedem, ut Athenis concionis obitae aut iudicii. Sed ut gratiam mihi. *inquit*, habeas. LYC. Habebo equidem, *inquam*, prius etiam, quam, quid sit quod dicis, norim.

26. Sed quid est, de quo dicis? THERS. In Macedonicos, *inquit*, regiae domus commentarios incidi, ac tum mirifice delecta-

ιδεῖν μὴ τὸ τελευταῖον πάθοιμι τὸ τῆ Πρωτέως. ΘΕΡΣ. Ποῖον, ἔφη, πάθος; ΛΥΚ. Τὸ γενόμενον, ἡ ὅ φασιν αὐτὸν γενέσθαι, δρασμὸν ἐξευρίσκειν τὴν ἀνθρωπίνης φύσεως, ἐπεὶ καὶ καταλάκει πάσας ἰδέας ἀνθρώπων, καὶ φυτῶν, καὶ τοιχείων, αὐτὸς αὖ πάλιν μορφῆς ἐπέσχετο, Πρωτέα γενέσθαι.

ΘΕΡΣ. Σὺ μὲν, εἶπεν, ὑπὲρ τῆ Πρωτέως ὁμηχεῖς τὴν ἐμὴν ἀκρόασιν ἀποδιδράσκεις. ΛΥΚ. Οὐκ, ὦ γὰρ, ἔφη, τῆτο. παρ' ἐξω γὰρ ἐμαυτὸν ἀκροῶμαι, παρὲς τὴν ἐπηρητημένην φροντίδα. τάχα γὰρ ἂν τι πλεονέξῃς ἐν κινήματι ἀφροσύνης γενόμενον, καὶ ἐμῆς ὁδῶν συμφροντίσας. ὥς ἐν ἐδόκει ταῦτα αὐτῷ, καθίσαντες ὅτι τὸ πλεονέξον κρηττόν, ἐγὼ μὲν ἡκροώμεν, ὁ δ' ἀνελέγξει μάλα γενναῖα ποιήματα. μετὰ δ' ὅσῳ ἐνθὺς γενόμενον, ἐπιπτύξας τὸ

γραμματεῖον, ΘΕΡΣ. Κομίζεις τὴν ἀκρατικὸν, ἔφη, μισθόν, καθάπερ Ἀθηναῖοι ἐκκλησιαστικὸν, ἢ δικαστικὸν. ἀλλ' ὅπως εἴσῃ μοι χάριν. ΛΥΚ. Χάριν μὲν, ἔφη, εἴσομαι, καὶ πρὶν ὅ, τι καὶ λέγεις εἰδέναι.

27. Τί δ' ἔστιν ὅ, τι καὶ λέγεις; ΘΕΡΣ. Μακεδονικοῖς, εἶπεν, ἐντυχὼν τῷ βασιλικῆς οἰκίας ὑπομνήμασι, καὶ τότε ὑπερῆδεις,

f^o] ^a A marg. At. g Κατηλαλῶει] Καταναλῶει Fl. h ἂν τι] Bene V2. P. Aliae quaedam ἄντι male. i Κινήματι] Recte plurimae. Κινήματι H1. & 2. k Ἀφροσύνης] Ἀφροσύνης male P. Iola. l Γραμματεῖον] Γραμματεῖον Fl.

aliis, ex quibus hic legendum Παύσαν. F. G. Eadem ad verbum habet Menag. in Ed. Graev. qui cum ubique eadem dederit quae ille, plagii omnino reus esto.

87. Πάσαν τὴν ἱστορίαν] Verissime ingeniosissimus & amicissimus Menagius emendat Παύσαν. Ejus emendationem, ne quid dubii super sit, firmat Mf. & editio Florentina.

91. Μίμνησθαι] Καὶ μίμνησθαι. F. G. Bene, & parum abest, quin invitis Edd. inferam.

97. Τούτων ἐν τῷ] Si Luciani sit opus, a fene conscriptum hinc & ex c. 22. statuendum est: unde subit suspicari supposititium, cum nec elegantia solita in sit, ne orationis quidem perspicuitas. Juvenile opus est (vide & not. ad tit.) sed cujus nescio.

5. Κατηλαλῶει] Forfan recte Fl. sine augmento,

quod & Herodot. negligit; ut L. VII. p. 437. C. ἀναβέβησαν pro ἀνέβη. Conf. c. 41. ubi eadem rursus καταναλῶει. Sed & exempla ex aliis tam crebro indicavimus, ut pluribus hic non opus sit; vulgatum tamen hic praestat servasse.

12. Παρὲς τὴν ἐπηρητημένην φροντίδα] Vertitur: Dimissa ex animo impendente cogitatione: malim, Demissa, suspensa illa cogitatione.

Ibid. Ἐπηρητημένην φροντίδα] V. Dem. Phil. I. p. 108.

A. ubi ἀπερητημένοι εἰς ταῖς παρασκευαῖς, καὶ ταῖς γυμνασίαις.

20. Γραμματεῖον] Sic variat scriptura etiam supra Tox. c. 13. 14. 16. & ante, in hac Dissert. & mox c. 27.

22. Ἀλλ' ὅπως] Subaudi ὅρα, σκόπει.

27. ὑπομνήμασι] A M. Emilio captos Regum Macedoniae.

ἡοῦς, τὸ βιβλίον ἢ καὶ πᾶρεργον ἐκτε-
 σάμην· καὶ νῦν ὑπεμνήσθην ἔχων οἴκαδε. γέ-
 γραπταὶ δ' ἄλλα τε τῷ Ἀντιπάτρῳ πρᾶχ-
 θέντων ὅτι τὸ οἰκίας, καὶ τοῦ Δημοσθένους·
 ἃ μοι δοκεῖς ὅδε ἀν' παρέργωγος ἀκῆσαι.
 ΛΥΚ. Καὶ μὴν, εἶπον, ἥδη γέ σοι τῶν
 εὐαγγελίων χάρις, καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπ' ὧν.
 ἐγὼ μὲν ἔν ἐκ σπολείφομαί σε πρὶν ἢ τῷ
 ὑποχέσθαι ἔργον σοι γενέσθαι. σὺ δ' εἰς ἰα-
 κας μὲν με λαμπρῶς τῷ Ὀμήρῳ γενέθλιον,
 εἰκοῖας δ' ἐστιάσειν αὐτὸς καὶ τῷ Δημοσθένει.

Ὡς ἔν ἀνέγνω τὰ λοιπὰ τῶν γραμ-
 ματέων, ἀφ' ὧν φανέες ὀλίγον, ὅσον σπο-
 δῆναι τῷ ποιήματι τῆς δικαίας ἐπαίνους, ἤει-
 μεν εἰς τῶν Θεσσαγῶν. καὶ μόλις μὲν, ἐπι-
 τυγχάνει δὲ τῷ βιβλίῳ, καὶ γὰρ λαβὼν τό-
 τε μὲν ἀπηλλαττόμην. ἐντυχὼν δ' ἔτῳ τῷ
 γνώμην διέτεθην, ὡς εἶδεν τι ὡς τρέφας,
 ἀλλ' ἐπ' αὐτῶν ὀνομάτων ἢ τε καὶ ῥημά-
 των ὑμῖν ἀναλέξομαι. εἰδὲ γὰρ τῷ Ἀσκλη-
 πιδῷ μείον τι γίγνεται τῇ τιμῇ, εἰ, μὴ τῶν
 προσιδόντων αὐτῷ ποιησάντων ἁπλᾶς, τὰ
 Ἀλυσόδημῳ τῷ Τροϊζηνίῳ, καὶ Σοφοκλέει,
 ἀδεται, καὶ τῷ Διονύσῳ, τὸ μὲν ποιήσιν
 καὶ γὰρ ποιῶν, καμωδίας, ἢ τραγωδίας,
 ἐκλέλειπεν. τὰ δ' ἑτέροις συντεθέντα,

tus, non perfunctorie libellum emi. Et
 modo domi me habere recordatus sum.
 Scripta ibi sunt cum alia de rebus ab Anti-
 patro domi gestis, tum de Demosthene,
 quae mihi non obiter auditurus esse videris.
 LYC. Et nunc, inquam, pro istoc nun-
 cio eam tibi gratiam persolvo, ut reliquos
 etiam versus tuos audiam: neque vero te
 relinquam ante, quam fides promissis tuis
 constiterit. Magnificis tu me epulis Ho-
 meri nataliciis accepisti, ac Demosthenis
 quoque similibus videris accepturus.

27. Cum igitur reliqua ex tabellis recita-
 set, commemorati paulum, dum dignae poëma-
 ti laudes tribuerentur, Thersagorae domum
 iuimus, & vix quidem, sed inuenit tamen
 libellum. Quo ego accepto tum discedebam.

LECTO autem in eam veni sententiam, ut nihil
 immutatum, sed ipsis totidem nominibus &
 verbis illum vobis praelegam. Neque enim
 minus honoris habetur Aesculapio, si, cum
 nemo salutantium fecit cantica, Alisodemi
 Troezenii & Sophoclis carmina canuntur; &
 Baccho novum carmen scribere, Comoedias,
 Tragoediasve, desitum est: sed quae ab aliis

com-

a Γραμματεῖς] Γραμματεῖς Fl. b Περιτρέφας] Πατρὸς emendat Gesn. c Τε] Omittit Fl. d Ποίησιν
 καὶ γὰρ] Utrumque deest in Fl. e ἑτέροις] ἑταίροις Fl. prave.

cedoniae commentarios legimus in ejus vita a Plut.
 conscripta; sed ab hoc visus &c. non credo. M. du S.
 Ἱερομνημασι] Vid. Misc. Obs. Brit. Maj. & Jun.
 1733. p. 368. F. F. R.

29. Οἰκαδὲ] Pro οἶκοι positum. F. G. Ita vicissim
 οἶκον fere pro οἶκοι Herodian. 2. 7. 3. ἔτε γὰρ οἶκον ἢ
 αὐτῶν τοσαῦτα χρηματὰ, ὅσα ἡλασσονίστατο. Sed potest
 vulgaris significatio & ibi salva manere; ut sit domo,
 vel de suo non suppetebant opes. Sed pro οἰκαδὲ for-
 san hic οἰκαδὲ scribendum. F. F. R.

34. Καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἐπ' ὧν] Aliquid excidisse videtur;
 petit enim, quod sequentia indicant, ut reliquum
 poëma sibi peragat. M. du S.

Ibid. Τῶν ἐπ' ὧν] Ἀκούσομαι legisse videtur Interpres.
 F. G.

50. Ἀλυσόδημῳ] Hunc Poëtam ab aliis laudatum
 non memini. M. du S.

Ibid. Σοφοκλέει] Scripserat ergo & Sophocles hy-

mnos.

53. Ἐκλείπεται] Hujus ergo aetate neque tragoc-
 diae neque comoediae novae Athenis scribebantur.

M. du S.

59. Δράμα τῷ βιβλίῳ] Sic legendum videtur, τὸ
 προσῆκον ἡμῖν μίρον· τὸ δὲ φησὶν Ἀντιπάτρῳ &c. τὸ δρά-
 μα τῷ βιβλίῳ infinitivum videtur.

F. G.

Δράμα] (Quid in his veri sit ex Plutarcho intelligis
 in vita Dem. p. 1574.) Plutarchus, excepto Antipatri
 colloquio, eadem ferme habet.

M. du S.

Ibid. Τὸ δὲ δράμα &c.] Legebatur. τὸ δὲ δράμα τῷ
 βιβλίῳ praemisso etiam puncto ante τὸ δὲ. Sed paren-
 thesi addita, distinctioneque mutata, & pro τῷ βιβλίῳ,
 rescribendo βιβλίῳ Gesnerus vulgatum emendavit, cui
 obscurum, quod vulgatum sensu carebat, nec aliter
 ex Codd. restitui poterat.

F. F. R.

63. Καλαυρίας] Saepius in hac voce apud Plut.
 recatur hac in historia; pro Calauria enim ubique Cala-
 bria

composita sunt, ea hos, qui in medium opportune proferunt, non minus commendant, quod sic honorem habuisse Diis videntur.

28. Liber itaque hic (est autem commentariorum Macedonicorum ea pars, quae ad nostram rem pertinet, colloquium) liber ergo refert, Antipatro indicatum esse, adesse Archiam. Porro hic Archias, si quis juniorum forte ignorat, comprehendendis exsulis fuerat praefectus, ac mandata acceperat, Demosthenem persuasionibus potius quam vi eo adducendi, ut a Calauria veniret ad Antipatrum. Ac fuerat spe ista suspensus Antipater, in dies expectans Demosthenem. Cum igitur audisset e Calauria venire Archiam, statim, ut erat, intro eum iussit vocari.

29. Ingressus ille, . . . Sed ipse libellus dicit reliqua. ARCH. Salve Antipater. ANT. Quidni salvus sim, si adduxisti Demosthenem? ARCH. Adduxi, ut potui. Urnam enim reliquiarum Demosthenis adfero. ANT. A spe dejecisti me, Archia. Quod enim mihi ossa & urna, Demosthenem ipsum non habenti? ARCH. Nempe per vim, o Rex, retineri anima viri non poterat. ANT. Cur vero vivum non com-

τοῖς νῦν εἰς μέσον ἐν χειρὶ κομίζουσι χάριν ἑαυτῶ ἐλάττω φέρει, τῷ δὲ θεὸν δοκεῖν τέλει κέναι.

Τὸ μὲν ἐν βιβλίῳ, τῆτο. (ἔτι δὲ τῶν ὑπομνημάτων τὸ προσῆκον ἡμῖν μέν τὸδε δράμα) τὸ βιβλίον φησὶν, Ἀντίπατρω μεμνηνῶς παρόντα τὴν Ἀρχίαν. ὁ δὲ Ἀρχίας, εἴ τις ἄρα τῶν νεωτέρων ἀγνοεῖ, τὴν Φυγάδας ἐτέτακτο συλλαμβάνειν. ἐπέτακτο δὲ αὐτῷ καὶ Δημοσθένην σπὸς Καλαυρίας πείσαι μάλλον, ἢ βιάσασθαι πρὸς τὴν Ἀντίπατρον ἵκεν. καὶ δὴ καὶ μετέωρον ὁ Ἀντίπατρος ὅτι ταύτης ἦν τῆς ἐλπίδος, τὴν Δημοσθένην αἰεὶ προσδοκῶν. ὡς ἔν ἤκιστα σπὸς Καλαυρίας ἤκοντα τὴν Ἀρχίαν, εὐθὺς ὡς εἶχεν ἐκέλευσεν εἶσω καλεῖν.

Ἐπεὶ δὲ εἰσῆλθεν, αὐτὸ φράσας τὰ λοιπὰ τὸ βιβλίον. APX. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε. ANT. Τί δ' ἐμέλλω χαίρειν, εἰ Δημοσθένην ἤγαγες; APX. Ἦγαγον ὡς ἡδυνάμην· ὑδρίαν γὰρ κομίζω τῆς Δημοσθένους σκευῆς. ANT. Ἀπ' ἐλπίδος γε μὴν ἔσφηλας, ὦ Ἀρχία· τί γὰρ τῶν ὄσων, καὶ τῆς ὑδρίας, Δημοσθένην οὐκ ἔχοντι; APX. Τὴν γὰρ ψυχὴν αὐτῆς, ὦ βασιλεῦ, πρὸς βίαν κατέχειν ἡ ἀδύνατον. ANT. Τί δ' ἐζών-

τα

f Tὸδε δράμα] τὸ βιβλίον] Ita Gesn. dedit, pro vulgat. τὸ δὲ δράμα τῷ βιβλίῳ. g Ἀντίπατρε] Ἀρχία L. male. h Ἀδύνατον] Omittit M.

briam libri impressi habent. V. 615. C. in Dem. M. du S. 65. Μιτίωρ δὲ Ἀντ.] Conf. supr. T. 2. Jov. Trag.

c. 4. N°. 73. J. F. R.

70. Εἰσῆλθεν] Ὁ Ἀρχίας. F. G.

71. Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε] Hic incipit monumentum antiquum & lectu dignum, cetera non sunt magni pretii. M. V. La Croze.

Χαῖρε, ὦ Ἀντίπατρε] Hic incipit quasi novus dialogus. Vid. Misc. Ob. supra laudat. p. 368. f. & 369. J. F. R.

76. Τί γὰρ ὄσων] Subaudi δι.

78. Πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ANT. Τί δ' ἐζώντα κατελίσσεται;] In omn. Edd. haec ita habebantur confusa: πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον. ἢ Βιωτίας, ἢ ἐν-θα τι πρὸς ἐμοῦ λαβόντες &c. a c. 34. fere ad fin. 37.

huc infarsa, quae transpositione sananda etiam monet Anonym. in Misc. Obf. Britan. Maji & Jun. 1733. p. 370. Aliquid deesse viderat & Wolf. initio operum Demosth. Transpositione etiam sanaverat Solan. exceptis

duobus versib. quos aliter constituit. At nos Gesnerum sequimur. Differentia cuique ex collatione alius Edit. patebit. J. F. R.

79. Κατέχειν ἀδύνατον. * ANT. Τί δ' ἐ] Potuitne, Lector, melius continuari oratio? Quam male vero in libris omnibus tum editis, tum, quantum mihi constare potuit Mss. ab hoc inde loco partes commentariorum, ut fingitur, Macedonicorum inter se cohaeserint, vel distractae fuerint potius, facile intelliget, si quis conferre cum hac editione quamcumque aliam voluerit: (ne opus sit ad alium librum decurere, rogavi Doctiss. Reitzium, ut subijci ad finem libelli totum locum, quomodo antea editus fuit, curret.) Igitur putabam me vidisse aliquid, cum ante hos viginti annos observarem, translocato in l. bro, unde reliqui, qui exstant, omnes derivati sunt, duo folia aequalia, vel paginas adeo ejusdem folii (versuum in Aldina editione 37. & 40. in Basileensi 71. & 75.) quibus

τα κατελήφατε; APX. ^a Κατελήφαμεν. 8oprehendistis? ARCH. Comprehendimus. ANT. Κατὰ τὴν ὁδὸν ἐν τέθνηκεν; APX. ANT. Ergo in via periit? ARCH. Non, Οὐκ, ἀλλ' ἐπ' ἦν, ἐν Καλαυρία. ANT. sed ubi erat, in Calauria. ANT. Forte vestrae negligentiae culpa fuit, qui non satis Τάχα τ' ὑμετέρας γέγονεν ἔργον ὀλιγωρίας, εἰ θεραπεύοντων τ' ἀνθρώπων; APX. Ἄλλ' hominem curaveritis. ARCH. Sed neque hoc in nostra potestate fuit. ANT. Quid εἰς ἑφ' ἡμῖν ἐγένετο. ANT. Τί φῆς; αἰ-8 ais? Aenigmata loqueris, Archia. Vivum νίγματα λέγεις, ὦ Ἀρχία, ζῶντα λαβόν- cepistis, & non habetis.

APX. Οὐ γὰρ ἐκέλευες τίω τε πρῶτῳ μὴ βιάζεσθαι; καίτοι πλεον ἂν ἐδὲ βιασα- 30. ARCH. Nonne enim jusseras, primo vim illi non adhiberi? Quamquam neque profecturi quidquam eramus vi admo- τα, etenim jam parabamus. ANT. Neque Οὐκ εὖγε ὑμεῖς ἐδὲ μελήσαντες· ἴσως ἐν ἐκ τ' ὑμετέρας τέθνηκε βίας. APX. Ἡμεῖς μὲν αὐτὸν ἐκ ἀπακτείνουμεν, βιάζεσθαι δὲ αὐτὸν μὴ πείθεσθαι ἀναγκαῖον ἦν. σοὶ δ', ὦ βασι- 9o leu, τί τὸ πλεον, εἰ ζῶν ἀφίκετο; πάν- 9 τως ἐδὲν ἂν αὐτὸν, ἢ ἀπέκτεινας.

ANT. Εὐφήμει, ὦ Ἀρχία· δοκεῖς μοι μὴ συννηονχέναι, μήθ' ὅτις ὁ Δημοσθένης, μήτε τ' ἐμὴν γνώμην· ἀλλὰ νομίζειν ὅμοιον εἶναι Δημοσθένην εὐρεῖν, καὶ τῶν ζῆτεῖν τῆς κακῶς ὑπολωλότης, Ἱμεραῖον τ' Φα- ληρέα, καὶ τ' Μαραθώνιον Ἀριστόνικον, καὶ τ' ἐκ Πειραιῶς Εὐκράτην, τ' ῥαγδαίων ρευ- μάτων ἐδὲν ἀφαιρόντας, ἀνθρώπους τα-

31. ANT. Bona verba, Archia. Vide- ris mihi non cogitare, neque quis fuerit Demosthenes, neque meum consilium, sed putare simile & ejusdem felicitatis esse, invenisse Demosthenem, & illos conquirere homines male perditos, Himeraeum Phalereum, & Marathonium Aristonicum, & illum ex Piraeo Eucraten, torrentibus ri- 5 vis nihil dissimiles, humiles homunciones, tu-

^a Κατελήφαμεν] Κατηλείφαμεν ferverse fuit. ^b Ἐφ' Ἰφ' Edd. priores.

bus repositis hic libellus, qui tribus locis vitium antea prodebat, sanus, integer, & optime continuatus appareat. Ad hoc intelligendum nihil opus est, quam ut attendat lector ubique, quis loquens inducatur, & de qua re agatur. Probata est jam tum illa curatio doctissimo viro, quem mihi nunc collegam & vicinum esse impense gaudeo, C. A. Henmanno, ad quem illam perscripseram: probata est doctissimo itidem viro Tib. Hemsterhuisio, cui specimen meum in hunc libellum observationum miseram. Is, sibi quoque eam in mentem venisse, mihi respondit, & a Mose du Soul etiam sibi plures ante annos demonstratam, docuit. Postea illam publicavi An. 1731. in libello tertium jam Lipsiae edito, Chrestomathia Graeca: unde in Aetis Eruditorum quoque facta est illius mentio. Denique in Miscellaneis observationibus eruditorum Britannorum, edit. Belg. Vol. 2. Tom. III. p. 368. seq. viri docti mihi incogniti observatio vulgata est, quae ab

illa nostra vix quidquam differt. Cum itaque ita manifesta sit haec emendatio, ut magis mirandum sit, tot editores Luciani atque interpretes illam fugisse, quam intra exiguum tempus aliquot hominibus eruditae eam in mentem venisse; & a nemine plane, quod ego sciam, quidquam contra monitum sit: credo ego morosae cujusdam superstitionis potius nos postulari potuisse, si non admissemus eam medicinam in ipsum corpus hujus libelli, quam audaciae, quod admisimus.

7. M. G. 91. Οὐκ εὖγε ὑμεῖς ἐδὲ μελήσαντες] Addititium videtur.

F. G. 2. Ἱμεραῖον] Vid. Plut. Dem. qui omnes eosdem recenset, nisi quod pro Eucrate Hyperidem habet. & 1555, 1.

M. du S. Ἱμεραῖον τ' Φαληρέα] De Himeraeo Phalereo, Demetrii fratre, & Aristonico Marathonio, atque Hyperide Plut. in V. Demosth. sub fin. p. 859. C. narrat, eos Aegi-

tumultuum temporariorum occasionebus *velut* innatantes, & ad parvam spem turbarum ferociter exsurgentes, deinde paullo post, ventorum vespertinorum more resistentes; & infidelem illum Hyperidem, alienum ab amicitia adulatorem populi, qui turpe non duxerit adulatione plebis calumniari Demosthenem, seque ad ea praebere ministrum, quorum mox illos ipsos, quibus gratificatus fuerat, poenituit: quandoquidem non multo post illam calumniam splendidiorem viro, quam olim Alcibiadi, reditum *ab exilio* contigisse accepimus. Verum hic (*Hyperides*) pensi nihil habuit, neque puduit ipsum contra eos, qui olim fuerant amicissimi, lingua uti, quam oportebat nempe improbitatis illius causa excindi.

32. ARCH. Quid vero? nonne inter inimicos nostros inimicissimus Demosthenes? ANT. Non sane, si quis moris ac fidei rationem habeat, amicumque sibi, quidquid est in moribus incorruptum ac stabile, judicet. Nam honesta profecto apud hostes etiam honesta sunt: virtus, ubicumque fuerit, pretiosa est. Neque Xerxe deterior ego, qui Bulin Sperchinque Lacedaemonios admiratus, cum interficiendorum potestas esset, dimisit. Verum si quem unquam omnium, etiam Demo-

πεινές, ἀφορμῇ προσωπαίων θορύβων ὅτι πολάσαντας, καὶ πρὸς μικρὰν ταραχὴν ἐλπίδα θρασέως ἐξαναστάτας, εἴτα πτήξαντας ἐκ εἰς μακρὰν, δίκην τῶν δειλῶν πνευμάτων καὶ τῶν ἀπίστον Ὑπερίδην, καὶ τὸν ἀφίλον δημοκόλακα, τὸν ἑδὲν αἰσχρὸν νομίσαντα κολακίᾳ τῷ πλῆθει συκοφαντήσαι Δημοσθένην, ἑδ' αὐτὸν εἰς τὰ ταῦτα παραχρῆν ὑψέκονον, ἐφ' οἷς αὐτοὶ μετενόησαν, τοῖς ἐχαρίζετο. μετ' ἐπὶ πολὺ γὰρ καὶ συκοφαντίας λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβιάδην αὐτῷ τὴν καθόδον ἀκηκόαμεν γενέσθαι. τῷ δὲ ἐκ ἐμελεν, ἑδ' ἐπ' ἡσχύνετο καὶ τῶν ποτε φιλάτων τῇ γλώττῃ χρώμενον, ἣν ἐχρῆν ὁδῆπερ καὶ ἀγνωμοσύνης ἐκτεμεῖν.

APX. Τί δ' ἐκ ἐχθρῶν ἡμῖν ἐχθιστὸς ὁ Δημοσθένης; ANT. Οὐχ ὅτῳ μέλοι τρόπος τίτῃ, φίλον πάντων ἄδολον, καὶ βέβαιον ἦν ἡγεμόνως. τὰ γὰρ τοι καλὰ, καὶ ὡς παρ' ἐχθροῖς καλὰ, καὶ τὸ δὲ ζήτησις, πανταχῶς τίμιον. ἑδὲ κακίων ἐγὼ Ξέρξῃ, τῷ Βῆλιν καὶ Σπέρχιν τὸς Λακεδαιμονίους θάυμασαντες, καὶ κτεῖναι παρὸν ἀφέντες. ἀλλ' εἰ δὴ τίνα πάντων, καὶ Δημοσθένην, αὐ-

c Δημοκόλακα] Recte P. J. aliaque. Δημολόκα male H. S. & Ald. Sed correctum in marg.

29. 'Αλλ' εἰ δὴ τίνα πάντων] 'Αλλ' εἰ δὴ τίνα θαυμάσας Δημοσθένην εἶχον, ἀπὸ κοινοῦ γὰρ τὸ θαυμάσας. V.

Aeginae ab Archia ex Ajacis monumento detractos, Cleonas missos ad Antipatrum, & ibi perisse. F.M.G.

5. Ταπεινούς — ἐπιπολάσαντας] Τα, ταπεινούς, ἐπιπολάσαντας, ἀντίθετα. F.G.

9. Δίκην τῶν δειλῶν πνευμάτων] Hanc observationem, ventos quosdam vespertinos mox ponere, firmat Aristoteles Probl. 26, 35. Δία τί ὁ ζῆφυρος πρὸς τὴν δίκην πνεῖ, πρὸς δὲ τὸν; F.M.G.

10. Ὑπερίδην] Hic enim amicum professus Demosthenem accusavit. Vid. Plut. in X. Rhet. 1559. & jam reconciliato alteram accusationem parabat. 1560. & 1561. vehemens hic & acerbus; ἡδὲ σκοπεῖν Ἀθηναίους μὴ μόνον εἰ πικρὸς εἶναι, ἀλλ' εἰ καὶ πρὸς αὐτὸν πικρὸς. Plut. 116. 1. M. du S.

Ibid. Τὸν ἀφίλον δημολόκα] Sic vitiose Salmuthiensis; pejus Amstelodamensis δημολόκα. Scribe δημοκόλακα, sic recte editiones priores. J. J.

Tom. III.

11. Δημολόκα] Δημοκόλακα. An Δημοκόλακα κύριον; F.G.

16. Λαμπροτέραν ἢ κατ' Ἀλκιβ.] Magnes Demetrius apud Plut. Dem. p. 158. F. refert, in illo suo reditu Demosthenem ἀνατείναντα τὰς χεῖρας μακαρίσαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην αὐτὸν, ὡς βέλτιον Ἀλκιβιάδῃ κατιόντα. πεπεισμένος γὰρ ὅτι βεβαιωμένους ἔστω αὐτοῦ δέχεσθαι τοὺς πολίτας. F.M.G.

19. Ἡν ἐχρῆν δῆπερ] Hoc ut recte intelligatur, meminisse oportet linguam Hyperidi ab Antipatro praecisam (Plut. 1560.) & a priorē accusationē Demostheni reconciliatum novam deinceps parasse. M. du S. Ἡν ἐχρῆν — ἐκτεμεῖν] Excisam illi linguam quidam tradidere apud Plut. V. Demosth. p. 859. C. Alii praemordisse sibi linguam, ne conficiis proderet: idem in Hyperide. F.M.G.

27. Βούλιν] Vide Herod. Z. 269. ubi Σπέρχιν dicitur, qui

T t t

αὐτός τε δις Ἀθήνησιν, εἰ καὶ μὴ χτ' πολ-
λὴν σχολὴν συνηγόμην, καὶ ὡς τ' ἄλ-
λων ἀναπυθάνομην, ἐκ τε τ' πολιτευ-
μάτων αὐτῶν εἶχον θαυμάσας, ἔχ' ὡς ἀν-
νομίσιαι τις τ' τ' λόγων δεινότητι· εἰ καὶ
μηδὲν μὲν ὁ Πύθων πρὸς αὐτόν, οἱ δ' Ἀθη-
κοὶ ῥήτορες^a παῖδι, ὡς βάλλειν τῷ
τῆς κρότω, καὶ τόνω, καὶ λέξεων εὐρυθμία,
καὶ ταῖς τ' ἀφαινοῖαν περιγραφαῖς, καὶ συνε-
χέαις ἀποδείξεων, καὶ τῷ^b συνακτικῷ γε,
καὶ κρηστικῷ. μέλετο μὲν γὰρ ὅτε τὰς Ἑλλη-
νας Ἀθήνας συνηγάγομεν, ὡς ἐλέγχοντες
Ἀθηναίους, Πύθωνι, καὶ τοῖς Πύθωνι ἐπαγ-
γέλμασι πεπιτυκότες, εἴτα Δημοσθένει,
καὶ τοῖς Δημοσθένει ἐλέγχουσι περιπεσόντες.
ἀλλ' ἡμῖν ἀπρόσιτος ἡ δύναμις αὐτοῦ^c
τῆς λόγου.

Ἐγὼ δὲ ταύτῃ μὲν δευτέραν ἔταπην, ἐν
χώρᾳ τιθεὶς ὄργανον· Δημοσθένην δ' αὐτόν
ὑπερηγάμην τῇ τε φρονήματι, καὶ τῇ

osthenem, quem bis Athenis, quamquam
non satis otiose, convenerim, & ab aliis
requirendo pariter atque ex ipsis in republi-
ca factis, cognoverim, in admiratione ha-
bui, non, ut existimare aliquis posset, ex-
dicendi viribus: etsi nihil ad illum Pytho-
Attici autem oratores ludus sunt, compa-
rati ad hujus clamores, & contentionem,
& verborum compositionem, & circum-
scriptam sententiarum concinnitatem, & de-
monstrationum continuationem, & illam
cogendi pariter atque impellendi vehemen-
tiam. Itaque poenituit nos convocasse
Graecos Athenas, cum refutare Athenien-
ses vellemus, a Pythone & promissis Py-
thonis inducti, ac deinde in Demosthenem
& argumenta Demosthenis incurreremus: in-
illo autem esset vis dicendi, quae nullum
nobis aditum praeberet.

33. Verum hanc ipsam secundam nume-
rabam, quam in instrumenti loco ponerem.
Ipsam quidem Demosthenem admirabar su-
per omnia sensus illius causa & prudentiae,
qua

^a Παιδία] Nihil var. Edd. Παιδία Marcil. recte. ^b Συνακτικῷ] Συνακτικῷ Fl. c. Αὐτῷ] Ita omnes.

qui hic Σπέρχης.

Βούλιν & Σπέρχιν] Historia est Herod. 7, 134. quam-
quam Σπέρχης ibi vocatur.

35. Ὁ Πύθων] Orator Byzantius eloquentissimus,
cujus Demosthenes & Aeschines in orat. memine-
runt.

^b Ibid. Οἱ δὲ Ἀθηναῖοι ῥήτορες παῖδι παραβάλλειν] Οἱ δὲ
Ἀττ. ῥήτ. παῖδι ὡς βάλλειν. Th. M. Recte. Vid. Ad-
denda.

36. Παραβάλλειν] Subaudi εἰς τὸ, πρὸς τὸ ὡς βάλλειν.
F. G.

39. Ἀποδείξων] Quidni artiore Ionisimo ἀποδείξων.
Conf. supra ad Deae Syr. c. 1.

45. Αὐτῷ τῇ λόγῳ] Lege αὐτοῦ. F. G. Non credo,
cum quia stilus solito est intricatior in hoc Dial. tum
quia facile unus vel alter liber exhibuisset αὐτοῦ; nam
in re tam facili solent potius obvia, & quae cuique
obiter legenti in mentem venirent, obtrudere, quam
difficiliora pro facilibus. Quare modo ita construxe-
ris, ἀλλ' ἡ δύναμις τῆς λόγου, αὐτοῦ (sc. ἐστὶ) ἀπρόσιτος
ἡμῖν, videbis nihil opus esse αὐτοῦ.

50. Ἀκλινῇ] Confer cap. 43.

^b Ibid. Ἐπ' ὁρθῇ] Int. γραμμῆς, linea, s. via, in qua
mentem suam tanquam navim tenuit. Respicitur ad
Rhodium illum gubernatorem, ὃς ἴφην, ut est ap. Ari-
stidem Rhod. p. 542. Jebb. Χειμαζομένης αὐτῷ τῇ νῆας,
καὶ καθάδυσεν πρὸς ὁρμήν, τοῦτο δὲ τὸ ἀνυλόμενον ἄλλ',

ὡς Πότιδαν, ἵσθι ὅτι ὁρμήν τὴν ναῦν καθάδυσεν. Dum cla-
rum rectum teneam, ut est in Quintil. II. 17, 24. ubi
reliqua dedimus. Sed, fractum animo fuisse in exilio
illo Demosthenem. similemque Ciceroni, monet Plutar-
chus.

58. Ἐφην] Magni Demosthenem faciebat Philippus.
Vid. Plut. Demosth.

62. Καίτοι μᾶλλον] Hic inferi vult J. Peller. locum
mox a me commodius inferendum. Ac Pelletus solus
a me huc usque, qui lacunam hic observasset, visusest.
Innotuisse tamen & Viro docto in Germania, ex Cl.
Hemsterhuisio audio an. 1723.

65. Χρυσίον] Subaudi τὸ, κατὰ.

66. Οὐ Βοιωτίας] Sic legisse videtur Interpres: ὅτι
ἐπὶ Βοιωτίας, ὅδ' ἴθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες.

Οὐ Βοιωτίας, ὅδ' ἴθα τι παρ' ἐμοῦ λαβόντες] Haec
verba in Salmurienſi versione sic prioribus annexun-
tur, ac si Archias essent, cum sint Antipatri, quod
recte vidit Philippus Melanchthon. Sed animanda sunt
interrogationis nota. Non in Boeotia, non hic a me au-
ro accepto? cum scil. potuistis capere vivum.

^b Ibid. Βοιωτίας] Si sana haec, mirum quid Antipatro
in animo fuerit; neque enim de pecunia, ut Archias
accipit, cogitabat; utpote qui Demosthenem hac par-
te inexpugnabilem compertum haberet. Vid. c. 36. ubi
corrumpi posse Demosthenem negat Philippus. M. du S.
Οὐ Βοιωτίας, ὅδ' ἴθα τι] Haec ita apparet recte co-
hae-

equa animam recto velut clavo in decumanis fortunae fluctibus nusquam declinantem fer-
waret, & malo nulli concederet. Ac Phi-
lippo eandem quam mihi de viro sententiam
fuisse noram. Ille quidem nunciata ali-
quando Athenis concione qua iste in Phi-
lippum invecus fuerat, & indignante Par-
menione, atque joci etiam aliquid in De-
mosthenem adjiciente, „ Jure suo, inquit,
„ o Parmenio, libertatem dicendi sibi fu-
„ mit Demosthenes. Solus certe ille orato-
„ rum Graeciae nusquam expensarum mea-
„ rum rationibus inscriptus est, cum ta-
„ men mallem ipsi, quam scribis trire-
„ mium, me committere. Jam vero illo-
„ rum unicuique aurum, ligna, redditus
„ annuos, armenta, praedia, partim Boeo-
„ tiae, partim etiam hic quiddam, expen-
„ sa a me lata video. At celerius machi-
„ nis capiamus Byzantium moenia, quam
„ auro Demosthenem.

σοσύσεως, ἀκλιῆ ἢ ψυχὴν ὁρῶν ἐν
ἀπάσαις φυλάττοια τρικυμίας τὴν τύχης,
καὶ πρὸς μηδὲν τῶν δεινῶν ἐνδιδόντα. καὶ Φίλιπ-
πον δὲ τὴν ἐμὴν γνώμην ἔχοντα πρὸς τὰνδρὸς
ἡπιστάμενον. ὅτε μὲν γε δημογορίας ἐξαγ-
γελεύσει Ἀθήνηθεν πόλε, καθαπομόνης
τῶν Φιλίππου, καὶ Παρμενίων ἡγανακ-
τηκότων, καὶ τι καὶ σκαπτικὸν εἰς τὴν Δημο-
σθένην ἐπειπόντων, ὦ Παρμενίων, ἔφη,
δίκαιον ὁ Δημοσθένης παρρησίας τυγχά-
σθαι μόνον γέτοι τὸ ὑπὸ τῇ Ἑλλάδι
δημαγωγῶν ὅδαμὲν τοῖς ἀπολογισμοῖς ἐγ-
γέγραπται τῷ ἐμῷ ἀναλωμάτων. καὶ τοῖς
μᾶλλον ἡδεύομεν, ἢ γραμματεῦσι τριη-
ρίταις ἐμαυτὸν πεπιστευμένοι. νῦν δ' ἐκεί-
νων μὲν ἕκαστος ἀπογγέγραπται, χρυσίον,
ξύλα, πόρος, θρέμμα, γῆν ἢ βοιω-
τίας, ἢ δ' ἔνθα τι παρ' ἐμὲ λαβόντες.
ἡμεῖς δὲ θᾶπτον ἂν τὸ Βυζαντίων τεῖχος
ἐλοιμεν μηχαναῖς, ἢ Δημοσθένην χρυσίῳ.

Ἐγὼ

d 'Επ'] 'Εφ' Fl. male. e τῶν Φιλίππου Αὐτῶ Fl. cum lacuna. f 'Απὸ] 'Επὶ Fl. g 'Ἡδεύομεν] 'Ἐδεύομεν
Fl. quod verum credo. quia alterum magis Atticum.

66. Οὐ βοιωτίας] Scilicet, τὴν ψυχὴν. Vel βοιωτίας
accusativi casus; sunt enim duae. Lege Stephanum.
Sed illud ἀδύνατον, non est in Cod. D. Marci. G.

69. *Μηχαναῖς] Κρούς ἢ καταπέλτας, arietes, τι-
χομαχικὰ ὄργανα. G.

* Haec isthuc referre, cum commodius non possem, satis visum est, quam prorsus omittere. M. du J.

haerere, ut sine injuria & internectione sententiae di-
velli non possint: & tamen longe erant distracta. Scrup-
ulum quidem injiciunt verba, quae posuimus, in
quibus multa varie tentata per hocce XX. annos cum
ab aliis, tum a nobis quoque & nostris amicis. Po-
nam illud, in quo non δυτήριαι, sed δικάταις mini-
mum φροσύνην acquiescere mihi visus sum. Primo
igitur ajo, cum ἕκαστος ἀπογγέγραπται pulchre cohae-
rere participium παρ' ἐμοῦ λαβόντες. plurali ad distri-
butivum nomen relato. Deinde Boeotiam Atticae il-
lam conterminam, & Demagogis Atticis commo-
dam, in potestate Philippi bis fuisse constat, in tan-
tum certe, ut inde ligna, redditus s. vectigalia, peco-
ra, praedia dare & assignare suis illis amicis mercena-
riis posset, semel in bello sacro, & deinde post pu-
gnam Chaeronensem. Igitur legendum videtur: Νῦν
δ' ἐκείνων μὲν ἕκαστος ἀπογγέγραπται, χρυσίον, ξύλα, πό-
ρος, θρέμμα, γῆν δὲ βοιωτίας, ἢ δ' ἔνθα τι παρ' ἐμοῦ
λαβόντες, ea sententia, quam interpretando expressi,
seu magis ad verbum placeat, Nunc illorum unusquis-

que scriptus est aurum — alius Boeotiae, alius hic aliquid
eorum, a me accepisse. Ita sanari potest locus difficilli-
mus, nulla litera immutata, nisi illa negatione, quae
orta videtur ex studio conglutinandi, quae tamen co-
haerere nullo modo possunt. Nisi poeticum esset,
(certe non satis attendi, an etiam in soluta oratione
adhibeatur) poteramus etiam suspicari, οὐκ ἔστι οὐκ
βοιωτίας, ἢ δ' ἔνθα τι λαβόντες, sententia plane cadem.

F. M. G.

68. Βυζαντίων τεῖχος] A qua urbe capienda depul-
sus Demosthenis consiliis fuerat Philippus. V. Orat. de
Coron. c. 27. Μαχάλλιν τὴν Ἑλλάδα vocat apud Athe-
naeum 8, 10. Stratoniceus, quod scilicet uti homo ala,
ita Graecia Byzantio capi possit. Vid. Casaub. p.
384.

F. M. G.

69. Χρυσίῳ. τί δ' ἐξ ὧντα κ.] Perturbatissima haec
erant antea in omnibus editionibus: nec quisquam an-
te me repertus, qui saltem conquestus sit, abrupti
subito in iis Antipatri & Archiae colloquium, ut ne-
scio cujus, minime enim ex iis patet, quis loquatur.

Ἐγὼ δὲ, ὦ Παρμενίων, ἔφη, εἰ μὴ τις 70
 Ἀθηναῖος ὢν ἐν Ἀθήναις λέγων, ἐμὲ δ'
 παλὶρὶδ^α προτιμᾷ, ² τὴν δὲ γύριον μὲ
^b προείμην ἂν, Φιλίαν δ' ὁδὸν ἂν· εἰ δὲ
 τις ὑπὲρ δ' παλὶρὶδ^α ἐμὲ μισεῖ, τὴν
 προσπολεμῶ μὲ, ὥς ἀκροπόλιν, καὶ τείχει, 75
 καὶ νεωρίοις, καὶ τάφρῳ, θαυμάζω δὲ δ' ἄρε-
 τῆς, καὶ μακαρίζω γε τὴν κτήματ^α τῇ
 πόλιν· καὶ τὸς μὲ, ἔξω δ' χρείας γενόμενον,
 ἡδίστ' ἂν προσπολέσαιμι· τὴν δὲ βελομένην
 ἂν ἐνταυθοῖ παρ' ἡμῖν τυχεῖν γενόμενον 80
 μάλλον, ἢ τὴν Ἰλλυριῶν ἵππον, καὶ Τριβαλ-
 λῶν, καὶ πᾶν τὸ μισοφορικόν, δ' ὅπλων
 βίας τὴν τῆς λόγου πειθῶ, καὶ τὸ δ' γνώμης
 ἐμερθεὶς ἐδάμῃ τιθεὶς δεύτερον.

Πρὸς Παρμενίωνα μὲ ταῦτα. τοῖστές δὲ 85
 τινες καὶ πρὸς ἐμὲ λόγους ἐποίησα. τῇ γὰρ
 μὲ Διοπίθης Ἀθήνηθεν ἀπεσταλμένων,
 ἐγὼ μὲ εἶχον Διὰ Φροντίδ^α, ὅδ' εὖ μά-
 λα γέλασας, ἔφη· Σὺ δ' Ἀττικὸν στρατη-
 γόν, ἢ στρατιώτην δέδοικας ἡμῖν; αἱ μὲ 90
 τριήρεις, καὶ ὁ Πειραιεύς, καὶ τὰ νεώρια, λη-
 ρῶ^ν ἐμοὶ γε, καὶ Φλίναφ^α. τίδ' ἂν ἄν-
 ῥωποι πράττειεν διονυσιάζοντες, ἐν κρεανο-
 μίαις καλῶντες καὶ χοροῖς; εἰ δὲ μὴ Δη-

34. „ Atque ego, *inquit*, Parmenio, si
 „ quis Athenientis Athenis dicens patriae
 „ me suae praefert, huic argentum quidem
 „ objecerim, non autem amicitiam. Si
 „ quis autem patriae causa odio me habeat,
 „ hunc ego oppugno non secus atque ar-
 „ cem, & moenia, & navalia, & fossam:
 „ sed virtutem ejus admiror, beatam civi-
 „ tatem tali possessione praedico. Atque
 „ istos quidem extra usum constitutus lu-
 „ bens una, *cum ipfis hostibus*, perdam:
 „ hunc autem malim hic apud nos esse,
 „ quam Illyriorum equitatum, & Tribal-
 „ lorum, & quidquid est militis mercena-
 „ rii: qui armorum viribus vim oratione
 „ persuadendi, & consilii gravitatem post-
 „ ponam minime.

35. Haec ad Parmenionem. Tales vero
 etiam apud me sermones habuit. „ Misso
 „ enim Athenis Diopithe cum suis, soli-
 „ tudinem ea mihi res adferebat. Ille ve-
 „ ro in risum solutus dicebat: tu autem
 „ ducem Atticum aut militem nobis me-
 „ tuis? Triremes quidem, & Piraeus, &
 „ navalia, nugae mihi & ludibria: ecquid
 „ vero homines faciant bacchanalia cele-
 „ brantes, viventes in viscerationibus, &
 „ cho-

^a Τούτῳ] Τούτοις male Fl. ^b Προίμην] Προίμην Fl.

ut, inquam, nescio, cujus subito verba Parmenioni dicta, & alia multa inferantur, antequam Antipater tandem roget, an mortuum ergo invenerit? Quatuor ergo integris capitibus hinc remotis, suoque loco redditis, (nempe trigesimo quarto, quinto, sexto & septimo) nunc tandem addicentibus avibus procedet Antipatri cum Archia colloquium; & quae hinc ejecimus, locum suum tandem obtinebunt; resque ipsa restitutionem hanc abunde confirmabit, quam ante annos viginti a me repertam non meis tantum libris adscripseram, sed in Codice viri Doctissimi Joh. Laughton Bibliothecae Cantabrigienſi Praefecti, amicitiae causa: non tanto post intervallo in lucem proditura mea opera Lucianum putans, annotaveram his verbis: [Reliqua pagina & pars magna sequentis alterius loci sunt, quem infra pag. 1090. B. indicabimus, quae si nunc missa feceris, & in alio illo loco inseras, quae nunc mire perturbata in omnibus editionibus leguntur, plana tandem & facilia fient. M. S.] (Quibus literis Moſem Solanum intellige, quo Latino nomine hic etiam discas me Dissertationem de stylo Novi Testamenti edidisse,

quae in Cl. Rhenferdii syntagmate conspicitur) & iterum pag. 1088. (erat enim Ed. Par. ante τὴν δ' & ζῶντα &c. linea 29.) [Haec missis ad tempus intermediis cum iis conjungito quae in pag. praeced. ante uncinulus sunt.] Tandem pag. 1090. ante τοιαῦτα &c. linea 16. [Hic inferenda sunt ea quae supra notavimus (p. 1087.) loco suo fuisse mota. M. D. S.] Hinc autem liquido patet, hunc libellum ex uno codice Ms. descriptum, in quo folium unum, dum compingebatur, loco suo motum errori huic ansam dedit, qui tamdiu indeprehensus evasit.

M. du S.
 73. Προίμην ἂν] Objecerim, ut canibus, ut latronibus ad incommoda majora effugienda. Herodotus I, 24. de Arione in. et nautas latrones constituto, τὸν δὲ σωζόμενον τοῦτο λόσσεσθαι, χρήματα πρῶτοντα σφί, ψυχὴν δὲ παρατιθέμενον.
 F. M. G.

86. τῶν δ' μὲν Διοπίθης] Pro quo scripta exstat oratio Demosthenis de Cherrionneso, ex qua Diopithes in Philippi regnum excurrerat.

6. τὸ γὰρ τοι κατ' αὐτὸν σὺν Ἀμφίπολιν εἰλομεν, σὺν Ὀλυθῶν, & Φωκίας, καὶ Πύλον ἐχομεν] Manifestissimum men-

choris. Si unus Demosthenes Athenis
non esset, facilius urbem haberemus,
quam Thebanos & Thessalos fraude,
vi, occupando, emendo. Nunc unus
ille vigilat, temporibus omnibus immi-
net, & nostros impetus subsequitur, ad
nostra se imperatoria consilia velut in
acie opponit. Illum non fugimus cum
machinamur aliquid, cum conamur,
cum deliberamus: uno verbo, ille nobis
homo impedimentum est & propugnacu-
lum, quo minus una omnia impressione
habeamus. Certe per illum si stetit non
Amphipolin cepissemus, non Olynthum,
non Phocenses haberemus & Pylas, nec
Cherfonnesum, & quorum circa Helle-
spontum potiti sumus.

36. Sed ille invitos etiam cives suos,
& velut a mandragora dormientes exci-
tat, libertate dicendi velut urens & se-
cans illorum socordiam, parum, quid
jucundum illis sit, sollicitus. Transfert
idem pecuniae reditus a theatris ad exer-
citus, trierarchicis legibus constituit rem
nauticam perturbatione rerum tantum
non plane corruptam. Abjectam satis
longo jam tempore ad drachmam & trio-

5μοῦ δ' ἑνὸς εἰς ἑν' Ἀθηναίους ἐγένετο, ῥᾶον ἂν
εἴχομεν ἢ πόλιν, ἢ Θηβαίους καὶ Θεσσαλούς
ἀπατῶντες, βιαζόμενοι, φθάνοντες, ἀνέ-
μνοι· νῦν δὲ εἰς ἐκεῖνον ἐγγήγορε, καὶ πᾶ-
σι τοῖς χρόοις ἐφέστηκε, καὶ ταῖς ἡμετέραις
ἰορμαῖς ἐπακολουθεῖ, καὶ τοῖς στρατηγήμασιν
ἀντιπαρατάττει. λανθάνομεν δὲ αὐτὸν ἐν
τεχνάζοις, ἐκ ὅτι χειρῶντες, ἐν βουλευό-
μενοι, καὶ καθάπαξ κάλυμά τι, καὶ πρό-
βολον ἡμῖν ἀνθρώπος· ὅστις, μὴ πάντ' ἔχειν
ἐξ ἐπιδρομῆς. τὸ γὰρ τοι κατ' αὐτὸν, ἐκ
Ἀμφίπολιν εἴλομεν, ἐκ Ὀλυνθον, ἐν Φω-
κίας, καὶ Πύλας ἔχομεν· ἐχὶ Χερρόνῃ-
σος, καὶ τῶν περὶ τὴν Ἑλλάσποντον κεκρα-
ϊοτήκαμεν.

Ἄλλ' ἀνίστησι μὲν ἀκονίας, οἷον ἐκ μαν-
δραγόρος καθεύδοντας τῆς αὐτῆς πολίτας,
ἄσπερ τομῇ τινὶ καὶ καύσῃ τῆς ῥαθυμίας τῇ
παρρησίᾳ χρώμενοι, ὀλίγον τῷ πρὸς
ἡδονὴν ἐφροντίσας. μετατίθησι δὲ τὴν χρη-
μάτων τῆς πόλεως ἀπὸ τῶν θεάτρων ἐπὶ
τὰ στρατόπεδα, συντίθησι δὲ τὸ ναυτικὸν
νόμοις τριηραρχικοῖς, ὥστε ἀταξίας μο-
νονὲς τελέως διεφθαρμένον, ἐγείρει δ' ἑρριμ-
20όμενον ἤδη χρόνους πρὸς τὴν δραχμὴν καὶ τὸ
τρίω-

e καθάπαξ] καθάπερ marg. A1. d Πύλας] Ita Fl. ut Palm. voluit. Πύλον cett. & Graec. e φροντίσας] φροντίζων Fl.

mendum non vidit doctissimus Interpres Phil. Melan-
chton. Nam quid de Pylo hic loquitur? quem num-
quam habuit Philippus, & qui in ultima Laconia vel
Messenia situs, remotissimus fuit ab Antipatri ditione
& Macedonum negotiis. Emenda igitur & repono
meo periculo Πύλας. Eam emendationem firmat De-
mosthenes ipse in oratione de Cherfonneso: κύριον δὲ
Πυλῶν ἐστὶ ἐπὶ τοῖς Ἑλλησποντοῖς. Et in oratione
de falsa legatione: τίς γὰρ οὐκ οἶδεν ὑμῶν, ὅτι τῶν Φωκίων
πολλῶν ἐστὶ καὶ κυρίας εἶναι Πυλῶν Φωκίας, ἢ τε ἀπὸ Φωκίων
ἄδρια ὑπάρχον ὑμῶν. Et rursus ibidem: περὶ τῶν δὲ τῶν ἐν-
γύς ἐστι μισθόναν, λέγω δὲ Φωκίων καὶ Πυλῶν. Is locus
qui Θερμοπύλαι, & saepius Πύλαι dicebatur, erat Grae-
ciae porta & aditus, & numquam potuisset Philippus
Phocenses evertere, nisi potitus fuisset illis angustitiis.
Ideo saepissime Demosthenes in suis Philippicis de iis
facit mentionem, ad quod respicit hoc loco Antipa-
ter, quem loquentem inducit Lucianus. F. P. a G.
7. Οὐ Φωκίας, καὶ Πύλον ἔχομεν] Sic quidem etiam

Mf. Sed Palmerius vidit scribendum esse Πύλας, ve-
rissime. Sic clare Florentina, ut nihil dubii imposte-
rum sit relictum editoribus ad veram lectionem resti-
tuendam. F. G. G.

8. Πύλας] Ita Ed. Fl. uti Palmerius emendare ius-
serat; in reliquis enim Πύλον legitur. Quod autem
Palmerius in erudita illa nota ait, haec ab Antipatro
dici, inde est, quod exemplaria sua securus non vidit
a Philippo dici: cum tamen vel ipsa orationis series
ostendat, haec ab Antipatro, ut sibi ab aliquo dicta. Ut
mirer viro sagacissimo nihil hic suboluisse, unde ve-
rum crueret. M. du S.

16. Ἀπὸ τῶν θεάτρων] Longe aliter de eo Cl. Potterus
p. 154. M. du S.

20. Χρόνους] Subaudi 24g. F. G.

Ibid. πρὸς τὴν δραχμὴν] Drachma, τὸ συνηγορικόν h. e.
pretium oratori solum, quoties vel in privata causa
vel in publica adesset. Triobolum τὸ δικαιοκὸν l. merces
judicis. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. v. 329. J. A. G.
Ibid.

τριώβολον τὸ δ' ὀλέως ἀξίωμα, πάλαι
 2 τῆτες καλακεκλιμένους εἰς τὴς προγόνους ἐπαγάγων, καὶ τὸ ζῆλον τὸ Μαραθῶνι καὶ
 Σαλαμῖνι κατεργασμένων, συνίστησι δ' ὅτι
 συμμαχίας, καὶ συντάξεις Ἑλληνικάς. 25
 τῆτον δ' ἐλαθεῖν ὅτι, ἐφαναλίσαι, ἐπρία-
 οῦν δ' ἐμᾶλλον, ἢ τὸ Ἀριστείδην ἐκείνον
 δ' Περσῶν βασιλεὺς ἐπρίατο.

Τῆτον ἔν, ὡς Ἀντίπατρε, χρὴ δεδίεσθαι
 μᾶλλον, ἢ πᾶσας τριήρεις, καὶ πάντας 30
 ἄποστόλους. ὁ γὰρ Ἀθηναίοις τοῖς πάλαι Θε-
 μιτοκλῆς, καὶ Περικλῆς ἐγένετο, ὃ τῆτο
 τοῖς νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμι-
 τοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρό-
 νημα. ἐκτίσας γὰρ αὐτοῖς ἀκέραιαν, Εὐβο- 35
 βειαν, Μέγαρα, τὰ περὶ τὴν Ἑλλάσπον-
 τον, τὴν Βοιωτίαν. Καὶ καλῶς γε, ἔφη,
 ποιεῖσιν Ἀθηναῖοι, Χάρητα μὲν καὶ Διοπίτην,
 καὶ Πρόξενον, καὶ τοιούτους τινὰς ἀποδεικνύοντες
 στρατηγεῖν, Δημοσθένην δὲ εἶσω κατέχουσιν 40
 ὅτι τῶ βήματι. ὡς εἰ τῆτον τὸν ἄνθρωπον
 ὁπλῶν ἀπέφηναν καὶ νεῶν, καὶ στρατοπέδων,
 καὶ χαρῶν, καὶ χρημάτων κύριον, ὅκνῳ, μὴ
 περὶ τὴν Μακεδονίαν ἀν κατέστησέ μοι τὸ λό-
 γον, ὅς καὶ νῦν ἀπὸ ψηφισμάτων ἀνταγωνι- 45
 ζόμενοι ἡμῖν, πανίλαχ' συμπεριτρέχει,
 καλαμαβάνει, πόρος εὐρίσκει, δύναμιν

„ bolum civitatis dignitatem exciunt: hos-
 „ que olim inclinatos ad majores suos re-
 „ vocat, atque ad aemulationem eorum
 „ quae Marathone ac Salamine gesta sunt:
 „ mutuique auxilii foedera, & conventio-
 „ nes inter Graecos constituit. Hunc ce-
 „ lare non est, non decipere, non emere,
 „ non magis quam Aristidem illum Persa-
 „ rum rex emere potuit.

37. „ Hunc ergo, Antipater, magis est
 „ quod timeamus, quam triremes omnes
 „ & classes. Quod enim antiquis illis A-
 „ theniensibus Themistocles fuerunt & Pe-
 „ ricles, his nunc Demosthenes est pru-
 „ dentiae nomine comparandus cum The-
 „ mistocle, cum Pericle autem ob sensum
 „ in republica. Dicto igitur audientes il-
 „ lis praestitit Euboeam, Megara, quae
 „ circa Hellespontum sunt, Boeotiam. Et
 „ praeclare *e re mea* faciunt Athenienses,
 „ cum Chareta & Diopitthen, & Proxe-
 „ num, & horum similes quosdam impe-
 „ ratores constituunt, Demosthenem vero
 „ domi in tribunali retinent. Quod si hunc
 „ hominem armorum faciant & navium,
 „ & exercituum, & temporum, & pecu-
 „ niarum dominum; vereor, ne de ipsa me
 „ Macedonia in disceptationem vocet: qui
 „ vel sic suis me decretis oppugnet, cir-
 „ cumquaque concurrat, deprehendat, re-
 „ ditus

α Τούτους] Τούτοις Fl. β Τοῦτο τοῖς] Ex emendatione Solan. & Jansii. Τούτοις Edd. antea male.

Ibid. Δρακμὴν ἐ τὸ τριώβολον] An τοὺς δικαστικοὺς μι-
 δῆς; F.G. Quidni? De triobolo autem iudicium mer-
 cede jam ter quater alibi mentio facta. Vide modo
 Bis Accus. c. 15.

22. Τούτους καλακεκλ.] Τοὺς Ἀθηναίους πολίτας. F.G.

23. Τῶν Μαραθῶν] Ἐν Μαραθῶνι. F.G. Si ἐν tantum
 subaudiri voluit, bene. si addi, frustra. Quando quid-
 dem μάχη, vel aliud substantivum additur, dubium
 non est, quin ἐν adjungatur, ut Thucyd. I. 18. ἡ ἐν
 Μαραθῶνι μάχη. Et 2. 34. Τοὺς ἐν Μαραθῶνι. Aeschin.
 contra Ctesiph. p. m. 301. A. ἡ ἐν Μαραθῶνι μάχη γί-
 γραπταί. Demosth. de Class. p. m. 76. A. οἱ ἐν Μαρα-
 θῶνι τὸ πρόγονον. Noster c. ult. f. hujus Dial. τὸ ἐν Μα-
 ραθῶνι πεπρωτότων. Ibid. paullo ante, τοὺς ἐν Μαρα-
 θῶνι. At quando abest ejusmodi substant. omitti etiam
 potest praepositio, Lys. Orat. de Aristoph. bonis,
 f. m. ἐκείνους ἰσχυροὺς καὶ Νεμεά. L. Bos de Ellips. p. m.

281. ex Aristoph. Acharn. Μαραθῶνι ἦσαν. Adderem
 Homer. Il. E. 137. ubi ἀργῶ quoque pro ἐν ἀργῶ, alia-
 que quae in promptu habeo, si necessitas postularet.

Ibid. Μαραθῶνι ἐ Σαλαμῖνι] Tum alias, tum nus-
 quam fortius, quam eo loco, quem etiam Longinus
 laudat f. 16. nempe de Corona c. 60. ubi jurat, Οὐ μὲν
 τοὺς ἐν Μαραθῶνι προκινδυνεύσας τὸ πρόγονον, καὶ τοὺς
 ἐν Πλαταιαῖς ὀρθαζαμένους, καὶ τοὺς ἐν Σαλαμῖνι ναυ-
 μαχήσαντας, καὶ τοὺς ἐπ' Ἀρταμισίῳ, καὶ πολλοὺς ἑτέρας
 τοὺς ἐν τοῖς δημοσίοις μνημείοις κεκμηκένους ἀγαθοὺς ἀνδρας
 κ. τ. λ.

31. Ἀποστόλους] I. e. duces classis.
 Ibid. Ο γὰρ Ἀθηναῖοι τοῖς πάλαι Θεμιστοκλῆς, καὶ Περικ-
 λῆς ἐγένετο, τοῖς νῦν ὁ Δημοσθένης, ἐφάμιλλος Θεμι-
 τοκλεῖ μὲν τὴν σύνεσιν, Περικλεῖ δὲ τὸ φρόνημα] Perspicuum
 est, legendum τοῦτο. Quod praeficit Atheniensibus The-
 mi-

γονίας, ὡς μέγαν ἔχοι τ' Ἀθηναίων δῆμον ἄνταγωνιστήν, Ἐμοὶ Δημοσθένης μόνος, εἶπεν, ἄνταγωνιστής, Ἀθηναῖοι δὲ, Δημοσθένην οὐκ ἔχουσιν, Αἰνιᾶνες εἰσι, καὶ Θεσσαλοί. καὶ πρέσβεις ὁπότε πρὸς τὰς πόλεις πέμποι, τ' μὴ ἄλλων ῥητόρων εἴ τις ἢ τ' Ἀθηναίων πόλιν ἀνταποστέλλοι, τῇ πρεσβείᾳ ῥᾶτα ἦν κεκραϊηκώς τῷ Δημοσθένει δ' ὁπίσταντο, Μάττω, εἶπεν, ἀνέπρεσβεύσαμεν.

Οὐ γὰρ ὅτι τ' Δημοσθένης λόγων ἐγείραι τρόπαιον. ταῦτα ὁ Φίλιππος. καὶ μύθοι καὶ πάντως ἔλαττον ἀνέχουσιν, εἰ λάβοιμεν τοιοῦτον ἄνδρα, πρὸς Διὸς, Ἀρχία, τί ποτε νομίζεις; βῆν ἀν' ὅπ' σφαγὴν ἡγομεν, ἢ πολλὸν μᾶλλον ἀνέσβεστον ὅσον τ' Ἑλληνικῶν πραγμάτων, καὶ τ' ἀρχὴς πάσης ἐποιήμεθα; φύσει μὲν γὰρ αὐτῷ, καὶ κατ' ἀρχὴν προσεπεπρόνθην ἐξ αὐτοῦ τ' πολίτευμάτων. ἔτι δὲ μᾶλλον Ἀριστοτέλει μάρτυρι. πρὸς τ' ἔν τ' Ἀλέξανδρον, καὶ πρὸς ἡμᾶς γε λέγων, ἔδ' ἐπαύετο τοσούτων ὄντων αὐτῷ τ' προσπεποιηκότων, μηδὲνα ἔτι πώποτε θανατάσαι, μεγέθους τε φύσεως, καὶ τ' αὐτῷ τ' ἀσκησιν ἐγκρατείας, καὶ βάρους, καὶ τάχους, καὶ παρρησίας, καὶ καρτερίας.

Ἑμεῖς δὲ, ἔφη, ἀνανοήσας ὡς ὑπὲρ Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκράτους, καὶ πειρᾶσθαι δάροις καὶ τῷτον ἀναπείθειν ἄνθρω-

gravem ipsi esse adversarium populum Atheniensem, respondebat, „ Mihi adversarius, „ solus Demosthenes : Athenienses vero, „ Demosthene destituti, Aenianes sunt & „ Theffali”. Et si quando legatos ad civitates mitteret, atque aliorum oratorum quosdam contra ipsum civitas Atheniensium ablegaret, legatione facile ipse vice-rat. Quoties vero instaret Demosthenes, „ Frustra, inquit, legationem misimus.

40. „ Neque enim contra Demosthenis „ orationes tropaeum licet erigere”. Haec Philippus. Et profecto omnibus modis inferiores (nos Philippo) talem virum si cepissemus; per Jovem, Archia, quid tandem putas? bovemne ad macellum acturi eramus, an consiliarium potius de rebus Graecis, totoque imperio nostro adhibituri? Natura enim illi me etiam ab initio conciliari sentiebam ex ipsis in rep. gestis, magis vero testimonio Aristotelis. Is enim cum apud Alexandrum & nos ageret, ac tot haberet, qui suam domum audiendi causa frequentaverant, nunquam desit praeter omnes hunc admirari ob magnitudinem ingenii, & illam circa exercitationes continentiam, & gravitatem, & celeritatem, & libertatem dicendi, & constantiam.

41. „ Vos autem, inquit, de illo cogitatis ut de Eubulo quodam, & Phrynone, & Philocrate, & hunc donis cona- mini in partes traducere hominem, qui „ pa-

a ῥᾶτα ἦν] Ἦν ῥᾶτα ἀν Fl. b Εἰ] Deest in Fl. c Τοιοῦτον ἄνδρα] Τοιοῦτον ἔν ἄνδρα Fl. d Τί] Ἐτι Fl. e Λίγων] Sic dedi ex f. v2. & Fl. ἄγων cett. Λίγων etiam marg. A1W. f Αὐτῷ τῶν] Τῶν αὐτῷ Fl.

94. Ἀριστοτέλει μάρτυρι] Προσπεπρόνθην scil. F.G.

95. Πρὸς γοῦν τ' Ἀλεξ.] Sic omnino legendum, cum αἰτιολογικὴν particulam series orationis postulet. Et quam facile est Γ in Τ mutari? F.M.G.

96. Λίγων] Ita recte Fl. & Veneta utraque, in reliquis ἄγων. M.duS.

97. Προσπεποιηκότων] Malit Wolfius συμπεποιηκότων, ut notentur condiscipuli : & est illud sane temporum rationibus magis accommodatum. Sed meminimus jam supra ab auctore libelli non Aristotelem tantum, sed huius etiam Theophrastum auditorem inter Praeceptores Demosthenis relatum. F.M.G.

98. Θευμάσαι] Subaudi ἔλγε.

99. Ἐγκρατείας] Si abstinentiam reddas, quid fiet voce ἀσκησις? M.duS.

4. Εὐβούλου] Inimicus hic Demosthenis summus. vid. Dem. Mid. M.duS.

Εὐβούλου, καὶ Φρύωνος, καὶ Φιλοκράτους] Hos patriae suae Athenarum proditores nosse datur ex oratione Demosthenis de falsa legatione. F.M.G.

Ibid. Φιλοκράτους] Et hic Demosthenis inimicus, quem proditorem Patriae alicubi vocat. M.duS.

31. Ἀλλὰ πῶς ἀπείθειν; APX. Ἐοικας ἔτι μᾶλλον, ὃ βασιλεῦ, θανατάσαι, καὶ γὰρ ἡμεῖς οἱ τιμωμένοι, διεφύ-

„ patrimonium quoque in Athenienses,
„ privatim in egentes, publice in civitatem
„ impenderit ; & ubi hac spe excidistis,
„ terrere illum vos posse arbitramini , cui
„ olim deliberatum sit animam subjicere in-
„ certis patriae fortunis ? & in facta illo
„ vestra invehente, indignamini ? qui nec
„ populo Atheniensium se submittat. Ne-
„ scitis, *inquit*, patriae illum amore tracta-
„ re rempublicam , sibi autem eam philo-
„ sophiae gymnasium constituisse.

42. Talia , Archia , supra modum cupiebam consuetudine illius utens ex illo audire , & quae ipsius de rebus praesentibus esset sententia : atque, quoties opus esset, relictis qui semper in nos irruunt adulatoribus , simplicem e libera mente orationem percipere , & veracis consilii copiam nancisci. Etiam fas putarem illum admonere, pro quam ingratum Atheniensibus vitam omnem in discrimen dedisset , cum liceret gratos magis & firmiores amicos habere. ARCH. Reliqua , Rex , forte consecutus esses : sed ista frustra fuisses dicturus , adeo ad furorem usque ille amabat Athenas. ANT. Ita res habet, Archia, quid enim dicamus ? Sed quomodo mortuus est ?

43. ARCH. Videris magis etiam, Rex, admiraturus esse. Etenim nos qui vidimus non minus obstupescimus & fidem negabamus oculis , quam qui non viderunt. Videbatur enim olim deliberatum de ultimo

πον, ἡ τὴ πατρίαν εἶναι εἰς Ἀθηναίους, ἰδίᾳ τε τοῖς δευτέροις, ἡ δημοσίᾳ τῇ πόλει καὶ ἡλικιωκότα. Ἀμαρτάνοις δὲ, φοβήσιν οἷοιτο, πάλαι βεβουλευμένον τὴν ψυχὴν ὑποθεῖναι ταῖς τὴ πατρίδος ἀδύλοις τύχαις ἡ καθαπομόνῃ τῇ παρὰ τομῶν ὑμῖν, ἀγανακτεῖτε. ὅδ' ἐδὲ τὴ Ἀθηναίων δῆμον ὑποτέλλει. Δέληθεν ὑμᾶς, ἔφη, τῇ μὲ τὴ πατρίδος εὐνοίᾳ πολιτευόμενον, αὐτῶ δὲ τὴ πολιτείαν ἡ γυμνάσιον φιλοσοφίας προθέμενον.

ἰ Τὰ τοιαῦτα, ὦ Ἀρχία, ὑπερεβύμεν αὐτῶ συγγενόμενον, πῶς τε γνώμην, ἢ ἔχει περὶ τὴ παρόντων, ἀκῆσαι λέγον-
20 τος, καὶ τὴ αἰὶ ὑπερεπλωκότων ἡμῖν κο-
λάων, εἰ ἐδεόμην, ὅπως, ἀπὸ τινος
ἐξ ἐλευθέρων γνώμης ἀκῆσαι λόγος, ἡ φι-
λαλήθης συμβεληῖς μετὰ λαβεῖν. καὶ τι ἡ
νυθεῖσθαι δίκαιον, ὑπὲρ οἷων ὄντων Ἀθη-
25 ναίων τὴ ἀχαριστίαν, πάντα ὑπερβαλόντο
τὴ αὐτῶ βίον, ἐξόν εὐγνωμονετέροις ἡ βε-
βαιότεροις κεχρημένοι φίλοις, ΑΡΧ. ὦ βα-
σιλεῦ, τὴ μὲ ἄλλων ἴσως ἀν' ἐτυχες. ταυ-
τὶ δὲ μάτῳ ἀν' ἔλεγες. ἔγω μανικῶς φι-
30 λαθῆναι ἦν. ANT. Ταῦτα, ὦ Ἀρχία,
τί γὰρ ἀν' λέγοιμεν; ἀλλὰ πῶς ἀπέθανεν;
ΑΡΧ. Ἐοικας ἐτι μάλλον, ὦ βασιλεῦ,
θαυμάσειν, ἡ γὰρ ἡμεῖς οἱ τετραμεῖροι ἰ διε-
φύρομεν ἐδὲν ἐκπλήξει τε ἡ ἀπιστία τῇ
35 ὁρώντων. εἰκοι γὰρ δὴ πάλαι ἀν' ὧδε βε-
βα-

g Καὶ ἡλικιωκότα. Καταναλ. Fl. h Γυμνάσιον. Sic plurimae. Γυμνάσιον f. V2. Fl. i Τὰ τοιαῦτα] Defunt in Fl.
k ἔχει] ἔχει Fl. l Διεφύρομεν — ὁρώντων] Nil varietatis inveniri addit Solan.

31. Πῶς ἀπέθανεν;] De Demosthenis interitu Pausanias in Corinth. G.

μεν ἐδὲν ἐκπλήξει τε ἡ ἀπιστία τὴ ὁρώντων. Mira oratio. An illi, qui viderunt, non aliter ac qui viderent, obstupuerunt ? Quae haec dicendi ratio ? Suspicio ὁρώ-
των corruptum ex ἀκρωτών. Ita scilicet stupenda est
maximi huius viri mors , ut etiam nos , qui vidimus
eam , non minus stupuerimus , ἢ ἱπὸς nostrum oculis
diffusi fuerimus , ac illi , qui audiunt , percelluntur , ac
relationi fidem non habent. An potius unius literulae
mutatione defungentes , legimus ἀμφύρομεν ? Et nos,
qui vidimus hanc mortem , stupore ἢ ἀπιστία πὸ πικρῇ
Τομ. III.

quidem minus correpti sumus , quam ubi eam conspicie-
bamus. Studiosus Lector arbitretur. Nam vulgata
stare posse, non puto cuiquam fore persuasum. f. f.
33. Διεφύρομεν] Locus conclamatus , nisi legas μὴ
ὁρώντων quod etiam Lamb. Bos place. e video. Aut cum
hoc vellet , nos ἱπὸς qui vidimus , stuporem rei prae-
sentis nondum excutere valeamus , parum feliciter expres-
sit, etiam si cum Cl. fensio ἀμφύρομεν legas, vide ta-
men Eick. c. 10.

34. Καὶ ἀπιστία τὴ ὁρώντων] Forsan legendum , τὴ μὴ
ὁρώντων

βουλευμῶν. ὡς δ' ὑστάτης ἡμέρας· δηλοῖ δὲ ἡ ὠδασκευή. καθῆστο μὲ γὰρ ἔνδον ἐν τῷ νεῷ, μάτῳ δὲ τῷ πρῶτῳ ἡμερῶν λόγους ἡμῖν ἀναλωκότες. ANT. Τίνες γὰρ ἦσαν οἱ παρ' ὑμῶν λόγοι; APX. Πολλὰ καὶ φιλόλατῶν παρτενόμεν, ἐλεόν τινα ὡδαστῶν καθυπὸχινόμεν, ἐ μάλᾳ μὲ προσδοκῶν ἐ γὰρ ἡπιστάμεν, ἀλλὰ σὲ ὥμην δι' ὀργῆς ἔχειν τὸν ἄνθρωπον, χρήσιμον δ' ἔν τῳ πρὸς τὸ πείθειν νομίζον. ANT. Ὁ δὲ πῶς ἀποροσείτο τὰς λόγους, καὶ με μὴδὲν ἀποκρύψῃ· μάλιστ' αὖ γὰρ αὐτήκοον ἀνέβουλόμην παρὼν εἶναι νῦν. ἀλλὰ σύ γε μὴ ὡδαστῆς μὴδὲν· ἐ γὰρ τοι μικρὸν ἔργον, ἦν δὲ ἄνδρὸς γενναίου πρὸς αὐτῷ τῷ τέλει τῷ βίῳ καταμαθεῖν, πότερον αὐτὸν καὶ νωθρὸς ἦν, καὶ παντάπασιν ἀκλινὲς τὸ τῷ ψυχῆς ὄρθιον ἐφύλαττεν.

APX. Οὐδὲν ὑπέτελλεν ἐκείνός γε. πῶς γὰρ; ὅς ἡδὺ γελάσας, καὶ με δὴ σκώπτων ἐς τὸ πρῶτον βίον, Ἀπίθανον, ἔφη, με ὑποκριτῶν εἶναι τῶν σῶν ψευσμάτων. ANT. Ἀπιστήσας ἄρα τοῖς ἐπαγγέλμασι, πορεύετο τῷ ψυχῆν; APX. Οὐκ· εἴ γε τῷ λοιπῶν ἀκρίβειαι, ἐ δόξει σοι μόνον ἀπίστεῖν, ἀλλ' ἐπεὶ κελεύεις, ὦ βασιλεῦ, λέγειν, Μακεδόσι μὲ, εἶπεν, ἐδὲν ἀπώμοιον,

die habuisse, id quod apparatus indicat. Confederat nimirum intus in templo. Frustra superiorum dierum sermones consumferamus. ANT. Quinam erant vestri sermones? ARCH. Multa de tua humanitate illi ostendebam, misericordiam a te pollicitus, non valde quidem illam ipse expectans, neque enim sciebam, sed iratum te viro putabam: verum quod putarem id ipsum utile esse ad persuadendum. ANT. Ille vero quomodo accipiebat istos sermones? Et noli me celare quidquam. Vellem enim vel maxime adfuisse & meis auribus accepisse singula. Sed tu ne quid praetermiseris. Neque enim sane parvum quid est, ingenium viri generosi sub ipsum vitae finem cognoscere. Utrum languidus erat & ignavus, an nusquam inclinatum illam mentis altitudinem servavit?

44. ARCH. Nihil ille sane remisit. Qui enim? qui suaviter ridens, & in superiorem vitam meam ludens, improbabilem me mendaciorum tuorum histrionem diceret. ANT. Ergo quod diffideret promissis, ideo vitam abiecit? ARCH. Non: si quidem audire reliqua volueris, non videbitur tibi solum diffusus esse. Sed, quando jubes, rex, dicere, „de Macedonibus, bus, inquit, nihil non sceleris credibile „ est:

α Καθυπὸχινόμεν] Καθυπὸχινόμεναι Fl.

48. Παρὼν εἶναι νῦν] Παρέλκει τὸ εἶναι, ἐπισκοπητέον δὲ ὅτι ὅμοιον τῷ ἐκὼν εἶναι, ἐκεῖ μὲ γὰρ ἀπαγορεύσεως τάττει,

οἷον ἂν ποτ' ἀν' ἐγὼ ἐκὼν εἶναι πεισθείην. V.

ὁράτων.

L. BOS.

Ibid. Τῶν ὁράτων] Sententia postulat, ut aut negationem omisam dicamus εἶχ, vel μὴδὲν, aut cum *fen-*sio suspicemur, fuisse in autographo τῷ ἀκρόαται, vel ἀκρόατων, quorum hoc inter describendum, illud inter dictandum facilius potuit permutari. Sed quoties ipsis scriptoribus talia humanitatis indicia excidunt?

F. M. G.

37. Καθῆστο] Ut supplex, de quo genere hoc verbum velut solenne est. Vid. v. g. *Thucyd.* I, 24. & 136. Cui ἀνάστασις opponitur, ibid. 133. Demosthenem autem salutis servandae causa huc confugisse, satis ultima illius verba, quae mox referentur, indicant.

F. M. G.

53. Ἐφύλαττεν] *Fenf.* διαφύλαττεν: sed nihil varia-

tis iavenio. Et cum sic quoque legatur c. 33. nihil mut.

F. F. R.

56. Ἐς τὸ πρῶτον βίον] Histroniam fecisse Archiam, multi auctores sunt: qua de re consule *Plut.* in vita Dem. & ipsum *Dem.* p. mihi 17, 1.

M. du S.

58. Ἀπιστήσας ἄρα] Antipatri verba interrogative pronuntianda. F. G. Id jam curaverat P. additis etiam in versione personis, quae S. omisit, quia in Graeco non comparebant.

F. F. R.

59. Οὐκ] Archiae responsum.

F. G.

71. Αὐτὴν παρ'] Τὸ δόξαι hic desiderari videtur, *μητις* ψυχῆν αὐτὴν δόξαι παρ' Ἀντιπάτρει διδωροδωκῆσαι.

F. G.

72. Μὴδ' ἢν ἡμαυτὸν ἱταῖα, ταῖς λιπὼν &c.] Posset quis suspicari excidisse hic praepositionem *εἰς*, legendumque *εἰς ἢν ἡμαυτὸν ἱταῖα ταῖς λιπὼν*. Ita certe E-

pi-

est: neque mirum fuerit, si Demosthe-
nem ita capiunt, ut Amphipolin, ut
Olynthum, ut Oropum. Talia dixit
multa. Etenim notarios constitui, ut dicta
tibi fervarentur: „ Tametsi ego, inquit,
„ tormentorum aut mortis metu in conspe-
„ ctum venire Antipatri nolo: sed si vere
„ ista praedicatis, multo magis etiam mihi
„ cavendum est, ne vita ipsa ab Antipatro
„ mihi donata corrumpar, neque relicta
„ acie, in qua ipse me locavi, Graecanica,
„ in Macedonicam me conjiciam.

45. „ Praeclarum enim esset, Archia, si
„ vitam mihi Piraeus ipse praestaret, &
„ triremis quam dedi, & moenia & fossa
„ meis impensis effecta, & Pandionis tri-
„ bus, in qua mea sponte sumtus in pom-
„ pam sacrorum feci, & Solon, & Dra-
„ con, & illa tribunalis fiducia, & liber
„ populus, & militaria decreta, & leges
„ trierarchicae, & majorum virtutes, &
„ tropaea, & benivolentia civium, qui
„ saepe me coronarunt, & Graecorum po-
„ tentia, qui huc usque a me servati sunt.
„ Si vero etiam misericordia aliena viven-
„ dum, humile id quidem est, sed tolera-
„ bilis tamen misericordia a necessariis,

ἐδὲ ὡς ἄλδοξον, εἰ Δημοσθένην ἔτω^b λαμ-
βάνουσιν, ὡς Ἀμφίπολιν, ὡς Ὀλυνθον, ὡς
Ὠρωπόν. τοιαῦτα πολλὰ ἔλεγε· καὶ γὰρ ἔν
ὑπογραφείας παρεστησάμην, ἵνα σοι τὰ
λεχθέντα σώζοιτο. Ἐγὼ μὲν τοι, ἔφη, ὦ
Ἀρχία, βασάνων, ἢ θανάτου φόβῳ κατ'
ὄψιν σε καὶ ἀν' Ἀντιπάτρῳ γενοίμην. ἀλλ' εἰ
τοιαῦτ' ἀληθεύετε, πολὺ μοι μᾶλλον ἔτι
φυλακτέον, μὴ τὴν ψυχὴν αὐτῷ παρ' Ἀν-
τιπάτρου δεδωροδοκηκέναι, μηδ' ἢ ἐμαυτὸν
ἐταξά, τάξιν λιπὼν τὴν Ἑλληνικὴν, εἰς τὴν
Μακεδονικὴν μεταβαλέσθαι.

Καλὸν γὰρ, ὦ Ἀρχία, εἰ τὸ ζῆν ἐμοὶ
Πειραιεὺς αὐτὸς παρέχοι, καὶ τριήρης, ἣν
ὀπιδέδωκα, καὶ τεῖχος, καὶ τὰ φρούρια τοῖς
ἐμοῖς τέλεσιν ἐξαιργασμένα, καὶ φυλὴ Παν-
διωνίς, εἰς ἣν ἐβελοντὴς ἐχορήγην ἐγὼ,
καὶ Σόλων, καὶ Δράκων, καὶ παρρησία βήμα-
τος, καὶ δῆμος ἐλευθερός, καὶ ψήφισμα
στρατιωτικόν, καὶ νόμοι τριηραρχικοὶ, καὶ προ-
γόνων δρεταί, καὶ τρόπαια, καὶ πολιτεία
εὐνοία, τὰ ἐμὲ πολλάκις ἐστεφανώκων, καὶ
δύναμις Ἑλλήνων, τὰ ὑπ' ἐμὲ μέχρι νῦν
τετηρημένα· εἰ δὲ καὶ βιωτὸν ἐλεθθέντι, τα-
πεινὸν μὲν, ἀνεκτὸς δ' ἐν ὃ ἔλεος^c ὡρεῖται
τοῖς οἰκείοις, ὧν ἐλυσάμην^f αἰχμαλώτους,

^b Λαμβάνουσιν] Λαμβανούσιν B1. Correx. B2. ^c Εἰς ἣν] ἥς omisso εἰς Fl. ^d Ἐχορήγην] Bene S. & Amst. Ἐχορήγουν male H1. 2. P. B. J. Ald. Fl. ^e Παρὰ] Rescripti ex Fl. J. & V2. Περὶ male cett. ^f Αἰχμαλώτους] Αἰχμαλώτων Fl.

præterius cap. 29. Τὸν δὲ βελτίαν σοι φαινομένην ἔτας
ἔχει, ὡς ὑπὸ τοῦ θεοῦ τεταγμένη εἰς ταῦτά τιν' τάξιν.
Qui tamen in hoc Demosthenis encomii loco præpo-
sitionem κατ' ἑλληνισμὸν omisissim esse velit, huic non
magnopere contenderim. Ex Epicteto ergo disci-
mus, quemadmodum istiusmodi ellipsis sit supple-
nda.

Ibid. Ἡ ἐμαυτὸν ἔταξεν. Sic absque εἰς usurpat Ἀποκρ.
c. ult. Aliter Xen. Ed. Bas. 373. & a Cl. Jenson lauda-
tus Epict. 29. M. du S.

Μηδ' ἢ ἐμαυτὸν ἔταξεν, τάξιν λιπὼν] Non opus esse
addita præposit. εἰς ἢ cum Cl. Jenson scribere, præter
locum ab Solano indicatum etiam probant verba Aesch-
nisi in Orat. contr. Ctesiph. p. m. 275. B. sive non ita
longe ab init. orationis: αἰχλύνθητε ἐκλιπεῖν τὴν τάξιν, ἢ
τέταχθε ὑπὸ τῶν νόμων. J. F. R.

79. Ἐχορήγην ἐγὼ] Κορηγὸς, id est præbitor fuerat

Demosthenes Liberalibus, s. Διονυσίοις ἐν ἄσει. quo in
munere quomodo se gesserit, apparet ex argumento
& narratione orationis Midianae.

84. Πολλάκις ἐστεφανώκων] Vid. Dem. Or. de Coron.
c. 64. in primis c. 78. Ἐπειδὴ πρὸς τὰ κοινὰ προσῆλθοι,
ἰδοῦναι μοι τοιαῦτα πολιτεύματα ἐλπίδ' ὥστε ἐκ τῶν πα-
τριδῶν, καὶ ὑπὸ τῶν ἄλλων Ἑλλήνων πολλάκις ἐστεφανώσθαι.

87. Περὶ τοῖς] Lege ὡρεῖται.
Παρὰ τοῖς οἰκείοις] Fl. & V. utraque. Reliquae περὶ
mendose. M. du S.

88. Ἐλυσάμην αἰχμαλώτους] Nobile hujus magni-
ficentiae exemplum præbet argumentum orationis de
falsa legatione: cum ea in primis causâ legationem Ma-
cedonicam a se testetur susceptam, uti captivos, qui-
bus id promiserat, liberare posset. J. M. G.

ἢ τοῖς πατράσιν, ὧν συνεξέδωκα τὰς θυγατέρας, ἢ οἷς τῆς ἐράνης συνδιελυσάμην.

Εἰ δέ με μὴ σώζοι νήσων ὄρεα, καὶ θάλασσα, ὡς γὰρ τετρεῖς Ποσειδῶν αἰτῶ τὸ σώζεσθαι, καὶ τῷδε τῷ βωμῷ, καὶ τῷ ἱερῶν νόμων. εἰ δὲ Ποσειδῶν, ἔφη, μὴ δύναται φυλάττειν ἡ ἀσυλίαν τῆς νεῶς, μηδ' ἐπαισχύνει προδίδναι Δημοσθένην Ἀρχία, τεθναίνην, ἐδὲ Ἀντίπατρον ἡμῖν ἀντὶ τῆς δεῦς κολακευτέῃ. ἔξην μοι Φιλτέρους ἔχειν Ἀθηναίων Μακεδόνας, καὶ νῦν μετέχειν ἡμετέρας τύχης, εἰ μὲν Καλλιμέδοντος, καὶ Πυθέως, καὶ Δημάδου συνέλαττόμην. ἔξην γὰρ καὶ ὅψις ἡ ψυχῆς μεταρμόσασθαι, εἰ μὴ τὰς Ἐρεχθέως θυγατέρας καὶ τὸ Κόδρον ἐπιχρυσόμην· ἔκην ἡρέμην αὐτομολῶντι τῷ δαίμονι συμμεταβάλλεσθαι. καλὸν γὰρ κρησφύγετον θάνατον ἐν ἀκινδύνῳ παντὸς αἰχρῆς γενέσθαι. καὶ νῦν, Ἀρχία, τὸ κατ' ἐμαυτὸν ἐκάλαιχυνῶ τὰς Ἀθήνας ἐκὼν δαλείαν ἐλόμην, ἐντάφιον δὲ τὸ κάλλιστον ἡ ἐλευθερίαν προέμην.

„ quorum redemi captivos, aut patribus, quorum una elocavi filias, aut quos in dissolvendis eranis adjuvi.

46. „ Si vero servare me non potest infularum imperium & mare, at certe ab hoc Neptuno salutem peto, & ab hoc altari, & sanctis legibus. Si vero nec Neptunus, inquit, praestare potest templo suo sanctitatem, neque pudet illum Archiae prodere Demosthenem, moriar potius, neque Antipatro nos pro Deo adulemur. Licebat mihi amiciores Atheniensibus habere Macedonas, & nunc in fortunae vestrae partem venire, si cum Callimedonte, & Pythea, & Demade conjungere me voluisssem. Licebat enim vel sero aliter instituere animum, nisi Erechthei filias vererer & Codrum. Non igitur velim cum fortuna transfuga & ipse mutare castra. Honestum enim per fugium mors est, ut ab omnis turpitudinis periculo sumus liberi. Et nunc, Archia, quantum in me est, non afficiam turpitudine Athenas, servitute ultro eligenda, abijiciendaque libertate, pulcherrimo ferali amiculo.

47. „ Ve-

α Τῆς ψυχῆς] Nihil mut. Edd. Τυχῆς L. β Θάνατον] Emendatio Gesneri necessaria. θάνατον Edd. priores.

90. Ἡ οἷς τοὺς ἐράνης συνδιελυσάμην] Phil. Melancthon verterat: aut quibus donavi pecunias. Benedict. vero: aut quos dandis contributionibus juvi. Sed verior ut recte, ait Cl. Jac. du Port in praefat. ad Theophr. Charact. p. 192. Edit. Cantabrig. Vult enim ibi Demosthenes, se eos adjuvisse in dissolvendis debitis eranis nomine, quem collegerant, contraxis. Ἐράνης συνδιελυσάμην, concise & eleganter dictum, pro debita dissolvere erani nomine conflata. Vertendum igitur esset: Quorum ego dissolvi debita, erani nomine, quem ab amicis collegerant, contraxis. Tanta molis est alicubi Graeca Latinis exprimere; adeo Graecanicam volubilitatem Romana lingua sequitur non passibus aequis. Contra apud Romanos ἔρανον numquam fuisse restituendum, docet ibid. p. seq. velut p. 191. tradiderat: ἔρανον fuisse genus mutui gratuiti, apud Graecos frequentati. Ubi enim quis aere alieno premeretur, aut etiam alias in inopiam incidisset, nec haberet unde viveret, ad amicos erat paratum refugium, qui quod poterant, unusquisque ἀνδραγαθίας pro sua virili conferebant. Aliaque de eranis vid. ibid. Sed & coenam collatis symbolis fuisse ἔρανον, satis notum est. Vid. Doctiss. Casaub. ad Theophr. Char. περὶ κού-

θαδ. c. 15. ad verba καὶ φίλων δὲ ἔρανον κελύουσιν εἰσνεγκῶν, εἰπὼν ὅτι σὺν αὐτῷ δαίῳ &c. Item Feith. Antiq. Homer. III. c. 4. Longolium ac Buchner. ad Plin. L. X. epist. 93. qui Livium aequae ac Plin. etiam Latine erantum dixisse indicant.

J. F. R.

Ibid. Συνδιελυσάμην] Simul solvo.

F. G.

92. Τετρεῖς Ποσ.] Clarum enim Calauriae Neptuni ad quod confugerat templum.

M. du S.

2. Πυθέω] Inter Demosthenis accusatores recens apud Plut. 1555, 1. Ubi Πυθέω, legendum, non Πυθαίω, ut fit.

M. du S.

Ibid. Δημάδην] Pro Philippo hic Athenis faciebat.

M. du S.

3. Τῆς ψυχῆς μεταρμόσ.] Corrige τὴν ψυχὴν. F. G. Menagius sic: Nota hoc verbum cum genitivo. Sed scripserat forte Lucianus τὴν ψυχὴν. Dicerem idem utrique in mentem venisse, nisi Menagii mos mihi notus esset.

J. F. R.

Τῆς ψυχῆς] An τῇ ζωῇ; ut jungatur ὅψις τῇ ζωῇ, i. e. etiam sera aetate mores mutare, quae sententia & constructio melior; nam ut ψυχὴ alibi saepe pro ζωῇ accipitur, ita hic non potest. Sed vide anne vulgatae structura sic defendi queat: ut media forma μεταρμόσ-

σκη-

47. „ Verum, *inquit*, fas enim est Tra-
goediarum apud te meminisse, nonne
praeclarum est illud dictum:

„ *At illa dum moritur tamen*

„ *Multa cauet cura, decenter ut cadat.*

„ Haec puella: & Demosthenes honesta

„ morte vitam turpem potiore habebit,

„ Xenocratis & Platonis de immortalitate

„ librorum oblitus? Et proventus ultra

amarius quaedam dixit in eos qui a fortuna

insolefcunt. Sed quid ea nunc dicere opus

est? Tandem vero me preces partim, partim

minas adhibente, & mollem musam illa rigida

miscente, „ Moverer, *inquit*, hisce, Ar-

„ chias si essem. Quandoquidem vero sum

„ Demosthenes, ignosce mihi, o noster,

„ quem natura non fingit ad ignaviam.

48. Tum fane tum vi illum detrahare ab

altari cogitabam. At ille cum sentiret,

aperte ridebat, & Deum adspiciens, „ Vi-

„ detur, *inquit*, putare Archias, arma so-

„ la & triremes, & moenia, & exercitus,

„ copias esse, & refugia humanis animis;

„ meum autem apparatus contemnere:

„ quem tamen non redarguant Illyrii &

Ἀλλὰ δίκαιον γ', ἔφη, σοι τ' τραγω-
δῶν μνημονεύειν, ἔ σεμνὸν τὸ λεχθὲν,

Ἡ δὲ καὶ θνήσκουσ' ὁμως,

15 Πολλὴν πρόνοιαν εἶχεν εὐαχήμεως πρὸς αὐτὸν

κόρη καὶ ταῦτα. Δημοσθένης δὲ εὐαχήμεως

θανάτου βίον προκρινεῖ ἀχήμεως, τ' ξενο-

κράτους καὶ Πλάτωνος ὑπὲρ ἀθανασίας λό-

γων ἐκλαθόμενος; καὶ τίνα πικρότερον ἔλε-

ογε, προαχθεὶς εἰς τῆς ταῖς τύχαις ἐξυδρί-

ζούσας. ἀλλὰ τί δεῖ λέγειν νῦν ἐμέ; τέλει

δ' ἐμῷ, τὰ μὲν δευόμενα, τὰ δ' ἀπειλόμενα

τῷ, ἀπαλὴν μῆσαν τέρψαν κεραννύντω.

Ἐπεὶ οὖν ἂν, ἔφη, τέτοις Ἀρχίας ὦν

ἔπει δὲ Δημοσθένης εἰμὶ, συγγίγνωσκε μοι,

ὦ δαιμόνιε, μὴ πεφυκότι κακῷ γενέσθαι.

Τότε δὲ τότε πρὸς βίαν αὐτὸν ἀποσπᾶν

διενομένην ὅδ' ὡς ἦσθετο, δηλοῦν ἦν καὶ αὐ-

γελῶν, καὶ τ' θεῶν προσβλέψας, Ἔοικεν

30 Ἀρχίας, εἶπεν, ὅπλα μόνον, καὶ τρήρεις,

καὶ τείχη, καὶ στρατόπεδα, δυνάμεις εἶναι καὶ

κρησφύγεια ταῖς ἀνθρωπίναις ψυχαῖς ὑπο-

λαμβάνειν. τ' δ' ἐμῆς ὠδασκευῆς καταφρο-

νεῖν, ἦν ἔκ αὐτῶν ἐλέγξειαν Ἰλλυριοὶ, καὶ Τρι-

βαλ-

c Εὐαχήμεως] Audacter recepi ex Eurip. Εὐαχήμεως Edd. priores male. d Ἐλέγειν] Bene J. H. &c. Ἐλεγ-
ξαι male P.

13. Δεχθὲν] Εὐρυπίδου τοῦτο περὶ Πολυξένης. G.

σας τ' ψ. valeat μεταρμόζειν αὐτὸν ἀπὸ τ' ψυχῆς. Et si
enim vulgo accusativum adsciscit μεταρμόζεσθαι, ut Ae-
lian. XIV. 7. εἰαν μὴ τ' βίον — τῷ λοιποῦ μεταρμόσῃ].
neque exempla mihi suppetunt, ubi genitivo junga-
tur; tamen non videtur repugnare analogiae, si for-
te Auctor cum genit. construxerit, quocum & alia ex
μετὰ compolita interdum construuntur, ut μετὰσθαι
πινῶ, dimittere aliquem, vel μεταδιδόναι τοῦτον, ut
Herodian. Item μετρίσκειν, in Euang. Luc. XVI.
4. ὅταν μετασθῇ τ' οἰκονομία. Nec non μεταποιεῖσθαι
τ' ἐνέσις ap. Thucyd. I. c. 140. aut denique ut κατα-
λαχθῇ χόλον, Sophocl. Aj. teste Stephano. Sive regatur
genitivus ratione praepos. quae in compositis inest, ut
in ἀπαλλάττειν νόσον, ἐπιβαίνειν ἄρματι, & similibus
solet: quod tamen in μεταρμόζεσθαι nondum definitio.
Ideoque ψυχῇ, quod Gesn. quoque adscripserat, prae-
fero, donec certioribus exemplis de genitivo confiter.

J. F. R.

4. Ἐρεχθίδος θυγ.] Vid. Hyg. Fab. 238. & Apollod.
III. p. 102. A.

11. Προέρμενος] Vid. Plut. 25, 2. & 290. M. du S.

14. Ἡ δὲ εὐαχ.] De Polyxene. F. G. Idem & ad-
scripsit Menag.

Ἡ δὲ &c.] Eurip. Hecub. 568. De Polyxena macta-
ta sermo est. M. du S.

15. Εὐαχήμεως] Nihil veritus sum consulere metro, quia
versus totus est ex Eurip. Med. 568. ubi recte εὐαχήμεως.
Mox malim καὶ ταῦτα κόρη monente Cl. Westf. J. F. R.

17. Ξενοκράτης] Diogenes Laërtius 4, 12. & 13. me-
morat Xenocratis de Morte & de Anima libros, in
quorum utroque de immortalitate animorum potuit
disputare. J. M. G.

24. Ἐπεὶ οὖν ἂν, ἔφη, τοῖς Ἀρχίας ὦν] Ex Ale-
xandri dictis sumptum. F. G. Eadem rursus ad ver-
bum plagiarius Menagius. Alexandri autem dictum
quale est? An quod Diogeni Cynico respondit: Nisi
Alexander essem, Diogenes esse mallet, quod ex Plut.
& Pausan. narrat Freinsheim. in Suppl. Curt. L. I. c.
XI. §. 11. Non. Sed alterum quod Parmenioni. Vid.
Curt. IV. XI. §. 11. qui quum oblatam pro reddend-
is captivis ingentem pecuniam accipere iuaderet, re-
spondit hoc tulit: εἰ ego pecuniam quam gloriαν
V v v 3 mal-

βαλλοῖ, καὶ ἂ Μακεδόνες, ὀχυρωτέραν ἢ 35, ξύλινόν ποτε τείχε' ἡμῖν, ὃ θεὸς ἀνείλεν ἡ πόρθητον εἶναι· μεθ' ἧς δὲ ἂν ἴσθαι, ἀδελῶς μὲν ἐπολιτευσάμην, ἀδελῶς δέ μοι τὸ καὶ Μακεδόνων θάρσος. ἐμέλησε δ' ἐδὲν οὐκ ἔβουλήμην, οὐκ ἄριστον, 40, ἐ Πυθέας, καὶ Καλλιμέδοντος, ἐ Φιλίππου τότε, ἐ τὰ νῦν Ἀρχίβ.

Ταῦτ' εἰπὼν, μὴ προσάγαγέ μοι τιλὴ χεῖρα, ἔφη· τὸ κατ' ἐμὲ γὰρ, ἐδὲν ὡς νομον ὁ νεὸς πείσει. ἢ δὲ θεὸν προσεπών, 45, ἐκὼν ἐφομαι. καὶ γὰρ μὲν ἦν ὅτι ἴσθαι ἐλπίδ' ταύτης· καὶ ἢ χεῖρα τῷ τόματι προσάγαγόντος, ἐδὲν ἄλλ' ἢ προσκυνεῖν ὑπελάμβανον. ANT. Τὸ δὲ τί ἐστὶν δὴ ποτε ἦν; APX. Ὑστερον βασάνοις θεραπεύειν ἐφω- 50, ἔλασμεν, πάλαι φάρμακον ἂν αὐτῷ τέλαμιον, λύσις ψυχῆς ἀπὸ σώματος ἐλευθερίαν κτώμενον. ἐ γὰρ ἔφθασεν ὡς εἶπε ἢ ἐδὲν τῷ νεώ· καὶ πρὸς ἐμὲ βλέψας, Ἄγε δὴ τέτον, ἔφη, πρὸς Ἀντίπατρον· Δημο- 55, σθένην δὲ οὐκ ἄξις, ἐ, μὰ τῆς. . . καί μοι μὲν ἐφαίνετο προσθήσειν τὰς ἐν Μαγαδῶνι πεπλοκώτας.

Ὁ δὲ χαίρειν εἰπὼν, ἀπέπη. τέττο σοι

Triballi, & Macedonēs, ipso illo muro ligneo firmiorem, quem respondit quondam Deus vastari non posse; qua quidem providentia sine metu versatus sum in republica; metusque omnis expers mihi fuit contra Macedonas audacia; neque movit me Euctemon, neque Aristogiton, nec Pytheas & Callimedon, nec Philippus tum, neque nunc Archias.

49. Haec ubi dixerat, „Noli, inquit, manum mihi injicere; quantum enim in me est, nulla fiet huic sacro injuria: sed Deo adorato sponte sequar”. Atque ego in spe hac eram, illoque manum ori admove[n]te nihil aliud quam adorare virum putabam. ANT. Quid ergo illud erat? ARCH. Postea tormentis ab ancilla expressimus, olim repositum illi fuisse venenum, quod absolvenda a corpore anima libertatem ipsi pararet. Vix enim limen templi egressus fuerat, cum „Duc sane hoc, inquit, ad Antipatrum; Demosthenem vero non duces. Per ego illos”. Et videbatur mihi adjecturus, „qui Ma- rathone ceciderunt.

50. At „Valete”! cum dixisset, evola-

^a Μακεδόνες] Μακεδόναις Alid. Sed vulgatum ejus margini adscriptum. ^b Εὐκτήμων] Bene Fl. J. Fr. P. &c. Εὐτήμων male J. ^c Δὴ] Omittit Fl. ^d Αὐτῷ] Αὐτὸν L. ^e Ἀξις] Ἀξὴ Fl.

mallet, si Parmenio esset: nunc Alexander — fortunam meam non vendo. J. F. R.

40. Εὐκτήμων, οὐκ ἄριστον. ἐ Πυθ. καὶ Καλλιμ. De Euctemone satis constat ex oratione contra Midiam. Aristogitonem oppugnavit Demosthenes duabus contra illum scriptis orationibus. Pytheas & Callimedon tum alias ex Plutarcho noti, tum conjunguntur in Vita Demosth. p. 858. C. D. Πυθίας ὁ ῥήτωρ, καὶ Καλλιμέδων ὁ Κάρδος ἐξ Ἀθηναίων Φεύγοντες, Ἀντιπάτρω προσεγνοῖτο, καὶ μὴ ἴσθαι φίλων ἐ πείσειαν ὡς ἐπὶ τοῖς οὐκ εἶναι ἀφίστασθαι τοὺς Ἕλληνας, ἐδὲ προσέχειν τοῖς Ἀθηναίοις Δημοσθένος δὲ τοῖς ἐξ ἑστέων προσεῖναι προσμύζας ἐαυτὸν ἡγωνίζετο. ἐ συνειπράττειν, ὅπως αἱ πόλεις συνειπιθήσονται τοῖς Μακεδόσι, καὶ συνεβλαψέναι αὐτοὺς ἐ Ἑλλάδι. Narrat deinde plucula acute dicta, quibus se invicem Pytheas & Demosthenes impetierint. Conf. ipse Demosth. Epist. 3. J. M. G.

Ibid. Ἀριστογείτων] Errat Loidius de hoc disse-

rens.

44. Οὐδὲν παράνομον] Asylum enim erat, vid. Strab. VIII.

49. Δὴ ποτε] Et si cum Fl. δὲ omitti queat, cum jam satis particularum addit, tamen quia & Herodot. non semel δὲ δὴ jungit, nihil mutavi. ut L. VII. p. 442. D. ὁ δὲ δὴ ἀπὸ τῶν. & alibi.

51. Φάρμακον — τέλαμιον] Cautē noster loquitur. Quantus enim dissensus inter auctores de hoc veneno olim fuerit, satis indicavit Plutarchus in Vita. Qui enim veneno sponte sumto perisse dicunt, (nam ne in hoc quidem conveniunt omnes) ii vel nihil addunt amplius, quo in numero est etiam Pausan. Att. p. 7, 21. Wech. vel ex calamo scriptorio volunt fuisse, quod Plutarchus probare videtur, vel, quod idem ex Eratosthene refert, ex annulo armillari excavato, (φόρημα ἀστρονομικόν illi fuisse ἢ κρίνον) quem Plinius 33, 1. f. 6. in annulum digitale gemma ornatum

pi-

avit. Hunc tibi, Rex, finem obfessi ex-
pugnatique Demosthenis possum referre.
ANT. Demosthenis & ista, Archia. Hem
invictam animam & beatam! quam forte
viri propositum, quam civilis providentia,
in manu *semper* pignus certissimum liberta-
tis habere. At ille quidem discessit, vitam
habiturus in beatorum infulis, quae He-
roum dicitur, vel vias quae putantur anima-
rum in caelum, sectator Daemon Libera-
toris Jovis. Corpus vero nos Athenas mit-
temus, donarium regioni illi, iis ipsis, qui
ad Marathonem cecidere, praestantius.

δοτὸ τέλος, ὃ βασιλεῦ, ὃ Δημοσθένης
πολιορκίας κομίζειν ἔχω. ANT. Δημοσθέ-
νης γε καὶ ταῦτα, ὃ Ἀρχία, βαβαὶ ὃ
ἀγῆτῆτε ψυχῆς, καὶ μακαρίας, ὡς ἀνδρείων
μὴ αὐτῇ τὸ ἔλῃμα, πολίτικῃ δὲ πρόνοια,
55 μὲν χεῖρα τὸ πιστὸν ὃ ἐλευθερίας ἔχειν
ἀλλ' ὃ μὴ οἴχεσθαι, βίον ἔξω τ' ἐν Μακάρων
νήσοις ἡρώων λεγόμενον, ἢ τὰς εἰς ἑρᾶν
ἡ ψυχῶν νομιζομένης ὁδὸς, ὁπαδὸς τις
δαίμων ἐσόμενός ἐστιν Ἐλευθερίᾳ Διός· τὸ σῶ-
70 μα δ' ἡμεῖς εἰς ἱ Ἀθήνας ἀποπέμψομεν,
κἀλλιον ἀνάθημα τῇ γῇ τῇ ἐν Μαραθῶνι
πεπνυκότων.*

DEORUM COMITIA.

ΘΕΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑ.

JUPITER, MERCURIUS, ET
MOMUS.

ZHN, EPMHS, KAI MΩ-
M O Σ.

J U P.

Z E T Σ.

Nolite amplius mussare, Dii, neque
collecti in angulos ad aurem alter
alterius miscere sermones, & aegre ferre,

Mηκέτι ^k τονθορίζετε, ὦ θεοὶ, μηδὲ
κατ' ὠγίας συσπρεφόμενοι, πρὸς ἑς
ἀλλήλοις κοινολογεῖσθε, ἀγανακτῶντες, εἰ
πολ-

f Ἀρχία] Φάνηται marg. A1. g ἱ] E1 H1. & 2. h ψυχῶν] ψυχῆς Fl. ZEYS &c.] Nomina personar. ex
B1. addo, quae Ζηὸς, Ἑρμοῦ & Μώμου inscripsit. Cett. omiserunt. ZEYS Fl. H. Ald. Fr. i E1s] Omisit H2.
k τονθορίζετε] τονθορίζεσθαι Schol.

72. * Ναίεσθαι] Ἀρχίας. V.

1. Μηκέτι τονθορίζετε] Ἀντὶ τῆς ὑπ' ὀδόντας γογγύζετε.
τονθορίζειν γὰρ τὸ γογγύζειν. V.

* Hoc Scholium, quod ultimum in MS. Cod. in fol. le-
gitur, nec quo referam satis scio; nec, si ad quem locum

referatur certo sciri possit, ullius videtur esse momenti.
M. du S.

parum probabiliter transformat. Quantilla enim ve-
neni portio in ejusmodi annulo contineri queat?

F.M.G.

57. Τὸς ἐν Μαραθ. πεπν.] Clarum hoc Demosthenis
jusjurandum, quod & apud ipsum vide pro Coron. c.
60. & apud Longinum, ὅψον quod ei inest, rite enar-
rantem. M. du S.

59. Καίρειν] Ridicule sane. Famae Demosthenis ali-
quanto melius consulunt, qui epistolam scribentem
faciunt, in qua Δημοσθένης Ἀντιπάτρῳ solum adscrip-
tum. Vid. Plut. 1556. & in fine vitae Demosth.

σιφ. 60.

61. Δημοσθένης γε] Antipater.

68. Ὅπαδὸς τις δαίμων] Vide Herodian. I. in Com-
modi Oratione. ὃ μὲν γὰρ πατήρ εἰς ἑρᾶν ἀναπτὰς ὁπαδὸς
ἦν & συνεδρὸς ἐστὶ Θεῶν. Per. c. 29. M. du S.

69. Ἐλευθερίᾳ Διός] Qui colebatur praeter caeteros
apud Plataenses, post liberatam praelio ibi facto Grae-
ciam. Auctor Pausan. Bocot. p. 283, 33. F.M.G.

1. τονθορίζετε] τονθορίζω & τονθορίζω utrumque usi-
tatum. F.G.

2. Συσπρεφόμενοι] Conglobati.

L.K.

9. Ακουε,

πολλοὶ ἀνάξιοι μετέχουσιν ἡμῖν τῆ συμπο-
σίης. ἀλλ' ἐπεὶ ὅς σ' ὑποδέδοκ' ὡς τῶν
ἐκκλησία, λεγέτω ἕκαστος ἐς τὸ φανερόν
τὰ δοκῆντά οἱ, καὶ κατηγορεῖται. σὺ δὲ κή-
ρυττε, ὦ Ἑρμῆ, τὸ κήρυγμα τὸ ἐκ τῆ νό-
μου. ΕΡΜ. Ἄκουε, σίγα, τίς ἀγορεύειν
βέλεται τῷ τελείῳ θεῶν, οἷς ἐξεστίν; ἡ δὲ
σκέψις ὡς τῷ μελίκων καὶ ξένων. ΜΩΜ.
Ἐγὼ ὁ Μωμῶς, ὦ Ζεῦ, εἴ μοι ὅπι-
τρέφειας εἰπείν. ΖΕΥΣ. Τὸ κήρυγμα ἡδὴ
ἐφίησιν ὥστε εἶδεν ἐμὲ δέησιν.

ΜΩΜ. Φημί τοίνυν δεινὰ ποιεῖν ἐνέαις
ἡμῶν, οἷς οὐκ ἀπόχρη θεῶς ἐξ ἀνθρώπων
αὐτὸς γεγενῆσθαι, ἀλλ', εἰ μὴ καὶ τὸς ἀκο-
λῦθαι, καὶ θεράπνοιας αὐτῶν ἰσοτίμους ἡμῖν
ἀποφανῶσιν, εἶδεν μέγα, εἶδεν νεανικὸν οἶον-
ται εἰργάσασθαι. ἀξίω δὲ, ὦ Ζεῦ, μὲν παρ-
ρησίας μοι δῆναι εἰπείν· εἶδεν γὰρ ἂν ἄλλως
δυναίμην· ἀλλὰ πάντες με ἴσασιν ὡς ἐλεύ-
θερός εἰμι καὶ γλῶττιαν, καὶ εἶδεν ἂν καλῶσι-
πῆσαιμι καὶ ἐκαλῶς γιγνομένων. διελύχω
γὰρ ἅπαντα, καὶ λέγω τὰ δοκῆντά μοι ἐς τὸ
φανερόν, ἕτε δειδώς τινα, ἕτε ὑπ' αἰδῶς
ὀπικαλύπτων καὶ γνώμην ὥστε καὶ ἐπαχθῆς
δοκῶ τοῖς πολλοῖς, καὶ συκοφαντικὸς καὶ Φύ-
σιν, δημοσίος τις κατήγορος ὑπ' αὐτῶν
ἐπονομαζόμενος. πλὴν ἀλλ' ἐπεὶ ὅς σ' ὑπο-
δέδοκ' ὡς τῶν ἐκκλησίας, καὶ σὺ, ὦ Ζεῦ, δίδως
μετ' ἐξουσίας εἰπείν, εἶδεν ὡς τοιαύτα
ἐρῶ.

si indigni multi convivio nostro interfunt;
sed quandoquidem concio de his data est,
aperte dicat unusquisque quid sibi videatur,
& accuset. Tu vero, Mercuri, legitimum
praeconium peragito. MERC. Audi: Ta-
ce: Quis vult concionari classicorum Deo-
rum, quibus jus est? Quaestio de Inquil-
inis & Peregrinis. MOM. Ego, Momus,
si mihi permiseris, Jupiter, volo dicere.
JUP. Praeconium tibi hoc jam permittit,
itaque me (meo permisso) nihil opus ha-
bebis.

2. MOM. Ajo igitur intolerabiliter se
gerere quosdam nostrum, quibus non satis
est Deos ex hominibus ipsos esse factos:
sed nisi suos etiam pedissequos atque famu-
los in aequo nobiscum fastigio constitue-
rint, nihil sibi magnifice, nihil fortiter fe-
cisse videntur. Peto autem a te, Jupiter,
ut libere mihi dicere per te liceat. Neque
enim alia lege possim, cum sciant omnes
quam liber sim lingua, quam nihil eorum,
quae contra quam decet fiunt, reticere so-
leam. Redarguo enim omnia, quaeque mi-
hi videntur aperte profero, neque metuens
quemquam, neque meam prae pudore sen-
tentiam occultans, adeo quidem, ut etiam
molestus plerisque videar, & calumniatorio
ingenio; publicus quidam accusator ab iis
propterea dictus. Verum tamen, quando-
quidem licet, & praeconio editum est, &
tu das, Jupiter, orandi cum auctoritate fa-
cultatem, sine metu dicam.

§. Mul-

α 'Ο] Abest artic. in ᾤ. adest in Fl. P. H. &c.

10. Οἷς ἐξεστίν] Τὸ, οἷς ἐφίεται, ἀπὸ τῆς θηλείας καὶ τῶν ἱερῶν. εἰ γὰρ ἐξ ἡθελίας δημογορεῖν. V.

9. Ἄκουε, σίγα] Legitima verba etiam apud Ari-
stoph. *Εἰς μωμ.* 379. Ἄκουε πᾶς. Ἐδοξε τῇ βελῇ τάδε. —
τίς ἀγορεύειν βούλεται; Et v. 389. Σίγα, σιωπά, πρό-
σχε καὶ νοῦν. Add. Kuster. ad *Ἐκκλησ.* v. 130. it. *Αἰσχ.*
45. Ipse Demosthenes de *Coron.* c. 53. Ἡρώτα μὲν ὁ κή-
ρυξ, τίς ἀγορεύειν βούλεται; κ.τ.λ. J.M.G.

10. Τῶν τελείων θεῶν] Vid. Spanh. ad *Callim.* H. in
Pall. v. 131. & 135. ubi perfectos Deos esse τελείους do-
cet. Sed mihi hic videbatur ad perfectionem civilem
& plenum jus civitatis potissimum referri, ut sint οἱ
ἐν τέλει, qui etiam τὰ τέλη vocantur (Vid. Duker. ad

Thucyd. I, 58. & ipse noster τὰ τέλη τῶν κοινῶν vocat de
Morte Peregr. c. 36.) principes civitatis, quibus magi-
stratus, quem gerunt, aut dignitas concionis habenda
jus tribuit. *Classicis* vocavi, ex moribus Roma-
nis, quasi primae classis cives, qui primi ad suffragia
vocantur, & rem fere conficiunt. De *μετοίκους* vid.
Flor. Christ. ad *Aristoph.* *Lyfistr.* 580. J.M.G.

20. Μετὰ παρήσας — εἰπείν] Adde supra *Jov. Conf.*
c. 19. pr. Et *Elphier.* ad *Alf. Apost.* IV. 29. ubi simili-
ter; καὶ δὲ τῶν δούλων σου μὲν παρήσας πάσης λαλεῖν.

J.F.R.
40. Νέ-

3. Multi nimirum, *inquam*, non contenti, nostri se confessus factos esse participes, & aequo nobiscum jure epulari, idque cum ex altera parte mortales sint, suos insuper ministros & sui chori sodales educere in caelum, & furtim in album retulerunt, qui nunc aequaliter & de viscerationibus partem & de sacrificiis accipiunt, ne tributum quidem incolatus nobis solventes. JUP. Noli quidquam obscura significatione, Mome, dicere: sed diserte, & verbis propriis eloquere, adjecto etiam nomine. Nunc enim in medium tibi projecta oratio est, ut conjiciant multi, & alias alium tuis dictis accommodent. Oportet autem te, qui libertatem in dicendo profitearis, nihil dubitare dicere.

4. MOM. Praeclare fane, Jupiter, facis, cum ad dicendi me libertatem incitas, regie istuc profecto facis & magno animo. Itaque nomen etiam dicam. Nempe praeclarus ille Bacchus, semihomo, ne Graecus quidem materno genere, sed vectoris Syrophoenicis, Cadmi, ex filia nepos, postquam immortalitate dignatus est, qualis ipse sit, non dico, neque ob mitram, neque ebrietatis causa, neque ob incessum. Omnes enim, puto, videtis, quam muliebris sit & effeminatus natura, semifuriosus, merum a summo inde mane redolens. At ille tota nos tribu auxit, & suum secum chororum adducens adest, Deosque fecit Panna & Silenum, & Satyros, rusticos & ca-

Πολλοὶ γὰρ, Φημί, οὐκ ἀγαπῶντες ὅτι αὐτοὶ μετέχουσιν τῇ αὐτῇ ἡμῖν ξυνεδρίῳ, καὶ εὐωχῶν ὁπίσθης, καὶ ταῦτα θνητοὶ ἐξ ἡμισείας ὄντες· ἔτι καὶ τὰς ὑπηρετάς, καὶ διασώτας τὰς αὐτῇ ἀνήγαγον ἐς τὸ ἐρανον, καὶ παρενέγραψαν. καὶ νῦν ὁπίσθης ἀφονομάς τε νέμον, καὶ θυσιῶν μετέχουσιν, ἐδὲ καθάβαλόντες ἡμῖν τὸ μετοίκιον. ΖΕΥΣ. Μηδὲν αἰνιγματώδως, ὦ Μῶμε, ἀλλὰ σαφῶς καὶ ἀφ' ὁρίῳ λέγε, προστιθεὶς καὶ τὸν ὄνομα. νῦν γὰρ ἐς τὸ μέσον ἀπέριπταί σοι ὁ λόγος, ὥς πολλὰς εἰκάζειν καὶ ἐφαρμόζειν ἄλλοτε ἄλλον τοῖς λεγομένοις. χρὴ δὲ παρρησιαστῆν ὄντα, μηδὲν ὀκνεῖν λέγειν.

ΜΩΜ. Εὖγε, ὦ Ζεῦ, ὅτι καὶ παρόρυνεις με πρὸς τὴν παρρησίαν, ποιεῖς γὰρ τὸ τοιοῦτον, ὥς ἀληθῶς, καὶ μεγαλόφρον, ὥστε ἐρῶ καὶ τὸν ὄνομα. ὁ γὰρ τοι γενναϊότατος Διόνυσος, ἡμιάνθρωπος ὢν, ἐδὲ Ἕλληνα μὴρόθεν, ἀλλὰ Συροφοινικός τιν' ἐμπόρου, τῷ Κάδμῳ, θυγατρίδῃ, ἐπέειπε ἡξίωθαι τὴν ἀθανασίας, οἷός μ' αὐτός ἐστιν, ἢ λέγω, ἔτε τὴν μίτραν, ἔτε τὴν μέθην, ἔτε τὸ βάδισμα. πάντες γὰρ, οἶμαι, ὁράτε ὡς θῆλυς καὶ γυναικεῖός τ' φύσιν, ἡμιμάνης, ἀκράτῃ ἑώθεν σποπνέων. ὁ δὲ καὶ ὅλην Φραστρίαν εἰσεποίησεν ἡμῖν, καὶ τὸν χορὸν ἐπαγόμενον παρέσθι, καὶ θεὸς ἀπέφηνε, τὸ Πᾶνα, καὶ τὸν Σειληνόν, καὶ Σατύρους, ἀγροί-

δ Φρατρίαν] Φατρίαν male f. ε Εἰσεποίησεν] Ἐποίησεν Fl. d Σειληνόν] Σιληνόν Edd. quas vidi omnes.

56. Οὐτε τῶν μίτραν] Μίτρα ὁ γυναικεῖός τ' κεφαλῆς ἀναδισμῆς λέγεται δὲ μίτρα καὶ προγαστρίδος τις ὄπισθις

ἀλυσιδωτή, τὴν πρὸ τῆς ἡττοῦ φυλακῆς τις ἐ' ἀσφάλεια. Γ.

40. Νέμοντας] Participant, possident. F.G.
53. Ἐμποροῦ τῷ Κάδμῳ] Puto hic ἔμπορον Homeri intellectu, Deorum lingua, dici, cum ex vi originis suae eum notat, qui mare traiecit, speciatim aliena navi, quem ἱπιδάτω postea dixere, cum ἔμπορος mercatorem, negotiatorem significare coepisset, quod testantur Eustathius pariter & minor Scholiafles ad Odyss. B, 319. Huc respicit, arbitrator, etiam Pollux I, 95. Εἴη δ' ἂν τὸν ἔμπορον καὶ ἔμπορος. Itaque νε-
Εορετ interpretatus sum. Neque enim puto mercator-
TOM. III.

rem ab ullo veterum esse vocatum. Sed nave pervenisse in Graeciam inter omnes constat. F.M.G.

56. Μίτραν] Hinc supra θηλύμυτρος, quod vide Διον. C. 3.

59. Φρατρίαν] Sic Ven. 2. B2. & P. In reliquis prave φατρίαν. Vide Ἐμ. c. 24. & notam. M. du S.

62. Σειληνόν] Omnes Impressi hic prave Σιληνόν habebant. Vide supra Διον. ubi frequenter occurrit & recte scribitur.

Σειληνόν] Non dubitavi & hic ita rescribere, invitis Edā.

ἡγοίκευς τινὰς, καὶ αἰπόλους τὸς πολλὰς, σκιρτήϊκας ἀνθρώπους, καὶ τὰς μορφὰς ἀλλοκότους· ὧν ὁ μὲν κέραλα ἔχων, καὶ ὅσον ἐξ ἡμισείας ἐς τὸ κάτω αἰγὶ εἰκὼς, καὶ γένειον βαθὺ καθεμνύον, ὀλίγον τράγυος ἀμφέρων ὄν· ὁ δὲ Φαλακρὸς γέρον, σιμὸς τὴν ῥίνα, ὅπῃ ὄντι τὰ πολλὰ ὀχήμενον, Λυδὸς ἔ-
 τ· οἱ δὲ Σάτυροι, ὅξεις τὰ ὦτα, καὶ 70
 αὐτοὶ Φαλακροὶ, κεράσται, οἷα τοῖς ἄρτι
 γεννηθεῖσιν ἐρίφοις τὰ κέραλα ἐποφύεται,
 Φρύγες τινες ὄντες. ἔχουσι δὲ καὶ ἐρὰς ἀπαν-
 τες. ὁρᾶτε οἷς ἡμῖν θεὸς ποιεῖ ὁ γεννάδας;

Εἴτα θαυμάζομεν, εἰ καταφρονῶσιν ἡμῶν 75
 οἱ ἄνθρωποι, ὁρῶντες ἔτι γελοῖος θεὸς καὶ
 τεραστίας; ἐγὼ γὰρ λέγειν, ὅτι καὶ δύο γυναῖ-
 κας ἀνήγαγε, τὴν μὲν ἐρωμένην ἦσαν αὐτῆς,
 τὴν Ἀριάδνην, ἧς καὶ τὸ στέφανον ἐγκατέλεξε
 τῷ τῷ ἀστέρων χορῷ· τὴν δὲ Ἰκαρίην τῇ γεωρ-
 γῇ θυγατέρα. καὶ ὁ πάντων γελοῖότατον, ὦ
 θεοί, καὶ τὴν κύνα τὴν Ἡριγόνης, καὶ τῆτον ἀνή-
 γαγεν, ὡς μὴ ἀνῴτο ἡ παῖς, εἰ μὴ ἔξει
 ἐν τῷ ἑραῶν τὸ ξύνθητες ἐκείνο, καὶ ὅπως ἡγά-
 πα κυνίδιον. ταῦτα ἐχέτε ὑμεῖς ἢ ὑμῖν δοκεῖ, 8
 καὶ παροιμία, καὶ γέλως; ἀκρόασι δ' ἐν καὶ
 ἄλλος.

ΖΕΥΣ. Μηδὲν, ὦ Μῶμε, εἴπης, μή-
 τε περὶ Ἀσκληπιῶ, μήτε περὶ Ἡρακλέους·

prætorios plerosque, lascivos, aliena figura,
 homines: quorum unus contingeret, & ex
 65 dimidia inferiori partē capro similis, bar-
 bam demittens longam, parum a capro dif-
 fert: alter calvus senex, simis naribus, asi-
 pio plerumque vectus: iste Lydus est. Sa-
 tyri autem æcutis auribus, calvi ipsi quo-
 que, cornibus præditi qualia hædis recens
 natis subnascentur: hi Phryges. Caudas
 habent universi. Vide quales nobis præ-
 clarus iste Deos faciat?

5. Deinde admiramur, si contemnunt
 nos homines, cum videant ridiculos adeo
 Deos ac portentosos. Mitto dicere, quod
 duas etiam mulieres huc eduxit, amasiā
 alteram suam Ariadnen, cujus etiam coro-
 80 nam siderum choro inferuit, alteram Icarīi
 rustici filiam: & quod omnium maxime,
 Dii, ridiculum est, etiam canem hujus
 Erigones ipsum huc eduxit, ne desiderio
 maceretur puella, si non habeat in caelo,
 familiarem sibi illam dilectamque caniculam.
 85 Haec nonne contumelia vobis videtur, &
 ebriosa infania, & risus? Audite vero et-
 iam alios.

6. JUP. Ne quid dixeris, Mome, ne-
 que de Aesculapio, neque de Hercule; vi-
 deo

* [Ἰμῶν] Bene pleraque. Ἡμῶν male J.

68. Ὁ δὲ Φαλακρὸς] Τὸν Σιληνὸν λέγει. V.

80. Τὴν δὲ Ἰκαρίην τῇ γεωργῷ] Ὁ Ἰκαρίων ἔτ· Ἀθη-
 ναῖ· ἐγγεγονένη γεωργός. τούτῳ φασὶν τὴν Διόνυσον δοῦναι τὸ
 κλῆμα πρῶτον, ἀφ' ἧς Ἰκαρία ἢ πρώτη ἀμπελῶν ὀνομα-
 σθη, καὶ ἡ χώρα ἢ ἐνεγκούσα τὸ φυτόν. ἔτ· ὁ Ἰκαρίων
 ἔδωκε ποιμῖσι τῇ καρπῷ πῖπτον Ἀττικοῖς, καὶ (1) πίνοντες νο-
 μίσσας τὰς λοιπὰς, ὅτι τεθνηκότων οἱ βαθεῖ τῷ ὕπνῳ ἀφ' ἧς
 τὴν οἰνοποισίαν καταχρῆντες, ἀποκτείνουσι τὸν Ἰκαρίον, νομί-
 σασθῆναι θανάσιμον φάρμακον δεδοκέναι καὶ μόνον τοῖς καθ-
 ὑδάσιν, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ τοῖς ἐγγυροῦσι καὶ τῇ μέθῃ βακχεύ-
 οντι μανίας ἐμποητικόν· ἔτι μὲν ἔν τῷ Ἰκαρίῳ ἀποθανεῖν.

ἐπεὶ δὲ κατέστησαν ἀπὸ τῆς μέθης, καὶ Διόνυσον χόλον αὐτοῖς
 ἰμῶσαι τὸ ὄνδρ· ἐλθὼν γὰρ πρὸς αὐτοὺς ἐν χημάτι ἀγρίου
 παιδὸς, ἐξέμηνεν αὐτοῖς πρὸς ὀργὴν μίσητος. καὶ δὴ ἐπιβου-
 λείων αὐτὸν ἀφ' ὧν εἶραι. ἀλλ' ὁ μὲν εὐθὺς ἀφαιρὶς ἐγγεγονέ-
 νη, ὡς δὴ ἐκείνη ὑποχωρήσας τὸ καθ' ὅρμην αὐτοῖς ἔαν ἐκ-
 τελέσαι, ἀρμήκεσαν ἄχρι κινήσεως, καὶ δὴ μωμενέμενοι ἔτι
 αἰὲν ἐν τῇ ὀργῇ Διόνυσον, ἀκαταπαύστοι τὴν ὀργὴν ἔχοντες.
 ἐφ' (2) οἷς ἐξέλασάμενοι τὸν θεόν, τοιαῦτα κατὰ (3) χρῆσ-
 μὸν πεποιηκότες πῆλιν αὐτῶν χημάτια, καὶ ἀντ' ἑαυτῶν ἀναθῆναι
 ἐκασμένον τὸ μανίας. V.

(1) Πίνοντες] Πίνοντας V. Sed in Impressis mutatum est.
 M. du S. Deest tamen aliquid.

(2) Οἷς] Ὡς erat in Impress. Οὗς Exc. G. & V. Lege οἷς,

ut in C. est.

(3) Χρησμένον] Χρησμένον C.

M. du S.

Edd. quia sic Bacch. c. 4. item c. 6. & alibi aliquoties
 recte legitur.

J. F. R.

68. Φαλακρὸς γέρον] De Sileni figura ex diversis mo-
 numentis, deque illius a Satyris differentia, plura Pe-
 rizon.

deo enim quorsum ferat te orationis impe- 90 ὁρῶ γὰρ οἱ Φέρη τῷ λόγῳ. ἔτοι γὰρ, ὁ μὲν αὐ-
tus. Hi etenim, alter sanat, & ex morbis 77 ἱάται, καὶ ἀνίστησιν ἐκ τῶ νόσων, καὶ
excitat, compluresque unus dignitate ex- 78 ἔστι πολλῶν ἀντάξιον ἄλλων. ὁ δ' Ἡρα-
aequat: Hic vero meus filius Hercules la- 79 κλῆς, υἱὸς ὃν ἐμὸς, οὐκ ὀλίγων πόνων
boribus non paucis immortalitatem sibi pa- 80 ἐπρίατο τῇ ἀθανασίαν, ὥστε μὴ καλὴ γόρει
ravavit. Hos igitur accusare noli. M O M. 81 αὐτῶν. ΜΩΜ. Σιωπήσομαι ὅτι σε, ὦ
Tua, Jupiter, caussa tacebo, multa dicere 82 Ζεῦ, πολλὰ εἰπεῖν ἔχων. καί τοι εἰ μὴ δὲν
cum habeam. Certe si nihil aliud, ignis 83 ἄλλο, ἔτι τὰ σημεῖα ἔχουσι τῷ πυρός. εἰ
adhuc habent vestigia. Si vero liceat ad- 84 δὲ ἐξῆν καὶ πρὸς αὐτόν σε τῇ παρρησίᾳ χρῆ-
versus ipsum te libere loqui, multa sunt, 85 θαι, πολλὰ ἂν εἶχον εἰπεῖν. ΖΕΥΣ.
quae dicam. J U P. Quin adversus me vel 86 Καὶ μὴν πρὸς ἐμὲ ἔξεστι μάλιστα. μῆν δ'
maxime licet: num igitur me quoque pe- 87 ἂν καὶ μὲ ξενίας διώκεις; ΜΩΜ. Ἐν Κρή-
regrinitatis postulas? M O M. In Creta 88 τη μὲν ἐμὸν τῆτο ἀκῆσαι ὄντι, ἀλλὰ καὶ
quidem non hoc solum audire est, sed aliud 89 ἄλλο τι πρὸς σε λέγῃσι, καὶ τάφον ὅτι
etiam quiddam de te dicunt, & sepulcrum 90 δεικνύουσιν· ἐγὼ δὲ ἔτε ἐκείνοις πείθομαι, ἔτε
ostendunt. Ego vero neque illis fidem ha- 91 Ἀχαιῶν Αἰγυῖουσιν, ὑποβολιμαῖόν σε εἶναι
beo, neque Achivis Aegienibus, suppo- 92 φάσκουσιν.
siticium te dicentibus.

7. Caeterum quae maxime arguenda arbi- 93 Ἄ δὲ μάλιστα ἐλεγχθῆναι δεῖν ἠγῆμαι,
tror, ea dicam. Etenim principium viola- 94 ταῦτα ἐρῶ. τὸ γάρ τοι δεχθῆναι τῶν τοιούτων
tarum hoc modo legum, & causam, quod 95 ὁδοκατομημάτων, καὶ τὴν αἰτίαν τῇ νοθεύῃναι
tot spurios hic noster confessus habet, tu- 96 ἡμῶν τὸ ξυνέδριον, σὺ, ὦ Ζεῦ, παράχες,
te, Jupiter, praeiuvisti, mortalibus te fe- 97 θνηταῖς ὅτι μιγνύμεθα, καὶ κατιῶν παρ'
minis miscens, atque ad illas nunc hac 98 αὐτάς, ἐν ἄλλοις ἄλλω χήμασι. ὥστε
nunc alia forma descendens, adeo ut metue- 99 ἡμᾶς δεδέναι, μή σε καθάβυσθαι τις ξυλλα-
remus, ne quis te comprehensum taurus 100 βαν, ὅπότε ἂν ταῦρ' ἦς, ἢ τὸ χρυσοχῶν
cum esses, macretet, aut auri flatorum ali- 101 τις κατεργάσῃ χρυσὸν ὄντα, καὶ ἀντὶ Διὸς,
quis cum esses aurum, elaboraret, & pro 102 ἢ ὄρμῃ, ἢ ψέλλιον, ἢ ἐλλόσιον ἡμῶν γέ-
Jove aut monile nobis, aut armilla aut in- 103 νη.

5. Οὐτε Ἀχαιῶν Αἰγυῖουσιν] Αἰγυῖος καὶ (4) Ἑλίκη καὶ
Βούρα καὶ (5) Ῥύται καὶ Πάτραι πόλεις ἐπὶ Πελοποννήσου.
Πάτραι μὲν μικρὸν πρὸ τῆς Κρισταῖς κόλπου κατανακτῆναι τῇ Ἑ-
χινάδων ἡσάν, ὡς πρὸς τὴν ἰῶ. αἱ δὲ λοιπαὶ ὑποβαλάσ-
σιν, τὴν ἐπὶ Κόρινθον φερούσης. Ἑλίκης δὲ καὶ τῆς ἐρεπιπύ-
ειν.

(4) Ἑλίκη] Ἑλίκαν V.

(5) Ῥύται] Ῥύταις C.

ιδεῖν ὡς τὸ αἰγυῖον· αὐτὴ δὲ πᾶσα ἡ πόλις ὑποβρυχίως
ἐστὶ τῇ θαλάσῃ, σεις μὲν πάλαι τοῦτο παθεῖσα. (6) V.

17. Ἡ ἐλλόσιον ἡμῶν γένη] Ἑλλόσιον, τὸ ἐν ἁπλῶν ὡς
τὸ ἐν ἐνέρεσσι τοῖς τῶν ὡτῶν λοβοῖς. V.

(6) Eadem ferme habet Scholiam Coll. ex quo nonnulla
emaculavimus. M. du S.

rizon. ad *Asian*. Hist. 3, 18. ubi Lucianum in primis
illustrat. J. M. G.

71. Κεράσαι, ὅα] Οἷα ad κεράσαι simul & κέρατα
referri vid. supra dictum *Bacch.* sub init. J. F. R.

80. Ἰκαρίη] Vid. *Hygin.* 224. M. du S.

81. Ουγατῆρα] Τὴν Ἡριγόνου. F. G.

82. Τὸν κύνα τῆς Ἡριγόνου] *Tatian.* p. 37. Et *Apollod.*
III. 100. A. M. du S.

84. Τὸ ξυνέβης ἐκείνῳ ὅπερ ἡγ. κυν.] *Th. Mag.* v. κυ-
νῶν. M. du S.

92. Πολλῶν ἀντάξιον] *Hom.* II. A. 514. M. du S.

4. Τέφρον] Vide not. ad *Tim.* c. 4. M. du S.

6. Αἰγυῖουσιν] In marg. *Alw.* adscriptum: Αἰγυῖος
urbis Achajae, hinc Αἰγυῖος *Steph.* J. F. R.

Ibid. ὑποβολιμαῖον] Unde habeat, mihi non constat.
Sed facile nothum crediderim, qui clam patre educa-
tus, &c. M. du S.

17. Ψέλλιον] *Th. Mag.* v. ψάλλιον, quod a ψάλλιον
differre docet. J. F. R.

νη. πολλὴν ἀλλὰ ἐμπέπληκας γὰρ τὸ ἔρανον
 τῷ ἡμιθέων τέτῳ· ἢ γὰρ ἂν ἄλλως εἴποιμι.
 καὶ τὸ πρᾶγμα γελοϊότατόν ἐστιν, ὅπου τὸ
 ἂν τις ἀφῶ ἀκούσῃ ὅτι ὁ Ἡρακλῆς μὲν θεὸς
 ἀπεδείχθη· ὁ δὲ Εὐρυθέως, ὃς ἐπέταπεν
 αὐτῷ, τέθνηκε, καὶ πολλοῖον Ἡρακλῆς
 νῆας, οἰκέτω ὄντος, καὶ Εὐρυθέως τάφου,
 τῷ δεσπότῃ αὐτοῦ. καὶ πάλιν ἐν Θήβαις
 Διόνυσος μὲν θεός· οἱ δὲ ἀνεψιοὶ αὐτοῦ, ὁ
 Πενθεύς, καὶ ὁ Ἀκταίων, καὶ ὁ Λέαρχος,
 ἀνθρώπων ἀπάντων κακοδαίμονες αἰοί.

Ἀφ' ἧ δὲ ἀπαξ σὺ, ὦ Ζεῦ, ἀνέωξας
 τοῖς τοιούτοις τὰς θύρας, καὶ ὅτι τὰς θύρας
 τὰς ἐτράπῃ, ἀπάντες μεμίμηται σε· καὶ
 ἔτι ἄρρενες μόνον, ἀλλ', ὅπως αἰσχίστον, καὶ
 αἱ θῆλειαι θεαί. τίς γὰρ σὺ οἶδ' ὅτι Ἀγ-
 χίστην, καὶ τὴν Τιθωνόν, καὶ τὴν Ἐνδυμίωνα, καὶ
 τὴν Ἰασίωνα, καὶ τὰς ἄλλας; ὥστε ταῦτα
 μὲν εἰσὶν μοι δοκῶ μακρὸν γὰρ ἂν τὸ διε-
 λέγχειν γένοιτο. ΖΕΥΣ. Μηδὲν φεῖ τῷ
 Γανυμήδεσ, ὦ Μῶμε, εἴπῃς, χαλεπανῶ
 γὰρ, εἰ λυπήσεις τὸ μεράκιον, ὀνειδίσας ἐς
 τὸ γένος. ΜΩΜ. Οὐκ ἔν μὲν φεῖ τῷ
 αὐτῷ εἴπω, ὅτι καὶ ἔτι ἐν τῷ ἔρανῳ ἐστίν,
 ὅτι τῷ βασιλεῖ σκήπτρον καθέζομεν, καὶ
 μονοῦχι ὅτι κεφαλὴν σε νεοπέδων, θεὸς
 εἶναι δοκῶν;

auris fieres. Insuper vero caelum nobis fe-
 mideis istis opplevisti: neque enim aliter
 oportum dicere. Et ridicula res est, si quis
 subito audiat, Herculem Deum esse factum;
 Eurysthea vero, qui sub imperio illum ha-
 buit, esse mortuum: & propinqua sibi esse
 aedem Herculis, qui servus fuerat, & Eu-
 rysthei sepulcrum, qui fuerat illius domi-
 nus. Et rursus Thebis Bacchus Deus est:
 at consobrini illius Pentheus, & Actaeon,
 & Learchus, hominum omnium infeli-
 cissimi.

8. Ex quo vero tempore semel tu, Ju-
 piter, fores aperuisti talibus, conversus ad
 mortales feminas, imitati te sunt universi,
 idque non mares solum, sed, quod turpif-
 simum est, etiam Deae feminae. Quis enim
 ignorat Anchisen, & Tithonum, & En-
 dymionem, & Jasonem, & reliquos? Ita-
 que haec missurus mihi videor, longum
 enim fuerit omnia reprehendere. JUP. Ne
 quid de Ganymede dicas, Mome; irate
 enim feram, si dolore adolescentulum affe-
 ceris in genus illius aliquid dicens. MOM.
 Ergo neque de aquila dicam, quod & ipsa
 in caelo est in regio sceptro sedens, & tan-
 tum non tuo in capite nidum sibi faciens,
 ut Deus videatur:

9. An

α Θήλαιαι] Absit a Fl. β Ἰασίωνα] Ita emendarunt Gujet. Palm. Solan. Gesn. Ἰάσωνα Edd. septem Ἰάσωνα Fl. Ἰέσωνα L.

27. Αἰαχός] De hoc ejusque cum Baccho cognatione, vid. Loyd. Lex. & iterum in vit. Athamas. M. du S.

33. Τίς γὰρ σὺ οἶδ' ὅτι Ἀγχίστην, καὶ τὴν Τιθωνόν, — καὶ τὴν Ἰάσωνα;] Sic legit Interpres, & licet obvium sit emendare, Jasonem iis accenset qui Dearum concubitu positi sunt, & Medae ἀποθνήσκουσιν parat. Lege Ἰασίωνα, qui ob Cereris amores a Jove zelotypo fulminatus est. Homer. Odyss. E. 125.

Ὦς δ' ἔκοτ' Ἰασίῳ ἐπὶ πλόκαμῳ Δημήτηρ
 ὦ θυμῷ εἰξασα μίγῃ φιλότῃτι εἰ νύχ,
 Νύμφ' ἐν Τριπόλιν, ὅδ' ἔστιν ἦν ἄπυτος
 Ζεὺς, ὃς μιν κατέπλεψε βαλὼν ἀγρῷτι κερανῷ.

Ἰ. P. a G.

35. Τὸν Ἰάσωνα] Ἰασίωνα legendum videtur. Jason Jovis & Electrae filius a Cerere adamatus est. F. G.

Ibid. Ἰασίωνα] Secuti sumus Palmerii emendationem certissimam vid. LL. & Aelian. V. H. XIII. 1. Atalantae Pater. At L. Ἰέσωνα. Fl. vero Ἰάσωνα. Reliqui impressi Ἰάσωνα prave. M. du S.

Τὴν Ἰασίωνα] Ἰάσωνα tertiam habebat longam, cum brevis sit Graecis Latinisque poetis. Ἰάσωνος etiam & Ἰάσων in prosa recte Procl. Hephaest. L. 2. med. Jasonem vero vid. ap. Apollod. L. III. c. xi. ubi in nonnullis Edd. Ἰασίωνος quoque & brevi; sed quia & Aelian. cum Homero Ἰασίωνα per α scribunt, hoc praefereendum. F. R. R.

46. Ὁ Κορύβας] Jasonis, seu potius Jasonis & Cybeles filius, teste Diodoro Siculo. F. G.

47. Σαβάς] Per se Deum, ut vides, facit. E nostris quidam unum cum Baccho statuunt. vid. Post. 396. M. du S.

Ibid. Ἐπισκευκλήθ] Sic Fl. Ed. optime; ut Φιλοφ. C.

9. An hanc etiam Ganymedis caussa mis-
sam faciemus? Verum Attis sane, Jupiter,
& Corybas, & Sabazius, unde hi nobis
intro vocati sunt, aut Medus ille Mithres
cum Candye & tiara, qui neque sonare
Graeca possit: ita neque si quis illi propi-
net, intelligit. Proinde Scythae ac Getae
haec illorum videntes, longum nobis valere
iussis, immortalitate ipsi donant, & Deos
quoscumque voluerint, suis suffragiis con-
stituunt, eodem modo quo Zamolxis et-
iam, servus cum esset, in album nescio
quomodo delitescens irrepsit.

10. Quamquam, Dii, modica sunt ista
omnia. Tu vero iste cum canino rostro,
involute sindonibus Aegyptie, quis es,
vir bone, aut quomodo, latrator, Deus
esse postulas? Quid vero sibi vult Mem-
phiticus iste taurus, ille maculosus, quod
adoratur, & oracula fundit, & habet Pro-
phetas? Pudet vero ibides & simias dicere,
& capros, & alia magis etiam ridicula, in
caelum nescio quomodo intrusa ex Aegy-
pto, quae quomodo, Dii, sustinetis, cum
aequaliter, vel magis etiam quam vos coli
videatis? Aut tu quemadmodum fers, Ju-
piter, cum arietis tibi cornua producant?

Ἡ ἔ τῶτον τῷ Γανυμήδεσ ἐνεκα ἐάσο-
μεν. ἀλλ' ὁ Ἀτῆς γε, ὁ Ζεῦ, καὶ ὁ Κορύ-
βας, καὶ ὁ Σαβάσις, πόθεν ἡμῖν ἐπεισ-
κυκλήθησαν ἔτοι, ἢ ὁ Μίθρης ἐκεῖν ὁ
Μῆδ, ὁ τὴν κάδυν, καὶ τὴν τιάραν, ἐδὲ
Ἑλληνίζων τῇ φωνῇ· ὥστε ἐδ' ἦν τροπὴ
τις, ζυνήσι; τοιγαρὲν οἱ Σκύθαι καὶ οἱ
Γέται ταῦτα ὀρῶντες αὐτῶν, ἃ μακρὰ
ἡμῖν χαίρειν εἰπόντες, αὐτοὶ ἀπαθανατί-
ζουσι, καὶ θεὸς χειροτονῶσιν, ὅς ἀν' ἐθελή-
σῃσι, τὸ αὐτὸν τρόπον, ὅντ' καὶ Ζάμολξις,
δύλ' ὦν, παρενεγράφη, ὅς οἱδ' ὅπως
ἀφ' ἑλθάν.

Καίτοι ταῦτα πάντα, ὧ θεοὶ, μέτρια·
σὺ δὲ, ὧ κυνοπρόσωπε, καὶ σινδόσιν ἐφαλ-
τομένη Αἰγύπτιε, τίς εἶ, ὧ βέλῃς, ἢ πῶς
ἀξιοῖς θεὸς εἶναι ὑλακτῶν; τί δὲ βυλόμε-
νος καὶ ὁ Μεμφίτης ἔτ' ταῦρ, ὁ ποι-
κίλ, προσκυνεῖται, καὶ χρᾶ, καὶ τροφή-
τας ἔχει; αἰχλύνομαι δὲ ἰσίδας καὶ πιθήκας
ζειπεῖν, καὶ τράγους, καὶ ἄλλα πολλῶ γε-
λοιότερα, ὅς οἱδ' ὅπως ἐξ Αἰγύπτου πα-
ραβυθώεντα ἐς τὸ ἔρανον, ἃ ὑμεῖς, ὧ θεοὶ,
πῶς ἀνέχεσθε ὀρῶντες ὀπίσσης, ἢ καὶ μάλ-
λον ὑμῶν προσκυνέμενα; ἢ σὺ, ὧ Ζεῦ,
πῶς φέρεις, ἐπειδὴν χρεῖς κέρατα φύσασί
σοι;

ZETΣ.

c. Ἐπισκυκλήθησαν] Restitui ex Fl. Ἐπισκυκλ. cett. male. d. Μακρὰ] Sic omnes recte, praeter Fl. quae μακρὰν.

c. 29. a Cl. Kustero recte emendatum est. Ibi enim, uti & hic, non reliqui tantum impressi, sed ipsa Fl. corrupta est. In reliquis hic legitur ἐπισκυκλήθησαν.

M. du S.

49. Ὁ τὴν κάδυν, καὶ τὴν τιάραν] Habitus ille Mithrae in simulacris pluribus hodie superest, quae videre licet tum alias, tum studiose collecta, comparata inter se, & explicata apud *Philippum a Turre* in monumentis veteris Antii P. 2. p. 157. seq. & *Montfaucon*. Antiq. Expl. 1. 4. 3. qui etiam 2. 2. 6. ex hoc ipso loco cum imaginibus antiquis collato conficit, candyem esse brevem chlamyda, tiaram autem pileum antrosum reflexum.

J. M. G.

52. Ὅρῶντες αὐτῶν] Τῶν ἡμιθέων scil.

F. G.

Ibid. Μακρὰ] Fl. fere ubique in hac phrasi μακρὰν legit. Vid. c. 2. *Navig.* sed cur prius praeferamus, vi-

de ad *Rhet. Praec.* c. 10. atque *Jou. Conf.* c. 32. atque alibi.

J. F. R.

62. Ποικίλ] Rescribitur ab Eruditissimo *Humphr. Prideaux*. P. I. L. III. ex *Herod.* III. *Plin.* VIII. 46. *Solino* XXXV. & *Ammiano Marcell.* c. 22. Unde illud tantum decerpam, quod ad rem praesentem facit. nempe nigrum totum fuisse, nisi quod in fronte macula alba quadrata fuerit, & in tergo aquilae, aut, ut alii tradunt, crescentis lunae figura. Quod autem de Scarabeo sub lingua ex *Plinio* monet, *Plinii* verba sic habent: *Nolus sub lingua quem Cantharum appel-*

M. du S.

lant. 65. Ἄλλα πολλῶ γελ.] Sic *Crocodilum* adorabant *Ombitac.* Vid. *Ælian.* de anim. X. 21. & *Nostr.* Z. Tr. c. 42. *Felem* alii. *Athenag.* p. 50. C. add. *Clem.* *Alex.* p. m. 66. A.

M. du S.

Xxx 3

84. M.

ΖΕΥΣ. Αἰχρὰ ὡς ἀληθῶς ταῦτα Φῆς
τὰ αὐτῷ Αἰγυπτίων· ὅμως δ' ἔν, ὦ
Μῶμε, τὰ πολλὰ αὐτῷ αἰνίγματα
ἔστι, καὶ ἐπ' αὐτῷ χρὴ καταγελαῖν ἀμήντων
όντα. ΜΩΜ. Πάνυ γὰρ μυστηρίων, ὦ Ζεῦ,
θεῖ ἡμῖν, ὡς εἰδέναι θεὸς μὲν τὸς θεὸς
κυνοκεφάλους δὲ τὸς κυνοκεφάλους. ΖΕΥΣ.
Ἔα, Φημί, τὰ αὐτῷ Αἰγυπτίων· ἀλ-
λοῖε γὰρ αὐτῷ τῶν ὀπίσκειν ὁμῶς ὅτι ἄλλοι
ἀλλοι. σὺ δὲ τὸς ἄλλους λέγε.

ΜΩΜ. Τὸν Τροφώνιον, ὦ Ζεῦ, καὶ ὁ
μάλιστα με ὑποπνίγει τὸ Ἀμφίλοχον, ὃς
ἐναγὺς ἀνθρώπων καὶ ἡμιθεοῖς υἱὸς ὢν,
θεοσπιωδὲς ὁ γενναῖος ἐν Κιλικίᾳ, ψευδὸς
μεν τὰ πολλὰ, καὶ γοητεύων τοῖν δυοῖν
ἑσολοῖν ἕνεκα. τοιγαρὲν οὐκ ἔτι σὺ, ὦ
Ἀπολλον, εὐδοκιμεῖς, ἀλλὰ ἤδη πᾶς λί-
θος καὶ πᾶς βωμὸς χρησμοδεῖς, ὃς ἐν
ἐλαίῳ αὐτοῦ χυθῇ, καὶ τεφάνους ἔχη, καὶ γόη-
ται ἀνδρὸς εὐπορήσῃ, οἷοι πολλοὶ εἰσιν.
ἤδη καὶ ὁ Πολυδάμαντος τῆς ἀθλητῆς ἀκ-
δρίας ἰᾶται τὸς πύρροντας ἐν Ὀλυμ-
πίᾳ, καὶ ὁ Θεαγένης ἐν Θάσῳ, καὶ Ἐκτορι-
δύσει ἐν Ἰλίου, καὶ Πρωτέσιδῳ καλάντι-
ον ἐν Χερρόνησῳ. ἀφ' ἧς δ' ἔν τούτοις γε-
γόναι, ὅτι δέδωκε μάλλον ἢ ἐπιτοκία,

11. JUP. Turpissima sane ista nobis
narras de Aegyptiis. Aptamen pleraque
illorum, Mome, sunt aenigmata, neque o-
mnino deridenda a non initiato. MOM.
Omnino ergo mysteriis nobis, Jupiter,
opus est, ut sciamus, Deos esse qui Dii
sunt, qui autem canicipites sunt, illos esse
canicipites. JUP. Mitte, inquam, de Ae-
gyptiis dicere. Alias enim de his conside-
rabimus otiose. Nunc dic alios.

12. MOM. Trophonium, Jupiter, &
quod maxime angit me, Amphilochum,
qui, facerrimi hominis & matricidae filius,
sacra fundit beatus ille in Cilicia, men-
tiens plerumque, & praestigiis duorum
obolorum causa fallens. Itaque non amplius
tu celebraris, Apollo, sed lapis omnis, &
altare quodque edit oracula, quicumque
lapis oleo perfusus fuerit, & coronas ha-
beat, & praestigiatores hominem, quod
genus multi sunt, nactus fuerit. Jam etiam
Polydamantis athletae statua febricitantes
sanat Olympiae, & Theagenis in Thaso;
& Hectori sacrificant in Ilio, & Protefilao
e regione in Chersoneso. Ex quo igitur
tot numero facti sumus, magis perjuria in-

V4

α Μητρολόγος] Sic J. Fr. P. &c. Μητρολόγος Th. Mag. v. Πατρ. male. Μητρολόγος Fl. b Καλαμική] Deest in Fl.

84. Καὶ (1) μητρολόγος υἱὸς αὐτοῦ (2) Ἀλκμαίωνος γὰρ
ἦν υἱὸς τοῦ Ἀμφιαράου, ὃς Ἀλκμαίωνος τὴν μητέρα (3) ἀπει-
κτονῶς ἐπλανήσατο κατὰ πάσης γῆς, μηδὲν αὐτὸν ἀφ' τοῦ
ἔργου τῆς μητρὸς καταδιχομήδων. Χρήσιμος δὲ αὐτῷ Ἀλ-
κμαίωνος ζήτην γῆν εἰς κατοικῆσιν, ἥτις ἔπαυ ἦν, τῆς μητρὸς
ἰσχυρῶς αὐτοῦ κτενομένης, σκεψάμενος μὴ ἀν' ἀλλαχοῦ εὐρεθῆναι,
(4) ἥκε πρὸς ταῖς ἐκβολαῖς τῆς Ἀχελώου. Δολερὸς γὰρ ἔστι

αὐτῷ ῥέων, καὶ ταῖς ἔχουσιν ἡσίοις εἰς θάλασσαν ἐκδιδούς,
ὅπως αὐτὸς αὐτῷ πρὸς αὐτὸν (5) ἔστι οὗ τοσούτου ἰσχυρῶς
σθαι, καὶ γῆν ἀναδύσθαι, ἥτις ἰκανὴ σῶμα ἀνθρώπου ὑποδέξα-
σθαι, μὴ προτεροῦ ἔσθαι (6) τῆς τῆς μητρὸς φόνου. καὶ δὴ πο-
ρευθῆναι (7) φασὶν, καὶ κατοικῆσαι τὴν Κατοικίαν γῆν.
(8) Καὶ ἐξ ἑνὸς τῶν υἱῶν Ἀκαρίωνος, Ἀκαρίωνος τῆς τέρας
ὀνομάσθαι. V.

(1) Μητρολόγος] Sic editum inveni, nec quidquam varieta-
tis notatum reperio, cum tamen in Luciano recte μητρο-
λόγος.

J. F. R.

(2) Ἀλκμαίωνος] Sic in V. recte legitur. In Impresso pra-
ve editum est Ἀλκμαίων. In C. vero scriptum: Ὁ Ἀμολο-
χος filius fuit Alcmaeonis Amphiarai.

M. du S.

(3) Ἀπικτονός] Ita dedit Idem, pro vulgato ἀπικτονός.

M. du S.

(4) Ἦκε] Quam C. Ergo legit h, recte

M. du S.

(5) Οὗτος] Οὗτος edita. Mutavit Idem, nescio unde; nec
satis adridet illud ἔτος Δολερὸς — ἔτος.

J. F. R.

(6) Τῆς τῆς μητρὸς] Τῆς τῆς μητρὸς edita ridicule.

(7) Φασὶν] Omissum erat in editis.

(8) Hic aliquid deest, quod suppleri poterit ex Pausaniae
Arcadicis, ubi hanc Alcmaeonis habet historiam p. 492. Ed.
Sylburgii. Caeteroqui Κατοικίαν γῆς non meminit. J. Cl.
Sed sic etiam C.

M. du S.

84. Μητρολόγος υἱὸς] Cum Alcmaeone confundit, a
quo mater occisa. Ovid. Met. IX. 407. Natius erat fa-
cto prius & sceleratus eodem. Vid. p. 255, i. & 266.

Quidam tamen una matrem occidisse tradunt (vid.
Apollod. III. p. m. 81. pen.) & ita pater iusserat (p.
77. C.)

M. du S.

Mg-

valere & sacrilegia, & plane nos contemnunt: nec injuria.

13. Atque haec de spuris & fraude relatis in tabulas censorias. Ego vero etiam nova nomina jam multa audiens rerum, quae neque sunt inter nos, neque omnino possunt consistere, haec etiam, Jupiter, bona fide rideo. Aut ubinam sunt trita illa omnium ore nomina *Virtus*, & *Natura*, & *Fatum*, & *Fortuna*, pugnancia sibi & cassa rerum nomina, a stupidis hominibus Philosophis excogitata? Et tamen, licet temere ficta, sic imprudentes ceperunt, ut nemo nobis sacrificare jam velit, cum norit, si vel decies mille hecatombas offerat, perfecturam tamen esse Fortunam, quae in fati sunt, & quae ab initio inde unicuique *Parcarum* filis sunt destinata. Lubens ergo ex te quaeram, Jupiter, viderisne unquam Virtutem, aut Naturam, aut Fatum? Nam te quoque audire ista nomina in Philosophorum disputationibus, novi, nisi adeo surdus es, ut neque clamantes illos exaudias. Cum habeam multa adhuc quae dicam, definam orationem. Video enim, gravari plerosque dictis meis, & exsibilare illa, eos praesertim, quos tetigit mea in dicendo libertas.

14. In fine ergo si vis, Jupiter, Decretum quoddam de his recitabo, quod scriptum jam habeo. JUP. Recita; non omnia enim absurde reprehendisti: & oportet multa illorum inhibere, ne nimium quantum excrescant.

ἡ ἱεροσουλία, καὶ ὅλως καταπεφρονήκασιν ἡμῶν, εὖ ποιοῦντες.

I Καὶ ταῦτα μὲν περὶ τῶν νόμων, καὶ παρεγγράπτων. ἐγὼ δὲ καὶ ξένα ὀνόματα πολλὰ ἤδη ἀκούων, ὅτε ὄντων τινῶν παρ' ἡμῶν, ὅτε συγῆναι ὅλως δυναμῶν, πάνυ, ὦ Ζεῦ, καὶ ὅτι τέτοις γελοιῶ. ἢ πῶς γὰρ ὅστις ἡ πολυβρύλλητος ἄρετή, καὶ φύσις, καὶ εἰμαρμένη, καὶ τύχη, ἀνυπόστατα, καὶ κενὰ πρᾶγματῶν ὀνόματα, ὑπὸ βλακῶν ἀνθρώπων τῶν φιλοσόφων ἐπινοηθέντα; καὶ ὅμως αὐτοσχέδια ὄντα, ὅτε τῶν ἀνοήτων ἐπέπεικεν, ὥστε εἰδὲς ἡμῖν εἰδὲ θύειν βάλει, εἰδὼς ὅτι καὶ μυρίας ἐκατόμβας ὠφελήσῃ, ὅμως τὴν τύχην πρᾶξουσιν τὰ μεμοιραμένα, καὶ ἃ ἐξ ἀρχῆς ἐκάτω ἐπεκλώσθη. ἠδὲν ἂν ἔν ἐροίμην σε, ὦ Ζεῦ, εἴ πως εἶδες ἢ ἀρετῶν, ἢ φύσιν, ἢ εἰμαρμένην; ὅτι μὲν γὰρ καὶ σὺ ἀκούεις ἐν ταῖς τῶν φιλοσόφων ἀστροφαιαῖς, οἶδα, εἰ μὴ καὶ κωφός τις εἴ, ὥς βοῶντων αὐτῶν, μὴ ἐπαίειν. πολλὰ ἔτι ἔχων εἰπεῖν, καταπαύσω τὸν λόγον. ὁρῶ γὰρ τῶν πολλῶν ἀχθομένων μοι λέγοντι, καὶ συρίτηντας ἐκείνους μάλιστα, ὧν καθήφατο ἡ παρρησία τῶν λόγων.

Πέραν γὰρ εἰ ἐθέλεις, ὦ Ζεῦ, ψήφισμά τι περὶ τέτων ἀναγνώσομαι ἤδη συγγραμμένων. ΖΕΥΣ. Ἀνάγνωθι· ἐ πάντα γὰρ ἀλόγως ἠτιάσω· καὶ δεῖ τὰ πολλὰ αὐτῶν ἐπιχεῖν, ὥς μὴ ὅτι πλεῖον ἂν γίγνηται.

ΨΗ-

c. 'Hmōn] 'Hmōn male Fl.

Μητραλοῖς υἱός] Utrum auctorem secutus, an memoria lapsus, filium facit, qui frater erat ejus Alcmæonis, qui Amphiarai patris ulciscendi causâ matrem Eriphylen interemit? J. M. G.

86. Δυσὶν ὁδοῦν] Confer omnino 'Αλεξ. c. 19. a me hinc praecipue nitori suo redditum. M. du S.

92. Πολυδάμαντ'] De hoc dictum est ad 'Hrod. c. ult. Vide etiam Athenagoram. M. du S.

Πολυδάμαντ'] Hujus Polydamantis Scotussaci, athletae cum Dario Notho viventis, facinora, mortis genus, statuam quoque Olympicam commemorat

Pausanias Eliac. 2. p. 182. seq. sed de vi illa febrifuga nihil. J. M. G.

94. Θιαγένης] De eo vid. Συγρ. c. 35. & notas. M. du S.

Ibid. 'Ο Θιαγένης] De hoc omnia Pausanias Eliac. 2. p. 188. seq. qui etiam hoc addit, Θάσιος δὲ — νομίζουσιν ὅτι θύειν. Πολλαχοῦ δὲ ἐν τῇ ἑλλάδι οἶδα ἐπὶ βαρβαρίαις ἀγάλμασι ἰδρυμένα Θιαγένης, καὶ νοσήματα τε αὐτῶν ἰσχυρῶς, καὶ ἔχοντα ὡς τῶν ἐπιχωρίων τιμῶν. J. M. G.

ΨΗΦΙΣΜΑ.

DECRETUM.

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ.

BONA FORTUNA.

ΕΚκλησίας ἐνόμει ἀγορεύειν, ἐβδόμη³⁰
ἡμέρῃ, ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνευε, καὶ
προήδρευε Ποσειδῶν, ἐπετάτει Ἀπόλλων,
ἐγραμμάτευε Μῶμος³¹ ὁ νυκτὸς, καὶ ὁ
Ὑπνός³² τὴν γνῶμην εἶπεν. Ἐπειδὴ πολλοὶ
τῶν ξένων, ὃς μόνον Ἕλληνες, ἀλλὰ καὶ βάρ-
βαροι, ὁδοιποροῦντες ἀξιοὶ ὄντες κοινωνεῖν ἡμῖν τῇ
πολιτείᾳ παρεχράφοντες, οὐκ οἶδ' ὅπως,
καὶ θεοὶ δόξαντες, ἐμπεπλήκασι μὴ τὴν ἐρα-
σίαν, ὥς μετὸν εἶναι τὸ συμπόσιον ὅχλῳ τα-
ραχώδῃ, πολυγλώσῳ τινῶν καὶ συγχλύ-
δαν· ἐπιλέλοιπε δὲ ἡ ἀμβροσία, καὶ τὸ νέ-
κταρ, ὥστε μᾶς ἤδη τὴν κοτύλην εἶναι, καὶ
τὸ πλεονέκτημα τῶν πινόντων· οἱ δὲ ὑπὸ ἀντα-
θέας παρωσάμενοι τῆς παλαιᾶς τε καὶ ἀλ-
θεῖς θεῶν, προεδρίας ἡξιώκασι³³ ἑαυτοὺς
πρὸς πάντα τὰ πάτρια, καὶ ἐν τῇ γῇ
πρόσιμα³⁴ θέλῃσι.

Δεδόχθαι τῇ βουλῇ, καὶ τῷ δήμῳ συλλε-
γεῖναι μὴ ἐκκλησίαν ἐν τῷ Ὀλύμπῳ πε-
τροπὰς χειμερινὰς, ἐλέα³⁵ δὲ ἐπιγνώμονας
τελείας θεῶν ἑπτὰ, τρεῖς μὲν ἐκ τῶν πα-

QUOD felix faustumque sit! Comitiiis
legitime habitis, septimo die incun-
tis mensis, Comititia Jupiter habuit, retulit
Neptunus, in suffragia misit Apollo, scri-
bae munere functus est nocte Momus, sen-
tentiam Somnus dixit. Quod peregrinorum
multi non Graeci modo sed etiam Barbari,
nequaquam digni, qui civitate nostra no-
biscum fruuntur, in censuales tabulas ne-
scio quomodo clam relati, & Deorum opi-
nionem adepti, caelum impleverunt, adeo
ut plenum turbulenta multitudine sit con-
vivium, diversarum linguarum & colluviei
cujusdam hominum, deficiatque ambrosia
& nectar, ita ut mina jam illius hemina
constet propter bibentium multitudinem:
ipsique contumaci quadam superbia depul-
sis veteribus & veris Diis, priorem sibi ac-
cubitus praeter patrium morem arrogant, &
in terra quoque honore praeferrī illis velint:

15. *Eorum rerum causa* placeat Senatui
& populo, haberi comitia in Olympo cir-
ca brumam, & eligi Quaesitores de classi-
corum Deorum numero septem, tres de
ma-

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ] Ita *J. B. Fl. S.* Ἀγαθὴ τύχη, nominandi casu *H. P. Fr. Ald.* α Τῆς] Sine artic. *Fl. b* ἑαυτοὺς] Αὐτοὺς *Fl.*

ΑΓΑΘΗ ΤΥΧΗ] Praescriptio solennis in omnibus
fere monumentis Graecis. Vid. quos laudat *Hudf.* ad
Thuc. 4. 118. ubi etiam in principio decreti est, nem-
pe sic: Ἐδοξε τῷ δήμῳ. Ἀκαμάτης ἐπρυτάνει, Φαίπ-
πος ἐγραμμάτει, Νικιάδης ἐπιστάτα, Λάχης ἐπὶ Τύχῃ
ἀγαθῇ τῇ Ἀθηναίων κ. τ. λ.

31. Ὁ Ζεὺς ἐπρυτάνει] Proprie tribus πρυτανεύειν di-
citur, id est, quinquaginta ex illa viri, decima pars
magni Senatus quingentorum. Sic ordinarie in ejus-
modi decretis v. g. apud *Thucyd.* l. c. & plusculis in
Demosthenis oratione pro Corona. Sed hic Jovi hoc
tribuit *Lucianus*, nempe qui hoc egerit, quod refert
Polux 8, 95. οἱ πρυτάνεις τὴν βουλὴν συνάγουσι, καὶ προ-
γράφουσι πρὸς τὴν βουλὴν καὶ πρὸς τὴν ἐκκλησίαν, ὑπὲρ ὧν οἱ
χρηματίζονται. Caeterum lubet hic indicare, quod pro-
desse possit illa de πρυτανειούσῃ φυλῇ observatio *Ando-*

cidi in oratione de mysteriis p. 13. *Ald.* ubi legitur,
Ἐδοξε τῇ βουλῇ καὶ τῷ δήμῳ, ἐκ τῶν ἐπρυτάνειν, Κλειό-
νης ἐγραμμάτει, Βονθὸς ἐπιστάτα. Quod summus vir
Ezech. Spanh. Diss. XI. p. 715. ita convertit, Si quis
Prytanin agebat &c. Legendum absque haesitatione
videtur Αἰαντὶς (φυλῆς hoc nomen est apud *Suidam*)
ἐπρυτάνει. Dicam quomodo Αἰαντὶς mihi ita facile in
mentem venire potuerit. Occupatus paullo ante in
laudatione *Demosthenis*, orationem pro Corona perle-
geram, & in ea ψηφισμῶνα. Horum vero unum c.
55. factum est, φυλῆς πρυτανειούσης Αἰαντὶδός. Satis
credo est.

32. Προήδρευε Ποσειδῶν] Neptuni mentio nulla praec-
cessit. Sed puto quod clamorosus est admodum ille
Deus, & plus quam stentorea voce, ideo προεδρίας
hic illi tribui. *Ulpian.* ad *Demosth.* contra Midiam,
quem

majorum gentium senatu sub Saturno, quatuor vèro de duodecim, & in his Jovem. Quaesitores autem illos sedere juratos prius legitimum jusjurandum, Stygem. Mercurium porro praeconio cogere omnes, qui concilio Deorum interesse postulant: hos porro venire adductis juratis testibus, & generis sui argumentis. Deinceps hi singulatim prodeant in medium; Quaesitores vero re explorata, vel Deos esse pronuntiabunt, vel ad sua sepulcra & monumenta majorum illos demittent. Si quis vero reprobatorum, & semel ejectorum a Quaesitoribus, deprehendatur caelum ingressus, hic praecipitetur in Tartarum.

16. Porro placeat suum quemque Deorum opus facere, & neque morbos curare Minervam, neque Aesculapium oracula edere, neque tot res unum agere Apollinem, sed electo uno, aut vatem, aut citharoedum esse, aut medicum.

17. Philosophis porro edicendum, ne nova fingere nomina velint, neque nugae agere de his, quae ignorant.

18. Quotquot autem reproborum jam templis aut altaribus sunt culti, illorum sublati simulacris, imponi placeat aut Jovis signum, aut Junonis, aut Apollinis, aut

λαιᾶς βελῆς ἢ ὅπλ' Κρόνου, τέτταρας δὲ ἐκ τῶ δώδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς τὸ Δία. τῆς δὲ τῆς ἐπιγνώμονας αὐτὸς μὲν καθέζεσθαι, ὁμοσάντας τὸ νόμιμον ὄρκον, τὸ Στύγα. τὴν Ἑρμῆν δὲ κηρύξαντα ξυναγαγεῖν ἅπαντας, ὅσοι ἀξιῶσι ξυντελεῖν εἰς τὸ συνέδριον τῆς δὲ ἡκεῖν μάρτυρας ἐπαγομένης ἐνωμότης, καὶ ἀποδείξαις τῷ γένει. τὸν τεύθεν δὲ οἱ μὲν παρίτωσαν καθ' ἓνα, οἱ δὲ ἐπιγνώμονες ἐξετάζοντες, ἢ θεὸς εἶναι ἀποφανῶνται, ἢ καλαπήμενισιν ὅπλ' τὰ σφέτερα ἡρία, καὶ τὰς ἑήκας τὰς προγονικάς. ἢν δὲ τις ἄλῶ τ' ἀδοκίμων, καὶ ἅπαξ ὑπὸ τ' ἐπιγνώμων ἑκκριθέντων, ἐπιβαίνων τῷ ἔραυ, εἰς τὸ Τάρταρον ἐμπεσεῖν τῶτον.

Ἐργάζεσθαι δὲ τὰ αὐτῷ ἕκαστον. καὶ μήτε τὴν Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι, μήτε τὴν Ἀσκληπιὸν χρησμάδεσσιν, μήτε τὴν Ἀπόλλω τοσαῦτα ὁμόνον ποιεῖν, ἀλλ' ἐν τι ἐπιλεξιμὸν, μάντιν, ἢ κηραφδόν, ἢ ἰατρὸν εἶναι.

Τοῖς δὲ φιλοσόφοις ποροειπεῖν, μὴ ἀναπλάττειν ἄχρηστὰ ὀνόματα, μηδὲ ληρεῖν ὅτι ὧν οὐκ ἴσασιν.

Ὅποσοι δὲ ἤδη ναῶν ἢ θυσιαῶν ἡξιάθησαν, ἐκείνων μὲν καθαιρεθῆναι τὰ ἀγάλματα, ἐντεθῆναι δὲ ἢ Διὸς, ἢ Ἡρας, ἢ Ἀπόλλω-

νϞ,

ε Θήκας τὰς] Omisit H2. sola. d Καὶνὰ] Et sic Fl. cum cett.

quem laudat etiam Kuhn. ad Poll. 8, 96. Οἱ πρόεδροι ἦσαν οἱ ἀπὸ τῶ Κέρκυρα λέγοντες τῶ δήμῳ. Δοκεῖ ἡμῶν περὶ τούτου βελύσσου.

J. M. G.

Ibid. Ἐπιστάται Ἀπόλλων] Ἐπιστάτης erat mittere populum in suffragia, quod ἐπισηφίζω est, ut luculenter ostendit doctissimus Ernesstus ad Xenoph. Memor. Socr. 4, 4, 3. Quam congrue autem ἐπιστάτην faciat Apollinem, indicat Pollux 8, 96. ubi de ἐπιστάτῃ, ἔχει ὅτι τὰς κλῆς τῶ ἱερῶν, ἐν οἷς τὰ χρήματα, καὶ τὰ ἱερὰ μύσθια. Apollo praefes literarum &c. Ab hoc munere incipit decretum apud Aristoph. Thesmoph. 379. Τιμὸκλει' ἐπιστάται Δύσι' ἀγραμμομάτειν Εἴπῃ Σωφράτη.

J. M. G.

33. Ἐγραμμομάτειν ΜᾶμϞ] Etiam hoc apposite Γραμμομάτειν ap. Poll. 8, 98. inter alia ἀναγινώσκαι τῶν δῆμων ἐν τῇ βουλῇ, quod facile plurimis oratorum locis firmari posset, si hoc ageremus. Nam quae de Prytanum, Proedrorum, Epistatarum, Scribarum prout Tom. III.

nere diximus, eo modo allata sunt, ut conversionis nostrae ratio etiam his, qui non satis exercitati sunt, appareat.

J. M. G.

49. Περὶ τροπᾶς χειμῶν.] Cum longae noctes benignam dormiendi & somniandi adeo, occasionem praebent. Dicit enim sententiam Somnus.

J. M. G.

51. Τελείας θύους] Supra T. II. 7ου. Tr. c. 18. J. F. R.

55. Ὀρκον, τὴν Στύγα] Hom. Od. E. 185. M. du S.

62. Ἡρία] Humilium volunt hac voce designari sepulchra.

M. du S.

Ἡρία] Vid. sup. T. I. Contempl. c. 22. pr. J. F. R.

68. Ἀθηνᾶν ἰᾶσθαι] Erat Athenis signum Ἀθηνᾶς Ὑγίας, teste Pausan. Att. p. 21, 17. & Ara, ibid. p. 31, 3. Wechel. De Aesculapii oraculis vel solus nostri Pseudomantis satis testatur: ad quem fallor an referenda est tabula acnea apud Gruterum p. 81. J. M. G.

Ibid. Ἀσκληπιὸν χρ.] Alexandri Abonotichitae oraculum petere hifce videtur.

M. du S.

Υ γ γ

78. Ἐκκ-

ⲛⲟⲩ, ἢ ⲕ' ἄλλων τινός· ἐκείνοις δὲ τάφον
 χῶσαι ἢ σόλιν, καὶ ἂ γῆλην ἐπιστῆσαι ἀν-
 τί βωμῶ. ἢ δὲ τις ὡς δαμάσκησιν τῷ κηρύγμα-
 τῷ, καὶ μὴ ἐθελήσῃ ὅππῃ τὰς ἐπιγνώμονας
 εἰλθεῖν, ἐρήμην αὐτῇ καταδιατρησάντων.

Ἰὼ τὸ μὲν ἡμῖν τὸ ψήφισμα. ΖΕΥΣ. Δι-
καύσταλον, ὦ Μάρμε, καὶ ὅτω δοκεῖ, ἀνα-
τινάτω ἡ χεῖρα· μάλλον δὲ ἔτω γυγνέσθω.
πλάτεις γὰρ οἶδ' ὅτι ἔσονται οἱ μὴ χειροτονήσονται.
ἀλλὰ νῦν μὲν ἀπίει· ὁπόταν δὲ κηρύξῃ ὁ Ἑρ-
μῆς, ἡκέιε, κομίζονται ἕκαστος ἑναργῇ τὰ
γνωρίσματα, καὶ σαφεῖς τὰς ἀποδείξεις,
πατρὸς ὄνομα, καὶ μητρὸς, καὶ ὅθεν καὶ ὅπως
θεὸς ἐγένετο, καὶ Φυλὴν, καὶ Φράτορας. ὥς
ὅστις ἀνὴρ μὴ παύσεται, εἰδὲν μελήσῃ τοῖς
ἐπιγνώμοσιν, εἰ νεῶν τις μέγαν ὅππῃ γῆς
ἔχει, καὶ εἰ οἱ ἄνθρωποι θεὸν αὐτὸν εἶναι
νομίζουσιν. *

ceterorum alicujus : istis vero tumultum
strui a civitate, & cippum poni pro altari.
Si quis vero praeconio non obediatur, & ad
Quaesitores adire recuset, eum deferta lite
damnato *etiam inauditum.*

19. Hoc nobis decretum est. J U P. Ac-
quissimum, o Mome, & cui ita videtur, ma-
85num protendat. Vel potius, sic fiat! Plures
enim, novi, erunt, qui manus non pro-
tendant. Sed nunc discedit. Cum vero
praeconium faciet Mercurius, venite, mani-
festa quisque argumenta adferentes, patris
90nomen, & matris, & unde sit, & quomo-
do Deus sit factus, & tribum, & curiales.
Quisquis enim haec non exhibebit, non cu-
rabunt Quaesitores, si magnum quis in ter-
ra templum habeat, & homines Deum il-
95lum esse arbitrentur.

CY-

↓ Τούτο] ZEYΣ. τοῦτο Edd. Transposuit personam *Solan*. c Ei] Omittit Fl.

78. Ἐκείνοις δὲ τὰ φων — καὶ θύλλω ἐπισήσας] Pro θύλλω, quæ vox est nihili, manifestum est debere legi ἐσήλω. Sed Interpres, qui statuum vertit, nescio quomodo legerit: nam licet ἐσήλω ab ἑσημι derivari videatur, ἑσημι vero sit statum, tamen statua Latinis dicitur Græcè ἀγαλμα, ἀνδρίας, βέρετας, non vero ἐήλω, quæ hoc loco cippus debet verti. F. P. a G.

83. ΖΕΥΣ.] Delevi supra Jovis nomen, quod in omnibus libris nostris ante τοῦτο reperiebatur; & hic suo loco reposui ante Δικαιοτάτον. Decretum autem Momus legerat, quod observare omiseram. Isque adeo recitato jam decreto ait: τοῦτο μὲν ἦν τὸ ψήφισμα.

95. * Sequebantur in Ed. *Junt. Ald. El. Fr. H. & B.* ac 2. (Non in *P. S. & Amst.*) duo Dialogi inscripti: ΖΕΥΣ ΚΑΙ ΗΑΙΟΣ. Alter ΑΠΟΛΛΩΝ ΚΑΙ ΕΡΜΗΣ. Iis tamen additum in iisdem: Οἱ ἰφθίμοι δύο ἀλφ-
λογοὶ τῷ ἀλφάβητῳ ἐστὶ τῶν. quo indicarent, hos binos
Dialogos pertinere ad Dialogos Deorum. Sed uter-
que jam suo loco insertus est Tom. I. N°. XXV. 7. E. R.
XXVI.

KYNIKOZ] D. *Joan. Chrysostomus* vir plane sanctus
& incomparabilis non veritus est ejus partem in ho-
miliam quandam, quam in Johannis evangelium com-
mentatus est, inserere. *Cogn.* Supposititium credo,
gravior enim est, nec ludentis Luciani. *M. de S.*

1. *Kḗkulei*] Diserte hic *Coma* tribuitur *Cynico*; quam apte, viderint alii. Ego certe contra optimorum scriptorum morem id factum censeo; apud quos οὐ καὶ κηκεῖαι, quales *Cynicos* fuisse certissimum

est, numquam credo *invenientur* *ἀπολόγηται* dici. In hoc tamen libello iterum c. 13. iidem diserte dicuntur, aut innuuntur *κομῶν*. c. 16. & 20. Nihil igitur restat, nisi ut moncam, opus esse *supposititium*, de quo *non* multum laborandum est. De aliis *Luciani* *ἀπλως* locis quid dixerim, vide ad *Hsp.* c. 15. *M. du S.*

[*Ibid.* Χιτῶνα] Sic *Ælian*, V. H. VII. 13. ἀνὰ δὲ πολλὰ ἔστιν ὁ ἄρχιτων πορεῖσι. *Philosophi enim omnes, exceptis Cynicis, & tunicam interulam & superariam* (verbis utor *Salmastii* ad Tertull. de pallio p. 70.) habere consueverant. *Cynici solam interulam*, inquit, unde ἄρχιτῶνας. Vid. fin. hujus Dial. ubi plerique Dii ἄρχιτῶνας pingi dicuntur. „Non semper veteres Graeci, ci calceati erant, inquit *Cassaubonus* (ad *Theophr.* Char. p. 240.) ut hodie nos sumus; multus enim fuit ὁ ἀνυποδηγίας usus. *Spartanos* quidem etiam, lex *Lycurgi* coëgit esse discalceatos: ut refert *Xenophon* in eorum Politia. *Athenienses* quoque, paulo qui essent in ratione vitae adstrictiores aut severiores, non nisi necessario tempore, ad vitandum, scilicet frigus aut itinerum asperitates, calcei utebantur. Vide *Plut.* in Phocione: & ait idem *author* in vita *Lycurgi*, cum ταῖς ἀνυποδηγίαις tantum ὑποπόδας calceos induisse. *Oppianus* etiam in venatoris institutione, jubet eum nudis pedibus ad venationem ire,

22 γυμνοῖσι δὲ πρὸς τὸν ὀδύεσθαι
 23 Κάινους τοῖσιν ἔχῃν μίλεται, δυσδιερκεῖα θυγατρὶν.
 24 Clem. Alex. Paedag. III. libro II. ἀνδρὶ δὲ οὐ μάλα
 25 ἀρμόδιον ἀνυποπόνηται· πλὴν εἰ μὴ τραυτίστε. καὶ γὰρ
 26 πῶς

CYNICUS.

ΚΥΝΙΚΟΣ.

CYNICUS ET LYCINUS.

ΚΥΝΙΚΟΣ ΚΑΙ ΛΥΚΙΝΟΣ.

L Y C.

Λ Τ Κ.

HEus tu, quid tandem barbam alis & comam, tunicam vero non habes, & nuda cute incedis, & sine soleis, vagam & immanem vitam atque belluinam secutus, & contrariis semper rebus tuum corpus, non ut caeteri, tractans, huc illuc oberras, in dura humo cubans, ut multum inde sordium habeat istud palliolum, nec ipsum tenue, neque molle, neque floridum? CYN. Neque enim opus habeo: tale vero, quod & facillime paretur, & possessori quam minimum facessat molestiae, tale, inquam, mihi fatis est.

ΤΙ ποτε, ὦ ἄνθρωπε, πώγωνα μὴ ἔχεις καὶ κόμην, χιτῶνα δὲ οὐκ ἔχεις, καὶ γυμνοδερκῇ, καὶ ἀνυποδητεῖς τ' ἀλήτῳ, καὶ ἀπάνθρωπον βίον, καὶ θνητῶν ὅππῃ ζῆσθαι, καὶ αἰ τοῖς ἐναντίοις τὸ ἴδιον δέμας ἔχει ὥς οἱ πολλοὶ ἀφ' ἀλλήλων, ἀλλοτρίως ἄλλοι ἀλλοτρίως, καὶ εὐναζόμενοι ὅππῃ ξηρὴ δαπέδε, ὥς ἄσπετος ὅππῃ πολλὸν τιτὶ τὸ τρίβωνιον φέρειν, καὶ μὴ τὸ τοιοῦτον λεπτόν, ἐδὲ μαλακόν, ἐδὲ ἀνθρώπῳ, καὶ ΚΥΝ. Οὐδὲ γὰρ δέομαι τοιοῦτον δὲ ὅποιον ἀν' ὁποῖον ἴσθαι, καὶ τῷ κλησαμένῳ πρᾶγμα ὥς ἐλάχιστον καὶ παρέρχον τοιοῦτον γὰρ δεῖται μοι.

Σὺ

[ΚΥΝΙΚΟΣ] Titulus hic aderat in B. 1. 2. P. & Fl. Omiss. in cett. KYN. KAI LYK.] Haec jam aderant person. nomina supra scripta in P. H. f. acque ac in B. & c. aberant a Fl. quae tantum. KYN. KAI LYK. NIKOS. Κυνικὸς & Λυκινὸς B. 1. & 2. a. Γυμνοδερκῇ Nil mut. Edd. b. Ἀνυποδητεῖς Sic Fl. Ald. Fr. B. 1. P. & c. Ἀνυποδητεῖς f. c. Καὶ θνητῶν] Omissit Fl. d. Εὐναζόμενοι] Εὐνηθόμενοι Fl. e. Ἀσπετος Fl. f. Πάμπόλλων] Παμπόλλων Pell. g. Τοιοῦτον λεπτόν] Τὸ τρίβωνιον λεπτόν. Fl. h. KYN.] Κυν. Fl. mox Κυνικὸς plene dein bis, ter K. & A. tantum. Postea vero toto Dial. personas omittit, spatium tantum relicto. i. Καὶ] Omissit Fl. k. Παρέρχον] Forf. παρέχον, adscripsit Gess.

[ΚΥΝΙΚΟΣ] Titulus hic fuit in C. G. Πῶς δὲ Κυνικὸν εἶναι φιλόσοφον. (Deinde) Κινδυνεύει ἔτι ὁ λόγος ἄλλω τε νομισθῆναι, καὶ ἄ Λυκινῶν. G. 9. Τρίβωνιον] Τὸ τρίβωνιον ἵστασθαι τὸ παλαιὸν & διε-

ρηνεὶς ἱμάτιον. τρίβων δὲ τρίβων τὸ ἄ φιλοσοφῶν ἵστασθαι εὐτελές. Erat autem usque ad pedes, καὶ χιμίδας ἔχων πλατείαις & κεκολλημέναις. G.

„ πῶς ἐγγὺς τὸ ὑποδητεῖν τὰ διδῆξαι. Nota est & Romani Catonis ἀνυποδητεῖς; item Neronis; vide Suet. c. 51. Haec & plura Casaubonus. Xen. ἄσπετος. i. — τε & ἀσπετος ἀσπετος Aristoph. apud Diog. Laërt. p. 40. C. ἀνυποδητεῖς. in Nub. tamen est ἀνυποδητῶν. M. du S. 3. Γυμνοδερκῇ] An γυμνοδερκῇ a γυμνοδερκῶμαι. i. e. cute nuda sum? F. G. Idem rursus ad verbum Menag. Ibid. Καὶ γυμνοδερκῇ] Nihil dum probabilius video conjectura Menagii: hanc itaque interpretando secutus sum. f. M. G.

Ibid. Ἀνυποδητεῖς] Infra c. 16. f. ἀνυποδητεῖν iterum sic scribitur in omnibus, penult. longa. Item ἀνυποδητῶν c. 13. ac saepe T. 2. Licet & interdum ἀνυποδητῶν. f. F. R.

5. Τοῖς ἐναντίοις] Locus mendosus videtur, vett. Codd. inspiciendi. f. F. G.

Τοῖς ἐναντίοις] Nihil varietatis invenio, neque desidero; nam recte ἀφ' ἀλλήλων cum accusat. construitur vid. Herodian. plurib. locis, atque interficio significat. Verte igitur: in corpus contrariis rebus encas, i. e. crucias duriter habendo, non vero ut vulgo homines solent. f. F. R.

8. Ξηρῶν] I. e. ἀσπετος, sine strato. f. F. G. Ibid. Ἀσπετος] Ἀσπετος. F. G. Frustra. Nam vulgatum praestat, nec luto etiam conspersum requiritur pallium, sed ἄσπετος fastidium, hic squallorem lutoi proprium significat, & ad vocabula luctus bene refertur a Polluce III. 98. f. F. R.

Ibid. Πάμπόλλων] An παμπόλλων. F. G. Ne credas Lector, qui scis composita Atticis communia. Aelian. IV. 8. παμπόλλας μυριάδας. f. F. R.

13. Παρέρχον] Forf. παρέχον adjecterat Gess. Idem Y y y 2 ha-

Σὺ δὲ πρὸς θεῶν, εἰπέ μοι, τῇ πολυ-15
τελείᾳ εὐνομίζεις κακίαν προσεῖναι; ΛΥΚ.
Καὶ μάλα. ΚΥΝ. Τῇ δ' εὐτελείᾳ ὀρεῖται;
ΛΥΚ. Καὶ μάλα. ΚΥΝ. Τί ποτ' ἐν
ὁρῶν ἐμὲ τῷ πολλῶν εὐτελέστερον ἀφαιτῶμε-
νον, τὸς δὲ πολυτελέστερον, ἐμὲ αἰτῶ, καὶ 20
οὐκ ἐκείνους; ΛΥΚ. Ὅτι οὐκ εὐτελέστε-
ρόν μοι, μὰ Δία, τῷ πολλῶν ἀφαιτῶσθαι
δοκεῖς, ἀλλ' ἐνδεέστερον, μᾶλλον δὲ τελέως
ἐνδεῶς, καὶ σπύρως. ἀφαιτῶν γὰρ ἐδὲν σὺ τῷ
πτωχῶν, οἳ τῷ ἐφήμερον τροφήν μεταίτῃσι. 25

ΚΥΝ. Βέλει ἐν εἰδῶμεν, ἐπεὶ προελή-
λυθεν ἐνταῦθα ὁ λόγος, τί τὸ ἐνδεές, καὶ
τί τὸ ἱκανόν ὅστιν; ἃ ΛΥΚ. Εἴ σοι δοκεῖ.
ΚΥΝ. Ἄρ' ἐν ἱκανόν μ' ἐκάστω, ὅσῳ ἂν
ἐξικνῆται πρὸς τὸ ἐκείνῳ χρεῖαν, ἢ ἄλλο τι 30
λέγεις; ΛΥΚ. Ἐστὼ τῆτο. ΚΥΝ. Ἐν-
δεές δὲ, ὅσῳ ἂν ἐνδεέστερον ἢ τὸ χρεῖας, καὶ
μὴ ἐξικνῆται πρὸς τὸ δέον; ΛΥΚ. Ναί.
ΚΥΝ. Οὐδὲν ἄρα τῷ ἐμῷ ἐνδεές ὅστιν. ἐδὲν
γὰρ αὐτῷ ὅ, τι εἰς τὴν χρεῖαν ὁ ἐκπληροῖ 35
τὸ ἐμὸν.

ΛΥΚ. Πῶς τῆτο λέγεις; ΚΥΝ. Ἐὰν
σκοπῆς πρὸς ὅ, τι γέγονεν ἕκαστον, ὧν δεό-
μεθα, οἷον οἰκία, ἄρ' ἐχὶ σκέπης; ΛΥΚ.
Ναί. ΚΥΝ. Τί δὲ ἐοδῆς, τῷ χάριν; ἃ ἄρα 40
ἐχὶ ὁ καὶ αὐτὴ τὴν σκέπης; ΛΥΚ. Ναί.
ΚΥΝ. Τῆς δὲ σκέπης αὐτῆς πρὸς θεῶν,
τίν' ἐδέχθημεν εἵνεκα, οὐκ ὥστε ἀμεινον

2. Tu vero, per Deos, mihi dic, sum-
tuosae vitae vitium inesse non arbitraris?
LYC. Omnino. CYN. Parsimoniae au-
tem virtutem? LYC. Ita sane est. CYN.
Quare ergo cum vides me viliori quam
plerosque victu & cultu utentem, illos
vero sumtuoso magis; me accusas, non il-
los? LYC. Quod non viliori, per Jovem,
cultu victuque quam vulgus videris uti,
sed indigentiori, aut potius in summa vi-
vere indigentia atque inopia. Neque enim
quidquam a mendicis differs cibum in diem
rogantibus.

3. CYN. Vis ne ergo dispiciamus,
quando huc sermo nobis progressus est,
quid sit quod deficiat, quid sit satis?
LYC. Si ita tibi videtur. CYN. Num-
quid igitur satis unicuique illud esse dicis,
quod aequae late atque usus & necessitas illius
pareat; an aliud quid dicis? LYC. Sit
istud. CYN. Deficere autem illud, quod
in usu deficiat, & non aequae late, atque
opus erat, patet? LYC. Nempe. CYN.
Nihil ergo mihi deficit: nihil enim est
mearum rerum quod non usum meum ex-
pleat.

4. LYC. Quomodo hoc intelligis?
CYN. Si consideres, ad quid factum sit
unumquodque illorum, quibus opus ha-
bemus, verbi causa, domus, nonne ut tecti
simus? LYC. Sane. CYN. Quid vero?
vestis? cuius rei gratia? Nonne etiam haec
ut tecti simus? LYC. Nempe. CYN.
Ipsam vero illud, ut tecti essemus, per
Deos, cuius rei causa opus fuit, nonne
ut

^a ΛΥΚ.] Defunt & hic & in seqq. personarum nomina, in Fl. Nisi quod spatiis, ut saepe alibi, distin-
guuntur. ^b Ἐκπληροῖ] Ἐκτελεῖ Fl. ^c Ἄρα] Ἄρα Fl. ^d Καὶ αὐτὴ] Sic J. Αὐτὴ sine καὶ H. P. B1. Fr. Ald. S.
Αὐτῆς Fl. similiter interpreto καὶ.

habet Guj. in nott. Mss. quas ille non vidit. Tanto
verisimilius sit utrumque recte conjicere. J.F.R.

27. Τί τὸ ἐνδεές] Non assequitur Latinus sermo, cer-
te in quantum nobis hic paruit, plenam vim hujus
loci. Ἐνδεός apud Graecos & hominis Epitheton est,
cui aliquid deest, quo aegre caret, & rei, quae sic
deest. Objicitur Cynico, vivere illum in defectu h.
e. in summa inopia: ille rogat, quid est igitur defi-
ciens &c. J.M.G.

39. Οὐχὶ σκέπης] Σκέπη legend. videtur. F.G. Mini-

me; nam connectendum cum seq. χάριν & εἵνεκα, quod
ab eadem persona statim additur. J.F.R.

43. Εἵνεκα] Non itaque poeticum est εἵνεκα. Ha-
buimus id crebro ap. Nostrium, de Dom. c. 8. Amor.
c. 49. Navig. c. 20. &c. Quamvis Ionibus potius per-
petuum τὸ εἵνεκα. J.F.R.

47. Μάθεις τί ποτ' ἐστ' ἴργον] Sic omnino interpun-
gendum fuit, non ut in plerisque fit, sine interroga-
tione, aut post μάθεις mora. Solae B2. & P. hoc ob-
servarunt, quamvis recte verterit Thom. Mors. M. du S.

ut melius habeat id ipsum quod tegitur? LYC. Mihi ita videtur. CYN. Utrum igitur *hi mei* pedes pejus habere tibi videntur *aliorum pedibus calceatorum*? LYC. Non novi. CYN. Sed ita discas. Quod opus est pedum? LYC. Incedere. CYN. Pejus ergo tibi incedere mei pedes videntur, quam caeterorum? LYC. Hoc fortasse non ita est. CYN. Neque ergo pejus habent, si non deterius opus suum peragunt. LYC. Fortasse. CYN. Ergo pedes quidem *quod attinet*, non videor deteriore quam plerique conditione esse. LYC. Non videris. CYN. Quid vero? Meumne corpus reliquorum *corporibus* deterius est? si enim deterius, etiam infirmius. Virtus enim corporis robur est. Numquid ergo meum infirmius? LYC. Non apparet. CYN. Ergo neque pedes meos, neque reliquum corpus defici tegumento apparet. Si enim deficerentur, male haberent. Defectus enim & indigentia semper malum, & facit ut deteriore conditione sint ea, quibus adest. Sed neque deterius ali corpus meum apparet, quia vulgaribus cibis alitur. LYC. Nempe manifestum est. CYN. Neque validum esset, si male aleretur: vitiatur enim a malis alimoniis corpora. LYC. Sunt ista.

5. CYN. Quomodo igitur, dic mihi, haec cum ita se habeant, reprehendis me, & vitae meae rationem nimis contemnis, & miseram esse confirmas. LYC. Ideo

ἔχειν ὁ σκεπόμενος; ΛΥΚ. Δοκεῖ μοι. 45 ΚΥΝ. Ὅτι ἐν τῷ πόδε κάκιον ἔχειν δοκεῖ σοι; ΛΥΚ. Οὐκ οἶδα. ΚΥΝ. Ἄλλ' ἔτις ἂν μάθοις τί ποδῶν ἔς' ἔργον; ΛΥΚ. Πορεύεσθαι. ΚΥΝ. Κάκιον ἐν πορεύεσθαι σοι δοκῶσιν οἱ ἐμοὶ πόδες, ἢ οἱ πολλῶν; ΛΥΚ. Τῶτο μὲν οὕτως. ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν ἔδεν χεῖρον ἔχουσιν, ἢ ἡ μὴ χεῖρον τὸ αὐτοῦ ἔργον ἀποδιδόσιν; ΛΥΚ. Ἰσως. ΚΥΝ. Τὸς μὲν δὴ πόδας ἔδεν φαίνομαι χεῖρον ἀνακείμενῳ τῷ πολλῶν ἔχειν; 55 ΛΥΚ. Οὐκ εὐκας. ΚΥΝ. Τί δέ; τὸ μὲν σῶμα τῷ λοιπῶν ἄρα κάκιον; εἰ γὰρ κάκιον, καὶ ἀσθενέστερον ἔρεται γὰρ σῶμα ἰσχύς. ἄρ' ἐν τῷ ἐμῶν ἀσθενέστερον; ΛΥΚ. Οὐ φαίνεται. ΚΥΝ. Οὐ τοίνυν ἔθ' οἱ πόδες φαίνοντό μοι σκέπης ἐνδεῶς ἔχειν, ἔτε τὸ λοιπὸν σῶμα. εἰ γὰρ ἐνδεῶς εἶχον, κακῶς ἂν εἶχον. ἢ γὰρ ἐνδεία πανταχῇ κακὸν καὶ χεῖρον ἔχειν ποιεῖ ταῦτα, οἷς ἂν προσῇ. ἀλλὰ μὴν ἔδεν τρέφεσθαι γε φαίνεται χεῖρον τὸ σῶμα τὸ μὲν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται. ΛΥΚ. Δῆλον γάρ. ΚΥΝ. Οὐδὲ εὐρωσόν, ἢ εἰ κακῶς ἐτρέφετο. λυμαίνονται γὰρ αἱ πονηραὶ τροφαὶ τὰ σώματα. ΛΥΚ. Ἔστι ταῦτα.

70 ΚΥΝ. Πῶς ἐν, εἰπέ μοι, τῶτων ἔτις ἔχόντων, αἰτιᾶ με, καὶ φαυλίζεις τὸ βίον, καὶ φῆς ἀθλίον; ὁ ΛΥΚ. Ὅτι, νῦν Δία, τὸ φύ-

^e Τὸν σκεπ. Τὸ σκεπόμενος marg. ^{ΑΙ}W. f. Πότερ' Ita Fl. Fr. f. P. &c. ^g Μάθοις Nihil distinctionis post μάθοις erat in plerisque. In P. comma tantum. ^h Οὐδὲν χεῖρον] Οὐδὲ εἰ χεῖρον Edd. Οὐδὲν L. Οὐδὲν Fl. i. ^h H] ^h Hn L. ^k ἔχειν] Deest in Fl. l. τῶν λοιπῶν Τὸ λοιπὸν Fl. m. ΚΥΝ.] Addidi ex f. B1. H. &c. Aberat in P. ⁿ Eἰ κακῶς] Eἴη εἰ κ. fensu. Nil mut. Edd. ^o ΛΥΚ.] Personam ΚΥΝ. hic male H1. 2.

51. Οὐδὲν χεῖρον] Vulgatum εἰ χεῖρον nihili esse, bene etiam senserat Cl. Gesn. qui pro εἰ εἰ rescripserat εἰ. At quum L. & Fl. εἰδὲν habeant, quod verissimum; quodque mox repetitur, in εἰδὲν φαίνομαι χεῖρον, omnium nostrorum librorum consensu, nihil hacitavi in hoc recipiendo. Cumque Fl. εἰδὲν cum spiritu exhibeat, adparet vulgatum ceterarum εἰδὲν εἰ hinc natum esse. f. f. R.

64. Οὐδὲ τρέφεσθαι γε φαίνεται] χεῖρον τὸ σῶμα τὸ μὲν, ὅτι ἀπὸ τῶν τυχόντων τρέφεται. ΛΥΚ. Δῆλον γάρ. ΚΥΝ. Οὐδὲ εὐρωσόν, εἰ κακῶς ἐτρέφετο] Hiulca sunt haec ultima;

sed facile patet, quid interciderit; nimirum εἰ, idque proclive fuit ob affinissimam sequentem voculam. Lege igitur, Οὐδὲ εὐρωσόν εἰ, εἰ κακῶς ἐτρέφετο. Id ait Cynicus, Sed nec propterea corpus meum videtur pejus nutriri, quod nutritur ab rebus vilibus. (Id vero manifestum esse, respondet Lucianus) Neque bene firmum foret, si male nutriretur. f. f.

66. Οὐδὲ εὐρωσόν] Gesn. etiam adleverat; supple εἰ. Lubens id adderem, sicubi invenirem. Jam poterit subaudiri, donec id inveniamus. At quidni aeque intelligeretur, ac paullo supra hoc capite, εἰ γὰρ κάκιον.

Φύσεως, ἣν σὺ τιμᾷς, καὶ τῷ Θεῷ γῆν ἐν μέσῳ κατατετακότων, ἐκ δ' αὐτῆς ἀναδεδωκότων πολλαὶ καὶ γαθὰ, ὥς ἔχειν ἡμᾶς πάντα ἄφθονα, μὴ πρὸς τὴν χρείαν μόνον, ἀλλὰ καὶ πρὸς ἡδονήν, σὺ πάντων τούτων ἢ τῷ γε πλείεσιν ἀμοιβῇ εἶ, καὶ ἐδὲν μετέχεις αὐτῶν, ἐδὲν μᾶλλον ἢ τὰ θηρία· πίνεις μὲν γὰρ ὕδωρ, ὅσῳ καὶ τὰ θηρία, σιτῇ δὲ ὅσῳ ἀν' εὐρίσκῃς, ὥσῳ οἱ κύνες, εὐνῇ δὲ ἐδὲν κρείττω τῇ κυνῶν ἔχεις. χορτὴν γὰρ ὡς ἀρκεῖ σοι, καθάπερ ἐκείνοις. ἔτι δὲ ἰμάτιον φορεῖς, ἐδὲν ἑταίροις ἀκλήρῃς. καί τοι εἰ σὺ τέτοις δεχόμενος ὁρθῶς φρονήσεις, ὁ Θεὸς οὐκ ὁρθῶς ἐποίησε, τῷτο μὲν πρὸ βότατα ποίησας ἑμμελλὰ· τῷτο δ' ἀμπελὺς ἡδυόνας, τῷτο δὲ ἄλλην ὡς ἀσκεύην θαυμαστῶς ποικίλην, καὶ ἐλαιον, καὶ μέλι, καὶ τὰ ἄλλα, ὥς ἔχειν ἡμᾶς σιτία παντοδαπά, ἔχειν δὲ ποτόν ἡδύ, ἔχειν δὲ χρήματα, ἔχειν δ' εὐνὴν μαλακὴν, ἔχειν δὲ οἰκίαν καλάν, καὶ τὰ ἄλλα πάντα θαυμαστῶς κατεσκευασμένα. καὶ γὰρ αὐτὰ τῶν τεχνῶν ἔργα, δῶρα τῷ Θεῷ ὅτι. τὸ δὲ πάντων τούτων ζῆν ἀπεστερημένον, ἄθλιον μὲν, εἰ καὶ ὑπὲρ ἄλλων τινὸς ἀπεστερήτο, καθάπερ οἱ ἐν τοῖς δεσμοτηρίοις· πολὺ δὲ ἀθλιώτερον, εἴ τις αὐτὸς εαυτὸν σποστεροῖ πάντων τῶν καλῶν. μανία τε ἤδη τῷτο γε σαφές.

KYN. Ἀλλ' ἴσως ὁρθῶς λέγεις. ἐκείνο δέ μοι εἰπὲ, εἴ τις ἀνδρὸς πλεονεξία προθύμως καὶ φιλανθρωπῶς, ἔτι τε φιλοφρόνως ἐστῶντος, καὶ ξενίζοντος πολλὰς ἅμα καὶ παντοδαπὰς, τὴν μὲν ἀσθενείαν, τὴν δὲ ἐρρωμένους, ἀπείρα ὡς ἀθροῖν πολλὰ καὶ παντοδαπά, πάντα ἀρπάξοι, καὶ πάντα

equidem, quod cum natura, quam tu magni facis, & Dii tellurem hanc in medio profuerint, & ex illa bona exoriantur multa, ut omnium rerum habeamus beatam copiam, non ad necessitatem modo, sed etiam ad voluptatem: tu horum omnium aut plerorumque certe expers es, nec ullo illorum usufrueris, non magis quam bestiae. Aquam enim bibis, quam etiam bestiae: edis quidquid inveneris, uti canes: neque cubile canibus habes melius, foenum cum tibi sicut illis sufficiat: porro pallium gestas nihilo tolerabilius plane inopi. Atqui si tu his rebus contentus recte sapis, non recte Deus, qui hinc oves illis velleribus instruxerit, hinc suavi vino vites: reliquumque apparatus admirabiliter varium produxerit, & oleum, & mel, & reliqua: ut cibum habeamus omnigenum, & potum suavem habeamus, habeamusque pecunias, & cubile habeamus molle, & habeamus domus pulchras, & instructa admirabiliter reliqua omnia. Etenim opera artium quoque Deorum munera sunt. Hisce autem omnibus privatum vivere miserum est, etsi ab alio quis privetur, ut ii, qui tenentur in vinculis; multo autem miserius, si quis ipse bonis se omnibus abjudicet, ac professus jam furor.

6. CYN. At tu fortasse recte istuc. Verum illud mihi dic, si quis, viro divite prolixè, & humaniter, & benigne adeo accipiente epulis & hospitio multos simul & omni ex genere homines, infirmos partim, partim robustos, ac multa deinde omnigena-

na-

a Μόνον] Μόνον Fl. Sed perinde est. b Παρρησίᾳ] Ἀρκεῖ Fl.

καὶ ἀσθενέστερον, pro sibi καὶ ἀσθενέστερον.

F. F. R.

13. Ὁλίγων δὲ ὥς τραφῆναι διάβητο, ὡς τὸ πολλῶν ἐπιτρονίσσασθαι μέλλον] Benedictus paucis quoque ut nutritur opus habeas, diutius tamen quam alii multis impotest. in qua interpretatione sequutus est auctorem

Thomam Morum, dubito an Graeca rite considerantem. Certe res ipsa non patitur, ut in his sit justa oppositio; nec si vir valens diutius, quam aegroti multi, immoretur convivio, propterea sic culpari potest, ut hic postea culpatur ab colloquentibus. Errant

runt

naque apponente; omnia ipse rapiat, voret
omnia, non quae prope sint solum, sed et-
iam remota, parata infirmis ipse robustus,
idque unam ipse alvum qui habeat, pau-
cisque quibus alatur indigeat, a multis illis
perdendus ipse: ille vir qualis tibi videat-
ur? numquid prudens? LYC. Non ille
mihî. CYN. Quid vero? numquid sanus?
LYC. Neque hoc.

7. CYN. Quid vero? si quis eidem huic
menſae adhibitus, multa illa atque varia ne-
gligat, unum vero eorum, quae proxime
apposita sunt, sibi delectum, idque suae
necessitati sufficiens, decenter edat, & hoc
utatur ſolo, reliqua ne quidem adſpiciat,
hunc nonne iudicas ſaniorē, & meliorem
iſto virum? LYC. Equidem. CYN. U-
trum ergo intelligis, an me oportet dicere?
LYC. Quid? CYN. Deus illi praeclaro
hoſpitio excipienti ſimilis eſt, apponens
multa, & varia, & omnigena, ut quod
cuique convenit habeant, quaedam valenti-
bus, alia aegrotantibus, & quaedam robu-
ſtis, imbecillis alia, non ut omnes utamur
omnibus, ſed ut iis quiſque, quae ſibi pro-
xima ſunt, & inter haec, quo ipſe tum
maxime indigeat.

8. Vos vero illi per inexplebilem intem-
perantiam rapienti omnia maxime ſimiles
eſtis, uti poſtulantes omnibus, & quae us-
quam ſunt, non iis modo, quae prope vos
ſunt; non terram, non mare veſtrum ſuffi-
cere vobis arbitrati, ſed ab extremis inde
terrarum oris mercati voluptates, & pere-
grina ſemper praeferentes domeſticis, &
pretioſa vilibus, & quae difficillime paran-
tur iis, quorum facilis copia eſt: qui in

Οἰεῖσθαι, μὴ τὰ πλεονέκτον μόνον, ἀλλὰ καὶ
τὰ πόρρω, τὰ τοῖς ἀδυνάτοις παρεσκευα-
σμένα, ὑγιαίνειν αὐτὸς, καὶ τὰ αὐτὰ μίαν
μὲν κοιλίαν ἔχων, ὀλίγων δὲ ὥστε τραφῆναι
δεόμενος; ὡς τὸ πολλῶν ἐπιτριβήσεως
μέλλων ἔσθαι ὁ ἀνὴρ, ποῖός τις δοκεῖ σοι
εἶναι; ἀρά γε φρόνιμος; ΛΥΚ. Οὐκ ἔμοι-
γε. ΚΥΝ. Τί δὲ σῶφρων; ΛΥΚ. Ὁ-
δὲ τῷτο.

ΚΥΝ. Τί δὲ, εἴ τις μετέχων τὴν αὐτῆς
οὐαύτης τραπέζης, καὶ μὴ πολλῶν καὶ ποικί-
λων ἀμελεῖ, ἐν δὲ τῇ ἑγῆστα κειμένων ἐπι-
λεξάμενος, ἱκανῶς ἔχων πρὸς τὴν ἐαυ-
τοῦ χρείαν, τῷτο οἰεῖται κοσμίως, καὶ τῷτο
μόνῳ χρώτο, τοῖς δὲ ἄλλοις ἐδὲ προσβλέ-
ψοι, τῷτον ἔχῃ ἡγῆσθαι σωφρονέστερον, καὶ ἀμεί-
νω ἄνδρα ἐκείνῳ; ΛΥΚ. Ἐγώ γε. ΚΥΝ.
Πότερον ἐν, συνίης, ἢ ἐμὲ δεῖ λέγειν; ΛΥΚ.
Τὸ ποῖον; ΚΥΝ. Ὅτι ὁ μὲν θεὸς τῷ ξε-
νίζοντι καλῶς ἐκείνῳ εἰσκει, ὡς ἀποτιθεὶς πολ-
λὰ, καὶ ποικίλα, καὶ πανδοκὰ, ὅπως
ἔχουσιν ἀρμόζοντα τὰ μὲν ὑγιαίνουσι, τὰ δὲ
νοσθεῖσι καὶ τὰ μὲν ἰσχυροῖς, τὰ δὲ ἀδυνάτοις
ἔχῃ ἵνα χρώμεθα ἅπασιν πάντες, ἀλλ' ἵνα
τοῖς καθ' ἑαυτὸν ἕκαστος, καὶ τὸ καθ' ἑαυ-
τοῦ, ὅτε ἂν τύχῃ μάλιστα δεόμενος.

Ἵμεῖς δὲ τῷ δι' ἀπλησίαν τε καὶ ἀκρα-
σίαν ἀρπάζοντι πάντα τῷτο μάλιστα
εἰσκαίε, πᾶσι χρῆσθαι ἀξιώμετες, καὶ τοῖς
ἀπλησῆς, μὴ τοῖς παρ' ὑμῖν μόνον, ἐ-
νοχῶν, ἐξ ὅλας τῆς καθ' αὐτὴς αὐτάρχει
νομίζοντες, ἀλλ' ἀπὸ περάτων γῆς ἐμπο-
ρευόμενοι τὰς ἡδονὰς, καὶ τὰ ξενικά τῇ ἐπι-
χωρίῳ ἀεὶ προτιμῶντες, καὶ τὰ πολυέλη-
τῇ εὐτελεῶν, καὶ τὰ δυσπόριστα τῇ εὐπορί-
ῳ καθόλου δὲ πράγματα, καὶ κακὰ
ἔχειν

c Δε] Δαι Fl. d Οὐδ' αὐτο] Pro his duobus s tantum Fl. e ἔχων] Forſ. ἔχον Gefſ. f Κακὰ] Κατὰ
male H2. cum tamen H1. recte.

runt certe, quum τὸ πολλῶν putarunt dici-masculine;
ſunt enim neutra. Et utique illud diutius nullibi in
Græcis. Verte, paucisq. ut nuptiasur opus habeas,

quum a multis, ſi multa deglutierit, futurum ſit ut
eneceatur.

J.G.

ἔχειν μᾶλλον ἐθέλοντες, ἢ δίχα πραγμάτων ζῆν. τὰ γὰρ δὴ πολλὰ, καὶ τίμια, καὶ εὐδαιμονικά, ὡς σκευάσματα, ἐφ' οἷς ἀγάλλεσθε, ἄφ' πολλῆς ὑμῖν ταῦτα κακοδαιμονίας καὶ τλαιπωρίας ὡς γίνεσθαι. 55 σκόπη γὰρ, εἰ βέλει, τὸ πολυεύκλειον χρυσόν, καὶ τὸ ἄργυρον, σκόπη τὰς οἰκίας τὰς πολυτελεῖς, σκόπη τὰς ἐοδῆτας τὰς ἐσπεδοσμίνας, σκόπη τὰ τέτοις ἀκόλυσθα πάντα· πόσων πραγμάτων ἔστι ὄνια, 56 πόσων πόνων, πόσων κινδύνων, μᾶλλον δὲ αἵματι, καὶ θανάτῳ, καὶ ἀσφαθοῶς ἀνθρώπων πόσεως; εἰ μόνον ὅτι πλεονέστες ἀπολλυῖν; ἄφ' ταῦτα πολλοί, καὶ ζητῶντες καὶ δημιουργῶντες δεινὰ πάσχειν· ἀλλ' ὅτι καὶ 60 πολυμάχητά ἔστι, καὶ ὀπίσθευον; ἀλλήλοισι ἄφ' ταῦτα φίλοις φίλοι, καὶ πατράσι παῖδες, καὶ γυναῖκες ἀνδράσιν. ἔτι οἶμαι καὶ τὸ Ἐριφύλην, ἄφ' τὸ χρυσόν προδῆναι τὸ ἄνδρα.

Καὶ ταῦτα μὲντοι πάντα γίνεσθαι, τὸ μὲν ποικίλων ἱματίων ἕδεν τι μᾶλλον θάλλειν δυναμῶν· τῷ δὲ χρυσοφόρων οἰκίων ἕδεν τι μᾶλλον σκεπασῶν· τὸ δὲ ἐκπομάτων τὸ ζεφυρῶν ὅδε ἀφελέντων τὸ 70 πότον, ἕδεν τὸ χρυσῶν, ἕδεν τὸ ἐλεφαντίνων αὐτῶν κλινῶν τὸ ὑπνον ἡδῶ παρεχομένων· ἀλλ' ὅφει πολλάκις ὅπῃ τὸ ἐλεφαντίνης κλίνης, καὶ τὸ πολυτελῶν τρωμάτων, τῆς εὐδαιμόνας ὑπνε λαχεῖν εἰ δυναμῶν. ἔτι 75 δὲ καὶ αἱ πανδοχαὶ πρὸς τὰ βρώματα πραγματεῖται, τρέφουσι μὲν ἕδεν μᾶλλον, ἡ λυμαίνον; δὲ τὰ σώματα, καὶ τοῖς σώμασι νόσους ἐμποιοῦσι.

Τί δὲ δεῖ λέγειν ὅσα τὸ ἀφροδισίων ἕνεκα 80 πράγματα ποιοῦσιν τε καὶ πάσχειν οἱ ἄνθρωποι; καὶ τοὶ ῥάδιον θραπεύειν ταύτην τὴν

universum molestias & mala habere, quam sine iis aetatem agere malitis. Multi enim illi & pretiosi & beati apparatus, quibus gaudetis, per multam demum vobis miseriae aerumnamque contingunt. Considera enim, sis, optabile illud aurum, & argentum, domus sumtuosas considera, vestes considera summa industria factas, considera quae istaec consequuntur omnia, quot sint venalia negotiis, quot laboribus, quot periculis, quin sanguine potius, & morte, & quanta strage mortalium? non modo quod navigantes propter ista multi pereunt, & dum quaerunt, dum aedificant, mala multa patiuntur: sed quod toties de illis pugnatur, quod insidias sibi propter ista struunt amicis amici, & liberi parentibus, & maritis suis conjuges. Ita puto auri causa proditum ab Eriphyle virum.

9. Atque ista fiunt omnia, cum tamen pictae vestes nihilo magis foveant, & fastigii aurei domus nihilo tegant magis, & potum nihil juvent nec argentea pocula neque aurea, neque somnum suaviorem eburnei lecti praebeant: sed saepe videas eburneo super lecto, & pretiosis in stragulis, beatos illos somnum capere non posse. Porro omnigeni illi circa cibum labores, nihilo magis illi quidem alunt, sed corrumpunt corpora, & morbos illis inferunt.

10. Quid vero dicam, quot negotia Veneris causa homines & facessant aliis, & ipsi sustineant? cum ita facile sit illam curare

α Λυμαίνονται δὲ] Ἡ λυμαίνονται Fl.

64. Ἐριφύλη] Amphiarai uxorem. M. du S.
82. Καὶ τοὶ ῥάδιον θραπεύειν ταύτην τὴν ἐπιβ.] Latet hic Cynicum ulcus, de quo Dio illa parte minime Chrysostomus in Diog. sed e tyrannide p. 90. J. M. G.

84. Εἰς ταύτην] Subaudi ὁδόν. F. G.
98. Μὴ] Edd. pleraque καὶ μὴ. Delendum illud καὶ jam olim videram, nondum inspecta Fl. Ed. in qua non reperitur. M. du S.

3. Νῆ

rare cupiditatem ; nisi quis delicatus nimis esse velit : neque in illam ipsam furor suus & corruptela sufficere hominibus videtur. Sed jam etiam usum rerum pervertunt , utentes unaquaque , ad quod natura sua apta non est , ut si quis plaustrum loco uti. tanquam plaustro velit lectulo. LYC. Et quis est ille ? CYN. Vos , qui hominibus utimini pro jumentis , jubetisque illos velut plaustra sic lecticas agere cervicibus. Ipsi vero supra jacetis delicati , & inde velut asinos habenis regitis homines , hac non illac vertere se jussos. Quique haec maxime facitis , ii maxime felices praedicimini.

11. Tum illi , qui carnibus non tantum in cibo utuntur , sed tincturas machinantur per illas , quales sunt qui purpuram inficiunt : nonne hi quoque praeter naturam his , quae paravit Deus , utuntur ? LYC. Recte sane. Potest enim inficere , non edimodo caro purpurae. CYN. Sed non ad hoc nata est. Alioqui etiam cratere possit aliquis per vim pro olla uti : sed ad hoc factus non est. Verum enim vero quomodo possit aliquis omnem horum enarrare miseriam ? tanta est. Tu vero me , quod in partem illius venire nolim , eo nomine accusas ? Caeterum vivo ut ille , quem ante describebam , modestus , epulor illa quae ante me posita sunt , & , quae minimo parari possunt , illis utor , varia illa & omni genera quidem desiderans.

12. Deinde bestiarum vitam , qui minutis rebus indigeam , & paucis utar , vivere tibi videor ? Secundum tuam quidem rationem etiam deteriores bestiis Dii fuerint. Nulla enim re indigent. Ut vero accura-

ῥηθυμίαν , εἰ μὴ τις ἐθέλοι τρυφᾶν. καὶ εἰς αὐτῶν ἢ μαρτία καὶ ἀφροσύνη φαίνεται ὅτι τοῖς ἀνθρώποις δεχεῖν , ἀλλ' ἤδη καὶ τῶν ὄντων ἢ χρῆσιν ἀναστρέφουσιν , ἐκάστῳ χρώμενοι , πρὸς δὲ μὴ σέφουκεν , ὥσπερ εἴ τις ἀνὴρ ἀμάξης ἐθέλοι τῇ κλίνῃ χρῆσασθαι , καθάπερ ἀμάξῃ. ΛΥΚ. Καὶ τίς ἐστὶν ; ΚΥΝ. Ὑμεῖς οἱ τοῖς ἀνθρώποις ἅτε ὑποζυγίοις χρῆσθε , κελεύετε δὲ αὐτοὺς , ὥσπερ ἀμάξας , τὰς κλῖνας τοῖς τραχήλοις ἄγειν , αὐτοὶ δ' ἄνω κατὰ κεῖθε τρυφῶντες , καὶ ἐκείθεν ὥσπερ ὄντες ἠποχεῖτε τὴν ἀνθρώπου , καὶ αὐτῶν ἀλλὰ μὴ αὐτῶν τρέπεσθαι κελεύουσι. καὶ οἱ ταῦτα μάλιστα ποιοῦντες , μάλιστα μακαρίζεσθε.

Οἱ δὲ τοῖς κρέασι , μὴ τροφῇ χρώμενοι μόνον , ἀλλὰ καὶ βαφὰς μηχανώμενοι δι' αὐτῶν , οἳ γὰρ εἰσιν οἱ τῶν πορφύραν βάπτοντες , ἐχὼν καὶ αὐτοὶ τῶν φύσιν χρωμάτων τοῖς τῷ θεῷ κατασκευάσμασι ; ΛΥΚ. Νῆ Δία. δύναται γὰρ βάπτεν , οὐκ ἐθέλει μόνον τὸ τῶν πορφύρας κρέας. ΚΥΝ. Ἀλλ' ἐπὶ πρὸς τῷτο γέγονεν ἔπειτα καὶ τῷ κρατῆρι δύναται ἂν τις βιάζομεν ὥσπερ χύτρα χρῆσασθαι , πλὴν ἐπὶ πρὸς τῷτο γέγονεν. ἀλλὰ γὰρ πᾶσι ἅπασαν τῶν τέτων τίς κακοδαίμονίαν διελθεῖν δύναται ἂν ; τοσαύτη τις ἔστι. σὺ δὲ μοι , διότι μὴ βέλομαι ταύτης μετέχειν , ἐγκαλεῖς. Ζῶ δὲ καθάπερ ὁ κόσμος ἐκείνῳ , εὐωχέμεν τοῖς κατ' ἐμαυτὸν , καὶ τοῖς εὐτελεστάτοις χρώμεν , τῷ δὲ ποιήσας καὶ παντοδαπῶν οὐκ ἐπιέμεν.

Καί ποτε ἡ θνητὴ βίον , βραχέων δέομεν , καὶ ὀλίγοις χρώμεν , δοκῶ σοι ζῆν , κινδυνεύουσιν οἱ θεοὶ καὶ τῶν θνητῶν εἶναι χείρονες , κατὰ γὰρ τὸν λόγον , ἔθενός γ' ἔδειναι. ἵνα δὲ καὶ ἀμαρτίας ἀκριβέστερον τό , τε ὀλί-

^b Χρῆσθαι] Χρῆσθαι male Fl. ^c Μὴ] Sequimur Fl. quae καὶ ignoravit: nam καὶ καὶ posteriores. Οὐκ ἐπὶ adscripserat C^oss. Bene; sed jam non opus. ^d Θνητῶν] Εἰ θνητῶν Fl. ^e Θνητῶν] Θνητῶν male H2.

3. Νῆ Δία] Concedentis est νῆ Δία , non negantis. Hic autem non concedit Lucianus , sed negat. Scribendum ergo μὴ Δία. M. du S. Nῆ tamen & negatio-
Tom. III.

ni addit Aristid. T. 2. p. 116. Ed. Jebb. Sed Solano adientior hic mutandum; aut saltem negative v. r. en-
dum.

ὀλίγων καὶ τὸ πολλῶν δειῶς, ποῖόν τι ἐκά-
τερόν ἐστιν, ἐννόησον· ὅτι θεοὶ πλείονων οἱ
μὴ παῖδες τῶν τελείων, αἱ δὲ γυναῖκες τῶν
ἀνδρῶν, οἱ δὲ νοσῆντες τῶν ὑγιαίνοντων· καθό-
λου δὲ πανταχῇ τὸ χεῖρον τῇ κρείττονι·
πλείονων δέεται. Ἄρα τῷτο θεοὶ μὴ ἐδε-
νός, οἱ δ' ἐλάχιστοι θεῶν ἐλαχίστων δέονται).

Ἡ νομίζεις τὴν Ἡρακλέα, ἢ τὴν πάντων
ἀνθρώπων ἀριστον, θεῖον δὲ ἄνδρα, καὶ θεὸν
ὁρθῶς νομιζόντα, ἄρα κακοδαιμονίαν περι-
νοσθεῖν γυμνόν, δέρμα μόνον ἔχοντα, καὶ μη-
δενός τ' αὐτῷ ὑμῖν δέομαι; ἀλλ' ὅ κα-
κοδαίμων ἦν ἐκεῖνος, ὅς καὶ τῶν ἄλλων ἀπή-
μυνε τὰ κακά· ἐδ' αὖ πένης, ὅς γῆς καὶ
θαλάττης ἦρχεν, ἐφ' ὃ, τι γὰρ ὁρμήσειεν,
ἀπανταχῇ πάντων ἐκράτει, καὶ ἐδὲν τῷ τό-
τε ἐνέτυχεν ὁμοίῳ, ἐδὲ κρείττονι ἑαυτῷ,
μέχρι περὶ ἐξ ἀνθρώπων ἀπῆλθεν. ἢ σὺ δο-
κεῖς τρωμάτων καὶ ὑποδημάτων σπόρας
ἔχειν, καὶ ἄρα τῷτο περιεῖναι τοῖτον;
οὐκ ἔστιν εἰπεῖν, ἀλλ' ἐγκρατὴς, καὶ καρ-
τερικὸς ἦν, καὶ κρατεῖν ἠθέλε, καὶ τρυφᾶν
ἐκ ἐβέλετο. ὁ δὲ Θεσεύς ὁ τότε μαθη-
τὴς, ὁ βασιλεὺς μὴ ἦν πάντων Ἀθηναίων,
υἱὸς δὲ Ποσειδῶνος, ὡς φασιν, ἀριστὸς δὲ
τῷ καθ' αὐτόν;

Ἄλλ' ὅμως κακέειν ἠθέλεν ἂν ἀνυπό-
δητὸ εἶναι, καὶ γυμνὸς βαδίζειν, καὶ πώ-
γωνα καὶ κόμην ἔχειν ἠρέσκεν αὐτῷ, καὶ οὐκ
ἐκεῖνῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ πᾶσι τοῖς πα-
σι.

tius comprehendas, quale utrumque sit,
tum paucis indigere, tum multis, cogita
pluribus indigere pueros quam adultos,
mulieres quam viros, aegrotos quam sanos:
in universum vero quod ubique deterius
est, illud pluribus indigere eo, quod est
praestantius. Propterea Dii quidem re nul-
la, qui autem proxime ad Deos accedunt,
indigent paucissimis.

13. Aut putasne, Herculem, illum ho-
minum omnium fortissimum, divinum vi-
orum, & pro Deo recte habitum, propter in-
felicitatem oberrasse nudum, pelle sola in-
structum, nullaque earum rerum, quibus
vos, indigentem? Verum infelix ille non
fuit, qui & aliorum defenderet mala, ne-
que pauper, qui terrae & maris haberet im-
perium. Quocumque enim illum raperet
impetus, ubique vincebat omnes, in nemi-
nem illius aetatis vel similem se vel melio-
rem incidit, donec ab hominibus discessit.
An tu putas stragula illum veste & calceis
indiguiffe, & propterea sic oberrasse? Non
est, quod illud dicamus. Sed continens
erat & tolerans; & volebat vincere, & de-
liciis frangi nolebat. Illius vero Theseus
discipulus nonne rex erat Atheniensium om-
nium, filius vero Neptuni, ut ajunt, vir
suae aetatis omnium fortissimus?

14. Sed tamen is quoque voluit sine cal-
ceis esse, & incedere nudus, & barbam &
comam alere ipsi placuit: & non ipsi so-
lum, sed antiquis placuit omnibus. Nem-
pe

a Τὸν πάντων] Τῶν Edd. priores. b Τοιοῦτον] Fl. praecunte dedi. Τοιοῦτοι cett. c Καὶ κρατεῖν] Et sic Fl.
cum reliquis. d Ἀνυπόδητῳ] Ita jam omnes. Alias & ἀνυπόδιδε. Ut Philopatr. c. 21. &c. e Μόνον] Μό-
νον Fl.

28. Τὸν Ἡρακλέα] Meminerimus, Herculem pecu-
liariter numen esse Cynicorum, quem sibi imitandum
Herculis novi sumserint. Plurcula sunt in Proteo
Luciani. Clava etiam illum imitabantur, cujus rei
imago est in *Sexto Empir.* Fabric. p. 39. De regno il-
lo Herculis, cujus statim fit mentio, splendidissime
Dio Or. de Regno. p. 12. D. Ἐκεῖνος δ' ὁ μόνος τῶν ἑλ-
λάδων ἦν βασιλεὺς, ἀλλ' ἀπ' ἀνέχοντο καὶ μίχρι δου-
λεύοντες, πᾶσι γῆς, καὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπάντων, παρ' οἷς ἰ-
στέον ἔστιν Ἡρακλέα κ. τ. λ.

J. M. G.

Ibid. Τῶν πάντων] In mutatione tam exigua, errore
orto a scribendi compendio in articulis pingendis usi-
tato, contra Edd. *Gesneri* emendationem recepi. Est
enim vulgatum satis intelligi queat, friget tamen pra-
altero, quod Luciano aliisque proprium esse, testimo-
niis haud eget.

38. Ἡ σὺ δοκεῖς τρωμάτων ἐκ ὑποδημάτων ἀπὸρας ἔχειν,
καὶ ἄρα τοῦτο περιεῖναι τοιοῦτον;] Cynicus contendens,
labores, molestias, pericula, non reddere per se ali-
quem miserum & egentem, utitur exemplo Hercu-
lis,

pe vobis meliores erant: nec magis illorum quisquam tonderi se passus esset, quam leonum. Mollitiem enim & laevitatem carnis feminis putabant decoram: at ipsi, ut erant viri, ita etiam volebant videri: & decus viri barbam putabant, ut equorum jubam, & barbam leonum, quibus *animantibus* pulchritudinis & ornatus causa Deus quaedam addidit. Ita vero etiam barbam apposuit viris. Illos ego antiquos aemulor, illos imitari cupio. Qui vero nunc sunt, illis non equidem invidio admirabili felicitate, qua fruuntur circa mensas & vestimenta, laevigantes, depilantes unamquamque partem corporis, neque occultorum quodquam *membrorum* ita uti natum est relinquentes.

15. At ego opto, pedes mihi equinis ungulis nihil differre, ut Chironis ajunt; me autem stragulis non indigere, velut leones; nec cibo magis pretioso opus habere, quam canes. Contingat vero mihi terram quidem pro cubili habere sufficiente, domum autem putare hoc universum, & cibum capere, qui facillime suppeditari mihi possit. Auro autem atque argento opus habeam neque ego, neque amicorum meorum quisquam: quandoquidem mala omnia hominibus ex horum cupiditate nascuntur: & seditiones, & bella, & insidiae, & caedes. Haec omnia fontem habent plus habendi

λαιοῖς ἤρεσκον. ἀμείνους γὰρ ἦσαν ὑμῶν· καὶ ἐκ δὲ ὑπέμεινεν ἐδὲ εἰς αὐτῶν ἐδὲν μᾶλλον, ἢ τὸ λεόντων τίς, ξυρώμεν. ὑγρότητα γὰρ, καὶ λειότης σαρκός, γυναιξὶ πρέπειν ἡγῶντο· αὐτοὶ δ' ὥσπερ ἦσαν, καὶ Φαίνας ἄνδρες ἠθέλον, καὶ τὸ πάγονα κόσμον ἀνδρὸς ἐνόμιζον, ὥσπερ καὶ ἑπὶ πᾶσι χαίτω, καὶ λεόντων γένεια, οἷς ὁ θεὸς ἀγλαίας καὶ κόσμου χάριν προσέθηκε τινα· ἐτῶσι δὲ καὶ δοτοῖς ἀνδράσι τὸ πάγονα προσέθηκεν. ἐκείνους ἐν ἐγὼ ζηλῶ τῆς παλαιᾶς, καὶ ἐκείνους μιμνήσκω βέλομαι, τῆς δὲ νῦν ἐν ζηλῶ τὸ θαυμαστῆς ταύτης εὐδαιμονίας, ἣν ἔχουσι, καὶ περὶ τραπέζας, καὶ ἐοδῆτας, καὶ λειάνοντες καὶ φιλέμνοι πᾶν τὸ σῶμα μέγας, καὶ μηδὲ τὸ σπύργων ἐδὲν, ἢ πᾶσι φέουκεν, ἔχειν ἑῶντες.

Εὐχομαι δὲ μοι τῆς μὲν πόδας ὀπλῶν ἰππεύων ἐδὲν ἀφαιρῆναι, ὥσπερ Φασὶ Χείρων· αὐτὸς δὲ μὴ δεῖσθαι τραυμάτων, ὥσπερ οἱ λέοντες· ἔτε τροφῆς δεῖσθαι πολυτελεῖς μᾶλλον ἢ οἱ κύνες. εἴη δὲ μοι γῆν μὲν ἅπασαν εὐνὴν αὐτάρχειν ἔχειν, οἶκον δὲ τὸν κόσμον νομίζειν, τροφὴν δὲ αἰρεῖσθαι. τὸ ῥά στήν ποριᾶσθαι. χρυσὸν δὲ καὶ ἀργύρον μὴ δευδεῖν μήτ' ἐν ἐγὼ, μήτε τὸ ἐμῶν φίλων μηδεῖς. πάντα γὰρ τὰ κακὰ τοῖς ἀνθρώποις ἐκ τῶν ἐπιθυμιᾶς φύονται, καὶ στάσεις, καὶ πόλεμοι, καὶ ἐπιβουλαι, καὶ σφαῖραι. ταυτὶ πάντα πηγὴν ἔχει τὸ ἐπιθυμῆναι

f Αὐτῶν] Bene Edd. vett. Αὐτὸν male P. g Ἰππων] Ἰππυ P. sola. h Χείρων] Τὸς Χείρων Fl.

lis, qui nudus, pellem modo indutus, peragrarit terrarum orbem; monstra domuerit; omnibusque superior fuerit. At, inquit Cynicus, non id Hercules prae paupertate fecit, quippe qui mari & terrae imperavit; non propterea fuit miser, quippe qui alios miseria liberavit. An vero, pergit, tu putas, eum, qui talis erat, eguisse stratis & calceis, ac ob illud circumterrasse? Sed Graeca sunt soloecismo inquinata; sicut docuit περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον; nam illud τοιοῦτον pertinet ad Herculem. Possemus legere σοὶ δοκεῖ. Possemus minori mutatione, τοιοῦτον nec dubito quin ita scripserit Lucianus. (immo, ut video, dubitandum non est; nam clare τοιοῦτον habet Florentina.) Quis enim tam turpem sermonem ab terribissimo scriptore speret? f. f.

40. Περιῖναι τοιοῦτον] Et si περὶ αὐτοῦ τοιοῦτον alio sensu recte dicitur, & nominativum cum infinito aibi recte stare demonstravimus: hic tamen minime tolerabile erat τοιοῦτον, quia sic ad praemissum sibi pertineret, a quo cum necessario divellendum ac distinguendum sit, non haesitavi Florentinae ac fensio obsecundare. f. f. R.

Ibid. Τοιοῦτον] Secutus sum Fl. in reliquis τοιοῦτον est. M. du S.

77. Πάντα γὰρ τὰ κακὰ] Quanta ex auri argentique cupiditate mala oriantur, hoc aliisque testimoniis enarrat L. Boi ad I. Ep. Timoth. VI. 10. ubi ῥίζα γὰρ πάντων τῶν κακῶν ἐστὶν ἡ φιλαργυρία, habemus. f. f. R.

μίαν τῷ πλεόνῳ· ἀλλ' ἡμῶν αὐτὴ ἀπείη,
καὶ πλεονεξίας μήποτε ὀρεχθεῖν· μειονεκτῶ
δ' ἀνέχεσθαι δύναίμην.

Τοιαῦτα σοι τάγε ἡμέτερα, πολὺ δὴ-
πε φθάρων τοῖς ἴ πολλῶν βελήμασι.
καὶ θαυμαστὸν εἶδεν, εἰ τῷ ὀχήματι φθα-
ρομεν αὐτῶν, ὅποτε καὶ τῇ προαιρέσει το-
σῆτον φθαρόμεν. θαυμάζω δέ σε, πῶς
ποῖε καθαρωδὲς μὴ τινα νομίζεις πολλὴν, καὶ
ὀχῆμα, καὶ αὐλητὴν, νῆ Δία, ὀχῆμα, καὶ το-
λὴν τραγωδῆ, ἀνδρὸς δὲ ἀγαθῆ ὀχῆμα καὶ
πολλὴν οὐκ ἔτι νομίζεις, ἀλλὰ ἴ αὐτῶν
αὐτὸν οἶε δεῖν ἔχειν τοῖς πολλοῖς, καὶ ταῦ-
τα ἴ πολλῶν κακῶν ὄντων. εἰ μὲν δὲ ἐνός
ιδίῳ ὀχήματι τοῖς ἀγαθοῖς, τί πρὸς τοῖς
ἀν μᾶλλον, ἢ τῶν, ὅσων ἀναιδέστατον μᾶλ-
λον τοῖς ἀκολάστοις ὅτι, καὶ ὅσων ἀπεύ-
ξαιντ' ἀν ἔτοι μάλιστα, ἔχειν;

Οὐκ ἔν τὸ γε ἐμὸν ὀχῆμα τοιούτον ὅτιν,
αὐχμηρὸν εἶναι, λάσιον εἶναι, τρίβωνα ἔχειν,
κομᾶν, ἀνυποδητεῖν τὸ δ' ὑμέτερον ὅμοιον
τῷ τῶν κιναιδῶν, καὶ φθαρίνειν εἰς εἰς ἀν
ἔχοι, ἐ τῇ χροῖᾳ ἴ ἱματίων, ἐ τῇ μα-
λακότητι, ἐ τῷ πλῆθει ἴ χιλιώνισκων, ἐ
τοῖς ἀμφιάσμασιν, ἐχ ὑποδήμασιν, ἐ

cupidinem. At a nobis illa abfit, & plus
aequo habere nunquam ego concupiscam,
minus contra me habere possim tolerare!

16. Habes rationem nostram, multum
scilicet diversam a vulgi voluntatibus: nec
mirum, si habitu ab illis differimus, qui
tam diverso sumus instituto. Te porro mi-
ror, quomodo tandem citharoedi quendam
vestitum putes & habitum esse, & tibicinis
habitum, & longam vestem Tragoedi: vi-
ri autem boni habitum & vestem non jam
putes, sed eundem illum habere arbitreris
oportere, quem vulgus, idque cum vulgus
malum sit? Si quidem unus & suus habitus
bonis convenit, quis magis deceat, quam
ille, qui minime omnium delectet luxurio-
sos homines, quemque habere hi maxime
detestentur?

17. Jam vero is est meus habitus, quod
squalidus sum, quod hirsutus, quod detri-
tam gesto penulam, quod comatus, quod
sine calceis. Vester autem ille cinaedico si-
milis est, quem discernere nemo possit,
nec colore vestimentorum, neque mollitie,
neque tunicarum multitudine, neque ami-
culis, neque calceis, neque capillorum pa-
ratu,

a Mῶλλον] Nihil variant Edd. b Ἀπύξαιντ'] Lacuna hic in Fl.

96. Ἀναιδέστατον] Vox haec, si recte habet, sensu
plane novo sumitur. Non enim inverecundum, ut
affolet, sed quod pudorem incutere valet. hic necessa-
rio significat, sed sanum esse locum, dubito. M. du S.

Ibid. Ὅστις ἀναιδέστατον μᾶλλον] Nescio quid sibi ve-
lit ἀναιδέστατον, quod impudentissimum notat; neque
quid interpretes, qui pudendum vertit. Puto corruptum
esse inter distantem & excipientem vocabulum, le-
gendumque ἀναιδέστατον superlativo quasi gradus quarti
ex ἀναιδέστω. Atque sic interpretatus sum interea. Nisi
tamen potius audienda vetera Lexica, in quibus ἀναι-
δέστω est ἄμοιρος, ἄτιμος quae si sequamur, ὀχῆμα
ἀναιδέστατον τοῖς ἀκολάστοις fuerit habitus, cujus minime
participes esse velint homines luxuriosi. J. F. G.

Ibid. Ἀναιδέστατον] Forte ἀναιδέστατον vel ἀναιδέστατον.
J. F. Westf.

2. Κομᾶν] Dixi jam supra ad cap. 1. & ad Περ. c.
15.

9. Τί δὲ ἄν τις ἀνδρὸς τὴν αὐτὴν τοῖς κιναιδῶν ὁδὸν
ἵκοντο] Imperite versum: & quidem quid facies,

cum vir eundem cum cinaedis odorem habeat? Debit:
Quid daret quis pro viro, (quanti aestimaret virum)
qui eundem cum cinaedis oleat odorem? Vide quae dixi
in Ellipsi praepos. ἀντί.

L. BOS.

Τί δὲ ἄν] Vid. Lamb. Bos de Ellipsi praep. ἀντί.

M. du S.

29. Ὑμῶν δὲ] Al. ἡμῶν δὲ. F. G. Sed vulgatum prac-
stat, quod J. P. S. &c. exhibent.

J. F. R.

30. Καπεῖτα δὲ ἡμᾶς μελαστήλας, καὶ ἐκαστοῦ τὰ ἡμέ-
τερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βελιμνόμενοι πολλὰς
περὶ ἄν πράξεις, αὐτοὶ ἀσκατοὶ ὄντες περὶ ἴδιον, &c.]

Non semel haec verba inspexi, & congruentem rei,
qua de agitur, sensum in iis perspicere conatus sum.
Sed frustra. Interpres vertit, Atque haec ita cum sint,
jam nos in vitam vestram traducere aequum censetis,
nostramque corrumpere, quum saepe male consulti sint,
quae facitis, ipsique vestris in negotiis minime circum-
specti sitis. Satis patet, Interpretem non secutum esse
vulgatam lectionem; idque me de alia lectione, alibi
forte existente, cogitare fecit. Et, ecce, sic dede-
runt

ratu; nec odore. Etenim idem quoque jam oletis quod isti, vos, qui beatissimi estis, maxime. Quanti vero quis emat virum idem, quod Cinaedi, olentem? Itaque labores non magis quam isti sustinetis, voluptatibus vero servitis non minus: & iisdem rebus alimini, & somnum similiter capitis, & inceditis; quin incedere non vultis, sed onerum instar gestamini ab hominibus partim, partim a jumentis. At me pedes ferunt, quocumque opus est. Idem ego & frigus ferre possum & sustinere aestum, & Deorum his operibus non offendi, quia aerumnosus sum: vos vero vestram propter felicitatem nulla re earum quae fiunt contenti estis, & reprehenditis omnia, & praesentia ferre recusatis, absentia autem concupiscitis; hieme optatis aestatem, aestate hiemem; in aestu frigus, in frigore aestum, aegrorum instar nauseabundi, & vestra de forte queruli: causa vero istis morbus, vobis vestri mores.

18. Ac deinde nos retractare & corrigere nostram rationem postulatis, *me* qui male

καλασκειν τριχῶν, σὸν ὀδμῇ. καὶ γὰρ ἀπὸ-
ζετε ἤδη ὡς ἀπλήσιον ἐκείνοις, οἱ εὐδαιμο-
νέστατοι ἔστω μάστιγα. καὶ τοὶ τί ἂν δῶν τίς
ἄνδρὸς ἢ αὐτῶ τοῖς κιναιδαῖς ὀδμῇν ἔχον-
τος; τοιγαρὶν τὸς μὴ πόνους ἔδεν ἐκείνων
μᾶλλον ἀνέχεσθε, τὰς δὲ ἡδονὰς ἔδεν ἐκεί-
νων ἥπτον. καὶ τρέφεσθε τοῖς αὐτοῖς, καὶ κοι-
μᾶσθε ὁμοίως, καὶ βαδίζετε· μᾶλλον δὲ
βαδίζειν σὸν ἐθέλετε, φέρεσθε δὲ ὡς περ
τὰ φορτία, οἱ μὲν ὑπὸ ἀνθρώπων, οἱ δὲ
ὑπὸ κτηνῶν, ἐμὲ δὲ οἱ πόδες φέρουσιν ὅποι-
περ ἂν δεῖναι. καὶ γὰρ μὴ ἱκανὸς καὶ ῥίγης
ἀνέχεσθαι, καὶ θάλλει φέρειν, καὶ τοῖς τ'
ἰσοδυνάμεισιν ἐργοῖς μὴ δυσχεραίνειν, διότι ἀθλίως εἰ-
μι· ὑμεῖς δὲ ἀπὸ τῆς εὐδαιμονίας ἔδεν τῇ
γυγνομνύων δρέσκεσθε, καὶ πάντα μέμρε-
σθε, καὶ τὰ μὴ παρόντα φέρειν σὸν ἐθέλε-
τε, ἢ δὲ ἀπόντων ἐφίεσθε· χειμῶν δὲ
ἐμὲ εὐχόμενοι θέρει, θέρους δὲ χειμῶνα, καὶ
καύματι μὴ ῥίγῃ, ῥίγης δὲ καύμα,
καθάπερ οἱ νοσούντες δυσάρεστοι, καὶ μεμφί-
μοιροι ὄντες· αἰτία δὲ ἐκείνοις μὴ ἡ νόσος,
ἡμῶν δὲ ὁ τρόπος.

Καὶ πεῖρα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι καὶ ἐπαν-
ορθῶν τὰ ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν,
κα-

c. Ἐφίεσθε] Ἀφίεσθε f. male. Prius cett. d. Ὑμῶν δὲ] Ἡμῶν H1. & 2. male. e. Ἐπανορθῶν] Bene Fl. P. S. Amst. Ἀπανορθῶν f. V2. Fr. H. B. male. f. Ἐπιτιμῶμεν] Ἐπιτιμῶμεν L. vel Exc. Ἀλλήλοις & ἐπιτιμ. abest a Fl.

runt Florentini, Καὶ πεῖρα δὲ ἡμᾶς μετατίθεσθαι ἐπανορθῶν τὰ ἡμέτερα ἀξιοῦντες κακῶς βυλινομένων πολλάκις περὶ ὧν πρότερον αὐτοὶ ἀσκητοὶ ὄντες περὶ τῶν ἰδίων. Unde tanta scripturae diversitas nata sit, non divino. Alium haud dubie Aldus (quem secuti sunt editores reliqui) quam Florentini, expressit codicem. Sed nec Florentina scriptura virii expers, quantum ego video: legendum nimirum βυλινομένοι. Id vult Cynicus, Vosne, qui luxu estis perdit, multisque morbi ac infirmitatis generibus saepe affecti, aequum censetis, nos Cynicos componere nos ad vestram vivendi rationem; vos, inquam, qui saepe de iis, quae nos agimus, secus cogitatis, rerum vestrarum conditionem ipsi non habentes perspectam & exploratam? Nam & per interrogationem haec prolata esse, nullus dubito.

31. Τα ἡμέτερα ἀξιοῦντες κακῶς βυλινομένοι πολλάκις περὶ ὧν πρότερον] Sic Fl. nisi quod L. & fensii conjecturam βυλινομένοι pro βυλινομένων scribere iubentium secutus sum. Grammaticus enim aliquis margi-

ni Cod. L. adscripsit ἴσως, βυλινομένοι. Reliqui Librⁱ omnes haec verba sic exhibent. τα ἡμέτερα ἀλλήλοις ἐπιτιμῶμεν, κακῶς βυλινομένοις πολλάκις περὶ ὧν πρότερον.

Τὰ ἡμέτερα — βυλινομένοι] Florentinam lectionem interpretatus sum, quae sola sententiam convenientem huic loco efficiat: in qua etiam participium βυλινομένων servandum est, quod ad ἡρώων refertur in τὰ ἡμέτερα delitescens. Μετατίθεσθαι autem media, id est, reciproca significatione accipio, de his qui sua acta retractant, ut Xenoph. Memor. Socr. 4, 2, 19. Μετατίθεμαι τὰ εἰρημένα εἰς τὴν ἑξῆς, & 4. 4, 14. Νόμος, ὅς γε πολλάκις αὐτοὶ οἱ θεοὶ ἀποδοκιμασάντες μετατίθειν. Plutarchus de disc. Amic. p. 58. C. Καὶ λόγος κατὰ σχολῆς ἐν συνόδοις & συνήροις, εἴτα ὡς ἀποδοκιμασάντες αὐ, κριττοὶ, καὶ μετατιθεμένους ῥήματα πρὸς τὴν αἰτίαν. Lucian. Jov. Conf. c. 10. εἰ μὴ μετατιθέναι σοι ἐπέχει, καὶ μετατίθεσθαι αὐτὸς τὰ εἰρημένα. (conf. Galat. I. 6.) f. M. C.

κακῶς ^a βελευομένοις πολλάκις ^β ἐπὶ ὧν
 πράττει, αὐτοὶ ἀσκεπτοὶ ὄντες ^γ ἐπὶ τῇ
 ἰδίῳ, καὶ μηδὲν αὐτῇ κρίσι καὶ λογισμῷ
 ποιεῖντες, ἀλλ' ἔθει, καὶ ἐπιθυμίᾳ. τοιγα-
 ρῶν ἐδὲν ὑμῖν ἀφ' ἑρέε ^δ τὸ ὑπὸ χεῖμαρ
 φερομένην. ἐκεῖνοι τε γὰρ, ὅπως ἀν' ἰοὶ τὸ ρεύ-
 μα, ἐκεῖ φέρον, καὶ ὑμεῖς, ὅπως ἀν' αἰ ἐπι-
 θυμίαι. πάρα δὲ ὅσα πλησιόον τι, ὅ
 φασι παθεῖν τινα ἐφ' ἵππον ἀναβάντα
 μαινόμενον ἀρπάσας γὰρ αὐτὸν ἔφερον ἄρα
 ὁ ἵππος ^ε ὅδ' ὅσον ἐτι καλῶσαι, τῷ ἵπ-
 πῳ δέοντι ἐδύνατο. καὶ τις ἀπαντήσας
 ἠρώτησεν αὐτὸν, ποίαν ἀπεισιν; ^β ὁ δὲ εἰ-
 πειν, ὅπως ἀν' ἐν τῷ δοκεῖ, δεικνύς τ' ἵππον.
 καὶ ὑμᾶς ἀν' τίς ἐρωτᾷ ποῖ φέρεσθε; τὰ λη-
 θῆ ἐθέλοντες λέγειν, ἐρεῖτε ἀπλῶς μὲν,
 ὅπως περ ἀν' ταῖς ἐπιθυμίαις δοκῇ. καὶ μέ-
 ρει δὲ, ὅπως περ ἀν' τῇ ἡδονῇ. ποτὲ δὲ,
 ὅπως τῇ δόξῃ. ποτὲ δὲ αὖ, τῇ φιλοκε-
 δείᾳ. ποτὲ δὲ ὁ θυμὸς, ποτὲ δὲ ὁ φόβος,
 ποτὲ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν
 φαίνεται. εἰ γὰρ ἐφ' ἐνός, ἀλλ' ἐπὶ πολ-
 λῶν ὑμεῖς γε ἵππων βεβηκότες, ἄλλοι
 ἄλλων, καὶ μαινομένων πάντων, φέρεσθε.
 τοιγαρὶν ἐκφέρουσιν ὑμᾶς εἰς βάραθρα, καὶ
 κρημνούς. ἴτε δ' ἐδάμῳσιν πρὶν πεσεῖν, ὅτι
 πεσεῖσθαι μέλλετε.

Ὁ δὲ τρίτων ἔτι, εἰ καταγελάτε, καὶ
 ἡ κόμη, καὶ τὸ ὄχημα τέμνον, τηλικαύτως
 ἔχει δύναμιν, ὥστε παρέχειν μοι ζῆν ἐφ'
 ἡσυχίας, καὶ πράττειν ὅ, τι βέλομαι, καὶ
 συνόντι οἷς βέλομαι. τὸ γὰρ ἀμαθῶν ἀνθρώ-
 πων, καὶ ἀπαιδευτῶν, ἐδὲις ἀν' ἐθέλοι μοι
 προσίεναι ἀφ' ὅ, τὸ ὄχημα. οἱ δὲ μαλακοὶ
 καὶ πάνυ δόρρωθεν ἐκτρέπονται. προσίασιν δὲ

saepius de actionibus nostris consulamus:
 cum ipsi vestris in rebus inconsiderati si-
 tis, neque quidquam illarum iudicio & ra-
 tione administretis, sed consuetudine omnia
 & cupiditate. Itaque nihil diversi estis ab
 his, qui a torrente auferuntur. Nam cum
 illi, quocumque fluctus ierit, eo ferantur,
 tum vos, quo cupiditates. Idem autem
 vobis accidit, quod evenisse ajunt cuidam,
 cum equum conscendisset furiosum: nem-
 pe raptum auferbat equus. Ille, qui non
 jam descendere ab equo currente posset, in-
 terrogatus ab eo, qui obviam forte fuerat,
 Quorsum abiret? respondit, Quorsum huic,
 equum monstrabat, visum fuerit. Sic vos
 interroganti, Quorsum feramini? si quidem
 verum respondere velitis, dicatis simpliciter
 quidem, Quorsumcumque lubebit cupidita-
 tibus: per partes autem, Quocumque lubet
 orit voluptati; interdum, Quo gloriae studio;
 interdum, Quo lucri cupiditati. Interdum
 vero iracundia, interdum metus, interdum
 aliud quiddam ex eo genere auferre vos vi-
 detur. Non enim uno vos, verum pluri-
 bus conscens equis, alias aliis, furentibus
 quidem universis, abripimini. Igitur in
 barathra vos & praecipitia auferunt: adeo
 ante factum, quid sitis facturi, nequaquam
 scitis.

19. At istaec detrita, quam ridetis, pe-
 nula, & coma, & habitus ille meus, eam
 vim habet, ut quiete vivendi copiam mihi
 praestet, & faciendi quod volo, & cum
 his versandi quibuscum volo. Inscitorum
 enim hominum indoctorumque nemo quis-
 quam accedere ad me ob istum habitum
 voluerit: molles autem vel e longinquo
 devitant: accedunt commodissimi homi-
 nes,

^a Βελευομένοις] Βελευόμενοι, ἴσως L. Ἀξιοῦτε κακῶς βεβηκόμενοι πολλάκις ἐπὶ ὧν πράττομεν Fl. In vulgato
 conspirant cett. ^b Ὁ δὲ] Ὁ δὲ male f. & V2. ^c Φαίνεται] Δύναται G. ^d Ἄλλων] Ἄλλας Fl. ^e Πιστεύει] Fl. Πιστεύει marg. At.

32. Βεβηκόμενοι] An βεβηκόμενοι;

F.G. illud etiam tolerari potest.

52. Ποῦ δὲ ἄλλο τι τοιοῦτον ὑμᾶς ἐκφέρειν φαίνεται] In-
 tendunt aliud quiddam huiusmodi vos auferre videtur.
 Ms. non male ἐκφέρειν δύναται. vos auferre potest. Sed

53. Πολλῶν ὑμῖς γε] Cum P. haberet πολλῶν γε
 ὑμῖς γε, adii ceteras, & geminatum γε in omnibus
 inveni, excepta B2. quae prius γε recte omisit; hanc
 cr-

nes, & aequissimi, & virtutis cupidi. Hi maxime ad me accedunt, cum his enim versari maxime ego gaudeo. Januas vero illorum qui homines vocantur non colo equidem. Aureas coronas, & purpuram fumum arbitror, hominesque derideo.

20. Ut autem de habitu discas, quam illum non viros modo bonos, sed ipsos etiam Deos decentem, tu deinde derideas, simulacra Deorum adspice, utris similia videantur, vobisne, an mihi? Neque Graecorum modo, sed barbarorum etiam templa circumiens inspicere, utrum capillati sint Dii & barbati velut ego, an sicut vos tonsi fingantur pinganturque. Verum etiam sine tunicis plerosque, uti me, videbis. Quid igitur adhuc de hoc habitu, tanquam contemptibili, dicere audeas, quum ipsos illum Deos decere, appareat?

οἱ κομψότατοι, καὶ ἐπικεικτάτοι, καὶ δρετῆς ἐπιθυμῶντες. ἔτοι μάλιστα μοι προσίασι. τοῖς γὰρ ταῦτοις ἐγὼ χαίρω συνών. θύρας δὲ τῶν καλυμμένων ἀνθρώπων ἢ θερᾶ-
πέυα, τῆς δὲ χρυσῆς στεφάνης, καὶ ἡ πορφύρα, τύπον νομίζω, καὶ τὸ ἀνθρώπων καλᾶ-
γελάω.

Ἵνα δὲ μάθῃς πᾶσι τῶν σχημάτων, ὡς ἔκκ' ἀνδράσι μόνον ἀγαθοῖς, ἀλλὰ καὶ θεοῖς πρέποντα, ἐπεὶ καὶ ἀγαγελάς αὐτῶν, σκέψαι τὰ ἀγάλματα τῶν θεῶν, πότερὰ σοι δοκῶσιν ὁμοίως ἔχειν ὑμῖν, ἢ ἐμοί; καὶ μὴ μόνον γε τῶν Ἑλλήνων, ἀλλὰ καὶ τῶν βαρβάρων τῆς ναὸς ἐπισκόπῃ πειρῶν, πότε-
ρον ἢ αὐτοὶ οἱ θεοὶ κομῶσι, καὶ γενεῶσιν, ὡς ἐγὼ, ἢ καθάπερ ὑμεῖς, ἐξυρημνῶσι πλάττοντι, καὶ γράφοντι; καὶ μύθοι καὶ ἀχί-
τωνας ὅψαι τῆς πολλῆς, ὥσπερ ἐμέ. τί δ' ἂν ἔτι τολμῶς πᾶσι τῶν σχημάτων λέγειν ὡς φαύλα, ὅποτε καὶ θεοῖς φαί-
νεται πρέπον;

f Oō] Omisit Vz. g Ἐπισκόπῃ] Ἐπισκόπῃ male Hz. h αὐτοῖ] Nihil mutare Fl. addit. Solan.

ergo expressi.

69. Θύρας δὲ τῶν καλυμμένων ἀνθρώπων] Corruptus haberi debet hic locus. Nam quod in Vz. abest ἢ nihil juvat.

J.F.R.

M. d. S.

70. Ἀνθρώπων] Vel εὐδαιμόνων omisum videtur, ut bene admonuit Cl. J. J. Weisf. vel id pro ἀνθρώπων substituendum est.

J.F.R.

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ, Η
ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ.PSEUDOSOPHISTA, SEU
SOLOECISTA.

ΛΥΚΙΝΟΥ ΚΑΙ ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΟΥ.

LUCIANI ET SOLOECISTAE.

Α Τ Κ.

L Y C.

ΑΡάγε ὁ γινῶναι τὸ σολοικίζοντα δεινός,
ἔτι καὶ φυλάξασθαι μὴ σολοικίζειν
δυνατός; ΣΟΛ. Ἐμοὶ μὲν δοκεῖ. ΛΥΚ.
Ὅδὲ γε μὴ φυλάξασθαι, εἰδὲ γινῶναι τὸ

NUMquid, si quis deprehendere per-
verse jungentem voces possit, idem
etiam sibi cavere, ne male jungat, potest?
SOL. Mihi quidem videtur. LYC. Et
qui cavere nequeat, ille neque deprehende-
re

ΨΕΥΔΟΣΟΦΙΣΤΗΣ] Sic Fl. f. Ald. B1. H. P. &c. Ψευδοσολοικιστῆς Th Mag. male in v. τινεύεται. Sed recte
Ψευδοσοφιστῆς idem v. δ. ΛΥΚ. ΚΑΙ ΣΟΛ.] Ita B1. P. Reliquae omittunt in fronte. In ipso vero Dial. modo
ΣΟΛ. modo ΣΟ. & ΛΥΚ. addunt. At Fl. modo ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ integre, modo Σ. & Α. tantum.

1. Ἀράγε] * Βυλόμενος ἄπειρα εἶδῃσι τὰ σόλουκα. ὁ
ἐν Λυκαίῳ Βυλόμενος + — εἰσήγαγε σολοικίζοντα, καὶ
ἀπὸ τούτου Ψευδοσοφιστὴν αὐτὸν ἀνόμασεν. ἐπιτηδὲς ἔν ὁ Λυ-

καίος σολοικίζων, ὅσα δειξὴ τὸ σοφιστὴν μὴ διωκόμενον ἐλέγ-
ξει τὸ σολοικίζοντα. V.

* Βυλόμενος] Lacuna hic est in V. Deest nempe ἐλέγχων,
aut simile quid. M du S.

+ Hoc fuit initium MS. in 4. in quo videtur linea aut ali-
quid amplius deesse. J. Clot.

ΨΕΥΔ. Η ΣΟΛ.] Negarunt multi hunc Dialogum
esse Luciani, quoniam, inquit, nihil habeat suis:
sed longe mihi videntur falli, nec attente hunc Dialo-
gum explorasse. Est enim mire fabricatus propter va-
rias texturæ significationes. De quibus copiose Am-
monius qui Dialogi hujus sufficiens Interpres esse po-
terit. Dialogi sequentes nullo modo Luciani thymum
Atticum redolent, atque ipse Lucianus hoc testatum
voluit, dum his verbis huic tractatui finem facit ὅν
δὲ ἀγλῶσαι μὲν τὸ ἀλόγονον.

J. B.

ΨΕΥΔΟΣΟΦ.] Luciani non videtur. F. G. In eadem
sententia est & Cl. La Croze, vid. ejus not. ad c.
7. v. ἀλόγχα. Ego sane non ausim affirmare Luciani
esse. Nimis enim, nimis frequenter iisdem alibi
utitur, quae hic Soloecismi damnantur. Immo di-
midia saltem pars eorum falso Soloecismi accusantur,
quippe quae & alii probati Auctores, Atticis non
rudes adhibuere quod recte etiam sentit Cl. Duker.
quem adlego ad c. 7. v. τινεύει, quodque pluribus post
Cl. Graevium ostenderem; nisi notarum jam esset tan-
tum, ut copioso esse non liceat. Si tamen Lucianus
auctor est, joculari hic maximam partem credendus
erit, ut qui alibi non sollicite ὑπεραττικίζειν necesse
duxerit.

J. F. R.

ΣΟΛΟΙΚΙΣΤΗΣ] Hic Dialogus inter eos est, quos
nulla lingua alia expresserit, cum lepos omnis sit in
quadam verborum imparilitate, perturbatione & mis-
cela, quam, sententia verborum salva, raro licet
transfere in sermonem alium. Quo itaque magis stu-

deas exprimere omnia, tanto magis insulsus fatuus-
que his, qui comparare Graeca non possunt, evadas
necesse est. Haec itaque, quam non sine molestia &
pudore quodam damus, interpretatio non potest ju-
vare nisi eos, qui de singulorum verborum sensu ce-
lerius quam ex Lexico edoceri cupiunt, & per haec
ad indagandos Soloecismos deduci. Ne quis Graece
qui plane nesciat, legere interpretationem velit, de-
precor, cum metus sit ne Lucianum & interpretem,
illum plane innoxium, hunc sola commodandi qui-
busdam voluntate peccantem, ineptiarum difficilium
condemnet. Expressi autem in illis, quae stribligi-
nem habent locutionibus, naturalem singulorum ver-
borum significationem, sive eam contextus admittat,
quo facto Soloecismus non apparet Latine tantum
scientibus, sive minus, ubi deinde laborat sententia,
quam utcumque positis in Parenthesi verbis explicare
studui.

J. M. G.

1. Σολοικίζοντα] Σολοικισμός ab antiquis Latinis vo-
cabatur stribligo. A. Gell. XX. f. vocem improbat I. 7.
tamen usurpat; Plutarchus saepius. Deducitur autem
a Σόλοις, qui cum Attici essent, & habitarent Solis
Ciliciae urbe, τὴν εὐγενή παρεκόπησαν Ἀττικὴν γλῶτταν
καὶ ἐξηγοικίζονσαν ἀπὸ τῶν Σόλοις οἰκισμὸν. Ut Em-
stathius loquitur in Dionys. de situ orbis.

E. L.

12. Ἀττικὸν δὲ σολοικισμὸν] Hoc est, modo solocissabo. Quae
locutio jam solocismo foedatur. Ἀττικὸν enim non cum
futuro jungebant Attici, sed aut cum praesenti, aut
praeterito. Ἀττικὸν ἔγω, inquit Thomas Magister, ἔγω εἰ-

πρξ

re sic habentem? (*loquentem*) SOL. Vera dicis. LYC. Tu vero ipse sribligine te labi negas, aut quid de te dicimus? SOL. Nempe indoctus valde fuerim, si a sribligine hoc aetatis cavere nequeam. LYC. Igitur alterum quoque deprehendere hoc agentem possis, & negantem convincere? SOL. Omnino equidem. LYC. Age ergo me deprehendito sribligine utentem. Modo autem utar. SOL. Dic ergo. LYC. Quin jam terribile illud opus, te non observante, peregi. SOL. Ludis tu homo. LYC. Non, ita me Dii ament. Quandoquidem soloecismo prolato te effugi, qui illum non intelligeres. Rursus vero confi-

ςῆτως ἔχοντα; ΣΟΛ. Ἀληθῆ λέγεις. ΛΥΚ. Σὺ δὲ αὐτὸς Φῆς ἐ' σολοικίζῃν, ἢ πῶς λέγομεν ὧς; ΣΟΛ. Ἀπαίδευτ' ᾧ ἂν εἴην, εἰ σολοικίζοιμι τηλικῶτ' ὧν. ΛΥΚ. Οὐκἔν κ' ἕτερον Φωράσαι δυνήσῃ τῷ-
το δρῶντα, κ' ἐλέγξαι τ' ἀνέμενον; ΣΟΛ. Παντάπασι γε. ΛΥΚ. Ἴθι νῦν, ἐμὲ λαβὲ σολοικίζοντ', ἄρτι δὲ σολοικιῶ. ΣΟΛ. Οὐκἔν εἰπέ. ΛΥΚ. Ἀλλ' ἔγωγε ἤδη τὸ δεινὸν εἴργασμαι, σὺ δὲ ἐκ ἐπέγνως. ΣΟΛ. Παίξεις ἔχων. ΛΥΚ. Μὰ τῆς θεᾶς. ἐπεὶ σολοικίσας, ἔλαθόν σε ὡς ἐκ ἐπιτάμῳ. αὐθις δὲ σκόπει, ἐ γὰρ σέ Φη-

α Ἐχων] Nihil variare Edd. addit Solan. b Ἐπιτάμῳ] Bene Fl. B2. P. Ἐπιτάμῳ male J. H. B1. Ald Fr. S.

12. Ἄρτι δὲ σολοικιῶ] Τὸ ἄρτι μέλλοιτι ἢ συνάπτεται. σὺν ἄρτι λέγομεν ἄρτι σολοικιῶ. V.

πῆς ἂν ἄρτι ἔρχομαι ὁ ἀφικόμενος. Et Phrynichus in Eclogis dictionum Atticarum: ἄρτι ἔξω μηδὲποτε εἰπῆς ἐπὶ μέλλοντ', ἂν ἐπὶ τῷ εἰς ἄντ' ὁ παρρηχόμενος, ἄρτι ἔκω; κ' ἄρτι ἀφικόμενος. Ubi male doctissimus interpres Joannes Nunneseus. Ἄρτι ἔξω nuper veniam, cum vertendum, nunc veniam. Et ἄρτι ἀφικόμενος modo veni. Quibus significant ἄρτι particulam futuro junctam non carere soloecismo, cæterum præterito & præsentem recte jungi. Fallitur interpres, qui vertit: *Fampridem enim soloecizare gestio*. quippe qui putarit σολοικιῶ hic desiderantis vim habere, & esse præsentis temporis, cum a themate σολοικίζω sit futurum Atticum. Secundam hujus futuri σολοικιῆς infra videbis, dum in verbo διέφθορας referemus Moschopuli verba. Idem male credidit ἄρτι non posse jungi præsentem, quod tamen contendit ex Gaza probare. Is quidem ἄρτι πειποίηκα scribit dicendum, non negat tamen τὸ ἄρτι etiam præsentem jungi. Alioquin parum Attice dixisset Plato in Critone ἄρτι δὲ ἡκεις ἢ πάλοι; Paria his Pollux & Suidas, quorum hic ἄρτι dicit ἐξ ὑπογῶν significare, hoc est, modo, nuper, dicitur de præterito, ut αἰσῖνα de futuro. Ille ἄρτι, inquit, ὁ εἰς πρὸ μικροῦ, κ' νῦν δὲ ὁ εἰς ταῦτόν. Quod igitur hic præcipimus de ἄρτι, idem infra repetemus in νῦν δὲ. Proinde αὐτίκα μάλα σολοικιῶ dicendum. Sic & modo futuro junctum invenies. Terent. Andria: *Modo ibo, ut appareatur dicam, atque huc renuncio*. Utriusque exemplum habes apud Aristophanem. In avibus: σὺν ἄρτι θύω τῇ δικαίῳ ταύτῃ ἐγὼ κ' τὸν ἄνθρωπον ὡς περ παιδίον νῦν δὲ ἐβίβην. Idem in pace: Ἴθι νῦν ἀκυστον οἶον ἄρτι μο' ἔρτο. Emilianus ad Iliad. A. p. 75. male putavit ἤδη δὲ σολοικιῶ hic legi. Τὸ δὲ ἤδη, inquit, κατὰ τοὺς παλαιούς τοῖς τριῖς χρόνοις συνωπμιρίζῃ, τῷ παρρηχόμενῳ, ὡς ἐνταῦθα ὡς τὸ ἤδη γὰρ ποτε ἐγὼ κ' τῷ δὲ ἤδη δύο γενεαὶ ἔφθιντο. τῷ εἰς ἄντ', ὡς τὸ ἤδη γὰρ μοι εἰ-

κορὸν ἔτ' ἐστὶ. κ' τῷ μέλλοιτι, εἰ δὲ δοκεῖ ὁ Λυκίανος εἰς τοῦτο ἀπαρίσκειν, ὡς τὸ ἤδη λείγρια ἔργα τάδ' ἔσονται. εἰ δὲ τινες τοῦτο ἄλλως γράψουσιν, ἢ δὲ λείγρια ἔργα ἔσται ἂν τὶ τῶ, ὅπως δὲ. Idem alio loco: Καὶ τοῦτο ὀρθόν, πού λοιπὸν θήσομεν τ' Λυκίανος σολοικισμὸν, τ' λέγοιτο ἤδη σολοικιῶ. qui locus etiam a Suida refertur, sed ab interprete Latino male ille Suidæ locus versus est & intellectus. Recte Mattheus IX, 18. Ἄρτι ἐτελεύτησε, modo defuncta est, jam obiit. Sic III, 15. XXVI, 53. Job. IX, 19, 25. XIII, 38. XVI, 12. Ἄρτι apud Latinos eleganter exprimitur per *tantum quod*, & *commodum*. quæ & ipsa futurum respuunt. Sueton. August. cap. 94. *Juliam primum Marcello Octavia sororis suæ filio tantum quod pueritiam egresso, deinde ut is obiit M. Agrippa nuptum dedis*. Idem 94. *Vestores nauis etque de navis Alexandrina, qua tantum quod appulerat*. In Ner. cap. 6. *Nero natus est Antii &c. xvi. Kalendas Januarias, tantum quod ex oriente sole*. Vespas. c. 4. Cic. XV. ad Atticum ep. 13. *Hæc cum scriberem, tantum quod existimabam ad te orationem esse perlatam*.

J. G. G.
Ἄρτι δὲ σολοικιῶ] Leopard. 37. M. du S.
Ἄρτι δὲ σολοικιῶ] Vid. Enstath. p. 75. vel p. 100. Ed. Rom. M. V. La Croze. I. e. ad Iliad. A. 260. ubi docet ἤδη tribus temporibus jungi, quamquam id improbare videtur Lucianus. At Lucianus non hic de ἤδη, sed de ἄρτι agit, adeoque lapsus memoria Enstath.
J. F. R.
15. Παίξεις ἔχων] Nihil varietatis desidero; est enim pleonasmus utilitatus. Vid. Bud. Commentt. p. 211. Et supra ad Asin. c. 20.
J. F. R.
16. Ὡς σὺν ἐπιτάμῳ] Sic Fl. & B2. ut oportuit. In reliquis ἐπιτάμῳ.
M. du S.
17. Ἐπιτάμῳ] Ἐπιτάμῳ legend. videtur. F. G. Id jam correximus.
J. F. R.
18. A

Φημι δύνασθαι καλισταῖς· ἐπεὶ ἂ μὲ οἶδ' ,
 ἂ δ' ἐκ οἶδ' α. ΣΟ. Εἰπέ μόνον. ΛΥΚ.
 Ἀλλὰ καὶ νῦν σετολοικισαί μοι, σὺ δ' ἐκ
 ἔγνως. ΣΟ. Πῶς γὰρ, σὺ μηδὲν λέγοντ';
 ΛΥΚ. Ἐγὼ μὲ λέγω, καὶ σολοικίζω, σὺ δ'
 ἐχ' ἔπη. τῷτο δρῶντι· ἐπεὶ ὄφελον καὶ νῦν
 ἀπολαθῆσαι δυνήσῃ.

ΣΟ. Θαυμάζα λέγεις, εἰ μὴ δυνήσο-25
 μαι καλισταῖς σολοικισμόν. ΛΥΚ. Καὶ
 πῶς ἀν' δύνατο τ' ἕνα μαθεῖν, τὰς τρεῖς
 ἀγνοήσας; ΣΟΦ. Τίνας τρεῖς; ΛΥΚ.
 Ὅλους δευτεγενεῖς. ΣΟΦ. Ἐγὼ μὲν σε
 παίζω. ΛΥΚ. Ἐγὼ δὲ σε ἀγνοεῖν

dera. Nego enim te posse intelligere. Quan-
 doquidem (scis) quae scis, (scis) quae
 nescis. SOL. Dic modo. LYC. Sed nunc
 quoque perverſe voces junxi, tu vero non
 agnovisti. SOL. Quomodo enim agnosce-
 rem, te nihil dicente? LYC. At ego dico
 & soloecismos facio: tu autem facientem
 non persequeris. Alioqui utinam vel nunc
 persequi possis!

2. SOL. Mira narras, si soloecismum
 ego observare non potero. LYC. Et qui
 possis unum observare, qui tres ipsos igno-
 raveris? SOPH. Quosnam tres? LYC.
 Universos prima lanugine florentes. SOPH.
 Ludere te puto equidem. LYC. At ego te
 igno-

α Ἐγὼ δὲ] Ἐγὼ δὲ σε B2. & Amst. Non habent σε ceterae.

18. Ἄ μὲν οἶδ' , ἂ δ' ἐκ οἶδ'] Ἐχρην εἰπεῖν τὰ μὲν, τὰ δὲ V.
 23. Ὀφίλον] Τὸ ὄφελον ὑπόκειται μύλλοντ' συντάττε-
 ται ἡ ἀπαρμυφάτω, ἡ ὑποτακτικῶ, ἢ ἐκείνῳ ὀρι-
 σμῶ, ἢ ἀπαρμυφάτῳ ἢ ὑκτικῶ, ὅσαυτως ἐ παρρηχημένῳ.

* Ἀπαρμυφ.] Videtur ἀπαρμυφάτω hic abundare. Vid. not. Cl. Graev.

J. C. l'er.

18. Ἄ μὲν οἶδ' α, ἂ δὲ ἐκ οἶδ' α] Hunc locum expo-
 nit Thomas Magister: Ἄ μὲν οἶδ' α, ἀλλὰ τινὰ μὲν,
 τινὰ δὲ, εἰ ἐ Λυκίαν λέγει, σὺ οἶδ' α εἰς παίζω, εἰτε
 σπυδαῖς. λέγει γὰρ ἐν τῷ ῥητόρων διδασκαλῶ. Ἐπειτα
 δὲ ἐ αὐτὸς ἂ μὲν οἶδ' α, ἐπιδεικνύς κατὰ τὴν ὁδὸν, ἂ δὲ καὶ
 ἐκείνῳ καὶ πάλιν ἐν Τίμωνι. Διδούς ἄτασι τοῖς δεικ-
 νοῖς, ἂ μὲν οἶδ' α, ὅτι δὲ μὴ, ὅτι δὲ ἡμιτάλαντον.
 ὅτι δὲ αὐτὸς ἐκείνῳ ἐκείνῳ τούτῳ ἐν ψευδοσοφιστῇ αὐτοῦ.
 Male legitur in editis ψευδοσοφιστῇ qui alterius dialogi
 index est. Hic vero Thomas duobus productis locis
 altero ex Rhetorum magistro, altero ex Timone, docet
 Lucianum eo ipso usum, quod in Pseudosophista
 suo damnat. Nec respuunt alii. Herodianus in tertio,
 ὅτι μὲν ἐπιστολὰς οἷς δὲ δῶρα οὐκ εἰδὼν. Idem in v, ὅτι μὲν
 ἀπέκτεινεν, ὅτι δὲ ἐφυλάσσεν. & in octavo: ἂ μὲν ἐκφο-
 ρισαίνας, ἂ δὲ ἀλαπρήσας. Ibidem in eodem: δέν-
 δρα πάντα ἐξέκοπτον, ἂ δὲ ἐνεπίμπρασαν. Josephus: ὅτι
 μὲν πατρὶα φίλια προσήγειν, ὅτι δὲ τὸ αὐτοῦ κλέει. Poly-
 bius in primo, ὅτι μὲν ἐξέσκαλον τῶν πολιτῶν, ὅτι δὲ ἀπέφα-
 ζαν. Et in decimo sexto: ὅτι μὲν ἐτίτρωσκον, ὅτι δὲ
 παρέλκον αἰὲς τι πρὸς τὴν χρεῖαν ἀναγκαῖαν. Apostolus
 ad Romanos IX, ὅτι μὲν εἰς τιμὴν σκεῖν, ὅτι δὲ εἰς ἀτιμίαν.
 Et ad Timotheum, καὶ ἂ μὲν εἰς τιμὴν, ἂ δὲ εἰς ἀτιμίαν. Je-
 rianus: Οὐδὲ δὲ ἀπιδόντο, ὅτι δὲ ἀπέκτεινον. J. G. G.

Ἄ μὲν οἶδ' α] Verum est τὰ μὲν, τὰ δὲ dici, ut D.
 Sic. XIV. c. 50. τὰ μὲν σωτήριον, τὰ δὲ ἔκαστον, ne
 plura in re nota. Sed & alterum usurpari, ad Rhet.
 Praec. c. 15. demonstravi. J. F. R.

23. Ὀφίλον δυνήσῃ] Hic rursus Thomas: Ὀφίλον ἂντι

ἔστι ἐν εἰπεῖν, ὄφελον ἀκολουθεῖν δυνήσῃ. καὶ μάλιστα ὅτι ἐ
 τὸ νῦν προσκεῖται, ὅτι ὑπόκειται ἐπὶ αὐτὸ μύλλοντι συντάττει.
 Διτῶς ὅτι ἐν τῷ ἐν σιστολοικισμῶ. διὸ ἐ λέγει ὅτι τρεῖς το-
 λοικισμοί. V.

τῷ εἰδὲ ὅτι αἰ ἐκτικῶ μὲν σωτάσσεται, ἢ παρελκύνεται.
 ὡς τὸ, ὄφελον καταδύνησιν αἰ οἶδ' α. Παρελκύνεται
 δὲ ὡς τὸ ὄφελον. ὄφελον γὰρ μὴ δὲ ἢ προεδρίαν. καὶ
 ἀπαρμυφάτω δὲ ὅτι αὐτὸ τῷ εἰδὲ ἔμελλον τίθεται. Ἡρό-
 τῶ ἐν τῇ πρώτῃ, μήτε ἰδὲν ὄφελον. quo significat ὄφε-
 λον semper cum optativo jungi, quando significet
 utinam, & ponatur pro εἰδὲ, aut cum praeterito, aut
 cum infinitivo, praeteritum cum pro εἰδὲ ἔμελλον acci-
 piatur. vide & Moschorulum in collectione vocum At-
 ticarum, qui pluribus hoc exemplis declarat. Vides
 igitur in ὄφελον δυνήσῃ soloecismum; hic enim con-
 junctivo conjungitur. J. G. G.

Ὀφίλον δυνήσῃ] In Epist. ad Gal. V. v. 12. ὄφελον
 ἀποκόψονται, & sic in N. F. cum indicativo plerum-
 que, ut I. Corinth. IV. 8. &c. Et ap. LXX. Job. XIV.
 13. εἰ γὰρ ὄφελον ἐν ἀδῇ με ἐφύλαξας. Sed & cum opta-
 tivo Psalm. CXVIII. 5. Apud Aristoph. & Demosth.
 vero ὄφελον, ὄφελος, verbi figura potius usitatum, &
 variis modis, ac plerumque temporibus praeteritis
 junctum. Ὄς ὄφελον Homerus jungit, & cum praef.
 infin. construit. Vid. Odyss. A. 217. Δ. 97. &c. J. F. R.

23. ΣΟΑ. Τίνας τρεῖς] Cur Cl. Gesn. hic & deinceps
 personam Soph. quae in Edd. non comparet, loquen-
 tem inducat, rationem non addidit. Jure quidem id
 suo videtur fecisse; quod inscriptio Pseudosophistae id
 suadeat, & Editores priscos pro arbitrio quoque So-
 loec. personam ubique inseruisse credas, quum Lucia-
 nus forte una tantum litera eas designarit; vel in
 Codd. spatia tantum vacua relicta sint. Ego vero no-
 mina

εἰπας ὃν ἄνθρωποι σολοικίζοντες λέγουσι.

ΛΥΚ. Τὸ γὰρ νῦν ῥηθὲν, μικρόν τί σοι φαί-
νεται ^a κακὸν εἶναι; ὅμως δὲ ἀκολούθησον
αὐθις, ἐπεὶ οὐκ ἔμαθες ἐκδραμόντα. ΣΟ.
Μὰ τὴν θεὸν, οὐκ ἔγωγε. ΛΥΚ. Ἄλ-
λὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγὼ ταχέως, ἄρα

eorum dixisti, quae dicere soloeci homines
solent. LYC. Nempe quod modo dictum
est, minutum tibi malum videtur? Verum-
tamen sequere rursus, quia excurrentem
non observasti. SOL. Per omnes Deos ni-
hil equidem. LYC. Verum dimissi curre-
re leporem celeriter. Num quid praeteristi?
sed

^a Κακὸν] Sic Fl. & P. Κακὸν reliq.

49. Μεθῆκα θεῖν λαγὼ] Καὶ τοῦτο σόλοιχοι γενικῇ χρῆ-
σθαι ἀντὶ αἰτιατικῆς, ὁ λαγὼς, τὸ λαγὼ ἢ γενικῆ, ἢ δὲ

αἰτιατικῇ τὸ λαγὼν ῥτ̃ τῷ * νῦ, ἀλλ' ἔχωρῃς τῷ νῦ. V.

* Νῦ] Νῦν prave editum ante, & erat νῦν hic male in V. Sed mox γ. tantum habet, etsi in Impr. νῦν utrobique editum sit. M. de S.

46. Κακὸν] Κακὸν. F. G. Bene & nam etsi κακὸν re-
dolet Graecissimum ustratissimum, facile alibi defen-
dendum, hic tamen κακὸν praeferrem, eoque magis,
quia auctoritas accedit.

F. F. R.

48. Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγὼ] De hoc accusativo
Athenaeus lib. IX. p. 400. Τρυφὼν δὲ φησι, τὸ λαγὼν
ἐπὶ αἰτιατικῆς ἐν Διανόσει Ἀριστοφάνους ὀξύτωνος, καὶ ῥτ̃ τῷ
ν. λέγει. Λύσας ἴσως ἀντὶ τὸ λαγὼν συναρπάσσειεν ἡμῶν καὶ
ἐν Δαιταλῆσιν. ἀπόλωλα τίθων τὸ λαγὼν ὀφθῆσομαι. Ξε-
νοφῶν δὲ ἐν Κυνηγητικῇ χωρὶς τῷ ν. λαγὼ ἐ φασπαμένως,
ἐπὶ τὸ καθ' ἡμᾶς εἶσι λαγός. Ὡς περ γὰρ ναὸν λεγόντων ἡ-
μῶν ἐκείνοι φασὶ νῆον, καὶ λαὸν λέων, ἔτω λαγὸν ὀνομα-
ζόντων ἐκείνοι λαγὼν ἱεροῦσι. τῇ δὲ τὸ λαγὼν ἐνικτὶ αἰτιατικῇ
ἀκόλουθός ἐστιν ἡ ὀξυσοφοκλῆ ἐν Ἀμύκλῳ Σατυρικῷ πηλ-
δοντικῇ ὀνομαστικῇ

Γέραναι, κορῶναι, γλαῦκες, ἱκτινοί, λαγοί.

Τῇ δὲ λαγὼν ἢ ἀφ' τῷ ω. Ὡς ἀπλησίως προσαναγορευμένη,
λαγὼ παρ' Εὐπόλιδι ἐν Κόλαξιν, ἵνα μὴ παρὰ μὲ βατίδης
καὶ λαγὼ, καὶ γλαῖκες ἐλπίδοις. εἰσὶ δὲ οἱ ἐ ταύτ' ἀλόγως
κατὰ τὴν τελευτᾶσαν συνάδην φασπαμένως προφέρονται.
διὴ δὲ ὀξύτωνι τὴν λέξιν. ἐπειδὴ τὰ εἰς ὦ λήγοντα ὀνο-
μάτων ὁμότοκά ἐστι, καὶ μὴ ἀλλήλοισι εἰς τὸ ω. παρ' Ἀττι-
κοῖς, νᾶς, κάλῳ, νῶς, κάλως. ἔτως δὲ ἐχρίσατο τῷ
ὀνόματι καὶ Ἐπίχαρμῳ, καὶ Ἡρόδοτῳ, καὶ ὁ τοῦς Εἰλωτας
ποιήσας, εἴτα ἐστὶ τὸ μὲ ἱακὸν λαγός.

Λαγὼν ταραξᾶς πείθει τὸ θαλάσσιον.

Τὸ δὲ λαγὼς Ἀττικόν. λέγουσι δὲ καὶ Ἀττικοὶ λαγός. ὡς Σο-
φοκλῆς.

Γέραναι, κορῶναι, γλαῦκες, ἱκτινοί, λαγοί.

Τὸ μὲν τοι ἢ πᾶσα λαγὼν, ἢ μὲν εἰς Ἰωνικόν, πλεονάζει
τὸ ω. εἰ δὲ Ἀττικὸν τὸ ο. Tryphon inquit: Aristophanes
in Danaidibus τὸ λαγὼν accusandi casu acuto notavit ac-
centu, addita ὦ littera. Sic pedicis solutum fortassis le-
porem nobiscum ille rapit. Idem in Epulonibus: perii,
dum leporem vello, me quisquam adspiciet. Xenophon
libro de venatione λαγὼ dixit absque ὦ, accentu circum-
flexo. Nos enim λαγός nominandi casu dicimus, & ac-

cusandi casu λαγόν, veluti ναόν, λαόν, quod Athenienses
λαγόν, ναόν, λαόν, cum ὦ. Accusativo singulari λαγόν
respondet apud Sophoclem in Amyclo Satyrice nominati-
vus pluralis λαγοί. Grues, cornices, ποτῆς, milvi,
leporēs. Accusativo vero singulari λαγὼ pluralis nomi-
nativus λαγῶ scriptus per ὦ apud Euripidem in Asse-
natoribus: ubi aderant raja, leporēs & fœmina inflexis
pedibus incedentes. Quidam praeter rationem horum
ultimam syllabam cum accentu circumflexo proferunt.
Nam cum accentu acuto dictio pronuntianda est, quan-
doquidem qua vocabula in ὦ finiunt, etiam si ab Atti-
cis in ὦ mutantur, retinent tamen eundem accentum,
ut ναός, κάλος, νῶς, κάλως. Sic Herodotus videlicet usus
est hoc nomine, sic Epicharmus, & qui Eilotas composuit.
Ionicum est λαγός. Ut λαγόν, id est, leporem turbu-
tum ferit. Et λαγόν (h. e. leporem) marinum edis. λα-
γός quidem cum ὦ Atticum est, quamvis & interdum
Attici λαγός per ο dicunt, ut Sophocles: Grues, corni-
ces, milvi, λαγοί. Quod vero dicitur πῶσα λαγὼν,
id est, timidum leporem, si Ionicum est, redundat ὦ, sin
Atticum, redundat ο. Ex quo loco discimus Atticos
dixisse λαγὼν in quarto casu, non λαγῶ, ut hic Lu-
cianus. qui & de Domino sua: ἀνίχων τὸ λαγὼν. Herodo-
tus λαγὼν μηχανησάμεν. Ibid. δίδωται τὸ λαγὼν κέρν.
Idem in Polyhymnia: ἵππῳ γὰρ ἔτιος τὸ λαγὼν. Hero-
dotus in Thalia etiam λαγῶς dixit, & in Melpome-
ne λαγόν in accusativo. Quod autem Athenaeus recte
observavit Xenophontem τὸ λαγὼ dixisse, docent loca
subiecta ex venatione: ὅταν δὲ περὶ αὐτὸν ᾖσι τὸ λαγὼ.
Ibidem ἐστὶ δὲ ἐ ἀνὸς τῷ εὐρίσκων τὸ λαγὼ ἄγειν τοὺς κύ-
νας. Et in primo institutionis Cyri: Πρὸς δὲ αὐτὸν λα-
γῶ. Et in secundo: Αἰτὸς δὲ ἐπιπτάμεν αἰσίνῳ ὡς
κατῶδ' τὸ λαγῶ. Quae omnia loca circumflectenda
erunt contra fidem exemplarium, si Athenaeo credi-
mus. Videtur etiam Lucianus in θεῖν pro θεῖν ὡς
σολοικίζων. Libanius certe in ἀντιρήτικῇ, Ἀγαμέμνονα,
inquit, φεβέειν ἄνω καὶ κάτω. Et Gregorius Theologus
in priore in Julianum invectiva, ἀφ' ἧς ἀγορεύς θεῖν
βοῶντες καὶ λέγοντες Χριστιανοί. Ceterum pro ἄρα παρῆ-
ξαι; lege ex MS. Codice, cujus excerpta in meas ma-
nus pervenerunt postquam hae notae typis fuerunt de-
scriptae: ἄρα παρῆξαι. Sane praeteriit.

F. G. G.

Ἀλλὰ μὴν μεθῆκα θεῖν λαγὼ ταχέως] Eruditissimo ami-

sed nunc etiam videre licet leporem. Si ve-
ro minus, multiplicati lepores clam te in
stribligine jacebunt. SOL. Non clam me.
LYC. Quin jam factum est. SOL. Mira
narras. LYC. Tu vero prae nimia eruditio-

παρήξεν; ἀλλὰ καὶ νῦν ἔξερται ἰδεῖν τὸ λα-
γὼ εἰ δὲ μὴ, πολλοὶ γενόμενοι λαγὼ λή-
σασί σε ἐν σολοικισμῷ πεισόντες. ΣΟ. Οὐ
λήσασι. ΛΥΚ. Καὶ μὴν ἔλαβόν γε. ΣΟ.
Θαυμαστὰ λέγεις. ΛΥΚ. Σὺ δὲ ὑπὸ τῷ
ἄγαν

6 Παρήξεν] Adoptavi ex J. V2. & G. Παρήξαι cett.

amico meo J. Georg. Graevio, (qui hunc Luciani li-
bellum, haud cuiquam, nisi Atticae dictionis & ele-
gantiae gloriosissimo, intellectu facilem, atque adeo
imperitoribus ac praecipue tironibus obscurum, ea
politarum animadversionum luce perfudit, ut erudi-
tus orbis cum gaudeat, se multae Atticae locutionis
Veneris beneficio Vir Cl. doceri, tum summo deli-
derio expectet similes, quorum salivam movit Vir
Cl. ingenii ac eruditionis, foetus in alios Luciani libel-
los, pari ratione Oedipod indigentes, doleatque se prae
densissimis iisque gravioribus Viri Cl. occupationibus,
adhuc iisdem carere) videtur Lucianus etiam in *Θεῶν*
pro *Θεῶν*, ὑποσολικίζων. Saepe tamen idem Noster
hoc verbo tam simplici, quam composito, ita utitur.
Sic in *Θυομ. Hist.* c. 57. Καὶ τοὶ ποιητῆς ἂν (Ομηροῦ)
ὡς θεοὶ τὸ Τάνταλον. Ibid. c. 45. Ἀρμίνον ἂν ἐφ' ἵππας
ὀχρημένη τότε τῇ γνώμῃ τὴν ἐρημνείαν περὶ συμπαρεῖν.
In *Amoribus* c. 41. Καὶ εὐφάνη μὲ ἐν κύκλῳ τὴν κεφαλὴν
παραβῆναι. In *de Merced* Cond. c. 24. post med. Συμπερι-
θεῖς ἂν καὶ κάτω. *Demosthenes* I. contra Philipp. συμ-
παρεῖτε ἂν καὶ κάτω. nisi quis malit (ita certe ego
suspicio) & hic συμπεριθεῖτε legere. Supra quidem
apud Lucianum τὸ, συμπαρεῖν habuimus; at illud
notat (nec aliter ibi sumitur) pone sequi, comitari: a-
pud Demosthenem vero, quemadmodum & in addu-
cto ex Luciano de *Merc.* Cond. loco, requiritur sensus
τῆ, una circumferri, circumagi, circumcurrere. Ita
enim ad Athenienses suos Orator, Vos si Philippum
audieritis agere in Chersoneso, illuc decernite auxilia; si
in Pylis, illuc; sicuti alibi, una cum eo circumferamini
sursum, deorsum. Porro & ἀναθεῖν habet Lucianus in
Saturnaliis c. 7. Αἱ ἀναθεῖς ἰδίᾳ ἂν. Ita & ἀναθεῖν
idem in *Amoribus* c. 53. post med. Τὰ δ' ἀπλάστως,
εἰς ἅπαν ἀναθεῖς τὸ σῶμα. At ne quis ipsum Θεῖν, per
contractionem etiam ab Atticis usurpatum, desideret;
ipse Lucianus in *Pseudomanti* c. 14. pr. Εἴτ' ἴθι δρόμῳ
ἐπὶ τὸ ἰσοδρόμον νῆα. In *Lexiphane* c. 15. Σὺ μὲ εἰ βούλει,
πλεῖ, καὶ νῆ, καὶ Θεῖ κατὰ τὴν κλύδων. In *Icaromenip-
po* c. 19. Θεῖ φέρων. in *Bis Accusato* c. 1. med. εἰς Κολο-
φῶνα Θεῖ. Sed & *Aristophanes* ita in *Vespis* pag. 458.
edit. Genev.

Ἀλλὰ θεματῖα λαβόντες ὡς τάχιστα παιδῶ
Θεῖτε, καὶ βοᾷτε, καὶ Κλέωνι ταῦτ' ἀγγέλλετε.

In veteri proverbio apud Comici hujus *Scholias* in
Εκκλησ. v. 109. Οὐκ ἀγρύμειν καὶ πάντα Θεῖ καλάνει.
Sic enim emendatus hoc proverbium legi jubet illic
Bizetus. Non tamen haec a me prolata sunt exem-
pla, ubi Θεῖν, ejusque composita per contractionem

usurpantur; quasi contendere velim, tantum per con-
tractionem usurpata haec referri; sed ut pateat, pro-
miscuum haec verba apud Graecos, eosque Atticos,
habere usum. Certe *Xenophon* in una eademque perio-
do duplicem hujus verbi usum ponit; *Ενταῦθα κατι-
μινεν*, ait de Assyriorum rege I. Κυροπαίδ. pag. π. 14.
in fine, ὡς μὴ βοηθεῖν οἱ φρενοὶ τῷ Μελῶν ἐπὶ τοὺς καλὰ-
θέντας; τοὺς δ' ἐπιτηδεύας ἀφῆκε κατὰ φυλάς ἄλλους ἄλ-
λους καλῶν.

Ibid. Μεθῆκα] Dictionis hujus in eo pravitas sita est,
quod cum μεθῆκα dixisset Θεῖν, addit, quod sensum
perturbat, & alio pervertit; est enim μεθῆκα λαγὼ,
non ut vulgo vertitur, leporem sibi, aut permisi, quod
sine optime Θεῖν admittit; sed leporem e manibus elabi
sibi, quod additamentum Θεῖν respuat. Ita autem
rem habere in exemplorum magna copia, unico ero
contentus. *Soph.* in *Ajace* (apud Constantinum) χερσὶ
μιν μεθῆκα τοὺς ἀλάστορας. Apud veterem poetam ta-
men scriptum est, εἰ μὴ νῦν σε μεθῆκα Θεῖν. *Grot.* p.
59. Flor.

51. Πολλοὶ γενόμενοι λαγὼ] Hic λαγοὶ dixisset *Sopho-
cles*, ut vidimus supra. Licet *Pausanias* λαγὼ δὲ εἰ
ἔλαφοι, & οἱ λαγὼ εἰς λύκοι. & *Xenophon* etiam λα-
γὼ dixit in primo institutionis Cyri: Καὶ πρὸς οἷα χα-
ρία φεύγειν αἰροῦνται οἱ λαγὼ ἐν τοῖς ταῖς δικταῖς δυσό-
ρατα ἐπιπετάνους ἵνα ἐν τῷ σφόδρα φεύγειν αὐτοὺς ταυτὸν
ἐμπέπτων ἐνδόν. Quae male sic vertunt: In quas venia-
toribus capiuntur. Hic casses vix difficiles tetendisses,
quo in vehementi cursu ipse seipsum incidens convinceres.
Sed quis haec intelligit? Verte: Quaque ad loca lepo-
res fugere institerint, in eis latentia retia intendebras, ut
rapido cursu ipse se in retia indueres. Dicimus enim
φεύγειν αἰροῦμαι pro fugam adorno, meditor. J. G. G.

54. Σὺ δὲ ὑπὸ τῷ ἄγαν παιδείας διέθορας] *Corinthius*
es vel perisibi. passive. cum tamen hoc verbum pro-
prie perdidisti significet. Sic sane docuit *Moschorulus*:
διέθορος ἢ τὸ ἀναθεῖν, ἢ τὸ ἀναθεῖν. *Αριστο-
φάνης* ἐν *Κόραις*. διέθορος τὸ ὄρεον. *Μένανδρος*. *Ἀδελφοίς*.
εἰ δ' ἔστι τὴν κόρην διέθορος. *Ομηρος*. *Φρένας* ἢ διέθο-
ρας, (id est, διέθορος τὰς σκαυτοῦ φρένας) ὅταν εἰ διέθο-
ρος αἶμα' εἴπεις ἀπεχθῆς σολοικίς. *Phrynichus*: *Διέθορος*
αἶμα' ἢ ἀμαθῶν. τινες ἰατρῶν ἔτα σολοικίζοντες. δὲον λέγειν
διέθορος αἶμα'. Τὸ δ' διέθορος, διέθειρεν. *Ammonius*
ferme eadem omnia. Non satis igitur Attice *Plutar-
chus* in praecipis Politicis: Ἀφελὼν πολλὴ τῷ διέθορο-
τῷ αἵματι. Idem in praecipis valetudinis: Τοῖς μὴ
καχεκτοῦσι μηδὲ διέθοροσι φλέγμα εἰς χολῆν τινεῖ. Idem
in libello εἰς πρεσβυτέρω πολιτεύειν. *Διέθορος* τελείως
ὑπὸ ἀργίας. Etiam in *Phocione*: Ἡ Κάτων ἀργαίω-
τροπία ἐπιγενομένη βίαις διέθοροσι. *Josephus* V. *Orig.*

ἄγαν παιδείας διέφθορας, ὥστε μὴδ' αὐτὸς 55ne corrupisti (*corruptus es*) ut neque in hoc
τῷτο² σολοικίζονας καλانوῖσαι. εἰ γὰρ ipso (*verbo corrupisti*) male loquentes depre-
πρόεσιν αὐτῶ τὸ τίνα.

ΣΟ. Ταῦτα μὲν οὐκ οἶδα πῶς λέγεις·
ἐγὼ δὲ πολλὰς ἤδη σολοικίζονας καλάνο-
σα. ΛΥΚ. Καί με τοίνυν εἴση τότε, ὅταν 60
τι τῷ παιδίων γένῃ, τῷ τὰς τίτθας θηλα-

4. S.O.L. Quomodo ista dicas, non in-
telligo equidem. Verum imparitates mul-
torum jam deprehendi. L.Y.C. Igitur me
quoque tunc deprehendes, cum puerulorum
aliquis fies eorum, qui nutrices suas lactant

(la-

α Σολοικίζονας] Σολοικίζοντ³ Fl. omisso καλانوῖσαι.

56. Οὐ γὰρ πρόεστιν] Ἐπειδὴ φησι εἰ πρόεστι τῷ σολοι-
κισμῷ εἰς τίνα ἐσολοικίσα. τοῦτε γὰρ οὐκ ἔγνωσεν τῷ σο-
λοικίζοντα. V.

61. Τῶν τὰς τίτθας θηλαζόντων] Ἡ τίτθ θηλάζει, εἰ
δὲ ἀντιγράφας ἴσῃ, τὰ παιδία θηλάζει. V.

γάλα δίδωσι διέφθορος ἦδη. *Corruptum lac. Synesius:*
"Ἦν μὴ κρίνωσιν οἱ διέφθορες τὴν διαίταν, nisi iudicent qui
corruptis sunt iudiciis. Audiamus nunc Thomam Ma-
gistrum, qui in diversa est sententia: Διέφθορεν, inquit,
αὐτὴ τῇ διέφθορῃ. Λευκάνδρος δὲ τῷ Ἡρακλεῖ εἰ Ἀσκλη-
πιδῷ ἀγλόνῃ. Ἰπ' ἀμφὸς διέφθορος τὸ σῶμα. ἀπαξ δὲ
ἀντὶ τῷ ἴφθειρι. Σοφοκλῆς δὲ Ἡλέκτρῃ τὰς ἑσας τὸ μὲν
καὶ τὰς ἀπούσας ἐλπίδας διέφθορεν. ἔτι δὲ εἰ οὐ παρακειμε-
νὸν εἰς χρῆσιν. Ἀριστοδῆς ἐν Περικλεῖ. Ἡ πῶς τοὺς Ἀθη-
ναίους εἰς διέφθοραν. *Joseph.* Ἦν δὲ αὐτοῖς εἰ τῷ διέφθορον
τοὺς ὀφθαλμοὺς συνωμοσμένον. id est, captus oculis.
Cleomedes lib. 2. Κυκλικῆς θεωρίας τὰ κατὰ τὴν ἱερμεναίαν
αὐτῷ διέφθορα passivē. Utraque significatione utitur
Philophrastus. In Critia: Ὑπὸ Θετταλίας καὶ τῷ ἐκείνῃ ὀρι-
στὰς διέφθορον αὐτόν. id est, corruptum esse. Idem in
Scorpiario: ἐκείλῃς τοῦτος λίθος βέβαιος ὡς διέφθορος
αὐτῷ τῷ οἶον. *fussu Rhetorum imagines lapidibus peti,*
propterea quod sibi filium perdidissent. Idem in *Polemone*:
Φορὰδῳ δὲ ἰσοφοῖτα διέφθορον ἦδη αὐτῷ τῷ ἄρθρῳ.
Et in eodem: Οἰομαι δὲ τῷ μυρμηκίῳ Οὐρανῷ, διέφθορος
ὑπὸ τῷ κολάκῳ. *Lucianus in Nigrino*: ἀκούον διέφθο-
ρον ἀσμάτων. quod active & passivē potest accipi *an-*
diens corruptas canitlenas, aut corruptentes. *f. G. G.*

56. Οὐ γὰρ πρόεστιν αὐτῷ τὸ τίνα] Eundem habet in-
tellectum quem his verbis expressit *Ammonius*: διέφ-
θορῆς γὰρ ὅφ' ἴτεται, διέφθορος δὲ τῷ ἔτερον, ut τὸ τίνα
καὶ τῷ ἔτερον idem significet. Nimirum διέφθορος cum
activum proprie sit, exigere post se accusativum. In-
terpres τὸ τίνα putat referendum ad λαγῶ. *f. G. G.*

Οὐ γὰρ πρόεστιν αὐτῷ τὸ τίνα] Haec verba non inter-
pretatus sum, quod e scholio irreplisse arbitror, qui-
bus aliquis indicare voluit, in quo insit sribligo,
nempe in hoc, quod διέφθορος intransitive positum
sit, absque casu accusativo, contra usum Atticorum.
Parum obtemperatum hic esse Grammaticis, *Grae-*
viana annotatio, & quae ad *Phrynichum* adferuntur,
fatis ostendunt. *f. M. G.*

60. Ὅταν τῷ παιδίων γένῃ, τῷ τὰς τίτθας θηλαζόν-
των] Hoc est, nutrices lactentium ut solacismo solac-
cium explicemus. Audiamus nunc *Thomam* & *Mo-*
schorum, quorum haec sunt verba: Θηλάζει τὸ θῆλυ
μυλαδατικῶς εἰς ἴτεται, καὶ θηλάζει τὰ τεχνίτη ἀμεταβά-

τως. *Lactat mulier quos peperit, & lactant natī abfolu-*
te. Attice igitur *Alianus* XIII, 1. Ἡδύστα τῷ βρέφει
ἰθάλασιν αὐτό. *Delectata infante ubera ei praebeuit.* Et
Philophrastus Sophista in imaginibus, λέγεται ἐν πρῶτῳ
θῆλυθ⁴ θηλάζει τὸ αὐτὸν εἰς ἴτεται. Et *Lysias*: Ἐκείνῃ
παιδίον ἐγένετο ἡμῶν, ἡ μήτηρ αὐτὸ ἰθάλασιν. Recte habet
εἰ illud in hymnis *Davidis*: ἐν φόρῳθ⁵ νηπίον καὶ θη-
λαζόντων. Ex ore infantium & lactentium. Nec illud
male in sacris codicibus: Οὐαὶ ταῖς ἐν γαστρὶ ἰχθυώσαις,
καὶ ταῖς θηλαζούσαις. Cum illo *μακαρίαί εἰς γαστρὶ καὶ κοι-*
λίας αἱ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μακαροὶ οἱ οὐκ ἰθάλασαν. Con-
tra illud *Luciani* praeceptum vero facit: *Μακαρία ἡ*
κοιλία ἡ βαρύνουσα σε ἐμαυτὸν εἰς ἰθάλασιν. Dic igitur
τῷ καὶ τῷ τίτθθς θηλαζόντων, non autem τὰς τίτθας, aucto-
ritatem secutus *Luciani* in *Antiocho*: Τὸ δὲ ἔτερον, in-
quit, οὐ καὶ ἴτεται θηλάζει εἰς τὸ πωλικὸν τρίκω. De *Hip-*
pocentauro agens pullorum instar fugente. Male *Plu-*
tarchus in *Romulo* matrem aut nutricem θηλαζομένην
vocat, & pueri θηλάζοντες ἄρθρῳσαν τὸ θῆλυον. *Galenus*
ὑγιεινῶν primo: Ἀφροδισίαν τὴν πατρίαν καὶ ἐπὶ τῷ
λεῖον τὰς θηλαζούσας παιδία γυναικῶν. Idem eodem in
loco: ἔγνωσεν συμβεβληταίμιν ἐν τῇ κούρῃ καὶ θηλάζοντι
τὸ παιδίον. *Suidas* de hac voce paulo aliter: Θηλάζει
ἐνεργῆτικῶς ἡμῶν ἀντιλαμβανόμεθα τὸ ῥήματος ἐπὶ τῷ παι-
δίῳ καὶ θηλαζόντων. *Λυσίας* δὲ παθητικῶς ἐπὶ γυναικῶν
παρεχούσης γάλα. Attice igitur *Lysias* in supra posito
exemplo. Interpres hic a vero longissime aberravit.

f. G. G.

63. Οὐδὲ αὐτῶν οἶα παιδία σολοικισμῶν ποιήσει] Car-
pit hic eos *Lucianus*, qui verbo αὐτῶν utuntur pro
αὐτῶν οἶα, vel αὐτῶν οἶα. Et sane apud idoneos aucto-
res, *Aristotelem*, *Theophrastum*, *Platonem*, *Demos-*
thenem, *Iocratem*, *Xenophontem*, *Thucydidem*,
Philophrastum, *Lucianum*, verbum αὐτῶν in notione
passiva, ut loquuntur, nusquam invenitur. Active
vero nonnunquam. *Plato* in *Timaeo*: Ἐπειρὸς εἰς ὁμα-
ξάνθ⁶ ἐγὼ παραδώσω. Τὸ δὲ λοιπὸν ὑμῶν ἀθανάτων θνη-
τῶν προσφύοντες ἀπεργάζεσθαι ζωὰ καὶ γυνήτας, τροφήν τε
διδόντες αὐξάνοντες, καὶ φθινοῖα πάλιν δέχοντες. *Cicero* ele-
gantissime vertit in libro de universo, ut omnia: Quo-
rum vobis initium statusque traditur. Vos autem ad id
quod erit immortale, partem attaxistote mortalem. Ita
orien-

(*latent*). Aut si ne nunc quidem me strigine turbare orationem intelligis, neque augentes (*crecentes*) pueri soloecismum facient apud non intelligentem. SOL. Verum dicis. LYC. Atqui haec si ignorabimus, nihil intelligemus nostrorum, quando etiam hoc male junctum te effugit. Noli ergo amplius dicere, te aptum esse ad

ζόντων. ἢ εἰ ἐν νῦν ἔγνωσ σολαικίζοντά με, ἐρδὲ αὐξάνοντα ὡς παῖδια σολοικισμόν ποιήσῃ τῷ μηδὲν εἰδότε. ΣΟ. Ἀληθῆ λέγεις. ΔΥΚ. Καὶ μὴν εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, ἐδὲν γνωσόμεθα ἢ ἑαυτῶν, ἐπεὶ καὶ τόδε σολοικιστὲν ἀπέφυγέ σε. μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν, ὥς

b Ἡ] Πιούσας Fl. omisso ἦ. c Παῖδια] Παῖδια Fl. male.

63. Οὐδὲ αὐξάνοντα παῖδια] Αὐξάνοντα γὰρ ἔδει εἰπεῖν παθητικῶς, ἀλλ' ὅσα ἐνεργητικῶς. V.

65. Οὐδὲν γνωσόμεθα] Ὡφείλει γὰρ ἐπὶ τῇ διηγήσει * προσθεῖναι σύνδεσμον τὸ ἄν. εἰοίσι εἰ ταῦτα ἀγνοήσομεν, ἐδὲν ἂν γνωσόμεθα ἢ ἑαυτῶν. νῦν δὲ διπλὴ σιολοκισμὸς, καὶ τῇ ἐλλείψει τῶ ἄν, καὶ τῇ τῶ μέλλουσιν χρήσει, τῶ γνωσόμεθα ἢ ἑαυτῶν γὰρ τοῖς διηγητοῖς μέλλουσιν συντάττον. V.

* Προσθεῖναι] Lege προσθεῖναι. Et confer Schol. sequens, in quo refelluntur quae hic prave observata erant. J. F. R.

In altero *Vossiano* sic: [ἀν] ἰστέον ὅτι μέλλουσιν ἐδὲποτε μὲν τῶ ἂν ἐκφέρειν. ἢ γὰρ ἐνῆται ἐξω ἂν, καὶ ἐρδὲ ἂν. Διὰ τοῦτο γὰρ τὸ ἂν ἐν τε τῇ ἐνέσῳτι ἐπὶ τῇ ἀντιθέσει, ἵνα μέλλουσα δηλώσωμεν. μέλλουσιν δὲ ὄντων, τίς χρεια τῶ ἂν; τὸ σολοικισμὸς τὸ μὲν ὄνομα ἐνέκον, τὸ δὲ ῥήμα πληθυντικόν. V.

† Σολοικισμὸς] Novum incipere hoc scholium existimo. Sed quo referam non habeo. M. du S.

orientur animantes, quos ἔν vivois alatis, ἔν consumptos sicut recipiatis. Sed pro statim in hoc loco legendum est *statim*. Nec enim rationem & conditionem harum rerum tradit, sed originem & causas originum. Et sic legendum esse, ex Graeco satis constat, ubi σπείρας legitur, quod Cicero *satus* vertit. Hac voce vero Cicero & alibi utitur. In eodem fragmento, & eodem cap. II. paulo ante: Sic igitur, ut ab his traditum est, horum Deorum ortus habeatur, atque dicatur, ut Oceanum salaciamque Caeli satus, Terraque conceptu generatos editosque memoremus. Ibid. Haec vos qui Deorum satus orti estis, attendite. Tuscul. quæst. lib. II. *Cultura animi Philosophia est, qua extrahit vitia radicibus & praepravit animos ad satus accipiendos*. Idem de senectute: *Quid ego vitium ortus, satus, incrementa commemorem?* Sed redeamus in orbitam. Scriptor incertus apud Stobaeum: αὐξάνειν δὲ οἴκους. Nam illud Euripidis apud Stobaeum: καὶ τοὺς πονηροὺς μὴ ποτ' αὐξάνειν πόλιν, alibi apud eundem legitur castigatius, αὐξάνειν ἐν πόλει. Est tamen alius locus Euripidis, in quo active capitur. In Supplicibus: πολέμους τ' αὐξάνουσ' ἄνευ δίκης. Et in illo Zoroastri: μὴ σύγε αὐξάνει τὴν ἐμπαρμένην. Synesius περὶ Φαλακρας passively dixit: ὅτι τριχῆς καὶ τοῖς ζώσιν ἐστὶ νεκρὸν, ἀλλ' ὅτι τεινέων αὐξάνουσιν, id est, crescunt. Active autem, ἐστὶ μὲν ἐν καὶ αὐξάνειν ἡμῶν ἐν τῇ πόλει τὸ ἔξωλίσταται κατὰ λόγον. Synesius idem περὶ προνοίας αὐξάνειν δὲ ἅπαν ἀνάγκη τὸ τιμωρῆσθαι, καὶ ἔρπον ἀνάγκη τὸ ἀμελοῦσθαι. Ratione autem caret quod illud Sophoclis in Tragiiniis. Τὸν Καδμογενὴ τρέφει, τὸ δὲ αὐξάνει βίους πολυπόνοιν. Id est, Herculem alit ἔν ἀντὶ ἰνδυστρία, Interpretes Graeci ita interpretantur, αὐξάνει ἄντι τῶ αὐξάνεται. Condonandum autem est reverentiae sacrae scripturae, quae his superstitionis Grammaticorum & Atticorum legibus semper soluta fuit. Magnus Erasmus in illud Apostoli scribens quarti ad Ephesios: Αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ne-

gat verbum αὐξάνω aliam habere significationem quam neutralem. Sed praeter superius a me adducta, hic producimus unum locum, ubi citra controvertiam bis capitur active. Is est in prioris ad Corinthios capite tertio: Ἀπολλῶς ἐπότισεν, ἀλλ' ὁ Θεὸς ἠύξανεν, ὥς ἔτε ὁ φυτόν ἐστὶ τι, ἔτε ὁ ποτίζων, ἀλλὰ ὁ αὐξάνων Θεός. In his vero omnibus, quae subijciemus exemplis, passively capitur. Matth. VI, 28. Luc. I, 80. & XIII, 19. Act. VI, 7. VII, 17. XII, 20. Joh. III, 30. Coloss. II, 19. II. Thess. I, 3. Petrus II. ep. cap. ult. αὐξάνετε δὲ χάριτι ἐν γνώσει τῶ Κυρίου. Josephus in quarto antiquitatum: Πολλὰ μᾶλλον αὐξάνει ἐ φύσιν. Thomas Magister sentiens cum Ecclesiasticis scriptoribus dissentit a Luciano, quem operae pretium est audire. Τὸ αὐξάνειν, inquit, ἐπὶ ἐνεργητικῶν, οἷον αὐξάνει ὁ ἥλιος, καὶ ἡ ὑγρότης τὰ φυτὰ. Δημοσθένης ἐν τῇ περὶ εἰφάνης. Τὰς εὐδαιμονίας τ' παρὶδ' ὁ δεισιπύην, ταύτας αὐξάνει, καὶ τούτων εἶναι. Καὶ αὐξάνει ἄντι τῶ αὐξάνεται, Ἀριστοφάνης ἐν τῇ εἰς Γράμματα. Ἀλλὰ καὶ εἰκότως ἠύξησεν ἡ ἀρχή. αὐξάνει ἐπὶ παθητικῆς σημασίας, καὶ αὐξάνει τὰ φυτὰ, οἷον αὐξάνειν δεχέσθαι ἐν αὐξάνομαι ἐπὶ τῶ αὐτοῦ σημασιόμεν, ὁ αὐτὸς Δημοσθένης ἐν τῇ αὐτῇ λόγῳ. Οὐκ ἔστι ἐπὶ ἐν ἡ πατρὶς ἠύξαντο. Hic docet αὐξάνειν esse augere, facere ut aliquid crescat; interdum tamen accipi pro crescere, quod unico ex Aristide exemplo probat; Αὐξάνειν vero accipi passively pro crescere, quamvis etiam in illa notione legatur αὐξάνομαι. Haec quidem Thomae sententia. Tu vero, quisquis Atticus esse voles, active dicas αὐξάνω, & αὐξάνω, passively vero αὐξομαι & αὐξάνομαι, tamen elegantissimus scriptor Josephus in secundo ἀρχαιολογίας passively dixit, καὶ αὐξάνει τῶ πάθος. Et eodem capite active: τὴν οἰκίαν αὐξάνειν εὐδαιμονίαν. Et in Octavo Ἀλλοτρίως ruralis passively: φιλία ἀπὸ τούτων ἠύξησε. passively. Nec nobis obitare debet unius Aristidis exemplum a Thoma adductum. J. G. G.

67. Μὴ τοίνυν ἔτι λέγειν] Pro μὴ λέγειν. Lucianus in *Διμο-*

ὡς ἱκανὸς εἶ κατιδεῖν τὸ σολοικίζοντα, καὶ αὐ-
τὸς μὴ σολοικίζειν. καὶ γὰρ μὲν ἔγωγε.

Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου, ὃ συνεγε-70
νόμην ἐν Αἰγύπτῳ, τὰ τοιαῦτα ἔλεγεν
ἀνεπαχθῶς, καὶ ἐκ ἡλεγχε τὴν ἀμαρτάνοιαν.

deprehendentem soloecum, ipsumque te so-
loecum negare. Atque ego ita tibi consulo.

5. Socrates autem ille a Mopso quicum
fui in Aegypto, talia dicebat sine asperitate
& molestia, nec peccantem redarguebat:
ve-

71. Τὰ τοιαῦτα ἔλεγον] *Πόσους παῖδας ἔτεκες. V.

* Πόσους] Absurdissima haec; incorrupta tamen; respicit
eum non τὰ τοιαῦτα ἔλεγον, sed vocem συνηγόμενον, ex qua

frigidum hunc jocum capiat.

M. du S.

Atoribus: Σὺ δ' ἡμῖν τὰ πάσαις κλάς τ' ἐρωτικῆς περαι-
νεῖν. pro πείρειν. Poëtis hoc & legum latoribus fami-
liare, haut scio an barbarum in prosa. F. G. G.

70. Σωκράτης δὲ ὁ ἀπὸ Μόψου] Quis hic Socrates,
quis ille Mopsus? forte difficile dictu est. Socrates
Grammaticus laudatur in Etymologico M. An a Mo-
pso patriam signat Mopsuestiam aut Mopsopiam?
F. M. G.

Ibid. Ὁ δὲ ἀπὸ Μόψου] Grammatici hujusce nominis
meminit auctor Etym. v. Εὐδοκίης. Hinc autem liquet,
scriptum hunc Dialogum a Luciano, si genuinus sit,
post reditum ex Aegypto. Quare apud *fontium* L. I.
de Hist. Phil. c. 2.

M. du S.

73. Πηνίκα ἔξισι] Hic soloecismus in hoc vertitur,
quod πηνίκα posuerit, pro quando vel quo tempore,
cum Atticus significet tantum qua hora? Docet *Suidas*:
Πηνίκα ἐστὶν ὥρα (leg. ἄρα, vid. *Kusteri Suidam*, & *A-*
riflorh. Av. p. 610.) τ' ἡμέρας, ἀντὶ τῶ ὅποια ἄρα ἐστὶ τ'
ἡμέρας. ὥρας γὰρ ἔχεται οὐ καίριος. Πηνίκα δὲ ἐξαρμυσε τ'
νυκτός; Τὸ δὲ ἀνταποδοτικὸν, ὀπηνίκα; μικρόν τι μὲν τὴν
μεσημβρίαν. Τὸ δὲ Πηνίκα ἀπὸ ἀπώλειτο, ὅσην Ἀττικὴν
ἐδὲ ἀρχαίαν, ἐδὲ ἀκριβῆς. ἔστι δὲ ἀντὶ τῶ πότε δῆτα. παρ-
έλκει γὰρ τὸ ἄττικα. ἔπει ὅτι τὸ τινα σημαίνει. ὅτι τὸ ἄτ-
τικα. ὅθεν γὰρ τούτων ἀρμυρίζει τῶ ὀπηνίκα. Sic hic locus leg-
gendus ex *Scholasticis Ariflorhianis*, cujus haec sunt ver-
ba: ποία ἐστὶν ὥρα τ' ἡμέρας. τοῦτο δὲ ἐπὶ ὥρας ἔχεται οὐ καί-
ριος. Sic enim legendum ex *Suida*, non εὐκαίριος.
Apud *Suidam* vero male legitur ἔχεται, pro ἔχεται. Sed alia quoque in hoc loco restituta sunt. Interpres
vero *Suidae* hic nihil vidit, & varie hallucinatur. Sic
autem hic locus est vertendus: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τ' ἡμέ-
ρας, dicitur pro ὅποια ἄρα ἐστὶ τ' ἡμέρας; (h. e. quota
est hora diei?) Horas enim sic explorabant non tempora.
Quota vero noctis hora egressus est? Quod vero huic re-
spondet, est ὀπηνίκα. (id est, illa hora.) paullo post meri-
diem. Illud vero: Πηνίκα ἄττικα ἀπώλειτο, (quando peri-
it?) neque Atticum est, neque obsoletum, neque re-
stitutum. Est vero dictum pro πότε δῆτα, quando. Abun-
dat autem illud ἄττικα. Quia neque τινα significat, ne-
que ἄττικα. Nihil enim horum quadrat ad vocem ὀπηνί-
κα. In eadem sententia est *Thomas Magister*: Πηνίκα,
inquit, μὴ εἴπῃς ἐπὶ χρόνῳ. ἔστι γὰρ ὥρας δηλωτικόν. Εἰ-
πὸντ' οὖν τὸν πῶς, πηνίκα ἀποδημύσεις; εἰς εἴπῃς μὲν δύο ἢ
τρεῖς ἡμέρας ὅσην ὀρθῶς ἔρεῖς. Οὕτω γὰρ ὡς ἐφηνεν εὐρηται
παρὰ πᾶσι τοῖς δικαίμοις. ὡσαύτως & τὸ πηνίκα καὶ τὸ
τηνικαδὲ, καὶ ἡνίκα λέγῃ. Πλάτων ἐν Κρίτωνι. Τί τηνικαδὲ
ἐρεῖς, ὦ Κρίτων; ἢ ἔτι πρῶτον ἔτι ἐστὶ; Κριτ. Πάνν μὲν ἐν.

Σωκρ. Πηνίκα μάλιστα; Κριτ. Ὁρθῶς βαδύς. Καὶ αὐτὸς ἐν
Φαίδωνι. Μὴ αὐτοὶς τηνικαδὲ ἐκείνῃ ἡ ἀνθρώπων ὥδῃς. Hunc
Platonis locum imitatus est *Aristides* in legatione ad
Achilleum: Τί καλῶς & ἡμῶς αὐτοὶ καὶ τὴνικαδὲ; id
est, Cras hac hora. *Phrynichus* fere eadem omnia:
Πηνίκα, inquit, μὴ εἴπῃς ἀντὶ τῶ πότε. ἔστι γὰρ ὥρας δη-
λωτικόν. οἷον εἰπὸντ' οὖν τινός; πηνίκα ἀποδημύσεις; εἰς εἴπῃς
ἔωθεν ἢ περὶ μεσημβρίας ὀρθῶς ἔρεῖς. Male vir doctissimus
Joannes Nunnesius ὥρας exponit hic horas anni, & per
eas quatuor anni tempora intelligit. cum de partibus
diei, ut & ex *Suida*, & ex subiecta responsione apud
Phrynichum apparet, sunt capiendi. Recte igitur *Philo-*
stratus Atticorum canon in vita Polemonis: Ἡμεῖς οὖν
παλιόκρητος τ' ἰσοκρήτης, πηνίκα εἰς ὅτι τ' σκηπὶς ἡλᾶθη,
τῶ δὲ εἰπὸντ' οὖν, ὡς μεσημβρία τυγχάνει ὥρα. Attice
etiam dixit *Lucianus* in Gallo: Καὶ πηνίκα ἡδὲ λελούσθ
διοι. Et *Aristophanes* in Avibus: Πηνίκα ἐστὶν ὥρα τ' ἡμέ-
ρας; ὀπηνίκα. μικρόν τι μὲν μεσημβρίαν. Quota est hora
diei? Ea, paulo post meridiem. Pro πότε dixit *Lucia-*
nus in *Electro* πηνίκα. Ἀλλ' οἷος κύκλοι πηνίκα ἡμῶν τὸ
λιγυρὸν ἐκείνο ἄδουσιν. Et in *Timone*, ac *Aristophanes* ibi-
dem in loco supra allato.

F. G. G.

Πηνίκα ἔξισι] Eleganter idem *Vir Cl.* hic disputat
de usu τῶ, πηνίκα apud Atticos; nimirum id certam
speculare horam; ut si quis interroget, πηνίκα ἔξισι;
sit qua hora exhibit? & sic recte *Nostrum* dixisse in
Gallo, πηνίκα ἡδὲ λελούσθ διοι. Minus ergo Attice
idem in eodem Gallo, Σὺ δὲ πηνίκα, ὦ Πυθαγόρα, δη-
γήσῃς τὰ περὶ τῶ μεσσημβρίας; Hic πηνίκα est simpliciter
quando, πότε. Similem ex *Electro* locum producit
ibi *Vir Cl.* Addas licet id quod *Timon* apud *Nostrum*
T. I. c. 4. f. rogat *Jovem*, Ταῦτα τάπων, ὦ *Δαυμά-*
σις, πηνίκα παύσει; ὅπως ἀμειλὲς παρορμήμα; Quando
tandem erit, inquit, ut non amplius negligantur &
contemnuntur fulminis tui, quas factas, vires? Hic
πηνίκα incertum aliquod tempus denotat. Sed in *de*
Merc. Cond. [Ἀκροῶνται δὲ αὐτῶν πηνίκα γυλοῖον γὰρ &
τοῦτο, ἵτοι μεταξὺ κοσμομήμας, καὶ τὰς κόμας ἀπειλα-
κόμας, ἢ παρὰ τὸ δῖπνον.] πηνίκα exponerem qua die
hora? licet verba videntur ἀνακρίναι, neglecta ni-
mirum ea, quae necessaria est, distinctione. Sermo
fit de potentibus feminis, quae in convivio suo ha-
beant ostentationis causa homines Philosophos; eos,
ait, audiunt quidem illae; sed quando? jam quasi ipse
sibi respondet, vel dum comuntur & adornantur, vel
super mensam. Graeca ergo ita dispones, Ἀκροῶνται δὲ
αὐτῶν πηνίκα; γυλοῖον γὰρ & τοῦτο, ἵτοι μεταξὺ κοσμομή-
μας

verum interroganti, *Qua hora* (quando) *exiret*? *Quis enim*, inquit, *responderet tibi de hodierno die, quasi exiturus*? Alio autem dicente, *Luculentum habeo patrimonium*;

πρὸς μὲντοι γε τὸ ἐρωτήσαντα πῆνικα ἔξει-
σι, τίς γὰρ ἄν, ἔφη, ἀποκριθῇ σοι περὶ τῆς
5 τήμερον ὥς ἐξιών; ἑτέρω δὲ φήσαντι,
ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῶα, πῶς φης, εἶπε·
τέθνη-

73. Πῆνικα ἔξεισι] Τὸ ἔξεισι δηλοῖ τὸ τήμερον, ἐν ᾧ ὤτος
γὰρ. τί ἄν φησι ἐρωτῶν τὸ πότε ἔρχεται; ἢ αὐτόθεν; V.
76. Τὰ πατρῶα] ≠ Πατρικὰ ὅταν εἰπωμεν, τὰ τῶ πα-

τρὸς λέγομεν, ζῶντι τὸ πατρῶς. ὅταν δὲ τὰ πατρῶα τε-
θνήκῃ. V.

† Ἦμερον] Lege σήμερον. Sed absurdum est Scholium. Idem
mendum est in exc. G. in quibus reliqua hujus Scholii pars
non comparat. M. du S.

† Πατρικὰ] Scholium melius habet in Exc. G. Πατρικὰ ὅταν
λήγομεν, τὰ τῶ πατρὸς ζῶντι. ὅταν δὲ τὰ πατρῶα, τεθνήκῃ.
M. du S.

μυαί, &c.

Πῆνικα] Breve horarum spatium indicat πῆνικα, &
ultra diem ipsum nunquam exspatiatur: moras etiam
aegre ferentis est. M. du S.

76. Ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῶα] Hoc est, *Acquiesco pa-*
tria legis & consuetudinibus. Cum proprie & Atti-
ce hæc verba significant, *habeo satis amplum patrimo-*
nium. Πατρῶα, inquit *Thomas*, τὰ δὲ πατέρων εἰς υἱοῦς
χωρῶντα, καὶ πατρὸς φίλοι. Πάτρια δὲ τὰ τῶ πάτρως ἰδῆ.
Divus Bassilius contra foeneratores: Ἰσχυρὸν ἐστὶ πα-
τρῶν ἰκυσθ, postmodum etiam *cedes* & *euerteris patri-*
monio. *Laertius* in *Solone*: Ὅ τὰ πατρῶα κατεδιδου-
κός. Idem in *Αναξαγόρα*: Ὅς γὰρ τὰ πατρῶα παρεχό-
μεθα τοῖς υἱοῖς. *Lucianus* in *Dial. Meretric.* Εἰ κυρίῳ
γυναικὶ τὸ πατρῶν. *Ammonius* eadem omnia, nisi
quod πατρικοί φίλοι & ξένοι cenfet dicendum, non πα-
τρῶς ut *Thomas*. Pro *Ammonio* facit illud *Aristophan-*
is in *Avis*: Ὅ μοι πατρικός φίλος. Pro *Thoma*
facit *Lucianus* in *Timone*: πατρῶν, inquit, φίλον ὄντα.
Et *Herodianus* in primo: Τίμω πᾶσαν ἀπεινίαν τοῖς πα-
τρῶς φίλοις. Et non longe post, τοὺς τε πατρῶς φί-
λους πρῶτον ἀγέλλαν ἤθετο. Et *Bassilius* contra fo-
eneratores: Καὶ πῶς ἐστὶ πατρῶς ἀπεινιότης φίλιος. *Mo-*
schorulus: Πάτρια ἰδῆ τὰ τῶ πάτρως, πατρικός φίλος καὶ
πατρῶν εὐχῆ. Operæ pretium est & *Pollucem*, qui
inter hæc nullum facit discrimen, audire lib. II. cap.
11. Ἡ δὲ πατρῶν κτήσις πατρῶα, πατρικὴ, πατρίῳ,
προγονικὴ καὶ ἱερὰ πατρῶα, καὶ πάτρια, καὶ πατρικά, καὶ
προγονικά. *Suidas* vero *Thomæ* & *Moschorulo* consen-
tit. vide verba pag. 465. Quia autem πάτρια ἰδῆ scri-
bendum esse dicunt, notandum esse τὰ πάτρια, vel
πατὰ τὰ πάτρια frequentia esse eo sensu apud auctores
idoneos, præsertim apud *Heliodorum Episcorum*. Si
quis igitur ἱκανὰ ἔχω τὰ πατρῶα dixerit, pro ἱκανὰ
ἔχω τὰ πάτρια, ut dixit *Josephus*, ἔχων τὰ πατρῶα
ἰδῶν pro πατρῶν ut alibi dixit, vel si quis vivo adhuc
patre dixerit, se satis amplum habere patrimonium,
non effugiet solæcismum. Si apud *Lucianum* in *Dia-*
logo Alexandri & *Annibalis* recte legitur ἀπὸ πατρῶν
προσκυνῶν ἡμεῖς, καὶ λαίτῃ τὴν Μηδικὴν μεταδίδηται
ἐαυτὸν, abusus est pro πατρῶν. Sicut & *Dion* in
XXIV. libro de C. Cæsare: Ἀλλὰ ζῶντά τινα τὸ πα-
τρίως ἐμὴ ἀναγκασθῆτα, μᾶλλον ἢ πατρῶν, μήτε ἐξ
ἡπιορίας τινὸς, ἰκύναι. Ac ipse vitium, & neque legi-
bus patria, neque ob aliquam culpam eo se. consulatu se
Tom. III.

abdicavit. Ubi male πατρῶν pro πατρῶν dixit. Re-
cte *Suidas* in vita *Christodori Coptitæ*: ἔγραψεν, in-
quit, πάτρια Κωνσταντίνῳ πόλεις ἐπικῶς βιβλία 16. πά-
τρια Θεσσαλονίκης βιβλία καὶ &c. De moribus urbis *Con-*
stantinopolis, *Thessalonicae* &c. *Eumolpidarum* πάτρια.
Cic. ad *Atticum*. J. G. G.

Ibid. Τα πατρῶα] Quemadmodum πατρῶν & πά-
τριῳ distinguantur ab elegantioribus Graecis, cum ex
Grammaticis, tum ex ipsis Auctoribus docet *Cl.*
Grævius. Πατρῶν nimirum id dici, quod quis a pa-
tre relictum habeat: Πατρίον, quod ad universam Pa-
triam spectet. Sic dici πάτρια ἰδῆ. Esse tamen, ubi
discrimen illud non observetur, ostendit *Vir Erudi-*
tissimus exemplo *Josephi*, *Luciani* ipsius, & *Dionis*.
His addo alios locos, ubi *Lucianus* pro πατρίῳ usur-
pavit πατρῶν. In *Scythia* c. 4. T. I. ait *Anacharsis*,
Ἀλλὰ πρὸς Ἀναχάρκῃ ἐπαμύχλιδῃ, τὸ πατρῶν ἡμῶν δεῖν.
In *Patriæ Encomio* d. 4. Εἰ δὲ θεοῖς τίμοι τὸ τὸ πατρί-
δῃ ὄνομα, πῶς οὐκ ἀνθρώποις πολὺ γε μᾶλλον; καὶ γὰρ
ἰδὲ τὸ ἡλιον πρῶτον ἵκεας ἀπὸ τῶ πατρίδῃ, ὡς ἐ τοῦ-
τοι τὸ δεῖν, εἰ καὶ κοινὸς ἐστὶ, ἀλλ' ἐν ἑκάστῳ τομίζεσθαι πα-
τρῶν, διὰ τὴν πρῶτον ἀπὸ τῶ τύπου δεῖν. Locum inter-
gram adscripti, ut eadem opera eum vindicem ab in-
fictissima vulgati Interpretis versione. Verto, Si ve-
ro apud Deos nomen Patriæ valeat, qui non multo ma-
gis apud homines? Namque unusquisque primum ex
Patriâ solem videt; adeo ut Deus ille (Sol) & si com-
munis est, tamen unicuique existimetur patrius, pro-
pterea, quia eum primum ex illo loco vidit. Patet cla-
rissime, πατρῶς θεοῦ, hic esse πατρίῳ, sive πατρι-
κούς. Iterum *Noster* in *Eunucho* c. 3. Ἰπὲρ πατρίδῃ
κινδυνεύουσιν, καὶ ἱερὰν πατρῶν, καὶ τάων προγονικῶν ἀγα-
νίζεσθαι. Sed & apud *Aelianum* VII. Ποικιλ. 19. πα-
τρῶν ἰδῶν pro more patriæ, non patris.

J. F.

Τὰ πατρῶα] *Plut* 306. 1. M. du S.

Τὰ πατρῶα] Conf. *Diod. Sicul.* III. c. 71. vers. fin.
τὰ πατρῶα βασιλεία, ubi *Cl. Hesp.* N. 81. πατρικός
φίλος præfert. Ita πατρικός ξένος, φίλος, quando
non ad patrem solum respiciunt, vid. *Cl. Duker.* ad
Thucyd. VIII. c. 6. Sed πατρῶς νόμος potius quam
πατρῶς, idem ib. c. 76. N. 49. Nec repugno; nam
πατρῶς νόμος leges paternas, i. e. a patre suo latas,
Aelian. VI. 10. f. non patrias, f. ab universâ patria.
Licet ab Latinis confundatur, in patria potestas, quæ
ad solum parentem spectat. Verum πατρίοι φίλοι He-

τέθηκεν ὃ πατήρ * σὺ; ἄλλος δὲ αὐτὸς λέγοντι, συμπατριώτης ἐστὶ μοι ἑλάνθανες ἄρα ἡμᾶς, ἔφη, βάρβαρ ὢν. ἄλλος δὲ εἰπόντι, ὁ δεινὰ ὅτι μεθύσης, μη-

Quid ais? inquit, Pater ego tuus potius est? Alio rursus dicente, Conciuis meus est: Nesciebamus ergo, inquit, te barbarum esse. Alio dicente, Iste est ebriosus; (ebriosus)

Ma-

α Σβ] Σοι Fl.

78. Πατριώτης] Ὁμοίως ἢ ἴδει εἰπὼν, ὁμόγλωσσος, ὁμόνομος. τὸ δὲ πατριώτης, ἐπὶ βαρβάρων οἱ βάρβαροι ἢ ἄλλως ἀλλήλους φασί, ἀντὶ τῆς πολιότης καὶ ἴσως ὅτι μὴ κατὰ πόλεις οἰκοῦσι. Πλάτων μόντοι καὶ ἐπὶ Ἑλλήνων οὐ τοῖς νόμοις, * τὸ πατριῶ ἐχρησάτο. V.

* Τὸ πατριῶ] Lege τῷ πατριώτης. Ex mendosa scriptura ortum hoc Scholium; non enim πατριώτης vituperatur; sed συμπατριώτης. M. du S.

rodian. III. 15. 13. de patris defuncti amicis. Eod. sensu γνώμη πατριῶν φίλων. ib. I. 6. pr. Tamen & L. I. c. 9. pr. ὅσοι πατριῶν αὐτῶν εὐνοίαν ἐπεδείκνυντο. ubi paternum adfectum non adeo qualis patris defuncti, sed qualis patris esse solet, generaliter significatur. J. F. R.

78. Συμπατριώτης ἐστὶ μοι] Pro civis meus est, cum dicendum sit πολίτης ἐστὶ μοι vel μοι. Ut hic locus intelligatur, adscripimus Pollucis, Hesychii, Moschoruli, & Ammonii verba. Pollux: οἱ βάρβαροι ἀλλήλους ἐ πολιτάς, ἀλλὰ πατριώτας λέγουσι. Ἀρχιππῶ δὲ ἐ συμπατριώτας ἔφη. Πλάτων μὲν τοι οὐ τοῖς νόμοις ἐ ἐπὶ τῷ Ἑλλήνων τὸ πατριώτας εἰρηκε. Locus Platonis est in sexto de legibus: δύο δὲ λείπεσθαι μόνον μηχανὰ, μήτε πατριώτας ἀλλήλων εἶναι τοὺς μέγιστος ῥᾶον θαλεῦσαι ἀσυμφωνῆσαι εἰς δύναμις ὅτι μάλα. Hesychius: πατριώτης παρ' Ἀθηναίους ὁ βάρβαρος ὁ πολίτης. Moschorulus: Πατριώτης, inquit, πατριώτης Ἀφικόν ἐστιν. ὡς γὰρ φαμεν πολίτην τὸ συμπολίτην, καὶ ἑλικιστὶν τὸ σωηλικιστὶν, ἔτω καὶ πατριώτην τὸ συμπατριώτην. Καὶ ἐπὶ Θηλυκοῦ ἡ πατριώτης σολὴ καὶ κατὰ τὰ πάτριον γινωμένη. Sic Lucianus in Scythia: ἡ σολὴ αὐτὸν ἐπιστάσαστο πατριώτης ἔσται. Xenophon etiam πατριώτην ἵππον dixit. Ammonius: Πολίτης, inquit, ὁ ἐκ τῆς αὐτῆς χώρας δοῦλος δούλος. Thomas: Πολίτης, inquit, δημοῦς, φυλῆς, ἀνδρῶν τὸν λέγων Ἀττικῶς εἶπες. Nimirum antiqui magistri docent ita inter se differre πολίτης & πατριώτης, ut πολίται inter se dicantur Græci, eique ingenui, πατριῶται barbari & servi. neque dicendum esse συμπολίτης, συμπατριώτης, σωηλικιώτης, σωδημώτης, συμφυλῆτης, sed πολίτης, πατριώτης, ἑλικιστῆς, δημοῦς, φυλῆτης. Sane nec apud Latinos recte dicitur, conciuis, coequualis, contribulis. Haec barbara sunt, pro quibus melioris ætatis scriptores dicunt civis, æqualis, tribulis. Insignis igitur error est L. Valla, qui existimavit conciuis esse vocabulum Latinum. Notavit autem Pollux Archippum Comicum συμπατριώτας dixisse. Scribit idem Euripidem dixisse συμπολίτην in Thesæo & Heraclidis, quod & Aristoph. Scholiast. annotavit, ad hæc verba in Pace 909. Ἡ χρῆσις αὐτῶν πολίτης ἐστὶν ἀπασιν. In quem locum scribens interpres: Οὐτε συμπολίτην, ἔτι σωδημώτην λέγουσιν. Ὁ μὲν τοι Εὐριπίδης περὶ λόγων καὶ συμπολίταις τῇδε βοσκούσῃ χροῖ ἐ τῇ τεκούσῃ νῦν τῷ

In altero Voss. Cod. sic: † Ὡς περ Σικελὸς ἐ αὐτόχθον Σικελιώτης δὲ ὁ ἐν Σικελίᾳ οἰκῶν ἐστίν. ἔτω πατριῶ, καὶ πατριώτης.

80. Μεθύσης] Μέθυς γὰρ, ἀλλ' ἡ μεθύσης. F.

† Ὡς περ] Hic videtur deesse vox πατριώτης, licet nullum lacunæ vestigium appareat in apographo. J. Chr.

ἀρκέσαι χρῆαν. Hic est locus ex Heraclidis. Theseus intercidit. Legitur & hæc vox apud Josephum lib. XIX. Ἀρχαιολογίας. Οὐ μόνον εἰς τοὺς συμπολίτας, ἀλλὰ καὶ εἰς συγγενεῖς ἐ φίλους. Et Elianum III. 24. Νεανίσκος τῆς εἰς Δελφούς ἀφικόμενος Θισσὸς συμπολίταις κακουργοῖς συμπεριτυγχάνουσιν. Apud eundem legitur etiam συγγενεῖς Λησῆς ἀπεπῶν μὲν τῷ συγγενεῖ βοῆς γινωσκῆς ἴδω ὁ δράκων, καὶ τοὺς μὲν διασκόρπισεν, ἔς δὲ ἀπύκτων. Quæ vox & apud Euripidem legitur teste Polluce. Sicut apud Isocratem in Panathenæico συμπολίταις. Τοὺς δὲ πατριώτας ἔτω τῷ συμπολίτῃ ἐ τῷ δημοῦ. Quare minus mirandum de Apostolo, qui ad Ephesios capite secundo dicit συμπολίταις τῷ ἁγίῳ. Idem in primo capite epistolæ ad Galatas: Καὶ προκοπῶν οὐ τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολεμῶν συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει με. & epistolæ ad Thesalonicensis: Ἰδοὺ τῶν ἰδίων συμπολιτῶν. Sophocles in Oedipo Tyranno montem Cythæronem vocat πατριῶτην Oedipi: Ἀπίρην ὁ Κιθαίρην οὐκ ἔσθ' ἡμῶν αὐτοῖς πατριῶτην με ἐ σέγε ἐ πατριῶται Οἰδίπῳ ἐ τροφῶν, καὶ μητὴρ αὐτῶν ἐ χοριδεῖται. Dies crastinus hauri abibit, quin te ut civem Oedipi ἐ nutricem ἐ matrem augemus & celebremus, in teque choreas ducamus. Athenæus Nicostroti Comici fabulam adducit nomine πατριώτης. Apud Latinos conterraneus, quæ voce in hoc Luciani loco utitur Micyllus, quæ vitiosa est ac Græca συμπατριώτης. quamvis non ignorem a Plinio eam usurpata. Pro hac elegantiores dicunt popularis, civis, municeps. Sed de his nimis fortasse multa. J. G. G.

Συμπατριώτης] Quæ Cl. Graev. ad probandum vocab. συμπολίτης adfert, iis adde auctoritates Polybii ac Dinarchi. ap. Raphael. & Elfen. ad Ephes. II. 19. J. F. R.

80. Ὁ δεινὰ ἐστὶ μεθύσης] Solæcismus in eo versatur quod dicat ὁ μεθύσης. Attici enim dicunt ἡ μεθύς vel ἡ μεθύση, τὴ μεθύσης. Barbari vero de viro etiam utuntur μεθύσης. Thomas Magister: Μεθύση γυνή, ὡς Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις. Γραῦν μεθύση, τὴ κόρδακον ἔπικε. Θεοπομπῆς ὁ Καρκικός. Πρεσβυτῆς φίλου μεθύς. Μέθυς δὲ ἐπὶ τῷ ἀρσένῳ πόθις τῷ δοκίμῳ εἶπεν, ἐπὶ δὲ Θηλυκοῦ Λισσέῃ ἐν τῇ παρὶ τὴν ἁλῆν μελίτῃ. Οὐκ ἐστὶν ἡ γυνὴ μοι μεθύς. Σὺ τοίνυν Ἀττικῶς ἐπὶ μὲν ἀρσενικῶν μεθύων λέγεις ἐ μεθύσις. Ὡς Φιλίστρατος ἐν τῷ Ἡρώδῃ βίῳ. Ἐμῶν δὲ αὐτὸν ἐ μεθύσιον ἐ ἀνθρώπου ἐπὶ τῷ

Matris, inquit, *aut quomodo intelligis?* *Λίο* ἐκλελοχότας dicente, *Duplicas*, inquit, ἐξειλοχότας. Dicente quodam, *Λήμμα* (*Acceprio*) *in illo est*, per geminum *μμ* (*cum vellet λήμα, generosum impetum.*) Ergo, in-

τὸς εἶπεν, ἢ πῶς λέγεις; ἑτέρω δὲ ἐκ-
λελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τὸς
ἐξειλοχότας. εἰπόντων δὲ τινῶν λήμμα
ἠγάρεσκον αὐτῶν, ἀφ' ἧς δύο μμ. ἐκῆν,
ἔτε-

δ' Ἐκλελοχότας] Ex G. & marg. *Αι.* recepi. *Λίοντας* Edd. *c' Ἐξειλοχότας*] Sic G. *Λίοντας* Edd. *d Πέρ-
σαι*] Πέρσαι Fl. *e Δόο*] β Fl. *f Ἀνψεται*] Bene sic Fl. *Er. P.* &c. *Ἀνψεῖς* male *f.* cum *Vz.*

85. *Λήμμα πάρεσιν*] *Λήμα* ἢ ἡ ἀνδρία δι' ἐνός. *M. V.*
Idem Schol. in altero *V.* [*Λήμα*] *Δια δύο μμ.* τὸ λαμ-

βατόμηνον *Λήμα* ἀφ' ἐνός τὸ φρόνημα.

τα. Ἐπὶ δὲ *Θηλυκοῦ*, *μεινύσα* & *μεινύση*. Illud legitur
apud *Ecclesiasten* cap. XXVI. ὄργη μεγάλη γυνὴ μείνους.
Idem tamen XIX. πῶς ἢ μείνους & ποροκόπος πτω-
χίστη. *Pollux* Menandrum etiam de viro μείνους δι-
xisse auctor est. Non caret igitur exemplo quod Apo-
stolus dixit in prioris ad *Corinthios* cap. V. ἢ μείνους ἢ ἀρπαξ. Et VI. Οὐτε μείνους ἔτε λοιδοροί.
Nām *Lucianus* etiam in *Timone* de viro μείνους κὶ
παρόντων dixit, quanquam & *Phrynichus* scribat: Μέ-
νους αὐτὸν σὺν ἱερείς, ἀλλὰ μείνους γυναικὶ δὲ ἱερεῖς μεί-
νους ἢ μείνους. Barbari igitur, ut supra dixi, etiam
de viro μείνους dicunt. quare μείνους per solæcismum
est nominativus, & per Atticisimū genitivus. Ale-
xis tamen in fragmento apud *Athenæum* lib. XV. Ἐξ
οὐκ εἶρηκεν ἢ μείνους *Ἀλεξίς*. Ubi recte *Cassiodo-
rus* notavit male non neminem emendare μείνους. Et
apud *Arrianum* lib. IV. cap. 2. ubi tamen pro πότερον
μείνους εἶναι θέλεις, legendum μείνους. In his quæ
statim apud *Lucianum* sequuntur, ἑτέρω δὲ λέοντας, δι-
πλασιάζεις, ἔφη τοὺς λέοντας, nemo unquam deprehen-
det Solæcismum. Locum esse corruptum dudum vi-
di. sed quomodo emendandus esset, nec ego, nec fa-
cile quisvis alius me longe doctior potuisset subodorari.
Absq̃ue excerptis illis vetustis codicis, quæ modo lau-
davi, adhuc in mendo cubaret. Illa scribunt: ἑτέρω
δὲ ἐκλελοχότας, διπλασιάζεις, ἔφη, τοὺς ἐξειλοχότας. At
tici enim respuunt ἐκλελοχός. vide quæ supra notavi
de λέλογχα & infra c. 7.

81. *Ἐκλελοχότας*] Nimis ineptum erat vulgatum
λέοντας, ideo haud cunctanter eieci. *J. F. R.*

82. *Διπλασιάζεις*] Tolerabiliorem puto *Graevianam* pu-
lectionem, eamque interpretari utcumque conatus
sum: nempe ut illud *duplicare* referatur ad primam
literam praeteritis in augmento praeteriti geminatum
praeter Atticorum consuetudinem, qui pro *λς* & *μς*
ponunt *μμ*. *J. M. G.*

85. *Λήμμα πάρεσιν αὐτῶν*] *Lucrum* adest illi, cum
λήμα πάρεσιν αὐτῶν. id est, fiducia animique praesentia
vel obstinato adest illi, dicere debuerit. *Λήμα* & *λήμα*
auctore *Ammonio* ἀφ' ἐνός. *Λήμα* ἢ γὰρ δι' ἐνός μμ.
τὸ πρῶτον ψυχῆς (sic enim legendum est, non τύ-
χης, ut habent edita exemplaria) λήμμα δὲ ἀφ' ἐνός μμ.
hoc est, λήμα animi praesentiam significat, λήμμα
quidquid accipitur. Si *Heliodori* Episcopi codex emen-
datus est λήμμα ab illo dictum est pro λήμα. *Λήμμα*,

inquit, ἀσθενέστερον in secundo libro. Idem in deci-
mo: ἀνδρὶ δὲ λήμματι. *Iosephus* VII. ἀλώσεως. Καὶ
πολλοὺ λήμματι πλήρης γενόμενος. pro quo *Lucianus*
in *Demosthen. Encom.* Ὡς ἀνδρὶον ἢ αὐτὸ τὸ λήμα. In
Neophrone quoque λήμμα legitur pro λήμα in quibus-
dam libris. Κατὰ, inquit, λήμμα κὶ σθένος διεσ-
χίς. compece feroclam ἔν τινι. Ipsum carmen legitur
in *Stobaeo*. Quin & in *Philostati* Heroicis λήμμα im-
pressum est pro λήμα. Τὸ δὲ λήμα, inquit, τὸ Ἀ-
χιλλεὺς δηλοῦσθαί φησι. In *Dion. Halicar.* libro VI. ea-
dem menda est. Ἐπὶ λήμματι & προθυμίας ἀσθενέστερον.
Apud *Iularem*, in *Caesaris* quoque male legitur τοιαῦ-
τα λήματα ὁ Καίσαρ ἀνέβη. pro λήματα. *Heliodorus*,
tamen in sexto recte dicit: γυναικὶ ἢ τὸ λήμα, συνεπὶ
τὸ φρόνημα. *Euripides* in *Oreste*: Μενέλαος παύσαι λήμα
ἔχων τεθηγμένον. Idem in *Iphigenia*: Ὡς λήμα ἄριστον
ὡς ἀπ' ἐγγύς ῥίξας πύφους. Et in *Heraclidis*: Ἀν-
οῖδ' ἐγὼ τὸ τῶνδε λήμα & φύσιν. Id est, τὸ φρόνημα, τὴν
ὁρμήν, τὴν ἀνδρείαν, τὸ ψυχῆς πρῶτον, τὴν προθυμίαν.
Ioseph. III. Ἀλός. Δεῖ δὲ πῶς πρὸς τὰ τέχνη & λήμα-
τι. Παράστημα ψυχῆς autem, ut emendandum cen-
suimus apud *Ammonium*, sapientissime pro φρόνημα ac-
cipitur. *Diodorus* de rebus Alexandri: Οἱ δὲ Θεσάλιοι
τὸ πρῶτον ψυχῆς ἐνεκατέρων τοῖς δεινοῖς. *Iosephus*
in VI. Ἀλός. Κακῶς ἐπὶ τῶν πρῶτον ψυχῆς
Ἰσθαίους. *Polyb.* Γαλατικοὶ δὲ ἄλλαν σώματι & πρῶτον
μα ψυχῆς ἰλίγυ δὴν τὴν οἰκισμένην ἐκράτησαν. Sed ut re-
vertamur ad λήμα. *Aristophanes* in *Nebulis*: Λήμα ἢ
πάρεσιν τῶν δὲ σὺν ἀτολμον. Idem in *Ranis*: καθ' Ἡρα-
κλέα τὸ λήμα & τὸ λήμα ἔχων. *Simonides*: ἐντόλμα ψυ-
χῆς λήματι πειθομένοι. *Spiritus* freti, id est, intre-
pidi pectoris. Ponitur autem haec vox fere cum ad-
jectivo laudis vel vituperationis. *Euripides* in *Iphige-
nia*: Ὡς λήμα ἄριστον. Idem in *Alceste*: Κακὸν τὸ λή-
μα κῆρ ἐν ἀνδράσι τὸ σόν. Idem in *Medea*: Πικρὰ τέ-
μνον λήμα ἔφυ τυραννικόν. *Aristophanes* in *Equitibus*: Νὺν
δεῖ σε πάντα δη κάλων εἶναι & λήμα θούριον φορεῖν. Ubi
perperam *Erasmus* legit λήμμα, & interpretatur ἔν
λεπτα ferre vehemens, quod dudum *H. Stephanus* no-
tauit. *Sophocles* in *Oedipo Colono*: Ὡς ἀναιδὲς λήμα.
Herodotus tamen sine laudatione λήμα posuit pro prae-
sentia & praesentia in *Polymnia*: Ἀπὸ λήματι, in-
quit, κὶ ἀνδρείᾳ ἐσφατεύετο ἐδμενίας ἐούσης ἀνάγκης. Et
in *Calliope*: Λήματι μὲν νῦν κὶ ῥήμη σὺν ἰστοῖς ἴσαν οἱ
Πέρσαι. quo utroque in loco perperam μμ impressum

ἑτέρου δὲ εἰπόντων, πρὸς αὐτὸν ὁ μείραξ οὐ-
μὸς φίλον, ἐπεὶ αὖτε, ἔφη, λοιδορεῖς φίλον
ὄντα; πρὸς δὲ τὸ εἰπόντα, δεδίττομαι τὸ
ἄνδρα, καὶ Φεύγω· σὺ, ἔφη, καὶ ὅταν τινὰ
εὐλαβηθῇς, διώξῃ. ἄλλος δὲ εἰπόντων, τῷ

quitt, accipiet. Alio dicente; *Accedit ille
adolescentula (adolescentulus) amicus meus;*
*Tum tu, inquit, maledicis amico? Ad eum
qui dixerat, Terreo (Timeo) virum & fu-
gio; Tu, inquit, etiam cum timebis aliquem,
illum persequeris.* Alio dicente, *Amicorum
sum-*

86. Ὁ μείραξ] Τὸ μείραξ ἔφασιν ἐπὶ ἀνδρὸς λέγεσθαι,
ἀλλ' ἐπὶ γυναικὸς ἔδωκεν ἐπὶ δὲ ἀνδρὸς μείρακιον λέγου-

σιν. V.

88. Δεδίττομαι] Τὸ τοῦ ἐνέργειαι ἢ πάθος σημαίνει. V.

* Λίγισθα] Λίγιστα edita, correxerat M. du S. ex Cod. cre-
do, quia eodem versu vulgatum φασὶ ex Cod. V. in φασὶ se

mutasse notarat. Sed quia λίγισθα vel sine codice legendum
adparet, facile obscurandavi. J. F. R.

est. Nam λίγισμα duplici μιν lucrum, capturam,
quaestumque significat, & syllogismi partem, quam
Aristoteles πρίσσειν, Cicero *sumtionem* vocat. Hinc
componitur dilemma & monolemma. Lemma etiam
Plinio & *Martiali* argumentum significat. *Catanaeus*
male λίγισμα unico μιν dici vult pro lucro, contra o-
mnium exemplarium auctorumque fidem. *Lucianus*
Demosthen. *Encom.* *Λημμάτων πολλῶν καὶ μεγάλων ὑπερ-
σφίας*, id est, *contemptus magnorum & multorum em-
umentorum.* *Josephus* in I. *Αλάς*. Ὡς μὴ κατάφορον
τὸ λίγισμα ποιεῖται. Idem in XIV. *ἀρχαιολογίας*: Ἰνα
δὲ μὴ κατάφορον γῆν τὸ λίγισμα. Ne tamen quantum
pecuniae extorserit, cognosceretur. Ubi exemplaria tol-
μηράσια habent. & male *Gelenius* vertit: Ne tamen
fraus deprehenderetur. *Demosthenes*: Τα σφῶν αὐτῶν
μικροῦ λήμματος πολλοῦντας. *Sophocles* in *Antigone*:

Ὅν ἐξ ἅπαντων δὲ τὸ κερδαίνειν Φιλῆν.
Ἐκ τῷ ᾧ αἰχρῶν λημμάτων τοὺς πλείους
Ἀταμνίους ἰδοὺς ἐν ἡ σισωνμίνους.

J. G. G.

86. Πρόσεισιν ὁ μείραξ ἑμὸς φίλος] Hunc convitiari
amico suo ideo dicit Socrates quod viro muliebrem
eederit appellationem. Nam qui Attice sunt locuti ἢ
μείραξ dixerunt, non ὁ μείραξ vel μείρακιον, nisi
cum mollem & pathicum vellent intelligi. Ita illud
intelligendum in *Vita Demosthenis*: Ἦκεν ὅν τις μείρα-
κιον ἄραϊ, αὐτὸς ἀπολωλεκέναι λέγων. Venit igitur
quispiam effoeminatus adolescentulus egregia forma. Ibi-
dem in *Volis*: Καὶ μὴν ὁ πάνυ καλὸς ὁ μείρακιον ἔδο-
ξε μοι. Sed praeflat haec ita se habere ut testimoniis
evinamus. Primus itaque & maxime idoneus testis
est *Thopias Magister*: Μείραξ, inquit, καὶ μείρακιον
ἐπὶ ἀρσενικοῦ ἀδόκιμα· μείρακιον δὲ ὑδριώδους πάντας οἱ ῥή-
τορες λέγουσιν. Μείραξ μὲν τοι ἐπὶ θηλυκοῦ, καὶ μείρακιον
μὲν Ἀριστοφάνης ἐν *Πλούτῳ*. Σὺ δ' ἔτιβι χαίρων συλλα-
βῶν τὴν μείρακα. Καὶ πάλιν. Ὡς μείρακιον πτωχὸν ἢ
ἀρκεῖ. Σὺ δ' ὡς μείρακιον ἐπὶ θηλυκοῦ λέγει. *Lucianus*
in *Gallo de Danae* agens: Ὅς ποτε ἡράδῃ τῇ Ἀργολικῇ
ἐκείνης μείρακιον. Idem in *Νεκρικαῖς*. Δύο ἦν ὁ μείρα-
κιον κυλικας ἰστομῶς ἔχων. *Aristophanes* in *ἑκκλησια-
ζούσαις*. Ἀγὼν ἐν τῷ ταῦτας μετὰ σε τὰς μείρακας.
Idem in *Pluto*: Ἀλλ' ὡς νανίσκος σὺ ἐὼ τὴν μείρακα μί-
σῃ σε ταύτην. Et in *Ranis*: Καὶ ἢ ὡς ῥαλλῆς τὴν
μείρακιον. *Lucianus* in *Merced. Conduct.* Τὴν μείρα-
κιον, id est, mascululum scortum. Parum igitur

tur Attice *Parthenius* in *Eroticis*: *Μερακίσκος τις τῷ
πατρὶ δοκίμων Ἀθήνης ἡράδῃ. Ammonius* quoque hanc
notavit differentiam: Μείραξ ἢ μείρακιον καὶ μείρακιος
ἀρσενικῶν. Μείρακιον ἢ μείρακιος ὁ ἀρσενικῶν. Μείραξ
δὲ ἢ θηλυκῶν. Haec *Ammonii* sententia de μείρακιον
intelligenda non de omnibus masculis, sed impudicis,
pathicis. Postremo *Phrynichus* id confirmat: *Μερακίς
καὶ μείραξ. ἢ μὲν κωμῶδιαι παίζει τὰ τοιαῦτα. Τὸ δ' ἢ μεί-
ραξ καὶ μείρακις ἐπὶ θηλυκῶν τάττειται. Τὸ δ' ἢ μείρακιον
καὶ μείρακιον ἢ μείρακιον ἐπὶ ἀνδρῶν.* Ubi perperam
Nunnesius vertit: *Μερακίς καὶ μείραξ adolescentuli & a-
dolescentulus.* cum sit puella & puella, ut ex sequen-
tibus verbis apparet & exemplis, quae attulit. Sic &
Etymologici magni auctor, quem vide. Et *Heliodorus*
apud *Enstath.* Atticos hoc semper observasse
ait. Attice igitur dixit *Lucianus* in *Asino*: Τῇ μείρα-
κι σισωνιάζοντι. Et *Heliodorus* in primo: Ἰπποδῆμι
αὐτὸν ἢ μείραξ. Idem tamen male in quarto ait: Θω-
γίνης ἐστὶ καὶ οἱ σὺν αὐτῷ μείρακις. Et in X. Τὸν μείρακα
ὡς ῥαλλῆς, excedens ex ephēbis, vel ἄρτι μὲν ἢ ἴσ-
βον ὡς ῥαλλῆς, quemadmodum in secundo eleganter
dixit. *Aristophanes* etiam in *ἑκκλησιαζούσαις* de mas-
culo dixit μείραξ, sed impudico: Ἦν μείρακ' ἰδὼν ἐπὶ
θυμῇ καὶ βούλῃ τούτοις σκαλαθῆναι. Id est, συνουσι-
σαι, ut *Scholias* inquit. Si adolescentulum videns
cupiet & vult hunc subagitare. Ubi *Scholias*: Μεί-
ρακα δ' ἐν ταῦτα δοκεῖ ἀρσενικῶς εἰρημῶν. Deinde pro-
ductis *Ammonii* verbis, quae superius retulimus, sub-
iicit: ἢ πρὸς τὸ γυναικῶδες τῷ κοινῷ scilicet respexit.
quod verum est. Non enim alio sensu μείραξ Atticis
de masculis dicitur quam Latinum *nubere*. *Meicyllus*
ingenue fatetur se solæcismum hic deprehendere non
posse.

J. G. G.

Ibid. Μείραξ] Verum est Atticos plerumque femini-
num facere, *Aristoph.* *Eccl.* v. 692. & alibi. *Cl. Hem-
sterh.* in *Ed. min. Dial. Luciani*, pag. notarum 9. *Lu-
cianum* in *Dial. Mort.* IX. commisisse contra nitidio-
rem Atticisimum, notat, qui ibi μείρακιον mascu-
len. dicat, quam notam Editioni majori non infer-
ruit. At si videris *pincernam* & ibi significari, adeo-
que & mollem posse designari, quales & hoc nomine
venire *Cl. Graev.* recte docet, nihil illic a se diffen-
sit *Lucianus*. Sed & est ὁ μείρακιος ap. *Alciophr.* I.
Ep. 2. p. 12. ubi suspicio de effeminato sermonem ef-
fe, non est certa. Uruntur & alii de non suspectis,
quos tamen satis in eo ἑστῆκεν non dixerim. J. F. R.

88. Δα-

summissimus; *Lepidum*, inquit, *summo facere aliquid altius*. Dicente quodam, *Expello*; (*Exire volo*) *Quem*, inquit, *expellis*? Dicente quodam, *Exsuperne* (*superne*) *Ex*

Φίλων ὁ κορυφαίότατ', χάριέν γε, ἔφη, τὸ ὅτι κορυφῆς ποιεῖν τι ἐπάνω. καὶ ἐξορμῶ δὲ τιν' εἰπόντ', καὶ τίς ὅστιν, εἶπεν, ὃν ἐξορμᾷς; ἐξεπιπολῆς δὲ τιν' εἰπόντ',

ἐκ

91. Κορυφαίότατ' Κορυφὴ ἢ κεφαλὴ. τὸ ἔν κορυφαῖον ἢ διχ' ὑπερθετικὸν τὸ κορυφαίότατον. V.

92. Ἐξορμῶ Σημοῖναι τὸ ὁρμαίνω ἕτερον ἢ ὁρμηθῆναι ποιεῖν ὁρμᾶμαι δὲ ἐγὼ αὐτός. V.

88. Διδίττομαι τ' ἄνδρα, καὶ φεύγω] Soloecismus hic in eo est quod didίττομαι posuit pro metuo, cum sit terreo. *Thom. Mag. Didίττομαι* τ' δεινὰ ἡγυν ἐκφοῶ, καὶ ὁρμαίνω ποιεῖν αἱ λογισμοί. Ἀντὶ δὲ τῷ ἐκφοῶμαι ὁρμαίνω ποιεῖν μόνος. *Ομηρ.* ἐν Β' Ἰλιάδ. Δαίμονι δ' ὅς σε ἴσκει κακὸν ὡς διδύκοντα. *Aristoph.* Scholiast. ad Plutum notat διδύκοντα poni pro metuo, διδίττω autem esse terreo. Διδύκοντα μὲν ἐγὼ ἀμεταβάτως, διδίττω δὲ ἕτερον πρὸς αἰτιατικὴν συντακτικὴν. Attice igitur dixit *Lucianus de Leuē* : Κύνι τὰ χάσματα διδίττομαι. *canis rictu* sive *oris hiatus terrens*. Idem in *Philop.* Καὶ διδίττω καὶ ἰππῖον. Et in *Bis Accusat.* Καὶ μὴν ἔτοί μοι, ὦ Ζῶ, διδίττω. *terrent*. *Aristophanes* pro metuo videtur usurpasse in pace : *Εὐλαβήσθ'* ἐκείνον τ' Κίρβερρον καὶ διδίττω. *Iustinus Martyr* in epistola ad Zenam & Serenum : Μηδὲ διδίττομαι τοὺς χιμῶνας, ubi aliter didίττω *metuentem* legitur.

J. G. G.

91. Φίλων ὁ κορυφαίότατ' *Amicorum summissimus*, ut Graecum soloecismum Latino exprimam. De hac voce *Thomas* : Τελιυταῖον μὲν λέγει Τελιυταῖότατον δὲ ἀδόκιμον, ὡς ἢ κορυφαίότατον. Idem alibi : Οὐ κορυφαίότατον δὲ λέγειν, ἢ γὰρ πρὸς τῇ ὑπερθεσί καὶ ἑτέραν ὑπερθεσιν δι' ἐπ' αὐτῶν. εἰ δὲ Ἀλκυονίδος παῖζον λέγει. *Locus Luciani*, quem innuit, est in libello *quom. Hist. sit Conscrib.* Δύο μὲν ταῦτα κορυφαίότατα οἰκοῦν ἐχούσα. Negat hic *Thomas* superlativo addendum superlativum. D. *Joannes Theologus* tamen a comparativo formavit alterum comparativum in tertia Canonica : Μειζότεραν τούτων σὺ ἔχω χάριν. *Phrynichus* summo opere improbat hanc vocem : Κορυφαίότατον, inquit, ἐπικαλυψάμενος εὐρὺν ὁρμαίνω. λέγει ἐν κορυφαῖον. *Supradixit me* enim κορυφαίότατον reperi apud *Phavorinum*. Tu dic igitur κορυφαῖον. Simile huic est ἰχθυότατον a *Thoma* merito improbatum, & κεφαλαιώτατον quod in *Polemone Sophista* notat *Phrynichus*. Parum igitur Attice *Plutarchus* πρὸς Κολωνῶν Περιπατητικῶν ὁ κορυφαίότατ' Στράτων. Idem in *Pompejo* : ὦν Παρμένειος ὁ κορυφαίότατ'. Idem ibidem : Κορυφαίότατοι ὅσοι ἐσαν ἐν καίεντασιν ἢ τιθενοῖς ἔτοι σύμβουλοι. Nec *Dion. Halicarn.* lib. VI. Ἀππῖα δὲ ἦν γνώμη τῷ κορυφαίότατ' ὅτι προσεχόταν τ' ἀριστοκρατίας αὐστηρὰ ἢ ἀδύαδης. Nec *Ioseph.* συνελήγσαν δὲ οἱ κορυφαίότατοι. Idem in VIII. Ἀλώσ. συνελόντων ἐξ ὅτων κορυφαίότατων. Utitur & alibi hac voce, ut & *Laërtius* in *Socrate* & *Aristippo*, *Iustin.* *Martyr* in ὁρμαίνω ad gentiles, & *Herodiam* in fine libri secundi : τὰ κορυφαίότατα τοῖν καὶ συντίλειαν ἔχουσα καὶ κατὰ μέγεθος πεπραγμένην Σεβήρην ἐν τοῖς ἐφεξῆς. Et *Clem. Alexandr.* *Pædagog.* lib. I. c. 13. Καὶ μὴν τὸ κορυφαίότατον, quod est supremum omnium. J. G. G.

Ibid. Ὁ κορυφαίότατ' Errat *Thomas Magister*, cum

a ludente *Luciano* ait alibi usurpatam hanc vocem. Vide *Syngr.* c. 34. *Serio* enim, & ut probam adhibet. Nec solus, ut ex *Cl. Gnaeu.* nota videre potes, id fecit.

M. du S.

92. Καὶ ἐξορμῶ δὲ] Ἐξορμῶ absolute usurpatur pro exeo & proficiscor, sive erumpo. cum proprie apud Atticos activum sit significans, incito, urgeo, impello. *Moschorulus* : Ὀρμαίνω ὁρμῶ, inquit, τὸ πορεύομαι ἐγὼ, ἐξορμῶ δὲ ἄλλον. *Philophrast.* certe Atticos imitatus semper illo active utitur in Heroicis : Ἐξορμῶ τῶτον τ' κύνα καίτοι χρῆσθ' ὡς ὁρμαίνοντα. Et in eodem opere : τῷ Τελαμῶνι ἐξορμῶντι τ' Αἰάντα. *Euripid.* in *Iphigenia Aulid.* 130. eodem loco utramque significationem conjunxisse videtur, activam & passivam : Κλέθραν ἐξορμῶ ἢ ὅτι τιν' πομπῆς ἀντήσας, πάλιν ἐξορμῶσαις τοὺς χαλκούς. Improperie igitur, si *Luciano* credimus : *Heliodor.* in secundo. Καὶ μοι τις ἀπήγειλεν ὡς ἐξορμῶσιν. Idem in IV. ὁ δὲ τὰς μὲν κόρας ἐφασκεν ἐξορμῶσιν. Et sic saepius ille scriptor, ut & *Dio* lib. XLII. Αὐτὸς δὲ πρὸς τοὺς στρατιώτας ἐξορμῶσιν, & sic idem frequenter, ut & *Iosephus*, quin & *Xenophon* & plures alii, ut egregie ostendit incomparabilis *Budaëus* in *Commentariis* utriusque linguae. Sed ipse etiam *Lucianus* hujus praecepti sui oblitus dicit in *Dialogo* *Diogenis* & *Antisthenis* : Πολὺ τ' ἄλλων προσεξορμῶσας. ante alios *erumpens*. Idem in *Dialogo* *Alexandri* & *Annibalis* : Εγὼ γοῦν μετ' ὀλίγων ἐξορμῶσας εἰς τὴν Ἰσθρίαν. Qui tamen Atticos voluerit imitari, cum *Thucydide* dicat : Παρώξυνε τε τοὺς Λακεδαιμονίους ἢ ἐξορμῶσιν.

J. G. G.

94. Ἐξ ἐπιπολῆς δὲ τιν' εἰπόντ'] Cum quidam dixerit ἐξ ἐπιπολῆς, addita praepositione ἐξ, pro quo doctissimus quisque ἐπιπολῆς, omissa praepositione. *Pausan.* in *Corinthiacis* : Ἐπὶ θαλάσῃ τελευτάσθαι καὶ ἐπιπολῆς μάχῃ. *Aristophan.* in *Pluto* : Ταῖς μὲν ἄλλαις ὅτι χύτραις ἐπὶ ἀνωτάτω γραῦς, ἡ ταύτης δὲ τὴν τ' γραῖς ἐπιπολῆς ἐνέειν αἱ χύτραι. Idem in *Concionantibus* : Ἀνωθεν ἐπιπολῆς τὸ σηματ'. *Herodot.* Ἐπιπολῆς δὲ ἔπειτα αὐτὸ τὸ ἐλλύχνηον, id est, *superne inest ipsum ellychnium*. Valla hic labitur legens ἐπὶ πολλοῦ ἐλλυχνίου, id est, *cum multo lychno*. *Locus* extat in *Euterpe*. Idem in alio loco : Τάφον ἐαυτῇ καλίσκομεν αὐτὸ ἐπιπολῆς τ' πυλῶν. *Theophrast.* in primo de causis : Εἰ καὶ τινὰς εἰς βάθος καθάσιν, ἀλλ' ἐπὶ εἰς ἐπιπολῆς. *Plutarch.* in eo libello cui titulus *πότερα τ' ζῶν φρονιμώτερα* ὁρμαίνωσιν αἱ ψαύσαι τοῖς πτόλοις ἐπιπολῆς. Et in libello *περὶ κοινῶν ἐνοιῶν* σὺν ἐπιπολῆς ψαύσας τ' ἐπιφανείας, ἀλλὰ πάντη ἀπὸ βάθους εἰς πλάτος ὁμοῦ. Sic Attice *Plutarchus*, quod tamen minus Attice dixit in *Dione* : Εὐρίστον ἐξ ἐπιπολῆς μάχῃ ἢ καταφορῆς : quod etiam apud *Diofco-*

ἐκ τῆ ὀπιπολλῆς εἶπεν, ὥς ἐκ τῆ παθάρχης. 95 λέγοντ' δέ τιν' , συντάξατό μοι, ὃ λόχον, ἔφη, Ξενοφῶν συντάξατο. ἄλλ' δὲ εἰπόντ', ἀείεσθην αὐτὸν ὥς λαθεῖν, θαυμαστὸν, ἔφη, εἰ εἰς ὧν, ἀείεσθης τ' ἕνα. ἑτέρω δὲ λέγοντ' συνεκρίνετο αὐτῷ, ὃ διεκρίνετο πάντως, εἶπεν.

95 *superne*, inquit, *tanquam ex dolio?* Dicente quodam, *Conjuxit (Injuxit) mihi; Etiam manipulum*, inquit, *Xenophon*. Alio dicente, *Circumfeti (subterfugi) illum ut deliterem; Mirum*, inquit, *si unus ipse unus circumfetiisti*. Alio dicente, *Commiscebatur (Comparabatur) illi; Omnino etiam separabatur*, inquit.

6. So-

96. Συντάξατό μοι] Ἐπὶ γρατοπείῃ γὰρ τοῦτο λέγειται. V.

98. Περιέσω αὐτὸν] Ἰππηγαγόμενον γὰρ ἴδει εἰπεῖν, ἢ μετῴκων αὐτόν. τὸ γὰρ ἀεισθῆναι ἐπὶ τῇ κυκλῇ λεγεται τὴν ἀεισθῆναι. V.

Idem Schol. in *Vossiano* majore ita habet: Περιέσω] Τὸ ἀεισθῆναι δηλοῖ τὸ περιεῖν αὐτοῦ. πῶς ἂν εἰς ὧν περιεῖν αὐτῷ

* Οὐ] Excidit hic aliqua vox, aut συν - ἔν legendum. M. du S.

ridem cum in capite de papavere tum alibi, uti & passim apud Graecos interpretes occurrit. *Phrynichus* haec, quae diximus, confirmat. Εξ ἐπιπολλῆς λέγουσιν οἱ ὀπίπολλοι ὅμοιον εἶναι τῷ ἐξαιφνης. οἷον ἐκ ἐπιπολλῆς ἐξαιφνης, ἀτοπως. Οἱ ἦν ἀρχαῖοι ἀνὲν τ' οὐκ ἀπρόεστος ἐπιπολλῆς. *Thomas* est in eadem sententia: Οὐδὲν τ' δοκίμων ἐξ ἐπιπολλῆς εἶπεν. ἀλλὰ πάντες χωρὶς τ' ἐκ ἀπρόεστος ἐπιπολλῆς. Ἀριστοφάνης ἐν τῷ Αἰγυπτίῳ. Ἐπειδὴ σοὶ λέγει βραχύνει ἐκ ἐπιπολλῆς ἀπεκρινάμενον. *Θακυδίδης* ἐκτὴ. λέγει τὸ ἐπιπολλῆς τῷ ἄλλῳ εἶναι, de *Epipolis* agens *Syraculanorum* loco, custodiis frequenti, ut loquitur *Livius*. *Lucianus* tamen hic non cavit quod aliis vitio dat. Dicit enim in secundo verarum narrationum: οὐκ ἐξ ἐπιπολλῆς μόνον ἀλλὰ καὶ ἐς βάθος. F. G. G.

96. Συντάξατό μοι] *Jussit mihi*. Sic interpretor, non ut *Micyllus*, *composuit*. In hoc enim videtur soloeccismus esse, quod συντάσσειν dixerit pro κελύειν, cum συντάσσειν proprie sit ordines instruere, componere. Pro jubere tamen utitur *Heliodor* in secundo: Ἐπὶ τῇ πῶν τ' ἰσίδῳ ἔπερ συντάξατό μοι πρὸς τὸ ξῆνον ἄρμυσσας. Idem in eodem: Ἐπὶ τῇ χέμῳ τὴν κούμῳ ἔπερ συντάξατό μοι ἰσίδῳ. *Diodor*. saepe συντάσσειν pro jussit, & συντάξατο pro jussus erat, utitur. Qui igitur Atticos imitari voleat, συντάσσειν utentur de ordinibus instruendis, ut *Xenophon*. Apud *Josephum* ἐπιπολλῆς τε καὶ λόχος συντάσσοντες dixit, id est, insidias ponentes. *Lucianus* alio sensu in *Asino* dixit: συντάσσοντες ἐπ' ἔργῳ. *Accingebantur operi*. & *Plutarchus* συντάσσοντες πρὸς τὴν πράξιν, ad negotium componebatur. Eodem pertinet illud *Periclis* ἀσύντακτος εἰμι, imperatus sum, illudque *Plutarch*. de *Solone*: συνταγμένοι ὥστε ἀλλοί τ' ἔργῳ, paratum subicere nomina. *Demosthenes* ἐ συνταγμαι non sum paratus, meditans, instruendus. F. G. G.

Συντάξατό μοι] Ἐπιτάξατο volebat ille *Soloecus*.

F. M. G.

98. Περιέσω αὐτὸν] *Circumfeti ipsam*. Manifestus soloeccismus, ut docet *Thomas*: Μη εἰπῆς ἀεισθῆναι τὸ εἶναι. Πῶς γὰρ ὁ ὧς τὴν ἀεισθῆναι; ἀλλὰ ἀεισθῆναι.

ἔσθῃ;

1. Συνεκρίνετο αὐτῷ] Συνειδικάετο γὰρ ἴδει εἰπεῖν, ἢ ἡμφισβητεῖται, ἀπ' ἑ συνεκρίνετο. τὸ γὰρ συγκρίνασθαι, ἐπὶ τῷ συγκρίνασθαι ἢ δοκίμῳ χρήσις τ' Ἑλλήνων οἶδεν. V.

In *Voss*. majore sic: Συγκρίσει καὶ διάκρισι φασὶν οἱ φιλόσοφοι τὴν ἑσθῇ καὶ διάκρισιν, ὅς ὡς φασὶν ἐν τῇ συνηθείᾳ τὴν ἀντίταξιν. * ἔν συνεδικάετο ἴδει εἰπεῖν, ἢ ἡμφισβητεῖται.

Λιδάνειν ἐν ἐπιστολῇ καὶ ἀεισθῆναι τὰς ἐπιστολάς. *Laetius* in *Menedemo* parum *Attice* dixit ἀεισθῆναι αὐτόν ποτε Κράτην. Περιέσω etiam fugio, vito significat. *Lucianus* in fine *Hermos*. Οὐτως ἐντραπίνομαι καὶ ἀεισθῆναι, ὥστε τοὺς λατῶντας τ' κύνων. *Non sicut ac rabiosos canes fugiam, & vitabo*. *Joseph*. Ἀρχαιολογίας libri primi capite secundo: πρότερον ἰδομένη τῇ πρὸς αὐτὸν ὁμιλίᾳ τὸν φεύγει ταύτην ἐκείνηται. Idem Ἀρχαιολογίας lib. IV. cap. 6. Περίεσω γὰρ μὴ πολλοὶ τ' ἔργον ἀσυνταξίας αὐτοῦ μιμηταὶ γινώσκοντες τὸ πλῆθος. id est *verebatur*. Idem locus & *Suidas* refertur cum eo qui sequitur: Τὸν ὄχλον ἢ ἐκείνῳ αὐτῷ ἐ τοὺς δορυφύλακας ἀεισθῆναι μάλα. Idem *Suidas* ἀλυσκάζειν, ἀεισθῆναι, ἐκκλίνειν, φεύγειν, cedere, declinare. in qua notione etiam legitur II. ad *Timotheum* II. 16. & ad *Titum* III. 9. vide & *Casaubon*. ad *Athen. Animadvers.* lib. XV. 5. & *Andream Damaenem* ad *Joann. Chrysostomum*. in epistolam ad *Titum orationem sextam*. F. G. G.

1. Ἐτέρω δὲ λέγοντ' συνεκρίνετο αὐτῷ] *Judicio experiebatur*, vel *contendebat*, aut etiam *cum eo comparabatur*. Sic barbari loquuntur. *Attice* vero συγκρίνεται αὐτῷ significat, una oriebatur, nascebatur, sive gignebatur, quemadmodum διεκρίνετο αὐτῷ significat, una interibat, atque dissolvebatur. *Διακρίνεσθαι* tamen pro *judicio experiri* dixit *Demosthenes*: Εἰ μὲν ἐν τῷ ῥοδίῳ δικαστηρίῳ διεκρινόμεθα. Sed de συγκρίνῃ audiamus *Thomas*: Ἐπὶ δικαστηρίῳ συνεδικάετο καὶ λέγειν, ἢ συνεκρίνετο. Συνεκρίνετο ἢ ἀντὶ τῷ ἡκούτο, ὡς ἔχει καὶ ἡ παρὰ φιλοσόφους συγκρίσις, ἢ το ἐναντίον λέγουσι. ἐπει καὶ ἡ φασὶν ἐν τῇ συνηθείᾳ συγκρίνῃ, ἀπὸ τῷ πρὸς τὸ δύνανται δε παρῆσθαι, ὅς ἐρηται παρὰ τοῖς δοκίμοις τ' ἐκείνων. Ἀλλὰ ἀντὶ τούτων παραβάλλειν, καὶ παρῆσθαι, καὶ παρατίθεναι. Pro quo & dicunt *εἰκάειν*, ὡς ἀντιθέτως. *Attice* igitur dixit *Epicharmus*: συγκρίθη ἐκ διεκρίθη, καὶ ἀπῆλθεν ὅθεν ἦλθεν, πάλιν γὰρ ἐς γὰρ, πάλιν αὖτ' ἔτι, τί τῶνδε χαλεπὸν; *Attice* etiam *Chrysostomus* in *comparatione* monachi & Regis: Καὶ ὡς ἀντιθέτως τὴν ἀλλήλους τῆς κατὰ τὴν ἀντιθέτως τῶν πολλοῖς, τῆς πολλῆς τῆς κατὰ

6. Solebat vero etiam illis, qui Attico more soloeci essent, lepide illudere. Ad dicentem enim, *Nos (nobis) hoc videtur*; *Τη*, inquit, *etiam Nos (nobis) dices, nos peccare*. Alio serio narrante rerum patriarum quiddam, ac dicente, *Illa vero Herculi mista*; *Non igitur*, inquit, *mistus illi Hercules*? Quodam dicente, *Se tondendum esse*; *Quid*

Εἶδομαι δὲ καὶ πρὸς τὰς σολοικίζουσας Ἀττικῶς, παίζειν ἀνεπαχθῶς. πρὸς γὰρ τὴν ζεῖπόντα, νῶϊ τὸτο δοκεῖ, σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἑρεῖς, ὡς ἀμαρτάνομεν. ἑτέρω δὲ σπυδῇ διηγούμενος τί τ' ἔβ. χαρίων, καὶ εἰπόντος, ἢ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα, οὐκ ἄρα, ἔφη, ὁ Ἡρακλῆς ἐμίχθη αὐτῇ. καρῆναι δέ

TI-

5. Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ] Τὸ γὰρ νῶϊ † εὐθεία καὶ αἰτιατική. ἀλλ' ὅτι καὶ δοτική † τὸ δὲ δοτικὴν ἀπαίτει. καλῶς δ' ἐν παίζων αὐτὸν εἰρηκεῖν ὡς σὺ καὶ νῶϊν ἑρεῖς ὡς ἀμαρτάνομεν, ἔδει γὰρ κίπτειν καὶ νῶϊν ἀμαρτάνομεν ἑρεῖς, τῷ τῶν ἡμῶν, ἀλλ' ἔχ. ἡμῶν. V.

† Εὐθεία] Εὐθεία καὶ αἰτιατικῇ editum ante; ac deinceps quoque dativus ubique expressus. Sed adscripsit Solinus: nominativum in his omnibus pro dativo qui in V. & Impr. erat, repositus. Huic igitur parui. J. F. R.
† Τὸ δὲ δοτικὴν ἀπαίτει] In V. & Impr. τὸ δὲ δοτικὴν ἀπαίτει abunde. quod vero jam editum ex G. & ingenio se reflexit

8. Μιχθεῖσα] Ἐμίχθη γὰρ ἀνὴρ § φαμέν γυναικί, ἐχέ γυν. ἀνδρ. V.

9. Καρῆναι] Τὸ κείρατ' ἐπὶ τῷ ** κοσμίως τὸ δὲ καρῆναι ἐπὶ τῷ ἀτίμως, καὶ μὲν ὕβριως. V.

testatur M. du S. § Οὐκ] Ita ex V. restituit Idem, in editis erat τὰ sine sensu. § Φαμέν] Φασι editum ante. In V. per compendium exaratum hoc verbum editoribus prioribus impositum. J. F. R.
** Κοσμίως] Κοσμικῶς Exc. G.

χάνοντα σπυδῇ. Et Lucianus in imaginibus: Καὶ τοὶ Νηρείων ἐκείνη παρεξέταζον. Ibid. ἐγὼ δὲ σε εἰδ' ἐκείνα ἤξην ταῖς Ἡραϊκάς παραθεοῦν με. Et paulo post: Οὐκ ἂν παραθεοῖτο οἱ οἱ δὲ τῶν γυναικῶν φαιδράν. Ibid. Αἰγυρίω δ' αὐτῆς ἐκείνην ἐκείνη τὸ εὐμηκεῖς τε καὶ ὄρεον. Quare minus Attice dixit Athenaeus: Τὸ δὲ Διονυσίου χορηγίον παντιλῶς ἀν' εὐτελές τι φανείη πρὸς ἐκείνο συγκριτόν. Confudit etiam hanc differentiam ipsemet Lucianus in *Parasiti*. Αἰετῶ, inquit, συγκριθῆναι αὐτῷ εἴτε τῷ σώματι. & Philo: Ὅς ἕνεκα εὐγενείας εἰδὲν θνητῶν συγκρίνεται, nobilitate cum nemine mortalium comparandus. Quare minus mirum de Apostolo, qui II. ad *Corinth.* cap. 10. inquit: Οὐ γὰρ πολλοὶ μὲν ἡμετέροις καὶ συγκρίναι ἑαυτοὺς τιτὶ τ' ἑαυτοὺς συνιστάντων. In eadem sententia *Phrygisch. Σύγκρισις*. Πλούταρχος ἐπεγράψας συγγραμμά τι τ' αὐτοῦ, σύγκρισις Ἀριστοφάνους καὶ Μενάνδρου. Καὶ θαυμάζω πῶς φιλοσοφίας ἐπ' ἄκρον ἀφηνεύει, καὶ σαφῶς εἶδως, ὅ, τι ποτὲ ἐστὶν ἡ σύγκρισις, ἐχρήσατο ἀδοκίμῳ φωνῇ. Ὁμοίως δὲ καὶ τὸ συγκρίνειν τόνδε τῷ θεῷ, καὶ συνείκεναι, ἡμάρτη. Χρὴ ἐν ἀντιθέτῳ εἶναι, καὶ ὡς βάλλειν λέγειν. Cicero recte I. de *Natura Deorum* συγκρίσιν vertit *concretionem*. Theophrastus *Cerameus*, supra sui saeculi captum scriptor elegans, Hom. LVI. in festo S. Procopii, hoc sensu posuit σύγκριμα. Κόσμος λέγεται τὸ ἐξ ἡρατοῦ καὶ γῆς, καὶ τ' ἐν μέσῳ σύστημα καὶ σύγκριμα. Vertit Franciscus Scorsus: *Mundus dicitur, quod ex caelo terraque, et his quae in medio sunt interiecta, constitutum atque compactum est*. Male vero Plutarcho σύγκρισις ponitur pro *comparatione*.

5. Νῶϊ τοῦτο δοκεῖ] Ut soloecismo soloecismum explicemus: *Nos hoc videtur*. Ubi νῶϊ nobis dicendum fuit, quemadmodum Plato loquitur in VI. de legibus: *Ἐαυμῶς τὸν γε ἀλοῦσαι νῶϊ πάντας ξυνδοκεῖ*. Idem in *Sympos.* Πρόξομεν ὁ ἀν. φαίνῃ νῶϊν. J. F. G.
Ibid. Σὺ, ἔφη, καὶ νῶϊν ἑρεῖς, ὡς ἀμαρτάνομεν] Τη et-

iam nobis peccamus dices pro νῶϊ ἀμαρτάνομεν, id est, nos peccamus. Utrumque hoc non videtur animadvertisse interpres, ut ejus versionem legenti constabit. (nam dedit: *Τη*, inquit, *etiam νῶϊν dices, ut peccamus*.) J. F. G.

8. Ἡ δὲ τῷ Ἡρακλεῖ μιχθεῖσα] Haec Luciani verba ex sequentibus *Thom. Magist.* erunt intellectu facilissima: *Μίγνυται*, inquit, ὁ ἀνὴρ τῇ γυναικί, ἔχ' ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρὶ. Nimirum *μίγνυται* recte dici de viro cum muliere consuescente, male vero de muliere, quae cum viro rem habet. Hanc differentiam tamen non esse perpetuam argumento est illud Parthenii in *Eroticis*: *Τὴς αὐτῶν μιχθεῖν τῷ ξένῳ*. *Herodot.* in Clio: *Δεῖ δὲ πᾶσαν γυναικα ἐπιχωρῆν ἐξομένῳ ἐς ἱερὸν Ἀφροδίτης ἑστᾶν ἐν τῇ ζωῇ μιχθῆναι ἀνδρὶ ξένῳ*. Attice igitur D. *Joh. Chryso.* de *Babyla martyre*: *Ποῖον δὲ ἐφελῶ μίγνυται μητράσιν καὶ ἀδελφαῖς ὑπὲρ ὅ, τ' εὐχὴς προεῖς φιλόσοφον ἐνομοθέτει, de Zenone agens*. Sic apud *Hesiod.* *μιχθεῖς ἐν φιλότῃ*, frequentissime. *Homer.* hymno in *Lunam*: *Τῇ ῥά ποτε Κρονίδης ἐμίχθη φιλότῃ καὶ εὐνῇ*. *Quin & Esdr.* IX. Hebraei dicuntur miscuisse semen sanctum cum populis peregrinis, qui gentiliū filias duxerant uxores. J. F. G.

Ibid. Μιχθεῖσα] Falsa est Scholiastae observatio, nam de feminis aeque frequenter dicitur. *Aristoph.* *Ran.* v. 1112. *Καὶ τι τοῦτος ἐν τοῖς ἱεροῖς, καὶ μίγνυται τῷ τῶν ἀδελφῶν*. *Aelian.* V. H. I. 15. αἱ θῆλειαι — ὅταν τ' πρὸς ἄρρενα μιχθεῖς ἀτυχίσωσι. *Homer.* *Odys.* A. 72. *Φέρυκεν δὲ θυγάτηρ* — *Ποσειδάωνι μιγείσα*. Et A. 267. *De Alcmene* — ἐν ἀγκυῇσι Διὸς μεγάλῳ μιγείσα. *Hesiod.* *Theog.* v. 53. — *πατρὶ μιγείσα Μημοσύνη*. Ne plures addam. J. F. R.

9. Καρῆναι δὲ τινος εἰπόντος] Cum quidam pro κείρατ' ὀνδρὶ, dixisset *καρῆναι*, quod erat ignominiosum verbum. Differentiam pulchre docet *Thomas*: *Καρῆναι* ἐκ ἀρῆν κυρίως οἱ Ἀττικοὶ λέγουσιν ἐπ' ἀνδράπων σὺν-

τιν' εἰπόντ' ὡς δέοιτο, τί γ', ἔφη, *Io enim*, inquit, *malum fecisti, & dignum* σοι δεινὸν εἶργασται, καὶ ἄξιον ἀτιμίας; καὶ *ignominia*? Et, *decertare* quodam dicente, *(de amica disputatione)* Cum hoste, inquit, *decertas*? Alio dicente, *Torqueri filium suum*

aggre-

α Εἴπε] Οὐν Fl.

12. *Ζυγομαχεῖν*] Ἐπὶ γὰρ τῇ φιλικῇ ἀφελουμένην ἱεροχλήν λέγεται, ἢ ἀμφισβητεῖν, ἢ φιλονεικεῖν ἐπὶ δὲ τῷ ἐχθρῷ, ζυγομαχεῖν ἢ ἀφελουμένην. V.

14. *Βασανίζεσθαι*] Βάσανθ' γὰρ ἐπὶ τῇ δοκιμασίᾳ λέγεται καὶ ἐπὶ κολαζομένῳ διὰ τιμωρικῶν ὀργάνων. V.

τοῦτο καὶ ἀκρίβειαν. Τὸ δὲ κείραθ' οὐκ ἐπ' ἀτίμῳ. Λοβάνθ' οὐκ ἐπὶ σολῇ τῇ. Οἷμαι δὲ δεικνύναι ὑπὸ τοῦ τιμηθῆναι Καίσαριον. τὴν γὰρ πάλιν δὲ δημοσίᾳ κείραθ' νομίζου. τίθεται δὲ ἐπὶ πρεσβύτων. *Philost.* in *Heroicis*: Τὴν κέμην ἢ κείρατον ἐπὶ τῷ Πατρόκλῳ. *Lyfias* in *Epitaphio*: Ἀξιὸν ἢ ἐπὶ τῷ δὲ τῷ τάφῳ τότε κείραθ' τῇ Ἑλλάδι ἐπὶ πινυτοῖς τοῖς ἐνθάδε κειμένους. *Phrynich.* adientitur *Luciano* & *Thomae*: Καρῆναι enim tradit dici de infami tonsura, κείραθ' autem de hominibus. Et *Moschorul.* Ἐκάρην, ὃ αἰεὶ τάττει ἐπὶ ἀτίμῳ καρῆναι. Nimirum καρῆναι dicebatur de infami illa rasura, qua utebantur in morionum & stupidorum, & γελοιοποιῶν, qui ad ciendos rufus inducebantur, caputibus radendis. Illi enim ad cutem radebantur, cum alii tonderentur. quo aludit *Tertullian.* de spectaculis: *Eos infideles erga faciem suam esse, quam novaculis mutabant, & insuper somnium melius alarum objiciebant: ita de domini praecepto ludentes. Docere scilicet & diabolum maxillam verberandam patienter offerre.* Nam illi moriones ralo capite alapis offerebant malas percutiendas. Sed de hoc ritu dudum viri docti plura.

12. *Ζυγομαχεῖν* δὲ τιν' εἰπόντ' Cum quidam dixisset *ζυγομαχεῖν* pro contendere cum familiaribus. Cum hoc verbum proprie significet apud optimos quosque auctores tantum cum hostibus contendere. Probat hoc quod dixi *Thomas*. Οὐ δὲ λέγειν περὶ τῷ φίλῳ, ὡς πρὸς τὸ δῖον περὶ τῷ δὲ τιν' ἐζυγομαχεῖν. ἀλλ' ἡμφισβητεῖν, ἡριζοῖν, ἐφιλονεικεῖν. Τὸ γὰρ ἐζυγομαχεῖν ἐπὶ ἐχθρῷ λαμβάνεται, ὡς αὐτῶς καὶ τὸ ἰδικαζομένῳ. Οἷον ἰδικαζομένῳ τῷ δῖον, περὶ τοῦδ'. *Hesych.* in diversa est sententia, qui ait hoc verbum significare τὸ τοῖς οἰκείοις ἀφελουμένην, cum familiaribus contendere. quo sensu accipi debent *Plutarch.* loca a *Budao* in commentariis collecta. Proverbium tamen quod affert *Aristot.* III. *Rhetoricorum*, φιλάμην ζυγομαχεῖν τὸ κορύκην pro *Thomas* & nostra facit sententia, ut & *Demosthenes* apud quem *ζυγομαχεῖν* cum hoste contendere est.

14. *Βασανίζεσθαι* τὸ παῖδα αὐτῷ ἰοῦντα] Reprehendit hic Socrates eos qui βασανίζουσιν, quod est probare, explorare, quaestionem exercere, quaestioni subjicere, torquere, ut vulgo loquuntur, abutebantur & usurpabant de homine qui morbo vexabatur. Eo-dem & *Thom.* redarguit inscitiae: Τὸ βασανίζουσιν, inquit, ἐπὶ δοκιμασίᾳ λαμβάνεται, καὶ τὸ ἀφελουμένην, καὶ τὸ διὰ τιμωρικῶν ὀργάνων. μη λέγειν ὅτι βασανίζουσιν ὑπὸ ἰσχύος, ἀλλὰ

ἐξήτασαι. *Suid.* paulo aliter: βασανίζουσιν ὃ τὸ αἰετίζουσιν καὶ τιμωρεῖσθαι καὶ βασανίζουσιν σημαίνει παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς. ἀλλὰ τὸ χάρις πλεονάζον ἀνακρίναι, καὶ ἐλεγχον τάλαντες διαλόγην. Adducit tamen idem *Aristophan.* locum hunc contra se: Πῶς βασανίζουσιν πάντα τὰ πρὸς οὐκ ἰσχυροῦς καὶ ἀκαταστάτους ὅςτις ἐστιν ἐλεγχέον, ἀλλὰ τὸ πλεονάζον. Quae profecta omnia sunt τιμωρικῶν ὀργάνων. locus est in *Ranis*. Contra hoc praecipuum facit illud *S. Marthae* capite octavo: Κύριε, inquit, ὁ παῖς μου βιάσθαι ἐν τῇ οἰκίᾳ ὡς ἀντιπάλῳ δεινῷ βασανίζομαι. Adstipulatur *Luciano* & *Thomae*, *Harpocration*, & ostendit ex *Dinarcho* βασανίσας esse δοκιμάσας, idque esse ex voce βάσανθ', quae lapidem significat, in quo aurum exploratur.

J. G. G. *Βασανίζεσθαι*] Etiam Atticis de iis dici, qui tormentis tenfi verberantur, si non satis notum, vid. *Rev. J. Elsn.* ad *Evangelium* *Marc.* V. 7. ubi & *Suidam* refutat, qui negavit βασανίζεσθαι de quaestione per tormenta Atticis dici, sed solis verbis in veritatem inquirere, quia metaphora sit desumpta a βάσανθ' lapis aurum explorans. Ita ut carpendi studium fingens risumque capiens talia reprehendat *Lucianus*, si is auctor: non enim omnes sunt mere soloecismi quos in hoc libello arguit *Scurra* *Nofter*. De male adfectis vero adhibetur in *N. F.* aliquoties, quod notum. quo sensu tamen Atticis usurpatum ignoro.

16. Προκόπτει δὲ τιν' εἰπόντ' οὐ τοῖς μαθηματικῇ] Quod hic Socrates ait ἐπιδοθῆναι, non προκύπτειν dicendum esse, in eo forte illi assentitur *Plato*, *Isocrates*, & *Philost.* pro προκόπτειν, ἐπιδοθῆναι λαβῆναι & ἐπιδοθῆναι dicentes, progressiones facere, procedere, ut loquitur *Cicero*. Dissentiunt ab eo *Thomas*, *Phrynichus*, *Suidas*, *Thucydides*, *Euripides*, denique ipse etiam *Lucianus*, qui ait in *Hermos*. Ἐγὼ γὰρ προκόπτειν οὐ τοῖς μαθηματικῇ. Et in *Parafr.* Ἐν ἐκείναις ταῖς τέχναις προκόπτουσι. Idem in *Amor.* Ἐγὼ δὲ ἰσχυροῦς ἀφελουμένην ἰσχυροῦς τὴν ἐν ἡμῶν προκόπτειν. *Aristid.* Ὅσον ἢ ὅσον προκόπτει τὸ σοφίας, τοσοῦτ' ἀνταφαιρούσιν μεγάλα φρονήματα. *Phrynich.* Προκόπτειν, inquit, λέγουσι. Τὸ δὲ ἐν μαθηματικῇ ἀδύνατον. *Suid.* ἐπιδοθῆναι, inquit, προκοπή, προδοχή, αὐξήσις. Ἐπιδοθῆναι γὰρ οἱ Ἀτικοὶ λέγουσιν, ἢ δὲ προκοπή παρ' ἑτέροις τῷ Ἑλληνῶν. *Hesych.* in verbo ὑπομακαρίζω, προκόπτειν dicit significare hanc vocem, quod

Cic.

agrotantem; Quam ob rem, inquit, aut quid quaerit, qui torquet? Cum diceret aliquis, Proficis in disciplinis; Ille, Plato, inquit, hoc vocat progressionem facere. Interrogante aliquo, Num declamabis (declamabis) iste? Quomodo igitur, inquit,

ζοῦντα, ὅτι τῷ, ἔφη, ἢ τί βυλομένη τῷ βασιλίζοντι; προκόπτει δὲ τινὲς εἰπόν-
τι ἐν τοῖς μαθήμασιν, ὃ δὲ Πλάτων,
ἔφη, τῷτο ἐπιδιδόναι καλεῖ. ἐρομένη δὲ
τινὲς εἰ μελετήσῃ ὁ δὲνα, πῶς ἐν, ἔφη,
ἐμὲ

19. Εἰ μελετήσῃ] Οὐ γὰρ ἀξιοῦσιν Ἀττικοὶ ἐπὶ * τῷ
ρήματι τοῦτο ἐργητικῶς ἐκφέρειν, ἀλλὰ παθητικῶς τ'

μέλλοντα. ὃ γὰρ φασὶ μελετήσω, ἀλλὰ μελετήσομαι. V.

* Τὸ ῥῆμα τῷ] Τῶν edita male.

Coelius interpretatur praecidere, vel praecastrare vinum, quod tum fit, cum vini vires sacco franguntur, ut Plin. ait. tale vinum Theophrast. VI. de caulis plant. c. 24. διηκνόν, quod male vertit Gaza morale vini genus, cum sit saccatum, coctum δὲ τῷ ἡθίως ut pulchre docuit Vir summus Thom. Reinesius magno eruditorum cum dolore nuperius extinctus, lib. III. Var. Lect. cum quo ipsae litterae in illa plagula videntur elatae esse. In Hesych. pro προκόπτειν legitur προσκόπτειν, quare lexicographi ὀποσακίζειν impingere interpretantur? Cum tamen in eodem Hesych. recte legatur ὀποσακίζειν ἢ ὀποσάκῃ ἢ προκόπτειν, sicco colabas, aut praecidebat. Apud Euseb. ad Iliad. V. καὶ ὀποσακίζειν τὸ ὀδοῦ τὸ προκόπτειν ἢ ὀποσάκῃ. Τοῦτο δὲ ἴσως καὶ δὲ τὸ κατὰ μικρὸν ἐκκαταρῆσαι σάκκον. Ὑποσακίζειν est etiam furari in itinere. nimirum προκόπτειν dicitur de iis qui saccos & marsupia praecidunt, qui nobis dicuntur Beurß-supderß. Sed ut redeamus ad priorem notionem τῷ προκόπτειν, quam culpatur Lucianus. In ea legitur apud Euripid. in Hecuba: Προκόπτουτ' ἔδην εἰς πρὸς κακῶν, quibus nihil proficimus ad levanda mala quae sumus passi, nihil facientia ad priora mala mitiganda. Herodot. lib. I. voce passiva: Οὐδὲν τ' πραγμάτων προκοπεύμεν, nihil rebus procedentibus. Idem in Thalia: Ἐς τὸ πρῶτον τε ἔδην προκόπτει τ' πραγμάτων. Thucyd. in IV. καὶ τ' ἀρχῇ ἔμμε προκοπτόντων. Id est, nobis augentiibus illorum imperium. Προοδοιοιοῦντων, εὐ-
τρεπίζοντων, ἢ γὰρ προκοπήν ἐπιδόσιν ποιοῦντων. Haec Thucyd. interpretes. Eodem sensu Lucianus in Saltation. verbo ἐπιδιδόναι utitur. Οὐ πάσαι, inquit, ἀρχαί μιν ἐς τοσοῦτο καλὰ ἐπιδιδόναι, ἀλλὰ κατὰ τὴν Σιδασὶν μά-
λιστ'· Non olim initio factis tanti incrementi in eam pulchritudinem, sed circiter Augusti maxime tempora. Plutarch. cuidam libellorum suorum titulum fecit πῶς ἂν τις αἰδοίτο ἑαυτοῦ προκόπτουτ' ἐπ' ἀρετῇ, saepe utens in eo opere verbis προκόπτειν & ἐπιδιδόναι, & non abstinens interim a nomine προκοπή. Εἰδὲ μηδὲ μίαν, inquit, αἱ προκοπαὶ ποιοῦσιν ἄνθρωπον. Lucianus quoque in Alexandro, ἐλπίδας ἐπ' ἀρετῇ ἀνεξέλεστο. Epictetus in Enchiridio: Παρὰ μίαν ἡλπίαν ἐνδοσὺν ἢ δαίμονα ἢ ποροκοπήν, ἢ ἐπ' ἀρετῇ. Joseph. etiam utroque utitur vocabulo: Καὶ γὰρ, inquit, ἐδ' ἂν ἢ ἀλώσιμῳ ἢ πόλιν, εἰ προκοπεῖ τὸ τῆς πόλεως ἢ ἀλώσιμῳ. Neque enim urbs ullis viribus capi posuisset, si minus processisset ut coererat. Idem: Εἰς μεγάλῳ παιδείας προκοπῇ ἐπιδόσιν. Et in I. Ἀλόν· Γίνεται ὡς ἀπὸ τοῦ ἀντιπάρῃ μίξουτ' προκο-
Tom. III.

πῆς αἰτίας. Idem in X. Antiquitatum: Τῶν γραμμά-
ταιν ἐ σοφίας οὐ προκοπὴν ἡγεμονίαις εἶχεν ἐν τιμῇ & ἐργασίᾳ
διετέλει. Diod. Sicul. de Diono, αὐτῷ ἐν φιλοσοφίᾳ μα-
γάλῳ ἔχον προκοπὴν. Cicer. XV. ad Attic. ep. XVI. Sed mehercule littera πεποιημένης scriptae, quod ἴσως
προκοπήν aliquam significaret. Non caret itaque exem-
plo quod dixit Apostol. I. ad Corinth. 4. ἵνα σὺ ἐπ' ἀ-
ποκοπῇ φανεραῖς. Et Epistolae ad Philip. cap. I. Εἰς προ-
κοπήν τῆς εὐαγγελίας ἐληλυθεν. Utitur eadem voce etiam
Heliod. in VII. Πολλὰ καὶ παρ' ἑαυτοῦ εἰς προκοπὴν τῷ φαι-
νομένῳ λυσιστελῇ προσβύσας. Videtur autem hic auctor
in plerisque non satis accurate locutus, quippe qui saepe
peccet in id, quod hic aliisque in libris reprehendit
Lucianus. Improbatur ille in Nefasto θάτερον pro
ἄτερον vel ὀτερον, θάτερον pro τῷ ἑτέρῳ, & ἄτερον
pro θάτερον. quae omnia invenias in Heliod. Is in se-
cundo: θάτερον, inquit, τῷ πατρὶ τῷ πρεσβύτερον pro
τῷ ἑτέρῳ. Idem in VI. θάτερον ἐπιχλευσάσας θάτερον,
ubi dicendum fuit ἄτερον, pro ὀτερον. Et in VII. ἢ
ἢ δὲ τῷ ἰωνικῷ ἄτερον τῷ εἰς Ἀφροδίαν ὡς τὴν πρῶτην
ὑπὸ τῷ Ἀρσάκῃ τοῦς νῦν δουρῆταιν pro θάτερον. Sed
de hoc minus miror quam de Plutarcho, qui in libello
de lectione poetarum, δυνὸν ἐν ἄτερον ἢ τοιαύτην ποιή-
σαι ὡς ἀπὸ τοῦ θάτερον. vide & Thom. Magi-
strum.

Proκοπῇ] Προκοπή, pro progressu in literis, Ciceroni
adhibuit in Epiit. ad Att. XV. 16. aequae ac in N. Fodere I. ad Tim. IV. 15. ubi Rev. Elph. & Polybii,
& Arriani auctoritates Graevianis addit. F. F. R.

19. Εἰ μελετήσῃ ὁ δὲνα] Vitium est in μελετήσῃ
quod apud Atticos est secundae personae, pro declama-
bis. Barbaris vero est tertiae personae vocis activae
ut loquuntur γραμματικῶν παδὲς, pro declamabis. Mem-
inisse hic de ei studiofius lector verbum μελετῶ, ta-
meti futurum medium usitatus habeat quam acti-
vum apud Attice loquentes, utendum tamen esse aor-
isto activo, non medio. Testantur haec Philodorus &
Lucianus. Philodorus in Marco Sophista: Καὶ προ-
βαλόμεναι ἴφην τῷ μελετήσομαι. Idem in eodem: μελε-
τήσας δὲ καὶ μελετῶ τῷ ἀνταρῶν, καὶ μελετῶ τῷ
ἐπαύμασιν. Lucian. in Merc. Cond. Οὐδὲ μὲν τῷ ῥή-
τορι τῷ καρχῆρι ἐπὶ τῷ διπλῷ ἐκλυθῆναι μελετήσῃ
μα τῷ δὲ ἀπὸ ἀπαιδευτῶν. Et in Demost. ῥήτορι δὲ
τῷ κακίᾳ μελετήσῃ. Proinde dicendum: μελετῶ,
μελετήσομαι, ἐμελετήσα, μελετήσας, ut ab ἐπαύμα,
ἐπαύσομαι, ἐπαύσα, ἐπαύσας, ab ἀκούω, ἀκούσομαι,
Cccc

ἐμὲ ἐρωτᾷ εἰ μελετήσομαι, λέγεις ὅτι ὁμοίως interrogans declamatorumque sum; dicis idem;

Ἀττικίζοντες δὲ τινες, καὶ τεθνήξει εἰπόντες ὅτι τῷ τρίτῳ, Βέλτιον, ἔφη, καὶ ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζεν^a καταρώμενον. καὶ πρὸς τὸ εἰπόντα δὲ, στοχάζομαι αὐτῷ,² ὅτι τῷ φέδομαι αὐτῷ, μὴ τι, ἔφη, διή-

^a Καταρώμενος] Καταρώμενον male J. & V2.

22. Τεθνήξει] Τεθνήσκει γὰρ ἔχρον λέγειν ἐπὶ τῷ τρίτῳ, ἀλλ' εἰ τεθνήξει ἐπὶ δευτέρῳ. V.

* Τεθνήξει] Nihil varietatis notatum invenio. Sed aut hic legendum τεθνήκει, aut in Luciano etiam τεθνήξ; oportet enim haec sibi respondere. Alioqui perinde esse quoddam eligas, ut βάλαι per βάλαι aliaque secundam personam in se formantia,

7. Atticorum imitatione dicente quoddam de tertio, *Μεπ morieris*; (*morietur*) *Μελius*, inquit, *etiam hic non affectare sermonem Atticum & male ominari*. Ad eum qui dixerat, collineo in illum, pro parco illi; Numquid, ait, jaculando aberrasti? Cum ἀφί-

25. Στοχάζομαι] Τὸ γὰρ στοχάζεσθαι ἐπὶ τῷ τ' ἀκριβοῦς τάττειται τὴν βολήν, ἢ τῷ τεκμαίρεσθαι. V.

fatis saepe vidimus. Sed τεθνήξει Luciano deditur, certum. J. F. R. ↑ Ἀφίενον τάττειται] Sic dedit Solan. pro vulgato ἀφίενον τάττειται; non tamen addens unde. Quare, cui vulgatum rectius videtur, poterit id revocare. J. F. R.

ἡνυσσα, ἀκούσας.

22. Ἀττικίζοντες δὲ τινες καὶ τεθνήξει εἰπόντες ἐπὶ τῷ τρίτῳ] Cum quidam Atticorum aetulus dixisset in tertia persona τεθνήξει, quod apud Germanos Atticos est secundae personae: quare sequitur βέλτιον & ἐνταῦθα μὴ Ἀττικίζεν καταρώμενον. Hoc est: praestares vel hic te non Atticificare mortem imprecantem mihi, dicis enim: mihi morieris. Aristophan. in Nebulis: Σὺ δ' ἔχχων τεθνήξει. tu morieris. Hoc quod diximus declarant etiam Thoma verba ideo a nobis non omissa: Τεθνήσκει, inquit, ἐπὶ μὲν ὁ λόγος πολλοὺς λέγει. Πλάτων δ' ἐν Γοργίᾳ ἐπὶ μὲν ὁ λόγος ἐνεργητικῶς λέγει. Τεθνήξει ἔτ' ἐν ἀν' ἀρχῇ. καὶ Λιβάνιος. Εἰ μὴ τις ἀρτε ματαδίη, τεθνήξει. ὅτι ἐν Λιβανίου ἐν τῷ Σολοικιστῇ ἀπαγορεύει. Graeca tamen Platonis exemplaria, quae ego quidem viderim, (τεθνήξει) habent, non τεθνήξει, ut placet Thomae. Proinde vitandae anaphibologiae causa dices cum Luciano in Dialogo Terpsionis & Plutonis. πότε & τεθνήσκει γερῶντων ἑκάς. Micellus hic perperam vertit ἐπὶ τρίτῳ in diem tertium, cum vertere debuerit in tertia persona, subintelligitur enim πρόσωπον. Alioqui eis τρίτῳ, ut Attice subintelligatur ἡμέραν, in diem tertium, vel perendie significat. Synes. Eis τρίτῳ ἡμερῶν ἐπὶ γυγίε. Aristid. Καὶ ἡμερῶν eis τρίτῳ. Thom. Οὐ λέγουσιν, inquit, οἱ Ἀττικοὶ eis τρίτῳ ἡμέραν, ἀλλ' eis τρίτῳ μόνον. Heliod. eis τρίτῳ ἐξώμνησαν. Addit tamen Aristophan. ἡμέραν in Lyfistratē: ἀλλ' eis τῇ τρίτῳ γ' ἐν ἡμέραν.

Ἀττικίζοντες] Id vitium ὑπεραττικίζεσθαι ἰδὲν vocat Philostr. in vit. Ap. p. 21.

Idem. Τεθνήξει] Th. Mag. h. v.

Τεθνήξει] Non damnat Cl. Duker. ad Thucyd. VIII. c. 74. f. cum & Aristoph. Ach. v. 324. ὡς τεθνήξων ἴσθαι γὰρ habeat, quod forsitan frustra suspectum Stephano ait, ob Luciani auctoritatem, quam minus ponderis habere statuit, quod non raro reprehendat ea, quibus ipse & probatissimi scriptores usi sint. Sed hic tantum reprehenditur ambigua tertiae pers. in se terminatio, quae Atticis est secunda.

J. F. R.

25. Στοχάζομαι αὐτοῦ] Hic omnes Graeci Magistri tacent. Apud unum Laesarem Constantinum legitur, στοχάζομαι, φέδομαι significat, ἀκριβοῦς βολήν & ἰδέσθαι, praeparcum esse & misereri, quod an hic locum habeat nescio. Ea certe significatione videtur verbum στοχάζομαι positum esse secundi Maccabaeorum cap. 14. Καὶ τὸ ἰδεῖν πολλοὺς στοχάζομαι. Id est, parcere, vel misereri, vel consolare, ut vertit interpres illic. J. F. G.

27. Ἀφίενον δὲ τινος εἰπὼν] Negat hic Laetianus recte dici ἀφίενον & ἀφίενον, pro eo enim dicendum ἀφίσταται. Thomas. Ἰστέον, εἰς ἰστέον. Non leuitatem igitur Heliod. ἀνίστην καὶ ἀνελκύμενον, quomodo modum nec illud Basil. in epistola πρὸς τοὺς ἐν ἰουδαίᾳ ἀσκητάς. ὅτι αἱ πρὸς τὸ ἰδεῖν συμφέρον βλέποντες ἢ ἀφίσταται τῆς ἡμετέρας ἐπιχειροῦσι. Sic τὰ ὅρα μωδίσταται legitur in sacris litteris pro μωδίσταται. Diod. Sic. libro 8. Τούτοις μὲν πολλοὶ ἀκούοντες ἐκτίμωσιν ὡς δις ἑκαταὶ τὴν φιλίαν. Et in eodem libro: Ταῖς δὲ πόλεσιν ἀποκαθίσταται τὴν ἐλευθερίαν. Idem tamen eodem libro recte dicit: Τὸ δὲ πρῶτον ἐπιχειροῦν ἀφίσταται τὸ Πολυπράχῳ δ' Ἀττικιστῇ φιλίαν. Polyb. Ἐπὶ δὲ πᾶσι τοῖς τοῖς σφίσι τὴν σωτηρίαν λαθίσταται εὐνοίαι σφίσι. Quo verbo identidem ita utitur Apostolus.

J. F. G.

29. Πλὴν εἰ μὴ] Ideo a Socrate reprehenditur haec locutio, quod qui paulo accuratius locuti sunt πλὴν εἰ tantum dixerunt, vel εἰ μὴ solum, auctor est Phryginechus. Caeterum Thom. est in diversa sententia, cuius haec sunt verba: Ἀμφότερα λέγει καὶ χαρὶς εἰ μὴ τὸ δὲ καὶ χαρὶς εἰ τὸ δὲ, εἰ καὶ φρονίχῳ ἀδελφικῶς εἶπαι λέγει τιθῆναι μὴ τῷ μὴ. Ὡς περὶ γὰρ φαμεν πλὴν εἰ τὸ δὲ καὶ πλὴν εἰ μὴ τὸ δὲ, καὶ ἐκτός εἰ τὸ δὲ, καὶ ἐκτός εἰ μὴ τὸ δὲ, ὅταν & χαρὶς εἰ τὸ δὲ καὶ χαρὶς εἰ μὴ τὸ δὲ. Λιβανίου ἐν τῷ βίῳ πρῶτος πλὴν εἰ μὴ σκαπανεύει & ὑποφέρει αὐτὸν ὑποδουλικῶς. Κρίττον μὲν τοι εἰ χαρὶς τῷ μὴ λέγοιτο. Lucianus hanc praeceptionem suam saepe non servavit. Dicit enim in dialogo Diogenis & Maufoli: Πλὴν εἰ μὴ τοῦτο φησὶ ὅτι πολλοὶ ἡμῶν ἀχθοφορεῖς. Idem in Merc. Cond. Πλὴν εἰ μὴ κακείνῳ τινι; moxque πλὴν εἰ μὴ ἀπὸ τῶν σοι. Idem in ratione Confes. Hysb. Ἐκτός εἰ μὴ τούτο ὑπολάβει

ἀφισίναν aliquis diceret, & alter ἀφισίναν; (pro ἀφισίναν sollicitare ad defectionem) Ambo quidem, inquit, non novi. Ad eum, qui dixerat, Praeterquam nisi, Haec geminata, inquit, nobis largiris (gratis & frustra adeo ponis) Et χρᾶσθαι (pro χρῆσθαι, uti) dicente quodam, Verbum, inquit, Pseudasticum. Dicenti ex tunc, † Pulchrum, inquit, dice-

μαρτες βαλόν; ἀφισίναν δὲ τῷ εἰπόντι, ἢ ἑτέρῳ ὁ ἀφισίναν, ἀμφω μὲν, ἔφη, οὐκ οἶδα. πρὸς δὲ τὸ λέγοντα, πλὴν εἰ μὴ ταῦτα, ἔφη, διπλᾶ ὁ χαρίζοι. καὶ χρᾶσθαι δὲ τῷ εἰπόντι, ψευδάτικον, ἔφη, τὸ ῥῆμα. τῷ δὲ λέγοντι ἐκτόλε, καλὸν, ἔφη, τὸ

ὁ ἀφισίναν] Lacuna est in Fl. ante ἀφισίναν, & ἀμφω omisium. c Χαρίζω] Χαρίζω Fl. & S. At prius in reliquis. Χαρίζω emendat Gesn. recte.

30. Χρᾶσθαι] † χρῆσθαι γὰρ λέγουσι Ἀθηναῖοι. V.

32. Ἐκτοτε] Ἐξότου ᾧ τὸ δοκίμα. V.

† χρῆσθαι] Recte. Sic Lxf. p. m. 182. ταυτὶ τὸν χρῆσθαι. Item Thucyd. VII. c. 85. χρᾶσθαι vero Herodot. VI. 388. A. &c.

Quamquam apud alios promiscue.

J. F. R.

τις. Ibidem: Ἐκτὸς εἰ μὴ εὐφραδὲς ἴδον. Idem in Imag. Ἐκτὸς εἰ μὴ ἐν τούτῳ ἴδον τὴν Ἀθῆναι ἐκτελεσθῆναι. Et paulo post: Ἐκτὸς εἰ μὴ τὰς παλαιὰς ἀποδείξεις εὐδύνῃ ἴδον. Idem in Pyscat. Ἐκτὸς εἰ μὴ κατὰ τὸν δαίμονιν ἢ τὸν εὐρύτου εἰς τὸ φῶς, ὡς ταῖς Μουσαῖς ἀναδύν. Demosthenes παρὰ τὸν Σόλωνα. πλὴν εἰ μὴ ταῦτο λέγουσι. Idem in IV. Philippica: Πλὴν εἰ μὴ τῷ παρὰ τὸν τόχον βοηθῆναι γαγνῶν. Sic & Heliod. in VIII. Πλὴν εἰ μὴ τις θαυμασιότητα ἐπὶ δαίμονι. Plutarch. in Coriolano, πλὴν εἰ μὴ τις θάλας τὸν Ἀλκιβιάδην ἀπαρῶν τιμωτέροις ἐραστέροις. Idem in Demosth. Ἐκτὸς εἰ μὴ τὴν διὰ πρὸς τὸν ὑπὲρ ἀλόγητον λόγον ὁ Ἀντιφῶν τοῦτο πείσασθαι. Apostolus I. ad Timoth. V. Ἐκτὸς εἰ μὴ δαίμονι. Et cap. XV. Ἐκτὸς εἰ μὴ εὐφραδύνει.

J. G. G.

30. Διπλᾶ χαρίζω] Haec, inquit, gemina gratificaris, vel largiris. Micylus gratificatus vertit, cum tamen χαρίζω activa voce dixerit nemo, quod & Salmatensis editor, Joannes Benedictus, vidit. J. G. G.

Ibid. χρᾶσθαι δὲ τῷ εἰπόντι] Cum quidam dixisset χρᾶσθαι pro χρῆσθαι, uti vel avaculum consilere. Philostr. in Heroicis: χρᾶσθαι μὲν γὰρ καὶ τὰς οἰκίας μαντείας Ἀχαιοὺς. Herodot. tamen χρᾶν & χρᾶσθαι dixit in Terpsichore: Καὶ ὅταν αὐτοὺς τεῖξεν χρέος χρᾶσθαι. Ibidem: Ἡ δὲ πόλις εἰ χρᾶν αἰρεῖται. respondet. Idem in Clio: Τούτων παλαιὰς μὲν ἀσχετῶναι. id est, occidere. Pausanias Achaicis: Ἐκτὸς ὑπὲρ τὸ νότον. Ceterum de χρᾶσθαι & χρῆσθαι Maschov. Οὐ χρᾶται, inquit, ἀλλὰ χρῆται, καὶ εἰ χρᾶσθαι, ἀλλὰ χρῆσθαι. Homer. Ψυχὴ χρῆσθαι ὁμοίαν ταπεινῶ. consiliarius. Liban. in Antirrhethico: Τῷ θεῷ χρῆσθαι. Deum consiliarius. Latini in eadem notione utuntur adhibere. Cicer. IX. ad fam. Cum adhibuisset domi mea Larpus me, & Libonem & Servium consiliarios tuos, qui mea fuerit sententia, cognoscere te ex Cn. Seio arbitror. id est, Cum me & Libonem & Servium, quos in aedes meas arcesserant, consulisset. Id III. de Ofic. Gracilianus cum praetor esset, collegium quo praetorum tribuni plebis adhibuissent. id est, in consilio vocassent. Sueton. Claud. Adhibitis principibus. Florus l. i. Geminis erant, uter auspiceretur & regeret, adhibere placuit Deos. Id est, Deorum sen-

tentiam per auspicia explorare, consilere Deos per aves, χρῆσθαι θεοῖς. Sic hic locus ex Jornande & antiquis Flori editionibus legendus. [At non sic habere Edd. vett. testatur Duker.] ut praeclare vidit Gronov. ὁ πάντων. vulgo male adhibere oracula. Cic. IV. ad fam. 7. A tuis reliquis non adhibetur, hoc est consulitur. Sed de hac istius vocis notione pluribus egit vir doctissimus & ingenii elegantissimi ac solertissimi Joannes Schultingius, qui non ita pridem in ipso flore aetatis, cum magna & praeclara minaretur, extinctus est, flebilis omnibus, iis praecipue quibus litterarum interiorum salus curae, candor autem & morum sanctitas amoris sunt, in notis in Seneca declamationes propediem bono publico edendis.

J. G. G.

32. Τῷ δὲ λέγοντι ἐκτόλε] De eo Phrynich. Ἐκτοτε κατὰ μὲν τὸν τρόπον εἴπης, ἀλλὰ ἐξ ἐκείνου. Idem inferius: Ἀπὸ τότε ἐκτοτε μὲν λέγει. ἀλλὰ ἐξ ἐκείνου, καὶ κατὰ δὲ τοῖς χρονικοῖς ἐπιφύμασι καὶ συντάξεσι τὰς προθέσεις. Et Thom. eadem fere, qui & alibi negat praepositionem recte componi cum adverbio. Quare ἐκταλεῖ, ἐκτόλε, ἀπαρῶν, ἐκπύρσω, & λοιπὰ τότε non sunt recepta Atticis, qui pro eis dicunt ἐξ ἐκείνου, ἀπ' ἐκείνου, ἐκ παλαιῶν, ἐκ τούτων. Herodian. in IV. Καὶ ἐξ ἐκείνου μὲν & λοιπὰν οἰὸν θρησκείαν. Et paulo post: ἐξ ἐκείνου δὲ ἐκαστοῦ πρὸς ἀλλήλους. Xenoph. in tertio Institutionis Cyri: Ἐκ δὲ τούτου ὁ Κύρος ἐπιτελέσας τὸ φρούριον. Idem in eodem: Ἐκ τούτου εἰποντο τε πάντες ἐπ' ἐλπίδι. Sic tamen sacri scriptores, Matth. cap. XVI. Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δικνύναι, pro quo Lucianus in Demosth. Καὶ τοσπεκαίου ἀρξάμενος τιμῶν ἐμειδίσθαι. Idem in Dialogo Cyclopi & Neptuni: Καὶ ἀπ' ἐκείνου τυφλὰς ἐμὰ σοί, ὦ Πόσειδον. Invenies apud Matthaeum etiam ἀπάρτι, cap. 23. & 26. & apud Joannem cap. 13. In II. ad Corinth. 8, 9. legitur ἀπὸ πύρσι. Pollux in primo πρῶτοι, inquit, τρίτοι ἐπ' ταῦτα. Lucianus omissa praepositione in Hermot. Μακρῶν τινῶν ἀμεινὸν εἶχε πύρσι. Demosthen. in III. Philippica: Οὐδὲ αἱ πύρσι προσβῆαι. Xenoph. in III. Ἑλληνικῶν ἡμῖς μὲν οἱ αὐτοὶ οὐκ εἰς πύρσι. Plato in Euthydemo πύρσι δὲ ἢ πρῶτοι αὐτοὶ ἢ ὡς σοφοί. male πρῶτοι inpressum est.

Cccc 2

Mc-

τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν, ὃ ἢ Πλάτων εἰς τό-
τε λέγει. τῷ δὲ ἰδὲ, ὅτι τῷ ἰδὲ χρωμέν-
τινός, ἕτερα ἀνθ' ἐτέρων, ἔφη, σημαίνεις. 35
ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ὅτι τῷ συνήμι λέ-
γοντός τινος, θαυμάζειν, ἔφη, πῶς ἀν-
τιποιεῖσθαι τῷ λέγοντι, Φησὶν ἀντι-

re ex superiori anno; *Plato enim in tunc*
ait t. Ei, qui *Ecce pro vide utebatur*,
Alia, inquit, *pro aliis significas*. Dicente
quodam *Accipio pro intelligo*, *mirari se di-*
cebat, *quomodo t qui vindicet sibi dicendi*
partes, *dicat se vindicare t.* Βράδιον dicente
ali-

α Ἐστὶν Ἐστὶν f.

36. Ἀντιλαμβάνομαι] Τὸ ἀντιλαμβάνεσθαι Ἀττικῶς ἐπὶ τῷ κωλύει ἢ ἀντίχουσθαι τάττοι. μάλιστα δὲ Πλάτων. V.

Meliores scriptores semper opinor sine praepositione
utuntur πέρυσι. quare in eo quod sequitur, εἰρωϊαν esse
cenfco. Καλόν, ἔφη, τὸ εἰπεῖν ἐκπέρυσιν. Invenies tam-
en προπέρυσιν etiam in epistola quadam Libani. ἀνα-
μνησκόμενος, inquit, ἐν ὅπως ἡλγεις προπέρυσιν. *Εκπα-*
λαι legitur II. *Petr.* c. 2. & 3. Sed de hoc minus mi-
randum quam de *Arriano*, qui in primo inquit: ἐς λο-
γισμὸν τῷ ἐκπαλαι. Utuntur etiam D. *Basilus* & *Plu-*
taech. Ille quidem ad *Athanasium* scribens: ἐν, inquit,
ἐκπαλαι περὶ τῆς τιμωρίας ὑπόληψιν ἔχομεν. Hic ve-
ro in *Themistocle*, ὡς ἰσχυρῶς ἐκπαλαι πιστεύει. Et
tamen *Attice* dixit in *Timoleonte*: ὅπλιν τεθυσσασί-
μιναι ἐκ παλαιού. Et *Philostroph.* in *Heroicis Dialogis*:
ΦΟΙΝΙΞ καὶ ἐκ παλαιού ἔρα εὐδοκίμων τε καὶ σοφὸν ἦν
ἢ πενήσις; ΑΜΠΕΛΟΥΡΓΟΣ. ἐκ παλαιού. ἔνε. *He-*
rodot. Ἐπείγεις ἀπεκρίθη ἐκ παλαιότερον. Idem in eodem
primo libro: Ἦν ἢ αὐτῶν μαντήσιον ἐκ παλαιού ἰδρυμένον.
Idem in *Urania*: ἦπερ ἡμετέρη τί ἐστι ἐκ παλαιού. *Pollux*
in primo: Πάλαι, inquit, πρόπαλαι, τρίπαλαι. *Ari-*
stoph. in *Equitibus*: Τρίπαλαι κἀνθιμα βουλόμην σ'
ἀργετέν. Ἄλλ. Ἐγὼ δὲ δεκάπαλαι γε ἐδωδεκάπαλαι,
καὶ χιλιόπαλαι, καὶ πρόπαλαι πάλαι πάλαι. Jam vero
de illo ἔκτοτε quid mirum a scriptoribus sacris usurpa-
ri, cum ne ipse quidem *Lucianus* ab eo prorsus absti-
nuerit? *Ἐκτοτε*, inquit in *Asin.* ἴσο, ἐξ ἐμοῦ πρώτου
ἦλθεν εἰς ἀνθρώπους ὁ λόγος ἔσθ', ἐξ οὗ οὐκ ἔλατ' ὕψους.
Athen. in *Dipnosophistis*: καὶ ἔκτοτε οἱ πρότερον κελωμένοι
Διονυσιοκόλακες, Ἀλεξάνδροκόλακες ἐκλήθησαν. *Arrian.* I.
ἀναβάς. καὶ ἔκτοτε οἱ Σιδῆται ἐβαρβαρίζον. *Ioseph.* Ἐκτοτε
μετ' ἀδελφῆς ὁ Ἀχάνης αὐτὸς ἐλάμβανεν. f. G. G.

Τῷ δὲ λέγοντι ἐκ τότε] Nusquam fere magis quam
hic interpretationis me poenituit. Aut corrupta hic
sunt quaedam, aut mihi certe ignorabilia. Quid fac-
cerem igitur? Graeca reponerem, ut superior inter-
pres? Hoc promptissimum erat. Sed antiqui interpre-
tis ratio tolerabilior, quia tum interpretationes non
cum Graecis edebantur. Quis nos feret, si juxta se
Graeca & Graeca ponantur? Quid ergo? hoc agam.
Permutabo utcumque Latinis Graeca: sed monebo le-
ctorem, me non facis intelligere, quae crucibus in-
clusa sunt, & gratias habiturum, qui sensum & co-
haerentiam sermonis aperiat. f. M. G.

Ibid. Ἐκτοτε] *Ex* τότε scribit *Gron.* in *Arr.* Bxp. Al.
p. 54. sive I. c. 27. quod *Gronov.* mutat in ἐκ τούτου.
Sed in τῇ τότε. Idem p. 59. & alibi, ut vid. in nott.

vir Cl. Item ἐς τὸ τότε, & εἰς τότε. Immo & ἐκ τί-
θεν ex *Apollon.* 4. *Argon.* Quae incautus excidere cre-
dit Idem. Verum & ἀντιπέρρας ita componit *Thucyd.*
I. c. 66. καὶ ἀντιπέρρας Ἡλιδος. f. F. R.

34. Τῷ δὲ ἰδῶ, ἐπὶ τῷ ἰδῶ] *Cum* quidam ἰδῶ pro ἰδὲ
uterebatur. Haut scio an velit *Lucianus* ἰδῶ adverbium
poni sine accusativo post se. Nam ita video pleros-
que omnes eo usos, ἰδὲ vero verbo addi accusativum.
Nam quod ἰδῶ *Attice* dici pro ἰδὲ scribit *Thomas*,
id nobis non obstat. Nam ἰδῶ de quo *Thomas*
agit, verbum est imperativi modi, scribiturque tono
circumflexo. Ἰδῶ, inquit *Thomas*, Ἀττικῶς λέγουσιν,
ὅτι ἰδὲ. *Εὐριπίδης* *Εκάβη*. Ἰδῶ μοι κἀνθιμα σὺ ἔχου
κακά. f. G. G.

36. Ἀντιλαμβάνομαι δὲ, ἐπὶ τῷ σωίνμι] *Cum* qui-
dam diceret ἀντιλαμβάνομαι affirmo pro σωίνμι intel-
ligo. Sic tamen *Ioseph.* VI. Ἀλάσ. Πρῶτον μὲ πῶς τις
ἀντιλαβίσθαι ἔφασκεν καὶ κτίσας. id est, se sensisse, audisse,
intellexisse. *Suidas* dictione πηγυλῆς, κύβης τ' ὁσμῆς
ἀντιλαμβάνοι. Scholiastes *Sophoc.* in *illud* in *Ajace*
Mastigophoro: Καὶ ξυμπαράξω φρενί, ἦτος, inquit, ἔξως
σωίνμι καὶ ἀντιλαμβάνομαι. *Suidas* *Θηλέξω* ἐπὶ γυμνασίου
ἡμεῖς ἀντιλαμβανόμεθα, id est, accipimus, intelligimus.
Vide etiam *Eudaeum*, qui duobus *Alexandri* *Aphro-*
discei locis ostendit ἀντιλαμβάνεσθαι esse sensu percipe-
re, & ex *Basil.* ἀντίληψιν perceptionem. f. G. G.

39. Βράδιον δὲ τινος εἰπόντος] *Cum* quidam dixisset
βράδιον pro βραδύτερον. *Βραδύτερον*, inquit *Thomas*, ὁ
βράδιον ποιητικὸν γὰρ, καὶ Ἡσιόδῳ ἐν Ἡρόαις βράδιον
δὲ παρ' Ἑλλήνεσι φαίνεται. ἐκείνους δὲ μάρτυρας *Λιβάνιος* ἐν
ἐπιστολῇ καὶ σε ἐπὶ καὶ βραδύτερον ὡς καὶ σημαντικόν ὤψο-
μαι. *Attice* igitur *Lucianus* in *Mort.* Dial. Εἰ ἐδλί-
γω βραδύτερον ἦν. Et *Diod.* Sicul. Καὶ ταῦτα μὲ πολὺ
βραδύτερον κατέλαφες. Audiendus & *Phrynich.* βράδιον,
inquit, τοῦτο Ἡσιόδῳ μὲ ἔλεγεν βράδιον τε παρ' Ἑλλή-
νεσι φαίνεται. Πλάτων δὲ ἐν *Θεαίτηδῳ* καὶ οἱ δοκιμώτατοι
βραδύτερον. *Thucyd.* in II. Τὸ ὕδαρ τὸ γενόμενον τ' τυ-
πτός ἐποίησε βραδύτερον αὐτοῦς ἐλθεῖν. *Plato* in *Timaeo*.
Θάττον μὲ τὰ τ' ἐλάττω, τὰ δὲ τ' μέγιστα βραδύτερον
προϊόντα, τῇ δὲ ταυτοῦ φορᾷ τὰ τάχιστα ἀφίσκοντα ὑπὸ τ'
βραδύτερον ἰόντων ἐφαίνετο κατὰ λαμβάνεσθαι κατὰ λαμβάν-
οντα. πάντας γὰρ τοὺς κύκλους αὐτῶν ἐρέσσα ἔλκεα ἀπὸ
τὸ διχῇ κατὰ τὰ ἐναντία ἄμα προϊέναι τὰ βραδύτερα ἀπὸ
ἀπ' αὐτῆς ὅσης ταχύτης ἐγγύτατα ἀφίσκονται. Haec *Pla-*
tonis verba *Cicero* elegantissime vertit: *Cum* alia ma-
jorem lustrarent orbem, alia minorem tardius quaeque ma-

Aliquo; *Nonne est*, inquit, *simile* (aeque *utroque*) alteri, τάχιον; Βαρύνει (grauare) cum dixisset aliquis; *Non est*, inquit, βαρύνειν *quasi putasti* (ita *insolitum*, ac *putasti*.) Cum λέλογχα aliquis, quod est εἴληχα (*sortitus sum*) dixisset, † *Parum*, inquit, *etiam apud quos peccatur* †. Cum multi ἵπτασθαι pro πέτεσθαι

ποιεῖσθαι. βράδιον δέ τινα εἰπόντων, ὅτε 40 ἔστιν, ἔφη; ὅμοιον τῷ τάχιον. βαρύνειν δέ τινα εἰπόντων, ὅτε ἔστιν, ἔφη, τὸ βαρύνειν, ἢ νερόμικας. λέλογχα δέ, τὸ εἴληχα λέγοντων, ὀλίγον, ἔφη, καὶ παρ' οἷς αμαρτάνει. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τῷ ὡς ἐτε-
ῶσαι

ἵπτασθαι] G. duce cum Gesh. dedi. Πέτασθαι Edd.

39. Βράδιον] Παρὰ ποιηταῖς. βραδύτερον παρ' Ἑλλη-
σι. V.

42. Τὸ λέλογχα] Τὸ λέλογχα Ἀφίκοι εἴληχα φασί,
καὶ τὸ λείψα, εἴληφα. V.

jorem, celerius quae minorem, motu unius ejusdemque naturae, quae velocissime movebantur, ea celeritate vinci a tardioribus, & cum superarent, superari videbantur. Omnes enim orbis eorum quasi heliciis inflexione vertebat, quia bifariam contrarie simul procedentia efficiebant, ut quod esset tardissimum id proximum fieret celeritatis. Peram igitur Attice Plutarch. in Daemonio Socratis: Καλιόν, inquit, αἰοίγειν καὶ ἀναγκασιὺν βράδιον ὑπακούοντων. Sic & loquitur in Pompejo, in Catone majore, in libello περὶ ἀγορησίας, Heliod. in III. & initio libri VI. Joseph. in IV. Orig. βράδιον ὅδ' ἀπὲλυν οἱ γονεῖς τὴν θυγατέρα. Notandum porro in Plat. loco Attice dictum esse θάττον, pro quo minus eleganter τάχιον, & ἰωνικῶς ταχύτερον diceretur. Heliod. in IV. Εἰ μὴ θάττον ἐξοίμην. Idem ἐκείνης αἰ δὲ λόγου θάττον, melius dixit, quam in primo καὶ λόγου ταχίων ἀποδεικνύσθαι. Thomas: Θάττον, inquit, Ἀφίκοι, τάχιον Ἑλλήσι. Idem Phrynich. quare ea verba quae sequuntur apud Lucianum, omnino per ironiam vel cum interrogatione sunt legenda (I.) ἢ ὅμοιον τῷ τάχιον; an non est simile? vel scilicet non est simile. Philostrat. in Heliodoro: Εἰσακαλούμεθα δὲ θάττον ἢ αἴτο εἰς τὸ νοσοῦντα ἀνεδάλλει. Lucianus in ratione Conferib. Histor. Θάττον ἂν ἐν νόμοις. Idem in Τοκαρί θάττον γούν τῆνομα ἕκαστον αὐτῶν ἐπιλάβοιτο, & mox, καὶ θάττον ἐνδύσθαι. Non dicit tamen sine exemplo Apostolus I. ad Timotheum. ἐπιτίθειν ἑλθέν πρὸς σε τάχιον. Et ad Hebraeos: μὴ ἔστω τάχιον ἔρχεται, ibid. ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῇ ὑμῶν. Plutarch. enim in connubialibus praeceptis, σβέννεται δὲ τάχιον ἂν μὴ τινος ἑτέρου διωκτοῦς γένειν ἄμα & τρέφειν ἐπιλάσθαι. Joseph. IV. ἀρχαιολογίας. Ἀναλίσκομεν τὰ ἵπτασθαι τάχιον ὑπὸ αὐτῆς. Idem in secundo Originum: Ἀλλὰ τάχιον ἰδοῦσιν ἐπὶ τὴν ἀγορὰν τὸ σίτε. Idem: τάχιον ἐξῆλθον ἀλύοντες, qui tamen alibi fere θάττον dixit. Dion. Halic. lib. VI. ἀγωνισαὶ ταχίους ἢ φρονιμώτεροι. Herod. in Melpomene: τάχιον συμμίσγομεν ἂν ἐς μάχην ὑμῶν. Diod. Sicul. in XX. Καὶ τάχιον μὲν ἵπτασθαι αἱ τὴν βαρβαρίαν. Idem in eodem: Τάχιον τὴν προσδοκίαν ἀπάντων ἐπιτελεσθῶν. Id est, expectatione celerius. Arrian. in Periplo: Οὐδὲν δὲ κωλύει & τάχιον. Idem in VIII. expeditionis Alexandri, qui liber solus Ionice scriptus est, ταχύτερον, dicit: ἢς ὅδ' τότε γῆρας παρ' αὐτῶν ταχύτερον ἐπύχετο. Et paulo post: Καὶ γὰρ τοὺς καρπούς ἐν ταύτῃ τῇ χώρῃ πεπεπνυμένοι τε ταχύτερον μὲν ἄλλης αὐτοῦ ἔσθαι Μεγαθήνης ἀνέγραψε & φθίνει ταχύ-

τιρον. Sed hoc facit hic imitatione Herod. qui in Thalia, ἐποίησι, inquit, ταχύτερα ἢ σοφώτερα. quod & Diodor. Sicul. imitatus est in XX. libro suae bibliothecae: Ταχύτερον ἐκινδύνουν αὐτανδρά τὰ σκάφη συγκλονίζονται.

J. G. G.
40. Βαρύνει δέ τινα εἰπόντων] Idem Thomas docet: Βαρύνει, inquit, χρήσιμοι, βαρύνει δὲ ἀχρηστον ὡς τὸ τοῖς δοκιμωτάτοις τὴν παλαιάν. πλὴν ἐπὶ τῷ ἀχρηστῷ ἢ βεβάρυνχα λόγους, ἀλλὰ βεβάρυνχα εἰς παθητικὴν σημασίαν. Ἀριστοφ. ἐν τετάρτῳ τῶν ἱερῶν. Οἱ δὲ ἦγον οἶον βεβαρηκότες οἱ ναῦται. Plato tamen in Sympotio hoc ipsum passiva voce dixit. Βεβαρημένοι, inquit, ὁ πόρτος μεθύσθαι τὸν ἑκταρτον (οἷός γε γὰρ ἔγωγε ἦν) εἰς τὸ τῷ Διὶ κῆπον εἰσελθὼν βεβαρημένοι εὐδν. Suidas in eandem sententiam, quam Thomas probavit, dixit: Ἐβαρύνετο κυριώτερον, ἢ γὰρ δι' αὐτοῦ ἐβαρύνετο, ἢ βαροῦμαι, ἢ βαροῦμαι. Οὐδὲ ἄλλην τινα κλίσιν ποιεῖσθαι, ἀλλὰ βαρύνομαι, καὶ βαρυνόμεναι. Πολύδοξος. Ὁ δὲ ἐκαστὸς προῆγε, τὰ μὲν ὑπὸ τῷ ἀφροσύνης, τὰ δὲ ὑπὸ τῷ ἡλικίας βαρυνόμεναι. εἶχε ὅδ' ἐκδομῆκος ὅν ἐστιν. καὶ αὐτῆς ὁρῶν δὲ τοῦτο βαρυνόμεναι τὴν σύγκλητον. Improperie igitur Lucianus in Aëtione: ὅποτε δοκὸν φέροντας βαροῖντο.

J. G. G.
42. Λέλογχα δὲ τὸ εἴληχα λέγοντων] Cum quidam pro εἴληχα dixisset λέλογχα. Ἐξέληχεν, inquit Thomas, ὅτε ἐκλέλογχεν. Lucianus tamen sui oblitus dicit in Amorib. Χαρικλῆς ἐκλέλογχε. Tametsi idem in eodem libello Attice dixit, ἀνδράσι σύγκλητον εἴληχα τάχιν.

J. G. G.
Λέλογχα] Cum Cl. Graev. Lucianum in Amorib. tamen ita locutum dicat, La Croze adscripsit: at hic liber non est Luciani. I. e. hunc Soloecistam Luciano non tribuit, vid. supra notata ad c. 1.

J. F. R.
44. ἵπτασθαι δὲ ἐπὶ τῷ πίτασθαι πολλῶν λεγόντων] Cum multi dicerent ἵπτασθαι pro πίτασθαι. Sic legitur, sed perperam, uti apparet ex Thoma & Luciano in Nefasto: Ἐῶ, inquit iste, τὰ ἀρχαῖα τῶν τριῶν μνησθῶν, καὶ τὸ ἀνημέμια, καὶ τὸ πίταμαι, καὶ τὸ ἐκχύνει. Thomas vero: πίταμαι ὑδὴς τῶν ῥητόρων εἶπεν, ἀλλὰ πίτομαι. Quare hic pro πίτασθαι omnino legendum πίτοσθαι. Sed ut ad ἵπταμαι redeamus, reprehenditur ἵπταμαι a Luciano in Lexiphane. Locus infra referetur. De πίταμαι vero & ἵπταμαι Thomas. Πίτομαι, inquit, ἐχ ἵπταμαι. Καὶ Λισάνιος ἐν τῇ Οἰδῇ ὅτι σε εὐφραίνει σκῶμα ἐμὸν ἐπιστολή; σὺ ὅδ' ἐκύνει & πίτομαι μὲν ὅδ' ὅπως ὦν ἡμῶν ἀκούσκεις, πίτομαι δὲ αὐτῆς ὑπὸ τῶν λόγων ἐν τῇ

Θαι πολλῶν λεγόντων, ὅτι μὲν ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα, σαφῶς ἴσμεν. περὶ δὲ τινος εἰπόντος, ὡς δὴ Ἀθηκόν, καὶ τὸ Φάκον ἐθεμεν, ἔφη. Φακὸν δὲ τινος εἰπόντος ἐδιδόκεται καὶ πῶς ἂν, ἔφη, Φακὸν τις Φάγη; ταῦτα μὲν τὰ Σωκράτεια.

Ἐπαινῶμεν δὲ, εἰ δοκεῖ, ὅτι καὶ ἄμιλλαν τῶν προτέρων λόγων. καὶ γὰρ μὲν καλῶ τὸς βελτίους εἶναι ὅλους, οὐ δὲ γνώρισον. οἶμαι γὰρ σε καὶ νῦν δυνήσεαι, τοσούτων γε ἐπακασαῖα τῇ ἐξῆς λεγομένων. ΣΟΛ. Ἴσως

45 (volare) dicerent; *verbum hoc esse a πτήσεως (volatus) plane sciunt. Columbanus (pro columba) dicente quodam, tanquam Atticum, Etiam hunc anatem vocabimus, inquit. Cum diceret aliquis, Lentiginem (pro lente) se edisse: Quomodo tandem, Lentiginem quis edas?* inquit. Atque ista Socratea sunt.

8. Redeamus jam, si videtur ad certamen priorum sermonum. Et ego quidem citabo optimos, ut sint universi: tu autem qui sint agnoscito, indicato. Puto enim futurum, ut nunc certe illud possis, qui tot deinceps proferri audieris. ΣΟΛ. Forte ne nunc

48. Φακὸν] Ὁ γὰρ φακὸς ἐπὶ ἐνὸς εἴρηται ἐ μού, ἐπὶ δὲ τῷ εἴρηται φακὸς λέγεται. V.

54. Δυνήσεαι] Βούλκεται τὸ νῦν μέλλον * τιμήσεαι

ἐπὶ δὲ τὸ δυνήσεαι μέλλον, ἐπιλαμβάνει αὐτὸς, ὡς μὴ συνίστηται σαλευσάμενα. V.

* Τιμήσεαι] Quid hic faciat nescio. inquit autem legendum existimo. M. du S. Forte, μέλλω μὲν συνδεδεσθαι. J. J. Wess.

συλλογῶν. Rhenisch. ἴσασθαι ὡς εἰρηταῖοι, εἰ ἐ ἀπαξ εἰς πρὸς καὶ μὲν, ἢ δις πρὸς εἰρηταῖοι. Utitur Lucianus utroque vicissim, frequentius tamen τῷ πρὸς εἰρηταῖοι. In Dialogo Tritonis & Nereidum: Ἦδη πρὸς εἰρηταῖοι πρὸς εἰρηταῖοι. Et in Musesa Encom. ἀλλὰ μὲν ὡς εἰρηταῖοι. Idem in libello de ratione Conscripser. Hist. Καὶ τῷ Περσῶν ἐπὶ συν τῇ Μιδουσίᾳ τὴν ἐκείνῃ γνῶμην ἀπεπιτομένην. Idem tamen in Amor. dixit, ἐλάττωι βίῳ διπταμένην. Et in Deor. Fidis. ἐξ ἀφανῶν καπιτάμωροι. Ibidem: ὅποτε μὲν ἐν τῷ ἀσπρῷ ἦν, συμπαραπτάμωροι αὐτῶν. Heliodor. in initio V. Μονοῦ διπταμένην τὴν ὁλκάδα παραπτάμωροι. Gregorius Theologus Basilio: Τούτοις τὴν ἀδικίαν ὁρῶντας μὲν ἀλλὰ καὶ λιμῶν, καὶ παραπτάμωρους μὲν ἀλλὰ τὴν ἐρημίας.

ἴπτασθαι] Plato Θεαίτητος — πτίται. Ed. Basf. 113. f.

45. Ἀπὸ τῆς πτήσεως τὸ ὄνομα] Jocatur Grammaticus, Quantum, inquit, ex usu populari verbi hujus intelligo, a πτήσσει derivant ἴπταμαι, indicare volunt usu verbi, se intelligere, haec duo cognata esse: sunt boni Etymologi. Quod ὄνομα si nomen est in Graeco, ego *verbum* dixi; quia generaliter accipi apparet ὄνομα, pro omni parte orationis, ut a rhetoribus, cum περὶ ἐκλογῆς, περὶ συνθέσεως ὁροῦνται disputant.

46. Περιεργὸν δὲ τινος εἰπόντος] Adversatur Luciano recta Athenaeus Dipnosophist. IX. Ἀττικοὶ δὲ ἀρσενικῶς περιεργὸν καλοῦσιν. Ἀλεξίς Συντρίχων. Ὁ λυκὸς Ἀφροδίτης εἰμι γὰρ περιεργός. Περιεργότης οὐ Γραφεύς φασὶν ἀπόπεμψοι ἀγγέλλοντα περιεργόν.

48. Φακὸν δὲ τινος εἰπόντος ἐδιδόκεται] Cum quidam dixisset se edisse φακόν, id est, vasculum olearium cum φακῶν lenticularum dicere debuerit singulariter, vel φακῶν pluraliter, φακὸν pro vasculo oleario legitur IV. Reg. 9. Λάβει τὸ φακὸν τῷ ἱλαίῳ, moxque λέγει τὸ φακόν. Latinis dicitur lenticula, Plinio auctore, ut egre-

gie Casaubon. ad Athenaeum observavit. Plutarchus in discrimine adulatoris & amici, φακὸς dixit pro lentigine morbo, καὶ ἀπὸ τοῦ φακῶν τῷ ζυγάρῳ, καὶ λαλὸν ἐφικνέσθαι μὴ διατάρῃ δι' ἀδύναμιν, ὡς ἰούτις ἐ φακῶν καὶ ἱλαίῳ τῆς ὁμοειδέας ἀναφύου. Regis, lentiginibus ὡς cicatricibus similitudines refertur. Quid praeterea φακὸς significet, pete ex Hesychio. Nunc ἀντιπρὸς, si placet, audiamus: φακῶν, inquit, φακῶν ἀφ' ὧν φακὸς. φακῶν οἱ εἰσι ὅμοιοι ἔχ' ἑκάστης φακῶν δὲ ἡ ἴση μόνη. τετραταῖα δὲ τῶν παλαιῶν ἡ ἀλφάρη. Vitande igitur amphibologiae causa φακὸν dicendum unitatis numero pro legumine cocto, & φακῶν numero multitudinis pro cruda lenticula, pro vasculo autem φακὸν dicendum in numero unitatis. Illi certe auctores quos Athenaeus adducit, modo φακὸς modo φακῶν dicunt pro legumine. Lucianus quoque in Symon. Epistolis, ἡ φακὴ δὲ ὅμοι' σπέρμω ἐντεταμένη ἐστίν. Et in Hermot. καὶ οἱ φακοὶ εὐτακῆς. Theophrastus, Dioscorides, Pometus Aegyptia etiam de legumine φακῶν dicunt, quod hic improbat Lucianus.

Φακὸν] Scio ego φακὸν non esse lentiginem, & discere poteram significationem hujus nominis ex annotatione Graevii. Sed volebam in simili voce similem Soloecismum dare. Lentigo enim vicina lentis vel lenticulae non minus quam φακῶν est φακός.

52. Τὸς βελτίους] Ut aliquid significant haec verba, intelligere licebit Soloecismos, de quibus tanquam de personis loquitur. Cur autem ἅλως dicat, non comminiscor: nisi forte toto hoc libello Antiphrastae cujusdam librum s. orationem exagitantem libi sumat, & hic indicat, se reliqua non jam sub Socratis persona, sed sub priori schemate risu expositurum.

57. Ἡ γὰρ δόξα καὶ δὴν ἀνιῶνται] Ἀνιῶνται male dicitur pro ἀνιῶνται. Rhenisch. Ἀνιῶνται ἡ δόξα, σολοικισμὸς, καὶ τὸ λέγειν ἀνιῶνται. Contra tamen hoc praecceptum

nunc quidem, te dicente, potero. Sed dic tamen. LYC. Et quomodo te posse negas? Janua enim prope tibi se cognoscendorum illorum aperuit. SOL. Ergo dic. LYC. Dixi equidem. SOL. Nihil certe, quod ego assequer. LYC. Non ergo illud *apertuit se* assecutus es? SOL. Non. LYC. Quid igitur nobis fiet, si ne nunc quidem quae dicuntur assequeris. Atqui *respicens* ad ea, quae initio abs te dicta sunt, putabam *Equites* me in campum vocare. Tu vero (in Graeca voce) *Equites* (soloeicium est) *δυσσεῖς*, ἐγὼ δὲ ὦμην ἵππεις εἰς πεδίον καλεῖν, σὺ

§8. Τὸ ἀνέωγε] Βοδλοῖσι μὴ λαμβάνεσθαι ἐπὶ παθητικῆς ἀνέωγας, ἀλλ' εἰς ἀνεῳγας τοῦτο. χρῆται ἢ μὲν ἢ ἄλλων πολλῶν ὁ Πλάτων παθητικῶς ἐν Φαιδῶνι. † ἀνέωγε-

† Ἀνέωγε] Legit omnino ἀνέωγε.

M. du S.

ceptum ἀνέωγε passively posuerunt Herodianus IV. Πολύδας ἔχον ἑ δούρας ἀνέωγας. Lucianus περὶ Γυμνασίου, καὶ ἀνεῳγας τοῖς σώμασιν ἐμπιπτόντων. Idem in *Votis*: ἢ πᾶς ἀνεῳγας ἐπὶ τῷ πάλαισθαι καὶ ἀλάδωμεν. *Plutarch.* in vita Pyrrhi: Τῷ δὲ Πύρρῳ πολλὰς ἰδούς ἀνεῳγας πρὸς δούρας. Sic in vita *Martii Coriolani*, & *Socratem*. V. *Histor. Ecclesiast.* οἱ καὶ ἀνέωγαν. *Joseph.* in III. *Originum*: Εἰκόσι μὲν πῆχες ἀνέωγαν κατὰ πύλας. *Apostolus* I. ad *Corinth.* 16. Θύρα γὰρ μοι ἀνέωγε πυλάκι. Passively tamen dixit Lucianus in Gallo, ἀνέωγας αὐτὴν ἡμῶν ἡ θύρα. *Thomas Magister* hic dissentit a *Rhynch.* Ἀνέωγε ἐπὶ μὲν ὡς ἀνεῳγας ἀπὸ τῶν ἡρώων. Ἀνεῳγας ἐν τῷ Παιδαγωγῷ. Ἰσὶα τε ἡ πᾶντα ἀνέωγε, καὶ τὰ τῶν ἡρώων γῆν σωῆναι, καὶ διαπρεσβεῖτο πρὸς τοὺς θεοὺς ἡ ἀρχαῖον τῶν. καὶ *Δημοσθένης* ἡ γράμματα ἐκλεπτὶς ἡ ὑπακρίτων. Ἀπὸ δὲ τῶ ἀνέωγε, ἀνέωγον, ἀνέωγες, ἀνέωγεν. Ἐπὶ δὲ μοι καὶ ὡς ἀνεῳγας τὸ ἀνέωγεν ἀπὸ τῶ ἡνέωχθη. Ἀνεῳγε δὲ ἀνέωχθαι, ἀνέωγα, ἀνέωγας, ἀνέωγε. Σωῆσι δὲ ἐπὶ ἐπὶ τῇ. Ἀγαθὸν πεποιθὲν ἐπὶ κύριον τίνες οἰκίαι τοῖς λεγαῖς ἀνέωγαν. *Λεωνίδας* ἐν τῷ Μένυλλῳ ἡ Ἀλεκτράν καὶ ἡδαιτρίοι ἀνέωγας τοῖς ὀφθαλμοῖς. &c. pag. 11. *Suidas* Comicos citat *Pherecratem* in *Crapallis* & *Amipham* in *Mæchis*, qui ἀνέωγε active dixerunt. Sic & *Homer.* *Iliad.* II. Χρῆλ' δ' ὅτ' ὅτ' ὅτ' μ' ἀνέωγε. Et *Herodot.* in *Clio*: Εἰ μὴ ἄλλος τις εἰς χρημάτων ἑ ἀνέωγας, σὺν ἂν ἡμῶν θῆκας ἀνέωγας. *Apostolus* passively dixit: Τὸ σῶμα ἡμῶν ἀνέωγε πρὸς ὑμᾶς, ὦ Κορίνθιοι.

§9. Ἰππείας εἰς πεδίον καλεῖν] Nomina in eas apud medios inter Atticorum veterum & Sophistarum aetatem, *Diodorum Siculum*, *Polybium*, *Laërtium* & ejusdem notæ scriptores fere εἰς contractum habent in accusativo plurali: apud veteres Atticos *Aristophanem*, *Demosthenem*, *Aristotelem*, *Theophrastum*, *Isocratem*, *Platonem*, *Lysiam*, *Thucydidem*, *Xenophontem*, & ejus imitorem *Arrianum*, tum apud *Sophistas*, *Pausaniam*, *Heliodorum*, *Libanium*, *Aristidem*, *Lucianum*, alios ejus aetatis scriptores *Dio-*

το λέγων ἡ θύρα σε πᾶν πρῶτ' V.

§9. Ἰππείας εἰς πεδίον καλεῖν] Καὶ τοῦτο παρὰ συνήθειαν. ἵπποι γὰρ εἰς πεδίον φημὶ καλεῖν, ἀλλ' ἔχ' ἵππεις. V.

nem, *Appianum*, *Herodianum*, & ex nostris *Chrysostomum*, *Basilium*, *Gregorium Theologum*, *Synesium* sine contractione fere in eas, quod & notavit vir summe eruditus P. *Leopardus* in *Miscellaneis Thom. Magist.* Ἐμμησίας, βασιλείας, ἱερείας, καὶ ὅσα τοιαῦτα Ἀττικοί, τὸ δὲ σωηρηθῆναι ταῦτα λέγειν σὺν ἑστὶν ἐκείνων. *Plato* in *Theaeteto*, unde hic *Luciani* sumus est: Ἰππείας εἰς πεδίον προκαλεῖς Σωκράτη εἰς λόγους. *Luce* igitur clarius est, in ἵππεις esse soloeicium, ut recte *Thomas* observavit contra omnium *Grammaticorum* praeceptiones. *Plutarch.* & *Joseph.* modo eis modo eas dicunt, nisi illud quoque typographis aut in tempestivis emendatoribus debemus. *Plethon* certe *Gemistus Plutarch.* & *Diod. Sicul.* verba transcribens pro ἵππεις accusativo semper ἱππίας habet. *Plutarchus* in *Timoleonte*: Οἱ Κορίνθιοι πῆμπεσι αὐτῷ διχίλους ὀπλίτας & ἀφροσύνας ἱππίας. pro quo *Plethon*: Κορίνθιοι Τιμολέοντι πῆμπεσι διχίλους μὲν ὀπλίτας, ἱππίας δὲ ἀφροσύνας. *Diod. Sic.* Ὁρβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πρὸς μὲν τετρακίλους ἱππίας, δὲ φ. *Gemistus* autem: Ὁρβαῖοι δ' ἀπέστειλαν πρὸς μὲν τετρακίλους, ἱππίας δὲ πεντακίλους. Sic & alibi. Illud *Luciani* quod mox sequitur, σὺ δὲ τοὺς ἱππίας κατενόησας; ita vertendum fuit: Ἀντὶ τοῦτο ἱππίας νοτάσθι vel animadvertίσθι? Pro quo interpret, in vero equites cogitasti. *Aristoph.* in equitibus: Μὴτ' ἐν γῇ μὴτ' ἐν θαλάττῃ ἀφροσύνας τῶν ἱππίας. Idem in *Acharnensibus*: Ταῦτ' ὡς ἐγανόθην & φυλὰ τοὺς ἱππίας. *Plato* in VI. de legibus: Χωρὶς δὲ τοὺς ἱππίας. *Xenophon* in primo *Institutionis Cyri*: Πολλοὶ δὲ ἐς αὐτὸς ἔχων ἦεν ἱππίας & πεζοὺς. Et in eadem pagella: καὶ τοὺς ἱππίας ἡσυχίαν ἀγοῖας. Sic idem in sexto, & septimo libro. *Thucydides* in sexto: Ἐμφροσύνην τὴν τε τροφὴν πῆμπεσιν τῇ στρατιᾷ & τοὺς ἱππίας. Et in eadem pagella: Καταλαμβάνουσι τοὺς τε ἱππίας ἡσυχίας ἐν τῷ Ἀθηνῶν. *Demosth.* I. *Philipp.* Μετὰ τούτων ἱππίας ἀφροσύνας. Idem in III. *Philipp.* Φίλους, ἱππίας, τοξότας, ξένους. Ibidem: ἡ πόλις τοὺς ἱππίας προέδωκεν. Sic & *Philost.* in *Heroicis*, *Heliod.* in VIII. *Lucian.* in *Votis*, & in

σὺ δὲ τὰς ἱππεὺς κατενόησας; ἀλλὰ ἔοικας
ἐφροντίζεῖν τῶν λόγων, μάστιγα δὲ νῦν χυ-
σφᾶς αὐτὰς δῆλθον. ΣΟ. Ἐγὼ μὲν φρον-
τίζω· σὺ δὲ ἀδῆλως αὐτὰς διεξέρχῃ.

ΛΥΚ. Πάνυ γὰρ ἀδελόν ὅτι, τὸ χυ-
σφᾶς αὐτὰς ἐφ' ἡμῶν λεγόμενον; ἀλλὰ
τὴν μὲν δῆλον· σὲ δὲ ἐδὲς ἀν' ὧν ἀγνοῦντα
παύσειε, πλὴν γε ὁ Ἀπόλλων. μαντεύει)

73. Μαντεύεται γοῦν] Χρᾶ μὲν ὁ Ἀπόλλων, μαντεύεται δὲ ὁ προσίων. V.

Toxari, *Arrian*. in VI. expeditionis Alexandri, *Josephus* in fine VII. Ἀλώσιος, *Raufanias* in Atticis, *Plutarch*. in Alcibiade, *Chrysothom*. in comparatione monachi & regis: καὶ τοξόται, καὶ ἱππῆες, καὶ τραχηνοὺς. Sic usi sunt jam dicti auctores semper, praeter *Plutarch*. & *Josephum*. Nam quod apud *Platonem* XI. de legibus legitur ἱππῆες ἐ ἱππῆας in accusativo, eodem loco, typographis adscribendum est, ἱππῆας, inquit, εἰς τοὺς ἱππῆς. Quare viderint Grammatici, qui hos accusativos docent contrahi. Eodem modo etiam veteres dicebant νομῆας, βασιλῆας, φοιῆας, σφαγῆας, τροφῆας, γονῆας, τοκῆας, σῆας, κυρῆας, κναφῆας, σκαφῆας, ἱρῆας, ἀρχιρῆας, ἱρμηγῆας, ἀμφορῆας. Sic gentilia Ἐριτρεῆας, Ἀχαρῆας, Φωκῆας, Μαντινῆας, Χαλκιδῆας, Δωριῆας, Πλαταιῆας, Μεγαρῆας &c. Apud *Herodianum* semper βασιλῆας leges, nunquam βασιλεῖς in accusativo. Ergo scribis debetur quod illic ἱππῆας, τροφῆας, φανῆας legitur pro ἱππῆας, τροφῆας, φοιῆας. Apud eundem etiam & *Joseph*. recte invenitur ἀμφορῆας. Sic & *Alciphron*: Ἐς Δαναῶν τοὺς ἀμφορῆας ἐκχέουσι πίνουσιν. Librariis etiam debet acceptum referri quod *Isostratus* in oratione ad Philippum habet, βασιλεῖς μεγάλους προσηγορευόμενους, cum in aliis locis semper scribat βασιλῆας, praesertim in ad Nicoclem ὡς ἀπορίσει, sive hic ipse *Isostrates* illius orationis sit auctor, sive alius. Simili forte errore legitur apud *Demosthenem* in ea oratione qua respondetur Philippi literis, γονεῖς pro γονῆας. Τέκνα, inquit, γονεῖς, γυναικᾶ. Certe in quarta Philippica recte habet: Οὕτω συμπάσης τῆ πόλεως κοινούς δι' ἡγεῖας τοὺς συμπαθείας ἡγεῖσθαι. Sic νομῆας apud *Herodot.* Clio cap. 194. & aliis locis ponitur, κοστῆς navium significans, non *pastores*: ut Valla vertit, sicut viri eruditissimi *Brodeus* & *Leopardus* hoc pridem notarunt. De his κοστῆς vide quae docuit Vir Clarissimus & percruditus *Johannes Schefferus* de re militari Navali lib. I. cap. 6. Non dissimilis locus est *Lucian*. in *Votis*: Ὡς περ ὁ βασιλεὺς ὑποκρινόμενος τραγωδῶν, pro quo alibi semper βασιλῆας dixit. In *Longaenis*: οἷς συνάψω ἐ τοὺς λοιποὺς βασιλῆας. Ibidem: καὶ ἐπιτροπεύσας πολλοὺς Μακεδόνων βασιλῆας. Et paulo post: τοσοῦτος ἐδυνάμην βασιλῆας ἀβρῖσθαι.

ἱππῆας εἰς πᾶσαν] Ἀναβ. c. 9. Singulari numero in hoc proverbio effertur. Vid. *Plat.* Ed. *Basf.* 85, 1. ἱππῆας εἰς πᾶσαν προκαλεῖ, Σωκράτη εἰς λόγους προκαλοῦμεν. *Leopard.* 37.

M. d. S.

66. agnovisti? . . . Sed, videris non curare literas, maxime quas modo inter se (nos) ipsos agitabamus. SOL. Equidem hoc ago: tu vero obscure nimis tractas.

9. LYC. Nempe valde obscurum est illud inter se ipsos, de nobis dictum. Sed hoc quidem apertum: at te Deorum nemo ab ignorantia illa liberaverit, praeterquam Apollo. Deliberat (respondet) enim ille con-

su-

66. Κατενόησας; ἀλλὰ] Videtur post κατενόησας insistere paululum, & responsum expectare Lycinus, deinde pergere, quod punctis illis exprimere studui.

J. M. G.

67. Κατὰ σφᾶς αὐτοὺς δῆλθον] Luculentus solacismus, ut si dicam inter eos ipsos πανταυτίς, cum de nobis ipsis loquimur. Dicendum igitur cum *Plat.* in *Gorgia*. ἀδικοῦσι σφᾶς αὐτοὺς. Eos injuria afficiunt. Et *Thucyd.* Καὶ παρέδσαν οἱ πάντες σφᾶς αὐτοὺς. Omnes enim σφᾶς αὐτοὺς tertiae personae pronomen junxerunt verbo tertiae personae. Male igitur *Clemens Alexandrinus* *Pædagog.* II, 1. ἐναργεῶς ὑποδείγμα ἀρετῆς σφᾶς αὐτοὺς παριστάντας. Evidens virtutis exemplar nos ipsos exhibentes. Et cap. 21. σφᾶς αὐτοὺς πρὸς τὸ ἀμεινω χηματίζειν. Nos ipsos ad meliorem vitam componere.

J. G. G.

73. Μαντεύει] γοῦν ἐκείνῳ πᾶσι τοῖς ἐρωτῶσιν] Recte notavit *Micyllus* μαντεύεισθαι dici proprie de consulenti-bus. *Aeschines*: οἱ ἄλλοι ἀμφικτυνοῦσι μαντείαν ἡμαντῶσατο ὡς τὸ θεῶν, τίνι χρὴ τιμωρία τοὺς ἀνθρώπους τούτους μαντεύθω. *Herodot.* Μαντήια εἰς τὰ ἐπεμφθῆ μαντι-σώμεθ' ὁ Κρότων. *Plato* in *Apologia Socratis*: Καμψὼν ἐτόλμησε τοῦτο μαντεύεισθαι. *Xenoph.* in initio commentariorum: Εἰδέναι τὰ συμφέροισι ταῖς μαντιουμένους. *Moschoruli*. hoc paulo aliter: Χρῆ, inquit, ἀντὶ τῆ πέπυ βαρύνει. Χρῆ δὲ σεῖσπαρμένως ἀντὶ τῆ χρησμοῦν δίδω-σι, καὶ χρᾶν ἀπαρμυράσαν. Χρᾶ γὰρ εἰς ἐ τροπή τῆ αἰς ἡ χρῆ. καὶ ὁ μὲν θεὸς χρῆ, ὁ δὲ θεὸν μαντεύει. Hanc *Moschoruli* sententiam de χρῆ adeo non probo, ut contra censeam omnino χρᾶ dicendum, non χρῆ, fretus ma-xime auctoritate *Herodoti*, qui licet Ionica lingua sit usus, cui peculiare est η, identidem tamen χρᾶ usurpavit. Ὁ Ἀκαρην, inquit, χρησμολόγῃ ἀνὴρ, ὅς οἱ προσίων χρᾶ ἐν ἐξαμέτρῳ τόνῳ. Et paulo post: Ὁ μὲν δὲ οἱ ἐνθεάζων χρᾶ τὰδε. Moxque: Ἡ δὲ Πυθίη σφι χρᾶ ἐν τριμέτρῳ τόνῳ. *Lucianus* in *Dialogo Menippi & Trophon*. Χρᾶ, ὦ Μένπιπε, ἐν Βωατῆα. Sed & *Moschoruli* stat *Eustathii* ad *Iliad.* 1. p. 625. Ἰγῶς δὲ ἐξυποκρίθη πρὸς Ἀλφειὸν τῆ χρῆ, ὅς εἰς μαντεύεται. αἶον χρῆ μοι τοιαῦτ' ὁ φαίει. Sed ut ad μαντεύεισθαι revertamur, non semper observatur illud *Luciani* de hac voce praeceptum, sed ab accuratissimis & Ἀττικωτάτοις scriptoribus μαντεύ-σθαι etiam dicitur de Diis & hominibus respondentibus. *Demosthenes* περὶ εὐφώνων Καὶ τὴν Ἀπόλλων τὴν Πυθίαν μαντεύμενον. *Lucianus* in *Demophr.* Καὶ μαντεύει δὲ πο-

fulentibus universis. Tu vero neque illud *deliberatum* intellexisti? SOL. Non, per omnes Deos: neque enim percepi. LYC. An ergo *ad unus* (*ad unum*) fugit te oberans *Soloecismus*? SOL. Videntur certe. LYC. Sed illud *ad unus* quomodo te praeteriit? SOL. Neque hoc percepi. LYC. Sed noſtine aliquem *sibi conciliantem* nuptias? SOL. Οἷός τ' αὖ δέ τινα μνητευόμενον αὐτῷ γάμον; ΣΟ. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λαμβάνει σε *θεαίων*; ΣΟ. 'Εοίκασί γε. ΛΥΚ. 'Ο δὲ καθ' εἰς, πῶς παρήλθεν; ΣΟ. Οὐδὲ τὲτο ἔμαθον. ΛΥΚ. Οἷός τ' αὖ δέ τινα μνητευόμενον αὐτῷ γάμον; ΣΟ.

α καθ' εἰς] Καθεῖς omnes, excepta Fl. quae καθ' εἰς cum L. hic & statim iterum, recte.

76. Εἰ ἄρα καθ' εἰς] Οὐ γὰρ καθ' εἰς, ἀλλὰ καθ' ἑκάστων δι' ἑλάνειν. V.

80. Τὸν μνητευόμενον αὐτῷ] 'Επὶ γυναικὸς τὸ μνητεύειν.

* 'Ανδρῶν] Exc. G. αἰσθέρ.

τι ἰδὼν δημοσίᾳ ἐπὶ μινδῷ μνητευόμενον. Idem in Alexandro: Κοσκίνω τὸ τῷ λόγῳ μνητευόμενον. Pauloque post: Προλέγει πᾶσι τοῖς ἀφικομένοις ὡς μνητεύει ὁ Θεός. Sic & loquitur in Dialogo Menippi & Tiredix, & Dialogo Menippi & Trophonii, ut & Apollinis & Mercurii: in hoc Apollo dicit: Πλὴν ἀλλὰ ὥσπερ ἐγὼ μνητεύομαι. Malunt tamen optimi quique pro hoc dicere χρᾶς & ἀναίρειν. Isocrates in Archidamo: 'Ο δὲ Θεὸς περὶ ὧν ἐπαρτήσαν οὐκ ἀνείδειν. Liban. in Antirrhetico: 'Ο δὲ ἀνείδει παρὰ τῷ τρώσαντι & τὴν ἰασιν ζητεῖν. Herodot. in II. ἢ ᾧ δὲ ἀνείλει μιν βασιλεία εἶναι. Chrysoſt. in Babyla martyre: ἐπέκειτο σφοδρῶς τὸ δαίμονια χρησμένων ἀπαιτῶν & ἐξῆλθεν ἀναίρειν περὶ τῷ κατὰ γινώμην αὐτῶν. Urgebatur, inquit, daemonem ab oculis reposcens postulansque sibi ut ille responsum daret iis de rebus quas animo versabat.

Μνητεύεται] Aristoph. Av. 594. & 597. de confulentibus adhibet. Sed alii tam frequenter de respondente, quod Cl. Graev. jam indicavit, ut pluribus haud opus sit.

76. Εἰ ἄρα καθ' εἰς λαμβάνει σε *θεαίων*] Nam *singuli solacii* tibi latent circumstantes. Sic legendus hic locus & vertendus. sensus est: singuli qui circa te oberant, a me tibi obijciuntur soloecismi, te fugiunt, a te non animadvertuntur. Soloecismus versatur in καθ' εἰς. Attice enim dicendum fuisset καθ' ἑνα, Micillus hic putavit καθεῖς esse participium, fecitque locum suspexit de mendo, cum nihil sit scrupuli. Occurrit vero ista locutio quam hic reprehendit Lucianus, saepe in sacris scriptoribus. In epistola ad Roman. cap. 12. 'Ο δὲ καθ' εἰς ἀλλήλων μίλει. Maccab. libro III. 'Ο καθ' εἰς δὲ τῷ φίλῳ σκυθρωπῶς ὑπεκρίν. Marc. XIV. Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπηθῆναι & λέγειν αὐτῷ εἰς καθ' εἰς, μή τις ἐγὼ. Et Johan. VIII. ἐξήρχοντο εἰς καθ' εἰς, exhibent *singuli*. Ubi Bezæ καθ' εἰς putat positum pro καὶ ἑἷνα εἰς, inde & in quibusdam editionibus scribitur καθ' εἰς, in nonnullis καθ' εἰς, in aliis καθεῖς perperam. καθ' εἰς enim per Hebraicam enallagen dicitur pro καθ' ἑνα, quo Attici scriptores utuntur. Philostrat. in Heroicis: καὶ καθ' ἑνα τοὺς ἥρωας. *singulos heroas*. dicit idem in eodem opere εἰς ἑνα, κοινῇ δὲ, inquit, καὶ εἰς ἑνα. publice & privatim.

Τομ. III.

σθαι] ἐπὶ δὲ * ἀνδρῶν τῷ μινδῷ. μινδῷ γὰρ ἀνὴρ γυναικῶν, μνητεύεται δὲ γυνί. V.

Idem in vita Herodis: Τῷ τῷ 'Αθηναίων δήμῳ καθ' ἑκα. σοι ἐπὶ μιν καθ' ἑνα. *singulas minas*. Plutarchus in praeceptis Politicis: καθ' ἑνα & κοινῇ. Heliodor. II. καθ' ἑνα συλλεγόντες ποτὲ. *Elia*. 21. Εἰ τῷ καθ' ἑνα. Lucianus Dialogo Martis & Mercur. Ἐγὼ δὲ ἐπὶ μιν καθ' ἑνα πάντων ἀμείνων. Ubi male legitur: καθεῖν ἀπάντων. Idem in Harmonide, & Dialogo Plutonis & Mercur. Μνητεύομαι γὰρ σοι ἡδὴ αὐτοὺς καθ' ἑνα ἐξῆς. *Basilii* Liban. οἰχόμενοι καθ' ἑνα σοι προσάγων τοὺς Καππάδοκας. Et sic Apostolus quoque more Atticorum in epistola ad Ephes. cap. V. Πλὴν & ὑμῖς οἱ καθ' ἑνα. Et I. Corinth. XIV, 31. Διτάδε γὰρ καθ' ἑνα πάντες προφητεύειν. *Demosthen*. in III. Philippica ἕκαστον addit: καθ' ἑνα ἕκαστον ἑταῖρος ἀνέκαστον. Idem ἀνδρᾶ addit in Corona: καὶ ὅσοι καθ' ἑνα ἀνδρᾶ. *Thom. Magist.* εἰ καθ' εἰς, ἀλλὰ καθ' ἑκάστων δι' ἑλάνειν. Sed nec καθ' ἑκάστων recte dicitur; sed pro eo dicendum καθ' ἕκαστον. vide *Budaei* commentaria utriusque linguae. Et sic puto apud *Thomam* legendum esse. Scriptores tamen Ecclesiastici sacrorum librorum auctoritatem sequuntur. *Socrates* Ecclesiasticae historiae lib. XVI, 13. Ἐπειδὴ γὰρ ἕκαστον ἑλάνειν δόγματ' οὐ καθ' εἰς ἐπελάμβανον. *Eusebius* historiae Ecclesiasticae X. Καὶ μὴ μόνον γὰρ οὐ καθ' εἰς, ἀλλὰ καὶ οἱ πάντες ἀβρόως ἀνευφημοῦμεν. Ad eandem formam factum ἑνα εἰς pro ἑν' ἑνα. *Iohannes Theologus* Apocalypf. XXI. Καὶ αἱ δώδεκα πολῶναι, δώδεκα μαργαρίται, ἑνα εἰς ἕκαστον τῶν πολῶναι ἢ ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου. Attici dicerent ἑν' ἑνα ἕκαστον. *singulae portae*, aut potius καθ' ἑνα ἕκαστον. Porro notandum quoque est καθ' εἰς Lucianum dixisse cum singulari λαμβάνει, at Soloecistam conjunxisse cum plurali εἰκόσιν, quemadmodum & *Marcus* & *Iohannes*, ut duplex forte hic sit soloecismus.

Εἰ ἄρα καθ' εἰς] Sic L. & Fl. *Leopard.* εἰς ἑνα κ. . . 37. Plerique Libri εἰ ἄρα καθεῖς. M. de S.

80. Μνητευόμενον αὐτῷ γάμον] In hunc locum *Thomas*: ἐπ' ἀνδρῶν, inquit, τὸ μινδῷ, ὅθεν μινδῷ γυναικῶν, ἐπὶ δὲ γυναικὸς τὸ μνητεύεται ἀνδρῶν. *Moschorus* in eadem est sententia: Μινδῷ δὲ ἀνὴρ τὴν γυναικῶν, ἐπὶ δὲ γυναικὸς, μνητεύεται ἡ γυνί. Nimirum magistri docent, μινδῷ proprie esse *ambire* puellam; sive foeminam, Dddd &

ΣΟ. Τί ἔν τῷτο; ΛΥΚ. Ὅτι σολοικίζεν ἀνάγκη τῷ μνηστεύομενον αὐτῷ. ΣΟ. Τί ἔν πρὸς τὸ μὲν πρᾶγμα, εἰ σολοικίζει τις μνηστεύομενος; ΛΥΚ. Ὅτι ἀγνοεῖ ὁ φάσκων εἶδέναι, καὶ τῷτο μὲν ἔτις ἔχει. εἰ δὲ τις λέγει σοι παρελθὼν, ὡς Σπολείποι τῷ γυναικί, ἄρ' ἀν ἐπιτρέποις αὐτῷ; ΣΟ. Τί γὰρ οὐκ ἀν ἐπιτρέποιμι, εἰ φαίνοί μοι ἀδικέμενος; ΛΥΚ. Εἰ δὲ σολοικίζων φαίνοί μοι, ἐπιτρέποις ἀν αὐτῷ τῷτο; ΣΟ. Οὐκ ἔγωγε. ΛΥΚ. Ὅρθως γὰρ λέγεις· εἰ γὰρ ἐπι-

SOL. Quid ergo istuc? LYC. Soloecismum committat necesse est, qui sibi conciliet nuptias. SOL. Quid ergo ad meam rem, si quis nubens Soloecismum faciat? LYC. Illud, quod ignorat is, qui se scire dixerat. Et hoc quidem ita se habet. Sed si quis in transitu tibi dicat, se discedere ab uxore; num illi permittas? SOL. Quidni vero permittam, si is injuria affectus videatur? LYC. Si vero pareat, soloecismum ab illo committi, num hoc ei permittas? SOL. Non equidem. LYC. Recte sane dicis. Non enim indulgendum ami-

a μνηστεύομενον αὐτῷ] Haec male neglexit Fl.

86. Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα] Ἀπολείπει γὰρ γυνὴ τὴν ἀνδρα ἑρῆ. ἀνὴρ δὲ γυναῖκα σὺν, ἀλλ' ἐκβάλλει. P.

& dici de viris Attice, μνηστεύει vero de puellis & foeminis quæ despondentur & nubunt. Attice igitur Evangelium: Μνηστεύεισθε τὸν μνηστὴρα αὐτοῦ Μαρίας τῇ Ἰωσήφ. Proprie etiam Lucianus in Nefasto: Πρὸς γυνὴν ἐπειδὴ γάμον ἐν Κυζικῇ μνηστὰς ἐτόλμυσας. Et Plutarchus in amatoriiis narrationibus: Ταύτῃ μνηστὰς Στράτων Ὀρχομένιος καὶ Καλλιθέης Ἀλιάρτης. Herodotus quoque in Clio: ταύτῃ πῆμπον ὁ Κύρῳ ἐμνήστο τῇ λόγῳ, θέλων γυναῖκα ἣν ἔχεν· ἡ δὲ Τόμυρις συνέισα σὺν αὐτῇ μιν μνηστὴρον. Plutarchus in Erotico etiam usus est eo verbo de muliere vidua nobili & praedivite, ultro ambiente nuptias adolescentuli cujusdam, quemadmodum Martial. dixit: Uxori nubere volo mea. Oὐ γὰρ ἀπαρτίφασσα δέξας, inquit, καὶ γίνῃ τελευτᾶ καὶ πλοῦτος ἐμνήστο μείρακιον ἐν χλαμύδι· ἔτι παιδαγωγείσθαι δέομενον. Improperie igitur Lucianus in Toxari: Καὶ ὅσπερ ὁμοῖς ἐν τοῖς γάμοις ἐπιπολὺ μνηστεύομενοι. Ibidem: Δεῖ δὲ τὸ μνηστῆραν ἑκάστων προσαναγκαῖα ἐκτελεῖν διότι μνηστεύομενος ἦκει. Et paulo post: Μνηστεύσθαι τὴν παῖδα πολλὰ ἐκταίνοντα ἑαυτὸν. Parum igitur Attice Plutarchus in narrationibus amatoriiis, ἐμνηστεύοντο αὐτὴν τριάκοντα κατὰ τὰς. Moxque in iisdem: μὴ μνηστεύσθαι τινὰς τὰς κόρας. Sic & Pausanias in Laconicis, Heliodorus in V. Laertius in Hipparchia, Joseph. Orig. Judaicarum lib. V. & XIII. Activa tamen voce μνηστεύω γάμον legitur apud vetustissimum quemque. Dicit enim Plato in lexto de legibus: μνηστεύειν γάμον αὐτῷ. Apud Euripid. in Iphigenia Aulidentis Achilles dicit: Ἀλλ' ἢ πάπονθα δύναι μνηστεύειν γάμους σὺν ὄντας. Iocrat. βυλῆντος αὐτοῦ μνηστεύσαι κόρῳ. Diodor. XX. Ἀξιολογώτατοι τῷ ἡγεμόνι ταύτῃ μνηστεύειν. Sic plures alii. Nubere quoque dicitur semper, si proprie accipiatur, de puellis & foeminis, ut ducere de viris, apud auctores Latinae linguae locupletes. Nam de Terulliano, Hildeberto & Hilgentio, quos & de viris nubere dixisse honeste C. Barthius docet Advers. VI. c. 14. non contenderim. Nam & multa alia apud illos leguntur scriptores, quæ a melioris ætatis usu longe absunt. Sed hæc inter

eruditos jam decisa sunt, ut risum debeant qui aliter sentiant.

86. Ἀπολείπει τὴν γυναῖκα] Et hunc Soloecismum Thomas aperit: Ἀπολείπει ἡ γυνὴ τὸν ἄνδρα. Ἀριστοφάνης ἐν Νεφέλαις: Ἀπολείπουσα γὰρ αὐτὸν ἄρχετε. ἐκβάλλει δὲ ὁ ἀνὴρ τὴν γυναῖκα. Λιδόκιον ἐν Μελίτῃ τὴν λέγειν ἐκβάλλει τὴν γυναῖκα. Nimirum uxor cum a viro divorcie, nuntium remittit, dicitur Graecis ἀπολείπειν ἄνδρα. Latinis divorciare, discedere a viro. vir vero cum repudiat uxorem, ἐκβάλλει γυναῖκα. Latinis exigere. Cic. Mimat exegit. Eleganter igitur Josephus, ταυτὴ τὴν γυναῖκα ἀπολείπειν αὐτὸν ἡμέρας. Attice idem dixit in undecimo Ἀρχαιολογίας de Esdra: λογιζόμενος ὅτι ἐν ἐκβάλλει αὐτοὺς τὰς γυναῖκας ἀπολείπει. pro quo eodem in loco etiam dicit ἀπαρτίφασθαι. Quare minus Attice ipse Lucian. in I. Dialog. Iuponis & Jovis: Ἀπολείπει ἑμὲ τὴν νόμον γαμετὴν. Ibidem in His Accusatio: Τὴν νόμον γαμετὴν ἑταῖρος ἀπολείπει. Plutarchus in Stoicis controverliis confundit etiam hanc differentiationem, ὥσπερ τις τὴν γαμετὴν ἀπολείπει ἑταῖρος δὲ συζῶν. Attice dixit idem in Romulo: Νόμος μὴ ἀδύνατος γυναῖκα ἀπολείπειν τὸν ἄνδρα, δίδου δὲ ἐκβάλλει γυναῖκα ἐπὶ φαρμακίᾳ τέκνων. Ibidem: ἀπαρτίφασθαι γυναῖκα. Hermogenes Sophista: ἔχει γαμετὴν, ὅθεν βούλεται τις, καὶ ἀποβάλλει τὴν ἑσάν γυναῖκα.

93. Εἰ τις γὰρ οὐ ψοφεῖ τὴν θύραν εἰσὶν, καὶ ἐξέρχεται] Hæc verba bene vertit interpres per conspectum ostium & pulsavit. Nam quod apud Latinos discrimen est inter ostium crepat & pulsatur, eadem est apud Græcos inter κόπτειν & ψοφεῖν. Exiturus cum fores ferit & percutit, ut illo strepitu admonerentur qui foris erant cavere sibi, atque abstinere, ne laederentur, apud Atticos enim fores non introsum trahendo, sed in viam publicam pellendō aperiebantur, ut dudum docuerunt viri doctissimi Thurnebus, Cujacius, Marens; exiturus itaque hoc crepitu signum cum dat, dicuntur Latinis fores crepare, Graecis ψοφεῖν: cum vero introituras fores percutit ut aperiantur, dicuntur

La-

amico stribligine peccanti : sed docendus est , ne hoc illi accidat. Et si quis nunc *crepare facias* ostium intrans , aut exiens *pulset* , quid tibi animi fuisse dicemus ? SOL. De me nihil : sed illum intrare voluisse vel exire. LYC. Te vero , qui vel *pulsantem* vel *crepantem excitantem* ignores , plane nihil sensisse putabimus , indoctum adeo hominem ? SOL. Contumeliosus es. LYC. Quid ais ? modo ego contumeliosus *fiam* , dum tecum disputo ? Videtur autem male

τρέπτεον σολοικίζοντι τῷ φίλῳ, ἀλλὰ δι-
δακτέον, ὅπως τῷτο μὴ ὁ παύσει. ὃ εἰ
τις γε νῦν φοροῖν τὴν θύραν εἰσὶν, ἢ ἐξί-
οντες, τί φήσομεν σε πεπονθέναι; ΣΟΛ.
Ἐμὲ μὲν ἔδεν, ἐκεῖνον δὲ ἐπεισελθεῖν βέλε-
σθαι, ἢ ἐξίεναι. ΛΥΚ. Σὲ δὲ ἀγνοῶντα τὴν
κόπτοντα, ἢ τὴν φορῶντα, ἔδεν ὅλως πε-
πονθέναι δοξομεν ἀπαίδευτον ὄντα; ΣΟΛ.
Ἰγερῆς εἶ. ΛΥΚ. Τί λέγεις; Ἰγερῆς
ἐγὼ νῦν δὴ γενήσομαι σοι ἀφελόγῳ;

ἔοι-

ὁ Πύσεται] Ex Fl. rescriptit Solan. Πύσεται f. B1. H. P. S. &c.

94. Νῦν φοροῖν τὴν θύραν] Κάπτε μὲν γὰρ τὴν θύραν
ἔω τις ἐξῆς, φοροῖ δὲ ὁ ἴσων. V.
2. Νῦν δὴ] Πλάτωνος, σημαίνει τὸ ἄρτίως. ὥστε ἐν
τῷ ἄρτι ἀφ' τοῦ ἀκαριαίου τὸ σημασίας τῷ ἴσων ὡτ', μὴ-

λοῦτ' * ἀνεπίδεκτοι σημασίας, ὅταν εἰς τὸ νῦν δὴ εἰς τὸ
γενήσομαι ἀναγέρηται, ὡς μὴ σολοικίζοι ἡ ἀφελόγῳ
ἔως. V.

* Ἀνεπίδεκτοι] In Impr. est καὶ τῆς ἀνεπίδεκτῷ. Sed in V.
scriptum exiat ἀνεπίδεκτων, unde palam est, legendum esse,

ut edidit

M. du S.

Latinis fores *pulsari*, & *pulsari*, Graecis κόπτω; ut
docent *Suidas*, *Thomas*, *Ammonius*, *Phryganeus*, *Mos-
schopolus*. Attice igitur dixisset κόπτοι τὴν θύραν εἰσὶν
ἢ φοροῖν ἐξίον. *Lucianus* in *Philop.* Ἐπίση κόπτοις τὴν
θύραν ἐκείνη. Idem in *Fugitiv.* Ὅτι ἐδὲν δὴ κόπτοις τὴν
θύραν. *Aristoph.* in *Ranis* : Ἄγε δὲ τινα τρέτοι τὴν θύραν
κίψῃ. *Moxque* : Οὐ μὴ ἀφελόγῳ, ἀλλὰ γενέσθαι τὴν θύραν.
Et in *Nubibus* : Γενέσθαι τὴν θύραν. *Lyfias* in *Apologia* de
Eratosthenis adulteri caede : Ἐροδοτὸς δὲ μὲν, τί αἱ θύραι
νύκτωρ φοροῖν. *Heliodorus* in l. τῶς τε θύρας ὅτι πλείους
ἐψόφουν. *Phryganeus*. addit male quoque κρῦσαι τὴν θύραν
pro κόπτειν poni. Sed contra hunc facit illud *Xenoph.*
in *Symposio* : Φίλιππος δὲ ὁ γελοιοποιὸς κρούσας τὴν
θύραν εἶπε τῷ ὑπακούσαντι. Et *Euangelista* : Μη ἀρῆνθαι
ἐξω ἐξάντι εἰ κρούει τὴν θύραν.

f. G. G.

94. φοροῖν τὴν θύραν] Vid. *Spanh.* ad *Aristoph.* *Plut.*
1098. Et supra *Isar.* c. 22. Quod ad κρούσαι θύραν,
de quo *Phryn.* vid. *Elfn.* ad *Apocalypf.* III. 20. f. F. R.
Ibid. Θύραν] De forum aperiendarum ratione, con-
sule locum *Plut.* in *Publ.* *Hort.* 909.

M. du S.

2. Νῦν δὴ γενήσομαι] Soloecismus est hic , quod
νῦν δὴ cum futuro jungatur, cum debeat cum prae-
senti jungi. Attice enim dicendum erat νῦν δὴ γίνομαι.
Pollux : Ἄρτι, ὅ ἐστι πρὸ μικροῦ, καὶ νῦν δὴ, ὅ ἐστι ταῦτα.
Suidas : Νῦν δὴ, ὀλίγον ἔμπροσθεν, ἄρτίως. *Πλάτων* ἡμῶν
γ. Νῦν δὴ ὀλίγον ἔμπροσθεν ταῦτοις ἀτυχεύοντες τοῖς λό-
γοις, ὅταν ταῦτα ἐπὶ ἡμῶν, νῦν δὴ ἐπιληψίμους. Καὶ αὐ-
θις ἐν πρώτῳ ἡμῶν. *Πλάτων* ἀφελόγῳ εἰρηκεῖ ἐπὶ τῷ
παρὸντι χρόνῳ, τὸ δὲ δὴ ἐπὶ συνδύσῃ. ὅς δὴ πάντων τῶν
πολέμων χαλεπώτατος ὡς φεμὶν ἡμῶν νῦν δὴ καὶ Εὐριπίδης
ἐν Ἰππολύτῳ. Νῦν δὴ μὲν ὅρ' ἔσθ' ἐπὶ θήρας, πῶθαι ἐξί-
λα. Νῦν δὴ αὐτὸς ψυμάθοις ἐπ' ἀκρυμάντοις. καὶ ἐν *Μελιά-
ρῳ*. Ὅρ' αὖ σὺ νῦν δὴ μὲν ὡς ἐπαύνας τύχῃ. *Homer.* Νῦν
δὴ γένε' ἐστὶ. Idem : Νῦν δὴ ἐκπατόλῃ δόμων κίμῃ-

λια καλῶ. *Enstath.* Νῦν δὴ, ἀπὸ τῷ ἄρτίως ἐν ἡμῶν, ὅ
καὶ φασὶ μὲν παρὰ ἡμῶν συντάσσεται. *Enstath.* *Phoc-
nissis* : ἔκκει δὴ νῦν δισφάτων ἡμῶν ὅδον. *Ibidem* : Ἀκα-
δὴ νῦν καὶ τὰ πρὸς ταῦτα κακὰ. *Plato* in *Gorgia* : ἀρ' ἐν
καὶ ἡ νῦν δὴ λέγομεν ἰατρικὴν. & sic frequentissime cum
in illo Dialogo tum in aliis ejus libris. In his autem,
quae attuli, exemplis τὸ νῦν δὴ nusquam junctum in-
venitur futuro. Proin si quis dixerit νῦν δὴ γενήσομαι,
is soloecismum commiserit. Nec est soloecismus in
simplici voce γενήσομαι, quod putavit interpres, sed
in νῦν δὴ futuro γενήσομαι hic juncto, ut dixi. Huic
simile est ἄρτι σολικῶς de quo in initio harum notarum
disputavi. *Plato* enim pro eodem dixit νῦν δὴ, ἄρτι,
πρὸθεν, ἔμπροσθεν, τὰ νῦν, πρὸ ὀλίγου, ὀλίγον πρότερον,
πρότερον & προτοῦ. Cum futuro autem αὐτίκα, μά-
λα, αὐθις, εἰσαυθις, ὅσοι ἔγω, ὅτι τάχις, οὐκ εἰς μα-
κράν. Occurrunt tamen etiam loca quaedam, ubi νῦν δὴ
futuro jungitur, contra hanc *Luciani* & magistro-
rum praeceptionem. *Homer.* *Iliad.* H. Νῦν μὲν δὴ τὸ πα-
τρὸς αἰκία τίσις τε λάβῃ. Et alio loco : Νῦν δὴ δὴ Αἰνείας
βίη Τρώεσσι ἀνάξει. & saepius aliis in locis. Νῦν δὴ, in-
quit *Plato*, de legibus libro III. μᾶλλον βεβαιωσόμεθα.
Idem in fine ultimi de legibus : Νῦν δὴ μαθησόμεθα ὅτι
θαυμαστὸν ἔδον. Idem in *Phaedone* : Ὡς Σώκρατες, ὕπα-
τον δὴ σε προσερούσι νῦν οἱ ἐπιτηδείοι. *Xenoph.* IV. insti-
tut. *Cyri* : Νῦν δὴ σὺ δηλώσεις. *Thucyd.* VI. Καὶ ἀσφα-
λεια νῦν δὴ εἰ πολλὰ εἴσθαι. *Thomas* ait etiam νῦν ali-
quando futuro junctum soloecismum esse. Εἰ ὡς ἔφα-
ται, inquit, δηλοῦσι, τότε τὸ νῦν τῷ τῷ σολοικισμῷ
ποιεῖ, ὡς τὸ νῦν σοφὸς γενήσομαι. διῆται γὰρ ἡ σοφία χρί-
νε. Sed nihil videtur tam firmum esse quod non ali-
cubi labefactetur, ut superius posita exempla osten-
dunt.

Νῦν δὴ γενήσομαι] *Leopard* 37.

Dddd 2

f. G. G.

M. du S.

13. Nῦ.

ἔοικε δὲ σολοικίσαι τὸ νῦν δὴ γενήσομαι, σὺ δ' οὐκ ἔγνων.

ΣΟΛ. Παῦσαι, πρὸς τῇ Ἀθηναῖς· ἀλλ' εἰπέ τί τοῖσδε, ὥστε καμὲ μαθεῖν. ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἂν μάθῃς; ΣΟ. Εἴ μοι πάντα ἐπέλθοις, ὅσα Φῆς σολοικίσας, ἐμὲ λαθεῖν, καὶ παρ' ὃ, τι ἕκαστον σεσολοικίσται. ΛΥΚ. Μηδαμῶς, ὦ ἄριστε. μακρὸν γὰρ ἂν ποιήσαιμεν τὸ διάλογον. ἀλλὰ περὶ μὲ τῶν ἐξ ἐστὶ σοι καθ' ἕκαστον αὐτῶν πυνθάνεσθαι. νῦν δ' ἔτερ' ἅπτα ἐπέλθωμεν, εἰ δοκεῖ, καὶ πρῶτόν γε αὐτὸ τῷτο τὸ ἅπτα μὴ δασεῶς, ἀλλὰ φιλῶς ἐξενεγκεῖν, [ὁρθῶς ὡς φαίνεται] ῥηθὲν μὲ τῷ ἑτέρα συντιθέμενοι. μὴ γὰρ ἔτις ἄλογον ἦν ἂν. ἐπεὶ τὰ τῷ ὕβρεως, ἢν με Φῆς ὑβρίσαι, εἰ μὴ ἔτι λέγοιμι, ἀλλ' εἰς σέ, φαίην ἴδιον. ΣΟ. Ἐγὼ μὲ οὐκ ἔχω εἰπεῖν. ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲ σέ ὑβρί-
ζειν, τὸ σῶμά ὅτι τὸ σὸν, ἢτοι πωληγαῖς, ἢ δεσμοῖς, ἢ καὶ ἄλλω τρόπῳ. τὸ δὲ εἰς σέ, ὅταν εἰς τι τῶν γίγνηται ἢ ὕβρις. καὶ

junctum illud modo *fiam*; quod tu non agnovisti.

10. SOL. Define, per Minervam, & dic ejusmodi quiddam, quod ego quoque possim assequi. LYC. Et quomodo assequaris? SOL. Si percurras omnia, in quibus stribligine sermonis me non observante te ais ultro peccasse, & in quo quidque peccatum sit, doceas. LYC. Nequaquam, bone vir, sic enim longum nimis faceremus hoc colloquium. Sed de his singulis me interrogare si velis, integrum tibi facio. Jam vero alia *quaedam* (ἅπτα) si videtur, percurramus. Ac primo ipsum illud ἅπτα non denso spiritu, sed leni efferre oportet. [Recte dictum apparet post nomen ἑτέρα compositum.] Sic enim minus absurdum fuerit. Deinde illud de contumelia videamus, qua te affectum a me dicis. Si non ita dicerem, sed in te contumeliosus fuisse; proprie loquerer. SOL. Ego non habeo dicere. LYC. Nam te contumeliose tractare significat corpus tuum aut plagis, aut vinculis, aut alio modo male mulcare. Sed in te contumeliosum esse dicitur, cum in tuorum aliquid exercetur contumelia. Et enim

^a Μάθῃς] Sic omnes. ^b ΣΟ.] Personam hanc, & mox ΛΥΚ. inseruit Ceph.

14. Ἄπτα] Τὸ ἅπτα δασυπόρην δηλοῖ τὸ ἅπτα, ψι-
κούμενον δὲ τὸ τινά. λεγομένη δὲ μὲν τῷ ἑτέρα ψιλοῦται,

ἵνα δηλοῖ τὸ τινά. V.

13. Νῦν δ' ἔτερ' ἅπτα &c.] Non accuratus satis Interpres fuit in his verbis vertendis. lucem huic Luciani loco foenerantur, quae habet Thom. Mag. in voce ἅπτα, sed sic legenda: Τὸ ἅπτα, ἀντὶ τῶν ἁπλῶν, ὡς ἀρχὴ καὶ μὴ ἐν ἑνὶ, προϋπάρχοντ' αὐτῷ ὀνόματι. ἐν τῷ πρὸ αὐτοῦ κώλω, ἐφ' ᾧ ὀνόματι τοῦτο ἐπιφέρει, οἷον, πάντα ποιεῖ, ἅπτα ἂν βούλομαι. τὸ δὲ ἅπτα ἀντὶ τῶν τινά, καὶ πρὸς αὐτῶν τῶν ὀνομάτων ἀπαξ ἐν τῷ αὐτῷ κώλω, καὶ ἐπι-
ταί αἰετ' ἐπίται μὲν, ὡς πρὸς ἅπτα, καὶ πρὸς ἅπτα προση-
γείται δὲ, ὡς ἔχει τὸ τῶν Πλάτων' ἐν Φαίδρῳ· ἢ γὰρ δὴ ἅπτα τοιαῦτα, ἀντὶ τῶν, τοιαῦτά τινε. L. BOY.

15. Ὁρθῶς — συντιθέμενοι] Hoc lectoris erudit vel Scholastae judicium, in margine positum, malum pedem in ipsam Luciani orationem videtur intulisse. Sic vera sunt, & cum Thomae Magist. observatione conveniunt, sed sententiam & connexionem turbant.

J. M. G.

18. Ἦν μοι Φῆς ὑβρίσαι] Puto excidisse ob soni affinitatem σὶ post ὑβρίσαι. Aperte enim indicare vult differentiam inter ὑβρίσαι σε, & ὑβρίσαι εἰς σέ. Sic certe

interpretatus sum. Deinde verba Ἐγὼ μὲν σὶ ἔχω εἰ-
πεῖν sunt Solocitiae, ita distinguenda, nisi fallor, ut in interpretatione nostra factum est.

J. M. G.

20. Σὶ ὑβρίζεις εἰς σέ] Ὑβρίζω σε scilicet est contumelia te afficere, ὑβρίζω εἰς σε, est cum in tuos amicos, aut quicquid ad te pertinet, contumeliosus & injurius sum, Moschorinus eadem docet: Ὑβρίζω σε καὶ ἀντὶ τῶν κατὰ πάντα τρόπων ἀτιμάζω σε. δηλονότι δὲ ὕβρις εἰς πωλη-
γῶν, καὶ ἄλλης τινος ἐπηρείας. Ὑβρίζω εἰς σε ἀντὶ τῶν ὑβρι-
σικῶν τινά εἰς φίλον σου, ἢ εἰς τὰ περὶ σε ἐκδύναμαι, ὡς ἀναφέρεισθαι τὴν ὕβριν ἐπὶ σε. Attice igitur Plato in VI. de legibus: Μηδὲ τινὰ ὕβριν ὑβρίζειν εἰς τοὺς οἰκίας. Quod vero Lucianus subjicit, ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρίζειν ἀ-
λέκται, οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. Platonis verba sic se habent: Ὁμηρὸς μὲν γὰρ κινδυνεύει εἰ μόνον διαφθεῖραι, ἀλλὰ & ὑβρίσαι εἰς τὴν παροιμίαν. Lucianus in Bis Accusato: Ὑβρίσεις εἰς τὸν διάλογον.

J. G. G.

Σὶ ὑβρίζεις] Illam differentiam inter ὑβρίζειν τινά & εἰς τινά, non observari perpetuo ab Atticis, vid. Kayf. ad

enim qui uxorem tuam contumeliose tractat, ille in te contumeliosus est; & qui 2 filium tuum, & amicum, & qui servum; quin etiam de rebus ita tibi res habet. Nam etiam *in rem contumeliosus* aliquis esse dictus est, verbi gratia *in proverbium*, ut Plato ait in Symposio. SOL. Comprehendo diff-3 ferentiam. LYC. Numquid ergo hoc etiam comprehendis, qui *permutet* ista, illi sribliginem orationis objici? SOL. Certe nunc (*a te monitus*) sciam. LYC. Sed ipsum *immutare*? SOL. Idem mihi dicere 3 videtur. LYC. Sed quomodo idem fit *permutare* & *immutare*, cum hoc fit (*positio*) unius pro altero, vitiosi pro recto; illud vero ejus quod plane non est pro eo quod est (*falsi pro vero*). SOL. Jam assequor: *permutare* est improprium dicere pro pro-4 prio: *immutare*, interdum proprio uti, interdum improprio. LYC. Habent ista quoque contemplationem non injucundam: *Studiosè appetere* aliquem, propriam appe-

ν ὅστις γυναῖκα ὑβρίζει ἢ σὴν, εἰς σὲ ὑβρί-
ζει, καὶ ὅστις παῖδα, καὶ φίλον, καὶ ὅστις γε
οἰκέτω, πλὴν ἢ ὡς τῶν πραγμάτων
ἕτως ἔχει σοι· ἐπεὶ τὸ εἰς πρᾶγμα ὑβρί-
ζειν λέλεκθ', οἷον εἰς τὴν παροιμίαν, ὡς ὁ
Πλάτων φησὶν ἐν τῷ συμποσίῳ. ΣΟΛ.
Κατανοῶ τὸ ἀσφόρον. ΛΥΚ. Ἄρ' ἐν καὶ
τῷτο καίανοις, ὅτι τὰ ταῦτα ὑπαλλάτ-
τειν, σολοικίζει καλῶς; ΣΟ. Ἀλλὰ
νῦν εἰσομαι. ΛΥΚ. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλ-
λάττειν; ΣΟΑ. Ἐμοὶ μὲν ταῦτόν λέγειν
ἴσθης. ΛΥΚ. Καὶ πῶς ἀν' εἰ ταῦτόν
τῷ ὑπαλλάττειν τὸ ἐναλλάττειν, εἴ ποτ' τὸ
μὲν ἑτέρῳ πρὸς ἕτερον γίνεθ', τῷ μὴ ὁρθῶ
πρὸς τὸ ὁρθόν, τὸ δὲ τῷ μὴ ὄντι πρὸς
τὸ ὄν; ΣΟ. Κατέμαθον ὅτι τὸ μὲν ὑπαλ-
λάττειν, τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τῷ κυρίῳ ἢ λέ-
γειν ὅτι. τόδ' ἐναλλάττειν, ποτὲ μὲν τῷ
κυρίῳ, ποτὲ δὲ τῷ μὴ κυρίῳ χρῆσθαι.
ΛΥΚ. Ἐχει τινὰ καὶ ταῦτα καίανόνησιν ὁμο-
ᾶχαριν. τὸ δὲ σπυδαίνει πρὸς τινὰ, τὸ οὐ-
κείαν

ε Γὰρ] Γε Fl. d ΣΟ.] Omisit F. Adest in P. Fr. Fl. &c. e Ὑπαλλάττειν] Sic Graev. ἐναλλάττειν Edd.
f Δόξει.] Forf. δοκῇ Gefn. g Εἰ] Forf. εἰν. h Λέγειν] Sic H. P. F. B1. Fl. Λέγων S.

ad Aristoph. Plut. v. 900. ubi id ex eo Aristoph. versu, item ex Eurip. Phoen. 623. & Lucian. Dial. Vener. & Cupid. probat, in quibus εἰς μὲν ὕβρ. adhibetur pro με ἱρσο, non in meos. Adde Aristoph. Nub. 1507. — ὕβρι-
ζτον εἰς τοὺς θεοὺς. Ac Nostrum de Salt. c. 24. Et Aeschin. de fals. leg. pag. altera ἀσπετίλῃ καὶ εἰς ἡμᾶς ὑβρίζων. ubi quidem possit ad eos qui cum Aeschine faciunt, trahi; sed minus accurate, quia statim subji-
cit, eum & λοιδορεῖσθαι aliis. F.F.R.

28. Ὁ Πλάτων] Plato Συμπ. p. 315. G. M. du S.
31. Ταῦτα ὑπαλλάττειν] Moschopul. videtur nonnihil a Luciano dissentire: Ἐναλλάττειν, inquit, τὸ μετὰ τῆς τῶν ἀντιστροφῶς, καὶ ἐναλλάξ ἐπὶ τῷ ποιούτων ἐναντία λέγεται. Ὑπαλλάττειν τὸ μὴ κύριον ἀντὶ τῷ κυρίῳ λέγειν, καὶ ἀπλῶς τὸ ἕτερον ἀντὶ ἑτέρῳ εἰσαγεῖν. Sic hic locus legendus. Nec est in Luciano: quod si dicam ταῦτα ὑπαλλάττειν soloecismum vocant, ut vertit Micylus: sed ὅτι τὰ ταῦτα ὑπαλλάττειν σολοικίζειν καλοῦσιν, hoc est, enarrando vel per hypallagen hisce abuti dicunt soloecismum committere. Sic ἐναλλάττειν est hic abuti per ἐναλλαγὴν. In iis quae sequuntur in Luciano, αὐτὸ δὲ τὸ ἐναλλάττειν, lacuna est, sic ex vetere codice, uti patet ex excerptis, supplenda: αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἰ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν. Nihil certius. F.G.G.

33. Νῦν εἰσομαι] Si superiores de ἔρτι & νῦν futuro non jungendis observationes bene habent: hic etiam Soloecista sui nominis mensuram implet. F.M.G.

Ibid. Αὐτὸ δὲ τὸ ὑπαλλάττειν εἰ τις ἐναλλάττειν λέγει, ἴσως δόξειν λέγειν] Sic Mf. Graev. Forf. legendum ἴσα σοι δόξει λ. M. du S.

37. Ἐτέρῳ πρὸς ἕτερον] Nomina a verbis ὑπαλλάττειν & ἐναλλάττειν derivata rem declarare aliquo modo possunt. Nempe Enallage est, cum pars pro parte. casus pro casu, non immutata sententia ponitur; Hypallage cum duo nomina vices suas permutant, & mutuo alterum pro altero ponitur. Itaque Enallage pro eo, quod ponere debebat, sed non ponit, substituit aliud: Hypallage duo ponenda ratione constructionis inter se permutat. Sed non semper definitiones accuratas ponunt Grammatici; non semper bonas definitiones recte applicant. Etiam hic Soloecista non bene cepit, quod se dicit assecutum. Supplementum illud Graevianum ex scholio potius corruptum arbitror. F.M.G.

40. Λέγων ἐστὶ] Λέγειν Interpres legisse videtur. F.G. Certe sic legit; nam & λέγειν expressit P. aliaque plurimae. F.F.R.

44. Σπυδαίνει πρὸς — περὶ τινὰ] De his non convenit Moschopulo cum Luciano. Σπυδαίνει, inquit Dddd 3

κείαν ὠφέλειαν τῷ σπυδάζοντι^α ἐμφαίνει. 4 τὸ δὲ ὡς τίνα, ἢ ἐκείνῳ ὡς^β ὃν σπυδάξει. καὶ ταῦτα ἴσως μὲν ὑποσυγκέχυται, ἴσως δὲ καὶ ἀκριβῆται ὡς^γ τισὶ βέλτιον δὲ τὸ ἀκριβῆν ἐκάστῳ. ΣΟΛ. Ὁρθῶς γὰρ λέγεις.

ΛΥΚ. Τόγῃ μὲν^δ καθέζεσθαι, τῷ^ε καθίζειν, καὶ τὸ^δ κάθισον, τῷ κάθησο, ἄρ' οἶδ' ὅτι διενήνοχεν; ΣΟ. Οὐκ οἶδα, τὸ καθέσθαι ἡκιστὸν σε λέγοντι^α, ὡς ἔστιν ἐκφυλον. ΛΥΚ. Καὶ ὀρθῶς γε ἡκιστὰς, 55 ἀλλὰ τὸ^ε κάθισον, τῷ κάθησο ἀφ' ἑρέρειν Φημί. ΣΟ. Καὶ τῷ ποτ' ἀν' εἴη ἀφ' ἑρέρειν; ΛΥΚ. Τῷ, τὸ μὲν πρὸς τὸ ἔσθ' ὡς λέγεσθαι, τὸ κάθισον τὸ δὲ πρὸς τὸ καθέζεσθαι.

Ἦσο ξεῖν^δ, ἡμῶς δὲ καὶ ἄλλοι δῆμον ἐδρην. ἀντὶ τῷ μὲν καθέζεσθαι. πάλιν ὅν εἰρήσῃ ὅτι τὰ ταῦτα ὡς ἀλλάττειν, ἀμαρτάνειν ὅτι τὸ δὲ καθίζω, τῷ καθέζομαι

50 Nempte. 11. LYC. Verum *confidere* & *sedere*, itemque *asside* & *sede*, numquid nostri quid differant? SOL. Non novi, sed hoc dicere te audiui, *confesitor* esse peregrinum. LYC. Recte tu quidem audisti. Sed ego *asside* & *sede* differre ajo. SOL. Et quid tandem differrent? LYC. Quod ad stantem dicitur *Asside*! alterum autem ad sedentem. V. G. *Quin*, *peregrine*, *sedes*, *sedem* invenimus & ipsi: *sedes*, pro *manes sedens*. Quare iterum dictum sit, mutare talia, peccare est. Colloco autem a *Sedeo* numquid par-

^α Ὁ] Ὁ male Fl. ^β Καθίζω] Καθίζεσθαι Fl. ^γ Καθίζω] Amst. bene. Καθίζω Edd. cett. ^δ Κάθισον] Sic Gess. ex Amst. Κάθισον cett. Κάθισον f. Καθίζω B1. ^ε Κάθισον] Sic jam omnes.

Moschorinus, πρὸς σε ὅταν σε ἀξῶ ἐπιμελείας τῷ σώματι^α, σπυδάξω περὶ σε, ὅταν ἐπιμελώμην ἱππερὶ σε πραγμάτων.

49. Ἐκείνῳ] An ἡκιστῶ;

52. Καθίζω] Sic legendum videtur: καθίζω, καὶ τὸ κάθισον, τῷ κάθησο.

56. Ἀλλὰ τὸ κάθισον, τῷ κάθησο ἀφ' ἑρέρειν Φημί] Nihil aliud vult Lucianus, quam κάθισον dici ad stantem, quem jubemus sessum capere, κάθησο vero ad eum, qui jam sedet, quemque rogamus, ne surgat. *Thomas* eadem tradidit quae *Lucianus*: Ἄλλο, inquit, κάθισον, καὶ ἄλλο κάθησο. Τὸ μὲν γὰρ κάθισον πρὸς τινὰ ἰσχυρῶς λέγεται ἵνα καθίσῃ. τὸ δὲ κάθησο πρὸς τὸ καθήμενον ἵνα κάθηται. καὶ μὴ ἐξαναστῇ, ὡς τὸ παρ' Ὁμήρῳ Ἦσο ξεῖν^δ ἡμῶς δὲ καὶ ἄλλοι δῆμον ἰδρύν. Sic lege hunc locum in edito libro satis mendosum, quod vero paulo antecedit, τὸ καθέσθαι ἡκιστὸν σε λέγοντι^α ὡς ἔστιν ἐκφυλον. *audiri te dicentem imperativum καθέσθαι, sede, vocem esse peregrinam vel barbaram*, *Luciani forte respicit verba quae in Lexiphane suo posuit: Τὸ ἵπτατο, καὶ ἀπαυτάρηται, καὶ τὸ καθέσθαι ἐπὶ μετακίβητα τ' Ἀθηναίων Φωκῆς. Micellus ex superioribus Luciani verbis colligit hic aliquid desiderari. cui equidem non invitatus assentire vel propter haec verba quae infra habentur. Οὐκ οἶδα οἷόν ἐστι συγγραφεὺς ἀνὴρ. Σολ. Πάνυ οἶδα γὰρ σε ἀκούσας ταῦτα λέγοντι^α. Nam *Lucianus* de proprietate vocabuli συγγραφεὺς nusquam in hoc libello locu-*

tus est. Nunc vicissim *Thomas* & *Phrynichum* audiamus. Ἐκαθίσθην, inquit *Thomas*. καθίσθεις, καθισθίσαι, καθισθῆναι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων. βάσκαται, λέγει ἐν καθίζομαι, ἐκαθίζομαι, καθισθῆναι, καθισθίσαι, καθισθῆναι, καὶ ὅσα ἀπὸ τούτων. *Phrynichus* ἐκαθίσθην, καθίσθεις, καθισθίσαι & πληθυντικὰ καθισθῆναι, ἐκφυλον. Parum igitur *Attice Heliodor.* in IV. *Καθισθῆς δὲ πλεσίων θάρσει, θυγάτηρ, ἔλεγον.* Et *Basilus* in epistola: Ταῦτα λογίζομαι πολλὸν χρόνον ἐκαθίσθηναι. *Lucianus* in priore verarum narrationum: Ὁπποῦνται δὲ ὡς καθισθῆναι ὡς περὶ τῶν τράπικων. *Herodian.* in V. *Συγκαθισθῆς αὐτῷ ἐν τῇ βασιλικῇ φρουρῇ. Joseph.* Ἀρχαιολογίας libro II. *Καθισθῆς ἐπὶ τῷ φρουρῷ.* Idem libro VIII. *Καθισθῆς αὐτῷ ἐν Βερσῶν.* & pluribus aliis in locis. De καθίζω, & καθίζομαι *Thomas Magister*: *Καθίζω ἑγὼ, καὶ καθίζομαι, καὶ καθίζω ἑτέροι. Pollux* scribit *Xenophonem* καθίζωιν usurpasse pro καθίσαι ποιῶν. Locus est in II. ἀναβάσεως. Καὶ ἀπαγγελλόμεθα δὲ Ἀρσῶν, ἵνα ἐπὶ τῷ ἑλθὼν εἰς τὸ θρόνον τὸ βασιλεὺς καθίσαι collocaturus esse. Sic καθίζωιν δικαστὴν apud *Demothenem* & *Galeum*. *Moschorus*. *Καθίζω ἑτέροι, μετακίβητας. καὶ καθίζω ἑγὼ, ἀμετακίβητας. Καθίμαι δὲ ἑγὼ, καὶ μετακίβητα, &c.* Τὸ καθισθῆναι, καὶ ἐκαθίσθην βάσκαται. Alibi *Thomas*: Τὸ καθίζω ἐ μόνον τίθεται ἀντὶ τῶν ἑτέρων ποιῶν καθίζωιν, ἀλλὰ & ἑμμενόν. *Lucianus* in *Nigrino*: Καὶ καθίσας ἑμμενόν ὡς περὶ αὐτὸν διατρεῖ.

57. Εἰν ἀφ' ἑρέρειν] V. Th. Mag. v. κάθισον. M. M. S. 61. Hro

parvo tibi discrimine abesse videtur? cum alterum faciamus in aliis, collocare dico, alterum vero in nobis solis, sedere.

12. SOL. Haec etiam satis enarrasti: & dic fane *ultra*: ita enim oportet te docendo praeire. LYC. Nempe aliter dicente me, non intelligis. Non nosti, quid sit *uir scriptor*? SOL. Omnino novi nunc quidem, postquam te ista dicentem audivi. LYC. Quandoquidem etiam καταδουλοῦν tu forte idem quod καταδουλοῦσθαι putasti. Ego vero differentiam ea non parvam habere, novi. SOL. Quam? LYC. Quod alterum significat alterius potestati subicere; καταδουλοῦν vero sibi. SOL. Recte dicis. LYC. Superfunt alia quoque multa tibi discenda: nisi tamen ipse scire tibi videris, cum nescias. SOL. Non videri possum. LYC. Ergo in aliam occasionem differamus reliqua, nunc autem solvamus collocationem.

ἄρα σοι δοκεῖ μικρῶ τινη ἀφαιρεῖν; εἴτ' ἄν τὸ μὲν ἕτερον δρῶμεν, τὸ καθίζειν ἢ λέγω· τὸ δὲ μόνος ἡμᾶς αὐτὸς, τὸ καθέζεσθαι. ΣΟ. Καὶ ταῦτα ἡ ἱκανῶς διελήλυτας, καὶ δὴ λέγε, ἔγω γὰρ σε δεῖ προσδιδάσκειν. ΛΥΚ. Ἐτέρως γὰρ λέγονται κα- τανοεῖς. ἐκ οἷα οἶόν ἐστι ξυγγραφεὺς ἀνὴρ; ΣΟ. Πάνυ οἶδα νῦν γέ σε ἀκρόσας ταῦτα λέγοντα. ΛΥΚ. Ἐπεὶ καὶ τὸ καταδουλοῦν σὺ μὲν ἴσως ταυτὸν τῷ καταδουλοῦσθαι γενόμε- νος, ἐγὼ δὲ οἶδα ἀφαιροῦσαν οὐκ ὀλίγην ἔχον. ΣΟ. Τίνα ταύτην; ΛΥΚ. Ὅτι τὸ μὲν ἕτερον, τὸ καταδουλοῦν δ' αὐτῷ γί- γνεται. ΣΟ. Καλῶς λέγεις. ΛΥΚ. Καὶ ἄλλα δέ σοι πολλὰ ὑπάρχει μαθηάνειν, οἷον περ μοι αὐτὸς εἰδέναι ἐκ εἰδῶς δόξαις. ΣΟ. Οὐκ ἂν δόξαιμι. ΛΥΚ. Οὐκ ἔν τὰ λοιπὰ εἰσαυθὺς ἀναβαλόμεθα· νῦν δὲ ἀφαι- λίσωμεν τὸ ἀλόγονον.

ΦΙ

f' Ἐτέρως] Καὶ ἕτερον Fl. g λέγω] Ex Fl. recepi. λέγειν cett. h ἱκανῶς] Rescripti ex Fl. f V2. ἱκανῶς cett. i γὰρ σε δεῖ προσδιδάσκειν] Mi προσδιδάσκων Fl. omisso γὰρ ac δεῖ. k μοι] Μη legit Gesa.

74. Καταδουλοῦσθαι] Ἰσοκράτης ἐν τῷ Εὐαγόρῳ καὶ τὴν ἡσὺν ὅλως βασιλεὺς τῷ μεγάλῳ καταδουλώσας. οὐκ ἄσφα-

λὲς ἐν τῷ Λυκίῳ. V.

61. Ἦσο ξέν] Hom. Od. II. 44. M. du S. Ἦσο ξέν] Apud Hom. Od. II. 44. editur Ἦσ', ὡ ξέν'. Notavit Βαυερὺς forte ipsius huius loci aucto- ritate Ἦσο. Caeterum apud Hom. manifestum Ἦσο significat, sedo, hoc est, sedem quam occupasti retine: nam praecessit τῷ δ' ἔδης ἐπιόντι πατὴρ ἰσώειξεν Ὀ- δυσσεύς. Τηλέμαχος δ' ἐπὶ τῷ ἐπὶ τῷ πατρί, φάσκειν τε. Caeterum apparet, me in interpretatione sede posuisse, pro sede tua retine; asside autem pro sessum abi: quod a bonis auctoribus ita dictum, facile demonstrari potest; non ausim dicere, nunquam positum aliter.

f. M. G.

66. Τὸ καθίζειν λέγειν] Si quis intelligat hanc lectio- nem, ab illo etiam edoceri cupio. Caeterum hoc videre mihi videor, λέγω huic loco optime convenire, & sic interpretatus sum.

f. M. G.

71. Συγγραφεὺς ἀνὴρ] Συγγραφεὺς, inquit Thomas, ἢ μόνον ὁ συγγραφεὺς πάλαιον τινα, ἢ ἄλλο ἐφ' ἑαυτὸ γενόμενος, οἷον ἢ Θεοφύλακτος, ἢ ἄλλος ὁ γράφωντας ψηφισ- ματα ἢ ἄλλο τι τοιοῦτον συγγραφεὺς ἰσχύει. Θεοφύλακτος Καὶ εἰσὶν ἄλλοι οἱ συγγραφεὺς ἄλλο μὲν ἔδον. Αἰμωνίους quoque paene eadem habet: Ἰσοκράτης γὰρ ἔστιν ὁ τὰ πρὸ αὐτοῦ γεγονότα συγγραφεὺς, ὡς Ἡρόδοτος. Συγγραφεὺς δὲ ἐστὶν ἐφ' ἑαυτὸ γεγονότα, ὡς Θεοφύλακτος. Ita-

que secundum horum sententiam συγγραφεὺς dicitur non solum de scriptore & auctore librorum, sed & de scriba fenatus, aut alius collegii.

f. G. G.

72. Πάνυ οἶδα — λέγοντα] At nihil dixit, quod ad declarandum hoc nomen pertineret. Itaque est, ut excidisse descriptionem τῷ συγγραφῆς putemus, facile illam quidem aliunde refarciendam.

f. M. G.

73. Τὸ καταδουλοῦν] Τὸ μὲν καταδουλοῦμαι ἕτερον, τὸ δὲ καταδουλοῦν ἑαυτὸν. Moschori. paulo aliter: καταδουλοῦμαι τὴν Ἑλλάδα. Pro Luciano facit il- lud Theophrastus. Τὸ μὲν συγκαταδουλοῦν ἂν σφίσι αὐτοῖς τὸ τὴν Ἑλλάδα μὴ. Ex Moschori sententia dixit idem in III. Τὸ μὲν καταδουλοῦμαι τὴν Ἑλλάδα.

f. G. G.

82. Νῦν δὲ ἀφαιρῶμεν τὸ ἀλόγονον] Nihil argumen- ti in his verbis video pro eo, quod Lucianus hunc Dialogum, Soloecistam, tamquam coronidem imposuisset omnibus, quos ante scripsisset, dialogis; (quae est sententia Bourdelotii) quum simpliciter innuatur finis huius dialogi. Ex verbis proxime praecedentibus liquet, non alienum fuisse ab Luciani instituto, scribere post hunc & alios dialogos, quibus ulterius de soloecismis esset acturus. Ait enim, ἐκ οὗ τὰ λοιπὰ εἰσαυθὺς ἀναβαλόμεθα· νῦν δὲ ἀφαιρῶμεν τὸ ἀλόγονον. Fateor, non sequi post hunc alios super hoc argumen-

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ, Η ΔΙΔΑΣ- PHILOPATRIS, SEU QUI
ΚΟΜΕΝΟΣ. DOCETUR.

ΤΡΙΕΦΩΝ, ΚΡΙΤΙΑΣ, ΚΑΙ
ΚΛΕΟΛΑΟΣ.

TRIEPHON, CRITIAS, ET
CLEOLAUS.

T R I E Φ.

T R I E P H.

ΤΙ τῷτο, ὦ Κριτία; ὅλον σεαυτὸν ἡ-
λίσσας, καὶ τὰς ὀφρῦς κάτω ^a συν-
νένευκας, μύχιον δὲ ^b βυσοδομεύεις, ἄνω
καὶ κάτω ^c πεπλοῶν, κερδαλέοφρονι ἑοικώς,
καὶ τὸ ποικιλῶ, ὥχρ' ὅτε σευ εἴλε παρ-

Quid hoc rei est, Critia? totum te
mutasti. Superciliis deorsum contra-
ctis profundas volvis sub pectore curas,
sursumque & deorsum vagatus *animos sub*
vulpe latentes, ut est in Poëta, videris cir-
cumferre, *oraeque pallor occupat*. Num Cer-
be-

ΤΡΙΕΦ.] Sic P. Τριεφών &c. B1. ac 2. In cett. omiſſa. a Συνένευκας] Συνένευκας Edd. priores. b Βυ-
σοδομεύεις] Βυσοδομεύων C. Nil mut. Fl.

ΦΙΛΟΠ.] Καὶ ἔτ' ὁ λόγος ἄλλω τε, καὶ ἡ Λυκιστοῦ
δοκεῖ εἶναι, καὶ τὰ λοιπὰ ἢ δι' ἐπιφάνειαν. V.

3. Βυσοδομεύεις] * Ἐκ βάθους σκέπτη. V.

* Ἐκ] Aberat propositio ab editis. Addidit M. du S.

to dialogos; satis tamen manifestum puto, illud ὅτι
δὲ ἀγλύσωμεν τὸ ἀλόγονον, tantum de hoc dialogo ca-
piendum esse.

Ibid. Διαλύσωμεν τὸ ἀλόγ.] Non audiendus est Bon-
delotius, cum ex his verbis argumentatur, hunc esse
ultimum dialogorum ipsius Luciani, reliquos suppo-
siticios. Vera esse potest ipsa propositio, sed argu-
mentum lubricum. Sic paullo ante dixit, μακρὸν γὰρ
αὖ ποιεῖσθαιμεν τὸν διάλογον.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ] Non est hujusce Luciani. Sed an-
tiquioris alicujus. Multa id arguunt, primumque
inceptae styli, cum aliae omnibus paginis, tum illae
φν. φν. &c. Deinde ratio temporis. Nam Syrus no-
ster Lucianus pervixit ad tempus belli Marcomani-
nici, anno Christ. 171. ut patet in *Pseudomante*: at
hic nebulo se baptizatum significat a D. Paulo. Pau-
lus vero martyrii palmam accepit imperantis Ne-
ronis anno 13. Falliturque *Baronius* Neronis anno 12.
verba illa hujusce Dialogi, Γαλιλαῖος ἀναφανατίας,
ἐπὶ ῥῖνον, ἐς τρίτον ὕπνον ἀεροπατήσας δι' ὕδατος ἡμᾶς
ἀνικαίνουσιν, adscribens huic Luciano. Nam qui potuit
Lucianus hic a Neronis anno 12. & Christi 68. ad an-
num servatoris 171. pervivere, sive annis 103. Atqui
etiam post bellum Marcomanicum, quin Lucianus
hic aliqua commentatus sit, negari non potest. Saper-
dae autem prorsus illi sunt, qui propter ea, quae in ex-
tremo Dialogo isto, de Babyloniis, Aegyptiis, Persis,
Scythiis verba fiunt, hujusce distortissimi foetus pa-
rentem ad tempora imperatoris Trajani referunt,

cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere
posse, quivis facile lolio non vigilians perviderit. Pla-
ne quidem qui tam belli pueri pater est, Neronis prin-
cipatu eum suscepit.

ΦΙΛΟΠ.] Spurium *Spanhemius* alique multi; ge-
nuinum videntur existimare *Cassius* 129. & Theologi
nonnulli; sed palam est, esse spurium.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ] De nomine *Φιλόπατρις* inter elogia
honorum ac laudum posito. V. *Perizon.* ad *Aelian.* 3.
26. collatis addendis, ubi neque hujus inscriptionis
obliviscitur, neque quod in *Peregrino* . . . plebs il-
lum impostorem vocat ἵνα φιλόσοφος, ἵνα φιλόπατρις.
Metellus est Consul *Φιλόπατρις Cicero* ad *Att.* 2, 1.

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ] Ab Inquisitoribus & hic libellus in
exemplari *Aldino*, quo utor, rescissus est. *M. du S.* In
meo exemplari, quo Cl. *Wesselingi* beneficio utor; ad-
est; sed nihil varietatis in margine notatum. *F. F. R.*

ΦΙΛΟΠΑΤΡΙΣ] Hunc Dialogum Luciani non esse
mihi certissimum est, ex stilo & ingenio hominis Lu-
cianeum multum inferiore. Adfectata autem est Lucia-
nae locutionis imitatio quae ab ipso proficisci nequi-
vit, quia sua ipse non excerpit; Auctorem vero ae-
tate posteriorem esse, satis demonstravit Cl. *Gesner.* in
singulari Dissert. quam calci hujus tomi adjungemus;
ibique statuit scriptum. Constantinopoli, tempore Ju-
liani, ab Luciano quodam Sophista Imperatoris illius
amico, ad quem hodiernum exstat scripta a Juliano
epistola. Ita vero studiosè hunc Dial. portraexit *Gesn.*
ut

berum vidisti, aut Hecaten ex inferis ascendentem, an consilio cum Deorum aliquo una fuisti? Neque enim adeo te affici par, puto, erat, si vel mundum, ut quondam sub Deucalione, eluvie totum periturum I audivisses. Tecum loquor, o pulcher Critia, non audis multum tibi inclamantem, & prope jam te consistentem? Irasne aliquas adversum nos geris? obmutuisti? an expectas dum injecta te manu impellam? CRIT. O mi Triepho! audiui orationem magnam atque difficilem, & multis implexam implicitamque nodis: jamque mecum retracto nugas, & aures obturo, ne si for-

είας. μή πῶς τριάρητον τεύεσσαι; ἢ Ἐκάτῳ ἐξ ἄδου ἐληλυθῆναι; ἢ καὶ τινὶ θεῷ ἐκ προνοίας συνήντηκας; εἰδὲ πῶς γὰρ σε ταῦτα εἰκὸς παθεῖν, εἰ καὶ αὐτὸν ἡχηκός, οὐδὲ μοι, ἢ κόσμον κλυομένηναι, ὥσπερ ὅπῃ τῷ Δευκαλίῳ. σοὶ λέγω, ὦ καλὲ Κριτία, ἐκ αἰεὶς ἐμῷ ὅπρω μὲν τὰ πολλὰ, καὶ ἐς βραχὺ γειτνιάσαντ; δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφωσαι, ἢ καὶ τὸ χεῖρὸς ψαλλαισίνισον ἐπιμύνης; ΚΡΙΤ. ὦ Τριεφῶν, μέγα τινα καὶ ἡπορημὸν λόγον ἀκήκοα, καὶ πολλαῖς ὁδοῖς διενειλημμένον, καὶ ἔτι ἀναπεμπάζω τὰς ὕβρεις, καὶ τὰς ἀκοὰς ἀποφράττω, μή πῶς ἔτι ἀκρωσάμην ταῦτα, καὶ

6. Τριάρητον] Κέρβερον. F.

ut vix mihi quod addam, reliquum sit. Summis laudibus has ejus lucubraciones effert Cl. Heuman. in Poecil. p. 248. seqq. Sed p. 250. miratur ejusdem timiditatem, quod nihil in codicum inopia corrigere ausus fuerit. (Sed de hac opinione forsitan in praefat. ageamus) Bis ejus versionem, bis, ter Graeca emendat, quod suo loco obiter indicamus.

TRIEPH.] Nothus. An Τριφῶν vel Τρίφων, τὸ Τριφῶν non placet. F.G. At Τριφῶν integre & crebro in ipso Dial. occurrit. Quare nihil mutandum.

2. Συναίνουκας] Lege συναίνουκας. F.G.

3. Βυσοδουμνίης] Βυσοδουμνίην quid sit, explicat Scholiast. minor Homer. ad Od. Θ. 273. βυσοδουμνίην, κατὰ βάθους τὸ ἀφανὲς βυθιόμην, quasi dicas in profundo aedificantem. Add. Od. I, 316. Lucian. de Deist. c. 24. βυσοδουμνίην τὴν ὀργήν.

Βυσοδουμνίης] Vid. de hoc verbo Toll. & Solan. ad Calum. c. 24. Adde Hom. Od. Δ. 676.

5. Κατὰ τὴν ποιητὴν] Il. A. 149. ubi Schol. κερδολίφρον, πανούργος τὸ φρονίμος, καὶ ἀεικαρδὴς τὸ νουνόχων, τῷτ' ἔστι, κερδαίνει φρονίον. Sed ad Il. Δ. 339. eadem Schol. κερδολίφρον, πανούργος, καὶ φιλοκερδέστατος ἦεν, ἀπατηλὴ, δολιρὴ, ἀλαπακώδης. κερδέλη ἢ ἀλώπηξ. & ad Il. K. 44. βελὴς κερδαλὴς, σιωπῆς, ἀφελίμης, ἢ πανούργης παρὰ τὴν κερδὴν, ἦεν τὴν ἀλώπηκα. A vulpina igitur astutia hoc nominis deductum est, quod proinde non adeo inepte reddi videtur Horat. phrasi ex arte Poët. vers. 437.

Ibid. Ὀχρῶ τί πῶ] Hom. Il. Γ. 35.

Ὀχρὸς τῇ] Iliad. Γ. 35. Lucian. Jove Tragœdo init.

6. Ἐκάτῳ] Hecates, cum ex inferorum regione in terram nostram venatum egreditur, quam terribilis sit adspēctus, & ad mentem sano etiam excutendam comparatus, graphice descripsit Lucian. in Philopseude c. 24. seqq.

Tom. III.

7. Τίνι θεῷ — συνήντ.] Mirum non est insolito aliquo visu turbatis, cum ipsa mente, spiritibus quos vocant animalibus, corpus etiam ad languorem dari, totumque ejus immutari habitum; cujus rei nec in sacris nulla sunt vestigia. Vide mihi Dan. 9. 27. Jud. 13. 22. Athenagoras in Legatione pro Christianis c. 15. p. 63. Ed. Oxon. Dechair. ex Homer. Il. Y. 131. Χαλεποί δὲ θεοί, inquit, φαίνεται ἵναργεῖς. Add. Spanh. ad Callim. H. in Pall. 54. p. 592. & 610. & viri docti ad Petron. c. 17. p. 58. Nota sunt de antro Trophonii quae dicuntur.

8. Ἐκ προνοίας] I. e. ex Dei providentia. F.G.

Ἐκ προνοίας] Miserrima affectatio. Spanh. ad Callim. 610. Consulito vertit, quavis idem inopinatum conspectum dixisset. Vid. pro Lampr. c. 14. M. du S.

11. ὦ καλὲ Κριτία] Προφώησεν hanc, utut Latinis paullo videatur insolentior, non putavi refugendam, scilicet ipsum secutus Ciceronem, qui, cum ex Graeco vertendum esset, προπίω τῷ καλῷ Κριτία, dixit Tuscul. I. c. 40. propino hoc pulchro Critiae. Quanquam nec illud ignoro, Critiam illum Socraticum a corporis pulchritudine celebrari.

13. Δυσχεραίνεις] Lucianus in votis sive navī c. 10. ἢ δυσχεραίνεις καθ' ἡμῶν, ἢ ἐκκεκώφω.

14. ἢ ἐκ τὸ χεῖρὸς] An ἢ ἐκ τὸ χεῖρὸς; F.G.

17. Διενειλημμένον] Omittunt hoc verbum Lexica. Sed tamen quid sit ἐλλαμνύμεσθαι, tradunt ex Dioscoride, nimirum amplecti, circumplecti, cum de capreolis vitium, vel claviculis sermo est, quarum illae arcto complexu ad palos arboresque sese applicant. Erit igitur διενειλημμένον λόγῳ, intricatus, implexus, difficilis.

18. Ἀναπεμπάζω] Lucianus in Gallo c. 5. ἀναπεμπάζω τὸ ὄνειρον.

19. Ταῦτα, καὶ] Lege ταῦτά.

Eccc

20. Ἀποῶ

καὶ ὁ ἀποφύξω ἐκμανεῖς, καὶ μῦθον τοῖς 2
ποιηταῖς γενήσομαι, ὥς καὶ Νιόβη τὸ πρῖν.
ἀλλὰ καὶ κρημνὸν ὠθέμεν ἂν ὅππῃ κεφαλῆς
σκολοδιήσας, εἰ μὴ ἐπέκραζάς μοι, ὦ τῶν,
καὶ τὸ τῷ Κλεομβρότῳ πῶδημα τῷ Ἀμβρα-
κιάτῳ ἐμυθεύθῃ ἐπ' ἐμοί.

ΤΡΙΕΦ. Ἡράκλεις, ἢ Θυμασίῳ ἐκεί-
νων Φασμάτων, ἢ ἀκυσμάτων, ἅπερ Κρι-
τίαν ἐξέπληξαν. πόσοι γὰρ ἐμβρόντητοι ποιη-
ταί, καὶ τερατολογία φιλοσόφων, οὐκ ἐξέ-
πληξαν σε ἢ Ἀράνοισιν, ἀλλὰ λῆρον 3
πάντα γέγονεν ὅππῃ σοί; ΚΡΙΤ. Πέπαυσο
ἐς μικρὸν, καὶ μηκέτι παροχλήσης, ὦ
Τριεφών· εἰ γὰρ παροπτέῃ ἢ ἀμελητέῃ
γενήσῃ παρ' ἐμῷ. ΤΡΙΕΦ. Οἶδ' ὅτι καὶ μι-
κρὸν ἐδὲ εὐκαταφρόνητον πῶγμα ἀνακυ-
κλεῖς, ἀλλὰ καὶ λίαν τ' ἀπορρήτων. ὁ γὰρ
χρῶς, καὶ τὸ ταυρηδὸν ὀπιβλέπειν, καὶ τὸ
ἄταλον τ' βάσειος, τὸ ἄνω τε καὶ κάτω περι-
στῆναι.

α. Ἀποφύξω] Bene omnes, demta J. quae ἀποφύξω

20. Ἀποφύξω] Αποθαιῶμαι, ξηρανθῆσομαι. V.

20. Ἀποφύξω] Gloss. Graecol. ἀποφύξω dirigeo. F. G.
Idem habet A. E. M.

23. Σκολοδιήσας] Lucian. in *Philosseud.* c. 24. ὡς μὴ
σκολοδιήσας ἐμπέσοιμι ἐπὶ κεφαλῇ. J. M. G.

24. Κλεομβρότῳ] Hic lecto Platonis de animae im-
mortalitate libro, praecipitem se de saxo dedit. M. du S.
Κλεομβρότῳ] Notissimum est *Callimachi* in eum E-
pigramma, sed nimis pulchrum ut non hic adscriba-
tur. Est autem in Antholog. Graeca l. 3. ultimum,

Εἴπας, ἥλιε χαῖρε, Κλεομβρότῳ Ἀμβρακιάτῳ.

Ἥλας· ἄφ' ὧν τειχεῖ· εἰς ἄλκαδιν,

Ἀξίον ἐδὼν ἰδὼν θανάτου κακόν, ἀλλὰ Πλάτωνῳ

Ἐν περὶ τῆς ψυχῆς γράμμῳ ἀναλεξάμεν.

J. M. G.

28. Ἐμβρόντητοι] Ἐμβρόντητος Poëtas etiam Lucian.
vocat *Timon.* init.

J. M. G.

Ἐμβρόντητοι] Cur hoc epitheton poetis tribuatur,
vid. supra *Hemsterh.* T. I. *Tim.* §. 1.

J. F. R.

33. Οὐ γὰρ παροπτέῃ] Solebant ita fere loqui, cum
aliquid aut narrari ostendive sibi cuperent, aut ipsi
narrare aggredierentur. Prioris generis exemplum est
apud Lucian. in *Scyth.* c. 4. ubi Anacharsis ad Toxa-
ria: μὴ παροπτέῃς ἀνάγειν αὐτῶν ἀναστροφήν. *Necyom.* c.

21. ἄλλ' εἰπὶ, καὶ μὴ παροπτέῃς μοι κ. τ. λ. *Contempl.* c. 1.
παροπτέῃς ἐν μοι κ. τ. λ. & *Icarom.* c. 3. μὴ δὲ πρὸς φίλιν
μοι παροπτέῃς. Huc refero obscuriorem paullo in *Nigrin.*

25. iterum illae audiendae sint, dirigeam prae-
furore, ut illa olim Niobe, & fabula Poë-
tis fiam. Sed profecto, nisi tu mihi jam
inclamasses, de praecipiti loco in caput ver-
tigo me impulisset, & Cleombroti de me
saltus, Ambracioten illum dico, narrari
quam scitissime potuisset.

2. TRIEPH. Mirabilia, Hercle, visa vel
audita, quae quidem Critian adeo potuere
percellere. Quot enim attoniti poëtae, quos
Philosophorum portentosi sermones, tan-
tum abest ut tuam dimovere mentem po-
tuerint, ut potius merae nugae fuerint.
CRIT. Quiesce paulum Triepho, & no-
li molestus esse amplius. Neque enim a
me insuper habendus es, aut negligendus.
TRIEPH. Novi te haud parvam rem,
neque spernendam facile, quin valde etiam
abstrusam, volutare animo. Color enim il-
le tuus, illa in vultu torvitas, in ingressu
illa inconstantia, illa sursum deorsumque
com-

locum c. 6. ἐγὼ δὲ βυλοῖμην ἂν, εἰ οἶόν τι αὐτῶν ἀκούσαι·
τὸ λόγον. ἐδὲ γὰρ ἐδὲ κατὰφρονεῖν ΑΥΤΩΝ οἶμαι θύμης·
ἄλλως τε εἰ ἐφ' ἑαυτῶν ἐπεὶ τὰ ὅμοια ἐσπεύδαυς ὁ βυλο-
μην· ἀκούειν αὖ. Illud ΑΥΤΩΝ non ad λόγον refero,
quod praecesserat, ita enim nimis inepte cum iis quae
sequuntur cohaereret: sed auctorem, parum ad ver-
borum ordinem attentum, quae dicturus erat praece-
pisse quasi, idemque sibi voluisse existimo, ac si di-
xisset, ἐδὲ γὰρ κατὰφρονεῖν ΤΩΝ ΒΟΥΛΟΜΕΝΩΝ
ΑΚΟΥΕΙΝ οἶμαι θύμης κ. τ. λ. neque omnino inso-
lens esse arbitror, ut ex iis, quae sequuntur, superior
expleri oratio debeat. Licet nunc magis fere Cl. *Hem-
sterhusii* emendatio mihi placeat. Caeterum propius
ad locum qui prae manibus est, quadrat, quod est
apud Comicum in *Ranis* vl. 512. ubi muliercula Pseu-
do Herculi aliquid, quod e re illius esset, narratura
ita προσιμιάζει, Οὐ μὴ σ' ἐγὼ παροπτεύωμαι ἀπαιθότα.
De aliis precibus passim Lucianus, quod index doce-
bit. Jam *Herodot.* I, 24. ἐπειδὴ σφί ἐτα ὀνόματι παροπτεύω
αὐτόν. *Julian.* Or. v. quae est in Deum matrem, gra-
tias eidem se habere ait, ὅτι μὴ παροπτεύωμαι ὅσπερ ἐν σκά-
τῃ πλανώμενον, sed edocuerit rationem mysteriorum
etc.

J. M. G.

Οὐ γὰρ παροπτέῃ] Sed verba illa ex *Nigrin.* c. 6. ab
Gesner. adlegata aliter exponit *Hemsterh.* quem vide.
(sed video ipsum hoc jam notasse.)

J. F. R.

34. Οὐ μικρὸν] Lucian. in *Νευτῳ.* c. 11. εἰ μικρὸν ἐδὲ
αὐ-

conversio, valde te conspiciendum atque notabilem faciunt. Sed respira ab illo malo, & nugas evome, ne quid inde morbi nanciscaris. CRIT. Sed heus tu, Triepho, quantum est unum jugerum, curriculo te hinc aufer, ne spiritu in sublime sublatus, spectaculum multitudini fias, & delapsus alicubi, ut quondam Icarus, Triephonteum pelagus nomine tuo signes. Insigniter enim, quae hodie ex facerrimis sophistis audi, ventrem mihi inflarunt. TRIEPH. Ego vero, quantum voles, retro curram. Igitur respira a malo. CRIT. Phy, phy, phy, phy, nugas illas! hem, hem, hem, hem, nefanda confilia! heu, heu, heu, heu, spes vanissimas!

3. TRIEPH. Deum immortalem! quantus erat ille status, quam nubes ipsas convertit! Cum enim antea vehementi Zephyrus flatu in undas impingeret, Boream jam super Propontide excitasti, adeo ut funibus

πολεῖν, ὁρίγνωτόν σε καθίστησιν. ἀλλ' ἄμ-
οπνευσον τῷ δεινῷ, ἐξέμεσον τὰς ὕβλεις, μή
τι κακὸν παθέης. ΚΡΙΤ. Σὺ μὲν, ὦ Τρι-
φῶν, ὅσον πέλεθρον ἀνάδραμε ἀπ' ἐμῶν,
ἵνα μὴ τὸ πνεῦμα ἐξάρῃ σε, καὶ πεδάροιτο
τοῖς πολλοῖς ἀναφανῆς καὶ πᾶσι καλῶς
ᾄδων, Τριεφάντειον πέλαιον καλῶνομά-
σης, ὡς καὶ Ἰκαροῦ τὸ πρῖν. ἀλλ' ἀκήκοα
τῆμερον ὡς τῷ τρισκαλιάρᾳ τῶν ἐκείνων σο-
φιστῶν, μεγάλως ἐξώγκωσέ με τὴν νηδύν.
ΤΡΙΕΦ. Ἐγὼ μὲν ἀναδραμῶμαι ὅποσον καὶ
βοῦναι, σὺ δὲ ἄμπνευσον τῷ δεινῷ. ΚΡΙΤ.
Φῦ, Φῦ, Φῦ, Φῦ, τῷ ὕβλων ἐκείνων. ἰὲ,
ἰὲ, ἰὲ, τῷ δεινῷ βουλευμάτων. αἰ, αἰ,
αἰ, αἰ, τῷ κενῶν ἐλπίδων.

ΤΡΙΕΦ. Βαβαὶ τῷ ἀναφυσήματι, ὡς
στὰς νεφέλας διέτρεφε. Ζεφύρε γὰρ ὅπιπνέον-
το λάβρε, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπαθίζοντο,
Βορέην ἄρτι ἀνὰ τὴν Προποντίδα κεκίνηκας,
ὡς

[Καλονομασία] Καλονομασία J. Fr. H. Ceterae recte quod edidimus.

39. Ἀρίστατον] Εὐδαίμωνος. V.

ἀκαλοφρόνητον πρῶγμα ὡς δοκοῖς ἀνακυκλῶν. J. M. G.
40. Μὴ τι κακὸν παθῇς] Hemistichion veteris poe-
tae videtur. An Homeri? F. G.

44. Καὶ πᾶσι καλῶς ᾄδων] Lucian. in *Icarom.* c. 3. καὶ
σὺ πᾶσι τῷ θαλάσσης καλῶς ᾄδων Μηνέππιον τι πέλαιον
ἡμῶν ὅστις ὁ Ἰκαρίου ἀποδείξει ἐπὶ τῷ σιαυτῷ ὀνόματι.
J. M. G. *Heuman.* in Poecil. p. 249. Verti vult spiritum
meo, ne quis intelligat substantiam spiritualem; sed
Gest. videtur ambiguum studio servasse. J. F. R.

47. Σοφιστῶν] Christianos notari τῷ σοφιστῶν voce,
infra apparebit. Caeterum Lucianus de *Mort. Peregr.*
c. 13. Christum ipsum σοφιστῶν appellavit: & apud
Prudentium *Peristephan.* 10, 40. Christianis Asclepiades
Syriae Praefectus hoc nominis tribuit: *Quis hos Sophi-
stas error induxit novus?* J. M. G.

48. Ἐξώγκωσέ] Etiam hic Lucianum imitatus est
nostrer, nisi quod paullo modestius ille hyperbola uti-
tur, in *Philosf.* c. 39. τοιοῦτον ἀκούσας ἤκω, ὥσπερ οἱ
τῷ γλιόκλει πτόντι, ἐμπιφυσήματι τῷ γαστέρα, ἐμῆτε
δόμων κ.τ.λ. Simili fere metaphora, sed alio insti-
tuto, utitur *Elihu*, *Job* XXII, 18. seq. J. M. G.

46. Φῦ, Φῦ, Φῦ] Τὸ Φῦ hic pro Φῦν admirantis vi-
detur. F. G.

Φῦ — ἰὸν — αἰ] Praeterquam quod pueriles val-
de exclamationes istae; ne Graecum quidem illud Φῦ.
Forſan legendum Φῦν. M. du S.

54. ὡς τὰς νεφέλας — φουσάματι] *Hom.* in verbo-

rum omiſſa est interpretatio a *Micyllo* ex editione Pa-
ris. 1615. f. & *Basil.* 1619. 8. quem sequuntur *Gallus*
Abiancurtius, & *Drakius Britannus*. Fingitur autem
rusticibus Critiae excitatus in Propontide Boreas, quo
adversum tenente, ingredi Euxinum Pontum naves
nisi funibus de litore adjutae non potuerint. Nam ὁ-
χρῶσαι πόντον (frequenti praepositionis eis ellipsi) hic
valere ingredi, nemo negabit, nisi si quis putet, se-
cundo Borea intrari e Propontide Pontum, id est,
versus septentrionem navigari posse. Sed etiam illud
hinc apparet, Critiam, ut excitare halitu Boream
posset, debuisse constitutum esse eo circiter loco, ubi
est Constantinopolis. Quod quorsum valeat, in dispu-
tatione dictum est. §. 26. J. M. G.

56. Λάβρε] *Homer.* vox Il. B, 148. *Odyss.* O, 293.
J. M. G.

57. Προποντίδα] De alia absurditate non dicam; sed
id rogo; ubinam gentium stantes hos facit, ut a flatu
altius Boreas Propontida perflet? Ego ut quod sen-
tio dicam, Constantinopoli hoc scriptum puto. Alio-
qui cur de Propontide scriptor cogitarit, non video.
Addo votum ejusdem de compescendis Scytharum ex-
cursionibus in fine Dialogi; unde satis liquet in ea re-
gione habitasse, quae iis gentibus vicina esset. Vide
etiam *Nep.* c. 6. unde conjicio tres hosce libellos ab
eodem viro scriptos, qui Lemni habitaret. M. du S.

ὡς Διὶ κάλων αἱ ὀλκάδες ἔ' Εὐξείνον πόντον οἰχίσον), ἡ κυμάτων ὀπικυλινδέντων ἐκ τῆ φυσήματι. ὅσον οἶδημα τοῖς ἐγκά- τοις ἐνέκειλλο. πόσῳ κορκορύγμος, καὶ κλό- νῳ ἡ γαστέρα σε συνετάρασε πολύωλον σεαυτὸν ἀναπέφηνας, τσσαῦτα ἀκηροῶς. ὡς καὶ, καὶ τὸ τερατῶδες, καὶ Διὶ ἡ ὀνύχων ἡκηροῶς. ΚΡΙΤ. Οὐ πῶδ' ἔξόν τι, ὡδ' Τριεφῶν, ἀκηροῶν καὶ ἐξ ὀνύχων καὶ κνή- μιν γαστέρα τεθέασαι, καὶ κεφαλὴν κύσαν, καὶ ἀνδρείαν φύσιν ἐς γυναικείαν ἐπεργασα- σαν, καὶ ἐκ γυναικῶν ὄρνεα μεταβάλλομεν καὶ ὅλως τερατῶδης ὁ βίῳ, εἰ βέλει πι- τεύειν τοῖς ποιηταῖς. ἀλλ' ἐπεὶ σε πρῶτον κιχάνω τῷ δ' ἐνὶ χάρῳ, ἀπίωμεν ἔνθα αἱ πλάτανοι ἡ ἥλιον εἰργασιν, ἀηδόνες δὲ καὶ χελιδόνες εὐήχα κελαδῶσιν, ἢ ἡ μελω- δία ἡ ὀρέων τὰς ἀκοὰς ἐνεδύνουσα, τό, τε

naves ingredi Euxinum Pontum eogantur, fluctibus ex tuo spiritu magna te vi vol- ventibus. Hem quantus tumor tuis inesse debuit intestinis, quantus strepitus, quae conquassatio ventrem tibi conturbavit! au- ritissimum te esse demonstraisti, qui tot ac tanta audieris, adeo ut, ingenti portento, unguibus etiam audisse videaris. CRIT. Sed non debebat tibi paradoxum videri, Triepho, si quis etiam unguibus audiat; siquidem femur uterum vidisti, & caput praegnans, maris vero naturam in feminam divina vi transeuntem, mutatasque in aves feminas. Et tota adeo vita, si Poëtis cre- das, portentorum plena est. Sed cum te primum his possum complectier oris, age abeamus eo, ubi solem platani arcent, lu- scinaeque & hirundines dulcisonis aethera cantibus implent, ut avium aures permul- cens

Δι] Sic nostrae, Te Gesn. Edit.

58. Κάλων] A κάλῳ χροῖον, pro κάλως. F.G. Ibid. Τὸν Εὐξείνον] Τὸ εἰς excidisse videtur Librario. F.G. Sed saepe omittitur cum verbis veniendi, ma- xime Homero ut Il. E. 773. Τροίην ἔξον. Plura ex eod. L. Boi de Ellipsi. p. m. 268. Adde Nostrum supra Dea Syr. c. ult. γάμοις ἰσῆαι, & Theogn. vs. 1172. — ἡλυθες ἰδανάτης. Quare nihil inferto eis opus erit. F.F.R. 61. Πόσῳ κορκορύγμος] Locus videtur expressus ex illo Aristoph. in Neb. vs. 38. seq. εἴτ' ἐταράχθης ἡ γασ- τέρα ἐ κλόῳ ἐκείνης οὕτην διοκορύγῃσιν. Ubi κλό- νῳ secundum Scholiasten est εἰσφῶ τις ἐ εἰλῆ; διο- κορύγῃσιν autem ponitur ἀντὶ τῆ ἡχῆς — ἡ ἡμιμή- στατο τῇ φωνῇ (ὁ ποιητής, ut interpretor) ἡ ἡμίφων ἡχῶν. F.M.G.

62. Πολύωλον] Forte, ut famam finxere. Virg. Aen. IV. 181. seq.

— Cui quot sunt corpore plumae,
Tos vigiles oculi subter, — eos subrigit aures.

Πολύωλον] Ut regibus multas aures tribuit Xenoph. quod indico ad Schol. de Calumn. c. 5. F.F.R. 64. Τερατῶδες] Τὴν τερατῶδη παροιμίαν, τὸ τερατῶ- δες, ἡ καὶ. F.G.

Ibid. Τὸν ὀνύχων] Non reperio apud paroemiogra- phos, quid sit δ' ὀνύχων vel ἡ ὀνύχων ἀκούειν. Jo. Alb. Fabricius in literis ad Reimarum, Διὶ ἡ ὀνύχων ἀκούειν, inquit, dictum de homine qui totus auris, perinde ut Ar- gus oculis totus; qui Διὶ ὀνύχων ὠδεύει. Quae si ve- ra est ratio, & quid ni vera sit? comparandus cum h. l. est ille apud Lucian. in Dear. Judae. c. 8. ubi optat Paris ἀσπὶρ Ἀργῶ ὅλην βλέπειν τὴν σάρκα. Item Ca- millian. illud 13. ult.

Quod (unguentum) tu cum olfacies, Deus rogas,
Totum ut te faciant, Fabulle, nasum.

Denique illud apud Aristophanem epist. 1. p. 5. ἐνδιδ- μόνη καὶ εὐπροσποτάτη ἐκδύσα δὲ ἔλη πρὸς τὴν φωνήναι. Sed sunt hoc genus infinita. Simillimum illud Plauti Stich. 5, 5, 20. Ubi perpruriscamus usque ex ungui- culis.

Κνήμην] De Baccho, alludit ad γαστροκνήμην.

Κνήμην γαστέρα] Jupiter Bacchum ex se conceptum, conflagrantisque Semeles utero ereptum, femori suo inferuit, & exacto legitimo gestationis tempore edi- dit. Vid. Lucian. Θ. Δ. IX. Quod autem κνήμην su- ram, vocat, non μηρὸν, alludit, credo, ad γαστροκ- νήμης nomen, in quo lascivit etiam Lucianus V. H. 2, c. 22. Latinus sermo illum lufum vix admittit. F.M.G.

Κεφαλὴν κύσαν] De Minerva.

Κεφαλὴν κύσαν] Pallas in cerebro Jovis concepta, quam periculoso edita partu fuerit, suo more descri- bit Lucian. Θ. Δ. VIII.

68. Ἀνδρείαν φύσιν] De Salmacide, Scythone, Ti- resia, Coeneo, Iphide nota omnia ex Ovid. Metamorphoseon libris: ut & de feminis Aleyone, Philo- mela & Progne, Pieridibus, Nyctimene, Scylla, &c. in aves mutatis.

71. Ἀλλ' ἐπὶ σε] Hom. Od. N. 228.

Ἀλλ' ἐπὶ] Ex Od. O. 260. Ὁ φίλ', ἐπὶ σε θύομαι κίχων τὰς δ' ἐνὶ χάρῳ.

80. Ὑπερον] Vulgo nominandi casus in Lexicis, ab ipso etiam Stephano, post quem errare nemo sibi turpe putat, effertur ὕπερ, genere masculino, sed Wolf. Seberus ad Pollut. 7, 107. neutro genere rectius

ad-

cens cantus, & aqua leni decurrens fufurro, animam ipsam tranquillet.

4. TRIEPH. Eamus sane, Critia, sed timeo, ne forte incantatio fit, quod tu audivisti, & pistillum aut januam ex me faciat mirabilis illa tua percussio. CRIT. Per ego aetherium tibi Jovem iuro, non ita futurum. TRIEPH. Amplius etiam terras; cum Jovem dejerasti. Quam enim ille jurisjurandi religionem violanti poenam infligere possit! novi enim te non ignorare, ut tui Jovis res se habeant. CRIT. Ain tu? non posse autem Jovem in tartarum aliquem mittere? nescisne tu homo, ut Deos omnes de caelesti illo pavimento dejererit, ut Salmoena contra tonantem fulmine olim prostraverit, & hodienuum prout quisque est petulantissimus prosternat: inde est, quod apud Poetas ut Titanum victor, de-

ὑδωρ ἡρέμα κελαρύζον, τὰς ψυχὰς καθάρειν.

TRIEΦ. Ἰαμεν, ὦ Κριτία· ἀλλὰ διὰ μὴ πῶς ἐπαυθῇ τὸ ἡμισορρόνον ὄρεϊ, καὶ ὅμοι ὑπερον, ἢ Δυρέιον, ἢ ἄλλο τι τ' ἀψύχων ὁ ἀπεργάσει; ἢ Σαυμασία σου αὐτὴ κατάπληξις. ΚΡΙΤ. Νῆ τ' Δία τ' αἰθέριον, ὃ τὸτο γενήσε; ὅτ' ἴσῃ σοί. TRIEPH. Ἐτι με ἐξεφόβησας, τ' Δία ἐποροσάμεν. τί γὰρ ἀν' δυνήσῃ; ἀμυνόμεναί σε, εἰ ὠδεδάμης τ' ὄρκον; οἶδα γὰρ καὶ σὲ μὴ ἀγνοεῖν ὅτ' ἴσῃ τοῦ Διός σου. ΚΡΙΤ. Τί λέγεις; ὃ δυνήσῃ; ὃ Ζεὺς ἐς Τάρταρον ἀποπέμψαι; ἢ ἀγνοεῖς ὡς τὸς θεὸς πάντας ἀπέριψεν ὅσπ' τοῦ θεοπεσίῃς βηλῆ, καὶ τ' Σαλμωνέα ἀντιβροντῶντα πρῶν καλεχεραίνουσε, καὶ τὸς ἀσελγεστάτους ἐτι καὶ νῦν. ὦδ' δὲ τ' ποιητῶν Τιτανοκράτωρ καὶ Γίγαντολέτης ἀνυ-

b Ἀπυράσται] Hoc praetuli ex J. Ald. B. I. Fr. S. Ἀπυράσται P. H. c Κατάπληξις] Κατάπληξις dederat Solan. bene. Sed sine libris hic nihil audeo.

adhiberi docet, quo usus etiam est Lucian. in *Philops.* c. 35. ex quo loco illud simul discimus, non injuria hic metuere Triephontem: fieri enim, si DIs placet, posse, ut ex pistillo fiat homo, eo loco docemur: quidni contra pistillus ex homine? J. M. G.

Ibid. Θύρτρον] Θύρτρον, Θύρτρον Hesychio & Suidae. An januae munimentum? la barre de l'huis. F. G.

Θύρτρον] Hesychius, & ex ipso forte Varinus, distinguunt ab invicem Θύρτρον id est Θύρτρον, & Θύρτρον, hoc est Θύρτρον, quae tamen & ipsa vox interdum januam seu fores ipsos significat; quanquam etiam cardines interdum verti debeat, ut apud τοὺς 3. Reg. VII, 50. Ego crediderim, quidquid etiam de hac distinctione, suspecta certe Stephano sit, auctorem praeculis habuisse locum e *Philopsendo* Lucian. jam laudatum, ubi etiam ὁ μύχλος τ' Θύρτρον mutatus in hominem dicitur. J. M. G.

81. Ἀπυράσται — κατάπληξις] Ultimam hanc vocem pro κατάπληξις, substitui. Rationem emendationis ultimis verbis Triephontis & c. 9. Φιλοφ. lectis, facile intelliges; ex eo enim libello haec omnia palam petita, confer omnia haec cum illius c. 34. 35. & 36. Retineri tamen potest vulgata scriptura, quia nihil adeo absurdum est, quin ab hoc scriptore dici potuisse videatur. M. du S.

82. Κατάπληξις] Ἀντὶ τοῦ αὐτοῦ καὶ ἀσπληντικῶν ut apud *Lucret.* 4. 1157. Magna atque immanis (amasia) κατάπληξις plenaeque honoris a saucio amatore vocatur. J. M. G.

84. Ἐτι με ἐξεφόβη.] Qui per tale Numen jurat, a

quo vindicari perjurium non potest, ille non verebitur perjurium committere, si nimirum de illius impotentia constet. Triepho autem putat, adeo constare de Jovis aetherii futilitate Critiae suo, ut non dubitaturus sit, illius stramineo numine ad perjurium abuti. Quanto autem rectius hic noster, quam *Cicero*, qui tanquam e Porticu unus ita disputat, *Offic.* 3. 29. ut in jurejurando non ad metum Deorum aut iram respici debere, dicat. Sed de ira DEI *Lactantius* viderit; nos jam non philosophamur. J. M. G.

85. Ἀμυνόμεναί] Verbum *Homerice* praeter rationem ac necessitatem inflexum, ut ante ἀμυνόμεναί &c. J. M. G.

89. Θεὸς πάντας] Unde hoc fit? Vulcanum enim solum in terram praecipitatum fuisse *Homerus* tradit. F. G.

90. Οἰσπεσίῃς βηλῆ] *Hom.* II. A. 591. & O. 23. M. du S. Cetera *Homeri* idem *Solanus* ubique adduxerat, quae & *Gess.* Quare ea deinde non bis addemus. J. F. R.

Ibid. Βηλῆ] Quid sit βηλῆς cum de coelo sermo est, disputatur in *Scholiiis* ad II. A. 591. Noster hic respexisse imprimis videtur ad II. O. 23. Hyperbolam enim puto, nec, ubi omnes Deos Jupiter deturbaverit, reperio. Caeterum etiam *Lucianus* historiae meminit *Consempi.* c. 1. J. M. G.

Ibid. Σαλμωνίαν] Salmonei historiam praeter alios habet *Apollodorus*. *Biblioth.* I, 9. 7. *Virgil.* *Aen.* VI, 580. J. M. G.

93. Τιτανοκράτωρ] Rem ipsam apud *Homerum* invenies; nomina haec non item. J. M. G.

Εεεε 3

94. Γα

ἀνυμνεῖται, ὡς καὶ παρ' Ὁμήρῳ; ΤΡΙΕΦ. Σὺ μὲν, ὦ Κριτία, πάντα παρέδραμες τὰ 9, τῷ Διὸς, ἀλλ', εἴ σοι φίλον, ἄκχε. ἔχ' κύν' ἐτ' ἐγένετο, καὶ σάτυρ' δι' ἀσέλγειαν, ἀλλὰ καὶ ταῦρ'; καὶ εἰ μὴ τὸ πορνίδιον ἐκεῖν ταχέως ἔπωμίσατο, καὶ διέφυγε λελυγμένος, τάχ' ἂν ἠροτρία, ἐντυχὼν γεηπόνῳ, ὁ βροηόποιος, καὶ κεραυνοβόλ' σὺν Ζεῦς, καὶ ἀντὶ τῷ κεραυνοβολεῖν, τῇ βεβηλῇ καλεκεντάννυτο. τὸ δὲ καὶ Αἰθίοφι συνευχεῖσθαι, ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ ὅτι ἐξοφωμένοις, καὶ ἐς δώδεχ' ἡλίου μὴ ἀφίστασθαι, ἀλλ' ὑποβιβρεγμύσθαι

bellatorque gigantum; imprimis apud Homerum decantatur. TRIEPH. Omnia tu quidem, Critia, Jovis percurristi, sed, nisi grave est, invicem audi. Nonne idem cygnus factus est satyrusque libidinis causa, quin taurus etiam? & nisi celeriter suscepto in humeros scortillo per pelagus aufugisset, forte jam, ab agricola aliquo interceptus araret tuus ille tonitruum effector, fulminumque jaculator Jupiter, & pro eo, quod fulmina dicitur jacere, stimulos sentiret & scuticam. Illud vero non rubore dignum scenses, egregie barbatum senem cum Aethiopibus epulas celebrare, Nigra viris facie & vultibus obtenebratis, & duodecim totis so-

α Ἐπωμίσατο] Ex emendatione Kusteri. Ἐπωμίσατο Edd. priores.

94. Παρ' Ὁμήρῳ] Atqui apud Homerum nullibi haec voces reperiuntur. M. du S.

97. Κύν' ἐτ'] Notum Epigramma:

Ζεὺς κύν' ἐτ', σάτυρ', χρυσὸς, δ' ἔρματα
Ἀχίδης, Εὐρώπης, Ἀντιόπης, Δανάης.

J. M. G.

99. Ἐκείν' Ego malle in eum, ut ad Europam referretur. M. du S.

Ἐκείν' Verti quasi legeretur in eum, quod est multo concinnius, quanquam non statim, si reliquas auctoris ineptias spectes, verius. J. M. G.

Ibid. Ἐπωμίσατο] Ab ἐπωμίζω, vel ἐπωμίζω Interpres. Scribo ἐπωμίσσατο ab ἐπωμίζω. F. G.

Ἐπωμίσατο] (Secundum Interpret. Lat. legendum erat ἐπωμίσσατο ab ἐπωμίζω quamvis hanc vocem in Thest. Steph. non reperiam.) Kust. Quamvis absurdissima sint in hoc libello omnia; sic ut emendare jubet Cl. Kusterus, scripsisse auctorem, dubium nullum esse potest; ideoque invitis libris nostris in textum recepit. Omnes enim ἐπωμίσσατο habent. M. du S.

Ἐπωμίσσατο] Fictum, ut videtur, ad hanc rem ab auctore nostro, vel alio verbum; Lexicographis certe ignotum. Simile apud Plinium succollare. J. M. G. Ἐπωμίσσατο] Et si ter quater ἐπομοσόμεθα & ἐπομώσομαι deinde in hoc Dial. sequuntur; jurandi significatione, & o brevi; hic tamen ipsum factum loquitur, id hic locum non habere; quare Kustero ac Solano auscultavi: nec enim ratio adparet, cur verbum ab analogia recedens hic fingere libuerit. Nam ἐπωμίζω est superior humeri pars. Vid. Foëf. J. F. R.

1. Ἡροτρία] Ita apud Lucian. Comp. Deor. c. 7. seq. Momus ad Jovem, timui, inquit, μή σε καταδύσῃ τις ξυλλαβών, ὅπως ἂν ταῦρ' ἦς, ἢ ἢ χρυσοχόων τις καταργάσῃται χρυσὸν ὅσα, καὶ ἀντὶ Διὸς, ἢ ὅρμ' ἢ ἰλλόσιον ἡμῶν γένη. J. M. G.

4. Κατεκιντάννυτο] Forte κατεκιντάννυτο α κατεκιντάννυτο. F. G.

Ibid. Αἰθίοφι] Vix pejus de Jove suo meritis est Homerus aliquo in loco, quam Il. A. 423. ubi Jupiter ad Aethiops profectus XII. dierum convivium cum illis celebrat, post quorum demum finem Thetidi precaturae ad eum aditus conceditur. Vix enim in adulteria Jovis saepius invehuntur, aliaque ejus facinora, gentiles & Christiani, quam istas XII. dierum epulas bono viro invident. Vid. Lucian. de Sacrif. c. 2. Jap. Trag. c. 37. Arnob. contra gentes l. 6. p. 192. Verum hexametrum αματρον rependisse alio claudicante, sine fraude fuerit. J. M. G.

Αἰθίοφι συνευχεσθαι] Vid. si operae videtur, L. Bo Obf. Crit. p. 129. J. F. R.

6. Ἡλίου] Pluralis ille etiam legitur apud Theocrit. VII. c. ult. pro aestu radiisve solis, οἱ δὲ ἥλιοι αἶν, — καὶ τὸ πρῶτον ἐν ἰλίοις. Ubi Cl. Duker. alia exempla addit, in quibus & pro radiis, & pro diebus pluralis ἥλιοι ponatur. Sed & alia Graeci interdum in plurali adhibent, quae videntur plur. carere, ut αἰμάων ap. Lycophr. 804. & 1249. Αἶμα Diod. Sic. III. c. 34. ter. Κινάις Φημαῖς. Idem XI. 40. Πίσσις ἰσάρις. Ibid. c. 58. Ταῖς ἀληθείαις Phal. Ep. 41. Φυγαί ib. Ep. 19. Θανάτις ἢ Φυγαίς Dion. Hal. VII. 472. 10. Ἐν ταῖς ἰσάρις Diod. Sic. II. c. 41. Προσώποις de facie unius virginis Achil. Tat. I. p. 8. Ἰανυς vulgarissimum Dion. Hal. VII. 473. pr. & apud quosvis. Ἐλπίδων quod & Latinis usitatum, Diod. Sic. p. 297. vs. 7. Ed. Basf. & passim. Θελήματι Psalm CX. 2. Αἶθ. XIII. 22. Eph. II. 3. Sic πλούτης supra Icarom. c. 4. Et Fugis. c. 20. J. F. R.

7. ὑποβιβρεγμύσθαι] Non ausim damnare Nomina-tivum. Ne quid de locis Luciani dicam in hac ipsa editione emendatis, statim Ένυπν. c. 1. Τοῖς πλείστοις αὐτοῖς — τὸ μὲν πρῶτον αὐτὸς αὐτὸς ἔχων τὰ ἀρκούντα παρὰ τὴν τέχνην. Nempe in optimis quibusque talia invenias: Herodot. I. 28. Νησιώτας δὲ τι δικαίως εὐχεσθαι ἄλλο, ἢ — λαβεῖν ἀρώματα Λυδῶν ἐν Σαλασῇ. Aelian. V. H. 9, 26. Ἦν τι αὐτοὶ προστάζει, ὁμοῦς μὴ ἀτυχίσαι αἰτήσας. Ipse canon Homer. II. B, 353.

solibus apud eos, vino madentem desiderare? Illa enim de aquila & de Ida, & quod imprægnari per totum corpus solet, dicere etiam pudor est.

5. CRIT. Numquid igitur, o bone, per Apollinem jurabimus, medicum pariter atque vatem optimum? TRIEPH. Mendacem illum Prophetam dicis, qui nuper Croesum, & post illum Salaminios, aliosque sexcentos, vaticiniorum ambiguitate pessundedit?

6. CRIT. Quid si per Neptunum, qui trifidum manibus sceptrum tenens, penetrabili voce terribilique tantum in bello clamat, quantum vix novem decemve virorum millia? qui praeterea terrae quassator,

καθεδεῖαζ παρ' αὐτοῖς, πόνονα τηλικῶτον ἔχων, οὐκ αἰχύνῃς ἄξια; τὰ δὲ τῷ αἰετῷ, καὶ τῷ Ἰδῇ, καὶ τὸ κυοφορεῖν καθ' ὅλην τὴν σῶματ', αἰχύνονται καὶ λέγειν.

KRIT. Μὴν τ' Ἀπόλλωνά γ' ἐπομώμεθα, ὃς πορφύτης ἄριστος, καὶ ἱητρός, ὃ γὰρ; ΤΡΙΕΦ. Τὸν ψευδόμαντιν λέγεις; τ' Κροῖσον πρῶτον διολωλεῖν, καὶ μετ' αὐτὸν Σαλαμίνους, καὶ ἑτέρας μυρίας, ἀμφιλοῖα πᾶσι μαντευδόμενους;

KRIT. Τὸν Πασευδῶνα δὲ τί; ὃς τρίαين ἐν ταῖν χεροῖν κρατῶν, καὶ ἀφ' ὅσον τι, οὐ καὶ ἀπληκτικὸν βοᾷ ἐν τῷ πολέμῳ, ὅσον ἐννέαχιλοι ἄνδρες, ἢ δεκάχιλοι, ἀλλὰ καὶ σὺ-

δ ἱητρός] Sic Edd. lege ἱατρός. c Ὅσον] Nihil variant Edd. Ὅσον Homer.

Φημι γὰρ ὅτι καλεῖσθαι ὑπερμαντῆ Κροῖωνα — Ἀστράτην ἐπιδέξαι ἐν αἰσθημα σήματα φαίνον.

Ubi Eustathius ἀνακάλυπτον quidem & σολοικοφανέστερον agnoscit, sed studio quaesitum ad vim orationi addendam & speciem novitatis. Ἰπποκρίτου γὰρ Lucianum esse, Index docebit. Est autem diminutivum, ut piriissare. Sic Plaut. Aul. 3, 6, 36. Ego se reddam in adidum probe.

Ἰπποκρίτου γὰρ καθεδεῖαζ] At locus ex Prometh. §. 16. ab Gesn. in Ed. Philop. adlegatus, merito etiam Hemsterhuisio est suspectus. Vid. quae ad Fugit. c. 2. notavi.

8. Πόνονα τηλικῶν] Barbam etiam promissam Jovi suo objicit Juno, apud Lucian. Dial. Jovis & Junonis, quod nihilo secius astragalus cum Ganymede luderet.

10. Αἰετῷ — Ἰδῇ. In aquilam transformatus Jupiter ab Ida monte Ganymedem rapuit. In Idae item montis vertice lascive cum Junone concubuit: quod paulo post iterum tangit noster.

Ibid. Κυοφορεῖν καθ' ὅλην τὴν σῶματ'. Τῆς κεφαλῆς ἔστι τῆς πηροῦ.

Κυοφορεῖν] In Dial. Neptuni & Mercurii, ille εἶπεν, inquit, ὡς ὅλην ἡμῶν κυοφορεῖ ὁ γυναικῶν, καὶ πανταχόθεν τῷ σῶματ'. Jam dictum, in femore Bacchum, in cerebro Palladem a Jove gestatam.

13. Πορφύτης] Ita etiam Aristoph. Plut. vi. 11. ἱατρός ὡς ἐμάντις, ὡς φασὶν, σοφός. Paullo ante λοξίαν vocat Comicus, unde est ἀμφιλοῖα, quod hic apud nostrum statim sequitur. Comparanda quae de λοξίᾳ (quasi obliquum dicas) doctissimi Interpretes, ad Aristoph. l. c. & quae Macroβ. Saturnal. I, 17. Lucian. Dial. Junonis & Laioῦ ἀπόλλων προσποιεῖται μὲ πάντα εἰδέναι, καὶ ποσειδῶν, καὶ κεφαρίζων, καὶ ἱατρός εἶναι, καὶ μαντεύεσθαι, & in Decret. Deorum, quod ipsorum Comitii subjungit p. 116. cavetur, ne tam multa solus

faciat Apollo, sed unum aliquid eligens, aut vatem, aut citharoedum, aut medicum denique agat. J. M. G. Ibid. ἱητρός] Cur a vulgari lingua hic omnes recedant libri, ego sane non intelligo; servavi tamen.

14. Ψευδόμαντιν] Lucian. & haec vox est, qui dialogo, quo Alexandri praestigias detexit, id nominis fecit.

15. Τὸν Κροῖσον διολωλεῖν] Adscripsit M. V. La Croze, Vid. acta Achatii episcopi in actis martyr. fel. p. 140. Non vero satis distincte, ad quae verba id pertineat, quod illo libro destitutus indagare! nequeo.

Ibid. Κροῖσον] Utrumque oraculum profert Lucian. Jov. Trag. c. 20. De Croeso quidem pervulgatum illud, Κροῖσος ἄλυν ἀφ' ὧν μεγάλῳ ἀρχὴν ἀφ' ὧν, ubi hostiumne foret imperium, an Croeti, incertum: de Salaminis autem, ὃ δὲ Σαλαμῖνι, ὁποῖός τις ἐν τῇ γυναικῶν, ubi nota Lucianum adijcere, καὶ Πέρσαι γὰρ οἶμαι, καὶ Ἕλληνες, γυναικῶν τέκνα ἦσαν; ut adeo haud obscure applicet ad cladem Salaminiam, qua Persae navali praelio victi sunt: ex Herodot. vero 7, 141. seq. Plut.

in Themist. p. m. 212. & omnium copiosissime ex Oenomaio Cynico apud Euseb. Praepar. Evang. 5, 24. de tota historia satis constat. Quid igitur noster sibi vult, cum Salaminios hoc oraculo periisse dicit? Scilicet, superficialiam valde hominis fuisse doctrinam, judicium fere nullum, ex tota commentatione apparet, & nos in dissertatione nostra monuimus.

20. Ὅσον. J. Homerus ὅσον, metri causa, quod & servari debuit.

21. Ἐννέαχιλοι] Hom. Il. E. 869. & E. 148. M. du S. Ἐννέαχιλοι] Nescio an hic quoque memoria lapsus sit Auctor, cum tantum Neptuno clamorem tribuit. De Marte enim Homer. Il. E, 860.

ὃ δὲ ἱεραρχὸς χάλας ἄριστος

ὅσον

σεισίχθων, ὃ Τριεφῶν, ἐπωνομάζεται, ΤΡΙΕΦ. Τὸν μοιχὸν λέγεις; ὅς τ' τῷ Σαλμωνέως παῖδα, τῷ Τυρῷ, πρῶτον διέφθειρε, καὶ ἔτι ὅτι μοιχεύει, καὶ ῥύτης καὶ δημαγωγός τ' αὐτοῖσιν ἐστίν; τῷ Ἄρην ἔπειθ' ἐκ τῶν δεσμῶν πειζόμενον, καὶ δεσμοῖς ἀλύτοις μὲν τῷ Ἀφροδίτης γενεόμενον, πάντων τε τῶν θεῶν ἀφ' ἧς μοιχίαν ὑπ' αἰσχύνῃς σιωπῶντων, ὃ Ἰππείδης Ποσειδῶν ἐκλαυσε δακρυρροῶν, ὡς-
 ὅτ' τὰ βρεφύλλια, τῆς διδασκάλης δεδο-
 τα, ἢ ὡς αἱ γυναῖκες, κόρας ἐξαπατῶ-
 σαι. ἐπέκειντο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦσαι τῇ Ἄρει· τὸ δὲ ἀμφίχωλον τῷτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τῇ πρεσβυτέρῳ θεῶν, τῇ Ἄρῃ ἀπη-
 λευβέρωσεν ὥστε καὶ μοιχὸς ἐστίν, ὡς μοιχὸς ἀφασίων.

ΚΡΙΤ. Ἑρμείαν δὲ τί; ΤΡΙΕΦ. Μὴ μοι τῷ κακόδεμον, τῷ ἀσελγεστάτῳ Διὸς, καὶ τῷ ἀσελγομανῆντα ὅτι τοῖς μοιχικοῖς.

ΚΡΙΤ. Ἄρεα δὲ καὶ Ἀφροδίτῃ οἶδα μὴ ὡς ἀνέχεσθαι σε, ἀφ' ἧς τὸ προδιαβληθῆ-
 ναι πρῶτον ὡς οὐ σὺ. ὥστε ἐάσωμεν τέτλη-
 τ' Ἀθηναῖς ἔτι ὅτι μνησθῆσομαι, καὶ παρθέ-

o Triapho, appellatur. TRIEPH. Scili-
 cet per moechum illum, qui Tyro, Sal-
 monei filiam, olim corrupit, & insuper
 2 adulteria committit, taliumque, & sibi fami-
 lium liberator ac patronus est. Martem
 enim reti captum, & vinculis cum Venere
 sua indissolubilibus constrictum, omnibus
 Diis prae pudore tacentibus, equestis ille
 3 Neptunus, lacrumis, quales puerorum sunt
 magistros timentium, aut vetularum puel-
 las decipientium, effusus, deflevit. Insta-
 bat autem Vulcano, ut Martem solveret;
 claudumque illud daemonium misericordia
 5 senis Dei Martem dimisit. Moechus itaque
 ipse est, ut qui saluti moechis fuit.

7. CRIT. Quid si per Mercurium?
 TRIEPH. Apage vero pessimum illum
 libidinofissimi Jovis administrum, ipsum-
 4 que stuprorum cupiditate ac pruritu infa-
 nientem.

8. CRIT. Martem Veneremque te non
 accepturum jam praevideo, cum modo eos
 contumelia affeceris. Igitur mittamus hos.
 Sed Minervae adhuc mentionem faciam,
 vir-

a Μοιχ(αν) Hoc praefertunt Edd. vett. Μοιχ(αν) S. & Amst. b Ἐκλαυσε] Bene correxit Solan. Ἐκλαυσε
 Fdd. priores.

Ὅσοι τ' ἐνθάδε καὶ ἐκείθεν ἢ δικάζοιτο.

Quid igitur ad hunc Stentor? Il. E, 786.

Ὅς τίς ποτε κλέψατο ὅσον ἄλλοι πενήτοισιν.

Cacterum ἐνοσίχθων, & ἐνοσίχθων saepius apud Ho-
 merum; ita autem appellarunt veteres Graeci Neptu-
 num, quod terrae motus, aquarum subter in terrae
 cavis undantium fluctibus accidere putarent, quor-
 7. M. G.
 12. Σεισίχθων] Non est Homericæ vox, sed vere ta-
 16. M. du S.
 24. Τὴν Τυρῷ] Vide Lucian. Dial. Neptuni & Enirpei.
 7. M. G.

25. Δημαγωγός] An προαγωγός;
 Δημαγωγός] Demagogi enim non tantum vi inju-
 sta oppressis auxilio erant, sed saepe, ut major esset
 apud populum gratia, etiam qui malo digni essent,
 poenae subtrahebant, quale etiam in Romana rep.
 improbos Tribunos plebis, aliosque, qui populares

videri vellent, videmus interdum molitos. Et pri-
 dem ex Budæo observavit H. Stephan. de verbo δημα-
 γωγῆν, latius patere ejus significationem, & simpli-
 citer pro concilio, seu allicio, sive emere gratiam,
 poni. Fabula ipsa est apud Homer. Od. Θ, 268. Lu-
 cian. Θ. Δ. 17. Ovid. Art. Am. 2, 561. seq. Amores
 Neptuni recensentur Clem. Alex. Protr. p. 20. Quam
 inepte cohaereat narrationis hujus filium in disputatio-
 ne jam indicatum §. 25.

30. Ἐκλαυσε] Antea in omnibus legebatur ἐκλαυσε,
 quod palam corruptum rejecimus. Sententia lecta
 emendationis rationem satis aperiet.

33. Ἐκλαυσε] Alludit ad mare quod terram inundat. F. G.
 Nexus non admittit hanc adlusionem. Sed Solani con-
 jectura vera est: neque quisquam dubitabit κλαίειν τε-
 ρα recte dici, qui legerit Homer. Il. Ω. 511. — κλαίει
 εἰς πᾶν — αὐτὸς Πάτροκλον. Et Aelian. V. H. VI. 1.
 νεκρὸς κλαίειν. Ignoscet ergo Cl. Gesner. quod versio-
 nem hic mutaverim.

33. Ἐπείκειτο δὲ τῷ Ἡφ.] Odyss. Θ. 354.
 35. Πρεσβυτέρῳ] Πρεσβυτέρῳ θεῷ vocat ipse Jupiter
 Od.

virginis armatae, terribilisque Deae, quae Gorgonis caput pectori praefixum gerit, Gigantesque olim confecit. Contra hanc enim dicere nihil habes. TRIEPH. Quin contra hanc etiam non nihil dicam, si respondere voles. CRIT. Cedo, quidquid placuerit. TRIEPH. Dic mihi igitur, Critia, quae est Gorgonis utilitas, & cui bono pectus ea munit Pallas? CRIT. Ut terribili quodam spectaculo, malisque averruncandis apto. Quin terret etiam hostes, victoriamque ut lubitum fuerit ab una parte inclinat ad alteram. TRIEPH. Num hac etiam caussa invicta est Pallas? CRIT. Utrique. TRIEPH. Cur autem non iis qui servare possunt potius, quam qui ipsi servantur, taurorum cremamus aut caprarum femora, ut nos etiam invictos, quemadmodum Pallada, praestent. CRIT. Sed non habet Gorgo vim illam eminus adjuvandi, quam habent Dii, sed si quis eam praeferat, tum vero prodest.

9. TRIEPH. Sed quid tandem rei est Gorgo? vellem enim ex te audire, qui invenisti talia & exquisitissime pertractasti: ego vero praeter nomen omnia ejus ignoro.

4598, ὃ ἐνόπλις, καὶ καταπληκτικῆς θεᾶς, ἢ καὶ ὃ ὁ Γοργόνος κεφαλὴν ἐν τῷ στήθει φέρεται, ὃ ὁ Γυγαλιόλετιν θεόν. ὃ ὁ ἔχεις τί λέγειν περὶ αὐτῆς. TRIEPH. Ἐρῶ σοι καὶ περὶ ταύτης, ἢν μοι ἀποκρίνη. KRIT. Λέγε ὃ, τί γε βέλει. TRIEPH. Εἰπέ μοι, ὦ Κριτία, τί τὸ χρήσιμον ὃ Γοργόνος, καὶ τί τῷ στήθει τῷτο ἢ θεᾷ ὀπιφέρει; KRIT. Ὡς φοβερόν τι θεῖαμα, καὶ ἀποτρεπτικὸν τῶν δεινῶν. ἀλλὰ καὶ καταπλήσσει τῆς πολέμους, καὶ ἑτεροαλλεία ὃ νίκην ποιεῖ ὅπως γε βέλει. TRIEPH. Μὲν καὶ ἀφ' τῷτο ἢ Γλαυκῶπις ἀκαμάχητος; KRIT. Καὶ μάλα. TRIEPH. Καὶ ἀφ' τί ὃ τοῖς σώζειν δυναμύοις, ἀλλὰ τοῖς σωζομένοις, ὃ μηρία οὐχομένοις ταύρων, ἢ δ' αἰγῶν, ὡς ἡμᾶς ἀκαταμάχητους ἐργάσων; ὥσπερ ὃ Ἀθηναίαν; KRIT. Ἀλλ' ὃ οἱ δύναμις γε πόρρωθεν ἐπιβοηθεῖν, ὥσπερ τοῖς θεοῖς, ἀλλ' εἴ τις αὐτῷ ἐπιφέρει.

TRIEPH. Καὶ τί τὸδ' ἐστίν; ἐθέλω γὰρ ὁρᾶν σὲ εἰδέναι, ὡς ἐξευρημένον τὰ τοιαῦτα, καὶ ἐς μάλιστα καθ' ὅσον. ἀγνοῶ γὰρ πάντα τὰ κατ' αὐτῷ, πλὴν γε τῆς ὀνό-

c Τὴν Γυγαλιόλετιν] Sic omnes. d Γε βούλει] Καὶ βούλη Ed. Gess. e Μηρία] Μηρία male f. & V2. non cett. f Παρὰ] Bene f. S. &c. Παρὰ P. H.

Od. N. 142. Vid. Spanh. ad Aristoph. Plut. 1051. ubi προσεχτικοὶ θεοί. f. M. G.

38. Μη μοι] Ellipsis τῷ λόγῳ vel similis; ita fere choros apud Sophoclem, Ajax. Flagellif. 192. μή, μή μοι ἀνὰ κ. τ. λ. ubi Scholiasta: τὸ πλῆρες, μή, μή μοι. Aristoph. Equit. 19. μή μοι γε, μή μοι, μή ἀγασκάνδικος. Sed respexisse proprio videtur auctor Aristoph. Neph. 83. seq. ΦΕΙ. Νῆ τ' Ποσειδῶν τῷτο τ' Ἰππίον. ΣΤΡ. Μη μοι γε τῷτον μηδαμῶς τ' Ἰππίον. f. M. G.

39. Κακὸν δὲ λον] Lepide miseram servitutis suae conditionem, apud matrem deplorat Mercurius in Dial. Majae & Mercurii. f. M. G.

40. Ἀσελγομαι.] Specimen ejus ἀσελγομανίας habes Od. Θ. 335. seq. Lucian. Dial. Apoll. & Mercur. f. M. G.

42. Προδιαβῆλαι] Cum in Thucyd. VI. c. 75. f. edatur προσδιαβῆλαι, ubi Codd. omnes rectius προσδιαβῆλαι, & πρὸ non πρὸς in hoc composito usitatum, addito hoc Philopatridos testimonio fateatur Cl. Duker. miror quare hoc isthic in textum non fuerit admissum. Interim προσδιαβάλλομαι adfert Steph. ex Plut. Pericl. quod suo loco non spernerem. Τῷ προ-

διαβάλλω utitur & Herodian. II. 1. 7. aliique. f. F. R.

47. Τὴν Γυγαλιόλετιν] Τῆς Γυγαλιόλετιδος θεοῦ dicere debuit, nam τὴν τῇ Γοργόνος κεφαλὴν γυγαλιόλετιν vocari, non placet. F. G. Gorgonis caput vocare Deam gigantum interfetricem, non placet. AE M.

52. Τῷτο] Non habet hoc τῷτο quo referatur, nisi forte τὸ τῇ Γοργόνος χρεῖμα velis intelligere. f. M. G.

Τῷτο] Nihil difficultatis video, si χρεῖμα intelligas, vel quasi demonstrative, ut apud Aelian. X. 10. τῷτο βούς, ἐκείνο ἵππος. f. F. R.

55. Ἐτεροαλλεία] Schol. ad Il. H. 26. ἐτεροαλλεία ἢ ἑκακαλείται, ὅταν οἱ νικῶντες νικῶνται, ἢ ἀνὰ πάλιν οἱ ἑταροῖς τοῖς ἑταροῖς τὴν ἀλκὴν ἐ δύνανται παρέχουσιν. & ad Il. Θ. 171. ἐτεροαλλεία, ἐτεροαλλείῃ, τὴν τοῖς ἐναντίοις ἀλκὴν ἐ δύνανται ἀπεποιῶσαν. consentit etiam Hesychius. Recte igitur, puto, sensus hujus loci in versione est a me expressus. f. M. G.

59. Μηρία] Μηρία imprimis seu μηριαία ὅσα Διὶ grata putabant, & in sacrificiis adhibebant, vid. Il. A. 40, 41. quem locum false ὡς ἀφράξιν Lucianus de sacrific. c. 3. f. M. G.

69. Αἰ

Ffff

δνόματ. KRIT. Αὕτη κόρη ἐγένετο εὐ-
πρεπής, καὶ ἐπέρατ. Περσέως δὲ ταύ-
την δόλῳ σποδαίρομένησαντ, ἀνδρὸς γεν-
ναίης, καὶ ἐς μαγικὴν εὐφημεσίαν, ἐπαι-
δαίς ταύτῃ παιδάσαντ, ἄλλας οἱ
θεοὶ ταύτῃ ἐχέουσι. TRIEΦ. Τῇ
μ' ἐλάνθανε πόλε τὸ καλόν, ὡς ἀνθρώπων
θεοὶ ἐνδεεῖς εἰσι. ζώσης δὲ τί τὸ χρήσιμον;
προσηλπίζετο ἐς πανδοχεῖον, καὶ κρυφίως
συνεφθείρετο, καὶ κόρην αὐτῇ ἐπώνομαζε;
KRIT. Νῆ τ' Ἀγνωστον ἐν Ἀθήναις, παρ-
θέντ' ἐμέμεινε μέχρι τ' ὀπτομῆς. TRIEΦ.
Καὶ εἴ τις παρθένον καταλομήσειε, ταύτῃ
γένεσθαι φέρεται τοῖς πολλοῖς; οἶδα γὰρ μυ-

CRIT. Virgo igitur erat decenti forma &
amabilis: sed postquam Perseus, vir fortis,
& ob magicæ artis peritiā celebris, in-
cantationibus victæ caput abstulisset, præ-
sidii causâ Dii eam habuere. TRIEΦ.
Fugit me igitur tam egregia res, quod ho-
minibus Dii opus habent: sed cum vive-
ret, quam utilitatem præstitit? numquid
in stabulis meretriciam fecit, an vero clam
imminui se passa est, ac virginem tamen se-
se nominavit? CRIT. Per ignotum, qui
colitur Athenis, Deum, virgo usque ad
capitis percussione[m] permanfit. TRIEΦ.
Et, si quis caput virgini abscindat, fietne
tum terculamentum ejusmodi etiam ex
vulgo cuilibet? Novi enim vel decies mil-

α TRIEΦ.] Bene L. Fr. B1. 2. H. P. KRIT. male Fl. f. Ald. V2. S. Amst.

77. Προσηλπίζετο] Ἐπαίρει προσέλαβεν. V.

69. Αὕτη κόρη] Gorgonum historiam præter reli-
quos diligenter recitavit Scholiast. Pindar. ad Pyth.
XII. p. m. 253. b. σποδαίρομένη Hesioidi verbum est in
Θεογον. vers. 280. ubi similiter hanc historiam narrat,
cujus si phyllicas explicationes desideres, affatim tibi
nugarum Scholiastæ ad eum locum dabunt. Doctiora
sunt & veriora, quæ copiose de iis disputat H. Dod-
wellus in diff. de vero Peripli Hannonis tempore Tom. 1.
Geographorum Hunsf. §. 2. ad 7. ubi totam rem ab
Hesioidi confictam docet. De narrationis hujus inepti-
tatis dixi in diff. §. 25. παιδάσαντ dubito, an apud alium
veterem legatur. προσεταιρίζεσθαι honestum alias voca-
bulum. F. M. G.

72. Ἐπαιδοῖς] An ἱπαιδοῖς; F. G. Ἐπαιδοῖς Home-
ricum quidem Od. T. 455. Sed & Ἐπαιδοῖς Hesioidio
Φαρμακεία, γοητεία. Quare nihil mutaverim. F. F. R.

74. TRIEΦ.] L. Fr. H. & B2. recte. In reliquis Kri-
mendose. M. du S.

79. Νῆ τ' ἄγνωστον] Ignotus ille Atheniensium Deus,
si a Christianis abeas, vix cuiquam memoratus repe-
rietur. Sed hic homo incaute admodum suas fraudes
obtrudit. M. du S.

82. Μυρίας ...] Hic quisquis est, larvatus Lucianus
palam jam ad undecim millium virginum decantatam
fabulam alludit; nam quod Cretam nominat huc mi-
nime facientem, ob versum ex Homero concinnatum
hoc factum est; nec adeo solliciti sunt mendaces de
suarum fabularum circumstantiis. Fabula enim narrat
Ursulam ex Britannia Coloniam Agrippinam vestam
ibi cum undecim millibus virginibus ab Hunnis truci-
datam. Haec autem fabula sæculo demum XII. sal-
tem quod ad undecim millia illarum virginum, quas
hic spectamus, attinet, in orbe Christiano narrari coepit;
quamvis res gesta ponatur circa IV. sæculi finem.

Rem hanc ulterius prosequi nec vacat, nec lubet; sed
vel hinc mihi satis constare videtur, Auctorem infi-
ceti hujus libelli mille ad minimum post Lucianum
annos vixisse; donec vir aliquis doctus aut in Creta
Insula, aut ubi gentium volet, decem nobis millia vir-
ginum trucidatarum eruat. M. du S.

83. Νῆσῳ δὲ] Hom. Od. A. 50. M. du S.

84. Κρίτῳ] Neque Joh. Meursius in Creta, neque
quisquam alius, quidquam, quod sciam, prorulit, unde
lux certa inferri huic loco possit. Suspicabatur
Maturinus Veyssiere La Croze, hoc accidisse Aureliani
Imperatoris anno tertio, quo Gothi Europam & A-
siam caedibus & incendiis vastarunt. Utitur testimo-
nio Zolimi, cujus l. 46. hæc sunt, Πρὸς δὲ τ' Ἰων-
δῶν ἱλασάντων, καὶ Γοιμαίων αὐτοῖς ἱπποκαυθόντων, οἱ
Κρήτην ἐν Ῥόδῳ ἀπὸ πλοῦσάντες βάρβαροι, πρᾶξις ἐδὲ
ἀφ' ἡγέσεως ἄξιον, ἀνεχώρησαν. Conjecturam damnare
plane non aui[m]: caractera autem temporis hinc pe-
ti non patiar (vid. diff. §. 26.) sed cum omnino sit
conjecturis agendum, satis quoque probabiles afferri a
me posse arbitror. Cretam cum Palæstina sæpe con-
fundi, notatum Huerio, Dem. Euang. 4. 8, 9. Ipsa
Gaza Minoa dicta teste Stephano Byzant. h. n. ut prope
illam Minois. De magna Cretensium & Gazaco-
rum cognatione Bochart. Canaan. I. 15. & Lakemach.
Observatt. 2, 2, 6. seq. qui colonos Cretensium Ga-
zaeos & ceteros, qui קְרִית in Scriptura S. appel-
lantur, autumat. Porro cum Imperator Julianus a-
perite ad gentilem superstitionem relapsus esset, pluri-
bus in locis Imperii Romani, magna licentia gentiles
adversum Christianos infurrexere, impune scilicet,
quidquid ausi forent, sub tali Imperatore laturi. Cu-
jus rei tum alia sunt exempla a nostris, qui tum vi-
xere, scriptoribus relata, tum haud parum ad rem

le virgines membratim omnes dissectas in insula, *quam Cretam dixere, ambit circumfluit humos*. Hoc ego si novissem, quod tibi Gorgonas attulissem ex Creta? quamque invictum ex te imperatorem fecissem? Poetae autem & Rhetores me, tanquam plurimarum inventorem Gorgonum, longe Perseo superiorem judicassent.

10. Sed quoniam in Cretenses incidimus, memini adhuc illos mihi ostendere sepulcrum tui illius Jovis, & quae ipsius matrem sustentarunt obliqua vallium, lucosque perpetuam conservantes viriditatem. CRIT. Sed ignorabas tu quidem incantationem & ceremonias. TRIEPH. Si haec possent, mi Critia, incantationibus peragi,

ῥίαις ἀφ' αὐτῆς τῆς τμηθείσας Νήσω ἐν ἀμφιτρύτῃ, Κρήτῳ δὲ τέ μιν καλέουσι. καὶ εἰ τῷτο ἐγίνωσκον, ὦ καλὲ Κριτία, πόσας Γοργόνας σοι ἀνήγαγον ἐκ Κρήτης; καὶ σε τραχηγέτῳ ἀκαλαμάχηον ἀποκατέστησα· ποιεῖται δὲ, καὶ ῥήτορες, καὶ πολλοὶ με Περσεὺς διέκριναν, ὡς πλείονας Γοργόνας ὀφεινυρότα.

Ἄλλ' ἐτι ἀνεμνήσθην τὰ τ' Κρητῶν, οἱ τάφον ἐπεδείκνυντό μοι τῷ Διὸς σε, καὶ τὰ τ' μητέρα θρέψαντα ὁ λόχμια, ὡς αἰεθαλεῖς αἱ λόχμια αὗται ἀφ' αὐτῶν. ΚΡΙΤ. Ἄλλ' ὅτε ἐγίνωσκας τ' ἐπώδην, καὶ τὰ ὄργια. ΤΡΙΕΦ. Εἰ ταῦτα, ὦ Κριτία, ἐξέπω-

b Δί τί μιν] Omiss. τι in Edd. priorib. c Λόχμια] Ex emendatione Solan. & Gujet. Δόχμια Edd. priores.

nostram facere videtur, quod Georgius Nazianzenus habet oratione *ἐκκλησιαστικῇ* prima p. 87. ubi de Arethufiorum, Gazaeorumque in Christianos saevitia hoc inter alia refert: ἔτοι λόγοιαι, ΠΑΡΘΕΝΟΥΣ ΑΓΝΑΣ καὶ ὑπερκοσμίαις, ἀψάστους μικροῦ ὁ οὐθαλμοῖς ἀρρέων, εἰς μέσον προαγαγόντες ὁ τ' ἐδῆτο γυμνώσαντες, ἵνα τῇ θύᾳ πρότερον ὑποβρῶσιν, εἰτ' ἀνακείρατες ὁ ΔΙΧΑΣΑΝΤΕΣ — οἱ μὲν ἰδίους ἀδύτοις καταστεινῶναι — οἱ δὲ σπαίρων ἵτι τοῖς σπλάγχνοις συώδη τροφῇ ἐπισπάραις, συντοῦς θερμότητος ὑπαφύσαι, κ. τ. λ. Tradunt eadem *Socrumenus* 5, 9. & *Theodorus* 3, 6. Ad eadem tempora pertinet, quod in Martyrologio Ro. ad VIII. Sept. refertur: *Gazae in Palaestina sanctorum Martyrum Eusebii, Nestabii, & Zenonis, fratrum, qui tempore Juliani Apostatae, irruentes in eos turba gentilium disceperunt atque necati sunt*. Habemus ergo apud Cretenses Palaestinae virgines castas membratim dissectas sub Juliano. Haec quidem magis ad h. l. facere mihi videntur, quam illa quae ἐ' Zolimo vidimus. Quod obscure ita Gazam signat auctor, vel eruditionis ostendenda causa fecisse potest, vel studio obscurare factum, quod invidiae adhuc multum haberet, voluit. Neque vehementer contra dixerim, si quis in ipsa Creta insula tale quid tum contigisse putet. Nam quod *μυρίας* dicit, nihil nos debet morari, qui infanas hominis hyperbolas plures in exigua commentatione deprehendamus.

J. M. G. Κρήτῳ δὲ μιν] Κρήτῳ δὲ τί μιν. F. G. Optime. Et sic jam superius relictus.

J. F. R. 92. Τάφον] De sepulchro Jovis agit *Joh. Meursius*, in Creta 3, 4. Add. *Spanh.* ad Callim. H. in Jov. v. 6. Cave autem putes, aliunde de Jovis sepulchro constare nostro, quam ex Luciano, quem semper prae oculis habuit, quique ejus meminit, tum alias, tum

in *Jov. Trag.* c. 45.

J. M. G. 93. Λόχμια] Hanc vocem emaculavimus; antea enim in omnibus δόχ — legebatur.

M. du S. Δόχμια] Δόχμια πλάγιον seu obliquum significare, Lexicographi dicunt, quorum equidem in versione respexi, *vallēs*, quas Interpretes etiam adhibet, ex rei natura adjeci; antrum enim esse, communiter traditur. Si quis tamen *λόχμια* legere velit, Δ in Δ vel λ in Δ mutato, ut est facilis harum literarum confusio, non repugnaverim; tum enim lucos virentes significaret, quorum sequens *λόχμια* pertinet. *Platonis* L. I. *de Legibus* principio commodissimam & amoenissimam ad hoc antrum (Idaeum, in quo educatus Jupiter, ab altero Dictaeο, in quo natus est, distinguendum) a Gnosso aduentibus viam laudat.

J. M. G. Δόχμια] An *λόχμια*; F. G. Bene, & hoc recepi.

J. F. R. 95. Τὰ ὄργια] Adscribam verba *Servii* ad *Virg. Aen.* 4, 302. valde huic loco opportuna, cum non adeo obvia sit, quae hic requiritur *orgiorum* significatio. ORGIA apud Graecos OMNIA SUNT SACRA, ut apud Latinos CERIMONIAE. Sed jam ab aliisve sacra Liberi orgia vocant, vel ἀπὸ τῶ ὄργης, a furore, vel ἀπὸ τῶ ὄρους a monte. In qua quidem etymy ratione alleganda, si modo ipse illam approbat, videtur tollere, quod paullo ante posuerat: utraque enim ratio ad *Bachica* sacra respicit. Melius igitur, qui ἀπὸ τῶ ὄργης, ab arcendo, vocem natam volunt; occultabantur enim ceremoniae arcebanturque ab illis curiosorum tum aures tum oculi. Caeterum hoc vult Critias, ignorato illo carmine & ceremoniis ex Cretensium Virginum capitis non posse Gorgonas fieri, Palladaque eximum aliquid sibi retinere.

Ffff 2

J. M. G. 5. Ἀστει-

ἐπαυδῆς ἐγίνετο, τάχ' ἂν καὶ ἐκ νεκάδων ἐξήνεγκεν ἂν, καὶ ἐς τὸ γλυκύτατον φάσμα ἀνέγαγεν· ἀλλὰ λῆρῃ, παίγνιά τε καὶ μῦθοι, ὧσα τ' ποιητῶν τερατολογέμενα. ὥστε ἕασον καὶ ταῦτα.

ΚΡΙΤ. Ἦσαν δὲ τ' Διὸς γαμετῶν, καὶ κασιγνήτων, ὧσα δέχῃ; ΤΡΙΕΦ. Σίγα τ' ἀσελγεστάτης ἕνεκα μίξεως, καὶ τ' ἐκ ποδοῖν καὶ χερσὶν ἐκτεταμένῃν, ὧσα δέδραμε.

ΚΡΙΤ. Καὶ τίνα ἂ ἐπομόσομαί γε;

ΤΡΙΕΦ. Ὑψιμέδοντα θεόν, μέγαν, ἄμβροτον, ἑραινῶνα,

Ἰὼν πατρός, πνεῦμα ἐκ πατρός ἐκπο-
ρευόμενον,

Ἐν ἐκ τριῶν, καὶ ἐξ ἐνὸς τρία,

possent illae forte etiam ex inferis ereptos in dulcissimam hanc lucem reducere. Sed nugae sunt scilicet naeniaeque & fabulae a Poëtis portentose confictae. Itaque & hanc omite.

11. C R I T. Junonem autem, Jovis uxorem pariter ac sororem non accipies. T R I E P H. Tace ob lascivissimum illum concubitus, manibusque ac pedibus extensam ocius praetercurre.

12. CRIT. Per quem igitur tandem tibi vis ut jurem?

T R I E P H. Per magnum Regem, caelestia regna tenentem,

Morte carentem omni, natum patris, inde profectum

Ex patre flamen, tria de uno, atque ex tribus unum.

ἦν.

a Ἐπομόσομαι] Sic Edd. *Amst.* ἐπομόσομαι. *Gesl.* ἐπομόσομαι, quem sequor. b Ἀμβροτον] Ἀμβροτον prave ἦ.

97. Ἐκ νεκάδων] Νικητῶν. V.

5. Ἀσπλγ. — μίξεως] Respicitne ad Il. 2, 197. seqq. ubi Juno meretriciis artibus Jovem ad concubitum, medio die, in Idae montis vertice, impulit. Jam objecerat hoc Homero Minucius Felix 22, 4. quod narret, Jovem cesso Veneris inlectum, flagrantius, quam in adulteras soleat, cum Junone uxore concumbere. Et σύγχροτον nostro Gregor. Nazianz. Orat. 39. I. p. 104. τίς δὲ ἡ θαυμασία μίξις τὸ νεφεληγόρεν, καὶ τ' σπέρμης Ἦρας, ἥνικα ἀχρημονεῖν αὐτὸν ἀνακτεῖναι μεσοσύνης ἡμέρας. Interpres Gallus ad incestas cum fratre sororis nuptias refert. Sed fere est, ut turpius etiam quiddam suspicer, quod hic Junoni objicitur, de quo Theophilus Antiochenus 3, 3. Τὴν τε Ἦραν ἰδίαν ἀδελφὴν μὴ μόνον τ' Δία γαμῶν, ἀλλὰ καὶ Διὸς σόματι ἀνάγειν ἀρήτοποιεῖν. Et 3, 6. Χρύσιππος δὲ πᾶς ἐκ εὐρίσκειται σημαίνειν, τὴν Ἦραν σόματι μιὰν συγγένειαν τὸ Διὶ; Haec profecto ἀσελγέστατη μίξις, quam etiam in Sanno depictam, & a Chrysippo interpretatione physica excusatam memorat Origenes contra Celsum l. 4. p. 196.

Ibid. Καὶ τοῖς ποδοῖν — ἐκτεταμένῃν] An leg. καὶ τοῖς ποδοῖν καὶ χερσὶν ἐκτεταμένῃν. I. e. manibus pedibusque fuge, τὸ χεῖρ παρασείσας. Theophr. Char. F. G.

Ibid. Ἐκ ποδοῖν καὶ χερσὶν] Jupiter Junoni suae, quod natum ex se & Alcmena Herculem quovis modo persequeretur, & novissime naviganti boream immisisset, iratus, manibus illius aureo vinculo ad caelum alligatis, a pedibus incudes duos, uxoremque adeo in aethere & nubibus suspendit, fere ut solent, de quibus

per carnificem quaestio habetur. Fabula est Il. 6, 18. seqq. Allegoria, quam proferunt Scholiasta ad eum locum, & Phormius, non nimis videtur inepta, quibus Ἦρα ἀπὸ est, sive aër, ut alias: vincula aurea, stellae; incudes duo, terra ac mare. Tetigit fabulam etiam Seneca in Ἀποκλόκ. p. m. 404. F. M. G.

7. Ἐπομόσομαι] Ignotum Grammaticis futurum, qui ὁμοῖον tantum & ὁμοῦμαι agnoscunt. F. M. G.

8. Ὑψιμέδοντα] Quo Luciani personam melius agere videretur, parodias etiam in rebus gravissimis nebulo inferendas duxit. M. du S.

10. Πνεῦμα ὡς πατὴρ ἐκπορ.] Haec, ni vehementer fallor, aetatem auctoris certius quam quae de Parthorum cladibus habet, dabunt. Sed ista iis relinquimus discutienda, qui historiam Dogmatum in ecclesia Christiana curiose perscrutantur: quippe qui aliunde argumentum hisce per validius ad c. 9. protulerim, quo res haec mihi plane confici videtur. M. du S.

Πνεῦμα ὡς πατὴρ ἐκπορ.] Ex formula solenni, qua Spiritus S. ex Patre dicitur procedere, quod eo deinde ab Orientalium plerisque tractum est, ut negarent utique a filio etiam progredi. Sed hoc Theologis relinquimus, ut illud etiam, quod hic particula ὡς & ἐξ, ad unitatem essentiae, personarumque distinctionem indicandam, adhibetur. F. M. G.

12. Ἐν ὡς τριῶν] Conf. I. Epist. Joann. V. 7. ubi haec sententia. F. F. R.

Ibid. Ἐξ ἐνὸς τρία] Distinxi prout sensus postulat, & prout legitur hoc Euripidis carmen apud Lucianum in Jov.

Jupiter haec tibi sint, solum hoc pro nomine habeto.

CRIT. Computare tu quidem me doces, & jusjurandum tibi est arithmetica. Computas enim ut Nicomachus Gerasenus. Nescio enim quid tibi velis, unum tria, tria unum. Numquid de quaternario dicis Pythagorae, aut octonario aut tricenario? **TRIEPH.** Quin tu taces terrena, digna silentio. Non hic agitur de dimetiendis publicum vestigiis. Ego enim te docebo, quid sit hoc universum, & quis sit ante omnia, & quae universi sit combinatio atque constructio. Antea enim mihi quae jam tibi usu venerunt. Sed postquam in Galilaum incidi, recalvastrum, nasonem, qui per aëra incedens, in tertium usque caelum se penetraverat, resque omnium pulcherrimas

Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα, τόνδ' ἡγεῖ θεόν.

KPIT. Ἀριθμέειν με διδάσκεις, καὶ ὄρχῃ ἡ δεισμική. καὶ γὰρ δεισμέεις ὡς Νικόμαχῃ ὁ Γερασηνός. ἐκ οἶδα γὰρ τί λέγεις, ἐν τρία, τρία ἐν. μὴ ἢ τετρακτὸν Φῆς ἢ Πυθαγόρου, ἢ ἢ ὀγδοάδα, καὶ τριακάδα; **TRIEPH.** Σίγα τὰ νέρθε, καὶ τὰ σιγῆς ἄξια, ὅτε ἐὰν ὦδὲ μέλπειν τὰ φυλλῶν ἵχνη. ἐγὼ γὰρ σε διδάξω τί τὸ πᾶν, καὶ τίς ὁ πρῶν πᾶντων, καὶ τί τὸ σύστημα τῶ παντός. καὶ γὰρ πρῶν καὶ γὰρ ταῦτα ἔπαχον, ἄρ' οὐκ ἡνίκα δέ μοι Γαλιλαῖ ἐνέτυχεν, ἀναφαιλάντίας, ἐπὶ πρῶν, ἐς τρίτον ἕρπον ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιπα ἐκμεμαθηκώς.

24. Ἀναφαιλάντίας] Φαλακρός. V.

Jov. Trag. c. 41. ubi habes reliquos. *Add. Stob. Ecl. Phys.* 1, 3. *Heracle. Pont.* de Alleg. *Hom.* p. 441. *J. M. G.*

13. Ταῦτα νόμιζε Ζῆνα] *Euripidis* fragmentum notissimum, quod in incertis existat. *vf.* 3. *M. du S.*

14. Ἀριθμεῖν με διδάσκεις] *Moliere* hoc imitatus est in fabula: *Le festin de Pierre* *Act.* III. *Sc.* 1. *Vid. Theophr. Raynaud* de bonis & malis libris *part.* I. *Erotem.* 1. §. 331. *pag.* 195. *M. V. La Croze.*

15. Νικόμαχῃ] Hujus de Arithmetica libri extant hodieque duo. *Vid.* etiam *Phos.* 187. *M. du S.*

Nικόμαχῃ] De *Nicomacho* hoc, ejusque arithmetici *vid. Fabricius* *Bibl. Gr.* 4, 2, 1. Quando vixerit, nostra nihil interest, nisi quod ex iis, quae cel. *Fabricius* disputat, apparet, ab eo qui Trajano victoriam gratularetur, (quod *Philopatridis* auctorem hoc schediasmate fecisse, quidam volunt) laudari *Nicomachum* vix ac ne vix quidem potuisse. *J. M. G.*

17. Τετρακτὸν] De *tetracty* *Pythagorica* plena omnia. De octonario *Macrobius* in *Somn. Scip.* I, 5. qui reliquorum etiam numerorum pandit mysteria. Ὀκτάδα frequentius *disi* putat, quam ὀγδοάδα *sa. Tennulius* ad *Jambl.* in *Nicom. Geras.* p. m. 115. Caeterum inter *Valentinianorum* somnia fuere *tetractys*, *ogdoas* & *triacas*. *Vid. J. Fr. Buddens* de haeresi *Valent.* §. 5. p. 424. & reliqui, qui de hac haeresi egere. *J. M. G.*

Τετρακτὸν] De *tetracty* *Pythagorica* *vid.* supra *T. I. Vit. Auct.* c. 4. & pluribus ad *Dial. pro Laps.* c. 5. *J. F. R.*

18. Σίγα] Senarium esse adscribere *Guj. & Menag.* Σίγα τὰ νέρθε] *Christianorum* formulae formulis gentilium longe notiores huic existerunt. Unde hanc habeat, incertum; ex *Euripide* tamen videtur desumpta. *Vide Z. tr.* c. 3. *M. du S.*

20. Τὰ φυλλῶν ἵχνη] Respicitur procul dubio ad

Aristophan. *Nep.* 143. seqq. ubi quanta arte, quibusque machinamentis, culicum vestigia & saltus demensus fuerit *Socrates*, multo cum sale enarratur. quod ipsum forte in proverbium deinde abiit. *J. M. G.*

24. Γαλιλ. — ἐς τρίτον ἕρπον ἀερ.] Quis ille *Galilaus* in *tertium Caelum raptus*? Priora ad *JESUM CHRISTUM*; posteriora ad *Paulum* spectant. Cuius caput & faciem describit? nonne *Pauli*? certe non *Christi*, cui soli sequentia tribui par fuit. *M. du S.*

Γαλιλαῖ — ἀναφαιλ.] De appellatione *Galilaei* expositum in *disert.* §. 37. Hic illud monere satis fuerit, neque *Paullum*, neque ipsum *JESUM CHRISTUM* hic intelligi videri, sed quemcumque doctorem, cui derisor hic descriptionem, quam ipse ridiculam credit, accommodat. *J. M. G.*

Γαλιλαῖ] Sic *Christianos* & *Celsus* & *Julianus* *Apostata* vocabant, *vid. Dodw.* *diff.* *Cypr.* XII. Quae *Paulo* objiciebant *Ethnici*, *vid.* *acta Philae & Philoromi* in *act. martyr.* *fel.* p. 549. *M. V. La Croze.*

Ibid. ἐνέτυχεν] *Vid.* *acta Theclae* in *Spicilegio Græc.* *T. I.* p. 95. in ima *pag.* & p. 120. *it.* p. 334. *med.* *M. V. La Croze.*

Ibid. ἀναφαιλάντίας] *Reburus, recalvastr.* *Conf. T. I. Tim.* §. 47. ibique *Hemsterh.* *J. F. R.*

25. ἐπὶ πρῶν] Vix credo alias hanc vocem occurrere, cum *Pollux* pariter atque *Camerarius*, ubi de naso tractant ex instituto, ille 2, 72. hic p. 110. seq. *Comment.* utriusque linguae, nullam ejus mentionem faciunt. Nec *Coelius Rhodiginus* cum *Antiqq. Lect.* 3, 30. de naso agit, quid hoc sit vocabuli explicat. Sed *Gloss.* *Gr. Lat. Vulgan.* ἐπὶ πρῶν] *Nasutus.* *J. M. G.*

Ibid. ἐς τρίτον ἕρπον] Manifeste ridet *Paulli* *εἰσακτίν*, quam phrasi *Aristoph.* ex *Nep.* 225. exprimit. Ibi enim *Ffff* 3. *So-*

δι' ὕδατος ἡμᾶς ἀνεκαίνισεν, ἐς τὰ τ' μακάρων ἵχνια παρεισώδευσε, καὶ ἐκ τ' ἀσεβῶν χώρων ἡμᾶς ἐλυτρώσατο. καὶ σε ποιήσω ἦν μιν ἀκῆς, ἐπ' ἀληθείας ἄνθρωπον.

ΚΡΙΤ. Λέγε, ὦ πολυμαθέστατε Τριεφῶν, ὡς φέρεται ὅτι ἔρχομαι. ΤΡΙΕΦ. Ἀνέγνωκός ποτε τὰ τῶν Ἀριστοφάνους τῶν δραματοποιῶν ὄρνιθας ποιημάτων; ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα. ΤΡΙΕΦ. Ἐγκεχάραται παρ' αὐτῶν τοῖονδε·

Χάος ἦν, καὶ νύξ, ἑρεβός τε μέλαν πρῶτον, καὶ Τάρταρος εὐρύς.

Γῆ δ', ἔδ' αἴθρ, ἔδ' ἑρᾶνος ἦν.

ΚΡΙΤ. Εὖ λέγεις. εἴτα τί ἦν; ΤΡΙΕΦ. Ἦν φῶς ἀφθιτον, ἀόρατον, ἀκατανόητον, ὃ λύει τὸ σκότος, καὶ τ' ἀκοσμίαν ταύτῃ ἀπῆλασε, λόγῳ μόνῳ ῥηθέντι ὑπ' αὐτῷ, ὡς ὁ βραδύγλωσσος ἀπεγράφει· γῆν ἔπηξεν ἐφ' ὕδασι, ἑρᾶνον ἐτάυσεν, αἴε-45

ibi didicerat; is per aquam nos renovavit, impiorumque ereptos regionibus in beatarum animarum vestigiis collocavit. Etiam ex te faciam, si auscultare mihi velis, vere hominem.

13. CRIT. Cedo, peritissime Triepho, horror enim me incescit. TRIEPH. Legistine unquam Aristophanis Comici poemata quae ille aves inscripsit? CRIT. Legi utique. TRIEPH. In illis ita ab eo scriptum est:

Chaos olim et nox erebusque fuit nigrum, tum Tartarus ingens

Non terra, aër nec olympus erat.

CRIT. Praeclare ista, sed quid tum? TRIEPH. Lux erat incorrupta, invisibilis, incomprehensa, quae solvit tenebras, squallorem numine abegit. Verbo tantum a se prolato, ut tardilinguis ille scriptum reliquit, terram aquis impositam condensavit, caelum expandit, stellas formavit fixas, cur-

a Ἐρχομαι] Εὐχόμεαι V2. Leg. ἔχομαι.

41. Φῶς] Θείος. V.

Socrates caelestium rerum contemplationi intentus, & quid rei ageret, interrogatus, ἀποκαταῶ, inquit, καὶ πρὸς φρονῶν τ' ἤλιον.

27. Δι' ὕδατος] Neque hic obscurum est, baptismum rideri.

28. ἵχνια] Forte ante oculos habuit Auctor illud, quod inter aurea, quae vocantur, Pythagorae carmina relatum est:

Ταῦτά σε τ' θείης ἀρετῆς εἰς ἵχνια θήσιν.

Quaquam si sensum magis, quam verba sequamur, in nostris libris etiam Luc. II, 79. scriptum est: τὸ πατινῶναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὄδον εἰρήνης, pro eo, quod alias conversionem vocant Theologi.

Ibid. Παρεισώδευσε] Praepositiones, quibus junctum est hoc verbum, clandestinum quid, & fraudulentum alias significant, ut in παρεισάγειν & παρείσαντες, παρεισβάλλειν, παρεισδύνειν, παρεισέρχεται, παρεισπίπτειν, παρεισρεῖν, apparet. Forte id sibi vult Triepho, magistram illum suum, suo jure caelum ingredi, discipulos magistro adhaerentes una clam irreperere.

Ibid. Ἀσεβῶν χώρων] Possis quidem ad coetum seu communionem impiorum referre, quam πονηρὸν αἶμα κ. τ. λ. nostri vocant; sed tamen secutus mihi videtur Auctor Lucianum suum, qui & de Lucian. c. 8. &

Ver. Hist. T. II. c. 17. & alias forte, de inferis, ubi mali puniantur, hac ῥήσις usus est.

30. Ἐπ' ἀληθείας] Quid ἀλήθεια apud sacros scriptores sit, nemini ignotum est paulum θεολογίσαντι. Sed forte illud sibi voluit Triepho, pro homine habendum non esse, qui humiliter adeo & abiectione de Diis sentiret, per disciplinam autem, quam ipse profiteretur, ab belluino ingenio ad humanum cultum posse traduci, qui non repugnarent. Quod quidem philosophi fere pollicebantur universi.

Ἐπ' ἀληθείας] Nescio an aliud mysterium lateat, quam ut vulgo accipitur pro te vera, uti ap. Demosth. de cor. p. m. 520. f. vel ἐπ' ἀληθείας ap. Aristoph. Plut. 892.

32. Διὰ φέρεται γὰρ ἔρχομαι] Verba sunt Euripidis in Or. v. 757.

34. Ὀρνίθας ποιημάτων] Quaquam drama unum est, idque satis longum, quod ὄρνιθας seu aves vocatur, haud immerito tamen τ' ποιημάτων nomine insignitur, ob crebras per choros, systemata, odas, epirrhemata &c. concisiones, quae bonam partem sententiam etiam per se absolvunt. Locus qui prae manu est, habetur v. 696. seqq.

35. Ἐγκεχάραται] Utitur voce & noster infra c. 17. & Lucian. in Καλιπλ. seu Tyranno c. 4.

37. Χάος] Extant etiamnum carmina ista apud A-

cursumque illis constituit, quas tu pro Dis venerare. Terram autem floribus exornavit, homines ex illis quae plane non erant, ut essent produxit. Jamque observat de caelo justos pariter atque injustos, in librisque singulorum actiones describit, omnibus autem, qua praefinivit die, justa retribuet.

14. CRIT. Quae vero Parcae glomerant omnibus, num & ea describuntur? TRIEPH. Quid ais? CRIT. De fato loquor. TRIEPH. Quin tu dicis, o pulcher Critia, de Parcis, ego vero discendi cupidus auscultabo. CRIT. Nonne Homerus, celebris Poëta dixit:

Fatum equidem nullum dico effugisse vi-
totum.

De magno autem Hercule ita:

Nec potuit fugisse Atropos vis Herculis a-
tram,

Qui Jove natus erat, patri carissimus idem:

δ Ἡρακλῆς] Ἡρακλῆς Ἡρμ.

58. Ἀσθμῶ] Ἐσθμῶ. V.

risophant. av. p. 573. Ed. B. quod miror fugisse eruditissimum Grotium qui not. 5. ad L. I. de ver. Rel. Christ. c. 16. ait a Luciano & Suida conservata, cum ipse in avibus esse dixisset, quam fabulam Aristophanis extare adhuc, eum latere non poterat. Vid. Gall. ad Laëtant. p. 22.

44. Βραδύγλωσσῶ] Mosē hanc non dubia nobis nota indicat.

Ὁ βραδύγλωσσῶ] Moses Exod. IV, 10. כְּחֹשֶׁן fese ipse vocat, quod αἱ δὲ transtulere βραδύγλωσσῶ, & ab his noster ad insultandum Divino vati mutuatus est.

Ibid. Γῆν ἔπηξεν] Ps. XXIV, 2. Deinde ex Jes. XLIV, 24. ἐξέτεινα τὸ ἔθνος μόνῳ, & ἐξέρεωσα τὴν γῆν. Caeterum observarunt pridem viri doctissimi, vel ideo etiam fiderem in hexaëmero creatorum mentionem a Mose fieri, ut eo magis hominum animos ab eorum cultu, id est, antiquissimo pariter & absurdissimo idololatrias genere averteret. Si enim creata sunt a Deo fidera, quidni, relicto architecto, honorem opificio deferre, extremae foret stultitiae?

46. Δρόμον] Τούτων hinc forte excidit negligentia librarii.

48. Ἐκ μὴ ὄντων] Hebr. XI, 3. dicitur ἐκ μὴ φαινομένων. Nota est Eximiorum haecesis, quod nominis in eam Arianorum sectam dicebatur, qui affirmabant, Christi Servatoris divinam etiam naturam i

ρας ἐμόρφωσεν ἀπλανεῖς, δρόμον διατάξαι οὐδὲν σέβη θεός, γῆν δὲ τοῖς ἀνθρώποις ἐκαλῶπισην, ἀνθρώπων ἐκ μὴ ὄντων ἐς τὸ εἶναι παρήγαγε· καὶ ἔστιν ἐν ἑβραῶν βλέπων δικαίους τε καὶ δίκους, καὶ ἐν βίβλοις τὰς πράξεις ἀπογραφόμενος· ἀνταποδώσει δὲ πᾶσιν ἢν ἡμέραν αὐτὸς ἐνετείλατο.

KRIT. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν ἐπινησομένη εἰς ἀπάντας, ἐγχαράτῃσι γε καὶ ταῦτα; TRIEPH. Τὰ ποῖα; KRIT. Τὰ τῶν εἰμαρμένων. TRIEPH. Δέγε, ὦ καλὲ Κριτία, πᾶσι τῶν Μοιρῶν, ἐγὼ δὲ μαθητιῶν ἀκούσαιμι πᾶσι σὺ. KRIT. Οὐχ Ὁμηρῶ δ' αἰοῖμι ποιητῆς εἴρηκε, Μοῖραν δ' ἔτινά φημι πεφυγμένην ἐμ-

ἔπει δὲ τῷ μεγάλῳ Ἡρακλῆϊ,

Οὐδὲ γὰρ εἰδὲ βίη Ἡρακλῆϊ φύγε κῆρα,

Ὅσῳ φίλιτος ἔσκε Διὶ Κρονίῳ ἀνακτι,

Ἄλ-

σῶν ὄντων a Deo esse productam. Unde satis constat, Christianos illorum temporum de Creatione ita, ut hic noster, loqui solitos.

50. Ἐν βίβλοις] Haec sumta ex Apoc. XX, 12. 2. Theff. I, 6. Act. XVII, 31. quivis videt.

52. Ἐν ἡμέρῳ] Subaudi καὶ ἢν ἡμ.

53. Τὰ δὲ τῶν Μοιρῶν] Cum de Providentia Dei loquentem audit Triephontem Critias, haud immerito in mentem illi venit absurdi istius Parcarum com-

menti. Caeterum quod plurium numero dicitur ἐγχαράτῃσι, illud absolute & quasi impersonaliter positum arbitror, fere ut Ebraei, cum de Deo etiam loquuntur, pluralem numerum saepe adhibent, cui tamen phrasi aliquid arcani sensus, & umbram saltem Trinitatis inesse, non est cur negemus. Fieri etiam potest, ut respexerit Critias ad expressam trium in divinitate hypostaseων mentionem. Caeterum postea & hoc idem verbum plurium numero recurrit, & ex emtae actionis verba, quae vocant Grammaticorum filii, eodem numero esserunt: ἐκπέμψουσιν, ἐπιστρατεύουσιν, κατέχευσι κ. τ. λ.

57. Μαθητιῶν] Aristoph. verbum Νεφ. 183. 58. Μοῖραν] Hom. II, 2, 438. allegat etiam Lucian.

Apol. pro Merc. Cond. c. 8. & Diogenianus Peripateticus apud Euseb. Praep. Evang. 6, 8. p. 263.

63. Οὐδὲ γὰρ] Hom. II, 2, 117. seq.

66. Ἡρμ]

- Ἄλλὰ ἐ^a Μοῖς^a ἐδάμασσε, καὶ ἄργα-65 *Sed fors dira virum, Junonisque ira subi-*
 λέ[⊗] χόλ[⊗] Ἥρης. *egit.*
 Ἄλλὰ καὶ ὅλον τὸ βίον καθειμάρθαι, καὶ τὰς *Quin vitam omnem, omnesque in illa mu-*
 ἐν τῷ τῷ μελαβολάσ^a *tationes fato esse constitutas atque ordina-*
 — ἐνθα δ' ἐπέειπα *tas, idem docet,*
 Πείσειαι ἅσα οἱ αἴσα κατακλῶδές τε70 *— Hinc ordine cuncta*
 βαρεῖαι *Suscipiet, quae vis fati Parcaeque verem-*
 ὅ Γυγνομένῳ νήσαντο λίνῳ, ὅτε μιν τέκε *dac*
 μήτης. *Nascenti nevare, utero cum prodiit infans.*
 καὶ τὰς ἐν ξένη ἐποχὰς ἀπ' ἐκείνης γίνεα⁸. *Moras etiam, quae in peregrino solo sunt*
 Ἥδ' ὡς Αἰόλον ἰκόμεθ, ὅς με πρόφρων75 *sufferendae, a fato constitui, illa monent:*
 ὑπέδεκτο, *Aeolus, & placide venientem excepit, cum-*
 Καὶ πέμπ', ἐδέκω αἴσα φίλῃν ἐς πα- *temque*
 τρίδ' ἰκέα⁸. *In patriam juvit. Sed nondum fata sinebant.*
 Ὡς τε πάντα ὑπὸ τῷ Μοιρῶν γίνεα⁸ ὁ *Ut adeo omnia a Parcis fieri Poëtae testi-*
 ποιητὴς μεμαρτύρηκε. τὸ δὲ Δία μὴ θελῇ-80 *monio constet. Jovem ipsum non velle a*
 σαι τὸν υἱόν *gnato*
 — θανάτοιο δυσχερὲς ἐξαναλῦσαι, *— diram defendere mortem,*
 ἀλλὰ μάλλον *qui potius*
 Αἰμαλίοσας^c δὲ φιάδας κατέχευεν ἔραζε. *Sanguinis in terram guttas demisit Olympo*
 Παῖδα φίλον τιμῶν, τὸ οἱ Πάτροκλ[⊗]85 *Deplorans gnatum, qui mox mucrone Pa-*
 ἔμελλε *trocli*
 Φθίσειν ἐν Τροίῃ. *Ad Trojam periturus erat.*
 Ὡς τε, ὦ Τριεφών, ἀπ' τῷ το μὴδὲν προσ- *Quae cum ita sint, verbum de Parcis adde-*
 θεῖναι περὶ τῷ Μοιρῶν ἐβελήσης, εἰ καὶ τάχα *re unum non voles, quamvis forte cum il-*
 πεδάρσι[⊗] ἐγγεγόνεις μὲν τῷ διδασκάλῳ, καὶ90 *lo magistro tuo sublimis in caelum raptus,*
 τὰ σπύργητα ἐμυθήης. *arcanisque initiatus esses.*

15. TRIEPH.

^a Μοῖρ' ἰδάμασσε] Μοῖρα δαμ. Hom. ^b Γυγνομένῳ] Γυνομένῳ Schol. male. ^c Δι] Ex Hom. inserui. Aberrat ab Edd.

65. Ἐ] Αὐτόν. V.

72. Γυγνομένῳ] Ἀνθρώπῳ. V.

66. Ἥρης] Quae tanquam Jovis sui ex pellice spuriū, muliebribus odiis eum & plus quam novercalibus profeceretur.

J. M. G.

69. Ἐνθα δ'] Hom. Il. Y. 128. & Od. H. 196. seqq. M. du S.

Ἐνθα δ' ἔπειτα] Od. H. 196. seq. Lucian. Apol. pro Merc. Cond. c. 8. Utroque autem loco pro γυγνομένῳ, quod noster habet, est γυνομένῳ. Et ita etiam Diogenianus apud Euseb. Praep. Evang. 6, 8. p. 263. Caeterum paullo aliter eandem sententiam Poëta effert Il. Y. 127. Ἰστειν αὐτὴ τὰ πύσσε] ἅσα οἱ αἴσα Γυνομένῳ ἐπί-
 ρουσι λίνῳ, ὅτε μιν τέκε μήτης.

J. M. G.

70. Κατακλῶδές] Scholia parva ad Od. H. 197. &

81. Τὸν υἱόν] Σαρπηδόνα. V.

inde Suidas ita explicat: αἱ κατακλῶδουσι & καταμυ-
 ροῦσι ἰκάσθαι τὸ ἐμαρμένον, id est ipsae Parcae: paullo
 aliter atque est in Lexico Basileensi, ubi per accu-
 sationes flaminum vox explicatur, quanquam ipsa Sui-
 dae verba modo adducta Graece subjuncta sint.

J. M. G.

75. Ἡ δ'] ὡς Αἰόλον] Ex Od. Y. 314. sed immutata.

M. du S.

Ἡ δ'] ὡς] Od. K. 1. seq. historia ipsa narratur, sed
 quos noster adducit versus, mutata persona leguntur
 Od. Y. 314. seqq.

Ἥδ' ὡς αἰόλον ἰκέθ', ὅ μιν πρόφρων ὑπέδεκτο, κ. τ. λ.

J. M. G.

81. Τὸ

15. ΤΡΙΕΦ. Sed quid illud sibi vult, quod idem Poëta duplex nobis comminiscitur: ancipisq; fatum? ita ut istud quidem facientem certus rerum exitus maneat; sed si aliud agat, alium etiam finem res nanciscatur, ut de Achille, qui de se dicit:

*Bina Theis mihi fata tulit, mortemque bifor-
mē:*

*Si maneam, Teucrorumque adversus moe-
ria pugnem,*

*Non redeo in patriam, sed erit mihi fama
superstes:*

*Sin patriam placeat, carosque videre pen-
tes,*

*Fama perit, sed longa tenis sine laude se-
nectus*

Sed & de Euchenore ita:

Qui fati gnarus, naues classēque petebat.

*Saepe etenim, Polyide senex, haec fata ca-
nebas:*

*Aut morbo in patia periturum, aut inter
Achivum*

Nigras Trojano castrum vulnere naues.

16. Negabisne haec ab Homero scripta? aut ambiguum potius, & utrinque praeruptam fraudem agnosces? Sed Jovis etiam,

ΤΡΙΕΦ. Καὶ ὥς ὁ αὐτὸς ποιητὴς, ὡς καλὲ Κριτία, διττῶν ἐπιλέγει τ' εἰμαρμένην, καὶ ἀμφίβολον; ὡς τόδε μὲν τι πράξαντι, τοιῶδε τέλει συγκύρῃται τοῖον δὲ ποιήσαντι, ἑτέρῳ τέλει ἐντυχῆναι; ὡς ἐπ' Ἀχιλλέως,

Διχθαδίας κῆρας Φερέμεν θανάτοιο τέ-
λοςδε,

Εἰ μὲν κ' αὐθι μῦθων Τρώων πόλιν ἀμ-
φιμάχωμαι,

Ἄλλο μὲν μοι νότος, ἄτὰρ κλέος
ἄφθιτον ἔσται.

Εἰ δέ κεν οἴκαδ' ἴκωμαι,
Ἄλλετό μοι κλέος ἑσθλόν, ὅτι θνήσκον δέ
μοι αἰὼν

ἔσεται.

Ἀλλὰ καὶ ὅτι Εὐχηνόρ,

Ὃς εὖ εἰδὼς κῆρ' ὅλην, ὅτι νηὸς ἔβαινε.
Πολλάκι γὰρ οἱ εἶπε γέρον ἀγαθὸς Πο-
λύιδος,

Νέσω ὑπ' ἄγλαϊ φθίσσας οἷς ἐν με-
γάροισιν,

Ἡ μετ' Ἀχαιῶν νηυσὶν ἔσθ' Τρώεσσι
δαμνῆναι.

Οὐχὶ παρ' Ὀμήρῳ ταῦτα γέγραπται;
ἢ ἀμφίβολον αὐτῇ, καὶ ἀμφίσημος ἀπ' αὐ-
τῇ; εἰ δὲ βέλαι, καὶ τῷ Διὸς ἐπιθήσῃ σοι τ'
λό-

d. Aion] Aberat in S. & Amst. aderat in P. Bl. 7. &c.

81. Τὸν υἱόν] Τὸν Σαρπηδόνα.

F.G.

82. Θανάτοιο] Il. II. 442. & mox vs. 459. seq. ubi
versus suppletur vocula δὲ post αἰματοϊσας inserta,

F.M.G.

88. Διὰ τοῦτο] Id est, evidenter adeo doctrinam de
Parcarum numine ex Homero tibi probatam dedi, ut
cum omni tua sapientia non habeas, quod contra di-
cere possis.

F.M.G.

90. Τῷ διδασκάλῳ] Χριστοῦ scilicet.

F.G.

95. Συγκύρῃται] Epenthesis Aeolica in hoc verbo fre-
quens. Dicitur enim ita pro συγκύρει. Infra tamen
c. 23. συγκύρῃται eodem sensu a συγκύρει formatum
reperio. Cogitare aliquis poterat, legendum forte esse
quarto casu, πράξαντι, ποιήσαντι, ut paullo post pro
ἐπιβαλλομένων, ἐπιβαλλόμενοι, certe structurae id ratio
exigebat. Sed potest intelligi μοῖραν vel εἰμαρμένην ἔ-
χειν, vel potest pendere ab ἐπιλέγειν.

F.M.G.

[ibid. Ποιήσαντι] Nondum certum mihi est an πρά-

Tom. III.

ζῆντι & ποιήσαντι culpa Librarii scriptum, pro πρά-
ξαντι, ποιήσαντι, cum ellipsis possit esse τὰ εἶναι, vel
αἰώνη. Sed c. seq. ἐπιβαλλομένων aliud est.

F.F.R.

98. Διχθαδίας] Il. I. 410. seq.

F.M.G.

5. Ἰκώμαι] Additur apud Hom. φίλον δ' εἰς πατρί-
δα γαῖαν.

F.M.G.

7. Αἰὼν] Benedictus in hoc versu Homericō inter-
cidere passus est αἰὼν, quod servant antiquiores.

F.F.

10. Ὃς εὖ εἶ] Il. N. 665. seq.

F.M.G.

11. Πολύιδος] Τῷ Πολύιδῳ μάντιν inter ea quae
saltatorem nosse deceat, & saltando oporteat expri-
mere, refert Lucian. de Saltat. c. 49. Meminit etiam
Dial. ad Hesiod. p. 487. pr. Mirabilis de Polyido histo-
ria est apud Apollod. Biblioth. 3. 3. quam credibilio-
rem explicando facit Palaephatus περὶ ἀπίστων c. 17.
Add. Hygin. fab. 186. Caeterum Πολύιδος forte di-
ctus ἄσθ' τὸ μάντιν ὄντα πολλὰ εἰδέναι.

F.M.G.

Gggg

20. Ol-

λόγον· ἂν χὶ τῷ Αἰγιάδῳ εἴρηκεν ὥς. Σπυ-20
χοιδῶν μὲ τ' μοιχείας, ὃς τ' Ἀγαμέμνονα
ἐπιβλήης, ζῆν καθεύμαρ] πολλὸν χρόνον;
ἐπιβαλλομένῳ δὲ ταῦτα πράττειν, ἢ κα-
θυπερεῖν θανάτου; τῶτο καὶ γὰρ πολλάκις
πρὸς βασιλεὺς ἀμνη· εἰδὼν κτάνης τ' πλῆσιον, 2
θανατοῦθ' ὡς τ' δίκης· εἰ δὲ γὰρ μὴ
τῶτο πράττειν, βίωσιν καλῶς.

Οὐδέ σ' ὅκα θέμις τέλ' θανάτοιο κι-
χέην.

ἂν ὅρ' ὥς. ἀδιόρθωτα τὰ τ' ποιητῶν, ὃς 30
ἀμφιλόξα, ὃς μὴδέπω ἡδραιώμενα; ὥστε
ἴασον ἅπαντα, ὥς. ὃς ἀεὶ ἐν ταῖς ἐπετραῖσι
βίβλοις τ' ἀγαθῶν ἀπογράφων.]

ΚΡΙΤ. Εὖ πάντα ἀναυκλεῖς, ὦ Τριε-
φῶν, ἀλλὰ μοι τόδε εἰπέ, εἰ καὶ τὰ τ' Σκυ-35

vis, orationem adjuviam. Nonne Agi-
tho dixit, si veller se abstinere ab adulte-
rio, infidiisque Agamemnoni struendis, ut
diu viveret, esse in fatis? si illa facere
aggrederetur, acceleratam mortem non effu-
giturum. Ad eum modum, & ego vatici-
natus saepe sum, si occideris alium, ab ipsa
Nemese mortem expecta: si hoc non feceris,
bene vives.

Nec tibi fas subito fatum finemque veniſſe.

Non vides, quam sint minime castigata,
quae Poetae fingunt, quam ambigua, nul-
lisque subnixa fundamentis? Omnia igitur,
si scapis, omite, ut etiam in caele-
stibus bonorum libris inscribant.

17. CRIT. Bene revolveris ad id, unde
discesseramus. Sed illud mihi dic, Scythia-

rumos

a. Οὐχὶ τῷ] Nil variant Edd. & μοιχῶν vult Eilm.

20. Οὐχὶ τῷ Αἰγ.] Lego, & μοιχῶν ἀνέκδοτ. J. P. a G.
Οὐχὶ τῷ Αἰγιάδῳ] Od. 4. 39. Icq. Palmerius legit,
& μοιχῶν Αἰγ.] J. M. G.

23. Ἐπιβαλλομένῳ] Pendet hoc verbum a καθεύμαρ-
ται. J. M. G.

Ἐπιβαλλομένῳ] Non video rectius dici ἐπιβαλλομέ-
νον, ut Vir Cl. N. 95. vult; nam dativus ille cohaeret
cum praemisso εἴρηκεν & καθεύμαρ]. Et licet accusati-
vus, praecedente etiam dativo, recte sequatur (vide su-
pra ad Elestr. c. 3.) tamen id perpetuum non esse, quin
vel minus frequens, quam eundem casum continuari,
facile patet; sed jam ipse hoc agnovit. J. F. R.

25. Τὸν πλῆσιον] Ut in sacris, pro quovis homine,
qua notione aliquoties etiam a Luciano adhibetur, e.
g. Necyom. c. 16. & Tyrann. c. 15. J. M. G.

Τὸν πλῆσιον] Adde Nostrium de Calum. c. 7. & 10
Et Long. Pass. I. 15. ubi recte τὸν πλῆσιον Ed. prin-
ceps. πλῆσιον recentior; licet vicini ibi intelligantur.

26. Παρὰ τῷ Διὶ] Compara Act. Apostol. XXVIII,
prorsus enim eadem res utrobique agitur. Neque
hodie multo aliter nostri homines. Videtur autem
quasi προσηγοριῶν hoc loco Διὶ, ut saepe a multis,
& a Eusebiano in Bis Accusat. factum, ubi loquentem
& jus dicentem introduxit. Add. Clemens Protrept.
pag. 16. Hesiod. intra octo versus huic vocabulo qua-
tuor diversas potestates subiecisse observat J. Cleric.
An. Crit. P. M. f. 1. c. VI. §. 15. ubi provocat etiam
ad Sten. philol. c. 5. J. M. G.

28. Οὐδὲ σ' ὅκα θέμις τέλ' θανάτοιο κιχέην,
rit, facile illud Σίμω expungendum esse, mecum sen-
tiet; quod unde aut cur invecum sit, miror. M. du S.
Οὐδὲ σ' ὅκα] Versus distortus ex Il. 1. 416. ita pos-
set restitui. εἰ καὶ κ' ὅκα θέμις τέλ' θανάτοιο κιχέην,

qua ratione sensui etiam consultum foret melius. Vix
enim, nominativum Σίμω, posse adverbii vicem su-
stinere, arbitror.

33. Βίβλοις τ' ἀγαθῶν] Liber vitae ex nostra disciplina
vocatur. Vid. Phil. IV. 3. Apoc. XX. 12. &c. J. M. G.

34. Ἀναυκλεῖς] Supra c. 2. nosse; & Lucian. Ni-
grino c. 6. eo sensu hoc verbum adhibent, ut signifi-
cet recedere memoriam rei, eamque quae sumere
quae solennis etiam est significatio (an enim distin-
guant veteres duo verba ἀναυκλεῖν & ἀναυκλεῖν, non
habet certi quid dicere); sed est aliquid apud Lucianum
num πρὸς ὅλως. Sect. 22. quod huic loco & rei melius
videtur convenire. Nimirum de hyperbato agens,
εἰς αὐτὸς, inquit, ἐπὶ τὰ πρῶτα ἀναυκλεῖται, ad in-
stitutum rursus sermonem reversi. Hanc praedicta
tionem in interpretatione secutus sum. J. M. G.

35. Τὰ τ' Σκυθῶν] Forte cum respicitur ad Coloss. III.
18. J. M. G.

Τὰ τ' Σκυθῶν] Vid. nott. Ghulim in vānū Moſis.
p. 313. J. M. G.

37. Χρησὶς] De hac voce disputatum in dissert. §.
21. J. M. G.

Χρησὶς] Vid. Huert. Dem. Evang. p. 64. Et Laſſant.
L. IV. c. 7. M. K. La Crozet Ac. Dissert. Cl. Rossel de
Christo in Chrestum mutato.

Ibid. Ἐν ἰδίοις] Vel hinc manifestum Christianum ar-
guere licet. Sed errant mea quidem sententia omnes,
qui vocem χρησὶς a vulgari & trito sensu aliorum
trahere conantur.

Ἐν ἰδίοις] Vox sacris fere scriptoribus propria, eos;
qui extra Ecclesiam sunt, significat. Qua ratione no-
vum sententiae nostrae; de χρησὶς neque Christo ne-
que Christiano, argumentum accederet. Si enim ἰδίοις
sui gentes sunt, qui non sunt Christiani, qui dicere

summe: etiam res. in caelo describuntur? **TRIEPH.** Et omnes quidem, si modo bonum aliquem esse inter gentes contingat. **CRIT.** Multos in caelo scribas esse dicis, qui quidem describant omnia. **TRIEPH.** Bona verba, ne quid in sapientem Deum dicas petulantius. (Sed tanquam unus catechumenus mihi ausculta, si modo vivere aeternum desideras. Si enim ut pellem explicavit caelum, terramque super aquis constabiliavit, & stellas formavit, tum hominem, cum nihil ejus ante adesset, produxit; quid adeo mirum est, omnium etiam describi actiones? Te vero, cum forte domuncula aliqua confusa, servulos ancillasque eo contumeliosi, de vilissima eorum actio fugiat: Deus autem, qui omnia fecit, non multo magis percurrat omnia facile, omnesque

πάντα τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ἐγχαράττω. **TRIEPH.** Πάντας ἐν τῷ οὐρανῷ γὰρ Χρησθεὶς ἐκείνους. **CRIT.** Πολλὰς γὰρ γραφείας Φίλος ἐν τῷ οὐρανῷ, ὥς ἀπαντα ἀπογράφει. **TRIEPH.** Εὐσεβεία, ἢ μηδὲν εἶπες. Φλαῦρον δεξιῶν, ἀλλὰ καὶ χεῖρας, πᾶσι παρ' ἐμοῦ, εἴ ποτε ζῆν χρήσεις εἰς τὴν αἰῶνα. εἰ δὲ θανόν ὥς δέριν ἐξήπλωσε, γῆν δὲ ἐφ' ὕδατος ἐπέχεν, ἀστέρας ἐμόρφωσεν, ἀνθρώπων δὲ μὴ αὐτὸν παρηγαγε, τί ὀφείδωκεν, ἢ τὰς πράξεις πάντων ἐναπογράφει; ἢ γὰρ τοὶ οὐκείδιον κατασκευάσαντι, οὐκείτιδας δὲ ἢ οὐκείτους ἐν αὐτῷ συναγαγόντι, εὐεπότε σε διέλαθε τῶν πρᾶξε ἀποβλητῶν. πᾶσα ὁμᾶλλον τὰ πάντα πεποιηκότα θεὸς ἐχ' ἀπαντα ἐν εὐκαλίᾳ ἀφ' ὧν ἀμύνει ἐκάστη πρᾶ-

τὸ Τύχοι] Τύχη. c. Φλαῦρον] Φλαῦρον Fl. male.

40. Φλαῦρον] Φαῦλον ἢ κοῦφον, κακός. ἀφ' ὧν γὰρ Φλαῦρον & Φαῦλον. Φλαῦρον γὰρ ἡ εἰς τὸ μικρὸν κακόν.

Φαῦλον δὲ τὸ μέγα. ἢ Φλαῦρον ἀπὸ δυνάμεως, ἀποκρῶν. V. 43. Δέριν] Δέρμα. V.

potest Triephton, illos ex gentibus scribi in libro vitae, qui sint Christiani? Bonos autem viros esse inter gentiles, quis perget? & notum est, Christianorum etiam multos iis gentiliis, qui honeste viverent, saltem aeternam decessare aulos. **J. M. G.**

40. Εὐσεβεία] Ex *Aristoph.* *Neph.* 831. seq. ubi legitur εὐσεβεία, ἢ μηδὲν εἶπες Φλαῦρον ἀνδρας δεξιῶν. Unde suspiceris & hic legendum θεὸν δεξιῶν. Syntaxeos certe ratio id exigebat: nisi dura satis ellipsi τὴν κατὰ οmissam dicamus. Cacterum nomen δεξιῶν, Dei epitheton, illustravit *Spanhem.* ad *Callim.* H. in *Cerer.* v. 32. **J. M. G.**

41. Κατηγοροῦμαι] Proprium Christianorum verbum. Res notior est quam ut ei diutius immorari opus sit: obfero tamen in *Asino* de animali usurpari, cum docetur, & in *Zet.* quod opusculum certe Lucianum est, de pueris. c. 39. qui locus probe observari meretur. **M. du S.**

Κατηγοροῦμαι] Manifeste ad Christianorum Catecheses alludit, & Catechumenos. **J. M. G.**

43. Ὡς δέριν] Ex scriptura sacra petita haec imago. Vid. *Pf.* CII. 25. *CIV.* *Hebr.* I. & *Es.* XXXIV. 4. Quamquam aliis paulo verbis res eadem repraesentatur. *Clem.* *Alex.* p. 30. C. **M. du S.**

Ὡς δέριν] Ita & *Pf.* *CIV.* 2. ἐπὶ τῇ τῇ ἑαυτῷ ὡς δέριν. **J. M. G.**

47. Σοὶ οὐκείδιον κατασκευάσαντι] Dativi absolute positi ut alias genitivi. Vid. *Er. Schmidius* ad *Matth.* VIII, 1. Ita *Lucian.* *Proemeth.* c. 6. ἐπιτραπέντι σοὶ μοιράσαι σοὶ κρείας. Vix enim est, ut ad sequens mox συντα-

referas, cum nescio quid inconcinni pariat, & redundans, atque a facilitate Luciani alienum. Cacterum argumentatio ipsa nimium quantum vacillat. Quam multa fervorum fugiant Dominos, qui ex vita quotidiana nondum didicist, discat ex Comicis quotquot sunt omnibus. **J. M. G.**

Ibid. Κατασκευάσαντι — σοὶ διέλαθε] Ut ἀνακάλυπτον in his cum *Cl. Gesu.* agnosco, ita in illis *Proemeth.* c. 6. non opus credo idem statuere: nam cum ἐγὼ ἐπιτραπῶμαι τοῦτο amet construi, adeoque & σοὶ τοῦτο ἐπιτραπέντι regulariter dicetur, quando aliud verbum dativ. postulans accedit. Itaque ibi nexus erit: ὅτι ἐφύλαττες σεαυτῶν ἐπιτραπέντι σοὶ μοιράσαι τα κρείας; adeoque abundantia pronominis fuerit potius, quam ἀνακάλυπτον. Si cui tamen secus videtur, ei non magno opere contenderim. **J. F. R.**

51. Διαδραμεῖν] Frequenter veteres Deo illum percurrendi omnia actum tribuunt; quidam etiam θεὸς διὰ τῆς θύνης dictum volunt. *Plato* in *Phaedro*, atque ex illo *Athenagoras Legat. pro Christ.* p. 94. ed. *Dechair.* ὁ μέγας ἡγεμὼν ἐν ἑαυτῷ ζῶν, ἰλαύνει πτηνὸν ἄρμα, κ. τ. λ. in quam ejus ῥῆσιν ἀποσκάντι *Lucianus Revivisc.* c. 22. Forte ita si non sentiendi, certe loquendi occasionem dedit vetustissimi idololatrarum, qui in sole, unico aut summo Numine, cursus imprimis velocitatem incredibilem, omniumque rerum curatissimam quasi inspectionem mirabantur, (*Il.* I, 277. *Hélio* 9' δὲ πάντ' ἰφάρως ἐπ' αὐτῷ ἀπακούει;) unde illa etiam πάντα θεὸς βλέπει, θεὸς ὁρμα, & similia forte orta sunt. Plura habet in hanc sententiam *Macrobius Sa-*

πράξιν, καὶ ἔννοιαν; οἱ γὰρ σε θεοὶ κόττα-
βου τοῖς εὖ φρονέουσιν ἐγένοντο.

ΚΡΙΤ. Πάνυ εὖ λέγεις, καὶ με ἀντι-
τρόπως τὸ Νιόβης παθεῖν· ἐκ τήλης γὰρ ἀν-
δρῶπιον ἀναπέφηνα. ὥστε τέτον τὸ θεὸν
προστιθῶ σοι, μὴ καχὸν τι παθεῖν παρ'
ἐμοῦ. ΤΡΙΕΦ. Εἴπερ ἐκ καρδίας μ' ὄν-
τως φιλεῖς, μὴ ἑτέρειόν τι ποιήσης ἐν ἐμοί,

Καὶ ἕτερον κεύσης μὲ ἐνὶ φρεσίν, ἄλλο δὲ
εἴπης.

ἄλλ' ἄγε δὴ τὸ θαυμάσιον ἐκείνο ἀκυσμά-
τιον αἶσον, ὅπως καὶ γὰρ καὶ ὠχριάσω, καὶ
ὄλως ἀλλοιωθῶ, καὶ ἔχῃ ὡς ἡ Νιόβη ἀπα-
θῆσω, ἀλλ' ὡς ἀνδρῶν ὄργεον γενήσομαι, καὶ

omnium & actiones & cogitationes! Tui
enim Dii cottabus illis, qui rectam sapientiam,
olim facti sunt.

18. CRIT. Rectissime dicis, facisque,
ut quemadmodum ex homine lapis Niobe
ita conversa ratione ego ex lapide homo jam
factus sum. Hunc igitur Deum iurijuran-
do adjicio, te nihil a me mali adcepturum.
TRIEPH. Si quidem ex animo atque ve-
re me diligis, cave committas in me frau-
dem aliquam,

Atque aliud dicas, aliudque in pectore celeri.
Sed agetum mirabilem illam audistunculam
mihi occine, ut & ego palleſcam, immu-
terque penitus. Nolim tamen ut quondam
Niobe enecari penitus: sed avicula, ut Phi-
lomela olim, fiam, & per viridantia prae-
tiam

α Ἐμοῦ] Ἐκείνης, ἴσως L. β Ἐτερεῖον] Et sic Fl. cum cett.

52. Κότταβου] Παιδία. V.

* Ἀπολέγμαι] Non agnoscunt C.

64. Ἀπαθῆσω] Ἀπαγορεύω. * ἀπαλέγομαι. V.

Journal. I, 17. seq. imprimis c. 24. & Julianus lauda-
tione in Solem. Minime autem haec eo a me disputan-
tur, ut providentiae Divinae vel ex rerum creaturarum
consideratione, vel ex traditione, notitiam gentiles
habuisse, negem. Taceo quod per metaphoram haud
insolentem locus, qui prae manibus est, alique id ge-
nus explicari commode possunt, quemadmodum de
mente humana Thales apud Diog. Laërt. I, 35. τάχι-
στον νοῦς, ἀπὸ παντός γὰρ τρέχει. Unde nec sacrae lite-
rae Deo currum tribuere dubitant.

52. Κότταβος] An τὸ μόνον ἀνθρωπίνου similes. Tzet-
zes.

Κότταβου] Converti cottabus, auctore Plauto quan-
quam ille facetiarum magister ad aliam rem vocabu-
lum detorquet. Locus est in Trinum. 4, 3, 4. Caveſis
tibi, ne bubuli in te cottabi crebri trepent. Scilicet lu-
di genus est, cum vini reliquiis de poculo ad solum
vel pelvim subjectam elidentis, sonus certa arte ex-
citatur. Res vel ex Lexicis & Plauti Commentato-
ribus nota. Id igitur vult Triepho: Dii tui, ὁ Cri-
tia, adeo contemptui sunt & deridiculo sapientioribus,
ut inde, quod illi rerum omnium sunt ignari, pro-
gredi ad negandam veri Numinis providentiam mini-
me fas sit; ea ratione, ut illi, qui a puribus negat
domum magnificam posse exstrui, mirum non vi-
deri debet, si id possunt homines.

54. Καὶ μοι — παθεῖν] Ἀνακόλuthon est, vel ellipsis
satis dura verbi ποιήσεως, quia ratione etiam locus
videtur magister nostri, Luciani, in Contemplant. c. 2.
οἱ δὲ αὐτὸν καλῶσαι, (τὸ πρῶτον vel ἡ ἀφ' ἧς) ἐπερὶ
τῶ τῷ θανάτῳ ἔργα ἐπὶ τῇ πλούτῳ ἀρχὴν ζημιῶν (ποι-

σει) Si enim ἀπὸ τῷ κοινῷ verbum καλῶσαι subaudias,
contrarius dicentis scopo sensus emerget. Aliter ta-
men vir doctiss. Jansenius in Lect. Lucian. p. 132. qui
ὡς post ἔργα putat excidisse: quod magis probarem,
si legeretur ζημιῶν.

55. Παθῶν] Sed vid. Hamsterb. ad Contempl. §. 1.
Nº 52.

Ibid. Ἀνθρώπος ἀπαθῆσω] Refertur ad id, quod su-
pra Critiae promiserat Triepho, καὶ σὺ πρὸς τὴν ἀλη-
θείαν ἀνθίσκω.

56. ὥστε τοῦτον τὸ θεὸν] Jam demum igitur post
longissimam quasi digressionem ad propositum sermo-
nem reditur. Cum enim per Jovem jurare vellet Cri-
tias, id, quod narraturus esset Triephonti, non esse
magicum aliquod carmen, locum hic nactus totum
Deorum concilium caelo extulit. Patetque sua cri-
pit cum ipso fuso stamina, doctrinam denique de Deo
& providentia veriorum profert, quibus ita transactis,
redit denique Critias ad iusjurandum, dicitque hunc
a Triephonte sibi indicatum Deum se adjicere tentato
superius aliquoties iurijurando, ut scilicet firmum
tandem aliquando fiat.

58. Εἴπερ ἐκ καρδίας] V. Aristoph. Nub. p. 15. M. du S.
Εἴπερ ἐκ καρδίας] Aristoph. Nub. 861. Ἄλλ' εἴπερ ἐκ
καρδίας μὲ ὄντως φιλεῖς.

Ibid. Ἐκ καρδίας] Locutio scriptoribus saecris fami-
liaris, vid. Evang. Joan. VIII. 37. Rom. VI. 17. &c.

59. Ἐτερεῖον τι] Gr. ἑτεροῖον τι.

Ἐτερεῖον] Alias ἑτεροῖον scribi solet, neque altera for-
ma usquam, quod sciam, apparet. Cum tamen quos
vi-

tiam illam obstupescendam consternationem tristi vocola referam. CRIT. Ita me filius, qui ex Patre est, amet, ut istuc non fiet. TRIEPH. Dic igitur, accepta a spiritu sermonis virtute. Ego vero hic confidebo,

Cantare, expectans, donec cessarit Achilles.

19. CRIT. In publicam viam necessaria quaedam emturus prodieram: tum video ibi ingentem multitudinem, qui in aures alter alteri infusurrabant, adeo quidem ut labia haerent auribus. Ibi ego omnes circumspiciens, manuque incurva superciliis circumposita, quam possum acutissime cernens explorato, sicuti amicorum aliquem videre possum. Video autem Cratonem Po-

τὸ θαυμασίαν σε ἐκπλήξιν κατ' ἀνθρώπων λευκῶνα ἐκτραγωδήσω. KRIT. Νῆ τ' υἱὸν τ' ἐκ πατρὸς, ἢ τῷτο γενήσεται. ΤΡΙΕΦ. Λέγε, ὡς τὸ πνεύματι δύνανται τῷ λόγῳ λαβόν. ἐγὼ δὲ καθεδέμαι,

Δέγμῳ Αἰακίδην ὅπῃτε λήξειεν αἰδῶν.

KRIT. Ἀπῆν' ὅτι τ' λεωφόρον, ὠνησόμενος γὰρ τὰ χρεωδέστατα, καὶ δὴ ὅρῳ πλῆθος πάμπαν ἐς τὸ ἔς ψιθυρίζοντας, ὅτι δὲ τῇ ἀκοῇ ἐφῶντο τοῖς χείλεσιν· ἐγὼ δὲ παπτήνας ἐς ἅπας, καὶ τ' χεῖρα τοῖς βλεφάροις δεξιὰς, ἐσκοπιάζον ὅξυδερκέστατα, εἰ σε γέ τινα τ' φίλων θεάσασμαι. ὅρῳ δὲ Κράτωνα τ' πολυλίκον, πα-

δο-

c. Ἐσκοπιάζον] Nihil hic variare Edd. adpinxit Solan. hic & plus decies deinde, quod ubique repetere supervacuum erit.

76. Παπτήνας] Σαπτήνας. V.

videre licuit editi eam fervent, mutare nolui, licet saepe in sphalmata eadem consentiri deprehenderim. De re ipsa quod est, videtur hic auctor argutari voce ἔγγω, quae sequitur, ut supra fecerat verbo ἐπαμύνατο.

60. Ἐτρεν] *Homericum* c. g. 11. 1. 313. Ὅς καὶ ἔτρεν καὶ καὶ ἐν φρεσὶν ἄλλα δὲ βάζει. Lucian. *Apol. pro Merc.* Cond. c. 6. Ἐτρεν καὶ καὶ ἐν φρεσὶν ἄλλα δὲ λέγων.

Ibid. Κούσης καὶ] *Mw* κούσης. Ed. Gesneri; fori. errore operarum; nam in al. Edd. recte κούσης καὶ ad versum. In *Amph.* καὶ καὶ, quod ad versum etiam bonum. In *Hom.* l. d. est: Ὅς καὶ ἔτρεν καὶ καὶ ἐν φρεσὶν, ἄλλα δὲ λέγων. Sed & ego mihi ante πύσιν collocatum malim; modo in media forma locum haberet.

63. Κατωχρίσας] Pertinet ad illud, quod ab initio Critiae dixerat Triephe, ὁ χρεὼς τὸ σευ ἵλε παρσίαις. Sed quae haec est infamia: prius caveri iurejurando sibi jubet, ne malum ex auditione nanciscatur, jam eadem omnia vult ipse in se experiri, quae ante Critias.

64. Ἀλοιοφῶ] Supra ὅλοι σταντὸν ἡμέωνας. *J. M. G.*

Ibid. Ἀρμυδῶ] Peculiarem apud Graecos vim habent dicendi verba, si cum ἀρ conjugantur. Praeter enim abquendi vel pegandi significationem, quae prima est & naturalis, defectionem aliquam virium notare videntur, ut aliquis cogatur remuere laborem, vel longiorem etiam vivendi moram. In praesentia tantum ex Luciano quaedam in hac rem adferemus. Igitur hoc ipso ἀπνύων qua diximus ratione usus est de *Merc. Cond.* c. 39. πρὸς τὴν θαλασσίαν σκάζοντα καὶ ἀπνύοντα, de *Lucian* sub fin. f. c. 24. ὑπὸ λιμοῦ τριών

ἔξως ἡμερῶν ἀπνύοντα. Ἀπαγορεύειν autem idem auctor ita adhibuit: in *Cataph.* f. *Tyranno* c. 18. καὶ ὅδε δια μὴ ἀπαγορεύσας ἀπνύων, de *Gymnasis* c. 24. πρὸς κρῖ ἀπαγορεύειν, ita in *Isagomen.* c. 20. Luna conqueritur: ἀπῆρκα πολλὰ ἐ δύνει ὡς τ' φιλοσόφον ἀκούσας. Vid. *Pe. Fab.* *Agonist.* I, 8.

65. Ἀλ' ὡς] *Senarius.* *F. M. G.*

66. Ἐκπλήξιν] Ut supra c. 6. κατάπληξιν, pro sermonibus ἐκπληκτικῶς.

69. Παρὰ τὸ πνεύματι] Mirum, nisi respicitur ad *Act.* I, 8. καὶ ἡ δὲ δύναμις ἐπιπλοῦν τὸ ἄγιον πνεῦμα τὸ ἐφ' ἡμᾶς.

Ibid. Τὸ πνεύματι] Conf. *J. Elser.* ad *Evangel.* *Matth.* X. 20.

71. Δίγμῳ] II. I, 191. de Patroclo Achilli lyram tractanti auscultante. Lucianus etiam utitur in *Amoribus* fin.

75. Ἐφῶντο] Lucianus *Hermot.* c. 9. f. πρὸς φωνὴν ἀπῆρκα τὴν ῥῖνα. Et ita in *Larissis* c. 44. Adeo igitur auribus ora admovebant, de quibus noster loquitur, ut viderentur eos morfu sibi decerpere in vicem voluisse.

76. Τὴν χεῖρα τοῖς βλεφ.] *Athenaeus* I, 7. inter sultationum genera, Ἡ δὲ ὁ σκῶψ τ' ἀποσκοποῦνται τὸ χῆμα ἀπῆρκα τὴν χεῖρα ὑπὲρ τῆ μιτῶπι κεκυρτωμένων.

79. Πολυλίκον] *Politicum* vocat, quod tanquam Peraequator seu ἐξισωτής aliquam τ' πολιτικῆς partem administraret. *Gregor. Nazianz.* epistola 197. scripta est ad τοὺς πολιτικομένους, quos objurgat, quod Theotecnus ex arte, quam profiteretur, ζημίαν, ut odiose vocat, hoc est tributum imponerent. Ita oratione 9. p. 155. eidem Episcopo τ' πολιτικῆς ἐπὶ ἀνύμωι, & p.

δὸν φίλον ὄντα, ἢ συμποσίον. ΤΡΙΕΦ. 8
Αἰδοῦμαι τῆτον. ἢ ἐξισωτὶν ἢ εἰρημας
εἶτα τί; ΚΡΙΤ. Καὶ δὲ πολλὰς ἀδελ-
φικασίας μὲν ἦσαν ἐς τὰ πρόσω, ἢ τὸ
ἐσθινόν, χαῖρε, εἰπὼν, ἐχώρην ὡς αὐτόν.

Ἀνθρωπίσκῳ δὲ τις, τὶννομα Χαρίκε-8
ς, σεσημειωμένον γερόντιον, ῥέγχον τῇ ρι-

liricum, a pueris amicam atque compo-
rem. TRIEPH. Seroio quera dicas. Nam-
pe peraequatorem illum. Sed quid inde?
CRIT. Multis igitur cubico amoris ad
anteriora perveni, & ave, maturino dicto,
ad hominem accessi.

20. Homuncio autem aliquis Charicenus
nomine, putridus seniculus, inter ingentes

156. εἰ οὐ πολιτὴς, sunt ἐξισωται, seu Peraequatores.

J. M. G.

81. Ἐξισωτὶν] Vid. Suid. & not. & Plut. V. 1464.

M. du S.

Ἐξισωτὶν] Recentiores Lexicographi hanc vocem,
ceu labentis, puto, Graccitatis, omittunt: Suidas &
Hesychius per ἐπάτης simpliciter explicant. Varinus
addit ἀναγραφίης, cum quo conveniunt Glossae MSS.
apud Cangium in glossario, qui cacteroquin ex addu-
ctis auctorum locis vim vocabuli satis explicat. An-
tiquiorem non laudari Eusebio, in disputatione jam
dictum §. 28. Inscriptio etiam quam ad Eusebii l. c.
ex Grutero 361, l. profert Valesius, Constantini M.
aero non potest esse antiquior. Siquidem L. Aradius
Valerius Proculus, cui posita est, Consul fuit A. D.
cccxxxx. Collega Acindyno, quod probavit Th. Reine-
sius classe vi. Inscript. 122. p. 459. Rem ipsam dili-
genter exposuit Jac. Gothofredus ad tit. 11, 13. Codicis
Theodosiani de censitoribus, Peraequatoribus & Inspecto-
ribus. Eo autem summa redit: Peraequatores, Gr.
ἐξισωται, fuere qui quantitatem seu modum census,
aequant, ut aequabiltas inter tributarios servaretur.
Erant igitur quasi retractatores census, unde ἐπανάρ-
σιν illis tribuit Gregor. Nazianz. Ep. 198. cujus extat
etiam peculiaris oratio, nona scilicet, quam, ut titu-
lus habet, εἰς τοὺς λόγους, ἢ εἰς τὸ ἐξισωτὶν Ἰουλιανόν,
amicum suum habuit, quem rogat ut & alias aequum
se praebeat, & speciatim τὰ τὸ ἱερὸν χορὴ, qui nihil
pro Caesare haberent, omnia pro Deo, parcat. Cac-
terum in ipsa oratione ἐξισωτὶν eum non vocat, sed
γραφία. In notis monetur, alios ἀναγραφίης legere,
φορὰν γραφίης alios, quo confirmantur, quae paullo an-
te de nomine diximus. Huc facit etiam illud, quod
epist. 166. eundem Julianum rogat Nazianzenus, ut
aliquot Clericos δὸν τὴν γραφίης liberet. Ex epistola au-
tem 168. apparet Julianum voluisse, κοινὰν sibi esse
Gregorium τὰ κατὰ τὴν ἐπαίσωσιν σύμμετον, quod
ille tum renuit, eumque hortatur, ut, si quid male
ante constitutum sit, id corrigat. Ex his satis puto
constare qui fuerint illo tempore ἐξισωται, & quam
parum accurate Jac. Gutherius de Offic. domus Aug.
3, 27. scripserit simpliciter ita: Peraequator est, qui
desertos agros patrimoniales aliis in emphyteusim dat,
Censitor alibi dictus.

J. M. G.

82. Παραγκωνισάμενῳ] Lucian. Jov. Trag. c. 16. ἢ
δὴ παραγκωνισάμενῳ τοὺς πολλούς.

J. M. G.

Παραγκωνισάμενῳ] De hoc verbo vid. si quid opus
Hemsterh. ad Timon. Ed. min. p. 115. quae majori non
inseruit.

J. F. R.

85. Χαρίκενῳ] Manifesto jam Christianos irritat.
Quae repentina haec mutatio est? Dico. Ab homi-
ne gentili non crederetur scriptus Dialogus, nisi ali-
quid in eos inclementer dictum foret.

M. du S.

87. Ἐπιστομύων] Tractum & Litterale. F. G.
Ἐπιστομύων] Navigio f. οὐκιστομύων. De Aegyptio
puero: ἱστομύων ἱστομύων. Antiqua dispositio
& incompotum quiddam. Quam recte, non dispero.
Hic autem de screante sermo est: non absurde igitur
a me versum esse arbitror. In Gallo c. 10. ὁ δὲ
ἐξισωτὶν μὲν ἔστιν.

J. M. G.

89. Ἐπιστομύων] Foras ἑπορεύεσθαι.

F. G.

90. Οὐτὸς ὡς προτίτος] Obscurissimus hic locus &
ut nostri verbo utar, διπλωματῶν. Videbo tamen,
an clarior opera mea possit fieri, veniam praefatus, si
non ubique rem acu tetigisse visus fuero. Videtur
igitur hoc velle Critias: conveniant Christiani
quot, Monachi forte & Affectae, de Juliani Apostatae in Christianum nomen, Christiani
conquereates, & spe meliorum temporum praesentia
mala levantes, seu meliorem Juliano cui interitum
vovebant, successorem sponsolesint, & jam antea
destinarii, cujus eos instigat Getias; seu; quod
probabilius videtur, Christi servatoris operam; quoniam
verbis; ad rem, de qua conquesti fuerant, accom-
modatis, exprimitur, certa spe praecoperint. Istum,
vel unius ex his, verba quaedam aise, ut scilicet qui
alterum exagitant, interpolata & ostentiose detorta
profert jam Critias, quae accusativus erant confidenda.

J. M. G.

91. Καταλείπει ἱλατισμῶν] Foras ἀλλοτρίως. Et

ἱλατισμῶν ab ἱλατῶν, quod est ἱλατῶν.

Καταλείπει ἱλατισμῶν] A postpositum vocabulo vi-

detur pendere sensus verbi prioris. H. Stephanus: ἱλα-
τισμῶν dicitur legi alicubi apud Lucianum, sed per-
peram, ideoque Lascaris pro eo reponendam censuit ἱλα-
τισμῶν reliquit. Alii ἱλατισμῶν, saginatio, a δι-
παίνω. Ego putaverim similem vim habere apud no-
strum ἱλατισμῶν, ei quam habet conjugata vox ἱ-
λατισμῶν, qua utuntur Graeci scriptores, cum dicere
volant id, quod Latine sunt Reliqua, quomodo ap-
pellantur ea, quae fisco ex praetorato debentur, ut
fuse docuit Jac. Gothofredus ad L. I. Cod. Theod. de
indulgentiis debitorum. Add. Spamb. de Ufr & Praef.
Num. diff. 13. p. 552. seq. ubi inter alia observat,
quod ad rem nostram facit, ἱλατισμῶν esse Constanti-
nei aevi, Juliani, Themistii &c. reliquos locos
& λοιπάδας dicere. Dico similem non plane vim
eamdem. Ἐλατισμῶν, puto, est conniventia circa

ἱλ-

μαχος, ruffimeque inanis ductam pulmoni-
bus, erit: sentat. Erat vero spiritum ipsa
motu. *Καταλύει*. Tuam exili voce ita infit:
Εἴη, quomodo modum ante dicebam, Peraequa-
torum indulgebis omiffa, debitaque reddet
creditoribus, privatasque impensas aequae ac
publicas, solvet. Recipiet etiam vanos fu-

ni. ὑπέβηθε μύχιον, ἐχρέμνιστο ἐπισε-
συρμένον ὃ δὲ πτόυελ κυανώτερον δα-
κύνει εἴτα ἤρξατο ἐπιφθέχεσθαι καὶ ἀνα-
ομνύν ὅτι, ὡς προείπον, τῆς τ' ἐξισωτῆς
καταλείπει ἐλευπασμὸς, καὶ τὰ χρέα τοῖς
δανισταῖς ἀποδώσῃ, καὶ τὰ τε ἐνοίκια πάν-
τα, καὶ τὰ δημόσια, καὶ τὰς εἰραμάχας
δε

καταλύει, cum patitur Peraequator, quosdam ni-
hil dare, & immunitatem illis indulget, in describen-
do & peraequando censu. Haec de Peraequatoris sen-
tentia, & spe eorum, quibus ille indulget, plane non
debentur in posterum. Alii, quibus iniquum id vi-
detur, vocant *religiones*, *ἐλευπασμὰ*, & Perae-
quatoris factum *ἐλευπασμὸν*. Constat caeteroquin,
parce satis Julianum indulgisse reliqua, quod Ep. 47.
de se testatur. Et *Ammian. Marc. 16, 5*. Denique *id*
eum ad usque imperii finem & *vitae solemus utiliter ob-*
servasse, ne per indulgentias, quas appellant, tributa-
riae rei concederet. **RELIQUA**. *Norat enim hoc factum*
de aliquibus imperatoribus adductum, &c. Inprimis autem
Cherici durum valde & iniquum eum fuisse, non igno-
tum, cuius rei insignia aliquot specimina profert *fac.*
Guthrie ad l. 4. *Cod. Theod. de lustrali collatione*,
& locis ad quas ibi lectores remittit: cum tamen quasi
sua quodam jure immunitatem a publicis oneribus
sibi dari postulerint, quod praeter plurimas *Codicis*
tum *Justinianis* tum *Theodosii* leges, testantur ali-
quot *Maximiani* loco modo a nobis adducta, in *ἐ-*
κτάσει declaratione, quibus perit a Peraequatoribus,
ut *Monachis* atque *Sacerdotibus* velint parcere, qui
pro *Caesare* nihil, omnia pro *Deo* haberent. Ad has
igitur quasi praeteritiones *ἡ ἱστορία* ubi incensos
praetermittunt *Cherici*, *τοὺς ἐλευπασμῶν* refero, &
τὸ *καταλύει* explico de non novanda, sed in statu
suo relinquenda, ista praeteritione. Hoc quidem pro-
prio significat *καταλύει*. Quod praesens posuit au-
ctor pro futuro, rem certam forte indicare voluit:
aut dedit futuro secundo *καταλύει*. *Καταλύει* *Heu-*
mannus, aut quod alias suspicabar, *καταλύει* a
verbo *καταλύει* ad *abolitionem* reliquorum pulchre
conveniunt: sed non ita bene ad *ἐλευπασμῶν* τ' *ἐ-*
κτάσει, quales descripsimus: quos quidem legibus po-
steriorum Imperatorum relictos, quin confirmatos &
auctos, immunitate ecclesiis & bonis ecclesiasticis con-
cessa, satis constat.

Καταλύει *Καταλύει* legit *Hannan*. Poec. p. 252.
F. F. R.

Ibid. Τὸ χρέος τοῖς δανισταῖς] Studiose, puto, hic ca-
villatur, cum Christiani non de novis tabulis, dissol-
vendoque per unam epistolam aere alieno, locuti sint,
sed de *debitis*, quorum in dominica oratione mentio
est.

92. *Ἀπολύει*] *Ecce ἀπολύει*.

Ibid. Καὶ τὰς] *Ecce et delendum monet* Cl. *Heu-*
mann. Poec. p. 252: f.

Ibid. Ἐνοίκια] *Propria condugarum aedium mer-*

ces, quam dissolvere & privatae & publicae liberalita-
tis genus fuisse, docet V. G. *Lucian. Cronosol.* p. 617.
Vid. Casaub. ad Sueton. Jul. c. 38. Gron. de Pec. Vet.
1, 2. p. 57.

93. *Εἰραμάχας*] Et hoc exclamatum est, nisi for-
te in glossariis recentioribus aliquid restet subsidii.
Barbariem harum vocum miratur mecum Cl. *Kustle-*
rus. *Vid. Aët. c. 4. πατόπυ τ' Καρμώνας*, & an hoc
pertineat.

Ibid. Τὰς εἰραμάχας] Variis in mentem venire vi-
ris doctis de emendanda hac voce. Ac *τοὺς* non *τὰς*
omnes volunt: pro *εἰραμάχας* autem *ἱερομάρχας* *Cel-*
Heumannus, ingeniose, ut solet; sed vereor ne *Julia-*
ni etiam aevo sit illud nomen recentius. *Εἰραμάρχας*
Neuburii, viri & ipsius ingeniosissimi ferrem, si de
Socraticis philosophis sermo esset. *Ἱερομάρχας* huic
loco apti, sed quis capite diminuit & prima illos syl-
laba trunceavit? *Εἰραμάρχας* aliquamdiu mihi placebant,
nec sine causa, quod praemium *Sophistis* dari solitum
εἰραμάρχας, ut ex *Aristidis* vita constat. *Vid.*
Masson. ad A. 169. n. 13. Et generatim *fac. Gothofre-*
du ad C. *Theod. de Irenarchis*. Putabam ergo, pro-
mittere sibi *Sophistas*, qui hic inducuntur, *Christia-*
nos a successore *Juliani Irenarchis*. Sed post annos
xv. redeunti ad prima nostra cogitata, visum est,
nihil adhuc illis prolatum esse vel a me vel ab aliis
melius. Non fieri hoc solius *φιλαυτίας* vitio, inde
conjectio, quia recentior cerebri nostri foetus sunt *εἰ-*
ραμάρχας. Reponantur itaque *φροντίδες* *πρότης* jam *τρί-*
της atque adeo *διττῶν* forte *σφάττειται*. Compositum
nempe arbitror nomen ex *εἶρα* & *μάχας* vel *μαχ-*
γανισιν. Ac posterioris quidem haud obscura est signi-
ficatio; de praestigiis enim faciendis, aliisque dolis
aut machinamentis adhiberi solet. *Εἶρα* vel *εἶρα* autem
concionem significat; locum ubi conciones fiunt, fo-
rum &c. apud *Homer. c. g. Il. 2, 531. ἵππων προπύριον*
κ. τ. λ. & Hesiod. Theog. 804. Esset igitur *εἰραμάρχας*
concionum integrarum deceptor, praestigiator. Sed
magis fere mihi arridet, quod *Eustath. ad Homer. l.*
c. p. 1218, 15. Basil. non ἐκκλησίας tantum, sed *μα-*
γανισιν etiam τὸ *εἶρα* ex quorundam mente ait signifi-
care, ut adeo *εἰραμάρχας* dicatur, qui vaticinia crepat,
iisque tum se, tum alios decipit, quod quidem au-
ctoris consilio apprime convenit, qui divinationes &
mala omnia Christianorum de republica dedita velut
opera deridenda sibi sumserit.

Εἰραμάρχας] *Vid. Senec. Ep. 95. p. 474. Et M. G.*
Turon. hist. Franc. L. V. §. 29. Lege καὶ τοὺς χιρμα-
νας.

M. V. La Croze.
94. *Μή*

δέξεται, μὴ ἐξετάζων τὴ τέχνης, καὶ καλε-
φλυάρεϊ ἔτι πικρότερα. αἱ δὲ αὐτὸν δὲ
ἡδονὴ τοῖς λόγοις, καὶ τῷ χιτῶνι τὸ ἀκρομά-
των προσέκειντο.

Ἐτέρῳ δὲ τὸν ὄνομα Χλευόχαρμος, τρι-
βώνιον ἔχων πολύσαθρον, ἀνυπόδετός τε,
καὶ ἄσκεπτος, μετέειπε, τοῖς ὁδοῦσιν ἐπι-
κροτῶν, ὡς ἐπεδείξατό μοι τις κακοῖμων,
ἐξ ὁρέων ὠδονογένοδον, κεκαρμένον τὸ

1. Ἀνυπόδετος] Hic nil variare Edd. notatu dignum, quod ante ἀνυπόδετος plurimum scribant. Conf. *Asm.*
c. 16. Et *Cyn.* c. 13.

2. Κακοῖμων] Κακὸν * τὰ ἐμώτια ἔχων. *V.*

* Τὰ] Kai male in Editis. Emendavit *M. du S.*

94. Μὴ ἐξετάζων τὴ τέχνης] Intelligo per ellipsin
praepositionis ἀπὸ vel ἐκ. Plene Philo, vel quisquis
auctor est libri de mundo in fine, p. 1172. A. Παντε-
λὴς εἰρήνεια τὸ γένος τῶν ἀνθρώπων ἀπὸ τῶν τεχνῶν ἐξετάζει,
aestimare antiquitatem generis humani ex artibus. Ad
locum nostrum hoc pertinet: ad artem, quam quis
exerceret, respiciebant in censu constituendo οἱ ἐξισω-
ταί. Nazianzenus Epistola 197. ad τοὺς πολιτικοὺς, quos
eosdem esse ac Peraequatores, antea dictum est,
lepide illos incusat, quod neque a Diogenis pera sibi
temperaturi essent, sed & illi manum injecturi, τέχ-
νην ἐπικαλοῦντες αὐτῶν τὴν τριτοῦ, καὶ τὴν βακτηρίαν, καὶ αὐ-
τὸ τὸ κακὸν μὴδὲν ἐκ τῆς φιλοσοφίας. Ille igitur quem
Charicenus expectat, quisquis etiam sit, tantum ab-
est, ut propter artem tributis quemquam vexaturus
sit, ut ne de arte quidem sit interrogaturus, sed pro-
miscue omnes (etiam pravissimos impostores) in be-
neficiorum communionem & ad vacationes mune-
rum recepturus.

J. M. G.

Ibid. Τῆς τέχνης] Τὰς τέχνας emendat *Heum.* Poec.
p. 254. artesque liberales, praecipue Rhetoricam τε-
χνῆς vocatas probat.

J. F. R.

98. Χλευόχαρμος] Utrique Prophetarum ab inanitate
hinc gratiae, hinc gaudii, quod futurum annun-
ciarent, nomen facit: respicitque ad κενὰς ἐλπίδας,
quas supra c. 4. iis exprobrarat. Χαρίκενος qui κενὰς
χαρίτας pollicetur, χλευόχαρμος, cujus nugax & illu-
sorium est gaudium.

J. M. G.

Ibid. Τριβώνιον] Habitus Ascetae, quem etiam de-
scribi puto verbis, quae sequuntur: κακοῖμων, ἐξ ὁρέων
παρὰ γένον, κεκαρμένον τὴν κόμην. De tonsura post
erit agendi occasio.

J. M. G.

2. Ὡς ἐπεδείξατο] Ὡς hic, & inferius c. 23. ὡς εἴ-
παι λυγρὰν ἀγγελίαν ἀνάγοιμεν accipitur ἀντὶ τῆς ὅτι
ἀφ' ἡμετέρας, cum obliquam orationem in rectam
commutamus. De utroque agit *Devarius*. Quod ad
rem ipsam attinet, crediderim respici ad caelestem
aureamque Hierosolymam, ut in Apocalypsi divini-

turi conjectores, non assensum illos ex ar-
te. Quin amariora etiam homo nugabatur.
Qui autem circa erant, delectabantur ser-
monibus, novisque audiendis rebus atten-
debant.

21. Alius vero, Chlevocharmo nomen
erat, lacinia, quam caries consumserat,
indutus, excalceatus praeterea, & aper-
to capite, dentibus simul concrepans ita
interlocutus est: Ostendit mihi male vesti-
tus aliquis, e montibus hinc adveniens,

CS-

tus est Johanni repraesentata; sub quo schemate feli-
cia sibi tempora promittunt Christiani.

J. M. G.

4. Ἀναγινωσκόμενος] Τὸ ἔχει hic desiderari vide-
tur. *F. G.* Non desideratur, si ἐπιδείξατο μὴ ὄντα con-
junxeris.

J. F. R.

7. Ἀριστάνδρῳ & Ἀρτεμίδωρῳ] Posteriori liber ad
nostram usque aetatem pervenit: de prioribus XVII.
25. videndus, unde de prodigiis scripsisse discimus;
meminit & *Aelian.* V. H. XII. 64. Huic Alexander
credulitatem addixerat, ut ait *Curtius*, qui ejus pas-
sim meminit; ut & *Plus.* *Alex.* sed ab eo de divina-
tione scriptum aliquid nullibi reperio. Vid. etiam
Pott. 294. 1. & *Rigaltium* ad *Artemidorum* I. 33. Tel-
missenilibus inventionem artis tribuit *Clem.* *Alex.* p.
111. B. qua somnia conjectabant. Respicit nempe
hunc Aristandrum, cui ea patria c. seq. & *Plus.* I. c.
Lycius dicitur apud *Philost.* 350. ubi id notae expedi-
unt.

M. du S.

Ἀριστάνδρῳ] *Aristander* Alexandro magno in itineri-
bus & bellis comes. Meminit ejus *Clem.* *Alex.* Strom.
1. p. 334, d. *Curtius* I, 11, 14. *Arrian.* *Anab.* 3, 2.
Artemidorus Onirocrit. 1, 26. p. 217. ed. *Rigalt.*

J. M. G.

Ibid. Ἀρτεμίδωρῳ] *Artemidorum* quando scripsisse pu-
temus, in dissert. nostra §. 10. dictum. Respicit au-
tem forte noster ad *Onirocrit.* 2, 5. ubi aurum mali es-
se ominis dicitur, non propter se quidem, sed propter
quantitatem; si nimium appareat, aut supra digni-
tatem somniantis. Eod. libro c. 63. p. 149. τὰ πολ-
λὰ, inquit, χρυσία & νομισματα ἔχει Προσίδας καὶ
λύπας σημαίνει & c. 64. p. ead. ὁ πολυχρυσματὸς ὁ
σαυρὸς λύπας & μισθὸς σημαίνει, καὶ δαίμων προγο-
ρεῖται.

J. M. G.

9. Τὰ χρεῖα πλεονεχέει] Ita non somniorum tan-
tum conjectores, *Artemidorus* II. c. 6. & *Abramphichus*
p. 144. *Mantissae Menrsii* ad lib. de *Luxu Romanorum*
χρυσὸν κρατὸν, ἀπράκτον ὡς θάλασσαν sed etiam, tan-
quam in vulgus nota res in proverbium abiit. *Lucian.*
Gallo c. 1. οὐδ' ὅρα, ὅπως μὴ ὄνερ πλεῖστον, λιμνῆς

ἀνι-

comam detonsus, insculptum in theatro hieroglyphicis literis illius nomen; hunc auro viam inundatum. Tum ego, secundum Aristandri, inquam, Artemidorique praeceptiones, non bene haec vestra vobis somnia evenient: Sed tibi quidem angebuntur debita, pro portione qua solutionem somnia-isti: hic vero vel obolo, quem habet, privabitur, prout multo abundavit auro. Videmini autem mihi super alba rupe, somnio-

κόμην, ἐν τῷ θεάτρῳ ἀναγεγραμμένον ὄνομα ἱερογλυφικοῖς γράμμασιν, ὡς ἔστ' ἐν τῷ χρυσῷ ἐπικλύσθ' ἡ λεωφόρος· ἦν δ' ἐγὼ, καὶ μὲν τὰ Ἀριστάνδρου καὶ Ἀρτεμιδώρου, καλῶς ἀποδέξοντο ταῦτά γε τὰ ἐνύπνια ἐν ὑμῖν· ἀλλὰ σοὶ μὲν τὰ χρέα πληθυνθήσε-
ονται ἀναλόγως τῷ ἀποδόσεως· ἔστι δὲ ἐπι-πολὺ τῷ ὀβολῷ γε τερηθήσεσθαι, ὡς πολλὰ χρυσὸν εὐπορηκώς. καὶ ἔμοιγε δοκεῖτε ὅτι λευκάδα σέτριν, καὶ δῆμον ὀνείρων καταδαρ-
θέν-

ἀναγρῆσθαι. Theocritus Idyll. 22. f. Piscatores ita claudit: μὴ σὺ θάλασσαν λιμὴν, καὶ τοὶ χρυσοῖσιν ὀνείροις. Alias, qui magis opes dicere volebat, tantas esse dicebat, quantae in infomniis apparere soleant: Theocrit. iterum Idyll. 9, 16.

— ἔχω δὲ τοι, ὅσ' ἐν ὀνείροις φαίνομαι, πολλὰς μὲν οἷς, πολλὰς δὲ χιμαίρας.

Schol. ad h. l. ὅστις ἔλατ' ἀφαιρῶν ἀφρονον, τοιαῦται γὰρ αἱ ὀνείρωτικαὶ φαντασίαι. καὶ Ὁμηρ.,

Οὐδ' εἴ μοι τόσα δαΐη, ὅσα ψεύδοντο ὄνειροι.

J. M. G.

10. Ἀναλόγως τῷ ἀποδόσθαι. Nisi scriptor hic alias parum accuratus esset, suspicari illum dedisse αἰνὰ λόγων, cum praefertim notae quibus ον & ως exprimitur, tenui discrimine distent. Sententia aperta: quo quis plus reddidisse & dissolvissse aeris alieni somniat, tanto profundius aere alieno mergetur.

J. M. G.

13. Λευκάδα πύργου] Eur. (p. 568. B.) M. du S. Λευκάδα πύργου] Homer. Od. Ω, 11. de animabus procorum Penelopes ad inferos euntibus:

• Πᾶρ δ' ἴσαν ὀκνητοῦ τι βόας ἐν Λευκάδᾳ πύργῳ
Ἥδη παρ' ἡλίοιο πύλας ἐδῆμον ὀνείρων.

Eustath. p. 821, 4. Basil. ἴσας ὅτι Λευκάδα μὲν πύργον ὁ μῦθος πρὸς τῷ αὐτῷ πλαττεῖ, ἡ κατ' ἀντίφρυσιν. μέλας γὰρ ἐκεῖ σκότος· ἡ δὲ αὖ τὸν ἰσάτως τ' ἐκεῖ γῆς τόπος, ὅς οἶκος τ' ἡλίου ἐστὶ ἀγλαυκαῖον δυνάμειον. Aristarchus νεκρῶν universam, i. e. τὴν ἀραψωδίαν Odys. obelo confixerat, & hoc inter alia argumento fuerat usus: ὡς· εἰ δὲ ἴσας εἰς αὐτὴν Λευκὴν εἶναι πύργον; huic respondet Scholiasta minor sub initium ἀραψωδίας, τὰ πρὸς τὴν ἡμέραν ἐστραμμένα αὐτῆς Λευκαῖος. Audiamus etiam Hesychium, qui, quae hac de re habet, ex Homer. Schol. antiquis descripsisse videtur. Ita autem ille: Λευκάδα πύργου. αὖ τὸ αὐτῆς λέγει τὸ πύργον τὸ ὀκνητὸν φέρεσθαι. ἡ ἀλληγορικῶς τὸ εἶμα ἡμῶν τ' ἀνθρώπων. αὖ τὸ τοῦς ὀδόντας λευκοὺς εἶναι. αἱ γὰρ ψυχαὶ τ' ἐλευτῶντων αὖ τὸ εἶμα τ' ἀνθρώπων. Haec λευκὰς πύργον forte est Manalis lapidis de quo Festus, Manalem lapidem putabant esse ostium Orci, per quod animae inferorum ad superos manarent, qui dicuntur Manes. Hanc λευκάδα
TOM. III.

πέτρην Albion Insulam f. Britanniam suam interpretatur Doctiss. Barnesius ad locum Homeri, & ad Eurip. Helenam 1692. ubi in primis Tzetzen, Lycophronis Scholiasten, iussufragatorem citat. Certe hoc illum juvare potest, quod δῆμον ὀνείρων subinde beata illa insula & bonarum rerum facilissima emittit; e quo populo forte ipsum hoc est, quod de Albio nobis narrat Barnesius.

J. M. G.

Ibid. Δῆμον ὀνείρων] Orpheus Argonaut. v. 1140. Ἀρήκτας αἰδῶο πύλας ἐδῆμον ὀνείρων conjungit. Eustath. l. c. τὸ δὲ δῆμον ὀνείρων ὡς ἐπὶ ἐμφύργων ἐσφαματωσίδων εἶπε, ὑπὸ τῶν ἡμῶν ἐκεῖθεν δῆθεν ἐπιφαινομένων. Schol. min. τὴν νύκτα αὐτῇ φαίνομαι οἱ ὄνειροι. Porphyry. de antro nympharum p. 121. Barnes. δῆμον δὲ ὀνείρων κατὰ Πυθαγόραν αἱ ψυχαὶ, ὡς συναγισθῆναι φησὶν εἰς τὴν γαλαξίαν, τὴν αὐτὴν προσηγορευομένην ἀπὸ τῆς γαλακτικῆς τριτομένης κ. τ. λ. quocum consentit Diog. Laert. in Pythag. 8, 32. εἰαί τε (φησὶν ὁ Πυθαγόρας) πάντα τὰ αἶρα ψυχῶν ἐμπλεῖν, καὶ τοῦτ' αὖ δαίμονας ἐν ἡρώας νομίζεσθαι· καὶ ὑπὸ τούτων πᾶσι πᾶσι ἀνθρώποις τοὺς τε ὄνειρους, καὶ τὰ σημεῖα τῶν τε καὶ ὀνείρων κ. τ. λ. Ego crediderim, de tantis mysteriis ne per somnium quidem cogitasse bonum Homerum, sed per ὀνείρους simpliciter intellexisse defunctorum animas, quas εἰδῶλα, voce de somniis adhiberi solita, vocat. c. g. Od. A, 212, 601. Od. T, 355. Adde Virg. Aen. 4, 654. & qui locus vel maxime huc facit, Aen. 6, 696. seq. ubi umbram Anchisae patris complecti vult Aeneas, sed

Ter frustra comprehensa manus effugit imago.

Par levibus ventis, volucrique simillima somno.

Quod expressum est ex Od. A, 306.

Τρίς δὲ μοι ἐν χειρὶ σκιὴν ἔκλειον ἢ καὶ ONEIPΩ.

Ἐπτατο, κ. τ. λ. — Versu 221.

Ψυχὴ δ' ἔστ' ONEIPΩΣ ἀπταμμένη πειπτόη.

Populum, δῆμον, de quavis multitudine dixere. Ovid. Met. 11, 634.

At pater (Somnus) e POPULO natorum mille suorum. Sed ut tandem ad nostrum revertamur, cum somnia esse dixisset Chariceni & Cleuocharmi vaticinia, ad illud exaggerandum ait, illos in rupe forte alta, ubi ingens esset somniorum populus, indormiisse, ut bre-

Hhhh

vi

Θέντες, τοσαῦτα ὀνειροπολεῖν ἐν ἀκαρεΐ
πικρὸς ὄψης.

Οἱ δὲ ἀνεκάγχασαν ἅπαντες, ὡς σπο-
πιγέστες ὑπὸ τῷ γέλῳ τῷ, καὶ τὸ ἀμα-
θίας μὲν κατεγίνωσκον. ἦν δ' ἐγὼ πρὸς Κρά-
τανα, Μῶν κακῶς πάντα ἐξερρίνισα, ἵν'
εἴπω τι καμπίευσά μιν, καὶ ἔχ' Ἀρί-
σανδρον καὶ Τελμισέα, καὶ Ἀρτεμίδωρον καὶ
Ἐφείσιον, ἐξίχνησα τοῖς ὄνειρασιν; ἦ δ' ὅς,
Σίγα, ὦ Κριτία, εἰ ἐχεμυθεῖς, μυσαγα-
γήσω σε τὰ κάλλιπτα, καὶ τὰ νῦν γενησό-
μενα. καὶ γὰρ ὄνειροι τὰδ' εἰσιν, ἀλλ' ἀληθῆ.
ἐκθήσου. δὲ εἰς μῆνα Μισορί. ταῦτα ἀκη-
κοὺς ὡς τῷ Κράτῳ, καὶ τὸ ὀλιόθη-
ρον τὸ ἀλκοῖας αὐτῷ κατεγνωκῶς, ἥρυ-

I stractissimis hisce noctibus somniatis.

22. Hi vero immanibus cachinnis, adeo
ut praefocari illos prae nimio risu motus ef-
fet, imperitiam meam condemnant. Tum
ad Cratonem, *Malene omnia offeci*, inquam,
Ont ex comoedia loquar, neque secundum Ari-
standrum Telmessium, Ephesiumque Artemi-
dorum, probe investigavi ista fomnia? Ille ve-
ro, *Tace*, inquit, *Critia, si enim potis es ut*
fileas, pulcherrima te mysteria edocebo, atque
jam jam eventura. Cave enim somnia illa pu-
tes; verissima sunt, & intra Mesori mensem
habitura exitum. Haec cum ex Cratone au-
dissem, damnata ipsorum animi levitate eru-
bui.

a Μετοπί] Ex emend. Solani, Edd. & Schol. Μετοπί.

22. Ἡ δ' ὁγ' Ἐφρη καὶ ὁ Ν.

26. Μεσσηρί] Αὐγαστόν. V.

vi adeo nocte, tantum somniaverint. J. M G.

14. Ἐν ἀκαμπί τ' οὐκ ἔστις ἔσθης] Lucian. *Scythia* p. 596. extr. *Ἐν ἀκαμπί* de temporis brevissimo & quasi inefcabili articulo dixit. Vid. *Menandri* reliq. n. 283. Hic itaque miratur Critias tam longa somnia tam brevibus noctibus. Contra Lucian. *Ἐνυπν.* c. 17. de longo somnio *χειρηνός ἐνυπνός*, ὅτι *μικαίαι εἰσιν αἱ νύκτες*.

18. Κατηγίνουσκον] Lucianus Philops. c. 8. ἐγέλασαν
 ἐπὶ τῷ λόγῳ μου, καὶ ᾄδουσι ὅσαν κατεργαζόμενοι μου πολλὰν
 τὴν ἑνοσίαν. ita etiam c. 32. eod. Noster paulo post τὸ
 ὀλίγον πρὸς τὸ ἀγαθὸν αὐτῶν κατεργαζόμενος.
 F. M. G.

19. Ἐξήπινσα] *H. Stephanus in thesauro* : ἐκρίνω
ex Luciano afferitur, pro naso suspendo, subsumo, μυ-
κταρίω. & ita *Scapula* & *Basileenses*; veteres *Pollux*,
Helychius, *Snidas*, *Varinus* nihil habent, tacent *Ca-*
merarius & *Rhodiginus*. Putaverim venatorium ver-
bum esse ab odora canum vi traductum, in investigan-
dique adeo seu indagandi significationem habere, quae
huic loco apprime convenit: idem ergo est ἔξηπινσα,
quod ἔξηκυσσα, de quo verbo illud tantum notari me-
retur, frequentius alias cum accusandi casu jungi, ut
etiam a nostro factum c. 21. F. M. G.

20. Ἀριστάρχου] De hoc vide *Rigaltium* ad Artemi-
dor. I. 33. L. BOS.

21. Τίλμισία] Lege Τίλμισία. Vid. *Plu.* IV. 6.
14. N. *M. du S.*

22. Ἡ δ' ὁς] Saepius ita Platonizat Lucian. in *Philopseude*, etiam cum expressa personae mentio adjicitur, ut, Ἡ δ' ὁς ὁ Κλαύδιος κ. τ. λ. F. M. G.

23. Ἐχινυθής] Ex Pythagorica disciplina vocabu-
lum. 7. M. G.

26. *Μισοπὶ*] Nota scenam dialogi Alexandriae esse. F.G.

Μεσορί] De hoc Aegyptiorum mense vid. Scalig. de
emend. Temp. 198. Emenda autem Plutarch. 678. f.
Ubi Μεσορί legitur. Legebatur etiam hic in omnibus
Impr. μισορί, per ω. prave.

Μισροφι] Aegyptii mensis nomen, quem recte cum Augusto comparat Scholiasta., & hodie quoque Capri eo loco ponunt, ut offendit in *Menologio Fabricii*. Aegyptiorum ab antiquissimis inde temporibus propriae erant divinatoriae artes & disciplina somniorum. Mirum igitur non est, Aegyptio nomine hac in re nostrum uti. Minime vero ex hoc solo loco colligere licet, in Aegypto scriptum Philopatrin, cujus velut theatrum ad Pontum Euxinum esse, satis ostendimus. Caeterum si quis de auctore atque aetate hujus dialogi mecum putet, ille non nimium falsos deprehendit Christianos, si quid de imperii conversione atque Imperatoris interitu praefigierunt; (*praefigisse autem* probabile fecimus in disert. S. 34. 35.) Siquidem V. Kal. Julii extinctus est Julianus, ut adeo mense *Μισροφι* pacara iterum omnia atque tranquilla, Imperatore Joviano, Christianis essent. Illud etiam notari obiter potest, non male paucis ante versibus dictum *ἐξαπαρξεν τὸ πνεῦμα τῶν ἁγίων*. Nuncius enim de victoribus Juliani paucis procul dubio ante obitum ejus diebus Constantinopolin allatus, hunc dialogum scribendi occasionem auctori dedit. Incidit ergo colloquium Critiae cum Christianis in viciniam solstitii, ubi brevissimam sol noctem efficit.

Misopi] *Mensis Aegyptiacus* ; sed qui etiam inter
Syros usurpari potuit. Vid. *Noris*. Epoch. Syromac.
Diff. V. c. 11.

30. Δριμὺν ἐ τιτανῶδης] Lucian. *Icaromen.* c. 23. ὁ Ζεὺς μάλα φοβερῶς δριμύ τε ἐ τιτανῶδης ἐς ἡμᾶς ἔπαυσε

bui, vultuque tristitiam praefrens & multis Cratonem increpans, abiit. Sed me aliquis torvum & tanquam Titanicum inueniens, lacinia prehensum retraxit, a vetusto illo daemonio hominis, ut audientem sibi concionem praerbet, inductus instigatusque.

23. Sermone autem longius producto persuadet tandem misero mihi, ut ad praestigiatores homines accederem, & in infauftum, quod ajunt, diem inciderem: dixerat enim, omnia mysteria ab illis se esse edoctum. Transimus igitur portasque ferreas, *ραυμένησθαμε αενα*, multisque per orbem superatis scalis, in atrea tecta ascendimus, qualia Menelai quondam fuisse, Homero credimus. Ibi ego oculis lustrō

Θρίασα, & σκυθραπάζων ἐπορευόμεν, πολ-
30 λὰ δὲ Κράτωνα ἐπιμεμφόμεν. εἰς δὲ δρι-
μὺν & Τιτανῶδες ἐνιδῶν, δραξάμενός μιν τῷ
ῶπιός, ἐσπάραισι, ῥήτρην ποιήσας
παιδόμενός τε, & ὠδυνυττόμεν. ὡδὺν
τῷ πεπαλαιωμένῳ ἐκείνῳ δαιμονίῳ.

Εἰς λόγους δὲ ταῦτα παρεκτείναντες,
πείθει με τὸ κακοδαίμονα εἰς γόητας ἀνθρώ-
πους ὡδὺν γενέσθαι, & σποφράδι τὸ δὴ λεγόμε-
νον ἡμέρα, συγκυρῆσαι. ἔφασκε γὰρ πάντα
ἐξ αὐτῆς μυσταγωγῆσθαι. & δὴ δῆλθον
40 σιδηρέας τε πύλας, καὶ χαλκείας ὑδύς.
ἀναβάντας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι,
ἐς χρυσόροφον οἶκον ἀνήλθον, οἷον Ὀμηρῷ
τὸ Μενελάου Φησί. & δὴ ἀπαίλα ἐσκω-
πία-

b Λάπης] Λαπὴς Schol. Vulgatum tenent Fl. J. Fr. B. P. H. c Ἐσπάραισι] Sic Fl. J. P. &c. Ἐσπάραις
B1. 2. d Ἐσκαπίαζω] Lege ἰσκαπίαζον ut c. 19. Et hic ω est in Edd.

32. Λαπὴς] Ἐσκαπίαζω. V.

Ibid. ῥήτρην] ῥήτραι, συνθήκαι, λόγοι, νόμοι, ὅμο-

* Νόμοι] Γάμοι lectum antea. Mutavit

M. du S.

λογίαι, ψηφίσματα, συγγραμμάτια. V.

z. r. λ.

31. Δραξάμεν] Conf. sup. *Asin.* c. 25. J. F. R.

32. ῥήτρην ποιήσας] ῥήτρα eloquium videtur esse, atque antiquitus adhibitum de oraculis. Docet hoc *Plutarchus* *Lycurgo* p. 86. H. *Sierh.* ubi de legibus *Lycurgi*, τὰ ἔνι τοιαῦτα νομοθετήματα ῥήτρας ἀνέμασεν, ὡς παρὰ τῷ θεῷ νομιζόμενα, & χρησμούς οὔτα. Et p. 78. ἔτω δὲ περὶ ταύτης ἐκποιήσας τῇ ἀρχῇ ὁ Λυκούργος, ὡς μαντικῇ καὶ Διῶν κομισσῶν περὶ αὐτῆς, ἢ ῥήτραι καλοῦσιν. Add. p. 79. Sed haec significatio parum ad rem nostram. Neque multum illa, qua utitur *Aelian.* V. H. 10, 18. ubi synonyma videntur συνθήκαι δὲ ἐποιήσαντο, & εἶχον ὡς τούτων ῥήτραι πρὸς ἀλλήλους. Verum ῥήτρα etiam est facultas dicendi, vel vices. In decreto *Byzantiorum* apud *Demosthenem* de *Corona* c. 27. *Δαμώγητος* — ἔλεγον, ὅτι τὰς βουλὰς λαβὼν ῥήτραι, φάσκει *sibi a Senatu dicendi potestate*. *Lucian.* *Απολ.* π. 7. ἐπὶ μισθῷ c. 3. ῥήτραι λαβὼν *summi dicendi partibus*. Id. *Τοχαρί* c. 35. Σὺ τὴν ῥήτρην ὡδὺν δίδωμι. Hoc itaque vult *Critias*, quod in versione hujus loci ante hos xxv. annos conjectura magis ductus, quam observato post demum usu nominis, expressi. *Charicenus*, illud *σισημύνην γιγνόμεν*, ut vocat c. 16. instigaverat eum, de quo hic sermo est, ut sibi auditores pararet & audientiam &c.

J. M. G.

35. Παρεκτείναντες] *Παρεκτείναντες* forsan. F. G. *Παρεκτείναντες*] Non est penitus inauditum nominativos poni pro genitivis absolutis. *Homer.* II. Γ. 211.

ἔμφω δὲ ἐξομῶν γεγραμμένῳ ἦν Ὀδυσσεύς. *Amobius* *sedentiibus* &c. praecesserat: πάντων μὲν Μενέλαος ἐπεί-
ραχεν εὐρίας ὁμοῦς. Adde *Aristoph.* *Lysistrata* versu 13. *Εἰρημόν* δὲ αὐταῖς — εὐδασί, *cum praedictum sit*. *Plato* *Cratylus* p. 236. E. *Laemar.* de *Heroibus*, Πάντες
διπλὴν γενέσασιν ἐραδόντες ἢ θείας θητῆς ἢ θητῆς θείας. *Aelian.* V. H. 10, 18. *Βυκολῶν* δὲ παρὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δά-
φνις, ἡράδῃ αὐτοῦ Νύμφη μία, ubi plura dedit ejus-
dem *Perizonius*.

J. M. G.

37. Ἀποφράδι] *Lucian.* in *Pseudologista*, quem ἀποφράδι inscribunt, totus in eo est, ut probet, hominem etiam, quod ipse fecerat, per scommata ita posse appellari.

J. M. G.

40. Σιδηρέας] Versus Scazon f. choriambus ex II. Θ. 15. ubi in descriptione Inferorum: Ἐνθα σιδηρεαὶ τὸ πύλαι & χαλκεὶ ὑδύς. quem laudat etiam *Lucianus* *Απολ.* c. 32. de re ipsa vid. §. 27. diss. nostrae. J. M. G.

42. Χρυσόροφον] *Homer.* *Od.* Δ. 71. Hinc, quod factum nollem, vir multis nominibus reverendus, quasi serio dicta forent & ab auctore fide digno, quae veteribus Christianis Ecclesiarum forma fuerit, adstruere conatur. *Cave* 129. 142.

M. du S.

Ibid. Ὀμηρῷ] *Od.* Δ. initio, inprimis v. 121. Etiam *Lucian.* de *Domo* c. 3. & in *Scythia* c. 9. τῷ νησιῷ τῷ μινιακίῳ meminit. *Telemachum* esse *Ulyssis* filium ex *Ithaca* insula ex *Homero* apparet. Scholiastes, qui *Protesilaum* nominat, memoria est lapsus. J. M. G.

πίαζον, ὅσα ὁ νησιώτης ἐκεῖν^α νεανίσκ^α.
 ὁρῶ δὲ ἐχ' Ἑλένην, μὰ Δί', ἀλλ' ἄνδρας⁴,
 ἔπι κεκυφότες, καὶ καλωχρινώδεις· οἱ δὲ
 ἰδόντες, γήθησαν, καὶ ἐξεναντίας παρεγένον-
 το· ἔφασκον γάρ, ὡς εἴ τινα λυγρὰν ἀγέ-
 λαν ἀγάζοιμεν. ἐφαίνοντο γὰρ ἔτοι ὡς τὰ
 κάκιστα εὐχόμενοι, καὶ ἔχαιρον ὅτι τοῖς λυ-
 γροῖς, ὥσπερ αἱ ποιοποιοὶ^α ἔπι θάλατρα,
 τὰς κεφαλὰς δ' ἄγχι χόντες, ἐψιθύριζον.
 μὲν δὲ τὰ ἤροντό με,

Τίς, πότεν εἰς ἀνδρῶν, πόθι τοι πόλις,
 ἥδ' ἐταχῆς;

Χρηστὸς γὰρ ἂν εἴης, σπόμεν^α τῷ χήματι^α.
 ἦν δ' ἐγὼ, Ὀλίγοιγε χρηστοί, ὥσπερ βλέ-
 πω πάντα^α· Κριτίας δὲ τένομα, πόλις
 δέ μοι ἔνθεν, ὅθεν καὶ ὑμῖν.

Ὡς δ' ἀεροβατῆντες ἐπυνθάνοντο, πῶς⁶⁰
 τὰ τ' πόλεως, καὶ τὰ τῷ κόσμῳ; ἦν δ'
 ἐγὼ, Χαίρουσιν γε πάντες, καὶ ἔτι γε^β χαι-
 ρήσονται· οἱ δὲ ἀνένευον ταῖς ὀφρύσιν. Οὐχ
 ἔτι^α δυστοκεῖ γὰρ ἡ πόλις. ἦν δ' ἐγὼ χεῖ^γ
 αὐτῆς γνάμην· ὑμεῖς πεδάρσοι ὄντες, καὶ^δ
 ὡς σπὺ ὑψηλῇ ἀπανία καθορῶντες, ὁξυδερ-

omnia, quae ille ex insula juvenis; video
 autem non Helenam ego quidem, sed ho-
 mines vultibus in terram pronis pallidisque.
 Illi vero, cum nos viderent; gaudere, ob-
 viamque procedere.: dicebant enim, num-
 quid forte tristis nuncii ferremus? quippe
 qui manifesto pessima quaeque optarent,
 atque, ut in theatris solent furiae, luctuosis
 rebus gauderent. Tum vero capita invicem
 conferentes in aures quaedam insusurrant,
 ac denique me interrogant:

Tu quis es, unde venis, quaeque urbs ti-
 bi, quique parentes?

55. *Videris enim, quantum quidem habitus tuus
 indicat, homo minime malus. At ego, Pau-
 ci quidem, inquam, ubique gentium, quan-
 tum video, boni sunt: nomen mihi est Cri-
 tias: urbs eadem quae vestra.*

24. Ut vero inaniter elati homines inter-
 rogarunt, *Quid rerum in urbe atque adeo in
 mundo ageretur?* egoque, *gaudent, gaude-
 buntque amplius*, respondi: illi, supercilio-
 rum gestu abnuentes, *Minime vero ita est*,
 inquirunt, *clades enim perniciosamque civitas
 parturit.* Tunc ego ex ipsorum sententia,

56. *Nimirum vos, inquam, cum supra humum
 sublatis, tanquam de specula omnia prospicia-
 tis,*

^a Ἐπὶ θάλατρα] Ἐπὶ τὰ θάλατρα Ed. Gesn. Abest artic. ab aliis. ^b Χαίρουνται] Χαίρονται B1. 2.

44. Ὁ νησιώτης] * Πρωτισίλα^α. V.

* Πρωτισίλα^α] Errat: de Telemacho enim sermo est. V. Hom. l. 6. In Exc. G. Τρωτισίλα^α. M. de S.

46. Οἱ δὲ ἰδόντες γήθησαν] Homeric formula ex Il. II, 321. & Od. O, 165. J. M. G.

48. Ὡς εἴ τινα] Ὡς ἀφρηγματικῶν, de quo ad c. 16. J. M. G.

51. Ποιοποιοί] Ignota Lexicographis vox, furias tamen intelligi haud obscurum est. J. M. G.

Ibid. Ἐπὶ τὰ θάλατρα] Pro ἐπὶ τοῖς θάλατροις. Ita etiam Hesiod. Theogon. 531. ἐπὶ χθονὶ πελοπονησίῳ Herculis gloriam esse dicit, qui in Operibus versu 156. ἐπὶ χθονὶ πελοπονησίῳ ordinaria construendi ratione dixerat. Tale forte est illud Matth. VIII, 9. ὥστε ἐξουσίαν ἄνθρωποις εἶναι. J. M. G.

53. Μὴτὰ δὲ τὰ] Pro ταῦτα Poët. J. M. G.

54. Τίς, πότεν] Versus ab Homero aliquoties repetitus ut Od. K, 325. O, 318. T, 105. O, 297. &c. Luciano etiam usurpatus Icaromen. c. 23. item Senecae dudo in Claudium. J. M. G.

56. Χρηστὸς γάρ] Vid. diss. nostra §. 20. J. M. G.

62. Χαίρουν γάρ] Quorsum hoc pertinet dictum vid. §. 36. dissertationis. J. M. G.

64. Δυστοκεῖ] Ex Aristoph. Ran. 1470. ἡ πόλις γὰρ δυστοκεῖ. Schol. Δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τῆς ἀγανακτικῆς καὶ κακῆς πάσης, ἀπὸ μεταφορᾶς τῆς δυσκολεῖς γυναικῶν. Ἡ δυστοκεῖ λέγει ἀντὶ τῆς κακῆς γεννήματα προέχει. Posterius magis placet, inprimis si, ut tunc ab Alcibiade Athenienses metuebant, Christianos ab Juliano metuisse dicamus. J. M. G.

68. Ἡ δὲ σελήνη] Tanquam distinctum phaenomenon allegatur, quod prioris est causa, nisi simpliciter de plenilunio velis intelligere, ad quod quidem παχυλῶς & ad diem modo praedicendum, non magna opus est Astronomiae peritia. Caeterum Christianis ex eo, quod de interitu mundi, de Antichristo &c. disputarent, objecta Astrologica vanitas Minne. Fel. 12, 7. Desinite caeli plagas & mundi fata & secreta rimari: satis est pro pedibus adspicere. J. M. G.

69. ©

tis, etiam ista quam acutissime olim perspexistis. Sed in aethere quid agitur? nam eclipsin Sol patietur, Luna ad perpendicularum ipsi subiecta? nam Mars ex quadrante Jovem respiciet, Saturnus autem ex diametro opponetur Soli? Venusne cum Mercurio congregietur, novosque adeo edolabunt nobis Hermaphroditos, quibus vos delectamini? Numquid impetuosos imbres demittent super? an copiosa nive terram consternent, grandinemque aut rubiginem devolvent, pestemne ac famem immittent? An fulminatrix cistula plena est, tonitruumque conceptaculum repletum?

25. Illi vero, quasi re praeclare gesta, de suis illis nugabantur deliciis, fore scilicet, ut rerum facies mutetur, atque turbae colluviesque civitatem invadant, tum exercitus ab hostibus vincantur. Hic ego vehementer commotus, atque ardentis instar ilicis intumescens, contentissime exclamavi: Nolite miseri homines, nimis loqui magnifice, Stringentes dentes in vivos corde leones Spi-

κέφαλα καὶ τὰδε νοοῦκαλε. πῶς δὲ τὰ τῷ αἰθέρι; μὴ ἔκλείψει ὁ ἥλιος, ἡ δὲ σελήνη καθετοῖν γενήσεται; ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσεται τὸ Δία, καὶ ὁ Κρόνος ἀσμετρήσεται τὸν ἥλιον; ἡ Ἀφροδίτη εἰ μετὰ τὸν Ἑρμῆ συνουδέσεται, καὶ Ἑρμαφροδίτες σπικνήσουσιν, ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἡδέεσθε; εἰ βαρύνουσιν ὑμᾶς ἐκπέμψουσιν; εἰ πλεονέχουσιν πολλὸν ὅστις φρονήσουσιν τῇ γῇ, χάλαν δὲ καὶ ἐρυσίβην εἰ κατὰξουσιν; λοιμὸν καὶ λιμὸν εἰ ἐπιπέμψουσιν, εἰ τὸ κεραυνόβολον ἀγχείον ἀπεγεμίσθη, καὶ τὸ βροντοποιοῦν δοχεῖον ἀνεμίσθη;

Οἱ δὲ ὡς ἅπαντα καθάρσασθαι, καὶ φλυαρεῖν τὰ αὐτῶν ἐράσματα, ὡς μεγαλαγοῶσι τὰ πράγματα, ἀταξίαι δὲ καὶ ταρχαί τὸ πόλιν καθάληφον, τὰ στρατόπεδα ἡθροῦ ἐναντίων γενήσονται. τῶτο ἑκταραχθεῖς, καὶ ὥσπερ πρὶν καίμενον οἰδηθεῖς, ἀξίότορον ἀνεβόησα, ὦ δαιμόνιοι ἀνδρῶν, μὴ μέγα λῖαν λέγετε, θνητοὶς ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων, πνεύοντων.

ε Πολλὴ] Bene Fl. Fr. H. P. &c. Πολλὴ prave J. d Λιμὸν] Λιμὸν. αὐχμὸν Fl. puncto post λιμὸν collocato.

69. Ὁ Ἄρης εἰ τετραγωνήσεται] Hermes Trism. de infirmior. decubitu p. 12. Hoesch. ἢ ἀσμετρήσεται ἢ τετραγωνήσεται ἢ συνήσεται τῇ (J. M. G.)

73. Ἐφ' οἷς ὑμεῖς ἡδέεσθε] Tristis enim prodigii loco habebatur androgynos, & in mare deportabatur, quod ex Gell. IX. 4. constat. Memorabilis etiam est Livii locus 31, 12. ubi inser plura prodigia, ante omnia abominasi seminares, jussique in mare deportari. Similia habet idem 27, 13. & 39. it. 29, 22. Add. Juv. 13, 64. seq. (J. M. G.)

76. Κατὰξουσιν] Καταράξουσιν forsan. F. G. Nil opus emendatione; nam κατὰξουσιν aequae κατὰ ὄψιν quam κατὰ & ὄψιν formari potest, ut ex Plut. docet Steph. Et pro deorsum ducere, πλῖν, ut κατὰξουσιν εἰς ἀδαν. LXX. frequentissimum, quin & κατὰξουσιν δάκρυα Jerem. IX. 17. ac ter deinceps. Item κατὰξουσιν ἐξ ἑρανοῦ Amos III. 11. Cumque hic Dialog. ad ejusmodi stultum sit compositus, sufficerent illa testimonia, si vel apud alios non invenirentur. Et cur non aequae descendendi significatus huic verbo inesset, quam in καταβιβάζω, dejicio; etsi κατὰξουσιν longe plurimum pro deducere, perducere quem ad locum usurpatur apud antiquos & sequioris aevi scriptt. (J. F. R.)

78. Τὸ βροντοποιοῦν δοχεῖον] Forte respicit ad τὰ κα-

λούρμα ἡχείας, ὃν ὁ κτύπος (cum Scholiaste Aristophan. loquor ad Neoph. 291.) χρηματίζεται εἰς βροντῆς ἀπηχησιν. εἰ δὲ ἐν τῇ σκηνῇ μηχανήματα, ὃ καλεῖται βροντεῖον, ἀμφοτέρους μετὰς ψηφίδων ἀντιβαλλομένων εἰς χαλκοῦν λέοντα. Quamquam si P. Viciotium audiamus Var. Lect. 20, 7. alia prorsus fuit ἡχείων ratio, ad augendum nimirum quaecumque vocem comparata, de quo hic non est disputandi locus. Qualia igitur in scena fuere vasa, talia ad risum captandum coelo affingit Critias, quibus impletis erumpant fulmina cum tonitribus. (J. M. G.)

81. Ὡς μεταλλαγήσεται] Vid. §. 34. differt. J. M. G.

85. Πρὶν] Apud Aristoph. Ran. 883. ait ad Aeschylum Bacchus, σὺ δὲ εὐθύς ὥσπερ πρὶν ἐμπρηθεῖς βοῶς, ad quem locum Biseius: ὅτι ἡ πρὶν καιομένη ψέφον ποιεῖ. (J. M. G.)

86. Διάτορον] Lucian. Gallo init. de Galli cantu ἀξίότορον τι ἀνεβόησας. (J. M. G.)

87. Θήγολις ὀδόντας] Formula Aristophan. Βατρ. 829. θυμολέον Homericum Herculis epitheton. Πιόντας δόρυ & λόγχας & λευκολόφας τριφυλίας Aristoph. Βατρ. 1048. (J. M. G.)

88. Κατ' ἀνδρῶν θυμ.] Parodia Homer. Od. A. 266. Μ. du S.

των δόρυ καὶ λόγχας, καὶ λευκολόφους τριφά-
 λείας· ἀλλὰ ταῦθ' ὑμῖν ὅπῃ κεφαλὴν κα-
 ταθήσεται, ὡς ἡ παλὶς ἡμῶν· καλὰ τρύ-
 χεῖς. καὶ ὡς αἰθεροβατῶντες, ταῦτα ἡπικρό-
 τε, καὶ ὡς πολυάχολον μαθηματικὴν καταρ-
 θώκατε. εἰ δὲ γε μαντεῖαι καὶ γοητεῖαι ὑμᾶς
 παρέπεισαν, διπλῶν τὸ ἄμαθίας. γυ-
 ναικῶν ὡς εὐρέματα ταῦτα γραϊδίων, καὶ
 παίγνια. ἐπιπολὺ ὡς τὰ τοιαῦτα αἰτῇ γυ-
 ναικῶν ὀκνέονται μετέρχωνται.

ΤΡΙΕΦ. Τί δὲ πρὸς ταῦτα ἔφησαν, ὦ
 καλὲ Κριτία, οἱ κεκαρμένοι ἡ γνώμην, καὶ
 ἡ ἀφάνειαν; ΚΡΙΤ. Ἀπαντα ταῦτα πα-
 ρέδραμον, εἰς ὀκνέοιαν τέλεχνασμένην καλὰ
 πεφυγότες. ἔλεγον ὡς ἡλίους δέκα ἄστοιτοι
 ἀφαινεῖμεν, καὶ ὅπῃ παννύχως ὑμναδίας
 ἐπαγρυπνῶντες, ὀνειρώττομεν τὰ τοιαῦτα.
 ΤΡΙΕΦ. Σὺ δὲ τί πρὸς αὐτὰς εἴρηκας;
 μέγα ὡς ἔφησαν, καὶ διηγορημένον. ΚΡΙΤ.

cula spirantes, crista nitentes galeas triplici-
 que. Verum ista in vos ipsos vestraque capi-
 ta expetent, qui patriae vestrae male adeo
 ominamini. Neque enim aut consensu aethe-
 re ista audivistis, aut male sedulam mathe-
 maticorum artem edidicistis. Si autem vari-
 cinia et praestigiae in hanc vos fraudem im-
 pulerunt, duplo major vestra est stupiditas.
 Quandoquidem vetularum ista mulierum sunt
 commenta atque ludibria. Siquidem mulie-
 bria fere ingenia ejusmodi consecrari solent
 naenias.

26. TRIEPH. Quid vero ad ista, o
 Ipulcher Critia, detonsis mentibus animis-
 que homines? CRIT. Nimirum his omni-
 bus praetermissis, ad comitum oppido
 elegans confugientes dixerunt, Post decem
 dierum jejunia, quibus pervigiles canibus
 noctes ducimus, talia somniamus. TRIEPH.
 Sed tu quid ad ista? magnum enim quid-
 dam dixerunt, quodque multam quaestio-
 nem

* Κατατρίχης] Sic pleraeque. Κατατρίχης f. b ἡλικήτης] Sic Nostrae, ἡλικήτης Gesn. melius. An ἡλικήτης.

89. Τριφάλειας] Lege τρυφάλειας. F.G. Et hoc ma-
 lim. Sed cum prius etiam reperiatur alibi, nihil mu-
 tem. Et licet τρυφ— ap. Homer. perpetuo scribatur,
 tamen Scholiast. ad Il. Γ. 372. Τρυφάλειος exponit —
 τριῶν φύλεις ἐχούσης. adeoque τρυφάλειος ad originem
 propius accedens eo minus mutandum. F. R.

91. Ὡς] Lege ὅ.
 Ibid. Κατατρίχεται] Proprie vexare est, atterere. Sed
 ipse deinde explicat per ἡπαρξ τῇ πατρίδι. F. M. G.

93. Μαθηματικὴν] Astrologiam judicariam, quae
 vocatur, Mathesis, & qui eam profiterentur, Mathe-
 maticos appellatos esse, non opus est ut hic moneatur.
 Hanc artem tractare non negat Christianos, sed κα-
 ταρθευμέναι recte tractasse, edidicisse. Verum fuit saltem
 primis temporibus ista laus Christianorum, quod a
 conjectoribus, ariolis, vatibus, mathematicis, & id
 genus hominibus abhorrent, infensis propterea odiis
 ab illis excepti. Vid. inter alios Arnob. contra gentes
 p. 13. it. Tertullianus Apol. c. 43. Laudanda & hic
 est incomparabilis viri Joh. Alb. Fabricii industria,
 qui Bibl. Graec. 3, 20. p. 518. seq. concinnavit cata-
 logum selectum scriptorum, qui astrologiam apo-
 thelematicam oppugnaverunt, quos inter primo loco
 Christianos veteres collocavit. Qui ergo factum di-
 cemus, ut ea tantum per posticum quasi recepta ita
 diu in Christiano orbe vigerit? F. M. G.

96. Γραϊδίων] Etiam hodiernum edentulae potius
 mulierculae, quam viri, magiae & incantationum
 crimine traducuntur. Scilicet iudicii viriumque im-

becillitas, quae sexui, cum avaritia, quae aetati quo-
 dam modo naturalis est, conjuncta, superstitionum
 foecunda mater esse solet. F. M. G.

1. Κεκαρμένοι τὴν γνώμην] Mirabilis loquendi for-
 ma, detonsis mentis sive sententia. Sed lucem hic et-
 iam affundit Lucianus, qui Paphlagonas, in Pseudo-
 mante c. 15. vocat τοὺς ἡλικήλους & τὰς καυδὰς προ-
 ξυρμένους, id est, ut interpretor, ovium instar uni-
 gerarum, tonderique solitarum; stupido hebetique
 ingenio praeditos: statim enim subjicit ἐδὲ ἱερήτας,
 fuisse illos σιτοφάγους ἀνδράσι, ἀλλὰ μὴ τῇ μισθῇ μὴ
 ἐπὶ πόδατα εἶναι ἀφ' ἑρπύλλας. Etiam c. 6. dixerat, τοὺς
 πολλοὺς ἀποκείροισιν i. e. ἀπαιτῶντες. Nostri Germani
 non modo tondere, scheren ponunt pro ludibrio ha-
 bere; sed quidam etiam habere dicunt i. e. barbaram
 radere, pro Plautino auro emungere. Ita et c. quod
 in Cant. IV, 2. est ἡλικήλους, simili ellipsi reddi-
 dere ἡλικήλους κεκαρμένους. In ipsa autem calvitie & ra-
 so capite videtur aliquid olim fuisse contentui obno-
 xium. Unde graviter adeo irascitur Elisa pueris cal-
 viticem sibi exprobrantibus. Nonius verbum calvere
 deductum putavit a mimis calvis, qui omnibus essent
 frustrati, quo loco utitur Elmenhorstius, ad illustran-
 dum illud, quod est apud Arnobium contra gentes l. 3.
 p. 239. delectantur Dii stupidorum (de mimis loquitur)
 rasis capitiibus. Quaedam etiam in hanc sententiam
 annotata sunt ad Lucian. Lapsus. c. 18. a doctissime
 viro Almeloovenio. Add. Juven. s. 171. Casaub. ad
 Perf. p. 100. Graev. ad Lucian. Soleec. p. 744. Ne quid
 ta-

nisto habeat, C.R.I.T. Bono es animo: nihil ignavum dixi, sed pulcherrime equidem causam ita peregi: Etenim vera sunt, quae urbani homines saepe de vobis dicunt, somniantibus vobis ista obrepunt. Illi vero canino rictu subridentes, Extra tamen lectulum, inquit, nobis obveniunt. Tum ego, Sint vera, inquam, ista, o sublimes animae, nunquam tamen tuto quae futura sunt investigaveritis, sed vestris ipsi somniis inducti, quae neque sunt, neque futura unquam sunt, nugabimini. Nescio vero quomodo somniis fidem habentes ista oblateretis, honestissima quae sunt avertemini, malis autem delectemini, idque cum nullum ex tam detestabili facinore bonum consequamini. Omittite igitur absurda illa emotae mentis ludibria, malaque consilia ac praedictiones, ne quando Deus, eo quod pessime Patriae precamini, fallacesque vestros sermones ad ipsum refertis auctorem, in maiorem rem vos projiciat.

Θάρσ', ὅκ' ἀγανῆς, ἀνταῖπον γὰρ τὰ κάλλιστα. τὰ γὰρ ὅσα τ' ἀστικῶν θρυλλόμενα, ἔφη, ὡς ὑμεῖς, ὁπόταν ὀνειροπολεῖτε, τὰ τοιαῦτά περ παρεισάγον. οἱ δὲ σεσηρὸς ὑπομειδιῶντες, ἔξω περ παρήχονται τῷ κλισίῳ. ἦν δ' ἐγὼ, εἰ ἀληθῆς εἴησι ταῦτα, ὧς αἰθέριοι, ὅκ' ἂν ποτε ἀσφαλῶς τὰ μέλλοντα ἐξιχνεύσῃτε· ἀλλὰ καταπιπτόμενοι ὑπ' αὐτῶν, ληρήσετε τὰ μὴ ὄντα, μηδὲ γενησόμενα. ἀλλὰ ταῦτα μὴ ὅκ' οἶδ' ὅπως ληρεῖτε, ὀνείροις πιστεύοντες, οὐχὶ τὰ κάλλιστα βδελύσσεσθε, τοῖς δὲ πολλοῖς ἤθεσθε, μηδὲν ὀνείρμυροι τῷ βδελύγματι. ὥστε ἐάσετε τὰς ἀλλοκότους ταύτας φανασίας, καὶ τὰ πολλὰ βδελύματα, καὶ μαντεύματα, μή περ θεὸς ὑμᾶς ἐς κόρασιν βάλοι, ἀλλὰ τὸ τῇ πατρίδι ἐπαρᾶς, καὶ λόγος κινδύλους ἐπισημίζῃν.

Oy-

b 'Ονείρμυροι] An ὀνείρμυροι; Pell.

tamen dissimulem, videtur mihi Triephton ad clericorum tonsuram respicere, cujus & paullo ante facta mentio clarior, ubi κακοῖμαι τις, ἐξ ὧν ὁ θεὸς γενόμενος, κεκαρμύνηται τὴν κόμην minoratur. Gregorii enim Nazianzeni aetate tonsuram in usu fuisse, non improbabilis conjectura ex Maximi Cynici constitutione elicitur, de qua loquens Nicephorus H. E. 12, 11, p. 240. καὶ τὰς κόμην, inquit, κινικῆς τρίχας ἀεικλῶν π. τ. λ. & ne nugari suo more putemus Nicephorum, praesto est Theodorus qui H. E. 4, 8. Τιμόθεος, inquit, ὁ τ' Ἀλεξανδρῶν Ἐπίσκοπος — ἀντὶ τῷ θαυμασίῳ Γρηγορίῳ (Nazianzeni puta) Μαξίμιόν τινα χειροτόνηκε κινικὸν, εὐθὺς αὐτῷ τὰς κινικὰς δόκους τρίχας. Nec parvi momenti sunt, quae Jac. Goshofredus ex fontibus monuit ad l. 38. Codicis Theod. de Episcopis, ubi ob ξηρίσμα γυροῖδης coronatos appellatos esse clericos, & clericalis reverentiae nomen Coronam fuisse jam circa haec tempora, luculenter probavit. Sed de his aliter Salmas. de coma p. 158. Viderint, qui dedita opera hujus antiquitatem ritus tractant.

J. M. G.

4. "Αστικοί] In ipsa Scriptura S. aliquorum mentio fit, qui jejuniis & cibi abstinentia ad visiones apparitionesque sese praepararunt. Et cacozelia quadam rerum sacrarum factum est, ut apud gentiles etiam quidam, Pythagorici imprimis atque Platonici, variis καθαρμοῖς, lustrationibus, jejuniis, animas suas ad commercium cum Deo spiritibusque aptas reddere vellent. Jam apud Herodotum 2, 40. προηστύοντο τῇ ἱερῇ. Ex recentioribus sufficiat in praesentia laudare

Jamblichum 3, 11. p. 74. edit. Oxon. ubi inter praeparationes ad vaticinandum reliquas, τριῶν ὧν ἐμερῶν ἀστικῶν refert. De Christianis omnium fere temporum nota res est, imprimis si in cenium veniant, quae in Vitis Sanctorum Patrum, & Actis Sanctorum, larga manu afferuntur. Sed non sunt praetermittenda Gregorii Nazianzeni verba, quibus mirifice totus hic locus illustratur. Vocabantur a Juliano Christiani, ait vir ἔνθεος, p. 122. seq. Orat. 11. in Julianum. οἱ τοῖς γραῖδαῖς συναβιζόμενοι & συμφάλλοις, οἱ τοῖς μακαρίαις ἡγεταῖς ἐκτετηγμένοι, καὶ ἡμίονοι, οἱ μάλιστα ἀγρυπνοῦντες, καὶ τοῖς πανυχίοις εἰσέσι ὡς ἀληθεύοντες. J. M. G.

13. Σισυρὸς] De iratorum canum rictibus adhiberi solitum verbum: Aristoph. Pace v. 635. ἡγρυμνῶντες ἐπ' ἀλλήλοισι & σισυρότας. Schol. δὲ τ' κινῶν ἢ μυρίαφορῶν, ὅταν γὰρ ἀργίζων) σισυρῶσιν ἀλλήλοισι. Possit forte convertere sarcastice subridentes; σαρκάζειν enim & σαρκασμός δὲ τῷ σαίρειν, unde & σάρκα. J. M. G.

Ibid. Ἐξω — τῷ κλισίῳ] Id est, non ut alia somnia e somno & in lectulo ducunt originem, sed aliunde & extra lectulum nobis obtingunt. Ita Jamblichus de mysteriis 13, 23. probare conatur, a principio aliquo extra hominem constituto provenire Divina illa & futuri praesaga somnia. J. M. G.

26. Ἐπισημίζῃν] Uti nos vertimus, αὐτῷ συμβαλῆναι, ut scilicet ad Deum referatur. Non negaverim tamen, posse aliter etiam accipi, ut tantum divulgare vel differre rumoribus significet: ita nulla opus fuerit cilipti. J. M. G.

17. Ἐν

Οὗτοι δὲ ἅπαντες ἕνα θυμὸν ἔχουσιν, ἐμοὶ πολλὰ καλεμέμφονο. καὶ εἰ βέλαι, καὶ τὰ γε ποροσθῶ σοι, ἅτινά με καὶ ὡς τήλην ἀναυδὸν ἔθηκαν, μέχρις ἂν ἡ χρηστὴ σε λα-30 λιά λιθάρηδρον ἀνέλυσεν, καὶ ἄνθρωπον ἀπεκατέστησεν. ΤΡΙΕΦ. Σίγα, ὦ Κριτία, καὶ μὴ ὑπερεκτείνῃς τὰς ὕβλους. ὅρας γὰρ ὡς ἐξώγκωταί με ἡ νηδὺς, καὶ ὥσπερ κυοφορῶ ἐδήχηθην γὰρ τοῖς ὡδὲ σὺ λόγους, ὡς ὑπὸ 35 κυνὸς λυττῶνται. καὶ εἰ μὴ φάρμακον ληθεδανὸν ἐμπιὼν ἡρεμήσω, αὐτὴ ἡ μνήμη οἰκωρῶσα ἐν ἐμοὶ, μέγα κακὸν ἐργάσει. ὥστε ἕασον τέτρε, καὶ εὐχὴν ἀπὸ πατρός σεξάμην, καὶ ἡ πολυώνυμον ὡδὴν ἐς τέ-40 λαι ὀπιθεῖς.

Ἀλλὰ τί τῷτο; ἐχὶ Κλεόλα ὅτός ἐστιν, ὁ τοῖς ποσὶ μακρὰ βιβὰς, σπευδὴ δὲ ἵκει κατέρχετο; μὴ ὀπιφωνήσομεν αὐτῷ; ΚΡΙΤ. Καὶ μάλα. ΤΡΙΕΦ. Κλεό-45 λαε, μή τι ὡδιδράμης γε ποσὶ, μηδὲ παρέλθης, ἀλλ' ἐλθέ χαίρων, εἴγε περ μῦθον φέρεις. ΚΛΕΟΛ. Χαίρετ' ἄμφω, ὦ καλὴ ξυνωρίς. ΤΡΙΕΦ. Τίς ἡ σπευδὴ;

27. Ἐνα θυμὸν ἔχουσιν] *Hom. Il. N. 487. M. d. S.* Ἐνα θυμὸν ἔχουσιν] *Suspiciabatur Cel. Heumannus, ἅπαντα θυμὸν ἔχουσιν.* Superest, ut addicant libri, sine quibus in tolerabili sententia nihil mutem. *J. M. G.*

Ibid. θυμὸν.] *Idem* volebat verti *Heum.* Poec. 249. bene, si ἔχουσιν legas, minus recte si vulgatum ser-
ves. *J. F. R.*

32. Σίγα, ὦ Κριτία] Poteratne autem aliquid in dramatico genere esse absurdius, quam post magna prooemia & ingentissimarum promissionum hiatus, denique, cum ad ipsam rem perventum est, frustrari lectores, & dimittere longe quam fuerant incertiores, quid nam tantis dignum hyperbolis cothurnisque fuerit. *Κριτίας* quidem *ἐπιιδίας*, & ὕβλους forte vidimus, sed ubi *δινα βελυμένα*, quorum aequae mentio facta c. 4. Si quid tamen licet conicere, ipsam forte mortem *Juliano* portendi dixerunt *Sophistae*, quos nos ter appellat, quo referenda sunt, quae §. 35. diss. nostrae diximus. Hoc itaque ut nimis mali ominis & blasphemum plane reticeret. Inde forte est quod *Critias* deinde vitam longam spondet *Imperator*i, quanquam id alia etiam de causis poterat fieri. *J. M. G.*

33. ὡς ἐξώγκωται] Nimirum quod ante in *Critia* effluerat nugae *Sophistarum*, id jam in *Triephonte* produciunt. Illud de moriū canis rabidi est etiam in *hinc Nigriui*, item *Philopseudis*, ubi etiam de ventre

27. Hic vero uno omnes animo multis, me objurgare, & si vis, jam ea adjiciam, quae quasi columnam elinguem me fecere, donec salutaris illa tua allocutio jam faxa membra resolvit, hominiquē me restituit. TRIEPH. Quin tace, Critia, neque nugas extende amplius. Vides enim ut mihi venter intumuerit, & tanquam uterum gestem. Tuis quippe sermonibus ut a rabido cane morsus sum. Atque nisi sumta procurandae oblivioni medicina conquiescam, ipsa rei recordatio in me permanens, metuo ne magnum mihi malum conciliet. Hos igitur omitte, precationemque a patre incipiens, multisque refertum nominibus carmen ad finem superaddens.

28. Sed quid istuc? Non iste Cleolaeus est, qui magnis adeo citatisque gressibus huc descendit? Inclamabimusne hominem, Critia. CRIT. Omnino. TRIEPH. Cleolae,

Ne praetercurras pedibus nos, praetereasui:

Accede, salve, si quid apportas novi.

CLEOL. Vos vero salvetis ambo, nobile amicorum par. TRIEPH. Quanam est ista

auditis nugis inflato ita *Lucian.* p. 353. τοιαῦτα ἀκούσας, ἦ καὶ νῆ δ' Δία, ὥσπερ οἱ τῶ γλυκύς πτόντης, ἐμπυσημένῳ τὴν γαστέρα, ἐμύτω δρόμῳ, ἰδίως δ' ἐν πένθει ἐπὶ πολλῶ ἐπιδράμῳ ληθιδυνόν τι φάρμακον, ὃν ἤκε-
σα, ὡς μὴ τι κακὸν ἐργάσεται με ἡ μνήμη αὐτῶν ἐνοικω-
ροῦσα. Quod est de ultimo verbo, conf. *Abdicat.* c. 6. ὃ γὰρ ἀπλοῦν, ἐδ' ἐπιτόλαιον καὶ μανίας τὰ εἶδη, ὥκα τι παλαιὸν ὑποικυροῦν ἐν τῇ ψυχῇ κακὸν ἀπέρρηξεν. κ. τ. λ. *J. M. G.*

39. Τὴν ὡχὴν ἀπὸ πατρός] *Nic. Rigaltius* ad *Tertull.* de *Oratione* non procul ab initio, notam etiam, inquit, *Luciano* fuisse dominicae orationis formulam, declarant ista *Triephontis* ad *Critiam*; & deinde haec verba subiungit. Cui merito assentitur *Cel. Fabric.* *Bibl. Gr.* 4, 16. p. 504. *J. M. G.*

40. Πολυώνυμον ὡδὴν] Vid. *Th. Smith.* de hymno matutino Graecorum, in miscel. p. 139. *M. V. La Croze.* Πολυώνυμον ὡδὴν] Per hanc intelligit *Joh. Gregorius* clausulam Orationis dominicae: *quia tuum est regnum* &c. *Observationum Sacrarum* c. 38. quem tamen falli, praeclare notavit *J. Alb. Fabricius* l. c. & mavult intelligi *δοξαλογίαν* aliquam veterem, ut est v. g. *Clementis Alexandrini.* Deinde in *Bibliographia antiquaria* c. xi. p. 368 ubi de Christianorum hymnis exponit; *Ode Polyonymos*, inquit, *cujus meminit Lucianus, sive quisquis auctor, in Philopatride, nihil aliud est quam*

ista tua festinatio ; multum enim anhelas ! 50 ὁ αὐτὸς μαίνεται ὡς ὅτι πολὺ. μή τι χερὸν πέν-
Ecquid forte novi factum est ? CLEOL. πρακ.] ; ΚΛΕΟΛ.

Cecidit supercilium celebre Persicum :

Cadetque Susa mox, urbs incluta :

Arabumque tellus tota mox cadet

Valida manu victoris atque robore.

29. CRIT. Hoc est illud,

Nunquam bonos piosque negligit Deus,

Sed auget, ornat, in bonisque collocat.

Nos vero , Triepho , in optima incidimus tempora. Angebar enim, quid, cum mori-
riendum esset, liberis meis testamento relin-
querem. (Nosti enim mendicitatem meam,
ut ego tua.) Jam vero hoc satis est libe-
ris, vita Imperatoris : ita enim nec divitiarum
nobis deerunt, neque gens ulla ad terrorem
nobis incutiendum valebit. TRIEPH. Et
ego, Critia, haec relinquo liberis, ut vi-
deant Babylona perditam, Aegyptum sub
jugum redactam,

Persarum gnatos servili pondere pressos,
excursiones Scytharum repressas, utinam
omnino praecisas. Nos vero ignotum qui
est Athenis Deum a nobis inventum ado-

Πέπλωκεν ὄφρ' ἢ ὡς ἀλὰι βοιωμένη Περγῶν
καὶ Σῶσα κλεινὸν ἄστυ.

Πέσθ' δ' ἔτι γε πᾶσα χθὼν Ἀραβίας,
55 Χειρὶ κρατῶντ' εὐδ' ἐνωτάτῳ κράτει.

KRIT. Τῆτ' ἐκεῖνο, ὡς

Ἄει τὸ θεῖον οὐκ ἀμελεῖ τ' ἀγαθῶν,

Ἄλλ' αὖξαι, ἄγον' ὅτι τὰ κρείττονα.

ἡμεῖς δὲ, ὦ Τριεφῶν, τὰ κάλλιστα εὐρη-
κότες ἐσμέν. ἐδυοχέραινον γὰρ ἐν τῇ ἀποδείξει

τί τοῖς τέκνοις καταλιπεῖν ὅτι ταῖς ἀγα-
θήκαις. οἶδας γὰρ τ' ἐμὴν πενίαν, ὡς ἐγὼ

τὰ σά. τῆτο δεχεῖ τοῖς πασι, αἱ ἡμέ-
ραι τῆ αὐτοκράτορος. πλεῖστ' γὰρ ἡμᾶς

50 δὲ ἐκλείπει, καὶ ἐθ' ἡμᾶς ἐ κατα-
πτόσθ. ΤΡΙΕΦ. Καὶ γὰρ, ὦ Κριτία, ταῦ-
τα καταλείπω τοῖς τέκνοις, ὡς ἴδωσι Βαβυ-
λῶνα ὀλλυμένην, Αἴγυπτον θλυμένην, τὰ

τ' Περγῶν τέκνα θάλειον ἡμᾶς ἀγοῖα, τὰς
ὀκνδρομάς τ' Σκυθῶν παυομένας, ἢ εἴτ' ἐν

καὶ ἀνακοπόμενάς. ἡμᾶς δὲ τ' ἐν Ἀθήναις
ἄγνωστον ἐφευρόντες, καὶ προσκυνήσαντες,

Χεί-

a 'Εκλείπει] Restitui ex Pell. & B1. 2. 'Εκλείπει male Fl. J. All. Fr. H. S. 'Εκλείπει Amst. b Eit'] Sic
vett. Eit' S. & Amst. Eit' Fl. discretim.

quam doxologia &c. Ita πολυώνυμοι ὡδὴν vocaveris
την μεγάλην δόξαλογίαν, ut vocatur, quae tum alias,
tum accurate imprimis, & cum variantium lectio-
num notatione, edita est a Th. Smith, in calce libri
Anglice editi, an account of the Greek Church, ubi
statim ab initio canit Ecclesia: Αἰνούμεν σε, εὐλογοῦμεν
σε, προσκυνούμεν σε, δόξαλογοῦμεν σε, εὐχαριστοῦμεν σε,
κ. τ. λ. Ἐπαύσης πολυώνυμους meminit Lucian. Philops. c.
17. magicum carmen intelligens.

42. Ἀλλὰ] Fingitur interventu Cleolai sermo in-
terrumpi.

46. Μὴ τι ὡς ἀγαθὴν] Vid. §. 21. dissert. Studui
hic quidem, nequid in interpretatione hujus versus
ineptio Poetae concederem.

Ibid. Μηδὲ παρέλθης] Ex Tragico aliquo, ut mihi
videtur; nisi forsitan, uti & sequentia, hujus ipsius,
quisquis demum est, & haec sint.

49. Καλὴ ξυμπόσις] V. diff. §. 28.

52. Πέπλωκεν ὄφρ' ἢ] Iterum Jambi, sed interrupti.

De re ipsa vid. omnino §. 33. & 34. dissert. Non pu-
to autem opus esse, ut ὄφρ' peculiariter de urbe qua-
cumque capiamus, ut Palmyram intelligebat Crozius,
Vid. diff. §. 24. Ὀφρ' ἢ, supercilium, est superbiae
Tom. III.

rebus gestis & felicitate superioris temporis contracta.

53. Σῶσα] Quia sub Trajano a Cassio Seleucia &
Ctesiphon captae sunt & incensae, sunt qui eo tem-
pore scriptum hunc dialogum putent; sed illi ad sex-
centa recentiora non attenderunt.

Ibid. Ἄστυ] Τὸ Περγῶν hic deesse videtur.

54. Ἀραβίας] Τὸ Α in Ἀραβία anceps. Propert. Aut
si qua Arabiae lucet bombyce puella.

64. Πλεῖστ' γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλείπει] Sic recentiores.

Scribe cum prioribus ἐκλείπει.

65. Ἐκλείπει] Plerique libri ἐκλείπει; quod sic ego
mutavi.

67. Βαβυλ. ὀλ. Αἴγ. δολ.] Stabat adhuc Luciani ae-
tate Babylon antiqua. Vid. Ἐπιστ. c. 23. & Εὐχ. c.

34. Audi tamen, quid Bochartus ex Plin. VI. 26. &
Strabone XVI. proferat, quo Seleuciam intelligi pro-
bet, cum ea aetate & deinceps Babylon nominatur.

69. Δούλειον ἡμᾶς] Il. Z. 463. — ἀμύνειν δούλειον ἡμᾶς,
& ante 455. ἐλευθέριον ἡμᾶς ἀπούρας.

72. Ἐφευρόντες] Quo jure autem dicit Triepho, mo-
do repertum ab ipsis esse ignotum Athenis Deum, cum
jam

χειρας εἰς ἕρανὸν ἐκτείναντες, τὴν εὐχαριστήσομεν, ὡς καλὰξιώθεντες τοιούτῃ κράτῃ ὑπὸ ἰπποῖ γενέσθαι. τῆς δὲ λοιπῆς, ληρὲν ἐάσωμεν, ἀρεσκόμενοι ὑπὲρ αὐτῆς εἰπεῖν, τὸ, Οὐ φροντὶς Ἰπποκλείδῃ, καὶ τὴν παροιμίαν.

[^c Οὐτὸν ὁ λόγος ἔμοι δοκεῖ εἶναι τῷ Λυκιανῷ.]

rantes, manibus in caelum sublati eidem gratias agemus cum tam excellenti potestati ut subiecti essemus, digni sumus ab ipso habiti. Reliquos autem nugari sinamus, fatisque habeamus illud de iis dicere, quod est in proverbio: non est curae Hippocliidi.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ, Η ΠΕΡΙ ΚΑΛΟΥΣ.

ΕΡΜΙΠΠΟΥ ΚΑΙ ΧΑΡΙΔΗΜΟΥ.

E P M.

ΠΕΡΙ κράτῃς ἔτυχον χθές, ὃ Χαρίδημε, ποιεῖμεν ἐν τῷ προαγείῳ, ἅμα μὲν καὶ τῷ ἀγρῶν χάριν ῥασιώνης, ἅμα δὲ (ἔτυχον γὰρ τι μελετῶν) καὶ δεόμενοι ἡσυχίας. ἐντυγχάνω δὲ Προξένῳ τῷ Ἐπικράτῃ. προσεπὶ πᾶν δὲ ὥσπερ εἰώθειν, ἡρώτων ὅθεν τε πορεύοιτο, καὶ ὅποι βαδίζοι, ὃ δὲ ἤκειν μὲν ἔφη καὶ αὐτὸς ἐκεῖ ὡς ἀμυθίας χάριν, ἡδὲ εἰώθει πρὸς τὸ ὅστιν γίνασθαι τῷ ἀγρῶν, ἀπολαύσων δὲ καὶ τὴν τῆς ἐπιπνεύσεως εὐκράτῃ καὶ κέφῃς αὔρας, ἀπὸ συμποσίου μάλιστα καλλίστῃ γεγονότῃ ἐν Πειραιεῖ, ἐν Ἀνδροκλέῃ τῷ Ἐπιχάρῃ, τὰ ἐπινίκια τεθυκότῃ Ἐρμῇ. ὅτι δὲ βιβλίον ἀναγνῶς ἐνίκησεν ἐν Διασίοις.

CHARIDEMUS, SIVE DE PULCHRITUDINE.

HERMIPPI ET CHARIDEMI.

H E R M.

FORTE evenit heri, Charideme, ut inambularem in suburbano, partim animi in agro reficiendi causa, partim quod quietis (commentabar enim aliquid) indigerem. Incido autem in Proxenum Epicratis F. eumque pro more salutatum interrogo, unde veniat? quorsum eat? Ille venire se ait ipsum quoque voluptatis causa, quae ad agrorum conspectum solet existere, fruique velle temperata illa levique, quae illis adspiret aura, venire autem e convivio praeclarissimo, quod celebratum dicebat in Piraeo, apud Androclem Epicharis F. qui rem sacram fecerit Mercurio victoriae causa, quam libro praelegendo Jovialibus ludis retulerit.

2. Hic

[^a Οὐτὸν &c.] Haec verba exhibet Fl. At ^f. Ald. H. S. B. Fr. Οὐτὸν ὁ λόγος νοθεύεται τῷ Λυκιανῷ. ΧΑΡ. Η ΠΕΡΙ ΚΑΛ.] Sic & Coll. cum Fl. B. Ald. Fr. P. S. ΕΡΜΙΠ. ΚΑΙ ΧΑΡ.] Ita B1. 2. Omittunt cett. P.

jam supra c. 18. per eundem juraverit Critias, idque eo tempore, cum quaereretur numen, per quod jurari valide posset; quod tamen, tanquam obiter dictum, silentio mittebat Triepho. An ex hodierno Gallorum idiomate sensus est: allons trouver le Dieu inconnu d'Athènes? ^f. M. G.

73. Εὐχαριστήσομεν] (Est vox minime Lucianea, i. e. Attica) Kust. Apud idoneum Auctorem nusquam reperiri pronunciat Thomas Magister, v. χάριν εἰδὲ

σοι. quod aliquatenus verum est; extat tamen in Ariani ad Epict. comment. p. 64. B. 77. C. ut & Eucharis. p. 64. B. C. M. d. S.

74. Τοιούτῃ κράτῃ] Pro Imperatore ipso ponitur κρατὶς. Ita etiam Nazianzenus Epist. 183. p. 893. τῷ παρόντι κράτῃ, id est Imperatori, τὰ τῷ κράτῃ, quae sunt Imperatoris, praestari jubet. ^f. M. G.

77. Οὐ φροντὶς Ἰπποκλ.] Eodem adagio, quod est ab Erasmo explicatum, Apologiam pro Adercede Condu-

Bis

2. Hic dicebat tum alia multa urbane facta esse & venuste, tum illud, quod pulchritudinis laudes a viris dictae sint: eas se referre non posse, quum senectutis vitio oblitus esset, qui praesertim non diu sermonibus illis interfuerit, te vero relaturum facile, qui & ipse dixisses laudationem, & toto convivio animum aliis attendisses.

CHAR. Facta sunt ista, Hermippe. Verum nec mihi facile est persequi accurate omnia. Neque enim audire licebat omnia, quod strepitus ingens esset a ministris pariter atque a convivis; cum alioquin inter res sit difficillimas meminisse sermonum in convivio habitorum: scis enim quam obliviosos ea res faciat illos etiam qui praestantissima memoria sunt praediti. Verumtamen tua causa, ut potero, narrare conabor, nihil omisurus eorum, quae in mentem mihi venerint.

3. HERM. Equidem jam horum causa, quae promittis, gratiam tibi habeo. Sed si totam mihi ab initio inde rationem reddas, quis liber fuerit, quem recitavit Androcles, quem vicerit, qui fueritis, quos ad coenam vocavit; sic demum solidam me gratiam inieris. CHAR. Liber fuit laudatio Herculis, insomni monitu, ut dicebat, ab illo scripta. Vicit Diotimum Megarensen, qui cum illo de adorea vel de gloria potius contendit. HERM. Quid ille recitavit? CHAR. Castorum laudationem: dicebat autem se quoque magnis ipso-

ἔφασκε δὴ ἄλλα τε πολλὰ γεγενῆσθαι, καὶ χαρίεντα, καὶ δὴ καὶ κάλλους ἐγκώμια εἰρηάζει τοῖς ἀνδράσιν, ἃ ἐκεῖνοι μὴ δύνασθαι εἰπεῖν ὑπὸ τῇ γήρῳ ἐπιλελησμένον, ἄλλως τε δὲ, καὶ οὐκ ἐπιπολὺ λόγων μέλεσθαι. σὲ δ' ἂν ῥαδίως εἰπεῖν, ἃ τε καὶ αὐτὸν ἐγκεκωμιακότα, καὶ τοῖς ἄλλοις παρ' ὅλον τὸ συμπόσιον προσεαχηκότα ἦν. ΧΑΡ. Γέγονε ταῦτα, ὦ Ἑρμιππε. εἰ μὲν γὰρ ἐγὼ ῥαδίον ἐπ' ἀκριβείας ἅπαντα διεξιέναι. εἰ γὰρ οἷόν τε ἦν πάντων ἀκθεῖν, θορύβῳ πολλῷ γνωμῶν, τῶν τε ἀφαικισμένων, καὶ τε ἐστιασμένων, ἄλλως τε καὶ τῶν δυσχερεστέρων ὧν μεμνησθαι λόγους ἐν συμπόσιῳ γενομένων. οἷσα γὰρ ὡς ἐπιήσμονας ποιεῖ καὶ τῆς λίας μνημονοικωτάτης. πλὴν ἄλλα σὴν χάριν, ὡς ἂν οἷός τε ᾖ, καὶ διήγησιν περὶ αὐτοῦ ποιεῖσθαι, μηδὲν ὀφθαλμίων ὧν ἂν ἐνθυμηθῶ.

4. EPM. Τῶν μὲν δὴ ἔνεκα, οἷδά σοι χάριν. ἀλλ' εἴ μοι τὰ πάντα λόγον ἐξ ἀρχῆς ἀποδοῖς, ὅ, τι τε ἦν ὅπερ ἀνέγνω βιβλίον Ἀνδροκλῆς, τίνα τε νενίκηκε, καὶ τίνας ὑμᾶς εἰς τὸ συμπόσιον κέκληκεν, ὅπως ἂν ἱκανῶς ἀκαθάρσιον τὴν χάριν. ΧΑΡ. Τὸ μὲν δὴ βιβλίον ἦν ἐγκώμιον Ἡρακλέους ἐκ τινὸς ὀνειράτου, ὡς ἔλεγε, πεποιημένον αὐτῷ, νενίκηκε δὲ Διότιμον τὸν Μεγαρόθεν, ἀνταγωνισάμενον αὐτῷ περὶ τῆς ἀσχυρίας, μᾶλλον δὲ περὶ δόξης. EPM. Τί δ' ἦν ὃ ἐκεῖν ἀνέγνω βιβλίον; ΧΑΡ. Ἐγκώμιον τοῖν Διοσκύροισιν. ἔφασκε δὲ καὶ αὐτὸς ἐν μεγάλῳ κινδύνῳ ὑπ'

His Lucianus concludit.

78. Οἷον] Rejecit hanc notam Ed. P. in quibusdam ita adscribitur, ut an ad praecedentem libellum an ad sequentem referri voluerint, nescias. Mos receptus ad sequentem referre jubet. sed vide notam nostram ad simile Scholium fini sequentis opusculi additam; unde patebit & hoc ad praecedentem Dialogum referri debere.

ΧΑΡΙΔΗΜΟΣ] Non esse hunc libellum Luciani, autem contendere, sed Scholasticam alicujus declamationem prope puerilem, cujus rei documenta quaedam e stilo petita mox dabimus, nempe insignia, ne quis sola putet.

J. M. G.

M. du S.

J. M. G.

15. Ἐν Διασίῳ] Vid. Bourd. not. & Scholia ad Tim. c. 5. & Icar. c. 24.

Ἐν Διασίῳ] In marg. P. additum: festa Jovis fuerunt Athenis Dialia, ἀπὸ ἀφαικισμοῦ αὐτοῦς ἐκχαίρειν, ὡς αἶσα, ut Suidas ait, appellata: & hanc forf. Bourdelotii notam intelligit Solanus; nam aliam ejusdem hic non invenio. Sed supra T. I. Tim. c. 7. N. 18. aliquid de Διασίῳ dixit, ubi & Cl. Hemsterh. confulas.

J. F. R.

44. Περὶ τῆς ἀσχυρίας] Quales ludi in Provincia Gallica satis antiqui, Florales dicti, quibus de carminum laude certatur, praemiumque est flos aureus. M. du S.

ὑπ' ἐκείνων σεσωσμένῳ, ταύτῳ αὐτοῖς
καθαίνειν τὴν χάριν· ἄλλως τε καὶ ὑπ' ἐκεί-
νων ὡς κεκλημένῳ, ἐπ' ἄλλοις ἰσίοις ἐν
τοῖς ἐσχάτοις κινδύνοις φανέντων.

Παρήσαν μὲν τοὶ τῷ συμποσίῳ καὶ ἄλλοι
πολλοί, οἳ μὴ συγγενεῖς αὐτῷ, οἳ δὲ καὶ ἄλ-
λως συνήθεις· οἳ δὲ λόγῳ τε ἄξιοι, τό, τε
συμπόσιον ὅλον κεκοσμηκότες, καὶ κάλλους
ἐγκώμια διελθόντες, Φίλων τε ἦν ὁ Δεινίης,
καὶ Ἀρίστιππος ὁ Ἀγαθένης, καὶ τρίτος
αὐτός· συγκατέλεκτο δὲ ἡμῖν καὶ Κλεώνυμος
ὁ καλός, ὁ τῷ Ἀνδροκλέει ἀδελφιδῆς,
μειράκιον ἀπαλόν τε καὶ τεθρυμμένον· νῦν
μέντοι γε ἐδόκει ἔχειν. πάντῳ γὰρ προθύμως
ἠκροῶτο τῶν λόγων. πρῶτος δὲ ὁ Φίλων
ὡς τῷ κάλλει ἠρξάμενος λέγειν, προσημασά-
μενος ἔτω. EPM. Μηδαμῶς, ὦ ἐταῖρε,
μὴ πρὶν τῶν ἐγκωμίων ἄρξῃ, πρὶν ἂν μοι καὶ
τὴν αἰτίαν ἀποδῷς, ὑφ' ἧς εἰς τέττας πόρῃ-
χθητε τῶν λόγων. CHAR. Εἰκὴν ἀφ' ὧν
ἡμᾶς, ὦ γὰρ, πάλαι δυναμένους τὴν
ἅπαντα λόγον διελθόντας ἀπαλλαγῆναι.
πλὴν ἀλλὰ τίς τίς ἂν χρήσαιτο, ὅποτε Φί-
λος τις ὢν βιάζοιτο; ἀνάγκη γὰρ ὑφίστα-
σθαι πάντας ὅτις.

Ἦν δὲ ζητεῖς αἰτίαν τῶν λόγων, αὐτὸς ἦν
Κλεώνυμος ὁ καλός. καθημένους γὰρ αὐτῷ
μέλαξ' ἐμὲ τε, καὶ Ἀνδροκλέους τῷ Δεῖς,
πολύς ἐγένετο λόγος τοῖς ἰδιώταις ὡς
αὐτῷ, ἀποβλέψας τε εἰς αὐτὸν, καὶ ὑφ' ὧν
ἐκπεπληγμένοις τὸ κάλλος. σχεδὸν ἔν
πάντων ὀλιγορήσαντες, κάθηντο διεξιόντες
ἐγκώμια τῷ μειραλίῳ. ἀγαθένης δὲ ἡμεῖς
τῶν ἀνδρῶν τὴν φιλοκαλίαν, καὶ ἅμα ἐπαινέσαν-
τες αὐτὸς, σεργίας τε πολλῆς εἶναι ὑπο-
λαβόντες, λόγοις ἀπολείπετο, τὴν ἰδίαν
ὡς τὴν καλλίστων, ὧν μόνον τέτων οἰόμεθα

rum beneficio periculis liberatum, hanc
ipsis gratiam referre: invitatum praesertim
ab ipsis, cum in fastigio malorum extremo
periculo apparerent.

4. Verum aderant in coena alii quoque
multi, vel cognati ejus vel alioquin fami-
liares. Commemoratione autem digni prae-
ter caeteros, quique totum exornarent con-
vivium, atque laudes dicerent pulchritudi-
nis, hi erant, Philo Diniæ F. & Aristip-
pus Agathenis, & tertius ego. Accubue-
rat nobiscum Cleonymus ille pulcher An-
droclis fratris filius, adolescentulus tener ac
delicatus, sed qui mentem habere videretur,
quippe qui cupide admodum orationes
audiret. Primus vero agere de pulchritu-
dine coepit Philo, hoc prooemio usus.
HERM. Noli, sodalis, noli laudes prius
incipere, quam & causam mihi indicave-
ris, a qua ad hos sermones provecti estis.
CHAR. Frustra nos, vir bone, moraris,
qui jam toto sermone enarrato poteramus
discedere. Verum quid agas, si quis ami-
cus vim tibi faciat? scilicet quidquid sit
fubeundum est.

5. Quam vero requiris sermonum occa-
sionem, ea ipse fuit formosus Cleonymus.
Cum inter me & Androclum patrum affi-
deret, multus de illo sermo inter indoctos
homines, adspicientes adolescentulum, &
forma ipsius supra modum percussit. Igitur
obliti fere reliquorum omnium affidebant
laudes illius enarrantes: quorum nos judi-
cium atque amorem pulchri cum probaremus
laudaremusque, ignaviae multae esse ratī,
si de pulcherrimis rebus indocti homines
dicendo nos superarent, quo solo illis nos
prae-

56. Φίλων] De Philone Luciani amico vide Συγγρ. & Συμπ. Quamquam hoc quidem opus Lucianum non esse suspicor. M. du S.

6. Ἦν πάντα τάλλα παρῆτας] Haec male conjuncta vix cohaerere videntur, nisi interponas articulum καὶ. ὡς ἂν τὸ καλὸν σώζοιτο, ἢ τῷ λέγειν; ita certe inter-

pretatus sum. Verbum σώζειν hic significat tueri, adesse, ostendere. Simili fere ratione Plutarchus de facie in Orbe Lunae p. 1701. H. Steph. de Cleanthe Samio; Φαινόμενα σώζειν ἐπιμαρτυροῦν τὴν ἀρετὴν ἐποτιθέμενον. κ. τ. λ. ubi etiam ad demonstrationem, & conciliationem assensus refertur.

7. M. G. MS. Δ. α.

praestare putaremus, dicere de pulchritudine ipsi quoque aggressi sumus. Decrevimus ergo non nominatim laudes dicere pueri; quippe quod parum consultum sit, cum magis illum frangat deliciis: sed neque ita sine ordine, ut isti, quidquid in buccam cuique venerit proferre; verum singulatim dicere unumquemque, quae de argumento proposito memoria subjiceret.

6. Atque primas sibi dicendi partes fumens Philo sic verba fecit: *Quam indignum est, si, quidquid agimus quotidie, in eo sic tanquam de rebus pulchris laboremus; pulchritudinis autem ipsius nullam habeamus rationem, sed ita silentio desideamus, quasi vereamur, ne forte imprudentes dicamus illud, pro quo omni tempore laboramus. Atqui ubi tandem prout decet oratione utatur aliquis, si in tanto circa res nihili studio de eo, quod omnium rerum pulcherrimum est, taceat? Aut quomodo, quod in oratione pulchrum est, pulchrius seruetur, quam si relictis aliis omnibus, de ipso illo sine eorum quae agimus omnium dicatur? Verum ne videar dicere quidem posse, quomodo affecti circa illam esse debeamus, de re ipsa autem dicere nescire; quam potest pauca ea de re conabor exponere. Pulchritudinis nimirum participes fieri omnes concupiscunt, digni autem illa habitus sunt omnino pauci. Quicumque autem munus hocce sunt consecuti, beatissimi omnium facti videntur, honore quo par est a Diis pariter atque hominibus affecti. Argumentum huius rei hoc esto. In numero enim Deorum, qui ex Heroibus facti sunt, Hercules est Jovis filius, & Castores, & Helena; quorum iste virtutis ergo illum dicitur honorem esse consecutus. Helena autem pulchritudinis gratia, cum ipsa se in Deam mutasse, tum fratribus suis ejus*

8 *ὑπορέχων, καὶ δὴ ἡπτόμεθα τὴν περὶ κάλλους λόγων. ἔδοξεν ἔν ἡμῖν; ὅσα ὀνομαστὶ λέγειν τὴν ἑπαινον τῶν παιδῶν (ὃ γὰρ ἂν ἔχουν καλῶς, ἐμβαλεῖν γὰρ ἂν αὐτὸν εἰς πλείω τρυφήν) ἀλλ' ὅδε μὴν ὥσπερ ἐκείνους ἕτως ἀτάκτως, ὥσπερ ἕκαστον τύχοι, λέγειν, ἀλλ' ἕκαστον εἰπεῖν ἰδίᾳ, ὅσ' ἂν ἀπομνημονεύοι περὶ τῶν προκειμένων.*

Καὶ δὴ ἀρξάμενοι ὁ Φίλων πρῶτον, ἕτως τὴν λόγον ἐποιεῖτο, ὡς ἔστι δεινόν, εἰς πάνθ' ὅσα πράττομεν ἐκάστης ἡμέρας, ὡς περὶ καλῶν ποιούμεθα τὴν σπουδὴν, αὐτῶν δὴ τῶν κάλλους ἕδνεα ποιησόμεθα λόγον, ἀλλ' ἕτω καθεδόμεθα σιγῇ, ὥσπερ δεδοικότες, μὴ λάθωμεν ἡμᾶς αὐτοὺς, ὑπὲρ ὃ σπουδάζομεν τὴν ἀπαίῃ χρόνον, εἰπόντες. καίτοι οὐδ' ἅν τις χρῆσαιτο σπουδόντως τοῖς λόγοις, εἰ περὶ τὴν μηδενὸς ἀξίων σπουδάζων, περὶ τῶν καλλίστων σιγῇ τὴν ὄντων; ἢ πῶς ἂν τὸ ἐν λόγοις καλὸν σώζοιτο κάλλιον μᾶλλον, ἢ πάντα τᾶλλα παρέντας περὶ αὐτῶν λέγειν τῶν τέλους ἡμᾶς τὴν ἐκάστοτε πρᾶττομένων; ἀλλ' ἵνα μὴ δοξῶ λέγειν μὴ ὡς χρὴ περὶ τῆτο ἀφαικίᾳ εἰδέναι, εἰπεῖν δὲ μηδὲν ὁπίστασθαι περὶ αὐτῶν, ὡς οἶδ' ὅτε βραχεία περὶ τῶν περὶ αὐτῶν διελεῖν. κάλλους γὰρ δὴ πάντες μὴ ἐπεθύμησαν τυχεῖν πᾶν δ' ἡξιώθησαν ὀλίγοι τινές. οἱ δὲ ταύτης ἔτυχον τὸ δωρεᾶς, εὐδαιμονέσθαι πάντων ἔδοξαν γενεῖναι, καὶ πρὸς θεῶν, καὶ πρὸς ἀνθρώπων τὰ εἰκότα τέλει μνημένοι. τεκμήριον δὲ τὴν γὰρ θεῶν ἐξ ἡρώων γενομένων, Ἡρακλῆς τέ ὅστις ὁ Διὸς, καὶ Διόσκουροι, καὶ Ἑλένη, ὧν ὁ μὴ ἀνδρίας ἕνεκα, ταύτης ὀλέγετο τυχεῖν τὴν τιμῆς, Ἑλένη δὲ τῶν κάλλους χάριν, αὐτῇ τε μέγα βαλεῖν εἰς θεῶν, καὶ τοῖς Διόσκουροις αἰτία γενέσθαι πρὶν

a Διόσκουροι.] Ita hic & mox constanter. *b* Αὐτῶν.] Αὐτῇ Fl.

18. Διόσκουροι.] Ita & Navig. c. 9. ut alibi plerumque. Sed interdum & Διόσκουροι ap. Nostrum. V. Dial. Dieretr. 14.

F.F.R.

22. Αἰτία γενέσθαι.] Hic aliquid deesse videtur. An τὴν ἀθανασίας αἰτία γ. &c. F.G. Facile subaudias ejusdem rei auctorem Helenam fratribus fuisse quam ipsa fecit.

liii 3.

no-

πρὶν αὐτῷ εἰς ἑρᾶν ἀνελθεῖν τοῖς ὑπο-
γῆν συνεξήτασμά μοις.

Ἀλλὰ μὴν ὅστις ἀνθρώπων ἡξιώθη τοῖς
θεοῖς ὀμιλεῖν, οὐκ ἔστιν εὐρεῖν, πλὴν ὅσοι
μετερχήασιν κάλλους. Πέλοψ τε καὶ Τέτις
χάριν τοῖς θεοῖς ἀμβροσίας μετέχευ, καὶ Γα-
νυμήδης ὁ τῷ Δαρδάνει ἔτῳ κεκράληκέναι
λέγει τῷ πάντων ὑπάτῳ θεῶν, ὅς τ' αὐ-
τὸν οὐκ ἀναγχαῖ συμμείλαρχεῖν αὐτῷ τινὰ
τῶν ἄλλων θεῶν. Ἡ δὲ Ἰθάκας τῷ παιδικῶν,
ἀλλ' αὐτῷ μόνῳ παρέπεσαν ἡγεμόνον εἶναι,
εἰς Γάργαρον κάλαπτάντα τῷ Ἰδῆς, ἀναγα-
γεῖν ἐκεῖσε τὰ παιδικὰ, ὅπως συνέσειε τῷ
ἁπαντα ἔμελλε χρόνον. τοσαύτῳ δ' ὅπτι-
μέλειαν αἰεὶ πεποιήσῃ τῷ καλῶν, ὅς τ' ἐμὸν
αὐτὸς ἡξίωσε τῷ ἑρᾶν ἀναγαγὼν ἐκεῖ-
σε, ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὅπτι γῆς ὅ, τι τύχοι
γινόμενον, συγῆν ἐκάστῳ τοῖς ἐρωμένοις. καὶ
τῷτο μὲν γενόμενον κύκλῳ, συνεγένετο
ἡ Δῖδα, τῷτο δ' ἐν εἰδῇ ταύρῳ τῷ Εὐρώ-
πην ἀρπάζει· εἰκαδὲς δ' ἡ Ἀμφιτρώωνι,
γεννᾷ τῷ Ἡρακλεῖ. καὶ πολλὰ τις ἀν' ἔχοι
λέγειν τεχνάσματά τῷ Διὸς, ὅπως ἀν' οἷς
ἐπεθύμει συγγένοιτο, μηχανώμενος.

Τὸ δὲ δὴ μέγιστον, καὶ οἷον ἂν τις θαυ-
μάσαι, ὀμιλῶν καὶ τοῖς θεοῖς (καὶ καὶ ἀνθρώ-
πων γε ὑδέσι, πλὴν εἰ μὴ τοῖς καλοῖς) ἐν
δ' ἢν τέτοις δημηγορῶν, ἔτῳ πεποιήσῃ σο-
φὸς παρὸς τῷ κοινῷ τῷ Ἑλλήνων ποιητῇ, καὶ

rei causa fuisse, qui ante illius in caelum a-
scensum, mortuis annumerati fuerant.

7. Verum etiam qui homo dignus sit con-
suetudine Deorum habitus, non est invenire,
praeterquam qui pulchri essent. Certe enim
Pelops huius gratia Ambrosiae Deorum parti-
ceps factus est; & Ganymedes Dardani filius
sic vicisse summum Deorum dicitur, ut pati
non posset, quemquam aliorum Deorum secum
ad venandum amasium venire, sed sibi soli
decorum esse duceret, devolare in Gargarum
Idae verticem, & eo puerum educere, ubi
toto deinde tempore secum esset futurus. Tan-
ti vero semper fecit pulchros, non tantum ut
caelesti illos sede eo deductos dignatus sit, sed
ipse quoque quoties in terra esset, suis semper
cum amoribus versatus, nunc in Cycnum ver-
sus cum Lede inserit, nunc tauri specie ra-
puerit Europam, nunc Amphitruonis summa
forma Herculem genuerit. Ac multa com-
memorare aliquis possit Jovis commenda, ut qui-
buscum superet una esset machinantis.

8. Qua in re illud maximum est, & quod
merito miretur aliquis, quod agens inter Deos
(neque enim ad alios se homines praeterquam
ad pulchros applicare solet) inter Deos igitur
ad concionatur, adeo turbidus a communi
Graecorum poeta, & audax terribisque in-
di-

^a Θήρας] Ita plurimae bene. Θύρας f. Vz. ^b Δῖδα] Sic Fl. aliaque recte Δῖδα f. ^c Ἀμφιτρώωνι] Ἀμφι-
τρώων male f. & Fl.

neque aliquid excidisse credo, si stilum huius Dialogi
respicias. Et si καὶ modo veritas etiam, satis procedit
sermo, ea ipsa hoc fecit, fratribus etiam suavit, sive
effecit. f.F.R.

23. Πρὶν αὐτὴν — συνεξήτασμά μοις] Ita videtur con-
ciliare velle Homeri dicta diversa. Il. Γ, 243. cum He-
lena de fratribus suis tanquam vivis dixisset, subjicit,

Ὡς φάτο· τοὺς δ' ἤδη κατέχει φρεσὶ ζῶν αἶψα
Ἐν Λακωνδαίμοι κ. τ. λ.

Sed aliquamdiu poss. Od. A, 299. videt apud inferos
Ulysses

Κάτορος δ' Ἰππείδαμον & πρὸς ἀγαθὸν Πολυδύκιον
Τοὺς ἀμφὺ ζῶντας κατέχει φρεσὶ ζῶν αἶψα
Ὅτ' ἐν ἑρᾶν γῆς τιμὴν πρὸς Ζηνὸς ἔχουσιν
Ἄλλοι μὲν ζῶντες ἐπὶ τῇ γαίᾳ, ἄλλοι δ' αὖτε
Τιθιδῶν τιμὴν δὲ λελογχασ' ἴσα θεοῖσιν.

De Apotheosi autem Helenae vid. Spanh. ad Callim.
in Dia. vf. 232. & Derhair. ad Athenag. apol. pr. p.
3. ubi pro Nemefi f. Rhamnusia Dea cultam ostendi-
tur. f.M.G.

27. Πέλοψ] Vid. & c. 19. Hyginus filii formam
praedicat; 271. De Pelopis ipsius forma nihil habet.
sed meminit Clem. Alex. p. 14. C. & Philostr. p. 788.
A.

ducitur, ut in prima concione Junonem, quae quidem olim exprobrare illi. soleret omnia, ipsam tamen adeo perterruerit, ut satis haberet nihil aliud sibi evenire, sed intra verba Jovis iram consistere: in posteriori autem concione in non minore Deos omnes terrore constituerit, terram se ipsis cum hominibus suspensum & mare minatus. Cum vero ad pulchros accedit, ita fit mitis, & mansuetus, & aequus omnibus, ut super reliqua omnia, ipsa Jovis persona deposita, ne insuavis amoribus suis videatur, formam sumat alterius, eoque pulcherrimam, quae illicere adspicietem possit: tantum reverentiae & honoris habet pulchritudini!

9. Neque vero solus ita Jupiter pulchritudine captus est, reliquorum autem Deorum nullus, ut potius ista criminosè in Jovem, quam pro pulchritudine dicta videri possint. Sed si quis curate rem velit considerare, Deos omnes eodem modo affectos invenerit, Neptunum verbi causa Pelopis forma victum, Hyacinthi Apollinem, Mercurium Cadmi.

10. Neque Deas aperte illi succubuisse, pudet, sed velut honoris aemulatione de se praedicari amant, cum hoc vel illo fuisse formosè,

Θρασύς, & καὶ ἀπληκτικός, ὥς' ἐν τῇ προτέρᾳ διηγησίᾳ τῇ Ἡραν, καίτοι πρότερον πάντ' εἰσθῆναι ὀπιτιμᾶν αὐτῷ, ὅμως δ' αὐτῷ ἔτι εὐδοκίᾳ, ὥς' ἤρκεσεν αὐτῇ τὸ μηδὲν παθεῖν, ἀλλὰ μέχρι λόγων εἶναι τὴν ὀργὴν τῷ Διὶ. τὸ δ' ἀπάντας θεοὺς ἐν τῇ ὑτέρᾳ πάλιν ἐχ' ἡτῶν κατέστησε φοβεῖσθαι, γῆν ἀνασπᾶσειν αὐτοῖς ἀνδράσι & θάλασσαν ἀπειλήσας. μέλλων δὲ συνέσει καλοῖς, ἔτι γίγνετο πρᾶτον, & ἡμερῶν, & τοῖς πᾶσιν ὀπιτικῆς, ὥς' πρὸς ἅπασιν τοῖς ἄλλοις, & αὐτὸ τὸ Ζεὺς εἶναι καλιπῶν, ὅπως μὴ φαίνοισι τοῖς παιδικοῖς ἀνδρῶν, ἐτέρους τινὲς ὑποκρίνετο ὄχημα, & τῶν καλλίστων, & οἷς τὸ ὄρῶντα πρῶτα γαγῆας. τοσῶτον αἰδῆς & τιμῆς παρέχεται τῷ κάλλει.

Καὶ ἐχ' ὁ μὲν Ζεὺς ἔτι μόνον ἐάλω τῷ ὀκάλλει, τῷ δ' ἄλλων ἐδῆς θεῶν, ἵνα μᾶλλον ἔχειν δοκῇ ταῦτα ἀληγορίαν Διὸς, ἐχ' ὑπὲρ τῷ κάλλει εἰρηῶν. ἀλλ' εἴ τις ἀκριβῶς ἐβελήσῃ σκοπεῖν, πάντας ἀν' εὐρύϊ θεοὺς ταυτὰ πεπονθότας ἂν δῇ, οἷον τὸ μὲν Ποσειδῶ τῷ Πέλοπι ἡττημένον, Ὑακίνθῳ δὲ τῷ Ἀπόλλω, τὸ Ἑρμῇ δὲ τῷ Κάδμω.

Καὶ θεαὶ δ' ἐλάτῃς οὐκ αἰσχύνοντο φαίνεσθαι τῶν. ἀλλ' ὥσπερ φιλοδομίαν αὐδοταῖς ἔχειν δοκεῖ, τὸ τῷ δέινῳ συζηνομένην κα-

Διὶ Διὶ Fl. melius.

A. Neptuno amatus currum ab eo accipit, vid. c. 9. & 19.

Πέλοπι Conf. infra c. 19. f.

28. Γανυμήδης ὁ τῷ Δαρδάνῳ Adpinxit Cl. Hemsterb. Vid. Davif. ad Cic. T. D. I. p. 65. Ed. 3. Sed mihi est p. 56. five c. 26. ubi Cic. Laomedontem facit Gany-medis patrem; Davif. vero magnas de eodem aucto-rum discrepantias indicat, quas repetisse aut conciliaf-se tanti non habeo.

32. Θήρας] Atqui adfuit Mercurius rapienti &c. vi-de &c. p. c. 3.

34. Γαργαῖον] Vid. T. I. p. 256. Dear. Judic. T. I.

c. 5.

38. Ἐκείσιν] Εἰς τὸ ἔμπροσθεν scilicet.

41. Τοῦτο μὲν γινώσκοντες καὶ — ταῦτο δὲ ἐν εἰδῇ ταύτῃ Pessime Interpr. ταῦτο μὲν & ταῦτο δὲ, reddidit ob eam rem, & ob eandem. notat enim, cum, cum: modo, modo. Voluit igitur Lucian. modo in cygnum conversus, modo in tauri specie. Exempla videri possunt apud Vigerum & alios.

51. Ἐλάναν ποιητῇ] Hom. Il. Δ. 39.

57. Ἀπᾶνας θεοὺς &c.] Il. Θ. 18.

66. Καὶ οἷς τὸ ὄρῶντα πρῶτα γαγῆας] Interp. & quia maxime putat insipientem alluci posse. Parum accurate; non enim οἷς est quia putat, sed quia potest, apud est. δυνατοῦ, ἰκανοῦ alias dicitur.

75. Τῷ Πέλοπι ἡττημένον] Vide c. 7. & notam no-stram.

M. du S.
S. 1. Παρε-

καλῶ διηγείας, παρέχῃας τοῖς ἀνθρώποις. ἔτι δὲ τῷ ἅλῳ πάντων, ^a ἐκάστη προστάτις ἔσται, ἢ ^b ἑτέρ' ἀμφισβητεῖ, πρὸς ὧν ἀρχαί, ἀλλ' Ἀθηναῖς μὲν τοῖς ἀνθρώποις ἡγεμένη τὰ ἐς πολέμους, πρὸς δ' Ἀρτεμιν ἢ Ἀφροδίτην πρὸς θήρας· ὡς δ' αὐτὰς Ἀθηναῖς καὶ κείνη πρὸς ἡγεμονίαν τῶν πολεμικῶν· τῇ δὲ γάμων, Ἡρ' Ἀφροδίτη, ἢ δ' αὐτὴ πρὸς αὐτῆς ἐνοχλημένη πρὸς ὧν ἐφορεύει· ἐκάστη δ' ὅπῃ κάλλος τοσούτον φρονεῖ, καὶ πᾶσας ὑπερβάλλει· δοκεῖ, ὥστε καὶ ἡ Ἔρις αὐτὰς ἀλλήλαις ἐκπολεμῶσαι βελομένη, ἢ δὲ ἄλλο πρὸς αὐταῖς ἢ κάλλος, ἢ τὸ οἰομένη ῥαδίως, ὅπως ἢ θελε, καταστήσει· ὁρθῶς καὶ φρονίμως τὸ τοιοῦτον λογισμένη. ⁹⁵ σκέψαιτο δ' ἂν τις ἐντεῦθεν τὴν τῆς κάλλους περὶ αὐτῶν· ὡς γὰρ ἐλάσθη τῆς μήλης, καὶ τῇ ὅπῃ γραφὴν ἀνελέσθαι, ἐκάστης αὐτῆς ὑπολαβῆσθαι εἶναι τὸ μήλον, μηδεμίαν δὲ τολμῶσθαι τὴν ψῆφον καθ' αὐτῆς ἐνεγκεῖν, ὡς ἄρ' αἰσχροτέρα τῇ ἑτέρας εἴη τῇ ὅψιν, ἀνερχομένη πρὸς τὴν μὲν πατέρα, τῇ δ' ἀδελφόν τε καὶ σύνοικον, Δία, ἐπιτρέψαι τὴν δίκην αὐτῶν. ἔχων δὲ καὶ αὐτὸς ἢ τίς ὅστις ἀποφύνηται καλλίστη· καὶ πολλῶν ἀνδρείων ὄντων, καὶ σοφῶν, καὶ φρονίμων ἐν τε Ἑλλάδι καὶ τῇ βαρβάρῳ, ὅδ' ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμῳ, ψῆφον ἐναργῆ καὶ καθαρὰν ἐξεργάζων, ὅτι καὶ φρονήσεως, καὶ ¹⁰⁰ σοφίας, καὶ ῥώμης ὑπερέχει τὸ κάλλος.

Τοσαύτῃ δ' ἐπιμέλειαν αἰεὶ πεποιμένη, καὶ σπουδὴν, ἀκρίβειαν εἶναι καλὰ, ὥστε καὶ τὴν ἡρώων τε κοσμήτορα, καὶ θεῶν ποιητὴν, ἢ ἀλλοθεν ποθεν, ἢ πρὸς τῆς κάλλους περὶ αὐτῶν πείκασιν ὀνομάζειν. ἥδιον ἂν ἦν ἀκῆσαι λευκώλενας ἢ Ἡρὰ, ἢ πρέσβη θεὰ, Διὸς γὰρ

hominibusque praebuisse. Ad haec cum aliarum rerum omnium unaquaeque praesidium suscepit, non movet altera controversiam alteri, quibus imperet; sed Minerva, quae praestit quoque bellica hominibus, non contendit cum Diana de venatu, similiterque Minervae haec concedit de bellicis, de nuptiis autem Juno Veneri, neque ipsa turbatur ab illa in his, quorum curam gerit: de pulchritudine autem sua adeo magnifice sentiunt, et superare illa universas sibi videntur singulae, ut Lis Dea, quae multis illas viribus superare vellet, nihil illi aliud, quam pulchritudinem objiceret, sic nempe rata facillime se quod voluisset effecturam: recte illa quidem et prudenter subductis rationibus. Caeterum excellentiam pulchritudinis inde mihi aliquis perspiciat. Accepto enim pomeo leioque illius titulo, cum unaquaeque suum illud esse putaret, sustineret autem nulla contra se ipsam ferre suffragium, quasi deteriori altera esset facie, accedunt ad patrem reliquarum, unius autem fratrem, eundemque maritum, Jovem, arbitrium illi permittentes. Cum autem ipse potestatem haberet pronuntiandi, quae esset formosissima, essentque fortes multi, et sapientes prudentesque viri in Graecia pariter et apud barbaros: arbitrium ipse Paridi permittit Priami F. eaque re luculentum tulit liquidumque suffragium, prudentia et sapientia, et fortitudine majorem esse pulchritudinem.

II. Tantam porro curam, studium adhibere tantum, ut pulchrae audirent, ut illi Heroum laudatori Deorumque Poetae persuasissent, ne aliunde se quam a pulchritudine nominaret. Fecundius ergo audiat Juno candida brachia sua celebrari, quam dici Veneran-

^a Ἐκάστη] Ἐκάστη θεῶν ἐκάστη Fl. ^b Ἐτέρ' ἀμφ.] Consentit Fl.

81. Παρεχῃας] I. e. χαρίσας, dare. Vis dare, nec dare vis. F. G.

96. Τῇ κάλλους περὶ αὐτῶν] Potius verterem pulchritudinis excellentiam, praestantiam, quam cum Interpretis potestatem. Comicus eleganter dixit: virtutem for-

mae.

8. Ἐπιτρέπει τὴν κρίσιν] Ita argumentatur: Si voluisset vincere Jupiter Junonem suam, arbitrum dedisset factiosum & imperii cupidum; similiter, si Minervam, Philosophum aut pugnacem: sed dat volutua-

H. V.

ptua-

tanda Dea, aut ingentis nata Saturni. *Minnerva nolit Tritogenia potius quam Caesia vocari. Venus autem quantivis aestimat ap-
pellari anrea, quae quidem ad pulchritudinem tendunt omnia.*

12. *Atque haec non illud modo ostendunt, quid Dii de illa sentiant, sed testimonium sunt minime fallax, reliquis illam rebus omnibus esse praestantiorum. Igitur Pallas fortitudine simul & prudentia potiorum esse decernit, cuius utriusque rei praeses est: Juno autem imperio omni & potestati praeferendam pronuntiat, suffragatorem sibi nata Jovem. Si vero ita divinum, ita augustum quiddam pulchritudo est, de quo tanto studio ipsi Dii laborent, quomodo nos deceat non ipsos quoque Deorum imitatione, opere pariter & verbis, quidquid habemus, pulchritudini patrocinari?*

13. Haec Philo de pulchritudine: qui illud in fine adjecit, se plura hisce dicturum fuisse, nisi sciret non convenire convivio longam orationem. Post illum statim dicere coepit Aristippus, multum incitatus ante ab Androcle. Nolebat enim dicere, dicere post Philonem veritus. Ita vero exorsus est:

14. *Multi saepe mortales, dimissa de rebus optimis nobisque utilibus dicendi materia, ad alia se contulere argumenta, quibus sibi quidem conciliare gloriam videntur, sed verba interim faciunt nihil profutura auditoribus: atque imprudentes partim de iisdem rebus (eadem cum dicant) inter se contendunt, partim quae nusquam sunt, ea enarrant; par-*

της μεγάλης Κρόνου· Ἀθηνα δ' οὐκ ἂν βε-
ληθείη Τριτογένεια πρὸ τῆ Γλαυκῶπις κα-
λοῦσθαι· Ἀφροδίτη τε τιμῆσται ἂν τῇ
παντὸς καλεῖσθαι χρυσῇ. ἅπ' ἅπαντ' εἰς
κάλλει τείνει.

Καίτοι ταῦτ' ἔμῳ μόνον ὑποδείξιν' ἔχει πῶς
οἱ κρείττους ἔχουσι πρὸς τὸ τοῦτο, ἀλλὰ καὶ μαρ-
τύριόν ἐστιν ἁψευδές, τῇ κρείττονι εἶναι πάν-
των τῶν ἄλλων. ἐκὼν Ἀθηνα μὲν ἀνδρίας
ἅμα καὶ Φρονήσεως προέχειν ἐπιτηφίζει. ἀμ-
φοτέρων γὰρ προίταίοι τῶν· Ἡρα δ' ἀπά-
σης ὕψους καὶ δυναστείας αἰρετώτερον ὑπο-
φαίνει, συνηγορῶντ' αὐτῇ καὶ τὸ Δία πρὸς
λαβῆσα. εἰ τοίνυν ἔγωγε μὲν θεῖον καὶ σεμνόν τὸ
κάλλει ἐστίν, ἔγωγε δὲ περὶ σπουδαίων τοῖς
θεοῖς πῶς ἂν ἡμῖν ἔχοι καλῶς, μὴ καὶ αὐ-
τὸς μιμηδύς τις θεός, ἔργω τε καὶ λό-
γῳ πάντων ὅ, τι ἔχομεν συναίρεσθαι τῷ
κάλλει;

Ταῦτα μὲν ὁ Φίλων πρὸς τῇ κάλλει εἶ-
πεν, ἐπιθείς τὸ τοῦτο τῇ τελευτῇ, ὥς καὶ πλείω
δ' ἂν τῶντων εἰρήκει, εἰ μὴ τὸ μακρολογεῖν
ὀνήσις αἰς τὴν ἀδοκίμων ἐν συμποσίῳ. μετ'
ἐκείνου δ' εὐθὺς Ἀρίστιππος ἠπείλει τὸ λό-
γον, πολλὰ πρότερον περὶ κληθεὶς ὑπ'
Ἀνδροκλέους· ἐ γὰρ ἐβύλειό λέγειν, τὸ μὲν
Φίλωνα εὐλαβέμεν λέγειν. ἤρξαι δὲ
ἔντευν.

Πολλοὶ πολλάκις ἄνθρωποι τὸ πρὸς τὴν
βελτίων, καὶ ἡμῖν συμφερόντων, ἀφέντες
λέγειν, ἐφ' ἑτέρας τινὰς ὥρμησαν ὑποθέ-
σεις, ἀφ' ὧν αὐτοῖς μὲν δοκῶσι δόξαν προσ-
άγειν τοῖς δ' ἀκροαταῖς τὴν λόγους ἐδὲν
λυσιτελεῖντας ποιεῖνται. καὶ διεληλύθασιν οἱ
μὲν πρὸς τὴν αὐτῇ ἐρίζοντες ἀλλήλοις, οἱ
δὲ διηγέμενοι τὰ δοκῶντα· ἑτέροι δὲ πρὸς
τῇ

c Φίλων] Φίλων Edd. priores. Φίλων L.

ptuarium spectatorem formarum: vult ergo primas deferri formae.

16. Δευκάλωνος ἢ Ἡρα] Hom. II. E. 721. Haec & frequentia apud Homerum frequentissime occurrere, vel pueris notum est.

Τομ. III.

M. du S.

44. Φίλων] Sic rectius legitur, quam eliso A. quamquam in M. Codd. frequenter ita eliduntur vocales; quod in hoc praesertim libello factitatum esse, facile obſerues. In L. φίλων, prave.

M. du S.

Kkkk

63. Ἀκούω

τῆς ἑδαμῶς ἀναγκαίων λογοποιοῦντες, ἔς
ἐχρῆν ταῦτα πάντα καβαλιπόντας, ὅπως
τί βέλτιον τύχῳσιν εἰπόντες σκοπεῖν· ἔς
νῦν ἐγὼ πρὸς τὸ ὄντων ἐδὲν ὑγιὲς ἐγνωκέναι
νομίζων, ἄλλως τε, καὶ τὸ τινῶν ἀγνοίας τῇ
βελτίῳσιν κατηγορεῖν τοῖς αὐτοῖς περὶ-
πλεῖν, τῇ εὐθεστέρων οἰόμενῳ εἶναι πάντη,
τῇ αὐτῷ λυσιτελεσάτῳ καὶ καλλίστῃ τοῖς
ἀκροῖσιν ὑποθεσὶν ποιήσομαι τῇ λόγων, καὶ
ἦν πᾶς ὅστις ἀνὴρ Φαίη κάλλιστ' ἀνὴρ ἔχειν
ἀκροῖν καλλίστην.

Εἰ μὲν ἐν πρὸς τινὸς ἐτέρῃ τῆς λόγου
ἐποιήμεθα νῦν, ἀλλὰ μὴ πρὸς κάλλους,
ἤρκεσεν ἀνὴρ ἡμῖν, ἀκροῖσιν ἐνὸς εἰπόντος,
ἀπὸ πηλλάχθαι πρὸς αὐτῷ· τῷ δ' ἄρα το-
σαύτῳ ἀφρονίαν παρέχετο τοῖς βελομήδους
ἀπὸ πρὸς τῇ πρὸς τῷ λόγῳ, ὥς· οὐκ εἶ-
μὴ κατ' ἀξίαν τις ἐφίκοιτο τῷ λόγῳ, νομί-
ζειν δυσυχεῖν, ἀλλ' ἦν πρὸς πολλοῖς ἄλ-
λοις κακείνους τι δυνήθαι συμβαλέσθαι πρὸς
τῆς ἐπαίνους, τῇ ἀμείνονος οἰόμενῳ πειράσθαι
τύχης. τὸ γὰρ ἔγωγε μὲν πεφανώς ὑπὸ τῇ
κρείττωνων τέλει μεθύον, ἔγωγε δὲ τοῖς ἀνθρώ-
ποις θεῶν, καὶ περὶ πειράσθαι, πᾶσι δὲ τοῖς
ἔσιν οἰκειότατον κόσμον, καὶ οἷς μὲν ἀνὴρ πρὸς
πρὸς πάντων σπυδαζομένων, ὧν δ' ἀφί-
σταται μισθόμενον, καὶ ἐδὲ προσβλέπειν
ἀξιομένων, τις ἀνὴρ εἴη τοσούτον λόγων μελε-
σχικῶς, ὥς· ἐπαινεῖσαι πρὸς ἀξίαν δεχέ-
σαι; ἢ μὴν ἀλλ' ἐπειδή περ ἔγωγε πολλῶν

tim de rebus minime necessariis verba faciunt.
Quos oportebat his relictis omnibus, ut mi-
lius quidquam dicere possint, videre. Quos
jam ego de rebus nihil sani statuisse ratus, et
alioquin stupidiorum omnino esse putans, post
accusatas quorundam optimarum rerum igno-
rantias in eadem vitia incidere; eandem uti-
lissimam auditoribus et pulcherrimam dicendi
materiem mihi sumam, quamque unusquis-
que optime se habere dicat, vocari pulcher-
rimam.

15. Si quidem igitur de alia quacumque
re verba nunc faceremus, non de pulchritudi-
ne, sufficeret nobis, uno qui diceret de illa au-
dito, discedere: haec vero tantam dicendi co-
piam subministrat attingere volentibus, non
ut infelix sit putandus, si quis non pro digni-
tate oratione assequatur; verum si ad multa
alia ipse quoque conferre quidquam ad laudes
illius possit, optima fortuna uti sit existiman-
dus. Quae enim res manifeste adeo a Diis
honorata est, ita vero apud homines divina
et studio omni digna; omnibus porro, quae
ubique sunt, familiarissimum decus est, adeo
ut quibus ea adsit illi colantur ab omnibus, a
quibus vero absit, illi exosi et ne adspectu
quidem digni censeantur; quis fuerit ita diser-
tus, ut eam rem laudare pro dignitate possit?
Verum enim vero quantum multis adeo ei rei lau-

64. Ἀκούειν καλλίστῳ] Supra jam verbo ἀκούειν ita
usus est auctor, ut passim Latini suo audire, ut nempe
dici, nominari significet. Claritatis causa tamen
verbo illo in interpretatione abstinui, &c., quod nihil
ambiguitatis habeat, posui. Alioqui, ne alia dica-
mus, haec certe Aristippi oratio vel a Luciano non
est, vel studiose confecta ad charactera inepti homi-
nis ostendendum. Hoc quidem profecto indignum
Luciano, pulcherrime se habet pulchritudinem audire
pulcherrimam, pro eo quod est, pulchrum est laudari
pulchritudinem. Ita mox junguntur, ἔγωγε — ὥς
(ἵνα —) ἀλλ' ἔγωγε — ὥς — ἔγωγε — ὥς — Et ita
tim τοσαύτῳ — ὅσῳ — ἔγωγε — ὥς. Emolliri talia inter-
pretando possunt, dissimulari plane non debent, si
hoc praestare debet interpretatio, ut quantum fieri
potest orationem, &c. velut speculum animi auctoris,

repraesentet.

68. Περὶ αὐτοῦ] Glossema videtur.

89. Ὅσα θεῶν] Pro καὶ θεῶν.

93. Ὅς ἐτι τῇ ηλικίας ἔσαν ἐντός] Legend. videtur,
ἐκείνῃ τῇ ηλικίας ἔσαν ἐντός. Οὐκ ἐτι nondum. Hefych. ἐκεί-
νῃ ἐτι, ἢ ἔ. F.G. Quia mox diserte ait, μὴπω ηλικίας
ἡμῶν, ideo & hic forsan negationem addi voluit
Gujer. Sed male; nam ἐντός intra aetatem, hic loci
negationis est satis; quod emendandi libido accepit
pro ἐν. Sed ἐντός ita de tempore, nondum exacto
dici, praeter Steph. qui ex Plat. ἐντός τριήκοντα ἐτῶν γε-
γονός, i. e. qui triginta annos nondum vixit, nondum
implevit, habet etiam Thucyd. IV. c. 28. ἐντός ἡμερῶν
εἰκοσίων, alique. Et qui intra metam versatur, eam
nondum attingit.

95. Οὐτῶν τῶν ὡς ἰδὼν ἐγὰρ, ὥς, &c.] Puto legen-
dum

F.M.G.

F.G.

F.G.

F.F.R.

laudatoribus opus sit, ut vel sic suam vix dignitatem consequatur, non absurdum fuerit etiam nos conari aliquid de ea dicere, licet post Philonem verba sint facienda. Adeo vero augustissima & maxime divina rerum est, ut --- (praetermitto enim quantum & quoties pulchros Dii honoraverint:)

16. Verum ut superioribus temporibus nata fore Helena tantas apud omnes homines admirationi fuerit, ut intra maturae aetatis tempus constitutam, negotii alicujus causa agens in Peloponneso Theseus, ita ad conspectum formae illius exarsit, ut in regno firmissimo, & gloria non vulgari, tamen non vivendum sibi putaret, hac si carendum esset; felicitate se praeterire universas, si haec sibi uxor contingeret. Haec cum animo ageret, nec spem haberet illius a patre impetrandae, nec enim elocaturum sperabat, quae justam aetatem nondum attigisset; contempto illius imperio ac neglecto, parvi faciens quidquid in Peloponneso formidandum erat, assumpto rapinae adjutore Pirithoo, vi a patre abductam Aphidnam Atticae oppidum asportavit: tantamque illi habuit hujus auxilii nomine gratiam, ut ita illum reliquo tempore amaverit, exemplum posteris uti esset Thesei & Pirithoi amicitia. Cum autem ille cogeretur ad inferos descendere, ad nuptias ambiendas Liberae

αὐτῷ δὲ τ' ἐπαυεσόντων, ὥστε μάλιστα ἀντὶ τῆς ἁξίας τυχεῖν, ἐδὲν ἀπεικός κ' ἡμᾶς ἐγχειρεῖν τι λέγειν περὶ αὐτῆς, μέλλοντάς γε μὲν Φίλωνα ποιεῖσθαι τῆς λόγους. ἔγω δὲ ἡ σεμνότατον καὶ θειότατον τ' ὄντων ὅσιν, ὥστε ἴν' ὅσα θεοὶ καλὸς τέλειμ' ἔκαστος, ὡς οὐλοῖμαι.

Ἄλλ' ἔν ἐν τοῖς ἀνω χρόνοις ἐκ Διὸς Ἑλένη γενόμενῃ, ἔτ' ὅτε ἐθαυμάσθη περὶ πάντων ἀνθρώπων, ὥτ' ἔτι τ' ἡλικίας ἔσαν ἐν τὸς, κατὰ τινα χρεῖαν ἐν Πελοποννήσῳ γενόμενῳ ὁ Θησεύς, ἔγω δ' ὥρας ἰδὼν ἡγάσθη, ὥτ' ἔσσης αὐτῷ κ' βασιλείας ἀσφαλεστέας, καὶ δόξης κ' τ' τυχεύσης, ὅμως οὐκ ὤρετο βιωτὸν αὐτῷ, ταύτης ἐξεξημῶν, παρελθεῖν δὲ πάντας εὐδαιμονίας, ἵεῖ ταύτῃ αὐτῷ γένοιτο συνοικεῖν. ἔγω δὲ λησθηθεὶς, τὸ μὲν περὶ τῆς πατρὸς λαβεῖν ἀπειπὼν, μὴ γὰρ ἀν' αὐτῇ αὐτὸν ἐκδύνασθαι μήπω ἡλικίας ἡμυμῆν, τ' δ' ἀρχὴν ὑποφρονήσας ἐκείνῃ, κ' παριδὼν, ὀλιγορήσας δὲ κ' τ' ἐν Πελοποννήσῳ πάντων δεινῶν, κοινωσύνῃ αὐτῷ τ' ἀρπαγῆς κ' Πειρίθου περὶ λαβὼν, βίαν λαβὼν αὐτῇ τῇ πατρὸς, εἰς Ἀφίδναν ἐκόμισε τ' Ἀφικῆς καὶ τοσαύτῃ ὅλ' ἔχε χάριν αὐτῷ τ' συμμαχίας ταυτησί, ὥτ' ἔτ' ὅτε ἐφίλησε τ' ἀπάντα χρόνον, ὥστε κ' τοῖς ὀπιγενομένοις περὶ αὐτῆς γενεᾷ τ' Θησεύς κ' Πειρίθου Φιλίαν. ἐπειδὴ δὲ ἔδει καὶ κείνῳ ἐν Ἀδῇ γενεᾷ, τ' Δημήτρ' ἡ μνηστέρῃ.

• Ἡγάσθη] Constantem esse lect. ait marg. f.

dum ἡγάσθη. Nam si ἡγάσθη vere scriptum sit, oportuit & τῆς ὥρας, ut infra c. 25. D. ὅτ' Ὀδυσσεύς ἔτ' ὅτε ἀγασθῆναι λέγεται τούτους, &c.

Ibid. Τῆς ὥρας — ἡγάσθη] V. fens. sed nihil tamen muta; intelligitur enim αὐτῇ. sic plane apud Philostratum legitur p. 789. αὐτὸν ἡγάσθη τ' ὥρας. M. du S.

96. Ἡγάσθη] Non recusarem ἡγάσθη, si qui libri exhiberent, propter sequentia, amoris propria; sed quia & ἀγαμαί de venerabunda admiratione satis tritum, ut ap. Phalar. Ep. 28. τὸ μὲν ὅτ' οὐκ ἐκ συμπαθῆς σὺ ἀγαμαί. & passiva illa terminatio pro ἀγάσασθαι, non sit improba, nihil jam immutem. Aelian. V. H. V. 6. pr. Ἀξίον ἐπαυεσθαι — κ' ἀγασθῆναι. unde & patet id plus

esse quam laudare; nam gradatio est, quando ait: Ἀξίον δὲ κ' τὸ καλὸν τῇ Ἰδῶν τέλει ἐπαυεσθαι, ἀλλ' οὐκ ἂν εἶπεν, ὅτι & ἀγασθῆναι. Si quis tamen id passive velit exponere, quia ἀγασθῆναι est frequentius, is meminerit Eustathium tradere (quod Steph. jam notavit) ipsum ἀγαμαί praeterit. esse passivum, aequae ac ἀγαμαί, ideoque nil mirum, si & aliis in temporibus passive formetur, ut idem ex Plat. Pol. I. Καὶ ἐγὼ ἀγασθῆναι αὐτοῦ εἰπόντ' αὐτὰ.

98. Οὐκ ὤρετο βιωτὸν] Subaudi τ' βίον, quod saepius additur: sed & interdum omitti, idem Steph. satis jam docuit.

τεύτομυρον κόρην, ἐπειδὴ πολλὰ ὠδυνῶν, οὐκ ἠδυνήθη ταύτης αὐτὸν δ' αἰσάς ἔπει-
χέας καταπειῖσαι, συνηκολούθησεν αὐτῷ,
ταύτῳ παρέπυσαν οἰόμεναι αὐτῷ καταθή-
σειν τὸ χάριν, οὐδ' ἔψυχῃς ὑπὲρ αὐτῆς κιν-
δυνεύσαι.

Ἐπανελθῶσαν δ' εἰς Ἀργεῖαν, αὐθις ἔπο-
δημῶν αὐτῆς, ἐπειδὴ καθ' ὅραν ἦν γά-
μων, χαίτοιγε ἔχοντες καλὰς τε καὶ εὖ γε-
γονυῖας ἐκ τῆς Ἑλλάδος σφίσι αὐτοῖς ἀγε-
ῶσαι γυναῖκας οἱ δ' Ἑλλάδι βασιλεῖς,
οἱ δὲ συνελθόντες, ἐμνηστεύοντο ταύτῳ, τὰς
ἄλλας ἀπάσας ὑπιδόντες ὡς Φαυλοτέ-
ρας. γνόντες δ' ὅτι ὡσεὶ μάχῃ ἔσται, καὶ
δείσαντες μὴ πόλεμον γέννηται τῇ Ἑλλάδι,
μαχομένων πρὸς ἀλλήλους, ὁμωμόκασιν
ὅρκον τεττονὶ ψήφῳ κοινῇ, ἢ μὴν ἐπικυρήσειν
τῷ ταύτης ἀξιοθέντι, μὴδ' ἐπιτρέψαι ἢ
τις ἀδικεῖν ἐγχειρῇ, ἕκαστος οἰόμενος
ταύτῳ αὐτῷ τὴν συμμαχίαν ὠφελεσκέ-
ζειν. τὸ μὲν ἐν ἰδίᾳ γνώμῃς ἀπέτυχον πάν-
τες, πλὴν Μενελάου, τὸ κοινῆς δ' ἐπειράθη-
σαν αὐτίκα. καὶ πολλῶν γὰρ ὕστερον ἐρίδων
γενομένης ταῖς θεαῖς οὐδὲ κάλλους, ἐπι-
τρέψαι τὴν κρίσιν Πάριδι τῷ Πριάμῳ· ὁ δὲ
τὸ μὲν σωματὸν τῇ θεῶν ἡγήθει, τὸ δωρεῶν
δ' ἀναγκασθεὶς γενέας κριτῆς, καὶ διδόντος
Ἦρας μὲν τὴν Ἀσίας ἀρχὴν, τόδ' ἐν πο-
λέμοις Ἀθηναῖς κράτος, Ἀφροδίτης δὲ
τὴν Ἑλένης γάμον καὶ Φαύλοισι μὲν ἀνθρώ-
ποις γενέας ἂν πῶς νομίσας οὐκ ἐλάττω
βασιλείαν, Ἑλένης δ' ἐδέξατο τὴν ἐπιγιννομέ-
νων ἀξιοθῆναι, προείλετο τὴν ταύτης γάμον.

Γενομένης δὲ τῆς ὕμνων ἐκείνης τρα-
γείας καὶ τῆς Τρώων, καὶ τῆς Εὐρώπης τότε
πρώτου καὶ τῆς Ἀσίας ἐλθέσης, ἔχοντες οἱ
Τρῶες, ἔσπονδες τὴν Ἑλένην, ἀδελφῶς αἰ-

Cereri, postquam multa hortatus non potuit
illi persuadere, ut ab eo conatu se abstineret;
illum comitatus est, hanc decentem ab illo
gratiam initurus, ut vitae pro illo periculum
subiret.

17. Reversam vero Argos, (rursus peregre
absente Theſeo) cum jam matrona esset nuptiis,
licet haberent pulchras & generosas mulieres,
quas e Graecia sibi ducerent, reges Graeciae;
at illi convenientes hanc sibi expetebant, con-
temtis tanquam deterioribus reliquis omnibus.
Cum autem viderent de ipsa certatum iri, me-
tuentes, ne bellum in Graecia exoriretur illis
inter se depugnantibus, communi suffragio jus-
jurandum dedere ejusmodi, se adjutores fore
ei, qui ipsa dignus esset habitus, neque
permissuros, si quis injuriam vellet facere,
cum nempe putaret unusquisque se hoc sibi pa-
rare auxilium. Ac privata quidem illa unus-
cujusque sententia fefellit omnes praeter Mene-
laum: communem autem illam veram esse,
statim experti sunt. Cum enim non ita multa
post lis inter Deas de forma exorta esset, ar-
bitrium permittunt Paridi Priami F. Hic
corporibus Dearum & forma victus, mune-
rumque esse coactus arbiter, offerente Junone
imperium Asiae, bellicam victoriam Pallade,
Venere autem Helenae nuptias: etiam vilibus
hominibus contingere interdum putans non mi-
nus imperium, Helena autem potiri posse po-
sterorum neminem, hujus nuptias praecor-
pavit.

18. Cum autem decantata illa contra Tro-
jam expeditio fieret, & Europa tunc primū
veniret contra Asiam, liceretque Trojanis red-
dita Helena sine metu suam incolere patriam,
Graec-

31. ἢ μὴ ἐπικυρήσειν τῷ ταύτης ἀξιοθέντι] Perperam
redditur τῷ ταύτης ἀξιοθέντι, qui hanc dicere dignatus
fuisse, debebat; qui hac dignus esset judicatus. H.V.

52. Αὐτοὺς ἰσχυρῶς] Αὐτοὶ. F.G. Male credo; nam
αὐτοὺς pertinet ad Trojanos, adeoque recte habet.

J.F.R.

59. Οὐκ ἀπέτριψαν μάλλον] Rectius legatur ἀλλὰ
ante μάλλον.

M. du S.

60. Εἰς τοῦτο] An τοῦτο; F.G. Frustra rursus, ut
arbitror; nam εἰς τοῦτο spectat ad εἰδότες ἀπολαύμεν,
idque confirmat sequens ἀποθανεῖν; ait igitur ad hac
ipsum, sive ob hanc ipsam causam, ut perirent,
mis-

Graecis vero hac illis permiffa, difficultatibus belli atque expeditionis libtari: neutri volueret, qui putarent nunquam fe belli cauffam, pro qua morerentur, habituros juftiorem: 5 ipfique Dii fuos filios, quos aperte fcirent in illo bello perituros, non potius prohibuere, fed induxerunt, non minori ipsis gloriae futurum arbitrati, pugnando mori pro Helena, quam quod Deorum filii effent. Et quid dico filios fuos? Ipsi inter fe majus & terribilius iniere bellum eo, quod adversus gigantas ab illis gestum est. Etenim in illo conjuncti pugnabant, hic vero contra fe invicem: quo equod majus esse potest documentum, quantum humanis rebus omnibus praeftet immortalium Deorum judicii pulchritudo? Quando enim de aliarum in univcrsum rerum nulla nunquam omnino diffidisse illos constat, pro pulchritudine autem non filios tantum fuos deditisse, sed jam contra fe invicem pugnasse, quidam etiam vulnerati esse: quomodo, non sententiis omnibus, rebus omnibus pulchritudinem praeponunt?

19. Ne vero videamur inopia eorum, quae de ipsa pulchritudine dici possunt, circa ista semper morari, ad aliud transibo nullo modo inferius ad demonstrandam pulchritudinis dignitatem his, quae prius dicta sunt, ad Hippodamiam nempe Arcadis Oenomai F. Quot juvenes, hujus forma captos, apparuit, mori praeoptare, quam ab hac discipulos hanc lucem 8 intueri? Cum enim maturitatem attigisset puella, videretque illam pater non mediocri

κεῖν ἢ αὐτῶν, οἷοι Ἕλληνες ταύτῃ αὐτὴς ἐάσαντες ἔχειν, ἀπ᾽ ἀλλήλων τῶν ἐκ πολέμου καὶ στρατείας διαχερῶν, οἱ δ' οὐκ ἠθέλησαν ἀμφοτέροι, οὐκ ἂν ὥστε νομίσαντες εὐρεῖν ἀφορμὴν καλλίῳ πολέμῳ, ὥστε ἢς ἀποθανῆναι. καὶ θεοὶ δὲ τὰς αὐτῶν παῖδας σαφῶς εἰδότες ἀπολυμένους ἐν τῷ πολέμῳ, οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον, ἀλλ' οὐκ ἐνήγαγον εἰς τὸτο, οὐκ ἐλάττω δόξαν αὐτοῖς οἰόμενοι φέρειν, τῇ θεῶν παῖδας γενέσθαι, τὸ μαχομένους ὑπὲρ Ἑλένης ἀποθανεῖν. καὶ τί λέγω τὰς αὐτῶν παῖδας; αὐτοὶ πρὸς αὐτὰς μείζω καὶ δαινότερον ἐνεστήσαντο τῇ πρὸς Γίγαντας αὐτοῖς γενομένη πολέμῳ. ἐν ἐκείνῳ μὲν γὰρ μετ' ἀλλήλων ἐνταῦθα δὲ ἐμάχοντο πρὸς ἀλλήλους. ἢ τί γένοιτ' ἂν ἐνεργέστερον δαῖγμα, ὅσω ἢ ἀνδρωπίνων ἀπάντων ὑπερέχει τὸ κάλλος; ὅταν γὰρ ὑπὲρ μὲν ἢ ἄλλων ὕδενος ἀπάντων ἔδαμμε τὸ πρῶτον φαῖνον διενεχθέντες, ὑπὲρ δὲ κάλλους ἢ μόνον τὰς υἱὰς ἐπιδεδωκότες, ἀλλ' ἤδη καὶ ἀλλήλοις ἐναντία πολεμικότητες, ἐν οἷς 75 δὲ καὶ τραθέντες, ὥς ἐκ ἀπάσαις ψήφοις προτιμῶσιν ἀπάντων τὸ κάλλος;

Ἄλλ' ἵνα μὴ δόξωμεν σπορία τὴν καλλὺς λόγων περὶ ταῦτα διατρέχειν αἰεὶ, ἐφ' ἑτέρον βέλομαι μεταβῆναι, ἔδαμμε οὐκ ἐλαττον ὄν, ὥστε δεῖξαι ἢ τῇ καλλὺς ἀξίαν, ἢ πρότερον εἰρημνῶν, ἢ Ἀρκάδ' Ἰπποδάμειαν Οἰνομᾶν. ὅσας τῇ ταύτης καλλὺς ἀλόντας, μᾶλλον αἰρεμένων ἀπέφηνεν ἀποθήσκειν, ἢ ταύτης διακισμένης, ἢ ἥλιον προσορᾶν. ὥς γὰρ ἐλάβετο τὴν ἡλικίαν ἢ παῖς, καὶ τὰς ἄλλας ὁ πατήρ ἢ πολλῶ τῷ μέσῳ παρενεγκῆσαι ἑώρα, 8

^a Αὐτῶν] Ita P. aliaeque. Αὐτῶν Fl. ^b Οὐκ ἀπέτρεψαν μᾶλλον] Ita Edd. omnes. ^c Αὐτῶν] Cum spir. tenui ^f Fl. P. Αὐτῶν H. S. aliaeque. ^d Αὐτοῖς] Adspirate Fl. H. P. S. Αὐτοῖς ^f. ^e Διακισμίνους] Sic & Fl. cum ^f Fr. P. &c.

missos.
78. Περὶ ταύτης] An ταύτης; F.G. Hoc probem, & parum abest, quin inavitis libris ita edam. ^f F.R.

82. Ἰπποδάμειαν] Vid. Philostrati Imag. p. 788.

87. Παιρνεγκοῦσαν] I. e. ὑπερενεγκοῦσαν. Arj. d. Pa-
Kkkk 3

ἢ μὴ ὥρας αὐτῆς ἄλλες (τοσῶτον γὰρ αὐτῇ
 ὤρειν, ὥτε καὶ τ' ἄ γεγεννηκόθ' ὑπηγάγῃ
 ὡς φύσιν,) καὶ ἀφ' αὐτῆς ἀξίων αὐτῷ
 ἔχειν παρ' αὐτῷ, βέλεα δ' ἐκδιδόναι
 πλαττόμεν αὐτῷ τῷ ταύτης ἀξίω,
 τὰς παρ' ἀνθρώπων Φεύγων αἰτίας, μη-
 χανὴν τινα μηχανᾶται τ' ἐπιθυμίας ἀδικω-
 τέραν, καὶ ἢν ὥετο ῥαδίως, ὅπως ἐβέλετο,
 καλίστησιν. Ὡς γὰρ ἄρμασι, ὡς οἷον τε
 μάλιστα ἢν εἰς τάχους Ὡς δ' ἐκ τῆς
 εἰργασμένης, τὴς ἐν Ἀρκαδίᾳ ζεύξας ἐν τῷ
 τότε ταχίστους ἵππους, ἡμιλλᾶτο πρὸς
 τὴς μνηστῆρας τ' κόρης, ἀθλον δ' νίκης παρ-
 ελθόντας αὐτοῖς αὐτῷ προσιθεῖς, ἢ τέρεα
 δ' κεφαλῆς ἡττηθέντας. καὶ ἡξίω δ' αὐτῷ
 αὐτοῖς συναναβαίνειν τὸ ἄρμα, ὅπως ἀπο-
 χολέμενοι πρὸς ταύτην, ἀμελοῖεν τ' ἵππι-
 κης. οἱ δ' ἀποτυχόντες τὴν πρῶτον ἀφα-
 μένους τὴν δρόμον, καὶ τ' κόρης ἐκπεσόντες μὲν
 τὴν ζῆν, τὸ μὲν ἀποκνήσαι πρὸς τ' ἀγῶνα,
 ἢ μέλασθαι τι τ' βεβουλευμένων, μαιρακίω-
 δες εἶναι ὥς λαβόντες, τ' δ' ὁμότητα μι-
 σήσαντες Οἰνομάην, ἄλλαν δ' ἄλλον ἔφθα-
 νεν ἀποθνήσκων, ὥς ὅπως δεδοικὼς μὴ τὴν τεθ-
 νάναι πρὸς τ' κόρης ἀμάρτη. καὶ προηλθέ γε
 μέχρι τρισκαίδεκα νέων ὁ Φόνος. Θεοὶ δ'
 ἐκείνους δ' πονηρίας μισήσαντες ταυῖσι, τὴς
 τε τεθνεώτας ἅμα, καὶ τ' κόρην ἐλεῶντες.
 τὴς μὲν ὅτι κτήματός ἀπετέρη] τοῖσδε
 τ' κόρην δ' ὅτι τ' ὥρας ἐκ τῆς χαρὸς ἀπο-
 λαύοι κηρόμενοί τε τὴν νέαν, ὅστις ἐμελλε

intervallo alias relinquere, forma illius capta
 (cujus nimirum tantam illa vim haberet,
 ipsum ut parentem praeter naturam subigeret)
 eamque ob causam secum illam habere cu-
 piens, fingens interim suspicionis vitandae
 causa, elocare se ipsam velle ei, qui dignus
 ipsa esset, commentum committitur ipsa cu-
 piditate injustius, quod putabat facile sibi
 quod vellet confecturum. Curru enim quan-
 ta maxima arte potest ad celeritatem elabora-
 to, equos cum junxisset, qui tunc erant in Ar-
 cadia, velocissimos, certabat cum procis puel-
 lae, praetereuntibus proposito praemio ipsa
 puella, devictis poena capitis: postulabatque
 ipsam currum cum illis conscendere, ut in il-
 la occupati & defixi, equestris rei curam
 omitterent. Illi, cum fortuna adversa usus
 fuisset, qui primus cursum ingressus fuerat,
 & virgine una cum vita excidisset, detrectare
 certamen, aut mutare consilium puerile arbi-
 trati, crudelitatemque Oenomai exosi, alius
 alium morte praevenierunt, quasi metuentes,
 ne morte pro puella exciderent. Ac progressa
 est caedes ad adolescentes tredecim. Dii au-
 tem pravitatem hanc istius exosi, mortuosque
 simul & virginem miserati, illos, qui tali
 possessione privati essent; hanc, quod forma il-
 la atque aetate non frueretur, cura adolescen-
 tis suscepta, qui erat decernatus, (hic Pe-
 lops

α Γεγεννηκόθ'] Recte sic P. ut Jens. voluit. Γεγεννηκόθ male J. H. S. Fl. Fr. B. δ "Άλλο] Ita Fl. H. B. P. S. "Άλλο J.

nathen. ὁ δὲ πᾶντας βασιλείας παρενεγκὼν ταῖς ἱπποαῖς. F. G. Eadem sibi adscripserat A. E. M.

89. Τὸν γεγεννηκόθ' ὑπηγάγετο παρὰ φύσιν] Emendandum γεγεννηκόθ'. Sermo est de Hippodameia, cujus tanta venustas fuerit, ut & ipsum patrem praeter naturam in amorem sui pellexerit. J. J.

97. ἢν εἰς] Τὸ ἢν ejiciendum videtur. F. G.

1. Ἀθλον δ' νίκης παρελθόντας] Laborat locus intemperanti verborum transpositione: παρελθόντας refertur ad μνηστῆρας & ἡμιλλᾶτο. Sic deinde ἡττηθέντας, ad quod intelligendum & revocandum est προσιθεῖς. J. M. G.

Ibid. Παρελθόντας] Παρελθοῦσιν forsan. F. G. Et ego sic mallet. Verum quia statim etiam subjicitur ἡττηθέντας (licet hoc ab infin. εἰμαζ pendeat) nihil potius mutassim, sed παρελθόντας ante ἄλλοι collocando intricatae structurae mederer. Licet & sic pro accusativo absoluto possit haberi, i. e. si praevenierint, de quo egimus alibi, & Clar. Wessl. ad Diod. Sic. III. 10. N°. 64. quem & vid. ad XI. c. 8. Et Cl. Hemsterh. ad T. I. Lucian. Halc. c. 8. N°. 21. J. F. R.

14. Μέχρι τρισκαίδεκα] Non concordat Pausanias de numero procorum ab Oenomaio interfectorum, sexde-

laps fuit): *et currum illi donant pulchrius ab arte elaboratum, equosque immortales, quorum opera virgine poriretur. Et potius est, interfecto in matris victoriae socero.*

20. Adeo pulchritudo divina res hominibus visa est, et honorata inter omnes, et Dis saepe magno studio expetita. Propterea neque nobis est quod quis jure succenseat, qui operae pretium putaverimus ista de pulchritudine enarrare. Sic & Aristippus orationem suam absolvit.

21. HERM. Tu superes, Charideme, qui velut coronidem eorum, quae in pulchritudine pulchra sunt, imponas, tuam orationem. CHAR. Ne, per ego te Deos rogo, ultra progredi me coge. Satis enim fuerint ad declarandam disputationem etiam declarasse, quae modo dicta sunt, qui praefertim non quaecumque dixi depromere ex memoria possim. Quippe facilius aliquis retineat dicta ab aliis, quam sua. HERM. Quin haec sunt, quorum ab initio cupiebamus fieri compotes. Neque enim tantum illas audire orationes curabimus, quam tuam. Itaque hac si nos privaveris, scito, etiam in illis frustra te elaborasse. Verum per Mercurium, universam orationem, quemadmodum ab initio promiseras, nobis redde. CHAR. Melius fuerat, te istis contentum difficultatem mihi remittere. Quandoquidem vero ita cupidus es orationis meae audiendae, eaque in re tibi oportet obsequi: hunc in modum ergo ipse quoque verba feci:

(Πέλοψ δ' ἦν ἔτ' αὖ) ἀγωνεῖα, ἄρμα τε χαρίζον) τέτρω κάλλιον τέχνης πεποιημένον, ἵππους τε ἀθανάτους, δι' ὧν ἐμελλε τ' κόρης κύριον εἶναι. καὶ γέγονε γὰρ τ' κηδεστὴν ἐπὶ τέρμασι τ' νίκης ἀπεκλιώσας.

Οὕτω τὸ τῷ κάλλει χρημὰ ἀνθρώποις τε θεῖον εἶναι δοκεῖ, καὶ τιμώμενον τ' πάντων, καὶ θεοῖς ἐσπένδασθαι πολλαχόσε. διὸ δὴ καὶ ἡμῖν οὐκ ἂν ἔχοι τις μέμφεσθαι δικαίως, πρὸς τὸν λογισμὸν τὸ ταῦτα οὐδὲ κάλλει διεξελθεῖν. ἔγωγε μὲν δὴ καὶ Ἀριστίππῳ διήλθε τ' λόγον.

ΕΡΜ. Σὺ δὲ λοιπὸς εἰ, Χαρίδημε, ὅπως δ' ὥσπερ κερωνίδα τ' τῷ κάλλει καλῶν ἐπιθήσῃ τ' λόγον. ΧΑΡ. Μηδαμῶς, ὥς πρὸς θεῶν, περαιτέρω προελθεῖν με βιάσῃ. ἱκανὰ γὰρ δηλώσαι τ' συνουσίαν καὶ τὰ νῦν εἰρημένα· ἄλλως τ' ἔδ' ὅσα ὥς εἶπον ἀπομνημονεύοντα. ῥᾶρον γὰρ ἂν τις μνημονεύοι τ' ἐγέροις εἰρημένων, ἢ τῶν αὐτῶν. ΕΡΜ. Ταῦτα μὲν δὴ ὅτιν, ὧν ἐξ ἀρχῆς ἐπεθυμῶμεν ἐπιτυχεῖν. εἰ γὰρ δὴ τοσούτον ἡμῖν τ' λόγων ἐκείνων, ὅσον ἐμέλησε τ' σὺν ἀκούσαι. ὥς, ἦν τέτρω ἀποσπέρσης, κακείνα μάττω ἔση πεπονηκώς. ἀλλὰ, πρὸς Ἑρμῆ, τ' ἀπαντὰ λόγον ὥσπερ ὑπέσθης ἐξ ἀρχῆς, ἀπὸ δ' αὖ. ΧΑΡ. Βέλτιον μὲν ἦν τέτοις ἀπαλλάττειν με τῶν δυσχερῶν ἀγαπῶντα· ἐπεὶ δ' ἔγωγε προθυμῇ καὶ τ' ἡμετέρων ἀκούσαι λόγων, καὶ τῶν ὑπερετῆν ἀνάγκη, ὥδε σοτοῖν καὶ αὐτὸς ἐποιήσάμην τ' λόγον.

Εἰ

o Αὐτῶ] Sic Fl. & pleraque. Αὐτῶ F.

decim enim ponit, quorum nomina vide sis apud auctorem Heliacorum 2.

Ibid. Τρισκαίδεκα] Philostratus etiam ἐπὶ τρεῖς & δεκά ἡδὲ νέος p. 789. imag.

20. Πέλοψ] De hac fabula vid. Tzet. ad Lycophr. vs. 153. aliosque quos adlegat Davif. ad Cic. Tusc. D. 2. c. ult. quem conferendum in marg. monuerat T. Hemst.

Ibid. Ἀρμὰ] Neptunus forma ejus captus, dum in Siplyo vinum Diis ministrat, Philostr. l. c. Cic. Tusc.

II. ult. Equi Pelopis illi Neptuni, qui per undas currus suspenso rariisse dicuntur.

26. Τῶν πάντων] Pro τ' forsan ὑπὸ legendum. F.G.

27. Πολλαχόσε] Hic pro πολλαχῇ sive πολλαχού positum videtur.

33. Ὅπως δ'] Subaudi ὅρα, σκόπει.

46. Τούτοις ἀπαλλάττειν με] Scholasticus auctor saepe nimia transpositione tenebras legentibus objicit. Construenda ita est oratio, Βέλτιον ἢν τοῖς ἀγαπῶντα ἀπαλλάττειν με τ' δυσχερῶν. Conabar cum primum legem

Εἰ μὲν πρῶτον αὐτὸς ἦρχον ^α πρὸς τῇ κάλλει λέγειν, προοιμίων δὲ ἐδεόμην συ-
χνῶν· ἐπεὶ δ' ὅτι πολλοῖς ἔρχομαι τοῖς
πρότερον εἰρηκόσιν ἔρων, ὅθεν ἀπεικὸς τοῖς
ἐκείνων κεχρημένον ὡς προοιμίοις ἐπιφέρειν
ἔξῃς τὸν λόγον· ἄλλως τ' ὅδ' ἐτέρωσε τῶν
λόγων γινόμενων, ἀλλ' ἐνταῦθα καὶ τὴν αὐτῆς
ἡμέρας, ὥς ἄρ' ἐχ' ἕκαστος ἰδίᾳ λογοποιοῖ-
σιν, ἀλλὰ τὸ αὐτὸν ἕκαστος ὅτι μέρος
διεξέρχον λόγον. ἑτέρω μὲν ἔν ἡρεῖ γ' ἂν
εἰς εὐφημίαν, ἄπερ ὑμῶν ἕκαστος ἔτυχεν
εἰπὼν πρὸς τῇ κάλλει ἰδίᾳ. τῷ δὲ το-
σῶτον ^β πείσσειν, ὥστε καὶ τοῖς ἐπιγιγνομέ-
νοις, ἔξω τῇ νῦν εἰρημένων, εἰ δὲν ἐπαίων τῷ
εἰς αὐτό. πλείστα γὰρ πολλαχόθεν αὐτὰ
πρῶτα δεῖν λέγειν ἕκαστα δόξαν παρίστη-
σιν, ὥσπερ ἀνθρώπων εὐτυχῶντι λειμῶνι, αἰ-
ετὶ φαυνομένων ἀρτί προσαγομένων τῶν δρε-
πομένων. ἐγὼ δ' ἐκ πάντων ἐκλέξας, ὅσα
μοι δοκῶ μὴ βέλτιον εἶναι ^γ πλεονεξίᾳ, λέ-
ξω ^δ βραχείων, ὅπως τῷ τε κάλλει
τὰ γινόμενα ἀποδώσω, ὑμῶν τε τὸ μα-
κρολογεῖν ^ε πλεονεξίᾳ, δράσω κεχαρισ-
μένα.

Τοῖς μὲν ἔν ἡ δὲ ἀνδρίαν ἢ καθ' ἑτέραν τι-
τὰ τῶν ἀρετῶν ἡμῶν προέχειν δοκῶσιν, ἢ
μὴ, τῷ καθ' ἡμέραν ποιεῖν εὖ, ἀναγκάζουσιν
ἡμᾶς εὖ αὐτοῖς ^α μακρολογεῖν, βαρύνοντες
μᾶλλον, ἐξ ὧν τ' ἂν ^β καλῶς αὐτοῖς
τὰ πράγματα ^γ παρτιτόμενα ὁρίῃ. κα-
λὸς δ' εἰ μόνον εἰ φθονῶμεν τῷ ὄρατι, ἀλλ'
εὐθύς τε ἰδόντες ἀλισκόμεθα, ὑπεραγαπῶ-
μεν τε, ὅδ' ἀποκινῶμεν ὥσπερ κρείττοσιν,

22. Si primus ego de pulchritudine dicere
inciperem, multis opus haberem exordii:
quando autem post plures, qui ante me dixe-
runt, oraturus venio; non absurdum fuerit,
illis me orationibus pro exordiis usum,
ipsam statim meam orationem adungere: cum
praesertim non alias habitae sint illae oratio-
nes, sed hic et eodem die, ut possit etiam
praesentibus fucus fieri, quasi non suam sibi
quisque orationem habeat, sed unam eandem-
que pro parte quisque sua exsequatur. Atque
alii rei satis essent ad colligendam famam,
quae unusquisque vestrum singulatim pro pul-
chritudine dixit. Huic vero tantum superest,
ut etiam his qui post futuri sunt, praeter ea
quae jam sunt dicta, non defuturae sint ejus-
dem laudes. Plurima enim pluribus ex locis
praebet, quorum unumquodque primum dicen-
dum esse videatur, velut floribus in felici pra-
esto semper his, qui jam conspiciuntur, decer-
pentes allicientibus. Ego vero deligens ex
omnibus, quaecumque non recte omitti putabo,
paucis dicam, ut et pulchritudini iusta tri-
buam, et vobis, omissa longiori oratione, gra-
tifier.

23. Igitur qui vel fortitudine, vel qua-
cumque virtute alia excellere nobis videntur,
illis, nisi per quotidiana beneficia nos, ut be-
ne erga illos affecti simus, veluti cogant, po-
tius invidemus, unde non bene illis res suc-
cesserit. Pulchris vero non tantum non invi-
demus formam, sed ad primum conspectum
capimur, supra modum illos amamus, neque
fatigamur illis tanquam Diis quibusdam, quan-

^α Παρόντας] Πειρίτας prave Fl. ^β Πείσειν] Πείρισειν f. V2. Fr. ^γ Οὐ] — ἵσως L. Id est, et forsan de-
iendum esse. Sed male et ommitteretur. ^δ Παρτιτόμενα] Πράττομεν, χοῖν Edd. antea male.

rem hoc opusculum, emendare talia: sed mox sensi,
ea ab auctore affectata esse.

56. Ἐτίμωσι] Pro ἔτιμωσι ut supra πολλὰ ποιεῖ pro
πολλὰ ποιεῖ.

63. Τούτω δὲ] Τῷ κάλλει.

67. Δίγειν ἕκαστον δόξαν] Scio, δόξαν posse absolute

intelligi, cum videtur. Scio, non hic solum tene-
bricolium esse prae ornandi studio auctorem. Et ta-
men veritabilis mihi videtur antiqua conjectura mea,
legendum esse δόξαντα. Certe sic facilius fluere ora-
tionem, qui Graece sciunt, sentient: certe sine fraude
fuerit Latinam interpretationem eo accommodasse. Ne-

quantum nobis licuerit, serviendo. Ergo juncundius aliquis paruerit formae felici homini, quam non tali imperaverit, & gratiam habuerit majorem injungenti multa, quam nihil praecipienti.

24. Et reliqua bona, quorum indigemus, non ultra appetimus, cum sumus consecuti; pulchritudinis autem nulla unquam est satietas: verum si & illum Aglaiae filium qui cum Achivis venit contra Ilium, sique Hyacinthum illum pulchrum, aut Lacedaemonium Narcissum vincamus pulchritudine; non putamus satis nobis esse, sed metimur, ne ignari a posteris forte superemur.

25. Fere omnibus autem, ut ita dicam, rebus humanis commune quasi, ad quod componantur, exemplum pulchritudo est: & neque imperatores non curant ad pulchritudinem struere aciem; neque oratores componere orationem; neque pictores imagines suas pinxisse. Sed quid haec dico, quorum pulchritudo finis est? Quorum ad usum necessitate quadam venimus, in his nihil studii intermittimus, quocumque ea, quam potest, paremus pulcherrima. Neque enim Menelaus tam curabat usum aedium, quam ut ingredientibus admiratione percelleret: atque ea causa & sumtuosissimas simul paravit & pulcherrimas. Neque aberrat ab suo consilio: Ulyssis enim filius ita illas admiratus esse dicitur, requirendi patris causa in eas cum pervenisset, ut Pisistrati diceret Nestoris filio,

Talis num fuerit Jovis aula introrsus Olympi?

ὅσον ἂν ἡμῖν ἐξῇ δουλεύοντες αὐτοῖς. ἥδιον ἂν ἦν ὑπακούσαι τις ὥρας εὐτυχηκότι, ἢ προσάξειε τῷ μὴ τοιούτῳ, καὶ πλεῖω χάριν ἂν εἰδείη τῷ πολλὰ προσάποντι μάλλον, ἢ τῷ μὴδ' ὅτισιν ἐπαγγέλλοντι.

Καὶ τῷ μὴ ἄλλων ἀγαθῶν, ὧν ἂν ἐνδεῆς ὦμεν, ἢ περαιτέρω σπυδάζομεν τῷ τυχεῖν κάλλος δ' ἡμῖν ἐδεῖς ἐδὲ πῶποτε γέγονε κόρη. ἀλλ' ἐάν τε τ' Ἀγλαΐης, τ' εἰς Ἴλιον ποτὲ συναβάντα τοῖς Ἀχαιοῖς, ἐάν θ' Ὑάκινθον τ' καλόν, ἢ τ' Λακεδαιμόνιον Νάρκισσον κάλλει νικῶμεν, οὐκ ἀρεσκῖν ἡμῖν δοκῶμεν, ἀλλὰ δεδούκαμεν μὴ λάθωμεν τοῖς ἐπιγιγνομένοις ἂν καλὰ λυπόντες ὑπεβολήν.

Σχεδὸν δ', ὡς εἰπεῖν, πάντων τ' ἐν ἀνθρώποις πραγμάτων ὥσπερ κοινὸν ὡφείδειν τὸ κάλλος ὅτι καὶ ὅτε στρατηγοῖς εἰς κάλλος ἡμέλην τὰ στρατεύματα συντάσσειν, ὅτε ῥήτοσι τὰς λόγους συντιθέναι, ὅτε μὴν γραφεῦσι τὰς εἰκόνας γεγραφέναι. ἀλλὰ τί ταῦτα λέγω; ὧν τὸ κάλλος τέλος ὅτι ἂν ᾗ εἰς χρεῖαν ἥκομεν ἀναγκαίως, οὐκ ἐλλείπομεν ἐδὲν σπυδῆς εἰς ὅσον ἔξεστι κάλλιστα καλὰ σκευάζειν. τῷ τε ᾗ Μενέλεω ἢ τοσούτον ἐμέλησε τ' χρεῖας τ' οἰκῶν, ἢ ὅσον τὰς εἰσερχομένους ἐκ πλῆτειν καὶ ἀφ' αὐτῶν ἔτω πολυελεστάτης ἅμα κατεσκεύασε, καὶ καλλίστης, καὶ τ' ἐγνώμης ἐχ' ἡμαρτέν ὅ ᾗ Ὀδυσσεὺς ἔτῳς ἀγαοῦσθαι λέγει τῆς, καὶ πῶς τῷ πατρὸς εἰς αὐτὸν ἀφιγμένῳ, ὥς εἰπεῖν Πεισιφράτῳ τῷ Νεστορίδῃ,

Ζηνὸς περ τοιήδεγ' Ὀλυμπίῃς ἐνδοθεν αὐλή.

Αὐ-

• Ὑπακούσαι] Ὑπακούσαι Edd. male. Ὑπακούσαι, ἴσως L. f. Γραφεῦσι] Sic plurimae cum Fl. Γραφεῦσι f.

Neque turbare nos debet illud dñ λέγειν pro λέγεσθαι. Sic enim auctor etiam supra c. 15. m. μισομένων & ἐδὲ προσδύπειν ἀξιμμένων, ubi passivo non minus opus erat.

81. Πράττομεν, χοίη] Lege πραττόμενα χοίη. F.G. Idque omnino necessarium credidi. f.F.R.

Πραττόμενα χοίη] Sic legendum esse facile, credo, quisque videt, & viderunt, puto, superiores inter-

pretet. Τα πράγματα ἔχει εὐ πραττόμενα significat εὐ πράττεται.

93. Τὸν Ἀγλαΐης] Nireus. Hom. Il. B. 672. Νιρέος Ἀγλαΐης θ' υἱὸς χαροποιό τ' ἀνακτοῦ Nireus ἐς κάλλιστον ἀνὴρ ἐπὶ Ἰλίου ἦλθε.

19. Ζηνὸς περ] Hom. Od. Δ. 74.

Ἰδὲ. Ἐνδοθεν] I. c. ἐνδοθεν. F.G. Sic & supra de Dea f.F.R.

Syr. c. 31.

LIII

20. Πα-

Tom. III.

Αὐτός δ' ὁ τῷ μερακίῳ πατρὶς ὄκλ' ἄλ-20
 λυ τῇ χάριν μιλιοπαρήες ἦγε τὰς ναῦς,
 συστρατεύομεν τοῖς Ἕλλησιν ὅτι Τροίαν,
 ἢ ὅπως τῆς ὁρῶντας ἐκπλήθειν ἔρχη. καὶ
 σχεδὸν εἴ τις ἐκάστην ἐξετάζειν βάλει τῷ
 τεχνῶν, εὐρήσῃ πάσας ἐς τὸ κάλλ' ὁρώ-25
 σας, καὶ τὰτε τυγχάνειν τῷ πάντος τι-
 δευόμενος.

Τοσῶτον δὲ τὸ κάλλ' ἢ ἄλλων ἀπάν-
 των ὑπερέχειν δοκεῖ, ὥστε ἢ μὴ ἢ δικαιο-
 σύνης, ἢ σοφίας, ἢ ἢ ἀνδρείας μελεχόντων,3
 πολλά τις ἀν' εὐροὶ τιμώμενα μάλλον ἢ
 δὲ ταύτης τ' ἰδέας κεκοινωνηκότων βέλτιον
 ὅστιν εὐρεῖν ἔδεν, ὥσπερ ὃ δὴ καὶ ἢ μὴ μελε-
 χηκότων ἀτιμότερον ἔδεν. μόνες γὰρ τῆς
 μὴ καλῆς ὀνομάζομεν αἰσχρῆς, ὥς ἔδεν ὅν,3
 εἴ τι τις ἔχων τύχοι πλεονέκτημα τῷ
 ἄλλων, κάλλος ἑστερημένον.

Τῆς μὲν ἢ δημοκρατικῶν τὰ κοινὰ
 διοικούντας, ἢ τυράννοις ὑποτέτακτους,
 τῆς μὲν δημαγωγῆς, τῆς δὲ κόλακας κα-4
 λόμεν' μόνες δὲ τῆς ὑπὸ ταύτῃ τῇ δυ-
 νάμει γενομένης θαυμάζομεν τε, φιλοπό-
 νης τε καὶ φιλοκάλης ὀνομάζομεν, καὶ κοινῆς
 νομίζομεν εὐεργέτας τῆς τῷ καλῶν ὅτι
 μελητάς. ὅτε τοίνυν ἔτω μὴ σεμνὸν τὸ κάλ-4
 λ' ὅστιν, ἔτω δὲ τοῖς πᾶσιν ἐν εὐχῆς μέ-
 ρει τυχεῖν, κέρδ' τε νομίζουσι τὸ τῷ
 τι ἀγχοῦσθαι δυνηθῆναι, πῶς ἡμᾶς εἰκό-
 τως ὄκλ' ἂν τις ἐμέμψατο, εἰ τοσῶτον
 ἔχοντες κέρδ' κερδαίνειν, ἔπειθ' ἐκοντί-5
 ποροίμεθα, μὴδ' αὐτὸ τῷ αἰστέα δυν-
 δέντες, ὅτι ζημιώμεθα;

Ipse autem pater adolescentuli (Telemachi)
non alia causa splendentes minio naues Graeco-
rum expeditionem iuvans ad Trojam duxit,
quam ut haberet, quo videntes percelleret. Et
artes prope omnes si examinare aliquis velit,
inveniet ad pulchritudinem eas collineare, &
in illa consequenda ponere omnia.

26. *Tantum vero eminere in reliquis omni-*
bis pulchritudo (honestas) videtur, ut mul-
ta observare liceat iis, quae vel iustitiam,
vel sapientiam, vel fortitudinem sibi adjun-
ctam habent, honoratiora: his vero, quae
huius qualitate partem habent, melius inve-
nire nihil est: quemadmodum nimirum istis,
qui nihil ejus habent, nihil contemimus. Quip-
pe solos, qui pulchri non sunt, turpes voca-
mus: quasi nihil sit, si quis aliquam ceter-
arum praerogativarum habeat pulchritudine
idem privatus.

27. *Atque illos, qui vel in populari impe-*
rio rem publicam administrant, vel tyrannis
subjecti sunt, demagogos illos, hos adulatores
vocamus: solos, qui sub hac Pulchri & Ho-
nesti potestate sunt, admiramur, laborisque
& honestatis amantes vocamus, & communes
benefactores habemus illos, qui pulchrorum (ho-
nestorum) curam suscipiunt. Cum igitur ad-
eo augustum quiddam sit pulchritudo, adeo-
que in parte votorum sit omnibus illam conse-
qui, ut in lucro ponant, illi si qua servare
possint: quomodo non merito nos vituperaverit
aliquis, si tantum, cum liceat lucrum facere,
uliro deinde illud abjiciamus, ac ne hoc ipsum
quidem sentire queamus, damnum nos fa-
cere?

28. Tan-

^a Τῷ πάντος τιθ.] Ita omn. Edd. habere adjecit Solan. ^b Ἀνδρίας] Sic jam Edd. omn. cum alias & ἀνδρίας habeant, ut c. 23. &c. ^c Δὴ] Δὴ male Fl.

20. Πατήρ] Ulysses.

21. Μιλιοπαρήες] Hom. Catal. 144.

30. Ἀνδρίας] Mendose in omnibus legitur ἀνδρίας.

Ἀνδρίας] Cur mendi hoc insinuat Solan? An quia in emendationibus Auctorum codicibus ἀνδρίας potius invenias, teste Stephano, qui tamen promiscue inve-

F.G.

M. du S.

M. du S.

M. du S.

niri fatetur. An quia sic melius distinguitur ab adje-
 ctivo ἀνδρῆς, ἀνδρίας vel etiam ab ἀνδρίας, virilis aetas,
 tradente Schol. Demosthenis ad Chersonesianae fin. p.
 m. 272. C. Tom. postremi. Verum in Edd. tam cre-
 bro confunditur, ut nihil mutare auserim; ἀνδρίας hoc
 Dial. saepius, item supra Patr. Enc. c. 8. & Musc. c.
 5. ubi contrariam Rhodomanni opinionem addidimus.

Ar-

28. Tantum & ego verborum feci, multis, quae in promptu mihi erat de pulchritudine dicere, abscissis, cum longius extrahi colloquium viderem. HERM. Felices vos quidem, qui tali colloquio fruitis. Sed tuo beneficio fere non deteriori ego quoque conditione fui.

Τοσῦτον μὲν δὴ καὶ γὰρ ἔ λόγον ἐποίησά-
μην, πολλὰ δ' ἐόντων μοι παρὲν κάλλους
5 εἰπεῖν ἀφελών, ἐπειδὴ ἔ συνβοῖαν ὅτι πολὺ
ἡ τεινομένην ἑώραν. ΕΡΜ. Εὐδαίμονές
γε, οἱ τοιαύτης ἀπολαύκατε ἔ συνε-
σίας· σχεδὸν δ' ἤδη καὶ γὰρ ἐδὲν ἑλάττω ὑμῶν
ἔρχηκα ἀπὸ σέ.
60 [d Οὐδ' ἔτ' ὅ δόκει τῷ Λακκιανῷ]

d Οὐδ' &c.] Non habet haec Graeca P. Habent Fl. f. H. B. S. &c.

Ἀνδρείας ἐπιμειλῶς Epict. Sent. 78. p. 128. f. σοφία καὶ
ἀνδρεία Aelian. VIII. 16. f. aliquae aequales & poste-
riores, ὅσα πῶς.

32. Τῆς ἰδίας κακογνωπίας] Ἰδία species, est forma
qualitas, notio: commune quiddam & universale,
quod partes plures, individua certe, complectitur.
Τῆς ἰδίας τῷ κάλλει κοινωνοῦσι vel κεκοινώκασι, qui sub
notione & nomine, sub specie pulchrorum compre-
henduntur. Speciem aut formam nolui ponere in in-
terpretatione, ne quis pro ipsa pulchritudine ea no-
mina poni existimaret: idque tanto magis, cum au-
ctor felici illa ad mores puerorum & adolescentulorum
formandos linguae Graecae confusione, eodem nomi-
ne tum pulchrum, quod in corpora cadit, tum ge-

nerosum illud in animis honestum complectatur.

60. Οὐδ' ἔτ' ὅ δ.] Hoc Scholium ita haud dubie ad
praecedentem Dialogum pertinet; cum titulo sequentis
additum sit ἐ γνήσιον. Unde clare efficitur, Scholium
praecedens ad Philopatrium pertinere. M. du S.

[Οὐδ' ἔτ' ὅ δόκει τῷ Λακκιανῷ] Quum sunt haec ver-
ba superscripta haberet Dialogo sequenti, Solanus ad-
jecerat, ea pertinere ad Dial. praecedentem; cumque
in Fl. in qua hic Charidemus ultimo omnium loco
collocatur, diserte ante τὸ ΤΕΛΟΣ ponat, ea eodem
posui. In cett. ita inter utrumque Dialogum medio
erant posita loco, ut non distinguas ad priorem, an
ad seq. spectent. J. F. R.

ΝΕΡΩΝ, Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥ-
ΧΗΣ ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ,

εἰ γνήσιον.

MENEKRATOUS KAI MOY-
ΣΩΝΙΟΥ.

M E N.

Η Ὀρυχὴ τῆ Ἰσθμοῦ καὶ σοί, Μουσώνιε,
καὶ χειρὸς, ὡς Φασι, γεγονυῖα
τῷ τυράνῳ, νῦν εἶχεν Ἕλληνα. ΜΟΥΣ.
Ἰσθί, ὦ Μενέκρατες, καὶ βελτίῳ ἐντευθυμῇ-
σθαι Νέρωνα. τὰς γὰρ πελοπόννησος, τὰς ὑπὲρ Μαλέαν, ἂ ξυνήρει
τοῖς θαλαττινοῖς, εἴκοσι σταδίων τῇ
Ἰσθμῷ ῥήγματι. ΜΕΝ. Τῆτο δ' ἂν καὶ τὰς
ἐμπορίας ὤνησε, καὶ τὰς ἐπὶ θαλάττῃ
πόλεις, καὶ τὰς ἐν τῇ μεσογείᾳ. καὶ γὰρ δὴ
κατέκιναις σποχρῶν οἱ οἶκοι καρπὸς, ἢν
τὰ ἐπιθαλάττια εὖ πωράτῃ. ταῦτα δὴ
διέξελε, Μουσώνιε, βυλομένοισι ἡμῖν ἀκροά-

NERO, SIVE DE ISTHMO
PERFODIENDO.

MENEKRATIS ET MUSO-
NII.

M E N.

AT Isthmum certe perfodere, Muso-
ni, quod prae manu; ut ajunt,
habuit tyrannus, Graeci res consilii tuo
etiam judicio fuit. MUS. Scito, Mene-
crates, etiam meliora in animo habuisse Ne-
ronem. Circuitus enim illos Peloponnesi
supra Maleam navigantibus compendifacie-
bat, perrumpendo viginti stadiorum Isth-
mo. MEN. Hoc vero & commerciis utile
fouisset, & maritimis urbibus pariter atque
mediterraneis. Nam his quoque fructus
domestici sufficiant, si res maritima bene
habeat. Haec ergo, Musoni, enarra no-
bis

Εἰ γνήσιον.] Sola B2. haec duo verba omittit. ΕΙΦΗΝΗΣΙΟΣ Ald. & H1. ΜΕΝΕΚΡΑΤΟΥΣ ΚΑΙ ΜΟΥΣ.] Ita B1. 2. P. Aliae omittunt inscript. person. α. Εὐνήρις] Εὐνήρις P. β. Κατέκιναις] Bene sic Ald. P. H. &c. Κατέ-
κιναις male S. & Amst.

ΝΕΡΩΝ Η ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥ.] Neque hic Luciani dia-
logus est, quemadmodum facile omnibus vestigiis col-
ligi potest, ac praesertim fine dialogi. Scriptus nempe
hic dialogus superstitie Nerone, ac Luciano nec-
dum nato, ut patet antedictis ad Philopatrin. Th M.

ΝΕΡΩΝ] In Fl. Ed. non extat hoc opusculum.

M. du S.

ΝΕΡΩΝ] Quisquis est hujus libelli auctor (Lucia-
num quidem non puto scabro adeo ac difficili genere
scribendi usum) in eo certe non peccavit, quod super-
vixisse fingit Neroni Musonium. Pulchre ostendit
Olearius ad Philostr. V. Apollo. 4. 36. 2. Suidam qui
ἀναιρέθηναι dicit a Nerone Musonium, non hoc velle,
interfectum esse, sed exilio ejectum & velut e medio
sublatum. Porro quam comode hic ad Isthmum
statuatur Musonius, inde apparet, quod idem Philo-
stratus 5. 19. narrat, hunc philosophum inter vivos
illos fuisse, quorum operis fossa illa duceretur. Ver-
ba sunt, Demetrius Philosophus Μουσώνιον ἔφησαν ἐν-
τετυχηκέναι περὶ τῆ Ἰσθμοῦ, διδόντων τε, καὶ καλυσσάμεναι
ἐνέσταν· καὶ αὐτὸν γὰρ ἀνευφημῆσαι τὰ εἰκότα τῇ δὲ Ἰσθμῷ

σμιούσης, καὶ ἱερῶν ὁδῶν τῇ γῇ ἐμβάλλειν. ἀνακρίψασθαι δὲ λυ-
πῶ σὲ ἂν, ὦ Δημήτρις, τῇ Ἰσθμῷ ἐνέσταν τῇ Ἑλλάδι; εἰ δὲ
καὶ καθαρθοῦντά μοι εἴδης, ὥσπερ Νέριον, τί ἂν ἐπαθῇς; pro
illo ἀνευφημῆσαι, quod lamentari vertitur, malletm re-
tinuisset Olearius vulgatum ante ἀνευφημῆσαι, desestari.
Cacterum hinc intelligitur, quid sibi velit mox
verba, προσεζευγμένον ἡμῶν τῇ Ἰσθμῷ. J. M. G.

ΝΕΡΩΝ &c.] In Fl. totus hic Dialogus non con-
spicitur, consulto omisus. J. F. R.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΟΡΥ. ΤΟΥ ΙΣΘΜΟΥ] Vide Philostr. in vi-
ta Apoll. IV. p. 162. cum notis. M. du S.

1. Η Ὀρυχὴ τῆ Ἰσθμοῦ εἰ σοί, Μουσώνιε] Qui potest Mu-
sonius haec ista de Isthmi perfossione differere a Ne-
rone interfectus jam olim, ut apud Suidam est, atque
alios? Hic autem Musonius sic agit, quasi qui Neroni
supervixerit, ut cum de Vindice narrat cap. 5. Mitto jam sili
indolem minime Lucianicam, aliaque id genus argumenta. Th. M.

Η Ὀρυχὴ τῆ &c.] Musonius diu vixit post Neronem.
Vid. Philostr. & Orig. contra Cels. M. V. La Croze.
Ibid. Μουσώνιε] A Nerone in exilium missus, non in-

bis audire cupientibus universis, nisi quid aliud serium agere cogitas. M. U. S. Faciam ac lubens. Nec enim scio, in quo potius gratum facere vobis possim, qui studendi causa insuave adeo auditorium ingressi sitis.

2. Neronem igitur in Achaiam egerunt carmina, & quod firmiter sibi persuaserat, nec Musas canere suavius. Volebat autem etiam Olympia, certaminum omnium maxime gymnicum, ob cantum coronari. Quantum enim ad Pythiam, haec magis ad se pertinere, quam ad Apollinem: qui nec ipse citharam cantumque opponere sibi audeat. Verum Isthmus non inter ea, quae e longinquo cogitaverat: sed cum in naturam loci incidisset, magnificentiae quodam amore correptus, & regem illum Achivorum quondam ad Trojam *profectorum* cogitans, ut is Euboeam a Boeotia absciderit illo circa Chalcida Euripo; atque insuper Darium, ut Bosporo pons contra Scythas ab illo impositus sit; Xerxis autem opera forte ante haec ipsa cogitavit, magnificorum operum maxima. Ad haec videri sibi poterat, se permiscendis tam parvo inter-

σααζ ὡς αἰν, εἰ μή τι σπυδάσαι ἀγωνῇ ἕτερον. ΜΟΥΣ. Δίεμι βυλομύοις. εὐ γὰρ οἶδ' ὅτι χαρίζοιμην ἀν μᾶλλον τοῖς γε ἀφιγμένοις ἐς ἀηδὲς ἔτω φροντισήριον ὅπῃ τῷ σπυδάζειν.

Nérona τούνυν ἐς Ἀχαιάν ὠδαὶ ἦγον, καὶ οὗτο σφόδρα αὐτὸν πεπεικέναι, μὴδ' ἀν τὰς Μῦσας ἀναβάλλεαζ ἥδιον. ἐβέλετο δὲ καὶ τὰ Ὀλύμπια (τ' γυμνικάταλον τῆς ἀγώνων) στεφανῶαζ ἄδων. τὰ γὰρ Πύθια, τῶν μὲν αὐτῷ μετεῖναι μᾶλλον, ἢ τῷ Ἀπόλλωνι. μὴ γὰρ ἀν μὴδ' ἐκείνον ἐναντίαν αὐτῷ κιθάραν τε καὶ ὠδὴν θέαζ. ὁ δὲ Ἰσθμός, εἰ τ' ἀποθεν αὐτῷ βεβουλευμένων ἄλλ' ἐντυχὼν τῇ φύσει τῆς τόπῃ, μεγαληργίας ἡράαθη, τὸν τε βασιλέα τ' ὅπῃ τ' Τροίαν ὥστε Ἀχαιῶν ἐνθυμηθεῖς, ὡς τ' Εὐβοίαν τ' Βοιωτίας ἀπέτεμεν Εὐρίπω τῷ περὶ τ' Χαλκίδα· ἔτι γε μὴν καὶ τ' Δαρείον, ὡς ὁ Βόσπορος ἐγεφυρώθη αὐτῷ ὅπῃ τῆς Σκύθας· τὰ δὲ Ξέρξης καὶ πρὸς τῶν ἴσως ἐνεγνόησε, μέγιστα τῶν μεγαληργιών ὄντα· καὶ πρὸς τέτοις, τὸ δὲ ὀλίγῃ ἀλλήλοις ἐπιμίξει.

interfectus est: vid. supra Περ. c. 18. Tac. ann. XV. C. 71. H. III. f. Philostr. in vita Apoll. IV. p. 175. cum not. & 187. Deest hic Dialogus in Fl. neque Lucianus censendus est. Neronem quidem ea molitum fuisse, quae hic narrantur, verum est. Quod & in votis post eum Herodes Atticus ὁ πᾶν habuisse traditur a Philostr. in ejus vita p. 278. De Neronis in Graeciam itinere & agonibus ibi susceptis, videndi Suet. in Ner. c. 22. 24. Dio L. LXIII. p. 719. Plus. in Flamin. Dio Chrys. in Rhodiaca, & Philostr. in Apoll. IV. 24. & V. 7.

10. Καὶ γὰρ δὴ κἀκεῖναις ἀποχρῶν ὁ οἶκος κυρτός, ἢ τὰ ἐπιπλάττειν αὐ πρῶτον] Corrige ex Aldina κἀκεῖναις πόλεσι scilicet ἐν τῇ μισογονίᾳ, quibus abunde ait esse proventuum, si floreat res maritima.

11. Κἀκεῖναις ἀποχρῶν] An κἀκεῖναις ἀποχρῶν; Basf. edit. κἀκεῖναις ἀποχρῶν ferri potest.

15. Εὐ γὰρ οἶδ' ὅτι χαρίζοιμην] Haec sententiam sanam ut habere possint vereor. Legendum puto, tenui admodum in Mss. discrimine, Οὐ γὰρ οἶδ' ὅτι, τι κ. τ. λ. & sic interpretatus sum.

17. Ἐς ἀηδὲς ἔτω φροντισήριον] Videtur fingere auctor, Musonium in carcere vel vinculis certe scholam hic habere, circa ipsum forte opus paulo ante relatum a Nerone.

22. Τὰ Ὀλύμπια] Vid. Philostr. p. 192. M. du S.

23. Τὰ γὰρ Πύθια] Absolute, ut Lucian. Prom. §. 7. Τὸ γὰρ τ' κλειπικῆς.

29. Τὸν τε βασιλέα τ' ἐπὶ τὴν Τροίαν] Rex Achivorum Trojam oppugnantium, qui Euboeam absciderit Boeotiae, nescio an usquam memoretur. Certe nihil Homerus, nihil Geographi. Contra a natura abscissam omnes affirmant. Suspiciari licet aliquid hic excidisse: nempe dixit forte auctor de illa Homerica fossa Il. H. Nestoris suavis facta; deinde Neptunum commemoravit, qui Libyam Hesperia, id est Hispania, circa Gades disjunxerit, Siciliam abruperit ab Italia, a Boeotia Euboeam. Omisiss quae interjecta fuerant, male jam Agamemnoni tribuitur opus Neptuni, hoc est, ipsius naturae. Haec suspiciari fas fuerit, non nimis incredibile aliquid hic dicatur ex persona Musonii. Cacterum qui perfoctionem Ithimi Corinthiaci tentarint vid. Plin. H. N. 4, 4, f. 5. Neronis conatum describit, admixtis superstitionis quibusdani credulitatis certe vestigiis, Xiphilinus e Dionis l. 63. p. 722.

36. Καὶ πρὸς τούτοις τὸ δὲ ὀλίγῃ ἀλλήλοις ἐπιμίξει πάντας εἰσαίτω τὴν Ἑλλάδα λαμπρῶς ἱστῶαζ τοῖς ἔθνεσιν] Perobscurum dictum ac neutiquam Lucianice. Accessit non notatus interductus post πάντας. Nam esse debuit

μίξαι πάντας, εἰσαίῃο ἢ Ἑλλάδα λαμ-
πρῶς ἐστῆαδ' αὖ τοῖς ἔξωθεν αἱ γὰρ τύραννοι
Φύσεις μεθύουσι μὲν, ψαύουσι δὲ πῃ καὶ ἀκῶ-
σαι τῆτο φθέγμα.

Προελθὼν δὲ τὸ σκηνῆς ὕμνον μὲν Ἀμφιτρι-
της τε καὶ Ποσειδῶντος ἦσε, καὶ ἄσμα δὲ μέ-
γα Μελικέρτη δὲ καὶ Λευκοθέα. ὀρέξαντο
δ' αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν ἡ δὲ Ἑλλά-
δα ἐπιτροπέυσαντο, ὅτι τὸ ὄρυχ' ἦξε, 4
κροτῆδ' ὅς τε καὶ ἀδόμῳ, καὶ καθηκόμε-
νον τὸ γῆς, τρίς, οἶμαι τοῖς τε τὸ ὄρυ-
χ' ἐπιτροπέουσιν ὡς κελευσάμενον
συμπόνως ἀπτεῖσθαι τῷ ἔργῳ, ἀνέει εἰς τὸ
Κόρινθον, τὰ Ἡρακλέους δοκῶν ὑπερβελῆ- 5
σθαι πάντα. οἱ μὲν δὲ ἐκ τῆ δεσμώτηρις,
τὰ πείρωδ' τε καὶ δύσεργα ἐξεπόνον, ἡ
στρατιὰ δὲ τὰ γεώδη τε καὶ ἐπίπεδα.

Ἡ δὲ Ἑβδόμῃ δὲ πῃ καὶ πέμπτῃ ἡμέρᾳ
προσεζευγμένων ἡδὲ τῷ Ἰσθμῷ, κατέβη 5
τις ἐκ Κορίνθου λόγος ἔτι σαφής, ὡς δὲ
τῷ Νέρωνι μελεγνωκότ' ἢ τομῇ. ἔφα-

vallo omnibus, splendido Graeciam munere
& velut epulis excipere. Ingenia enim ty-
rannorum, ebria illa quidem, tamen inter-
dum etiam ejusmodi vocem audire ge-
40stunt.

3. Progressus autem de tentorio, hy-
mnus canebat Amphitrites ac Neptuni, &
carmen non magnum Melicertae & Leuco-
theae. Cum vero rastellum illi aureum por-
45rexisset praefes Graeciae, ad fossam accessit
inter plausus atque cantus, humoque ter,
puto, percussa, hortatusque eos quibus
cura operis permessa erat, ut studiose illud
aggrederentur, Corinthum rediit, omnes a
50se Herculis superatos labores, existimans.
Atque ergastulorum vincti saxosa & diffi-
cilia elaborabant, terrena autem ac plana ex-
ercitus.

4. Septimo vel quinto adeo die, cum
55Isthmo velut affixi haeremus, ingruit ali-
quis e Corintho nondum tamen certus ru-
mor, de mutato a Nerone abscindendi con-
silio.

α Τοῖς] Bene sic vett. Τὴν male S. & Amst. b Τῇ] Sic P. ut Marcell. voluit. Καὶ Edd. cett. γ Ἀρχὴν]
Legi etiam potest ὄρυχ' Pell. d Ἑβδόμῃ — καὶ πέμπτῃ] Sic esse in Edd. omnib. notat Solan.

buit καὶ πρὸς τοῖς τὸ δὲ ὄρυχ' ἐπιμίξαι πάντας, εἰσαί-
την Ἑλλάδα λαμπρῶς ἐστῆαδ' τοῖς ἔξωθεν. Praeter haec
cogitavit, etiam, quod si omnes Graecos compendio isto
sic inter se permiscuisset, videretur extraneis Graeciam
splendido quasi epulo accepisse. Nunc pretium adverte-
re, quemadmodum Jac. Micyllus interpres, qui de non
pessimis est, rem gesserit. Supra omnia autem haec,
inquit, etiam illud putabat: Graeciam per hoc, quod
brevi adeo omnes inter se misceri possent, contra externos
splendide adeo stabilitum iri. Proh Apollo & Musae Pseu-
dolucianicae! Ita? ἐσθίασα ἐστὶν stabilitum iri? Haud
vidi magis: miserum Lucianum, qui sub tam lentis
maxillis, & hunc Pseudolucianum, qui sic sub Lu-
ciani pelle vapulat. Ἐσθίασθαι autem Ἑλλάδα hic Ψευ-
δολυκεῖς dixit ad Olympiorum celebritatem cogita-
tione se referens. Th. M.

Ibid. τὸ δὲ ὄρυχ' An sic legendum videtur: τὸ δὲ ὄρυ-
χ' ἀλλήλοις ἐπιμίξαι πάντας τοὺς Ἕλληνας ἐπὶ τὴν Ἑλλάδα
λαμπρῶς ἐστῆαδ' ὑπὸ τῷ ἔξωθεν. F. G.

τὸ δὲ ὄρυχ' ἀλλήλοις ἐπιμίξαι] Legendum arbitror
τῷ, quod quale sit, ex interpretatione intelligitur. Il-
lud εἰσαίῃο per videri poterat interpretatus sum aucto-
ritate Hesychii, apud quem est εἰσαίῃο, δόξαι. Per-
miscere ἐπιμίξαι est commerciorum societate inter se
devincire. Ταῖς ἔξωθεν sunt merces facilius jam impor-

tandae.

39. Ακοῦσαι τοῦτο φθέγμα] Notari debuit asterisco
hic locus, & proclamari: hic fossa est ingens! Th. M.

41. Ὑμνον μὲν Ἀμφιτρί.] Olear. ad Philostr. p. 159. 7.
F. F. R.

42. Καὶ ἄσμα] An καὶ ἄ. δ. μ. Μελικέρτη τε ἔ. λ.
Placet. F. G.

43. Ὀρέξαντο δ' αὐτῷ χρυσὴν δίκελλαν ἐπὶ τὴν Ἑλλά-
δα ἐπιτροπέυσαντο.] Relege ὀρέξαντο δ' αὐτῷ χρυσὴν
δίκελλαν τῷ τὴν Ἑλλάδα ἐπὶ τρ. Intelligi vult Procos.
Achajæ. Non dixit ἐπιτροπέυσαντο, sed ἐπιτροπέυσαν-
το, quia principis adventu finitum Procos. impe-
rium. De ritu autem hoc isto principum in operibus
novis, ad Caji Suet. Vespasian. narravi c. VIII. Ride-
re autem qui vult, videre illi tempus genium inter-
pretis. Cum autem aureum ipsi ligonem porrexissent,
Graeciamque tamquam in tutelam commendassent. &c.
Quid pote capitalius? Th. M.

54. Ἑβδόμῃ — καὶ πέμπτῃ] Hoc ea actate scri-
ptum sit necesse est, qua per septimanas numerari
jam coeptum esset. Imo vero ἑβδομηκοστὴν ἐ. π. lege-
re jubent viri docti apud Olearium ad Philostr. p. 163.
a. 13. Sed quo codice auctore? quæne hæc licentia?

57. Νέρονι μελεγνικότ' τὴν τομῇ.] In marg. Ald.
Wess.

filio. Dicebant autem Aegyptios, dimen-
so utriusque maris fastigio, non ejusdem
illa libramenti deprehendisse, sed altius ar-
bitrari illud, quod ex Lechaeo *sinn allabi-*
atur, atque Aeginae proinde metuere, ne
tanto mari ad insulam illam appellente, pla-
ne submersa Aegina auferatur. Verum Ne-
ronem quidem a secundo Isthmo neque Tha-
les ille sapientissimus, & consultissimus na-
turae demovisset: magis enim secare illum
jam cupiebat, quam *ipsum* publice canere.

5. At Occidentis populorum motus, &
acerrimus ille *vir*, qui rempublicam ibi
capeffiverat, nomen ei Vindex, a Graecia
& Isthmo abduxit Neronem, frigida quae-
dam de Geometria caussantem: maria enim
pari undique fastigio librata novi. Ajunt
autem illi etiam ipsas suburbanas regiones
jam labare, & cedere. Hoc ipsi quoque
heri audistis e tribuno, qui huc appulit.

6. MEN. Sed vox, o Musoni, pro-
pter quam ita furiose Musicus est, & O-
lympiadum Pythiadumque amore flagrat,
quomodo habet tyranno? eorum enim,

σαν δὲ τῆς Αἰγυπτίως γεωμέτρωντας ἑκα-
τέρας θαλάττης τὰς φύσεις, οὐκ ἰσοπέ-
δοις αὐταῖς συντυχεῖν, ἀλλ' ὑψηλοτέραν
ἡγεμένους ἢ ἐκ τῆς Λεχαιῆς πρὸς τῇ Αἰγίνῃ
δεδοικέναι. πειλάγους γὰρ τοσούτοις νήσῳ ὅπτι-
χυθέντ', καὶ ὑποβρύχιον ἀπενεχθῆναι
τὴν Αἶγινα. Νέρονα δὲ τὸ μὲν τῆς Ἰσθμοῦ το-
ῦ μὲν ἐπὶ αὐτῷ ὁ θαλῆς μετέστησεν ὁ σοφώ-
τατός τε καὶ φυσικώτατος. τῇ γὰρ τεμεῖν
αὐτὸν ἢρα μάλλον, ἢ τῇ δημοσίᾳ ἄδειν.

Ἡ δὲ τῇ Ἑσπερίων ἐθνῶν κίνησις, καὶ ὁξύ-
τατος, ὥς τῇ ἐκείνης νῦν ἀπτόρμῳ,
ὄνομα δὲ αὐτῷ Βίονδας, ἀπήγαγεν Ἑλλά-
δος τε καὶ Ἰσθμοῦ Νέρονα, ψυχρῶς γεω-
μετρήσαντα. τὰς γὰρ θαλάσσας ἰσογαίως
τε καὶ ἰσοπέδως οἶδα. Φασὶ δ' αὐτῷ καὶ τὰ
ὑπὸ τῇ Ρώμῃς ὀλιγαίνειν ἤδη, καὶ ὑπο-
βυθίζονται. τῇτι καὶ αὐτοὶ χυβὲς ἡκισταίε τῇ
προπρίασαντ' ἡλιαρχεῖ.

MEN. Ἡ φωνὴ δὲ, Μυσώνιε, δι' ἣν
μυσομανεῖ, καὶ τῇ Ὀλυμπιάδων τε καὶ Πυ-
θιάδων ἔρα, πῶς ἔχει τῷ τυράννῳ; τὴν γὰρ
Λή-

e θαλῆς] θαλλῆς Edd. hac priores. f' ὧς τῇ ἐκείνης] Nihil varietatis invenio.

Wess. adscriptum, vid. Caes. L. II. §. 3. Sed nihil ibi
invenio. Quare ad Caes. Rhodig. L. XXI. c. 19. ubi
enarrat quinam Isthmum perfodere praeter Neronem
conati sint.

58. Αἰγυπτίως] Idem apud Philostratum narratur p.
163.

64. Νέρονα — Ἰσθμοῦ] Olear. ad Philostr. p. 162.
a. 7. & 8. Item p. 192. ubi idem fere.

65. θαλῆς] Corrupte antea in omnibus legebatur
θαλλῆς. V. Ἰππ. c. 2. ad quem locum haud dubie hic
Auctor respicit.

68. καὶ ὁξύτατος] Locus corruptus, arbitror,
quem ita forte emendare liceat, καὶ ὁ ὁξύτατος, (int.
αὐτῆς) ὅς τῇ ἐκείνῃ ἢ ἀπτόρμῳ, eo sensu, quem ex-
pressi. Nomen viri est non Βίονδας, sed Βινδῆς, Vindex.
De ὁξύτατος non dissimulo, mihi in mentem venisse
legere, οὐκ ἔπαυτο vel ὁ ἐκπαύτο. Exconsul. f. Ex-
consule, quae satis blanda fuerit mutatio. Regebat
tunc Galliam pro praetore Vindex, Sueton. Ner. c. 40.
& potest fieri, ut consulatu ante functus fuerit, quo
respectu sit ἐκπαύτο. Docet enim Dio l. 53. p. 504.
ab Augusto institutum, quos ipse in suas provincias
mitteret, Legatos & Praefectos vocari, licet Con-
sulares essent, πρεσβυτέρους ἀντιστρατήγους τε ἀναμύζουσαι,

καὶ ἐν τῇ ὑπατυκίᾳ ὄντι. Haecenus itaque mirifice
blandiebatur mihi conjectura. sed refrigeravit istum
amorem ex aliqua parte illud, quod inferioris aevi,
& vel tum rarissima vox ἐκπαύτο. itaque in medio
interim relinquenda res videtur: ac ne in versionem
quidem recipere Vindicem Exconsulem ausus sum.
Interim nec illud dissimulo, libellum mihi satis recen-
tem videri, quem ἐκπαύτο non dedecet: sed non
aliis adhuc, quam stili argumentis.

69. ὧς τῇ ἐκείνης νῦν ἀπτόρμῳ] Melius ὁ τῇ ἐκείνῃ νῦν
ἀπτόρμῳ.

ὧς τῇ ἐκείνης &c.] Malim ὁ τῇ ἐκείνῃ νῦν. Vett. Codd.
inspiciendi.

74. ὑπὸ τῇ] Lege ἀπὸ. F.G. Non opus est, si loca
Urbi proxima cum Gesnero intelligas, quamquam qui
hoc historiae respondeat, non plane dijudico. In ipsa
enim Urbe multi favebant Vindici, vid. Suet. Ner. c.
40. Sed cum, teste etiam Tacito, a Galliis inceptus
motus Vindicis, omnia jam inde ei ad Urbem usque
parere, posset hic narrari.

Ibid. ὑποβυθίζονται] Subsidere, fondre sous lui. F.G.

76. Προπρίασαντ'] Scripserat haud dubie προσπρία-
σαντ', qua voce statim utitur.

79. Τῷ γὰρ Λήμῃ προσπλάτνται] Fingitur igitur,
nili

Λήμνῳ προσπλέοντων οἱ μὲν θαύμαζον, οἱ δὲ κατεγέλων. ΜΟΥΣ. Ἄλλ' ἐκεῖνός γε, ὦ Μενέκρατες, ἔτε θαυμασίως ἔχει τῷ φθέγματι, ἔτ' αὖ γελοίως ἢ ἢ φύσις αὐτὸν ἀμέμπως τε καὶ μέσως ἤρμωκε. Φθέγεται δὲ κοῖλον ^a μὲν φύσιν, καὶ βαρὺ, ⁸⁵ ἐγκειμένης αὐτῷ τῇ φάρυγι. μέλη δ' ἔτω κατεσκευασμένα βομβεῖ πῶς. οἱ δὲ γε τόνοι τῇ φθόγῳ ὀπιλαίνουσι ^b τῆτον, ἐπεὶ μὴ θάρρει ^c αὐτῷ χρωμάτων δὲ φιλανθραπία, καὶ μελοποιία, εὐαγάγῳ μὲν δὴ, ⁹⁰ καὶ κιθαρωδία εὐσταλεῖ, καὶ ἔχμαρὸς βαδίσαι, καὶ σῆναι, καὶ μελασῆναι, καὶ τὸ νεῦμα ἐξομοῖωσαι τοῖς μέλεσιν, αἰσχύνην ἔχοντες μόνος τῷ βασιλέα δοκεῖν ἀκριβεῖς ταῦτα.

Εἰ δὲ μιμοῖτο τῆς κρείττονος, Φεῦ γέ- ⁹⁵ λωτ, ὥς πολλὸς τῇ θεωμένων ἐκπίπτει, καίτοι μυρίων φόβων ἐπηρήμενων, εἴ τις ἐπ' αὐτῷ γελῶν εἴη. νεύει μὲν γὰρ, τῷ μετρίως πλεόν ζυγάγων τὸ πνεῦμα, ἐπ' ἄκρων δίστα. τῷ ποδῶν ἀνακλώμεν, ὥς ὅτε

quodam Lemnum appulerunt admirati quidam sunt, alii deridere. MUS. Verum iste, Menecrates, neque admirabilis est quantum ad vocem, neque ridiculus. Natura enim illum sine reprehensione & mediocriter instruxit. Cavum autem quiddam & grave praeter naturam sonat, depresso ad interiora gutture. Cantica vero ita paratus quodammodo stridit ac strepit. Interim toni vocum musicarum mitigant illum, tolerabilioremque faciunt, cum sibi non confidit, colorum musicorum humanitate, & modulatione flexibili sane, & bene composito ad citharam cantu, & quod ubi tempus est ingreditur, & stat, & transfert se, & quod nutum accommodat cantibus: qua in re illud solum turpitudinem habet, quod Imperator videtur studiose ac subtiliter ista tractare.

7. Quoties vero imitatur superos, vah risum! quam multus excidit spectatoribus, licet sexcenti terrores impendeant, si quis illum derideat. Nutat enim supra modum collecto spiritu, summis pedum divaricatorum digitis insistit, retrorsum inflexus, ut qui

^a Μὴν] Μὴ Edd. Μὴν (ῖσας) L. ^b Τοῦτον] Nihil mut. Edd. ^c Αὐτῷ] Αὐτῷ Edd. priores.

nisi hic etiam aliquid corruptum est, Menecratem hunc Lemnium fuisse, neque insula illa ante haec egressum.

80. Λήμνῳ] Ubi scriptor hujus Dialogi, quod & ad Φιλοσ. c. 3. monuimus.

85. Φθέγεται δὲ κοῖλον μὲν] De voce Neronis fusca, Suet. Ner. 20. Dio . . . & Philostr. IV. c. 44. V. 7. In omnibus Impr. μὴ pro μὲν erat, quod ut conjecturam tantum exhibet L.

Φθίγ[ε] δὲ κοῖλον μὴ φύσιν] De voce Neronis Xiphil. c. Dione l. 61. p. 699. A. βραχὺ ἔχει μέλαν φωνὴν ἔχων. Sueton. Ner. c. 20. Exiguas vocis & fuscae. Κοῖλον igitur illud i. e. sonum in voce erat ab affectatione, cum majorem & graviolem, quam a natura habebat, vellet efficere, quod depresso & introrsum adactō gutture hodie etiam conantur interdum adolescentuli.

J. M. G.

Ibid. Κοῖλον μὲν] Ita legendum animadverterat etiam La Croze. Cumque & in L. idem adscriptum, sentiusque videatur postulare, non dubitavi sic edere. Interim versionem ad μὴ aptatam non attigi.

86. Ἐγκειμένης] An ἐγκειρισμένης;

F. G.

Ibid. Μέλη δὲ ἔτω κατεσκευασμένα] Nihil praecessit de praeparatis carminibus; sed de voce praeter natu-

ram amplificata. Malim ergo legere κατεσκευασμένα. Ita certe interea converti, dum meliora edocceat. Statim sequitur βομβεῖ πῶς — ἐπιλαίνουσι. Horum verborum interpunctionem pariter atque interpretationem juvat locus Epiphani c. libro de mens. & ponder. mox a principio, quem observavi indicio Casauboni ad Suet. Neron. c. 20. Ita autem de septuaginta interpretibus loquitur, ἀντὶ τῆς αἰσχύνης τῆς αἰσχύνης τὸ ὄνομα τῶν ἑταίρων, ἐν τῷ χρόνῳ τῶν ἀποστόλων αἱ βόμβησι, αἱ λειότῃα μετὰ αὐτοὺς π. τ. λ. Βόμβησις est ingratus ex repetitione sonus; hunc molliunt voce, quam repetit Ebriacus sermo, semel tantum ponenda? Hoc certe discimus, βόμβησις est sonus asperior, qui dicitur junctura λεπίσθαι. Hoc ad nostram rem istis est. Nam βόμβησις esse obscurum & rancidum putatur, ut apum & id genus animalculorum, satis constat: quod cum fusca Neronis voce pulchre convenit.

J. M. G.

88. Τόνοι τῇ φθόγῳ] Nempe huic etiam loco lucem adfert illa inter φωνὴν & φθόγῳ distinctio, quam docet Arrian. Epiet. 3, 6. Κοιτὴ τις ἀκοὴ λέγουσι αἱ μύθοι φωνῶν ἀφ' ἑκείνης, ἣ δὲ τῇ φθόγῳ ἐκείνῃ κοίτῃ, ἄλλῃ τεχνικῇ.

J. M. G.

Ibid. Ἐπιλαίνουσι τοῦτον, ἐπὶ μὴ θάρρει] Melius ἐπὶ τοῦ-

qui rotæ *alligati sunt*. Cumque natura sit rubicundus, magis etiam incensa illi facie rubescit. Spiritus illi exilis, neque usquam sane sufficiens.

8. MEN. Qui vero contra illum certant, quomodo se submittunt, Musoni? Nempe arti hoc forte gratificantur? MUS. Arti illi quidem, ut qui in lucta concedunt. Sed tu cogita, Menecrates, tragicum actorem, qui in Isthmo periit. Aequalia enim pericula etiam circa artes, si intendant se artifices. MEN. Et quid hoc, Musoni? plane enim nihil ea de re audiui. MUS. Audi igitur rem incredibilem illam quidem, sed in oculis Graeciae factam.

9. Cum lex esset ludis Isthmiis, ne Comoedia certaretur, neque Tragoedia: visum est Neroni, Tragoedos vincere, cumque venirent ad illud certamen plures alii, tum Epirotes, voce optima praeditus, qui eo nomine in fama atque admiratione hominum esset, clarius etiam quam solebat alias, fingeat se & coronae amore captum, neque concessurum prius, quam decem sibi talenta Nero pro victoria dedisset. At hic

οἱ ὅτι τῇ τροχῇ. Φύσῃ δ' ἐρυθρὸς ὢν, ἐρευνθεῖ μάλλον, ἐμπιπραμένον αὐτῷ τῇ προσώπῳ· τὸ δὲ πνεῦμα ὀλίγον, καὶ οὐκ ἀποχρῶν πρὸς δὴ.

MEN. Οἱ δ' ἐν ἀγῶνι πρὸς αὐτὸν πᾶς ὑφίεν, ὃ Μισώνιε; τέχνη γὰρ πρὸς χαρίζονται. ΜΟΥΣ. Τέχνη μὲν, ὡς πρὸς οἱ ὑποπαλαίοντες, ἀλλ' ἐνθυμήθητι, ὃ Μενεκράτες, τὴν τραγωδίαν ὑποκριτῶν, ὡς Ἰσθμοῖ ἀπέθανεν. ἴσοι γὰρ κίνδυνοι καὶ περὶ τὰς τέχνας, ἣν ὀπιτείνωσιν οἱ τεχνάζοντες. MEN. Καὶ τί τῆτο, Μισώνιε; σφίδρα γὰρ ἀνήκοῦ τῇ λόγῳ. ΜΟΥΣ. Ἀκούε δὴ λόγῳ ἀτόπῳ μὲν, ἐν ὀφθαλμοῖς δὲ Ἑλλήνων πεπραγμένα.

Ἰσθμοῖ γὰρ νόμος κεκείμενος, μήτε κωμῶδιαν ἀγωνίζεσθαι, μήτε τραγωδίαν, ἐδόκει Νέρων τραγωδῶς νικᾶν. καὶ παρήλθον εἰς τὴν ἀγωνίαν ταύτην, πλείους μὲν ἢ δ' Ἡπειρώτης, ἄριστα Φωνῆς ἔχων, εὐδοκίμῳ δ' ἐπ' αὐτῇ, καὶ θαυμαζόμενῳ, λαμπρότερα τῇ εἰωθότῳ ἐπιδάσσετο καὶ τῇ στεφάνῳ ἔραν, καὶ μὴδ' ἀνῆσειν πρότερον ἢ σδέκα τάλαντα δῆναι οἱ Νέρωνα ὑπὲρ τῆ νίκης.

δ. Αὐτῇ] Sic Pell. Αὐτὴν Edd. vulgo.

τοῦτο, ἐπὶ μὴ δ. τοῦτο. Nempe τὸ βομῶν. Alia erant, & quidem ψαμμακοσιονάργα, quae in Luciano & Pseudolucianis notarentur; sed operæ non est. Haec autem qualiacumque illa, ex paginis libri mei fimbriatis olim stylo aetatis meae verno, nunc παρὰ τὴν ὀδοπορίαν exscripti.

94. Μόνος τῷ] Lege μόνον τῷ. F.G. Non displicet, et si & vulgatum defendi potest. J.F.R.

95. Μιμῶτο τοὺς κριτῆρας] Apollinem videri voluisse Neronem loquuntur historiae, & numismata. J.M.G.

8. Ὡς περ οἱ ὑποπαλαίοντες] Quid sit ὑποπαλαίοντες doceat *Plutarchi* Periphrasis de discr. Amici p. 58. F. οἱ δὲ κλάκες τῶν πλούσιων — ἀποφαίνονται ῥωμαλέον, ὑποπίπτουσιν ἐν τῷ παλαίῳ. Et — κολακεύει — ὁ προσπαλαίων ὑποκακλινομένη. J.M.G.

10. Τὸν δ' τραγ. ὥ. ὡς Ἰσθμοῖ] Vid. *Plut.* in Flaminio. M.du.S.

17. Ἰσθμοῖ γὰρ νόμος κεῖται] Musicos agonas ex Isthmiis ante Neronem exulasse hinc observat *Cassiodorus* (ad *Suet.*) *Spartemius* vir Ampliss. de Comicis Tragicisque ludis concedit, de musicis, quae non nomi-

nantur, non item (Ep. ad *Morell.* I. p. 41.) Adducitque, ut suam sententiam fulciat, *Philostrotum* vit. Apoll. Im. IV. 24. Cui loco Doctissimus interpres addi iubet & VIII. 18. Julianique ad *Argivos* epistolam, quorum locorum primus & tertius *Cassiodori* sententiam non tangunt; quippe qui de temporibus quae Neronem antecesserunt, non de sequentibus, statuatur. Secundus *Patrium* Musicum ibi agonem vere facit.

Ibid. Μήτε κωμῶδιαν ἀγωνίζεσθαι] Moverat forte Isthmiorum iudices quod postea Praefides Pythiorum, ubi sua adhuc aetate Tragoedorum certamen fuisse, sed de eo abrogando, propter iudicum molestias, actum, memorat *Plut.* Sympos. 5, 2. p. 674. qui ibidem docet, in Sicyonio thesauro dedicatum fuisse χρυσῶν βιβλίον Ἀριστοράχης ἀναθήματα — ποιητῆρας Ἰσθμίου νικηκτύας. J.M.G.

18. Μήτε τραγωδίαν] *Olear.* ad *Philost.* 163. a. 12. & 15. J.F.R.

22. Ἐπ' αὐτῇ] Lege ἐπ' αὐτῇ. F.G. Recte, cumque & Pell. ita haberet, non haesitavi ita edere. J.F.R.

κῆς. ὁ δ' ἠγρίαινε τε, καὶ μανικῶς εἶχε· καὶ
 γὰρ δὴ καὶ ἠκροῦτο ὑπὸ τῇ σκηνῇ, ἐπ' αὐ-
 τῷ δὴ τ' ἀγῶνι. βοῶντων δὲ τ' Ἑλλήνων
 ἐπὶ τῷ Ἡπειρώτῃ, πέμπει τ' γραμμα-
 τεία, κελεύων ὑφείναι αὐτῷ τέτον' αὐτῶν
 δὲ ὑπεραίροντ' τὸ Φέγμα, καὶ δημοτικῶς
 ἐρίζοντ', εἰσπέμπει Νέρων ἐπ' ὀκριβάντων
 τῆς ἑαυτῆς ὑποκριτὰς, οἷον προσήκοντάς
 τε τῷ πρᾶγματι. καὶ γὰρ δὴ καὶ δέλτες ἐλε-
 φαντίνους καὶ διθύρους προβεβλημένοι αὐτάς
 ὥσπερ ἐγχειρίδια, καὶ τ' Ἡπειρώτῃ ἀνα-
 γήσαντες πρὸς τ' ἀγῶνι κίονα, κατέαξαν
 αὐτῶν τ' Φάρυγγα, παίοντες ὀρθαῖς ταῖς
 δέλτοις.

MEN. Τραγωδίαν δὲ ἐνίκα, Μισσόνιε,
 μικρὸν ἔτι πάθος ἐν ὀφθαλμοῖς τῷ Ἑλ-
 λήνων ἐργασάμεν; ΜΟΥΣ. Παιδιὰ
 ταῦτα νεανία τῷ μητροκλονήσαντι. αἱ δὲ
 τραγωδίας ὑποκριτῶν ἀπέκτενεν ἐκ-
 τεμὼν αὐτῶν τὸ Φέγμα, τί χρὴ θαυμά-
 ζειν; καὶ γὰρ δὴ καὶ τὸ Πυθικὸν στόμιον, παρ'
 αἱ ὀμφαὶ ἐνέπνεον, σποφράττειν ὄρμησεν,
 ὥς μηδὲ τῷ Ἀπόλλωνι Φωνὴ εἶη· καί τοι τῇ
 Πυθίᾳ καὶ ἀλέξαντ' αὐτὸν εἰς τῆς Ὀρέ-
 τας τε καὶ Ἀλκμαίωνας, οἷς τὸ μητροκτο-

exasperari & furere. Etenim in tabernaculo
 etiam audiebatur sub ipsum tempus certami-
 nis. Clamore autem laudantibus Epiroten
 Graecis, scribam mittit, submittere hunc
 sibi vocem jubens. Illo vero magis etiam
 tollente vocem, & populariter contendente,
 immittit Nero in pulpita suos histriones,
 tanquam qui negotio huic apti essent. Hi
 ergo qui pugillares eburneos bipatentes pu-
 gionum instar protendebant, erecti ad pro-
 ximam columnam Epirotæ guttur directis
 illis tabellis ferientes elidunt.

10. MEN. Tragoediam vero vicit,
 Musoni, tam impuro facinore in oculis
 Græciæ perpetrando? MUS. Lusus iste ju-
 veni interfectori suæ matris. Si vero Tra-
 gicum histrionem, exstirpanda illius voce,
 interemit, quid mirandum est? Qui etiam
 Pythicum ostium, e quo divina adspira-
 bantur oracula, obturandi impetum cepit,
 ut neque sua Apollini vox porro esset: Py-
 thio licet annumerante illum inter Orestas
 & Alcmaeones, quibus matrum peracta ab-
 ipfis

α Εἰ δὲ] Personam MEN. Edd. hic ingerunt, quam delevi cum Solan. & Gess. β Τραγῳδίας] Τραγωδαίαι:
 Edd. antea male.

33. Τοῖς ἑαυτῆς ὑποκριταῖς] Forte ex illo plausorum
 suorum numero, quos describit Sueton. c. 20. *Adoles-
 centulos equestris ordinis, & quinque amplius millia e
 plebe robustissimæ juventutis uniusque elegit, qui divisi
 in faciones plausuum genera condicerent* &c. Hi qui-
 dem plausuum ὑποκριταὶ fuerunt. J. M. G.

43. MEN.] Delendum cenſeo. M. du S.

44. Τραγωδίας] Lege τραγωδαίαι. F. G. Idem nota-
 rat La Croze. Omnino ita corrigendum duxi, quidquid
 ad excusandum vulgatum possit adferri, quasi esset
 plur. pro sing. & ellips. τ', ὡς, uti apud Sophocl. Oed.
 Tyr. 19. *Ἀγορεύειν ἴδμεν*, bene habet. vel ut supra ὡς
 omittitur *Ἀσπ.* c. 24. quod tamen & ibi suspectum
 dixi. Vel ut ib. c. 52. f. *πάντων ὀφθαλμοῖς ἀναδύσει*.
 Ne plura similis elipses alibi adlegata repeiam, qui-
 bus effici posse videatur, ut τραγωδαίαι sit: in *tragoe-
 diarum quadam*, uti: *Isthmii, quinquatribus; Ludis,
 munere, Circensibus*, & similibus spectaculis dici amat
 (vid. Suet. Jul. c. 39.) At hæc omnia nihil hic ad rem
 facere mihi visa; ita simplicitate ac veritate sese com-

mendat genitivus τραγωδαίαι; nec displicebit medio-
 criter peritis, sed ignescant postremæ huic & parcius
 antea usurpatae audaciæ. Sin minus, culpam depre-
 cor, neque in Luciano faciam iterum. J. F. R.

49. Εἰς τοὺς Ὀρέτας τῇ] Versiculum proscriptum
 refert Sueton. c. 39. Νήων, Ὀρέτας, Ἀλκμαίων, μητρο-
 κτόνοι. Sed nihil de oraculo. Inimicitias furiosas Ne-
 ronis contra oraculum describit ex Dionis l. 63. Xi-
 philinus p. 721. C. Τῷ δὲ δὴ Ἀπόλλωνι (αὐτ' εἰ ἀνα-
 κτήσας ὅτι λυγρὰ τινα προῖπαι αὐτῷ, εἴτε καὶ ἄλλας
 μαυρίαι) τὴν τε χώραν τὴν Κιρραίων ἀφείλετο, καὶ στρατιώταις
 ἰδὼκε, καὶ τὸ μαντεῖον κατέλυσε, ἀνδράσιν ἰς τὸ στόμιον
 εἰς τὸ ἱερὸν πνεῦμα ἀνέει, σφάζας. Ultima verba ita
 intelligo, interfectos, & cruentos palpitantesque ad-
 huc homines abjectos in ostium. Eadem occasione
 videtur illas quingentas hominum Deorumve statuas
 aeneas sustulisse, de qua re Pausan. Phoc. p. 620. 31.

50. Ἀλκμαίωνας] Vid. Ἀλεξ. c. 19. & Not. Respi-
 cit istud Apollinis secundum quosdam: J. M. G.

ipsis caedes etiam gloriæ quoddam genus peperit, cum patres sic ulciscerentur. At hic cum dicere non posset, quem ultus esset, contumelia se affectum a Deo putabat, cum tamen mitiora veris audiret.

II. Sed dum loquimur, quænam navis accedit? ut illa bonum quiddam videtur advehere! Coronati enim sunt capitibus, tanquam chorus boni-ominis. Atque de prora aliquis protendit manum, bono nos animo esse iubens & gaudere: clamat autem, nisi quid me fallunt aures, periisse Neronem. MEN. Enim vero sic clamat, Musoni, & disertius quo propius terram venit. M U S. Bonum factum, o Dii! MEN. Sed ne quid imprecemur: negant enim hoc decere in defunctis.

ἦσαι, καὶ λόγον τινὰ εὐκλείας ἔδωκεν, ἐπειδὴ παύσασιν ἐτιμώρησαν. ὁ δὲ μεθ' αὐτῶν εἰπεῖν ἔχων ὅτ' ἐτιμώρησεν, ὑβρίσας τὸ θεῷ ὥς το, πρῶτα τῶν ἀληθῶν ἡσυχάζων.

Ἀλλὰ μέγα δὲ λόγων, τίς ἡ προσεῖσα ναῦς; ὡς ἐπάγειν τί ἀγαθὸν ἔοικεν. ἐφεσφάγων γὰρ τὰς κεφαλὰς, ὥσπερ χορὸς εὐφημοῖ, καὶ τις ἐκ πρῶτας προτείνει ἢ χεῖρορα, ὡς κελεύειν ἡμῖν θάρρειν τε, καὶ χαίρειν, βοᾷ τε, εἰ μὴ ὡρακῶ, Νέρωνα οἴχεσθαι. MEN. Βοᾷ γὰρ, Μισώνιε, καὶ σαφέστερόν γε, ὅσ' ἂν γῆς ἄπτεται. ΜΟΥΣ. Εὖγε, ὦ θεοί. MEN. Ἀλλὰ μὴ ἐπευβόησάμεθα ὅτι γὰρ τοῖς κειμένοις ἔφασι δεῖν.

TRAGOPODAGRA.

PODAGRICUS, CHORUS, PODAGRA, NUNCIUS, MEDICI, TORTORES.

P O D.

Heu triste nomen, invisum nomen Diis,
Podagra lacrimosa, Cocyti genus.

ΤΡΑΓΟΠΟΔΑΓΡΑ.

ΠΟΔΑΓΡΟΣ, ΧΟΡΟΣ, ΠΟΔΑΓΡΑ, ΑΓΓΕΛΟΣ, ΙΑΤΡΟΙ ΚΑΙ ΒΑΣΑΝΟΙ.

Π Ο Δ.

Ω Στυγνὸν ὄνομ', ὦ θεοῖς τυγνόμενον,
Ποδάγρα, πολυτένακτε, κακὸν τέκνον,

ἦ

c 'Ο δὲ μεθ.] Persona ΜΟΥΣ. his præfixa in Edd. At necessario omittenda, quum præcedens deleta est.

Νέρον, Ὁρέτης. Ἀλκαμαίων, μητροκτόνοι. Vid. Philostr. p. 481. & Suet. Ner. c. 39. M. du S. 52. ΜΟΥΣ.] Et hoc nomen delendum. M. du S. 57. Ἐσιφώνονται γὰρ τὰς κεφαλὰς] Vid. Spanhem. ad illud Aristoph. Plut. 765. Κάτω γὰρ ἀναδύσασθαι βούλομαι εὐαγγέλιον σ' εἰ κερδανῶν ἡμέραν, τοιαῦτ' ἀπαγγέλλαντα. J. M. G.

ΤΡΑΓΟΠΟΔΑΓΡΑ] Non solus Podagrae encomium scripsit noster. Audi juvenem apud Philostr. in vita Apoll. IV. p. 170. Ποδάγρας ἐγκωμίων τί μοι ζυγίται; καὶ τὸ τυφλὸν τὸ καὶ κερδὸν εἶναι. Sed an ob hunc lusum Tragicis accenseri mereatur, viderint, qui post Fabricium novum eorum nobis Catalogum contextent: sic Theritæ laudes quaesivit Favonius teste A. Gellio XVII. 12. & febrem quartis diebus recurrentem laudavit. M. du S.

ΤΡΑΓΟΠ.] Moliebat paullo ampliores in hunc libellum annotationes, quibus intexturus etiam bonam par-

tem Commentarii in hunc libellum ab Erasmo Schmidio Witebergae praelecti 1631. qui beneficio Viri Doctissimi Julii Caroli Schlaegeri ad me pervenerat. Sed tempestive monitus contraxi vela, & Schmidianum Commentarium, tuæ Doctissime Reitzii, fidei commendo, ut quae ferre videbitur numerus chartarum, volumini huic destinatus, inde in usum lectorum decerpas. De interpretatione mea hoc solum praedico, me non praestare bonos versus, sed qui singuli singulis Lucianicis respondeant, & sententiam eorum, quantum potuit a nobis fieri, exprimant. In choris praesertim & metrum, & sententiam singulorum versuum, assequi nobis datum non fuit. Sed neque diu torquere ingenium tanti putabamus. Claudicare igitur in podagra versus quam sententiam malebamus. J. M. G.

ΤΡΑΓΟΠ.] Quia variis conjecturis metrum horum versuum emendari potest, potissimas variantt. lectt. M m m 2 qui-

Ἦν τартάρῳ κυθμῶσιν ἐν βαθυσκίοις,
 Μέγαίρ' ἐριννύς γαστρός ἐξεγείνατο,
 Μαζοῖσι τ' ἐξέθρεψε, καὶ μικρῷ βρέφει
 Εἰς χεῖλ' ἐτάλαξεν Ἀληκτῶ γάλα,
 Τίς τ' δυσώνυμόν σε δαιμόνων ἄρα
 Εἰς Φῶς ἀνήκεν; ἥλθεσ' ἀνθρώποις βλάθῃ.
 Εἰ γὰρ τεθνεῶσιν ἀμπλακημάτων τίσις
 Ἄ βροτοῖς ὁπηδεῖ, τ' ἔδρασαν ἐν Φάει,
 Οὐ Τάνταλον ποτοῖσιν, ἢδ' Ἰξίονα
 Τροχῷ τροχῆτον, ἢδ' Σίσυφον πέτρῳ
 Ἐδεῖ κολάζειν ἐν δόμοισι Πλουτέως.

α Βροτοῖς] Fl. uti Boiv. em. Βροτῶν cett.

quidem inferui, parum tamen in contextu propter Codicum inopiam mutavi, etli metrum saepe adparet corruptissimum. „Scopus hujus dramatis est exponere malignitatem ac pertinaciam podagrae, quae medicamentis magis exasperatur quam sanatur, secundum tritum illud Ovid. I. Pont. El. 4. Tollere podagam nescit medicina podagram. Praeterea ludibrio habere medicastros vana promittentes, aequae ac podagricorum mores, eosque ad patientiam hortari. Quod & Sennertus c. 8. de Arthridite fatetur, aitque eum causam tempusque invadendi melius expressisse, quam nonnullos medicos. Haec posteriora ex Cl. M. Erasmi Schmidii praelectr. Miss. a Cl. Gesn. mecum communicatis, unde potissima quaeque deinceps quoque delibabimus, plurimis Ethicis & medicis ratiociniis omisiss.

J. F. R.

3. Ταρτάρῳ κυθμῶσιν] Materia podagrae est ichor, i. humor atris, & ut Chymici vocant, tartareus. Hunc foetum dicit produci in τартάρῳ κυθμῶσιν βαθυσκίοις. h. est in intimis penetralibus corporis, ubi tartari non inepte mentionem fecit, quod non tantum infernum notet, sed & materiem calculosam, tartaream, articulorum juncturis se insinuantem & cruciatus intolerabiles efficientem. Nutricem τὴν Ἀληκτῶν nam Furiarum facit, quo notatur mala concupiscentia & pravus appetitus naturae noxius. ἡ Ἀληκτῶ enim ab α privativo & λήγω desino, nomen habet. Omnis enim huic morbo alimonia suppeditatur, quando causae ἢ λήγουσι, non cessant. Crescit enim indulgens sibi, ut dirus hydrops.

Er. Schmid.

4. Ἐξεγείνατο] Simpliciter pro τίκειν satis notum. At Hesych. Ἐξεγένετο exponit, ἐξέποιήσατο. Si legas ἐξεγείνατο, significabit τὸ ἐξέποιήσατο, negre ac multo cum labore seu dolore peperit, uno verbo, enixa est. Quae expositio quam apte huic loco conveniat, nemo non videt. Fuerit igitur hoc ominis instar futurorum cruciatuum, quibus adulta Podagra homines torqueret. Si cui autem videatur ἐξεγένετο non a capito scribendum ap. Hesych. sed cum praecedentibus connectendum hoc pacto: Ἐξέωλον (i. ἐξέβλασεν) ἐξέτρωσεν, ἐξηγείνατο, ἐξέποιήσατο significatio erit, παρρητί ἀβέβη.

Quam Tartari recessibus in absieis
 Megaera Erinnyes utero fudit suo,
 Et ubere aluit, & amarae parvulae
 Stillavit in labella Alecto lac malum.
 Quis ergo te, male ominatam Daemonum
 Emisit in lucem, labem mortalibus?
 Si namque poena peccatorum mortuos
 Homines manet, quae vivi perpetrant:
 Non unda Tantalum fugiente, aut Ixionem
 Rota torquendum erat, neque faxo Sisyphum
 Punire oportuit domo in Plutonia,

Omnes

vel medicamentis, vel alio quocumque modo, cujus detestandae consuetudinis mentio apud vet. passim. Ovid. Am. 2. El. 14. Cic. pr. Clu. c. 32. Clem. Alex. Paed. 2. p. 1. 3. Haec doctiss. J. Gavel in Animadv. ad hunc Dial. vid. Misc. Obs. anni 1739. p. 417. Cui de mutatione in Hefychio non contradico; sed posteriorem expositionem de parvū abigendo ad hunc Tragopodagrae locum non pertinere dico (quod nec ipse voluit) nam qui partus mox dicitur uberibus matris alitus, is certe abortus non est, qualem si quae mulieres sibi procurant, occidendi foetus, non alendi causa id faciunt.

J. F. R.

5. Πικρῷ βρέφει] Amarulento infanti, propter cruciatum quos efficit. Forte leg. μικρὸν βρέφει, ut ad γάλα referatur. Possit etiam legi μικρῷ βρέφει, cum initia huius morbi sint exilia, iisque facile occurrere possit, nisi causae essent ἀληκοί, & continuatione parvum hunc foetum alerent. Βρέφει autem modo est foetus in alvo latitans, ut ap. Diog. V. c. 74. Et Luc. I. 41. & 44. modo nuper natus. 1. Petr. II. 2. modo infans alicujus aetatis, sed minoris, ut in ὁποῖόν τι III. Isthm. Pind. & Ep. ad Timoth. III. &c.

Er. Schmid.

Πικρῷ] Idem J. Gavel editioni Insigniniana (id est Basilien. primae) adscriptum ait, forte legendum μικρὸν βρέφει. Sed nullam esse causam cur a vulgato recedamus, bene existimat.

J. F. R.

8. Εἰς Φῶς] Indignatur Podagram in intimis penetralibus corporis genitam in apertum produci, & in membris externis evidenter sentiri; causamque ad infelicem Genium refert: innuens causam esse occultam.

Er. Schmid.

9. Τεθνεῶσιν] In Edit. Insign. adscriptum: Εὐ τὴν τὴν αὐτῇ ἀμπλακτῆται modo laudatus Gavel. sed male se ei γὰρ τὴν τὴν legere, per synizesin. At potest id in dimetiendo versu tamen fieri, etli vulgatum retinemus, ut in versu primo ll. Hom. — Πηληϊάδην Ἀχιλλῆα. Et ut Θεοῖσιν saepissime fit dissyllabum ap. Theognidem, ut vs. 358. &c. Item Θεοῖς & Θεῶν monosyllabum, ib. vs. 171. Θεοῖς εὐχῶ, οἷς ἐστὶ μέγα κρᾶτος. ὅτι ἀπὸ Θεῶν. Iterum vs. 202. atque alibi. Sia Θεοῖσιν trissyllabum vs. 22. Quin. & anapaestus hic

po-

Omnes ad unum, sed maleficii reos
Tuis aptare membrifragis cruciatibus.
Ut aridum atque aerumnabile corpus meum
Manibus a summis ad pedum vestigia
Sanie mala atque amaro succo felleo
Violento spiritu clausis meatibus
Constitit! ut clausum dolores exacuit!
Quin viscera per ipsa ignitum currit malum
Vorticibus flammaram carnem populas
meam.
Qualis crater Aetneis plenus ignibus.

Ἀπλῶς δὲ πάντας τῆς κακῶς δεδρακότας
15 τοῖς σοῖς προσάπτειν ζεθροκηδέσιν ὠνόις.
Ὡς μὲν τὸ λυπρὸν καὶ ταλαίπωρον δέμας,
Χειρῶν ἀπ' ἄκρων εἰς ἄκρας ποδῶν βάσεις,
Ἰχθῶρι Φαύλῳ, καὶ πικρῷ χυμῷ χολῆς
ἢ Πνεύματι βιαίῳ^d τῷδε Διγασφίγον πόρος
20 Ἔστηκε, καὶ^e μεμυκὸς ὅπιτείνει πόνους.
Σπλάγχων δ' ἐπ' αὐτῷ^f Διγπυρον τρέ-
χει κακὸν,
Δίνασι Φλογμῷ^g σάρκα πυρπολόμενον,
Ὅποια κρητὴς μετὸς Αἰτναίης πυρὸς,

Ἡ

b Ἰχθῶρ &c.] Ἰχθῶρ ὁ Φαυλὸς & πικρὸς χυμὸς Pell. c Πνεύματι] Πνεῦμά τι βίαιον τόδε Pell. d τῷδε] Τόδε
Guj. e Ἔστηκε, καὶ διδυκὸς Pell. f Μεμυκὸς] Μεμυκὸς Fr.

23. Ὅποια κρητὴς] Κρατῆρας appellat ἐν τῷ περὶ τῆ Περιγίνης τελευτῆς. (c. 4.) G.

potest manere in secunda sede; etsi id durius. *J.F.R.*
10. Βροτῶν] *Mahim βροτῶν. Boiwin.* Ceteras ejus ac
Gujeti conjecturas in his notis non comparentes, va-
riantibus lectt. inserui, ne quid omisim credas; nisi
forte ejusmodi notulas, ubi *Gujet.* unicum verbum
Latine reddidit, quod in versione nunc comparet.
Omitto & hic, quia jam nimis est notarum, *fensii* ob-
servata in *Lectt.* Luc. p. 384. seq. ubi nimis multis
probat, τὰς τιθίωσι βροτῶν vulgarem esse Graecissimum,
adeoque non opus esse βροτῶν; quod ut concedo, ita
Fl. lectionem tamen praefero, quae propter praemis-
sum ἀμυδακηνώεσθαι magis perspicua est: nam etsi &
Latine, acque dicas *multi mortaliū* ac *multi mortales*,
accedente tamen novo genitivo, intricatior fieret ora-
tio, si dixeris *multos mortaliū criminum poena ma-
net.* Etsi duplicem illum genitiv. analogis quoque
exemplis probari posse scio, quid tamen opus est ob-
scuriora sequi, quando meliora Editio princeps exhi-
bet?

J.F.R.
Ibid. Ἐν φάει] I.e. in vita, dum fruereur lumine
vitali. *Er. Schmid.*

12. Στρίδον] Hanc vocem aliasque ad sexdecim
ex hoc Dial. collectas, Lexicis ignotas vid. in iisdem
Miscell. p. 419. *J.F.R.*

15. Προσάπτει] Scil. ἔδω, ἀπὸ κομποῦ, ex *vf.* 13.
Nempe τοὺς δικαστὰς Aëcum & Rhadamanthum. A-
lias passive dicendum fuisse προσάπτειν. Sicut paul-
lo ante etiam pro κολάζειν, κολάζειν locum habuisset,
si ad subjectum patiens referatur. *Er. Schmid.*

16. Ὡς μὲν τὸ λυπρὸν] *Squalidum*, *squalens.* *F.G.*
Syntaxis est: ὥς τὸ δέμας μὲν λυπρὸν & ταλαίπωρον χυ-
μῶν ἀπ' ἄκρων &c. ἔστηκε, καὶ μεμυκὸς ὅπιτείνει πόνους,
ἰχθῶρι Φαύλῳ &c. τὸδε Διγασφίγον πόρος πνεύματι βιαίῳ.
ἰχθῶρι Φαύλῳ. i.e. Διγ. τῷ ἰχθῶρι Φαύλῳ. Τίδε Διγασφίγον.
i. τῷδε Διγασφίγοντι. Accusativus absolutus, cujus-
modi passim exempla occurrunt. *En re poros stringen-
se* ob spiritus inclusi vim &c. pro τῷδε itaque legen-

dum est τὸδε cum *Gujeto*, qui tamen non τὸδε scrip-
sit, sed τὸδε, calamī puto, ac manus lapsū. *Boiv.*

Ibid. Ταλαίπωρον] Est misere cruciatum, proprie
ταλαίπωρον est τάλαις κατὰ πόρον, miser circa vel
propter ingentes lapides in lapidinis, ubi laborantes
gravi vexabantur labore, & segnes flagris caedebantur.
Postea in genere est quocumque modo vaide miser.
Τὸ δέμας denique a διδμῳ ligatus sum, semper cor-
pus vivum notat, cui anima adhuc colligata est; cum
τὸ σῶμα non tantum de vivo, sed & de mortuo cor-
pore dicatur. Vid. *Plutarch.* de *Homer.* *Er. Schmid.*

20. Ἔστηκε] *Distentum est.* *F.G.*
Ἔστηκε &c.] Variis modis hunc & sequentem ver-
sum invertendo tentat *Doctiss. Gavel* in *Miscell.* p.
419. *J.F.R.*

Ibid. Καὶ μεμυκὸς] Potest hic legi διδυκὸς, ut *vf.*
120. — διδυκὸς ὑπὸ μυχοῖσι γινώσκει. Longe majorem
curam poscebant *Tragopodigra* & *Ocypus*, sed & ma-
jus otium. In nullis *Codd.* reliquum dramatis *Ocypi*
comparuit. *J.B.*

Ibid. Μεμυκὸς] Τὸ βλάσθαι τὸ ποδῶν dicitur μεμυ-
κός, non quod mugitum edat, sed quod talis ejus ma-
teria, ut exitum sibi per poros quaerat, & partim
propter topositatem materiae, partim propter Διγσφι-
γῆν τὸ πόρον ὑπὸ πνεύματι non facile viam inveniāt.
ideoque cum cute & membranis luctetur, ut vapor
intra viscera terrae conclusus cum terrae parietibus &
superficie luctetur, adeo ut in terrae motu saepe mu-
gитum edat; unde species quaedam terrae motus μυ-
κετίας vocatur *Aristoteli* de mundo c. 4. Cujusmodi
μυκετῶν etiam hic edere posset materia illa luctans, si
cutis & membrarum ratio pateretur. *Er. Schmid.*

21. Σπλάγχων] A causā efficiente, quae est mala-
dispositio τῆ σπλάγχων, maxime hepatis & lienis; haec
enim per σπλάγχμα hic potissimum intelliguntur. Si-
cut & *Plin.* per utrumque viscus κατ' ἰχθῶν lienem &
hepar intelligit. Pro ἐπ' αὐτῶν legi etiam posset ἀπ' αὐ-

Ἡ^a Σικελὸς αὐλὼν ἀλιπὸρ^b ἀλγαστρά^c,
 Ὅπ^b δυσεξέλικτα^b κυματεύον^c,
 Σήραγξ^c πείρων σκολιὸς εἰλείται κλύδων.
 Ὡ^c δυσεκμαρὶον πᾶσιν ἀνθρώποις τέλ^c,
 Ὡς εἰς μάτῳ σε πάντες ἀμφιδάλλομεν,
 Ἐλπίδι ματαία μωρὰ βυκολέμβιοι.
 ΧΟΡ. Ἀνὰ Δῖνδυμον^d Κυβήθης

Φρύγες ἔνθεον ὀλολυγὴν
 Ἀπαλῶ τελέσων^e Ἀπεί.
 Καὶ πρὸς μέλ^c κεραύλε
 Φρυγί^e κατ^f ἔρεα Τμώλε,
 Κῶμον βοῶσι Λυδοί.
 Παραπλήγες^g δ' ἀμφὶ ῥόπλοις
 Κελαδῶσι Κρητὶ ῥυθμῶ
 Νόμον^h εὐὰν Κορύβαντες.

Siculusve canalis fossas ponto perviae;
 25 Ubi inexplicabilibus modis exaestuans
 Cava per petrarum tortus fluctus volvitur.
 Heu finis (curatio mali) nullius conjecturae
 patens.

Ut frustra omnes tibi fomenta apponimus!
 Spe vana stultis lactati misere modis.

30 CHOR. Per Dindymum Cybebes
 Sacrum Phryges ululatum
 Molli frequentant Atti.
 Et ad cantum Ceraulæ
 Phrygii per ardua Tmolii
 35 Comum Lydi celebrant.
 Infani circum clavis
 Numeris Creticis modulantur
 Nomon Euan Corybantes.

Chan-

^a Σικελός] Σικελικός Fl. ^b Κυματεύον] Πυματ— male P. ^c Σήραγξ] Sic Gij. & B1. recte. Σήραξ Gell. ^d Κυβήθης] Ex Vz. receptum. Κυβήθης P. S. Amf. Κυβήθης J. H. Fl. B. Fr. pejus. ^e Ἀπεί] Ἀπεί Fl. f Oti. ^g Ὀρεα Fl. ^g Δ'] Delet Gij. recte. ^h Εὐὰν] Εὐὸν Gij.

36. Παραπλήγες] Μαινόμηναι, ἔκφρονες. G.

αὐτῶν, ab ipsis visceribus; ab illis enim σπλάγχχνος
 ipsum prodit malum in exteriorem carnem. Er. Schm.
 24. Ἡ Σικελός] Intelligit fretum Siculum angustum
 vix 7. stadia latum juxta Strab. l. 2. Unde & hic
 αὐλὼν nominatur ob longitud. angustiolem instar fi-
 stulae. Er. Schmid.

Ibid. Αὐλὼν ἀλιπὸρ] I. e. fretum Siculum Mamer-
 tinum, in quo Scylla & Charybdis. F. G.

27. Δυσεκμαρὶον] Investigatu, cautu & observatu
 difficile, & cujus insultuum tempora non satis prae-
 videri possunt. Er. Schm.

Ibid. Τέλ^c] I. e. χρέμα, res, podagra scil. F. G.
 Τὸ τέλ^c hic non est finis, sed effectus, ita ut res ef-
 fecta & ad perfectionem perducta sit. Iliad. T. 107.
 Er. Schmid.

Τέλ^c] Τέλ^c hic non capiendum esse pro πρῶ-
 ματι, uti Gijeto visum, sed proprie pro fine, exitu,
 suadent non solum adjectivum δυσεκμαρὶον, sed & se-
 quentia, praecipue vero ista: ἐλπίδι ματαία μωρὰ βυ-
 κολέμβιοι. J. Gavel.

30. Κυβήθης] Conf. supra Ἀποφρ. c. 11. Recepi au-
 tem Κυβήθης, quia Κυβήθης alioqui scribendum foret,
 idque versus respueretur. Vidit etiam J. Gavel, qui
 plura de hoc nomine in Miscell. Obi. anni 1739. p.
 420. J. F. R.

34. Φρυγί^e κατ^f ἔρεα Τμώλε] Omnes alii Lydiae
 Tmolium montem adjudicant, & jure: fuit enim vi-
 cinus Sardibus ad meridiem; Sardes vero fuisse Lydiae
 metropolin inter omnes Geographos & historicos con-
 stat. Ut tamen aliquid pro Luciano dicam, usus est
 Phrygiae nomine latissime sumpto, cujus confinia

cum Lydia nunquam fuerunt certa & stabiliter con-
 stituta. Nam sic Strabo L. 13. τὰ δὲ ἱερὰ εἰς τὰ ἰόντια
 μέρη τοῖς τόποις τούτοις ἐμπλοκαὶς ἔχει μίχρη πρὸς τὴν Ταύ-
 ρον, ὡς τὰ Φρύγια, καὶ τὰ Λυδία, καὶ τὰ Καρία & ἔτι καὶ
 τὴν Μύσην δυσδιακριτὰ εἶναι, & ὁμοειδέστατα εἰς ἄλλα.
 Eum vide, ubi plures rationes reddit talis confusio-
 nis, & patet Lucianum promiscue Phrygiae & Lydiae
 nomina sumplisse, quando subjungit in sequenti ver-
 su κῶμον βοῶσι Λυδοί. J. P. a G.

36. Παραπλήγες] Παραπλήσσειν est perperam pulsare
 instrumentum musicum. inde ὁ ὄργανος, cui mentis
 vel sensuum harmonia depravata est. Aliud notat Ho-
 mero Od. E. 415. & 440. nempe obliquis fluctibus un-
 darum percussa litora. Er. Schmid.

Ibid. Δ' ἀμφὶ] Τὸ δ' delendum videretur. ῥόπλοις,
 clavis. ἀμφὶ circum, adverbium sine casu. F. G.

37. Κρητὶ ῥυθμῶ] Pro Κρητικῶ, ut vi. 53. διακρίσει
 γόους pro γοιστοῖς, similitumque ex aliis exemplorum
 copiam vid. ap. modo laudatum Gavel. p. 421. Ha-
 buimusque in Luciano non semel, quare hic non re-
 petam. J. F. R.

38. Νόμον εὐὰν Κορύβαντες] Ut versus constet, legen-
 dum omnino: Νόμον Κορύβαντες εὐὰν. Neque τὸ εὐὰν
 mutandum existimo, vid. Clem. Alex. Admon. ad
 Gent. p. 7. conf. p. 9. Basil. orat. ad juv. p. 25. Ed.
 Ross. ἱεροὶ δὲ πρὸς αὐλὸν κορυβαντιῶσι & ἐκτετακχίζονται.
 Κορυβαντιῶν habet & Noster in Tim. Long. πρὶ ὕψους
 Sect. IV. p. 19. Vid. Euseb. ad Dionys. vi. 524. J. Gavel.

39. Βρύθων] I. e. Plena, gravida. F. G.

41. Ἀὐτῶν] Cur αὐτῶν rescribi velim, & ita inter-
 pretatus sim, non opus est multis indicare. Proprium
 &

Clangit pleno tuba ore
Marti sonans Gradivo,
Bellisonum fragorem.
At nos tibi, Podagra,
Primas veris per horas
Agimus mystae querelas,
Quando omne graminosis
Effloruit pratum herbis.
Zephyrique a statibus arbor
Molli folio frondefcit:
Ac per domos male conjux
Nostras hirundo stridit,
Nocturnaque per silvam
Iryn lacrimis frequentat
Arthis lugens aëdon.

40

45

50

Κλάζει δὲ ἰ βρήσσα σάλπιγγς
Ἄρει κρέκυσσα θύρω
Πολεμῆϊαν κ' αὐτῶν.
Ἡμεῖς δὲ σοὶ Ποδάγρα,
Πρώταις ἑαυτῶν ἐν ὥραις
Μῦσαι τελέμεν οἴκτους,
Ὅτε πᾶς χλοητόκοιτι
Ποίαις τέθηλε λειμῶν,
Ζεφύρου δὲ ἰ δένδρεα ἢ πτοαῖς
Ἀπαλοῖς κομὰ πωτήλοισι.
Ἄδὲ δύσχαμ' κατ' οἴκους
Μερόπων θροῖ χελιδῶν,
Καὶ ὁ νύκτερος καθ' ὕλην
Τὸν ἴτυν γένει δακρύοις
Ἀτθὶς ῥ γόοις ἀηδῶν.

ΠΟΔ.

i βρήσσα] An. Βαμνῶν. Pell. k αὐτῶν] Ἄτλιν Edd. l δένδρεα] Δένδρεα Guj. m πτοαῖς] Πτοαῖς corrigit Gavel. recte. n Ἄδ' Ὅτι Guj. o Νύκτερος] Νυκτερός Guj. p γόοις] Γόοις Guj.

& Homerium est αἶσα, cum de bellico clamore agitur. Ab ἑστῶ illo etiam versus fit podagricus. J. M. G.

45. Χλοητόκοιτι] I. c. χλοητόκοιτι. F. G.

Χλοητόκοιτι] Ἡ χλόη non tantum est gramen virens, sed & viriditas, foliaque virentia, unde hic ποίαις χλοητόκοιτι dicuntur herbae viriditatem producentes. Caeterum Grammaticorum regula est: nomina paroxytona in ἄ, quando assumunt jota, fieri oxytona, ut tradit Etymologus in ποίαις. Ut ἡ πόα, ῥόα, νόα, χροα, πτοα. Ita ergo sic legendum esset ποιαῖς. Sed Hom. hoc non oblivit, qui non ποίαι aut ποία pro herba, sed ποίη scripsit, ut H. E. 347. Od. I. 449. & 367. 369. 371. Et in Hymno Mercur. vs. 27. & 232. & in Parna 26. & in Terram matrem 15. sicut etiam Eusebius, hujus discriminis non meminit. Relinquendum ergo παροξύτων, ποία. Simaripus Epicheton hoc χλοητόκοιτι ad λειμῶν retulit, graminifera prata, sensu quidem per se satis bono, sed a textu verbis alieniore, cum non λειμῶν, sed αἱ ποίαι hic χλοητόκοιτι dicantur. Er. Schmid.

47. Δένδρεα πτοαῖς] Si legas δένδρεα cum Guj. legendum etiam erit πτοαῖς, non πτοαῖς. Nam ita posuit ratio versus Anaereontici seu dimetri catalectici. Sed fortasse nihil hic mutandum, ut sit tribrachys pro jambico pede. Boiv.

Ibid. Ζεφύρου δὲ δένδρεα πτοαῖς] Sunt hic versus Anaereontici. Legit Guj. δένδρεα. Itaque & πτοαῖς legendum esse, ait Clarissimus Boivin. Sed fortasse nihil esse mutandum, ut sit tribrachys pro jambico. Immo nihil mutandum, nec ut tribrachys sit pro jambico, opus est. Ultima in δένδρεα ob sequentis vocis primas consonas, producit, & πτοαῖς per συνίζηται, quales συνίζηται poetis sunt frequentissimae, est monosyllabum. J. J.

Δένδρεα πτοαῖς] Quid si πτοαῖς legamus, ut δένδρεα trochaicum per synecphonelin constituit, quemadmodum ἄρια vl. 34. ait Doct. J. Gavel in Ool. jam laudatis p. 422. ad quae Claviss. Editor tamen recte animadvertit, ita prolatae syllabas unam saltem longam efficere, adeoque hic spondeum non trochaicum fore; ego nihil muto, etiam δένδρεα πτοαῖς magis placet. J. F. R.

49. Δύσχαμ'] Respicit ad fabulam Prognos, quae infelicitate nupta fuit Thereo regi Thraciae, & postea in hirundinem mutata fingitur Ovid. 6. Met. Er. Schmid.

51. Καὶ νύκτερος — γόοις] Iterum Guj. pro νύκτερος legit νύκτερος, & γόοις pro γόοις. Neutrius mutationis causam perspicio. Nec sensus, nec metrum alterutram requirit. Quidni Aëdon potest dici νύκτερος, quia nocte quasi flet, ut νύκτερος μήνη, Luna ποτίνυγα apud Aeschylum? De nocturnis Aëdonis, sive Philomelae, questibus vid. Virgil. IV. Georgic. 515. seqq. Deinde τῷ, γόοις mutandi nulla causa. Commodissimo epitheto δακρύοις dicuntur γόοι. Caeterum observo hic Lucianum producere mediam in δακρύοις, ut facere etiam in δακρύω Moschum alibi ostendi; cui nunc addo Bionem, cujus in Idyl. I. hic versus est 34.

Καὶ παλαιὸν ἔδιδον ἐν ὥραις δακρύοντι.

Dorice pro δακρύοις. Addo & Aristoph. in Vesp. v. 973.

Αἰτῆτε καὶ τὸ δακρύοντι καὶ δακρύετε.

Infra quoque in Noctri Doryclo vs. 132.

Στάων, δακρύοις ἐν δὲ σοὶ φράσαι δέλω.

Iterum Noster in epigrammate in Theronem prodigum,

Εὐκτῆμον δὲ ἰδόμενος τὸ δακρύον, σὺν ἴτι καί ποτε. Pa.

ΠΟΔ. ὦ μοι πόνων δρυγών, ὦ τρίτῃ ποδὸς
 Μοῖραν ^a λελογχὸς βάλκρον, ἐξέρειδέ με
 Βάσιν τρέμυσαν, καὶ κατ' ἵθυσεν τρίβον,
 Ἰχθυό ^b τε βαλὼν ὡς ὅπτι τήσω πῶδ' αἶ.
 Ἐγυρε τλήμων γυῖα δαμνίων ἄπο.
 Καὶ ^c λείπε μελάδρων τ' ὑπάρωρον τέγγη.
 Σκέδασον δ' ἄπ' ὁσων νύχιον ἀέρε ^d βάλκρον,
 Μισλὼν δύραζε, καὶ πρὸς ἡλίας Φάει.
 Ἀθόλωσον αὔραν, πνεύματ' Φαιδρῶσπάσον.
 Δέκαλιον γὰρ ἡδὴ τῷτο πρὸς πέμπτῳ ^d Φάει,
 Ἐξ ἑξ ἑξόφω σύγκλειτ' ἡλίας διχα,
 Εὐναῖς ἐν ἀσπράτοισι τείρομαι δέμας.
 Ψυχὴ μὲν ἐν μοι, καὶ προθυμία πάρα,
 Βάσεις ἀμείβειν ὅπτι δύρας ὠρμηιδνῶ.
 Δέμας δὲ νωθρὸν ἔχ' ὑπηρετεῖ πῶδοις.
 Ὅμως δ' ἐπείγῃ, θυμὲν, γιγνώσκων ὅτι
 Πτωχὸς ποδαγράφον, περὶ παλιν μὲν ἂν θέλη,
 Καὶ μὴ δύνηται, τῷτον ἐν νεκροῖς τίθει.
 Ἄλλ' εἶα.
 Τίνες γὰρ οἶδε βάλκτρα νομῶντες χεροῖν,
 Κάρηνα φύλλοις ἀκτέας κάλαςτεφεῖς.
^e Τίνα δαιμόνων ἄγασσι κωμάσῃν χορόν;

POD. Ajutor o laborum, o tertii pedis
 Vicem fortite, scipio, mihi fulcias
 Gradum trementem, semitamque dirigas.
 Vestigium tenax ut insigam solo.
 Hem membra fuscita, miser, de stragulis
 Latebrasque linque nigri tectas culminis.
 Oculis deterge nocturnam aëris caliginem,
 60 Foras egressus ad blandum solis jubar
 Intemeratam auram spiritus læti trahic.
 Nam decima haec supra quintam lux, ni
 fallor, est,
 Ex quo tenebris conclusus & Phoebo carens,
 Cubilibus non stratis corpus macerō.
 65 Animus mihi quidem & voluntas praesto
 adest
 Conanti gressus alternare ad januas.
 Sed corpus ignavum haud servit cupidini.
 Tamen urge animum, probe qui noveris,
 70 Podager mendicus ambulare si velit,
 Nec possit, esse eum ponendum in mortuis.
 Verum eia!
 Etenim qui sunt isti baculis fulci manum,
 Sambuci frondibus revincti tempora
 Cui nam Deorum agunt comissantem cho-
 rum?

Num,

^a Λελογχός] Λελογχός male Fl. ^b Τε βαλὼν] Βάβαιον Guj. & Pell. ^c Λείπε] Λίπε Guj. ^d Φάει] Φάει Guj. ^e Τίνα] Τίνα Pell.

Patet ergo, non unicum esse istum *Moschi* locum, ubi id fit.

54. ὦ μοι] An ὦ μοι; ait Doctiff. Gavel. Probo conjecturam, nam etiam οἶμοι quoque conjicere possis, tamen alterum praestat, quia invocantis hic est, non ejurantis adeo. quod vero addit, sic animal tripes senex dicitur in notissimo Sphingis aenigmate, non repeto.

59. Λίπε] Solan. adleverat, λίπε Guj. male. Sed in notis Gujetti Mss. invenio: an λίπε; sic versus rotundior. Non igitur adeo male rem hic gerit, licet emendatione non opus sit, ubi vulgatum sanum.

Ibid. ὑπάρωρον τέγγη] Inferius conclave. Podagri enim cubacula amant in infimis contiguationibus, cum adscendere scalas iis difficile sit.

67. Βάσεις ἀμείβειν] I. e. pedes alternos ponere. F. G.

69. Ὅμως δ' ἐπείγῃ] Synaxis, γιγνώσκων ὅτι ἂν πτωχὸς ποδαγράφον περὶ παλιν θέλη, καὶ μὴ δύνηται, τῷτον τίθει ἐν νεκροῖς. Nota φράσις insolentiam; τίθει pro δίδωμι, ea est vis adverbii ὅτι, quod abundat saepe, ut in *Evang. Jo. c. 18.* ὡς ἐν εἰπὼν αὐτοῖς, ὅτι ἐγὼ εἰμι &c. pro, ὡς ἐν εἰπὼν αὐτοῖς τούτο, ἐγὼ εἰμι &c. Sic in hoc Luciani loco videtur τὸ γιγνώσκων ὅτι τίθει ἐν νε-

κροῖ dictum pro γιγνώσκων τούτο (supple τὸ παραμυθία-ζήδυνον) τίθει ἐν νεκροῖς τὸ ποδαγράφοντα &c. Boivin.

73. Τίνες γὰρ οἶδε] Male haec reddidit Interpres, cum ibi ἀκτία sit ἀκτὴ, i. e. *sambucus*, cujus foliis podagrici finguntur caput cingere, quia sambuci folia ποδαγρικοῖς βοηθεῖ μὲν εἶατ' αὐτοῖς, ἢ τραγίσιν. Ita Dioscorides: nec multo aliter Plin. & Sammonius. in cap. de podagra pellenda: *parva sambucus item hircino collata seu. Bochart.* de animal. S. S. part. 2. l. 2. c. 6. Almel.

74. Κάρηνα φύλλοις] Optime Bochart. animadvertit, hic *sambucum* esse interpretandum; nam praeter adductos ab eo auctores confirmat id Marcellus de Medicina c. 36. *Ad podagram frigidam sambucum quoque cum axungia, & brassicae cinis cum axungia impositus plurimum juvat.* Iisdem pene verbis Scribonius Largus de compo. medic. c. 41. *de podagra frigida.* Almel.

Ibid. Ἀκτίας] Ἡ ἀκτία, item ἡ ἀκτὴ, vel ἀκτίς, vel ἀκτίς etiam Theophrasto L. 3. Hist. Plant. c. 6. (nisi forte menda subest) *sambucus* est, frutex gravi foliorum odore, folia ante alios frutices & arbores fere primus emittens. Ideo hic Podagricis sub veris initium, quo plerumque morbus invadit, numini suo sacra peragentibus corona ex sambuco tribuitur. Adde quod

&c

Num, Phoebe Paean, numen hi colunt
tuum?

Sed non cinguntur lauri folio Delphicae.
Hymnusne bacchantum commissatum venit?

At non inest insigne hederaceum comis.

Qui tandem nobis accessistis hospites?

Profamini, & veracem vocem emittite.

Quaenam est, quam canitis, amici, dicite.

CHOR. Tu vero quis quorumve, qui nos
alloqueris?

Ut enim te baculus atque incessus indicant,
Mystam videmus insuperabilis Deae.

POD. Egonē & ipse dignus unus sum Dea?

CHOR. Cypriam Venerem

Guttis delapsam ab aetheris

Enutriit compage decentem

Marinus inter fluctus Nereus.

Oceani ad fontes

Jovis uxorem Olympii

Illam ulnis candidis, lato sinu,

Junonem lactavit Tethys.

De vertice capitis alterni

Peperit virginis imperterritam naturam

Μῶν, Φοῖβε Παιᾶν, σὸν ἑ γέραῖρσιν σέβας;
Ἄλλ' ἢ τέφρον' Δελφίδ' Φύλλω δάφνης.

Ἡ μή τις ὕμνον ἑ Βακχείων καμάζει;

Ἄλλ' οὐκ ἔπεστι χιοσίνη σφραγὶς κόμαις.

80 Τίνες ποθ' ἡμῖν, ὦ ξένοι, βεβήκατε;

Αὐδατε, καὶ πρὸς οὐδὲ νημερτῇ λόγον.

Τίς δ' ὅστιν, ἦν ὕμνευτε, λέξατ', ὦ φίλοι.

ἡ ΧΟΡ. Σὺ δ' ὃν τίς, ἡμᾶς, καὶ τίνων,
προσενέπεις;

Ὅς γὰρ σε βάκτρον, καὶ βάσις μνηύετον,

85 Μύτην ὁρῶμεν ἑ ἀνικῆτε θεᾶς.

ΠΟΔ. Εἰς εἰμι καὶ γὰρ ἑ θεᾶς ἐπάξι;

ΧΟΡ. Τὰν μὲ Κυπρίαν Ἀφροδίταν

Σταγόνων προπεσῆσαν ἑ ἀπ' αἰθέρος,

Ἀνέθρεψατο κόσμιον ἁρμογὰν

ἡ Ἄλι' ἐνὶ κύμασι Νηρεύς.

Τὰν δ' Ὀκεανῶ ὠρεῖ παγαῖς

Ζητὸς ὠρεῖ κοίτιν Ὀλυμπίῃς,

Λευκώλενον εὐρέσι κόλποις

Ἑραν ἐτίθηνατο Τηθύς.

Κορυφαῖσι δὲ κρατὸς ἐν ἀφθίτῃ

Ἑλόχευσε κόρης ἄτρομον Φύαν

Kpo-

f Γηραίρω] Bene Pell. Γηραίρωι Edd. g Βακχείων] Βακχίαν Guj. Βακχίῃ Fl. Βάκχιον marg. A1. h ΧΟΡ.] Omisit f. & V2. Habent Fl. P. aliaque. i Ἄπ'] Ἄπ' Edd. line accentu. k Ἄλι'] Ἄλοις Pell.

& sam' uci folia cum sevo taurino & hircino imposita
podaeram mitigare credantur, ut ait Dioscor. IV. c.
168. Et sambuci tenerrima folia, cum pari pondere
radicum plantaginis, suillaeque axungiae veteris contri-
ta subactaque podagricos dolores praesentanco auxilio
mulcere scribuntur a Matthiolo XIV. c. 168. Er. Schm.

Ἀκτίῃς] Ἀκτίῃ, ἀκτὴ Sambucus. Glossae habent
ἀκταῖα male. f. Gavel.

75. Τίνα δαιμόνων] Quid si legeretur τίτι δαιμόνων;
Er. Schmidt. Idem observavit f. Gavel.

78. Βακχίον] Lege Βακχίον. F. G.

82. Ἡ'] Ὁν requiri, si quantitas pateretur, quia
nondum resciverat, essetne Deus, an Dea, cujus fe-
stum agebant, monet doctiss. Gavel, in Obs. Misc.
an. 1739. P. 423. Quid si ergo sic, bis addita interro-
gandi nota, Τίς δ' ὅστιν; ἦν δ' ὕμνευτε; f. F. R.

86. Εἰς εἰμι καὶ γὰρ ἑ θεᾶς ἐπάξι.] Interpres vertit,
Unus quidem sum: sed Deam non dedecens.

Dum vult & ipse ποιητῆζεν, stultissime perdit sensum.
Ego existimo, Podagrum, ubi audiret se vocari my-
stam Deae inexpugnabilis, & inexorabilis, quasi mi-
rabundum interrogasse, Egonē quoque (qui tam miser
sum) sum unus Dea dignus? Necdum enim noverat
Podager noster, esse quampiam Deam, cui hos dolo-

T OM. III.

res suos deberet, ejusque sacris esset ipse quoque in-
itiatus. Quare & in Graecis signum interrogandi est
ponendum. Eundem in modum rogat idem vs. 125.

Εἰς ἅρα καὶ γὰρ ἑ κατωργιασμένων

Ελαβον πῶρρον;

Itane sane ego unus sum ex initiatis; idque ad-
huc ipsemet ignoravi?

In priori versu, nempe Εἰς εἰμι καὶ γὰρ, &c. videtur
παράλειπεν τὸ, εἰς, vel sumi pro τίς. Unus apud Latini-
nos aliquando eodem modo sumi, docuerunt jam E-
ruditi. Idem quoque fit apud Graecos, ut ex hoc lo-
co liquet. Sic & apud Aelianum X. Ποικιλ. 18. Βυ-
κολῶν δὲ κατὰ τὴν Σικελίαν ὁ Δάφνης, ἡράσθη αὐτοῦ τὴν μω-
μῖα, καὶ ὠμίλησε καλῶ ὄντι ἑ νῆφ. Hic μία valet τίς.
Nympha quaedam. f. f.

88. Ἄπ'] Et si leve est, monendum hic tamen, quia
neglexere priores. Structura est ἀπὸ παγόνων αἰθέρος,
adeoque anastrophe παγόνων ἀπο scribenda, unde ἀπ'
etiam retinebit accentum vulgo omisum. f. F. R.

92. Ζητὸς] Quidni Ζητὸς legendum, & vs. 99. ἀμο-
τίμων, 119. τὰν δ' ἐν γλ. Bene monet f. Gavel l. d.

Nann

98. Ἑγρε-

Κρονίδας, μέγ' ἄριστος Ὀλυμπίων,
 Τὰν ἐγρεκύνδοιμον Ἀθάναν.
 Τὰν δ' ἡμετέραν θεὸν ὀλβίαν
 Ὁ γέρον λιπαραῖσιν ἐν ἀγκάλαις 100
 Πρώταν ἐλόχευσεν Ὀφίων.
 "Ὅτ' ἐπαύσατο μὲν σκότιον ἦμα,
 Ἀνέτειλέ τε λαμπέτις ἥως,
 Καὶ παμφαῆς ἀελίς σέλας,
 Τότε καὶ Ποδάγρας ἐφάνη κράτος. 105
 Ὅτε γὰρ λαγόνων σε τεκῆσα
 Μοῖρα Κλωθὴ τότε ἔλασεν,
 Ἐγέλασεν ἅπαν σέλας ἑρῶν,
 Μέγα δ' ἐκτυπεν εὐδίῃ αἰθέρι,
 Τὴν δ' εὐγλαγέτοις ἐνὶ μαζαῖς, 110
 Εὐόλβῳ ἐβρέφατο Πλῦτων.

Saturnius, supremus coelitum;
 Excitatricem belli Minervam.
 Nostram vero Deam beatam
 Senex in mollibus ulnis
 Primam generavit Ophion;
 Cum desineret tenebrosum Chaos,
 Orereturque fulgida Aurora,
 Et lucidum solis jubar:
 Tunc Podagrae vis apparuit.
 Cum enim ilibus te enixa
 Parca Clotho deinde abluir,
 Risit omne jubar caeli,
 Valdeque insonuit serenus aether.
 Eam vero de lactescentibus uberibus
 Dives nutritiv Pluto.

POD.

α Φάτος] Κάτος Βοῖν. β Ἐγέλασεν] Ἐγέλασεν Edd. priorcs. ε Εὐόλβῳ] Gujct. Peñ. & Schmid. Ἐνάλβῳ Edd. male.

98. Ἐγρεκύνδοιμον] Ἐγγίρσαν. G.

98. Ἐγρεκύνδοιμον] Epitheton Minervæ, Deæ belli, sed prudenter fortiterque gesti, ab ἐγείρω excitō, & ἐγγίρωμαι med. pro quo per syncopen ἔγρωμαι. ὁ κύνδοιμος tumultus, maxime bellicus. Inde ἔγρεκύνδοιμος, tumultum bellicum excitans. Hesiod. Theog. 925. Minervam appellat ἐγρεκύνδοιμον, quasi agros vastantem, (ut quidam libri habent) sed videtur ἔγρεκύνδοιμον præferendum; quod tamen non satis attendenti videri posset compositum ex ἐγείρω, & κύνδος gloria, quasi gloriæ excitatrix sit Minerva, uti & Sinapius reddidit: Virtute clarâ Palladem, quem in versione hujus dramatis subitanea secutus gloriæ excitatricem reddidi, cum debuisssem belli vel tumultus excitatricem exponere. Idque vel ex sola quantitate cognoscere licet; nam ὁ κύνδοιμος turba corripit primam, ut passim ex Hom. liquet. At κύνδος gloria cum derivatis primam producit. Præterea diphthongus οῖ in ἔγρεκύνδοιμος, magis ad originem κύνδοιμος adducit, quam ex ὁ κύνδος.

Er. Schmid.

101. Ἐλόχυσεν] Hesych. λοχίαι, τίπτει, γυνῆ. F.G. Ἐλόχυσεν Ὀφίων] Non quod Ὀφίων hic pepererit podagram, ut mater, quam mox nominat Μοῖραν, sed quod ille antiquissimus Ὀφίων ante Saturnum, Jovem, Junonem & Minervam jamdudum podagram habuerit, & in ulnis suis quasi foverit. Commendat ergo Chorus hic podagram ab antiquitate. Ὀφίων autem unus putatur e sociis Cadmi e dentibus Draconis nati, Ovid. III. Met. accepitque nomen ab ὄφει, serpente. Alii tamen verius hic Ὀφίων unus Titanum putatur, de quibus Hesiod. Theog. 207. Hic cum Eurynome Oceani filia ex Thethye, ut habet Hesiod. Theog. 358. rerum potitus fingitur ante Saturnum, a quo & a

Rhea caeli gubernaculis dejectus dicitur. Meminit hujus rei Lycophr. in Cass. vs. 1192.

Er. Schmid.

107. Μοῖρα] Genitricem podagræ. Supra Podager ex impatientia loquens Μαῖρα pronuntiavit, ob furem & carnificinam morbi. Hic Chorus non tam ex impatientia quam ex assuetudine loquens matrem facit unam Parcarum, quam in genere nominat Μοῖραν, i. e. Fatum. Dein Κλωθὴ in specie, i. e. decretoria vis naturæ, a κλῶθην decernere.

Er. Schmid.

108. Ἐγέλασεν] Haec jocose fingit Poëta, ut ludibria in podagricos ab amicis jacta excuset, cum merito, exorta apud aliquem podagra, ridere videantur amici, quandoquidem ipsum coelum in primo ejus ortu riserit, & cum serenitate, in signum lætitiæ, tonuerit.

Er. Schmid.

Ἐγέλασεν] Lepide sane dictum, ut non immerito pro Dea habeatur Podagra. Solent enim fingere poëtæ, nascente Deo aliquo omnia ridere quasi, & lætitia perfundi. Dionys. Perieg. vs. 939. seqq. Theogn. vs. 5. seqq.

J. Gavel.

110. Εὐγλαγέτοις] Εὐγλαγέτοις ἐν μαζαῖς foetus bene crescit & pinguescit, sic podagra, alimonia large subministrata, crescit & cito adolescit. Γλάγῳ poët. pro γάλα, hinc εὐγλαγῆς, lacte abundans. Sed pro εὐγλαγέτῳ, Lycophr. Cass. 307. εὐγλαγῳ. Hom. εὐγλαγῆς II. Π. 642. Ceterum ἐν μαζαῖς pleonasmus Atticis non infrequens, & frustra hebraismi suspectus in Matth. III. 11. Marc. I. 8. Joan. I. 26. & 31. Eurip. in Suppl. 593. ἐν μαζαῖς κλυτὸς ἐν κλυτῷ δόρῳ. Musæus 158. ἐν μαζαῖς κλυτὸς ἐν κλυτῷ δόρῳ. Seducens verbis. Haec Schmid. Nec infrequens Luciano: Vid. nos ad Philops. c. 33. ad Herod. c. 5. & Hemst. ad Dial. Mort.

XXIII.

POD. Quibus at suos sacris socios inau-
gurat?

CHOR. Non sanguinem impetuosum af-
fundimus de acie ferri:

Non crinis liberi nodis implectitur cervix:

Nec sonantibus terga talis concrepant:

Neque crudis, laceris, taurorum carnibus
vescimur:

Sed quando ulmi vere tener flos abundat,

Et arguta cantat in ramis merula:

Tunc per membra acutum telum haeret
mystis,

Obscurum, latens, subiens recessus ar-
tuum,

ΠΟΔ. Τίσι δ' ἐν τελεταῖς ὀργιάζει προσ-
πόλῃς;

ΧΟΡ. Οὐχ αἷμα^d λάβρον προχέομεν
ὑπὸ τόματ' σιδάρε,

Οὐ τριχὸς ἀφέτῃ λυγίζε^e τροφαῖσιν αὐχὴν,

Οὐδὲ^e πολυκρότοις ἀτραγάλοις πέπλη-
γε νῶτα,

Οὐδ' ὠμὰ λακίστ' ἀκρέα^f σιτήμεθα ταύρων.

Ὅτε δὲ πλεῖστας ἑαρίβρῦι τὸ λεπτόν ἄνθος,

Καὶ πολυκέλαδ' ὀκράσσομεν^g ὅππῃ κλάδοι-
σιν ἄδει,

Τότε^h λήξ' μελέων ὅξῳ βέλ' ὀπίπῃ γε
μύσταις,

Ἀφανὲς, κρύφιον, ἰδεδυκὸς ὑπὸ μυχοῖσι
γυίων,

Πό-

^d Λάβρον προχέομεν] Πρόχομεν Guj. ^e Πολυκρότοις] Πολυκρότοισιν Guj. male. ^f Σιτούμεθα] Σιτούμεθα f. Σιτούμεθα Guj. Quod edidimus, est in Fl. P. & c. ^g ὀκράσσομεν] ὀκράσσομεν G. ^h Τότε] Τότε τίτε Guj. recte conjicit. ⁱ Διδυκὸς] Διδυκὸς Guj.

XXIII. f. Conf. infra ad v. 268. ubi rursus alia simi-
lia adferuntur. f. F. R.

111. Πλούτων] Absurde Pluto nutrix fit. M. d. S.
Πλούτων] Minus absurdam nobis reddit hanc fictio-
nem Cl. Schmidius; qui notat: „ Supra Podager nu-
tricem fecit τῶν Ἀλικτῶν, ad causas internas respi-
ciens. Hic autem Chorus ad causas externas adju-
vantes & augentes, quas tribuit Plutoni, i. e. divi-
tiis ac diætæ lautæ, dum pauper à podagra fere
immunis degit”. Probo antitrophem; sed & fateor
durum, tribuere mammas lactantes Plutoni. f. F. R.

112. Τίσι] Hic versus senarius videtur. ὀργιάζει
initiat. F. G.

Τίσι δ' ἐν τελεταῖς ὀργιάζει προσπόλῃς;] Claudicat
versus. Non dubito quin exciderit ἡδ', & legen-
dum sit,

Τίσι δ' ἐν τελεταῖς ἡδ' ὀργιάζει προσπόλῃς;
Quibus vero sacris illa antistites initiat?

ἡδ', illa, scilicet Dea. Posset etiam legi κατοργιάζει.
Sed alterum illud magis arridet. f. f.

113. Οὐχ αἷμα] Non videtur illa effusio sanguinis
in alieno subjecto accipienda, sed in proprio initian-
dorum, cujusmodi fuit ceremonia Baalitarum, qui
cultellis membra lacinare solebant, ut sanguis largi-
ter efflueret, vid. I. Reg. VIII. 28. Quæ ceremonia
Luciano incognita non fuit, cum initio Christianus &
verbi divini præco fuerit. Er. Schmid.

Οὐχ αἷμα] Et sequentes σπλάγχνα metra. F. G. Idem
in nott. Mss. aliter tentabat, quam in variantt. nota-
rat Solan. nempe: Οὐχ αἷμα προχέομεν λάβρον δὲν σ.
& c. Deinde ad verbum προχέομεν adscripsit, forsitan

προχέομεν, i. e. non acie gladii sanguinem profundimus. Ideo aut Solan. in excerpendis schedis Gujei aberravit, aut alias habuit. Superior illa inversio magis adrideret; sed vulgata stare potest. His ante a me notatis, video jam etiam Gavellium fateri, sensum Gujeianam emendatione aptiorem fieri, sed metrum impugnari; ideo vulgato verbor. ordine servato mallet προχέομεν. Fortasse tamen nihil mutandum est, ut subaudiatur βαμῶν vel βαμῶν; sensus tunc erit, aris non adfundimus sanguinem. Mox v. 140. ipsa Dea Podagra ἔτι χυθὲν αἷμα βαμῶν παρ' ἑμυῖνοις placare se posse adfirmat. f. F. R.

Ibid. Ἀπὸ τόματ' σιδ.] Os ferri acies est, inde μάχαιρα δέσσομεν Hebr. IV. 12. Et Aroc. I. 16. & c. ap. Eurip. in Suppl. ἐξέσσομεν μάχαιρα. Er. Schmid.

114. Οὐ τριχὸς ἀφέτῃ] Sic Schmid. Additque non evulsionem setarum esse, ut vertitur, sed flexum, collectionem, unde λυγίζω in nodum colligo, vimine necto. Adeoque contorfiones capillorum ipsorum mystarum intelligi, non caedendarum victimarum. Probo. f. F. R.

115. Ἀτραγάλοις] Glandes ac tali scuticis innecti solebant ad vehementiorem ictum. Sic μάστιγες ἀτραγάλοι, vid. Plut. adv. Colot. & Eustath. II. E. & F. qui etiam σκορπίοι. I. Reg. XII. 11. & 14. Er. Schmid.

116. Λακίστ' ἀκρέα] Discerpta. Hesych. λακίζει, ῥηγνύει, ῥήσσει. & c. F. G.

Ibid. Κρέα] Recte hic α. producitur, quia crasis ex κρέατα, κρέατα, κρέα. Ap. Hom. Od. A. corripitur. Sed ibi ἀποκοπή est ex κρέατα. Nam contractum α. semper longum, ut γῆρα apud Sophocl. El. A. I. Sc. 4. Er. Schmid.

120. Διδυκὸς] Nondum video versum sanatum, si
Nnnn 2 cum

Πόδα, γόνυ, κοτύλην, ἀστράγαλιν, ἰσχία,
² μηρὸς,
 Χεῖρας, ὀμοπλάτας, βραχίονας, ^b κόρ-
 να, καρπὸς,
 Ἐσθίει, νέμεϊ, Φλέγει, κρατεῖ, πυροῖ,
 μαλαοσει,
 Μέχρις ἀν' ἡ θεὸς τ' ὄνον ^c σποφυγῆν
 κελεύσει.

ΠΟΔ. Εἰς ^d ἄρα καὶ γὰρ τ' ἀλῶργιασμοδῶν ¹²⁵
 Ἐλαθον ὑπάρχων; ^e τοι γὰρ ἡκέτω πρηνεμένης
 Δαίμων φανείσα, σὺν δ' ἐγὼ μύσταις ὁμῶ
 Ὑμνων κατάρξω, τὸ ποδαγρῶν ἔδων μέλ^g,
 ΧΟΡ. Σίγα ^f ἢ αἰθῆς, ^h ἢ νήνεμ^g ἔσω,
 Καὶ πᾶς ποδαγρῶν εὐφημεῖτω.
¹³⁰ Ἔδε πρὸς θυμέλας ^h κλινοχαρὸς
 Βαίνει δαίμων, σκίμπωνι βάσιν ⁱ στηριζομένη.
 Χαίροις μακάρων πολυπραοτάτη,
 Καὶ σοῖς προπόλοις ἴλα^g ἔλθοις,
 Ὅμματι φαιδρῶ, δόις δὲ πόνοις λύσει ¹³⁵
 ὠκείαν,
 Ταῖς δ' εἰριναῖς ὥραις.

Pedem, genu, acetabulum, talos, coxae-
 dices, femora,

Manus, scapulas, brachia, rostra, carpos.
 Adedit, depascitur, urit, tenet, inflam-
 mat, coquit,

Donc Dea faceffere dolorem jufferit.

POD. Unum ergo initiatorum ego me-
 met quoque

Esse ignorabam. Igitur venito propitia
 Dea apparens: tuis ego cum mystis simul
 Hymnos incipiam, podagrorum carmen
 canens.

CHOR. Taceto caelum, & tranquillum
 esto,

Omnis podager linguis faveto.

En ad altaria lecto gaudens

Vadit diva, scipione gradum

Sibi fulciens. Salve divum

Mitissima tu, famulisque tuis

Placida adesto lumine blando.

Tribuasque dolori finem celerem

His temporibus vernis.

POD.

^a Μηρὸς] Ἡδὲ μηρὸς Guj. & Pell. ^b Κόρωνα] Κόχωνα Guj. ^c Ἀποφυγῆν] Ἀπεφυγῆν vel ὑπεφυγῆν Guj.
^d Ἄρα] Ἄρα Edd. ^e Τοι γὰρ ἡκέτω] Ἡκέτω τοι γὰρ Guj. & Pell. invertunt. ^f Μὲν] Delet Guj. ^g ἴλα] Ἡδὲ
 Guj. Nil mutat Fl. ^h Κλινοχαρὸς] Ἡ κλιν. Pell. ⁱ Στηριζομένη] Novum hic versum incipit Pell. vid. not.

cum Gujeto ἀφιδυκὸς legas.

J.F.R.

121. Ἰσχία, μηρὸς] Non satis accurate in variis lectt.
 notavit Solan. emendationem Guj. et, quae sic habet:
 lege, ἰσχί ἢ δὲ μηρὸς. tumque verius constabit. J.F.R.

122. Κόρωνα] Forf. κόχωνα. Hesych. κόχωνα τὰ ἰσχία
 ἢ τὰ ὀμῶτα. i. e. τὰ ἄρθρα. F.G. Sed vide, de voce κο-
 ρωνά Poll. L. 2. p. 141. J.Gavel. Ἡ κορώνη vel τὸ κό-
 ρωνον est ofis apophylis sic dicta, quia rostro τὸ κορώνης
 seu cornicis similis est: praecipue ἡ κορώνη in cubito
 est. τὸ κορώνον vero acuta maxillae inferioris productio,
 Hippocr. de artic. Er. Schmid.

123. Ἐσθίει] Lege ἔσθι, recte ait J.Gavel.

126. Ἐλαθον ὑπάρχων, τοι γὰρ ἡκέτω πρηνεμένης] In hoc
 versu, qui revera vitiosus est, κατὰ τὸ μέτρον, pro τοι
 γὰρ ἡκέτω Guj. etus ἡκέτω τοι rescribit. Si cui haec trans-
 positio, & ejectio τῷ, γὰρ, nimia videtur, potest vel

Ἐλαθον ὑπάρχων; τοι γὰρ ἡκέτω πρηνεμένης, &c.

ut adloquatur Podager Podagram Deam; vel pro πρην-
 εμένης legere εὐμένης. J.F.

Ibid. Ἡκέτω] Quidni ἡκέτω; J.Gavel. Recte; &
 minore negotio quam cum Gujeto invertendo, & ἡκέ-
 τω etiam tempore imperfecto scribendo. J.F.R.

Ibid. Πρηνεμένης] Quasi πρατομένης, ex πρᾶ^g & ἐ-
 μνής. Signif. misem, clementem. Exstat haec vox et-
 iam ap. Lycophan. Cass. 537. & 1055. Er. Schmid.

129. Σίγα ῥ] Anapaesti. Lege itaque, Σίγ' αἰθῆρ
 &c. F.G. Τὰ σίγα adverbium esse. Et tamen phrasis
 usitata σίγα εἶναι. Tacitum esse. Eurip. Hecub. Σίγα
 πᾶς ἔσω λῆος — Aristoph. κάθιζε σίγα. Er. Schmid.

132. Στηριζομένη] In Pell. versus sic distinguuntur:

Στηριζομένη χαίροις μακάρων
 Πολυπραοτάτη, ἢ σοῖς προπόλοις
 ἴλα^g ἔλθοις ὁμματι φαιδρῶ
 Δόις δὲ πόνοις λύσει ὠκείαν.

Idem habet Guj. Melius quam vulgo, nondum ta-
 men recipere ausus sum. J.F.R.

137. Τίς τὴν] Τίς βροτῶν τ' ἐπὶ χθονὸς &c. F.G. Qui-
 bus verbis constructionem tantum indicare voluit.

J.F.R.

141. Οὐ γὰρ ὅλῳ περικρυστῶν ἀγάλμασιν] Hypallage
 pro, ὅλῳ καὶ περικρυστῶν ἀγάλμασιν, i. e. ἀναθήμα-
 σιν. Notanda vox περικρυστῶν, qua caret Lexica. Jo-
 sephi locus in Archael. L. XV. c. 11. huic non absi-
 millis, τῷ δὲ ἱερῷ πωτὸς, inquit, ἢ ἐν κύκλῳ περικρυσ-
 τῶν.

POD. Quis insuperabilem dolorum me
dominam

Podagram non novit in terra mortalium?
Quam nec vapor turis placare acrem potest,
Nec affusus focus ardentibus cruor.
Non aedes signa divitum suspenſa habens.
Quam nec Paeon medicamentis superare
valet,

Cunctorum Caelitum medicus Deūm licet:
Non filius Phoebi peritus Aesculapius.
Etenim qua primum aetate hominum ge-
nus exſtitit,

Meam volunt omnes ejicere potentiam
Miſcentes ſemper pharmacorum artificia
Alius enim aliam contra me tentat viam.
Terunt plantaginem, atque apia mihi *terunt*,
Et folia lactucarum, & portulacam feram:
Hi marrubium, ſed aquaticam hi planta-
ginem,

Alii urticas, alii consolidam conterunt:
Alii lentes ferunt natas paludibus,
Paſſinacam coctam, folia iſti Perfici,
Hyofcyamum, papaver, bulbos, malico-
rium,

Pulicariam, tus, radicem hellebori, nitrum,

ΠΟΔ. Τίς τ' ἀνίκητόν με θεσπότην πόνων
Οὐκ οἶδε ποδάγραν, τ' ὅππ' χθονὸς βροτῶν;
Ἦν ἔτε λιβάνων ἅτμῃς ἐξιλάσκετο,

140 Οὐτε χυθὲν αἷμα βωμίαις παρ' ἐμπύροις,
Οὐ ναὸς ὄλβου περικρεμῆς ἀγάλασιν.

Ἦν ἔτε Παιῶν Φαρμάκοις νικᾶν δένει,
Πάντων ἰατρὸς τ' ἐν ἑρανῶ Διῶν,

Οὐ παῖς δ' Φοῖβου πολυμαθὲς Ἀσκληπιδίος.

145 Ἐξ ἧ ἐφύη πρῶτον ἀνθρώποις γένετο,

Τολμᾶσι πάντες τέρμον ἐκβαλεῖν δένετο,

Κυκλῶντες ἅει φαρμάκων τεχνήμασι.

Ἄλλῃ τ' ἄλλην ἐπ' ἐμὲ πειράζει τέχνην

Τρίβεισιν ξενόγλωσσα, καὶ σελινά μοι,

150 Καὶ φύλλα θριδάκων, καὶ νομαίαν ἀνδράχνην,

Ἄλλοι πρᾶσιον, οἱ δὲ πόσιανοι γείτονα,

Ἄλλοι κνίδας τρίβεισιν, ἄλλοι σύμφυτον,

Ἄλλοι φακὲς φέρβει τῆς ἐκ τελμάτων,

Σταφυλίον ἑφθόν, οἱ δὲ φύλλα Περσικῶν,

155 Ὑοσκύαμον, μήκωνα, ἢ βολβός, ὁ σῖδιον,

Ψύλλιον, λίβανον, ῥίζαν ἐλλεβορέου, νίτρον,

Τῇ-

h Ἀσπμῇ] Ἀσπμῇ Fl. l. Ἀσπ] Ἀσπ] fens. recte. Nihil mut. Fl. m Ἐφθόν] Ἐφθόν funt. n Βολβός] Βολβός
eadem. o Σῖδιον] Σῖδιον Gm.

μῶνα σκύλα βαρβαρικά. Haec J. Gavel in Miscel. Obs.
ſaepe laudatis p. 425. Sed non ſatis ſimilis mihi locus
Jofephi videtur, qui vulgari modo ita conſtrui poſſet,
καὶ κύκλῳ παντὸς ἱεροῦ, & ad verbum ita accipi, in orbe,
(i. e. ambitu, peripheria) totius templi arma barbari-
ca erant fixa, ſυſτηντα.

J. F. R. 145. Ἐφύη] Ἐφύη conjicit J. Gavel. l. d. Fruſtra,
ut bene monet Clar. Miscellan. Obs. Editor. J. F. R.

Ἐφύη] Antiquitatem ſuam Podagra jaſtitat. Cui
ex parte contradicit Plin. XXVI. 10. Podagrae morbus,
inquiens, rarior ſolebat eſſe, non modo patrum avorum-
que memoria, verum etiam noſtra peregrinus & ipſe.
Nam ſi Italiae fuiſſet, antiquius Latinum nomen in-
veniſſet. Er. Schmid. Verum opponi poſſet, ſic omnes
ſere morbos Latinis peregrinos, quum omnium ſere
nomina ſint Graeca. Sed cauſa eſt in eo, quod Grae-
ci primi & artem Romam invexerint, & Hippocr.
medicinam primus in artis formam redegerit. Licet
res vera videatur, quod Romani vett. milites, ruſti-
ci, laborioſi ac temperantes a podagra fuerint immu-
nes, idque & hodie locum haberet, niſi ubi malum
eſt hereditarium. J. F. R.

149. Ἀριόγλωσσα] Hanc & ſeqq. herbas, radices

&c. etiam a Plinio ac Dioſcoride laudari ac deſcribi, ad-
ditis ad ſingula teſtimoniis eorum, notarat Schmidius;
ſed ea addere ſpatium non ſinit. J. F. R.

151. Πράσιον] Nota mediam hic productam; ſed
vide mox ad Ψύλλιον dicta. J. F. R.

153. Φακός — ἐκ τελμ.] Hoc Schmidii tamen o-
mittere non poſſum. Τὸ τέλμα, ait, locus coenofus,
aut paluſtris. οἱ φακοὶ ἐκ τελμάτων ſunt lentes palu-
ſtres per ſe naſcentes in ſuperficie aquae non fluentis,
refrigeratoriae naturae, propter quod collectionibus
illinuntur, & maxime podagris, & per ſe, & cum
polenta. Dioſc. L. 2. c. 100. & IV. c. 83. Plin. XXII.
c. 25. Haec meliora, quam verſio priſtina, Lentes de
ſtercore leſtos. J. F. R.

156. Ψύλλιον] Doctiſſ. J. Gavel ait: Ψύλλιον in ver-
ſo ſtare non poſſet, cum primam habeat productam.
An igitur altera liquida eliſa legendum Ψύλλιον? (Sed
Clar. Obſervationum Editor animadvertit; licet hoc
admittatur, verſui pedes non conſtabunt, nullum re-
medium video, niſi ſi legatur Ψύλλιον, & media pro-
ducta ſit, ut modo in πράσιον.) At quis dicet quid
ſibi induliſſet poeta in tot herbarum nominibus in
verſum cogendis? J. F. R.

Τῆλιν μετ' οἶνον, γυρίνην, κολλάμφακον,
 Κυπαρισίνην ^a κικίδα, γύριν κριθίνην,
 Κράμβης ^b ἀπέφθον φύλλα, γύψον ἐκ Γάρου,
 Σπυράθους ὀρείας αἰγὸς, ἀνθρώπου κόπρον, 160
 Ἄλευρα κυάμων, ἀνθ^θ Ἀσίης λίθου.
 Ἐψοσι Φρύνης, μυγαλὰς, σαύρας, γαλαῖας,
 Βατράχους, ὑαῖνας, τραγελάφους, ἀλώ-
 πεκας.

Ποῖον μέταλλον ἔπεπείρα) βροτοῖς;
 Τίς ἐχὶ χυμὸς; ποῖον ἔδενδρον δάκρυ;
 Ζῶων ἀπάντων ^c ὅτῃ, νεῦρα, δέρματα,
 Στέας, αἷμα, μυελὸς, ἔρ^θ, σπόπα-
 τ^θ, γάλα.

Πίνουσιν οἱ μὲν τὸ ἄλγ^θ τεσσάρων ἄκ^θ,
 Οἱ δὲ τὸ δι^d ὀκτώ^θ τὸ δὲ δι^d ἑπτὰ πλείονες.

Siliquam cum vino; ranarum spermata; col-
 lamphacon.

Cupressi folia crudae, garum e liquamine,
 Globulos caprae montanae, hominis ster-
 cus, 160

Farinam fabarum, lapidis florem Assii.
 Coquunt rubetas, mustelas, lacertas &
 catos;

Ranas, hyaenas, hircocervos & vulpeculas.
 Metallum quod non tentatum est morta-
 libus?

165 Quis non succus? quae non est lacrima
 arboris?

Animalium omnium ossa, nervi, coria,
 Pingue, cruor, stercus, medulla, urina, lac.
 Bibunt alii quatuor de rebus pharmacum,
 Sed octuplex alii, septemplex plurimi.

Alius

^a Κικίδα] Κικίδα Gnj. ^b Ἀπέφθον] Ὑπέφθον male Fl. ^c Ὅτῃ] Lege ὅτῃ. ^d Ὀκτώ] Ἐπτὰ τὸ δὲ δι^d ὀκτώ, vult Gnj. & Solan. Etii nihil mutat Fl.

157. Γυρίνη] Sperma ranarum exponit *Er. Schmid.* ejus emplastrum refrigerans esse, notum. Et γυρίνοι sunt informes ranarum foetus. Quod & mihi non improbabile, etsi i. in γυρίνοι producitur, hic vero corripitur; nisi alia lectio inveniatur. *J.F.R.*

Ibid. Κολλάμφακον] Quid sit, plane incertum. *Cognatus* e κόλλα *gluten* & φακὸς *lens*, conflatum putat, pultemque glutinosum inde confectum. Mihi non videtur. Nam unde illud μ. cum potius dicendum esset φακοκόλλα, ut χρυσοκόλλα. Quare depravatum credo. *Er. Schmid.*

159. Κράμβης ἀπέφθον φύλλα] Quidquid sit de χρυσ^θ ἀπέφθον, quod aurum ex coctione purgatum volunt, ego non video, quidni significare possit etiam aurum nativum, quod statim ante coctionem sui metalli est: sed quidquid statuas de auro ἀπέφθον, brassicam hic non decoctam, sed *crudam* intelligere suadet Cato R. R. 157, 7. *J.F.R.*

Κράμβης ἀπέφθον] Sinapius brassicae crudae, quasi esset ἀπέφθον. Verte decoctae. *Er. Schmid.* Recte credos nam & χρυσὸς ἀπέφθον est πολλαῖς ἰψήδαις Polluci III. c. XI. ubi vid. *Jungerm.* Sed quia ἀπενψία tamen medicis est vitium non concoquentis ventriculi, facile haec confunduntur. *J.F.R.*

161. Ἀνθ^θ Ἀσίης λίθου] Ἀσ^θ λίθ^θ quod in Asia inveniatur: alias Ἀσ^θ λίθ^θ, quod; ut *Plin.* scribit L. 2. c. 96. & L. 36. c. 17. ad Assium Troadis urbem, quae alias Apollonia dicta fuit, ut idem L. 5. c. 30. habet, inultus fissili vena scinditur; inautritur in eo quiddam gustu falsum, tenuissimae farinae simile, qualis in pistrinorum parietibus visitur. Illud ὄστ^θ Ἀσίης vel Ἀσ^θ λίθ^θ vocatur. *Diosc.* L. V. c. 85. Ex Asia lapide fit podagris cataplasma cum fabae lomento. — Ipse lapis Asius autem & σαρκοφαγ^θ dicitur, quod

demortuorum corpora in eo condita intra 40. dies tota absumentur, dentibus exceptis: Vestes autem, calcamenta & similia illata lapidea fieri *Plin.* 36. 17. scribit. *Er. Schmid.*

170. Ἰέρων] Ἡ ἰέρα generale nomen antiquarum certarum confectioinum selectissimarum, & in arcanis olim habitatum, quas ἰέραξ dixere propter miranda & prope divina effecta, & quia propalandae non erant. *Sio. ἰέρα πικρὰ Galeni*, ἰέρα πικρὰ *Nicolai*, a Nicolao quodam Medico Alexandrino. &c. Πίνων autem dicitur, quia ejusmodi electuaria liquoribus convenientibus dissolvi & potabiles purgandis propinari solent. Etsi vero ἰέρα substantivè ponitur, intelligitur tamen ἰ-αντιδ^θ. Haec *Er. Schmid.* additque alios πικρὰ propter versum, intellecto ἰέραν legi malle. Sed non prorsus opus credo, quia ἰέραν anapaestus tolerari potest, primam enim habet communem. Sed ἰέραν contractum longam. Non spernerem πικρὰν, si quis *Cod.* accederet, tumque ἰέραν ex interpretatione natum dicerem. *J.F.R.*

171. Ἀλ^θ ἐπ^θ] Ἀλ^θ usque ad ὁ δὲ nothi. *F.G.* Ἀλ^θ ἐπαιδ^θ] Ἰατρικὴ δὲ ἐπαιδ^θ vett. quibusdam in usu fuisse, passim liquet. Ita de Aesculapio scribit *Pindarus* Pyth. Γ. quod aegrotos sanaverit, τοὺς μὲν μαλακαῖς ἐπαιδ^θ αἰμυρίων, τοὺς δὲ προσανὰ πίνοντας ὁ γυῖος ἐπαιδ^θ πάντοθεν φάρμακον, τοὺς δὲ τομαῖς. Sic *Odyss.* T. 457. Ulysses ab apro vulnerati ἐπαιδ^θ ἄλ^θ μα καλαῖον ἔχον. Et *Athen.* L. XIV. scribit ex *Theophrasto* de Ἐνθυσιασμῷ, ἰσχυιαδicos harmonizae musicae beneficio doloribus suis levare. Videatur *Malchus* in vita Pythag. & notae *Rittershusii* in eundem, & *Etymol.* in v. ἐπαιδ^θ. Extat inter scripta *Galenii* hac de re opusculum; quod tamen nothum multis videtur. Et sunt adhuc hodie qui ejusmodi ἰατρικὰν exercent. *Er. Schmid.*

Ibid.

'Alius sacro epoto purgatur pharmaco.
Carminibus alius impostorum luditur.
Judaeus nactus stultum excantat alterum.
Alius medicinam capit e nido hirundinis.
Ego vero dico plorare his omnibus,
Facientibusque talia, & me tentantibus,
Consuevi tanto occurrere iracundior.
Sed qui nihil sapiunt mihi contrarium,
Animam gero mitem, & fio placabilis.
Mysteriorum namque factus particeps
Primo statim linguae moderari instituitur,
Omnes oblectans, & lepidos dicens jocos,
Ab omnibus cum risu & plausu cernitur,
Dum defertur gestatione ad balneas.

170' Ἀλλ' ὁ δὲ πίνων τ' ἱερὰν, καθαίρει).
"Ἀλλ' ὁ ἐπ' αἰοδαῖς ἐπιθετῆς ἐμπαίζει).
Ἰουδαῖος ἕτερον ἢ μᾶρον ἐξαδελφάζει.
Ὁ δὲ θεραπεῖαν ἑλλαβεῖσθαι τ' ἡ κράνης.
Ἐγὼ δὲ τέτοις πᾶσιν ἰοιμῶζεν λέγω,
175 Καὶ τοῖς ποιοῦσι ταῦτα, καὶ περιῶσί με,
Εἴωθ' ἀπαντᾶν μᾶλλον ὀργιλωτέρα.
Τοῖς δὲ φρονέσι μηδὲν ἀντίξεν ἐμοί,
κ' ἥπιον ἔχω νῦν, εὐμενὴς τε γίγνομαι.
Ὁ γὰρ μέλαλαβὼν τ' ἐμὴς μυστηρίων,
180 Πρῶτον μὲν εὐθὺς εὐτομείν διδάσκει),
Τερπὼν ἀπαλίας, εὐτραπέλεις λέγων λόγους.
Πᾶσιν δ' ὁράται μὲν γέλωτος, καὶ κρότης,
ἵνα ὅτε ὅππῃ λυτὰ φερόμεν βατάζει).

Ἀτλῦ

ο' Ἐπ' αἰοδαῖς ἐπιθετῆς] An ἐπαιοδαῖς ἀεὶ ἀπὸ τῶν Gij. f. Māron] Māron B. 1. 2. g' ἑλλαβεῖ] Reperi ex Gij. & Jansf. ἑλλαβεῖ Edd. h' Κράνης] Κρανίας G. male, si ἑλλαβεῖ receperis. Κράνης Schmid. i. Οἰμῶζεν] Οἰμῶζεν J. male. k' ἥπιον] ἥπιον male P. H. l' ὅτε] ὅταν Fl. ad versum elegantius. ὅτε] ἐπὶ τὰ λ. Gij.

Ibid. Ἐπ' αἰοδαῖς] An ἐπαιοδαῖς; i. e. ἐπαιοδαῖς. Et pro ἐπιθετῆς ἀεὶ ἀπὸ τῶν ἀμυλεσίων. F. G. Prius recte. nimis audacter posterius; atque si spurii sunt, quid opus est emendatione? sed ἐπιθετῆς saltem scribendum erat, si ab adjectivo ἐπιθετῆς formatum est. At si substantivum ἐπιθετῆς in usu est, recte ἐπιθετῆς, & scriberetur, & optimus sensus prodiret; alius cantationibus impostorum deluditur. Haec olim adleveram; jam video Doct. J. Gavel p. 425. f. Obs. Misc. anni 1739. ex Glossis adferre ἐπιθετῆς impostor, & versum eodem modo exponere. Licet haud neget ἐπιθετῆς exponi posse ξένων τινῶν ὁ βαρβαρὸν ὀνομάσθαι, quorum praecipuum usum in incantationibus fuisse, exemplis probat.

172. Ἰουδαῖος] Erant ergo inter Judaeos plani, qui Christianorum vera miracula imitari tentabant.

M. du S.

173. ἑλλαβεῖ] Lege ἑλλαβεῖ. Sed versus spurius videtur. An τ' κρανίας; an a calva. Hesych. κράνη, κεφαλή. F. G. Κρανίας non patitur versus. Κράνης conjicit J. Gavel l. d. p. 426. Exponitque arborem cornum, monetque Interpretem de fonte accepisse, quasi esset pro κρήνης, quod etsi hic non verum, tamen non esse absurdum, quum & Xiphil. in Claud. p. 164. fontis ad podagram salubris in Campania meminerit. Clariss. Editor P. d'Orville adfinitur Gijeto, versus 170. 171. 172. 173. spurios esse, & absurdam repetitionem τῶν λαβῶν & ἑλλαβεῖ, ac Ἰουδαῖος tribus syllabis enuntiatum minus sincerum, & cum vs. 173. deberet ex sententiae nexu sequi: Hic vero remedium capit ab aliis praestigii vel impostoribus, tentat an talis sententia inde exire queat legendo: Ὁ δὲ θεραπεῖαν ἑλλαβεῖσθαι τ' Κράνης. I. e. Hic vero remedium cepit ab Alcorano.

„Aptissime, ait, duae gentes superstitiosae & fallae

„ces junguntur. notum autem quae magna vis Alcorani Suratis & versibus & singulis sententiis ab Alcoranis adscribatur, qui tamen non soli ex ritualibus suis libris remedium vel primi quaesivere: cum id iidem illi Judaei olim, & Graeci Latinique ex Poëtis praestare conati fuerint. Alcoranus autem Graecis varie effertur. Κράνης, κρήνη, κρήνη, & forte sex aliis modis. & κρήνης & κρήνης ἰο-, no non adeo diversa. Ingeniose. Idque si receperis, λαβεῖ non ἑλλαβεῖ revocandum.

J. F. R.

Ibid. Παρὰ τ' κρήνης] Probabilis admodum videtur conjectura Er. Schmid. ὡς τ' ἀράνης pro vulgato κρήνης, quam proinde interpretando expressi. Κράνη i. e. Alcoranus, quam somniavit aliquis in Miscell. Obs. Vol. 10. p. 428. aliquot saeculis junior est Luciano. J. M. G. (sed dum spurii habentur, possunt satis recentes esse J. F. R.)

Παρὰ τ' κρήνης] A fontibus, a thermis explicatur vulgo; eas vero adhibitas podagris docet Marthiol. L. V. c. 14. Horat. l. Ep. 15. Sed esset ita κρήνης Doricum pro κρήνης; at sic laborat versus; quia prior in κρήνης perperam corripere, cum α Doricum pro η extra finem longum maneat, licet in fine corripiatur, ut φᾶμα pro φήμη. Sic κρήνη pro κρήνη. Adde quod Dorismo hic locus nullus, quod nusquam alibi eo utatur. Restitui itaque ὡς τ' ἀράνης. Est autem ἡ ἀράνη, notante Hesych. Χαλιδῶν ὄρεφῃ, τελευτῇ vel nidus hirundinum. Nam, ut Ant. Schnoberger. de medicam. contr. artic. dolores meminit ex Alex. Tralliano, hirundinum sanguis podagricos dolores mirifice lenit. Et ex Aëtio, urticae semen & hirundinis nidus cum sapa trita & illita fere idem praestant. Er. Schmid. Sed ordo videtur praestigias, non medicamentum require, & Dorismos habemus vs. 98. 99. 101. & 194. J. F. R.

184. Ἀτλῦ]

Ἄτλῳ γὰρ, ἣν ὁ Ὀμηρὸς εἶπεν, εἰμ' ἐγὼ,
βαίνουσ' ἐπ' ἀνδρῶν κράτα, καὶ βάσεις ποδῶν 185
Ἀπαλὰς ἔχουσα, ὧν δὲ τοῖς πολλοῖς
βροτῶν

Ποδάγρα καλεῖται, γιγνομένη ποδῶν ἄγρα.

Ἄλλ' εἰς μύσαι πάντες ὀργίων ἐμψ',
Γεραίρεθ' ὑμνοῖς τ' ἀνίκητον θεῶν.

ΧΟΡ. Ἀδαμάντινον ἦθ' ἔχουσα κόρα,

^b Πηλυδάενες, ὀβριμόθυμε θεῶν,

^c Κλύε σὼν ἱερῶν μερόπων ἐνοπᾶς,

Μέγα σὸν κράτ' ὀλβιόφρον Ποδάγρα.

Τὰν καὶ Διὸς ὠκὺ πᾶφρικε βέλ' ,

Τρομέει δέ σε κύμαθ' ἁλὸς ^d βαθείης, 195

Τρομέει βασιλεὺς ἐτέρων αἰδᾶς,

Ἐπιδασμοχαρὲς, καλακλινοβατὲς,

^e Καλυσοδόρμα, βασαναστραγάλα,

Σφυροπρησιπύρα, μογισαφιδάφα,

^f Δοιδυκοφόδα, γονυκλαυσαγρύπνα, 200

^g Περικονδυλοπαροφίλα,

Γονυκαμψεπικυρτε Ποδάγρα.

ΑΓ. Δέσποινα, χαμρίῳ γὰρ ἦν τήσας ποδῶν,

Ἄκχε, ἐπ' ὧν οὐκ ἐτώσιον φέρω.

Atea etenim quam dixit Homerus; ipsa
sum.

Per capita iens virum, pedum vestigia
Habens tenera: verum vulgo mortalium
Podagra vocor, quasi pedum captura sim.
Verum eia mystae cuncti nostrorum or-
giūm

Honorate hymnis insuperabilem Deam.

190 CHOR. Adamantina pectora habens puera,
Fortis, graviterque animosa Dea,
Audi sanctorum tibi voces hominum.
Tua magna vis est, opum amans; Po-
dagra,

Quam tela Jovis quoque torta timent:
Tremuntque te fluctus profundi maris,
Tremuntque tyrannus Pluto inferum.
Gaudens ligamentis, lectos obiens,
Cursum prohibes, talos crucias,
Malleolos uris, vix tangis humum:
Pistilli timens, genufraga pernox,
Callum articulis inducere amans,
Genua inflectens incurva Podagra.

NUNC. Domina, opportuno enim venis
obviam pede,

Audi, sermonem namque non vanum assero.

Sed

^a Ὀμηρὸς εἶπεν] Sic restitui Eἶπεν Ὀμ. inverse Edd. Eἶπ' ἦθ' Gnj. ^b Πηλυδάενες] Gnj. recte. Πολυδ. Edd.
^c Κλύε] Sic Gnj. & Schmid. Κλύε Edd. nam prima est brevis. ^d Βαθείης] Βαθείης Gnj. ^e Καλυσοδόρμα] Κα-
λυσοδόρμα Gnj. ^f Δοιδυκοφόδα] Sic Gnj. & Pell. Δοιδυκοφόδα, media longa f. Fl. H. P. S. &c. Δοιδυκοφό-
δα Amf. ^g Περικονδύλ. Περικονδ. Gnj.

184. Ἄτλῳ Hom. Il. T. 91. M. du S. Idem notarat
f. Gavel, addens etiam Nostrum in Imag. p. 19. Ed.
Graev. ubi καὶ μὴ κατὰ τὴν Ὀμήρου Ἄτλῳ ἐκείνῳ, ἐπ'
ἀνδρῶν κράτα βεβηκόσα. Si cum Gijeto ponas εἶπ'
post Ὀμηρὸν, scribendum εἶφ' propter spiritum de-
σὸν, qui sequitur, quod Gnj. non animadvertit. Boiv.
In Edd. erat — ἣν εἶπεν Ὀμηρὸν, ἦθ' εἰμ' ἐγὼ, cum-
que Gijetum secutus semel invertisset illud εἶπ'. Ὀμ.
etiam ἦθ' omisi, jamque verius est jambicus purus.
f. F. R.

185. βαίνουσ' ἐπ' ἀνδρ. κράτα] Plane ad imitationem
Homeri, Il. T. 91.

Πρὶς τοῦ Διὸς θυγάτηρ ἔστη, ἣ πάντας αἰσθάνει
οὐλομένη τ' ἔμψ' ἀπαλοὶ πόδες, καὶ γὰρ ἐπ' ἔδῃ
πίπνεται, ἀλλ' ἄρα ἦγε κατ' ἀνδρῶν κράτα βαίνει.

Er. Schmid.

Ibid. βάσεις — ἀπαλὰς] Quia ἐπ' ἔδῃ καὶ πίπνεται,
non acquirit callum pedum. Exprimat simul mores
cum suos, quod opulentis cohabitatur: tum suorum
mystarum, qui quam mollissime incedunt, & ne in-
cessu lapides offendant, maxime cavent. Er. Schmid.

188. Εἴα] Hic est hortandi adverbium. Supra A&.
2. Sc. 1. fuit interjectio dolentis. Infra A. IV. Sc. 2.
adverbium concedendi, sed esto. Er. Schmid.

190. Ἀδαμάντινον] I. e. mentem invictam, naturam
medicamentis inexpugnabilem. Er. Schmid.

Ibid. Κόρα] Blandiendo sic jam eam compellat, cum
ipsa se satis annosam professā fuerit. Perinde est, ac
si quis vetulam blandiens juvenculam nominat.

Er. Schmid.

193. Ὀλβιόφρον] Non quod opulentos faciat Podag-
ra, sed quod opulentis cohabitaret. Sic Juven. S. 13.
Locuples podagra nominatur. Er. Schmid.

197. Ἐπιδασμοχαρὲς] Ἐπιδασμὸς ligamen, id quo
vulnus obligatur. F. G. Ἐπιδασμοχαρὲς gaudens fascii
obligari. Sinap. minus commode: gaudens nodis. Συ-
ναδορισμὸς dictionum Dithyrambicarum πολλαπλῶσαι,
h. e. multiplicium compositionum sine exemplo anti-
quiorum audacius factarum, joci causa more ebri-
orum prolatarum: quod Horat. IV. Od. 2. per audaces
nova Dithyrambos verba devolvere appellat. Er. Schm.
Ibid. Κατακλινούσ.] Humiles lectos conscendens, quales
Podagrici praecipue amant. Er. Schmid.

200. Δοι-

Sed res aequo passu cum verbis ambulat.
Ego nimirum, uti iusseras, placido pede,
Urbes vestigans, omnes scrutabar domos,
Videre volens, si quis tuam vim negligat:
Et reliquorum tranquilla vidi pectora,
Superatorum, regina, tui vi roboris.
Verum duo viri isti, freti audacia,
Populis dicebant, addito perjurio,
Non esse vim tuam venerabilem amplius,
Nominum de vita se facturos exsulem.
Adstrictis ergo fortiter vinculis pedum
Quinto venio die duum stadiūm via.
POD. Agilis volasti, nunciorum mi ce-
lerrime,

Cujus sed terrae linquens fines asperos
Venis? dilucide indica, quo mox sciam.
NUNC. Primo reliqui quinquorū scalas
graduum,
Trabium trementes luxatis compagibus.
Hinc accepit me fustibus stratum solum,
Pulsu talis renitens aegris aspero.
Quod emensus dolentibus vestigiis

205' Ἄλλ' ἐστὶ πρᾶξις τ' λόγων συνέμπορος.
Ἐγὼ γὰρ, ὡς ἔταξας, ἡρέμῳ ποδῷ,
Πόλεις ἰχνεύων, πάντας ἡρῶν δόμους,
Μαθεῖν ποδῶν, εἴ τις σὸν ἐ τιμᾷ κράτος.
Καὶ τ' μὲν ἄλλων εἶδον ἡσυχον φρένα,
210 Νικηφόρον, ἄνασσα, σαῖν βία χερσίν.
Δύο δὲ ἡ τώδε φῶτε τολμηρῶ θράσος,
Ἐφραζέτω λαοῖσι, καὶ καλῶνύτω,
Ὡς ἰ σὺν ἔτ' ἐστὶ σὸν κράτος σεβάσμιον,
Ἄλλ' ἐκβολὸν βροτῶν σε θήσουσιν βίβ.
215 Διόφω κραταῖως^k συνοχμάσας δεσμῷ πόδα
Πεμπταῖον ἦκω, τὰ δὲ διαφάνυσας δύο.
ΠΟΔ. Ὡς κρατύνος ἐπίης, ἀγέλων ἄκι-
τέ μοι.
Τίνος δὲ καὶ γῆς ὅρια δυσάττε λιπῶν
Ἥκει; σαφῶς μῆνυσον, ὡς ἴδω τάχος.
220 ΑΓ. Πρῶτον μὲν ἔλιπον πέντε βαθμῶν κλί-
μακα,
1 Ἐύλων τρέμυσαν ἀφ' αὐτοῖσι ἀρμογαῖς,
Ὅθεν με δέχεσθαι κορυβαλλῶδες πῶδες,
Σκληροῖσι ταρσοῖς ἀντερεῖδον κράμασι.
Ὅφ' ἀφάνυσας ἰχνεῖν ἀλγεῖνοις ἐγὼ,
Ἐστρω-

h τῶδε] Omisit Fl. i σὺν ἔτ' ἐστὶ] Ex emendatione Solani, σὺν ἔτ' Edd. plurimae. σὺν ἔτ' Fl. at omisso
ἐστὶ. Οὐκ ἔτ' i. Guj. k Συνοχμάσας] Recte pleracque. Συνοχμ. male f. l Εύλων] Εύλων f.

200. Διειδυφῶδα] Quia tinnitus ex pistilli in mor-
tario collisione podagris permolestus. Sinapius *offure-*
tenda, minus recte. Er. Schmid.

Ibid. Γονυκλασάγρην] Ita omnia quae vidi exem-
pla habent, quasi a κλαίω, ploro, κλαύσω. Sed quid
ploratui cum genibus? Lege γονυκλασάγρην a κλάω
frango, quod genua tantum non frangere videatur, &
insomniam faciat ob dolores. Hinc Sinap. bene red-
dit: *Genufragapernox*. Er. Schmid.

201. Περιουδύλα.] An πυρικουδύλα. &c. Supra σφυρο-
πρησιπύρα. Πύρα, humor crassus in articulis, to-
phus. F.G.

204. Ἄκυσ, ἐπὶ πῶ γὰρ] Mallem, Ἄκυσ ἐπὶ πῶ γὰρ, be-
ne monet f. Gavel.

209. Εἶδον ἡσυχον] Edd. priores inverse ἡσυχον εἶδον,
contra omnem metri rationem; quod cum levi hac
transpositione bene mutarit idem f. Gavel, lubens ad-
misi. f. F.R.

211. Τῶδε] An Syri medici? de quibus infra. F.G.

213. Ὡς σὺν ἔτ' ἐστὶ σὸν κράτος σεβάσμιον] Guj. etus re-
cte vidit ἐκίτ' pro σὺν legendum esse. Editio Floren-
tina habet, ὡς σὺν ἔτ' ἐστὶ σὸν, &c. Integrum ergo erit,
Ὡς σὺν ἔτ' ἐστὶ σὸν κράτος σεβάσμιον. f. f.

215. Διόφω.] Εἰρηνικῶς.

ΤΟΜ. III.

Ibid. Κραταῖως] Κραταῖω conjicit f. Gavel. ut jun-
gatur cum δεσμῷ, me non improbante; nam etsi vul-
gatum non absurdum, facile tamen ob sequens σ. er-
ror nasci potuit. Sed quia non tanta mutandi neces-
sitas, quanta versu 209. nihil in contextu mutavi.

f. F.R.

216. Πεμπταῖον] Quintanus (quo vocab. Plin. uti-
tur: sicut πεμπταῖον πυρετός, febris quintana, quae
quinto die recurrit) sic h. l. *quintanus venio*, est:
quinto die post egressum redeo. Er. Schmid.

222. Κορυβαλλῶδες] Ἡ κορυβλή clava est vel fustis.
Hinc κορυβαλλῶδες πῶδες pro κορυλοβαλλῶδες, solum
clavis coactum, pavementum, a paviendo. i. percu-
tiendo. Er. Schmid.

223. Σκληροῖσι] Sic interpunge. Σκληροῖσι, ταρσοῖς
ἀντερεῖδον, κρούμασι. Ordo πῶδες ἀντερεῖδον τοῖς ταρσοῖς,
σκληροῖσι κρούμασι. F.G. Σκληροῖσι non ad ταρσοῖς per-
tinet, sed ad κρούμασι. Suntque σκληροῖσι κρούμασι
casus sexti, quo: ταρσοῖς autem dativus, cui. Sic
Matth. V. 39. μὴ ἀντιστῆναι τῷ ποτηρῷ, casus sextus est,
non dativus. Er. Schmid.

224. Ἰχνεῖν] Ἰχνεῖν conjicit f. Gavel. Quod ta-
men minus necessarium credo. Sed quod v. 226. ἐξ-
ου restituit, bene habet; idque ex Pell. jam recepe-
ram.

Οοοο

Ἐρωμένην χάλιζιν εἰσέβην ὁδῶν,
 Καὶ δυσπάτητον ὅξέσιν κέντροις ὁλίαν.
 Μεθ' ἣν ὀλίῳ περὶ πωλῆας ὁδῶν,
 Ἐσπευδον εἰς τὸ πόρῳδε, ἀλάτῳ δὲ μὴ
 Ἐσπυρον ὀπίσω πηλὸς ἀσπυρὸν σφυρὰ,
 Δί' ἧς περῶντι, νότιον ἐκ μελῶν ἰδρῶς
 Ἐρρεῖ, βάσιν μὲ σαθρὰν ἐκλυομένην.
 Ὅθεν μὲ δέχεσθαι πάντας κεκμηκότας,
 Πλατεῖα μὲ κελυθῶν, ἀλλ' ὅσα ἀσφαλῆς.
 Τὰ μὲ γὰρ ἔθεν, τὰ δὲ ἐκείθεν ὀχλήματα
 Ἠπειργεν, ἠνάγκαζεν, ἔσπερχεν τρέχων.
 Ἐγὼ δὲ νόθρον ἐλαφρὰ κερτίζων πόδα,
 Δόγματι ἔβαινον εἰσὸς πῶζαν τένην,
 Ἐως ἀπὴν πῶζαδράμη τροχὴλατῶν.
 Μύσῃς γὰρ ὦν σὸς, ταχὺ τρέχων ὅσα ἐδῶγον.
 ΠΟΔ. Οὐκ εἰς μάτῳ, βέλτιστε, πῶζαν
 ἥδε σοὶ
 Ὅρθως πέπρακ' ἡ τῇ δὲ σὴ προθυμία
 Ἰσασὶ τιμαῖς ἀντιστηκῶσα χάριν.

225 Stratam filicibus intravi viam;
 Stimulisque lapidum acutis incalcabilem.
 Post in labem delapsus lubricae viae,
 Nitebar antrorsus, solum sed mihi
 Talos retro trahebat infirmos lutum.
 230 Hac transeunti sudor membris humidus
 Fluit, per incessum soluto putridum.
 Toto fatigatum me corpore excipit
 Satis lata illa, sed non tuta nimis via.
 Haec hinc, at illinc ista nam vehicula
 235 Urgentque, coguntque, imperantque
 currere.
 Ego vero tardos levans cito pedes
 Obliquus arctam semitam viae peto,
 Dum plaustrum praetereat suis actum rotis,
 Mystes enim tuus nequibam currere.
 240 POD. Non frustra, amice noster, illa
 res tibi
 Bene administrata est. Verum studio tuo
 Dignis honoribus rependam gratiam.

Istuc

a Ὅξέσιν] Restitui ex Pell. Ὅξέσι Edd. b Λίαν] Bene J. B. H. S. Λίαν P. c Ἐκλυομένην] Ἐκλυομένην J. G. v.
 d Ἐθεν] Ἐθενδὲ Guj. e Δι' ἐκείθεν] Sic Solan. cum J. B. H. S. Δι' ἐκείθεν Edd. τὰ κακὴν Pell. f Ἐσπερχεν] Recepi
 ex Pell. pro vulgato ἔσπερχε. g Εἰσὸς] Εἰς ὁδὸν Pell. Εἰς ὁδὸν Guj. Vulgato favet Fl. h Πῶζαν] Et sic Fl.
 cum J. P. &c. i Τῇ δὲ] Ita bene P. B. I. aliaeque vett. Τῇ δὲ aliae minus adcurate.

nam. Sed quod & λίαν eod. versu legendum mon-
 net, pro λίαν, id pleraque Edd. jam recte habebant.

J. F. R.

230. Δι' ἧς] Subaudi ὁδῶν.

F. G.

231 Ἐκλυομένην] Ad emendationem Doct. Gavellii,
 Clar. D'Orville notat „ἐκλυομένην aperte in metri le-
 „gem peccat“. ἐκλυομένην abit ab Homericā prosō-
 dia: sed adfertur ex Athenaei L. IX. c. V. τὸ δῆπνον,
 ὁρμῆς μεσὸς, ἐκλυομένην: Adscriptis & Er. Schmid. Ἐκ-
 λυομένην suspectum, cum nec metro satis respondeat,
 nec praesens hic videatur requiri. Quid si legeretur:
 ἐκλυομένην? Quare non vereretur hoc admittere. J. F. R.

234. Τὰ μὲ γὰρ ἔθεν, τὰ δὲ ἐκείθεν ὀχλήματα] Guj. in-
 ἔθεν. Ego omisso in τὰδ' apostropho, lego, Τὰ μὲν
 γὰρ ἔθεν τὰδ' ἐκείθεν ὀχλήματα, &c.

J. F.

Ibid. Ἐθεν] Si ἔθενδὲ cum Gujeto recipias, bene ha-
 bebant metrum, nec opus fuerit emendatione J. F. R.
 cui tamen locum dedimus, quia minima mutatione a
 vulgato abit. J. Gavell in Miscell. Obs. an. 1739. p.
 429. sic tentat — ἔθεν, κ' αὖ τὰ δὲ ἐκείθεν ὀχλήματα,
 vel ἔθεν, τὰ δὲ μὲν ἐκείθεν ὀχλ.

J. F. R.

237. Εἰσὸς πῶζαν] Ad viam adjecta angusta semita,
 forte aliquantum elatior, in quam conferre se potest,
 qui plaustra in ipsa via vult evitare. Hanc πῶζαν di-
 ctam puto, ut Germanis Fußsteig. Εἰσὸς hic non
 intelligebam, sed πῶζαν ὁδῶν. Itaque verti, ac si le-

geretur εἰς ὁδὸν πῶζαν τένην.

J. M. G.

Ibid. Πῶζαν] Habebant omnia quae vidi exempla, πῶ-
 ζαν. Verum cum nullum nomen Graecis sit i πῶζα,
 substitui πῶζαν. Est autem i πῶζα, pes, planta pedis;
 item simbra vestis: item extremitas, margo, limen:
 ut hoc loco: ascendebam angustum limen introitus.
 Er. Schmid. Qualia exemplaria habuerit nescio; No-
 strae Edd. πῶζαν exhibent.

J. F. R.

Ibid. Δόγματι ἔβαινον εἰσὸς] Εἰς ὁδὸν πῶζαν τένην for-
 te. Πῶζαν, i. qua pedibus tantum iri potest. F. G.
 Guj. legit εἰς ὁδόν. Atqui sensus sine correctione
 apertus est. Interim inquit, dum transirent currus,
 gressus oblique flexi, per angustum solum aditus cu-
 jusdam. Nam πῶζα est nomen substantivum, quo
 praeter cetera significatur solum, plaga, regio. Nec
 vero verbum βαίνειν exigit post se praepositionem:
 quippe eleganter dicitur βαίνειν ὁδόν &c.

Boivin.

242. Ἀντιστηκῶσα] Ἀντιστηκῶσα est ad aequilibrium
 rependere, paria facere. τὸ σῆμα aequilibrium, vel
 potius id quod librae adponitur ad aequilibrium fa-
 ciendum. Vitruv. IX. 3. more Dorienſium Sacoma no-
 minat. Etſi autem & verbale τὸ σῆμα in usu est,
 ut & composita, ἀνασκηκῶν, addo ponderi quod deest:
 ἀνασκηκῶν, pondus manu aestimo: & hoc ἀντιστηκῶ-
 νας rependo: simplex tamen σῆμα nondum a quoquam,
 quod sciam, inventum fuit.

Er. Schmid.

244. Ἐξ

Istic animo placens habere munus tibi,
Abhinc triennio leves dolores senties.
At vos impuri, vos Dis invisissimi,
Quinam? quibus nati parentibus,
Audetis obniti podagrae viribus?
Cujus vicisse vim nescit Saturnius.
Quin dicitis, execrables! Heroum nam-
que ego

Subegi plurimos. Docti vates sciunt.
Priamus Podarces dictus a vitio pedum.
Periit pede captus Achilles Peleo satus.
Bellerophontes pedum dolores pertulit.
Thebanus Oedipus captus pedibus fuit.
Pelopidas inter Plisthenes podagricus.
Podager classem duxit Paeantis filius.
Alius Podarces Thessalorum dux erat,
Qui, cum cecidisset Protefilus praelio,
Pede captus & laborans classi praefuit.
Ithacae tyrannum Ulysses Lartium

κ' Ἐγὼ δέ σοι δῶρημα θυμῆρες τὸδε,
Ἐξῆς τριετίας πειράσῃ κέφων πόνων.
245 Ὑμεῖς δὲ μισοὶ, καὶ θεοῖς ἐχθίστοι,
Τίνες πότε ὄντες, καὶ τίνων πεφυκότες,
Τολμᾶτε Ποδάγρας ἀνθαμιλλᾶσθαι κράτει;
Τῆς, εἰδ' ὁ Κρονίδας οἶδε νικῆσαι βίαν;
Λέγεται, ὦ κάκιστοι, καὶ γὰρ ἡρώων ἐγὼ
250 Ἐδάμασα πλείστους, καὶ γὰρ ὅππῃσιν σοφοί,
Πρίαμῳ ποδάρκης, ποδαγρὸς ὦν, ἑκ-
ληΐζεται.
Ἔθανε δ' Ἀχιλλεὺς ποδαγρὸς ὦν, ὁ Πηλέως.
Ὁ Βελλεροφόντης, ποδαγρὸς ὦν, ἐκαρτέρει.
Θηβῶν δυνάστης Οἰδίπῃς ποδαγρὸς ἦν.
255 Ἐκ τῶν Πελοπιδῶν ποδαγρὸς ἦν ὁ Πλεισθένης.
Ποίαντ' υἱὸς ποδαγρὸς ὦν, ἦρχε στόλου.
Ἄλλῳ Ποδάρκης Θεσσαλῶν ἦν ἡγεμὼν.
Ὅς ἐπέειπε ἔπεισε Πρωτεσίλαῳ ἐν μάχῃ,
Ὅμως ποδαγρὸς ὦν, καὶ ποιοῦν, ἦρχε στόλου.
260 Ἰθάκης ἀνακλῖα Λαερτιάδην Ὀδυσσεῖα
Ἐγὼ

κ' Ἐγὼ] Ἐγὼ malit J. Gavel. l' Ἐκλήζετε] Κληΐζεται Gij. recte. Nil mut. Fl. m Πλεισθένης] Πλησθένης
Edd. hac priores. n Λαερτιάδην Ὀδ.] Λαέρτιον τὸν Ὀδυσσεῖα Boiv.

244. Ἐξῆς τριετίας] Sic τριῶν ἡμερῶν ἐξῆς. F.G.
251. Πρίαμῳ ποδάρκης] Hunc Podagra podagricum
fuisse contendit alludens ad nomen ποδάρκης pedibus
celter (unde ποδαρκῆν ap. Pind. Pyth. 5.) quasi per an-
tiphrasin sic dictus fuisset. Est autem duplex hujus
versus explicatio: una, Πρίαμῳ ποδάρκης, ut sit ap-
positio: κληΐζεται ποδαγρὸς ὦν. h. e. Priamus alias Po-
darces dictus celebratur, quod fuerit podagricus. Ut
ita τὸ ποδαγρὸς ὦν sequatur verbum κληΐζεται: Ποδάρκης
autem idem praecedat. Altera, Πρίαμῳ ποδαγρὸς ὦν,
κληΐζεται ποδάρκης, h. e. Priamus, cum podagricus ef-
fet, vocatur Podarces, sc. κατ' ἀντίφρασιν, ut dictum.
Ut ita τὸ ποδαγρὸς ὦν praecedat verbum κλη— idque
sequatur nomen ποδάρκης. Quae utraque expositio fa-
tis commoda; cum κληΐζειν non tantum sit celebrare,
sed & appellare. Et si autem contra priorem excipi
possit, Priami nomen demum inditum fuisse, quan-
do a sorore Hesionē ἐπρίετο: ποδάρκης autem a prima
pueritia dictus fuerit, antequam adeo ullum podagrae
signum in eo apparuerit: & ita podarce nomen fue-
rit prius nomine Priami, non contra: nil tamen ob-
stat: Podagra enim suae causae inserviens potius ad
nomen ποδάρκης alludit, quam historiae veritatem res-
picit. Vix enim dabitur ullus Scriptor qui Priamum
Podagricum asseret. Er. Schmid.
Ibid. Ἐκλήζετε] Vel κληΐζεται, abjecto augmento,
vel, quod praetulerim, ἐκλήζετε scribendum, aut cer-
te per Synecphonein effercendum. Idem statue de

κληΐζεται in Ocyr. vi. 134. J. Gavel.
252. Ἀχιλλεὺς] Alludit ad fabulam. Achilles Stygis
aqua mersus inviolabilis undique, nisi qua parte pede
prehensum tenuerat mater Theris. Hic adacta sagitta
interfectus a Paride: sic pede captus. J. M. G.
Ἀχιλλ. ποδαγρὸς] An quod vulneratus sit in talo?
F. G. Sine dubio illuc respicit. J. F. R.
253. Βελλεροφ. ποδαγρὸς] An quia a Pegafo excus-
sus, crus fortasse fregit? Boivin. Ex hoc casu clau-
dum factum & coecum, vitamque melancholicam mi-
serissime finivisse, addit Schmid. videndumque Hom. Il.
Z. & Pind. Isth. Z. J. F. R.
255. Πελοπιδῶν] Sex Pelopis filii celebrantur a Pind.
Ol. A. Sed nomina eorum alii aliter produnt, ut ibi
indicat Scholiast. Er. Schmid.
Ibid. Πλεισθένης] Qui ex Aërope Agamemnonem &
Menelaum secundum quosdam suscepit. Vid. Apollod.
III. p. 68. Prave autem antea scriptum erat πλεισθένης.
Inter Pelopidas tamen ab Apollodoro non recensetur.
M. du S.
256. Ποίαντ' υἱὸς] Φιλοκτήτης. F. G.
257. Ἄλλῳ] Tres hi versus suspecti. F. G. Non
sunt Schmidio, qui ait: fuit hic Podarces alter 40. na-
vium ad Trojam dux, de quo ut & Protefilao Hom.
Il. B. 695. seqq. J. F. R.
260. Ἰθάκης ἀνακλῖα Λαερτιάδην Ὀδυσσεῖα] Metrum non
constare, nisi legamus Λαέρτιον τὸν Ὀδυσσεῖα, aut aliquid
simile, ait Vir Cl. Boivin. Sed priores duae in Λαερ-
τιάδην

Ἐγὼ κατέπεφνον, ὅτ' ἀκανθα τρυγόνῳ.

Ὡς ἔτι χαιρήσονται, ὧ δυσδαίμονες,

Ἰσὴν πᾶθηθε κόλασιν οἷς δεδράκαίτε.

ΙΑΤ. ἂ Σύροι μὲν ἔσμεν, ἐκ Δαμασκού
τῷ γένει,

Λιμῶ δὲ πολλῷ καὶ πένιᾳ κρατέμενοι,

Γῆν καὶ θάλασσαν ἐφέπομεν πλανώμενοι.

Ἐχομεν δὲ χρίσμα παροδωρήιον ὃ τόδε,

Ἐν ᾧ παρηγορεῖται ἀλγόντων πόντος.

ΠΟΔ. Τί δὴ τὸ χρίσμα, καὶ τίς ἡ σκευή;
Φράσον.

ΙΑΤ. Μύτης με σιγαῖν ὄρχῳ, ὅτ' ἐγὼ
φράσαι,

Καὶ ὁ λóγιος δῆσκοντ' ἐντολὴν πατρός.

Ὅς ἔταξε κεῖθεν φαρμάκων μέγα δένον,

Ὅ καὶ σὲ παύειν οἶδεν ἡγριωμένην.

ΠΟΔ. Εἴτ', ὧ κατάραλοι, καὶ κακῶς ὀλέ-
μενοι,

Ἔστι τις ἐν γῇ φαρμάκων δρᾶσις τόση,

Ὅ χριστὲν οἶδε ἢ ἐμὴν παῦσαι βίαν;

Ἄλλ' εἴα, τίωδε σύμβασιν συνθώμεθα,

Καὶ σφειράσωμεν, εἴτε φαρμάκων δένον

ἤ περτερον πέφυκεν, εἴτε ἐμαὶ φλόγες.

Δεῦτ', ὧ σκυθρωπαί, πάντοθεν ποτῶν δμαί

βάσανοι, πᾶρεδροι ἢ ἐμῶν βακχευμάτων,

Peremi ego, non *marini* spina turturis.

Nihil ergo gavifuri, infelicissimi,

Aequam subite poenam vestris actibus.

MED. Syri fumus, Damasco ducimus
genus,

Fame subacti, multa victi inopia,

265 Terram pererramus totam vagi, & mare:

Habemus hoc unguentum acceptum a pa-
tribus,

Solamur hoc poenas dolentium *pedes*.

POD. Quod istud est unguentum? quae
paratio?

MED. Jurata fides tacere, non loqui
finit,

Et ultimum morientis praeceptum patris.

Qui jussit occultare nos vim pharmaci,

Quod saevientem te quoque scit compes-
cere.

POD. Ergo, execrabiles, maleque per-
diti,

275 Superest in orbe tanta pharmaci potentia,
Quod possit inunctum vim meam com-
pescere?

Sed eia paciscamur pactum ejusmodi,

Tentemus, utrum pharmaci potentia

Natura sit valentior, an meae faces?

280 Huc, o severae, huc convolantes undique

Poenae, comites meorum bacchanalium,

Pro-

a Σύροι] Ἰατροὶ Συρί. *b* Τόδ'] Δε tantum, Fl. male.

c Λόγιος] Λοισθία Συρί.

πιάδων per σιωήσιν sunt una syllaba.

Ibid. Λαιριόδων Ὀδυσσία] Contradicit igitur recen-
tioribus poetis de morte Ulyssis, & confirmat, quae
Tiresias illi praedicat Odyss. A. 135. Γῆρα ὑπαὶ λιπαρῇ
moriturum. De spina turturis marini, s. pastinacae
piscis, qua interfecerit Telegonus patrem Ulyssē V.
Graeci interpretes ad l. c. & laudati *Barnesio*. *J. M. G.*

Λαιριόδων] Metrum non constat, nisi legamus Λαι-
ριόν ἢ Ὀδυσσία, aut aliquid simile. Λαιριόδων dicitur
aliquando pro Λαιριόδων. *Sophocl.* in Ajace *μαστιγοφ.*
Ἀεὶ μὲν, ὧ παῖ Λαιριόδων, δίδρακά σε. *Exc.* *Boivin.*

Λαιριόδων] Ita potius lego quam Λαιριόδων, ad exem-
plum *Soph.* in Aj. ὧ παῖ Λαιριόδων. *Er. Schmid.* Parum
abest quin hoc in textum recipiam. *J. F. R.*

261. Ἀκανθα τρυγόνῳ] Τρυγὼν turtur marinus ob
similitudinem alarum expansarum, quem *Plin.* IX. 48.
pastinacam vocari ait, ob colorem & figuram caudae:
estque, ut idem IX. c. 24. 20. & 48. habet, piscis
planus & latus, pinnas non habens, sed latitudine sua
natans, pro spina habens cartilaginem, & super cau-
dam eminentem radium acutum utrumque serratum

quincuncialē (i. quinque uncias de magnitudine pe-
dis humani habentem) quo nihil est inter venena ma-
rina usquam execrabilius. Arbores, n. infixus, ra-
dicatus necat, armaque ut telum perforat vi ferri &
veneni malum. Videatur & *Rondeletius* de piscibus
XII. 1. & 2. Tali radio τρυγόνος Ulyssē interfectum
scribunt historici. Podagra negat, & a se vi podagri-
ca interemtum affirmat. *Er. Schmid.*

Ibid. Τρυγόνῳ] Piscis.

F. G.

262. Ὡς ἔτι χαιρήσονται] Formulam loquendi pau-
cis verbis egregie exposuit Vir Doctiss. T. S. H. S.
(i. e. *Tiberius Hemsterhusius*) ad *Xenoph.* Ephes. Obs.
Misc. Vol. VI. T. I. p. 343. Noster v. 313. Ὡς
ἔτι χαιρήσονται. aliaque hic non repetenda habet in
his. Misc. Vol. X. I. p. 430.

J. F. Gavel.

264. ΙΑ.] I. e. ἰατροί.

F. G.

Ibid. Σύροι μὲν ἔσμεν] Fingit ex Syria oriundos duos
illos medicos Damascenos: praecipue ut Judaeos per-
stringat, quorum multi medicinam temere profiteri
jam auctoris tempore fuere soliti.

Er. Schmid.

268. Ἐγὼ ἢ] I. e. ἢ ἢ. Nota phrasin. *F. G.* Ἐγὼ ἢ pro
ἢ

Propius venite. Tu quidem pedum extimas

Soleas adurito digitos ad usque pedum.

Tu malleolós invade. Tuque a femoribus

Ad genua stilla amaram in intima faniem.

Sed vos manuum digitos, agite, constringite.

POEN. En omnia, ut jussisti, tibi per-egimus.

Jacent, voces edunt miseri miserabiles,

Per membra torti cuncta nostro ab impetu.

POD. Agite, hospites, discamus jam verissime,

Inunctum vos vestrum juvetne pharmacum?

Nam si liquido illud est mihi contrarium,

Terra relicta abeo telluris in sinus,

Ignota, invisâ, profunda in ima Tartari.

MED. En est inunctum: nec poenae minuit faces.

POD. Hei, hei! Papae! perii, confusor, occidi!

Caeco per omnia membra fixus sum malo.

Fulminis haud tale telum vibrat Jupiter,

Maris nec ullus tantundem fluctus furit:

Nec torta tanta est turbini vehementia.

Asper ne me populatur morsus Cerberi?

Πελάζειτ' ἄσπον. καὶ σὺ μὲ ποδῶν ἄκρες

Φλέγμανε ταρασσὲς δακτύλων ποδῶν ἄχρη.

Σὺ δὲ σφυροῖς ἔμβαινε. σὺ δὲ μηρῶν ἄπο

Ἔς γόνατα λείβε ^d πικρὸν ἰχώρων βάθ^Θ.

Ἵμεῖς δὲ χειρῶν δακτύλους λυγίζετε.

ΠΟΝ. Ἴδ', ὡς ἔταξας, πάντα σοὶ δε-

δράκαμεν,

Κεῖνται βοῶντες οἱ ταλαίπωροι μέγα,

"Ἀπαντα γυῖα προσβολῇ τρεβλυμένοι.

ΠΟΔ. Φέρετ', ὦ ξένοι, μάθωμεν ἀτρεκέ-

ταίον,

Εἰ χρισθὲν ὑμᾶς φάρμακον τόδ' ὠφελεῖ.

Εἰ γὰρ σαφὲς τόδ' ὅστιν ἀντίξεν ἐμοί,

Λιπύσσα γαῖαν, εἰς μυχθὲς εἰμι χθονὸς,

Ἀϊτὸς, ἀφανὴς, πύμαλα Ταρτάρου βάθη.

ἸΑΤ. Ἴδ', κέχρισται, καὶ χαλᾷ φλογ-

μὸν πόνων.

ΠΟΔ. Οἱ μοι, παπαί γε, τέιρομαι,

διόλλυμαι,

"Ἀπαν πέπαρμαι γυῖον ἀσκόπων κακῶν.

Οὐ Ζεὺς κεραυνῷ τοῖον αἰωρεῖ βέλ^Θ,

Οὐδεὶς θαλάσσης τοῖα μαίνει κλύδων,

Οὐδὲ τροβητὴ λαίλαπ^Θ τόση βία.

Μὴ κάρχαρον πορθεῖ με δῆγμα Κερβέρου;

Μή

^d Πικρὸν] Recepi ex Boiv. Πικρῶν Edd. e Βάθ^Θ] Πάθ^Θ Gij. bene, & invitis Edd. recipiendum. f ΠΟΝ.] ΠΟ. Edd. male. Bz. B1. 2.

δ' ἔ. Phrasis Hebraïca. dicunt enim Hebraei in, pro per. Conteres eos in virga ferrea. Psalm. 2. Boivin. Non tamen est phrasis Atticis insolita, de qua F. Gavel l. d. ait: 'En ὁ. Id est δ' ἔ. Sic in Asin. p. m. 122. (c. 44.) ψιύδεται, ὡς τεθνηκώς ἐν ταῖς πληγαῖς. Anthol. l. c. 37. Ep. 14. Καίθων — ἐδ' ἐν βάθει, ἀπ' ἐνὶ στήθε. Poëta de virib. herbar. vf. 66. 'Εκ κισφαλῆς πόν^Θ ἐν ταύτῃ τῷ χαρμῶμα μισοῦται. Ubi forte legendum καὶ κισφαλῆς, ut vf. 87. Nisi dictum sit ut in Ocy. vf. 95. δι- νόν ἐν ποδῶν πάσης πόνων. Haec ille. Sed ut in hic bonum, ita ἐν in altero minime tentandum, quod Medicis proprium. De in vid. si opus est, supra ad vf. 110. ἰδρῆσαντο ἐνὶ ραζοῖς. Adde Diod. Sic. XIII. c. 37. ἐν δ' εὐγενέει & πολούτῃ πόν^Θ Ἀθηναίων. Nisi tamen ibi malis in δ' εὐγ — legere, ut sit anaphora, quum paullo ante praecesserit, in γαίε & λόγῳ δυνατώταται^Θ.

F. F. R.

275. Ἀρῶσι] Notanda vox, quam ut dubia aucto-ritate nixam citat H. Steph.

F. Gavel.

282. Πελάζει] Πελάζω est facio appropinquare:

ergo πελάζειτε h. l. facite appropinquare, sc. vos ipsos.

Er. Schmid.

285. Πικρῶν ἰχώρων βάθ^Θ] Per πικροὺς ἰχώρους intel- ligit eos qui sunt τ' ὀξείας χολῆς, ideoque πικρὴν de natura bilis flavae vel acutae. & quem supra vocavit πικρὸν χυμὸν χολῆς. Τὸ βάθ^Θ h. l. copia. Copioli n. acervi profunditas magna esse solet. Er. Schmid. Nos πικρὸν ob versum recepimus.

F. F. R.

287. ΠΟΝ.] Aut ita scribendum, ut distinguatur a Podagra, cui jam illud ΠΟ assignatum est, aut Βά- σσανοι reponendum, quo nomine eos compellat Po- dagra. Hoc autem sola fecit Bz. In reliquis enim est ΠΟ.

M. du S.

ΠΟΝ.] Βάσσανοι adscripterat Gij. deletο ΠΟ. Sic legi volens, quod supra praemisissum erat: Δεῖτε — Βά- σσανοι. Sed cum Πόνοι idem sit, & minus abeat ab scriptura Edd. hoc praetuli.

F. F. R.

292. Λιπύσσα γαῖαν] Per γαῖαν intelligit conversa- tionem cum hominibus in terra.

Er. Schmid.

Μή^a τις ἐχίδνης ἰὸς ἀμφιβόσκει;
 Ἡ δὲ βρεχέης ἰχθὺς Κενταύρε πέπλῳ;
 Ἑλέαις, ἀνασσα, φάρμακον γὰρ ἔτ' ἐμὸν,
 οὐτ' ἄλλο, δύναι³⁰⁵ σὸν ἀναχαιτίσαι δρόμον.
 Ψήφοις δὲ πάσαις πᾶν ἔθνος νικᾷς βροτῶν.
 ΠΟΔ. Παύσαοδε, βάσανοι, καὶ πόνοις μειώ-

σατε
 Τῶν μετανοήτων εἰς ἐμὴν ἔριν μολεῖν
 Γίγνωσκέτω δὲ πᾶς τις, ὡς μόνῃ θεῶν
 Ἀτεγχεῖ³¹⁰ ὄσα, φαρμάκοις καὶ πείθομαι.
 ΧΟΡ. Οὐτε Διὸς βρονταῖς, Σαλμωνέ³¹⁰
 ἤρισε βία,
 Ἄλλ' ἔθανε πολέοντι δαμῖνσα θεῶν φρένα βέλει.
 Οὐκ ἐρίσας ἐχάρη Φοῖβω Σάτυρ³¹⁰ Μαρ-
 σίας,
 Ἄλλὰ λιγὺ^c ψαίρει κείνῳ πρὸς δέρμα
 πῖτος^d.

Πένθ³¹⁰ αἰμυνητόν δι' ἔριν τοκάς ἔρχε Νιόβη³¹⁵

Num viperae venenum me depascitur?
 Sanie ne Centauri madet mihi pallium?
 Miserere, Diva, pharmacum nam nec
 meum,

Nec ullum, inhibere tuum cursum potest.
 Punctisque cunctis omne genus superas
 hominum.

POD. Cessate, Poenae, & his dolores
 minuite,

Quos contendisse rixa mecum poenitet.
 Cognoscat unusquisque, me solam Deum
 Non deliniri pharmacis, non obsequi.

CHOR. Nec Jovis Salmonei contendit
 vis tonitruum.

Sed periit fumante Dei cor fixa jaculo.
 Nec rixa gaudet Phoebi Satyrus Marsyas,
 Sed cutis ad pinum suspensa arguta resonat.
 Luctum habet aeternum ob lites foecunda
 Niobe,

La-

^a Τις] Sic Edd. male. Τῆς Guj. Τῆς μ' Gavel. ^b Ἡρισε] Recte Guj. Ἡρίσιν Edd. priores prave. ^c ψαίρει]
 ψάλλει S. & Amst. folae. ^d Πίτους] Sic Fl. f. V2. Ald. Fr. P. B1.2. H. Πύθ³¹⁰ S. & Amst.

302. Μή τις ἰχθ.] Sic Horat. in Epod. de alio. Num
 viperinus hic cruor? inde etiam desumpsisse videtur
 Lucianus, quod de Centauri veste ait. Nam ibidem
 scripsit Horat.

Nec munus humeris efficaciae Herculis
 Invasit aestuosius.

Boiv.

Ibid. Τῆς ἐχίδνης] Τῆς pro τις reciperem, monente in
 schedis Gujeto, quia sic versus erit restitutus; primam
 autem in ἰ³⁰² recte longam fieri, vid. ap. Hom. Il. A.
 377. Sed quum & aliter possit emendari versus, le-
 gendo Μή τις μ' ἰχθὺς, vel Ἡ μή τις, ut vs. 78. Ἡ
 μή τις ἕμῳ &c. cum Doctiss. Gavel; ideo nihil po-
 tui mutavi. Addit Idem, respexisse nostrum ad loc.
 Sophocli. in Trach. Ἐχθρὰς ἐχίδνης ἰὸς ὡς ἰδαίνωτο. f. F. R.

303. Κενταύρε] Τὸ Νέος.

F. G.

304. Ἑλέαις ἀνασσα] Jam ad misericordiam & gra-
 tiam confugiunt supplices podagrae, quam jam Re-
 ginam suam gratiosissimam agnoscunt. i. e. medica-
 mentis insuperabilem farentur, ideoque ei se subji-
 ciunt, & ad solam ejus misericordiam confugiunt.

Er. Schmid.

310. Ἀτεγχεῖ] Τίγγει irrigare est; hinc ἀτρυ-
 γέ³¹⁰ non illinendus medicamentis. Sinapius reddit
 illacrymabilem, quae lacrymis non tingatur, s. ad
 misericordiam non flectatur. Minus bene, cum mo-
 do poenitentiam medicorum misertam viderimus.

Er. Schmid.

311. Οὐτε Διὸς] Hexametra μέτρον. F. G. Bene mo-

net, ne quis tentet posteriorem pedem emendare.

f. F. R.

Ibid. Βρονταῖς Σαλμ.] De hoc Jovis fulminum imi-
 tatore vid. Strab. VIII. Eustath. ad Od. A. Serv. ad
 Virg. VI. Aen.

f. F. R.

312. Ψάλλει — βέλει] I. fulminis fuliginosi gene-
 re, vid. Aristot. L. 3. Meteor. 1. quod non incendit,
 sed atra tantum fuligine inficit. Sed Homerus has ful-
 minum distinctiones confundit (Odys. Γ. 405. non in-
 venio) H. 249. & 330.

Er. Schmid.

313. Σάτυρ³¹⁰ Μαρσύας] Spondaicus μέτρον. F. G.

314. Λιγὺ ψαίρει] Stridule agitur. ψαίρει enim
 inter alia etiam agitari signif. Est autem hypallage:
 pinus agitur circa cutem, pro cutis Marsyas suspen-
 sa ad pinum agitur circa eam, nempe in exem-
 plum.

Er. Schmid.

Ibid. Πύθ³¹⁰] Τὸ πύ in Πύθ³¹⁰ hic corripitur. F. G.

Πίτους] Parifina, licet πῖτος pinus, cum vett. in
 textu servavit, cujus arboris in fabula Marsyas fit men-
 tio, tamen Pythius Latine dedit, & inde Salmur. id
 hausisse, Graecumque immutasse, fit verosimile; sed
 πῖτος cum fensio in epist. lect. Lucian. p. 391. inser-
 ta, omnino legendum, ubi & ψαίρει radere tentat, et si
 ψαίρει non improbat, quem vide.

f. F. R.

317. Μαίονα δ' Ἀράχνη] Quia prima in Ἀράχνη
 brevis est, non recepi lectionem Scholiastae. Posset
 itaque vulgato succurri, apostrophum in δ' tollendo &
 δὲ rescribendo; tumque, si postremum α. in Μαίονα
 pro longo acceperis, quia ortum ex antiquo α (quippe
 Μαίονα Ionice & antiqua Attica dialecto scribitur)

st-

Lamentatur adhuc, lacrimas funditque Si-
pylo.

Maeonis ausa Arachne contendere Trito-
nidi:

Perdedit at formam, sua nunc quoque
stamina plicat.

Impar est iris superiorum audacia hominum,

Ut Jovis, ut Latonae, ut Palladis, ut
Pythii.

Mitem ferto cruce[m], popularis diva, Po-
dagra,

Atque levemque brevemque; acrique do-
lore careat:

Pauca nocens cesset, tolerabilis, ireque
finat.

Multas formae infortunatorum.

Meditatio poenae & consuetudo

Podagros miseros consolentur.

Unde alacriter, o consortes, deponetis

Ἄλλ' ἔτι μυρομένη, προχέει πολὺ δάκρυ
Σιπύλῳ.

ἘΜαιονία δ' Ἀράχνη Τρίτωνίδ' ἦλθεν ἔς ἔριν·
Ἄλλ' ὀλέσασα τύπον, καὶ νῦν ἔτι νήμαϊα

πλέκει·
Οὐ γὰρ ἴσον μακάρων ὄργαις θράσ' ὅβρι μο-

ρόπων,
320 Ὡς Διὸς, ὡς Λητῆς, ὡς Παλλάδ' ὦς

Πυθίης.
Ἦπιον, ὦ πάνδημε, φέροις ἀλγῆμα Πο-

δάγρα,
Κῆφον, ἐλαφρόν, ἄδριμν, βραχυβλαβὲς,

ἠ ἀνάδυνον,
Εὐφορον, ἠ εὐληχίον, ὀλιγοδρανὲς, εὐπερί-

παίον.
Πολλαὶ μορφαὶ γὰρ ἀτυχέντων,

325^k Μελέται δὲ πόγων, καὶ τὸ σύνθετος

Τὸς ποδαγρῶντας ὠχθυθεύω.

Ὅθεν εὐθύμως, ὦ¹ συνναύκληροι, λήσεσθε

Πλό-

ἠ ἘΜαιονία δ' Ἀρ.] Μαιονία δ' ἄρ. Schol. f Ἐς] Restitui cum Guj. Eiz Edd. pessime. g Φέροις] Φέρις Fl.
h Ἀνάδριμν] Ἦδ' ἄδριμν. Guj. male, nisi tum ἀνάδριμν scribas. i Εὐληχίον] Lego εὐλεχίον. k Με-
λέται] Μελέται Βοήθ. l Συνναύκληροι] Συνναύκληροι Guj. & Pell. & λήσεσθε initium faciunt versus sequentis.

317. Μαιονία δ' ἀράχνης] Μαιονίς. Guj.

sanatus erit versus. Addit Schmid. utraque scriptio ἠ
Μαιονία & ἠ Μήνη in usu est; testis Strab. L. 12. &
13. ac licet in Μήνῃ sub τῷ ἠ inveniatur jota subscri-
ptum, quiescens tamen illud jota est, ideoque Lati-
nis etiam per e simplex exprimitur, parumque refert,
scribasne Meonia an Maeonia.

319. Ὀργαίς] Ἦ ὄργη non tantum ira est, sed &
πρόσθε, mos, item propositum, impetus, ut h. l.

Er. Schmid.
320. Πυθίης] Spondaeus μέγρο, τὸ πν in Πυθίῳ
hic producitur.

F. G.
322. Βραχυβλαβὲς ἀνάδριμν] Lego βραχυβλαβὲς ἠδ'
ἀνάδριμν. Ἦ ὀδύνη dolor, inde ὁ ἠ ἀνάδριμν & ἀνάδριμν,
ab ὀδύνης immunitis. Scriptio utraque in usu: quam &
vetus Lexicographon probat, & locus praefens metri
vi hanc per o postulat: tametsi Stephanus eam reji-
ciat.

Er. Schmid.
Ibid. Ἀνάδριμν] Si ἀνάδριμν secunda brevi scribere
licet, quod quidem cum Schmidio credo, non male Gu-
jetti conjectura haberet; nunc vero pessime. Sed for-
san est obliquo describentium & ipse ἀνάδριμν quoque
dedit. At quid opus est spondaicum quinta sede ejice-
re, quemque ipse agnovit vs. 113. quique Homero
aliisque frequentatur? ἠ privativum autem plurimum

esse longum in ἀνάδριμν ac similibus, notissimum:

324. Πολλαὶ] Imitatio finis Tragoediarum Euripi-
dis multarum. vid. med. M. d. S.
Πολλαὶ μορφαὶ] Ἀνάπαιστοι. F. G. Sumtum ex Euripidis Androm. (ait Doctiss. Gavel in Misc. saepe lau-
datis, p. 431.) ubi sic ille:

Πολλαὶ μορφαὶ γὰρ δαιμονίων,
Πολλὰ δ' αἰλπτως κραινασι θείαι.
Καὶ τὰ δοκηθῆναι σὺν ἱερωτάῳ,
Τῶν δ' ἀδοκίμων πόρον εἶδεν θεός.
Τοῖον δ' ἀπίσθη τόδε πρῶγμα.

Vid. etiam Alcest. & Bacch. in fin. Hinc seqq. versus,
ejecta voce συνναύκληροι, hoc pacto restitui possent:

Τοὺς ποδαγρῶντας ὠχθυθεύω
Ὅθεν εὐθύμως λήσεσθε πόνοι.

Vel si hoc nimis audax, aliter dirimendo septem po-
stremos versus tentatos vid. ibid.

327. Συνναύκληροι] Ejusdem navis socii. Metaph. I.
e. eidem morbo obnoxii.

Er. Schmid.

329. Εἰ-

Πόνων, εἰ τὰ δοκηθέντ' ὅκ' ἐτελέεσθαι,
 τοῖς δ' ἀδοκήτοις πόρον ^a εὖρεν θεός,
 Πᾶς ἀνεχέσθω τῷ πασχόντων,
 Ἐμπαὶ ῥόδῳ, καὶ σκωπτόμῳ,
 τοῖον γὰρ ἔφω τόδε πρᾶγμα.

Dolores, si sperata non peragantur;
 Insperatisque det esse Deus.
 330 Sufferat unusquisque aegrorum
 Illudi se & derideri:
 Haec est natura negoti.

Ω Κ Υ Π Ο Υ Σ.

Ὁκύπτης Ποδαλείρις καὶ Ἀστασίας υἱὸς
 ἐγένετο, κάλλει καὶ δυνάμει ἀξιοφύρων, γυ-
 μνασίαν τε καὶ κυνηγεσίαν μὴ ἀμελῶν. πολ-
 λάκις δὲ θεωρῶν τὴν ἐχορδαυμένην τῇ
 ἀτέγκτι Ποδάγρας, καλεῖν ἐλά, φάσκων,
 μηδὲν ὅλως εἶναι τὸ πάθος. ἡ θεὸς τοίνυν
 ἀγανακτεῖ, καὶ ἀπὸ ποδῶν εἰστρέχει. τῇ
 δ' εὐτόνως φέρονται, καὶ ζενομένης, ὑπτίον
 ὅλως τίθησιν ἡ θεός. Ἡ μὲν σκηνὴ τῷ δρά-
 ματι ὑποκαίεται ἐν Θήβαις. Ὁ δὲ χο-
 ρὸς συνέστηκεν ἐξ ὀπιχωρίων ποδαγρῶν, συν-
 ελεγχόντων τὴν Ὁκύπτην. Τὸ δὲ δράμα, τὸ
 πάνυ ἀστείον. Τὰ τῷ δράματι πρόσωπα,
 Ποδάγρα, Ὁκύπτης, Τροφὸς, Ἰα-
 τρὸς, Πόνος, Ἀγγελός. Προλογίζει δὲ ἡ
 Ποδάγρα.

ΠΟΔΑΓΡΑ, ΩΚΥΠΟΥΣ, ΤΡΟ-
 ΦΕΥΣ, ΙΑΤΡΟΣ, ΠΟΝΟΣ,
 ΚΑΙ ΑΓΓΕΛΟΣ.

OCYPUS, SIVE CELERIPES.

Ocypus Podalirii & Astasiae filius fuit
 pulchritudine & viribus praestans, qui Gy-
 mnasia & venatus non negligeret. Saepe
 cum videret eos, qui ab implacabili poda-
 gra tenerentur, deridebat, dicens, plane ni-
 hil esse illum morbum. Indignatur ergo
 Dea, & per pedes irruit. Illo vero forti-
 ter ferente, ac negante, supinum omnino
 Dea abjicit. Scena dramatis ponitur esse
 Thebis. Chorus constat podagris ejus re-
 gionis Ocypodem convincentibus. Est au-
 tem drama valde lepidorum unum. Perso-
 nae dramatis Podagra, Ocypus, Educator,
 Medicus, Dolor, Nuncius. Prologum
 agit Podagra.

PODAGRA, OCYPUS, EDU-
 CATOR, MEDICUS, DO-
 LOR, ET NUNCIUS.

POD.

^a Εὔρεν] Εὔρε Poll. Sed & sic versus claudicat, nisi θεός, monosyllabum fiat.

329. Εὔρεν] Lego εὔρε propter metrum. εὔρε invenit,
 i. e. invenire solet. Er. Schmid.

ΩΚΥΠΟΥΣ] Frigidum poema & Luciano indi-
 gnum. F.G.

ΩΚΥΠ.] Lucianum non agnosco. Inficetum & ab-
 surdum totum quantum est. M. du S.

ΩΚΥΠ.] Non puto esse Luciani, sed ab aliquo imi-
 tatore Tragopodagrae scriptum libellum. Certe Ar-
 gumentum non magis videtur hic praemissurus fuisse
 Lucianum quam in Tragopodagra. J. M. G.

1. Δεινὴ] Vid. Eurip. Hipp. 1. & seqq. M. du S.
 6. Καὶ μὴ λεγ. ἀτρεκέϊ] Podagricos initio morbi nol-
 le fateri morbum, sed vel talum distorxisse, vel aliud
 quid praetextere, donec ambo pedes adfecti confes-
 sionem extorqueant, belle etiam testatur Seneca, Ep.
 53. p. m. 473. Ubi pro (morbo) qui utroque pedes

DEXTROS fecit, Vavassor Obs. p. 36. legit PE-
 DES AEGROS. Possis & deteriores, quod propius
 ad literas accedit; sed forsitan nihil mutandum; nam
 quum illico addatur, necesse est morbum fateri, pedes
 dextri poterunt intelligi sinceri, non amplius menda-
 ces. J. F. R.

9. Προκόψας] Προκόψας legendum omnino, si ra-
 tio sensus habeatur. F. G. Gujeto sensui medetur, non
 metro, cum legit προκόψας. Quid si legamus ἡγε-
 προκόψας βάσιν. Boivin.

Προκόψας] Quis cum Gujeto προκόψας legerit? Id
 enim esset versum corrumpere, non corrigere; nam
 προκόψας jambum quarta sede, ut debet, efficit, &
 licet allisum pedem Micillus verterit, unde forsitan
 προκόψας in mentem venit Gujeto, nihilo tamen ad
 sensum deterius est προκόψας, promoueris gradum, mo-
 do

P O D.

Π Ο Δ.

D Ira hominibus, & inauspicati nominis

Podagra vocor, saevum mortalibus malum,

Pedesque nerveis constringo restibus,

Animadvertente nullo incurrens artubus.

Ultra mea percussos plaga rideo,

Nec vera de suo fateor ausos malo,

Sed vana caussari nonnulla exercitos

Ipsam nam quisque se lactat mendaciis:

Quasi convellerit aut offenderit pedem,

Loquitur amicis, veram caussam reticet.

Quod enim non dicit, ut latere se ratus,

Etiamsi nolit ipse, tempus indicat.

Ac tum subactus, & fatus nomen meum,

Ab amicis omnibus in triumpho ducitur.

Verum dolor mihi malorum adjutor est.

Nihil ego namque sum, si ab hoc relicta sim.

Hoc ergo mordet, hoc animum subigit meum,

Dolorem quod malorum originem omnium

Maleficis maledictis haud quisquam fauciat.

Sed contra me laxant vocem execrabilem.

Mea sperantes evitare vincula.

Quid ista nugor? nec dico, qua gratia

Adsim, ferendae non par iracundiae.

Dolo generosus iste, fortis, Ocypus,

Contra me sentit, esse me nihil ferens.

Δ Εἰνὴ μὲν ἐν βροτοῖσι, καὶ δυσόνημος
Ποδάγρα κέκλημαι, δεινὸν ἀνθρώποις
πάθος,

Δεσμῶ δὲ νευρίνοισι τῆς πόδας βρόχοις,
Ἀρθροῖσιν εἰσδραμῶσα μὴ νοσημένη.

Ἔγῳ δὲ τῆς πληγέντας ὅτι ἐμῷ,

Καὶ μὴ λέγοντας ἄτρεκῇ τὴν συμφορᾷ,

Ἄλλ' εἰς ματαίαν πόρῳσιν ἐξησκημένους.

Ἄπας γὰρ αὐτὸν βυκολεῖ ψευδοστομῶν,

Ὡς ἐνσεσικῶς ἢ ἀποκόψας ποὶ βάσιν,

Ἰο λέγει φίλοισι, μὴ φράσας αἰτίαν,

Ὅ μὴ λέγει γὰρ, ὡς δοκῶν λαθεῖν τινας,

Χρόνῳ δὲ γ' ἔρπον μνησέμεν, καὶ μὴ δέλη.

Καὶ τότε δαμασθεῖς, ὀνομάσας με τὴν
νομα,

Πᾶσι θρίαμβῳ ἐμβεβάσταξ' φίλοις.

Ἐπὶ δὲ μοι συνεργός ἐστι τῶν κακῶν.

Ἐγὼ γὰρ ὅθεν εἰμι τέττε δῖχα μόνῃ.

Τῆτ' ἐν δάκνει με, καὶ φρενῶν καθάπερ,

Ὅτι τὴν ἅπασιν αἰτίον πόνον κακῶν,

Οὐδεὶς κακῆργοις λοιδορεῖ βλασφημίαις,

Ὅ ἀλλὰ κατ' ἐμῷ πέμπουσιν δυσφήμους ἀράς,

Ὡς δεσμὸν ἐλπίζοντες ἐκφυγεῖν ἐμὸν.

Τί ταῦτα φλυαρῶ, καὶ λέγω τίν' χάριν

Πάρεμι, μὴ φέρωσα τὴν ἐμὴν χολήν;

Ὅ γὰρ δόλων γενναῖος, ὁ θρασὺς ὠκύπτες,

Ἐφρονεῖ καθ' ἡμῶν, μηδὲν εἶναι μὲ τι λέγων.

Ἐγὼ

a Ὑπ' ἐμοῦ] Ἡμῶν ὑπο Guj. b Ἀτρεκῇ] Ἀτρεκῇ f. T' ἀτρεκῇ Guj. c Ἐνσεσικῶς ἢ] Ἐνσεσικῶς, ἢ Edd. sine sensu. Rationem emendationis vid. in notis. d Προκόψας] Προσκόψας Guj. Ἦγε προσκ. βοῖν. e Καὶ τέ-
τε] Καὶ τοι Pell. f Εἰμι τούτῳ] Τῷ δ' εἰμι Pell. g Δόλων] Δόλον Guj. ut cohaereat δόλον φρονεῖ. h Μέ τι] Μ' ἐτι Guj. Nihil mut. Fl. f. Fr. P. Eit' ἡμῶς Pell.

do non ἐνσεσικῶς, ἢ cum Edd. legas, sed ἐνσεσικῶς ἢ
junctim, & periphrasi usitata; cujus posterioris emen-
dationis me admonuit Doctiss. Amitinus F. L. Abresch.
camque ita plane necessariam duxi, ut reciperem.

14. Θρίαμβῳ ἐμῷ] I. quasi in triumpho gestatur,
deridetur. F. F. R. F. G.

15. Τῶν κακῶν] Malorum quae facio. F. G.

17. Φρενῶν καθάπερ] Haec molestia me tantopere
urit, ut prae ira mentis vires compos sim. Vid. Fcēf. in
Oecon. Hippocr. V. Ἀπτιδῶ. Conf. hic vs. 23. & 26.
F. Gavel.

24. Δόλων] Guj. legit δόλον. vulgata lectio magis
placet. Notum omnibus, Dolonem fuisse πόδας ἀκό-
τατον. Boivin.

Δόλων] Recte Guj. δόλον, seu δόλον φρονεῖ γενναῖος,
quippe qui egregie erat εἰς προφάσεις ἐξησκημένῳ, ut
ex seqq. adparet. Neque enim nota persona hic in
scenam producitur, sed omnino ficta, unde merito
ὠκύπτες nominis proprii vicem sustinet. F. Gavel.

25. Μέ τι] Hocce τι Gujeto foriān suspectum vi-
sum, quod μηδὲν praemissum id non admitteret. Fru-
stra. Diod. Sic. XI. c. 45. ἄλλο μὲν μηδὲν — τι. Hero-
dian. 2. 5. 7. Ὅθεν τι κατεπλήροτο. Sic εἰς τις fre-
quens

Ἐγὼ δ' ὑπ' ὀργῆς, ὥς γυνὴ δεδηγμένη,
 Ἀντίδακα τῆτον ἀθεράπευτον εὐτόχως,
 Ὡς ἦν ἔθ' μοι κονδύλες ποδὸς τυχεῖν.
 Ἥδη δ' ὁ δεινὸς ὄν' ἔχει λεπτόν τόπον,
 Καὶ τ' βάσιν νυγμοῖσι τρυπᾷ τ' κάτω.
 Ὁ δ' ὥς δρόμοισιν ἢ πάλῃ πλῆξας ἴχνη,
 Πλανᾷ γέροντα παιδαγωγὸν ἄθλιον.
 Καὶ κλεψίχωλον πόδα τιθεῖς ἰχνευόμενον,
 Δύστην αὐτὸς ἐκ δόμων προσέρχεται.
 ΩΚΥΠ. Πόθεν δ' ὁ δεινὸς χ' ποδῶν ἔτ' 3

παρῆν,

Ἀτραυμάτισ', ἄδατ', ἄστατ'
 πόν' ;

Ἄ Τείνω δὲ νεῦρον οἷα τοξότης ἀγῆς,
 Βέλ' προπέμπων, καὶ λέγειν βιάζει.
 Τὸ τ' πονητῶν ἔχαιλον, στοιχεῖ χρόνῳ.

ΤΡΟΦ. Ἐπαίρει σαυτὸν, ὦ τέκνον, καὶ κέφισον,

Μὴ πως με πίπῳν, καὶ αἰσάλης σὺ χωλὸς ὢν.

Ego, quam mordet ira, (quidni, feminam?)

Morsu hunc remordi certo & insanabili,
 Ut est solenne mihi ferire artum pedis.

30 Et jam dolor dirus parvum tenet locum,
 Soleamque terebrat imam punctiōibus.

At ille ut cursu vel lucta laeso pede,

Imponit educatori misero seni.

Furtim claudum pedem, visco captum meo,

35 Infelix efferens huc accedit, domo.

OCYP. At unde dirus in pedes hic ingruit,

Sine vulnere, stare, incedere impediens dolor?

Nervumque tendit, vir sagittator velut

Telum emissurus, & subigit me dicere

Quae sunt dolentum extrema, parvo tempore.

40 EDUC. Ipsum te sustine, mi fili, & al-
 leva,

Ne qua, dum claudicas, cadens me prostruas.

OCYP.

a Κλεψίχωλον] Emendavi ex Guj. & Fl Κλεψίχολον male cett. b ἰχνευόμενον] ἰχνευόμενος Guj. ἰχνευόμενος Schmid. c Προσέρχεται] Προέρχ. Guj. d Τείνω] Τείνει Guj. Sed & Τείνω legi posset. e Λέγειν] Στένω Guj.

quens Nostro aliisque. Vid. supr. Alex. c. 36. &c. Et Doct. F. L. Abresch. animadv. ad Aeschyl. p. 190. f. F. R.

33. ἰχνευόμενον] ἰχνευόμενον legend. for. i. e. ποσούοντα. Hefsch. ἰκνεύεται, ἔρχεται, νοσεί, καθάπτει, &c. ἰκνεύμενος pro ἰκνευόμενος Aeolice. i. e. a morbo petitum, tentatum. F. G.

ἰχνευόμενον] Optime hunc versum restituit Gujeto, sed pro ἰκνευόμενον mallem ἰκνευόμενον, si quidem Dorismo hic locus nullus est; f. Gavel. Bene, sed cur etiam cum Gujeto accentu mutato ter scribat ἰχνευόμενον, &c. quum EdJ. ἰχνευόμενον, causam non addit. Sed praestat Er. Schmidii observationem audisse: hic locus, ait, in plerisque libris depravatus est: Κλεψίχολον πόδα τιθεῖς ἰχνευόμενον, redditurque: & bilioium aegre movens captum pedem: q. esset a χολή bilis, cum sit ex χωλὸς claudus. Tum pro ἰχνη leg. ἰχνευόμενον, claudicationes celantem, praecipue sub primos insultus podagrae; cum tamen trahant pedem ἰχνευόμενον, visco captum. ὁ ἰζὺς viscum, in le ἰζύω visco capio, aves proprie: postea quocumque modo aucupor. Hinc ποῦς ἰχνευόμενος est pes visco captus, h. e. metaphoricē, tarde & lente progrediens. Quis hoc non probaret? Cum in ipso podagrae etymo idem intret, a ποῦς & ἄγρα captura formato, quod pedes ut laqueo capteret. f. F. R.

37. Τείνω] Praeter τείνω nihil cum Gujeto mutaverim, punctum ponendum post βιάζεται. f. Gavel. Illud punctum jam addidi. f. F. R.

38. Λέγειν] Στένω leg. videtur, subaudito ὁ πόνος.

F. G.

39. Τὸ τ' ποσούοντα ἴχνη] Dolores extremi, i. e. acerrimi cum tempore veniunt, f. processu temporis dolores intenduntur. F. G.

Ibid. Στοιχεῖ χρόνῳ] Non intelligi a me istum vericulum, fateor. Interpretatus sum ac si legeretur στοιχεῖ χρόνῳ, quod quidem sententiae convenire, appareret. Alia quaestio est, an ita auctor dederit. f. M. G.

45. Γογγύζων] Participium γογγύζων metrum aperte vitiat. Num ὀγκυλὸν γέρον, i. e. σιμῶς, γαῦρον, teste Hefsch. Senex dicitur v. 120. Καρχήδον τὰ πάντα μηδὲν εἰσθῆναι. An potius τὸ γογγύζων glossisma habendum τῷ ὀγκυλῶν, quod hic olim lectum fuerit? Sane Hefschius, ὀγκυλῶσαι exponit γογγύσαι. f. Gavel. Sed Cl. Editor observ. Misc. anni 1739. p. 433. adjicit, forte ἀδύνατα γογγύζων γέρον, quo quidem versui minore negotio consulitur, sensus tamen mihi melior videtur in ἀδύνατον. f. F. R.

46. Μή τι] Μη σὺ forsan.

F. G.

48. Ἐν ταῖς] Euripideum esse opinor.

M. du S.

Ἐν ταῖς ἀνάγκαις] Videtur Interpres non intellexisse hunc versum. Sensus est: morbo subactis juvenis, instar est senis. Per ἀνάγκας hic intellige τὰς τ' ῥόσων ἀνάγκας. ἀμφιβολίαν autem sic resolve: πᾶς γὰρ γέρον ἐστὶ. omnis juvenis instar senis est. est tamen & alius sensus: nempe cogente necessitate, senes fungi juvenum vice. Boivin.

Ibid.

OCYP. En teneo te sine pondere, & tibi obsequor,

Laborantemque pedem pono, & sustento me. Nam juniori turpe, aequales inter, est Minister invalidus, querulus semper senex.

EDUC. Ne, ne quid horum, stulte! aufer convicia.

Ne gloriare aetate: at illud noveris, Necessitatibus juvenis quisque est senex.

Audi monentem. Denique, si me subtraham, Stabo senex ego, juvenis jacebis humi.

OCYP. Tu si cadas, dolore carens, senex cades.

Etenim voluntas prompta senes sequitur viros. Nervis sed illorum caret omnis actio.

EDUC. Quid argutare? nec dicis mihi, quomodo

Dolor intrarit soleam pedis cavam tui?

OCYP. Dum cursu exerceor, levem ut ponam pedem

Currens contraxi, & in dolores incidi.

ΩΚΥΠ. Ἰδὲ κρατᾷ σε δίχα βάρους, καὶ πείθομαι,

Καὶ τ' ὠνέντα πῶδα τιθῶ, καὶ καρτερῶ.

Νεωτέρῳ γὰρ αἰχμῇ ἐν β' παισὶν αἰεῖ,

45 Ὑπέρτης ἀδύνατ' ὀγγύζων γέρον.

ΤΡΟΦ. Μὴ, μὴ τι ταῦτα, ἡ μαρὲ, μὴ

ἰ με κερτόμει·

Μὴ μ' ὥς νέῳ κόμπαζε, τῦτ' εἰδὼς, ὅτι

Ἐν ταῖς ἀνάγκαις πᾶσι γέρον κ' ὅτι νέῳ.

1 Πείθε λέγοντι· ἢ τὸ πῆρας ἀν' ὑποσπάσω,

50 Ἐστὴν ὁ πῆρας, σὺ δ' ἂν νέῳ πῆρας χαμαί.

ΩΚΥΠ. Σὺ δ' ἀν' σφαλῆς, πῆρας

ἀπονοῖ ὡς γέρον.

Προθυμία γὰρ ἐν γέρονσι παρέπεται·

Πρᾶξις δὲ τῦτοις ἐκέτ' ὅτιν' εὐτονον.

ΤΡΟΦ. Τί μοι σοφίζῃ, καὶ λέγεις οἷω τρόπῳ

55 Πόνῳ ὁ προῆλθε σὺ ποδὸς κοίλῃν βάσιν;

ΩΚΥΠ. Δρόμοισιν ἀσκῶν, κῆρον ὥς τιθῶ

πῶδα,

Τρέχων ῥ' ἔειλα, καὶ συνεμίχθην πόνῳ.

ΤΡΟΦ.

f ΩΚΥΠ.] In Fl. spatium est. In f. omisum etiam. Additum in P. H. B1. &c. g Παισὶν Παις ἐξ' ὅτιν' h Μαρὲ Sic B1. 2. Μαρὲ f. Fl. Ald. Fr. H. P. S. i Μοι f. l. k Ἐστὴν] Recepti ex Fl. ἐστὶ cett. l Πείθε Recte sic B1. 2. V2. P. S. Personam Ωκ. male praefigunt f. Ald. Fr. H. In Fl. spatium est, quo personar. nomina designantur. m Τὸ πῆρας] Τὰς χεῖρας Guj. Τὸ χεῖρ' ἀν' ὑποσπάσω. n Ὁ πῆρας Boiv. n Ὁ πῆρας] Ὁ πῆρας male Fl. o Προῆλθε] Προῆλθε Guj. & Pell. p Ἐσειλα] Ἐσφῆλα Guj. Forf. ἔπεινα, vel ἔπειλα.

Ibid. Ἐστὴν πῆρας] Lege ἔπεινα, recte ait f. Gavel. Sed id ex Fl. jam receperam.

49. Τὸ πῆρας αὖ] Legend. videtur: τὰς χεῖρας ἀν' ὑποσπάσω, quid si, τὴν χεῖρ' ἢ ὑποσπάσω, vel τὴν χεῖρ. &c. F.G. Τὸ πῆρας ferri non potest. Addi posset Gujei conjecturis, γῆρας ἀν' ὑποσπάσω, si senectutem meam, id est, senectutis meae opem tibi subtraxero. vel ἢ γῆροντ' ἀν' &c. Boivin.

Τὸ πῆρας] Omnino cum Gujei. legendum existimo τὰς χεῖρας, ex versu 170. Δέξασθε χεῖρας τὰς ἐμὰς &c. f. Gavel.

52. Παρέπεται] Παρέπεται mallet Doctiff. f. Gavel, vel προθυμία γὰρ γῆροντ' αὖ πῆρας, nisi nimis a vulgato abiret. Sed recte Cl. eam observat. Editor animadvertit: „ Παρέπεται deterius non videtur τῶ παρῶ, „ σπῆται, nec tribrachys deterius anapaesto. Secun- „ da emendatio vim versui videtur illatura, nisi ulti- „ mam in προθυμία corripere possit ostendatur”. Certe α in προθυμία longum est, aequae ac in φιλία similibusque, quia id α ortum ex η; antiquitus enim erat προθυμία, φιλία. f. F.R.

57. Ἐσειλα] Ἐσφῆλα legendum videtur, pro ἔσειλα autem usurpatum. τὸ ἔσειλα hic locum non ha-

bet.

Ἐσειλα] Versus duplici mendo laborat. Prima enim in ἔσειλα contra metrum corripitur, secunda vero in συνεμίχθην producitur. Ita dedisse credo doctissimum f. Gavel, licet inverso ordine excusa in Observat. sint verba. Additque: Gujeius corrigit ἔσφῆλα, quod sensum quidem expeditiorem facit, sed eodem tamen vitio laborat. Conjeciebam ἐνείσσω, ex vs. 9. vel, si liceret, σίσσω, simpliciter pro composito. Pro συνεμίχθην legendum videtur συνεμίχθην, sine augmento. Ad quae Cl. Editor rursus bene monet: commode pro συνεμίχθην videtur subijci decompositum συνεμίχθην. Sed cur sine augm. legeretur, nescio. συνεμίχθην pari quartaque sede tribrachyn legitime efficit, & solemne est Librariis Latinis Graecisque secundam praepositionem negligere. Consulantur addenda ad Liban. Epist. DCCCXXXVII. p. 864. „ Sed pro ἔσειλα tentat Vir Cl. ἔπεινα, quod α mihi in mentem venerat. Exemplisque id illustratum vid. in Obs. p. 434. At Doctiff. Abresch. in animadv. ad Aeschyl. p. 242. emendat ἔσειλα. Ac τίλλιν valere αἰνίσθαι, τελλισῶν, auctoritatibus probat; quare hoc forsitan praestat. f. F.R.

ΤΡΟΦ. Πάλιν τρέχ' ^a ὅς τις ^b εἶπον, ἢ καθήμενος,

Πάγωνά τίλλει κερῶν ὑπ' ὠλέναις.

ΩΚΥΠ. Οὐκὲν παλαίων ὡς δέλων παρ-
εμβολὴν

^c Βαλεῖν, ἐπλήγην. τῆτο δὴ σίτ' ἐυέ μοι.

ΤΡΟΦ. Ποῖ ^d στρατιώτης γέγονας, ἢ ^e ἵνα
παρεμβολὴν

Βάλλων σὺ πλεονάζων; ὡς κυκλαῖς ^c ψευ-
δηλογῶν;

Τὸν αὐτὸν ἡμεῖς εἴχομεν λόγον ποτὲ,

Μηδενὶ λέγοντες ἢ ἀλήθειαν φίλων.

Νῦν δ' εἰσορᾷς ^f ἀπανία ἐξ

Ὁ ^g ὠν ^h δ' ἐλελίξας ἐμμελῶς ἀφαστρέφει.

ΙΑΤ. Ποῖ ποῖ καθεύρω κλεινὸν Ὠκύπην
φίλοι,

Τὸν πόδα πονεῖντα, καὶ βάσιν παρειμῶν;

Ἰατρός ^h γὰρ ὢν, ἔκλυον ὑπὸ φίλῳ τινός, ⁷⁰

Πάχοντα δεινὰ τῆτον ἀσάτω πάθει.

Ἀλλ' αὐτὸς ἔτ' ἐγγὺς ὀμμάτων ἐμῶν,

Κεῖται κατ' ἐνῆς ὑπτί ⁱ βεβλημῶν.

Ἀσπάζομαι σε πρὸς θεῶν, καὶ σὸν,

Τί τῆτο; λέξον, Ὠκύπην, τάχα,

EDUC. Iterum currere, ut notum nemo dixit, qui sedens

Barbam vellebat; ille sub alis hispidus.

OCYP. Luctatus ergo, dum volo inserto pede

Ferire, sum percussus: illud crede mi.

EDUC. Qualis fuisti athleta, ut inserto pede

Feriens ferireris? Vagus es mendaciis.

Eosdem nos quondam sermones habuimus.

65 Amicorum dicentes vera nemini.

Nunc vero cuncta vides. . . .

Verum volutans ad numeros torquet dolor.

MED. Ubi nobilem invenio, sodales, Ocyrum

Laborantem pede, & solutis gressibus?

Etenim medico mihi sodalis retulit,

Hunc dira, morbo non constante perpeti.

Quin ipse nostros ante oculos in proximo

Jacet, supinus abjectus in lectulo.

Jubeo salvere per Deos te. Sed mali

75 Quid illud? Ocyru, dic ocus ut sciam.

Si

^a Ὅς τις] Ita Fr. P. B1. 2. H. Ὅς τις Fl. f. Ald. ^b Εἶπον, ἢ Εἶπεν, ὡς Pell. ^c Βαλεῖν] Βάλλων Guj. & Pell. ^d Ἴνα] Ἦν Guj. ^e Ψευδολογῶν] Bene S. Ald. cum Fl. Ψευδολογῶν f. B1. H. Ψευδολογῶν male ad quantitatem P. f. Ἀπανίας] Ἀπανίας Fl. ^g Ἐλελίξας] Ἐλίξας Guj. ^h Γὰρ ὢν] Ὡ γὰρ Guj.

58. Πάλιν τρέχ'] Proverbiale videtur, quasi remedium sit in simili malo iterum currere. Vid. Erasmus. Prov. *denovo currere*.

F.G.

Πάλιν τρέχ'] Interpretatus sum hanc lectionem, πάλιν τρέχ', ὡς τις εἶπεν, ὡς καθήμενος πάγωνά τίλλει, κερῶν ὑπ' ὠλένης. Monet alumnus suum de praecepto in constrictura illi dato, qui pedem inter currendum laxaverat; auctoremque ridicule signat. Hoc autem indicat, se conversationem illius sentire. f. M. G.

59. Πάγωνά] De hoc versu Muretum legere operae pretium est Var. Lect. XII. 17. qui in editione Proverbiorum Florentiae facta comparere eum ait.

M. du S.

60. Παρειμῶν] *Le croq en jambe*, i.e. pedis interjectus.

F.G.

62. Ἴνα] Ἦν legendum. Ordo: Ποῖ στρατιώτης γέγονας, ἢ σὺ πλεονάζων; βάλλων παρεμβολὴν.

F.G.

74. Ἀσπάζομαι] Non disputo, quid fuerit in autographo, sed sic reddidi, quasi fuisset, Ἀσπάζομαι σε πρὸς θεῶν. Καὶ σὸν πάθος τί τοῦτο; λέξον Ὠκύπην ὡς μάθω. Εὐ γὰρ σὺχομαι μάθων κ. τ. λ.

f. M. G.

Ἀσπάζομαι σε &c.] Quid si binos hos versus hoc pacto legamus & distinguamus?

Ἀσπάζομαι σε, πρὸς θεῶν ὡς πάθος
Ποῖον τι τοῦτο; λέξον Ὠκύπην ὡς μάθω.

Vel τί ἐστι τοῦτο, & λέξον Ὠκύπην ὡς πάθος, ut id respondeat sequentibus, εἰ γὰρ μάθωμι, & μάθων γὰρ ἀλήθειαν.

f. Gavel.

76. Τυχὸν, ἴσως] Male distinctio commatica ponitur inter duo adverbia τυχὸν ἴσως, quae conjungenda sunt, & πλεοναστικῶς poni solent, non secus atque αὐτὸ πάλιν. f. Gavel. cui obsecundavi, comma quod post τυχὸν erat, ante id collocans.

f. F. R.

78. Σωτήρ] V. Spanhem. 417. De Soterichae Asita *ἱποποιῶν* legimus apud *Suidam* (v.) qui carmine epico Pantheam laudavit, consule *Suidam*.

M. du S.

79. Σάλπιγγος] Quasi τὸ, Σωτήρ, σάλπιγγος, notet; sit σάλπιγγος εἶδος.

F. G.

Σάλπιγγος] Cur hic Soterichos Salpingis, id est tubae nomen habere dicatur, divinatū non admodum

sa

Si scire contingat, forsitan curavero
Dirum dolorem, & illud, quidquid est,
mali.

OCYP. Vides me, Soter, & rursus Soteriche,

Cognominis Salpingis, o Soteriche.

Dirus dolor pedis me mordet pessime,

Timidum pede, non simplex, pono vestigium.

MED. Unde? ecquid passus? indica, vel quomodo?

Nam verà si medico per omnia dixeris,
Salubrior venit: non doctus labitur.

OCYP. Cursum meditatus & quandam artem gymnica,

Ab amicis graviter vapulavi aequalibus.

MED. Cur non adest ergo gravis inflammatio

Ipsò in locò, nec humidum fomentum habes?

OCYP. Nec enim fero facile lanarum vincula,

Inutile ornamentum, quod multis placet.

MED. Quid ergo tibi placet? Scariphabo pedem?

Nam si mihi praebeas, illud bene noveris,
Secundo exhausturum multum me sanguinis.

OCYP. Fac ergo, si quid invenire novi potes,

Quo mox dolores diros e pede exigas.

Εἰ γὰρ μάθοιμι, τυχὸν ἴσως ἰάσομαι

Τὸ δεινὸν ἄλγος, τῷ πάθει δὲ συμφορὰν.

ΩΚΥΠ. Ὅρας με, σωτῆρ, καὶ ἄλλιν σωτήριχε,

Σάλπιγγος αὐτῆς ἔνομ' ἔχων σωτήριχε,

80 Δεινὸς πόνος με τῷ ποδὶ δάκνει κακῶς,

Δειλὸν δὲ βῆμα, καὶ ἄπλεν τιθῶ ποδὶ.

ΙΑΤ. Πόθεν; τί παθόν; μήνυσον, ἢ ποῶς τρώπῃ;

Μαθὼν γὰρ ἀλήθειαν ὁ ἰατρός ἀσφαλῶς,

Κρεῖττον πρόσεισι, σφάλλε' δὲ μὴ μαθὼν.

85 ΩΚΥΠ. Δρόμον τιν' ἀσκῶν, καὶ τέχνην γυμναστικὴν,

Δεινῶς ἐπλήγην ὑπὸ φίλων ὀμηλίκων.

ΙΑΤ. Πῶς ἔν ἀγῆς ἔπαρετι φλεγμονή

Τόπως κατ' αὐτῷ, καὶ ἔχεις τιν' ἐμμοσχύν;

ΩΚΥΠ. Οὐ γὰρ σέγω τὰ δεσμὰ τ' ἐριδίων,

90 Εὐμορφίαν ἀχρηστον εἰς πολλὰς καλὴν.

ΙΑΤ. Τί ἔν δοκεῖ σοι; καλῶς ἀκνήσω σε τὴν πόδα;

Ἄν γὰρ ὁ ὄλεθρος μοι, γιγνώσκειν σε χρὴ,
Ὡς ταῖς τομαῖσι πλείστον αἷμά σε κεῖται.

ΩΚΥΠ. Ποίησον εἴ τι χαλὸν ἐξευρεῖν ἔχεις,

95 Ἴν' εὐθὺ δεινὸν ἐκ ποδῶν παύσης πόνον.

ΙΑΤ.

i Οὐνομ'] Ὅνομ' Pell. melius. k Κέχ] Bene Fl. P. aliaeque. Κύν male J. l Παθόν;] Μαθόν; Fl. m Γὰρ] Delet Boiv. n Κατακνήσω] Κατακνίσω corrigat Gavel. o Μοι] Τούτο Γμή. omisso μοι. Μοι τότε Pell.

facile est. Mihi in mentem venit Minerva Σάλπιγξ apud Πausan. Corinth. p. 122, 43. Est autem Minerva etiam ὕμνος s. sospira, v.g. Πausan. Att. p. 40, 11. & p. 60, 12. Ὑμῶς denique eadem quae σάτιρα. Meliora lubens discam. Versionis interea rationem reddidi. J.M.G.

Ibid. Σωτήριχα] Sic λίμβος σωτήριχος in Anthol. L. 2. c. 41. Ep. 4. Σωτήριχος est nomen proprium ap. Cinnam L. IV. p. 192. At σάλπιγξ quod eo nomine insigniatur, referendum fortasse ad τὸ ἀνακλήκον. Max. Tyr. Serm. VI. καλὸν δὲ ἐν διαίτῃ τὸ ἐγκλιουσικόν, καλὸν δὲ ἐν φρονίᾳ τὸ ἀνακλήκον. J. Gavel.

88. Ἐμμοσχύν] Irrigationem partis affectae, quae fit appositione lanæ aut lini, liquore aliquo medicinali tincti. F.G.

89. Οὐ δὲ σέγω] I. ferre non possum. F.G.

90. Εὐμορφίαν] Ἀμορφίαν legit Interpres, (deformitatem reddens) sed τὸ εὐμορφίαν placet. Ordo, εἰ σέγω

τὰ δεσμὰ, εὐμορφίαν ἀχρηστον &c. appositive. I. e. εἰ σέγω τὰ δεσμὰ τ' ἐριδίων, ὅ ἐστιν εὐμορφίαν εἰς πολλοὺς καλῶς. τὸ μὴ σέγειν scil. i. e. τὸ μὴ ἔχειν, εἰς εὐμορφίαν, καὶ τὸ ἔχειν δεσμὰ ἀμορφία, vulgi opinione. Sed fortasse τὰ προφῶς verba sunt, non Ocypodis aegroti. F.G.

Ibid. Εἰς πολλοὺς καλὴν] Εἰς πόδας κακὴν conjicit J. Gavel, quod fasciis istis caput ornare decorum sit, pedes non item. Haud inepte profecto. J.F.R.

92. Γιγνώσκειν σε χρὴ] Ἄν γιγνώσκειν εὐ σε χρὴ; J. Gavel. Non. Nam longa est prima in γιγνώσκω, ut bene animadvertit observat. Editor (nec juvat, si γινώσκω substituas, quia & hoc primam habet longam) putatque si semel excidisset, legendumque: Ἄν γὰρ ὁ ὄλεθρος μοι σε, γιγνώσκειν σε χρὴ. Παρέχιν σε τιπὶ obviam locutionem esse. Sed confer Gmjeti & Pellesii codicis emendationem in varianti. notatam, & elige. J.F.R.

² IAT. Ἰδὲ σιδηρόχαλλον ὀπιφέρω τομῆς,
 Ὀξείαν, αἰμόδιφον, ἡμιστρόγυλον.
 ΩΚΥΠ. Ἐα, ἔα.
 ᵇ ΤΡΟΦ. Σῶτες, τί ποιεῖς; μὴ τύχοις
 σωτηρίας.

Τολμᾶς ᵉ σιδηρόσπαρτον ὀπιβαλεῖν πόνον; 100
 Μηδὲν κασιδῶς, προσφέρεις κακὸν ποσὶ.
 Ψευδὴς γὰρ ἔκλυες ὦν ᵈ ἀκήκοας ἔργων.
 Οὐ γὰρ πάλαισιν, ἢ δρόμοισιν, ὡς λέγεις,
 Ἀσκῶν ἐπλήγη. τῷτο γὰρ ἄκρῃ με.
 ᵉ Ἦλθεν μὲν ἐν τῷ πρῶτον ὑγίης ἐν δόμοις, 105
 Φαγὼν δὲ πολλὰ, καὶ πινὼν ὁ δυστυχὴς,
 ῥ Κλίνης ὑπερθε καλῶν πεσὼν, ὑπνοὶ μόνῳ.
 Ἐπεὶ αὖ νυκτὸς διυπνίσας, ἐκράυγασεν,
 Ὡς δαίμονι πωληγέις, καὶ ἑ πάντα φόβον
 λαβεῖν.

Ἐλεξε δ', οἱμοί, πῶθεν ἔχω κακὴν τύχην, 110
 Δαίμων τάχα κρατῶν ἔξω ποδός.
 Πρὸς ταῦτα νυκτὸς ἀνακαθήμενῳ μόνῳ,
 Ὅποια κῆρυξ ἐξεθρήνηε τὴν πόδα.
 Ἐπεὶ δ' ἀλέκτωρ ἡμέραν ἐσάλπισεν,
 Οὐτῷ προσῆλθε, χεῖρα θεῖς ἐμοὶ πικρὰν, 115
 Θρηγῶν, πυρέσων, ἐπ' ἐμοὶ ἡ βάζων.
 Ἀ πρὶν δὲ σοι κατεῖπε, πάντ' ἐψεύσατο,
 Τὰ δεινὰ κρύπτειν τὴν νόστον μυστήρια.
 ΩΚΥΠ. Γέρον μὲν αἰεὶ τοῖς λόγοις ὀπλί-
 ζεται,

Καυχώμενῳ τὰ πάντα, μηδὲ ἐν θένων. 120
 Ὁ γὰρ πονῶν τε, καὶ φίλοις ψευδῆ λέγων,

MED. En, jam parata ferri & aeris sectio
 Siliens cruoris, acuta, & semiteres.

OCYP. Omitte, omitta. . .

EDUC. Soter, quid occipis? Sic te fu-
 giat salus!

Audes quae sitas ferro poenas addere?

Ignarus omnium, malum admoveas pedi.

Mendacia tibi dicta, quaeque dicta sunt.

Nec enim luctamve seu cursum, quod
 indicat,

Exercens ictus est: at hoc mi credito:

Probe quidem valens primo venit domum,

Bene tum saturatus, affatim potus, miser

In lectulo jacens somnum solus capit.

Tum nocte somno excussus exclamat su-
 bito

Divinitus velut ictus: & cuncti timent:

Dixitque vae mihi! unde tanta vis mali!

Deusne quis pedem tenens extra rapit?

Ad haec, quam longa est, nocte solus re-
 fidens

Velut praekonis voce deplorat pedem.

Cum vix diem tuba gallas signaverat,

Ad me venit, tristem manum mihi injicit

Plorans, febriensque, meque nixus ambu-
 lans.

Sed quae modo dicebat, finxit omnia,

Dum dira morbi dissimulat mysteria.

OCYP. Verbis quidem semper senex ar-
 matus est,

Et gloriatur, cum possit nihil, omnia.

Morbo laborans, mentiens sodalibus

Fa-

α IAT.] Omisit γ. non Fr. P. B1. &c. In Fl. spatium est. β ΤΡΟΦ.] IAT. B1. male. At B2. Τρο. cum
 Fr. γ. P. H. &c. recte. ε Σιδηρόσπαρτον] Σιδηρόκαρπον Gij. δ Ἀκήκοας ἔργων] Sic B. P. Fl. Ἐργων ἀκήκοας Pell.
 aliaeque Edd. ε Ἦλθεν] Ἦλθε Fl. f Κλίνης] Ita Fl. cum γ. P. H. B1. &c. Κλίνης Amß. & S. g Πάντα φό-
 βον λαβεῖν] Πάντας φόβους λαβεῖν Gij. h Βάζων] Βάζων ὡδὲ πῶς Pell. i Αἰεὶ] Ex emendat γ. Gavel, Ἀὖ male
 Edd. pristinae.

97. Ἡμιστρόγυλον] An semicircularem? F. G.
 98. Ἐα, ἔα] Interjectio, non verbum, ut Inter-
 pres. F. G.

102. Ψευδὴς — ἀκήκοας ἔργων] Versus huius misere
 est corruptus, omnique sensu destitutus. Ed. Bas.
 princeps & Iunguin. postrema verba ita ordinant: ὦν
 ἀκήκοας ἔργων, neque dubito quin hic ordo sit verus,
 adeoque praefertendus. Sed neque ita consultum est
 metro. Equidem existimo legendum: Ψευδὴς γὰρ
 ἔκλυες ὦν ἀκήκοας λόγων. Sic versus optime & sensus

constat; idem enim est, ac si dixisset, ἰψεύστας γὰρ
 κλύων τὸν λόγον, ὦν ἀκήκοας. Vel pro Ψευδὴς legend.
 Ψευδὴς, aut Ψευδῆ, si pro λόγων malueris ἰπῶν. γ. Gavel.
 109. Καὶ πάντα φόβον λαβεῖν] Coniicit Gijes. καὶ πᾶ-
 ντας φόβους λαβεῖν, quibus subdit Boivin. Si metri ratio
 habeatur, legendum esse πάντα. At ne sic quidem
 metrum constat, si quidem καὶ corripi nequit, quod
 Vir Cl. existimasse videtur. Mallem scripsisset Gijes-
 τος, καὶ φόβους πάντας λαβεῖν, vel βαῖν. πάντα & φόβους
 λαβεῖν. Videndum tamen, possitne retineri φόβους &
 λα-

Famelico similis mandenti mastichen.

MED. Imponis omnibus diversa adeo loquens.

Aegrotus esse dicis, quo labores, nondum ais.

OCYP. Et quomodo rationes explicem mali?

Male cum sit, nil scio, nisi hoc, male esse mi.

MED. Occasionem praeter si cui pes dolet,

Is quaelibet tum vana comminiscitur, Haud inscius diri, cui iunctus est, mali.

Et nunc modo unus est . . .

At cum pedem dein dolebis alterum,

Gemes cum lacrimis. Unum edico tibi:

Hoc illud est ipsum, seu nolis, seu velis,

OCYP. Quid illud ipsum? dic, quo nomine cluit?

EDUC. Habet malo repletum nomen duplici.

OCYP. Eheu! Quid istuc? dic, o obsecro, senex.

EDUC. Ex quo doles loco, caput habet nominis.

OCYP. Ut dicis, a Pede principium nomen trahit.

EDUC. Hinc tu dirum Agrae nomen in fine adjice.

OCYP. Et qui miserum fat insuper ludos facis?

EDUC. Est sane dira, namque parcit nemini.

Πεινῶντ' ἔαπε ματρίχην μαστωμένην.

ΙΑΤ. Πλεονεῖς ἀπαλίας, ἀλλὰ δ' ἐξ ἄλλων λέγεις,

Λέγων, πονεῖν μὲν, ὃ δὲ πονεῖς, ἔπω λέγεις.

ΩΚΥΠ. Πῶς ἐν φράσω σοι τῷ πάθους συμφορὰν;

Πάσχων γὰρ, εἰδὲν οἶδα, πλὴν πονῶ μόνον.

ΙΑΤ. Ὅταν ἀφορμῆς δίχα πονῇ τις τὸ πόδα,

Πλάσσει τὸ λοιπὸν ὅς θέλει κενὸς λόγος, Εἰδὼς τὸ δεινὸν ὃ συνέβη κακῶ.

130 Καὶ νῦν μὲν ἄκμην εἰς.

Ἐπὰν δὲ καὶ τ' ἕτερον ἀλγήσης πόδα,

Στένων, δακρύσεις, ἐν δὲ σοι φράσαι θέλω.

Τῆτ' ἐστ' ἐκεῖνο, καὶν θέλης, καὶν μὴ θέλης,

ΩΚΥΠ. Τίδ' ἐστ' ἐκεῖνό γ', εἰπέ, καὶ τί κληῖται;

135 ΤΡΟΦ. Ἐχει μὲν ὄνομα συμφορᾶς γέμον διπλῆς.

ΩΚΥΠ. Οἶμοι. τί τῆτο; λέξον, ὦ, δέομαι, γέρον.

ΤΡΟΦ. Ἐκ τῆ τόπῃ μὲν, ἔ πονεῖς, δέχῃν ἔχει.

ΩΚΥΠ. Ποδὸς μὲν δέχῃν ὄνομ' ἔχει καθὼς λέγεις;

ΤΡΟΦ. Τῆτω σὺ πρόαδες ὅππ' τέλει δεινὴν ἀγραν.

ΩΚΥΠ. Καὶ πῶς με τ' δύστηνον ἔτι;

ΤΡΟΦ. Δεινὴν ὄρῃσα, Φεῖδε γὰρ εἰδένός.

ΩΚΥΠ.

k 'Ακμήν] 'Ακμῆς Pell. l Εἰς] Εἰς, ἴσως l. m Δακρύσεις] Pell. ita recte. Δακρύεις Edd. n Κληῖται] Sic Guj. recte. Κληῖται Edd. ante. o Γέρον] Γέρον B1. & 2.

λαβεῖν, ita ut haec pendeat structura a duplici potestate particulae αἷς.

111. Κρατῶν ἔξω] Legere possemus ex notissimo Graecae ling. idiotismo Δαίμων τάχα τις ἔξω κρατῶν ποδὸς μὲν ἔχει. Verum haec mera est conjectura.

112. Ἀνακαθήμηνον] Non male legeretur ἀγκαθήμηνον μόνον. f. Gavel. Sed sine necessitate tamen. f. F. R.

115. Προῆλθε] Προῆλθε. F. G.

116. Ἐπ' ἰμοι] Ὁρητῶν, πυρίσων, εἴτ' ἐπ' ἰμοι αὐτὸν βάλλειν, tentat f. Gavel. id tamen meram esse conjecturam professus. Sed Cl. D'Orville liberiore conjectura: Ὁρητῶν, πυρίσων [τ' ὠτρητῶν] βάλλων ἰμοί. At uni

illi pedi posset quidem consuli, pro ἰπ' legendo ἰπλ. Sed quinque tum modo pedes erunt. Ideoque vox quaedam supplenda.

130. Καὶ νῦν &c.] Καὶ νῦν μὲν ἄκμην εἰς ποδῶν δεινῶς ἔχει legi posse proponit f. Gavel.

132. Δακρύσεις] Ita etiam restitui jussit f. Gavel. cumque Pell. id habeat, facile obsecutus sum. f. F. R.

136. Ὡ, δέομαι] Ἀντομαι substituit f. Gavel, quo verbo etiam utilis est v. 155. Sed nulla urgente necessitate; quum nec tribrachys nec anapaeus hic gnaros legis jamborum offenderent, ut Cl. Editor observat. p. 437. recte monet. f. F. R.

ΩΚΥΠ. Σωτήρ, τί λέγεις; τί δέ με;

ΙΑΓ. Ἄφες με μικρόν, ἡλόγημαι σὺ χάριν.

ΩΚΥΠ. Τί δ' ὅτι δεινόν, ἢ τί συμβέβηκέ

^a μοι;

ΙΑΓ. Εἰς δεινόν ^b κ' ἀχώριστον πόνον ἥλθες ^c 145
ποδός.

ΩΚΥΠ. Οὐκ ἔν με δέι' ὀρόχωλον ἐξάν-
τλειν ^c πόνον;

ΙΑΓ. Χωλός μ' ἂν ^d ἦς, ἔδέν ὅτι, μὴ
φοβῶ.

ΩΚΥΠ. Τί δ' ὅτι χεῖρον;

ΙΑΓ. Ἀμφοῖν ποδοῖν σε συμποδισθῆναι
μένει.

ΩΚΥΠ. Οἱμοι. πόθεν μοι χαμνός ^e εἰσῆλ- 150
θεν πόνον;

Ποδός δι' ἄλλης, καί ^f μοι συμπάχει κα-
κός;

Ἦ πῶς ^g ὅλ' ὁ πῆγ' α, μέλαθ' ἔχει δέ-
λων;

Δειλαίνομαι δὲ πολλὰ μέλαθ' ἦσαι πόδα,
Νήπι' ^h, ὅποια βρέφ' ⁱ ἄφρω φοβέμεθ' ^j.

OCYP. Soter, quid ais? quid me . . .

MED. Sine me parum: tua peregrinor
gratia.

OCYP. Quid est igitur mali? aut mihi
quid accidit?

MED. Pedis es nactus dolorem durum,
inseparabilem.

OCYP. Sic ergo claudicans malum ex-
antlandum erit?

MED. Modo claudus esses! Hoc nihil:
hunc aufer metum.

OCYP. Quid ergo peius?

MED. Superest utroque te pede impe-
dirier.

OCYP. Heu, heu mihi! novus unde
morbus ingruit

Pedem per alterum, qui me vexat male?

Quam fixus haereo, discedere cum velim!

Metuoque valde, pes cum transferendus
est,

Incautus, ut puer subito perterritus,

Sed

^a Μοι] Restitui ex *Γ.* & *Fl.* Σοι cett. male. ^b Κ' ἀχώριστον π. ἥλθες] ἥλθες ἀχ— πόνον *Γ.* ἥλθες πόνον ἀχ—
Βοῖν. ^c Πόνον] Βίη *Fl.* si βίον haberet, reciperem. ^d ἦς] *Γ.* ἦς male. Ἦν *Γ.* abjecto ἂν. ^e Εἰσῆλθεν] *Fl.* non recte. ^f Μοι] Ita correxit *Solan.* Μοι *Edd.* priores. ^g Ὅλ' *Γ.* Sic *P. Fl. H.* Ὅλως *Γ.* *Β.* *1.* *Ald.* *Fr. S.* *Ampf.*

145. Εἰς δεινόν &c.] Εἰς δεινόν ἥλθες ἀχώριστον πόνον πο-
δός *Γ.* legit, ut metrum restituat. At ne sic qui-
dem metrum constet. Spondeum enim in quarto pe-
de ejusmodi jambi stare non patiuntur. legendum ita-
que:

Εἰς δεινόν ἥλ' | θες πόνον, | ἀχώριστον | ποδός.

Boivin.

149. Μοῖν] I. e. manet te τὸ συμποδισθῆναι. *F. G.*

151. Μοι συμπ.] Lege μοι pro με, quod in libris
nostris erat. *M. du S.*

Ibid. Καί με συμπάχει] An legend. καί με συμπά-
χειν κακώς; (συμπάχειν voluit, credo) vel κακῶς
μοι συμπάχει, aut tandem, ὡς με συμπάχειν κακῶς. quo
pertinet *Amphididis* dictum, quod refert *Aprokolius*
Cent. XIV. N. 74. Ὅπως τις ἀλγυῖ, καὶ οὐκ ἔστι νόον
ἔχει. ait *Γ. Gavel.* p. Obf. saepe adlegatar. 438. Ve-
rum *Solani* correctionem servavi, etli licentia in μοι
corripiendo tum statuenda. *Γ. F. R.*

152. Πῶς ὅλως] Lege ὅλ' ait *Γ. Gavel.* An quia
πῶς praecessit? Sed aliis non videbitur satis gravis
caussa. Et ὅλ' ac ὅλως in Luciano tam crebro pro-
miscue habuimus, ut pigeat alibi dicta repetere. In-
terim non male sensit, nam ὅλ' erat in *Fl.* ac *P. H.*
quod servavi. *Γ. F. R.*

156. Εἴπερ τέχνη σὴ δυν.] Criticorum oculos effugit
hic vers. licet laboret defectu semipedis, quod *Διάλει*
primam corripit, probe monet *Cl. Editor Observ.*
Misc. an. 1739. p. 438. legique posse docet, vel *Εἴπερ*
τέχνη ἢ σὴ &c. vel *Εἴπερ* *τι τέχνη*, vel *εἴπερ* *τέχνη* *τι* *σὴ*
δύναται. Parum abest quin illud *τι τέχνη* edi curem,
ita se commendat. *Γ. F. R.*

162. Ἀφινκλον] Est asyndeton pro πάθ' ^h κακὸν καὶ
ἀφινκλον. vel lege εἰς πάθος κακόν. *Γ. Gavel.*

164. Οὐ γὰρ] Ludit in duplici signif. vocis ποδά-
γρα. Sumitur enim, ut notum est, vel, quemadmo-
dum hoc versu, pro pedicula ferrea, quae hodieque
maleficis hominibus occulte tendi solet, & feris be-
stiiis. *Suid.* in V. Vel pro morbo articulari, uti versu
ab hoc secundo, Δεινὸν δ' ἔκρυφαιον (alludit iterum
hoc vocabulo ad priorem vocis podagra significatio-
nem) εἰς πάθος κακόν, quod nimirum non jam male-
ficos tantum, sed omnes sine ullo discrimine corripit.
Γ. Gavel.

167. Ἦς σὺκ] Versus *Enripedis*. V. *Orest.* p. 1. &
seqq.

Ἦς σὺκ ἂν] Ex *Enrip.* Or. init. & *Γου. Trag.* sub
init. *Γ. Gavel.*

169. Πόθεν μοι τρυπᾷ] Τρυπᾷ πόθεν μοι necessarius
cor-

Sed obsecro te per Deos, Soteriche,
Ars si potest quidquam tua, nil mihi in-
videns

Sanato me: quod si minus, plane occidi.
Occulta enim patior, telis pedes petor.

MED. Verba equidem foecunda fraudis
amputans

Medicorum, qui nihil nisi alloqui solent,
Reapse sed salubre nil quidquam sciunt,
Aegro tibi compendio dicam omnia.
Primo in malum incidisti inevitabile.

Nec murices enim induisti ferreos,
Inventum maleficis capiendis decipulam:
Sed diram & abditam crucem omnibus
malam,

Cujus natura hominum non fustulerit onus.
OCYP. Hei hei! vae vae! hei hei! vae vae!
Hei unde mi terebrat pedem abditus dolor?
Prehendite, antequam cadam, meas manus!
Satyri ut solent Bacchum fulcire brachiiis.
EDUC. Senex licet, tamen tibi en! ob-
tempero,

Provectus annis te juvenem duco manu.

155 Ἀλλ' ἄντομαί σε πρὸς θεῶν σωτήριχε,
Εἴ πορ τέχνη σὴ δύναϊ, μηδὲν φθονῶν
Θεράπνευσον ἡμᾶς, εἰ δὲ μὴ, διοίχομαι.
Πάχω γ' ἀφανῶς, χεῖ ποδῶν τοξεύομαι.
ΙΑΤ. Τὸς μὲ πλανήτας πειλὼν λόγους
ἐγώ,

160 Τὸς τ' ἰατρῶν τ' ὁμιλῶντων μόνον,
Ἔργω δὲ μηδὲν εἰδότεων σωτήριον,
Τὰ πάντα σοι πάχοντι, συντόμως φράσω.
Ἀφευκλὼν ἦλθες πρῶτον ἐς πάθος κακόν.
Οὐ γ' σιδηρόπλαστον ὑπεδύσω βάσιν,

165 Ὅ τοις κακέρχοις εὐρέθη τεκμήριον.
Δεινὴν δὲ καὶ κρυφαίαν εἰς πάντας ἡ κακίην,
Ἦς οὐκ ἂν ἄροιτ' ἀχθος ἀνθρώπων φύσις.
ΩΚΥΠ. ἡ Αἴ, αἴ, αἴ, αἴ, οἶμοι, οἶμοι.
Πόθεν μοι τρυπᾷ τ' πόδα κρυπτὸς πόντος;

170 Δέξαο δὲ χεῖρας τὰς ἐμὰς πρὸ τῆ περσεῖν,
Ὅποια Σάτυροι Βακχίους ὑπ' ὠλένας.
ΤΡΟΦ. Γέρων μὲν εἰμι, πλὴν ἰδὲ σοι
πεύθομαι,

Καὶ τ' νέον σε χειραγωγῶ πρέσβυς ὢν.

g Κάκλω] Κακίη Edd. priores. h Aí, αἴ] Aí, αἴ accentu gravi Fl. Dubie H. Ald. B1. cum acuto f. f
Fr S. i ἰδοὺ σοι] Ita Fl. Fr. H. P. Ald. ἰδούσι f. ἰδοὺ, σοι B1. 2. interposito commate.

corrigit f. Gavel. Sed malle mutatione minore &
structura faciliore, πόντος τρυπᾷ μοι &c. Nam prima
in τρυπᾷ communis videtur; brevis Aristophani in τρύ-
πημα. Ep. 1233. longa Homero in τρυπᾷ & in τρυπᾷ-
νω, Odyss. I. 384. — f. f. f. R.

171. Βακχίους ὑπ' ὠλέν] Βακχίους ἐπ' ὠλένας vult doct.
f. Gavel. Sed Βακχίους in quo Edd. nostrae consen-
tiunt, defendit Cl. D'Orville ex Eurip. Cycl. 445. item
155. 428. 517. 519. Aliisque etiam Latinis. De ὑπ'
autem in ἐπ' mutando ego non contradicerem Gavel-
lio, recte ibid. dicenti praepositiones ὑπὸ, ὑπὲρ, ἐπὶ

perinde ac ὑπὲρ saepissime permutari. Quod autem
addit, supra in Asino c. 47. idem factum esse, ac pro
vulgato καὶ γὰρ σφόδρα ἡχθόμενι ἐπὶ τῷ διαπύτῃ, κλέπτῃς
ἄμα καὶ λήγῃ ἑαλωπῶς, legendum ac distinguendum:
καὶ γὰρ σφόδρα ἡχθόμενι, ὑπὸ τῷ διαπύτῃ — ἑαλωπῶς,
disquiram in Addendis. Certe mutata distinctio pla-
cet, utrum vero ἐπὶ non aequè valere possit coram
Domino, ut alibi Luciano aliisque valet, videbimus.
At ὑπ' hic stare potest, si novum subcundi verbum
intelligas.

f. f. R.

EPIGRAMMATA LUCIANI.

Λουκιανὸς εἰς τὸ αὐτοῦ βιβλίον.

I. *Lucianus in suum ipsius librum.*

Λουκιανὸς τὰδ' ἔγραψε, παλαιὰ τε μω-
 ρὰ τε εἰδὼς,
 Μωρὰ γὰρ ἀνθρώποις καὶ τὰ δοκῶντα
 σοφά.
 Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι ἀμφικριδὸν ἔστι νόημα.
 Ἄλλ' οὐδὲν θαυμάζεις, τῷθ' ἑτέροις γέλωτος.

Lucianus scripsi haec, antiquaque stul-
 taque doctus :
 Id quoque enim stultum est, quod tibi
 forte sapit.
 Nil homini certum est, nec voto vivitur uno :
 Sed ridens eadem hic elevat, ille probat.

Εἰς ἀσώτους.

II.

In Theronem prodigum.

Interprete Grotio :

Τὸν πατρικὸν πολῦτον νέϋον ὦν ὁ Θήρων ὁ
 Μενίππευ
 Αἰσχροῦς εἰς ἀκρατεῖς ἐξέχεεν δαπάνας.
 Ἀλλὰ μιν Εὐκτῆμων πατρικὸς φίλος ὥς
 ἐνόησεν
 Ἦδη καρφαλέην β. τειρόμενον πενήν.
 Καί μιν δακρυχέων ἀνελάμβανε, καὶ πόσιν
 αὐτὸν
 ὅηκε θυγατρὸς εἶς, πόλλ' ὅπτι μέλεια δές.

Luxuria marcens juvenili more Me-
 nippi
 Theron cum patrias dilaniasset opes :
 Euctemon doluit quondam genitoris avi-
 cus,
 In misera juvenem vivere pauperie.
 Quin dedit & lacrimas : atque in sua tecta
 recepto
 Noster eris, dixit, non sine dote gener.
 II.

α. Θήρων] Bene Edd. Anthol. & S. Ed. Luciani. Τήρων male P. β. Τειρόμενον] Sic P. & Anth. Τειρόμενον Ed. S. Luciani male.

I. ἔγραψε] Clar. J. P. D'Orville, cujus liberali be-
 neficio nonnulla Luciani Epigrammata inedita sum
 pactus, quae deinde subijciam, versionemque Grotii
 singulorum (excepto primo & ultimo) quam hic ex-
 hibemus ; observationes etiam quasdam addiderat ;
 quarum haec est prima : „ Si Luciani hoc Epigram-
 ma, ut verosimile fit, maluerim ἔγραψα, ut de se
 Theocritus :

„ Ἀλλ' ὁ Χιὼν ἔγω δὲ Θείκριτον, ὃς τὰδ' ἔγραψα,
 „ Εἰς δὲ τὸ πολλῶν εἰμὶ Συρακοσίων.

Varietates Codicis Vaticani & aliorum ab eodem ex-
 ceptas mecumque communicatas addidi. Ordinem
 autem Epigrammatum in Edd. Luciani admodum per-
 turbatum, ad Anthologiae seriem revocavi. J. F. R.
 3. Διακριδὸν εἶς] Scribendum videtur ἀφκριτον a ἀφ-
 κριτῷ, unde compos. ἀδιακριτῷ. Α κρινομαι κριτός
 selectus, Homero II. A. ἀφκρινομαι, ἀφκριτῷ & ἀδια-
 κριτῷ. F. G. Emendatio τῷ, ἀφκριτον etiam adscribi-
 tus Menagio in Ed. Graec. Verum adverbium interdum

pro adjectivis poni, vidimus supra Philop. c. 6. quibus
 addere possem Dios. Sic. XI. c. 7. συζῶν γὰρ ἄσος, 2-
 liaque similia, unde vulgatum ἀφκριδὸν defendi queat.
 Adiecerat & Cl. D'Orville : Menagius ἀφκριδὸν scriben-
 dum autumat. sed ἀφκριδὸν recte se habet. J. F. R.

II. Εἰς ἀσώτους] In Cod. Vaticano & aliis : Λουκιανὸν
 Σαρμοσάτιος τὸ ἐπιπλὴν ἄσος. J. P. d'Orv.

I. Τὸν πατρικόν] Totum hoc cod. modo legitur in
 Anthol. I. c. 9. p. 28. In Francof. I. Wechel. p. 22.
 Steph. p. 13. exceptis tribus verbis, quae in variantt.
 notavi. Quae autem Brodaeus atque Obsoerus in Ed.
 Francofurtana ad haec epigrammata exponenda adjece-
 re, non semper ejus sunt momenti, ut hic repetantur.
 E. c. quando addunt „ Thero. Menippi filius. εἰς suae.
 „ γαστρὶ. Plutarch. de Alexandro loquens : ἦν δὲ καὶ γα-
 „ στρος ἐγκρατέστατος. Gregor. ὥς μὴ χαλάζειν γαστρὶ,
 „ μηδὲ τοῖς ὑπὸ γαστρίᾳ πάθειν. Marryson. Venerae
 „ libidini. Πενίης κύμα. a naufragiis translatum. ἰδιώ-
 „ bonis. Haec pro specimen. Brodaeus tamen omnia,
 „ Obsoerus potissima deinde addemus. J. F. R.

4. Τειρόμενον] Τειρόμενον. Typogr. vitium, pro τειρό-
 μενον

Ille sed, adspecto quod non speraverat
auro,

Ad veteres sumtus notaque damna redit:
Dilapidat census concedens omnia ven-
tri,

Et quae sub ventrem deteriora latent.
Atque ita Theronem miserum mala rursus
egestas

Absorpsit reflui gurgitis illuvie:
Jamque flet Euctemon non hunc quem fle-
verat ante,

Sed dotem & natae flebile conjugium.
Doctus ab exemplo, quam, qui sua perdidit, illi
Non sit in alterius rebus habenda fides.

In sufficientiam.

III.

Eis autárkeian.

Mors quasi sit vicina tibi, sic utere rebus:
Et quasi mors longe sit tibi, parce tuis.
Ille vir est sapiens, haec qui duo cogitat,
& sic

Sumens & retinens servat utrimque modum.

Eis τ' ἀνθρώπινον βίον.

IV.

In vitam humanam.

Omnia mortali mortalia: praetereunt
res,

Θνητὰ τὰ τ' θνητῶν, καὶ πάντα παρέρ-
χεται ἡμᾶς.

Ἡ,

• Ἑλπίδας] Sic quatuor Edd. Anthol. Ἑλπίδα Edd. Luciani. d Tò δεύτερον] Tò δεύτερον Anthol. hic & mox.

μνησθ. Verum cum plura sint, ea non notabimus: fa-
tius est, ut non Luciani Editionis, sed Anthologiae ex
Stephani editione ratio habeatur. J. P. D'Orv. Ego
tres alias Anthol. Edd. jam ante contuli, & vitia non-
nulla inde emendavi, ut ex adjectis var. lectt. adpa-
ret; jam tandem Stephani Edit. quoque nactus bene-
ficio eruditiss. C. de P... ad eam cetera typotheta-
rum vitia castigabo, quae non semper operae est in
variantt. meminisse. J. F. R.

6. Ἐπιμνήστω] Lege ἐπιμνήστω. F. G. Et sic Ald.
Itaque sic edi curavi, probante etiam Stephano, in Thef.
atque ostendente, Homeri imitationem esse, pro ἐπι-
μνήστω, & desiderari auctoritatem certam, qua ἐπι-
μνήστω junctim scribendum demonstrat. J. F. R.

7. Παρ' ἑλπίδας] Sic in melioribus Edd. Sed in Cod.
Vatic. παρ' ἑλπίδας, quod forte ex παρ' ἑλπίδας; sed tu-
tius sequi vulgatam lectionem παρ' ἑλπίδας. J. P. d'Orv.

11. Οὕτω] Οὕτως Cod. Vat. In hoc Cod. adjicitur
saepè haec & aliae literae, quae secundum canones ab-
esse solent. J. P. d'Orv.

13. Ἐδάκρυς] Sic & Anthol. Edd. omnes. Lege ἰδά-
κρυς. J. F. R.

III. Ὡς τεθνήσκω] Anthol. I. Lubin. p. 33. Franc.
26. Steph. 15. quatuor hos vers. eod. modo. Ut
autem supra, in Soloc. §. 7. τεθνήξει improbatur
propter ambiguitatem, qua dubium esset, secundaene
sit personae a τεθνήσκω, Attice formatæ pro τεθνήξη,
an vero tertiae a τεθνήξει, ut bene advertit etiam Doct.
Abresch. anim. ad Aeschyl. p. 382. ita hoc τεθνήσκω
non tam est paullo post fut. passivum, cui in verbo ab-
soluti locus non est, sed medium, a τεθνήκω. J. F. R.

IV. Θνητὰ] In uno Cod. Λυκουλία, non Λυκιστοῦ
esse perhibetur. In alio perhibetur Palladae. & se-
quens Epigramma
Γῆς ἐπὶ βῶν γυμνός, γυμνός δ' ἐπὶ γαίαν ἀπειμὶ.
καὶ τί μάτην μοχθῶ; γυμνὸν ὄρω τὸ τέλος.
Utrumque ego hoc distichon propter in verbis lusum
censo Lucilio vel Pallada dignius quam Luciano. In
primo autem ex ἀπ' ἡμῶν prior vox male omittitur
in Vaticano. J. P. d'Orv.

*Ἦν δὲ μὴ, ἀλλ' ἡμεῖς αὐτὰ παρέρχομεθα.

Aut homo. res vita praetercunite fugit.

Εἰς μικρὸν βίον.

V.

In breve aevum.

Τοῖσι μὲν εὖ πράττεισιν πᾶς ὁ βίος βραχύς ἐστι
Τοῖς δὲ κακῶς, μία νύξ ἀπλετάς ἐστι
χρόνος.

Quantum vita patet, brevis est felicibus: una
Nox miseris ingens temporis est spa-
tium.

Εἰς ἔρωτα.

VI.

In Amorem.

Οὐχ ὁ ἔρως ἀδικεῖ μερόπων γένος, ἀλλ'
ἀκολάστοις
Ψυχαῖς ἀνθρώπων ἔσθ' ὁ ἔρως πρόφασις.

Non Veneris puer est, laedit qui eorda, sed
illum

Praescribit vitiis mens male sana suis.

Εἰς χάριτας.

VII.

In Gratias.

*Ὡκεῖαι χάριτες, γλυκερώτεραι ἢν δὲ βρα-
δύνη,
Πᾶσα χάρις κενεή, μηδὲ ἰσχυροῦ χάρις.

Quae properat, grata est ea gratia: si qua
moratur,

Languida, nec tanto nomine digna venit.

Εἰς ἀχαρίστους.

VIII.

In Ingratos.

Φαῦλός ἀνὴρ πῖθός ἐστι τέλει μὲν, εἰς
ὃν ἀπάσας
Ἀντλῶν τὰς χάριτας, εἰς κενὸν ἐξέχεας.

Pertusus cadus est homo non probus: omnis
in illum

Quae collata fuit gratia, vana perit.

Εἰς θεούς.

IX.

In Deos.

*Ἀνθρώπους μὲν ἴσως λήσεις ἀτοπὸν τι ποιήσας
Οὐ λήσεις δὲ θεός, εἰδὲ λογιζόμενος.

Turpe aliquid faciens homines fortasse latebis;
Sed fallunt nec quae mente putata, Deos.

In

α. Λέγοιτο] Γίνετο Cod. alter. β. Θεοὺς] Θεὸν Vatic. & alii Codd. Anthol.

Θητὰ &c.] Sic & Anthol. I. c. 13. Deinde sequitur cod. lib. p. 44. Ed. Lubini, p. 32. Ed. Francof. p. 20. Steph. aliud incerti, "Ἀχρὶς ἀνὴρ ἡς ἀγαμύνη, Νεμῶνις, — quod Luciani esse, viri cujusdam docti manus adpinxit; sed quum nesciam quo argumento, id hic non addidi. Si tamen interea cognovero, id ex Cod. esse, postea etiam adjiciam.

V. Τεῖς μὲν] Anthol. I. c. 24. p. 70. Fr. 49. Steph. 32.

Πᾶς] Ita & Cod. Vat. Sed ἄπας correxi in Vanno critica, p. 328.

VI. Οὐχ ὁ ἔρως] Anthol. I. c. 26. p. 80. Fr. 55. J. F. R.

VII. Ὡκεῖαι χάριτες &c.] Dixi in hunc sensum in proëmatibus meis Graecis, Epigrammate ad Guillelmum Lamonium, Principem Senatus Parisiensis:

*Ἡ χάρις ἐν καιρῷ μικρὴ χάρις ἐστὶ μενίσση.

Καὶ ταχέως δύνηται, ἐστὶ χάρις χαρίτης. AE. M.

Eod. modo est in exemplari utroque Anthol. I. c. 30. p. 84. (al. 58.) Steph. 39. nisi quod non duobus inclusum: commatibus, quod imitatus sum.

Ὡκεῖαι &c.] In membrana Vaticana duobus locis hoc epigramma cou ἀδελφον, s. sine certo auctore exhibetur. In v. secundo in Cod. quodam μὴ γίνετο χάρις.

VIII. Φαῦλός] Anthol. I. p. 85. in majore, p. 58. Steph. 40.

IX. Ἀνθρώπους] Anthol. p. 117. Maj. 79. Steph. 55. Ποῖσας in Cod. Vatic. quod ferri potest: Sic passim Codd. & vett. Inscript. apud Muratorium, p. MCCXXXII. 8. Gruter. MLXXXIX. ἐκίησι.

X. Οὐδὲν &c.] Anthol. 132. Maj. f. Francof. 91. Steph. 63.

XI. Ἀπρήταν &c.] Vid. I. Anthol. c. 51. (major. p. 103. Steph. 70.) Et Rittersh. p. 56. addidit Solanus confu-

In Adulatores.

X.

Eis κόλακας.

Rebus in humanis nihil est crudelius illo,
 Qui sub persona fallit amicitiae.
 Nam quia securi nos non ut ab hoste tue-
 mur,
 Bis nocet, atque habitam vertit in arma
 fidem.

Οὐδὲν ἐν ἀνθρώποισι φύσις χαλεπώτερον εὔρειν
 Ἀνθρώπου, καθαρὰν ψευδομένης Φιλίης.
 Οὐ γὰρ ἔθ' ὥς ἐχθρὸν ποροφυλασόμεθ', ἀλλ'
 ἀγαπῶντες
 Ὡς φίλον, ἐν τέτῳ^c πλείονα βλα-
 πτόμεθα.

In Mysteriorum.

XI.

Eis μυστήριον.

His quae dicta nocent linguam tibi pone
 sigillum:
 Plus voces, minus est res retinere suas.

Ἀρρήτων ἐπέων γλώσση σφρηγίς ὅππ-
 κείῳ^c
 Κρείσσων γὰρ^d μύθων ἢ κτεάνων φυλακή.

In Divitias.

XII.

Eis πλεῖστον.

Divitias animi solas hoc nomine di-
 gnas
 Esse puta: census ad bona tanta nihil.
 Ille mihi demum locuples divesque vocetur,
 Qui superum norit commoditate frui.
 At qui perpetuo numerando pallet in
 aere,
 Atque alias aliis semper acervat opes,
 Talis erit, quales per cerea castra la-
 borant,
 Sic ut non ipsae melle fruantur apes.

Πλεῖστον^e ὃ τ' ψυχῆς, πλεῖστον^e μόνον^e ὅστις
 ἀληθής,
 Τ' ἄλλα δ' ἔχει αὐτὴ πλείονα τ' κτεάνων.
 Τόνδε πολυκτέανον καὶ πλεῖστον^e ὅστις δίκαιον
 Κληῖζειν, ὅς χρῆσθαι τοῖς ἀγαθοῖς δύναται.
 Εἰ δέ τις^f ἐν ψήφοις κατὰ τέκε^g, ἄλλον
 ἐπ' ἄλλω
 Σωρεύειν^h αἰεὶ πλεῖστον ἐπαιγόμενον^e.
 Οὐτ^e, ὅποια μέλισσα πολυτρήτοις ἐνὶ
 σίμβλῳ^h
 Μοχθήσῃ, ἐτέρωνⁱ δρεψομένων τὸ μέλι.
 Εἰς

^e Πλείονα βλαπτόμεθα] Πλείονας βλάπτομεν Cod. Vat. corrupte. ^d Μύθων] Λόγων Codd. quidam ex glossa.
^s Τόνδε] Τὸν δὲ Anthol. Ed. Fr. & Steph. ^f Ἐν] Rescripti ex Anthol. pro εἰ quod P. Luciani Ed. cum S.
 habet. ^g Αἰεὶ] Αἰεὶ ante lectum male. Αἰεὶ Cod. Vat. recte. ^h Σίμβλοις] Ita reposui ex Anthol. pro σύμβλοις
 quod Luciani Ed. P. & S. male occupat. ^h Ἐν pro ἐν male Vat. In quo σίμβλοις tamen recte. ⁱ Δρεψομένων]
 Δρεπομένων male Vat.

fulendum.

Σφρηγίς ἐπικεισθῆναι] Theophr. : Κόρη, σοφιστομένη μ' ἐμοὶ
 σφρηγίς ἐπικεισθῆναι τοῖς ἔργοις — Herodes. Καὶ τ' Δημήτριος
 τελετῆς περὶ, τὴν οἱ Ἕλληνας δυσμοφίᾳ καλῶσιν, καὶ ταύ-
 της μοι περὶ εὐστομῆ καὶ εὐφροσύνης εἰρήσθαι. ^f Brod.

XII. Πλεῖστον —] I. Anthol. 67. 1. (Ed. major. p.
 231. Steph. 89.) Ubi duobus verbis rectius quam hic

legebatur; ideoque sic restitui. Versu 6. autem αἰεὶ
 acque vitiose habebat atque Edd. Luciani, quod emen-
 dare nihil sum veritus. ^f F. R.

2. Αὐτὴ] Αὐτὴν Vat. & alius Cod. & Edd. quaedam
 male. Vir doctus volebat Ἀτλῶν. ^f P. d'Orv. (Vid.
 Rittersh. in Porph. p. 43.)

Εἰς τύχην.

XIII.

In Fortunam.

Ἀγρὸς Ἀχαιμενίδου γεγόμενός ποτὶ, νῦν δὲ
Μενίππης.

Καὶ πάλιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον.
Καὶ γὰρ ἐκεῖν' ἔχειν με πότε, καὶ πάλιν ἔσται.

Οἴεται, εἰ μὴ δ' ὅλως ἕδωκός, ἀλλὰ τύχης.

Rus quod Achaemenidae fueram, nunc
ecce Menippi:

Ex aliis alios mox adipiscar heros.
Credidit ille suum quondam: nunc credit
& iste;

Sed sum fortunae res ego, non hominum.

Εἰς εὐτυχεῖς.

XIV.

In Felices.

Μὴ πταίων, φίλ' εἰ θνητοῖς, φίλ'
εἰ μακάρεσσι,

Καὶ σὺ ῥηϊδίως ἔκλυον εὐχαῖν'.

Ἄν πταίσῃς, ἔδεις ἔτι σοι φίλ',
ἀλλ' ἅμα πάντα

Ἐχθρὰ, τύχης ἑ τὸ ῥοπαῖς συμμέλα-
βαλλόμενα.

Donec eris felix, homines tibi semper ami-
cos

Et precibus faciles experire Deos.

Si secus acciderit, jam nullus amicus, &
hostes

Undique: fortunae motus & ista
trahit.

Εἰς τύχην.

XV.

In Fortunam.

Πολλὰ τὸ δαιμόνιον δύναται, καὶ ἡ ὑπερδύναξ.

Τὰς μικρὰς ἀνάγει, τὰς μεγάλας κατὰ γῆ.

Καὶ σὺ τὸ ὄφρυν, καὶ τὸ τυφόν^f καὶ ἀπαύσει,

Καὶν ὀφθαλμὸς χρυσοῦ κάματα σοι παρέχῃ.

Multa potest necopina Dei suprema potestas:

Deprimit elatos haec, humilesque levat.

In tua rura fluant quamvis Pactolus &
Hermus,

Grande supercilium detrahet illa tibi.

Non

^a Μὴ πταίων] Εὐ πταίων Vat. ^b Σὺ] Σὺ Anthol. Ed. Fr. p. 163. & Vat. Cod. melius. ^c Ἄν] Ἄν alii, & Vat. ^d Οὐδὲν] Οὐδ' εἰς, quidam Codd. ^e Τε] Abest in nonnullis Codd. vid. nott. ^f Καταπαύσει] Καταπαύει Vat. male.

XIII. Εἰς τύχην] In Vat. ἀδύνατος εἰς τινὰ ἀγρὸν Ἀχαιμενίδου ἀπ' ἄλλου εἰς ἄλλου μεταχέροντος. Bourdel. ad Nigrin. c. 26. dubitabundus Luciano adscribit. J. P. d'Orv.

1. Ἀγρὸς] In Anthol. I. c. 80. p. 231. Steph. 110. Haec quidem eod. ordine leguntur. Sed in fin. ejusd. cap. & hoc eidem tribuitur: Θεοῦ δ' ἐκτὸς ἑδὲς εὐτυχῶς βροτός. Sed versus non erit, nisi inverse legas ἑδὲς ἐκτὸς, tumque senarium habebis. In Ed. Anthol. majore legas idem p. 165. Ibidemque adjunctum hoc Scholion: sive Homericum ex Od. 6. Οὐκ ἀδύνατον ἄνθρωπος ὁδοσίων εἰς δόμον ἵκει. Sed merito videtur in Luciani editt. omisus, quia Euripidis est, cum tribus ibi seq. teste Cod. Vaticano, ut video ex schedis Clar. D'Orville; qui etiam notarat, Salmasium quoque legisse inverse: ἑδὲς ἐκτὸς, vel ἄν τις pro ἑδὲς. J. F. R.

4. Ὅλως ἕδωκός] Natura quidem nulli patriam esse, nec domum nec agrum, ostendit Plutarchus in commentaria de exilio.

J. Brod.

XIV. Μὴ πταίων] Anthol. I. 234. Fr. 163. Steph. 112.

Μὴ πταίων] Εὐ πταίων pro μὴ πταίων Cod. Vat. Illud praetulerim: si Luciani, non Lucilii sit Epigramma. J. P. d'Orv.

4. Τύχης τε] A tribus Codd. inter quos Vaticanus, abest τε ante ῥοπαῖς. Licet autem ῥοπαῖς τύχης recte dicantur, praeferenda tamen lectio quae in unius Codicis contextu, in alterius Codicis margine conspicitur τύχης ῥοπαῖς. J. P. d'Orv.

XV. Εἰς τύχην] Et hoc Epigramma Lucillii, non Luciani, ejusdem testimonio codicis. Ab alio nomen Luciani abest. Idem.

4. Πολλὰ τὸ] Alio ordine hoc collocatur in Anthol. I. c. 80. f. in Fr. p. 165. Steph. 114. Nempe ante sex praecedentia Epigrammata, sed nihil refert, verba ipsa conveniunt. In Anth. Francof. adscriptum hoc Scholion: Μαιονίη δ' ἐπὶ τοῦτον ἐπ' ἀντολίην τιτάνει.

Non malas sternit Boreas, juncosve palu-
stres,

Sed veteris silvæ robora, sed platanos.

In Prudentiam.

XVI.

Eis Phronin.

Consilium melius, tarde quod sumitur:
illud

Quod properat, post se poenituiffe trahit.

Ἡ βραδύτης βαλὴ, ἡ μέγ' ἀμείνων ἢ δὲ
ταχέως

Αἰὲν ἡ ἐφελκομένη ἢ μετάνοιαν ἔχει.

In Vitam.

XVII.

Eis Bion.

Sex horas habeat, satis est, labor: ecce quod
ultra est,

Suggerit in Graeco gnomone, vive, tibi.

Ἐξ ὥραι μόχθοις πανάταται, αἱ δὲ μετ'
αὐτὰς

Γράμμασι δεικνύμεναι, ζῆθι λέγουσι βροτοῖς.

In Edacem.

XVIII.

Eis Bionem.

Manducare celer cum sis, & currere tar-
dus,

Manduca pedibus, curre sed ore tuo.

Εἰ ταχὺς εἰς τὸ φαγεῖν, ἢ πρὸς δρόμον
ἀμειλὺς ὑπάρχεις,

Τοῖς ποσὶ σε τρῶγε, ἢ τρέχε τῷ στόματι.

In Impossibile.

XIX.

Eis Adoniam.

Quid lavis Aethiopem? perituro parce la-
bori;

Εἰς τί μάτιν ἡ πῆψις δέμας Ἰνδικόν; ἴαχεο
τέχνης,

Οὐ.

g Mév] Restitui ex Anthol. I. c. 87. Met' P. male cum S. h' Ἐφελκομένη] Ἐφελκομένη Vat. Ἐφελκομένη. alii. i Νίπτις] Νίπτις Codex unus.

ἵσθαι Τρωάδ' ὡς ἡμεῖς] ἴσθαι Πανταλὸς ὁδὸν Χρυσὸν ὁμοῦ διήσιν ἰφελκομένη καλῶς. Sed pertinent ad verba καὶ ποταμὸς, quibus Brod. etiam adscripsit: ut Paeolus Croco, tametsi auriferi amnes. J.F.R.

2. Τὸν μὲν ἀνάγει] Hesiod. Erg. 5. Τὴν μὲν ὡς βρώει. In hoc occupatum Deum Aescopus protulit. J. Brod.

4. Ποταμὸς χρυσοῦ] In Anth. Fr. l. d. additum hoc Schol. Ὅσπερ ὁ τῷ Κροκόῳ ὡς ὡς τῷ Κύρῳ κηθεῖς πάντως ἀκινεῖται ὡς γέγονε. J.F.R.

XVI. Ἐφελκομένη] Ἐφελκομένη in Cod. Vaticano. In alio Cod. ἰφελκομένη. Vulgata satis recte se habet: quamvis etiam Vaticana posset defendi. imo a Salmasio praefertur; nam ἰφελκομένη post se trahere. Postulisset etiam scribi ἰφελκομένη τῇ μετάνοιαν ἔχει. J.P. d'Orv.

Ἐφελκομένη] Vid. Anthol. Lib. 252. Steph. 120. At in Fr. p. 174. Brod. adscripsit: ἰφελκομένη, cam statim a tergo sequentem. Non male; sed vulgatum stare potest. J.F.R.

XVII. Ἐξ ὥραι] In Anthol. L. I. p. 256. Ed. Jen. Incerto auctori hoc adscribitur: sed quia in Edd. Luciani dudum comparuit, omittere nolui. Adlusio ad

literam ζ. septimam quasi horam indicante, facile intelligitur cuius: sed satis frigida tamen erit, nisi notaveris literas numerales sequentes ζ. η. θ. α. tumque aliquid salis habebit. His scriptis video & Clar. D'Orville de Inscriptione haec notasse: „Αδλον non solum modo in Edd. verum etiam codicibus: ut nesciam quo jure inter Lucianea locum sibi vindicavit. Videatur Cl. Salmas. in Plinian. Exerc. p. 447.” Ubi is literas Solaris indicat, ac ζῆθι vive, i. e. genio indulge exponit, pro more veterum, qui sex horas usque ad meridiem rebus agendis, reliquis post meridiem corpori curando impendebant. J.F.R.

XVIII. Εἰ ταχὺς] Anthol. L. 2. p. 267. Fr. 185. Steph. 128.

2. Τοῖς ποσὶ σε] Τοῖς σοῦ τρῶγες ποσὶ cum Salmasio malim. J.P. d'Orv.

XIX. Εἰς ἀδύνατον] In Vaticano Lemma est εἰς ἰσθον. A Cod. quodam Luciani nomen abest, in quo etiam ἡπταις. J.P. d'Orv.

1. Δέμας Ἰνδικόν] Anthol. maj. p. 186. ubi Brod. addit: Ἰνδὸν ὅτι Aethiopem: lavas vel dealbas, proverbialiter operam inanem signamus. Erasmus in ada-

gio-

Οὐ δύνασαι δοφερὴν νύκτα καθηλιάσαι. Noctis enim tenebras irradiare nequib.

Eis ἀγωνιστάς.

XX.

In Pugiles.

Οἱ συναγωνισαὶ τὸν πυγμαχὸν ἐνθάδ' ἔθηκαν Heic Apim pugilem pugiles posuere, quibuscum

Ἄπιν, ἔθενά γ' ὥποτ' ἐτραυμάτισεν. Certavit, sic ut vulnera nulla daret.

Eis τὸ αὐτό.

XXI.

In Idem.

Πᾶσαν ὅσην Ἑλλήνες ἀγωνοθεῖσιν ἀμιλλαν Graecia quot validae celebrat certamina luctae,

Πυγμαῖς, Ἀνδρόλεως πᾶσαν ἀγωνισάμην. Androleos horum pars aliquanta fui:
ἔχον δ' ἐν Πίσῃ μ' ἐν ὠτίον, ἐν δὲ Πλαταίαις, Auriculam mihi Pifa, superciliumque Plataeae
Ἐν βλέφαρον Πυθοῖ δ' ἄπνο ἐκφέρομαι. Abstulerunt: Delphis effertor exanimis:
Δαμοτέλης δ' ὁ πατήρ ἐκορύσσετο σὺν Damoteles mihi praeco pater, cum plebe, quiritans,

Ἀραί μ' ἐκ τὰδ' ὧν ἢ νεκρὸν ἢ κολοβόν. Ut mutilus, si non mortuus eriperer.

In

* Οὐδὲνα] Μηδὲνα emendat J. P. D'Orv. ὁ Ὅσι] Ὅσαν Vat. alique. c Ἀγωνισάμην] Ἀγωνιστέρας Vat.
d Πίσῃ] Πίσῃ. In Cod. Vat. & aliis. e Ἐκορύσσετο] Sic & Edd. Anthol. Sed lege καρύσσετο cum Cod. Vat.
f M' ἐκ] Ms, omisso ἐκ, optime Vat.

gione: Aethiopem dealbas. Idem repetit Obop. Sed haec pueris nota.

XX. Οἱ συναγωνισαὶ] De Apide Pygmacho, qui neminem adversariorum unquam vulneravit. V. Obop. Οἱ συναγωνισαὶ] Hoc Epigramma adjudicat Luciano Cod. Vat. & Lucilio tribuit, me non invito. Vi. 2. cur non scripsit μηδὲνα 3 sic saltem verius consulere-tur.

2. Ἄπιν] Ex Anth. L. 2. Lib. 267. Steph. 128. Fr. 185. ubi hoc Scholion additur: Ἐνταῦθα Ἄπιν ἀντὶ τῆς ἀθλη- τοῦ ἀσέχου ληπτῶν, καὶ μηδὲνα ποτὶ καὶ πυγμαχιστοῦ, ἅτε δὲ ἀμυνθῇ τ' τεχνῆς ἐπὶ πυγμαῖς σὺν αὐτῷ ἡκοῖτο. Ἀλ- λως δὲ Ἄπιν ἐστὶ θεὸς παρ' Αἰγυπτίους τῇ σελήνῃ ἀνακαίμε- νος. Ὡς δὲ τοῦτον ἀπέκτινεν. Ad ἔθηκαν autem Brod. notarat: statimam posuerunt. Et ad ἔθενά, Imbellem Apim mordet Lucianus.

XXI. Πᾶσαν] Nec hoc Lucianum sed Lucilium agnoscit parentem, auctoritate ejusdem membranae Vat. J. P. D'Orv. Vid. Anth. 267. Fr. 185. Steph. 128.

3. ἔχον] Vix retinuit. Ἐν Πίσῃ, Olympiae. J. Brod. Πλαταίαις] In Anthol. l. d. legas hoc Schol. Μετα- ζὺ Κυβαριῶν & Ὁβῶν, ἐν ὅδ' αὖ τῇ εἰς Ἀθήνας & Μέγαρον παραρρίψαι αὐτάς. Ἀσπας ἔθενε Μαρδόνιον & τὰς λ' μυ- ριάδας Ἑλλήνας ῥίψαντες ἰδρύσαντο Ἐλευθερίαν Διὸς ἱερὸν καὶ τοὺς ἐν μάχῃ τελευτήσαντας δημοσίᾳ θάψαντες ἀγῶνα γυ- μνικὸν ἐφάνηεν ἀπιδίκεαν τὰ Ἐλευθερία. Ad idem ver- bum Brod. haec habet: ad Plataeas Bocotiae urbem, quam a Thebanis bello Peloponnesiaco everfam repa- ravit Alexander, erat certamen gymnicum Eleutheria

nuncupatum, quod illic Graecorum Mardonium cum trecentis Persarum millibus ad internecionem dele- vissent. Strabo Lib. 9. Plutarch. in Aristide & Pindari Scholiastes in 3. Olymp. hymno. Quae etsi vulgaria, propter auctoritates additas adponere tamen placuit.

5. Ἐκορύσσετο] Ad hoc se cum civibus paravit. J. Br. Ἐκορύσσετο] Ἐκορύσσετο nullum sensum fundit. Le- gendum ex Cod. Vaticano, καρύσσετο, per praecone- indicabat, flagitabat. Hesych. κάρυξ, κάρυξ ἢ καυλός, κα- ρύσσει, κάρύσσει. praecones enim praelio occisos ad sepulturam poscebant: praecorum quoque usus varius in ludis. Planudes mutavit non intelligens Doricum καρύσσετο. Ἐκορύσσετο alii contentissime ferebatur. alii se parabat interpretantur frustra. J. P. D'Orv. Tam ne- cessaria mihi videtur haec emendatio, ut in contex- tum recipienda sit, sed & tum ὥς ac Πίσῃ Dorice quoque reponendum.

6. Ἀραί μ' ἐκ τὰδ' ὧν] Αἰραί μ' ἐκ τὰδ' ὧν, bene Cod. Vat. Illud ἐκ frustra adest: αἰραι, id est ἄραι. J. P. d'Orv.

XXII. Γραμμεικὴ φυσίζω] Anth. p. 286. Steph. 138. In Fr. p. 200. additur hoc Scholion: ἡ τὰ πρὸς τὸ ζῆν ἀναγκαῖα φύσις. Brodians etiam ibid: vicui hodie omnibus necessaria suppedians. Hom. Il. Φ. γῆ φυσίζω ἥτε κατὰ κρατερὸν περὶ ἐρύκει.

2. Φάρμακον] Φάρμακον inopiae. J. Brod. Μῆνιν αἰεὶ διδύει] Homeri praelectionem (i. e. Iliados initium.) J. Brod.

3. Ἐχρῆν δὲ ἐ σοὶ] In utroque Anthol. Exemplari, L. 2. c. 10. N. 8. hic versus ita legitur: Νῆδ' ἐχρῆν ἐ σοὶ

In Grammaticos.

XXII.

Εἰς γραμματικούς.

Grammatica o salve, donatrix Musa salutis:
Iram, Diva, refer; nam medicina tua est.
Et tibi debuerunt poni fulgentia templa,
Araque perpetuo turis honore calens.
Nam fora plena tui, plenae sunt aequoris
undae,
Et portus, altrix optima Grammatica.

Ἴλαθι γραμματικὴ Φουσίζοε, Ἴλαθι μῦσα,
Φάρμακον ἡ εὐρομένη, μῆνιν αἶεδ' εἰά.
Ἰ' Ἐχρῆν γὰρ ἔξοι ἀεικαλλέα κ' δαρήσααζ,
Καὶ βωμόν θυῶν μήποδε δευόμενον.
Καὶ γὰρ σὺ μεταί μ' ὁδοί, μετ' ἡ δὲ θά-
λασσα,
Καὶ λιμένες, πάντων δέκλ'ρια γραμματικῇ.

In Foetidos.

XXIII.

Εἰς δυσώδεις.

Exorcista olidus fugitat dum daemona, verbis
Ejicit haud illum, sed feritate gulae.

Δαίμονα πολλὰ λαλῶν ὁ ζοστόμος ἐξορκιστὴς,
Ἐξέβαλ' ἐχ' ὄρκων, ἀλλὰ κόπρων δυνάμει.

In Foetidos.

XXIV.

Εἰς δυσώδεις.

Non oluit pejus Smyrnaeo nota Chi-
maera

Οὔτε χίμαιρα τοιούτων ἔπνει κακὸν ἢ καθ'
Ὀμηρον,
Οὐκ

g Φουσίζοε] Bene Anthol. Ed. Steph. & Codd. Φουσίζοε male Edd. Luciani & quaedam Anthol. b Εὐρομένη] Εὐρομένη Cod. Var. i Ἐχρῆν] Aliter Anthol. vid. nott. k Δαρήσααζ] Δαμήσααζ Anthol. Ald. & Steph. vid. nott. l Δέκλ'ρια] Γράφεται ὁ Δέκλ'ρια. marg. Anthol.

ἀεικαλλέα δαμήσααζ. I. e. templum oportebat ἐξορκιστὴς tibi perpulcrum exstrui. Eamque lectionem credo meliorem, cui Obsop. recte adjecit: precatur Grammaticam, ut ei sit propitia, dignamque putat, cui templum condatur & ara. Sed quum Luciani Edd. alteram ferrent, nihil mutavi.

f. Καὶ γὰρ σὺ μεταί] Haec de Jove in exordio Phaenomenon Aratus.

Μετ' ἡ δὲ θάλασσα] Anthol. l. d. addit in marg. Παρὰ τὸ Ἀράτω μεταί δὲ διδὸς πᾶσαι μ' ἀγνύει πᾶσαι δ' ἀνδράπων ἀγνύει. Idem repetit Obsop. addens tantum Virgil. hoc imitatum in Ecl. Jovis omnia plena. f. f. r.

6. Δέκλ'ρια] Vatic. & alii Codd. & varia lect. Weche- lianae Ed. Δέκλ'ρια. Henr. tamen Steph. & in suis ad hoc epigramma notis, & in Lexico, in voce Δέκλ'ρια, pro Δέκλ'ρια stat; quam lectionem omnino stabilit Archilochi distichon in Plangonem, quod exstat ap. Athe- naeum L. XIII. p. 594. unde hic locus expressus:

Συκὴ πετραίη πολλὰς βίσκυσα κορώνας,
Εὐθὺς ζείων Δέκλ'ρια Πασιφίλη.

Ubi H. Stephanus memoriae vitio laudat πάντων pro ζείων, in voce Δέκλ'ρια. Mox δαμήσααζ vitiose pos- tum pro δαμήσααζ, quae vera lectio. f. p. d' Orv. Δέκλ'ρια] Omnes suscipiens atque alens. Archiloch. ΤΟΜ. III.

εὐθὺς ζείων Δέκλ'ρια πᾶσι φίλη. f. Brod. Favet huic le- ctioni etiam Vinc. Obsop. addens: pro Δέκλ'ρια, dicax, melius legitur Δέκλ'ρια susceptrix; sic enim in vetustis legitur exemplaribus. Sed & H. Steph. ait: in al. Edd. legitur Δέκλ'ρια pro Δέκλ'ρια, posito λ pro δ, quem errorem frequenter occurrere, in meis in Xenophonem annot. docui.

XXIII. Δαίμονα &c.] Anth. p. 298. Major. 207. Steph. 143.

2. Κόπρων δυν.] In Anthol. Maj. p. 207. additur hoc Schol. Τῇ γὰρ ἀνδρί τ' ὁμοῦς ἐξέφυγεν ὁ δαίμων. f. f. r.

XXIV. Εἰς δυσώδεις] Δεικνύει non Δεικνύει in Vat. Lib. f. p. d' Orv.

1. Οὔτε χίμαιρα] Quum in Anthol. L. 2. p. 207. & p. 298. Ald. p. 83. hoc epigramma Luciano adscriberetur, docta manus adjecit, Lucilii esse, qua auctoritate, nescio. Scholion autem in marg. etiam hoc additur: Πρόσθε λίων, ἐπίθου δὲ δράκων, μίση δὲ χίμαιρα, Δεικνύει δαπνίσσα πυρὸς μόνον. (Il. Z. 181.) Idem adlegat Brod. additque haec: Pindarus, ἡ χίμαιρα πῶς πνίσσει. Plin. L. 2. Solin. c. 42. Chimaeram Amisodori filiam, quae in Lycia cum leone & dracone filiis latronibus grassaretur, fuisse perhibent nonnulli: dissentit Plu- tarch. in libello cui titulus γυναικῶν ἀρεταί, Palaeophantus in Bellerophonte, & Serv. Aen. 6. f. f. r.

Οὐκ ἀγέλη ταύρων (ὡς ὁ λόγος) συ-
ρίπτες,
Οὐ Λῆμνι^α σύμπας, ἔχ' ἀρπυιῶν τὰ
πείσας,
Οὐδ' ὁ Φιλοκτήτης πῶς ὑποσηπόμενος.
Ὡς τε σε παμφηφεί νικᾶν, Τελέσιλλα, χι-
μαίρας,
Σηπεδῶνας, ταύρας, ὄρνεα, Λημνιάδας.

In *Antholog.* L. 2. c. 40.
Luciano & hoc adscriptum.

XXV. *Interprete* E. F. R. EIT-
ZIO:

Ποιητὴς ἐλθὼν εἰς Ἴσθμια πρὸς τ' ἀγῶνα,

Isthmia delatus miser ad certamina vates

In-

^a Σύμπας^α] Σύμπας, male Edd. Luciani. In Vaticano σύμπασα ἔ, quod cum Cl. D'Orville jam prac-
ferrem.

2. Ἀγέλη — πυρίπτες] Eurip. in Medea, πυρφόβητα
παύρων πυρπύων ἐπιστάτω. Pindarus : καὶ βόας οἱ φλόγ'
ἀπὸ ξανθὸν γενέων πνέων. Hos Jason Medeae pharma-
cis sub jugum misit. Ovid. Metam. 7. Diod. 5. Valer.
Flacc. 7. Et Apollon. post Orpheum Argonaut. 3.
J. Brod.

3. Σύμπας^α] In utraque Anthol. p. 207. & p. 299.
recte legas σύμπας^α cum apostropho, ac femin. gen.
quod in Luciani Edd. male σύμπας, gen. masculino
erat; quare id emendavi, quod vel sine auctoritate
fuisset emendandum. Brodaeus ib. addit: non Lem-
niarum oris foetor. Adeat Lector Zenobium. Apollo-
dor. L. IV. Euripidis in Hecuba super hoc versu, καὶ
λῆμνιαι ἀρπύϊαι ἀρπύϊον ἐκείνας. Pindari hymno Pythio-
rum 4. & Apollonii Argonaut. 1. commentarios. Nam
Erasmus in Paroemia: Lemnium malum, confitetur se
hoc anxie non vestigasse. quam enucleavit Eustathius
non longe a fine primae Iliados rhapsodiae post Hero-
dotum in Erato, ex superioribus Philostratus in Neo-
ptolemo. Hoc Orphei carmen Λῆμνιαι ὡς ἡγαθὴν τότε
πρὸς κακὰ ἔργα μεμύλην θηλυτέραις. Calaber Lib. 9. Λῆ-
μνιον εἰς ἀμπελόεσσαν, & Aeschylus in Agamemnone. τὸ
δαῖτον αὐτὸ Λημνίοισι πῆμασι enarrabantur. J. F. R.

Οὐκ ἀρπυιῶν τὰ περ.] Palaephatus in Phineo. Har-
pyae in Phinei mensam involantes cibos partim cor-
ripiebant, partim, cum ingluviem saginassent, foeda
contrectatione inquinabant, virulentoque afflatu pol-
luebant. Ista literis commendavit Valer. Flac. Lib. 4.
Apollonius Argonaut. 2. τὰ πείσας, λείψανα δαιτὸς νο-
σῶν. Unde Oppianus Cyneg. 2. καὶ γλυκύνῃ μελίεσσι
δύσαν τρομάτῳσι ἰδηνύ. J. Brod.

4. Φιλοκτήτης πῶς] Sophocles in Philoctete, Παντα. in
Arcad. Philostr. in Imagg. Diog. L. 2. Philocteten sa-
natum terra Lemnia sphaeride fama disseminavit. Cae-
terum in velo ea pars quae acutior & inferior ad navis
latus religatur, aut potius funis; sic enim judico;
huic veli parti annexus, qui modo contrahitur modo
relaxatur, pos est Latinis, Graecis πῶς. λέγεται δ' (in-

quit Euripidis Interpres) ἔτα τὸ χροῖον τὸ κάτω τῆ
ἰσθμ. Aristophanis scholia: πῶδας δὲ καλοῦσιν οἱ ναῦται,
τοὺς περὶ ἑκάτερα τὰ μέρη κάλας ὑδατομήρους τ' ὀδοῦ.
Homeri οἱ πῶδες, οἱ κάτωθεν συνέχοντες τὴν ὀδόν. Apo-
llonii οἱ μὲν κατάγεται τὸ ἰσθμ., μετὰ τῆς ἀγῶνις, αἱ
δὲ ἰχυροποιεῖται ὁ ἰσθμ. ἐξ ἑκατέρω μέρους ἐπὶ τὴν πρῶταν προ-
πόδον, τοὺς δὲ κατὰ τὰς γωνίας, πῶδας: fatetur Eusta-
thius Od. E. 9. Calab. L. 9. ἰσθμ. δ' αἱ ἐπὶ ἑκατέρω
ἀμφοτέροισι πῶδοσι. Seneca tragocodas: Nunc praelato
pede transversos captare notas. Seneca philosophus:
quia pedem & nostrum dicimus, & lecti, & veli, &
carminis. Catull. Sive utrumque Jupiter simul secunden-
dis incidisset in pedem, i. e. in velum, per synecdochen.
Subit hac parte mirari Erasmus in Adagio: duobus
pedibus fugere, gubernaculum, navis pedem appellari
scripsisse. eundem in paroemia: omnia hypera pedem
insequeris, pedem imam partem clavi vocasse, eun-
dem ipsum in proverbio: perovicia stultitiae dicit poe-
nas, πῶδα clavum vertisse. Ego homo nongum octo
& viginti annos natus Erasmus reprehensum mini-
me velim, cui praesertim subsidio sunt Homericae an-
notationes hoc in metrum. αἱ γὰρ πῶδες τὰς ἀγῶνας
qui a Porphyrio & Simplicio sublevatur. καὶ καλῶς δὲ ἐ-
τραπέζης τὰ βασιλεῖα πῶδες καλοῦνται, καὶ τῶν πῶ-
δων δαίμων. tamen tribus his in locis pedem funem esse
quo tenditur velum, existimem.

5. Παμφηφύ] Omnibus suffragiis.

6. Ὀρνια] Harpyias.

XXV. Ποιητὴς] Vid. Anthol. p. 344. Fr. p. 239.
Steph. 165. Quia versu tertio in versione omittere
coactus sum καὶ πάλιν εἶρη, ecce versionem solutam:
Poeta veniens in Isthmia ad certamen, inveniensque poi-
etas, (i. e. bonos poetas, se superiores) ait, saucium
tempore paristhmia disto se laborare. Aditurus vero Py-
thia, ἐν ᾗ ἡνὶ rursus inveneris (antagonistas meliores)
non potuit dicere etiam: parasthio morbo laboro. Il-
lustr. Grotius sic vorterat, ut ex chartis Cl. D'Orville
didici:

Isthmia

Inveniens totius dixisse paristhmia, fertur,
Praecludunt fauces. Ad Pythia devenit
idem,
Dicere non habuit, parapythia me male
vexant.

Interprete eodem.

XXVI.

Ex Anthol. L. 2. c. 43.

Quaeso hoc quaerenti mihi dic, Cyllenie, qualis
Lolliadae Stygiam venerit umbra domum?
Mirum si siluit, te nil voluitque do-
cere,
Miror nil, hanc si quaelibet umbra fugit.

Interprete eodem.

XXVII.

Ex Anthol. L. 2. c. 47. 37.

Si cupitis coenae leges cognoscere nostrae,

Τὸν τῷ δειπναρίῳ νόμον οἶδατε σήμερον ὑμᾶς,
AÛ-

b. Έχων] Forſan Έχων adſcriptum in marg. Anthol. non male, etſi vulgatum tolerabile. c. Μὴν εἰ] Μὴν
Ald. male.

Isthmia conſpexit, ſed habere pariſthmia dixit,
Quando alios illic eſſe poëta videt.

Numquid hic ſeſe parapythia dicit habere,

Si vateſ alios Pythia ſacra dabunt? Adſcripſit Cl.
D'Orville. „ Omiffum ab collectore Epigrammatum
„ Luciani: licet ejus nomen praeferat. In Cod. ta-
„ men Vat. non Λακκλιαῦ ſed Κεραιῶν, ſive Κεραιῶν
„ potius eſſe perhibetur. cujus Cerealis exſtat aliud
„ Epigramma p. 169. In Cod. quodam vſ. 4. pro
„ Έχων ſcribitur Έχων. Sensus & acumen horum ver-
„ ſuum talis videtur. Poëta quidam ineptus cum ad
„ certamina Iſthmia acceſſiſſet, una cum aliis poëtiſ
„ certaturus, ſe excuſavit frigido joco, ne ſans ſe
„ certare poſſe, ut qui laboraret tonillis, quae πα-
„ ρισθμία vocantur: earumque inflammationes eod-
„ em nomine veniunt. Luſit, dico, in vocibus
„ ιſθμία & παριſθμία, & putida hac ſyllabarum ca-
„ ptatione tum quidem evaliſſe ſibi viſus fuit. At
„ Lucianus impune hoc non abire ſiſit, & rogavit:
„ an, ſi ad Pythia certamina acceſſiſſet, & iterum
„ excuſationis praetextu indigeret, diceret ſe habere
„ παρὰ πύθια; quod negat cum facere poſſe, quia
„ Graeca lingua tale vocabulum ignorat, ſimul forte
„ reſpiciens ad vocem πύθιον, eumque & argutias ta-
„ les putare innuens.

„ [Ισθμία] In Anthol. Fr. l. d. additur hoc ſchol. Ἀ-
„ ριστοτέλης περὶ ζῶων κ. κ. 15. ἵπτος τῷ αὐχένῳ ὅ, τε οἰ-
„ σοφόν (ἰσοφόν male legebatur) καλούμεν ἐστὶ τὴν
„ ἐπανυμμίαν, ὅπῃ τῷ μύκῳ & τῷ σιότῳ. Πολὺ δὲ ἰσθμοῦ
„ δὲ αὐτὴ τὴν σιότῳ τῷ φάρυγγι κληθῆναι. τὰ ἐκατέρωθεν
„ εἰκότως παριſθμία ἐκλήθη. Παριſθμία νοσῶν ἐν τῷ φάρ-
„ ρυγγί φουρμῶν.

2. Εἴπι παριſθμί Έχων] Quae Graeci παριſθμία vel
ἀντιάδας, Latini tonillas vocant, h. e. faucium tumo-
res, qui non facile diſcui poſſunt: in ſue glandulae

nominantur. Celf. L. VI. c. 10. haec J. Brod. & plura,
quae omitto, quia nimis multa, & vulgaria. J. F. R.

XXVI. Εἴπέ μοι] Ex Anthol. L. 2. p. 351. Fr. 244
Steph. p. 168. Verſio Grotiana haec eſt:

Dic mihi quaerenti, Maja ſate, ductus ad orcum

Lollianus tecum quomodo fecit iter?

Mirum ſi tacuit: quin te quid, credo, docere

Gēſſit; o comitem poſt quoque ſata malum.

Εἴπέ μοι] Etiam neglectum, licet auctoris noſtri no-
men in Edit. & Codd. conſpiciatur. In Cod. Vat. vſ.
1. κατέβαινεν pro κατέδυνε. auctoritas membranae om-
nium vetuſtiſſimae me in illam vocem propendere
facit.

J. P. D'Orv.
Κυλλήνις] Mercurius Cyllenius appellatur a monte
Arcadiae Cyllene altiffimo, rectius quam ab urbe ubi
ei templum conſtructum eſt. Monti nomen impo-
ſuit Cyllenus, aut Nympha Cyllene, quae ille Mer-
curium educavit, aut ex Jove peperit. Diverſa Feſtus
in voce Cyllenius.

J. Br.
2. Λολλιαῦ ψυχῇ] Suidas. Is eſt fortaliſſis, cujus vi-
tam conſcripſit Philoſtratus.

J. Br.
Λολλιαῦ] Videtur antea lectum Λακκλιαῦ, quum
Vinc. Orſop. adſcripſerit: pro Λακκλιαῦ lege Λακλίς,
ſi vis verſum legitimis pedibus currere. Sed Λολλια-
ῦ jam verius editum inveniens id ſervo.

J. F. R.
3. Μὴν ſιγῶσα] Unumquemque olim ſugillans.
malim tamen, θαῦμα μὴν, εἰ ſιγῶσα, non μὴν. J.
Brod. Ego μὴν, εἰ jam bene editum inveni, quod ſa-
ne recte nunc habet.

J. F. R.
Καὶ εἰ διδάσκων] Sic enim docere ſolebat Lollianus,
aut tacens, aut alicui maledicens.

J. Br.
XXVII. Τὸν τῷ δειπναρίῳ] Transmiſſum, licet Lu-
ciani nomen praefcriptum, revera tamen in Cod. ſae-
pe laudato Λακκλίς eſſe perhibetur. Primo verſu ma-
le Cod. quidam ἡμᾶς pro ὑμᾶς.

Αὐλε, καλῶ χρονοῖς δόγμασι συμποσί.
 Οὐ μελοποιὸς ἐρεῖ κατακείμενος ὅτι παρ-
 ἔξεις,
 Οὐδ' ἔξεις αὐτὸς πρᾶγμα λα γραμματικά.

Vos hodie invito legibus, Aule, novis.
 Non recubans lecto cantabit carmina va-
 tes,
 Grammaticis nugis nemo molestus erit.

Eis βρέφη.

XXVIII. *In Infantes.* Interp. Grotio.

Παῖδά με πενταέτηρον ἀκηδέα θυμὸν ἔχοντα
 Νηλεὺς αἰδὴς ἥρπασε Καλλιμά-
 χον.
 Ἀλλὰ με μή κλαίοις. καὶ γὰρ βίοτοιο μετέχον
 Παύρε, καὶ παύρων τ' βίοτοιο κακῶν.

Me puerum nullis oneratum pectora curis
 Quinquennem rapuit mors fera Callima-
 chum.
 Ne me flete tamen: fluxit mihi tempore parvo
 Vita: sed & vitae sunt mala parva meae.

Eis ἄγαλμα Ἠχῆς, ὡς ἔστι
 τῷ Πανός.

XXIX. *In statuum Echūs, tam-
 quam a Pane.*

Ἠχὼ πετρήεσσαν ὄρεϊ, Φίλε, Πανὸς ἐταίρην,
 Ἀντίτυπον Φθογγῇ ἑμπαλιν εἰσομένην,
 Πανόϊον τρομάτων λάλον εἰκόνα, ποιεῖσιν ἡδὺ
 Παίγνιον, ὅσα λέγεις, ταῦτα κλύων, ἀπιθί.

Saxa colens Echo datur hic tibi, Panos amica,
 Extremos tantum docta referre sonos.
 Gaudia pastorum, cujuslibet oris imago,
 Audito quantum voce sonabis, abi.

Eis ἄγαλμα Ἀφροδίτης, ἥ
 ἐν Κνίδῳ.

XXX. *In statuum Veneris quae
 est in Cnido.*

Τὴν Παφίην γυμνὴν εἰδὲς ἶδεν, εἰ δέ τις εἶδεν,
 Οὐτ' ὅ τ' γυμνὴν τησάμενος Παφίην.

Nulli nuda Venus visa est, puto. si tamen ulli,
 Visa viro nudam qui dedit hanc Venerem.

In

a Πρίπτον] Πρίπτον Codd. quidam:

Τὸν τῷ διαπάρῳ] Interdicit convivis, ne qua gram-
 matica altercatione convivio suavitatem conturbent,
 ita inquit:

Prandioli nostri leges cognoscite, nam vos,
 Aule, nova ad coenam conditione voco.
 Carminibus nemo nobis velit esse molestus,
 Nec turbet nostras ars literata dapas.

Τὸν τῷ διαπάρῳ] Frugalis & tenuis coenae. Id est
 Grammaticorum. J. Brod. Vid. Anthol. Fr. p. 261.
 Steph. 179. versio Grotiana sic habet:

Si quid nostra placet tibi coenula, vespere nobis,
 Sed convivia novis legibus, Aule, veni.
 Non volumus recitat qui carmina: nulla movebit
 De re Grammatica iurgia, nemo tibi.

Sed quia mea aequae ac superiorum jam erat confecta,
 nam Graecis subijcere non dubitavi. J. F. R.

a. Καὶνοῖς δόγμασι] Hoc explicat ὁ μελοποιὸς ἐρεῖ.

In hunc sensum Martialis, Libro XI. Plus ego polli-
 ceor, nil recitabo tibi. & c. Nec crassum dominus leget
 volumen.

XXVIII. Eis βρέφη] Inscriptio in Cod. Vat. Αὐτοκρί-
 νου. εἰς ταῦτα Καλλιμάχου πρὸς τοὺς ζῶντας. Χρόνος
 posteriorum temporum Graecis annos significant.
 J. P. D'Orv.

1. Παῖδα] Anth. 460. Major. 321. Steph. 221.
 XXIX. Ἠχὼ &c.] In Anthol. L. IV. p. 677. in al-
 tera, p. 460. Steph. 321. Ald. 189. hoc Epigr. non ita
 certo tribuitur Luciano, quin inscribatur: ΛΟΥΚΙΑ-
 ΝΟΥ, εἰ δὲ, ἈΡΧΙΟΥ. Ego etsi dijudicare non va-
 leo, cuius sit, omittere tamen nolui, quamvis non
 multum iacturae passura fuisset res literaria, si lucem
 non adpexisset.

Ἠχὼ] Quam incerto adscribatur Luciano, vulgati
 libri offendunt. Ego magis Archiae arguto stylo,
 quam Luciano naso convenire tales lusus censuimus.

J. F. R.
 J. P. D'Orv.
 2. Ἀπομνήσκω] In quibusdam Edd. legitur ἀπομνήσκω.
 Sed aptius est sensui futurum, cui etiam potius quam
 praes-

In Idem.

XXXI.

Eis τὸ αὐτό.

Alma Venus, tibi sacro tuam sub imagine
formam :

Pulcius hac potuit nil tibi, Diva, dari.

Σοὶ μορφῆς ἀνέθηκε τῆς περικαλλῆς
ἁγάλμα,

Κύπρι, τῆς μορφῆς φέρτερον ἔδεν ἔχων.

Interprete I. F. REIT-

XXXII.

Ex Anthol. L. 4. 12. N. 90.

ZIO:

Eis ἕτερον * Πρίηπον.

Id cassum Eutychides posuit me ex more
Priapum,

Palmitibus siccis invigilare jubens.

Alto sum cinctus barathro. Qui venerit
hucce,

Me vigilem abstulerit, praetereaue nihil.

Εἰς τὸ κενὸν με τέθεικε νόμος χάριν ᾧδε
Πρίηπον

Εὐτυχίδης, ξηρῶν κληματίδων φύλακα.

Καὶ περικέκλημαι κρημνὸν βαθύν. ὅς δ' αὖ
ἐπέλθῃ,

Οὐδὲν ἔχοι κλέψαι πλὴν ἐμὲ τὸ φύλακα.

De Mulieribus. Interp. Grotio. XXXIII.

Ἀπὸ γυναικῶν.

Quae fera scutiferi devicerat agmina Medi
Laïdi formosae Graecia praeda fuit.

Hanc quoque devicit senium; nunc dat ti-
bi, Cypri,

Judicium hoc, facies quod juvenilis amat.

Quippe suos adeo formidat visere canos,

Ipsa facit, vitro quae datur umbra, metum.

Ἑλλάδα νικήσασαν ὑπέρβιον ἀσπίδα Μήδων,
Λαΐδῃ θῆκεν ἔω κάλλει ληϊδίην.

Μένω ἐνικήθη ὑπὸ γῆραι, καὶ τὸ ἔλεγχον

Ἀνθετό σοι, Παφίη, τὸ νεότητι φίλον.

Ἡς γὰρ ἰδεῖν συγγείης παλαιῆς μορφῆς,

ἢ τῆσδε συνεχθαίρει καὶ σκιάζοντα τύπον.

Ἀπὸ

6 Tiedt] Ita reposui ex Anthol. VI. c. 8. & Ed. S. Luciani. Tñs δὲ Ed. P. cum Anthol. Ed. majore.

praesentl activa significatio dari solet.

H. Steph.

Ἀσπιδόνη] Codd. quidam & Edd. quaedam, inter
eas prima, ἀσπιδόνη, quod praetulerim, licet Steph-
anus aliter sentiat.

J. P. D'Orv.

XXX. Τῷ Παφίῳ] Anthol. L. IV. 683. Fr. 463.

Steph. 323.

2. Οὐδὲ] Praxiteles. J. Br. Quia scilicet ejus men-
tio facta in Antholog. epigr. proxime praemisso, quod
Veneris imagini quoque adscriptum.

J. F. R.

XXXI. Σοὶ μορφῆς] Anthol. IV. c. 12. Fr. p. 463.

Steph. 323.

Σοὶ μορφῆς] In Cod. Palat. & in aliis nullus auctor
laudatur.

J. P. D'Orv.

XXII. Εἰς τὸ κενόν] Anth. IV. 712. Fr. 477. Steph.

338. Ne frustra versio Grotiana mecura communica-
ta sit, ecce illam:

Arida me posuit propter sarmenta Priapum,
Ut mori morem sic gerat Eutychides.

Ambior & fossa; si quis tamen adveniat fur,
Nil sit, custodem me nisi, quod rapias.

Lector eligat, quod velit. Cl. D'Orville adjecerat: Lu-
ciani est, Codd. testibus. Duo ultimi versus a codi-
ce absunt. In inscriptione vero habetur: εἰς ἕτερον Πρί-
ηπον, scil. ἁγάλμα.

J. F. R.

XXXIII. Ἀπὸ γυναικῶν] Remove illud ἀπὸ γυναι-
κῶν, & repon. ἐπὶ τῷ κατόπτρῳ τὸ Λαΐδῃ ἀνατιθέντι
τῇ Ἀφροδίτῃ. Licet autem hoc Epigramma sit omni-
no dignum Luciano, dubitandi ansam praebet, quod
in Cod. Vat. habeatur τῷ αὐτοῦ. quasi non Λυκίανου,
sed Ἰουλιανῷ esset.

J. P. D'Orv.

1. Ἑλλάδα &c.] Postremo ferme loco hoc epigr.
collocatur in Anthol. nempe L. VI. c. 8. Vel p. 556.
Francos. Steph. 421. Cumque in omnibus Luciano ad-
scribatur, in Fr. tamen addit Cl. Drakenb. nomen
ΙΟΥΛΙΑΝΟΥ, pro ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ.

J. F. R.

6. Σκιάζοντα] I. e. speculum. F. G. Immo umbrati-
lis in speculo effigies.

J. F. R.

Rrrr 3

XXXIV. Ἀπὸ

Ἀπὸ ναυηγῶν.

XXXIV.

De Neptunagis.

Γλαύκῳ ; ἢ Ἄ Νηρεΐ, ἢ Ἰνοΐ, ἢ Μελι-
 κέρτῃ,
 Καὶ βυθίῳ Κρονίδῃ ἢ Σαμύθρηξι θεοῖς,
 Σωθεῖς ἐκ πελάγους Λυκίλλιος ὠδὲ κέκαρμαι
 Τὰς τρίχας ἐκ κεφαλῆς· ἄλλο γ' εἶδεν
 ἐχῶ.

Glaucē, tibi & Nereu, Matutaeque &
 Melicertae,
 Saturnoque, Sami Threiciacque Deis,
 Sospes ab infano Lucillius aequore, crines
 Tondeor hic : aliud quippe ego nū
 habeo.

α Νηρεΐ] Νηρεΐ Cod. Vat.

XXXIV. Ἀπὸ ναυηγῶν] In Vaticano est Λουκιανῶ
 ἐνὸς θήματα Λουκιλλίου. Non solum J. Brodaeus ad hoc
 Epigramma putat auctorem esse non Lucianum, ve-
 rum Lucillum, cuius quam plurima habemus epi-
 grammata in Anthologia; sed etiam sic censuit F. Ur-
 tinus in Virgilio cum Graecis collato, p. 113. Fraudi
 fuit Viris eruditus, quod Lucillii nomen in ipso Epi-
 grammate occurrit, sed non ut auctoris versuum, sed
 uti dedicantis. Nomen Λουκίλλιος saepius in Vati-
 cano Λούκιλλος & Λούκυλλος exaratur; sed Λουκί-
 λλος adseritur ex L. II. c. 13. Ep. 2. Porro primum
 versum esse Parthenii, constat ex A. Gellio. L. XIII.
 c. 25. Qui observat, Virgilianum versiculum ex L. I.
 Georg. 437. desumptum fuisse ex isto poeta: Γλαύκῳ
 ἢ Νηρεΐ ἢ ἐνὸς θήματα Μελικέρτῃ. Uti adeo, quemadmo-
 dum Gellius animadvertit, Virgilius pro Νηρεΐ substit-
 uerit Panopaeae: pro ἐνὸς θήματα, Inoo. Sane utrumque
 magno iudicio: cum sit Panopaea longe sonantius vo-
 cabulum quam Nereus: & elegantius patronymicum
 a matre repetitum exornet Melicertam. Verum enim
 vero dubitare licet, utrum mutatio illa secundo loco
 facta debeatur Virgilio: an vero re vera sic ipse dede-
 rit Parthenius, quo Magistro in Graecis usus fuit Vir-
 gilius, & Gellius corruptis usus sit codicibus, ἐνὸς θήματα
 pro Ἰνώ exhibitibus; nimirum apud Macrob. in Sa-
 turn. L. V. c. 17. sic plane legitur: Γλαύκῳ ἢ Νηρεΐ
 ἢ Ἰνώ Μελικέρτῃ. Quin etiam huius tituli nostri au-
 ctor sic, vel non multum diverso modo legisse vide-
 tur, quam hic exaratum sit: Νηρεΐ ἢ Ἰνοΐ, ἢ Μελικέρ-
 τῃ. Quam tamen lectionem minime ex tribus probo.
 scriptum praeterea puto Parthenio & Luciano:

Γλαύκῳ ἢ Νηρεΐ ἢ Ἰνώ Μελικέρτῃ.

Νηρεΐ dubito an non in codice quodam inveniatur. In
 Cod. autem Vaticano Νηρεΐ conspicitur. Sed Nireo
 inter marinos Deos nullus locus. Secundo versiculo

Σαμύθρηξι membrana Vaticana fuit, quae forma pla-
 cuit quoque Automedonti, L. 2. Anthol. 15. 3. Miror
 autem Grotium & Budew. Kρονίδῳ reddidisse Saturnum.
 quum sit Marinus Saturnius, five Neptunus, & procul
 dubio ita in animo scribere habuit virorum maximus.
 J. P. D'Oru.

1. Γλαύκῳ &c.] V. Anth. 919. Steph. 439. In poetis
 Francof. L. VI. p. 572. monetur; Λουκίλλιος reponen-
 dum pro Λουκιανῶ. At Cl. Drakenb. huius epigram-
 matis titulo adposuit, Parthenii esse, videndumque
 Abram. ad Cic. pro Coel. N°. 53. Is autem ad verba
 Ciceronis, quae occurrunt c. 14. ex barbaris illis, non
 hinc barbara, multa de cetera barbaque Diis consoceran-
 da, commentatus p. 435. ed. Cic. Paris. ait: „ Hos
 „ versus Luciano vulgo attributos, arbitror esse Par-
 „ thenii, quo Grammatico Virgilius usus est. primus
 „ enim nomine citatur a Macrobio L. V. Sat. c. 17.
 J. F. R.

2. Βυθίῳ Κρονίδῃ] Neptuno Saturni filio, maris Deo,
 addunt notae Francof. Ed. Et Σαμύθρηξι θεοῖς, expo-
 nunt, Cabiris. Horum meminit Herodotus in Euter-
 pe. Varro Libro de L. Lat. IV. Pausanias in Boeoticis
 & Apollonii primo Argonaut. Scholiastes. τὰς πελάγους
 λέγει τὰς ἐν Σαμύθρηξι ἀγομένους. ὅς ἐστι τις μυθεῖα, ἐν
 τοῖς κατὰ Θάλασσαν χιμῶσις ἀποσώζειται. quae exscribe-
 re non sum veritus.
 J. F. R.

3. ὠδὲ κέκαρμαι τὰς τρίχας] Arctemidorus Onecirocr.
 α. ναυαγῆσαιτες μὲν ἢ ἐν μεγάλῃς σφοδρῇ τῶν ἐκ τῶν
 οἱ ἄνθρωποι, legas ibid. (Sed ἐκ τῶν α. ἐκ τῶν τὰδ.
 non ἐκ τῶν α. ibi legendum, res ipsa clamat) Lucian.
 περὶ τῆ ἐπὶ μισθῶ συνόντων. κατέπερ ναυαγίαν τινὰ, ἢ
 σωτηρίαν ὁ δὲ λόγον διηγούμενοι, οἱ αὖτε οἱ πρὸς τοῖς ἰε-
 ρεῖς ἐκ τῶν α. Idem in Hermotimo apertius circa fi-
 nem. Juvenal. Sat. 12. — ibi variis vaso Garrula so-
 curi narrare pericula nautae.
 J. F. R.

Sequebatur in Edd. Luciani P. S. & Amst. totum
 primum Eidyllum Moschi, Ἄ Κόρυς, &c. quod cum
 nullo jure huc irrepperit, removimus.

EPIGRAMMATA
LUCIANI COMISSA,*Ex Anthologia, quae e Codicibus ipsi nunc primum vindicantur.*Ex *Anthol.* L. 2. p. 129. Ed. *Steph.*Ita hoc & sequentia vertit *H. Grotius.***S**obrius in potis dum quaerit Acyndi-
nus esse,

Solut ab his potus cur habeatur, habet.

ΕΝ πᾶσιν μεθύουσιν Ἀκύνδον ἤθελε
νῆφει,

Τένεκα ἔχ' μεθύειν αὐτὸς * ἔδοξε μόνῳ.

*Ibidem.*Lumen ut extinxit vexatus pulce mul-
to

Morio, jam me non invenietis, ait.

Ἐσβέσε τ' ἰλύνον μῶρῳ ὁ ψυλλῶν ὡπὶ
πολλῶν

Δακνόμενῳ, λέξας, οὐκ ἔτι με βλέπετε.

*Ibidem.*Si caput absque pilis, humerosque & pe-
ctora cernas,

Dicere ne dubites, calvus hic & fatuus.

Ἦν ἐσίδης κεφαλὴν μαδαράν, ἔχ' ἑρναί, ἔχ'
ῶμεις,

Μηδὲν ἐρωτήσης, μωρὸν ὄρας Φαλακρόν.

Anthol. L. 2. p. 135.Tinge comas, si vis: tingi negat ipsa se-
nectus:Τὴν κεφαλὴν βάψεις, ὃ γῆρας δὲ σὸν ἔπο-
τε βάψεις,

Οὐ-

* Ἐδοξε] Ἡέλε. Cod. *Vat.* male. ὁ ψυλλῶν] ψυλλῶν *Vat.* c Ἐρωτήσης] Ἐρωτήσεις Cod. quidam. d Ἐρναί
ἔχ' σὸν] Codd. & Edd. quaedam male τὸ δὲ γῆρας.

I. 'Εν πᾶσιν] In *Wechel.* additur hoc Schol. Διαβάλλει τοὺς ἐν συμπόσιῳ ὑπεκρινόμενους, καὶ τὸ Ἰσοκράτους ἐπὶ μνημῆμα παρακαίοντος, πρὸς δὲ ἐναντίους μνηδὲν ἔχειν τὸ συμπόσιον ἰδὼν λέγοντος αὐτὸν ἐμυλίας ὥσπερ ἐ πλοῦτον αὐτὸν ἀρετῆς. Οἱ δὲ τοιοῦτοι βουλόμενοι δοκεῖν δεινοὶ καὶ σοφοὶ τοῖς συμπόταις μόνον μεθύειν δοκοῦσιν, ὥσπερ ἐ ὁ Ἀκύνδον. μνηδὲν δὲ ἐν ἀκρατοῦ χρείᾳ σφοδρότατη παρρησία δὲ ἢ ἐκ τῆς χρείας ἀκασμία κραυγὴ δὲ ἢ ἐπὶ τῇ μνήῃ ἀνδρία ἐ δυσάρεσται, ἀπὸ τῆς καρὰ πάλαιον ἀνομομαμένη. (pro ἀντιβίαις Cl. *J. J. Weist.* conjicit leg. Ἀντισθίνης)

'Εν πᾶσιν] Luciano adserit Cod. *Vat.* in quo vitiose pro ἔδοξε scribitur ἦελε. *J. P. D'Oru.*

Εἰ πᾶσι μεθύουσιν] Legendum & corrigendum est ἐν πᾶσιν. Praepostera est ejus sapientia & sobrietas, qui caeteris comperationi indulgentibus, solus sobrietatem colit, nec ei in mentem venit veteris proverbii, aut bibendum, aut abeundi esse. Itaque merito tales hic damnantur stultitiae. Quod ipsum *Theognis* quoque stultum & ineptum factu judicavit, ita scribens:

Ἀχρὸν τοὶ μεθύοντα παρ' ἀνδράσι νήφοντες εἶναι,

Ἀχρὸν δ' εἰ νήφον παρ' μεθύουσι μόνον. *F. Obfop.*
In Edd. nostrae jam recte habebant.

In Edd. *Theognidis* legitur vers. 1. νήφον cum apostropho; & recte pro νήφουσι. In 2. μὴν pro μόνον. At hoc parvi. Sententia interim *Luciani* satis declaratur ab *Obfoporo*. Sed non indiget nostra juvenis praeepto *Theognidis* priori, eique ut pentametro ejus potius obsecundet, auctor esse.

J. F. R.

2. Καὶ μεθύειν] Nec loci nec temporis rationem habens.

J. Brod.

II. Ἐσβέσε] Eidem inputat Cod. idem. Et pro ψυλλῶν habet ψύλλων; quod eodem redit. *J. P. D'Oru.*

III. Ἦν ἐσίδης] Vult omnes calvos esse stultos, & caeteris hebetiores: quod tamen *Synefius* in encomio calvitii docte & scite refellit.

V. Obfop.

Ἦν ἐσίδης] Eundem auctorem habet, eodem teste.

Μαδαράν] Cujusdam nomini parci poeta, quem ut opinor *Therlitae* comparat. *Ho. per.* II. B. Τὸ δὲ οἱ ὦμων κυρτῶ, ἐπὶ τῇ θῶκῃ συνεχαιότε. αὐτὰρ ὑπερθε Φοξὸς ἦν κεφαλὴν, ψεδὴ δ' ἐπενωθε λαχίη.

J. Brod.

IV. Τὴν κεφαλὴν] *Luciani* est, si fidem Cod. *Vat.* ha-

Οὐδὲ παρειάων * ἐκτανύσεις ρυτίδας.
 Μὴ τοίνυν τὸ πρόσωπον ἅπαν ψιμύθῳ κα-
 τάπλαττε,
 Ὡς τε προσωπείον, κ' ἔχῃ πρόσωπον ἔχειν.
 Οὐδὲν γὰρ πλέον ὄσθι. τί μαίνεαι; ἔποτε
 ΦῦκΘ
 Καὶ ψιμύθῳ τεύξει ἥ Ἐκάβην Ἑλένην.

Nec dabitur rugas explicuisse genis.
 Parce, precor, vetulum cerussa pingere
 vultum:
 Personam videor cernere, non faciem.
 Stulta, labor totus perit hic tibi: fucus,
 & omne
 Hoc genus ex Hecuba non facient Helenam.

Anthol. L. 2. p. 142.

Οὐδέ ποτ' εἰς πορθμείον ὁ κηλήτης ^b ἐμ-
 βαίνει,
 Μέλλων εἰς τὸ πέραν ἀπιέναι Διοφῶν.
 Τῆς κήλης δ' ^c ἐπάνωθι τὰ φορτία ^d πάν-
 τα τεθεικώς,
 Καὶ τ' ὄνον, ὡς πλεῖ σινδόν' ἐπαράμυθῳ.
 Ὡς τε μάτῳ τρίτωνες ἐν ὕδασι δόξαν ἔχουσιν,
 Εἰ καὶ κηλήτης ταῦτ' ^e ποιεῖν δύναται.

Navi nil opus est Diophanto, ut transeat
 amnem,
 Inplet enim turgens hernia navis opus.
 Huic nam sarcinulas ipsumque imponit asel-
 lum,
 Et sinuosa levans lintea transit aquas.
 Frustra se jactant igitur Tritones in undis,
 Cum Diophas magno ramice praefet idem.

Ibidem.

Ὁ γρυπὸς ^f Νίκων ὀσφραίνει ὄινος ἄριστα,
 Οὐ δύναται δ' εἰπεῖν οἷον ἂν ἦ ταχέως.

Olfacit egregie nasatus pocula Nicon,
 Sed cito sit vinum dicere quale nequit.

Nam

* Ἐκτανύσεις ρυτίδας] Edd. vulgo male ρυτίδας ἐκτανύσεις. ^b Ἐμβαίνει] In ora *Wech.* ἢ ἰσχυρῶς μέλλων
 εἰς τὸ πέραν ἀπέραι, adscriptum manu Cl. Drakenborch. ^c Ἐπάνωθι] Ἐπάνωθι *Vas.* ^d Πάντα] Male omittit *Vas.*
 e Ποιεῖν] Bene Edd. Ποιεῖν alicubi invenerat *Brod.* Sed ποιεῖν legend. monuit. ^f Νίκων] Sic *Wech.* καὶ *Steph.*

habeamus: nec sane eo indignum. In Edd. tribuitur
 Lucilio.

2. Ἐκτανύσεις ρυτίδας] Ita inverti; cum ante lege-
 retur ρυτί. ἐκταν. admonitus a Cl. D'Oru. qui adscripse-
 rat: in ora Ed. *Wechel.* γράφεται καὶ, ἐκτανύσεις ρυτίδας.
 ita certo reponendum. nam constans usus primam
 corripit in hoc vocabulo. L. III. p. 232.

Ἄς ἐπὶ ρυτίδων ὁ γλυκὺς ἔστι ἔρως.

Quem versiculum *Athenaeus* L. XIII. p. 589. scribit
 πικρὸς ἔστιν ἔρως. L. VI. 421. Γηραιὸν συγίει μαρτυ-
 ρὴν ρυτίδων. L. VI. p. 430. Καὶ ρυτιδῶν οὐκ ἔστιν ἔρως.
 φάλιον. L. VII. p. 468. Καὶ χροὺς ἀρρύτιδων. ἔτ' ἀμ-
 βροσίην, ἔτι πικρῶν. Vid. *Aristoph.* *Plut.* v. 1052.
 Epigrammate superiore dixit τῶν παριών. Duo Scho-
 lia in eadem edit. adposita, manu Arsenii, Monem-
 basiae Archiepiscopi, qui etiam Aristobulus dicitur,
 exarata vidi. Legendum ibi κίστην, σφόδρον, ἐπισθοφω-
 δόν, ἐπισθοκάλυμμα. ex Cod. Ms. Confer *Pollucet*
 L. VII. c. XXII. §. 95.

4. Ὡς τε προσωπείον] In *Wech.* hoc legas Schol. Πο-
 λυδ. i. κατὰ τὸ Δοκρὸν, ἢ πρόσωπον, ἀλλὰ προσωπείον
 φέρεται.

5. ΦῦκΘ] Ὁ καλλωπίζων τὴν ὄψιν αἱ γυναῖκες. Καὶ
 Μένανδρ' ὃς ἀφ' ἑαυτοῦ αὐτὰς, φησὶ, γυνὴ δ' ἂν ὅτι οἶκον

τὴν γυναῖκα τὴν σφόδρα καὶ δι' τὰς τρέχας ἐκείνης ποιῶν, καὶ
 εἰς τὰς παρίας φουκῶν, εἰς τοὺς ἐφθαλμοὺς ἀπογράφει.
 Καὶ Ἀριστοφάνης δὲ ἐν ταῖς διασκευαζομέναις ἐπιψήγῃ τὴν
 γυναῖκα καὶ κόσμον φησὶ μίτρας ἀναδύμενας, νήτρον ἐν σι-
 δῆρσι, καὶ κερυνφόριον. ὅπου δὲ σφινδόν, ἐπισθοκάλυμμα,
 φῦκΘ. ἀποδέρρεται.

V. Οὐδέ ποτ'] Luciano restituendam, jubente Cod.
Vas. ex quo malam quoque Planudis manum hic gra-
 satam fuisse constat. primum enim distichum sic le-
 gendum:

Οὐδέ ποτ' εἰς πορθμείον ὁ κηλήτης Διόφαντ' ὀφθαλμοῖς
 Ἐμβαίνει, μέλλων εἰς τὸ πέραν ἀπέραι.

Sicilicet non cepit homo vocem ἀπέραι, idemque to-
 tum distichon corrumpit.

Οὐδέ ποτ'] Διόφαντ' esse hoc Epigr. pro varia Le-
 ctione adscriptum in Exemplari *Wechel.* manu Cl. Dra-
 kenborchii. In Edd. est Incerti.

4. Σινδόν' ἐπαίρ.] Velum faciens & pandens.

5. Τρίτωνες] In Fr. p. 206. additur hoc Scholion:
 Περὶ τῶν ἡρώων τῶν τρίτωνων πολλὰ διηγῶνται Πανουσανί-
 ας ἐν τοῖς Ἀρκαδικαῖς μύθοις] δι' αὐτῶν ὁ Ἀπολλών, ὃς ἐν τῷ
 δ. καὶ Πίνδαρ' ἐν Πυθιοῖσιν ἐν τῇ εἰς Ἀρκεσίλαον ὁδῷ. Cl.
 D'Orville autem addit: hoc schol. manu Arsenii quo-
 que scriptum in quodam Libro.

VI. 0

Nam tribus aestivis vix ipse id percipit
horis

Bis centum quoniam nasus it in cubitos.
Egtegius nasus, qui si quem forte per
amnem

Ducat iter, pisces non semel ipse capit.

Ἐν τρισὶν ἔρασις ᾗ θερμαῖς μόλις αἰσθάνετ'
αὐτός,

Ὡς ἂν ἔχων πηχῶν ῥίνα λισσοσίαν.
Ὡ μεγάλα μυκτηρῶ, ὅτ' ἂν ποταμὸν
λίσσεται,

Θηρεύει τὲρ πολλὰκις ἰχθυΐδια.

Anthol. L. 2. p. 146.

Surripis, o pictor, formam: at vox sola
recusat

Artificis dextram victa colore sequi.

Ζωγράφε, τὰς μορφὰς κλέπεις μόνον· ἢ
δύνασαι δὲ

Φωνὴν συλῆσαι χρώματι πευθομένην.

Anthol. L. 2. p. 171.

Miramur Rhetor qui factus sit Bytus, is
quem

Communis sensus deficit & ratio.

Θαυμάζειν μοι ἔπεισιν, ὅπως ἡ Βύτῳ ἔστι
σοφιστής,

Μήτε λόγον κοινὸν, μήτε λογισμὸν ἔχων.

Ibidem.

Albus erit corvus prius, & testudo vo-
labit,

Θᾶπτον ἔην λευκὰς κόρακας, πτηνὰς τε χε-
λῶνας

Eὔ-

g Τούτῳ] Τούτῳ *Vat.* Sed cum *Salmasio* τούτῳ recte praetulit Cl. D'Orv. h Bύτῳ] Bύτῳ alius Cod.

VI. Ὁ γρυπὸς] De nasuto quodam, qui quidem
vinum cito subodorabatur: interrogatus tamen cujus-
modi fuisset, cito & promte propter nasi longitudi-
nem respondere non poterat. quod vini odor vix in
tribus horis, idque aestivis, ad nares se quibat diffun-
dere. Ultimum versum hic restituere non potuimus.

V. Obsor.

Ὁ γρυπὸς] Et hoc Epigramma deberi Luciano, si
Cod. *Vat.* credimus. Sed misere adhuc truncatum cir-
cumferri, at sic supplendum, ut jam fecimus, docuit
f. P. D'Orv. Nempe tres tantum priores versus com-
parebant in Edd.

f. F. R.

2. Ταχίως] Propter nasi longitudinem.

f. Br.

3. Ὡραῖς - θερμαῖς] Has *Vitruvius* solstitiales vocat
in cancri signo & circa solstitium amplissimas, scil.
aestivas. *Martial.* L. XII. *Hora nec aestiva est.* Hinc
quidam *Virgilium* magnos menses Junium & Julium
ibi, & incipiant magni procedere menses dixisse existi-
mant. Asconius Pedianus Quintilem & Sextilem,
quia nomina de Imperatoribus Julio Caesare & Au-
gusto nupservunt, magnos nominatos ab eo credit.
Idem *Vitruv.* brumales horarum brevitates appellat, &
Plaut. in Pseudol. hibernam horam pro brevissima,
cum angusta lux est, posuit. cum vero aequalia sunt
spatia in Ariete & Libra, aequinoctiales vocantur ho-
rae. Lege *Manilium* L. Astron. 3. c. 32. At cum ho-
ras absque adjectione audio (quomodo loquitur saepe
Galenus ἰσημερινὰς minime addens, uti cum tradit *τρι-
ταίον πυριτόν* ἑπὶ τὸ δῆλον ὥρην παύειν) has ipsas ac-

Tom. III.

quinoctiales sumendas reor, id est partem totius diei
vigesimali quartam. Porro horarum originem qua-
rum tempus cum luce augeri vel decrescere jam con-
texuimus, narrat *Victorinus* in *Ciceronis* rhetor. vol. 1.
f. Brod. Ἐν τρισὶν ᾗ θερμαῖς ἔρασι cum Cl. *f. f. Westste-*
nio malim.

f. F. R.

VII. Ζωγράφῳ] Forma pingi, vox pingi non potest. *V. Obs.*
Ζωγράφῳ Cod. *Vat.* Lucianum facit auctorem: &
exhibet, *χρῶματι πευθομένην*. bene, *Salmasio* consen-
tiente. *f. P. D'Orv.* τὸ κλέπειν & συλῆσαι hic respon-
dent: Gallico *attraper*, quo & hi de pictoribus formam
probe imitantibus utuntur.

f. F. R.

VIII. Θαυμάζειν] Luciani esse Cod. *Vat.* indicat.
qui exhibet v. 2. Οὔτε λόγον κοινόν, ἔτε λογισμόν. Pla-
nudes timuit ultimae syllabae in κοινόν. *f. P. D'Orv.*
In Edd. *Amimiano* tribuitur.

Ὅπως Bύτῳ] Proverbium est *Buthus obambulat*,
ad hoc forte nil pertinens.

f. Brod.

IX. Θᾶπτον ἔην λευκούς] Ab impossibili, negat ullum
spectatum & laude dignum oratorem Cappadocem
unquam reperiri posse. Suffragatur hujus poetae sen-
tentiae & *Philostatus* L. 2. de Sophistis, in vita *Pau-*
saniae. De cujus pronuntiatione inter caetera haec
quoque refert, πολλὰ δὲ ἀνὰ φῶν τ' Ἡρώδης πλεονεκτε-
μάτων, καὶ μάλιστα τὸ αὐτοχρηδιάζειν ἀπὸ γλῶσσης δὲ αὐτὰ
παχία τῇ γλῶττι, καὶ ὡς Καππαδοκαὶς ζήτηεις, ζυγκρούει
τὰ συμφωνὰ τ' εὐχέλων, συτίλλων δὲ τὰ μηκυνόμενα,
καὶ μηκυῖν τὰ βραχέα. ὅθεν ἰκέλει αὐτὸς οἱ πολλοὶ μω-
γεῖοι, πολυτελῆ ὅψα πονηρῶς ἀρτύοντα.

V. Obs.

Ssss

Θᾶπ

Εὐρεῖν, ἢ δόκιμον ῥήτορα Καππαδόκην.

Quam doctum videas rhetora Cappadocem;

Anthol. L. 2. p. 186.

Πολλὰς μυριάδας * ψιφίζει Ἀρτεμίδω-

Artemidorus habet decies quod computet,
& nilκαὶ μηδὲν δαπανῶν, ζῇ βίον ἡμίονον,
Πολλάκις αἰ χρυσὸν τιμαλφέα φέρτον
ἔχουσαιErogat: haud aliter vivere mula solet;
Bajula quae multo cum fudet pressa sub
auro

Πολλὸν ὑπὲρ νῶτε, χόρτον ἔδουσι μόνον.

Tam pretiosa gerens pondera, gramen edit.

Anthol. L. 2. p. 188.

Εἰ τὸ τρέφειν πῶγωνα ὁ δοκεῖ σοφίαν ὄξει-

Si promissa potest sapientem reddere
barba,καὶ τράγῳ εὐπῶγων, εὐτολὸς ὅτι
Πλάτων.

Barbatus poterit jam caper esse Plato.

An-

α ψιφίζειν] ψιφίζων Vat. melius. ὁ δοκεῖ] Δοκεῖ Vat.

Θάττον] Et hoc Luciani est, teste eodem Libro.
Alius Mf. haec duo Epigrammata sine auctore sistit.

J. P. D'Orv.

Λευκαὶς κόρακις] Proverbium est de raris inventu.
J. Brod. At hoc nisi puerile, nihil puerile erit. Addidi
tamen, ut rursus adpareat; male ne fecerim, talia
omittens, ubi Obsop. similia dedit.

J. F. R.

2. ῥήτορα Καππαδόκην] Rhetorem Cappadocem su-
gillat Lucilius, Pausaniam fortasse, cujus vitam per-
stringit Philostratus, vel Basilium & Gregorium. So-
zomenus. Simulque Basilium & Gregorium Cappado-
ces illius temporis rhetores Christiani.

J. Br.

X. Πολλάκις] Luciani esse, e Cod. Vat. constat, in quo
bene ψιφίζων pro ψιφίζειν. pro αἰ versu 3. αἰ scriben-
dum quae, ut in aliis editur. J. P. D'Orv. Itaque sic
jam edi curavimus. Vincentii Obsop. notam qua versio-
nem solutam exhibet, rursus omitto; addit tamen &
hanc ligaram;

Vivens ut muli, dum sumptus praecavet omnes,

Supputat innumeras Artemidorus opes.

Auri saepe gerunt iagentia pondera dorso

Muli: sed siccum non nisi gramen edunt.

J. F. R.

XI. Εἰ τὸ τρέφειν] Luciani Epigrammatibus adjun-
gitur in eodem libro; qui non male habet δοκεῖς. Sed
ridicule pro εὐτολῳ exhibet αἰπόλῳ. Platonis enim
nitor in vestitu usque ad reprehensionem celebratus
est.

J. P. D'Orv.

Εἰ τὸ τρέφειν] Morus:

Si promissa facit sapientem barba, quid obstat,

Barbatus possit quin caper esse Plato?

V. Obs.

2. Καὶ τράγῳ] Et hircus barbatus Plato esse pote-
rit.

J. Br.

Εὐτολῳ] Εὐτολῳ ornatum significat.

V. Obs.

XII. Τὸ πωγωνοφῶν] In Cynicum abstinentem a
lupinis & raphanis in convivio, quod virtuti obest-
sent, sed bulbos esitantes.

V. Obsop.

Τὸ πωγωνοφῶν] Nostrum quoque parentem habet,
secundum testem saepe productum. In Cod. alio ἄδι-
λον vocatur. V. 2. Vat. habet ἰδωμῶν & σοφίαν. Sed
illud vitiosum, licet & in alio Codice, hoc leve.

J. P. D'Orv.

Βακτροπροσαίτη] Cum baculo mendicantis.

J. Br.

3. Θερμῶν] A lupinis abstinebat. Γαστρί, ventri, gu-
lac. Χιονώδεια, album.

J. Br.

5. Βολβῶν] Bulbum. Venerem stimulantem.

J. Br.

Βολβῶν] Hic & v. 8. majoris momenti occurrit
varietas, ubi enim nunc legitur (procul dubio inter-
polatore Planude) βολβῶν, reponendum est βόλβων.
Vox ex Latinitate in Graeciam translata est: apud Ro-
manos enim suilla vulva, Volva, βόλβα. In primis
deliciis fuisse illud Horatii probat Ep. I. 15. 41. Nil
melius turdo, nil vulva pulcrius ampla. Et sic emen-
davit dudum magnus Salmasius, pene puer, ut ait ad
Æli. Lamprid. Ant. Heliogabulum cap. 21. ipsum audi.
„ Vide Lector, & ride simul patientiam eruditorum
„ Interpretum, qui hactenus tam bono stomacho fue-
„ re, ut concoquerent illum βολβῶν, cum a l'jecto ge-
„ neris sequioris [βολβῶν τρυφῶν] tanti non erat bul-
„ bus, ut omittis lupinis & rapulis repente ad illius
„ occursum adurgeret cynicus ille φρονηματίας, &
„ repente gulam suam proderet. At vulva sane tan-
„ ti, quam in delicatissimis cibis posuere veteres gu-
„ lones. Necesse autem fuit, cum haec scriberet
Salmasius, ut ipsi non ad manus fuerit collatio codi-
cis Heidelbergensis; alioquin enim conjecturam au-
thoritate membranae hujus suffulisset, quod inde quo-
que

Anthol. L. 2. fin. f. p. 189.

Mendici quae sit Cynici sapientia (barba
Quid facit aut baculus,) coena videre dedit.

Caulibus abstinuit primo tenuique lupino:

Nam virtus ventri non famulatur, ait.

At postquam vulvam vidit niveamque bonamque,

Clam vires animi noluit esse sui.

Nam nec opinato petiit, vereque comedit:

Virtuti vulvam posse nocere negans.

Mendicos fugiens, domitrix Dea divitiarum,

Exemplum vitae quae potes esse bonae.

Alterius pedibus nam quamquam incedere:
gaudes,

Sunt unguenta tuis crinibus, arma manu.

Serta nec, Ausonii nec deficit copia Bacchi,

Τῇ πωγωνοφόρῳ κυνικῇ τῇ βαλῖροπροσαίτε

^c Εἶδομεν ἐν δείπνῳ ἢ μεγάλῃ σοφίῃ.

Θέρμιων μὲν πρῶτον ἀπέχετο καὶ ῥαφανίδων,

Μὴ δὲ ἰνὸν δαλεῦειν γαστρί λέγων ὀρεγνύ.

Εὔτε δ' ἐν ὀφθαλμοῖσιν ἰδὲν χιονώδεα

^c βολῶν

Στρυφνῇ, ^f ἢ ἐκκεπτεν ἡδὴ ἔκλεπτε νόον

Ἡΐτησεν ὡς πρὸς ποσὶν, καὶ ἔτρωγεν ἀλη-

θῶς,

Καὶ δὲν ἔφη βολῶν ἢ ἀρετῇ ἀδικεῖν.

Ibidem.

Μισόπτωχε θεᾶ, μήνῃ πλάττε δαμάτειρα,

Ἢ τὸ καλῶς ζῆσαι πάντοτ' ὅπιστά μιν.

^g Εἰ δὲ καὶ ἀλλοτρίοις ἐπιζοιμὴν ποσὶ χαί-

ρεις,

Ὅπλοφορεῖν ^h τ' οἶδας, καὶ μύρα σοι μέλει.

Τέρπει καὶ τ' ἐφανός σε, καὶ Αὐσονίης πόμα

Βάκχου.

Ταυ-

^c Εἶδομεν] Εἶδομεν male Vat. ^d Σοφίῃ] Σοφίαν Vat. ^e βολῶν] βόλῶν hic & v. 8. in Vatic. ^f ὅ] Abest a Vat. aliisque Codd. ^g Εἰ δὲ] Sic Vat. Cod. aliique & Ed. prima. ^h τ' Abest a Vat. & aliis membranis ac prima Ed. Adest in Ed. Steph. & Fr.

que fit probabilius, quia scribit: Epigramma est Pal-
ladae, ne quis miretur Graecum scriptorem in versu
Latinam vocem posuisse. At Luciano idem Heidel-
bergenfis, postea in Vaticanum ablati, codex vindic-
cat; nec magis incongruum, ut Lucianus voce Lat-
ina usus fuerit, quum apud alios Scriptores voces tot
Latinae, necessitate & usu cogente, occurrant. In
Hakkiana autem Aug. Hist. Scriptorum editione male
v. ultimo publicatum βόλῶν pro βόλῶν. Quamvis
vero haec scriptura omnino se probare possit, nescio
qui scrupulus haeret, quod illa βόλῶν, illa vulva or-
netur epitheto στρυφνῇ, austera, adstringens. quod an
laudatum sit in vulva suilla, dubito. In bulbis inerat
saporis acrimonia. praeterea aliquid hic latere suspi-
cor, quia non solum in Cod. Vaticano, verum & in
aliis desideretur vocula ἢ post στρυφνῇ. Quid quod θέρ-
μιων & ῥαφανίδων comes non ineptus sit bulbus. quin
ita Stoici occulta libido taxari posset videri, quum
bulbi ad Venerem incitandam faciant. Sed haec accu-
ratiore indagine indigent.

J. P. D'Orv.

Βολῶν] Si bulbi nomen retineas, non satisfactum erit
difficultati generis, cur femininum scilicet fiat, quod hic
tamen in στρυφνῇ mutare non licet; et si mox τὸ οἰνὸν
πινούσιν ob caesuram producit. Nec στρυφνῇ rursus
aptum est vulvae epitheton, nisi densam exponere li-
ceat, quod non credo. Quare ἰαχῶ.

J. F. R.

6. Στρυφνῇ] Marg. Wech. στρεῖν, ἰαχῶν, αὐστηρῶν,
πικρῶν. Cl. Drakenborch. in eod. marg. bene monuerat
adeundum Salmaf. ad Lamprid. Elagab. c. 22. *J. F. R.*
Στρυφνῇ] Στρυφνῇ νόον rigidum, acerbum. *J. Brod.*
Vix credo bene typis expressa haec Brodaeii verba in
Ed. Wech. Qui enim potuit haec jungere? An ergo
non scivit τὸ νόον masculinum esse? *J. F. R.*

Στρυφνῇ] Lego στρυφνῇ τ'. Athenaeus II. p. 64. B.
βόλῶν λευκοί. E. βόλῶν πικροί. *J. F. Westf.*

Ἐκκεπτεν νόον] Occultavit animum: non potuit am-
plius dissimulare suam hypocrisin. V. Obs. Immo οὐκ
ἐκκεπτε non occultavit amplius, connectendum. Qui
enim, quaeso cohaeret? occultavit, i. e. aperuit s. non
dissimulavit. *J. F. R.*

XIII. Μισόπτωχε θεᾶ] Podagra.

Μισόπτωχε] In Vaticana membrana auctor Lucianus
comparat, qui toto poemate podagricos defricuit.

J. P. D'Orv.

3. Ἀλλοτρίοις — ποσὶ] A servis vesta, aut eis am-
bulando insistent, aut utrinque sustentibus pen-
dens. *J. Br.*

4. Ὅπλοφορεῖν] Baculos ferunt podagrici, quibus
sustentantur. Lucian. Tragor. Ὁ τρίτος ποδὶς μοῖραν λε-
λογχὸς βάκτρον. quidam ὁπλοφορεῖν ἀντὶ τῆς ὁπλοφορεῖν
enarrant. *J. Br.*

5. Αὐσονίης] Italici.

SSSS 2

J. Br.
J. Br.
J. Br.

Ταῦτα ποῦ δ' ὡς πτωχοῖς γίγνε' ἐδέπολε.
Τένεκα ^a καὶ Φεύγεις πεινῆς τ' ^b χάλκεον ἐδόν,
Τέρπη ^c δ' εἰς πλεῖτε πρὸς πόδας ἐρ-
χομένη.

Ex Cod. Vaticano.

Πολλάκις οἶνον ἔπεμψας ἐμοί, καὶ πολλὰ-
κις ἔγγων

Σοὶ χάριν, ἠδὲ νότον νέκταρι τερπόμεν^Θ.
Νῦν δ' εἴωρ με φιλεῖς, μὴ σέμψης· εἰ δέο-
μαι γ'

Οἶνε τοιότῃ, μηκέτ' ἔχων θρίδακας.

Est etiam aliud Epigramma ineditum Lu-
ciano adscriptum : sed quo chartam
conspurcari nolim. Sic primum
distichon se habet :

Mendici praebebat qualia nulla domus.
Unde & egestatis furiosum limen abhorres,
Ad dominique venis in lare dite pe-
des.

Sic vertit D'ORVILLIUS.

Saepe merum mihi misisti, gratesque per-
egi,

Sparfus nectarei pectora rore meri.
At mihi ne mittas posthac, rogo. quo mi-
hi acetum!

Lactucis & qui caulibus abstineam.

Αἱ τρῖοσαι τοι ταῦτα τὰ παίγνια θῆκαι
ἐταῖραι,
Κύπρι μάκαιρ', ἄλλης ἄλλῃ ἀπ' ἐρ-
γασίης.

^a Καί] Νῦν Vat. ^b Χάλκεον] Ἀχάλλκεον Vat. ^c Δ' εἰς] Δ' ἂν τι Vat. Γρ. ἀντ', adleverat Cl. Drakenb.

7. Τένεκα καὶ] Sic exaratur Romae: Τένεκα νῦν Φεύ-
γεις πεινῆς τ' ἀχάλλκεον ἐδόν. quae scriptura merito ar-
rigit Salmasio. ἀχάλλκεον & ἀχάλλκεον dicitur de paupe-
ribus: de carentibus aere, numis. eleganter igitur
paupertatis limen vocatur ἀχάλλκεον. non ex aere fa-
ctum: quum alioquin aerati postes memorentur alias-
que domus partes apud divites hoc ex metallo fieri
non insolitum esset. Simul Homero saepe celebratus
χάλλκεον ἐδόν respicitur.

J. P. D'Orv.

Πεινῆς — ἐδόν] Podagram hodie divitum morbum
vulgus quoque nostrum appellat. qua tamen eorum
divitiae domantur, cum, quibus abundant, frui ne-
queunt.

J. Br.

8. Τέρπη δ' εἰς] In Cod. primario Τέρπη δ' ἂν τι πλε-
του. In alio codice η in Τέρπη in rasura cubat. εἰς πλε-
του corruptum videtur. Sed varia illa lectio parum
juvat, nisi quod indicet ulcus. An legendum: Τέρπη
δ' εὐπλοῦτου εἰς πόδας ἐρχομένη; In collatione quadam
habetur. Γρ. πρόποδες. At qui πρόποδες vel sensui vel
metro congruant, non perspicio. Sequens Epigram-
ma Eἰς τὸ κένον — (quod supra jam exhibuimus) in
prima Ed. male cum hoc coaluit.

J. P. D'Orv.

Εἰς πλούτου] Ἐν τῇ τῇ πλούτου, οἶκον, subaudi. ἐρ-
χομένη πρὸς πόδας ἐκείνου τῷ πλούτου. aut sic: Τέρπη δ'
εἰσέρχομένη πλούτου (locupletis cujusdam) πρὸς πόδας,
quos dolore infestas. J. Br. Verum propemodum vi-
dit ille, & simplex expositio Τέρπη ἐρχομένη εἰς πλούτου
(scil. οἶκον, quod ita frequenter omitti, non semel in
Luciano vidimus) πρὸς πόδας scil. αὐτοῦ, mihi nihil
difficultatis relinquere videtur. Πλούτου autem pro
πλουσίου lusus est haud inficetus. Odsop. hic multis
narrat, quomodo divites podagram commerciantur, &
ad Nic. Gerbelli fabulam de podagra & aranea remit-
tens, ὀπλοφορεῖν significare putat, quod podagrici sem-
per sint in armis, i. e. rixae & iracundiae pleni, in-
digne ferentes vel muscam praetervolantem pedibus
insidere. Ego ad baculum podagricorum tantum res-
pici crediderim, quo semper utentes, eodem etiam
minantur irati.

J. F. R.

Πρὸς πόδας] In Wech. hoc Scholion legas: Ποδάγραν
λέγει. οἱ γὰρ πλούσιοι ὑπὸ τρυφῆς & ἀσπαλγίας ποδαγρῶσι.
καὶ Ἀριστοφάνης φησὶν ἐν Πλούτῳ. παρ' αὐτῷ μὲν γὰρ ποδα-
γρῶντες & γαστρώδεις, καὶ παχύκημοι, καὶ πτωχεῖς εἰσὶν ἀ-
σπαλγες.

PALINURUS.

ARGUMENTUM

BOURDELOTII.

*Duo hi dialogi sequentes , Luciani non sunt , neque Graece scripti etiam : sed quia a doctis Italiae cum Lucianicis eodem titulo conjunctos accepi-
mus : ne horum quidem lectione fraudare quenquam voluimus , praesertim
cum ad exemplum Lucianicorum aliquo modo effecti & ipsi essent.*

PALINURUS , CHARON.

PAL. **O** Bsecro te , ô Charon , sine me
ut jam navim conscendam.

CHAR. Quis me appellas ? PAL. Ego na-
vita quondam illius , quem nuper viventem
transvectasti , Aeneae Trojani. CHAR. Tu-
ne ille es , qui apud portus Velinos inhumatus
jacebas ? PAL. Ille ipse sum. Sed crede coe-
lestium nutu fieri ut transvehar , quorum
prodigiis longe lateque actae finitimae gen-
tes , & ossa mea jam expiaverunt , & tuni-
lum mihi , tumuloque insuper solennia sta-
tuerunt. Quare te oro , ô justissime Charon ,
patere tandem ut ingrediar. sic prospera sem-
per sit navigatio tua , sit solida navis tua , at-
que inconcussa. CHAR. Rem justam petis ,
Palinure , ingredi ut libet. Vos vero tam
confertae umbrae , quid fatigatis me preci-
bus ? Quid fatigatis ? Quenam haec vis de-
siderii ? Expectate tantisper , dum trans flu-
men hunc porto : regrediar quamprimum.
PAL. Habeo tibi , Charon , immortales gra-
tias , qui me his tandem eripuisti è malis ,
qui me dira hac tandem qua detinebar trans-
fretandi cupidine liberaasti. CHAR. Amo
te equidem , Palinure , tum propter Aeneam
regem , quem mihi nominaſti , qui & super
omnes , quos unquam viderim mortales , vi-
sus est mihi singulari quadam praeditus pie-
tate : tum propter meum etiam , quod olim
commune fuit tibi , magisterium : Par enim
sibi quisque parem affectat : delectatque ma-
gis , quae inter pares fit vel confabulatio , vel
vitae actio. Afficiebar porro non modico
dolore , quum videbam jamdudum te in ci-
teriore hac ripa errantem , incertumque sedis
tuae. Neque licebat tibi succurrere , pro-

pter legem mihi datam , ne quemquam nisi
humato prius corpore transportem. Sum enim
ego minimus inter infernos habitatores , sub-
jectusque alienae potestati , cui parere non
tam pulchrum mihi , quam alias necesse sit.
Gaudeo autem nunc & laetor , quod ea ali-
quando se fors tibi obtulerit , qua & tuum
implere desiderium , & meum relevare dolo-
rem salva lege officii mei possum. PAL. Imo
ego non minus propter te dolebam , ô Cha-
ron , quia perspiciebam tot te graves assi-
duosque labores perferentem sine ulla relaxa-
tione. Neque enim me latet , quot quantis-
que vexari malis solent navium gubernatores ,
qui nihil aliud in vita quam navigationem
exercui : atque ita exercui , ut nihil illa gra-
vius , nihil periclitantius contingere mortali-
bus putem : propter quod credibile magis ti-
bi videri potest , si angebat me utique fatiga-
tio tua , repetentem animo antiquas , quas
juvenis etiam sustinebam , nauticas fatigatio-
nes meas : quarum experientia jam edoctus
sciebam probe , pari malo tuo condolere.
CHAR. Frustra propter me dolebas , Pali-
nure : nam nihil molesta mihi est ars mea.
PAL. Quid ais ? CHAR. Ajo gratam me
habere & jucundam artem meam. Vides ut
cruda viridisque senectus est mihi ? Memini
haud unquam ab ipsa , qua jam omnium an-
nos supero , longaeva aetate mea pertaesum
me esse laboris mei , qui quotidie insto ala-
crior atque valentior. Sed intelligo , cur tu
aliter tibi persuadeas. Est enim communis
hic morbus mortalium , ut fortis suae quem-
que distaedeat semper , vivatque contentus
nemo studiis suis , laudent vero longe , ac

beatiores existiment omnes, qui diversas a se artes atque actiones sequuntur : verum falluntur maxime opinione sua. Nam si recte intueri velint, cognoscent perspicue, nullum esse in vita eorum statum, qui non magnis scateat miseriis, quem non magnae gravesque perturbent undique molestiae & vexationes. Et si detur aliquando, ut alter in alterius studia transferatur, quam videas tunc sua cuique levia videri, quae prius prae gravitate accusabat : contraque ea graviora, quae prius levia videbantur? Itaque si bene consideres, Palinure, non est ita gravis mea conditio ut censes, neque propterea quod nauclerus sim, sum eo miserabilior. Sed tu (ut video) sequeris vanos errores mortalium, ego vero integritatem tantum, iudiciiue veri lucem secutus, dego contentus ac laetus forte mea, neque adscribo mihi calamitatem, quod defudem quotidie navigando, & defatiger. Neque ob hoc arbitror quempiam horum qui mecum simul ultimas sedes colunt, me esse beatiorum, non ipsos iudices, Minoem, Rhadamanthum & Aëacum, quanquam magna omnes emineant potestate : non ipsum Ditem, quamquam sceptro potens sit, atque regna ista moderetur. Sunt namque & illis sui labores, suaeque molestiae, & majores forte, quo & maiore regiminis sarcina premuntur. PAL. Potes de te tibi, Charon, persuadere ut libet : mihi enim de me nunquam persuadere poteris, quin ars nostra sine ulla comparatione caeteras laboribus & periculis excedat : quod liquido tibi probarem, nisi quod vereor ne taedio te afficeret fortasse longior narratio nostra. CHAR. Imo summa me afficeret recreatione. Nam & delectat me tecum sermocinari, & navigantibus etiam magnam animorum refocillationem asferre solent huiusmodi confabulationes. PAL. Quando igitur non est tibi injucundum, prosequar suscepti sermonis nostri rationem, ut intelligamus, non esse duriorum ullam, quam nautarum sortem : quod tibi facile persuadebo, si animadvertas, quos aestus & frigora tolerare eos, quos perhorrescere tonitrus & fulgura, quibus perfundi imbribus, qua ventorum rabie agitari quotidie necesse sit. Si

cognoscas, quoties eos torqueri fame & siti, quoties squalore etiam teterrimo consumi contingat : si attendas habitationem eorum instar carceris, suppellectilem vel nullam, vel sordidissimam, strata dura, cibaria aspera, potum immundissimum, indumenta spurca, incommoditatem rerum omnium, noctes insomnes, & sub divo semper, & inquietas : taceo perpetuum alioqui quoddam eorum exilium : quos patriae eorum exteros, profugos, vagos, palantes, ignaros quietis, privatos omni (quo nihil est in vita dulcius) conjugis sobolisque fructu ac iucunditate, quis non abjectissimos, longeque omnium mortalium miserrimos esse iudicabit? Praetereo Scyllam, Charybdim, Syrtes, Symplegades, tot infesta navigantibus maris pericula. Omitto tempestates, quibus nec visu quicquam est tristius, nec horribilius, quibus & ad summum vitae usque discrimen quotidie iactantur, quatiuntur, & (quod saepe accidit) submersi tandem obruuntur. In qua re nemo est, qui idoneus magis quam ego testis adhiberi queat : qui cum multis fuerim quassatus tempestatibus, tum ea maxime quae me ex Sicilia in Italiam navigantem invasit, tam saeva atque horrens, ut horrore sit adhuc mihi ejus recordatio. Non possum certe, ut par esset, explicare tibi acerbiteratem illius tempestatis ; sed quanta extiterit, ex hoc facile conjecturam facere potes, quod Aeneam ducem, cujus summa constantia & animi fortitudo ubique decantatur, vidi ego contremens graviter atque ingementem, extensisque ad coelum manibus beatos longe inclamantem eos, quibus ad Trojam oppetere contigisset, lamentantemque pari ab eorum morte, ac fortissima, a Diomedis gladio se ereptum extitisse. Crudelem equidem tum illuxisse omnibus ultimum, neque ex numero nostro quenquam putavi evasurum, non ipsum Aeneam, non Ilioneum, non Achatem, non Abantem, grandaevoque Alethem, quorum naves longe disiectas, ad summumque pene exitium adductas, nescio quae vis illa nisi divina liberavit. CHAR. Non incognita mihi narras : haec ea ipsa die rescivi. PAL. Quo id mo-

modo? CHAR. Quo id modo, rogas? An acrem illum fidumque Orontem ignoras, ductorem Lyciæ navis? Is quidem tunc submersus concessit ad me illico, exponens mihi ex ordine omnia quæ tu differuisti, implorans deinde opem, rogitansque multum ut se ulteriore in ripa sisterem: quod nunquam passus fui, quum inter fluctus adhuc corpus suum sine sepulchri honore jactaretur. Nunc agit sese circum hæc stagna moestus atque errabundus: vidisti illum? PAL. Et tum vidi, & unicum meorum solatium habui, dum tantisper in ripa moratus, pari cum eo detinebar infelicitate. Nec enim falsa de tristi ejus interitu retulisti, cujus adhuc imago subit mihi, dum excussum e puppi, contortumque ter eum atque circumactum (horrendum) a fluctu, *rapidus tandem aequore vortex Absorpsit*. Sane quod ad me pertinet, nihil edisseram: qui licet eam evaserim tempestatem, amarum tandem aliquando etiam vitæ meæ finem inveni, excussus & ipse pariter atque jactatus inter undas: quod deerat, insuper ferro præterea obruncatus. Ex quo nec tantum mihi timui, quam Æneæ meo, ne tantis undis surgentibus spoliata magistro navis deficeret. Haecine eorum deliciae, opes, tranquillitas? Sic illis vivitur, sic moritur. Tui nunc & aliorum defende studia & artes, contendeque, si libet, majorem esse etiam eorum miseriam & calamitatem, qui patrias incolentes suas, uxorumque ac filiorum societate beati, quiescunt, gaudent, ludunt, hortantur, amicitias colunt, exercentur commode, habitant magnifice, vestiuntur culte, convivantur læte, cubant molliter, jucundos suos ac geniales agunt dies. Adde qui in urbibus optimates & primarii magnam sibi vendicant auctoritatem, habenturque summo in pretio atque honore, qui jus dicunt, qui causas agunt aliorum, qui fasces gerunt, qui ducunt exercitus, qui vel assistunt principibus, vel principes ipsi magni illustresque sunt: quibus nec optabilius quicquam in vita esse video, neque beatius. CHAR. Falleris longe, Palinure: nam quos beatiores esse arbitraris, miseres illi sunt ulla sine dubitatione. Neque enim ne-

gaverim sortem subjectam esse nautarum magnis malis: sed ita subjectam, ut comparatione aliarum, quæ majoribus etiam gravantur incommodis, minus certe misera judicanda sit. Quid enim tristius, ut ad tuos veniam, qui patrias suas colunt, quid miserabilius, quam domi suæ agere, & ita agere, ut jucundiores aliquando quam vitam mortem optes? Quæ ulla major calamitas, quam circundari urbem hostibus, ingruere bellum, volitare tela, stringi enses, perfodi muros, fremere tormentis, saxo dirui, domos tremefieri & concuti? Quamque fame sitique deficere, corrumpi aërem, occupari moenia, spoliari templa, diripi patrimonia, publicari bona, incendia parari, malos exultare, bonos torqueri, affici convitiis, expelli domibus, vulnerari, carcerari, relegari, deportari, trucidari filios ante parentum ora, vim pati uxores, stuprari gnatas? Videntur an hæc tibi mala, Palinure, & an his, quæ tu meministi, ulla ex parte comparanda? PAL. Quam vera narras, ô Charon! quam nunc vel audiens ista perhorresco! Venit enim mihi in mentem gravis illa & deploranda patriæ meæ desolatio, Trojæ, inquam, tam præpotentis olim atque prædivitis, cujus eversione nihil credo referri posse crudelius aut lacrymabilius: tantaque fuit calamitatis ejus magnitudo, ut longe plura etiam atque tristiora, quam tu supra memoraveris, sibi contigerint: quæ si velis, omnia tibi, ut rem certius agnoscas, explicabo. CHAR. Haud opus est, Palinure, quoniam & tempus non patitur, & ego hæc omnia non secus ac tu nota atque compta habeo. Nam & mihi renunciaverunt, ut quæque adventabant, animæ ex illo bello profectæ. Nihil certe, ut nunc tu dixisti, pervenit ad aures meas crudelius aut lacrymabilius. PAL. Faxo ut jubeas: sed advertas, Charon; gravissima licet hæc sint, rariora tamen contingere, quam ea nautarum, quæ supra exposui. CHAR. Referam ergo alia frequentiora, & ex ipsis quidemmet civitatibus, quarum relatio augebit etiam earum miseriam. Vade, oro, & per civitatem, plateas porticusque discurre: quid aliud offendes, quam oblatrantium maledicta, infu-

mu-

mulationes pestilentissimas, optimi cujusque dilacerationem, quid non? exploratorum insidias, invidentiumque venena. Diverte modo gressum, & artificum mercatorumque tabernas ac conventus pete: quid aliud deprehendes, quam sermonum nebulas, fucos, mendacia, deceptionesque manifestas? Transfer dehinc te in fora publica, sedesque judicarias: quid aliud audis quam undique omnia magno strepitu ac clamore misceri? Quid intelliges aliud, quam caedes, hominum compilationes, furta, grassationes, conspirationes, proditones? Quæ alia occurrent tibi, nisi litigatorum jurgia & contentiones, testium perjuraciones, causidicorum praevaricationes, judicum corruptiones, praesidum ambitiones ac rapinæ? Quos ibi alios obviam tibi habebis, quam exultantes improbos, lugentes bonos, oppressas viduas, proculcatos pupillos, egentes prostratos? Attolle postea altius oculos, & atria principum perscrutare, quam non videbis ibi assentatorum exaltationem, speculatorum acceptionem, militum audaciam, foeneratorum voracitatem, quaestorum improbitatem, quam non potentum hominum in tenuiores vim atque insolentiam? Quas non concussiones? quas non populationes? quos non innocentes accusari, criminari, carcerari, proscribi? P A L. Gravia haec nimis ac miserabilia. C H A R. At restant alia, quæ non minus tibi graviora & miserabiliora videbuntur. P A L. Perge. C H A R. Quæ fortassis etiam graviora & miserabiliora judicabis, quoniam domestica ac frequens magna est eorum pestis. P A L. Fare. C H A R. Nolo tibi Palinure afferre in medium graves longosque artificum & negotiatorum labores: non eos quibus afficiuntur agrorum cultores, non quibus milites, non quibus causidici, caeterarumque disciplinarum sectatores, aestus, algores, inedia, peregrinationes, anxietates vel pericula, vulnera, caedes, districtas habitationes, infinitaque agendi, cubandi, vescendi incommoda vel fastidia, lassitudines, vigilias, sollicitudines, odia, & infamationes. Nam si complecti cuncta sermone meo atque exequi voluerim, tot tantaque dicenda se offerent,

ut præ longitudine malorum ac mole, citius navigatio nostra quam oratio finem possit invenire. Omittam itaque, & commemorabo tantum, quas inter domesticos parietes, tum servorum, tum uxorum ac filiorum molestias ac turbationes pessimas perferre solent qui gubernationi praesunt rei familiaris. Quam si ita ut navalem expertus esses, facile, quicquid dicturus sum, me etiam tacente & intelligeres & approbares. Nam servorum primo in dominos semper prompta maledicta, furta, impositiones, fugas, arrogantiam, negligentiam rerum dominorum, temulentiam, edacitatem, somnolentiam, tarditatem, ignaviam, nemo est qui non videat magnam asferre his qui patiuntur, infelicitatem. Deinde filios, quorum amore nihil dulcius esse fertur, quanta animi cum amaritudine aspiciant parentes vel aegrotare, vel mortem obire, quod frequenter admodum fit, satis existimo etiam te intelligere. Quam vero gravem & anxiam credis esse eorum vel parturitionem, vel educationem, vel institutionem? Quoties pro eis bonos parentes gemere, suspirare, dolere, torqueri? Quanta etiam putas perturbatione affici, dum quos progenuerunt, immensaque adeo cura aluerunt, vel parum sibi audientes, vel rebelles ac infestos postea habere contingat? Quam dolenter eos ferre, arbitraris dum insani & vecordes sunt, dum hebetis & crassi ingenii, dum effoeminati & molles, dum dilapidant & evertunt patrimonia, dum nulli bono operi & studio intendunt, dum per praecipitia vitiorum omnium vitam ducunt suam? Quid de uxoribus loquar, quas dos tumidas, genus insolentes, forma suspectas, deformitas reddit invisitas? Quarum lingua nihil perniciosius, quarum audacia nihil prodigiosius, quarum improbitate nihil execrabilius. Quæ jurgiis semper & contentionibus obtundunt viros, quæ semper conqueruntur, semper exprobrant, semper insidiantur. Quibus quum desint caetera, nunquam tamen lacrymæ, gemitus & suspiria. Quæ caeca sua (qua tantum ardent) ornamentorum ambitione exhauriunt opes, labefactant domos, cogunt maritos in malos quaestus, in dira scelera. Non

refero turpissima adulteria, quibus nec puni-
tur minus, nec peccatur magis quicquam.
Ea quanto dolore afficiant bonos conjuges,
nemo satis unquam meo iudicio enarrare pos-
set, sed magnum doloris argumentum prae-
stant, & gravissimas caedes, & ingentia quæ
saepe propter corruptas uxores bella exarse-
runt. PAL. Hoc plus quam vellem, scio:
nam arduum illud quod ego vidi Graecorum
& Trojanorum bellum propter Helenæ rap-
tum, in eam excrevit rabiem, quam nulla
mundi regio ignoravit. CHAR. Quæ toti
mundo manifesta sunt, ea tantum nosti, Palin-
ure: at si singula, quorum nihil me latet,
intelligeres, adduceris in tantum stuporem,
ut stupefescens etiam præ miseratione conjuga-
lem vitam lacrymares. PAL. Hui quid nar-
ras? CHAR. Narro quæ quotidie video &
pertracto. PAL. Ergo connubia putas pol-
luta & coinquinata? CHAR. Minime: id
nunquam dixerim. PAL. Atqui multas me-
mini me vidisse ea præditas honestate, ea re-
ligione, ac vitæ integritate, ut divinum
quiddam magis quam humanum redolere vi-
derentur. CHAR. Et multas utique ejusce-
modi esse confiteor, sed eas quidem quæ
optimis honestissimisque ortæ parentibus,
ebiberunt a primis annis sobrios & castos mo-
res: quæ sanctis parentum suorum exemplis
educatæ, vitam instituerunt: peccare castiga-
tæ, sapienter ad mansuetudinem edoctæ, ad
pietatem, ad fidem, ad divinum cultum, ad
rectum compositumque regimen rei familia-
ris. Quæ se a thymis, saltibus, jocis, quæ
se a spectaculis, ab immodestiore cultu, ab
licentiore colloquio abdicarunt. Caeterum
quæ contra sanctitatem, quæ malis institutis,
perversisque parentum exemplis imbutæ,
molliter vixerint, assuefactæ deliciis atque
turpi otio, quæ nihil nisi saltare, canere,
fides pulsare didicerunt, quæ præterea ocu-
lis suis hauserunt matrum præsertim obscœ-
nitates & immunditias: hæc quæ fide & in-
tegritate esse putas erga maritos? Illabuntur
siquidem tanquam venena tenellis mentibus
parentum exempla: inde rarior etiam quam
reris, est hymenalis honestas, quo qui eas
vel emendatis instituant moribus, vel sancto

T o m. III.

invitent exemplo, parentes simul rariores ha-
beantur. Prodeunt postea in publicum quæ-
que etiam procaciores, aperta fronte, dire-
cto gressu, quasi pudicitiam ipsæ consecrasse
videantur. Et quæ secretum intra cubile pro-
bra gesserunt, cum vestem induerint, illa
contexisse atque occultasse existimant. Vos-
que ea, vanum vulgus, ita ut cernitis, vera
ducentes esse arbitramini. At ego nihil quam
quod res habet, de eis iudico: nuda enim
hic omnia atque aperta sunt. Non veste hic
teguntur maculæ, non pallio obnubuntur sce-
lera: exerto omnes ac nudatos, rerumque
omnium vacuos prorsus huc ingredi oportet.
Quicquid in vita male tentatum, maleque
actum est, hic fronte coram ipsa demum ge-
statur, dispoliatur, ostentatur. Quare non
mirum tibi videatur, si quorumcumque nota
habeo crimina, qui quorumcumque etiam
nudas, ita ut prædixi, transveho umbras.
Quam proinde ingentem video earum tur-
bam, quæ cum impudicitiam longe apertam
ostendant suam, pudicissimæ tamen in vita
habeantur! Quantas secum in maritos fraudes
gerunt, quot simulationes, quot proditiones,
quantam hypocrisim, quot aliorum ob-
scœnos amores, quot pollutiones, quot sup-
posititios partus, quot mentitas enutritiones,
quot alieni seminis susceptas messes! At,
quod ridiculum magis est, lugent postea
ignari mariti hæc sibi extinctas uxores.
Laudant inter coetus & prædicant quasi pu-
dicitia principes: statuunt mausolea: pluri-
mi quoque epigrammata condi, orationes
scribi & pronunciari curant in laudem ac me-
moriæ castitatis fideique earum sempiter-
nam. An hæc tristitia & amara esse censes,
Palinure? Et an comparisonem ullam habe-
re putas cum his nautarum, quæ ea severita-
te & acrimonia recensuisti, ut caetera læta,
fausta, deliciarumque plena (si tibi fides da-
retur) existimanda essent? PAL. Haud equi-
dem tanta in civitatibus privatisque domi-
bus, quanta modo enumerasti, mala regnare
credidissem. CHAR. Ita proficit inexpertos
sermonem aliquando inire cum his, qui mul-
tarum rerum usum atque experientiam ha-
bent. PAL. Ita fit. CHAR. Quod si ani-

T t t t

mal-

madvertas, labores quos perferunt nautæ, corpori magis quam animo infensos ire, concedes amplius etiam sententiam meam. Nam hujusmodi res duræ assiduo quodam usu & assuefactione mitiores fiant, & quodammodo domantur: quas vero ego memoravi, cum animum magis affligunt, non ita usus & assuefactio mitigare atque edomare potest. PAL. Consentio tibi jam, gaudeoque in eam lucem te illustrante pervenisse, ut intelligam tam magnam aliorum & majorem etiam quam nautarum miseriam. Sed illud non possum intelligere, quin principes saltem ac magni viri, non dicam nautis, sed caeteris insuper quibuscumque mortalibus beatiores sint. CHAR. Cur? PAL. Quoniam omnibus abundant atque affluant bonis. CHAR. Quibus? PAL. Honore, gloria, opibus, deliciis, amicis, potentatu, imperio. CHAR. Hisce? PAL. Hisce, & multo pluribus. CHAR. Erras. PAL. Errorem hunc optassem in vita mihi. CHAR. Deliras. PAL. Maluisssem ita delirare, quam tua cum sententia sapere. CHAR. Quid si nihil illis miserius? PAL. Quid si nihil beatius? CHAR. Haud unquam hoc mihi demonstrabis. PAL. Non tibi ii beati videntur, qui quicquid ad explendas voluptates optari potest, assequuntur? Quibus convivandi, cubandi, ungendi, lavandi, ludendi, venandi, aucupandi, ad omnem nitorem atque satietatem semper facultas sit? Quibus quotquot velint concubitus foeminarum, quotquot velint arva, equi, canes: quibus tot sunt servi, tot exculta palatia, tot munitæ arces, oppida? Qui tantum possideant auri, gemmarum, vestium, suppellectilis? Quibus audiant omnes, assurgant, inclinent? Quos populi vereantur, timeant, laudent, decantent? Qui leges dicant, mandent, exercent, proscribant, puniant, extollant amicos, vindicent inimicos, trucident rebelles? CHAR. Non est tam magna ut existimas, Palinure, eorum beatitudo. Nam parit certe fastidium tanta bonorum continuatio, tantaque affluentia, neque sapit tantum, quæ non aliquando intermittitur voluptas. Praeterea quomodo eos tu beatos judicare potes, qui tantis

opibus atque deliciis suis nunquam fruuntur cum jucunditate, nunquam cum gaudio? Qui in tanta rerum copia nunquam exhilarant se, nunquam relevant animum, nunquam exultent? Qui tanta licet bonorum ubertate redundantes, tristitia tamen semper obducantur, solitudine premantur, anxietate torqueantur? Non tibi multo optabilior videtur privatorum conditio, quorum & vita securior, & voluptates etiam, si mentem intendas, majores sunt? Quos summa semper condit hilaritas, mulcet festivitas, explet alacritas? Quantam putas asferre delectationem, quæ communis cum uxoribus & filiis vita exigitur, dum cubant tute, vescuntur laete, jocantur modeste? Quam dulcem esse arbitraris amicorum inter se & aequalium parem vitam, domesticum usum, frequentem conventum? Quid eorum amore suavius, confabulatione gratius, curis melius atque commodius? Quantum credis lætitiæ & exultationis habeant eorum convivia, ludi, cantus, saltationes? Quantum dilatent animos & permulceant? Quantum emanet mellis? Cujus nec stillam principum aliquis degustavit. PAL. Haud intelligo, Charon, hanc quam refers regum tristitiam atque anxietatem, qui inter risus tantum, blanditias jocosque versentur, quibus semper psallatur, canatur, plaudatur: & quicquid ad transigendam hilarem vitam excogitari potest, exhibeatur. CHAR. Etiam, ut video, judicas, Palinure, quæ oculis tantum patent: quo errore decepti mortales, plurimum seduci solent: sed quod certum asferre possunt judicium exteriora corporis, quæ velamenta quaedam magis sunt veritatis? Aut quid certi promittere & ostentare potest frons hominum, quæ plures quam Proteus species mentiri, atque in plures mutari queat? Considerandæ sunt secretæ animi fibræ: perscrutandæ sunt interiores mentis latebræ: quas si pervidere ita ut frontem posses, prohi dolor, quantam ibi malorum turbam, quantam formidinum atque strepitationum aciem introspeceres? Quot angores, solitudines, suspiciones? Quot pestilentes morbos & perturbationes? Quanta aperirentur ulcera, quot plagæ & caedes, quot

quot infidiæ, quot enses, & telorum infinita genera? Quæ nec somnos eorum quietos, nec cibos placidos, nec opulentiam dulcem, nec imperium jucundum, nec delicias jocosque laetos esse permittant. P A L. Nesciebam adhuc hæc eorum qui dominantur mala: sed cur illis contingant tanta, non capio. C H A R. Contingunt tanta propter graves inimicitias, acerbaque odia quæ continue cum finitimis civitatibus, cum subditis sibi populis, cum semet ipsis etiam gerunt: quo fit, ut ingravescant odiis, incrementibusque injuriis, quibus quotidie afficiunt quemque, necesse sit illos torqueri & affligi graviter, confidere nemini, suspicari omnia. Possunt extimere muscas etiam (ut ajunt) volantes, gaudere & laetari nunquam, tristitia & moerore detineri semper. P A L. Adducis me facile ut credam suspectas eos habere finitimas civitates, cum quibus & infensa odia confiteor, propter continua quæ exercentur bella, & dominandi libidinem, qua plurimum incenduntur: Cum suis vero quibus imperant populis, nihil accipere possunt nisi amorem, & dulcissimam pacem. Porro si cum finitimis sint imicitia, si oriantur bella, sic demum etiam augentur imperia, subducuntur oppida, profligantur acies, spoliuntur & captivantur hostes, populationes magnæ fiunt, trophæis decoratur patria, victoriis celebratur, triumphis extollitur. Ob quæ & principum gloria, & urbium ornatu, & inimicorum timor, & populorum inter se lætitia, atque erga principes fides & amor crescit. C H A R. At tantum narras quæ prospera sunt & læta, ac quæ frequentius accidunt adversa & tristitia prætermittis, quasi semper eos putes debellare hostes, potiri victoria, triumphis exultare, nunquam vero vinci, prosterni, agros suos populari, bona sua diripi, & è suis se oppidis dejici. Sed majora hæc prætereamus, de minoribus tantum dicatur. Quippe si conferas quas strages suorum & caedes sustinent, comperies longe majore damno quam lucro partas eorum victorias constare, discussaque ratione decessisse plus illis quam accessisse. His adjicias, ut populorum etiam suorum odia, ne dum

finitimorum intelligas, quod ad inferenda bella & persequendos hostes opus illis est ingenti & munito exercitu, multo navigio, longa armorum & machinarum præparatione: quæ quum magno & inæstimabili constant sumptu, nec proprii suppedient reditus, necesse est novis vectigalibus vexare populos, novas indicare præstationes, novas angarias: augere tributa, multiplicare onera, exhaurire aes omnium, eradere marsupia, imo viscera pauperum, parvos atque magnos diripere, spoliare, conculcare. Inde fit, ut quum invisos manifeste se cunctis intelligant, suspectum tum sibi incipiant habere quemque: nullius fidei, nullius amicitia credere, conjectare omnia in malam partem. Habet enim hoc in se pessimum malefactorum conscientia, ut quos injuria affecit, nunquam revocari in amicitiam, nunquam mitigari, & ad veniam moveri posse putet: proinde magis insurgitur, graviores itur in injurias. Hunc proscribunt, illum carcere includunt: quorundam patrimonia publicant, alios jugulari aut strangulari jubent. Voluntate pro ratione utuntur. Eorum quoque quos tantis læsunt malis, cognatos, affines, amicos, socios, servos, quasi fidei suæ diffidentes, persequuntur. Tum caeteri qui chariores etiam videbantur, exempla aliorum proponunt sibi, acuuntque ipsi non minus odia. Nam non minus rebus suis ac salutis suæ timent. Ita pedetentim civitas omnis indignatur, obmurmurat, rapitur ira, odiis incenditur, coquit novas cogitationes, nova consilia molitur. Mox eo deveniunt, ut hæc intelligentes videant quantæ ruinæ quantoque præcipitio subjaceant, quam tenuissimo quasi quodam filo pendeant imperia sua. Tunc cernas eos pallere, tristari, consumi, expavere omnia, torqueri scelerum suorum conscientia (quæ prima est poenarum omnium) timere hostium infidias, civium conspirationes, domesticorum prodiones, oppressorum vindictas. Tunc securum nihil existimare, nisi quod vi ac ferro tueantur. Propterea non credunt se tuto cuiquam, non ministris, non necessariis, non germanis, quorum majorem etiam quam aliorum auctoritatem magis formidant.

Arcent se ab aspectu & praesentia omnium, cingunt se fossis & aggeribus, claudunt se arcibus, quasi ad perpetuos damnati carceres. Custodibus etiam tanquam ad expeditionem belli paratis, ut obsideri eos putes, circumvallantur. Nihil illis dulce, nihil apertum, nihil jucundum. Dormiunt cum magna inquietudine, cum majore etiam vigiliant. Terret illos conventus hominum, angit solitudo: timent colloquia, timent salutationes, timent dona. Suspecti illis aditus, suspectæ sellæ, suspecti cibus & potus, qui nec etiam nisi praegustati sumuntur. Suspecti pellicum & item uxorum tori: quibus mirum est cur sine cujusquam praegustatione congrediantur. Ipsos vero quorum se custodiæ commiserunt, non minus extimescunt: quibus quum carere nequeant ob tutelam suam, eo magis augetur eorum timor & miseria, quo armatos pro firmiore illos praesidio esse necesse sit. Quare alienigenas & barbaros homines, atque abjectissimos quosque sibi deligunt, eosque frequentius comitantur. Dejiciunt saepius ac exterminant, quo salutis suæ si non alia, at saltem hac via, consulere possint. Quid foedius & ignavius dici queat, quam hominibus immanibus ac flagitiosis se committere: suos vero prudentes, sobrios, justos spernere atque devitare? Quanta ista tyrannorum felicitas, quos continuus & ingens semper angore afficit metus, quo non modo animi graviter excruciantur, sed cuncta insuper dulcia mundi dona fugantur & dissipantur? Quantæ istæ eorum deliciæ, quanta gaudia, qui tranquillitatem nunquam & pacem sibi, ne dicam populis suis aut hostibus concesserint, expertes omnino tam sanctissimi atque omnium dulcissimi boni? Quænam ubertas ista bonorum, quæ distracti aliunde, neque sciant, neque visant, neque pertractent, neque gustent unquam? Quanta ista imperii bona, quæ quum ipsi videre & attrectare non possint, committant necesse est aliorum curæ & gubernationi? Ignari rerum suarum, nescii omnium ferme quæ sub se geruntur, fraudati quotidie & decepti, ab his praesertim, quos præ caeteris auxerunt: quibus tamen quum se credant, quot

innocentium criminationes, quot facinorosorum falsas commendationes audiunt? Quoties eorum fidem sequuti, bonos pro malis, malos pro bonis ducunt, atque hos beneficiis, illos poenis afficiunt? Quodque gravius est, quoties ipsis etiam videntibus, hi quos tantum extulerunt, pro sententia sua in foro quosque laedunt, concutiant, opprimunt, atque dilaniant? Quid mirum si exardescunt postea populorum odia? Si labefactatur postea eorum status atque desolatur? Quanta ista, quamque optanda imperia, cum quibus & servitutem pessimam degant? Subiecti tantis perturbationibus, tantis insidiis: subiecti ipsis etiam quos sibi subjecerunt: constrikti quasi quibusdam regni compedibus: clausi intra arces, quasi magni alicujus criminis rei: coarctati instar ferarum: exclusi ab omni quæ foris capitur recreatione: privati libertate, quod est tam dulce & omnibus optabile bonum, non hominibus modo, sed caeteris insuper quibuscumque animantibus: cujus privatione quid est quod tristius aut infelicius contingere possit? PAL. Non credis, Charon, bonos aliquos, mitisque & moderatæ naturæ Tyrannos esse? CHAR. Immo multos credo: sed tanta est dominandi libido, tantus ardor, tanta nescio quæ pestis ingenta, ut quos semel invaserint, sint summæ quamvis bonitate praestantes, adeo illiciat eos, illiciensque depravet, ut vita potius quam imperio, quod jam occupaverunt, carere possint. Vel ad conversandum, vel ad amplificandum contendunt unguibus dentibusque: ac propterea nemo est tam bonus tyrannus, cui non conservationis amplificationisque suæ gratia, multis magnas inferre injurias, atque ob eas illatas non plurimum timere, plurimasve pati anxietates contingat. PAL. Miror cur tantis in malis, quæ plane ita ut narraſti, vera esse puto, appetant tantopere mortales imperium, nisi id fortasse faciunt cupidine honoris & gloriæ: quod nimirum tam praestans atque excellens bonum, tolerabiliores reddit tantas quas modo exposuisti miseras. Dulce quippe est mandare aliis, praeferrî omnibus, eminere, praecellere, venerari, timeri, suppliciter exorari, as-

fur-

furgi sibi, via decedi, inclinari cervicem, flecti genua, audire laudes suas, & rerum bene gestarum decantationes. Quæ quum & divina numina plurimum capiant, facile intelligi potest quantum & his quoque mortalium mentes capiantur. CHAR. Quæ tanta capere potest Tyrannos ullos honoris aut gloriæ exhibitio, qui se certo invisos omnibus esse sciunt? A quibus si laudentur, si audiantur, si sibi assurgatur atque incurvetur, intelligunt palam vel assentationis vel timoris causa id fieri? Quare non est ita dulcis, ut putas, hujusmodi honoris & gloriæ extorsio magis quam exhibitio. At vero dulcior is est qui in privatos homines ab amicis & benevolis honor exhibetur propter aliquod eorum egregium facinus, aut excellentem virtutem. Vera ista gloria, verus iste honor, ac dignus quidem quo & divina numina capiantur. PAL. Nullam ergo video causam cur tantopere imperia desiderentur, desiderataque conserventur: nisi quod habendi cupido, qua tantum trahitur humanum genus, in his maxime expletur. Quo enim quisque plus auri, agrorum, aedificiorum, oppidorum, acquirere possit, nulli parcit labori quantumvis magno & intolerabili: neque ullus tam amarus labor, quin propter quaestum & majorem rerum cumulationem dulcescat. Ita quum tyranni super omnes plus possideant, super omnes etiam beatiore videntur, licet caetera eis tristia sint atque peracerba. CHAR. Neque istud quidem affert ullam beatitudinem. Nam in primis non efficit divitem major abundantia, sed minor cupiditas. Qui enim parvo contentus est, id tantum cupit, quod necessitati vitæ sufficiat. Is abunde est locuples, propter honestum, quod facilius implere potest, desiderium: quod quum & impleverit, liberatus est ab omni qua alii rapiuntur habendi anxietate. Qui vero quantumlibet dives plura concupiscit, pluribus indiget, quia perseverante acquirendi insatietate efficitur minus voti compos. Quo enim magis crescit multarum rerum possessio, magis etiam cupiditas: neque finem unquam habet vorago illa cupiditatis. Deinde non est judicandus quisque vel locuples multitudine,

vel pauper paucitate divitiarum: sed vel rerum magis implemento, vel necessitate. Nam si multitudinem excedunt sumptus, quomodo potest is credi dives, qui minus habet quam necesse esset? Quare cum necessitatem saepius magnam patientur qui tantam imperii molem administrant, indigentiores etiam putandi sunt privatis hominibus: quibus licet tenues sint opes, at necessitatibus saltem suis vel pares sunt, vel superiores. Taceamus graves quas quotidie expilationes vel rapinas perferunt a quaestoribus suis, & ab his maxime quorum fidei magis credunt: qui quo majora etiam nacti sunt imperia, eo majora utique furta, majoremque proinde rerum suarum diminutionem patiuntur, a quibus privatos saltem homines liberos esse constat, qui & diligentius patrimonia sua ipsi per se curare, & attentius omnia intueri possunt. Dicamus vero curas & labores quos in administrandis tantis opibus, gubernandoque tanto potentatu tolerare eos oportet, quorum fortiores quam Herculis humeros esse necesse est ad sustentandam tantam molem: plures etiam quam Argi oculos ad tantam rerum varietatem pervidendam atque distribuendam: plura quoque quam Jani aut Vertumni capita, ad intelligenda examinandaque tot ac tanta cum hostium tum populorum suorum, quæ illis negotia deferuntur. Quæ tanti animi vis, quæ non debilitetur? Quæ tanta soliditas, quæ non concutitur? Quæ tanta promptitudo, quæ non remittatur? Cujus est tanta valetudo, tantum robur, qui se tam vasto curarum ponderi parem audeat polliceri? Cujus est adeo æquabilis & moderatus animus, adeo perseverans, quin tam multis tamque continuis laboribus non defatigari, non quassari, nunquam quoque confringi possit? Omittamus mortales: de nobis tantum, qui haec ultima loca colimus, loquamur. Utrum putas, Palinure, beatiorem esse, vel me, qui pauperrimus sum omnium, qui nihil præter hanc quam cernis pusillam lintrem possideo: vel Plutonem, tam lati tamque immensi regni tyrannum? Intelligo, etsi taceas, quale de hoc sis judicium prolaturus. Crede mihi, minime meum cum suo statu commutarem.

rem. PAL. Quare? CHAR. Quia laetus ago, & summa cum quiete. Non ullius rei ullam gero, nisi transvehendi hasce huc descendentes animas, & conservandi incolumem hunc faselum meum, sollicitudinem: in quo dicam tibi quicquid est quod me gravet. Cum enim propter vetustatem fatiscat aliquando rimis, curare me oportet ut restituatur integritati suae: quare eum consueo saepius, & obstruo si quid rimarum est: haec omnis mea cura est, hic omnis labor. At Pluto cum tantis divitiis suis, ac regno tanto, nunquam laetatur, nunquam quiescit: tot curis carpitur, quot repletur hic umbris locus. Implicatum semper habet ubique animum: hinc fertur, illinc rapitur, omnibus intentus locis, omnibus occupatus ministris: huic mandat, illum terret, alios acciri jubet. Metum illi omnia incutiunt: nunc terrae hiatus, nunc motus formidat. Saepe illum trepidare cogit lampas Phoebi, ne ulla ex parte irradiet regno suo. Saepe & fulmen magni fratris, ne penetret Averno atque labefactet. Quoties vidi ego illum, dum rebus suis timet, invectum summo curru peragrarare omnem hanc regionem, lustrare fines, scrutari omnia diligenter, ascendere etiam in superum orbem, circumire terras, pervestigare quodcumque periculum perferre posset, nihil omnino incauti & inexplorati relinquere: quae cum multis in locis, tum maxime ea solet efficere in terris Siciliae, quae magis etiam cum terrent, propter magnas reluctationes Typhoei gigantis, quibus totam conquassat illam patriam. Nam postquam ipse ausus fuit bella inferre coelo, injecere superi ejus corpori Trinacriam, sub qua ab omnibus undique montibus pressus & gravatus, conatur saepe se attollere, impositaque sibi rejicere: proindeque magnos concitat motus, ac tantos quidem, ut haec loca nostra concutiat graviter & tremefaciat. Cogita nunc quam laeta & optanda sit fors hujus inferni tyranni, cujus tot dividitur animus curis, tot propellitur tumultuationibus: quem tot oporteat praecavere pericula, tot dispensare ministeria, omnia percernere, omnia corrigere, omnia vel ipsum gubernare, vel aliis gubernanda

committere. Attende, rogo, & vel ex uno collige ejus felicitatem. Nam si me deficere contingeret huic naviculario ministerio, quod ita necessarium est, ut vides, necesse esset cum vices meas subire: ne alioquin deficiente portitore, regno suo male succederet. PAL. Hoc profecto non modo verum esse video, sed manibus etiam ipsis (ut ajunt) tango. Nam ea nocte qua alias somno gravatus e puppi in mare excussus fui, id continuo sensit Aeneas meus, qui errantem sine magistro navem intelligens, gubernavit eam tota ipsa nocte, non indignatus quod, quae sceptrum gestare solebant, remum etiam manus attrectarent. CHAR. De magno ejus germano nihil loquor: non me latet quantos & ille labores ac curas sustinet: sed id praecipue scio, quum temeritate Phaethontis totus pene orbis conflagrasset, quantum tunc regno suo timuit, quantum tota coeli moenia circuit, & ne quid labefactatum viribus ignis corrueret, exploravit. Praetereo tertium fratrem, moderatorem undarum, cujus plurimae etiam ac maximae curae non facile explicari possent, sed praesertim quae sub illa quoque Phaethonthea conflagratione ad summum pene usque exitium cum toto regno suo eum affecerunt. PAL. De hoc possum, quod oculis meis vidi, afferre testimonium. Vidi equidem tempore illius, quam supra retuli, horrendae apud Siciliam tempestatis, commotum graviter Neptunum & ex alto prospicientem vocasse ad se Eurum & Zephyrum, & increpatis acriter eis pro tanta suscitata tempestate, placasse ocyus omnia, atque tranquilla reddidisse. Quod argumentum praestat mihi evidens plurimarum, ut inquis, ac maximarum, quod omnia in latissimo imperio suo paria sint, curarum suarum. CHAR. Dic oro, Palinure, putasne jam beatam esse tyrannorum vitam? PAL. Minime. CHAR. Optaresne vivens eorum sortem? PAL. Ut quid optarem, in quo nihil omnino optandum esse manifeste intelligo? CHAR. Ergo certo eos arbitraris miseros? PAL. Non miseros modo, sed omnium etiam miserrimos. CHAR. Mirum quod modo eos tanta frui beatitudine praedicabas. PAL. Quid mirum, si caecus laudet

tenebras, quas postea luci restitutus damnet? CHAR. Vis ut & alia eorum mala tibi referam. PAL. Restant item alia? CHAR. Et alia, & graviora. PAL. Quid audio graviora? Haud unquam istud credam, posse his quæ modo dixisti, gravius aliquid addi. CHAR. Credes quum audieris. PAL. Dic ergo. CHAR. Vides ut appropinquamus jam ripæ. non possum longiora tecum jam facere verba. PAL. Rogo te, mi Charon, ne fallas avidissimam expectationem meam. CHAR. An caeterarum umbrarum quas in littore reliqui, avidissimam etiam expectationem vis ut fallam? PAL. Non diu moraberis, perge ô mi Charon. CHAR. Imo diutius quam soleo, demoratus sum: sed lentus etiam navigavi propter te, cujus confabulatione delectabar. PAL. Age ergo, ut facis, lentiolem protrahe navigationem, ut quæ reliqua sunt dicenda, prosequi possis. CHAR. Ea tandem tanta est tibi audiendi cupiditas? PAL. Tanta. CHAR. Morem tibi geram: qua in re illud te scire velim, quod plurimum miseram reddit mortalium vitam instabilitas scilicet, & ruina rerum. Nam certum nihil & permanens in vita quisquam sibi polliceri queat. Quomodo is beatus censetur, cujus summam quantumvis & plenam beatitudinem minima omnis disturbatio violare & auferre potest? Sane quum omnia apud mortales infirma atque mutabilia sint, nulla tamen infirmior fors est atque mutabilior, quam tyrannorum, quorum etiam quo major sit exaltatio & sublimata magis status altitudo, major est proinde, quum mutari eos contingit, casus & ruina. Inde tantæ tyrannorum prodiones, everfiones, trucidationes, ut nemo eorum fere unquam evaserit, qui non vel regno depulsus, vel veneno necatus, vel cruenta aliqua & pessima morte caesus vel peremptus sit. Quis talem eorum vitam optarit, quæ pro modici temporis felicitate (si tamen illa felicitas appellanda sit) tam tristi postea tamque amaro fine consumatur? Horret animus dicere. Nam ne credas iis tantum mortales subjectos malis esse, sensimus & horum magnam partem aliquando nos inferi, licet tam valida nobis & munita sit civitas, tam

firma & praepotens, atque omnibus undique praesidiis circumsepta. Non possum sine dolore meminisse illius diei, qua Hercules heros ille fortissimus haec regna penetravit: perfregit fores, invasit regem, exterruit reginam, quam & ante focii ejus rapere adorti erant, abstraxit Cerberum, vinctumque eum catenatum magna vi in orbem duxit, concussit loca omnia, trepidare omnes umbras atque ipsos judices fecit: me quoque non modicum laesit, quem erepta cymba contum hoc meo percussit, impulsamque graviter in mediam paludem exturbavit. Timui equidem tunc desolatum iri barathrum totum. Credi di tunc supremum Plutoni finem advenisse regni sui: neque minus illum cum conjuge in praedam duci ad superos, quam tartareum canem: sed paulo humanius cum eo actum est, quam opinabar. Nam tandem sibi ac regno suo bene consultum est: neque tamen ita consultum est, quin tricipite custode suo, qui tam pernecessarius erat, spoliaretur. Quod si opinionem meam, quæ communis erat, facta coaequassent: tunc cernere fuisset, utrum beator vel meus, vel Plutonis tanti regis status esset. Ego quidem nihil ambigo, privatus fuisset hac navicula. hoc enim habeo tantum quod adini possit. privatus etiam fuisset rege meo: sed quotquot alios voluisset reges, procul dubio invenissem, qui ministerio meo indigentes, servitium meum perlibenter sibi delegissent: & fortasse hoc lucri fecissem, quod pro vetusto & attrito, qualem hunc intueris, novum mihi & magis solidum lembum acquisissem. At Pluto quantas opes, quantos honores, quantum regnum amisisset: quantam in egestatem, quantam in calamitatem decidisset? Qui neque par aliud regnum, uti parem ego vel meliorem navim: neque parem alium famulum, uti parem ego vel meliorem dominum, invenisset. Excedo jam modum dicendi: sed si tempus sineret, narrarem, & quibus olim curis vexatus, quantoque timore percussus propter bella Gigantum fuit summus Olympi rector: cujus narratio majorem etiam augeret eorum, quæ supra dixi, malorum confirmationem. PAL. Haud opus est exemplis mihi. Nam nemo

mortalium fuit qui majora quam ego unquam viderit eorum malorum exempla. Quid enim extitit his temporibus Trojano rege majus? Quid opibus suis cumulatus? Quid operibus munitius & pulchrius? Et quid demum exitu tantorum bonorum tristius? Quid crudelius? Quid flebilius? Vidit infelix pater tam arduum & longum bellum, tot cruentas mortes natorum suorum. Vidit everfam funditus & incensam urbem. Vidit latrantem conjugem, captivas nurus & filias, populationem tantarum divitiarum: ipse quoque, quod ultimum restabat illi senectutis suae solatium, Pyrrhi ease confossus, & crudelissima morte consumptus est. CHAR. Quis melius me haec novit, qui cunctos hac scapha transvexi? A quibus & omnem calamitatem suam feriatim perdidici. Notus est abunde mihi Priamus, cujus cognito acerbo casu non potui non dolere: notus est Troilus: noti Hector & Deiphobus: nota est caetera tot filiorum ac nepotum turba: noti innumerabiles qui illo bello perierunt Trojani pariter & Graeci duces. Nota est infinita quae tunc occidit populorum manus. Nullo memini tempore longiorem interfectorum multitudinem huc descendisse, quam illo: quo ita lassatus fui, ut praeter multitudinem omnibus transvehendis minime haec cymba sufficeret plane. Quid opus est tibi monitore ad aperiendas eorum miseras, quas tu subjectis oculis tuis habuisti? Quod si pro angustia temporis liceret (jam enim video propius nos applicare ripae) narrarem & millia aliorum tyrannorum, ex quibus cresceret etiam magis tibi opinio eorum calamitatis. Nam illud possum, quod certo scio, tibi verum confirmare, nullum fere me vidisse unquam tyrannorum huc deiceadentium (descendunt porro omnes) qui non vel alicujus veneni infectionem vel magnas ulcerum cicatrices, & sanguinolentae alicujus mortis horrida signa praese ferret. Ita mirum est videre tot ac tantos necatos, confossos, cruentatos, trucidatos. PAL. Quis nunc se tantis in malis tyrannum unquam esse optabit? Quis imperia assequi quaeret, quae jam certius certo cognosco magis fugienda esse, quam Medusaeum ca-

put? CHAR. Audisti quibus apud superos tyranni malis torquentur: sed si intelligeres quae hic apud inferos graviora etiam illis parantur, perhorresceres & longe magis eorum sortem. PAL. Ergo & alia hic tyrannis parantur? CHAR. Credis, Palinure, scelera quae patrant mortales, hic aliquando impunita esse? PAL. Hoc modo animadvertendam. CHAR. Animadvertendum est igitur tibi, quodcumque in vita peccatur, pari demum post mortem & respondente peccatis poena puniri. Nam ut capias quod dico: si tu, Palinure, artem tuam naviculariam vivens male exercueris, si in dominum tuum mali quicquam vel cogitaveris, vel commiseris, si inaudiens dicto suo extiteris: invenies hic tibi praeparatas his, quae deliqueris, similes poenas. PAL. Nihil profecto, Charon, scio quod male egerim, vel in dominum meum peccaverim, nisi somnolentam illam dormitationem meam, qua negligentius certe quam debebam, me gessi. Nam magno in periculo navim simul & dominum, quem vehebat, meum reliqui, nisi vigilantior ipse & cautior melius sibi consulisset: sed poenarum satis tum ob hoc crassum peccatum meum etiam in vita recepi. CHAR. Recipies etiam in morte. Ibis enim quum e navi te dimisero, ad severos judices nostros, qui examinant & censent delicta omnium. Ducent quoque te in examinationem, scrutabunturque crimina tua. Videor vero videre quali te judicabunt poenae subjiendum. PAL. Quali? CHAR. Parem peccato tuo tibi poenam statuent. Nam quum somno peccaveris, aeterno etiam te somno damnabunt. PAL. Dormiam ergo in aeternum? CHAR. Ita puto: nisi gravius sit aliud peccatum tibi. PAL. Sic mihi habeam judices, ut non sit gravius aliud mihi. CHAR. Nullam ergo nisi somni poenam patieris. PAL. Non haec gravis poena mihi videtur. CHAR. Neque asinis etiam & bobus: at magnis & excellenti aliqua virtute praeditis viris gravissima existimatur. PAL. Quis vero, dic, poenas perferent tyranni? CHAR. Audis tot clamantes & lamentantes voces? Tot horridos planctus? Tantum stridorem ferri? Tot tractus catenarum?

rum? PAL. Delectabat me adeo fermocinatio tua, ut his minime animum intenderem. Sed quid audio tam triste atque horrendam, quod præ horrore poenæ aures meæ sustinere non possunt? CHAR. Sunt haec quæ audis, tormenta tyrannorum. Nam quum illi in vita carcere quemquam incluserint, spoliaverint, flagellaverint, trucidaverint, in summum luctum, in summam egestatem & calamitatem deduxerint, damnati sunt etiam ab incorruptis iudicibus ad perferendas pares poenas. Ideo terribilissimis quoque carceribus inclusi, spoliati, flagellati, rotati, caesi membratim, ac mille atrocissimis mortibus cruentati, tantos edunt, quantos audis, gemitus, tantum luctum, tot ac tantos reboatus, clamores atque ejulatus. PAL. Dic etiam mihi, Charon, an his poenis plectuntur, qui magni atque primarii tyrannis assistunt? CHAR. Prorsus iisdem: nam suasu & consilio eorum maxime committunt tyranni scelera sua. PAL. An & in vita illi beati? CHAR. Non secus ac tyranni quibus assistunt: nam iisdem quoque malis subiecti sunt. eadem enim sunt in eos populorum odia, majora etiam inter se, eadem curæ, eadem pericula: & quod miserabilius est, deiciuntur saepe a tyrannis suis, & vel carcere vel morte aliquando pessima afficiuntur. PAL. Tanta est ergo, tamque generalis omnium calamitas. Ullam vero prorsus esse putas hominum sortem, quæ beata duci possit? CHAR. Imo beatos aliquos non nego fuisse mortales, sed perraros tamen. PAL. Quos perraros? CHAR. Qui amore virtutis & literarum contempserunt caetera mundi bona: qui se innocuos, puros, castos, integros, incorruptos conservantes, extulerunt animum altius ad gustandam divinam excellentiam, humana quasi sordida & abjecta relinquentes. Nam virtus per se tam dulcis tamque jucunda res est, ut incredibiles amatoribus suis afferat voluptates. Tam nobilis & praestans est ejus possessio, ut summa quadam ubertate ditet possessores suos. Quam qui vere est assequutus, nihil præter literarum studia dulce, nihil præter dei cognitionem habet amabile. Quæ tantum praedulcia sibi bona

TOM. III.

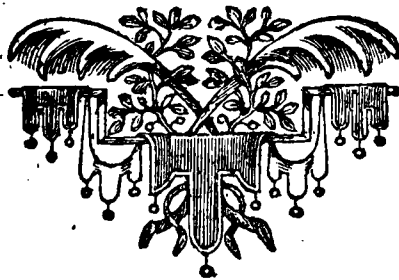
stabilia, perpetua, incorrupta praecligit, custodit, amplectitur. Reliqua vero mundi, supremo tandem gustu amara, infirma, momentanea, corruptibilia fucis, mendaciora hilo, inaniora bila, jejuniora papis volentibus, fugit, contemnit, abjicit, conculcat: contentusque se ipso, ac honestissimis suavissimisque studiis suis totum nihili mundum ducit, ruentem etiam non formidat. In his recreatur, refocillatur, laetam & jucundam agit vitam, ridet tantas hominum, tamque stultas, & ultro sibi quaesitas anxietates, tot ineptias, tot cassos labores, tot inanes curas. Nemini nocet, nemini molestus est. Laudant eum omnes, praedicant, admirantur, benevolentia complectuntur, favore prosequuntur. Quam vere hic beatus est, qui conscientiae suae innocentia & integritate fruitur! Quod primum est dulcius omnibus, bonus securusque sui, nullo timore angitur, nulla angustia torquetur, non timet largas (quibus caret, quasque nihili facit) divitias sibi a potentioribus eripi. Non timet a quocunque se laedi, qui nec quenquam se laesisse certo intelligat. Quam vere hic felix est, qui tot tantisque semotus curis & periculis, tantarum vacuus perturbationum, sibi semper aliisque jucundus, laetetur semper, & omnibus quotquot sunt mundi honestis, & his etiam quæ coelibum communes sunt, perfruatur voluptatibus: qui humanioribus sanctioribusque deditus studiis, contemnat omnia, contemnensque omnia possideat. Nam is possidere omnia videtur, non qui omnibus abundet, sed cui nihil deficiat. Porro illi nihil deficit, qui nihil concupiscit. Concupiscens autem nihil, contemnit omnia: contemnensque ita id assequitur quod desiderat. Desiderio vero suo frui, ea demum vera & sola beatitudo, beatorumque omnium plenitudo est. PAL. Hi ergo cum nihil mali egerint, poenarum etiam nihil patiuntur. CHAR. Nihil prorsus, imo propter transactam bene vitam, meritum magnum assequuntur. PAL. Quod? CHAR. Vel coeli sunt incolæ, communicantque aeternum illis coelestibus bonis: vel si huc descendunt, mittuntur in Elysium: qui locus est quietis

V v v

ac

boſi, inquit. Non enim decet ſervos Deorum cauſam ſuſcipere. Coeperat & Cicero orator plura velle ſuadere, at ex turba armatorum erupit, Mērcuri, Antonius praeſtans, latera illa ſua gladiatoria oſtendens, graviſſimumque pugnum in os Ciceronis iniecit: hinc caeteri mei amici percuſi metu, fuga ſibi propere conſulere: neque enim Polycletus, penicuſo, aut Phidias ſcalpro, aut Archimedes horoſcopo, aut caeteri inermes adverſus audaciſſimos armatos, eosque praedis atque homicidiis ſuctos, bello ad ſe ſe tuendos valebant. Ergo me infeliſſimam, ipsis Diis omnibus qui tum aderant, atque hominibus, deſertam, pugnis ac calcibus totam conſregere, veſtes meas diripere, in lutum proſtratam reliquere, demum abiere ovantes. Ego vero ita conſecta, cum primum licuit, conſcendi huc, ut Jovem Opt. Max. his de rebus facerem certiore. Jam quidem mihi ut intromittar expectanti, menſis elapſus eſt: dumque id ut impetrem, omnes Deos exeuntes atque redeuntes precor, novas ſemper aliquas excuſationes audio. Aut enim Deos ajunt vacare ut in tempore cucurbitae floſcant, aut curare ut papilionibus alae perpulchre pictae adſint. Quid? Igiturne vero aliquid ſemper

habebunt negotii, quo nos excluſas teneant ac floccipendant? Tum etiam & villicus ſuſcepit curam dudum, ne cucurbitae ſiti pereant: nos tamen neque Diis neque hominibus cordi ſumus. Haſ ob res te iterum atque iterum precor obteſtorque, Mērcuri, qui ſemper apud Deos ipſos interpres extitiſti, ut cauſam hanc meam juſtiſſimam atque piſſimam ſuſcipias. Ad te conſugio, te ſupplex oro. In te omnis mea ſita eſt ſpes atque expectatio. Da quaero operam, ne dum a vobis excludor, ipſis quoque mortalibus ſim ludibrio. Nam erit quidem dedecus Deorum ordini, ubi homunculi me tam erſi infirmam Deam floccipendant. MERC. Audivi, doleo: verum pro veteri noſtra amicitia unum admoneo, duram nimis atque difficilem cauſam te adverſus Fortunam ſuſcepſiſſe. Nam & Jupiter ipſe, ut caeteros omittam Deos, cum ſe ob accepta beneficia nimium Fortunae debere ſentiat, illius vires atque potentiam veretur. Ea enim ad coelum Diis aſcenſum praefſtitit: atque ubi velit, valens ſua armatorum manu ejiciet. Qua de re, ſi ſapis, inter plebejos Deos ignota, quo ad Fortunae odium extinctum ſit, latebis. VIRT. Aeternum latitandum eſt. Ego & nuda & deſpecta abeo.

IO. MATTHIAE GESNERI
DE AETATE ET AUCTORE
DIALOGI LUCIANEI
Q U I
P H I L O P A T R I S
INSCRIBITUR, DISPUTATIO.

(Habita *Jenae* A. 1714. retractata & aucta publiceque disputata *Lipsiae*
1730. retractata iterum & castigata *Gotttingae* 1741.)

A R G U M E N T U M.

*De auctore Philopatridis tres classes sententiarum §. 1. 2. I.) Qui Luciano tribuunt 3. 4. II.) Qui antiquiorem Luciano faciunt 5. Examinatur haec posterior sententia 6. In primis repugnat laudatus Artemidorus 9. Et similitudo sermonis cum sermone Luciani. Obiter de Baraterio dictum 10. II.) Luciani non esse hunc libellum, ostenditur testimonio antiquae annotationis 12. Quia unius tantum Imperatoris in Persica victoria mentio fit 13. Respondetur Ge. Bullo 14. & Dodwello 15. Major est in Philopatride rerum Christianarum notitia, quam quae in Luciano observatur 16. Obiter quaedam ad Peregrinum disputantur contra T. Fabrum 18. 19. Comparantur notitiae Luciani & auctoris Philopatridis 20. An ipse sit Christiani? contra Huetium 21. Stilus Philopatridis Luciano indignus 22-26. III.) Ergo junior Luciano, quod putabat etiam Lacrolius 26. Et Moylius 27. Scriptus videtur Byzantii, cum ea jam esset Constantinopolis 28. Argumento de templorum antiquitate nitimur 29. Post Constantinum M. scriptum esse indicant *Ægurat*, & voces quaedam illius aevi propriae 30. Scriptus videtur ad primum nuncium victoriae Juliani Persicae 31. Christiano Imperatori tali libello gratulari non licuisset 32. Res gestae Juliani satis magnae 33. Et aetate in immensum a laudatoribus 34. De Aegypto in servitutem redigenda, Arabibus ac Scythis 35. Christiani infensi Juliano. De his agi, contra Basnagium 36. Male omninos Juliano ostenditur 37. Status felix imperii Juliano imperante 38. Galilaeorum appellatio Juliani temporibus propria 39. 40. Licebat apud Julianum etiam Deos gentilium irridere 41. Qui in Luciani nomen pervenerit? 42. 43.*

I.

Uo tempore, quove scriptus auctore esset Dialogus, qui Philopatridis nomine, inter Luciani libellos a librariis collocari solet, diu multumque a doctissimis hominibus disputatum est. Me ad quaerendum excitavit illud, quod passim ad hunc libellum in disputationibus de antiquitate fidei Nicaenae, aliisque rebus provocari viderem. Operae itaque pretium esse putabam etiam paullo exquisitioris, si constitui posset aliquid, quod vel usque quaque certum esset, vel eum probabilitatis gradum haberet, quo in tali re acquiescendum sibi viri sapientes putant.

II. Ad

II. Ad tria quasi capita referri possunt, quae adhuc prolatae sunt sententiae. Sunt enim, qui Luciano auctori tribuendum putent; malunt alii antiquiorem Samosatensi credere, quin ad Neronis usque tempora retro ascendentes parentem deformi foetui quaerunt; alii denique juniorem Luciano, quin ipso tertio post C. N. seculo inferiorem ut statuant, adduci se patiuntur. Nos in re non nimis facili ita versabimur, ut primo sententias aliorum proponamus, quam fieri poterit perspicue, adiectis simul causis, quas vel allegant ipsi, vel quae videntur illos, ut ita sentirent, induxisse; tum quae contra hos ab aliis disputentur, vel dici nostra opinione possint, sine cujusquam insectatione modeste indicemus; denique ut nostram de tota re sententiam & exponamus breviter, & argumentis pro virili parte adstruamus.

III. Igitur qui Luciano tribuunt scelerali partus exclusionem, ab illis ne exigendam quidem esse probationem, videri alicui queat: cum, quod inter reliquas ejus viri commentationes compareat, ex eo ipso satis constet, nisi sit, qui meliori jure eum sibi vindicet, illius esse, cujus per tot annos fuit possessio. Plurima enim esse plurimorum auctorum scripta, quae eorum, quibus tribuantur, esse, nullo alio argumento probentur, quam quod inter reliqua ipsorum scripta referantur. Atque haec cum ita sint, accedere, quod argumentum tale hujus Dialogi sit, quod a dicacitate Luciani & omnia insectandi libidine non abhorreat. Olim enim effecisse Samosatensem illum scurram, ut, si quid in re gravi ridiculum, in seria ludicrum, in honesta denique contumeliose dictum appareat, id haud male, nec levi conjectura ad ipsum auctorem referatur. Neque Christianis pepercisse, sed in ipsos etiam maledicum strinxisse calamum, vel Protea, seu de morte Peregrini dialogum luculenter admodum testari. Maximam autem omnium fidem huic sententiae facit mira phrasium, sententiarum, earum etiam, quas ex Homero solet depromere, totius denique oeconomiae, quam vocant, & dispositionis convenientia: quae quidem tanta est, ut vix phrasis vel sententia in toto hoc dialogo occurrat, quae non semel, aut saepius etiam in reliquis, quae Luciano nemo abjudicat, deprehendatur; oeconomia autem seu dispositio, dialogi ei, quam in Nigrino ille adhibuit, magis similis sit, quam ovum ovo est simile, de qua quidem convenientia infra adhuc erit dicendi locus.

IV. Jam victoria illa de Persis, cujus sub finem dialogi epinicion quasi quoddam a superveniente Cleolao canitur, nihil vetare dicit celeberrimus FABRICIUS (a), quare non sit eadem, de qua Marcus Antoninus & Lucius Verus triumpharunt A. C. 166. Vir doctissimus DAVID BLONDELLUS (b), quem laudat FABRICIUS, Anno Marci quarto, inquit, Christi 164. Macrino & Celsō Coss. Seleucia cum trecentis hominum millibus, & Ctesiphontis regia Veri nomine per Cassium excisa, prisco vere Persarum supercilio nubem ademit Verus, cui spe falsus inani Susae & Arabiae excidium Scythicarumque excursionum cessationem (in bellum Marcomannicum, dum Parthicum geritur, natum, intemus) spondet Cleolans. Nihil itaque nos cogit, quae Luciano vivente & spectante confecta sum, ad alium auctorem referre. GEORGIUS vero BULLUS (c), laudante iterum FABRICIO, praeter victoriam de Persis, Marco Antonino imperante reportatam, quam celebrat Cleolaus, illud insuper monet, quae de malorum praedictionibus dicantur in Philopatride, illa apprime etiam in Divi Marci tempora convenire. Huc enim pertinere, quae SEXTUS AURELIUS VICTOR habet in epitome: Marcus Antoninus virtutum omnium caelestisque ingenii exstitit, aerumnisque publicis quasi defensor objectus est. Etenim nisi ad illa tempora navis esset, profecto quasi uno lapsu ruisissent omnia status Romani. Quippe ab armis nusquam quies erat: perque omnem Orientem, Illyricum, Italiam, Galliamque bella fervebant: terrae motus non sine interitu civitatum, inunda-

(a) Bibl. Gr. L. 4, 16. p. 504.

(b) De Episcopis & Presbyteris p. 227.

(c) Defens. Fidei Nic. 2, 4, 2. p. 73. seq. ed. Graebii.

dationes fluminum, lues crebrae, locustarum species agris infestae, prorsus ut prope nihil, quo summis angoribus atteri mortales solent, dici seu cogitari queat, quod non illo imperante fecerit. Nempe haec esse illa mala, a sophistis, ut auctor appellat Christianos, praedicta.

V. Qui antiquiorem faciunt Luciano, in diversa abeunt. Est enim qui ita putet Luciano majorem Philopatridos parentem, ut ipsum Neronem aetate credat attigisse. Nimirum THEODORUS MARCILIUS, *Saperdae autem prorsus illi sunt, inquit, qui propter ea quae in extremo dialogo isto de Babyloniis, Aegyptiis, Persis, Scythiis verba sunt, hujusce distortissimi foetus parentem ad tempora Imperatoris Trajani referunt, cum ea magis in Neronis aut etiam Claudii pertinere posse, quivis facile lolio non victitans perviderit. Plane quidem, quiqui tam belli pueri pater est, Neronis Principatu eum suscepit.* Micyllum videtur notare, qui Trajano imperante scriptum esse Philopatrini putabat. Sed ipsius verba ponere ex argumento dialogi ab ipso quondam conversi, commodissimum fuerit. „Lucianine sit Dialogus, hic, an alterius cuiuspiam, dubitari potest. Nam quod ad argumentum attinet, non abhorret ab illius ingenio & dicacitate. Pariter enim & gentilium Deos, & Christianam religionem, ut saepe alias, incessere videtur. Phrasis autem, & tota adeo compositio caeteris illius scriptis haudquaquam similis est. Nam quorsum pertinet excursus iste, reliquo prope toto corpore longior? Aut quid adeo grande aut affectuosum sequitur, quod Tragico isti exordio respondeat? Sed de his doctiores judicent. Caeterum cujuscumque scriptum hoc fuit, videtur is Trajano Caesari ob victoriam in Oriente partam potissimum gratulari voluisse, contra eos qui per id tempus sive ipsi urbi, sive alicui loco, (nam patriam (a) solum vocat) pericula & clades praesagiabant: quos ipse a principio Sophistas appellat: ad finem tamen ita describit, ut propemodum Christianos intelligere videatur. Eo enim pertinet, quod in fine de Persico supercilio, de Sasis, de tota Arabum regione meminit. Omnia enim illa a Trajano devicta in pop. Romani potestatem illis tum temporibus rediere, ut apud Dionem & Eutropium, & caeteros, qui ejus aetatis historiam scripserunt, videre est”. Habet haec Micylli sententia praesidium quoddam in verbis dialogi c. 10. *Ἡνίκα δὲ μοι Γαλιλαῖος ἐνέτυχεν; ἀναφαιτίας, ἐπίρριτος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας, καὶ τὰ κάλλιστα ἐκμεμαθηκώς, δι’ ὕδατος ἡμῶς ἀπεκαύσας; κ. τ. λ.* His verisimile Paullum Divum significari, cujus proinde auditor Triephon: jam vero inter magistri mortem, atque hunc sermonem discipuli plus xli. annis ad suum intercedere non potuisse credibile est, nisi decrepitum senem Triephtonem, cum haec loqueretur, fuisse, dicere velis.

VI. Verum enim vero quo antiquiorem aliquis hunc dialogum statuit; eo magis falli necesse est. Quid enim? Ut hinc incipiamus, Triephontis magister laudatur *Γαλιλαῖος, ἀναφαιτίας, ἐπίρριτος, ἐς τρίτον οὐρανὸν ἀεροβατήσας*; Divus igitur Paullus intelligendus necessario est? Quid vetat, quemvis alium hac descriptione signari, recalvastrum, nasonem, mysteriorum cognitionem de se, ex vero forte, praedicantem, quam comica phrasi, ad raptum illum Apostoli nefarie accommodata, noster περιφράζει. Quid vetat, si concedamus etiam, corporis & oris habitum, qualis hic describitur, Paulo fuisse, (quod vix tamen probari posse puto) imaginem summi Doctoris a scurra visam esse, eumque deinceps, ut protervius Christianos infectaretur, hoc schemate magistrum suum deridendum aliis propinasse? DAVID BLONDELLUS, quem paullo ante laudavimus, contra eos, quibus *Γαλιλαῖος, recalvastrum, nasonis, ad tertium usque caelum rapti, discipulum professus Triepho, Paullum immere videtur*, ita disputat: *His argumentis, (quae nimirum allata jam jam a nobis sunt) persuaderi me non posse fateor, (ut credam, Philopatrini ante Luciani aetatem scriptum.) Ut enim nullum Luciani aetate Paulli auditorem superfuisset largior lubens; nec Paullum Tarso natum Galilaeum dici*

(a) Quin urbis κατ’ ἐξοχὴν mentio fieri videtur c. 19.

alici debuisse constare: *utrumque ad majus Christianarum rerum ludibrium a Luciano effectum, non est quod negemus.* Nec difficile fuit Vener. MOSHEMIO (a) refellere ARTEMONIUM, id est SAM. CRELLIUM, qui ipsi Christo adscribi raptum in caelum, sententiis Socinianis interspersis nimirum, putabat.

VII. Neronis Principatu non esse scriptum Philopatrin, non equidem probabo ex RUFI FESTI loco, qui *Armenias duas tunc amissas, Romanasque legiones sub jugum a Persis missas, extremo dedecore Romani exercitus sacramenta ait foedasse*: Plura siquidem feliciter, ductu Corbulonis, Neronis auspiciis in Armenia contra Parthos gesta, eademque magnifice celebrata, refert TACITUS (b): quin neque post cladem ignominiamque, Paeti negligentia acceptam, decreta a Senatu, integro adhuc bello, tropaea, dum aspectui consulitur, spreta conscientia, ommissa sunt; ut idem TACITUS (c) auctor est. Quidni igitur & vani cujusdam Graeculi Paena ante victoriam, quin post cladem acceptam, canentis, gratulationem Nero acceperit? Firmiora proinde argumenta deinceps erunt adferenda. Nec vero Trajano convenit, verba recito DAVIDIS BLONDELLI l. c. *quod sub dialogi finem oraculum recitat Cleolaus: πέπτοντες ὄφρ' ἢ πάλας βοάμεν Περσῶν, κ. τ. λ.* Nam nec Susam nec Arabiam totam debellavit, nec quos ex Arabibus subegit, post devictos Persas domuit Trajanus, immo inter belli Parthici initia anno imperii quarto Christi CI. Trajano quartum & Paeto coss. per Syriae praesidem Palmam, Petraeam Arabiam sub jugum misit; eodemque anno, perennit Decebalo, Dacicum bellum consummavit. Anno vero imperii nono, Christi CVI. Commodo & Cereale Coss. Seleuciam, Babylonem & Ctesiphontem cepit.

VIII. Sed, ne quid dissimulem, tota illa disputatio nec mihi, nec credo multis aliis, ex omni parte probatur. Prior ipsius ratio est, quod nec Susa nec Arabiam totam debellaverit Trajanus. Sed debellavitne eam Marcus, cui ipse epinicio illo gratulatum fuisse Lucianum putat? Fatetur non debellasse. At paratum est κρησφύγετον. SPE FALSUS inani, inquit, *Susae & Arabiae excidium, Scythiarumque excursionum cessationem, spondet Cleolaus.* Iniquus autem est BLONDELLUS, si quo ipse effugio utitur, illud eripere velit parti adversae. Ut lubeat concedat, movere eum debet ratio altera, qua adversam sententiam oppugnare sibi videtur; tantum abest, ut ea rem, quam vult, conficiat. Putat enim, quia jam ante Persas, Arabum quosdam subegerit Trajanus, Cleolaus autem ei, qui jam victor esset Persarum, Arabiae subjugationem tanquam futuram spondeat; fieri non posse, ut de Trajano ea gratulatio accipiatur. Quid si autem dicamus, ideo enimvero spondere Cleolaum ut ΠΑΣΑ γῆ ἀπὸ τῆς Ἀραβίας, sub potestatem Trajani redigatur, quod parte ejus jam subacta, facilius de reliquis spes esset. Haec, ut mihi quidem videtur, ita sunt manifesta, ut Blondello ipsi, si viveret, assensum extorquerent.

IX. Haecne igitur, dicat forte aliquis, sunt firmissima illa argumenta, quibus Trajani aeo adjudicatur Philopatris? Equidem, ut quod res est fatear, his nunquam mihi persuaderi passus essem, ut non a Paullo quodam discipulo transfuga scriptum putarem. Sed bene res habet. Superest argumentum unum, a nemine, quod sciam, adhibitum, sed omni exceptione, uti arbitror, majus. Narrat nimirum Critias, c. 21. se cum interfuisset deliramentis atque vanis praedictionibus Sophistarum, ita sententiam de illis dixisse: κατὰ μὲν τὰ Ἀριστοφάνους καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΥ, οὐ καλῶς ἀποβήσονται ταῦτά γε τὰ εὐπύγια ἐν ὑμῖν, & reliqua. Quis non videt ARTEMIDORUM ἀνιροκρατικῶν scriptorem significari? Et ne dubitemus, nec infartum ab interpolatore aliquo Artemidori nomen suspicemur, paullo post interrogat: οὐ κατὰ Ἀρίστανδρου τὸν Τελμισέα, καὶ ΑΡΤΕΜΙΔΩΡΟΝ τὸν ΕΦΕΣΙΟΝ ἐξήχνησεν τοῖς ἀνείρασι; De ipsa re, si quis forte requirat ARTEMIDORI, hujus ut & ASTRAMPYSCHI, verba in notis

po-

(a) Vid. viri magni diss. de raptu Christi in caelum
S. 1 x. seqq.

(b) Annal. 13, 7. seq. c. 34. seq. L. 14, 23. seq. L.
25. init.

(c) Annal. 15, 18, 1. Ita in Persii 5, 4. ad Corbulonis victorias respici ait Casaubonus, quas assentatorie in majus extollerent Poetae & Historici.

posita sunt. Hic illud tenendum, quod hic ARTEMIDORUS EPHESIUS, (qui tamen Daldianum se dici maluit, ut nobilitaret oppidum unde maternum genus trahebat, obscurius absque hoc futurum) testatur ipse, (a) se nosse hospines, qui vixerint Antonini Pii temporibus, qui successor fuit Hadriani, ante quem Trajanus imperavit. Hujus vero inter victoriam Persicam & Antonini initia xxx. minimum anni intercesserunt. Nemo igitur sub Trajano scriptum Philopatrida potest asserere, nisi qui crediderit, triginta annis ante quam scriptus sit liber, eum posse allegari. Quin, cum nihil aliud colligi queat ex Artemidori verbis, quam notos illi fuisse Athletas, qui interfuerint ludis quinquennialibus illis, quos Antoninus Pius Hadriano, a quo fuerat adoptatus, instituit, (b) suspicari licet, post Antonini demum tempora, quin Severi etiam, qui Antonino successor fuit, scripsisse Artemidorem, primum quod ex prooemio apparet, post longissimam cunctationem animum ad scribendum appulisse, h. e. ad edendas observationes longa peregrinatione experientiaque comparatas. Tum quod TERTULLIANUS quem sub Severo Imp. in confiniis seculi II. & III. floruisse satis constat, cum somniorum interpretes enumerat (c), nostri nullam facit mentionem: Quae ratiocinatio, si cui aequae ac mihi probabitur, ut paullo dictum laxius accipiet, cum NIC. RIGALTIVS, l. c. atque JO. ALB. FABRICIVS (d) Hadriani & Antonini Pii temporibus vixisse Artemidorem perhibent: tum illud etiam colliget; vix esse, ut a Luciano Samosatensi laudatus Artemidorus, adeoque Philopatris scriptus esse potuerit, de quo infra videbimus.

X. Neque vero illud hoc in loco praetermittendum est, summa rerum verborumque cum iis, quae haud dubie Luciani sunt, convenientia, quam, credo, negabit nemo, qui annotationes nostras vel cursim perlustraverit, facile aliquem induci, ut credat, vel ab ipso Luciano, vel ab homine qui eum sibi imitandum proposuerit, esse scriptum. Neque enim magis id casu fieri potuisse existimo, quam, ut ex temeraria formularum typographicarum commissione versus Homeri aliquis, aut Ennii possit existere. Sed pluribus in hac sententia confutanda nos immorari nihil opus esse arbitror, cum quae jam nunc adversus primam illam, quae Lucianum Philopatridis auctorem facit, proferemus, ea magnam partem fortius etiam contra hanc secundam valeant. Neque protulit quidquam doctissimus puer (quo nomine honoris causa hic utor in eruditissimo quatuordecim annorum homine) BARATERIVS (e), quod dimovere nos de sententia debeat. Favebam aetatae hominis in mea patria nati & ista scribentis, ignoscebam puero *absurditatis* accusanti, quae neque cognovisset satis, neque intelligere dum posset: lubens me discipulum illi in re tali praebuisset. Sed nihil dixit, quod non dictum, quod non refutatum sit. Molliter inter rosas violasque quiescant ossa hominis emendaturi, si licuisset, illa *παυδαριδὴν κωμικῶν*. Nos pergamus.

XI. Quod igitur alterum hujus disputationis caput est, Lucianine sit Philopatris, an junioris alicujus, age, dispiciamus. Qua in re ita versabimur, ut primo contra eorum, qui id affirmant, rationes quaedam in medium proferamus, deinde, cur Luciani non esse putemus, generatim dicamus, denique, ut quibus inducti rationibus, juniorem Luciano auctorem arbitremur, eas rationes, quam fieri poterit breviter & perspicue, proponamus.

XII. Luciano jure tribui Philopatrin, probatum primo inde est, quod is quasi in possessione esset, cum inter ipsius opera jam longo tempore referatur; igitur non nisi validissimis rationibus posse inde exturbari. Verum enim vero, ne jam in locum illum communem de librorum inertia & fraudibus excurram; ne etiam illud dicam, malae fidei possessorem praescriptione sese tueri non posse: jam Aldina editio CIO LXXXII fol. in fine dialogi haec

(a) L. 1. c. 28. p. 26. & c. 64. p. 55. quae loca allegantur a Nic. Rigaltio in notis ad inscriptionem.

(b) Videndus Ael. Spartianus Hadriano c. 27. & Commentt. ad h. l.

(c) Lib. de anima c. 36.

(d) Bibl. Gr. 4. 13. p. 402.

(e) In Anti Artemonio Noribergae 1735. 8. edito cap. 14. §. 2. & 3. p. 84. seqq.

habet : οὗτος δὲ λόγος νοθεύεται τῶν Λουκιανῶν. Quæ procul dubio ex veteri codice adscripta, & post ab aliis reperita sunt. Argumentum non abhorret, fateor, ab ingenio Luciani, si generatim illud spectes, ut ad irridendam cum superstitione religionem pertinet. Sed quam exiguum huic rationi pondus insit, si dicerem, de Tua, Lector, prudentia dubitare viderer. Quid si vero insuper negem, illam saltem dialogi hujus partem, ubi vanissima spe tot victoriæ, triumphî tot spondentur, quorum nihil vel parum, quamcumque etiam sententiam amplectare, contigit, cato illi Samosatensis naso ex asse convenire? Certe a prudentia non tantum viri, sed a magna ad credendum res etiam satis certas tarditate, oppido id videtur alienum. Ingens porro illa rerum verborumque in hoc dialogo cum iis; quæ indubie sunt Luciani, similitudo, tantum abest ut a me negetur, ut potius paullo ante ea usus sim ad probandum, Trajani aetate non videri scriptum. Sed potuit ea ex alio etiam fonte profluxisse, imitatione nimirum, satis illa quidem inepta, qua de tum ex adnotationibus nostris constare volenti potest, tum infra adhuc aliquid erit dicendum. Nunc reliqua persequemur.

XIII. Victoriâ de Persis ingentem reportavit Lucius Verus, ob quam, communicato cum Marco fratre honore, triumphavit. Hanc eam ipsam esse, quam celebrat sub finem Philopatridis Cleolaus, volunt, quos supra laudavi, viri doctissimi, aliique complures. Quibus assentiri ne queam, illud me movet, quod unius tantum αὐτοκράτορος deprehendam in illo epinicio mentionem, id quod secus factum oportebat, si ad hunc triumphum pertineret. Ambos enim fratres aequato jure imperium administrasse, notius est, quam ut dici a me debeat. Nec est quod Lucium Verum solum celebrari dicamus, qui nimirum solus id bellum confecerit, solusque gloriam inde sibi vindicaverit. Praeterquam enim quod per duces omnia sunt gesta, Vero interim Imperatore in Daphnicis Antiochiæ deliciis molliter ventrem, Marco autem Romae rem publicam curante, ut testis est JULIUS CAPITOLINUS (a): jam est paullo ante dictum, confirmarique tum aliorum, tum ejusdem CAPITOLINI (b) testimonio potest, triumphum pariter utrosque celebrasse. Ita enim ille: *Habuit hanc reverentiam Marco Verus, ut nomina quae sibi delata fuerant, cum fratre communicaret, die triumphî, quem pariter celebrarunt.* Et jam ante c. 7. dixerat: *partum est Vero nomen Armenici, Parthici, Medici, quod etiam Marco Romae agenti delatum est.* Illud forte dici ab adversa parte posset, Imperatorem Verum, cum ista scriberentur a Luciano, jam tum fuisse extinctum, solique adeo Marco hic applaudi. Et sane EUTROPIUS 8, 5. cum triumpho Parthico, Veri obitum conjungit artissime. Sed certum est, intercessisse aliquot annos inter triumphum istum atque mortem Lucii: nec quae scriptor brevitatis studiosus narratione conjungit, tempore ideo sunt conjuncta putanda. Sed haec cum quaestione careant, apud eos certe, qui aliquam cum historicis illorum temporum familiaritatem habent, lubens dimitto. Illud tamen non possum quin adjiciam, non videri Cleolaum nostrum, qui sui victoriâ Imperatoris effertur tantopere, Medorum atque Armeniae (ut distinctarum magni imperii partium, suosque sibi regulos habentium) mentionem fuisse omisurum, cum de futuris audacter adeo spondeat, si modo materiem epinicio illi tum praebuissent, quod Marco imperante contigisse modo vidimus. Denique totum hoc argumentum tale esse meminerimus, ut si nihil etiam sit, quo labefactari convellique possit, (quod tamen minime ita se habere, est, puto, luculenter a nobis ostensum) tamen amplius nihil eo efficiatur, quam hanc quidem περίεσιν nihil ob stare, quo minus Lucianus pro Philopatridis auctore haberi queat, cujus generis argumenta, plura etiam, ruere statim necesse est, si vel unum quid proferri queat, quod cum reliquis conciliari & redigi in concordiam non possit.

XIV. Quod

(a) In Marco Antonino c. 8.
TOM. III.

(b) In L. Vero c. 8.
X x x x

XIV. Quod vero **GEORGIUS BULLUS** putat non parum momenti habere, ad asserendum Luciano Philopatridem, temporum sub Marco Antonino iniquitatem, de eo etiam, dissimulare non possum, alia omnia mihi videri. Mala etenim, quae ab **AURELIO VICTORE** enarrata supra retulimus, quorumque mentionem etiam **JULIUS CAPITOLINUS** facit (a), jam inde ab imperio Antoninorum fratrum, atque adeo ante victoriam Parthicam accidisse, totoque fere perdurasse imperii tempore, iidem auctores sunt. Factum autem abest, ut, quia tempestate scriptus est Philopatris, calamitates publicae orbem Romanum insigniter vexaverint, ut potius eam ob causam Christianis acerbe adeo insultasse auctorem appareat, quod temporum felicitatem infaustis praedictionibus, obscenisque obsequiis quasi contaminarent. Quod ut appareat, audiamus Critiam, qui, ut videtur, ob patriae, quem proficitur, amorem, nomen dialogo dedit, cujusque sub persona auctorem latere voluisse, existimaverim. Hic igitur Critias in Sophistarum, ut eos appellat, concilium introductus, interrogatusque c. 24. πῶς τὰ τῆς πόλεως καὶ τὰ τοῦ κόσμου; Χαίρουσιν; πῶς, inquit, καὶ ἔτι γε χαίρουσιν. Habes gaudium publicum, habes felicitatem temporum. Quid ad haec Sophistae? Non placet illis laetitia effusa gentiliū, subjiciunt: δυστόκη γὰρ ἡ πόλις, cujus verbi vim ibi declaravimus. Non negant igitur jam felicia esse tempora; sed mala futura praedicunt. Hos dein proterve ridet Critias, ὁξυδερκέσασθαι νοῦν illos inter alia comminata dicens, qui viderent scilicet, quod nec esset usquam, nec, ut putabat, futurum esset. Tum effunditur in enumeranda varia calamitatum publicarum genera, ita tamen ut ipsa phrasi ad risum composita manifeste indicet, nihil tale tum quidem vulgo homines timuisse, ne putes fuisse expertos. Confirmant ista, quae sub finem dialogi idem Critias commemorat: Ἡμεῖς δὲ, ὦ Τριεφών, τὰ κάλλιστα εὐρηκότες ἐσμέν & paullo post: τοῦτο ἕκκει τοῖς ἡμέτεροις, αἱ ἡμεῖς τοῦ αὐτοκράτορος, πλοῦτος γὰρ ἡμᾶς οὐκ ἐκλεῖψει, καὶ ἔθνος ἡμᾶς οὐ κατακτενοῦσι. Haec igitur satis, opinor, ostendunt, non eo tempore scriptum Philopatridem, cum calamitates publicae per orbem terrarum grassarentur, sed satis laeto reipublicae statu, secus atque viro doctissimo videbatur.

XV. Magnum nomen **HENRICI DODWELLI** praesertim in suis cuique libro temporibus assignandis. Ille etiam aliquando Luciano adscripsit Philopatrin: sed contra se disputandi necessitatem nobis remisit, qui sententiam ipse mutavit. Itaque satis prope fuerit diversas viri opiniones referre. In dissertatione de fortitudine Martyrum (quae Cyprianicarum XII. est) §. 24. Luciano & M. Antonini temporibus attribuerat Philopatrin. In dissertatione (b) de jure Laicorum sacerdotali p. 284. de eodem dicit, *Quem ego Traiano longe recentiore fuisse existimo, & ipso fortasse Luciano*. Sed in dissertatione de Isidoro Characeno (c) §. 5. p. 63. ait, „Anno Christi CCII, quo Severus Imperator persecutionem, in Christianos Alexandriae decreverit; huic persecutioni Philopatride scripto quasi praefuisse Lucianum, praevias persecutioni κωμωδίας memorante Antiocheno Theophilo”. Licet hic quasi interpellare Dodwellum. Spartianus, in Severo c. 17. quem laudat, non Alexandriae sed in itinere e Syria versus eam urbem decretam ait persecutionem. *Judaeos, inquit, fieri sub gravi poena vetuit. Idem etiam de Christianis sanxit.* Κωμωδίας illas apud Theophilum non observavi. Sed quid porro Dodwellus? „In eadem urbe Alexandria, scriptum Philopatrin argumento esse Alexandrini mensis nomen Mefori (c. 22.) Quod, autem Arabes hostibus accensentur, (c. 28.) id facere, ne quis alius Princeps, praeter Severum, intelligi possit &c. Similia sunt, quae disputat Prael. Camden. 7. p. 307. seq. Quanti ea sint, cum aliunde ex hac dissertatione & adnotationibus ad Philopatrin nostris con-

(a) In vita Marci c. 8.

(b) Cum *Grotii* diss. de Coenae administratione ubi Pastores non sunt, & aliis hujus argumenti edita

Lond. 1685.

(c) In *Geographis Hudsonia*. T. 2.

constare potest, tum ipse indicavit DODWELUS, qui in literis ad MOYLIUM, quas paullo post laudabimus, novam sententiam defendendam suscepit, scriptum nempe libellum A. C. CCCXI. ad recentem nuntium victoriae quam a Persis Odenathus retulerit. Quae deinde pro nostra dicemus sententia, ea huic conjecturae evertendae putamus sufficere.

XVI. Perduxit nos ordo disputationis institutus ad ea argumenta, e quibus generatim Luciani non esse foetum Philopatrin, colligi posse putamus. Nam illa quae juniorem Luciano auctorem suadeant, his subjuncturos nos esse diximus. Ad hanc igitur classem, praeter ea, quae modo contra BLONDELLUM atque GEORGIUM BULLUM, viros doctissimos, disputata sunt, non dubito primo loco referre, quod major in hoc dialogoprehenditur, quam in Luciani scriptis, Christianarum rerum peritia. Quisquis diligentius paullo hujus viri commentationibus legendis attenderit, animadvertet profecto perpetuum fere illius morem, ut in quarum rerum mentionem inciderit, eas res, tanquam per digressiones, quas vocant Rhetorum filij, perspicue, verbisque negotio, de quo agitur, quam aptissimis declarat, quo ipso, quanquam interdum non taedium lectoribus, si qui sunt delicatiores, creare non potest; facit tamen, ut, cum minime putes, plurima discas, ad omnem historiam, populorum ritus, clarorum virorum pernoscendam indolem, linguae etiam proprietatem, totam denique humanitatis disciplinam nimium quantum profutura. Quin ea ipsa ratio est, ut quoddam ἀμαλθείας κέρας, aut cornu copiae bonae frugis plenissimum, opera ejus summo possint jure vocari. Profluxit ista scribendi ratio partim ex charactere Luciani, qui est ἡδυστάτος, & ad comicum in multis accedens proxime, in quibusdam etiam superans: partim, (non est enim insitandum) ex ostentatione quadam, Polymathianque demonstrandi studio, quod quidem in Sophista, id est eo, qui dicendi artem pro genio seculi profiteretur, non ferri facilius poterat, sed laudi erat atque admirationi. Igitur nulla fere secta, hominum fere genus nullum est, cujus non historiam, characteres praecipuos, aliaque ἀξιωματικόνετα consignata ab eo literis deprehendamus: Philosophorum autem cujuscunque sectae, rhetorum, adulatorum, parasitorum, divitum, pauperum, senum, juvenum, superstitiosorum, atheorum, Romanorum, Atheniensium, Scytharum, impostorum, histrionum, lenarum, meretricum, militum, rusticorum, regum tyrannorum, Deorum, Deorumque, & cujus non? velut imagines quasdam ab eo pictas admiremur.

XVII. Sed quorum ista disputem, quaeret fortasse aliquis? Nimirum ita rationem subduco: quia Lucianus ostendendae occasionem doctrinae nullam solet facile praetermittere; quia nullius non hominum generis characteres, mores, sententias, verbis cuique rei propriis & quasi solennibus describit: probabile non videri, si tantam habuisset Christianismi peritiam, quantam in Philopatride reperimus, non alias etiam eam praese tulisse; atque eo magis, cum occasio in his ipsis, quae habemus ab eo scripta, non defuerit, tum in bonam, tum in malam etiam partem ampliore mentionem faciendi. In bonam quidem eo imprimis loco, ubi Alexandrum Pseudomantin illum ab oraculo suo Atheos, Epicureos, Christianos omnes removeri procul jussisse tradit. Verba ipsa subjeci (a): εἴ τις ἄθεος, ἢ Χριστιανός, ἢ Ἐπικουρείος, ἢ κεῖ κατὰ σκοπὸς τῶν ὀργῶν, Φευγέτω. Cur Epicureos abesse voluerit, declarat, sed de nostris tacet, nec rationem ullam cur exesse illos sacris suis Alexander voluerit, profert: forte quod laudandi erant, hoc quidem in loco; quod a se paganus homo impetrare non poterat? Sed etiam cum ridet Christianos (b), & res illorum dedita opera narrare videri vult, partim verbis ex gentilium disciplina petitis utitur ad res ipsorum designandas, partim, vulgari errore, Judaeorum & Christianorum miscere negotia videtur, & in universum ita loquitur, ut satis appareat, neque libros sacros legisse unquam, neque etiam aliunde sanctissimae disciplinae rationes satis habuisse cognitatas atque per-

(a) In Pseudom. c. 38.

(b) De morte Peregr. c. 11.

perspectas. Quoniam id est parum ab hac disputatione alienum, age, quaedam ad hunc Luciani locum annotemus.

XVIII. Ac primum quidem miror, TANAQUIELLUM FABRUM, virum ingeniosissimum ad illa verba. (a) τὸν μέγαν γοῦν ἐκείνον κ. τ. λ. annotasse: *Istaec vocula γοῦν & sensus repente abruptus satis indicant, multa hic a Luciano adversus Christum scripta fuisse; quae a maioribus nostris, hominibus nimium piis, sublata fuere. Hinc itaque est quod dixerat Suidas, Lucianum καθάπτεσθαι τοῦ χριστιανισμοῦ, καὶ αὐτὸν βλασφημεῖν τὸν Χριστὸν, ἐν τῷ τοῦ Περειγράνου βίῳ. Hinc factum ut in plerisque Mss. Codd. non amplius extet Peregrinus.* Equidem fateor, si voculam γοῦν interpretere, itaque, ut est ab eo, qui hunc dialogum convertit, factum, male haec cohaerere cum iis, quae praecedunt. Sed quid vetat, quo minus vertamus enim, frequentissima nimirum, apud Lucianum etiam, vocis significatione, ut quandam noet parenthesin. Qui enim, quaeso, concinnius, quam ita loqui potuit Lucianus: Peregrinus noster in Christianos etiam incidit, & postquam illorum edididisset mysteria, subito nimium quantum inter illos nomen & gloriam est consecutus. Nam hodieum durat illa quorundam stultitia, ut celebrem istum in Palaestina suspensum hominem venerentur &c. Pergit deinde, ut videas a parenthesi reverti: τότε ΔΗ καὶ συλλήφθεις κ. τ. λ. Sensus igitur abruptus non magis, quam γοῦν particula, deesse aliquid ostendunt. Suidae verbis sua constat veritas quam planissime, si vel nihil desit. Quid enim sunt blasphemiae in Christum, si haec non sunt, quae hodieum extant in Proteo? Denique, quis iste foret stupor, cum manum semel injeceris mutilando scripto, illud relinquere, quod ejici vel similiter, vel magis etiam intererat? Duobus potissimum modis ulti sunt Christiani hujus dialogi contumeliam, primum omittendo illo penitus, quod factum facile FABRO credimus, tum acerbè, adletis in margine notulis, refutando, quod scholia a JO. CLERICO edita testantur. Omisisse quaedam ex ipsa orationis serie, saltem FABER quae attulit argumenta, iis vix persuadebit.

XIX. Sed, ut pergamus strictim quaedam ad Luciani verba annotare, Judaicum sapit, quod ἱερέας & γραμματέας vocat Christianorum Doctores, quanquam non ignorem, de Aegyptiorum etiam sacerdotibus τῶν γραμματέων voce non semel usum (b). Ex ethnicismo est quod Alexandrum Christianorum διασκώτην vocat, & τελετῇ Christianorum disciplinam. Κανὼν Σινορέτην Christianos Peregrinum vocasse, probabile non est: si nota Luciano Paulli Apostoli historia fuisset, hunc dubio procul substituisset. Ο νομοθέτης δ' πρῶτος, qui persuasisse Christianis dicitur, ut omnes se pro fratribus invicem haberent, non video, quin ipse servator noster esse queat. Neque hunc legislatorem ἀπὸ τοῦ ἀνεσκολοπισμένου νόμου ubi distinguat Lucianus, reperio, quod utrumque tamen iterum vult TAN. FABER. Contra ea jussit Christus Matth. 23, 8. ut omnes discipuli sui fratrum se loco invicem haberent: & secundum τοῦ ἀνεσκολοπισμένου νόμου vivere Christianos, paullo post Lucianus dicit (c). Ad verba (d): εἴτα παρανομίας τι εἰς ἐκείνους, ὡφθῇ γὰρ τι, ὡς ὀφθαί, ἐσθὼν τὰς ἀπορήτων αὐτοῖς, PALMERIUS confundi ait Judaicos ritus cum Christianorum lege. Sed forte idolothytorum usus, & suffocati ac sanguinis ab Apostolis etiam prohibitus, obverti huic reprehensioni possit.

XX. Juvat hic in brevem summam colligere omnia, quae de Christianis tradit Lucianus; (tradidisse autem, quae sciret omnia, probabile saltem supra reddere conatus sum) tum similiter quasi in tabulam quandam coniecta cum his comparare, quae in Philopatri de iisdem dicuntur. Lucianus ita Christianos describit: l. c. Sunt homines, qui suspensum in

Pa-

(a) c. 11.

(b) c. g. de Sacrif. p. 369. T. 1. Ed. Graev. it. in Philop. c. 34.

(c) Johannem Evang. intelligit Fabr. B. G. L. IV.

c. xvi. p. 500.

(d) p. 570.

Palæstina hominem, novorum auctorem mysteriorum, spretis omnibus Graecorum Diis, colunt & adorant, immortalitatem expectant, atque propterea corporis cruciatus, ipsamque adeo mortem, subire non recusant, ut potius ultro eam deposcant. Praeterea pro fratribus invicem, sic jubente primo illorum Legislatore, se habent, bona fortunae omnia tanquam vilia & vana contemnunt, benigneque iis impertiunt, quos propter superstitionem suam vident aut bonis exturbatos, aut alias male a magistratibus acceptos. Sacros libros habent, quos in conventiculis suis legunt, si qui autem sunt doctiores, etiam interpretantur. Si quem videant leges suas migrantem, eum a communione & coetibus arcent atque excludunt. Haec Lucianus. Audiamus auctorem Philopatridis (a). Christiani credunt in Deum unum, qui caelum & terram creavit & omnia, eumque Patrem magnum, immortalem, caelestem, Filium Patris, Spiritum ex Patre procedentem, unum ex tribus & ex uno tres. Hic Deus, qui est lux incorruptibilis, invisibilis, incomprehensibilis, creavit, (ut didicerunt a Mose tardilingui) cum alta nox abyssu incubaret, lucem, quae tenebras & vastitatem illam omnem abegit: tum terram super aquis stabilivit, caelum expandit, stellas formavit, cursus earum disposuit: terram ornavit floribus; hominemque ex iis, quae non essent, ut esset aliquid, produxit: jamque de caelo intuetur singulos, bonos, malos, actionesque illorum in libris describit, ac retribuet ex justo singulis, qua die ipse constituit. Praeterea per aquas sese renovari, atque ex impiorum coetu in beatorum vestigia collocari credunt; quidam etiam in tertium se caelum raptos, resque omnium pulcherrimas ibi edoctos praedicant, orationem quandam a patre incipientem, multisque nominibus refertos hymnos recitant &c. Haec si quis cum iis, quae ex Proteo Euciani prolata sunt, conferat, simulque illud confideret, verbis propriis & ex Christianorum disciplina, quin ipsa Scriptura S. petitis uti Philopatridos auctorem: illum vero gentili more, nec uti solent nostri homines, loqui, cognoscet profecto, Lucianum ut de re parum sibi cognita, & quam non nisi aliis temere narrantibus audisset; hunc vero, ut qui aut ipse coetibus Christianorum interfuisset, aut satis accurate omnia pervestigasset, de hac secta exposuisset.

XXI. PETRUS DANIEL HUETIUS, *Demonstr. Evang.* 3, 20: postquam dixerat, in libello de morte Peregrini, quae in contumeliam Christianorum essent dicta, laudi ipsis esse potius quam dedecori, haec addit: *Clariora etiam reperias in dialogo, qui inscribitur Philopatris, & Luciani nomen prae se fert: Christi quippe & Christianorum nominatim meminit; plurima profert ex Evangelio & Apocalypsi Johannis, ex actis Apostolorum, & ex epistolis Pauli, cujus os & habitum depingit, & eversionem in caelum refert. Christum appellat Chrestum, pro temporum illorum more, quo nomen id a bonitate, non ab unctione ductum credebatur ab Ethnicis.* Quo de more cum quaedam disputasset, concludit: *Ex Christianarum autem rerum peritia, quae major in hoc dialogo, quam in reliquis Luciani scriptis elucet, colligi potest; eum alterius esse auctoris.* Haecenus ille. Quae ideo adscribenda putavi, quod partim hoc argumentum mirifice confirmant, partim vero dubii nonnihil habere videntur. Christi siquidem & Christianorum *nominatim* meminisse dicit auctorem Philopatridis, ita tamen ut *Chrestum* pro *Christo* dixerit. Ego vero fateor, illud me in hoc dialogo non reperire. Procul tamen dubio respicit vir summus ad illa c. 17. *ἀλλὰ μοι τόδε εἶπε· εἰ καὶ τὰ τῶν Σκυθῶν ἐν οὐρανῷ ἐγγεγράφτοις;* Respondet Triepho: *πάντα, εἰ τύχοι γὰρ ΧΡΗΣΤΟΣ ὢν καὶ ἐν ἔθνεσι.* Interpretes quem forte aliis districtus secure nimium secutus est HUETIUS: *si quidem & inter gentes CHRESTUS fuerit.* Neque vero is ego sum, qui Chrestum & Chrestianos pro Christo & Christianis tam a gentilibus, verum ignorantibus, quam a nostris, omen accipientibus, dictos fuisse negem, sed illud dico, non videri Triephontem Christum vel Christianos verbis, quae modo adducta sunt, significare, tanquam proprio nomine voluisse. Di-

26

(a) c. 12. 13. 17.

verat paullo ante hic Tripho : ὡς ἔατον ἅπαντα , ὡς καὶ σὲ ἐν ταῖς ἐπουρανίαις βίβλαις ΤΩΝ ΔΕΘΩΝ ἀπογράφονται. Vult nimirum Critiam relictis illis gentiliū fabularum nugis, ad Christianorum Deum ac religionem sese convertere, ut & ipse inscribatur in caelestibus illis BONORUM libris. Tum Critias, εὖ πάντα ἀναμνηθεὶς, inquit, ὦ Τριφῶν, (supra enim jam de libris caelestibus, & in iis inscriptione dixerat Tripho) ἀλλὰ μοι τὸδε, & reliqua quae modo attulimus, ubi interrogat Critias, an Scytharum etiam curam gerat Deus, & in librum illos BONORUM inscribat? Quidni inscribat, respondet Tripho, si modo BONI sint? Cui non apparet, χρησὼν hic, ut alias apud quosvis scriptores, praesertim eum, quem noster est imitatus, Lucianum, poni ἀντὶ τοῦ ἀγαθοῦ? Ita infra c. 23. χρησὼς γὰρ ἐν εἰς ἀντιθε τοῦ σχήματος, Nam frugi esse appares mihi ex habitu? Praeterea nescio, an exemplo probari possit, χρησὼν dictum pro Christiano. Nam Christum quidem ipsum quomodo intelligere quis cum bona bonae mentis venia velit, non video: cum appareat, pro genere hominum, quod plures sub se complectatur, vocem poni, & hanc esse verbi τυγχάνειν vim, ut converti debeat: si modo contingat esse inter Scythas aliquem, &c. Nec Christi igitur, nec Christianorum nominatim mentionem in hoc dialogo fieri censeo; quod quorsum pertineat infra videbimus. Hic illud notari velim, quidquid etiam de Chresto sit, Lucianum ita non videri scripturum fuisse, cum Christianorum nomen, quoties opus fuit, adhibuisse, ex Pseudomanti pariter atque Proteo satis constet.

XXII. Venio ad argumentum satis firmum, ut ego quidem arbitror, sed quod neque tractari bene, neque intelligi nisi ab eo potest, qui ad ingenium his rebus aptum usum etiam aliquem adjunxerit. Modestia hic nos decebat, cum primum scriberemus ante hōscē xxv. annos: versabatur enim in animo illud LONGINI f. 6. Ἡ τῶν λόγων κρίσις πολλὰς ἐκείρας τελευταῖον ἐπιγένηται. Sed tamen quam familiaris tum nobis Lucianus fuerit, annotationes nostrae testantur: & non exstabat, cum haec scriberemus; index in Lucianum. Ab eo tempore nunquam plane abieciimus illum: & nunc cum tertium tractare ista oportet, recentes sumus ab interpretatione. Credet igitur nobis fortasse aliquis, agnoscī a nobis posse vocem & sermonem antiqui a triginta pene annis sodalis, quem nuper demum Latina loqui docuimus. Haec majoris esse debent, quam si quis dicat, lubricum esse quod a stilo sumitur argumentum, & similes huic loquatur sententias. Sed in rem praesentem veniamus, & quantum ejus potest fieri, argumentum, quod melius sentitur & gustatur quasi, quam verbis explicatur, declaremus. Olim jam THEODORUS MARCILIUS, non esse Luciani Philopatrin contendit, prae alia id arguentibus ineptiis stili, quas paginis omnibus dicit occurrere. Istae vero stili ineptiae oriri magnam partem videntur ex affectato infeliciter sublimi ac tragico dicendi genere, quod cum non assequeretur, in affine illi vitium ψυχρότητα incidit quam saepissime. Tanto id quidem magis, quod Poëtarum magnam partem verbis utitur, iisque parum ad rem aptis, qua de causa indutae leonis exuviis simiae similem interdum fieri necesse est. In utroque autem genere incomparabili facultate gaudet Lucianus, ad effingendum stilo quidquid libuerit, gravitatem etiam plusquam tragicam, & ad derivandum in suos hortulos, non rivos ex Veteribus Poëtis, Homero imprimis, sed quasi flumina, adeo quidem, ut cum male quaedam applicasse videtur, vel inflexione depravasse, tum demum ingenii vis admirabilis eluceat. Unum ex multis exempli causa adferam: est Euripidis versus decantatissimus: ἡ γλῶσσο' ὁμῶμος' ἡ δὲ φρήν ἀνάμοτος. Quam lepide hoc accommodat ad jactatam Cynicorum ἀναλγησίαν; Ἡ φρήν, inquit, (a) σοὶ ἀλγήσει, ἡ δὲ γλῶσσο' ἔσται ἀνάλγητος. Quam festivo illud Homeri (b):

Ὡς φρήτη φρήτηφιν ἑρήγη, φύλα δὲ φύλοις.

Ad

(a) Vitar. auct. c. 9.

(b) Iliad. B. vers. 363.

Ad Philosophorum certamen traducit (a): *ξυνασπίσωμεν ἐπ' αὐτῶν,*

ὅς πῃ πῃ πῃ ἀρήγη, βάντρα δὲ βάντροις.

Sed infinita ejusmodi habet Lucianus, Plutarcho hac parte comparandus, nisi quod hic se-
verior.

XXIII. Noster autem, quisquis etiam fuerit, ut utraque in re peccaverit, jam videa-
mus. Quis negabit, esse nimis παρατρέμωδον illud c. 2. quod MARCILIO jam bilem mo-
vit: Φῦ, Φῦ, Φῦ, Φῦ, τῶν ὕλων ἐκείνων, ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, ἰοῦ, τῶν δεινῶν βουλευμάτων, αἰ, αἰ, αἰ,
αἰ, τῶν κεινῶν ἐλπίδων. Vix in comoedia vel tragoedia ferimus haec talia, ubi tamen actoris ge-
stu efficitur, ut sint aliquantum tolerabiliora & minus φορτικὰ. Sed bene tamen est, quod
cavet auctor, ne ab tam altissimo cothurno statim defiliat. Triepho enim, apud quem
haec eructat Critias, studet ingentissimo mendacio, omnem hanc tragicam supellectilem
longissime superare: his enim singulibus Critiam ipsas convertisse nubes, tantumque in Pro-
pontiade excitasse boream dicit, ut onerariae naves funibus contrahendae sint. Apud nos
mentiuntur interdum homines ut trabes inflectantur, quod est in Germanorum nostrorum
proverbio; Sed hic, ne caelum ipsum & maria pervertat, timor est. Vix Lucianus cum
id agit, ut mentiatur strenue, quemadmodum in verae historiae Libris duobus, talia profer-
re monstra ausus est, ut hic bonus vir serio colloquentibus amicis tribuit. In Poëtica fa-
cultate, qua tamen mirifice placuisse sibi videtur, quam parva operae pretia fecerit, ex his,
quae jam, ut ordine percurrenti sese offerent, producam, credo, apparebit. Integra Ho-
meri aut aliorum carmina vix inseruit centoni suo, praeterquam quae Lucianus jam olim
attulerat; ut appareat, non ipsos illum magnos auctores cognovisse, sed ex viri suae aeta-
ti propioris aliquot dialogis pleraque confarcinasse. Ex Aristophanis tamen Nubibus & Ra-
his quaedam habet, ut & HomERICA pauca, quae apud Lucianum nondum observavi. Ut
imox ab initio c. 3. ponit, ex Homero Ἄλλ' ἐπεὶ σὲ πρῶτον κίχωνω τῷδ' ἐν χώρῳ, ἀπῴωμεν κ. τ.
λ. Amicus veteranus alteri amico, a quo aliquantum abfuisse, non constat, quicum jam
plura locutus est, dicit: *quoniam primum hoc loco te reperio, age illuc abeamus, ubi respira-
re a malo meo possim.* Inter honoris verba, aulae imprimis incolarum, cum ad epulas aut
comissationes perlicere advenas volunt, haec talia esse scimus: apud Homerum pulchre di-
citur, ὦ φίλ' ἐπεὶ σὲ θύοντα κίχωνω τῷδ' ἐν χώρῳ. sed in hoc Philopatridis loco sunt prorsus, si
quid video, ἀπροσδιόνυτα. Deinde, si carmen esse debet, ut certe apparet, bis in metri le-
ges peccatum est. Primum, cum posterior in ἐπεὶ contra diphthongi naturam, correpta
est; Tum quando prima in κίχωνω, brevis apud Homerum & optimos quosque, producta
adhibetur. Non defuisse autem apud Graecos malos Poëtas, qui vel in syllabis dimetien-
dis impingerent, ne hodiernis tantum hominibus hanc laudem relictam putes, vel ex nu-
ptiali elegeio miseri cujusdam Poëtae, quod LUCIANUS in *Lapithis* (b) adfert, constare sa-
tis superque possit.

Incipit Ἡ οἷν πότ' ἄρ' ἦγε Ἀρισκινέτου ἐν μεγάροις κ. τ. λ.

Meliorane autem sunt quae sequuntur nostri carmina? Jovem dicit c. 4. συνευχεῖσθαι Ae-
thiopibus.

Ἀνδράσι μελαντέροις, καὶ τὴν ὕψιν ἐξοφωμένους.

Euge septies peccatum in pedibus sex. Vix versum agnoscas, nisi de morbo hominis, &
Politico illo carminum genere paulatim e talibus orto constaret. In ὕμῳ c. 12. primum he-
xameter positus est, tum pauca prorsa oratione scripta, mox Jambi sequuntur quinque, &
senarius, nisi quod primus pes contra carminis legem trochaeus est. Alibi c. 16. βιώτη κα-
λῶς, inquit,

Οὐδὲ σ' ὥκα θέμις τέλος θανάτοιο κίχην.

Hic

(a) Ἀναστ. c. 3.

(b) c. 47.

Hic bis metri leges migrantur, & praeterea, quid hoc θέμις sibi velit, non apparet: si legas θέμις, & sensus concinnior paullum erit, & metrum hac parte constabit melius. Sed an ita voluerit auctor, non dixerim.

Ille c. 18. καὶ ἕτερον μὲν κεύσῃς ἐνὶ Φρεσὶν, ἄλλο δὲ εἴπῃς

Semel tantum claudicat, & potest reponi, si tantum μὲν post κεύσῃς colloques. Septem pedibus incedit, c. 25.

Πνεύοντων δόρυ καὶ λόγχης καὶ λευκολόφους τριφαλείας, truncatus ex Anapaestico Aristophanis.

Qui hunc proxime antecedit:

Θήγοντες ὀδόντας κατ' ἀνδρῶν θυμολέοντων.

Semel redundat, bis deficit. Claudat agmen deficiens tribus moris (ut ex veteri ratione loquar, qua longae Syllabae duo tempora s. χρόνους, brevi unum tribuebant) c. 28.

Μήτε παραδράμῃς γέ ποτὶν μηδὲ παρέλθοις. Si παραδραμῆς γέ πῶδισιν legas,

Metro erit consultum; sententia ut non sit inepta & ταυτολόγος, non efficies. Ultimi jambici quam parum exacti, quivis non rudis suavitatis Poëticae videt. Quam absurdum illud sit, quod Poëticis vocabulis flexionibusque, omnibus fere in locis, etiam ubi versus non facit, utitur Auctor, malo ex ipsius lectione dialogi, notationumque nostrarum cognosci, quam ejusmodi quisquiliarum congerie hic nauseam lectoribus, si qui fuerint, creare.

XXIV. Copiosus mirum quantum est Lucianus, & varie unam rem, si saepius recurrat, effert. Hic noster autem, quanquam copiam aliquam affectat, & sub initium statim, tum alias etiam exergasiis utitur: tamen quasi effusa semel omni supellectili, eo subinde inopiae redigitur, ut ad ea, quae inconsulte velut prodegerat, recurrere cum dedecore opus habeat. Ita illud ἄνω καὶ κάτω περιπολεῖν, intra versus non multos c. 1. & 2. bis ponit: ἀμπνευσον τοῦ δεινοῦ vix aliquot interjectis versibus c. 2. repetit. ὡς καὶ Νιόβη τὸ πρῶν c. 1. ὡς καὶ Ἰκκίρος τὸ πρῶν c. 2. parum invicem distant: διάτορον βοῶν bis c. 6. & 25. occurrit: ὥς ἐκαστον τούτους. ὥς ἐκαστον καὶ ταύτην. ὥς ἐκαστον ἅπαντα. ὥς ἐκάματο τὰς Φαντασίας. τὰς δὲ λοιπὰς ληρῆν ἔατωμεν, quinquies redire in tam paucis paginis, c. 8. 10. 16. 26. 29. & in dialogo ad ostentationem, ut videtur, τῆς Ῥητορικῆς δυνάμεως composito, quis ferat? Creationis Universi historia bis, c. 13. & 17. iisdem fere verbis, nulla cogente necessitate, narratur.

XXV. Historia porro de Neptuno, precibus lacrymisque, Martis in adulterio deprehenso liberationem impetrante, c. 6. quam quaeso impedita est, quam a Luciani facilitate aliena! Martem enim indissolubilibus cum Venere vinculis constrictum, reliquisque Diis propter adulterium prae pudore silentibus, equestris Neptunus liberavit. Quam illa deinde taedii plena & a muliercularum narrationibus non abhorrens repetitio: ἐπέκειτο δὲ τῷ Ἡφαίστῳ λῦται τὸν Ἄρεα. τὸ δὲ ἀμφίχωλον τοῦτο δαιμόνιον, οἰκτεῖραν τὸν πρεσβύτερον θεόν, τὸν Ἄρη ἀπηλευθέρωσεν. In illo c. 8. τί τὸ χρήσιμον τῆς Γοργόνης, καὶ τί τῷ εἶναι τοῦτο ἢ θεὰ ἐπιφέρεται; vox τοῦτο ad Γοργόνα vel κεφαλὴν erat referenda. Reliqua de Gorgone narratio ineptissima, ut in qua per quatuor versus αὐτὴν semel, ταύτην ter repetitur, & quae separanda erant, pueriliter miscentur. Quae illa quaeso infania est, quod Triepho introducitur c. 4. jusjurandum exigens, de non nocitura sibi Critiae narratione, & is tamen statim post jusjurandum c. 18. eadem omnia vult experiri, quae in Critia viderat? Quid de illo existimem c. 17. καὶ γὰρ σοὶ οἰκίδιον κατασκευάσαντι — οὐδέποτε σε διέλαθε κ. τ. λ. dixi ad ipsum locum. Statim sequitur c. 18. πᾶν εὖ λέγεις καὶ με ἀντιερόφως τῆς Νιόβης παθεῖν, ubi ποιῆς vel simile est omissum. Parum etiam Atticum, hoc est Lucianum, illud est, quod aliquoties (c. 21. ter, c. 25. ter, c. 26. quater) cum neutris pluralibus, non singulare verbum, sed plurale construitur. Quae haecenus a nobis allata sunt, singula forte in optima etiam notae, optimi auctoris scripto posse occurrere, longiori praesertim, non nego: possim enim quam plurimis praestantissimorum hominum locis, ubi ipsorum humano errore, (neque vero librariorum semper a talibus culpa abest) aliquid peccatum manifestoprehendatur, redargui. Illud vero ne-

nego; a castigatissimi sermonis & subacti iudicii scriptore Luciano, dialogum inquinati adeo stili, iudicio autem aut nullo scriptum aut exiguo, potuisse proficisci. Et gaudeo non Marcilio tantum & mihi ita visum: sed in eadem sententia esse acutissimum virum WALTERUM MOYLE (a), qui, *in infinitis adeo spatiis, ait subsidere infra ingenium, acumen, & elegantiam Luciani, incomparabilis scriptoris, auctorem Philopatridis, ut prope miraculum sit, Ge. Bullo, viro ea doctrina & iudicandi vi praedito in mentem potuisse venire, ut ad eum auctorem referret. Et (p. 292.) signa omnia barbari aevi inesse ait huic libello, nec virtutem unam, qua commendari possit, cum duabus rebus contineatur, quae possunt esse vel in homine vel in libro, pessimis, stupore atque impietate. Denique (p. 362.) plura esse ait in Philopatride, damnata non in Soloecista modo, (quem Luciani esse negat) sed in Lexiphane & Rhetorum doctore, qui sine dubio a Samosatensi sint. Magna cum asseveratione GUIL. WHISTONUS (b) de verbis juris iurandi c. 10. Sermonem, inquit, huius partis dialogi nisi haereticorum veterum alicujus sit, aperte referendum ad quintum, summum ad quartum exiens saeculum. Et p. 381. Si quis affirmet haec verba esse primi, aut secundi, aut tertii adeo Ecclesiae saeculi, illum se putare cogi nihil plane familiaritatis habere cum sermone prisca illius aevi, cum ipse contra se rem habere, irrefragabili experientia certus sit. Sed nempe causae servit vir doctus, & tanto minus nostram rem juvat, quod addit hic etiam, Nisi tamen ponatur, auctorem incidisse in antiquos quosdam haereticos, eumque ab iis sermonem didicisse &c. Nempe hoc tantum vult, orthodoxos primorum saeculorum de S. Trinitate non ita locutos; de reliquo sermone libelli non est sollicitus. Nobis contra ea hic non de Christianorum dogmate, sed de stilo Luciani contentio est. De hoc cum Moylio nobis convenire jam indicavimus: illum satisfecisse etiam credibile est Dodwello, qui scripserat ad Moylium (p. 347.) se non agnoscere barbarissimos in Philopatride Luciano indignos. Quod quidem excidisse viro mirarer, nisi illum aliis rebus omnibus, quam λόγων κρίσει operam dedisse, appareret.*

XXVI. Igitur neque Luciano antiquior neque ipsius Luciani est Philopatrī: sed junioris auctoris, & Samosatensem imitati, quod §. 10. monuimus. Juniores Luciano suspicatus fuerat etiam Dodwellus, ut vidimus. Suspensus etiam fuerat vir, dum viveret, doctissimus MATURINUS VEYSSIERE LA CROZE, idque indicaverat in specimine observationum historicarum in Lucianum (c): ac postea declaravit, edita jam hac disputatione in literis ad veterem & summum amicum meum C. A. HEUMANNUM (d). Ponit nempe characteres historicos, *virgines Cretae caesas*, non satis, puto, feliciter, ut ad c. 13. ostendisse mihi videor, deinde ex fine dialogi *Aegyptum in officio non manentem, Arabiam & Susam brevi vincendam, supercilium Persarum (Palmyram) dejectum*: quae quidem commode applicari ad Aurelianum posse, certum est. Superest, ut animadvertant lectores, sint ne ea a nobis prolata in his quae sequuntur, quae excludant Aurelianum. Mihi quidem ita videtur.

XXVII. Quanta cum asseveratione juniorem Luciano faciat Philopatrin MOYLIUS, indicatum est. Etiam hoc recte vidit, sub imperatore Christiano non ausurum fuisse quemquam in libello, quo illi adulatum veniret, adeo irrisui habere religionem Christianam. Itaque removit a bona aetate quantum potuit Philopatrin, scriptumque Diocletiano rerum potiente voluit. Hic itaque omnium proxime ab ea sententia abest, quam mox proponemus, ubi, cur in Diocletianum non videatur competere; ostenderimus. Nam si hoc planum fecerimus, nihil nobis obstat, si quaedam sint, quae ad Diocletianum & A. C. CCXCVII, hunc

(a) *The works of Walter Moyle Esq. none of which were ever before publish'd, in two Vol. Lond. 1726. 8. p. 388.*

(b) *In Primitive Christianity reviv'd vol. 4. p. 381.*

(c) *Insertum id est Miscellaneis Academiae Bero- lin. T. I. n. 4. p. 27. seq.*

(d) *Qui illas publici juris fecit in Poecile 1, 3, 7. p. 438.*

hunc enim post fluctuationem aliquam ponit, referri possint. Inque dicto Diocletiani tempori repugnat primo, quod in dialogo nostro unius modo αὐτοκρατορίας fit mentio: Diocletianus autem reportatae victoriae Persicae tempore, quemcumque demum illi annum assignes, collegam habuit potestate sibi aequatum, Herculum. Non videtur autem, quod in monumentis publicis tum observabatur, neglectum a Sophista famelico, quod genus plures adulatione complecti solet. Deinde senex illa tempestate fuit Diocletianus, eamque causam allegavit deponendae mox purpurae (a): ut alia argumenta (b) taceamus, quibus illud potest confici. In fine Philopatridis autem non sibi tantum, sed liberis suis ad felicitatem sufficere ait Critias dies imperatoris, quod nimis ridiculum est in sene imperatore dicere, qui sibi Caesarem jam assumserat. Sunt caetera in illa parte historiae, quantum ad annorum rationes, valde impedita, & varie a viris summis disputata. Haec duo tamen quae diximus, in quantum ad nostram causam pertinent, controversiam, quod sciam, non habent. Sed puto, ipsum Moylium, ut erat vir in summa doctrina candidissimus, si viveret ac legeret, quae jam porro dabimus, sua sententia relicta ad nostram transiturum esse.

XXVIII. Occasio illius nobis fuit, idemque argumentum, ut mihi videtur, minime infirmum, locus, ubi hoc colloquium haberi, scena in qua hac vehit fabula agi fingitur. Hunc locum, hanc scenam Constantinopolin, Christianorum μέγαν οἶκον ἀνέκτισαν, ut ille ait (c), fuisse ita colligo. Sub initium dialogi c. 4. haec Triphontis verba relata sunt βαβαὶ τοῦ ἀναφυσήματος, ὡς τὰς νεφέλας διέσρεψε. ζεφύρου γὰρ ἐπιπνέοντος λάβρου, καὶ τοῖς κύμασιν ἐπαθίζοντος, βορέην ἄρτι ἀνὰ τὸν Προποντίδα κενήνικας, ὡς διὰ κύλων αἱ δακτύλοι τὴν Εὐξανὴν πόντον ἀχέουσιναι, τῶν κυμάτων ἐπικυλινδούντων ἐκ τοῦ φυσήματος. Aguntur itaque haec in littore Propontidos: qui loquuntur a fronte hanc ipsam Propontidem & austrum, a tergo Euxinum Pontum & septentriones habent. Si enim spiritus vehementior ore erumpens boream in Propontide debet excitare, ut haec non ita se habeant, fieri non potest. Igitur ad Bosporum Thracicum res gesta est, seu angustias illas, quae Propontida ab Euxino Ponto dirimunt, verbo Constantinopoli. Non improbabilis autem conjectura est, hunc dialogum in ea scriptum urbe esse, quae tum caput rerum & sedes esset imperii. Imperatori enim victoriam gratulatur auctor, quod majori, credo, celebritate in urbe quam in Provinciis solet fieri. Quid quod urbis κατ' ἐξοχὴν dictae aliquoties meminit, aurata item testa commemorat, qualia ante Constantini profusum aedificandi & exornandi eam urbem studium, Byzantii fuisse, mihi non fit verosimile, licet moenium robora olim celebrata sint. Neque Aegyptii mensis nomen, Mesori, ab hac me sententia potest dimovere; quare enim eo utatur Auctor, satis puto, est ad c. 22. indicatum. Si igitur in Constantini urbe scriptus est Philopatris, certe actus esse fingitur; non potest non saltem Constantini aëvo esse suppar, Luciano autem sesquisaeculo ad minimum junior.

XXIX. Si corradere omnia & congerere animus esset, quae in hanc rem dici queant, forte colore aliquo illud posset imbui, ab auctore dialogi imaginem Paulli Apostoli in templo visam (d): jam imagines in templis ante A. C. ccc adhiberi non solitas: consequens igitur esse, ut post id tempus scriptus sit Philopatris. Sed gratis illud a THEOPHILŌ assumptum, apparet. Illud forte maiorem speciem habet, quod jam BARONIUS (e) templum seu basilicam deprehendere sibi visus est in illis dialogi verbis c. 23. καὶ δὴ διήλθομεν σιδηρέας τε πύλας καὶ χαλκέους οὐδούς, ἀναβάθρας δὲ πλείστας περικυκλωσάμενοι, ἐς χρυσόροφον οἶκον ἀνέλθομεν κ. τ. λ. Ac il-

(a) *Lastant.* de Mort. Pers. c. 18. qui etiam passim *senem* & *seniorem* circa haec tempora appellat.

(b) V. G. quod apud Vopiscum Numeria. c. 14. miratur Diocletianus iam eo tempore quo Aurelianus adipisceretur imperium, i. e. A. cclxx, se post multos a se apros interfectos nondum consecutum esse pro-

missum sibi Druidae Vaticinio imperium &c.

(c) *Dionys.* Perieg. vers. 355.

(d) Quod visum est *Theophilo Ragmanida Erotematt.* de libris bonis & malis p. 195.

(e) Ad A. C. 57. §. 101.

illum quidem non esse audiendum, jam BLONDELLUS (a) olim demonstravit. Sed melius fortasse procedet, si invertamus argumentum Baronii, atque ita dicamus: quia basilicæ sumtuosæ meminit auctor dialogi, tales autem basilicæ Constantini demum ætate & post aedificari coeptæ sunt, inde sequi, dialogum nostrum non ante Constantini tempora fuisse scriptum. Verum enim vero ne ita rationes putem, primo illud obstat, quod non usque adeo certum confessumque est, templa & basilicas majores pretiosioresque ante Constantini imperium non extitisse: LACTANTIUS (b) certe meminit Ecclesiæ, quam editissimam vocat, a Diocletiano & Maximiano A. C. ccciiii destructæ, quæ aliquot minimum annis ante, forte jam sub Alexandro Severo fuerat condita. Deinde si certissimum etiam sit, post Constantini ad nostros accessum basilicas aedificari demum coeptas, nolim tamen ex hoc loco quidquam de ætate auctoris inferre, cum probabile non videatur, basilicam, quam ecclesiam ætas illa vocabat, intelligi velle Critiam. Atque ita aliquoties nobis laudatus DAVID BLONDELLUS adversus BARONIUM disputat, cum nihil occurrere ait præter coenaculum in ipso privatae domus fastigio constratum, affixo nullo crucis titulo insigne, quoque vix per multiplices scalarum gyros Critiæ, manu ducente alio, evadere licuerit. Adde, non reperisse Critiam concionem omnis generis hominum, juvenes, mulieres, viros, senes, sed andras aliquot ἐπικεινφόντας καὶ καταχρησμένους, qui obviam procedentes sermones cum illo miscuerunt. Nec ex Persarum nomine, quo utitur noster c. 29. efficere quidquam conabor. Quanquam enim satis constat, anno demum ccxxx. aut ccxxvi. ut ANTONIO PAGI placet, æræ vulgaris, Artaxerxe duce, Persas pristinum Imperii decus, ademptum Parthis, qui plus cccc. annis illud tenuerant, recuperasse, minus tamen hac parte sibi constare scriptores, & DODWELLUS monuit (c), & infinitis auctorum locis comprobatur. Meliora proinde causæ præsidia circumspicenda sentio.

XXX. Succenturiabo igitur aliud, validum, opinor, & quod non ita facile loco se pelli pariat. Scilicet bis occurrit in Philopatride mentio τῶν ἐξισωτῶν, c. 19. & 20. Qui vero essent ἐξισωτῶν, quod illorum munus, ibi dictum est. Hic illud monere e re mea est, non occurrere antiquiorem, quantum sedulo inquirenti reperire licuit, qui ea voce usus sit, vel ipsius adeo muneris mentionem fecerit, EUSEBIO (d) Nicomædiensi, qui originem, ni fallor, exposuit. Subjeci ipsa verba, ne fucum facere lectoribus velle videar, Ἐπεὶ δὲ ἕτεροι τὰς τῶν πρῶτον κρατούντων τῆς γῆς καταμετρήσεις κατεμέμφοντο, βεβαρῆσθαι αὐτῶν τὴν χώραν καταιτιώμενοι· πάλιν πᾶντα δὲ θεσμῶν δικαιοσύνης ἀνδρας ἐξισωτὰς κατέπεμπε, τοὺς δὲ ἀξίμους τοῖς δεηθεῖσι παρέχοντας. Apparet, si nihil aliunde adferatur, quod prohibeat, commode verba EUSEBII de prima hujus muneris origine posse intelligi. Occasio mittendi Peraequatores indicatur, justitia in ea re Constantini laudatur, quod non adeo magnam vim haberet, nisi ille primus id beneficii tribuere oppressis instituisset. At loquitur, tanquam de hominibus olim notis EUSEBIUS. Recte illud quidem. Quo enim tempore hæc scribebat, noti fuerent. Ante Constantini ætatem potuerunt fuisse incogniti. Eusebium quasi agmine facto deinde sequuntur GREGORIUS NAZIANZENS, BASILIUS, Imperatores aliquot in codice Theodosiano & Novellis, & reliqui. Hæc ipsa causa est, quod Lexicographi communiter hanc vocem omittunt, ad glossaria scilicet lapsæ Graecitatis eam relegantes. Idem dicendum de nomine Πολιτικὸς c. 19. in quantum ἐξισωτῶν significat. Atque ista quidem generaliter hic monuisse sufficiat. Ita Galilæos quod vocat Triepho Christianos, aut recen-

tio-

(a) De Episcopis & Presbytt. l. c. Josephus etiam Medæ ex hoc loco probare volebat, templa jam Trajani ævo extrui solita, refutatus ab Ill. Boehemero Dissert. Jur. Eccl. ad Plinium & Tertull. 2, 13. p. 52. nescio quam bene, cum aurea illa tecta ironice promiseris & pauperibus, accipit, quod etiam ab A-

blancurtio factum video. Nostra in neutram partem aliquid refert.

(b) De mortibus persecut. c. xii.

(c) Diss. de Isidoro Characeno §. 4. p. 62. Add. Spanhem. ad Julian. Or. 1. p. 123. 149.

(d) De vita Constantini 4, 3.

tioris multum Luciano scriptoris, aut antiquissimi indicium credimus: cum vero antiquissimum non esse, vel solus Artemidorus in eo laudatus arguat, consequens est ut recentiorum dicamus. Sed & hanc disputationem commodius differemus. Caeterum hoc referre fere audeam, quod πολυάχολος μεθηματική vocatur, insolito bonis scriptoribus duplicandi seu componendi genere, & nescio quid affectatæ fucataeque dictionis sapiente, quæ seculo quarto, & deinceps paullatim in Graeciam a pristino candore deflecentem irrepere coepit. *Ξυμωρίς* apud antiquos, quantum constare mihi potuit, tantum de biga equorum vel mulorum adhibetur; apud nostrum in fine dialogi ὡς καλὴ *Ξυμωρίς* de amicorum pari dicitur, quomodo etiam apud eum, qui vitam Gregorii Nazianzeni scripsit, *ζηλωτὴ Ξυμωρίς* de Gregorii & Basilii amicitia, & saepius deinde apud sequiores dictum reperio. Sic *κράτος* pro Imperatore in ipso fine libelli positum ex Nazianzeno illustravimus. Sed de usu talium vocabulorum, nolim profecto contendere vehementius. Fieri enim facillime in tanta scriptorum Graecorum copia potest, quibus legendis vix aetas sufficeret, nedum memoria comprehendendis, & inopia Lexicorum, ut egregie fallatur aliquis, in primis si non soleat scripto omnia observata sua committere (a). Arbitror autem, cum multa concurrunt *τεκμήρια*, quæ singula quidem possent oratione elevari, quaedam etiam ratione rejici, hominis esse impudentis, omnia velle repellere, praesertim si quaedam illorum ad majorem paullo probabilitatis gradum accedant, & nihil caeteroquin sit, quo sententia, quæ hoc modo probatur, everti possit.

XXXI. Igitur venio tandem ad ultimum eorum, quæ dicere mihi proposueram, caput, idque in tota hac disputatione praecipuum. Nempe sub Juliani τοῦ ἐν ἀθέοις, ut vocant nostri, vel Apostatae imperio, & eo quidem tempore scriptum ajo Philopatridem, cum primum nuncius de felici expeditionis Persicæ successu Constantinopolin adferretur. Scriptum autem a gentili homine, forte Luciano, Sophista & ipso, Luciano certe more, qui Christianorum omnibus praedictionibusque explosis, Imperatori victoriam Persicam gratulatus, felices porro successus, victoriasque innumerabiles apprecetur. Cum primum ista ante hosce xxv annos proponerem, faciebam, quod aetatem & conditionem meam decebat, uti deprecarer invidiam novitatis apud Theologos, qui fidem Ante-Nicenam solent ex hoc dialogo ostendere. Hoc jam opus esse non puto. Nisi enim actus tot annis docendi & vivendi tenor me purgaverit his, quibus me probari oportet, frustra veniam mellitissimis etiam verbis postulem. Quare statim ad probandum quod suscepi progrediar.

XXXII. Primum autem illud meminisse te, mi Lector, velim, supra probabile admodum factum a nobis esse, in Constantini urbe, quæ jam tum ita vocaretur, scriptum esse Philopatridem. Nunc addendum hoc est, nunquam ausurum fuisse gentilem hominem, Christiano Imperatore, acerbè adeo Christianos, & scripturas divinitus nobis traditas traducere, & deridiculo delectamentoque sibi habere, ac fecit hujus dialogi auctor. Licet enim non vi atque suppliciis in gentiles, si quiete alias se gererent, animadverterint sanctam nostram fidem amplexi Imperatores (b), vix tamen id videntur fuisse passuri, ut aperte quis illam conviciis proscinderet. Si enim capital esse jusserunt Constantius, Theodosius, Imperatores alii, si quis gentili ritu sacrificaret, aut haruspicinam exerceret (c): si capite puniendum censuere Theodosius & Valentinianus (d), qui servum seu ingenuum, invitum seu suasionem ex cultu Christianæ religionis in nefandam sectam ritumve traduxisset: quid putemus illi factum, qui apertam adeo contumeliam inferre Christianis esset ausus? Relinquitur igitur, sub Imperatore Constantinopolitano, qui idem gentilis esset, venenum suum effu-

(a) Sic deprehendi apud *Euripidem* Phoeniss. 1092. *Ξυμωρίδα τέκνονι*. Et tamen puto, usum nostri auctoris suo id est quarto senescenti saeculo deberi.

(b) Vid. L. 6. Cod. de paganis & sacrificiis.

(c) Vid. tit. Cod. de paganis.

(d) L. 5. Cod. de Apostatis.

effudisse Philopatridos auctorem, sub quo scilicet non impune solum id laturus erat, sed favorem etiam & forte dona meriturus. Alius autem non occurrit, quam Julianus Apostata, quo Imperatore & licentiam habuit, & proposita praemia, quisquis has nugas producit.

XXXIII. Deinde victoria de Persis, quae sub finem dialogi celebratur, & occasionem scribendo dedisse videtur, si in quem alium, in Julianum certe convenit. Jam ab initio suscepti imperii magna vi expeditionem Persicam moliebatur, eosque ab initio successus fortunae habuit; qui epinicio utique essent digni. Si nihil aliud, magnum certe erat, defuisse Romanum imperium vinci a Persis, & vincere posse iterum didicisse, postquam infeliciter adeo Constantius rem adversus crudelissimam gentem gesserat. Placet EUTROPII verba 10, 6. quia sunt brevissima, adscribere: *Diversa Constantii fortuna fuit. A Persis enim multa & gravia perpeffus; saepe capris oppidis, obsessis urbibus, caesis exercitibus: nullumque ei contra Saporem prosperum praelium fuit: nisi quod apud Singaram; haud dubiam victoriam ferocia militum amisit.* Post has clades utique contemnenda non erant, quae Julianus brevi adeo tempore feliciter gessit. Facilis labor esset, sed nimium lectoribus longus, parum autem, ad hanc quidem rem necessarius, ex AMMIANO MARCELLINO, ZOSIMO, LIBANIO (a), & reliquis, quo apparatu, quas res, quo tempore gesserit, explicare: quare contenti iterum EUTROPII erimus brevitate, qui 10, 8. *Julianus, inquit, ingenti apparatu Parthis intulit bellum, cui expeditioni ego quoque interfui. Aliquot oppida & castella Persarum in deditionem accepit, vel vi oppugnavit. Assyriamque populatus, castra apud Ctesiphontem stativa aliquandiu habuit: remeansque victor, dum se inconsultius praeliis inserit, hostili manu interfectus est.* Addere fas sit, quod ZOSIMUS post enarratas 3, 12--29. res gestas Juliani, ἀπέθανεν, inquit, οὐ πόρρω τῶν Περσῶν ἡγεμονίαν τῆς ἀπωλείας κατασχέας ἐσχάτης. Et c. 18. de Bersabora urbe capta dixerat. Ἐντεῦθεν οὐχ ἡ τυχούσα τῷ Ῥωμαίῳ ἀξιώματι προσεγένετο δόξα, πόλεως μεγάλης, καὶ τῶν ἐν Ἀσσυρίᾳ μετὰ Κτησιφῶντα μεγίστης, οὕτω δὲ ὠχυρωμένης, ἐν δύο μόναϊς ἡμέραις κατὰ κράτος ἀλούσης. Sublatum igitur Constantii cladibus Persarum supercilium, Juliani cecidit victoriis. Sed in proclivi etiam est illud probare, has ipsas Juliani victorias, mirifice, & hyperbolice etiam ab iis, qui Imperatori faverent, esse celebratas. Audiamus GREGORIUM NAZIANZENUM (b), qui, cum de expeditione Persica sermo est, τὰ μὲν οὖν πρῶτα, inquit, τῆς ἐργασίας αὐτῷ (Juliano) καὶ λίαν νεανικὰ (c), καὶ πολλοῖς τῶν τὰ ἐκείνου φρονούντων περιβεβημένα. Alio loco (d) ita insultat epiniciis & gratulationibus Juliano dictis, ut mihi quidem minime obscure ad hunc ipsum Philopatrin respexisse videatur: ποῦ Βαβυλῶν ἡ ἔνδοξος θρυλουμένη, καὶ οἰκουμένη πᾶσα περιουομένη, ποῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; κ. τ. λ. Babylonis interitum spondet noster Cleolaus, cum inter alia hoc relinquare se dicit liberis suis, ὡς ἴδωσι Βαβυλῶνα ὀλλυμένην. Et ipsum etiam Julianum spe praecepisse Babylonis expugnationem, AMMIANUS MARCELINUS auctor est, apud quem 23, 3. ostento equi, Babylonii nomine, humi sese prae dolore provolventis, laetior Julianus exclamavit, plaudentibus proximis, Babylona humi procidisse. Alterum vero illud, ποῦ δὲ οἱ ἐν τῇ χειρὶ κρατούμενοι Πέρσαι καὶ Μῆδοι; manifeste cum illis Cleolai verbis conspirat: Πέπτωκεν ὁ Φῶς ἡ πάλαι βοωμένη Περσῶν — Χειρὶ κρατοῦντος εὐθενωτάτῳ κράτει. Si quis vero nobis objiciat, nec Susa a Juliano occupata, nec in Arabia quidquam rei gestum, nec Aegyptum perdomitam, illi jam est respondendum.

XXXIV. Quin

(a) Orationibus duabus in Juliani necem habitis quae To. 2. locum inter opera ejus, ut sunt a Morello edita, obtinent. it. de vita sua p. 44. seq. T. 2. Multa de iisdem rebus idem Libanius in Orat. de Juliani necē ulciscenda, & altera parentali, quae volumine VII. Bibl. Gr. Fabricianae primum editae sunt. Vid. V.

G. p. 175. seq. & ibi Olear.

(b) Oratione 57. inter reliquas orationes IV. p. 114. edit. Billii.

(c) De hac voce vid. Jo. Andr. Bosius in exerc. Philol. ad 1. Tim. II, 22. p. 13.

(d) p. 123. ib.

XXXIV. Quin respondit jam bonam partem pro nobis Gregorius, verbis proxime a nobis adductis, quibus vanas hominum spes, & praesumptas animis victorias ridet: imprimis autem id locum habere debet, cum ita loquitur Cleolaus, ut nunc praecunte La Crozio a nobis versiculi illi interpuncti sunt, ut praeter *collapsum Persarum supercilium* reliqua verbis futuri temporis efferantur omnia. Quis vero nescit, epinicia, panegyricos, & id genus scriptiones, ad adulationem compositas, plerumque, si non mendaciorum, certe spei omniumque quam rerum gestarum plus continere? De iis igitur, quae tanquam futura spondet Cleolaus, GREGORIO ita factum ab adulatoribus confirmante, non erimus solliciti. Quod si quis durior paulo illud δ' vel δὲ perperam omissum dicat, idque indicio esse contendat, incidendum aut interpungendum adeo esse demum post *δὲ* illi tamen non absurdum videri debet, si dicamus, de Sufis aut rumore falsum tum Constantinopolim alatum, ut hodiernum fieri singulis fere diebus assolet, aut imitatum illud esse Cleolaum, quod vatibus, non falsis minus quam veris, in more positum est, ut, quas res certo futuras aut sciunt, aut imaginantur, eas tanquam factas atque praeteritas hominum oculis animisque repraesentent. Quin historicos etiam qui se dicerent, non immunes ab ea vanitate olim fuisse in conscribendae historiae praeceptis Lucianus memorat c. 31. *Ἦδε δ' ἐγὼ τινος καὶ τὰ μέλλοντα συγγεγραφήκτος ἦκουτα, καὶ τὴν λήψιν Οὐρολογέου καὶ τὴν Οὐροῦ σφαιρῆν κ. τ. λ.* De Parthis & hic mentiebatur. Caeterum qua spe persecuti sint Julianum amici, LIBANIUS (a) indicat, cum Deos rogat, velint, jubeant, *ἡμετέραν κρατίαν ἐν Σούσις διπνήσαι Περσῶν οἰνοχοοῦντων. ταῦτα εὐχεσθαι καλὸν, ταῦτα εὐλογον προσδοκῶν.* Nec post obitum Imperatoris, se aliosque ea spe fuisse, dissimulat idem Sophista, cum alteram in necem illius orationem (b) ita auspicatur: *ἔδει μὲν, ὡ παρόντες, ἅπερ ἡλπίζον ἐγὼ τε καὶ πάντες ἄνθρωποι, τὸ τέλος εἰληφέναι καὶ τὴν τῶν Περσῶν ἀρχὴν νυνὶ καταλελῦσθαι· τῆς δὲ ἐκείνων γῆς Ῥωμαίους ἔρχοντας ἀντὶ Σατραπῶν ἐπιμελεῖσθαι νόμοις ἡμετέροις κ. τ. λ.* & post multa alia (c) *Ἡμεῖς μὲν φέμεθα τὴν Περσῶν ἄπικται μέρους Ῥωμαίων ἔτεσθαι κ. τ. λ.* Nec parum ad rem nostram facit, quod videm LIBANIUS cum feliciter & strenue a Juliano gesta retulisset, καὶ τούτων, inquit, (d) *ἡμεῶν ἡγγίλε μὲν οὐδεὶς, τὴν δὲ τῶν θράωντων ἡμεῖς ἡδονὴν ἡδόμεθα, πιστεύοντες, ὅτι καὶ ἐγγίγντο, γαρήσεται.* Si enim oratoris flosculos demas, illud certe relinquitur, incertos & sine auctore rumores, ex studiis, ut fit, hominum ortos, praecessisse tantae felicitatis nuncium. Quod enim Antiochiae factum est, loco Persiae propiori, quin aequae Constantinopoli sit factum, nihil impedit.

XXXV. Quod vero Aegyptum *δεδουλωμένην* filiis relicturum se sperat Triepho, id mirum alicui videri queat, cum de Aegyptiis imperii Romani hostibus, vel rebellibus potius, in Juliani historia nulla fiat mentio. Sed in hoc ipso etiam praesidium causae meae invenisse mihi videor. Scilicet Aegyptii, ab innata animis levitate, ad seditiones & res novas fuisse semper quam maxime proclives (e): nec postquam Christiana inter eos religio invaluit, popolare hoc vitium exuerunt, ut potius haec ipsa saepe turbarum maximarum & periculosisimarum occasionem, innocens tamen ipsa per se, demta hominum malitia, praebuerit (f). Aetate Juliani, imprimis Alexandriae aliquoties ingentes turbae, caedes etiam & aedium expugnationes, ex dissensione Arianorum & recte sentientium, sed recte non semper

(a) Orat. viii. quae est Panegyri. in Julian. p. 250.

To. 2

(b) Tom. 2. x mam p. 260.

(c) p. 325. D.

(d) De Vita sua p. 45. A.

(e) Ita 'ub saeculi tertii finem Achilleo duce tota fere Aegyptus rebellavit, ab Imperatore Diocletiano ea causa pervasata, ut testatur in Chronico Eusebius

circa A. C. 295.

(f) Videnda quae de hoc Aegyptiorum ingenio *Jas. Goshofredus* ad Cod. Theod. L. 1. de defensoribus civit. L. 3. de his qui super relig. L. unica de his qui plebem audent, denique L. 31. de his quorum appellationes, magna industria & doctrina incomparabili congestit, quae hic transcribere nihil attinet.

per viventium exortæ, graviter urbem illam & rempublicam concusserunt: de quibus nemo tacuit, qui de Historia Ecclesiastica illorum temporum scripto aliquid mandatum reliquit. Habentur etiam epistolæ aliquot imperatoris Juliani ad populum Alexandrinum, inter reliqua ejus opera editæ, quibus graviter ea de causa illos objurgat. Probabile igitur est, aut agitasse Julianum consilia, de compescenda atque opprimenda in perpetuum illarum animorum ad seditiones proclivitate, aut Cleolaum certe optasse, grave adeo jugum imponi Aegyptiis, ut sub illius onere superbiæ, ex qua oriri fere solent contumeliæ atque seditiones, obliviscerentur. Quomodo autem quæ de Aegypto hic dicuntur cum DODWELLY sententia (de qua §. 15. diximus) conciliari queant, non video. LUCIANUS cum Aegypti procuracionem sibi creditam refert (a) ut pacatæ Provinciæ meminit, eodem tempore quod ista scripsisse illum vult DODWELLUS; & SPARTIANUS (b) quo loco persecutionis adversum Christianos decretæ meminit, statim gratiæ Imperatoriæ adversum Alexandrinos, Aegyptiorum fere primos, specimen adfert, jus *Bulentarum illis attributum*. Sed nondum a DODWELLO discedo. Putabat enim vir doctissimus, quod Arabes inter hostes imperii Romani referantur; clare satis indicare, Severo imperante scriptum Philopatrini, ut qui post Trajanum solus Arabas bello petiverit. Et fateor, vim haud exiguam hujus argumenti futuram; nisi aliæ rationes abjudicarent Luciano Philopatrini, atque Juliani temporibus vindicarent. Quæ cum ita sint, vitio verti nobis non potest, si ad spem Cleolai referamus, quæ de Arabibus, inquieta gente & latrociniis infami, Cleolaus spondet: imprimis cum τῶν ἀκουμένων περιουμένων ex NAZIANZENO viderimus. Licet enim Petraea Arabia jam a Trajano redacta sit; tamen Nomades illi & Scenitæ Arabes, in quibus & Saraceni, subigi non potuerunt. De utraque Arabia quæ dicta nostra firment protulit e suis thesauris Ez. SPANHEMIUS (c), qui etiam multa collegit (d) e quibus intelligamus, optabile fuisse eo tempore, quo Philopatrini scriptum censemus, videre, quod optat Triphon, τὰς ἐκδομας τῶν Σκυθῶν περιουμένας.

XXXVI. Adhuc igitur bene sibi constant omnia, ut feliciter ac strenue gesta, quæ in Philopatride celebrantur, illa possint esse, quæ Julianus sub initium expeditionis Persicæ perfecit. Videamus reliqua an sententiæ nostræ saveant. Inducuntur Christiani male affecti erga Imperatorem, & ut interpretatur auctor, ipsam patriam. Christiani inquam. Neque enim assentiri possum BASNAGIO (e), qui negat in ultima dialogi parte de Christianis sermonem esse, ne Baronio concedere cogatur, templum ibi describi, templaque adeo fuisse diu ante Constantinum: sed mathematicos fuisse ait, & ob id ipsum non Christianos. Verum qui attente & dialogi verba, & quæ nos ibi adscripsimus legerit, inveniet, negari potius, esse illos mathematicos; illasque de rebus caelestibus interrogationes potius ad ludibrium pertinere. Porro dicit Basnagius, Triphonem, qui ut Christianis sacris initiatus introducatur in priori parte dialogi, in fine ipsum quoque maledicere illis male erga Imperatorem affectis: hos ergo non videri Christianos. At Triphon ita de sua initiatione loquitur, ut satis appareat, illum ludibrio habere & magistrum illum suum & totam religionem. Qui ergo priori parte libelli ridet Christianos, illum non mirum est eosdem in posteriore parte accusare ut male animatos adversus imperatorem. Caeterum hi male animati describuntur, ut homines ascetæ, jejuniis, vigiliis malis, vestibus, & duro victu se macerantes, de magnis rerum conversionibus loquentes, hymnos canentes, quales Juliani aetati multos fuisse Christianos, longiori probatione non indiget. Christiani ergo inducuntur male ominantes reipublicæ, μεταλλογῶσιν, ajunt, τὰ πράγματα, παραχαί τὴν πό-

λιν

(a) Apol. pro Merced. Cond. c. 12.

(b) In Severo c. 17.

(c) Ad Juliani Or. 1. p. 164. seq.

(d) Ibid. p. 51. seq.

(e) Annal. Eccles. ad A. C. 213. n. 3. p. 267.

λιν καταλύσονται, τὰ εὐαγγέλια ἥττονα τῶν ἐναντίων γενήσονται & aliud illorum dictum; tanquam nimis mali ominis reticet Critias. Haec minime profecto conveniunt in ea tempora; quibus oppressa adhuc gentilium multitudine gemebat ecclesia; (quidni enim liceat hic transcendendo quasi confirmare quæ supra dicta sunt) tunc enim gentiles quidem calamitates omnes, strages exercituum, terræ motus, famem, sterilitatem, inundationes, publica omnia mala Christianis imputabant: horum vero erat ostendere, nihil tum accidere quod non olim accidisset, quin nunquam fuisse felicius Romanum imperium, quam exorta & invalescente Christiana religione. De Imperatoribus autem qui tum viverent, non nisi maxima cum veneratione & faustis ominibus loquebantur, tantum aberat, ut aut imperii mutationem, aut exercituum clades, aut simile quid auderent praedicere. Atque de his *nemo* dubitabit, nisi qui in antiquorum Ecclesiæ Doctorum scriptis, apologeticis imprimis, plane sit hospes. Speciatim Severi aetate, qua scriptum tamen vult Philopatrin H. DODWELLUS, ita se rem habuisse, e TERTULLIANI Apologetico satis constat. Quod autem is quem modo laudavi DODWELLUS mala Christianorum, mundi finem in dies expectantium, de rep. Romana auguria occasionem persecutioni dedisse autumat, cui praeluserit hac *καυχή* Lucianus, in eo ratio fugit virum doctissimum. Saltem in locis ab ipso adductis nihil est praesidii. EUSEBIUS enim (a) & HIERONYMUS (b), qui illum fere ad verbum expressit, de Juda Chronographo diserte affirmant, eum Severianæ persecutionis atrocitate motum, in decimum illius annum Anti-Christi adventum, finemque mundi contulisse. Persecutionis igitur atrocitas, ut finem mundi imminere crederet Judas, eum permovit: non, ut DODWELLUS interpretatur, praedictio Christianorum de fine mundi, persecutioni occasionem (c) praebuit. Fit haec vel inde probabilis sententia, quod de Nerone (d) Anti-Christo simile quid creditum olim fuerit. Juliani autem aetate longe aliam rerum fuisse faciem constat. Sub Constantini M. imperio, alte caput Christiana res extulerat. Propensa, quin profusa hujus Imperatoris in Episcopos voluntas atque benivolentia, tantum eis cum auctoritate conciliaverat supercilium, ut jam tum iniquitatis mysterium operari occulte in quibusdam occiperet. Luxuriari itaque jam & insolentius efferri coeperant animi, ut mirum non sit, cum ejurato veri Numinis cultu, ad gentilium Deorum, Solis imprimis venerationem defecisset Julianus, non defuisse inter Christianos, qui liberam vocem mittere audent, infelicitatemque ipsi, tanquam homini impio, atque imperio ejus portenderent. Et sane ingens causa suberat, cur interitum ejus optarent Christiani. Quid enim sperare aliud poterant a victore reduce, quam bonorum direptiones, infamiam, & corporis etiam cruciatus atque supplicia? Quorsum multa sunt in GREGORII NAZIANZENI *orationibus Philippicis adversus Imperatorem Julianum*, & alibi, quæ facile a nobis, si id quidem nunc ageremus, possent adferri: Illud tamen monuisse liceat, gentiles etiam spe majoris adversum Christianos licentiæ post reditum Juliani obtinendæ fuisse erectos. Ita LIBANIUS (e) sperasse inter alia se dicit, τοῖς ἱεροῖς ὑποκαρῆσαι τοὺς τάφους, quorum ea procul dubio sententia est, sperasse, ut everfis martyrum tumulis idolorum fana in eorum locum restituerentur.

XXXVII. Probatum est, tum voluisse Christianos tum potuisse paullo liberius de Juliano loqui: locutos esse, jam est auctoritate idoneorum scriptorum confirmandum. Ut taceam pervulgatum illud de Athanasio, quem, cum ab Juliano pulsus Episcopatu suo, &

ur-

(a) Hist. Eccles. 6, 7.

(b) De Scriptor. Eccl. c. 52.

(c) Veriorem persecutionis occasionem ex Tertuliano adfert Christianus Kortholtus de persecutionibus c. 6. §. 7. p. 260.

(d) Vivum nimirum asservari alicubi credebant ut Anti-Christum aut ipse ageret sub finem mundi, aut

ejus saltem praecursor esset. quorsum videndus Lactantius de mortibus persecutorum c. 2. & Augustinus de civit. Dei 20, 16.

(e) Orat. 11. in necem Jul. T. 2. opp. p. 326. Add. quæ ad ejusd. Libanii librum de ulcisc. morte Juliani §. 5. p. 149. ab Oleario notata sunt.

urbe Alexandria excederet, dixisse ferunt: *cedamus, amici, nubecula est cito transitura* (a). Item alterum illud de Paedagogo Antiochensi, qui interrogatus paucis ante Juliani obitum diebus: *ecquid ageret Fabri filius?* (Christum putabat) capulum Juliano parare, respondisse traditur (b). Hoc ut taceam, locuples historiæ horum temporum auctor AMMIANUS MARCELLINUS 32, 12. hæc habet: *quæ maximis moliminibus festinari cernentes* (loquitur de præparatione expeditionis Persicæ) *obrectatores desides & maligni, unius corporis permutatione tot cieri turbas intempestivas, indignum & perniciosum esse strepebant, studium omne in differendo procinctu ponentes: & distabant his præsentibus, quos audita referre ad imperatorem posse rebantur, eum, ni sedatius ageret, immodica rerum secundarum prosperitate, velut luxuriantes ubertate nimia fruges, bonis suis protinus occasurum.* Quos obrectatores desides & malignos AMMIANUS gentilis homo vocat, Christianos cum intelligere, VALESIUS observat ad hunc locum, & conferri secundam NAZIANZENI Philippicam jubet, in qua diversa verbis, re habentur eadem. Idem AMMIANUS 23, 1. & 5. varia portenta atque omina refert, quæ a bello Julianum adversus Persas retinere debuissent. Cum vero eadem spreverit, qui tamen alias superstitionibus, vaticiniis, oraculis & ejusmodi nugis ad stuporem esset deditus (c), videtur haud absimile vero, suspicatum fuisse, Galilaeorum, ut ipse Christianos vocabat, fraude ea sibi quasi terculamenta objici, ne victor reversus gravius illorum cervicibus incumberet. Quid? quod LIBANIUS Christianos insidiarum in Juliani caput structarum, tum caedis etiam ipsius insinuat. Qua in re ecquid veri insit, jam non disquiroy, neque etiam simpliciter vera esse, quæ in Philopatride de iis dicuntur, crediderim; hic modo, quæ fuerit tum de Christianis inter Gentiles existimatio, quaeritur. LIBANIUS igitur, cum (d) conspiratum saepe in caput Juliani dixisset, quæsi vissetque quid causæ subesset, quod mitissimus Princeps insidiis aliquoties esset petitus, ἐγὼ δὲ, subjicit, τοῦτου τὴν αἰτίαν ἐν τῇ μνήμῃ τῆς ὀδυνηρᾶς ἐμοὶ τελευτῆς φράσω. Deinde cum ad illum locum perventum est (e), primo a fuorum aliquo interfectum esse arguit, quod nemo inter Persas fuerit, qui promissum praeconis voce praemium illi qui tantum facinus ausus esset, vindicare sibi voluerit: tum propius auctores caedis designat (f) (adscribam enim verba, si forte interpunctione commoda clariora possim, quam primum intuenti videntur, reddere,) οἷς γὰρ οὐκ ἐλυστέλει ζῶν, (οὗτοι δὲ ἦσαν οἱ ζῶντες οὐ κατὰ τοὺς νόμους) πάλαι τε ἐπεβούλευον, καὶ τότε δυνήθεντες εἰργάσαντο. τῆς τε ἄλλης ἀδικίας αὐτοὺς ἀναγκάζουσας, οὐκ ἐχούσας ἐπὶ τῆς ἐκείνου βασιλείας ἐξουσίαν, καὶ μάλιστα γε τοῦ τιμᾶσθαι τοὺς θεοὺς, οὗ τὸ ἐναντίον ἐξήτουν. (g) Eos igitur caedis reos facit, qui non vivebant secundum leges, superstitiones scilicet & idololatricum quidquam habentes, quique Deos coli aegre ferebant, verbo Christianos. Vix, qui hæc cum cura inspiciet, dubitabit, Christianos peti in Philopatride eos, qui male Juliano ominari fuerant ausi.

XXXVIII. Antequam ab iis argumentis discedamus, quæ ex publica rerum facie, qualis ea tum erat, sunt deprompta, duo juvat paucis attingere. Unum est, laudari in Philopatride laetas Romani res imperii, & felicitatem temporum, cum interrogantibus Christianis,

(a) Vid. *Rufi*. H. E. 2, 3.

(b) *Theodori*. H. E. 3, 18. cap. 19. autem Juliano cuidam monacho Imperatoris caedes eadem qua contigit hora revelata esse narratur. De Didymo Alexandrino Philosopho similia refert Sozom. 6, 2. Add. *Olear*. ad *Liban*. de Juliani morte ulcisc. p. 164. Maris Chalcedonenſis Episcopus quam contumeliose Julianum tractaverit, narrat Socrates 3, 2. De tota multitudine Antiochiensium Christianorum *Jo. Malela* Chron. P. 2. p. 15.

(c) Vid. *Ezech. Spanh.* in Praefatione, quam operi-

bus Apostatae a se editis & ex parte illustratis praemisit, fere circa medium, ubi luculenta tum Juliani ipsius, tum aliorum in hanc rem testimonia profert.

(d) Or. x. p. 307.

(e) p. 323. seq.

(f) p. 324.

(g) In libro f. oratione de vindicanda Juliani neco quam in *Fabric. Bibl. Gr.* vol. 7. editam diximus aperte etiam Christianos accusat. Vid. in primis §. 5. p. 149. Suspiciosa maxime sunt quæ narrat *Jo. Malela* Chron. P. 2. p. 21. seq.

nis, quid ageretur in urbe & in mundo? Respondet Critias: *χαίρουσιν ἅνθρωποι, καὶ ἐπιχαίρουσιν*. AMMIANUS autem MARCELLINUS 22, 9. testatur, dum Julianus imperium teneret solus, nec motibus internis esse concitum orbem Romanum, nec barbarorum quemquam exiluisse fines. Alterum autem hoc est, quod quæ *περὶ τῶν ἐξιστῶν*, de Peraequatoribus, in Philopatride dicuntur, in Juliani tempora & ipsa videntur convenire. Sed quid probabile hac de re nobis videatur, diximus in notis ad c. 19. obscurissimum in toto dialogo locum, in quibus etiam exposuimus, quæ de Cretensium virginum caede in Philopatride c. 9. memorata, quam nec ipsam a Juliani aetate abhorrere conjicimus, nostra sit sententia. Pergamus igitur ad ea quæ restant.

XXXIX. Scilicet haud exiguum causæ meæ & sententiæ praesidium in eo colloco, quod auctor dialogi, cum clare adeo & perspicue Christianis illudat, ipso tamen hoc excellentissimo Christianorum nomine non utitur, sed Galilaeorum. Quæ res vel sola si esset, probabilem alicui sententiam, quam defendendam suscepi, redderet. Sed cum non desint, quæ circa hanc appellationem moveri, nec sine doctissimorum virorum suffragiis, possent, res universa paullo est altius repetenda. Sub prima rei Christianæ iniria, qui sanctissimam Servatoris nostri disciplinam essent amplexi, *μαθηταὶ* hoc est discipuli vocabantur: ab inimicis autem Galilæi itemque Nazareni, a patria ductum Christi utrumque, illud etiam plerumque Apostolorum. Appellationis utriusque mentionem habent etiam libri sacri, Galilaeorum, Joh. 7, 52. *Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ;* Nazarenorum autem Act. 24, 5. ubi Paullus *πρωτοστάτης τῆς τῶν Ναζαρενῶν αἵρεσεως* vocatur. Durasse haec nomina ad illud tempus, quo Christiani Antiochiæ primum sunt vocari, testis praeter alios est SUIDAS (a): *Ἰστέον, ὅτι ἐπὶ Κλαυδίου βασιλεύοντος μετωνομάσθησαν οἱ πάλοι λεγόμενοι Ναζηραῖοι καὶ Γαλιλαῖοι, Χριστιανοί.* qui id videtur sumfisse ex JOHANNES ANTIOCHENO MALALA, apud quem (b) eadem leguntur. Cum enim nominis Christianorum Antiochiæ, Evodio Episcopalem sedem occupante, impositi mentionem injecisset: *πρῶν γὰρ*, addit, *Ναζαρεῖοι ἐκαλοῦντο, καὶ Γαλιλαῖοι ἐκαλοῦντο οἱ Χριστιανοί.* Post hoc tempus obsolevisse Galilaeorum nomen videtur: cum nimirum & aliud esset, quo censerentur Christi discipuli, & prolatis extra Galilaeæ, ac Palaestinae adeo fines religionis Christianæ pomeiis, ipsa appellandi cessaret ratio, nisi quis totum mundum in Galilaeam versum esse, voluisset dicere. Inde est quod nulla ab ea aetate Galilaeorum mentio occurrit (c), donec Julianus, Christianorum appellationem jam gloriosum aliquid habere videns, stupidae gentis nomen Christianis & attribuit ipse, & lata lege jussit attribui: quod quidem pertinaciter adeo ipse observat, ut vix credam Christi aut Christianorum nomen in iis, quæ supersunt ab illo scripta, occurrere. GREGORIUS igitur NAZIANZENUS (d), hunc enim solum ex innumeris fere aliis huc advocasse suffecerit, *Καινοτομοῖ, αἰτ, ὁ Ἰουλιανὸς περὶ τὴν προσηγορίαν, Γαλιλαίους ἀντὶ Χριστιανῶν ὀνομάσας τε καὶ καλεῖσθαι νομοθετήσας*, & paullo post nomen hoc vocat *ὄνομα τῶν οὐκ εἰωθότων*. Hinc demum apparet vis argumenti nostri, ab hac appellatione desumti. Qui enim auctor, cum manifeste de Christiana

(a) Voce *Ναζαρεῖοι*.

(b) In historia chronica, ut est Oxonii 1691. è codicibus Bodiejanis cum interpret. & not. Edmundi Chilmeadi edita p. 318.

(c) Usurpari ait *Dodwellus* de fortitud. Mart. §. 2. a Celso etiam. Sed in libris quidem Origenis octo contra Celsum nullum eius rei vestigium deprehendo. Observavi autem in fragmento ex epistolis Manetis s. Manichaei in *Fabricii Bibl. Gr.* vol. 7. p. 203. *τῶν Γαλιλαίων δύο φύσεις ὀνομαζέσθαι. ἓκην τὴν Χριστιανικὴν καὶ τὴν ἄλλην.* Utrum sit ipsius Manetis, an alicujus Manichaei, & ad quæ tempora, quos homines, referendum sit, jam

non vacat disquirere. Interim manemus in observatione *Dodwellii*, in epistolica ad *Moylium* dissertatione p. 343. ubi ait, Auctorem Philopatridis (quem jam ponit scripsisse A. C. 261.) primum esse, quem norimus, qui Galilaeorum appellationem instauraverit, & Christianorum nomine abstinuerit. Haec in tantum assumimus, in quantum fatetur tam diligens observator, nusquam alias ante Julianum Galilaeorum nomen revocatum.

(d) Orat. 111. quæ est invektiva i. in Julianum p. 81.

stianis loquitur, hoc quidem augusto illorum nomine, quod ignorare non potuit, abstinet, utitur autem illo Galilaeorum, quod cum diu evanuisset, a Juliano revocatum, post eum iterum obsolevit; is sub Juliano scripsisse merito credendus est. Hinc, ut praeter viam quasi hac moneam, patere arbitror, quam recte vir doctissimus (a) ANTO. PAGI reprehenderit BARONIUM, qui Canonem primum Concilii Apostolorum, si Dis placet, Antiocheni, eo nomine rejecerat, quod eo decernatur, ut credentes in Christum, quos illius temporis homines vocabant Galilaeos, Christiani vocarentur; cum tamen satis constet, id nominis a Juliano demum Christianis tributum. Qua in re consentientem sibi habet NATALEM ALEXANDRUM (b). BARONIUM igitur refutaturus PAGI ad Philopatridis auctorem, quem Lucianum putat, provocat, qui ante Juliani tempora Paullum Tarsensem Galilaicum appellaverit. Nimirum falsus est BARONIUS, cum antiquissimis Ecclesiae temporibus Galilaeorum appellationem in usu fuisse negavit. Sed infelicitate eum, ex Philopatride, si recte illius a me aetas constituitur, ANTO. PAGI erroris redarguit. Id quod hic monuisse non praeter rem visum est.

XL. Quae de Galilaeorum appellatione dicta a me sunt, infirmari forte aliquis existimet eo posse, quod apud ARRIANUM (c) Galilaei pro Christianis dicantur, & Tiberianus in literis ad Trajanum Imperatorem fatigatum se Galilaeorum id est Christianorum caedibus scribat. Verba ejus apud JOHANNEM ANTIOCHENUM MALALAM (d) ita habent: ἀπέκαμον τιμωρούμενος καὶ φονεύων τοὺς Γαλιλαίους τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν, κατὰ τὰ ὑμέτερα θεσπίσματα κ. τ. λ. Sed cui non apparet ex tota phrasi, primo & proprio significato poni nomen, pro iis, qui Galilaeam regionem incolebant? Erat Tiberianus ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, id est, ut interpretor, Galilaeorum. Hi enim si a septentrionali, hoc est superiori parte & Romanis etiam, uti Syria, ubi tum erat Trajanus, viciniore incipias, primus Palaestinae gentis populus vocari merito possunt (e). Scribit igitur Tiberianus se ex Galilaeis, qui provincia ipsi evenerant, occidisse τοὺς τοῦ δόγματος τῶν λεγομένων Χριστιανῶν. Unde etiam SUIDAS (f) cum hujus epistolae meminit, Galilaeorum mentionem prorsus omittit. Τιβεριανὸς ἡγεμονεύων τοῦ πρώτου Παλαιστίνων ἔθνους, ἀνέγαγεν αὐτῷ (Trajano) λέγων, ὡς οὐκ ἐπαρκεῖ λοιπὸν τοὺς Χριστιανούς φονεύειν, ἐκείνων αὐτομάτως ἐπειταγόντων ἐαυτοὺς τῇ κολλάτῃ. Ex his igitur probari non potest, post exortum Antiochiae Christianorum nomen Galilaeos vocari Christi sectatores consuevisse. Quod autem de ARRIANI loco est, nihilo plus illo effici arbitror. Cum enim in prooemio libri aperte fateatur, se Epicteti sermones non aut suo judicio disposuisse, aut dictionis elegantia exornasse, sed simpliciter ex ore magistri commentaria sibi, ipsis forte verbis, quibus ille usus esset, conscripsisse, (nimirum ut hodie fere solent in acroasibus Doctorum discipuli) quae deinde se infcio in hominum manus pervenerint: hinc apparet fieri potuisse, & quidni factum dicamus? ut Epictetus, qui sub Nerone jam celebritatem erat aliquam consecutus, & usque ad Divi Marci tempora superstes fuisse dicitur (g), vel eo ipso tempore, quo de Galilaeis natione, qui iidem professione Christiani essent, retulit ad Trajanum Tiberianus, in eorum mentionem incidere

rit

(a) In Crit. Anti-Baron. ad A.C. 56. n. 3.

(b) Hist. Eccles. sec. 1. diff. xx. p. 212.

(c) L. 4. sermonum Epicteti c. 7.

(d) In historia chronica p. 356. Quae de νοθείᾳ hujus epistolae vel ὑποκρίσει disputantur apud Baisnagium Annal. Eccl. A. 117. ar. 4. ea ad nostram rem nihil faciunt. Mihi suspectam maxime reddit formam certe epistolae usus pronominum & verborum plurarium de uno Trajano.

(e) Nam illa solennis Palaestinae in primam, secun-

dam & tertiam divisio aut Theodosii M. postremis, aut primis Arcadii temporibus orta, huc non pertinet, de qua Jac. Gothofr. ad l. 3. C. Theod. de pro-
tostasia.

(f) V. Τραϊανός.

(g) Merito hoc posterius in dubium vocante Fabricio Bibl. Gr. 4. 7. p. 259. seq. & ante illum H. Dodwell diff. de aetate Periplus maris Euxini §. 7. seqq. ubi copiose demonstrat ultra Hadriani annum xx. non vixisse.

rit (a), quæ illius dicta bona fide excepit ARRIANUS, & ad posteros transmisit. Illud vero monuisse hoc in loco, quanquam non ad nostrum institutum pertinet, haud abs re fuerit, ita vulgo Epicteti verba accipi, ac si *μανίαν* quandam ac stuporem Christianis tribuat, in quo ego injuriam fieri optimo seni arbitror. Dixerat, si quis ab infania aliqua aut furore ita esset affectus, ut perinde ipsi esset, habere uxorem ac liberos, aut non habere, & quod ad vitam, bonaque alia similiter existimaret; huic nullum fore tyrannum horribilem, satellites nullos, nullos gladios extimescendos. Jam subjungit: *εἴτα ὑπὸ μανίας μὲν δύναται τις οὕτω διατεθῆναι πρὸς ταῦτα, καὶ ὑπὸ ἔθους οἱ Γαλιλαῖοι, ὑπὸ λόγου δὲ καὶ ἀποδείξεως οὐδεὶς δύναται μαθεῖν κ. τ. λ.* Itaque *μανίαν* profecto non tribuit Galilaeis, sed ita dicit: si infania quibusdam causa esse potest, ut parvi externa faciant, & nihil timeant adversi: si porro Galilaei ex consuetudine (institutionem forte commodius intelligemus) talia contemnunt: pudor est, non posse ab ratione aliquem eo perducere &c. Sed id jam non agimus.

XLII. Bene adhuc in Juliani tempora convenit Philopatris. Sed scrupulum injicit illud, quod non Christiani tantum irridentur hoc dialogo, sed gentilium etiam Deatri acerbissime priori ejus parte perstringuntur. Videri igitur alicui possit, illum non esse scriptum in Juliani gratiam, cui minime omnium probari Numinum suorum infectatio potuerit. Sed plures hic sunt elabendi viæ. Forte auctor, ut aegre faceret Christianis, exososque illos magis Juliano redderet, quibus ludibriis avita numina traducerent, in Triephontis persona repraesentavit. Forte auctor, cum sibi Lucianum suum non tam imitandum quam exscribendum proposuisset, fosclos ejus hac in parte confectatus est, & verborum amoenitate ductus ipsas etiam sententias improvide assumsit: quales hodiernum errores ab ineptis hominibus, quorum numero nostrum vix quisquam eximendum censere, committi interdum, constat. Sed si vel sciens prudensque fecit, tamen timendum ei non erat, ut Julianum offenderet, ut qui ipse absurdas de Diis fabulas, a Poëtis ad res sublimiores sub istis quasi symbolis repraesentandas, putabat esse confictas (b). Quin ipse falsis jocos in Deos illos *ἀποσκώπτει* (c), ut adeo ab ira ejus ob laesam ficulneorum numinum majestatem metueret sibi auctor Philopatridis non debuerit. Ita Socratem impietatis postulat Aristophanes derisor ipse Deorum, qui publice tum colebantur, maximus. Et novimus, hoc profuisse vitæ Christianam religionem, ut ethnicos etiam puderet anilium fabularum, quemadmodum Luthero & Calvino multa debent remota scandala illæ etiam Ecclesiæ, quæ in Romani Pontificis ditione manserunt.

XLIII. Juliani igitur tempore scriptum esse Philopatrin, credat fortasse nobis aliquis, nisi ille adhuc superesset scrupulus, qui factum, ut tantum junioris Luciano auctoris dialogus inter illius opera & censeri coeperit, & diu adeo delituerit? Hic praeter ea quæ communia sunt, & de suppositiciis quibusvis possunt dici, dictaque olim sunt, & huic satisfacere scrupulo, & praeterea valde magnam sententiæ nostræ verisimilitudinem conciliare illud puto, quod Juliani tempore vixit, ipsique amicus Imperatori fuit LUCIANUS SOPHISTA aliquis, ad quem extat hodiernum scripta a Juliano epistola, quæ quoniam brevissima est, & elegantiae omnis plenissima, non ingratum lectori facturus videor, si totam adscribam (d).

Ἰου-

(a) Sub Trajani certe imperio sermones illos ab Epicteto habitos, probant Fabric. l. c. & Dodwellus l. c. §. 12.

(b) E. g. Or. in Matrem Deorum p. 170. Veteres, ubi investigata a se rerum principia detexissent, ἐκί-
πασαν αὐτὰ μύθοις παραδόξοις, ἵνα διὰ τὴν παράδοξον, καὶ
ἀπικρυφαίνοντον τὸ πλάσμα φαίνοιεν, ἐπὶ τῇ ζήτησιν ἡμῶν
τῶ ἀληθείας προτρέψῃ. Ita oratione in Solem p. 136.
ἡπίστα ἐστὶν ἡ δὲ πεινητὴς Μοῦσος ἀδύρμαδία vocat,

quæ de συνδιασμοῖς & γάμοις Deorum dicantur apud HOMERUM.

(c) In illius Caesaribus Divus Marcus, ut se Deorum imitatore probet, illorum corpora τῶν ἐν τῇ ἀναθυμιά-
σῃ τροφῇ indigere asserit, & Jovis exemplo (II. E. 897.) indulgentiam erga Commodum suum tuetur. In fine hujus Commentarii τῇ τῇ & ἀσωτίαν Deos
comminiscitur. &c.

(d) Epist. xxxii. p. 404. ed. Lips.

Ἰουλιανὸς Λουκιανῶν σοφιστῆς. Γράφω καὶ ἀντιτυχέειν ἀξιοῦν τῶν ἰσχυρῶν, εἰ δὲ ἀδικῶ συνεχῶς ἐπιτέλλων, ἀνταδικηθῆναι θέλω τῶν ὁμοίων παθῶν. Quid si dixerimus, ab hoc scriptum esse Philopatrin? nominis deinde similitudine deceptos librarios in unum cum Samosatensi volumen compegisse? Ad haec qui Philopatrin cum iis quæ Lucianus scripsit comparaverit, Lucianum esse illum, id est Luciani imitatione scriptum, & e verbis fere Luciani senioris illius compilatam, eoque nomine commentariis illius immixtum merito, negare profecto vix sustinebit. Atque hoc est, de quo antequam finiamus, aliqua sunt dicenda.

XLIII. Nimirum, si quis nostras annotationes inspicere voluerit, ille cognoscet, nullam fere esse extantiorum sententiam, ne phrasin quidem aut versum Homeri allegatum, quæ non iisdem pene verbis in iis, quæ Lucianus edidit, reperiantur, id quod temere fieri non potuisse jam supra dictum est. Exemplum huc adscribere supersedeo, non est enim longus dialogus, & singulis fere paginis specimina occurrunt. Sed illud tantum hoc in loco ostendam, oeconomiam quam vocant, & dispositionem Philopatridis, cum illa, quæ in Nigrino est a Luciano adhibita, ex asse convenire. In utroque dialogo illa est quasi primaria hypothesis, ut narret amico amicus sermones a se auditos ἐνεργητικώτατους, in quos forte fortuna & quasi transeundo inciderit: in Nigrino quidem Philosophi Platonici, Sophistarum quorundam in Philopatride. Hi sermones deinde approbantur in Nigrino & laudantur ab eo qui primum illos audit: in Philopatride autem irridentur & condemnantur. Effectus utrinque idem est, insignis animi, corporisque adeo mutatio, vehementior illa quidem in Philopatride, in Nigrino, pro objecti scilicet ratione, lenior. Jam occasio dialogi utriusque est occursum fortuitum duorum veterum amicorum, quorum miratur alter subitam alterius immutationem. Tum per maximas ambages pervenitur tandem ad caput causæ, in Nigrino moras neccente ipso qui narrat, prooemiisque alterum ingentibus fatigante: in nostro arrepta juris jurandi mentione, a Critia, qui narrat, praestandi, Triepho praecipuos gentilium Deos falsè perstringit. Post narrationem sequitur in utroque dialogo effectus, qui in narrante primum fuerat, cum eo cui narrat, communicatio, quæ utrobique adhibita de canis rabidi morsu similitudine explicatur. In Philopatridis fine demum quasi catastrophe quaedam adjicitur, brevis illa quidem, sed quæ causa scribendi auctori extitit procul dubio. Poterant haec amplius singula dilatari, sed metuo ne tamen non satis intelligar, nisi quis utraque συγγράμματα inter se componere sustinuerit. Satis igitur fuerit haec indicasse. Habes, Lector, sententiam de Philopatride nostram, in quam cum ante hos quinque & viginti annos incidissem, eamque in Jenensium Philosophorum cathedra disputassem; ante decem annos in Lipsiensi quoque Academia eam publice proposui. Interjecto tempore cum multum de eo sit argumentum disceptatum, quaedam etiam contra illam meam disputationem prolata in medium (a) cognoverim: tantum tamen abest, ut audierim quidquam legerimve, quod a sententia mea demoveret, cujus tuendæ nullam profecto aliam causam habeo, praeterquam quod veram esse puto, quasdam etiam deferendæ; ut potius magis subinde confirmatus, non jam juvenile ἀγώνισμα arbitrer, sed κτῆμα quoddam, perennaturo, ut suspicari fas est, operi, Luciano Wetsteniano, quod intextatur, non penitus indignum.

(a) Non feci in hac dissertatione mentionem To. ECKARDI viri sane docti, &, quod aequè magnum est, modesti. Hic in libro, quo *Non-Christianorum de Christo testimonia ex antiquis monumentis* proposuit ac dijudicavit Quedlinburgi 1725. 4. edito, a p. 107. plura contra meam sententiam protulit: quæ in Lipsiensi disputatione a me excussa sunt: sed hic re-

petenda non putavi, cum nihil sit, ad quod non vel in adnotationibus vel in hac disputatione responsum satis arbitrer. Hic tantum mentionem ejus rei facendam censui, ne quis vel non visam mihi vel contemptam viri cari mihi, dum viveret, commentationem putet, quorum alterum supinae negligentiae, superbiae alterum facile posset tribui.

FINIS TOMI TERTII.

Zzzz 3

IN-

I N D E X

DIALOGORUM ET OPUSCULORUM

L U C I A N I

Numerus major Tomum, minor paginam denotat.

- A.
- A** Bdicatus. Tom. II. pag. 159.
 Accusatus. Bis accusatus. II. 791.
 Adversus Indoctum. III. 99.
 Aëtion f. Herodotus. I. 831.
 Alexander f. Pseudomantis II. 207.
 Amicitia f. Toxaris. II. 507.
 Amores. II. 397.
 Anacharsis f. de Gymnasiis. II. 883.
 Antiochus, vel Zeuxis. I. 839.
 Apophras, f. de die Nefasto. III. 161.
 Asinus, f. Lucius. II. 567.
 Astrologia. II. 361.
 Auctio Vitarum. I. 540.
- B.
- B** Acchus f. Praefatio. III. 75.
 Balneum f. Hippias. III. 66.
 Bis Accusatus. II. 791.
- C.
- C** Alumnia. De Calumnia non cred. III. 125.
 Catapulus f. Tyrannus. I. 620.
 Caucasus, f. Prometheus. I. 185.
 Charidemus, f. de pulchritudine. III. 618.
 Charon f. Contemplantes. I. 487.
 Concilia Deorum. III. 527.
 Contemplantes. Vid. Charon.
 Convivium, f. Lapithae. III. 419.
 Cronosolon i. e. Legislator. III. 393.
 Cycni, f. Electrum. III. 87.
 Cynicus. III. 539.
- D.
- D** E Astrologia. II. 361.
 De die Nefasto. III. 161.
 De Dipsadibus. III. 234.
 De Domo. III. 191.
 De Electro, f. Cynis. III. 87.
 De Gymnasiis, f. Anacharsis. II. 883.
- De Luctu. II. 922.
 De morte Peregrini. III. 325.
 De Mercede Conductis. I. 651.
 Demonax. II. 374.
 Demosthenis Encomium. III. 490.
 De non temere credend. Calumn. III. 125.
 De Parasito. II. 837.
 De Sacrificiis. I. 525.
 De Saltatione. II. 265.
 De Sectis, f. Hermotimus. I. 739.
 De Syria Dea. III. 451.
 Dearum Judicium. I. 252.
 Deorum Concilia. III. 527.
DEORUM DIALOGI. I. 204.
 Promethei & Jovis. I. 204.
 Cupidinis & Jovis. *ib.* 205.
 Jovis & Mercurii. 207.
 Jovis & Ganymedis. 208.
 Junonis & Jovis. 213.
 Junonis & Jov. iterum. 216.
 Apollinis & Vulcani. 220.
 Vulcani & Jovis. 224.
 Neptuni & Mercur. 227.
 Mercuri & Solis. 229.
 Veneris & Lunae. 231.
 Veneris & Cupidinis. 233.
 Jovis, Aesculapii & Herculis. 235.
 Mercurii & Apollinis. 238.
 Mercurii & Apollinis iterum. 241.
 Junonis & Latonae. 243.
 Apollinis & Mercurii. 245.
 Junonis & Jovis. 247.
 Veneris & Cupidinis. 249.
 Dearum Judicium. 252.
 Martis & Mercurii. 267.
 Panos & Mercurii. 269.
 Apollinis & Bacchi. 273.
 Mercurii & Majae. 275.

INDEX DIALOG. ET OPUSCULOR. LUCIANI. 735

Jovis & Solis. I. 277.
 Apollinis & Mercuri. 280.
DIALOGI MARINI. I. 288.
 Doridis & Galathea. *ib.* 288.
 Cyclopi & Neptuni. 291.
 Alpei & Neptuni. 295.
 Menelai & Protei. 298.
 Panopes & Galenes. 300.
 Tritonis, Amymones & Neptuni. 302.
 Noti & Zephyri. 305.
 Neptuni & Delphinum. 307.
 Neptuni & Nereïdum. 310.
 Iridis & Neptuni. 315.
 Xanthi & Maris. 316.
 Doridis & Theridis. 318.
 Neptuni & Enipei. 320.
 Tritonis & Nereïdum. 321.
 Zephyri & Noti. 325.
DIALOGI MORTUORUM. I. 328.
 Diogenis & Pollucis, *ib.* 328.
 Pluto, f. contra Menippum. 336.
 Menippi, Amphilochoi, & Trophonii.
 338.
 Mercurii & Charontis. 341.
 Plutonis & Mercurii. 343.
 Terpsionis & Plutonis. 347.
 Zenophantae & Callidemidae. 355.
 Cnemonis & Damnippi. 358.
 Simyli & Polystrati. 359.
 Charontis & Mercur. ac diverforum
 mortuorum. 363.
 Cratetis & Diogenis. 376.
 Luciani Scipio. 380.
 Diogenis & Alexandri. 389.
 Alexandri & Philippi. 394.
 Achillis & Antilochi. 399.
 Diogenis & Herculis. 402.
 Menippi & Mercur. 408.
 Aeaci, Protefilai, Menelai & Paridis.
 410.
 Menippi & Aeaci. 412.
 Charontis, Menippi, & Mercur. 423.
 Plutonis & Protefilai. 426.
 Diogenis & Mausoli. 429.
 Nirei, Theristae, & Menippi. 431.
 Menippi & Chironis. 434.
 Diogenis, Antisthenis, & Cratetis. 437.
 Menippi & Tiresiae. 445.

Ajaxis & Agamemnonis. I. 448.
 Minois & Solstrati. 450.
DIALOGI MERETRICII. III. 280.
 Glycera & Thais. *ib.* 280.
 Myrtium, Pamphilus & Doris. 281.
 Mater & Philinna. 284.
 Melissa & Bacchis. 285.
 Clonarium & Laena. 289.
 Crobyle & Corinna. 292.
 Mater & Musarium. 295.
 Ampelis & Chrysis. 299.
 Dorcas, Pannychis, Philostratus, Po-
 lemon. 301.
 Chelidonium & Drofe. 305.
 Tryphaena & Charmides. 308.
 Ioëssa, Pythias, & Lyfias. 310.
 Leontichus, Chenidas & Hymnis. 315.
 Dorio & Myrtale. 319.
 Cochlis & Parthenis. 322.
 Dipsades. De Dipsadibus. III. 234.
 Dissertatio cum Hesiodo. III. 240.
 Domus. De Domo. III. 191.

E.

Electrum. De Electro f. Cynis. III. 87.
 Encomium Patriae. III. 229.
 Encomium Muscae. III. 91.
 Epigrammata. III. 674.
 Epistola ad Nigrinum. I. 37.
 Epistolae Saturnales. III. 401.
 Eunuchus. II. 351.

F.

Fugitivi. III. 365.

G.

Gallus, f. Somnium. II. 703.
 Gymnasia, f. Anacharsis. II. 883.

H.

HAlcyon, f. de Transformatione. I. 176.
 Harmonides. I. 850.
 Hermotimus, f. de Sectis. I. 739.
 Herodotus, vel Aëtion. I. 831.
 Hercules, f. Praefatio. III. 82.
 Hesiodus. Dissertatio cum Hesiodo. III. 240.
 Hippias, f. Balneum. III. 66.
 Historia quomodo Conscribenda. II. p. 1.
 Historiae Verae. Lib. 1. T. II. 71.
 Historiae Verae. Lib. 2. T. II. 104.
 Hospes, f. Scythia. I. 859.

Hy-

736 INDEX DIALOG. ET OPUSCULOR. LUCIANI.

Hypernephelus, f. Icaromenippus. II. 751.

I.

Icaromenippus, f. Hypernephelus. II. 751.

Imagines. II. 459.

pro Imaginibus. II. 484.

Incredulus, seu Philopseudes. III. 29.

Indoctus. Adversus Indoctum. III. 99.

Isthmus, f. Nero de foss. Isthmi. III. 636.

Judicium Vocalium. I. 83.

Jupiter Confutatus. II. 626.

Jupiter Tragoedus. II. 642.

L.

Lapfus. Pro Lapsu inter salutand. I. 724.

Lapithae, f. Conviv. III. 419.

Luciani vita, f. Somnium. I. p. 1.

Lexiphanes. II. 317.

Longaevi, vid. Macrobij. III. 209.

Lucius, f. Asinus. II. 567.

Luctus. De Luctu. II. 922.

M.

Macrobij. III. 209.

Menippus, seu Necyomantia. I. 453.

Merces. De Mercede Conductis. I. 651.

pro Mercede Conductis. I. 705.

Mors. De morte Peregrini. III. 325.

Muscae Encomium. III. 91.

Misanthropos, f. Timon. I. 98.

N.

Navigium, f. Vota. III. 247.

Necyomantia, f. Menippus. I. 453.

Nefastus dies. Vid. Apophras.

Nigrinus. I. 37.

Nero, f. de fossione Isthmi. III. 636.

O Cypus. III. 665.

P.

Palinurus. III. fin.

Parasitus. De Parasito. II. 837.

Patriae Encomium. III. 229.

Peregrinus. De morte Peregrini. III. 325.

Phalaris prior. II. 187.

Phalaris alter. II. 201.

Philopatris. III. 584.

Philopseudes, f. Incredulus. III. 29.

Piscator, f. Reviviscentes. I. 570.

Pro Imaginibus. II. 484.

Pro lapsu inter salutand. I. 724.

Pro mercede conductis. I. 705.

Prometheus es in verbis. I. 23.

Prometheus, seu Caucasus. I. 185.

Promethei & Jovis Dialogus. I. 204.

Praefatio, f. Bacchus. III. 75.

Praefatio, f. Hercules. III. 82.

Pseudomantis, f. Alexander. II. 207.

Pseudosophista, f. Soloecista. III. 552.

Pseudologista, f. de die Nefasto. III. 161.

Pulcritudo. De pulcritud. vid. Charidemus.

Q Uomodo historia conscribenda. II. 11.

R.

Retorum Praeceptor. III. 1.

Reviviscentes, f. Piscator. I. 570.

S.

Sacrificium. De Sacrificiis. I. 525.

Saltatio. De Saltatione. II. 265.

Saturnalia. III. 385.

Scythia, f. Hospes. I. 859.

Soloecista, f. Pseudosophista. III. 552.

Somnium, f. vita Luciani. I. 1.

Somnium, f. Gallus. II. 703.

Symposium. Vid. Convivium. III. 419.

Syria Dea. III. 451.

T.

Timon, f. Misanthropos. I. 98.

Toxaris, f. Amicitia. II. 507.

Tragopodagra. III. 643.

Tribunalia. Vid. Bis Accusatus.

Tyrannus, f. Cataplus. I. 620.

Tyrannicida. II. 141.

V.

Virtus Dea. III. fin.

Vitarum Auctio. I. 540.

Verae historiae. Lib. 1. T. II. 71. Lib. 2.

ib. 104.

Vota, f. Navigium. III. 247.

Z Euxis, vel Antioch. I. 839.

Z.

SCRIPTORES A LUCIANO LAUDATI.

Numerus major Tomum, minor dialogi caput denotat. Ubi nomen Auctoris non legitur in ipso Luciani contextu, indicatur in notis.

A.

Axon. II. *Eun.* 10.

B.

Bacchylides. I. *Scyth.* 11. f.

C.

Callimachus. II. *Quom. Hist.* 57. II. *Am.* 48. & 49.
Callimorphus. II. *Quom. Hist.* 16.
Callisthenes. III. *Demosth.* 15. pr.
Calpurnianus. II. *Quom. Hist.* 15.
Cebes. I. *De Merced. Cond.* 42. III. *Rhet.* 6.
Celsus. II. *Alex.* 21.
Chrysippus. I. *de Merc. Cond.* 24. I. *Hermot.* 48. Chrysippus vel Stoicus I. *Herm.* 82. II. *Icar.* 24.
Cleon. I. *pro Laps.* 3.
Comicus. I. *Prom.* 2. p. 26. I. *Nigr.* 31. f. I. *Jud. Voc.* 7. II. *Jov. Trag.* 38. III. *Herc.* 5. III. *Musc.* 11.
Comment. Reg. Maced. III. *Demosth.* 26. & 29.
Crates. III. *Rhet.* 9.
Cratinus. III. *Macrob.* 25.
Critias forsan. III. *Rhet.* 9.
Ctesias. II. *Quom. Hist.* 39. II. *Ver. Hist.* I. 3. ib. *Ver. Hist.* II. 31. III. *Philop.* 2.
Ctesibius. III. *Macrob.* 22.

D.

Demetrius Calatianus. III. *Macrob.* 10.
Demetrius Sag. II. *Quom. Hist.* 32.
Demochares. III. *Macrob.* 10.
Democritus. III. *Philop.* 32. III. *Macrob.* 18.
Demosthenes. I. *de Merc. Cond.* 5. & 25. II. *Quom. Hist.* 38. II. *Jov. Trag.* 14. 15. & 23. II. *Bis Acc.* 26. bis. II. *Paraf.* 42. f. III. *Rhet. Pr.* 9. 10. 17. 21. III. *Indoct.* 4. III. *Demosth.* 5. quater. ib. 7. 10. 15. & 50.
Dinon. III. *Macrob.* 15.
Diogenes. I. *Vis. Aut.* 7.
Dionysius. I. *pro Laps.* 4. III. *Indoct.* 15.
Dionysodorus. I. *pro Laps.* 10. f.
Doliades. II. *Lexiph.* 25.
Draco (Legisl.) III. *Calum.* 8.

E.

Empedocles. I. *pro Laps.* 2. II. *Quom. Hist.* 2.
Epicharmus. I. *Hermot.* 47. III. *Macrob.* 25.
Epicuri epist. I. *pro Laps.* 6.

— } *Kyp. doct.* II. *Alex.* 47.

Eratoſthenes. III. *Macrob.* 27.

A a a a a

Eu-

Achajus Tom. I. *pro Laps.* c. 6.
Admetus. II. *Demon.* §. 44.
Aeschines Rhet. I. *pro Merced.* 7. III. *Rhet.* 10. & III. *Adv. Ind.* 27.
Aeschin. Socr. II. *Imag.* 17. II. *Paraf.* 32. ibid. 56.
Aeschylus. III. *Mors. Per.* 3.
Aesopus. I. *Tim.* 14. I. *Reviv.* 32. I. *pro Merc. Cond.* 4. I. *Hermot.* 84. II. *Quom. Hist.* 23. *Pisc.* 11. *Icar.* 10. II. *Gall.* 11. II. *Icar.* 10. III. *Philop.* 5. *Adv. Indoct.* 30. III. *Pseudol.* 3. & 5. *Fugit.* 13. & 33. f. III. *Dom.* 12.
Agatharchides. III. *Macrob.* 23.
Agatho. III. *Rhet. Pr.* 11.
Alexandri orac. II. *Alex.* 11. bis & 18. ibid. 24. ac 25. bis. 27. bis. 28. 29. 33. 34. 36. 40. 43. 47. 48. 50. item 51. ad 55. sexies.
— Formula initiationis II. *Alex.* 38.
Alexis. I. *pro Laps.* 6.
Anacreon. I. *Dial. Mar.* I. 4. & II. *Ver. Hist.* II. 15.
Item III. *Herc.* 8. III. *Macrob.* 10. & 26. ac III. *Conviv.* 17.
Anaximenes. I. *Herod.* 3.
Anonymus. Vid. *Incerta.*
Antilochus. III. *Adv. Indoct.* 27.
Antimachus. II. *Ver. Hist.* II. 42.
Antiochianus. II. *Quom. Hist.* 30.
Antipho. II. *Ver. Hist.* II. 33.
Antisthenes. III. *Adv. Indoct.* 27.
Apollodori Chron. III. *Macrob.* 22.
Apollonii Argon. II. *Dem.* 31.
Apologiae variae. II. *Paraf.* 56.
Aratus. I. *Nigr.* 16. ib. *Prometh.* f. *Cauc.* 14. & II. *Icar.* 24.
Archilochus. III. *Pseudolog.* 1. & 2.
Archimedes. III. *Hipp.* 2.
Archytas. I. *pro Laps.* 5.
Ariphron. I. *pro Laps.* 6.
Aristander. III. *Philopatr.* 21. & 22.
Aristarchus. II. *Ver. Hist.* II. 20.
Aristides. II. *Amor.* 1.
Aristobulus. II. *Quom. Hist.* 12. & III. *Macrob.* 22.
Aristophanes. I. *Prom. Verb.* 6. bis. I. *Reviv.* 25. I. *Jud. Voc.* 8. I. *Reviv.* 25. II. *Quom. Hist.* 41. II. *Ver. Hist.* I. 29. II. *Am.* 54. II. *Jov. Trag.* 32. II. *Icar.* 5. II. *Bis Accus.* 33. III. *Indoct.* 27. III. *Demosth.* 20. III. *Philopatr.* 13. & 18.
Aristoteles. I. *De Merced.* 24. II. *Sal.* 70. II. *Eun.* 3. II. *Demon.* 56.
Aristoxenus. II. *Paraf.* 35. & III. *Macrob.* 18.
Arrianus. II. *Alex.* 2.
Artemidorus. III. *Philopatr.* 21. & 22.
Tom. III.

- Eumenes Card. I. *pro Lapsf.* 8.
 Euphoriion. II. *Quom. Hist.* 57.
 Eupolis. I. *Prom.* 2. p. 26. Vid. not. Et I. *Nigr.* 7. f. I. *Reviv.* 25. II. *Demon.* 10. II. *Bis Acc.* 33. III. *Indoſt.* 27. III. *Demoſth.* 20.
 Euripides. I. *Tim.* 1. & 41. I. *Dial. Mort.* VI. 2. Et XXVI. 1. ib. XXVII. f. bis. XXVIII. 2. item I. *Necyom.* 1. quater. I. *Vit. Auſt.* 9. f. I. *Reviv.* 3. bis. & 39. I. *De Merc.* 41. I. *pro Merc.* 1. 3. 5. & 10. I. *pro Lapsf.* 2. I. *Harm.* 3. f. II. *Quom. Hist.* 1. ter. ib. 5. f. II. *Amor.* 26. & 38. bis. ib. 47. bis. II. *Jov. Conf.* 13. ib. *Jov. Trag.* 1. quater. ib. 2. & 33. & 41. ter. II. *Gall.* 6. 14. 19. II. *Bis Acc.* 21. II. *Paraf.* 4. f. III. *Herc.* 4. III. *Indoſt.* 19. & 28. III. *Pſeudol.* 19. & 32. f. III. *Dom.* 23.
 Euripidis fragmenta. III. *Macrob.* 23. Eurip. ipſe. III. *Conv.* 25. & 48. III. *Demoſth.* 9. & 47. Ejus fragm. III. *Philopat.* 12. Ipſe rurs. ib. 13. III. *Ocyp.* 1.

F.

- F**ormula. I. *de Sacrif.* 14.
 — Initiationis. II. *Alex.* 38.

G.

- G**orgias. III. *Macrob.* 23.

H.

- H**aliſodemus. III. *Demoſth.* 27.
 Hegefias. III. *Rhet.* 9.
 Hellanicus. III. *Macrob.* 22.
 Hemitheon. III. *Indoſt.* 23.
 Herodotus. I. *Contempl.* 14.
 Herodoti Muſac. I. *Herod.* 1. f. II. *Quom. Hist.* 2. 18. 29. 42. 54. II. 2. *Ver. Hiſt.* 5. 31. II. *Salt.* 62. II. *Aſin.* 28. II. *Jov. Conf.* 12. 14. bis. II. *Jov. Trag.* 20. 30. & 53. II. *Gall.* 23. II. *Bis Acc.* 1. III. *Philop.* 2. III. *Dom.* 20. III. *Macrob.* 10.
 Heliodorus (falſo) I. *Somn.* 3. ſed recte. I. *Prom.* 7. p. 35. item I. *Prometh.* f. *Cauc.* 3. p. 187. ib. 13. p. 195. I. *Necyom.* 3. & 4. I. *Sacrif.* 5. I. *de Merc.* 26. I. *Hermot.* 2.
 — (falſo I. *Hermot.* 3.) Recte rursus I. *Hermot.* 5. f. & 25. II. *Salt.* 24. bis. & 61. 78. II. *Amor.* 3. & 37. II. *Imag.* 12. 15. II. *Jov. Conf.* 1. II. *Icar.* 27. II. *Bis Accuſ.* 21. II. *Paraf.* 14. III. *Rhet. Pr.* 3. 4. & 7. III. *Indoſt.* 3. III. *Pſeudol.* 19. III. *Diff. cum Heſ.* 1. 3. & 6. III. *Nav.* 20. III. *Saturn.* 5. f. & 7. f. & 20. pr. bis. III. *Conv.* 17. III. *Demoſth.* 12.
 Hetœmoclis ep. III. *Conv.* 22.
 Hieronymus hiſtoricus. III. *Macrob.* 11. bis, & ib. 13. bis. & 22.
 Hippas. I. *Herod.* 3. III. *Hipp.* 3.
 Hippocrates. I. *Hermot.* 1. & 63. II. *Abd.* 4. II. *Bis Accuſ.* 1.
 Hipponax. III. *Adv. Indoſt.* 27. & *Pſeudol.* 2.
 Homerus. Homeri Iliad. I. *Somn.* §. 5. & I. *Nigr.* 3. & 6. item 18. & 35. 36. 37. & I. *Tim.* 4. 6. 9. bis. ib. 23. 35. 37. 43. I. *Prom.* f. *Cauc.* 4. & 17. 18. 19.

- Homerus. Homeri Iliad. I. *Deor. Dial.* IV. 1. & 3. ib. VII. 1. XV. 1. XIX. f. XX. 10. XXI. 1. & 2. I. *Dial. Mar.* VI. 2. ib. XI. ter. XIII. 1. I. *Mari. Dial.* XI. 1. ib. XV. 1. & 2. XVIII. 2. XIX. 1. bis. XXV. bis. ter. I. *Necyom.* 3. & 10. I. *Cont.* 1. & 7. 8. 19. 22. f. ac 23. f. I. *Sacrif.* 1—3. quater. Iterum ib. 8. & 9. quater. ib. 14. I. *Reviv.* 1. bis, & 2. 3. ad 5. quinquies. ib. 35. ib. 41. ac 42. quater. I. *de Merc.* 1. 10. 16. 20. 25. 26. bis. I. *Pro Merc.* 3. 4. & 6. bis. ib. 8. 9. & 14. I. *pro Lapsf.* 2. I. *Hermot.* 3. 5. 12. 23. f. 28. 33. f. & 63. I. *Zeux.* 10. bis. II. *Quom. Hist.* 8. ter. ib. 14. 19. 28. 49. II. 1. *Ver. Hiſt.* 17. & 40. ib. 2. *Ver. Hiſt.* 15. 20. II. 2. *Phal.* 8. II. *Alex.* 57. II. *Salt.* 8. 13. bis. 23. bis. ac 36. 61. 85. II. *Lexiph.* 15. II. *Eun.* 3. II. *Aſtr.* 22. ter. II. *Dem.* 60. II. *Amor.* 5. 31. 32. 54. II. *Imag.* 8. & 13. ac 19. bis. ib. 21. 22. bis. ib. *pro Imag.* 20. ter. ib. 24. 25. ſexies. 26. II. *Aſin.* 11. 45. II. *Jov. Conf.* 1. 2. 4. bis. & 8. ib. *Jov. Trag.* 1. ter. Et 6. ter. ib. 10. 14. bis. 19. 34. 37. 40. ſexies. ib. 44. 45. II. *Gall.* 2. II. *Gall.* 8. 13. 14. 17. ter. ib. 26. II. *Icar.* 2. 6. 11. 16. 19. 25. 27. 28. 29. 30. 33. II. *Bis Accuſ.* 1. 2. ter. 21. II. *Paraf.* ab 44. ad 50. decies & ſex. II. *Luſt.* 20. & 24. III. *Rhet. Pr.* 11. 13. III. *Philop.* 10. & 24. III. *Bacch.* 7. bis. III. *Herc.* 4. ter. ib. 7. III. *Muſc.* 5. quinquies. III. *Indoſt.* 7. quater. ib. 18. III. *Calum.* 10. 23. 26. III. *Pſeudol.* 27. ter. III. *Dom.* 4. 9. 17. 18. 20. III. *Macrob.* 3. III. *Diff. cum Heſ.* 8. bis. III. *Nav.* 29. & 46. III. *Mort. Per.* 7. & 31. III. *Fug.* 30. ſepties. III. *Conv.* 12. quater. ib. 17. 25. 42. 44. 45. III. *Demoſth.* 5. quater. ib. 7. ter. III. *Deor. Conc.* 6. III. *Philopat.* 1. & 4. (Falſo etiam, ibid.) Bene rursus ib. 4. 6. 8. aliquoties. ib. 14. quater 15. bis. ib. 16. & 18. bis, ac 23. & 27. III. *Charid.* 8. bis. Et 11. aliquoties. Item 25. ac tandem III. *Tragop.* vſ. 184.
 Homeri Odyſſ. I. *Nigr.* 3. ib. 6. & 17. ac 19. 35. Item I. *Prom.* 1. *Cauc.* 18. I. *Deor. Dial.* VII. f. & XVII. 1. ac 2. f. I. *Dial. Mar.* II. 1. & 4. ibid. IV. 1. ib. XIII. 2. I. *Dial. Mort.* XV. 1. XVI. 1. & 5. XVII. 1. XX. 2. XXIX. 1. & 2. I. *Necyom.* 1. & 9. bis. ib. 11. 15. 21. I. *Cont.* 3. & 4. bis. ac 7. 14. 21. 22. f. ac 23. f. I. *Reviv.* 6. I. *Catapl.* 14. bis. I. *De Merc.* 1. 3. 8. 15. & 23. I. *Pro Merc.* 4. I. *pro Lapsf.* 6. I. *Hermot.* 23. f. I. *Zeux.* 2. I. *Scyth.* 9. f. II. *Quom. Hist.* 4. & 57. II. 1. *Ver. Hiſt.* 3. & 2. *Ver. Hiſt.* 20. 32. 33. 35. 36. II. 2. *Phal.* 8. II. *Alex.* 5. II. *Salt.* 3. 4. & 13. f. 23. 79. 85. ter. II. *Aſtr.* 22. 23. II. *Amor.* 5. & 23. bis. ib. 26. II. *Imag.* 9. 13. 19. & 20. ib. *pro Imag.* 20. ac 25. bis. II. *Jov. Trag.* 31. 32. II. *Gall.* 2. 5. 6. II. *Icar.* 5. 10. 12. 13. 22. 23. II. *Paraf.* 10. quinquies, ib. 11. f. 19. & 26. f. II. *Luſt.* 8. III. *Rhet. Pr.* 8. & 13. III. *Philop.* 1. III. *Herc.* 8. f. III. *Calum.* 23. & 30. III. *Dom.* 3. 9. III. *Patr. Enc.* 1. 10. 11. 12. III. *Mors. Per.* 1. & 21. f. III. *Fug.* 21. & 30. III. *Saturn.* 7. ib. 20. 23. 32. III. *Deor. Conc.* 15. III. *Soloe.* 11. III. *Philop.* 1. 3. 6. 9. 14. bis. ib. 21. ib. 23. bis. ac 25.
 Hypicrates. III. *Macrob.* 22.

I.

- I**ambulus. II. 1. *Ver. Hiſt.* 3.

Incerta. I. *pro Laps.* 2. I. *Scyth.* 9. f. II. *Quom. Hist.* 14. f. 17. pr. 18. pr. & 22. ter. item 24. 29. 32.
II. *Amor.* 2. II. *pro Imag.* 19. II. *Paraf.* 14. & 41.
III. *Rhet. Pr.* 11. f. III. *Calum.* 26. &c.
Inscriptiones. Phari II. *Quom. Hist.* 62. alia II. *Salt.* 14. II. *Amor.* 18. III. *Dipf.* 6. III. *Dea Syr.* 16.
Isidorus Characenus. III. *Macrob.* 15. & 17.
Iſis. II. *Gall.* 18.
Isocrates. III. *Rhet. Pr.* 17. III. *Macrob.* 23. III. *Demoſth.* 10.
Iſtiaeus. III. *Conv.* 41.

L.
Leosthenes. III. *Demoſth.* 14. f.
Libri Magici. Aegyptii. III. *Philopſ.* 31.
Lucianus ipſe. II. *Demon.* 1.
Lycophron. II. *Lexiph.* 25.
Lycurgus. III. *Macrob.* 28.
Lyſimachus Comic. I. *Jud. Voc.* 7.

M.
Medius historicus. III. *Macrob.* 11.
Menander. II. *Amor.* 42. & 43. II. *Jov. Trag.* 53. III. *Pſeudol.* 4.
Menippus. II. *Bis Accuſ.* 33.
Muia poetria. III. *Muſc.* 11.

N.
Nicanter. III. *Dipf.* 9.
Nicias. I. *pro Laps.* 3.
Nicomachus. III. *Philopat.* 12.

O.
Ocellus. I. *pro Laps.* 5.
Ode. II. *Salt.* 11. bis.
Onesicritus. II. *Quom. Hist.* 40. III. *Macrob.* 14. III. *Mort. Per.* 25.
Oracula. II. *Alex.* 18. 24. 25. 27. 28. 29. 33. 34. 35. 36. 40. 43. 47. 48. 50. 52. 53. 54.
Oraculum Scythae. II. *Alex.* 51.
Orac. Apollinis. II. *Salt.* 25. II. *Amor.* 48. III. *Rhet. Pr.* 13. Orac. Bacidis. III. *Mort. Per.* 30.
— vid. *Sibylla.*
— vid. *Alexand.*
Ori & Iſidis libri. II. *Gall.* 18.
Orphica. I. *Sacrif.* 14.

P.
Parthenius. II. *Quom. Hist.* 57.
Pherecydes. III. *Macrob.* 22.
Philaenis. II. *Amor.* 28. III. *Pſeudol.* 24.
Philemon. I. *pro Laps.* 6. III. *Macrob.* 25.
Philolaus. I. *pro Laps.* 6.
Philosophorum Vitae. II. *Paraf.* 31.
Philochorus. II. *Quom. Hist.* 32.
Phocylides. III. *Calum.* 8. f.
Pindarus. I. *Tim.* 41. II. *Salt.* 67. II. *pro Imag.* 8. ib. 19. ib. 26. II. *Gall.* 7. II. *Icar.* 27. III. *Hipp.* 7. III. *Conv.* 17. III. *Demoſth.* 10. 11. & 19.
Plato. I. *Vit. Auſt.* 15. & 17. I. *Reviv.* 22. f. I. *De Merc.* 24. & 25. & 42. f. I. *pro Laps.* 4. bis. ib. 6. bis. II. 2. *Ver. Hist.* 17. II. *Salt.* 34. 70. II. *Lexiph.* 1. & 22. II. *Demon.* 33. II. *Amor.* 24. 31. II. *pro Imag.* 18. ib. 27. II. *Icar.* 24. II. *Bis Accuſ.* 33. 34.

quater. II. *Paraf.* 5. f. ib. 19. III. *Rhet. Pr.* 9. 17. & 25. III. *Philopſ.* 24. 27. III. *Muſc.* 7. III. *Indoſt.* 27. III. *Dom.* 4. III. *Fugit.* 18. III. *Conv.* 39. bis. III. *Soloec.* 6. 7. 10.
Poetae. I. *Tim.* 1. & 4. ac 21. III. *Pſeudol.* 24. III. *Conv.* 3.
Polus. I. *Herod.* 3.
Polybius. III. *Macrob.* 22.
Pohdonius. III. *Macrob.* 20.
Praeconum carmen. II. *Demon.* 65.
Prodicus. I. *Herod.* 3.
Proverbia. I. *Somn.* 3. I. *Nigr.* ep. pr. I. *Jud. Voc.* 9. I. *Deor. Dial.* VI. 3. I. *Dial. Mort.* VI. 2. ib. VIII. 1. & I. *Necyom.* 4. I. *Rev.* 9. I. *Catapl.* 21. I. *de Merc.* 4. 12. 21. 25. & 30. I. *pro Merc.* 1. 9. 11. & 15. I. *pro Laps.* 7. I. *Hermot.* 28. bis. & 49. 61. 69. 78. 79. & 86. I. *Zeux.* 2. f. I. *Harm.* 3. & 4. II. *Quom. Hist.* 2. II. *Paraf.* 52. III. *Rhet. Pr.* 14. 18. III. *Philopſ.* 1. 9. 29. 32. III. *Herc.* 8. III. *Muſc.* 12. III. *Indoſt.* 4. 5. 23. bis. 25. & 28. III. *Pſeudol.* 1. 2. 4. 10. 15. 32. III. *Nav.* 12. & 26. III. *D. Meret.* III. f. ib. VII. p. med. & X. verſ. fin. ib. XIV. f. III. *Saturn.* 9. ib. 19. III. *Philopat.* 29. f.
Ptolemaei epist. I. *pro Laps.* 10.
Pythagoras. I. *Dial. Mort.* XX. 3. I. *Vit. Auſt.* 2. (nihil ſcripſit) I. *pro Laps.* 5.

S.
Sappho. I. *de Merced.* 36. II. *Amor.* 30.
Scriptores de Saltatione. II. *Salt.* 33.
Sibyllae oracula. II. *Alex.* 11. III. *Mort. Per.* 29.
Sidonius Sophista. II. *Demon.* 14.
Simonides. III. *Macrob.* 26.
Socrates. I. *Herm.* 48. II. *Imag.* 17. II. *Paraf.* 56.
Solon. III. *Calumn.* 8.
Sophocles. I. *Catapl.* 16. I. *de Merced.* 38. & 41. III. *Dom.* 23. III. *Macrob.* 24. III. *Mort. Per.* 3. III. *Conv.* 25. III. *Demoſth.* 27.
Stesichorus. II. 2. *Ver. Hist.* 15. II. *pro Imag.* 15. III. *Macrob.* 26.
Stoicus quidam. I. *Hermot.* 82.

T.
Theocritus. I. *Deor. Dial.* XXII. 2. & XXVI. 1.
Theognis. I. *Tim.* 26. I. *de Merc.* 5. bis. I. *pro Merc.* 10. f.
Theopompus. II. *Quom. Hist.* 59. III. *Macrob.* 10.
Theoxenus. I. *Scyth.* 8. f.
Thucydides. I. *Nigr.* epist. p. 38. I. *Jud. Voc.* 9. II. *Quom. Hist.* 2. 5. & 15. quater. ib. 26. bis. & 38. 39. 42. 49. 54. 57. II. *Alex.* 8. II. *Salt.* 36. II. *Lexiph.* 22. II. *Paraf.* 48. III. *Rhet. Pr.* 1. III. *Indoſt.* 4. III. *Nav.* 3.
Timaeus. III. *Macrob.* 10. & 22.
Tragicus. I. *Nigr.* 31. f. I. *Tim.* 2. & 33. II. *Lexiph.* 17. II. *Amor.* 37. III. *Muſc.* 11. III. *Demoſth.* 13. f.

X.
Xenophilus. III. *Macrob.* 18.
Xenophon. I. *Somn.* 17. II. *Quom. Hist.* 2. 23. & 39. II. *Salt.* 25. II. *Imag.* 10.

Z.
Zenodotus. II. 2. *Ver. Hist.* 20.
A a a a a 2

I N D E X R E R U M N O T A B I L I O R U M.

Numerus Romanus indicat *Tomum*, minor caput seu paragraphum, p. paginam interdum additam. *Hist.* signif. Dialogum *Quom. Hist. Conscrib.* qui & *Quom.* notatur *Ver. Hist.* 1. vel 2. priorem vel alterum *Verae* historiae dialogum. Cetera nomina dialogorum sic sponte intelligentur.

A.

- A**bauchas, ejus cum Gyndane amicitia. II. *Tox.* 61.
 Abderitarum morbus, sequentesque illum animi adfectiones. II. *Quom. Hist.* 1.
 Abdicatiois caussae. II. *Abdic.* passim.
 Abdicare adoptatum non licet, ib. 12.
 Abonis castrum. II. *Pseud.* 9.
 Abradatae conjux. II. *Imag.* 20.
 Abroca. II. *Ajin.* 4.
 Abrotaum meretrix. III. *D. Meret.* I.
 Abyrtus laceratus. II. *Salt.* 53.
 Abundantia propugnatur & impugnatur. III. *Cyn.* 2-6. seq.
 Acamas homo. II. *Salt.* 40. Acamas mons. III. *Nav.* 7.
 Acanthus. II. *Phal.* 19.
 Acarnanius porcellus, prov. III. *Meretr.* VII. fin.
 Achacus, poeta tragicus. I. *pro Lapp.* 6.
 Acherusius campus. I. *Necyom.* 15.
 Acherusia palus. II. *de Luc.* 3.
 Achilles, ejus mollities. I. *D. Mort.* XV. praeceptor ejus Chiron. ib. I. it. Phoenix. ib. sepulcrum. I. *Cont.* 23. de eo multa fabulose scripsit Homerus. II. *Hist.* 40. ejus clypeus. II. *Salt.* 13. filii gaudet saltatione. ib. 9. cur in Scyro moratus sit. II. *Salt.* 46. II. *Par.* 44. ejus & Patrocli amicitia. II. *Amor.* 54. it. II. *Tox.* 10. conspectis armis ad bellum incitatur. III. *de Domo.* 4.
 Achivis causa irarum Apollinis praesignificata. III. *Diff. cum Hef.* 8.
 Acinaces & Zamolxis Scytharum Dii. I. *Scyth.* 4.
 Aeinaci sacrificant. II. *Jov. Trag.* 42. Per eos jurant. II. *Tox.* 38.
 Acrisius Danaën cistae includit. I. *D. Mar.* XII. 1.
 Actaconi cur & a quo immisi canes. I. *D. Deor.* XVI. 2. II. *Salt.* 41.
 Adimantus. III. *Navig.* i.
 Admetus, malus poeta. II. *Dem.* 44.
 Admirantis hypotyposis. I. *Nigr.* 35.
 Adolescentiae durior educatio. I. *D. Mar.* VI. 1. it. I. *Nigr.* 27. disciplina eam reddit excitatiorem. II. *Gymn.* 20. instruitur apud Graecos arithmetica, musica, poësi, morum scientia, cet. ib. seq. institutio ejus debet aequalis esse viribus. I. *Nigr.* 28. exercitia adolescentiae vid. sub tit. exercit. conf. it. *disciplina, educatio.*
 Adonis. I. *D. Deor.* XI. Aumen, quotannis cruentatur. III. *Dea Syr.* 8.
 Adonidis orgia. III. *Dea Syr.* 6.
 Adrastra. I. *Apol.* 6.
 Adraustus filium Croesi interfecit aberrante hasta. II. *Jov. Conf.* 12. II. *Salt.* 43.
 Adurgere advenienti. III. *Conv.* 7.
 Adscendo. Quomodo altissimos phallos adscendant in Syria. III. *Dea Syr.* 29. forsitan in memoriam diluvii. ib. 28.
 Adulatores, quibus adulantur pejores. I. *Nigr.* 23. ii philosophi aliis intolerabiliores. ib. 24. adulatores decepti spe hereditatis. I. *D. Mort.* IX. 3. seq. mercede ac familiaritate potentiorum digni. I. *Meretr.* 4. adulatio aulicis necessaria. ib. 28. non convenit historico. II. *Hist.* 7. seq. a magnis animis rejicitur. ib. 12. adulatoris characteres. II. *pro Imag.* 20. a laudatore quomodo distet. ib. adulatio quid. ib. 2. ea multi gaudent. ib. conf. tit. *Parasit.* Adulatoris exempla praebent Gnathonides, Philiaides, Demeas, Thrasycles, Blephas, Laches, Gniphon, Charinus, Damon, Terphion, Chariades, Phidon, Melanthus, Xenophanta, Aristobulus, Onesicritus, Polomon, Aristippus, Aristochiton, Idomeneus, Aristoxenus, Cynaethus, cet. quos sua vide loco.
 Adulteri puniuntur raphanismo. III. *Mort. Per.* 9. pilorum evulsionem. III. *Fug.* 33.
 Adulterii poena se eripit Combabus, demonstrando se castratum. III. *Dea Syr.* 25. delatores ejus puniunt. ib.
 Adulteria Deorum taxantur. I. *Caus.* 17. vid. *Dii.* legem tulit Salaethus contra adulterium, ipse post in eo deprehensus. I. *Apol.* 4. Bagoas adulter. II. *Enn.* 10. seq.
 Adyrmachus, princeps Machlyinae. II. *Tox.* 44.
 Aeacus. I. *D. Mort.* XIII. 4. prope cum jam esse. I. *Apol.* 1. quis. II. *de Luc.* 4.
 Aëdonum s. Luscinjarum fabula. I. *Nigr.* 3.
 Aegiali. II. *Pseud.* 57.
 Aegidem quatit iratus Jupiter. III. *Satur.* 3.
 Aeginam trajicienti quantum nauti esset solvendum. III. *Navig.* 15.
 Aeginetici modii. I. *Tim.* 57.
 Aegisthus a quibus occisus. II. *Amor.* 47.
 Aegrotis alia, alia valentibus alimenta creavit Deus. III. *Cyn.* 7.
 Aegyptus Danai frater. I. *D. Marin.* VI.
 Aegyptiorum Dii ridentur. III. *Deor. Conc.* 10. 11.
 Aegyptiorum templa olim sine imaginibus. III. *Dea Syr.* 3.
 Aegyptiorum sacra intus foeda, extra ornata. II. *Im.* 7. ad camelii adspæctum perterriti. I. *Prom.* 4. sacrificant aquae. II. *Jov. Trag.* 42. Dea eorum Isis. I. *D. Deor.* III. 1. superstitiones eorum, I. *Sacr.* 14.
Aegy-

- Aegyptiorum.** circa sacrificia ritus. *ib. seq.* neque piscibus vescuntur, neque capros mactant. II. *Astr.* 7. varia eorum sacra. *ib.* scribendi ratio. I. *Herm.* 44. ab Aethiopibus didicere astrologiam. II. *Astr.* 5. ritus sepulcrales. II. *de Luc.* 21. Apis eis sanctus. II. *Astr.* 7. eorum sacri scribae sunt longaevis. III. *Macro.* 4. apud Aegyptios signum nobilitatis coma erat. III. *Navig.* 3. Deos primi cognovere. III. *Dea Syr.* 2.
- Aegyptus** Danaï frater. I. *D. Mar.* VI.
- Aeneas.** II. *Salt.* 46.
- Aenianes** imbelles. III. *Dem. Enc.* 39. f.
- Aeolus** Hellenis fil. I. *Halc.* 1. II. *Salt.* 47.
- Aeolocentaurus.** II. *Ver. Hist.* I. 42.
- Aëroconopes.** II. *Ver. Hist.* I. 16.
- Aërocoraces.** II. *Ver. Hist.* I. 16.
- Aerope.** II. *Quom.* 8. II. *Salt.* 43. & 67.
- Aeschines** tympanistriae filius a Philippo ob eruditio- nem aestimatur. I. *Somm.* 12. accusato Timarcho, patitur similia. I. *Apol.* 7. Atrometus dicitur. III. *Rhet. Pr.* 10. paralyticus. II. *Par.* 32. patriae proditor. *ib.* 42.
- Aeschylus** pugillares cur emerit Dionysius tyrannus. III. *Adv. Ind.* 15.
- Aeschylus** in vino tragoedias scripsit. III. *Dem. Enc.* 15.
- Aesculapius** sanandi officinam Pergami constituit. II. *Icar.* 24. Apollinis filius. II. *Jov. Trag.* 26. postha- betur ei Hercules. I. *D. Deor.* XIII. 1. fulmine per- cussus. *ib.* II. *Pseud.* 10. & III. *Mort. Per.* 4. f.
- Aesculapio** hymnos non scriptos. III. *Dem. Enc.* 27.
- Aesculapio** & Herculi parci Momus. III. *Deor. Conc.* 6.
- Aesopi** asinus. III. *Fug.* 13.
- Aesopus.** II. *Ver. Hist.* II. 18. II. *Icar.* 10. ejus fabu- la de homine, qui fluctus numeravit. I. *Herm.* 84.
- Aëtio.** II. *Imag.* 7. pictor. I. *Aët.* 4.
- Aethiopes** deos excipiunt convivio. I. *Sacr.* 2. saltan- do depraeliantur. II. *Salt.* 18. astrologiae invento- res. II. *Astr.* 3. ceteris gentibus sapientiores. *ib.* quam re adjuti. astrologiam melius tractare pos- sint aliis. *ib.* planetis dedere nomina. *ib.* 4. sacrifici- cant diei. II. *Jov. Trag.* 42. Jupiter ad eos com- missum abijt. III. *Philop.* 4.
- Aetolici** casus. I. *Sacr.* 1.
- Agamemnonis** imago apud Homerum. II. *Imag.* 25. sub Agamemnone respondere. II. *Dem.* 26. de eo. II. *Par.* 44. *ib.* II. *Salt.* 43.
- Agatharchides** laudatur. III. *Macro.* 22.
- Agathobulus.** II. *Dem.* 3. III. *Mort. Per.* 17.
- Agathocles** de mercede cum discipulis litigat. II. *Icar.* 16. peripateticus, ejus confutatur gloriatio. II. *Dem.* 29. ejus & Diniae amicitia. II. *Tox.* 12. seq. Samius apud Alexandrum delatus. III. *Calumn.* 18. ejus aetas. III. *Macro.* 10.
- Agathon,** qualis poeta. III. *Rhet. Pr.* 11.
- Agendi** bene tempus haud prorogandum. I. *Nigr.* 27.
- Agenor,** Europae pater. I. *D. Mar.* XV. 1.
- Agricolae** circa plantas cura. II. *Gymm.* 20.
- Ajax.** I. *D. Mort.* XX. 1. II. *Par.* 44. furiosus. I. *D. Mort.* XXIX. 1. *ib.* II. *Ver. Hist.* II. 7. Ulysses odit. I. *D. Mort.* XXIX. 2. ejus sepulcrum. I. *Cont.* 23. Ajax alter. II. *Salt.* 46.
- Alabastrum** unguenti. III. *D. Meretr.* XIV.
- Alani,** in quo distent a Scythis. II. *Tox.* 51.
- Alata** verba. III. *de Dom.* 20.
- Alcaeus** Milesius. II. *Hist.* 9.
- Alcestes.** I. *D. Mort.* XXIII. 3.
- Alcibiadis** spes. II. *Quom.* 38. f. ab eo amputatae sta- tuae. II. *Amor.* 24. Reditus. III. *Dem. Enc.* 31.
- Alcidamas** cynicus. III. *Conv.* 12. formidabilis ciamo- sus & impudicus. *ib.* & seq. pugnat cum scurra. *ib.* 19.
- Alcinous.** II. *Ver. Hist.* I. 3.
- Alcmaeon.** II. *Salt.* 50.
- Alcmenae** cum Jove concubitus. I. *D. Deor.* X.
- Alcyon.** vid. *Halcyon.*
- Alea** ludere de nucibus. III. *Saturn.* 8. & 9.
- Aleam** jacere. II. *pro Imag.* 16.
- Alexander Magnus,** ejus factus. I. *D. Mort.* XII. 3. res gestae. *ib.* 4. seq. ab Aristotele doctus. *ib.* 3. Homericos ediscit versus. *ib.* supra Annibalem ponitur. *ib.* 7. filius Philippi, falso dictus Ammonis. *ib.* it. XIII. I. it. XIV. I. divino cultu adscitur. XIII. 2. nomen dei quid ei profuerit. *ib.* XIII. I. it. XIV. I. istius sepulcrum ubi. *ib.* 3. ejus absti- nentia ab uxore Darii. *ib.* XIV. 4. venera in Hephaestionem propensio. *ib.* fortitudo. *ib.* 5. cum Baccho & Hercule comparatur. *ib.* 6. Clitum interfecit. *ib.* 3. Aornam petram subegit. *ib.* XIV. 6. valere jussus, loco gaudere. I. *Salt.* 8. ejus depictae nuptiae. I. *Aët.* 4. seq. illo aegroto, Babylonii quid fecerint. II. *Pseud.* 16. Annibali praefertur. II. *Ver. Hist.* 2. 9. it. I. *D. Mort.* XII. 7. Aristobuli indi- gnatur adulatione. II. *Hist.* 12. it. ejusdam archi- tecti. *ib.* Onelicitum historicum, adulatorem, re- prehendit. *ib.* 40. portentosum architecti promissum de monte ei adsimilando cur non admiserit. II. *pro Imag.* 9. Hephaestionem inter deos refert. III. *Calumn.* 17. Agathoclem Samium cum leone concludere vult. *ib.* 18. adulationi & calumniae fa- ciles aures praebet. *ib.* 19. in Cydno lavare cupit. III. *de Dom.* 1. Rejicit consilium brevioris viae ad Aegypt. III. *Rhet. Pr.* 5.
- Alexander Magus,** oraculi de eo effatum. II. *Pseud.* 11. hujus fraudes, scelera. *ib.* seq. comburit Epi- curi sententias. *ib.* 45. odit Lucianum. *ib.* 55. qua- lis corpore. *ib.* 3. animo. *ib.* 4. seq. miserrimo mo- do perijt. *ib.* 59.
- Alexander Medicus.** III. *Mort. Per.* 44.
- Alexander Thessalus,** ab uxore interfectus. II. *Icar.* 15.
- Alexis** Comicus. I. *Salt.* 6. Et *pro Lapf.* 6.
- Alisodemus** poeta. III. *Dem. Enc.* 27.
- Aloei** filiorum factum. I. *Cont.* 3.
- Alphei & Arethusae** amor. I. *D. Mar.* III. 1.
- Altare** in lacu medio. III. *Dea Syr.* 46.
- Althaea.** II. *Salt.* 50.
- Amabilitas & Cupido,** f. Himerus & Eros, liberi Ve- neris. I. *D. Deor.* XX. 15.
- Amalthae** habere cornu. I. *Merc.* 13.
- Amastris,** urbs Pontica. II. *Pseud.* 25. it. II. *Tox.* 57.
- Amatorum** jusjurand. vanum. III. *Meretr.* VII.
- Amatorum** quaedam proprietates. I. *Nigr.* 7. ii in iram proclives. I. *D. Deor.* XXIV. 2. amoris violentia. I. *D. Deor.* VI. 3. it. I. *D. Mort.* XIX. 1. ejus icala. II. *Amor.* 53.

- Amazona Hippolyta. II. *Gymn.* 34.
 Amazonis effigies, Phidiae opus. II. *Imag.* 5.
 Ambiguae oracula & poetarum fraudes. III. *Philop.* 16.
 Ambraciotes Cleombrotus. III. *Philop.* 1. f.
 Amicitia optima hominum possessio. II. *Tox.* 62. amicum invenire difficile. ib. 61. amicitiae exempla praebent Patroclus & Achilles, Orestes & Pylades, Gyndanis & Abauchas, Toxaris & Menelippus, Theseus ac Pirithous, Aretaeus & Eudamidas, Zenothemus & Menecrates, Agathocles & Dinias, Damon & Euthydicus, Amizocas & Dandamis, Antiphilus & Demetrius Sunienis, Belitta & Bathis, Macens, Lonchata & Arfacomas, Toxaris & Sifinnis, ceteros quos suo vide titulo. Amicitia colitur apud Scythas. II. *Tox.* 7. seq. non perinde apud Graecos. ib. 9. fors mala probat amicitiam. ib. 36. ea inter plures, quam tres ad summum, iniri nequit. ib. 37. si amici pro beneficio sibi invicem agant gratias, quid istud. ib. 53.
 Amictus, an ex eo ad interius hominis concludendum. I. *Herm.* 18. seq.
 Amizocae & Dandamidis amicitia. II. *Tox.* 38. seq.
 Ammon, impostor. I. *D. Mort.* XIV. an Alexander ejus filius, vid. Alexander. arietis specie colitur. II. *Astr.* 8.
 Amoris argumenta. III. *Meretr.* VIII.
 Amoris occulti ligna. III. *Dea Syr.* 17.
 Amorum militarium fructus plagae & lites. III. *Meretr.* XV. f. Amor novercae in privignum a medico detectus. III. *Dea Syr.* 17. amor marinus, i. e. inconstans. III. *Dem. Enc.* 13. amor pervia omnia. ib. 14. Amores Jovis. III. *Charid.* 7. & 8. amores aliorum Deorum. ib. 9.
 Amphiarus. II. *Pseud.* 19.
 Amphilocheus oracula fundens. III. *Deor. Conc.* 12.
 Amphilocheus, qualis vates, templo honoratus. I. *D. Mort.* III. 1. oracula edit. II. *Pseud.* 19.
 Amphion. II. *Salt.* 41. cantibus suis inanimata quoque allexit. II. *Imag.* 14.
 Anymone a Neptuno raptus. I. *D. Mar.* VI. 3.
 Anacharxis cur in Graeciam venerit. II. *Gymn.* 14.
 Graecae linguae caussa Athenas migrat. I. *Scyth.* 1. ejus historia. ib. seq.
 Anacreontis aetas. III. *Macrob.* 26.
 Anaxagoras, sophista. I. *Tim.* 10.
 Anaxarchus, parasitus Alexandri. II. *Par.* 35.
 Anaximenes. I. *Aët.* 3.
 Anchilae & Veneris amor. I. *D. Deor.* XX. 5.
 Androcles Epicharis fil. III. *Charid.* 1. praelegit librum suum, laudationem Herculis, vincitque Diotimum. ib. 3.
 Andromeda. II. *Salt.* 44. petrae adfixa. I. *D. Marin.* XIV. 3. ejus amore capitur Perseus. ib. XII. 3.
 Anemodromi. II. *Ver. Hist.* I. 13.
 Angina quid. III. *Pseudolog.* 27.
 Anguis aut anguillae in morem inter digitos elabi. I. *Tim.* 29.
 Animae praestantissimae imago. II. *Imag.* 16-23. vid. animus, mens, de ejus immortalitate Platonis libellus. III. *Philopat.* 1. not. 24.
 Animalia naturae servant leges in cocundo. II. *Amor.* 22. quando cum hominibus in communiione vivant. ib. 36.
 Animus hominis scopo similis. I. *Nigr.* 36. ad perpetuam contentionem infirmus. II. *Amor.* 1. Vid. *Mens, Anima.*
 Anni principio vota & sacra faciebant. III. *Pseudol.* 7.
 Annibalis res gestae. I. *D. Mort.* XII. 2. seq. latro. ib. 4. voluptati deditus. ib. 6. Scipioni & Alexandro posthabetur. ib. 7. ubi mortuus. ib. 6.
 Anniceris Cyrenaeus, mirifice aurigandi peritus. III. *Dem. Enc.* 23.
 Annus in mentes descriptus, a quibus. II. *Astr.* 5.
 Antae Scytharum regis exitus & actus. III. *Macrob.* 10.
 Athenodorus Tarsensis Augusti Caesaris praeceptor. III. *Macrob.* 21. a Tarsenlibus post mortem colitur. ib.
 Antia calumniatur Bellerophontem. III. *Calumn.* 26.
 Antigone. II. *Salt.* 43.
 Antigoni Coclitis aetas & exitus. III. *Macrob.* 11. ejus nepos Antigonus Demetrii. f. ib.
 Antigonus, medicus. III. *Phil.* 6.
 Antigonus stuprat socrum. II. *Icar.* 15.
 Antiochus, Nestoris filius. I. *D. Mort.* XV. 2.
 Antimachus poeta. II. *Ver. Hist.* II. 42.
 Antiochia, urbs ingeniosa. II. *Salt.* 76. operam dar arti saltandi. ib.
 Antiochus, Seleuci filius, Stratonices deperit amore. II. *Hist.* 35.
 Antiochus Soter. I. *pro Lapp.* 9. ejus factum contra Gallograecos. I. *Zenx.* 8. seq.
 Antiope. II. *Jov. Tr.* 5.
 Antipater. II. *Salt.* 58.
 Antipatri Jolai f. aetas. III. *Macrob.* 11. Rex Antipater Demosthenem vivum adduci cupit. III. *Dem. Enc.* 29.
 Antiphili cum Demetrio Sunienfi amicitia. II. *Tox.* 27.
 Antiphilus Apellem falso crimine defert. III. *Calumn.* 2. in servitutem traditur. ib. 4.
 Antipho somniorum interpret. II. 2. *Ver. Hist.* 33. f.
 Antipodes. II. *Dem.* 22.
 Antiquior Japeto. I. *D. Deor.* II. 1.
 Antisthenes. II. *Par.* 43. istius baculus. I. *D. Mort.* XI. 3. it. XXVII. gemitibus mortuorum delectatur. ib. XXVII. 6.
 Antisthenis lacerna. III. *Fug.* 20.
 Antrum Dictaeum. I. *D. Mar.* XV. 4.
 Anubis. I. *D. Mort.* XIII. 3. canis Aegyptiorum deus. I. *Auct.* 16.
 Anubideum factum. II. *Icar.* 24.
 Anytus. I. *Pisc.* 10.
 Anytus delator Socratis. III. *Fug.* 3.
 Aornus petra Indica Macedonibus adscensu difficilis visa. III. *Rhet. Pr.* 7. ab Alexandro subacta. I. *D. Mort.* XIV. 6.
 Apelles. I. *Merc.* 42.
 Apelles Ephesius falso crimine delatus. III. *Calumn.* 2. seq. absolutus & donatus a Ptolemaeo. ib. 4. depingit calumniam. ib. 5.
 Aphidnis. II. *Gall.* 17.
 Aphrodisia Veneris sacra. III. *Meretr.* XIV.

- Apim mortuum lugent tonſis capitibus. III. *Dea Syr.* 6.
 Apis melis opifex, quomodo formetur in favo. I. *Halc.* 7.
 Apis deus. I. *Sacr.* 15. I. *Cont.* 13. Aegyptiis ſanctus. II. *Aſtr.* 7.
 Apollo a Brancho & Hyacintho amatus. I. *D. Deor.* II. 2. a Daphne ſpretus. ib. interficit Hyacinthum caſu. ib. XIV. I. eum ſepelit. ib. 2. in ſtorem vertit. ib. ſe conſulentes fruſtratur. ib. XVI. I. jaculator, citharoedus, medicus, vates. ib. ditatur variis artibus. ib. nihil auro tribuit. I. *Contem.* 12. in gratiam Chryſis peſtem immittit Graeciae. I. *Sacr.* 3. cur coelo eiectus. ib. 4. ſervili fungitur apud Admetum miniſterio. ib. item cum Nepruno apud Laomedontem. ib. ubi colatur. I. *Sacr.* 10. Apollinis negotia. II. *Bis Acc.* 1. Apollinem barbatus faciunt Aſſyrii. III. *Dea Syr.* 35. ſolique veſtibus ornant. ib. ab Aegyptiis ſacra accipere eod. *Dial.* ſub init. Ejus oraculum traducitur. III. *Philop.* 5.
 Apollodorus Pergamenus. III. *Macrob.* 23.
 Apollonius philoſophus. II. *Dem.* 31.
 Apophras quid. III. *Pſeudolog.* 12. ſeq.
 Aquam congerere in dolium Danaïdum. I. *Tim.* 18. illi ſacrificant Aegyptii. II. *Jov. Trag.* 42. laudatur a Pindaro. II. *Gall.* 7. in aqua ſcribere. I. *Caſ.* 21. aquam in mortario tundere. I. *Herm.* 79. Ex aqua ſacra multum mercedis capit Gallus. III. *Dea Syr.* 48. aquam potans Demoſth. orat. ſcribit. III. *Dem. Enc.* 15. jocus de ea re. ib. Renovatio per aquam. III. *Philop.* 12. f.
 Aquila Jovis ridetur. III. *Deor. Conc.* 8.
 Aquileia. II. *Pſeud.* 48.
 Arabiam cavam ſerere. I. *Apol.* 11. Arabiae aura qualis ſecundum Herodotum. II. 2. *Ver. Hiſt.* 4. ſeq.
 Arabum interpretes fabularum. III. *Macrob.* 4.
 Aratazi regis aetas. III. *Macrob.* 16.
 Arbaces interfecit Arſacem. II. *Icar.* 15.
 Arborea quomodo ſcandant Orientis populi. III. *Dea Syr.* 29. vid. ib. figur.
 Archaiſmi. III. *Pſeudolog.* 29.
 Archelaus, tragoedus. II. *Hiſt.* 1.
 Archemorus. II. *Sal.* 44.
 Archias e Calauria veniens. III. *Dem. Enc.* 28.
 Archibius, medicus. II. *Gall.* 10.
 Archilochi patria & ingenium. III. *Pſeudolog.* 1.
 Archimedis laus. III. *Hip.* 2.
 Architelis uxor Dimacete. I. *Scyth.* 2.
 Arealia, feſtum Cereris. III. *Meretr.* VII. f.
 Areopagitae in tenebris judicant, cur. I. *Herm.* 64. litigantium utrique alternatim dicendi concedunt facultatem. II. *Gymn.* 19. quando eis ſilentium imponant. ib.
 Aretaci & Eudamidae amicitia. II. *Tox.* 22.
 Aretes. II. *Imag.* 19.
 Areus Aegyptius. II. 2. *Ver. Hiſt.* 22.
 Arganthonii Tartariorum regis aetas. III. *Macr.* 10.
 Argivorum contra Lacedaemonios de agro bellum. I. *Cont.* 24. regno admovent aſtologum. II. *Aſtr.* 12.
 Argos ſiticololum. I. *D. Mar.* VI. 1.
 Argus toto corpore videns. I. *D. Deor.* XX. 8. ib. III. 1. acutius eo videre. II. *Hiſt.* 10. cuſtos lūs. II. *Sal.* 43.
 Argumenta Cynici pro paupertate. III. *Cyn.* 4. & 5.
 Ariadne ſtellis illata. III. *Deor. Conc.* 5.
 Ariadnes filo labyrintho exit Theſeus. I. *Herm.* 47. de ea. II. *Sal.* 13.
 Aries colitur ab Aegyptiis. II. *Aſtr.* 7.
 Arignotus Pythagoricus daemone expulſit. III. *Phil.* 29. ſeq.
 Arion, citharoedus, a delphinibus ſervatur. I. *Dial. Mar.* VIII. 1. ſeq. ob artem muſicam Periandro acceptus. ib. 2.
 Aripbrates. III. *Pſeudolog.* 3.
 Ariftaenetus philoſophus. III. *Meretr.* X. pr. incuſatur paedicatus. ib. f. filio Zenoni uxorem dat. III. *Conviv.* 5. aliaque in eumd. ib. ſ. ſeqq.
 Ariftarchi cum Zenodoto diſputatio de Homero. II. 2. *Ver. Hiſt.* 20.
 Ariftarchus. I. *Jud. Voc.* 8.
 Ariftarchus Phalereus, imperator. I. *Jud. Voc.* init.
 Arifteas. I. *D. Mort.* XI. 1.
 Ariftides Themiftoclem odit. III. *Calumn.* 26.
 Ariftidis inopia. I. *Tim.* 24. juſtitia. II. 2. *Ver. Hiſt.* 10. pauper mortuus. II. *Jov. Conf.* 16. quibusnam delectatus ſermonibus. II. *Amor.* 1.
 Ariftippus. I. *D. Mort.* XX. 5. Dionyſium Siculum liberat. I. *Necrom.* 13. ejus vita & doctrina perſtringitur. I. *Auſt.* 12. virtutis & vitiorum ſequax. II. *Bis Accuſ.* 23. paraſitus. II. *Par.* 33.
 Ariftippus Agathenis fil. III. *Charid.* 4.
 Ariftobuli, adulatoris, librum in flumen projicit Alexander. II. *Hiſt.* 12.
 Ariftobulus Caſſandrinus. III. *Macrob.* 22.
 Ariftodemus. II. *Pſeud.* 4.
 Ariftonicus Marathonius orator. III. *Dem. Enc.* 31.
 Ariftophanes. I. *Piſc.* 25. poeta mordax. II. *Bis Acc.* 33.
 Ariftotelis teſtimonium de Demoſthene. III. *Dem. Enc.* 40.
 Ariftoteles, adulator. I. *D. Mort.* XIII. 5. peripateticus. I. *Auſt.* 25. quaedam ejus praecepta. ib. amicus libertatis, oſor ſervitii. I. *Merc.* 24. paraſitus. II. *Par.* 36. it. 43. docuit Alexandrum. I. *D. Mort.* XII. 3.
 Ariftogiton, paraſitus Harmodii. II. *Par.* 48.
 Ariftoxenus, muſicus, paraſitus. II. *Par.* 35. III. *Macrob.* 18.
 Arithmetica, prima adoleſcentiae Graecae diſciplina. II. *Gymn.* 21. una atque eadem apud omnes. II. *Par.* 27.
 Arithmetica juſjurandum. III. *Philop.* 12.
 Arma gettare vetitum in Graecia. II. *Gymn.* 34.
 Arrianus Epiſteti diſcipulus. II. *Pſeud.* 2.
 Ars mechanica, ſtatuarum, ſaltatoria, dicendi, cet. vid. hoc titulo. ars longa, vita brevis. I. *Herm.* 1. arte & diſciplina in quavis re opus. II. *Hiſt.* 36. quoniam ars mercede accepta dicatur. II. *Par.* 18. ars, quid. ib. 4. ars Titiae. III. *Pſeudolog.* 30.
 Arſacis, Medorum praefecti, mors. I. *D. Mort.* XXVII. 2. ſeq. it. II. *Icar.* 15.
 Arſicidae pulchra non curabant. III. *de Domo* 5.
 Arſicoeae, Lonchatae & Macentis amicitia. II. *Tox.* 44. ſeq.
 Artaxerxis memorioſi aetas. III. *Macrob.* 15.

- Artaxerxis Persarum regis aetas & exitus. III. *Macr.* 15.
 Artemisia. I. *D. Mort.* XXIV. 3.
 Atander Bospori rex. III. *Macrob.* 17. ejus exitus. ib.
 Aesculaphus Martis fil. II. *Astr.* 20.
 Aescer. an habitus mulier. III. *Philop.* 21.
 Aëlius, Cumanus leoninam pellem induit. I. *Pisc.* 32.
 & III. *Fug.* 13. comparatur cum isto philosophi.
 ib. quid Aëlio cum lyra? I. *Merc.* 25. de prospectu
 aëlii. proinde ortum. II. *Astr.* 45. ex aëlii re-
 dire potest. ib. sine aëlii calamitates. ib.
 Aëlius ad lyram. III. *Merc.* XIV. f.
 Aspalia, meretrix. II. *Sal.* 25. philosophatur. II.
Eun. 7.
 Assentator, v. adulator, parasitus.
 Assurgere advenienti. III. *Conv.* 7.
 Assyrii sacrificant columbae. II. *Jov. Trag.* 42. Deae
 Syriae. III. *Dial. de Dea Syr.* 2. ab Aegyptiis cul-
 tum divin. didicere. ib. gerunt stigmata. ib. 59.
 Assyriorum interpretes fabularum. III. *Macrob.* 4.
 Astarte, luna. III. *Dea Syr.* 4.
 Astrologia, ejus inventores. II. *Astr.* 3. quando Ba-
 bylonii eam didicerint. ib. 9. Graeci unde eam hau-
 serint. ib. 10. astrologum regno admovent Argivi.
 ib. 12. astrorum inter se choreae. II. *Sal.* 7. astro-
 logia, scientia antiqua. II. *Astr.* 2.
 Astologia, mendax creditur. II. *Astr.* 2. astrologicae
 divinationes quid prolint. ib. 29. Arcades eas te-
 nuunt. ib. 26. p. r. ib. vid. Stella, planeta, sidus.
 Astyanax de turri praecipitatus. I. *Sacr.* 6.
 Atalanta. II. *Sal.* 50.
 Arbamas. II. *Sal.* 42.
 Athei. II. *Pseud.* 25. it. 38. it. II. *Icar.* 9.
 Athenarum encomium. I. *Nigr.* 13. seq. Athenienses
 irridere dissimulando. II. *Gymn.* 18. Atheniensium
 ignotus Deus. III. *Philopat.* 9.
 Athletae, Damalias, Milo Crotoniates, Glaucus, Ni-
 costratus, alique, quos suo vide loco. eorum ad
 certamen praeparatio. I. *Herm.* 33. quando otium
 capant. II. *Ver. Hist.* I. 1.
 Athos navigare. III. *Rhet. Pr.* 18.
 Athotes sunt longaevis. III. *Macrob.* 5.
 Athropos, una Parcarum. II. *Jov. Conf.* 2.
 Atimarchus. III. *Pseudolog.* 27.
 Atreus, astrologus. II. *Astr.* 12.
 Attali Philadelphi aetas. III. *Macrob.* 13.
 Attes orgia Rheae docet. III. *Dea Syr.* 15. cum ca-
 stravit Rheae. ib.
 Attica subfannatio. I. *Prom.* 1. Attica paupertas. III.
Fug. 24.
 Attici multa in sua lingua mutaverunt. III. *Pseudolog.*
 14.
 Attin, pusionem, Rheae annus amat. I. *D. Dear.* XII. 1.
 Avari Tantalo similes. I. *Tim.* 18. exempla praebent
 Gniphon, Micyllus, Agathocles, Hipparchus, Mne-
 sithus, ceteros, quos suo vide loco; avari describun-
 tur. I. *Tim.* 13. seq. eorum vita misera. II. *Gall.* 29.
 it. 31. vid. vita divitum misera.
 Audire aliquid, ut asinus lyram. III. *Indoct.* 4.
 Audire ungibus. III. *Philop.* 3.
 Aves sacrae. I. *Sacr.* 10. Aves concurrere ad aliquid,
 ut ad noctuam aves. I. *Harm.* 1.
 Augiae repurgare stabulum. II. *Pseud.* 1. & III. *Fug.*
 23.
 Augusti primi clementia. I. *pro Laps.* 17.
 Augustus Alandrum renuntiat regem. III. *Macrob.* 17.
 ejus praeceptor. ib. 21—28. tributis levat Tarca-
 tes. ib.
 Aulicorum calamitates. I. *Merc.* 1. seq. usque ad fi-
 nem. iis necessaria adulatio. ib. 28. aulicus senex
 equo vetulo similis. I. *Merc.* 40. aulicae vitae cum
 vestibulo comparatio. ib. 42. illa defenditur. I.
Apol.
 Aurea tecta. III. *Philopat.* 23.
 Aurea Venus. III. *Charid.* 11.
 Aurei homines. III. *Epist. Sat.* 20. & 28.
 Aurei capilli Castorum. III. *Conv.* 32.
 Aureum pomum. I. *D. Mar.* V. 1.
 Aurigandi mirifica peritia. III. *Dem. Enc.* 23.
 Auris scalpendae non habere otium. II. *Bis Accus.* 1.
 auribus fideiores oculi. II. *Sal.* 78.
 Aurum sistit sanguinem. I. *Tim.* 46. spernendum uti
 littorum calculi. ib. 56. aurum multa creat mala. I.
Conf. 11. ejus contemtor Solon. ib. confertur cum
 ferro. ib. 12. aurum mutat mores. II. *Gall.* 14.
 (vid. hic nominis ob divitias mutatio, it. honores
 I. felicitas mutat mores) aurum multarum causa
 rerum. II. *Gall.* 14. vid. pecunia, nummus, divi-
 tia, felicitas. aurum ad ornandum quid faciat. III.
de Dom. 8. aurum spernere ajunt Sophistae; sed
 valde adpetunt. III. *Fug.* 20. Auri causa Eriphyle
 maritum prodidit. III. *Cyn.* 8. f. Ejus pericula. ib.
 alia mala. 15. aurum & purpura fumus. ib. 19. f.
 Autolycus, fur. II. *Astr.* 20.

B.

- Babylon. I. *Conf.* 23. incantationibus noti Babylo-
 nii. I. *Necyom.* 6. quando astrologiam didicerint.
 II. *Astr.* 9. Babylonem cepisse. I. *Merc.* 13. Baby-
 lona perditam videre, in votis est. III. *Philopat.* 28.
 Bacchica saltatio est satyrica. II. *Sal.* 79. ubi ei detur
 opera. ib. 79. it. 22.
 Bacchi contra Indos profectio. III. *Fug.* 6. & III.
Bacch. ejus duces. ib. 4. eique nomen columnae in-
 scriptum. II. *Ver. Hist.* I. 5. it. 7. quomodo a Jove
 genitus. I. *Sacr.* 5. Jovis filius. I. *D. Deor.* XVIII.
 1. ob vini inventum obtrectatur. ib. 2. multas res
 gessit. ib. 1. ejus nutrix. I. *D. Mar.* IX. 1. in Ny-
 sia educandus. I. *D. Deor.* IX. 2.
 Bacchi divinitas ridetur. III. *Deor. Conc.* 4. Bacchi
 genus & comites. ib.
 Bacchus dapis divitor. III. *Ep. Sat.* 32. f.
 Bacchus fumine perit. III. *Mort. Per.* 4. f. ex Aethio-
 pia red. eus venit in Syriam. III. *Dea Syr.* 16. tem-
 plum condit. ib. Junoni novercae inscriptionem
 dedicat. ib.
 Bacis vates. III. *Mort. Per.* 30.
 Bacidis oraculum & carmen. ib.
 Bagoas, adulterii incusatur. II. *Eun.* 10. seq.
 Balneum, canis in balneo. II. *Par.* 51. in balneis fieri
 solita. I. *Nigr.* 34. balneum ab Hippia adornatum.
 III. *Hipp.*
 Balneum, quid cani commune & balneo. III. *Ind.* 5.
 Ba-

Baptismus Christianorum. III. *Philop.* 12. f.
Barba cuneiformis. III. *Ep. Sat.* 24.
Barbam alebant veteres viri fortes. III. *Cyn.* 14.
Barbari divitiarum, non elegantiarum studiosi. III. *de Dom.* 5.
Barbarissimi. III. *Pseudolog.* 24. 29.
Barbari apud Barbaros Dii. III. *Cyn.* 20.
Barbatus Jupiter. III. *Philop.* 4.
Basta Chius. III. *Pseudolog.* 3.
Basthis & Belittae amicitia. II. *Tox.* 43.
Batrachion Pyrrho Epirotae similis. III. *Indoct.* 21.
Beati scilicet pro divitiis. III. *Cyn.* 9.
Beatorum insulae. II. 2. *Ver. Hist.* 6. urbs beatorum. ib. 11. seq. de insulis beatorum. I. *Herm.* 71.
Belittae & Basthis amicitia. II. *Tox.* 43.
Bellerophon. II. *Salt.* 42. I. *Apol.* 3. ejus alatus equus. II. *Astr.* 13. Bellerophon Antiae insidiis petitur. III. *Calumn.* 26.
Bellis factis gloriari non conciliat gratiam apud mulieres. III. *Mercat.* XIII.
Bendideum factum. II. *Icar.* 24.
Bene agendi tempus haud prorogandum. I. *Nigr.* 27.
Beneficentiae imago. II. *Imag.* 21.
Benignitatis imago. II. *Imag.* 19.
Benivolentiae imago. II. *Imag.* 20.
Beroea, urbs Macedonica. II. *Af.* 24.
Bestiae in templo non nocentes cuiquam. III. *Dea Syr.* 41.
Bibliopolis spes petitur frustra. III. *Indoct.* 24.
Bithynicum mancipium. I. *Merc.* 23.
Bithyna fabula. II. *Salt.* 21.
Biton & Cleobis, felicissimi hominum. I. *Cont.* 10.
Blepsias adulator. I. *Tim.* 58. fame periit. I. *D. Mort.* XXVII. 7.
Boni quorum veniant post hanc vitam. II. *Luct.* 7. eorum post hanc vitam praemia. II. *Jov. Conf.* 17.
Bonorum possessio temporaria. I. *Nigr.* 26. bonum nullum sine teste acceptum. I. *Cauc.* 15. vulgaria bona sordent philosophiae. I. *Nigr.* 4.
Bos aeneus, poenae genus. II. *Phal.* 11. in eum fabricator ipse injicitur. ib. seq. bos, deus, Memphi colitur. II. *Jov. Trag.* 42. boves ex Erytheia abacti. II. *Salt.* 56. Boves Solis affati exsiliunt. III. *Epist.* Sat. 23.
Bosporus. II. *Tox.* 4. Bosporani. ib. 44. mos procorum apud eos. ib. 44.
Brachmani. II. *Tox.* 34.
Brachmanes longaevis sunt. III. *Macrob.* 4. Igne lento se solent necare. III. *Mort. Per.* 25.
Branchus depictus. III. *de Domo.* 24.
Briareus, Jovis auxiliator. I. *D. Deor.* XXI. 2.
Brisei filia. II. *Imag.* 8.
Bulin Sperchinque Lacedaemonios Xerxes non occidit. III. *Dem. Enc.* 32.
Bufiris, justitiae contemtor. II. *Bis Accus.* 8.
Byblus urbs, ubi Byblia Venus. III. *Dea Syr.* 6.
Byrria. I. *Tim.* 22.

C.

Abalusa insula. II. 2. *Ver. Hist.* 46.
Cadmi transformatio. II. *Salt.* 41.
Tom. III.

Cadmus, inventor litterarum. I. *Jud. Voc.* 5. it. 12.
Caeneus. II. *Salt.* 57. Elatis filius. II. *Gall.* 19.
Calamis. II. *Imag.* 6.
Calanus ardens. III. *Mort. Per.* 25.
Calatianus Demetrius. III. *Macrob.* 10.
Calchas Homericus. II. *Salt.* 36. III. *Diff. cum Hes.* 1.
Callias. II. *Jov. Conf.* 16. it. I. *Tim.* 24.
Callicratidas. II. *Amor.* 9.
Callidemides veneno, alteri parato, exstinguitur. I. *D. Mort.* VII. 2.
Callinus. III. *Indoct.* 2.
Callisthenes. I. *D. Mort.* XIII. 6.
Callisti in feram mutatio. I. *Salt.* 48.
Callistratus orator. III. *Dem. Enc.* 12.
Calumnia multorum malorum causa. III. *Calumn.* 1. depicta ab Apelle. ib. 5. ampla ejus expositio. ib. 6. seq. maxime floret in potentum aulis. ib. 10. plerumque vexat honoratos. ib. 12. calumniator quomodo sit audiendus. ib. 30. seq.
Calydoniorum calamitates. I. *Sacr.* 1.
Calypso insula. II. 2. *Ver. Hist.* 27.
Cambyses, Cyri filius, mente captus. I. *Cont.* 13. ejus crudelitas. III. *Macrob.* 14.
Camelus in Aegypto, prov. unde ortum. I. *Prom.* 5.
Camelus aut formica, prov. III. *Epist. Sat.* 19.
Campi Elysii. II. 2. *Ver. Hist.* 14.
Campus Acherusius. I. *Necyom.* 15.
Candaules. II. *Afin.* 28.
Candor, sine rubore ad formam facit nihil. I. *Dial. Mar.* I. 3.
Canis in balneo. II. *Par.* 51. e canis redire podice. II. *Afin.* 54. canis leonum domitor. II. *pro Imag.* 19.
canis rabiosi morsus rabie inscit. I. *Nigr.* 38. Canis in praesepio. I. *Tim.* 14. caniculae Melitenenses. I. *Merc.* 34. Canis Cratetes. III. *Fug.* 16.
Canis, quid cani commune & balneo. III. *Indoct.* 5.
Canis in fidera receptus ridetur. III. *Deor. Conc.* 5.
Canicipites Dii. ib. 10. & 11.
Canon ob honestatem cognominatur Ion Platonius. III. *Conv.* 7.
Cantharus nomen servi. III. *Fug.* 28.
Cantus saltatorii. II. *Salt.* 11.
Caper non mactatur apud Aegyptios. II. *Astr.* 7.
Capilli aurei Castorum. III. *Conv.* 32.
Capulus, alterum jam in eo habere pedem. I. *Herm.* 78.
Caput papyraceum quotannis adnatat. III. *Dea Syr.* 7.
Carambis, urbs. II. *Tox.* 57.
Carcinochires. II. 1. *Ver. Hist.* 35.
Cardianus Eumenes. I. *Salt.* 8.
Carion, famulus Megapenthis. I. *Cat.* 12.
Carmina Grammatici recitant in convivio. III. *Conv.* 17. Carmen nuptiale frigidum. ib. 41.
Carneadis actas. III. *Macrob.* 20.
Caro ad cibum non ad purpura inficiendum creatus. III. *Cyn.* 11.
Caryae, pagus Laconicus. II. *Salt.* 10.
Caryatica, saltandi genus. II. *Salt.* 10.
Caryonautae. II. 2. *Ver. Hist.* 37.
Cassandra a Polygnoto picta. II. *pro Imag.* 7.
Cassiopeia laudes admittit. II. *pro Imag.* 7. de ca. II. *Salt.* 44.

Bbbbb

Ca-

- Castor, saltator. II. *Salt.* 10.
 Castorum aedes fulmine tactae. I. *Tim.* 10. Castor & Pollux similes. I. *D. Deor.* XXVI. 1. quomodo discernantur. ib. siate nus illorum amor. ib. 2. alternis moriuntur. ib. 1. cur. ib. 2.
 Castorum sacerdos. III. *Conv.* 9. eorum capilli aurei. ib. 32. In malo navis adparent. III. *Charid.* 3. f. & III. *Navig.* 9.
 Castro. Castrat se ipsum Combabus. III. *Dea Syr.* 20. Hinc & ad alios transit idem mos. ib. 26. 27. Conf. *Gallus.* Ritus castrandi. ib. 51.
 Catechumeni. III. *Philop.* 17.
 Catena Jovis. I. *D. Deor.* XX. 10. vid. *Jupiter.*
 Cavea. prov. mors invadet, etsi cavea te includas. III. *Dem. Enc.* 6.
 Caulomycetes. II. 1. *Ver. Hist.* 16.
 Causidicis quae inesse debeant. I. *Pisc.* 29.
 Cebes. I. *Merc.* 42.
 Cecrope nobilior. I. *Tim.* 23. de eo. I. *Necrom.* 16.
 Cedalion depictus. III. *de Domo* 28.
 Celus. II. *Salt.* 40.
 Celsus, amicus Luciani, sapiens, veri amans. II. *Pseud.* 61. ejus contra magos libri quid contineant. ib. 21.
 Cenchreae, non Cenchreas usque discessisse. II. *Quom. Hist.* 29.
 Cenchroboli. II. 1. *Ver. Hist.* 13.
 Centaurus a Zeuxe pingitur. I. *Zeux.* 3. seq. Centaurorum furor. II. *Salt.* 48.
 Cepa, deus Pelusioris. II. *Jov. Trag.* 42. Cepa cibus pauperum. III. *Ep. Sat.* 28.
 Cepheus. II. *Salt.* 44.
 Ceramicius locus Athenis. III. *Meretr.* X. f.
 Cerberum vidisse dicuntur attoniti. III. *Philop.* 1.
 Cerberus, ejus officium. II. *Luc.* 4. I. *D. Mort.* XX. ir. XXI.
 Cereris ligiferae sacerdos, i. e. casta. III. *Meretr.* VII. f.
 Ceytanina Thanatusia. II. 2. *Ver. Hist.* 22. vid. exercitia.
 Ceryces. II. *Pseud.* 39.
 Cestus Veneris. I. *D. Deor.* XX. 10. vid. Mercurius.
 Cethegus, consularis, ridicula committit multa. II. *Dem.* 30.
 Cetus a Perseo interfectus. I. *D. Mar.* XIV.
 Ceyx. I. *Halc.* 1.
 Chaereas. III. *Conv.* 42. & eod. Dial. saepe.
 Chaerephon quomodo impulsus ad philosophiam Stoicam. I. *Herm.* 15.
 Chalcedon, urbs. II. *Pseud.* 9.
 Chaldaei sunt longaevi. III. *Macrob.* 5.
 Chaldaei, vates. I. *D. Mort.* XI. 1. I. *Herm.* 6.
 Chirades, adulator. I. *D. Mort.* VI. 5.
 Charicenus putidus fenex. III. *Philop.* 20.
 Chariclea Demonactis uxor, meretrix. II. *Tox.* 13.
 Charicles. II. *Amor.* 9.
 Charidemus III. 618. seq.
 Charinus, adulator. I. *D. Mort.* V. 1.
 Charis. I. *D. Deor.* XV. 2.
 Charixenus testantemq. amici jubetur, ejus filiam collocare dote. II. *Tox.* 22.
 Charmides. I. *D. Mort.* XX. 6.
 Charmolaus Megaris. I. *D. Mort.* X. 3.
 Charon, alterum jam pedem in illius habere cymba. I. *Apol.* 1. eum ipsum acquare annis. I. *D. Mort.* XXVII. Charon versibus Homeri visum recipit. I. *Cont.* 7. ad superos cur migrarit. ib. 1.
 Charops, cynaedus. II. *Jov. Conf.* 14.
 Chelidoneae quam sint periculosae. III. *Navig.* 8. seq.
 Chelidonius, cynaedus. I. *Merc.* 33. Chelidonii. II. *Amor.* 7.
 Chiron in perpetua rerum mutatione ponit voluptatem. I. *D. Mort.* XXVI. libenter mortuus, cur. ib. praeceptor Achilles. I. *D. Mort.* XY. 1.
 Chlevocharmus. III. *Philop.* 21.
 Chorda, bis per omnes chordas. I. *Prem.* 6.
 Christiana religio traditur. III. *Philopatr.* toto dial.
 Christiani. II. *Pseud.* 25. it. 38. eos insectatur Lucianus toto Dial. de *Mort. Per.* III. p. 325. seq. Christus cruci adfixus. ib. 11. Christiani in captivos benefici. ib. Christiani contemunt mortem, spe immortalitatis. ib. 13. se vocant fratres. ib. omnia arbitrantur communia. ib.
 Chrysippus, amicus libertatis, osor servitii. I. *Merc.* 24. varia de Chrysippi doctrina. I. *Aust.* 21. seq. est omnia simul. ib. 20. ejus actas. III. *Macrob.* 20. ejus tricae. III. *Conv.* 30. Indifferentia vocat mala. ib. 31.
 Chrysis cum Apolline exposita. I. *Sacr.* 3.
 Ciborum varietas laudatur. III. *Cyn.* 5. eadem improbat. ib. 6. cibi peregrini adpetuntur ab intemperantibus. ib. 8. ciborum varietas morbos infert. ib. 9.
 Cicadam alis prehendere quid. III. *Pseudolog.* 1.
 Cilices, latrones. II. *Icar.* 16.
 Cinaedus latere non potest. III. *Indot.* 23.
 Cinyras. III. *Dea Syr.* 9. & *Rhet. Pr.* 11.
 Cinyrus Helenam rapit. II. 2. *Ver. Hist.* 25. ib. 30.
 Cippus ponendus pro altari. III. *Deor. Conv.* 18.
 Cippus viri, diapladi morsu extincti. III. *Diff.* 6.
 Circe, adiutrix Ulyssis. II. *Astr.* 24.
 Cithaeron. I. *D. Mort.* XXVII. 2.
 Civitas, quid. II. *Gymn.* 20. circa eam bene instituendam Graecorum cura. ib. civitatis cujusdam beatas descriptio. I. *Herm.* 22. seq.
 Clamor, causas dicentibus utilis. I. *Tim.* 11. clamare voce stentorea. II. *de Luc.* 15. *Zirim* clamare apud Scythas, quid. II. *Tox.* 40.
 Clarii vaticinandi arte celebres. II. *Pseud.* 29.
 Clava tribuitur philosophis. III. *Conv.* 44. & saepe. ib. item III. *Fug.* 14.
 Clavo clavum ejicere. I. *Apol.* 9.
 Cleaenetus. III. *Navig.* 22.
 Cleanthis actas & mors. III. *Macrob.* 19. sapiens praedicatur. III. *Conv.* 32.
 Cleobis & Biton, felicissimi hominum. I. *Cont.* 10.
 Cleodemus peripateticus. III. *Philop.* 6. gladius & falx cognominatur. III. *Conv.* 7. puerum corrumpere tentat, sed proditur argento humi cadente. ib. 15.
 Cleolaus. III. *Philopatr.* 28.
 Cleombrotus lecto libello de animae immortalitate se praecipitat. III. *Philop.* 1. f. & not. 24.
 Cleon, orator Atheniensium. I. *Salt.* 3. in Cleonem aut Hyperbolum aliquem incidere. I. *Tim.* 30.

- Cleonae. I. *Cont.* 23.
 Cleonymus pulcher. III. *Charid.* 4.
 Clinias, rhetor, facilegius. II. *Icar.* 16.
 Clitus. I. *D. Mort.* XIV. 3. it. XIII. 6.
 Clotho, una Parcarum. II. *Jov. Conf.* 2.
 Clymene. I. *D. Deor.* XII. 1.
 Clytaemnestra. II. *Sal.* 42: a quibus interfecta. II. *Amor.* 47. occisae pictura. III. *de Domo* 23.
 Cnemon testis ruina oppressus. I. *D. Mort.* VIII.
 Cnidus, urbs Veneris. III. *Amor.* 11.
 Coeconas. II. *Pseud.* 6.
 Cocytus, fluvius. II. *Luct.* 3.
 Coedro nobilior. I. *Tim.* 23.
 Coelum terrae miscere. I. *Cauc.* 9: in tertium coelum penetrans Galilaeus. III. *Philop.* 12.
 Coelum ut peilem explicavit Deus. III. *Philop.* 17.
 Coenarum adparatores nimis curiosi. I. *Nigr.* 33. Coena absoluta, quae domum fertur. III. *Conv.* 38.
 Coitus, de coitu cum mulieribus sententia Euripidis. II. *Amor.* 38. femininam in eo voluptatem praefert virili Tiresias. ib. 27. naturae servant leges in coeundo animalia. ib. 22.
 Collyrium. II. *Pseud.* 21.
 Colocynthopiratae. II. 2. *Ver. Hist.* 37.
 Colossi Rhodii caput imponere nani corpufculo. II. 2. *Hist.* 23. Colossi extra ornati, intus foedi. II. *Gall.* 24. eis comparantur reges. ib. seq.
 Columba non vefcuntur Aegyptii. III. *Dea Syr.* 14. Columba res sacra Assyrii. ib. 54.
 Columbae sacrificant Assyrii. II. *Jov. Trag.* 42.
 Coma signum nobilitatis apud Aegyptios. III. *Navig.* 3. quomodo ornantur veteres Graeci. ib. Coma fictitia meretricum. III. *Meret.* V. & XI. Comas ponunt nubentes. III. *Dea Syr.* 60.
 Comati pueri in deliciis. III. *Fug.* 20. & III. *Ep. Sat.* 24. vocantur Hyacinthi, Achilles, & Narcissi. ib.
 Combabus castrat se ut suspicionem amoris vitet. III. *Dea Syr.* 20. Amatus a regina. ib. 23. liberat se a supplicio, demonstrata castratione. ib. 25. 26.
 Commissatores, quinam isti apud Graecos. II. *Amor.* fine.
 Comitia Jovis. III. *Deor. Conc.* 14. p. 536. Comititia Deor. in Olympo. ib. 15.
 Comoediae suum inest saltationis genus. II. *Salt.* 26. quale spectaculum comoedia. ib. 28. comici ob fabulam male ordinatam spernuntur. I. *Nigr.* 8. ornatum personarum quidam actionibus dehonestant. ib. 11. comoedorum apud Graecos licentia. II. *Gymn.* 22. perstringit eos Anacharsis. ib. 23. Comoedias scribere quando desitum. III. *Dem. Enc.* 27.
 Comparatio, in laudando comparare, scitum. II. *pro Imag.* 19. parvum cum magno adulatorie comparare quid sit. ib. 13. quomodo iusta instituenda comparatio. ib. 19.
 Composita verba faceta. III. *Trag.* vs. 191—202.
 Concurrere ad aliquem, ut ad noctuam aves. I. *Harm.* 1.
 Conjugium inaequale, formosi viri & deformis feminae. II. *Tox.* 24. seq.
 Conon, ex Conone efficere Titormum. II. 2. *Hist.* 34.
 Consilio emendare difficilium, quam reprehendere. vid. *reprehendere*; consilium mutare Epimethei, non opus est Promethei. I. *Prom.* fine.
- Contentum neminem esse sua sorte. II. *Icar.* 25. philosophum oportet esse contentum. v. *philosophus*.
 Contradicere utile. II. *Gymn.* 17. vid. *opponere*.
 Contumelia te adficit, qui servos filiumque tuum. III. *Sol.* 10.
 Convictio s. elenchus. I. *Pisc.* 17.
 Convitio nihil fit deterius. I. *Pisc.* 14.
 Convivales fraudes. I. *Cauc.* 8.
 Convivium lepidum. III. p. 416. seq. In convivio gesta non decet vulgare. III. *Conv.* 3. *Convivium memorem odi*, prov. ib. In eo carmina canuntur. ib. 17. scurrae inter moras opsoniorum inducti. ib. 18. sermonum in conviv. habitorem meminisse, difficile. III. *Charid.* 2.
 Coraci. II. *Tox.* 7.
 Cordax, saltandi genus. II. *Salt.* 22. it. 26.
 Corintho non protulisse unquam alterum pedem. II. *Hist.* 29.
 Cornices in Hesiodi sepulcro. III. *Mort. Per.* 41.
 Cornua elephantorum. III. *Dea Syr.* 16.
 Cornutus syllogismus. III. *Conv.* 23.
 Cornutus Jupiter ridetur. III. *Deor. Conc.* 10.
 Coroebum aut Melitiden putare aliquem. II. *Amor.* 53: Coroebi esse aut Margitae. III. *Phil.* 3.
 Coronae sub naribus potius, quam in capite gestandae. I. *Nigr.* 32. coronae victricis varia genera. II. *Gymn.* 8.
 Coronati nautae. III. *Ner.* c. ult.
 Corpus, virorum & mulierum quomodo differant. II. *Abd.* 28. corpus aëri, cuiusque adsuafaciendum tempestati. II. *Gymn.* 24. Corpus cur ungant Graeci, in palaestram abituri. ib. laboribus subactum, sudoris expers. ib. in eodem corpore non semper forma & virtus una habitant. II. *Imag.* 11. comparatur ista exterioris ab interiori diversitas. ib.
 Corybantes. I. *D. Deor.* XII. 1. Corybanticus morbus. II. *Lex.* 16. a quo saltare iussi. II. *Salt.* 8.
 Corybas. III. *Deor. Conc.* 9.
 Cothurnus, homo. III. *Pseudol.* 16.
 Cottabus quid. III. *Philop.* 17. & not. 52.
 Cornucum contra gallos apud Graecos pugna. II. *Gymn.* 37.
 Crates. II. *Paraf.* 43. I. *D. Mort.* XXVII.
 Cratini comici aetas. III. *Macrob.* 25.
 Crato saltationem odit. II. *Salt.* 1. mente mutata, laudat. ib. 85. cui vitae generi adfectus. ib. 1. ejus in aliquem laxare canem. ib. 4. de eo. I. *D. Mort.* X. 6.
 Creon. II. *Salt.* 42.
 Cretenses laude saltationis nobiles. II. *Salt.* 8. Ostendunt Jovis sepulcrum. III. *Philop.* 10. & I. *D. Mort.* crebro; item I. *Sacrif.* 10. &c.
 Cribrum, alter mulget hircum, alter supponit cribrum. II. *Dem.* 28. cribro vaticinari. II. *Pseud.* 9.
 Cristas quatiant milites. III. *Meret.* XV. f.
 Critolai Peripatetici aetas. III. *Macrob.* 20.
 Croesus, ejus filius surdus. II. *pro Imag.* 20. Apollini lateres consecrat aureos. I. *Cont.* 11. seq. in rogi impositus. II. *Gall.* 23. ejus perit filius aberrante Adraffi hasta. II. *Jov. Conf.* 12. ejus mors. I. *Cont.* 13. veritati parum amicus. ib. 11. seq. in servitutem datur. I. *Nec.* 16. cum Solone confabulatur. I. *Cont.* 9. sq.

Croesus, Lydorum pessimus dicitur. I. *D. Mort.* II. 1. ib. 2. divitiis brevi tempore excidit. III. *Nav.* 26.
 Cruces, ad imitationem litterae ταυ. I. *Jud. Voc.* fine.
 Cruci adfixus in Palaestina. III. *Mort. Per.* 11.
 Ctesias, scriptor fabulosus. II. 1. *Ver. Hist.* 3. Artaxerxis Mnemonis medicus. II. 2. *Hist.* 39.
 Cresibii aetas. III. *Macrob.* 22.
 Cubito amovere adstantes. III. *Philop.* 19. f.
 Cupido, Japeto antiquior. I. *D. Deor.* II. 1.
 Cupiditas habendi fons malorum. III. *Cyn.* 15. Cupidi homines similes iis qui torrente auferuntur. III. *Cyn.* 18.
 Cura. Proverb. non curat Hippoclitides. I. *Apol.* 15. & III. *Philopat.* 28. f.
 Curetes sagittas tingunt opio. I. *Nigr.* 37. a quo saltare jussi. II. *Salt.* 8.
 Currendi exercitum apud Graecos. II. *Gymn.* 27.
 Currus boyem saepe effert. I. *D. Mort.* VI. 2. Currum regendi mira peritia. III. *Dem. Enc.* 23.
 Cybelus, oppidum Atheniense. I. *Jud. Voc.* 7.
 Cycladum insulae. II. *Tox.* 17.
 Cyclops pro homine impuro. III. *Pseudolog.* 27.
 Cyclopes. I. *Tim.* 19. Vid. *Ulysses.*
 Cydimache, foeda mulier. II. *Tox.* 24.
 Cyllenii sacrificant Phanteti. II. *Jov. Trag.* 42.
 Cynethus, Demetrii adulator. II. *pro Imag.* 20.
 Cynicus philosophus gannire dicitur. III. *Mort. Per.* 6.
 Cynici perfringuntur. I. *Vit. Auct.* & passim. Eorum mores. III. *Cyn.* toto Dialogo.
 Cynici non vocati adfunt in conviviis. III. *Conv.* 11. stans vult edere. ib. 13. vel humi jaceas. ib. de virtute & vitio disputat. ib. aliaque ridicula de iisdem 14. & seq. eorum habitus ac vita dura. III. *Cyn.* 1. satis est, quod ad necessitatem. ib. 3. argumenta eorum pro paupertate. ib. 4. & 5. sunt comati & hirsuti. ib. 17. eorum vita quies & libertas. ib. 19. aureae coronae & purpura ipsis fumus est. ib. f.
 Cyniscus philosophus. I. *Cat.* 7.
 Cynobalani. II. 1. *Ver. Hist.* 16.
 Cynocephalus. II. 1. *Ver. Hist.* ad fin.
 Cyrus major. II. 2. *Ver. Hist.* 9. mors Cyri. I. *Cont.* 13. rex Persarum. ib. 9. a cane nutritus. I. *Sacr.* 5. ejus aetas & mortis causa. III. *Macrob.* 14. fratri Artaxerxi bellum infert. ib. 15.
 Cytmides, quale unguentum. II. *Pseud.* 22.

D.

Dadis. II. *Pseud.* 39.
 Daedalus quomodo volarit. II. *Imag.* 21. astrorum scrutator. II. *Astr.* 14. chorum ducit. II. *Salt.* 13.
 Daemon, de iis plauftra mendaciorum. III. *Phil.* 11. seq.
 Damafias, athleta. I. *D. Mort.* X. 5.
 Damis, Epicureus. II. *Jov. Trag.* 16. ejus cum Timocle de diis disputatio. ib. 4. it. 16. it. 35. veneno perit filii. I. *D. Mort.* XXVII. 7.
 Damon, adulator. I. *D. Mort.* V. 1.
 Damonis & Euthydici amicitia. II. *Tox.* 19. seq.
 Damoxenus, luctator. I. *D. Mort.* I. 3.
 Danae. I. *Tim.* 13. II. *Salt.* 44. ab Acrifio in cistam

conjecta. I. *D. Mar.* XII. 1. in mare projecta lavatur. ib. 2.
 Danaides, aquam congerere in dolium Danaidum. I. *Tim.* 18. I. *Herm.* 61.
 Danaus. II. *Salt.* 44. durius educat liberos. I. *D. Mar.* VI. 1.
 Dandamidis & Amizocae amicitia. II. *Tox.* 38. seq.
 Daphne, quomodo picta. II. 1. *Ver. Hist.* 8. in arborem veria. I. *D. Deor.* XV. 2. fugit Apollinem. I. *D. Deor.* II. 2. I. *Tim.* 18.
 Darius victus. I. *D. Mort.* XII. 3.
 Dea Syria. vid. *Syria.*
 Decrianus, sophista. II. *Afin.* 2.
 Dejanira, zelotypa. II. *Salt.* 50.
 Delatio. Vid. *Calumnia.*
 Deliciarum & lautitiae reprehensio. I. *Nigr.* 35.
 Delphica divinatric. II. *Afin.* 23. I. *Herm.* 60.
 Delphines amantes hominum. I. *D. Mar.* VIII. 1. seq.
 Delus, in eo quomodo peragantur sacrificia. II. *Salt.* 16.
 Demades, ad bellum timidus. II. *Par.* 42.
 Demades orator ex nauta, garrulus. III. *Dem. Enc.* 16. conf. not. ib.
 Demeas, rhetor. I. *Tim.* 49. seq.
 Demetrii Sunientis, cum Antiphilo amicitia. II. *Tox.* 27.
 Demetrius, vexatus tussi, mediocriter scire dicitur ab adulatore. II. *pro Imag.* 20.
 Demetrius Cynicus saltatorium accusat artem. II. *Salt.* 63. brevi post vituperia mutat in laudes. ib. 63. ejus jocus adversus indoctum. III. *Indoct.* 19.
 Demetrius Platonius apud Ptolemaeum accusatus. III. *Calum.* 16.
 Demochares. III. *Macrob.* 10.
 Democrates. III. *Navig.* 22.
 Democritus. I. *Sacrif.* 15. omnia deridet, cur. I. *Vit. Auct.* 13.
 Democritus Abderitanus, spectrorum oppugnator. III. *Phil.* 32. ejus aetas. III. *Macrob.* 18.
 Demonax, aliis imitandus proponitur. II. *Demon.* 2. cujas. ib. 3. a natura ad vitam rectiorem excitatur. ib. ejus praeceptores. ib. cur de vita sponte abierit. ib. 4. eclecticus philosophus. ib. 5. quam scite vitia aliorum correxerit. ib. 7. mitis, mansuetus, hilaris. ib. 6—9. it. 16. eloquentia populum sedat. ib. 9. cur accusatus. ib. 11. quomodo adversarios sibi reddiderit propitios. ib. ejus quaedam acute & urbane dicta. ib. 12. seq. quomodo Cynicum quemdam philosophum adseclavit. ib. 19. Demonax, clarissimus Ephesiorum dicitur. II. *Tox.* 13. Luciani est familiaris. II. *Dem.* 1. magno semper in honore habitus. ib. 63. seditionem sola praesentia restinguit. ib. 64. quot annos vixerit. ib. 63. de sepultura sua quid jussit. II. *Dem.* 66. magnifice sepultus. ib. 67. ab Epicteto monitus, ut uxorem duceret, quomodo eum redarguerit. ib. 55.
 Demosthenes, rhetor Paenientis. II. *Bis Acc.* 31. patriae sollicitator. II. *Par.* 42. per eruditionem magnus. I. *Somn.* 12.
 Demosthenes oetias descripsit historiam Thucydidis. III. *Indoct.* 4. Demosth. & Homerus comparantur. III. *Dem. Enc.* 4. seq. laudatur a poetica suavitare. ib. 7. De-

Demosthenes Homero antefertur. *ib. seq. patria Demosthen. Athenae. ib. 10. solus vivam & spirantem orationem effecit. ib. 14. aquam potans scribebat. ib. 15. Antipater eum ad se adduci cupit. ib. 29. Demosthenis libertas in dicendo. ib. 36. ejus vis & argumenta valida. ib. 32. 33. auro inexpugnabilis. ib. 33. si solus vigilat, hostium consilia impedit, propugnaculum patriae est. ib. 35. sine eo Athenienses sunt Aenianes & Thessali. ib. 39. f. ejus laudes. ib. ante, & deinceps. Magis timendus quam classes & triremes. ib. 37. ejus sermo ante mortem. ib. 44. ad 48. ejus mors a veneno sumpto. ib. 49.*

Demosthratus. *II. Pseud. 45.*

Dendritae. *II. 1. Ver. Hist. 2.*

Derceto: Dea femimulier, semipiscis. *III. Dea Syr. 14.*

Derisor humanae stultitiae. *I. D. Mort. I. derisores probantur vulgo. vid. vulgus.*

Detonatus mentem. *III. Philopat. 26. ibique not.*

Deucalion. *I. Tim. 13. ejus tempore diluvium. II. Salt. 39. III. Dea Syr. 12. ter, quater, Scythia fuisse dicitur. ib. In arcam ingressus Diluvii causa. ib. post diluv. Deucal. aram construit. ib. Aedem Junoni condit. ib. An in ejus memoriam phalli altissimi quotannis incenduntur. ib. 28.*

Deus. *v. Dii.*

Deus hospitio excipienti similis. *III. Cyn. 7. Conf. Dii.*

Deus ignotus Atheniensium. *III. Philopat. 9. & not. 79. iterum ib. c. 28. Deus unus statuitur. ib. 12. ac triunus. ib. Omnia videt, etiam cogitationes. ib. 17. ut hominem ex nihilo ejus quod ante fuit, crearet, coelum explicaret, ceteraque crearet. ib.*

Dextrae praecisio, poenae apud Scythas genus. *II. Tox. 10.*

Dialogus quot deformetur modis. *II. Bis Acc. 33. a Syro ejus emendatur forma. ib. 34. dialogus & comodia junguntur. I. Prom. 5. quomodo differant. ib. 6.*

Diana, obsestrix. *I. D. Deor. XXVI. 2. maculat hospites. XXIII. 1. ad sacrificium non adhibita, varia creat mala. I. Sacr. 1. eam Scythae humana placant carne. ib. 13. cur a Cupidine capi nequeat. I. D. Deor. XIX. 2.*

Dianae templum incendit quis, ut famam consequeretur. *III. Mort. Per. 22. Diana irata Oeneo, quod sola non invitata sit ad sacrificium. III. Conv. 25.*

Diafia. *I. Tim. 7.*

Dicendi sapientia. *v. Rhetorica, eloquentia.*

Dictaeum antrum. *I. D. Mar. XV. 4.*

Didactrum, de eo praeceptorum cum discipulis expostulationes. *I. Herm. 80. seq. it. II. Icar. 16.*

Dido. *II. Salt. 46.*

Didymaei vaticinandi arte celebres. *II. Pseud. 29. Didymaeum oraculum. II. Astr. 23.*

Diei sacrificant Aethiopes. *II. Jov. Trag. 42.*

Digito extremo attingere aliquid. *II. Dem. 4.*

Digito monstrari. *III. Meretr. VI. fin.*

Dii patriam quique suam amant. *III. Patr. Enc. 5. Dii perfecti, classici. III. Deor. Conc. 1. & 15. Deorum multitudo ac monstra ridentur. ib. 4. ac deinceps. item III. Philop. 4. & 11. Deorum rusticorum for-*

ma. *ib. Dii spurii. ib. 7. & 13. Deorum recens agitur. ib. 15. f. & seq. barbati. III. Cyn. 20. Deorum molestiae. II. Bis Acc. 1. hominum in eos indignatio. ib. 3. seq. variae de diis opiniones. II. Icar. 8. seq. eis cur sacrificetur, cum boni nihil per eos contingat hominibus. II. Jov. Conf. 5. deorum de primatu contentio. II. Jov. Trag. 9. seq. deum ex machina advocare. III. Phil. 29. Dii falli nescii. II. Phal. pr. 1. perstringuntur. II. Jov. Conf. 8. ambigua eorum responsa. ib. 14. eorum providentia a quibus negata. ib. 6. Dei esse corrigere peccata. II. Dem. 7. deorum varia genera. II. Jov. Trag. 42. de diis sententia Euripidis. ib. 41. cur dubitandum de eorum providentia. ib. 19. ea negatur. ib. 4. it. 16. seq. & 35. metu gigantum in Aegyptum transfugiunt dii. I. Sacr. 14. eis ponuntur templa. ib. 11. signa eis quaedam assimulantur. ib. ponuntur diis altaria. ib. 12. ab Aethiopibus excipiuntur convivio. ib. 2. hominibus vendunt bona. ib. Dii olim etiam homines adhibere ad convivia. I. Sacr. 9. cur eam deinde sustulerint consuetudinem. ib. qualis eorum vita. ib. 5-9. quarundam gentium dii. ib. 10. eorum taxantur adulteria. I. Cane. 17.*

Diluvii universalis causa hominum malitia. *III. Dea Syr. 12. animalia cum Deucalione arcam ingressa. ib. Diluvium, tempore Deucalionis. II. Salt. 39.*

Dinias a meretrice vexatus, ab amico liberatur. *II. Tox. 13. seq. ejus cum Agathocle amicitia. ib. 12. seq. admittit parasitum Zenophantum. I. D. Mort. VII. 1.*

Dino. *III. Macrob. 15.*

Dinomachus, Stoicus. *III. Phil. 6.*

Dio Syracusanus, discipulus Demetrii & Aristippi. *I. Aut. 19. gulae amicus. ib.*

Diocles, philosophus contentiosus. *II. Eun. 4.*

Diogenes. *II. Paras. 43. quomodo quis gloriam possit consequi, monstrat. II. pro Imag. 17. cur dolium volverit. II. Hist. 3. amator Laidis. II. 2. Ver. Hist. 18. I. Nec. 18. ejus mors bona. I. D. Mort. XX. 3. hereditas. ib. ejulatus Sardanapali, Midiae, aliorumque deridet. I. Nekom. 18. ejus in Lucianum oratio ficta. I. Pisc. 25. squalidus, vultu tristis. I. Aut. 7. sectator Herculis. ib. 8. ejus doctrina. ib. omnibus convitiandum esse, docet. ib. 10. Herculis divinitatem deridet. I. D. Mort. XVI. alacriter mortem obiit. ib. XXI. 2. infectatur Mausolum. ib. XXIV. 3.*

Diogenis Seleucienensis aetas. *III. Macrob. 20.*

Diomedes. *I. D. Mort. XX. 1. it. II. Par. 44.*

Dion, accusator Dionysii. *I. Nec. 13.*

Dioniscus Medicus. *III. Conv. 1. & 20.*

Dionysius intemperans. *II. Bis Acc. 20. e rege praeceptor puerorum. II. Gall. 23. Dionysiaci libertas. I. Prom. 6. Dionysiaci saltatio. II. Salt. 22. Dionysiaci agere. I. Merc. 16.*

Dionysius Siculus, poenae a Minoë exsolutus. *I. Nec. 13. eruditos juvit pecunia. ib.*

Dionysius tyrannus malas scripsit tragoedias. *III. Indoct. 15.*

Dionysodorus. *I. pro Laps. 10.*

Dionysodorus rhetor. *III. Conv. 6. f. & 39. &c.*

Dionysus e semore Jovis ortus. *I. D. Deor. IX. 2.*

- Diophantus, rhetor. I. *D. Mort.* X. 12.
 Diopithes imperator. III. *Dem. Enc.* 37.
 Dioscurorum alter navem servat. III. *Nav.* 9. In malis navis adparent. III. *Charid.* 3. f. Vid. *Castor*.
 Diotima. II. *Imag.* 18. II. *Eun.* 7.
 Diotimus Megarensis. III. *Charid.* 3.
 Diphilus cognomine Labyrinthus. III. *Conv.* 6. & 20. ac 36. &c.
 Dipladis descriptio ac nominis ratio. III. *Dipf.* 4. ejus venenum quomodo moveatur. ib. 5. quando Diplades hominibus potissimum insidiantur. ib. 8.
 Disciplina Graecorum. II. *Gymn.* 20. seq. v. *Graeci.* it. *adolescencia*, educatio disciplina adolescentiam reddit incitatioem. ib. 20. quanam Scythicae, adolescentiae prima. II. *Tox.* 6. viribus adolescentiae debet esse aequalis. I. *Nigr.* 28. quid in ea potillimum observandum. I. *Somn.* 27. seq. durior quaedam. I. *Nigr.* 27. statim sub initio. I. *Somn.* 3.
 Disputationes philosophorum ad vulnera procedunt. III. *Conv.* 1.
 Disputationes frivolae. II. *Bis Acc.* 34. (vid. *Logomachia*, it. *philosophi*) longae quaedam & acerbae. I. *Herm.* 11. ad novas disputationes quomodo adfecti quidam. III. *Bacch.* 5.
 Distractio mentis per opiniones. II. *Icar.* 10.
 Divinatrix Delphica. v. *Delphica*. divinatione non immutatur fatum. II. *Astr.* 28. veteres cur dediti fuerint divinationibus. ib. 23. divinator quidam a Demonacte quomodo reprehensus. II. *Demon.* 37.
 Divinatio vera ac falsa. III. *Diff. cum Hes.* 7. seq.
 Divites, & divitiae. divites admonentur. I. *D. Mort.* 1. 3. mortem aegre ferunt. I. *Cat.* 14. divitiae reconditae. I. *Tim.* 13. rejiciuntur. ib. 38. earum fugacitas. ib. 29. & III. *Navig.* 26. quanam eas vitia comitentur. ib. 28. contra divites promulgatur apud inferos judicium. I. *Nec.* 19. seq. vid. *nummi*, *pecunia*, *avarus*. divitum misera vita. II. *Gall.* 29. it. 15. 31. it. dives quid sine paralito. II. *Par.* 58. quid illi hic proflit. ib. 59. divitiis elatis quisnam superveniat casus. II. *Imag.* 21. iis moderate utentes, securi. ib. pauperum status melior, quam divitum. II. *Gall.* 21. seq. quidam divitiarum causa pericula subeunt gravissima. I. *Tim.* 26. divitum multi adversa valetudine utuntur. III. *Nav.* 27. divitiae malis hominibus obvenire solent. III. *Sat.* 9. 3. f. & 11. divites non sunt beati. ib. 26. vanae oves sine testibus. ib. 29. f. & 33. quomodo divites vitent invidiam. ib. 33.
 Divitum querelae de pauperibus. III. *Ep. Sat.* 37. seq. divitiae ad indifferentia referuntur. III. *Conv.* 36. & 37. divitiarum pericula. III. *Cyn.* 8. divitum misera vitae ratio. ib. 17. & 18.
 Doctus. v. *Eruditi*.
 Dodonaea fagus. II. *Amor.* 31. it. II. *Gall.* 2.
 Dolium volvere in Craneo. II. *Q. Hist.* 63. dolium Danaidum. I. *Herm.* 61. vid. *Danaides*.
 Dolor non est indifferens. III. *Conv.* 47.
 Domitorum & honesta & turpia sciunt servi. II. *Asin.* 5.
 Doris ob Polyphemum deridet Galateam. I. *D. Mar.* 1. 1.
 Dormire sub Mandragoris. I. *Tim.* 2. dormire a man-
 dragora. III. *Dem. Enc.* 36.
 Dosiadae ara. II. *Lex.* fine.
 Drachma oratori soluta. III. *Dem. Enc.* 36. & not.
 Draco, fidus. II. *Astr.* 23. custos auri. II. *Salt.* 56. signum numeri apud Parthos. II. *Hist.* 29. dracones a mulieribus aluntur. II. *Pseud.* 6. draco, deus. ib. 13. seq. quodnam cuidam nomen impositum. vid. *Glycon*.
 Dracon legiflator. III. *Calam.* 8.
 Drimylus. II. *Gall.* 14.
 Dromo. I. *Tim.* 22. Dromonis labores. I. *Merc.* 25.
 Duces praecleari qui tam fortiter pugnant, quam sapienter ordinant aciem. III. *Hip.* 1.

E.

- E**Brius describitur. I. *Tim.* 944.
 Echinades. II. *Salt.* 50.
 Echo garrula. I. *D. Mar.* 1. 14.
 Eclecticus philosophus quomodo quis fieri nequeat. II. *Herm.* 49. it. 52. seq. electionis philosophicae requilita. ib. 64.
 Educationis durioris exempla. I. *D. Mar.* VI. 1. it. I. *Nigr.* 27. v. *disciplina*, *adolescencia*, *Graeci*.
 Elatus fortuna sua quis superveniat casus. II. *Imag.* 21.
 Elegeia ridicula. III. *Conv.* 41.
 Elenchus, f. convictio. I. *Pist.* 17. Menandri. III. *Pseudol.* 4.
 Elephantorum cornua. III. *Des. Syr.* 16.
 Eloquentia nobilissimos efficit viros. III. *Rhet. Pr.* 2. (vid. *Rhetorica*) in senectute demum matura. III. *Herc.* 4. eloquentiam Graecam quomodo comparare deceat. II. *Lex.* 22. tribuunt eam Graeci Mercurio. III. *Herc.* 4. Galli Herculi. ib. 4.
 Elyllii campi. II. 2. *Ver. Hist.* 14.
 Emmeleia, saltationis genus. II. *Salt.* 22. it. 26.
 Empedocles. II. *Icar.* 13. affatus. II. 2. *Ver. Hist.* 21. cur se ipse in Aetnam injecerit. I. *D. Mar.* XX. 4. & III. p. 326. & 366.
 Empusa, saltatrix. II. *Salt.* 19.
 Endymion quid ordinat in astrologia. II. *Astr.* 18. rex, bellum gerit contra Solem. II. 1. *Ver. Hist.* 11. seq. amatur a Luna. I. *D. Mar.* XI. 1. seq.
 Enipeo neglectam puellam praecipit Neptunus. I. *D. Mar.* XIII. 1.
 Enneacrunus fons. I. *Tim.* 56.
 Epaphus. II. *Salt.* 59.
 Epeus. III. *Hip.* 2.
 Epicharmi comici aetas. III. *Macro.* 25.
 Epicteti Stoici laterna. III. *Indol.* 13.
 Epictetus a Demonacte, quem admonuit, ut uxorem duceret, quomodo redargutus. II. *Dem.* 55.
 Epicurus. II. *Salt.* 6. quid agat apud inferos. II. *Pseud.* 25. odio habetur ab Alexandro Mago, cur. ib. veritatis est inquisitor. ib. it. 61. Epicurei, quales. I. *Herm.* 16. deorum illusores. II. *Icar.* 32. quid putent bonum. II. *Bis Acc.* 22. quomodo parafiti. II. *Par.* 12. quales istorum sententiae. II. *Pseud.* 47. ab Alexandro Mago comburuntur. ib. Epicurus quidam confutat oraculum. ib. 44. seq.
 Epicureos damnant ac tamen voluptatem sectantur quidam. III. *Conv.* 36.

Epigramma in virum dipadis morsu extinctum. III. *Dipf.* 6.
Epimenides. I. *Tim.* 6. 2. 4.
Epimetheus. I. *Præm.* fine.
Epirotes cantor eximius. III. *Nec.* 9.
Epithalamium ridiculum. III. *Conv.* 41.
Epiubeta stitit poetis ad versum replendum usitata. I. *Tim.* 1.
Equae Thessalæ. I. *Zenx.* 6.
Equi formicæ. II. 1. *Ver. Hist.* 12. & 16.
Equi vultures. II. 1. *Ver. Hist.* 11.
Equites in campum vocare. III. *Sol.* 8.
Equus. Equum in campum. I. *Pisc.* 9. equorum cupido. exprobatur. Romanis. I. *Nigr.* 29. equus in prono campo lubentius currit. III. *de Dom.* 10.
Equum se volutantem ut pinxerit Pauson. III. *Dem.* *Enc.* 24. quorsum abis? Quorsum equo visum fuerit. III. *Cyn.* 18.
Eranus, coena collaticia. III. *Meretr.* VII.
Eratosthenis Cyrenæi ætas. III. *Macrob.* 27.
Erichtheus. I. *Nec.* 16.
Erichthonius unde natus. III. *de Domo.* 27.
Erichthonius, de terra existens. III. *Phil.* 3.
Eridanus flumen, populi ad illud. III. *Electr.* 1. seq.
Eridis pomum. III. *Conv.* 35. & III. *Char.* 10.
Erigone. II. *Salt.* 40.
Erigones canis, fidus. III. *Deor. Conc.* 5.
Eriphyle auri causa prodidit maritum. III. *Cyn.* 8. f.
Eris malum projecit æreum. I. *D. Mar.* VI.
Eros, Veneris filius. I. *D. Deor.* XX. 15.
Eruditus turpe, se dare in servitium, mercede proposita. I. *Merc.* 4. eruditio pulcrarum rerum princeps. II. *Imag.* 16. ejus imago. ib. (vid. *studia litterarum*) eruditiorum morbus. II. *Q. Hist.* 2. eruditio aestimatur. v. *Aeschines*, *Demosthenes*, *Salvia*, *Praemia*.
Eruditus dupla portio debetur. III. *Cron.* 15. mittant libros divitibus. ib. 16.
Eruditio litterarum non prodest, ni vita respondeat. III. *Conv.* 34.
Erynnis. I. *D. Mort.* XX. 1.
Evangelus, musicus rudis, cum aliis certare audeat, sed exhibebatur. III. *Indoctr.* 8. seq.
Eubatidae domus spectris vexata, tuta redditur. III. *Phil.* 30. seq.
Eubiotus, rex Machlyinae. II. *Tox.* 54.
Eubulides orator. III. *Dem.* *Enc.* 12.
Euclates Sicyonius. I. *D. Mort.* V. 1. II. *Gall.* 7. I. *Herm.* 11. mendax. III. *Phil.* 5. orator vulgaris. III. *Dem.* *Enc.* 31.
Euclides foenerator. III. *Conviv.* 4. & 37. 38. &c.
Eudamidae & Aretæi amicitia. II. *Tox.* 22.
Eumelus, musicus habilis. III. *Indoctr.* 10.
Eumolpidae. II. *Pseud.* 39.
Eumolpus. II. *Gymn.* 34. II. *Dem.* 34. III. *Fug.* 8.
Eunomius. I. *D. Mort.* XI. 2.
Eunuchus, quale animal. II. *Eun.* 8. omnibus excludendus sanctioribus. ib.
Eupator, rex. II. *Pseud.* 57.
Euphranor. II. *Imag.* 7. artifex. II. *Jov. Trag.* 7. I. *Merc.* 42.
Euphorbus interfectus a Menelao. II. *Gall.* 17. vid. *Pythagoras*.

Eupolis, poeta mordax. II. *Bis Acc.* 33. I. *Pisc.* 25.
Euripides, parasitus Archelai. II. *Par.* 35. ejus de congressu cum mulieribus sententia. II. *Amor.* 38. it. de puerperio. II. *Gall.* 19. it. de diis. II. *Jov.* *Trag.* 41. Euripidis versus quidam laudatur. III. *Macrob.* 23.
Europa a Jove rapitur. I. *D. Mar.* XV. 2. III. *Dea Syr.* 4. soror Cadmi. ib.
Europa in bello Trojano primum venit contra Asiam. III. *Charid.* 18.
Eurybatus. II. *Pseud.* 4.
Eurydice. I. *D. Mort.* XXIII. 2.
Eurystheus. II. *Jov. Trag.* 21.
Eurytus. I. *Pisc.* 6.
Euthydemus, peripateticus. I. *Herm.* 11.
Euthydici & Damonis amicitia. II. *Tox.* 19. seq.
Excludere amantes amorem incendit. III. *Meretr.* XII. P. 313.
Exempla excitant mentes. II. *Gymn.* 37. multitudini. eorum non inest robur, sed praestantioribus. II. *Tox.* 11.
Exercitium luctæ, quid. II. *Gymn.* 8. optimos illa efficere cives, honorisque amantes. ib. 14. cur in Graecia instituta. ib. 15. Lacedaemoniorum exercitia. ib. 38. juvenes exercitia reddunt animosos, & robustos. ib. 24. varia istorum genera. ib. 1. seq. it. II. *Amor.* 45. traducit illa Anacharsis. ib. 31.
Exilium poenarum gravissima est. III. *Pat. Enc.* 12.
Exsecrare se, v. *castrare* & *Gallus*.
Expectare aliquem, ut hirundinem advolantem pulli. I. *Tim.* 21.
Exterius cum interiori non semper convenit. II. *Imag.* 11. comparatur ista diversitas. ib. an ab exteriori ad interioris valeat consequentia. vid. tit. *Amittus*.

F.

Faba, cur eas aversetur Pythagoras. I. *Aust.* 6.
Athenienses earum suffragiis creant magistratus. ib. 6.
Fabulae Graecorum unde ortae. II. *Astr.* 20. seq. in historiis minus jucundae. II. *Q. Hist.* 10. fabulantes in tetrastichis audivisse. ib. 24.
Falx & gladius cognominatur Cleodemus. III. *Conv.* 6.
Famae bonae amor nequaquam e vita expellendus. II. *Gymn.* 36.
Fatum, divinatione non immutatur. II. *Astr.* 28. si sit inevitabile, non puniendos esse homines. II. *Jov. Conf.* 18. ejus arbitrio regi homines. I. *Apol.* 8. ad fatum referunt, quod patrarunt, malitiosi, exemplo Sostrati. I. *Dial. Mort.* XXX. fati vis. ib. XIX. 2. vid. *Parcae*.
Fatum ridetur. III. *Deor. Conc.* 13.
Fatum duplex. III. *Philopat.* 15.
Febriticantes sanat Polydamantis, & Theagenis statua. III. *Deor. Conc.* 12.
Felix & felicitas; felix quis. II. *Dem.* 20. vid. *Cleobis*. felicitas ab aliis in alio quopiam ponitur. I. *Herm.* 66. ea virtute paranda. ib. 5. it. 7. vera, divitiarum expers, gloriae & voluptatis. ib. felicitas mutat mores. I. *Tim.* 22. v. *divitiae*, *nomen*, *honor*, *fortuna*.

Fe-

- Femina. vid. *Mulier*.
 Ferrum cum auro confertur. I. *Cont.* 12.
 Ferula, plagae ducentae & quinquaginta iis infligitur. III. *Cronos.* 16. f.
 Festa nusquam frequentiora quam in Syria. III. *Dea Syr.* 10.
 Ficulneum lignum fumo molestum. III. *Mort. Per.* 24. f.
 Figui dicuntur Promethei. I. *Prem.* 2.
 Filius patris uxorem deperit. III. *Dea Syr.* 17. Filius divinus ex patre. III. *Philopat.* 18. f.
 Flumen contra retro ire. I. *Apol.* 1.
 Foenerari soli convenit sapienti. I. *Auct.* 23.
 Foenus & ratiocinium. I. *Tim.* 13. foenus quatuor drachm. per mensem. III. *Conv.* 32.
 Fons Enneacrusus. I. *Tim.* 56.
 Formae corporis praestantissimae imago. II. *Imag.* 5. ea una cum pulcritudine mentis non semper in eodem homine. ib. 11. comparatur ista diversitas. ib.
 Fornica aut camelus proverb. III. *Ep. Sat.* 19.
 Formicae varia negotia. II. *Icar.* 19. earum civitati humana comparatur vita. ib. ex iis orti homines, Myrmidones. ib. 9.
 Formicae Indicae. III. *Ep. Sat.* 24.
 Fortuna, ejus fuga relinquit tristes. I. *Nec.* 16. ea atque fato nihil potentius. II. *Jov. Conf.* 3. quinam fortunae bonis digni. II. *Imag.* 21. ea immoderate utentes quis casus superveniat. ib. ea moderate utentes securi. ib. fortunae inconstantia. I. *Nigr.* 20. vitam humanam moderatur. I. *Nec.* 16. vid. *Plutus*, *divitiae*, *felicitas*.
 Fraternus Castoris & Pollucis amor. I. *Dial. Deor.* XXVI. 2.
 Fratres se vocant Christiani. III. *Mort. Per.* 13.
 Fraus, exempla istius. II. *Tox.* 47. seq.
 Frugalis victus. I. *Tim.* 56.
 Fumus, victimis non delectari sine eo. II. *Amor.* 4. e fumo se conferre in ignem. I. *Nec.* 4.
 Fumus Cynicis habentur aureae coronae & purpura. III. *Cyn.* 19. f.
 Funis, omnem movere funem. II. *Pseud.* 57.
 Funus, (v. *sepultura*, *parentatio*.) funerum vanitas. I. *Nigr.* 30. seq. funebres sermones perstringuntur. II. *Lucret.* 20. it. 23.
 Furiosos curare difficile. II. *Abd.* 16. furor juvenum, senum, mulierum, unde oritur. ib. 30.
- G.
- G**alea orci. II. *Bis Acc.* 21.
 Galea triplex. III. *Philopat.* 25.
 Galilaus in tertium coelum penetrans. III. *Philopat.* 12.
 Galli sacerdotes Cybeles castrati. III. *Cron.* 12. stipem colligunt. ib. Deam Syriam asino circumducunt mendicantes. II. *Asin.* 35. Conf. III. *Dea Syr.* 15. & frequenter. ib. Gallos amant feminae. ib. 22. origo moris sese castrandi. ib. 26. & 27. cur vestes muliebres gestent. ib. vulnerant brachia. ib. 50. ritus se castrandi. ib. 51. quomodo sepeliantur. 52.
 Gallina Numidica. I. *Merc.* 17. gallinarum lac mulgere. ib. 13.
 Gallinam pinguorem petit conviva philosophus. III. *Conv.* 43.
 Gallorum contra coturnices pugna apud Graecos. II. *Gymn.* 37. gallus, Mercurii comes. II. *Gall.* 2.
 Gallus quidam non increditus. III. *Herc.* 4. Galli vim dicendi tribuunt Herculi. ib.
 Ganymedes cur a Jove raptus. I. *D. Deor.* IV. 4. pincerna illius. ib. sine a Jove ad osculum invitatus. ib. 1.
 Garamantum vivendi ratio. III. *Disp.* 2.
 Gargarus, Idae cacumena. I. *D. Deor.* XX. 1.
 Garruli taciturnitatem simulant, sed rogati cupiunt &c. III. *Conviv.* 4.
 Gaude, salutandi formula, quid, ejusque usus. II. *Salt.* 2.
 Gelonis, tyranni, graveolentia oris. I. *Herm.* 34.
 Gemini, coeleste signum. II. *Astr.* 23.
 Gemmae albae, aquae igneae. &c. III. *Dea Syr.* 32. gemma Lychnis. ib. lucem noctu praebent. ib.
 Gentium quarundam dii. I. *Sacr.* 10. Gentium quidam non Christianarum honesti. III. *Philopat.* 17. & not.
 Geraestus. II. *Jov. Frag.* 25.
 Geryon, qualis corpore. II. *Tox.* 62.
 Geryonis ostentare ossa. III. *Indol.* 14.
 Getae. II. *Icar.* 16.
 Gladius & falx cognominatus Cleodemus. III. *Cow.* 6.
 Glaucē. II. *Salt.* 41.
 Glaucus fortis. II. *pro Imag.* 19. it. I. *Sup.* 8.
 Gloria pretiosior praemiis. II. *Gymn.* 10. eam consequi, laboriosum. ib. ejus amor nequaquam ex vita expellendus. ib. 36. vid. *laus*, *honor*, *funus*.
 Glycerium, peltex Megapenthis. I. *Cat.* 12.
 Glycon, draco ita adpellatur. II. *Pseud.* 18. in honorem ejus cuditur nummus. ib. 58. de eo it. 43.
 Gnathonides, assentator. I. *Tim.* 43. seq. III. *Fugit.* 19. &c.
 Guiphon, dives avarus. II. *Gall.* 31. foenerator. I. *Cat.* 17.
 Guiphon, parasitus. I. *Tim.* 58.
 Goaeli Omanorum regis aetas. III. *Macrob.* 17.
 Gobares. I. *Cat.* 6.
 Gorgiae Sophistae aetas. III. *Macrob.* 23.
 Gorgonem videntibus quid acciderit. II. *Imag.* 1. III. *de Domo* 19.
 Gorgonis in pectore Palladis utilitas. III. *Philopat.* 8.
 Gorgonis virginis historia. ib. 9. & not. 69.
 Graecia male moratos ad vitam honestam reducit. I. *Nigr.* 12. cur exercitia Graeci instituerint. II. *Gym.* 15. seq. cur non adhibeant pileum. ib. 16. eorum cura circa civitatem bene instituendam. ib. 20. disciplina. ib. seq. comoedorum apud eos licentia. ib. 22. praemia dant victoribus. ib. 36. ad virtutem excitant adolescentiam exemplis animalium. ib. 37. instruunt eam Arithmetica, musica, poësi, morum scientia, cet. ib. 21. Graecorum fabulae unde ortae. II. *Astr.* 20. seq. unde ii astrologiam hausserint. ib. 10. Graecor. iurjurandum. II. *Tox.* 12. verbis Graeci amiciones, quam re. ib. 9. verborum sectantur elegantiam. ib. 42. vim dicendi adtribuunt Mercurio. III. *Herc.* 4. eam quomodo comparare deceat. II. *Lex.* 22. seq.

Gracci veteres quomodo comam ornare fuerint soliti.

III. *Navig.* 3.

Gramme nomen mulieris. III. *Meres.* XIII. p. 318.

Graveolentia oris Gelonis, tyranni. I. *Herm.* 34.

Gruem saltare quid. II. *Sals.* 34.

Gustare. In gustando vino non opus est ebibere do-
lium. I. *Herm.* 58.

Guttur, quatuor digitos longum. I. *Nigr.* 33.

Gyarus insula. II. *Tox.* 17.

Gygis annulus. II. *Bis Acc.* 21. istius habere aurum.
II. *Par.* 58.

Gymnasium, qualis locus. II. *Gymn.* 7. Scythis pere-
grinum. ib. 6. v. *Exercitium*, it. *Graecia*.

Gymnopædia, saltationis genus. II. *Sals.* 12.

Gymnosophistae. III. *Fug.* 7.

Gyndamidis & Abauchae amicitia. II. *Tox.* 61.

H.

Hæreditas. vid. *Hereditas*.

Halcyon fabula. I. *Halcyon.* 1. seq. Dies halcyonii.
ib. 2.

Halirrhodius. II. *Sals.* 39.

Harmodii parasitus Aristogiton. II. *Par.* 48.

Harmonides inter canendum exspirat. I. *Harm.* 2.

Harpina urbs. III. *Mort.* 35.

Harpyæ Phineum privant cibo. I. *Tim.* 18.

Hebe. I. *D. Deor.* V. 2. I. *D. Mort.* XVI. 1.

Hebrus fluvius maximus. III. *Fug.* 25.

Hecates cerimonia. III. *Navig.* 15.

Hecates coena. I. *D. Mort.* I. 2.

Hecctor, quid moriens locutus. II. *Par.* 46.

Hecubæ similis mulier. II. *Gall.* 17.

Helena ab Achivorum principibus expetita. I. *D. Deor.*

XX. 14. rapta a Cinyro. II. 2. *Ver. Hist.* 25. it. 27.

ejus forma despicitur. I. *D. Mort.* XVIII. 2. ejus

caussa magna facta internecio. ib. non est, quæ de-

scribitur. II. *Gall.* 17. de ea. II. 2. *Ver. Hist.* 8. cu-

jus filia. I. *D. Deor.* XX. 14. ob eam, a Theseo rap-

ptam magnum exoritur bellum. ib. pulcritudinis

gratia se in Deam mutat, fratribusque idem con-

ficit. III. *Charid.* 6. Amat a Theseo. ib. 16.

Heliconem non audiisse umquam. III. *Indoctr.* 3.

Hellanicus Lesbicus. III. *Macrob.* 22.

Hellanodice. II. *pro Imag.* 11.

Helle, cur ab ariete deciderit. I. *D. Mar.* IX. 2. no-

men dedit Hellesponte. ib. ubinam sepulta. ib.

Helleboro indigere. I. *D. Mort.* XVII. 2.

Hellespontus unde dicitur. I. *D. Mar.* IX. 1. cum

transire pedibus. III. *Rhes.* Pr. 18.

Hephaestion, ductor sponsi. I. *Aët.* 5. I. *pro Lapp.* 8.

ab Alexandro inter Deos refertur. III. *Calumn.* 17.

Heraclides Carius. II. 2. *Ver. Hist.* 22.

Heraclitus omnia deplorat, cur. I. *Andr.* 14. de co. I.

Sacr. 15.

Heramithres. I. *Cat.* 21.

Hereditas liberis debita. I. *D. Mort.* VI. 3.

Hereditas. I. *D. Mort.* XI. 1. hereditatis spe dece-

pti. vid. *adulator*. hereditatum exempla. I. *D.*

Mort. V. it. VI. 1. it. VII. 1.

Hercules quomodo pictus. II. *Hist.* 10. qualis futurus,

si voluptati obediisset. II. *Bis Acc.* 20. in Venerem

Tom. III.

acer. II. *Amor.* 1. dicitur rusticus. II. *Jov. Trag.* 32.

it. Sostratus. II. *Dem.* 1. it. Ogmius. III. *Herc.* 1.

monstrore apud Gallos pingitur. ib. homines trahit

auribus vinctos. ib. 3. de co. II. *Sals.* 41. ejus cum

flumine lucta. ib. 50. Jovis filius. I. *D. Deor.* XIII.

1. in Oeta conflagravit. ib. & III. *Mort.* Per. 21.

Centauri sanguine exeditur. ib. 25. Omphale ca-

ptus, lanas carminavit. ib. 2. liberos & uxorem oc-

cidit. ib. Aesculapio posthabetur. ib. Herculis irri-

detur divinitas. I. *D. Mort.* XVI. 1. se dicit simu-

lacrum dei. ib. 1. pro Atlante fert coelum. I. *Cont.*

14. adscribunt ei Galli vim dicendi. vid. *Eloquen-*

tia. Herculi decimus tertius labor injungendus. III.

Fug. 23. malorum depulsor. ib. 32. Hercules ap-

Pholum pingitur cubans cum calice. III. *Conv.* 14.

f. Hercules Tyrius antiquior Graeco. III. *Dea Syr.*

3. f. non infelix, quod nudus. III. *Cyn.* 13.

Herculis cum arcu sagittas habere. III. *Indoctr.* 5.

Hermaphroditus qualis. I. *D. Deor.* XXIII. 1. it. I.

D. Deor. XV. 2.

Hermias, eunuchus, philosophus. II. *Eun.* 9.

Hermimus Aristotelicus. II. *Dem.* 56.

Hermippi persona. III. *Charid.* passim.

Hermocles Rhodius statuarius. III. *Dea Syr.* 26.

Hermodori perjurium. II. *Icar.* 16.

Hermolaus. I. *D. Mort.* VIII.

Hermon Epicureus. III. *Conv.* 6. & 9.

Hermotimus, cur philosophiae Stoicae se dederit. I.

Herm. 15. seq.

Herodes. II. *Dem.* 4. it. 33.

Herodicus. II. *Quæst.* 35.

Herodoti testimonium de visu & auditu. III. *de De-*

mo 20.

Herodotus, ejus laudes. I. *Aët.* 1. praelegit historias.

ib. ejus libri dicuntur Musae. ib. digito in eum

monstratur. ib. 2. de co. II. *Hist.* 42.

Heroes podagrosi varii. III. *Tragop.* v. 250. seq.

Heron. III. *Navig.* 6, 9.

Herophilus Cynicus, ubi pernoctavit. II. *Icar.* 16.

Hesiodus, versus ejus multa continent ad astrologiam

pertinentia. II. *Astr.* 22. quomodo factus poeta.

III. *Rhes.* Pr. 4. de co. I. *Herm.* 25. ejus de virtute

sententia. ib. 2. futura divinandi facultatem a diis ac-

cepit. III. *Diff. cum Hesiod.* 1. crimina Hesiodo ob-

jecta. ib. 2. quæ divinaverit. ib. 6. Hesiodus omnia

divino adflatu dixit. ib. 9. Hesiodus laudatur. III.

Navig. 20. cornices in ejus sepulcro. III. *Mort.* Per.

41. Hesiod. & Homer. ridetur ob fabulam de Sa-

turno. III. *Saturn.* 6. an posterior Homero. III.

Dem. Enc. 9.

Hetoemocles philosophus queritur se non vocatum ad

convivium. III. *Conv.* 22.

Hierapolis urbs. III. *Dea Syr.* 1.

Hiero Syracusanorum tyrannus. III. *Macrob.* 10.

Hieronimus laudatur. III. *Macrob.* 11. & 13. ejus se-

nectus. ib. 22.

Himeræus Phalereus orator. III. *Dem.* Enc. 31.

Himerus, Veneris filius. I. *D. Deor.* XX. 15.

Hinnulus leonem. I. *D. Mort.* VIII. 1.

Hipparchus, avarus, dives. II. *Asin.* 1-4. ejus uxor

maga, lasciva. ib. 4. avis specie illa evolat ad ama-

sium. ib. 12.

Cccccc

Hip-

- Hippias, vir eruditus, mechanicus. III. *Hip.* 3. ejus adornatum balneum. ib.
- Hippoclidides non curat, proverb. I. *Apol.* 15. & III. *Philopat.* 28. f.
- Hippocentauris comparantur Sophistae. III. *Fug.* 10.
- Hippocentaurus. I. *Prom.* 5. it. I. *D. Mort.* XVI. 4.
- Hippocratis, medici Coi, dictum. I. *Herm.* 1.
- Hippocrene. III. *Indoet.* 3.
- Hippodamia. Ejus proci necantur a patre Oenomao, currus certamine victi. III. *Charid.* 19.
- Hippogerani. II. *Ver. Hist.* I. 13.
- Hippogypi. II. *Ver. Hist.* I. 11.
- Hippolyta, amazona. II. *Gymn.* 34. Hippolytea rusticitas. II. *Amor.* 2.
- Hippolyto comas ponunt nubentes. III. *Dea Syr.* 60.
- Hippolytus a Phaedra delatus. III. *Calum.* 26.
- Hippomyrmeces. II. *Ver. Hist.* I. 12. it. 16.
- Hipponax. III. *Pseudolog.* 2.
- Hipponicus. I. *Tim.* 24.
- Hircocervi. I. *Prom.* 7.
- Hircum mulget alter, alter supponit cribrum. II. *Dem.* 28. Hircum olet rusticus. III. *Meretr.* VII.
- Histiaeus Grammaticus. III. *Conv.* 6. f.
- Historia, eam quisvis vult scribere. II. *Q. Hist.* 2. eam contexere, difficile. ib. 5. historicorum vitia. ib. 7. seq. illa ab encomio distinguenda. ib. 7. seq. historicus non debet esse adulator. ib. 7. historia adulationibus repleta, comparatur. ib. 8. in ea quando & quomodo laudandum. ib. 9. historicus quidam malus ridicule contextit historiae. ib. 14. dicendis exaequari debet dictio. ib. 45. res disponat historicus. ib. 47. moderate laudet. ib. 59. neque calumniatur. ib. de fabulis, quas profert, suspendat iudicium. ib. 60. pro omni aetate scribere debet. ib. 61. it. 63. hoc faciens, cui similis. ib. 62. loquentem quomodo inducere debeat. ib. 58. cuinam similem esse oporteat. ib. 51. quomodo formandum prooemium. ib. 52. seq. quomodo ad narrationem inde transeundum. ib. 55. multa debet omittere, cujus instar. ib. 56. vel verbo eloqui. ib. 57. dilucide se explicet. ib. 43. ineptorum historicorum exempla. ib. 15. seq. minutis immorantes, ad res magnas inepti, cui similes. ib. 20. & 28. qui poeticas immitcent dictiones. ib. 22. cui similes. ib. post prooemium speciosum pusillum quoddam tractantes. ib. 23. in tractatione historica omnia sibi debent esse similia. ib. 23. historicus quidam malus geographus. ib. 24. boni requisita. ib. 34. & 37. veritatis debet esse amans, intrepidus. ib. 37. quando is esse non possit. ib. 38. ad historiam scribendam non quisvis idoneus. ib. 35. prudentia civilis, & eloquendi vis historico necessaria. ib. 34. historicorum longaeavorum exempla. III. *Macrob.* 22. seq.
- Historiones, personis, quas referunt, adtribuantes actiones inconvenientes. I. *Pisc.* 3. it. 33. vid. *Comœdia, Tragoedia.*
- Holmeus fons. III. *Indoet.* 3.
- Homerus verbis suis tempestatem excitat. I. *Cont.* 7. it. reddit Charonti visum. ib. laudator, non adulator. II. *pro Imag.* 24. ejus versus multa continent ad astrologiam pertinentia. II. *Astr.* 22. quam egre-
- gie laudet. II. *pro Imag.* 24. seq. & spectaculo reddi doctior. II. *Salt.* 4. omnes res in duas classes divisisse videtur. ib. 23. quid bello opposuerit. ib. non necessaria in historiis omisit. II. *Q. Hist.* 57. de Achille multa fabulose scripsit. ib. 40. patriae suae nequam facit mentionem. ib. 14. ejus patria. II. 2. *Ver. Hist.* 20. an caecus fuerit. ib. (coecus tamen dicitur. III. *Saturn.* 6.) ejus quidam versus periere. II. 2. *Ver. Hist.* 24. Theriten taxavit carmine. ib. 20. ejus quaedam loca. I. *Apol.* 14. it. II. *Amor.* 23. 31. & 32. it. II. *Imag.* 22. it. II. *Amor.* 5. it. II. *Dem.* 60. it. I. *Merc.* 16. it. I. *Herm.* 33. it. I. *D. Mort.* XI. 1. it. I. *Somm.* 5. it. I. *Nigr.* 6. ib. 17. ib. 37. it. I. *Pisc.* 1. & 3. Homer. & Hesiod. ridetur ob fabulam de Saturno. III. *Saturn.* 6. Homerus adoratur. III. *Dem. Enc.* 2. cum Demosthene contenditur. ib. 4. seq. modo ei praefertur, modo postponitur. ib. per totum *Dial.* Sexcentis eadem habet. III. *Dem. Enc.* 6. f. culpatur ob ficta pugnantium colloquia. ib. 7. ejus patriae tempusque. ib. 9. Heroas a pedibus, capite & coma laudat. ib. 21.
- Homines, eorum in deos indignatio. II. *Bit. Accus.* 2. seq. nulla hominum vita tranquilla. II. *Gall.* 27. illa ridicula. II. *Icar.* 4. comparatur civitati formicarum. ib. 19. item saltatorio spectaculo. ib. 17. hominum genus variis obnoxium adfectibus. ib. 29. diversa eorum vota. II. *Icar.* 25. homines principio vitae pelibus animalium induti. II. *Amor.* 24. a rudi principio artibus & scientiis pedetentim statum suum efficere meliorem. ib. 34. hominis esse peccare. II. *Dem.* 7. res humanae neque sper, neque metu dignae. ib. 20. hominem facere ex pistillo. III. *Phil.* 36. v. *vita.* homines a se invicem diverfi. I. *Halc.* 5. homo infans. ib. 3. homines designant deos. I. *Sacr.* 10. homo nequam variis nominibus appellatus. III. *Pseudolog.* 27. hominibus uti pro jumentis, ridetur. III. *Cyn.* 10.
- Honoris amor nequam & vita expellendus. II. *Gym.* 36. honores mutant mores. II. *Gall.* 14. (v. *nomen, divitiarum, aurum, felicitas.*) it. I. *Tim.* 22. ex eruditione proficiscitur honor. I. *Somm.* 11. (v. *laus, notitia, eruditio, Aeschines, Demosthenes.*)
- Horae. I. *Sacr.* 8.
- Hori libros & Isidis ediscit Pythagoras. II. *Gall.* 18.
- Hormus, saltandi genus. II. *Salt.* 12.
- Hortari ultro festinantem. I. *Nigr.* 6.
- Hospitali Jovi sacrificant redeuntes peregre. III. *Meretr.* IX.
- Hospites doctores. III. *Dea Syr.* 56.
- Hostiae, (vid. *sacrificium*) quales diis praebantur. I. *Sacr.* 12. ritus circa eas. ib. seq.
- Humanitatis imago. II. *Imag.* 19.
- Hyacinthus disci jactu ab Apolline interfectus. I. *D. Deor.* XIV. 1. ab eodem sepelitur. ib. 2. in florem vertitur. ib.
- Hydarnardia, urbs. II. 2. *Ver. Hist.* 46.
- Hydra. II. *Pent. Pr.* 8. comparantur cum ea vires humanae. II. *Gymn.* 35.
- Hypata, urbs. II. *Astr.* 1.
- Hyperbolus, incidere in Cleonem aut Hyperbolum aliquem. I. *Tim.* 30.

Hyperbole enormis. III. *Philopat.* 3.
Hyperides, patriae sollicitator, miles trepidus. II.
Par. 42. infidus, adulator. III. *Dem. Enc.* 31.
Hypohermata, qualia carmina. II. *Salt.* 16.
Hydripyle. II. *Salt.* 44.
Hylicratis Amiseni actas. III. *Macrob.* 22.
Hyspanis regis Characis actas. III. *Macrob.* 16.

I.

Iacchus laceratus. II. *Salt.* 39.
Jacere aleam. II. *pra Imag.* 16.
Jambulus, scriptor fabulosus. II. *Ger. Hist.* I. 3.
Japeto antiquior. I. *D. Deor.* II. 1.
Icarus. II. *Imag.* 21. temerarius aethrorum scrutator.
 II. *Astr.* 15.
Icarius, inter pocula occisus. I. *D. Deor.* XVIII. 2.
Icarius vineae cultor. II. *Salt.* 40.
Iccus. II. *Q. Hist.* 35.
Idiotarum optima vita. I. *Nec.* 21.
Idomeneus. I. *D. Mort.* XXI.
Idomeneus, parasitus. II. *Par.* 45.
Ignis non exstinguitur igni. II. *Amor.* 2. igni sacrificant Persae. II. *Jov. Trag.* 42. in ignem se conferre ex fumo. I. *Nec.* 4. ignis necessitas. I. *Cauc.* 19. communicatus non decrevit. ib. 18. solis ignis flagrantior. ib. 19. Ignis celeri mortis genus. III. *Mort. Per.* 21. f. sacrilegor. & homicid. poena. ib. 24. f.
Ignorantia plurium malorum causa. III. *Calumn.* 1.
Ignotus Deus Atheniensium. III. *Philopat.* 9.
Ilias majorum. III. *Conv.* 35.
Ilissus. III. *Navig.* 13.
Imago formae corporis praestantissimae. II. *Imag.* 9. eruditionis. ib. 16. benignitatis. ib. 19. beneficentiae. ib. 20. benivolentiae. ib. 21. animae praestantissimae. ib. 16—23. sapientiae & prudentiae. ib. 17.
Imaginum quarundam miracula. v. *simulacrum*, & *statua*.
Imitator Thucydidis. II. *Q. Hist.* 15.
Incantationes, remedia morborum. III. *Phil.* 11. seq.
Incantationis descriptio. III. *Meretr.* 4.
Indi adorant solem saltando. II. *Salt.* 17. arte saltandi domiti. ib. 22. vino dediti. I. *Nigr.* 5. vid. it. *Bacchus*.
Indifferenter dicebant mala Stoici. III. *Conv.* 31. & divitias. ib. 36. & 37. Redarguuntur suo exemplo, dolorem non esse indifferens quid. ib. 47.
Indigeo, paucis indigere est proximum Diis esse. III. *Cyn.* 12.
Infernus. v. *Orcus*. Infernales poenae. I. *Nec.* 14. leges per quos fiant ratae. ib. 20.
Initiati dicuntur podagrici. III. *Tragop.* 125. 179. 239.
Injusti. v. *Mali*.
Ino, Bacchi nutrix. I. *D. Mar.* IX. 1.
Ino cum filio in mare praecipitatur. I. *D. Mar.* VIII. 1. a delphinibus excipitur. ib.
Infania, dea. II. *Par.* 2.
Institutio. v. *educatio*, *disciplina*, *adolescencia*.
Insula beatorum. II. 2. *Ver. Hist.* 6. I. *Herm.* 71. III. *Dem. Enc.* c. ult.

Insulae variae. II. 2. *Ver. Hist.* 27.
Interius cum exteriori non semper convenit. II. *Imag.* 11. comparatur ista diversitas. ib. an ad interius hominis ab exteriori valeat conclusio. v. *Amicus* tit.
Interpres, interprete opus est Pythio. II. *Jov. Trag.* 28. Themistocle nihil opus (interprete) ib. 31.
Interrogando & opponendo facilius proficitur. I. *Herm.* 13.
Invidia. Invidemus virtuti alterius: pulchris non invidemus. III. *Charid.* 23.
Io in Isin vertitur. I. *D. Deor.* III. 1. it. in juvenecam. ib.
Iolaus repubescens. I. *D. Mort.* V. 2.
Ion, Platonius. III. *Phil.* 6. & III. *Conv.* 7. vocatur Canon. ib.
Ionius sinus. II. *Amor.* 6.
Ionopolis. II. *Pseud.* 58.
Jophon patrem Sophoclem dementiae accusat. III. *Macrob.* 24.
Jovis impotentia ridetur. III. *Philop.* 4. Deos de coelo dejecit, Semeone percussit, Titanas vicit. &c. ib. Cygnus & bos factus. Barbatus senex. duodecim menses apud Aethiopes convivium agit. ib. ejus Amores & commenta. III. *Charid.* 7. ejus minae, se terram cum hominibus suspensurum. ib. 8.
Iphigenia. II. *Tox.* 6.
Irus. I. *Necrom.* 15.
Isaeus orator. III. *Dem. Enc.* 12.
Isidis libros & Hori ediscit Pythagoras. II. *Gall.* 18.
Isis, Aegyptiorum dea. I. *D. Deor.* III. 1.
Isidorus Characenus historicus. III. *Macrob.* 15.
Ismeniae tibiae celebres. III. *Indol.* 5.
Ismenodorus, in itinere occisus. I. *Dial. Mort.* XXVII. 2.
Isocrates ad bellum timidus. II. *Par.* 42. ejus aetas & exitus. III. *Macrob.* 23. Thesca inseruit laudibus Helenae. III. *Dem. Enc.* 10.
Isthmus habuit viginti stadia. III. *Ner.* 1. Isthmum perfodere cur adgressus sit Nero. ib. 2. quinam aequae eum hoc tenuerint. ib. in not. Desistit a consilio, metu inundationis. ib. 4. verius motu Vindictis. 5.
Italiae aer. III. *Macrob.* 9.
Judaei medici. III. *Tragop.* vi. 264. v. nott.
Judex ad quid adtendere debeat. II. *Eun.* 5. utramque debet audire partem. I. *Herm.* 30. III. *Calumn.* 8.
judicium merces triobolus. III. *Dem. Enc.* 36. & II. *Bis Acc.* 15.
Judicium nullum putat esse verum Pyrrho. II. *Bis Accus.* 25. meliorum distat a vulgo judicium. I. *Harm.* 2.
Juno exprobrat Jovi amores. II. *Jov. Trag.* 2. a Polycto efficta. I. *Somn.* 8. zelo ypa ob Semelen. I. *D. Deor.* IX. 2. it. ob Ganymeden. ib. V. 1. seq. ib. III. 1. ubi colatur. I. *Sacr.* 10. insidias struit Jovi. I. *D. Deor.* XXI. 2.
Juno opum donatrix. III. *Meretr.* VII.
Juno leonibus insidens. III. *Dea Syr.* 31. eadem multas simul Deas referens. ib. 32.
Juno Syria. III. *Dea Syr.* 1. Juno traducitur. III. *Philopat.* 11.

Jupiter amat juvencam. I. *D. Mar.* VII. 1. ejus curae & negotia. II. *Bis Accus.* 2. quid facturus aurea catena. II. *Jov. Conf.* 4. ejus catena, quid. II. *Astr.* 22. in aurum mutatus. II. *Gall.* 13. sepultus quomodo tonare possit. II. *Jov. Trag.* 45. I. *Sacr.* 5. amores ei exprobrantur. II. *Jov. Trag.* 2. ejus ad ceteros deos oratio. ib. 15. saltando servatur. II. *Salt.* 8. a Phidia repraesentatus. v. *Phidias*. varia ejus epitheta. I. *Tim.* 1. quomodo amabilis fieri possit. I. *Dial. Deor.* II. 2. in varias transformatur species. ib. ejus ara in Gargaro. I. *D. Deor.* IV. 2. arietina apud Aegyptios facie fingitur. I. *Sacr.* 14. a capra nutritur, in Creta expositus. ib. 5. expulso patre, imperium ad se rapit. ib. ejus uxores. ib. in amorem effusus. ib. multa de eo fabulosa. ib. ubi colatur. ib. 10. ejus sepulcrum. ib. & III. *Philopar.* 10. barbatus fingitur. I. *Sacr.* 11. cum Sole expositus, cur. I. *D. Deor.* XXV. 1. in aurum mutatur. I. *D. Mar.* XII. 1. divitiarum dator. III. *Cron.* 14. redarguitur a Momo. III. *Deor. Conc.* ubique.

Jusjurand. amatorum vanum. III. *Meretr.* VII. in extremis labiis ib. p. 297. jurare falso non verentur, per numen, quod impotens credunt. III. *Philop.* 4. & not. jurare per quem Deum deceat, deliberatur. ib. 5. 6. 7. 8. jusjurand. per trinitatem vocatur arithmetica. III. *Philop.* 12.

Jusjurandum Pythagorae, Graeci, Scythae, v. *suo titulo.*

Justi. vid. *Boni.*

Justitia laudatur. II. *Bis Acc.* 5. ejus inimici. ib. 8.

Juventus. vid. *adolescens.*

Juvenum excusationes in donando. III. *Meretr.* VII. eorum vanum jusjurandum. ib.

Ixion. I. *Nec.* 14. sollicitata Junone, a Jove absolvitur. I. *D. Deor.* VI. 1—4. nebula ei loco Junonis obijcitur. ib. 4. seq.

K.

Kalendae Romanae. III. *Pseudolog.* 7.

L.

Labores Dromonis, vel Tibii. I. *Merc.* 25. labores sustinere, quid profit. II. *Gall.* 23. (vid. *corpus, vires.*) ex illis nascuntur bona. III. *Rhet. Pr.* 8.

Labra rigare, siccum linquere palatum. I. *Apol.* 6.

Lac gallinae mulgere. I. *Merc.* 13.

Lacedaemoniorum exercitia. II. *Gymn.* 38. de pila decertatio. ib. saltationis amici. II. *Salt.* 10. eorum reges quot habuerint calciplos. I. *Harm.* 3. pristinos exuunt mores. I. *Dial. Mort.* I. 4. mulieres tonsae. III. *Fug.* 27.

Laches, paralit. I. *Tim.* 58.

Lachelis, una Parcarum. II. *Jov. Conf.* 2.

Lachonopteri. II. 1. *Ver. Hist.* 13.

Lacrymae Neptuni ridentur. III. *Philop.* 6.

Lacunar templi aureum. III. *Dea Syr.* 30.

Lajus. II. *Jov. Conf.* 13.

Lampas vocatur pyra. III. *Dea Syr.* 49.

Lampichus, tyrannus. I. *D. Mort.* X. 4.

Lampis, amore meretricis perit. I. *D. Mort.* XXVII. 7.

Lapilli ignei coloris. III. *Meretr.* VI.

Lari in morem. I. *Merc.* 3.

Larvam Lamiamque metuer. III. *Phil.* 2.

Latona. I. *D. Deor.* XVI. 1.

Latophagi. II. *Salt.* 4.

Latrator Deus ridetur. III. *Deor. Conc.* 10.

Laus, & laudator. Laus est liberum quiddam. II. *pro Imag.* 18. non habet quantitatis legem. ib. in laudando comparare scitum. ib. 19. laudem quomodo qui possit consequi. ib. 17. (vid. *Nositia.*) invidiae non debet laus esse obnoxia. II. *pro Imag.* 23. laudator quomodo distet ab adulatore. ib. 20. seq. veridicatoris characteres. ib. laudes suas cur quisvis facile admittat. ib. 3. laude sua capti quibus similes. ib. ea delectantur feminae, licet sibi falso saepe adtributa. ib. 4. sub nimia laude quid lateat. ib. 1. quando laudes sint tolerabiles. ib. 2. cui laus jucunda, vel gravis. II. *Q. Hist.* 11.

Lazari, populi. II. *Tox.* 44.

Leagoras. II. *Phal. Pr.* 9.

Lectica uti effeminatum. III. *Cyn.* 10.

Leges cur inutiles. II. *Dem.* 59. aliquid peregrini habentes, reveretur vulgus. II. *Gall.* 18. *Conf. tit. Lex.*

Lemniadae mulieres. II. *Amor.* 2. & III. *Meretr.* p. 318.

Leo devinctus licio. I. *Merc.* 31. leonina pelle tegere simium. III. *Phil.* 5. leonem hinnulus. I. *D. Mort.* VIII. 1.

Leones solivagi. III. *Ep. Sat.* 34.

Leontichus. III. *Phil.* 6.

Leosthenes. III. *Dem. Enc.* 14. f. & ib. nott.

Leotrophis, Milonem ex Leotrophide efficere. II. *Q. Hist.* 34.

Lepidus. II. *Pseud.* 43. it. 25.

Lepus. Leporem dimisi. III. *Soleec.* 3.

Lerneae capita. II. *Amor.* 2.

Lesbonax quomodo adpellarit saltatores. II. *Salt.* 69.

Lethes aqua. I. *Dial. Mort.* XIII. 6. quid efficiat. II. *Lust.* 5. eam qui non gustarint. ib.

Leucanor, Bosporanorum regulus. II. *Tox.* 44.

Lex. Leges Saturnalium. III. *Cronos.* p. 393. seq. inscribantur pilae aeneae. ib. *Cron.* §. 18. Adde tit. *Leges.*

Libanitis. III. *Indoest.* 3.

Libanus. III. *Dea Syr.* 8. Arena rubra inficit flumen Adonyn, ut sanguineus videatur. ib. plus quam dici iter altus. ib. 9.

Liberos qui immolantes devoteant. III. *Dea Syr.* 58.

Libertas, Dionysiaca. vid. *Dionysia.* socia veritatis. I. *Pis.* 17.

Libertas Demosthenis in dicendo. III. *Dem. Enc.* 36. 40. & 42. Libertatem dicendi concedere magnanimum est. III. *Deor. Conc.* 4.

Librorum lectio quando non sufficiat. III. *Indoest.* 2. eorum emtores ignari & rudes cui similes. ib. 6. ib. 19. 29. eorum titulos solos nosse. ib. 18. Libro inscribuntur hominum actiones. III. *Philopatr.* 13.

Libri coelestes. ib. 16. f.

Liburnorum populus, quis. II. *Amor.* 6.

Libyae australes partes inhabitabiles sunt. III. *Dips.* 1. Serpentum, quos alit, genera. ib. 2.

Libyes Ammonem colunt. II. *Astr.* 8.

Lingua, Graecae studium quomodo tractandum. II. *Lex.* 22. in ea aliqua nimis accurate taxantur. II. *Q. Hist.* 21. vid. *Verba*.
 Litterarum studia: v. *eruditio, studia*.
 Litteras invenit Cadmus. I. *Jud. Voc.* 5. ordine collocavit Simonides. ib. litterae & actio contra r. I. *Jud. Voc.* 1. seq.
 Litteras scire nil prodest, nisi vitam componas in melius. III. *Conv.* 34.
 Logomachia duorum indoctorum philosophorum. II. *Dem.* 28. v. *Disputatio*, it. *Philosophia*.
 Lonchatae, Macentis & Arsfacometae amicitia. II. *Tox.* 44. seq.
 Longaeva hominum genera. III. *Macrob.* 4. longaevae gentes. ib. 5. longaevitatis causae. ib. 6. exempla longaevorum regum. ib. 8. seq. philosophorum. ib. 18. seq. Historicorum. ib. 22. seq.
 Loquendi fiducia, socii veritatis. I. *Pisc.* 17.
 Lotophagi. II. *Sal.* 4.
 Lotus Ulyssis gustantur socii. I. *Merc.* 8. Lotus Homeri. I. *Nigr.* 3. cum obscurare. ib.
 Lucernam olent Demosthenis scripta. III. *Dem. Enc.* 15.
 Lucianus, peregrinatur in Thesaliam. II. *As.* 1. seq. ejus cum Palaestra, ancilla, consuetudo. ib. 6. seq. in Asinum transformatur. ib. 13. seq. ad humanam redit formam. ib. 54. in Macedoniam peregrinatur. I. *As.* 7. laus ejus orationis. I. *Zeux.* 1. seq. cur fictas conscripserit historias. II. 1. *Ver. Hist.* 4. ficta ejus peregrinatio. ib. 5. cur. ib. seq. habetur odio ab Alexandro Mago. II. *Pseud.* 35. cum Xenophonte se peregrinatur dicit. ib. 56. de Luciani institutione pater deliberat. I. *Sonn.* 1. avunculo, statuario, committitur. ib. 3. felici natura praeditus. ib. 2. ob fractam tabulam ab avunculo verberatur. ib. 3. domum se ab eo proripit. ib. 4. commendat se ei ars statuaria. ib. 7. seq. item eruditio. ib. 9. quae ei artes mechanicas dissuadet. ib. 9. seq. spreta arte statuaria, ad eruditionem se confert. ib. 14. a curru Pegaseo omnem contemplatur mundum. ib. 15. cur somnium exposuerit. ib. 18. scripta sua extenuat. I. *Prom.* 1. ejus scripta ex dialogo & comœdia composita. ib. 5. ad philosophiam excitatur. I. *Nigr.* 4. seq. philosophorum adpellatur hostis. I. *Pisc.* 1. familiaritas cum potentiori, solius istius causa, parum arridet Luciano. I. *Merc.* 9. lapsum inter salutandum ad deos refert. I. *pro Lapp.* 15. cur se jam senex adhuc in servitium dedit. I. *Apol.* in Aegypto officium gubernatoris nactus. ib. 12. pharmacopolae se comparat. ib. 7. item Salactho. ib. 4. item actoribus Tragicis. ib. 5. philosophorum admirator. I. *Pisc.* 5. non invenit, cui se tradere possit, philosophum. ib. 11. sub specie mulieris philosophiam perstringit falsam. ib. 12. non philosophiam, sed impostores illius traducit. ib. 15. Luciani nomen adoptivum. ib. 19. patria. ib. osor superbiae, mendaciorum, amicus probitatis. ib. 20. ad orationem Diogenis respondet. ib. 29. relictis curiae negotiis, Philosophiae se mancipat. ib. criminibus imputatis absolvitur. ib. 38. deridetur ob vocem Apophras. III. *Pseudolog.* 7.
 Luctae exercitium quid. II. *Gymn.* 8.
 Luctus de mortuo ridiculus. II. *Luft.* 1. it. 12. seq.

luctus expers nemo. II. *Dem.* 25.
 Lucullus bellum gerit cum Tigrane. III. *Macrob.* 15.
 Lucus semper virens. III. *Philop.* 10.
 Ludis Jovialibus praelegitur liber. III. *Charid.* 1.
 Luna narrans inducitur. III. *Fug.* 1. Luna Astarte. III. *Dea Syr.* 4.
 Lunae & Endymionis amor. I. *Sacr.* 7. it. I. *D. Deor.* XI. 1. lunae natura admirabilis. II. *Icar.* 4. ejus inquirendae nimis curiosi reprehenduntur. ib. 20. seq. ejus influxus. II. *Astr.* 25. eam suo nomine Menae colunt Phryges. II. *Jov. Trag.* 42. a sole mutuatur lucem. II. *Astr.* 3. eclipsis lunae. II. 1. *Ver. Hist.* 19. Lunae solisque oppositio & quadratura. III. *Philopatr.* 24.
 Lupi solivagi. III. *Ep. Sat.* 34.
 Lupinos in pera gestant philosophi. III. *Fug.* 31.
 Lulciniarum fabula. I. *Nigr.* 3.
 Lurum & pulvis cur subjiciantur in gymnasiis. II. *Gymn.* 28. seq.
 Lux. Lucem noctu emittunt gemmae. III. *Dea Syr.* 32.
 Lux aeterna. III. *Philop.* 13.
 Luxus cujusdam Athenas venientis. I. *Nigr.* 13.
 Luxuria naturae leges violat. II. *Amor.* 20.
 Lycambae filia, blanda voce praedita. II. *Amor.* 3.
 Lychnis gemma. III. *Dea Syr.* 32.
 Lycini peregrinatio. II. *Amor.* 6.
 Lycinus, saltator, quomodo se gerat. II. *Salt.* 2.
 Lycoreus mons. I. *Tim.* 3.
 Lycurgus, legislator Lacedaemoniorum, jam senex leges tulit. II. *Gymn.* 39. instituit exercitia. ib. 38. patriae sollicitator, miles trepidus. II. *Paraf.* 42. astrologus. II. *Astr.* 25. quando in belum proficisci jussit. ib. 25. ejus aetas. III. *Macrob.* 22.
 Lydi arte saltandi domiti. II. *Sal.* 22.
 Lydus senex, Silenus. III. *Deor. Conc.* 4. f.
 Lynceus. I. *Tim.* 25. eo cernere acutius. II. *pro Imag.* 20.
 Lytimachus, poeta. I. *Jud. Voc.* 7.
 Lyfimachus, rex. II. *Q. Hist.* 1. ejus aetas. III. *Macrob.* 11.

M.

Macedonicorum regum commentarii. III. *Dem. Enc.* 26. & not.
 Macentis, Lonchatae & Arsfacometae amicitia. II. *Tox.* 44. seq.
 Maecander succedit Polycrati. I. *Nec.* 16. prodidit Polycratem. I. *Cont.* 14.
 Maenades Pentheum discerpunt. III. *Satur.* 8.
 Maeon an pater Homeri. III. *Dem. Enc.* 9.
 Magi longaevi sunt. III. *Macrob.* 4.
 Magnificencia in aedibus, suppellectile & vestibus nil prodest. III. *Cyn.* 8. & 9.
 Mala demorsa tradere, amoris signum. III. *Meret.* XII.
 Mala omnibus communia. II. *Jov. Conf.* 18.
 Mali, quorsum veniant post mortem. II. *Luft.* 8. exempla in aliorum. II. *Bis Acc.* 8. malitiae characteres occulti ex dicto Euripidis. II. *Par.* 4. eorum post hanc vitam poenae. II. *Jov. Conf.* 17.
 Mallenses vaticinandi arte celebres. II. *Pseud.* 29.
 Mali oraculum. III. *Phil.* 38.

Ccccc 3

Mal-

- Malva verberari. III. *Fug.* 33.
Mandrabuli more. I. *Merc.* 21.
Mandragora, dormire sub Mandragoris. I. *Tim.* 2. A mandragora velut dormientes cives excitare. III. *Dem. Enc.* 36.
Manum protendunt suffragia ferentes. III. *Deor. Conc.* 19.
Marcomanni. II. *Pseud.* 48.
Marcus, imperator. II. *Pseud.* 48.
Mare tranquillum homines allicit. III. *de Domo* 12.
Margites. I. *Herm.* 17. Margitae aut Coroebi esse. III. *Phil.* 3.
Maritorum zelotypia. II. *Amor.* 42.
Mar., de minis Jovis parum sollicitus. I. *D. Deor.* XXI. Marcis & Veneris amor. ib. XV. 3. a Vulcano una cum illa in vincula datur. ib. XVII. 1. & III. *Philop.* 6. f.
Mariyas ribiae. III. *Indoet.* 5.
Mariyas. I. *D. Deor.* XVI. 2.
Mastin ille regis actas. III. *Macrob.* 17.
Matribus primo geniti acceptiores. II. *Par.* 61.
Matrimonium. v. *conjugium*.
Matula, imingere in matulam. I. *Merc.* 4.
Mauiacas. II. *Q. Hist.* 28.
Mautoli res gestae. I. *D. Mort.* XXIV. 1. monimentum. ib. deridet cum Diogenes. ib. 3. I. *Nec.* 17.
Mazaea, filia Leucanoris. II. *Tox.* 44. seq.
Mechanici nobiles. III. *Hipp.* 2.
Mechanicas artes dissuadet Luciano eruditio. vid. *Lucianus*.
Medeae somnium. II. *Salt.* 53. Medeae receptio, fuga. ib. 40. muliebrem ea deplorat sexum. I. *Dial. Mort.* XXVIII. 2. zelotypia inflammata pingitur. III. *de Domo* 31.
Medicamenta in omnibus non eandem habent vim. II. *Abd.* 27. saepe fallunt artem. ib. 17. medico ante adhuc multa circumspicienda, quam accedat ad curationem. ib. 17. qualia multa medicamenta. II. *Pseud.* 5. natura hominis ante exploranda, quam adhibeantur medicamenta. II. *Abd.* 29.
Medici Syri, f. Judaei. III. *Tragop.* 264.
Medicus, theoretico melior practicus. III. *Hipp.* 1. praerogativa medicorum. II. *Abd.* 23. vid. seq. tit.
Medicus amorem privigni aegri detegit. III. *Dea Syr.* 17.
Medius. III. *Macrob.* 11.
Megabyzus. I. *Tim.* 22.
Megacles. I. *Cat.* 8. I. *Tim.* 22.
Megapenthes, tyrannus. I. *Cat.* 8. Cydimachi cepit bona. ib. 8. interfecit Cleocritum. ib. 9.
Megillus Corinthius. I. *D. Mort.* I. 3.
Melampode audire acutius. II. *pro Imag.* 20.
Melanope an mater Homeri. III. *Dem. Enc.* 9.
Melantus, assessor. I. *D. Mort.* VI. 5.
Meleagri tabes. I. *Sacr.* 1.
Melicerta. II. *Salt.* 42.
Melitenfes caniculae. I. *Merc.* 34.
Melitenfis catellus, prov. III. *Conv.* 19.
Melitiden aut Coroebum putare aliquem. II. *Am.* 53.
Melitus. I. *Pisc.* 10. II. *Juv. Conf.* 16.
Memnon ad orientem solem exclamat. II. *Tox.* 27.
Memor. *Odi convivium memorem*, prov. III. *Conv.* 3.
Memphi colitur bos. II. *Juv. Trag.* 42.
Memphiticus taurus Deus, ridetur. III. *Deor. Conc.* 10.
Menam, i. e. lunam colunt Phryges. II. *Juv. Tr.* 42.
Menandri locus. II. *Amor.* 43.
Menandri Elenchus. III. *Pseudolog.* 4.
Mendacia, qualia licita. III. *Phil.* 1. non necessaria proficisci ex amentia. ib. 2. totarum mendacia nationum. ib. 3. seq. poetarum tolerabilia, v. *Poeta*.
Mendeceus. II. *Salt.* 43.
Menecles. II. *Asm.* 49.
Menecrates, e divite pauper. II. *Tox.* 24. ejus cum Zenothemi amicitia. ib. amici opera honori adempto restituitur. ib. 24. seq.
Menecrates. III. *Ner.* toto Dial.
Menelaus, uxore spoliatus. II. a. *Ver. Hist.* 26. it. 8. ex Pelopidis oriundus. I. *D. Deor.* XX. 14. cum Helena desponsatur. ib.
Menippus mordax. II. *Bis Acc.* 33. ejus ad astra peregrinatio. II. *Icar.* 1. seq. cavillator. I. *D. Mort.* II. 1. inferis creat molestias. ib. 1. vitiorum inimicus. ib. canis, ubi quaerendus. ib. I. 1. describitur. ib. 2. perstringit philosophos. I. *Nec.* 4. item poetas. ib. pileo, leonina pelle & lyra, cur & a quo, instructus. ib. 8. cur ad orcum migravit. ib. 1. ad superiores regreditur. ib. ridens moritur. I. *D. Mort.* XXI. 2. ib. XXII. 2. ejus cum Charonte expositio. ib. XXI. 2. ad mortem se praeparat. ib. X. 11.
Mens, v. *animus*. mentes excitat exemplum. II. *Gymn.* 37. distractio mentis per opiniones. II. *Icar.* 10. mentis & corporis non semper eadem forma. II. *pro Imag.* 11. mentis praestantissimae imago. ib. 16—23. mente aliud celare, aliud promere verbis. I. *Apol.* 6.
Mensae, Siculis delicatiores. I. *D. Mort.* IX.
Mensae Syracusanae. i. splendidae. III. *Dem. Enc.* 18.
Mensis Aegypt. Mefori. III. *Philopat.* 22.
Mensium ordinatus ab Aegyptiis numerus. II. *Astr.* 5.
Mercatorum navigationes. II. *Tox.* 4.
Meices, v. *didactrum*. mercede conductorum calamitates. I. *Merc.* eorum vita defenditur. I. *Apol.* v. *Aulici*. sine mercede nemo facit quidquam. ib. 13. nec potentes illius expertes. ib.
Mercurius ad Parin mittitur. I. *D. Deor.* XX. 1. puellam amat Arcadicam. ib. XXII. 1. in hircum se transformat. ib. 2. varia ejus negotia. ib. XXIV. 1. cum Charonte computat. ib. IV. 1. furatur Neptuni tridentem, Martis gladium, arma Apollinis. ib. VII. 1. Cupidinem vicit. ib. 3. Veneri cestum surripuit. ib. ex testudine instrumentum fecit musicum. ib. 4. Vulcano ob amores invidus. ib. XV. 1. canina fingitur ab Aegyptiis facie. I. *Sacr.* 14. it. primae lanuginis juvenis. ib. 11. ejus virga. I. *D. Mort.* XXIII. 3. cui comparatur saltatio. II. *Salt.* 85. Mercurius lapideus. III. *Nav.* 20. Mercurius praeco. I. *Vit. Aul.* crebro, & III. *Fug.* 26. &c. Divitiarum dator. III. *Crem.* 14. stuprorum cupidus. III. *Philop.* 7.
Meretricum artes ad viros adliciendos. III. *Moretr.* VI. & passim in iisdem Dial. Modestiam simulant. ib. earum nomina Ampelis, Corinna, Clonarium, Chrysis, Musarium, Philinna &c. singulis ib. Dial. Me-

Meretrix, valetior. II. *Tau*. 13. deformis cur se exornet. III. *de Domo*. 7.
 Merion. II. *Pari*. 47. saltator. II. *Sal*. 8. Graeci & Troiani ab eo didicere saltandi artem. ib. quid haec ei profuerit. ib.
 Mefori mensis Aegypt. III. *Philopat*. 22.
 Metapontini. II. *Gall*. 18.
 Metrodorus. II. *Jov. Trag*. 22.
 Micyllus, antea Micyllus quis fuerit. II. *Gall*. 16. ejus ditescendi cupidus. ib. 18. ejus cum Pythagora in gallum transformato colloquium. ib. ab init. ad finem.
 Midas. I. *D. Mort*. II. 1. Phrygum pessimus. ib. 2.
 Milo. I. *Aet*. 8. Mionem ex Leostrophide efficere. II. *Q. Hist*. 34. Cratoniates, athleta. I. *Cont*. 8. taurum portat. ib.
 Miltiades proditiōis suspectus. III. *Calum*. 29.
 Minerva adjuvat Prometheus. I. *Prom*. 3. virgo perpetua. I. *D. Deor*. VIII. armata. ib. qualis facie. ib. e cerebro Jovis nata. ib. de artis praestantia cum Neptūno & Vulcano contendit. I. *Herm*. 20. ubi colatur. I. *Sacr*. 10. glaucis oculis fingitur. ib. 11. cur ad arcas Cupidinis immobilis. I. *D. Deor*. XIX. Jovi parat infidias. ib. XXI. 2. adjuvat Perseum. III. *de Domo*. 24. depicta tanquam pacem agens. ib. 26. fugit amorem Vulcani. ib. 27. armata, terribilis. Gorgonis caput in pectore gerens. III. *Philopat*. 8. Gigantum interfectrix. ib. Gorgonis utilitas. ib. immolatur ei ob victoriā. III. *Charid*. 11.
 Mingo. mingit in convivio Alcidas. III. *Conv*. 35.
 Minoi datum vaticiniū de morte filii. III. *Diff. cum Hes*. 8.
 Minos, ejus officium. II. *Lust*. 7. ingratus. II. *Sal*. 41. judex apud inferos. I. *D. Mort*. XII. unum fert in gratiam judicium. I. *Nec*. 13. ejus tribunal. ib. 11.
 Mithon Sybarita. III. *Pseudolog*. 3.
 Mithres Deus Medorum. III. *Deor. Conc*. 9.
 Mithridatis aetas & exitus. III. *Macrob*. 13.
 Mithrobarzanes, magnus incantator. I. *Nec*. 6. seq.
 Mnasciris Parthorum regis aetas. III. *Macrob*. 16.
 Mnescarchus. II. *Gall*. 16.
 Mnesticus, nauclerus, avarus. II. *Jov. Trag*. 15.
 Modestia quomodo se exserat. II. *Imag*. 21. ejus imago. ib. 20.
 Modi musici. I. *Harm*. 1.
 Modii Aeginetici. I. *Tim*. 57.
 Moechorum poena raphanifinus. III. *Mort. Per*. 9. ib. *Fug*. 33. Conf. *Adulter*.
 Moeotis palus. II. *Tox*. 4.
 Moerichus. I. *D. Mort*. XI. 1.
 Mollia divitum vestimenta. III. *Ep. Sat*. 26. & passim.
 Momus, ad reprehendendum proclivis. II. *Jov. Trag*. 23. dei reprehensor. I. *Nigr*. 32. arbiter constituitur. I. *Herm*. 20. hominis reprehendit architectum. ib. 20. Momī personā. III. *Deor. Conc*. toto Dial. Momus reprehendit, Bacchi comites in Diis referri. III. *Deor. Conc*. 4. Herculem & Aesculapium intactos relinquit, jubente Jove. ib. 6. Jovi exprobrat peregrinitatem. ib. aliaque crimina objicit. ib. 7. multos immetito in Deos receptos queritur. ib. 7. 8. 9. seq. Anubis aliaque monstra honore divino.

coli indignatur. ib. 10. oraculorum praestigias objicit. ib. 12. cum deorum turba aucta perjuris crevisse. ib. philosophorum pugnantia nomina, statum, fortuna, virtutem & naturam videt. ib. 13. decretum ad haec prohibenda recitat. ib. 14. & 15. Momus scriba. ib.
 Mons Lycoreus. I. *Tim*. 3.
 Morbi, eorum natura in omnibus non eadem hominibus. II. *Abd*. 26. seq.
 Morbus Corybanticus. II. *Lex*. 16.
 Morbus Abderitarum. v. *Abderitae*.
 Morbus ex Amore. III. *Dea Syr*. 17.
 Mors omnes facit aequales. I. *Dial. Mort*. XV. 2. ib. XXIV. 1. seq. ib. XXV. moriendum omnibus. ib. XV. 3. nullum mors admittit personae discrimen. I. *Nec*. 15. it. 17. post mortem quae consequantur, non novimus. I. *D. Mort*. I. 1. mors index felicitatis. I. *Contem*. 10. ejus nuntii ac ministri. ib. 17. homines medias inter spes exstinguit. ib. ejus cogitatio quid conducat. ib. omnes facit aequales. ib. 22. mortuorum negotia ac viventium longissime discreta. ib. de morte semper cogitandum. ib. 20. variae vulgi de morte opiniones. II. *Lust*. 2. seq. rapit omnes. II. *Dem*. 60. mors invadet, et si cavea te includas. III. *Dem. Enc*. 6.
 Morfus canis rabiosi rabie inficit. I. *Nigr*. 38.
 Mortui, (redi ad praec. tit.) abluuntur, unguntur, floribus coronantur, splendideque vestiuntur. II. *Lust*. 11. variae eorum sepulturae genera. ib. 21. vulgus eis obolum in os imponit. ib. 10. mortuos cur honorare deceat. II. *Tox*. 1.
 Mos, mores mali divitum. III. *Cyn*. 17. & 18.
 Moses tardilinguis. III. *Philop*. 13.
 Mulgere lac gallinae. I. *Merc*. 23.
 Mulierum quarundam in aves, arbores, & feras conversio. I. *D. Mort*. XXVIII. 3. mulier foeda, lunarique adfecta morbo. II. *Tox*. 24. Hecubae aequalis mulier. II. *Gall*. 17. trifolium libidinosarum, Phaedra, Parthenope, Rhodope. II. *Sal*. 2. mulieres philosophantes. II. *Eun*. 7. quomodo pingi velint. II. *Q. Hist*. 13. earum voluptatem praefert virili Tiresias. II. *Amor*. 27. conjunctio cum iis delectabilis. ib. de congressu cum iis sententia Euripidis. ib. 38. mulieris, corpore praestantissimae, imago. II. *Imag*. 5. it. ejus, mente praestantissimae. ib. 16—23. mulieres ad laudes sibi falso saepe attributas gestiunt. ib. 4. mulierum mollia corpora. II. *Gymn*. 25. formam infucant. II. *Amor*. 38. lapillos in auriculis suspendunt. ib. 41. amentia istarum in adornandis capillis, ceteraque cultus luxuriosi genera. ib. 38. seq. post magnum apparatus quanam numina salutatum cant. ib. 42. domestica earum luxuria. ib. virtus in iis haud perfecta. ib. 51. mulier pudica & formosa cur se exornet. III. *de Domo*. 7. mulierum formositatem obscurant ornamenta. ib. 15. mulieribus mulieres congressae. III. *Meretr*. V. pugnam dirimunt. III. *Conviv*. 45. tonderi nolentes prostituuntur, Vencrique ex mercede sacrificatur. III. *Dea Syr*. 6.
 Mundus, de eo variae philosophorum opiniones. II. *Icar*. 8.
 Musacus, saltator. II. *Sal*. 15.

Musae invocantur a poetis. I. *Sacr.* 5. cur eas refugiat Cupido. I. *D. Deor.* XIX. 2.
 Musae, quibuscumque & in quantum voluerint, impertiuntur. III. *Diff. cum Hes.* 4.
 Musca, femina, ejus fabula. III. *Musc.* 10.
 Musica, prima adolescentiae Graecae disciplina. II. *Gymn.* 21. musicae harmonicae descriptio. II. *Imag.* 14. adhibetur ad sacrificia. II. *Salt.* 16. eam amat Socrates. ib. 25. musicus quidam inter canendum expirat. I. *Harm.* 2. modi musici. ib. 1. mulicorum prov. *bis per omnes chordas.* I. *Prom.* 6.
 Musici cujusdam rudis audacia. III. *Indoff.* 8. seq.
 Musicus practicus melior theoretico. III. *Hipp.* 1.
 Mufonius. III. *Mort. Per.* 18. f. III. *Ner.* 1.
 Mustum bibere ventre inflato. III. *Phil.* 39.
 Muzuris urbs apud Indos. II. *2. Hist. Conscr.* 31.
 Mycene. I. *Cont.* 23.
 Myrmidones, homines e formicis orti. II. *Icar.* 19.
 Myron. I. *Somm.* 8.
 Myrrha. II. *Salt.* 58.
 Myrrhina, canis. I. *Merc.* 34.
 Myrtium, meretrix. I. *D. Mort.* XXVII. 7.
 Myta Deae podagrae. III. *Tragop.* vi. 85. & 239.
 Myraeorum montes. II. *Tox.* 52.

N.

Naso trahi. I. *D. Deor.* VI. 3.
 Nastiurium cibus pauperum. III. *Ep. Sat.* 28.
 Nasum morfu auferre. III. *Conv.* 44.
 Nationum quarundam characteres. II. *Icar.* 16. ex natione bonus non judicandus vir. II. *Tox.* 5. v. *Gentes.*
 Nato, natandum ad altare. III. *Dea Syr.* 46.
 Natura hominum diversa. II. *Abd.* 29. it. 28.
 Naufragi. I. *Merc.* 1. seq.
 Navigare Athos. III. *Rhet. Pr.* 18.
 Navis descriptio. III. *Navig.* 5. seq. eam Dioscuro- rum alter servat. ib. 9. navis Aegyptia quantum lu- cri adferat domino. ib. 13.
 Nauplii irae. II. *Salt.* 46.
 Naulicaa, filius Arctae. II. *Imag.* 19.
 Nautae coronati. III. *Ner.* fin.
 Neanthus, Pittaci tyranni filius. III. *Indoff.* 12.
 Nechraei. III. *Fug.* 6. f.
 Nectar & ambrosia caro veneunt. III. *Deor. Conc.* 14.
 Nefasti dies. III. *Pseudolog.* 13.
 Neoptolemus, Achilles filius, saltator egregius. II. *Salt.* 9.
 Nephele, mater Helles. I. *D. Mar.* IX. 2.
 Nephelocentauri. II. 1. *Ver. Hist.* 16.
 Neptunus, tridente spoliatus. II. *Jov. Trag.* 25. ejus de artis praestantia cum Minerva & Vulcano contentio. I. *Herm.* 20. ejus mercenaria apud Laomedontem opera. I. *Sacrif.* 4. juvenis caeruleo capillo fingitur. ib. 11. Enipeum & uxorem ejus Tyronem decipit. I. *D. Mar.* XIII. 1. percussa petra, fon- tem projicit. ib. 3. insidias struit Jovi. I. *D. Deor.* XXI. 2. Neptunus terrae quassator. terribilis ejus vox. moechus est. lacrymatur ob Martem depren- sum. III. *Philop.* 6.
 Nero. Isthmum perfodere tentat. III. p. 636. seq. ejus canendi studium. ib. *Dial. Ner.* 2. Apollinis

aemulus. ib. desistit a conatu. ib. 4. & 5. quae ejus vox in cantando. ib. 6. quis gestus. ib. 7. Epiroten aemulum interficit. ib. 9. oraculi Pythii ostium vult obstruere. ib. 10. oraculi dictum in cum. ib. & not.

Nessus. II. *Salt.* 50.
 Nestor, parasitus. II. *Par.* 44. seq. mellita ejus lin- gua. ib. I. *D. Mort.* XX. 4.
 Nestoris longaevitae. III. *Macrob.* 3.
 Nestoris Stoici aetas. III. *Macrob.* 21.
 Neurospasta, virunculi lignici. III. *Dea Syr.* 16. f.
 Nicias, orator. I. *pro Laps.* 3.
 Nicostratus, athleta. II. *2. Hist.* 9.
 Nigrinus, amicus Luciani. I. *Nigr.* 1.
 Niobe, in lapidem mutata. II. *pro Imag.* 27. II. *Salt.* 41. I. *D. Deor.* XVI. 1. & III. *Philop.* 1. f. & 18.
 Nireo formosior. I. *Tim.* 23. ejus cum Therfita de pulcritudine rixa. I. *D. Mort.* XXV.
 Nireus Aglaiae f. pulcherrimus. III. *Charid.* 24.
 Nix, nives verborum. III. *Dem. Enc.* 5.
 Noctua, concurre ad aliquid, ut ad noctuam avo- 1. *Harm.* 1.
 Nominis mutatio ob divitias. I. *Tim.* 22. v. *Simo.*
 Nomen alterius, filio impositum, honoris signum. ib. 52. Nomina philosophis adfecta a vitiis. III. *Fug.* 26.
 Noice te ipsum. II. *Salt.* 81. I. *D. Mort.* II. 2.
 Notitia, in hominum notitiam quomodo veniri pos- sit. I. *Harm.* 1. seq. it. I. *Ast.*
 Novacula, res consistit in novacula. II. *Jov. Trag.* 3.
 Novercae, earum commune in privignos odium. II. *Abd.* 31. a privignis amatae. II. *2. Hist.* 35.
 Novitas grata. I. *Zenx.* 1. seq. novae pulcritudinis ex- cogitare specimina, non parvae est sapientiae. III. *Hip.* 8. ad novas disputationes quomodo adfecti qui- dam. III. *Bacch.* 5.
 Numae Pompilii aetas. III. *Macrob.* 8.
 Nummus, in honorem Glyconis, cufus. II. *Pseud.* 58. nummorum vis. II. *Dem.* 23. v. *aurum, pecunia.*
 Nuptiae cur inventae. II. *Amor.* 33.
 Nuptias inritu comas ponunt. III. *Dea Syr.* 60.
 Nuptias sibi conciliare, soloecismus. III. *Sol.* 9.
 Nux. Nucibus ludere alea. III. *Ep. Sat.* 8. 9. & 18.
 Nycterion. II. 1. *Ver. Hist.* 15.

O.

Obum vulgus in os imponit mortuis. II. *Luc.* 10.
 Oripedes apud Scythas. I. *Scyth.* 1.
 Oculi quando cernant accuratius. II. *pro Imag.* 12. multi plus vident uno. ib. 14. oculi fideliores auri- bus. II. *Salt.* 78.
 Ocypus. III. p. 665. seq.
 Odium non recondendum in crastinum. I. *Canc.* 8.
 Odorati capilli ridentur. III. *Cyn.* 17.
 Oecus pulcer incitat oratorem ad dicendum. III. *de Dome* 1. est jucundus ad perorandum. ib. 3. & 13. ejus partes descriptae. ib. 6. seq. lacunar ejus auro distinctum. ib. 3. oecus pulcer cui similis. ib. 9. oecus sonorus confundit vocem. ib. 16. ejus splen- dor turbat oratorem. ib. 17. auditores ab auditione avertit. ib. 18.

Oedi-

- Oedipus. II. *Salv.* 41. cum matre concumbit. I. *Merc.* 41.
- Oeneus Dianam non adhibet ad sacrificium. I. *Sacr.* 1. & III. *Conv.* 25.
- Oenomaus procos filiae currus certamine victos interficit. III. *Charid.* 19.
- Oleo perfusi lapides, altaria. III. *Deor. Cons.* 12.
- Olympi tibiae. III. *Indoctr.* 5.
- Olympiae victoribus quales ponere liceat statuas. II. *pro Imag.* 11. Olympiorum victori stadia minus formidabilia. I. *Harm.* 4. Olympiis coronatum esse. I. *Merc.* 13.
- Olympias, mater Alexandri, quale ejus puerperium. I. *D. Mort.* XIII. unde cum dracone concubuisse dicatur. II. *Pseud.* 7.
- Olympum fert Hercules. I. *Cont.* 4. Olympo superimponitur Ossa. ib. 3.
- Omina quaedam infausa. III. *Pseudolog.* 17.
- Omphale. II. *Q. Hist.* 10. decipit Herculem. I. *Dial. Deor.* XIII. 2.
- Onesicritus. III. *Macrob.* 14. III. *Mort. Per.* 25.
- Onoscelae, mulieres. II. *Ver. Hist.* 46.
- Opponere utile. II. *Gymn.* 17. opponendo & interrogando facilius proficitur. I. *Herm.* 13.
- Oraculorum ambiguitas. II. *Fov. Trag.* 43. quae praecedant oraculum. ib. 30. ejus quaedam effata. ib. 31. it. 20. II. *Pseud.* 11. 22. 24. 25. 26. 27. 28. 29. 33. 34. 35. 40. 43. 47. 48. 50. 51. 53. oraculum refutatur. ib. 44. se defendit. ib. 48. ejus de Luciano effatum. ib. 55. oraculorum post eventum contrarium multatio. ib. 27. seq. oracula vocantia. ib. it. 26. oraculum falsum defenditur. ib. 33. ad ea probabiliter edenda quid pertineat. ib. 22. oracula multa in Graecia, Aegypto, Libya, Asia. III. *Dea Syr.* 36. ridiculus mos oracula edendi. ib. eorum praestigiae ridentur. III. *Deor. Cons.* 12. oraculum Pythium obstruere vult Nero. III. *Ner.* 10. oraculi versus in eum. ib. & nott.
- Oratio nimis ornata offae quomodo similis. II. *Q. Hist.* 44. orationis effectus. I. *Nigr.* 35.
- Oratores Calistatus, Alcidas, Isocrates, Isaeus, Eubulides. III. *Dem. Encom.* 12. Demades ex nauta erator. ib. 16. v. not. *Pericles.* ib. 20. oratores vulgares. ib. 31.
- Oratorum merces drachma. III. *Dem. Enc.* 36. & nott.
- Orus, nulus ex eo ad superos reditus. I. *D. Mort.* XIII. 3. vid. *Infernus.* qualem sibi orcum imagineatur vulgus. II. *Luct.* 2. seq.
- Orestae & Pyladis amicitia. II. *Amor.* 47. cur apud Scythas eis sacrificetur. II. *Tox.* 5. seq. eorum columna adolescentiae Scythicae disciplina prima. ib. 6. interficiunt Aegisthum & Clytaemnestram. III. *de Domo* 23.
- Orgia Adonidis. III. *Dea Syr.* 6.
- Orion Cedalionem ferens depingitur. III. *de Domo* 28. usum oculorum recipit. ib. 29.
- Ornamenta obscurant mulierum formositatem. III. *de Domo* 15.
- Oroetes Armenius. I. *D. Mort.* XXVII. 2. seq.
- Oroetes, satrapa. I. *Cont.* 14.
- Orphani relinquuntur discipuli. III. *Mort. Per.* 6.
- Orpheus cantibus suis inanimata quoque allexit. II. *Tom.* III.
- pro Imag.* 14. cur inter divos relatus. II. *Astr.* 10. ejus lyra stellarum ostendit harmoniam. ib. 10. Orpheus quomodo astrologicas proposuerit scientias. ib. 10. saltator. II. *Salv.* 15. loquax ejus caput. ib. 50. I. *Pisc.* 2. ejus uxor Eurydice. I. *Dial. Mort.* XXIII. 2. Orpheus a mulieribus Thresis discerpitur. III. *Indoctr.* 11. & III. *Satur.* 8. ejus caput lyrae innatat. III. *Indoctr.* 11. navigavit cum Hercule. III. *Fug.* 29.
- Orythia, rapta a Borea. III. *Philop.* 3.
- Osiris. I. *D. Mort.* XIII. 3. sepultus Bybli. III. *Dea Syr.* 7.
- Ostroës. II. *Q. Hist.* 21.
- Ossa adponere pinguedine obducta. I. *Prom.* 7.
- Ossa superimponitur Olympo. I. *Cont.* 3.
- Ostentare aliquid, ut Tegeatae Calydonii apri exuvias, cet. III. *Indoctr.* 14.
- Othryades. I. *Cont.* 24.
- Othryadis litterae sanguineae. III. *Rhet. Pr.* 18.
- Otium non habere icaipendae auris. II. *Bis Accus.* 1. athletae quando capiant otium. II. 1. *Ver. Hist.* 1. eruditis convenit. ib. quae esse debeat. ib. 2.
- Ovulas tondent philosophi. III. *Fug.* 14.
- Ovorum usus in Libya. III. *Dipf.* 7.
- Oxydracae. III. *Fug.* 6. f.

P.

- Pacata. II. *Imag.* 7. f.
- Paeon. I. *D. Deor.* XIII. 2.
- Paetus, medicus. II. *Pseud.* 60.
- Pagarudae. II. 1. *Ver. Hist.* 35.
- Palaestra, ancilla. II. *As.* 2. amoris magistra. ib. 6-8. seq.
- Palamedes. I. *Jud. Voc.* 5. I. *Dial. Mort.* XX. 4. II. *Salv.* 46. Ulyssis inhiis circumventus. III. *Calumn.* 28. detegit simulatum Ulyssis furem. III. *de Domo* 30.
- Palinodiam canit poeta Himerensis, Stesichorus. II. *pro Imag.* 15.
- Pallas. vid. *Minerva.*
- Palma. palmas quomodo scandant Arabes. III. *Dea Syr.* 29.
- Pamphylius sinus. II. *Amor.* 7.
- Pan, musicus, opilio. I. *D. Deor.* XXII. 3. quas res gesserit. ib. speluncam accipit virtutis praemium. ib. lascivus. ib. 4. Mercurii se dicit filium. ib. 1. hirco similis, cur. ib. seq. caprina fingitur apud Aegyptios facie. I. *Sacr.* 14. Pan, qualis. II. *Bis Acc.* 9. ubi habitat, cet. ib. seq. in Marathonem venit. III. *Phil.* 3. ejus forma ridetur. III. *Deor. Cons.* 4.
- Panocrates, magus. III. *Phil.* 34.
- Pancratio certare quid. II. *Gymn.* 8. Pancratiis praemia. II. 2. *Ver. Hist.* 22.
- Panthus. II. *Gall.* 17.
- Paphlagon, homines stupidi. II. *Pseud.* 9.
- Parasitus, (vid. *adulator*) ars parasitica quid. II. *Par.* 9. ejus requisita. ib. 4. seq. parasitari beatum. ib. 10. parasitus, animal felicissimum. ib. 11. prae divite ac paupere felix. ib. 12. artem parasiticam esse optimam. ib. 13. seq. ea discitur mercede accepta, non data. ib. 18. eam oriri ex amicitia. ib. 22.

D d d d d

Pa.

- Parasiticam excoluere multi philosophi. II. *Par.* 32. seq. Parasitus bello ac paci idoneus. ib. 39. seq. it. 51. istius nomen unde. ib. 60.
- Parcae stamina fuso deducunt. I. *Cont.* 16. secus ac natura de vitae tempore constituunt. I. *D. Mort.* VI. 1. vid. *fatum*. Parcae, quot. II. *Jov. Conf.* 2. earum decreta evitari non posse. ib. 1. illis nihil potentius. ib. 3. Parcae nentes. earum vis in deos hominesque. III. *Philopat.* 14. Conf. *Fatum*.
- Parentationes in mortuos traducuntur. II. *Lust.* 20. it. 23. parentales epulae. ib. 24. v. *funus*, *sepulcrum*.
- Parentibus neminem praeferunt liberi, liberis neminem parentes. III. *Pat. Enc.* 3.
- Parianorum urbs, Peregrini patria. III. *Mort. Per.* 14.
- Paris, magnae causae internecionis. I. *D. Mort.* XIX. 1. Priami filius, bubulcus. I. *D. Deor.* XX. 1. amor deditur, formosus. ib. 3. iudex pulcritudinis constituitur. ib. ejus cum muliere Idaea commercium. ib. munus recusat arbitri. ib. 7. seq. ad promissiones Junonis & Minervae immobilis. ib. 11. seq. ejus judicium rursus. III. *Charid.* 17.
- Parthasius. I. *Merc.* 42. II. *Imag.* 3.
- Parrhesia, socia veritatis. I. *Pisc.* 17.
- Parthenope, femina libidinosa. II. *Salt.* 2.
- Patiphaë, astrologa. II. *Astr.* 16.
- Pater filio amanti uxorem suam cedit. III. *Dea Syr.* 18.
- Pater Noster vocatur precatio a patre. III. *Philopat.* 27. f.
- Patria nihil dulcius, augustius ac divinius. III. *Patr. Enc.* 1. patriam quisque suam caeteris urbibus praefert. ib. 2. patria est honoranda, cur. ib. 4. patriae nomen Diis carum est. ib. 5. ut patriae utilis sit unicuique opera danda est. ib. 7. patriae obliviscitur nemo in peregrinatione. ib. 8. in patria quisque vitam finire studet. ib. 9. indigenis non desunt laudes patriae. ib. 10. in patria sepeliri quisque gaudet. ib. 11. nemo pro patria pugnare detrectat. ib. 12.
- Patroclus, Achillis dicitur parasitus. II. *Par.* 46. seq. amicitia Patrocli & Achillis. II. *Amor.* 54. it. II. *Tox.* 10. cadaver ejus distractum. III. *Conv.* 42.
- Pavo pulcritudine florum conspecta pennas exponit. III. *de Domo* 11.
- Pauperes beatiore divitibus. III. *Ep. Sat.* 26. pauperum querelae. ib. 20. vestes eorum cribro & reti similes. ib. 24. eorum cibus nasturtium, porrum, cepa. ib. 28. eos despiciere decet adparatum divitum. ib. 29. solamen paupertatis, quod divites mortui nil secum ferant. ib. 30. Divisionem opum a Jove petunt. ib. 31. sine pauperibus urbes habitari non possunt. ib. 33. importuni in petendo. ib. 36. eorum ceteri mali mores. ib. 37. & 38.
- Paupertas defenditur. III. *Cyn.* 4. & 5.
- Pauperum solatium. I. *D. Mort.* IV. paupertatis causa. I. *Tim.* 5. seq. in eam incidere, facile. ib. 29. quatenam eam virtutes comitentur. ib. 31. seq. pauperes liberrime moriuntur. I. *Cast.* 15. paupertas servitii voluntarii praetextus. I. *Merc.* 5. est perpetua comes mercede conductorum. ib. paupertas cogens. I. *Apol.* 10. pauperum status melior, quam divitum. II. *Gall.* 21. seq.
- Peccare esse hominis. II. *Dem.* 7.
- Pecuniae vis. II. *Dem.* 23. v. *nummus*, *divitibus*.
- Pelei & Thetidis connubium. I. *D. Mar.* V. 2.
- Pelias quid sperarit. II. *pro Imag.* 2.
- Pelion Olympo superimponitur. I. *Cont.* 3.
- Pella, oppidum Macedoniæ. II. *Esand.* 6.
- Pellem insidere quid apud Scythas. II. *Tox.* 48.
- Pelops Hippodamia positur, interfecto socero. III. *Charid.* 19. f.
- Pelops maestatus. II. *Sals.* 53. ejus hamus. ib.
- Pelutiorae colunt cepam. II. *Jov. Trag.* 42.
- Penelope, mater Panos. I. *D. Deor.* XXII. 1. quomodo picta. II. *Imag.* 20. an casta. II. 2. *Ver. Hist.* 36. Penelopes tela. III. *Eug.* 22.
- Pentheus. I. *Pisc.* 2. II. *Sals.* 41.
- Pera suspensa philosophorum gestamen. III. *Eug.* 14. & passim.
- Peraequator Craton. III. *Philop.* 19. f.
- Perdiccas. I. *D. Mort.* XIII. 2. novercae amore deperit. II. *2. Hist.* 35. ejus commentum. III. *Calumn.* 18.
- Peregrinantium erga patriam pietas. III. *Pat. Enc.* 8. seq.
- Peregrini, in eis quoque laudanda virtus. II. *Tox.* 5.
- Peregrini vita. III. p. 325. ejus mors, in ignem dum inflit. ib. p. 357. patrem interficit. ib. p. 352.
- Christianorum sapientiam didicit. ib. p. 333.
- Pericles Aspatiae egit causam. II. *Amor.* 30. Periclis Olympi encomium. II. *Imag.* 17. de Pericle. I. *Scyth.* 11. it. II. *Salt.* 36. it. I. *Tim.* 20.
- Perilaus, fabricator bovis aenei, in quem ipse injectus. II. *Jov. Trag.* 28.
- Peripaterici, quales. I. *Herm.* 16. divitias non valde temnunt. II. *Eun.* 3.
- Perithoi atque Thefei amicitia. II. *Sals.* 60. II. *Tox.* 10.
- Perjurium Hermodori. II. *Jear.* 16.
- Perjurium committere per numen impotens. III. *Philop.* 4. & not. 84.
- Perseae demisso vultu accumbunt. I. *Merc.* 29. sacrificant igni. II. *Jov. Trag.* 42. quomodo reges adorent. III. *Navig.* 30. Persarum reges ubi sunt in acie. ib. 31.
- Perseus quomodo pingatur. II. *Pseud.* 12. III. *de Domo* 25. interficit Cetum. I. *D. Mar.* XIV. 3. III. *de Domo* 22. cum matre in mare praecipitatus servatur. I. *D. Mar.* XII. 1. Medusæ amputat caput. ib. 2. adversus Gorgonas in certamen exit. ib. Perseus alarus venit in Lydiam. ib. Andromedes accenditur amore. ib. 3.
- Perspicuitati sermonis danda opera. II. *Lex.* 23.
- Pes, non alterum umquam pedem protulisse Corintho. II. *2. Hist.* 29. pedibus illotis aggredi aliquid. II. *Dem.* 4. equinos pedes optat Cynicus. III. *Cyn.* 15. pedibus incedere quam gestari praestat. ib. 17.
- Pestilentia, Athenis grassans, quando desitura sit. I. *Scyth.* 2.
- Phacaces, saltatione gaudent. II. *Sals.* 13. de iis. I. *Nigr.* 35.
- Phaedra, feminalibidinosa. II. *Sals.* 2.

Phaëdra desert Hippolytum. III. *Calumn.* 26.
Phaedrus. I. *D. Mort.* XX. 6.
Phaëthon cur ceciderit. I. *D. Deor.* XXV. 2. ad Eridanum sepelitur. ib. 3. forores ejus mutantur in populos. ib. 3. quid ordinari in astrologia. II. *Astr.* 19. ejus fabula. ib. forores. ib. it. II. *Salt.* 55. rex incolarum solis. II. 1. *Ver. Hist.* 12.
Phaëthontis fabula. III. *Electr.* 2.
Phalaris, justitiae contemptor. II. *Bis Acc.* 8. mittit Delphos tauram. II. *Phal. Pr.* 1. quis, quomodo educatus. ib. 2. crudelitatis calumnia se purgat. ib. 1. seq. cur sibi vindicavit imperium. ib. 3. rempubl. in meliorem redegit statum. ib.
Phalli cum inscriptionibus. III. *Dea Syr.* 16. alti trecentos passus. ib. 28.
Phaneti sacrificant Gyllenii. II. *Jov. Trag.* 42.
Phanomachus. III. *Navig.* 27.
Phaon. I. *D. Mort.* IX. 2.
Pharmacopola, aliis tussis dato remedio, ea ipse laborat. I. *Apol.* 1.
Phavorinus a Demonacte illusor. II. *Dem.* 12.
Pelopodes. II. 2. *Ver. Hist.* 4.
Pherecydes Syrus. III. *Macrob.* 22.
Phidias elaborato Jove, imaginem praetereuntium exponit judicio. II. *pro Imag.* 14. ejus opus praestantissimum. II. *Imag.* 4. Jovem exhibet. I. *Sonn.* 8. ejus in fingendo leone dexteritas. I. *Herm.* 54. de eo. I. *Sacr.* 11.
Phidon, assentator. I. *D. Mort.* VI. 5.
Philebus. II. *Af.* 36.
Philemon, poeta comicus. I. *Salut.* 6.
Philemonis aetas & mortis genus. III. *Macrob.* 25.
Philetaeri Pergamenorum regis aetas. III. *Macrob.* 12.
Philippi testimonium de Demosthene. III. *Dem. Enc.* 40.
Philippides, cursor, primus dicitur usurpasse salutandi formulam *gaude*. I. *Salut.* 3. in ipso gaudendi verba expirat. ib.
Philippus, qualis Macedonibus. II. *Par.* 42. contra Corinthios arma sumit. II. 2. *Hist.* 3. Aëchinem colit ob eruditionem. I. *Sonn.* 12. exprobratur ei proditio, perfidia. I. *D. Mort.* XIV. 3. sua facta enumerat. ib. 2. de eo. I. *Nec.* 17.
Phillades, adulator. I. *Tim.* 47. seq.
Philo Diniæ fil. III. *Charid.* 4.
Philocrates, proditor patriæ. II. *Par.* 42.
Philoctetes. II. *Salt.* 46. Philoctetes, celeber sagittarius. III. *Indo.* 5.
Philolaus. I. *Salut.* 5.
Philopatris. III. p. 584. seqq.
Philosophia & philosophi traducuntur ubique. peram & baculum gestant. I. *Vit. Auct.* ib. *Sacrif. D. Mort.* & III. *Fug.* 14. ac passim. Conf. *Sophistae*. philosophi logomachi. II. *Eun.* 1. seq. philosophis constituuntur salaria. ib. 3. altercantium judex ad quid attendere debeat. ib. 5. sophistica eorum vitae ratio. II. *Icar.* 24. seq. hominum se praebent contemptores, decorum illusores. ib. 30. pugnans cum dogmatibus vita. ib. eorum quidam characteres externi. ib. 5. diversae inter se de natura rerum sententiae. ib. seq. quorundam mors misera. II. *Par.*

57. eorum multitudo. II. *Bis Acc.* 6. mento tenuis illi. ib. 11. eorum acerbae litigationes. ib. temeritas in disputando. II. *Icar.* 6. seq. sectae eorum. ib. 29. multi parasitantur. II. *Par.* 32. seq. tumidi, avari. ib. 52. si illi a barba judicandi, quid sequatur. II. *Eun.* 9. in eis considerandus animus. ib. philosophia ad sobrietatem reducit ebrios. II. *Bis Accus.* 17. ea quidam factus deterior. I. *Herm.* 80. seq. philosophus qualis corpore esse debeat. II. *Eun.* 8. remota philosophorum a praeceptis vita. I. *Pisc.* 34. seq. it. I. *Tim.* 54. seq. quidam durius educant adolescentiam. I. *Nigr.* 27. philosophi quomodo explorandi. I. *Pisc.* 42. philosophiam cur amplecti oporteat. I. *Herm.* 20. philosophi cujusdam detestanda avaritia. ib. 9. philosophia rerum humanarum contemtrix. ib. 7. cujusdam philosophi cum voracitate conjuncta vinolitas. ib. 11. auditores philosophiae non ex aequo omnes evadunt philosophi. I. *Nigr.* 37. philosophi barbati, palliolo amicti. I. *Pisc.* 11. eorum ignorantia. ib. ab ira alieni. ib. 8. philosophiae amore pauci, gloria illius praemiisque plerique ducuntur. ib. 30. comparantur philosophi cum hilitrionibus. ib. 31. it. cum asino Cumano. ib. 32. it. cum simiis. ib. 36. philosophiae comites. ib. 16. philosophis indignari non convenit. ib. 14. variae eorum sectae. I. *Auct.* (v. *Sectae*.) quidam Sceptici. ib. 27. diversa doctrinis vita, quorundam. I. *Nec.* 5. inscitia & dubitatio. ib. 4. diversa alterius ab altero dogmata. ib. tricae disceptationesque frigidae. ib. philosophia vulgaribus inimica bonis. I. *Nigr.* 4. ejus auditores cum infantibus comparantur. ib. 37. philosophos oportet esse paucis contentos. I. *Tim.* 57. admonentur ii. I. *D. Mort.* 1. Philosophorum longaeavorum exempla. III. *Macrob.* 13. seq. Philosophia profugiens ab infemodictis. III. *Fug.* 4. ab Jove demissa ut sanet homines. ib. 5. primum ad barbaros proficiscitur, dein ad Graecos. ib. 6. Mercenarium genus hominum ad eam transit. ib. 12. philosophis addita nomina a vitiis. ib. 26. Philosophi disputantes ad vulnera procedunt. III. *Conv.* 1. immodestos & impudicos se gerunt in conviviis. ib. per totum Dialogum. Primum accubitus postulant. ib. 9. manus conferunt. ib. 33. & 43. mingunt in Convivio. ib. 35. candelabrum evertunt. ib. 46. Philosophos vana excogitasse nomina Fati, Fortunae, Virtutis & Naturae. III. *Deor. Conc.* 13.
Phineus caecus. II. *pro Imag.* 20. cibus ab Harpyis privatus. I. *Tim.* 18. de eo. III. *Diff. cum Hes.* 1.
Phocion, in summa paupertate mortuus. II. *Jov. Conf.* 16.
Phoenixes, mercatores. II. *Icar.* 16. stellarum scientiae dediti. ib. 1.
Phoenix, praeceptor Achillis. I. *D. Mort.* XV. 1.
Phoenix avis se comburit. III. *Mort. Per.* 27.
Phryges colunt Menam, i. e. lunam. II. *Jov. Trag.* 42. eorum saltandi genus. II. *Salt.* 34. Phrygum tibia. I. *Nigr.* 37.
Phrynondas. II. *Pseud.* 4.
Phryxus, Athamantis filius. II. *Astr.* 14. cur ariete vectus dicatur. ib. ab ariete est vectus. I. *D. Mar.* IX. 2.

- Pictores atque poëtas non vocari ad dicendam causam. II. *pro Imag.* 18. pingi volunt multi, quam sunt, formosiores ab iis. ib. 6. somnia pictorum. I. *Herm.* 72.
- Pila, de illa apud Lacedaemonios decertatio. II. *Gym.* 38.
- Pileo cur non indigeant Graeci. II. *Gymn.* 26.
- Pincerna acutum videat & audiat. III. *Cron.* 18.
- Pindari versus recitati. III. *Dem. Enc.* 19.
- Pindarus, poëta Thebanus. II. *Imag.* 8. aquae, deinde auri laudator. II. *Gall.* 7.
- Pinguedine obducta adponere ossa. II. *Prom.* 7.
- Piraeus. III. *Charid.* 1. & saepe, singulis Tomis.
- Pirithous, ex uxore Ixionis a Jove genitus. I. *Dial. Deor.* VI. 3.
- Piscatores quomodo rete queat decipere. I. *Herm.* 65.
- Pisces non edunt Aegyptii. II. *Astr.* 7.
- Piscis res sacra, piscibus non vescuntur Syri, nec Aegyptii. III. *Dea Syr.* 14. pisces sacri aluntur in templo. ib. 45. nomina habent, & vocati accedunt. ib.
- Pistillum, ex eo facere hominem. III. *Phil.* 36.
- Pittacus. I. *D. Mort.* XX. 4. ejus actas. III. *Macrob.* 18.
- Pituita plenae naribus homo. II. *Pseud.* 20.
- Planetarum oppositiones & quadraturae. III. *Philopat.* 24.
- Planetis nomina ab Aethiopibus tributa. II. *Astr.* 4.
- planetarum choreae. II. *Sal.* 7.
- Platonis eloquentia, prudentia. I. *Pisc.* 22. I. *D. Mort.* XX. Platonici quales. I. *Herm.* 16. Plato, parafitus minus idoneus. II. *Par.* 34. it. 43. quaedam saltationis genera laudat, quaedam rejicit. II. *Sal.* 34. Plato, amicus libertatis, osor servitii. I. *Merc.* 24. quomodo salutandum duxerit. I. *Salut.* 4. ejus acras. III. *Macrob.* 21. communes vult mulieres, sed alio sensu quam vulgus credit. III. *Fug.* 18.
- Plato accusatur paederastias. III. *Conv.* 39. & communium uxorum causa. ib.
- Plethrium locus in gymnasio. III. *Mort. Per.* 31.
- Pluto, unde isti hoc nomen. II. *Lucret.* 2. in quos ejus imperium. ib. nutrix dicitur podagrae. III. *Tragop.* v. 110.
- Plutus, quando claudus, quando alatus. I. *Tim.* 20. ejus quaedam epitheta. ib. 29. caecus. ib. 20. largitor opum. ib. 21. (v. *divitiae*.)
- Podagrae scena. III. *Dial. ult.* ejus remedium. ib. v. 74. plerumque irrita medicamenta 145. & seq. ac 295. origo ex tartaro, & causa physica. ib. 100. ejus nutritor Pluto. 110. tempus invasionis. 115. locus dolorque intensissimus. 120. seq. it. 300. Podagrici jocosii & derisui obnoxii. ib. 180. & 331. etymon podagrae. 187. Podagrosi heroes. 250. Podagrici initio nolunt fateri se podagra laborare. III. *Oryp.* 6. seq.
- Podalirii & matris Alexandri Magi nuptiae. II. *Pseud.* 39.
- Poecilae. III. *Navig.* 13.
- Poenae, punire homini bono difficilius, quam puniri. II. *Phal. Pr.* 8. poenae infernales. v. *infernus*. dextrae praecitio poenae genus apud Scythas. v. *Scythae*. poenae post hanc vitam. II. *Jov. Conf.* 17. I. *Nec.* 14.
- Poësis, Poëtae. traditur ea adolescentiae Graecae, quomodo. II. *Gymn.* 21. poëtae quando vera canant. II. *Jov. Conf.* 2. illos ac pictores non vocari ad dicendam causam. II. *pro Imag.* 18. certant in laudanda coma Stratonices. ib. 5. poëtis magna licentia est. III. *Diff. cum Hes.* 5. Poëtae equisibus comparantur. III. *Dem. Enc.* 5. furere iis opus est. ib. Poëtis an oratoria praestet. ib. & seq. dicuntur attoniti. III. *Philop.* 2. poëtarum portenta. ib. & potissimum. §. 3. poëtarum audacia. I. *Herm.* 74. somnia. ib. 72. eorum mendacia tolerabilia. III. *Phil.* 2. it. 4. quidam assentator. II. *pro Imag.* 4. nimis obcuri reprehensionem incuruat. II. *Lex.* 25. eorum oestrum. II. *Q. Hist.* 8. vitiorum scenorum poëta haud particeps. I. *Nigr.* 9. invocant Musas. I. *Sacr.* 5. eis proprium nihil sani & veri proloqui. I. *D. Mort.* XXVIII. 3. fumus poëticus. I. *Tim.* 1. it. I. *Nec.* 3.
- Polemon, commissator. II. *Bis Acc.* 16. seq.
- Pollux vulneratur. I. *D. Deor.* XXVI. 1. is & Castor similes. ib. quomodo discernantur. ib. alternis moriuntur. ib. cur. ib. 2. fraternus eorum Amor. ib.
- Pollux, saltator. II. *Sal.* 10.
- Polus. I. *Aët.* 3. I. *Nec.* 16.
- Polybii Megalopolitani actas & mortis genus. III. *Macrob.* 22.
- Polybius quidam indoctus. II. *Dem.* 40.
- Polycreti canon. III. *Mort. Per.* 9. II. *Sal.* 75.
- Polycretus effingit Junonem. I. *Somm.* 8. I. *Sacr.* 11.
- Polycrates, Samiorum tyrannus, miser ejus finis. I. *Cont.* 14. III. *Navig.* 26.
- Polydamas. I. *Aët.* 8.
- Polydamantis statua febricitantes sanat. III. *Deor. Conc.* 12.
- Polygnotus. II. *Imag.* 7.
- Polyidus. III. *Diff. cum Hes.* 1.
- Polyphemus a Galatea amatus. I. *D. Mar.* I. r. muscus. ib. 3. ab Ulyssae excaecatus. ib. II. 1. Ulyssae devorat socios. ib.
- Polyphemus pro homine impuro. III. *Pseudol.* 27.
- Polypi, piscis, versutia. I. *D. Mar.* IV. 3.
- Polyprepon tibicen. III. *Conv.* 20.
- Polystrates. I. *D. Mort.* IX.
- Poma demorsa amoris signum. III. *Mores.* XII.
- Pomum aureum, projicitur. I. *D. Mar.* V. 1. pulcherrimae praemium. I. *D. Deor.* XX. 1.
- Pomum Eridis. III. *Charid.* 10. III. *Conv.* 35.
- Pontici, rudes homines. II. *Pseud.* 17.
- Pontus Euxinus dicitur inhospitalis. II. *Tox.* 3.
- Populi ad Eridanum flumen. III. *Elestr.* 1. seq.
- Populus Somniorum. III. *Philopat.* 21.
- Porcellus Acarnanius amator adolescens. III. *Meretr.* VII. f.
- Porcos non immolant Syrii. III. *Dea Syr.* 54.
- Porta ferrea. III. *Philopat.* 23.
- Porus. II. *Q. Hist.* 12.
- Polydonii Apameensis actas. III. *Macrob.* 20.
- Potamo. III. *Macrob.* 23.
- Potentes improbi cum libris comparantur. I. *Merc.* 41.
- Praemia victorum, quae. II. *Gymn.* 9. post hanc vitam praemia. II. *Jov. Conf.* 17. seq. philosophici certaminis. II. *Eun.* 3.

Praefules quinquaginta Theffalis. II. *Sal.* 14.
 Praxitelis opus admirabile. II. *Amor.* 11. seq. I. *Somn.*
 8. I. *Sacr.* 11.
 Precaturi in Syria conscendunt altissimas phallos. III.
Dea Syr. 29.
 Priapus, saltare doctus. II. *Sal.* 21. qualis. I. *D. Deor.*
 XXIII. 1. ridiculum quoddam committit. ib. 2.
 Procorum apud Bosporanos mos. II. *Tox.* 44.
 Prodicus. I. *Aët.* 3.
 Prometheus a Minerva adjutus. I. *Prom.* 3. ejus no-
 mine insigniuntur figuli. ib. 2. cruci adfigitur. I.
Cauc. 2. cur. ib. 3. ad objecta a Mercurio crimina
 respondet. ib. 7. advocata Minerva format homi-
 nes. ib. 13. in libertatem restituitur. I. *D. Deor.* r. f.
 Promethei opus. I. *Prom.* fine. ejus partem ferre.
 I. *Merc.* 26. ejus palo adfixi calamitas. I. *Sacr.* 6.
 Propugnaculum patriae Demosthenes. III. *Dem. Enc.*
 35.
 Proserpina. I. *D. Deor.* XI. 1.
 Protarchus. I. *Tim.* 22.
 Proteus. I. *D. Mort.* XXIII. it. XIX. in vitam re-
 dire cupit. ib. 1. Hectoris cecidit manu. ib. unius
 diei ei conceditur ad superos reditus. ib. XXIII. 3.
 Proteus, saltator. II. *Sal.* 19. variae ejus formae. I.
D. Mar. IV. 1. & III. *Dem. Enc.* 24. Proteus alter
 Peregrinus. III. p. 325. patriae donat quinque ta-
 lentorum millia. ib. c. 4. p. 328.
 Providentia deorum a quibus negetur. II. *Jov. Conf.*
 6. negatur. II. *Jov. Trag.* 4. it. 16. 17. 35. seq. cur
 de ea dubitandum. ib. 19.
 Proxenas. I. *Aët.* 4.
 Prudens praesentibus est contentus, nihilque eorum
 tale existimat, quod tolerari nequeat. I. *D. Mort.*
 XXVI. 2.
 Prudentiae imago. II. *Imag.* 17.
 Prytaneum. I. *Caut.* 4.
 Psephodes. II. 1. *Ver. Hist.* 35.
 Psylloroxotae. II. 1. *Ver. Hist.* 13.
 Ptacodorus. I. *D. Mort.* VII. 1.
 Ptolemaeus bicolorem hominem & camelum Aegy-
 ptis spectandum exhibet. I. *Prom.* 4. Thespin, ti-
 bicinem, ob artis peritiam dono adficit. ib. Lagi
 filius. I. *Salut.* 10. cum sorore coit. II. *Icar.* 15.
 quomodo se gerat adversus Apellem absurdo crimi-
 ne delatum & Antiphilum ejus delatorem. III. *Ca-*
lum. 2. seq.
 Ptolemaeus Dionysius. III. *Calumn.* 16.
 Ptolemaeus Lagi f. quamdiu vixerit. III. *Macro.* 11.
 Pudor, variaeque ejus a variis epitheta & synonyma.
 I. *Merc.* 11. pudore ob laudes suffundi, moderati
 est animi. II. *pro Imag.* 17.
 Pueri comati in pretio. III. *Fug.* 20. & III. *Ep. Sat.*
 vocantur Hyacinthi, Achilles, Narcissi. ib.
 Pugna philosophorum in convivio. III. *Conv.* 33. 34.
 & 43. ac seq.
 Pulcher homo, de bonis moribus, vel elegantiarum
 studio. III. *Philopat.* r. not. 11. Pulchros semper
 Diis gratos fuisse. III. *Charid.* 7. & 9. Pulchri co-
 luntur ab omnibus: deformes odio habentur. ib. 15.
 Pulchritudo mentis & corporis non semper in eodem
 invenitur homine. II. *Imag.* 11. pulchritudinis cor-
 poris praestantissimae imago. ib. 5. it. mentis. ib.

15—23. pulchritudinis novae excogitare specimina,
 non parvae est sapientiae. III. *Hip.* 8. pulcrarum re-
 rum spectator. III. *de Domo* 2. earundem adfectum
 pellicit animos. ib. 10. res pulcras, quae videntur,
 quam quae audiuntur, multo magis percellunt
 animum. ib. 19. seq. de pulchritudine dissertatio.
 III. *Charidem.* a p. 618. ad 635. vel potius. ib. a c.
 6. omnes ejus participes esse cupiunt, sed paucis
 contigit. ib. 6. pulchritudo Jovem reddit mansue-
 tum. ib. 8. de pulchritudine sua Deae magnifice
 sentiunt. ib. 10. ei non invidetur. ib. 23. ei stude-
 tur in omnibus operibus. ib. 25.
 Pulcificagittarii. II. 1. *Ver. Hist.* 13.
 Pulvis vestigia metiri. III. *Philop.* 12. & ib. not. 12.
 Pulvis & lutum cur in gymnasiis subiciantur. II.
Gymn. 28. seq.
 Punire. vid. *Poena.*
 Purpuram gestat summus sacerdos. III. *Dea Syr.* 42.
 purpurae cochlea ad cibum destinatus. III. *Cyn.*
 11.
 Pygmalion, deperit statuam Veneris. II. *Amor.* 15.
 seq. it. II. *Imag.* 4.
 Pyladis & Orestae amicitia. II. *Amor.* 47. it. II. *Tox.*
 5. seq. perpetrata caede evadunt ambo. ib. 2. cur
 divino cultu digni. ib. 3. v. *Orestes.*
 Pylus, senex. II. *Imag.* 13.
 Pyramidum supervacuitas. II. *Luct.* 22. quamvis al-
 tae, non praebent umbram. II. *Tox.* 27.
 Pyriphlegethon. II. *Luct.* 3. I. *D. Mort.* XX. 1.
 Pyrrhias. I. *Merc.* 23.
 Pyrrhichia, saltationis genus. II. *Sal.* 9.
 Pyrrho nullum verum putat esse judicium. II. *Bis Acc.*
 25. de eo. II. *Icar.* 25. Scepticus, bilanx ejus do-
 ctrina. I. *Auct.* 26. seq. Epirota ab adulatoribus cir-
 cumscriptus. III. *Indoct.* 21.
 Pyrrhus varias fortunae vices subiit. II. *Sal.* 12. quid
 a diis potissimum petierit. ib.
 Pythagoras peregrinatur in Aegyptum. II. *Gall.* 18.
 Hori libros & Isis ediscit. ib. sequaces ejus. ib. in
 Aethiopia mutatus. ib. 19. ex meretrice iterum phi-
 losophus. ib. 20. hospes tyranni Phalaridis. II. *Phal.*
Pr. 10. de eo multa injuriose dicuntur. ib. fabarum
 osor. II. 2. *Ver. Hist.* 24. de transformatione istius
 ib. 21. quomodo salutare consueverit. I. *Salut.* 4.
 ejus jusjurandum. I. *Auct.* 4. ejus scientiae. ib. 2.
 cujas, ubi institutus. ib. 3. transmigrationem ani-
 mae statuit. ib. 5. avenatur fabas, cur. ib. 6. de eo.
 I. *D. Mort.* XX. 3. modo pauper, modo dives. II.
Gall. 15. quomodo ex Euphorbo factus Pythagoras.
 ib. 16. auri amans. ib. 13. contra Graecos in bel-
 lum proficiscitur. ib. 13. superbus. ib. 4. de fabis
 non edendis legem tulit. ib. cur. ib. 18. in gallum
 mutatus. ib. 4. sophista. ib. 18. fabula de Pythago-
 ra sacris Eleutiniis interesse prohibito. III. *Pseudolog.*
 4. Pythagorae quaternarius. III. *Philop.* 12. & not.
 17.
 Pythia Delphica. I. *Herm.* 60. v. *ornaculum.*
 Pythio non opus habere interprete. II. *Jov. Trag.* 28.
 Pythonis vana promissa. III. *Dem. Enc.* 32. f.
 Pytines. III. *Macro.* 25.
 Pytiocampae. II. *Bis Acc.* 8. I. *Prom.* 7.

Q.

Quadi. II. *Pseudolog.* 48.
 Quaestiones frivola. II. *Bis Acc.* 34.
 Quaternio, maximum iusjurandum, numerique perfectio. I. *Sal.* 5.
 Quatuor, iusjurandum Pythagorae. I. *Aust.* 4.

R.

Radi ad cutem, v. *tondere*, vel I. *Vit. Aust.* 20. ibique plura in nott.
 Raphaninus moechorum poena. III. *Mort. Per.* 9.
 Regum conditio misera. II. *Gall.* 24. Colossis quomodo similes. ib. seq. quando Tragicis auctoribus. ib. regibus multa mala cum privatis communia. I. *Cont.* 18. regum longaeavorum exempla. III. *Macroch.* 8. seq.
 Reprehendere facile, emendare consilio, difficilior. II. *Fov. Trag.* 23.
 Requiem quando capiant athletae. II. 1. *Ver. Hist.* 1. eruditorum requies qualis esse debeat. ib. 2. convenit eis. ib. 1.
 Responsa, quae neque coelum, neque terram tangunt. II. *Pseud.* 54.
 Retrocurrere melius, quam male currere. II. *Asin.* 18.
 Rex computationis talorum victoria creatus. III. *Satur.* 4.
 Rhadamanthus, ejus officium. II. *Luc.* 7.
 Rhea arte saltandi delectatur. II. *Sal.* 8. anus Attin pusionem amat. I. *D. Deor.* XII. 1. ubi colatur. I. *Sacr.* 10. zelotypa. ib. amore pusionis deperit. ib. 7.
 Rhetorica fucuta. II. *Bis Acc.* 31. infra poësin. III. *Rhet. Pr.* 4. ejus imago. ib. 6. quae ejus amatores bona consequuntur. ib. duae ad eam viae. ib. 7. seq. rhetores quidam novi perstringuntur laudando. ib. 11. seq. tumidi, avari. II. *Par.* 52. rhetor malus quidam. II. *Dem.* 36. quorundam gestus, actionesque ridiculae. III. *Rhet. Pr.* 19. extemporales quidam. ib. 20.
 Rhodochares. I. *Cat.* 17.
 Rhodius quidam sophista. II. *Tox.* 27.
 Rhododaphne quid. III. *Pseudolog.* 27.
 Rhodope, femina libidinosa. II. *Sal.* 2.
 Rhodus, Soli sacra. II. *Amor.* 7. ejus laus. ib. 8.
 Ritus, cum Sardonio risu dicere aliquid. II. *Asin.* 24. quo ad vivimus, risu in ambiguo. I. *D. Mort.* I. 1.
 Rivalet. II. *Tox.* 44. seq.
 Roma, nutrix vitiatorum. I. *Nigr.* 16. exprobratur Romanis insana equorum cupido. ib. 29.
 Rufinus Cyprius. II. *Dem.* 54.
 Rupes, super alba rupe dormire. III. *Philepat.* 21.
 Rusticitas Hippolyta. II. *Amor.* 2.
 Rutilianus. II. *Pseud.* 4. superstitiosus, alioquin bonus. ib. 30.
 Roxane. II. *Imag.* 7. depicta. I. *Aët.* 4. seq.

S.

Sabazius Deus. III. *Deor. Conc.* 9.
 Sabinus. Luciani ad eum mercede conductorum di-

recta defensio. I. *Apolog.* toto Dial.
 Sacco major tabella, prov. III. *Dem. Enc.* 10. E.
 Sacerdotum circa hostias negotia. I. *Sacr.* 13. Sacerdotes plures treccatis in uno templo. III. *Des Syr.* 42. eorum vestis candida, sed summus sacerdos purpuram gestat, aliaque de iis. ib. & seq. vulnerant brachia. ib. 50.
 Sacrificia variarum nationum. II. *Leor.* 24. cur fiant. II. *Fov. Conf.* 7. variarum gentium. II. *Fov. Trag.* 42. adhibetur ad ea saltatio & musica. II. *Sal.* 16. deridentur. I. *Sacr.* 1. eis sibi deos conciliant homines. ib. 2. v. *hostiae*. Sacrificii ritus, pecoribus ex arbore suspensis. III. *Des Syr.* 49. alius sacrificandi ritus. ib. 55.
 Sacrilegus quidam. II. *Tox.* 28.
 Sagittarius. I. *Herm.* 28. eorum apud Scythas atque Persas ratio. ib. 33. Curetes opio inscunt sagittas, veneno Scythae. I. *Nigr.* 37. sagittarii scopum haud ferientes. ib. 36.
 Salaëthus, lata lege contra adulterium, ipse in eo deprehensus. I. *Apol.* 4. Salaëtho similia facere. ib.
 Salaria eruditis constituuntur. v. *Philosophi.*
 Saliorum saltatio. II. *Sal.* 20.
 Salmoneus Jovis fulmina imitatus, ab eo dejectus. III. *Philop.* 4.
 Salpinx an cognomen Soterichis, dubium. III. *Oxyph.* 79.
 Saltator dicitur Pantomimus. II. *Sal.* 67. insignis quidam. ib. 63. seq. saltatio quemdam barbarum adficiat. ib. 63. it. 66. ejus jucunditas. ib. 71. seq. exercitium illius omnium optimum. ib. saltator est imitator. ib. 62. seq. solocismi saltationis. ib. 80. Imperitia quorundam saltatorum non ipsi arti derogat. ib. laudem meritorum, qualis esse debeat animo. ib. 74. seq. corpore. ib. 75. seq. ejus gestulationes comparantur. ib. 78. saltationis cacozelia. ib. 82. amens aliquis saltator. ib. 83. ars comparatur cum aurea Mercurii virga. ib. 85. in ea magnum ponit studium urbs Antiochia. ib. 76. quale negotium saltatio. ib. 1. delectat aequae ac prodest. ib. 6. laudator saltationis ovi similis. ib. ejus studium non recens, quando & unde ortum. ib. 7. saltatio armata. ib. 8. cantationes saltatoriae. ib. 11. Lacedaemonii certant in hoc exercitio. ib. 10. Graeci & Trojani a quo didicerint. ib. 8. Cretenses, saltationis laude nobiles. ib. it. Indi, & qui saltando depraeliantur, Aethiopes. ib. 8. & 17. studium divinum, saltatio. ib. 23. ab Homero & Hesiodo laudatur. ib. seq. Romanorum saltatio. ib. 20. saltantes Musae. ib. 24. adhibetur ad sacrificia saltatio. ib. 16. ponuntur in ea excellentibus statuæ. ib. 14. in caput saltantes. ib. 13. ope hujus artis gentes dormitae. ib. 22. Saliorum saltatio. ib. 20. Phaeaces ea gaudent. ib. 13. certaminibus additur. ib. 32. ista scientia non levis. ib. 35. comparatur. ib. qualis scientia. ib. 36. saltator quid scire debeat. ib. seq. varia saltationis genera, Pyrrhichia, Gymnopaedia, Emmeleia, Hormus, Sicinnis, Cordax, Bacchica, Dionysica, Caryatica. Gruem it. Thermaystrida saltare, Phrygica saltat. v. *suo titulo.*
 Salve, salut. formula, quid, ejusque usus. I. *Salut.* 1.
 Sandalia inaurata e Patavis. III. *Meretr.* XIV.

- Sanguinea aqua ab arena rubra. III. *Dea Syr.* 8.
 Saperda piscis. III. *Meretr.* XIV.
 Sapientiae imago. II. *Imag.* 17. sapientis a sophista differentia. III. *Hip.* 2.
 Sappho Lesbica. II. *Amor.* 30. vita elegans. II. *Imag.* 18.
 Sardanapalus. I. *D. Mort.* II. 1. Assyriorum pessimus. ib. 2.
 Sardinum arcem expugnasse. I. *Merc.* 13.
 Sardonio cum risu dicere aliquid. II. *Asin.* 24.
 Sarpedo. II. *Par.* 46.
 Saturnalia festum septem dierum. III. *Satur.* 2. p. 386.
 Saturnalium leges. III. *Cronos.* p. 393. seq. otium in hoc festo imperatur omnibus, exceptis coquis & dulciariis. ib. §. 13. omnes homines aequales. ib. divites munera mittunt pauperibus. ib. 14.
 Saturnus exsecto patre devorat filios. I. *Sacr.* 5. cur victus dicatur. II. *Asr.* 21. Saturnum olere, proverb. III. *Rhet.* Pr. 10. Saturni sacerdos & sacrificium. III. *Satur.* 1. septem diebus tantum regnat Saturn. ib. 2. liberos se devorasse negat. ib. 6. imperium ei non ademit Jupiter. ib. sed senex & podager sponte id tradidit. ib. 7. Saturni aevo omnia sponte nascebantur, vinum fluebat, &c. ib. 7. & 20. Falcem gerit. III. *Cronos.* 10. & 11. Castravit Coelum. ib. 12.
 Saryrorum descriptio. III. *Deor. Conc.* 4.
 Sauromatae invadunt Scythas bello. II. *Tox.* 39.
 Scapha viminea trajicere mare. I. *Herm.* 28. scapham dicere scapham. II. *Q. Hist.* 41.
 Scarificatio pedis, ad minuendum dolorem podagrae. III. *Ocy.* vi. 91.
 Scenarum in tragoediis mutatio. I. *Nec.* 16. eis similes vitae humanae actiones. ib.
 Scepticus quidam. I. *Aut.* 27.
 Scinthus. II. 1. *Ver. Hist.* 36.
 Sciron, iustitiae contemtor. II. *Bis Acc.* 8.
 Scommate nihil fit deterius. I. *Pisc.* 14.
 Scorodomachi. II. 1. *Ver. Hist.* 13.
 Scyphis se impetunt convivae. III. *Conviv.* 44.
 Scytharum in delicta severitas. II. *Gymn.* 11. quales. II. *Icar.* 15. sagittis fortes. II. *Tox.* 8. amicitia nihil putant majus. ib. 7. in ea fideles. ib. 9. inhospitalis, agrestes. ib. 8. cur sacrificent Orestae atque Pyladi. ib. 5. & 6. seq. eorum bella perpetua. ib. 36. quomodo ineant amicitiam. ib. 37. Scythas non spectare verborum elegantiam. ib. 35. iusjurandum Scythae. ib. 38. eorum dii. ib. contra Sauromatas bellum. ib. 39. Zirin clamare, quid apud eos. ib. 40. eorum inter se fides. ib. 39. seq. it. 61. pellem insidere quid apud eos. ib. 48. non effundunt ii vinum. ib. 45. supplicandi eorum ratio. ib. 48. quomodo colligant copias. ib. contra Machlyes eorum bellum. ib. 54. in quo distent ab Alanis. ib. 51. sagittas ungunt veneno. I. *Nigr.* 37. sagittariorum mos apud eos. I. *Herm.* 33. diis faciunt homines. I. *Sacr.* 13. Scythae Sacauraci. III. *Macrob.* 15. Scytharum dictio, proverb. III. *Meretr.* X. an inter Scythas vir bonus. III. *Philop.* 17. Scytharum incursionis reprimi, in votis est. III. *Philopatr.* 28.
 Secta, uni non adeo adhaerendum, ut ceterae line examine spernantur. I. *Herm.* 34. cui similes, qui uni se plane mancipant, ceteris valere iussis. ib. v. *Philosophia.*
 Seleucus. II. *Sal.* 58. I. *Salut.* 9. uxorem filio cedit. III. *Dea Syr.* 17. 18. & Not. 81. ac 82.
 Semele, quae. I. *D. Deor.* IX. 1. seq.
 Semidei ridentur. III. *Deor. Conc.* 7.
 Semiramis Junoni templum condidisse conjicitur. III. *Dea Syr.* 14. simulacrum ejus in templo Junonem ostentans colendam, non se. ib. 39.
 Semivocalibus secundus inter litteras locus convenit. I. *Jud. Voc.* 5.
 Sepes pro homine barbato. III. *Pseudolog.* 27.
 Septem diebus a templo abstinent qui mortuum sepehere. III. *Dea Syr.* 52.
 Septimus quis dictus. III. *Pseudol.* 16.
 Sepulcrum jovis. III. *Deor. Conc.* 6. f.
 Sepulturae varia genera. II. *Lut.* 21. (vid. *funus*, it. *parentas*.) sepulcrorum vanitas. I. *Cont.* 22. sepultura Gallorum. III. *Dea Syr.* 52.
 Seres longaevi sunt. III. *Macrob.* 5.
 Serpens, deus. II. *Pseud.* 13. Serpentes Libyci. III. *Dips.* 2.
 Sertum. vid. *Corona.*
 Servi sciunt dominorum & honesta & turpia. II. *Asin.* 5. servisse ultra Xoin & Thmuim. III. *Rhet. Pr.* 24.
 Servii Tullii actas. III. *Macrob.* 8.
 Severiano datur ab oraculo responsum. II. *Pseud.* 27. de eo. II. *Q. Hist.* 21.
 Sibyllae fragm. fictum. III. *Mort. Per.* 29.
 Sicinnis, saltat. genus. II. *Salt.* 22. it. 26.
 Sidonius nummus. III. *Dea Syr.* 4.
 Sidonius, sophista. II. *Dem.* 14. istius quoddam inventum rejicitur, utpote spem praetergredi visum. III. *Rhet. Pr.* 5.
 Sidus. v. *Astra.*
 Sigilla solvendi genera. II. *Pseud.* 21.
 Signum. vid. *statua*, *simulacr. imago.*
 Silenus saltans. II. *Icar.* 27. Silenus Lydus senex. III. *Deor. Conc.* 4.
 Simia est simia, quamvis aurea gestet crepundia. III. *Indoct.* 4.
 Simii saltare docti. I. *Apol.* 5. simium leonina pelle tegere. III. *Phil.* 5. saltare docentur. I. *Pisc.* 36.
 Simo mutat nomen in Simonidem. II. *Gall.* 14. cur. ib.
 Simonides. III. *Pseudolog.* 2.
 Simonides ordine collocaſſe dicitur litteras. I. *Jud. Voc.* 5. Simonidis Cei actas. III. *Macrob.* 26.
 Simulacrum spectatores ubique respiciens. III. *Dea Syr.* 32. f. Simulacrum incertum. ib. 33. Simulacrum bis quotannis ambulans. ib. Semiramidis, aliaque permulta in templo Syriae. ib. 39. & 40.
 Simylus, nauclerus. II. *Tox.* 19.
 Sindiani. II. *Tox.* 55.
 Sindonibus involutus Anubis. III. *Deor. Conc.* 10.
 Sinus Ionicus. II. *Amor.* 6. Pamphylius. ib. 7.
 Sipyllum loco movere. II. *Imag.* 1.
 Sirenes. I. *Nigr.* 3. audientibus eas, quid contingat. II. *Imag.* 14. de iis. II. *Salt.* 4.
 Sirenium tabula. III. *de Domo* 39.
 Sirius. I. *Aut.* 16.

- Sifinnidis & Toxaris amicitia. II. *Tox.* 57.
 Siſyphus. I. *Necyom.* 14.
 Smarthoclis Parthorum regis aetas. III. *Macrob.* 15.
 Socialis conjunctio delectabilis. II. *Amor.* 27.
 Socrates, puerorum amator. I. *Aust.* 15. ejus civitas, leges, respública. ib. 17. hoc se scire dicit, quod nihil sciat. I. *D. Mort.* XX. 5. quomodo ad mortem paratus. ib. XXI. 1. an revera ilam contemnerit. ib. 2. de eo. ib. XX. 5. ejus apud inferos congerones. I. *Nec.* 18. fugit & pugna. II. *Par.* 43. voluptatem bello praetulit. ib. ex oraculi judicio quis. II. *Amor.* 48. Alcibiadem amat. ib. 49. dissimulatur. II. *Dem.* 6. saltatione gaudet. II. *Salt.* 25. musicam amat. ib. relictis artibus Mechanicis, ad eruditionem se transiit. I. *Somn.* 12. ejus cum Chaerephonte colloquium. I. *Halc.* toto *Dial.* de eo. II. 2. *Ver. Hist.* 23. Socrati quis locus ad dicendi studium placuerit. III. *de Domo* 4. injuste delatus. III. *Calumn.* 29.
 Sol adoratur ab Indis saltando. II. *Salt.* 17. Orionis coecitatis medetur. III. *de Domo* 29. unicuique patrius videtur. III. *Pat. Enc.* 6. Solis boves assati exsiliunt. III. *Ep. Sat.* 23. ejus ac lunae imag. cur non faciant Syri. III. *Dea Syr.* 34. thronus Solis. ib. Solis splendori comparatur oratio Demosthenis. III. *Dem. Enc.* 17.
 Solutum ex societate mali. I. *D. Mort.* XV. 3.
 Soloeicismus in voluptate, comoedia, saltatione. v. *hoc titulo.* Soloeicistae colloq. III. p. 552. seq. variorum Soloeicismi. ib. unde nomen. ib. not. 1.
 Solon. I. *D. Mort.* XX. 4. ejus cum Croeso de felicitate confabulatio. I. *Cont.* 10. legislator, ejus encomium. II. *Gymn.* 14. quae antiquissima ejus cura fuerit. ib. 18. Solone visio, omnia vidisse. I. *Scyth.* 7. auri contemptor videtur. I. *Cont.* 11. utramque partem in judiciis similiter audiendam docet. III. *Calumn.* 8. ejus aetas. III. *Macrob.* 18.
 Somnia vento concepta. I. *Harm.* 4. pictorum atque poetarum vid. hoc tit. Somniorum insulae. II. 2. *Ver. Hist.* 32. urbs. ib. 33. seq. Somnio jubetur Stratonicè templum condere. III. *Dea Syr.* 19. Somnia a contrario interpretanda. III. *Philopat.* 21.
 Somnus sententiam dicit. III. *Deor. Conc.* 14.
 Sophistae celebratum nomen. III. *Rhet. Pr.* 1. ejus a sapiente discrimen. III. *Hip.* 2. mali sophistae non imitandi. II. *Lex.* 23.
 Sophistae sermo labyrinthi similis. III. *Fug.* 10. Sophistae lascivi, avari, adulatores, inacundi. ib. 19. nova convicia excogitant. ib. 13. clamosi. ib. 14.
 Sophoclis Tragici aetas & mortis genus. III. *Macrob.* 24. a filio dementiae accusatus a iudicibus absolvitur. ib.
 Sopolis, medicus. II. *Lex.* 18.
 Sostrati porticus. II. *Amor.* 11. quali Sostratus victu usus, quidve fecerit. II. *Dem.* 1. Sostrati mechanici laus. III. *Hip.* 2. Sostratus Cnidius, Pharo exstructa, ubi nomen inscripserit. II. 2. *Hist.* 62.
 Sostratus, latro, homicida. I. *D. Mort.* XXX. 1.
 Sostratus, dicitur a Graecis Hercules. II. *Dem.* 1.
 Sosylus, equiso. II. *Gall.* 29.
 Spartinus Medus. II. *Icar.* 15.
 Sparti unde orti. III. *Phil.* 3.
 Spectra, de eis plausira mendaciorum. III. *Philop.* 11. seq. Spectra intersectorum. III. *Meret.* XIII.
 Sperchin ac Bulin non occidit Xerxes. III. *Dem. Enc.* 32.
 Spes, quod praeter spem promittitur, incredibile; exemplo Sidonii. III. *Rhet. Pr.* 5.
 Sphaera arundinea. I. *Nigr.* 2.
 Spicae, praemium certaminis eloquentiae. III. *Chorid.* 3.
 Sponsa velata. III. *Conv.* 8.
 Statuae ponuntur saltatoribus. II. *Salt.* 14. Statuae fundant. III. *Dea Syr.* 10. Statua sine nomine Dii. ib. 32. Statua bis quotannis ambulans. ib. 33.
 Statuaria Veneris deperit Pygmalion. II. *Amor.* 15. seq. it. II. *Imag.* 4. ejus statua. II. *Amor.* 11. it. 13.
 Stella. v. *Astra.* stellarum in res humanas influxus. II. *Astr.* 29. Itellarum choreae. II. *Salt.* 7.
 Stentorea inclamare voce. II. *Luſ.* 19.
 Stesichorus poeta Himerensis palinodiam scribit. II. *pro Imag.* 15. ejus aetas. III. *Macrob.* 26.
 Schenoboca. II. *Salt.* 42. III. *Dea Syr.* 23.
 Stigmata gerunt Aslyrii. III. *Dea Syr.* 59.
 Stoici quales. I. *Herm.* 16. eorum victus, atque vitae ratio. ib. 18.
 Stratonices ridiculum a poetis postulatum. II. *pro Im.* 5. de ea. II. *Salt.* 58. amat privignum. III. *Dea Syr.* 17. Somnio jubetur templum condere. ib. 19. Comhabum amat. ib. 21. ubi castratum sentit, creditur ipse accusasse apud maritum. ib. 23.
 Stribligo verborum. III. *Soloe.* 12. &c.
 Struthias adulator. III. *Fug.* 19.
 Struthobalani. II. 1. *Ver. Hist.* 13.
 Studia litterarum partim utilia, partim jucunda. II. *Salt.* 71. v. *eruditio.*
 Stympbalus, in eo volucres. II. *Fov. Trag.* 21.
 Styx. per Stygem jurant Dii. III. *Deor. Conc.* 15.
 Sudant simulacra. III. *Dea Syr.* 10.
 Sudare prae pudore. III. *Conv.* 28.
 Suffragia ferentes manum protendant. III. *Deor. Conc.* 19.
 Sula. III. *Indoſt.* 4.
 Supplicandi ratio apud Scythas. II. *Tox.* 48.
 Sunaenomen. II. 1. *Ver. Hist.* 22.
 Sula urbs cadet. III. *Philopat.* 28.
 Sylla. I. *Zeux.* 3.
 Syllogismi variae formae. I. *Aust.* 22. cornutus. III. *Conv.* 23. Syllogismi per quaestiones. III. *Cyn.* 4. & 5.
 Symbola. III. *Meret.* VII.
 Syracusanae mensae, i. splendidae. III. *Dem. Enc.* 18.
 Syria Dea. III. *Dial.* cognomini, p. 451. seq. Rheae multa similis. ib. 5. 15.
 Syrus mittit Rhetoricen. II. *Bis Acc.* 28. dialogi formam reddit emendatiorem. ib. 34. de eo. ib. 14.
 Syrus, servus sacrilagus. II. *Tox.* 28.

T.

Tabella geometrica. I. *Nigr.* 2.
 Tabella major sacco, prov. III. *Dem. Enc.* 10. f.
 Talorum ludus. III. *Saturn.* 4.
 Talus, erro. II. *Salt.* 48.

Ta-

- Tanais. II. *Tox.* 39.
Tantalus siti conficitur, ad lacum adstans. I. *D. Mort.* XVII. 1. comparantur cum isto avari. v. *Avarus.*
Tantaleas sustinere poenas. II. *Amor.* 53. Tantalus lingua incontinens. II. *Sal.* 53. I. *Cont.* 15. I. *Nec.* 14.
Tarentinula, vestis muliebris. III. *Meretr.* VII. med.
Tarichanes. II. 1. *Ver. Hist.* 35.
Tarquinii superbi aetas. III. *Macrob.* 8.
Taricenses honorem quotannis habent Anthenodoro. III. *Macrob.* 21. tributis levat Augustus. ib.
Taurus ab Aegyptiis colitur. II. *Astr.* 7. aeneus. v. *bos.*
Telephus. III. *Diff. eum Hes.* 1. a quo nutritus. I. *Sacr.* 5. ejus factum ad medelam sui. I. *Nigrin.* sine.
Telestilla. II. *Amor.* 30.
Tellus Atheniensis, pro patria mortuus. I. *Cont.* 10.
Templa quo positu fecerint antiqui. III. *de Domo* 6.
Aegyptiorum antiquitus sine imaginibus. III. *Dea Syr.* 3. templa varia per Syriam. ib. ad 10. & seq.
Templi plenior descriptio. ib. 28. seq.
Terei regis Characis aetas. III. *Macrob.* 16.
Teres Odrysarum rex. III. *Macrob.* 10.
Tereus duas sorores subigit. I. *Merc.* 41. Tereus volucris. III. *Dea Syr.* 40.
Terpsion, adulator. I. *D. Mort.* VI.
Terra multum minor, quam luna. II. *Icar.* 12. terrestre quid cum coelesti comparare, quid sit. II. *pro Imag.* 13. terrae coelum miscere. I. *Cauc.* 9. Terra mihi hinc, formata. III. *Conv.* 28.
Tesserarum jactus. III. *Saturn.* 4.
Testamenta, eorum qui participes. I. *Tim.* 21. seq. eorum vanitas. I. *Nigr.* 30. seq.
Testudinis musicae inventor. I. *D. Deor.* VII. 4.
Teucer. II. *Par.* 46.
Thalamus in templo. III. *Dea Syr.* 31.
Thalassopotes. II. 1. *Ver. Hist.* 42.
Thales Milelius laudator. III. *Hip.* 2. I. *D. Mort.* XX. 4. ejus aetas. III. *Macrob.* 18.
Thamyras. I. *Pisc.* 6.
Thanatusia certamina. II. 2. *Ver. Hist.* 22.
Thargelia, philosopha. II. *Eun.* 7.
Theagenes Thalius. II. 2. *Hist.* 35.
Theagenes, se ipse ob meretricem interficit. I. *Cat.* 6. Peregrini socius. III. *Mort. Per.* 24. & passim. ib. lacrimis finit orationem. III. *Mort. Per.* 7. ejus statua febricitantes sanat. III. *Deor. Conc.* 12.
Theano. II. *Imag.* 18.
Themistocle nihil opus, sc. interprete. II. *Jov. Trag.* 31. eum calumniatur Aristides. III. *Calum.* 26. suspectus est prodicionis. ib. 29.
Theodotas. III. *Calumn.* 2.
Theodotas Rhodius. I. *Zeux.* 9.
Theognis. I. *Merc.* 5.
Theomnestus, magnus amator. II. *Amor.* 2.
Theon. II. 2. *Hist.* 35.
Theopompi judicium de Tricarano. III. *Pseudolog.* 29.
Theopompus taxatur. II. 2. *Hist.* 59.
Theoxenus. I. *Scyth.* 8.
Thimaystrida saltare. II. *Sal.* 34.
Theragoras poeta, ejusque forma. III. *Dem. Enc.* 1.
TOM. III.
Thersites, taxatus carmine ab Homero. II. 2. *Ver. Hist.* 20. ejus cum Nireo contentio. I. *D. Mort.* XXV.
Thesaurum in carbones redigere. I. *Herm.* 71.
Theseus, filo Ariadnes exit labyrintho. I. *Herm.* 47. qualis futurus, si obediisset voluptati. II. *Bis Acc.* 20. ejus cum Pirithoo amicitia. II. *Sal.* 60. it. II. *Tox.* 10. de Theseo. II. *Jov. Trag.* 21. it. II. 2. *Ver. Hist.* 8. Theseus nudus, & vitae durioris. III. *Cyn.* 13. & 14. Theseus Helenam cupit. III. *Charid.* 16. Thesei ac Pirithoi amicitia. ib.
Thesimopolis, Stoicus. I. *Merc.* 33.
Thesimopolis. II. *Gall.* 10.
Thespis, tibicen, munus accipit a Ptolemaeo. I. *Prom.* 4.
Thessali imbelles. III. *Dem. Enc.* 39. f.
Thessalia veneficas multas habet. III. *Meretr.* 4.
Thessalorum praefules. II. *Sal.* 14.
Thetis miseretur Jovis. I. *D. Deor.* XXI. 2.
Thmuis, servisse ultra Thmuim & Xoin. III. *Rhet.* Pr. 24.
Thoantes. II. *Tox.* 6.
Thonis. II. *Pseud.* 5.
Thracas, quales. II. *Icar.* 15. litant Zamolxidi. II. *Jov. Trag.* 42.
Thracia. In Thracia quaerendi philosophi. III. *Fug.* 24.
Thrasycles. I. *D. Mort.* XI. 2. assentator. I. *Tim.* 54. seq.
Thronus Solis, sine imagine. III. *Dea Syr.* 34.
Thucritus, fenex. I. *D. Mort.* VI. 1. seq.
Thucydides. II. 2. *Hist.* 42. I. *Jud. Voc.* 12. ejus quidam locus. I. *Nigr.* init. in non necessariis brevis & celer. II. 2. *Hist.* 57. III. *Navig.* 3. ejus quidam imitator. ib. 15. veritatem est sequutus. ib. 39.
Thucydidis historia octies descripta. III. *Indoct.* 4.
Thyestes liberos suos epulatur. I. *Merc.* 41. de regno contendit cum Atreo. II. *Astr.* 12. devoravit filios. I. *Sacr.* 5.
Thynnocephali. II. 1. *Ver. Hist.* 35.
Tiberii Caes. praeceptor. III. *Macrob.* 21.
Tibia, ad numeros tibiae incedere. I. *Prom.* 6.
Tibiae Ismeniae & Timothei celebres. III. *Indoct.* 5. tibiae Marfyae aut Olympi. ib.
Tibicen furiosus. III. *Conv.* 20. tibicines in templis. III. *Dea Syr.* 43. seq.
Tibius. II. *Gall.* 29. I. *Tim.* 22. labores Tibii. I. *Merc.* 25.
Tigranes Armeniorum rex. III. *Macrob.* 15.
Tigrapates, Lazorum regulus. II. *Tox.* 44.
Tilliborus. II. *Pseud.* 2.
Timaeus. III. *Macrob.* 10.
Timaeus Tauromenites. III. *Macrob.* 22.
Timarchus. I. *Apol.* 7.
Timocles. I. *Merc.*
Timoclis laus. II. *Jov. Trag.* 27. reprehenditur. ib. ejus cum Damide de diis disputatio. ib. 4. it. 16. it. 35.
Timocrates saltatione adficitur. II. *Sal.* 69. Timocratis Heraclienfis encomium. II. *Dem.* 3. Timocrates. II. *Phal. Pr.* 9. it. II. *Pseud.* 57.
Timon, in solitudinem se transfert, cur. I. *Tim.* 1. seq. divitias spernit. ib. 12. ad aspectu auri pondere, mutat mentem. ib. 41. Misanthropi nomen sibi eligit. ib. 44.

Timotheus, tibicen. I. *Harm.* 1. Timothei tibiae celebres. III. *IndoF.* 5.
 Tirellas, ejus loquendi cupidus Ulysses. II. *Afr.* 24. voluptatem feminae praefert virili. II. *Amor.* 27. divinator. II. *Afr.* 11. cur duplicis naturae fuisse dicatur. ib. de eo. II. *Sal.* 57. ejus caecitas arte vaticinandi compensata. I. *D. Mort.* XXVIII. 3. mendax. ib. vates & sapiens. I. *Nec.* 6. utrum majorem ceperit voluptatem mas, an femina. I. *Dial. Mort.* XXVIII. 1. ejus longaeuitas. III. *Macrob.* 3.
 Tisiae ars. III. *Pseudol.* 29.
 Titanum optimus, Saturnus. III. *Saturn.* 5.
 Tithon annosus. I. *Herm.* 50. eum ipsum annis, excedere. I. *D. Mort.* VII. 1.
 Titormum ex Conone efficere. II. *Q. Hist.* 34.
 Tityus. I. *D. Mort.* XXX. 1. I. *Nec.* 14.
 Toxaris, interfectrix Cyri. I. *Cont.* 13.
 Tondent oviculus philosphii. III. *Fug.* 14.
 Tonderi ad cutem. III. *Fug.* 27. plerique philosophi ad cutem rasi. I. *Herm.* 18. & I. *Vit. Auf.* 20. &c.
 Tonleri probrosus antiquis. III. *Cyn.* 14.
 Toni molioris descriptio. II. *Imag.* 13.
 Toxaris, Graecae linguae causa peregrinatur. II. *Tox.* 57. contrahit cum Mnesippo amicitiam. ib. 62. seq. ejus cum Siliinde amicitia. ib. 57. litteraturae causa Athenas profectus. I. *Scyth.* 1. pro heroë habitus. ib. cur. ib. cet. seq.
 Trachon. II. *Tox.* 49.
 Tragicæ vestes intus pannosae. III. *Ep. Sat.* 28.
 Tragoedia, Anacharidi peregrina. II. *Gymn.* 23. inest tragoed. suum saltandi genus. II. *Sal.* 26. ea quale spectaculum. ib. 27. in ea soloecismus quid. ib. male ordinata, quoad fabulas, spernitur. I. *Nigr.* 8. tragoedi, personarum ornatum actionibus dehonestant. ib. 14. Tragoedias scribere quando delitum. III. *Dem. Enc.* 27.
 Tragopodagra. III. p. 643. seq.
 Triangulum triplex quid significet. I. *Salut.* 5.
 Tricarani dicendi facultas. III. *Pseudolog.* 29.
 Tricaranus cerberus. III. *Fug.* 32. & passim.
 Tricolor gemma. III. *Meretr.* IX.
 Triphonis persona. III. *Philopat.* 2. & seq.
 Trierarchus. III. *Dem. Enc.* 11.
 Triobolus merces judicum. III. *Dem. Enc.* 36. & not.
 Triphales comicus. III. *Fug.* 32. f.
 Triptolemus, per aëra vectus. III. *Philop.* 3.
 Tritonomenetac. II. 1. *Ver. Hist.* 38. it. 35.
 Triunus Deus. III. *Philop.* 12. & seq.
 Trojanorum concionatores. II. *Herc.* 4.
 Trophonii sanum. I. *Nec.* 22. Trophonius, qualis vates, templo honoratus. I. *D. Mort.* III. 1. qualis heros. ib. 2.
 Tyaneus. II. *Pseud.* 5.
 Tympana in templis. III. *Dea Syr.* 50.
 Tydarus. II. *Sal.* 45.
 Tyannus, quem ira adpellet populus. II. *Phal. Pr.* 7. vid. *Rex.* quidam, conspecta filii caede, se quoque interfecit. II. *Tyran.* 1. tyrannicidam oportet esse generosum, amantemque patriae. ib. 14. tyrannorum vita, mores, exitus sub personâ Megapenthis. I. *Cont.* passim.
 Tyroëlia. II. 2. *Ver. Hist.* 25.

Tyrrheni, arte saltandi domiti. II. *Sal.* 221.

V.

Vanitas hominum. I. *Cont.* 21.
 Varietas cibi potusque laudatur & rursus impugnatur. III. *Cyn.* 5. & 6.
 Venefica. III. *Meretr.* I. 4.
 Ventrem inflant dicta. III. *Philop.* 2. & 27.
 Venus coelestis. III. *Dea Syr.* 32. Venus, ejus statum deperit adolescens temerarius. II. *Amor.* 15. seq. it. II. *Imag.* 4. mulieribus Venus barathrum. II. *Amor.* 5. Cnidia. ib. 11. Charitum acmulatur. I. *D. Deor.* XV. 2. ejus liberi, Himerus & Eros, s. amabilitas & Cupido. ib. XX. 15. ubi colatur. I. *Sacr.* 10. ejus celsus. I. *D. Deor.* XX. 10. quem Mercurius ei surripuit. v. *Mercur.* Venus Byblia. III. *Dea Syr.* 6. ex corporis quæstu ei sit sacrificium. ib. Venus aurea. III. *Charid.* 11.
 Verba alata. III. *de Domo* 20. eorum flores vitandi. II. *Lexiph.* 23. it. tumor verborum. ib. 24. adfectatio antiquorum verborum. ib. 22. veterum libri quid utilitatis adferant. III. *Adv. Ind.* 17. verbo uno omnia creata. III. *Philop.* 13.
 Veritatis pauci amant studium. I. *Cont.* 21. a Croeso veritas tenta. ib. 11. seq. quaedam ejus epitheta. I. *Pisc.* 16. sociæ. ib. 17. ad adulationem immobilis. ib. 18.
 Vesta, per Vestam, jurandi formula. III. *Conv.* 31.
 Vestis, vid. *amicus*. veste quidem superbiens, scite admonetur. II. *Dem.* 41. Vestes divitum molles. III. *Ep. Sat.* 26. & passim. Pauperum, cribro ac reti similes. ib. 24. splendide nūc profunt. III. *Cyn.* 9. longa Tragicorum est. ib. 16.
 Via tutissima quæ tritissima. III. *Dem. Enc.* 22. f.
 Victimis sine fumo non delectari Deos. II. *Amor.* 4.
 Vindex. Occidentis populum sollicitat in Neronem. III. *Charid.* 5.
 Vinum, in gustando eo non est opus cibere dolium. I. *Herm.* 58. vini effectus in India. I. *Nigr.* 5. ejus inventum Baccho tribuitur. I. *D. Deor.* XVIII. 2. laus moderate sumti. ib. Vinum odoratum. III. *Ep. Sat.* 22. f.
 Vinum. In vino Aeschylus tragoedias scripsit. III. *Dem. Enc.* 15.
 Vires, quando minuantur. II. *Gymn.* 35. non abeunt, sed crescant laboribus. ib. comparantur Hydræ. ib.
 Virgo. ad xr. millium virginum fabulam adluditur. III. *Philop.* 9. conf. ib. not. 82.
 Virtus, ad eam Graeci excitant adolescentiam exemplis animalium. II. *Gymn.* 32. ea & forma corporis non semper una habitant. II. *Imag.* 11. (vid. *interius*.) in mulieribus virtus imperfecta. II. *Amor.* 51. in peregrinis quoque laudanda. II. *Tox.* 5. viæ ad eam diversæ. I. *Herm.* 25. unica ad eam vera. ib. 27. in qua reperienda haud parva opus deliberatione. ib. 28. virtus, quale quiddam sit. ib. 22. eam semel amplexus, cupiditatum & adfectuum expers. ib. 8. seq. e media ad istam viâ multi retro trahunt pedem. ib. 5. ad finem in illa perseverandum. ib. aspera & longa ad illam viâ. ib. 2. seq. virtutis studium in quo non consistat. I. *Nigr.* 27.

Vir-

Virtus Cynicorum clamor de triviis. III. *Mort. Per.* 3.
 Virtus etiam in hoste laudanda. III. *Dem. Enc.* 32.
 Virum bonum constantem esse oportet. I. *Apol.* 14.
 Vitae mediae homines, ubi post mortem degant. II.
Luch. 9. vita humana ridicula. II. *Icar.* 4. spectaculo
 saltatorio similis. ib. 17. nulla hominum vita tran-
 quilla. II. *Gall.* 27. comparatur civitati formica-
 rum. II. *Icar.* 19. neque ipse neque metu digna. II.
Dem. 20. vitae spectandus finis. I. *Herm.* 4. vita bre-
 vis, ars longa. ib. 1. comparatur vita humana cum
 bulla. I. *Cons.* 19. it! cum foliis. ib. eam concedunt
 brevem hominibus Parcae. ib. 13. utra sit jucundior,
 viri an feminae. I. *D. Mort.* XXVIII. etiam a mi-
 seris amatur vita. I. *Nec.* 2. pompae scenicae est si-
 milis. ib. 16. Vitae fragilitas. III. *Navig.* 26. Vitae
 inaequalitas comparatur histroni uno pede cothur-
 nato. III. *Ep. Sat.* 19. durities commendatur. III.
Cyn. 17. & passim illo *Dial.*
 Ulysses. II. *Par.* 10. cur ad inferos descenderit. II.
Astr. 24. Circe, ejus adjutrix. ib. a loto abstractus.
 II. *Sals.* 4. ejus furor simulatus. ib. 46. III. *de Do-*
mo 30. Ulysses versutior. I. *Tim.* 23. scribit Calypso.
 II. 2. *Ver. Hist.* 35. aures fociorum cera obstruit.
 cur. I. *Cons.* 21. Palamedi insidiatur. III. *Calum.* 28.
 Umbram captare, relicto corpore. I. *Herm.* 79. um-
 bra sex pedum. III. *Cron.* 17.
 Undecim millia virginum. v. *virgo.*
 Unguibus audire. III. *Philopat.* 3.
 Vocalibus primus inter litteras locus competit. I. *Jud.*
Voc. 5.
 Vociferatio causas dicentibus utilis. I. *Tim.* 11.
 Volatum facere terrae vicinum. II. *pro Imag.* 8.
 Voluptatis scala. II. *Amor.* 53. ejus causa multi ex li-
 beris fiunt servi. I. *Merc.* 7. Voluptatum servi sunt
 divites. III. *Cyn.* 17.
 Vota hominum diversa. II. *Icar.* 25. votum, dea. I.
Herm. 71. votorum soliditas. I. *Sacr.* 1. III. *Na-*
vig. 13. seq.
 Urania, Venus. III. *Meretr.* V. fin. & VII. pr. Alba
 capra ei immolatur. ib.
 Vulcanus, a Venere & Gratia amatus. I. *D. Deor.* XV.
 1. incusso Jovis cerebro, producit Minervam. ib.
 VIII. piacerna fuit Jovis. ib. V. 2. de artis prae-
 stantia cum Venere & Neptuno contendit. I. *Herm.*
 20. aura a Junone conceptus. I. *Sacr.* 6. qualis. ib.
 e coelo ejicitur. I. *Jov. Conf.* 1. Minervam perse-
 quens depingitur. III. *de Domo* 27.
 Vulgus gaudet irrisoribus. I. *Pife.* 25.

Vulpina mens. III. *Philopat.* 1.
 Vultur e rogo evolat. III. *Mort. Per.* 39.

X.

Xanthus, flamma correptus. I. *D. Mar.* XI. 1.
 Xanthus, Achilles equus. II. *Gall.* 2.
 Xenocratis Platonici aetas. III. *Macrob.* 20.
 Xenophanis Dexini f. aetas. III. *Macrob.* 20.
 Xenophilus musicus. III. *Macrob.* 18.
 Xenophon modestam quamdam & pulcram laudat fe-
 minam. II. *Imag.* 10. veritatem in historiis suis se-
 quitur. II. *Q. Hist.* 39. commemorat somnium. I.
Somn. 17.
 Xenophontis Grylli f. aetas. III. *Macrob.* 21.
 Xerxes, eum insectatur Menippus. I. *D. Mort.* XX. 2.
 Xoïs, servisse ultra Xoin & Thmura. III. *Rh. Pr.* 24.

Z.

Zamolxis Deus Scytharum. I. *Scyth.* 4.
 Zamolxides, deus Thracum. II. *Jov. Trag.* 42. *Za-*
 molxis idem. III. *Deor. Conc.* 9.
 Zazynthus, nauclerus. II. *Tox.* 19.
 Zelotypia. III. *D. Meretr.* VIII. & IX.
 Zelotypia maritorum. II. *Amor.* 42. exempla femina-
 rum Zelotyparum Dejanira, Juno, Rhœa, quas
 suo vide tit.
 Zeno. II. *Par.* 43. ejus aetas. III. *Macrob.* 19.
 Zeno Aristæneti fil. III. *Conv.* 5. & 6.
 Zenodoti & Aristarchi de Homero disputatio. II.
 2. *Ver. Hist.* 20.
 Zenophanta, parasitus, ejus mors. I. *D. Mort.* VII.
 Zenothemis & Menecratis amicitia. II. *Tox.* 24.
 Zenothemis de porticu philosophus. III. *Conv.* 6. Ze-
 nothemis Stoicus senex idem, & sacerdos Casto-
 rum. ib. 9. & 32. &c.
 Zephyrus, amator Hyacinthi. I. *D. Deor.* XIV. 2.
 causa interfecti illius. ib. 2. ideo ab Apolline puni-
 tus. ib.
 Zeuxis pictor, in fingendis novitatibus artem osten-
 dit. I. *Zeux.* 3. Centaurum feminam pingit. ib. Bo-
 ream pinxit & Tritonem. I. *Tim.* 54.
 Zirin clamare, quid apud Scythas. II. *Tox.* 40.
 Zopyrion. I. *Merc.* 23.
 Zopyrus. II. *Jov. Trag.* 50.
 Zopyrus paedagogus. III. *Conv.* 26.
 Zoroaster. I. *Nec.* 6.

I N D E X

IN SCHOLIA ET VARIAS LECTIONES.

Potissimum eas ex quibus emendatio in contextum recepta.

A.

Ἀδελφίτης II. Q. Hist. §. 1. pag. 1.
ἀσκλητρία I. Cont. 11. 505.
ἄβρος I. Vit. Auc. 12. 551.
ἀγαθος. ἀμύνω insertum II. pro Imag. 19. 499. ἀγα-
 θός. ἀμύνω I. Cont. 12. 506. τὸ καλὸν ἀγαθὸν οἰομ-
 εῖσιν II. Bis Acc. 21. 818. ἀγαθός. ἀμύνων ἢ I.
 D. Mort. XXVIII. 1. 445.
Ἀγάθων III. Rhet. Praec. 11. 12.
ἀγαπάω. ἀγαπᾶν ἀρχαῖον I. D. Mort. XII. 4. 386. οὐκ
 ἀγαπᾶν] οὐκ ἀρκούμενος I. Jud. Voc. 2. 83. ἀγαπά-
 τωσαν] μὲν τὸ ἀρκέιδωσαν I. Tim. 12. 121.
ἀγαπητός I. Cat. 14. 636.
ἀγέλη I. Cont. 17. 515.
ἀγείρων καὶ συλλέγων I. Herod. 1. 832. ἀγείροισι τῇ μητρὶ
 II. Alex. 13. 221.
ἀγνεία al. ἀγνεία I. Prom. 9. 193.
ἀγέρω II. Afin. 40. 608.
ἀγνεία II. Amor. 15. 414.
ἀγκυρῶν al. ἀγκυρῶν I. D. Mort. VIII. 1. 359.
Ἀγκυλῶν. τοὺς μὲν Ἀγκυλῶν λόγους II. Bis Acc. 21. 817.
ἀγνῶς I. Vit. Auc. 22. 563.
ἄγων. Edd. ἄγων II. Paral. 45. 870.
ἀγορά. ἐς τὴν ἀγορὴν κομίσας II. Alex. 47. 252.
ὁ Ἀγοραίῳ II. Jup. Trag. 33. 681.
ἀγορασῆς I. Vit. Auc. 20. 560.
ἀγρός Ἀχαιομενίδης γενόμενος πότε, οὐκ δὲ Μενέλαος καὶ πᾶ-
 λιν ἐξ ἑτέρου βήσομαι εἰς ἕτερον καὶ γὰρ ἐκείνῳ ἔχειν με-
 πότε ᾤετο, καὶ πάλιν ἔτι οἴεται, εἰμὶ δὲ ἄλλως ἔδωκεν,
 ἀλλὰ τύχης I. Nigr. 26. 66.
ἀγυρτής I. D. Deor. XIII. 1. 236.
ἀγχις I. Tim. 51. 166.
ἀγχιμαλῶν I. Herm. 12. 751.
ἄγω. ἤγον al. ἤδον al. ἰδὼν II. Gall. 18. 729. ἄγω. ἔχεις
 al. ἔχεις I. D. Deor. XX. 16. 267.
ἀδελφῶν. ὑσάπτω δὲ τὴν ἀδελφὴν I. Sacrif. 5. 530.
τὴν σὸν ἀδελφὴν II. Jup. Conf. 8. 633.
ἀδης. παρὰ τῷ ἄδῃ I. Cont. 1. 487.
ἀδικῶ I. Pisc. 33. 602.
ἀδικοῦντες Edd. pl. ἀδικοῦντας III. Calumn. 7. 134.
ἀδικῶ. πῶς ἐν ἑκ ἀδικον, mire variat I. Tim. 14. 124.
 πολλὰ κατὰ τὸ ἀδικῶ ib. 3. 104.
Ἀδμητῶν. παρὰ τῷ Ἀδμήτῳ II. Jup. Conf. 8. 633.
ἀδουκίμῳ al. ἀδοκίμῳ III. Rhet. Pr. 24. 25.
ἀδράστεια III. Pseudol. 30. 186. III. Rhet. Pr. 24. 26.
 III. Meretr. VI. 295.
ἀδρός II. Afin. 12. 580.
ἄδρυα II. Gall. 18. 729.
ἄδρυα. ἄδρυα al. ἄδρυα I. Merc. Cond. 38. 697.
αἰεὶ fen. αἰεὶ III. Tragop. p. 653. conf. αἰεὶ.
ἀερόκορakis al. ἀερόκορakis II. 1. Ver. Hist. 16. 82.
ἀέρῳ] an ἀέρῳ; II. 1. Ver. Hist. 29. 92.
ἀετός I. pro Merc. Cond. 10. 717.

ἄστυ II. Lexiph. 2. 321.
ἀσθῆς Edd. ἀσθῆς III. Calumn. 14. 144.
ἀθεράπειτο I. Pisc. 12. 580.
Ἀθηναῖοι I. Pisc. 13. 581.
ὁ ἀθλιῶν al. ἀθλίως I. D. Mort. VIII. 1. 358.
τὸ ἀθλον I. D. Deor. XX. 7. 258.
ἀθρόοι I. D. Mort. IV. 1. 342.
αἰακός. ἐπειδὴ γὰρ ὁ Αἰακός &c. I. Necyom. 17. 480.
αἰας II. Gall. 17. 728.
αἰγιῶν. Αἰγιῶν Edd. ἀρκείω II. Alex. 22. 230.
Αἰγυπτιῶν ex emend. Solan. Αἰγυπτιῶν Edd. III. Dea
 Syr. 14. 460.
αἰδισθῆς Edd. αἰδισθῆς III. Rhet. Pr. 23. 24.
Αἰδωνεύς I. Piscat. 4. 574.
ἀδῖ. ἀδῖον al. male ἀείδιον I. Cont. 20. 516.
αἰεὶ ex emend. f. Gavel. αἰεὶ Edd. III. Ocypr. 670.
αἰεὶ antea male αἰεὶ III. Epigr. 12. 677.
Αἰθιοπία. Αἰθιοπία—τὴν Αἰθιοπίας I. D. Mar. XIV. 3. 313.
ἐν Αἰθιοπῶν II. Bis Acc. 2. 795.
αἶμα. αἶματι sola L. al. ἀνοματι I. Cont. 24. 523.
αἰνέτομαι I. Necyom. 22. 486.
αἶρεσις. ἐποιεῖτο τὴν αἶρεσιν I. Herm. 17. 756.
αἶρεω. ἡρέθη al. ἡρέθη al. ἡρέθη I. D. Deor. XXII. 3. 272.
εἶλον I. D. Mort. XII. 1. 387.
αἰώων. ἤξαν Edd. ἤξαν III. Mort. Per. 37. 358.
αἰτρώ I. Catapl. 4. 614.
Αἰτωλικός I. Sacr. 1. 525.
ἰώ αἰχμῆς II. Jup. Conf. 12. 635.
αἰλουῦσα. Edd. pr. Θαιρουῦσα II. Jup. Conf. 4. 629.
Ἀκαδημαῖος II. 2. Ver. Hist. 18. 115. ἀπὸ Ἀκαδημαῖα
 καὶ ἐκείνῳ ἐπεπόνθῃ II. Icar. 25. 782.
ἀκαλλῆς. ἀκαλλῆς Schol. invenerat in suo codice ἀκαμῶ
 I. Prom. 14. 197.
ἐν ἀκαμῶ II. Jup. Conf. 8. 633.
ἀκείρω II. Afin. 33. 603.
ἀκέραια I. D. Mort. IV. 1. 341.
ἀκέραια I. D. Mort. IV. 1. 341.
ἀκέραια I. Pisc. 36. 605.
ἀκέραια II. Icar. 3. 754.
ἀκινάκη II. Gymn. 34. 915.
ἀκκίζομαι I. Merc. Cond. 14. 669.
ἀκμασιώης I. Vit. Auc. 14. 554.
ἀκμή. ἀκμῆς al. αἰχμῆς I. Merc. Cond. 3. 655.
ἀκολυθῶν al. συνακολ. I. D. Deor. XX. 15. 266.
ἀκόνδυλῳ I. Contem. 2. 491.
ἀκούω I. Vit. Auc. 26. 567. ἀκούω al. ἀκούω I. Merc.
 Cond. 11. 667. ἡκηκόατος. Gess. ἡκηκίωται. forsan ἡκη-
 κώατος III. Philopat. 25. 614.
ἀκούσι al. ἀκυσίως al. ἀκούσιον I. D. Mort. VIII. 1.
 358.
ἀκρίτως al. ἀκρίτως I. Nigr. 1. 39.
ἀκρίως ex emend. Soullii. ἀκρίως Edd. & M. III. de Dipf.
 3. 236.
ἐν ἀκροβόλοισι II. Jup. Trag. 33. 682.

ἀκρίως

- ἀκρόδρου I. Necyom. 7. 465.
 ἀκροποδῖτι πυ] ἀκρο ποδῖτις I. Prom. 1. 186.
 ἀλαζονία al. ἀλαζονία I. D. Mort. X. 8. 369.
 ἀλαπαδῶς mollis. I. D. Mort. XXV. 2. 433.
 Ἀλεκτρυόν III. Dea Syr. 48. 485. μὴδ' ἤ Ἀλεκτρυόν
 II. Bis Accuf. 5. 798.
 Ἀλεξάνδρ' ἢ ἐπιθύμῃσι III. de Domo 1. 190.
 τῇ Ἀλεξάνδρῃ ἐπιθυμῶν προσετίθει III. Calumn. 17.
 148. ἡγεῖσθαι τῷ Ἀλεξάνδρῃ II. pro Imag. 9. 489.
 ἀλεξίκακος II. Gall. 2. 704.
 ἀληθῶς I. D. Mort. X. 5. 367.
 ἀλ' αὐτίς I. Necyom. 20. 483.
 ἀλίφατ' I. Catap. 3. 613.
 ἄλις σοι I. Catap. 4. 624.
 ἀλισσάμενα II. Abdic. 27. 182.
 τὸν Ἀλκιδάμαντα βάλω III. Conſ. 12. 426.
 Ἀλκύν I. Halc. 1. 176.
 ἄλλὰ deest in Edd. II. Alex. 32. 240. ἄλ' infertum
 III. de Domo 25. 205. ἄλ' ἢ al. ἄλ' ἢ al. ἄλλως I.
 Nec. 1. 457. ἄλλα τοῦτό γε al. ἄλλα εἰ τοῦτό γε I.
 D. Mort. XIII. 5. 393. ἄλ' ἐκείν' I. D. Deor. XX.
 5. 257. ἄλ' ἢ II. Tyran. 21. 157. ἄλλα — ἄλ' ἢ
 al. omittunt has voces I. D. Deor. XX. 6. 257.
 ἀλλάκως I. Vit. Aucſ. 14. 554.
 τὸ ἀλλόκοτον II. 2. Ver. Hiſt. 41. 135.
 ἀλλομαι. ἀλλῶς Edd. omnes III. Mort. Per. 42. 362.
 ἄλλ' al. τρέπ' al. ἄλλον τρέπον I. pro Merc. Cond. 38.
 697. ἄλλ' deest in O. I. Dial. Mort. XIX. 2. 411.
 ἄλλω alii male ἄλλω I. Vit. Aucſ. 18. 557. ἄλλω
 ἢ διηθῆντι III. Adv. Ind. 30. 125. ἐπ' ἄλλο al. ἐπ' ἄλ-
 λω I. D. Deor. XX. 8. 259. ἄλλα ex emend. Geſſ.
 ἄλλα Edd. III. Dem. Enc. 20. 506. ἄλλοις al. ἄλ-
 λήλοισι al. ἄλλως I. Herm. 26. 765.
 ἄλοξ II. Jup. Conf. 13. 636.
 ἀλουργῇ II. Gall. 14. 724.
 ἀλουργὶς vestis purpurea I. Piſc. 36. 605.
 τὸν Ἄλυν II. Jup. Trag. 20. 664.
 ἀλῶν Feſtum Athenienſium III. D. Mer. VII. 298.
 ἀλωπευῶν II. Tox. 27. 536. III. D. Mer. II. 282.
 ἄμα Edd. forſan ἄσαι III. Saturn. 4. 387.
 ἀμαθία. ἀμαθίας al. ἀμαθίας I. Cont. 21. 518.
 ἀμαρτήματα. ἀμαρτημάτων al. πηγαμάτων I. Catapl.
 7. 628.
 ἀμβλυόω. ἀμβλυόωσι I. Tim. 27. 140.
 ἀμαξία. ἄλας ἀμαξίας II. Eun. 2. 351. ἢ ἀμαξίας II.
 Jup. Trag. 44. 692.
 ἀμωδῆς I. D. Mort. III. 1. 338.
 ἀμωδῖν' I. Piſcat. 4. 574.
 ἀμωδῆς. ἀμωδῆς I. Tim. 30. 144.
 ἀμωδῆς omnino III. Defm. Enc. 1. 491. ἀμωδῆ al. ἄς
 I. Necyom. 15. 477.
 ἀμωδῆς I. D. Deor. XX. 16. 266. ἀμωδῆς ὡς Πλούτων
 I. D. Mort. V. 2. 346.
 ἀμωδῆς τῷ ὅλκῳ I. Herm. 79. 823. ἀμωδῆς
 ὅς. ἢ γὰρ I. D. Deor. XIV. 2. 239.
 ἀμωδῆς. ἀμωδῆς al. ἀμωδῆ I. Cont. 7. 498.
 ἀμωδῆς I. Merc. Cond. 25. 683.
 ἀμωδῆ II. Quom. Hiſt. 32. 44.
 ἀμωδῆ alioquo modo II. Lexiph. 10. 336.
 ἀμωδῆ Edd. pr. ἄμα II. Afm. 9. 577.
 ἀμωδῆς reſtitut. ἀμωδῆς Edd. II. Gall. 14. 724.
 ἢ ἀμωδῆ al. I. pro merc. Cond. 5. 713.
 ἀμωδῆ II. Jup. Trag. 37. 685.
 ἀμωδῆς II. Jup. Trag. 43. 691.
 ἀμωδῆ. τοῦ δ' ἀμωδῆς ἔστι &c. I. D. Mort. XVIII.
 2. 409.
 τῷ δ' ἀμωδῆς σκώμῃ II. Dem. 15. 382.
 τὸ ἀμωδῆς II. Jup. Trag. 43. 692.
 ἀμωδῆς I. Merc. Cond. 8. 715. II. Amor. 12. 410.
 ἀμωδῆς in quibusdam deest I. D. Mort. III. 1. 338.
 ἀμωδῆς Edd. ἀμωδῆς II. Alex. 19. 226.
 ἀμωδῆ I. Cont. 14. 509.
 ἀμωδῆς I. Merc. Cond. 35. 694.
 ἀν infertum ex Fl. II. Jup. Trag. 47. 695. ἀν al. ἀν
 I. Hermot. 19. 757. ἀν infertum ex O. deest in Edd.
 II. Jup. Trag. 11. 653. ἀν αὐτόθ' reſtit. ex Hom. κ'
 αὐτόθ' Edd. II. Paraſ. 46. 872.
 ἀναβάλλω. μὴ ἀναβάλλεσθαι al. μὴ ἀν — μὴ ὑπερ-
 τίθεται al.
 ἀναβολή I. Piſcat. 12. 580.
 ἀνέβλεψε vulgo ἐνέβλεψε III. Philopſ. 32. 59.
 πρὸς ἀνάγκην II. Phal. Pr. 8. 195.
 ἀναγράφω. ἀναγεγράφθαι al. ἀνεγράφθαι I. Piſcat. 38.
 607. I. Cont. 24. 524.
 ἀναγεσθαι II. Amor. 10. 408.
 ἀναγωγή I. Necyom. 9. 467. I. Catap. 1. 620.
 ἀναδῶν. ἀνέδαν] ἐστὶ φάνη I. Zeux. 11. 849.
 ἀναδῶναι Edd. δῶναι III. Conviv. 14. 428.
 ἀναδῶν. ἀνέδῳ al. ἀνέθι I. D. Mar. X. 2. 315.
 ἀνάδῳ. ἀνέθι τῷ ἀνάδῳ II. Phal. Pr. 11. 197.
 ἀναδῶν al. ἀνέδῳ II. Amor. 28. 429.
 ἀναίρει. ἀνελόμην al. ἐλόμην male I. D. Mort. X.
 10. 374.
 ἀνακαλέω. ἀνακαλεῖτο τὸ τέλμης I. D. Mort. XXVII.
 2. 438.
 ἀνάκειν] τὸ τῷ Διοσκύρῳ ἱερὸν ἀνάκειν ἐκαλεῖτο &c. I.
 Tim. 10. 119. I. Piſc. 42. 610.
 Ἀνακιδάξω I. pro merc. Cond. 12. 721.
 ἀνακύπτω. ἀνακύπτει al. ἀνακύπτω. I. Somn. 13. 18.
 ἀνακύπτω. ἀνακύπτει al. addunt π' ἐκτείνουσι I. Cat.
 14. 637.
 ἀνακαλῶν M. 8. 8. mavult ἀνακαλῶν II. Dem. 11. 380.
 ἀνακαλῶν Edd. ἀνακαλῶν II. Q. Hiſt. 18. 36.
 ἀναμετρήω I. Necyom. 18. 482.
 ἀναμετρήω I. Vit. Aucſ. 3. 542.
 ἀναμῶν II. Amor. 8. 405.
 ἀναμῶν I. Somn. 13. 18.
 ἀναξ. τοῦ Ἀνάκειν id est τῷ Διοσκύρῳ III. Conv. 9. 424.
 ἀναξ. al. male ἀξ. I. D. Mort. XX. 4. 417. ἀνα-
 ξ. Edd. omnes III. Conv. 33. 440.
 ἀναπίθω. ἀναπίθωμι al. ἵνα πίθωμι I. D. Deor. XX.
 15. 266.
 ἀναπνεύω reſtracto I. Nec. 12. 473. I. Cat. 29. 650.
 ἀναπνεύω. ἀναπνεύω al. ἀνάπναι I. D. Mort. IV. 2. 343.
 ἀναρρίπτω. ἀναρρίπτω] ἀναρρίπτω I. Tim. 6. 112.
 ἀναρτήσας Edd. ἀναρτήσας II. Jup. Conf. 4. 629.
 ἀνασθεν. ἀνασθενή II. Jup. Trag. 30. 676.
 ἀνασθεν. Edd. ἀνασθενή I. Scyth. 4. 865.
 ἀνατίω I. D. Mort. X. 9. 372.
 ἀνατίω. ἀνατίωμι, lege ἀνατιμνῶμι I. Prom.
 21. 204.
 ἀνατίωμι. ἀνατίωμι τὰ κληρονομία I. Piſc. 38. 608.
 ἀνατίωμι ex O. ἀνατίωμι Edd. III. Conviv.
 45. 449.

ἀπολείπειν . ἀπολυφθεύειν al. ἀπολυφθείσκα I. Somn. 14.

19. I. D. Mort. XXVII. 9. 444.

ἀπώλλυται I. D. Mort. XVII. 1. 406.

ἀπώλλυται restitut. II. Par. 12. 851.

ἡται· μηδ' ἀπώλλοιτο III. Conv. 46. 449.

ἀπολογίζομαι I. Pifc. 15. 586. ib. 22. 592.

Ἀπολογία . ὅτι τὸ τέλος τ' Ἀπολογίας I. Somn. 1. p. 1.

ἀπολογίας vulgo ἀτυολογίας III. Diff. cum Hef. 5. 243.

ἀπομνημονεύω I. Sacr. 2. 527. II. Q. Hist. 7. 8.

ἀπύνηται ὕβρις II. Afm. 45. 612.

ἀπύνηται al. ἀνοίει I. Nigr. 23. 63.

ἀποιον cum Fl. expunctum. II. Gall. 4. 708.

ἀποζέω I. Vit. Auc. 10. 550.

ἀπύξυρ. Edd. ἀπύξυρ. II. 2. Ver. Hist. 30. 126.

ἀποζύν . φασὶ γινώσκω τὰ ἀποζυνόμενα I. Jud. Voc.

4. 86.

ἀποπνίγω . ἀποπνιγνύμεν restit. ἀποπνιγόμεν vulgo

III. Diff. cum Hef. 8. 245.

ἀπορία I. D. Mort. I. 1. 331.

μήτε ἀπορήτοις II. Q. Hist. 44. 57.

ἀπορίκτω . ἀπερίφθαι al. ἀπερίφθαι male I. D. Mort.

X. 2. 365.

ἀπορίφθαι al. ἀπορίφθαι I. Herm. 23. 761.

ἀποσινα . ἀποσιναίω al. ἀποσιναίω al. ἀποσιναίω

μυή I. Herm. 23. 761.

ἀποσκέλλω I. D. Mort. XXVII. 7. 442.

ἀποσκηλάζω . ἀποσκηλάζω τὸ ἀρχολίαν τὸ πρῶτον I. Nigr.

26. 64.

ἀποσμίχω . ἀποσμιγνύμις al. καὶ ἀποσμιγνύμις I. D.

Mort. VI. 3. 351.

ἀποσπάω I. Cont. 17. 514. ἀποσπάω al. ἀποσπῶμις

I. Cont. 21. 517. ἀποσπαδίω al. τὴν ἀποσπ. I. D.

Mar. X. 1. 314.

ἀποσάσκει II. Phal. Pr. 4. 191.

ἀποσινάζω . ἀποσινάζει Edd. forf. ὤσκειν — III. Calumn.

14. 144.

ἀποσρέφω . ἀποσρέφω al. ἀποσραφίην I. D. Deor. XX.

9. 260.

ἀποστροφή receptum. ἀποστροφή al. III. Metet. VI. 293.

ἀποτήνω . ἀπειτάκω al. ἀπειτάκω I. Dial. Mort.

XXVIII. 2. 448.

ἀποτομός I. Prom. 1. 186.

ἀποτρόπαιος II. Gall. 2. 705.

ἀποφάνω . ἀποφάνω al. ἀποφάνω I. D. Deor. XXII.

1. 269.

ἀποφύω . ἀπένεγκαι al. ἀπένεγκαι I. D. Mort. I. 4. 335.

ἀποφύω Edd. ἀποφύω malit Gefn. III. Fug. 1. 365.

ἀποφύω I. Vit. Auc. 26. 506.

ἐπὶ τ' Ἀποφύω III. Pseudol. 1. 161.

ἀποφύω . ἀποφύω al. ἀποφύω II. Jup.

Trag. 22. 668.

ἀποφύω . ἀποφύω III. Philopat. 1. 586.

ἀπρατος al. ἀπρατος I. Vit. Auc. 12. 552. ib. 14. 555.

ἐπὶ Ἀπροσδόνου al. ἐπὶ Ἀπροσδόνου III. Bacch.

6. 80.

ἀπροσδόνου . τὸ ἀπροσδόνον κέρδι I. Somn. 9. 14.

ἀπτω I. Sacr. 1. 526.

ἀπτω II. Icar. 17. 772.

ἀπτω . ἀπτω al. ἀπτω II. Bis Acc. 10. 802.

ἀπτω II. Afm. 4. 571.

ἄρα Edd. ἄρα III. Tragop. 652.

ἄργυρος al. ἄργυρος I. Sacr. 10. 534.

τ' Ἀργολίης II. Gall. 13. 722.

Ἀργόθεν al. male Ἀργόθεν I. D. Deor. XX. 13. 264.

ἄργος . πέμψω γὰρ ἄργος II. Amor. 47. 451.

ἄργος . ἄργος τοῦτο ὁ ραβδύμης ψυχῆς I. Nigr. 26. 64.

ἄργος I. Pifc. 1. 570.

τὸ ἄργος γινώσκω II. Gall. 3. 706.

ἄργυρος III. Philopat. 2. 587.

ἄργυρος I. D. Mort. XI. 1. 376.

ἄργυρος . ἄργυρος al. ἄργυρος I. D. Mort. XI. 1. 377.

ἄργυρος I. Necyom. 13. 474. I. Pifc. 1. 571.

ἄριστος I. Tim. 30. 144. ἄριστος II. Eum. 3. 354.

8. 9. 357.

ἄριστος I. Merc. Cond. 7. 662.

ἄριστος ἐν ταῖς Νεφέλαις I. Prom. 6. 33.

ἄριστος III. Pseudol. 3. 164.

ἄρκας . καὶ τὸ Ἀρκάδων ἀπὸ τῆς I. D. Mort. XIV. 2. 395.

ἄρκας I. D. Mort. XII. 4. 386.

ἄρκας I. Catap. 1. 620.

Ἀρμονίης I. Harm. 1. 850.

ἄρκας κρία II. Jup. Trag. 30. 676.

ἄρκας II. Amor. 5. 402.

ἄρκας . ἐπὶ ἄρκας ἐπὶ σπαρὰ c. g. I. Tim. 17. 127.

ἄρκας . ἀρκάσαν abest a F. ἀρκάσαντες I. Edd.

ἄρκας II. 2. Ver. Hist. 25. 122.

καὶ Ἀρκίαν γὰρ II. Alex. 2. 209.

Ἀρμονίης III. de Domo 5. 193.

ἄρκας ἀποπνύμις I. Pifc. 45. 612.

ἄρκας ἐτοιμοὶ ἐπὶ ἄρκας φύσει II. 2. Ver. Hist. 13. 112.

ἄρκας . ἀρκάσαι al. ἀρκάσαι I. D. Mort. XVII. 1. 406.

ἄρκας ἀνόητος I. Nigr. 4. 42.

ἄρκας . παρὰ τὴν ἀρχὴν παρὰ τὴν I. D. Mort. XII. 3. 383.

ἄρκας τὸ ὅλον II. Icar. 9. 760.

ἄρκας . ἀρκας decretum est I. Catap. 8. 629.

ἄρκας . ἀρκάται al. ἀρκάται I. Nigr. 31. 73.

ἄρκας al. ἀρκάται II. Jup. Trag. 6. 648.

ἄρκας . ἀρκας al. ἀρκάται I. Nec. 7. 465.

ἄρκας I. Pifc. 33. 602.

ἄρκας τὸ ἢ ψυχή II. Amor. 1. 397.

ἄρκας I. Catap. 3. 623.

ἄρκας II. Lexiph. 2. 321.

ἄρκας II. Amor. 35. 435.

ἄρκας I. Pifc. 36. 605.

Ἀράστη III. Dea Syr. 4. 453.

ἄρκας Edd. priores ἀπαρρησίας II. Phal. Pr.

3. 189.

ἄρκας . ἢ ἄρκας γὰρ τὸ δίαμα II. Icar. 4. 755.

ἄρκας II. Bis Acc. 11. 803.

ἐπὶ Ἀρκίαν II. Lexiph. 2. 321.

Ἀρμονίης Edd. Ἀρμονίης II. Astr. 1. 360.

ἄρκας II. Q. Hist. 11. 15.

ἄρκας I. Necyom. 11. 471.

ἄρκας εἰ Vorfl. ἄρκας εἰ I. Merc. Cond. 20. 676.

ἄρκας II. Icar. 13. 767.

ἄρκας II. Alex. 25. 233.

ἄρκας II. Icar. 4. 756.

ἄρκας . τὸ ἀρκάσαι τὸ πλοῦσιον I. D. Mort. VII. 1. 355.

ἄρκας . ἀρκάσαι al. ἀρκάσαι I. Prom. 16. 199.

ἄρκας II. Icar. 10. 761.

ἄρκας . ἀρκάσαι al. γιγνώσκω I. Nec. 5. 462.

ἄρκας I. Nec. 4. 461.

ἄρκας I. Catap. 7. 628.

ἄρκας al. ἀρκάσαι I. Cont. 7. 498.

ἄτριπτο al. ἄτρις I. D. Mort. XXI. 1. 421.
 ἄτλια II. Diff. cum Hef. 5. 244.
 Ἀτλίκος . εἰ ἐ Ἀτλίκον με ἐπαινῶν εἰπας τ Σύρον I. Prom. 1. 24.
 αῦ al. ἄν I. Nigr. 4. 42.
 αὐγῆς icstitur. αὐτῆς Edd. ceterae III. Hipp. 7. 72.
 αὐθαίρετο I. Catap. 4. 625.
 αὐθέκα al. II. Phal. Pr. 2. 188.
 αὐθις insertum II. Jup. Trag. 3. 645.
 αὐτο Edd. omnes αὐτῆς II. de Lucr. 8. 926.
 αὐτίκα μέτεσι al. εὐθὺς μετελεύσει I. D. Mar. X. 2. 315.
 αὐτίκα μελλήσοι al. II. Phal. Pr. 5. 192.
 αὐτόμαλον III. Conviv. 12. 426.
 αὐτονομία III. Fugit. 27. 380.
 αὐτοπρόσωπο . αὐτοπρόσωπον I. Tim. 27. 140.
 αὐτός al. ἕτ al. I. D. Mort. XXVII. 3. 440. αὐτὸς I. Vit. Aucr. 24. 564. αὐτὸς deest in Edd. II. Alex. 34. 241. αὐτὸς al. αὐτοῦς I. Tim. 16. 127. αὐτὴ P. codex recte. Edd. αὐτῇ II. Alex. 12. 220. αὐτὸ ex Fl. αὐτῷ cett. II. Imag. 9. 467. αὐτὸ al. αὐτοῖς al. αὐτὰ I. Herm. 56. 779. αὐτὸ τ ὀργῆς al. αὐτὸ τ ὀργῆς κεφάλαιον ἡλικον εἰς I. Prom. 7. 191. αὐτὸ Edd. αὐτὸν III. Calumn. 15. 145. τάντῃ Edd. τοῦτο II. Dem. 5. 377. αὐτοῦ al. αὐτὸν I. Tim. 10. 119. αὐτοῦ al. αὐτῶ I. D. Cup. & Jov. 2. 207. αὐτοῦ Edd. αὐτῶν II. Icar. 8. 759. αὐτῶ Edd. omnes F. F. R. mavult αὐτῶ I. Cont. 24. 523. αὐτοῦ deest in F. I. Tim. 51. 167. αὐτῇ W. deest in Edd. II. Salt. 13. 275. αὐτὸν al. αὐτῶ I. Tim. 11. 120. αὐτὸν ὄντα al. ὄντα τ I. D. Deor. XV. 1. 241. αὐτὸν Edd. ἑαυτὸν III. Mort. Per. 25. 348. αὐτὴν Edd. αὐτῇ III. Tragop. p. 647. αὐτοῖ al. μύνοι I. D. Deor. X. 2. 230. αὐτὰ al. αὐτοῦ al. αὐτῶ I. Nigr. 7. 46. αὐτῶν al. αὐτῆς I. D. Mar. III. 2. 296. αὐτῶν ex emend. Solan. αὐτὸν Edd. III. Saturn. 1. 386. αὐτὸν al. αὐτῇ I. Jud. Voc. 12. 97. αὐτοῖς al. αὐταῖς male I. Nigr. 1. 38. αὐτοῦς al. αὐτοῖς I. Jud. Voc. 11. 96. αὐτοῦς Edd. male αὐτῆς II. 2. Ver. Hist. 20. 117. αὐτοῦς al. αὐτοῦς II. Phal. alter 8. 204. αὐτοῦς refitit. ex Codd. αὐτὸς Edd. II. Tox. 34. 548. αὐτοῦς al. αὐτοῖς I. Tim. 22. 136. ib. 27. 140.
 αὐτοῦ Solanus, Edd. αὐτῶ II. Salt. 81. 312. αὐτοῦ recte B2. αὐτοῦ cett. II. Alex. 4. 211. αὐτοῦ Edd. αὐτοῦ II. Q. Hist. 62. 69. αὐτοῦ Edd. αὐτοῦ III. Moit. Per. 32. 354. αὐτῇ Edd. αὐτῇ II. Q. Hist. 55. 64. αὐτὸν Edd. αὐτὸν II. Phal. alter 13. 207. αὐτοῦς Edd. αὐτοῦς II. Amor. 23. 423.
 αὐτοτελής I. Vit. Aucr. 21. 561.
 αὐτοχειρία II. Phal. Pr. 4. 191.
 αὐτῶ III. Pseudol. 4. 166.
 αὐχμηρὲς I. Prom. 14. 197.
 ἀφαιρέω . ἀφαιρούμενοι I. Tim. 18. 129. ἀφαιρούμεν, al. ἀφαιρούμεν I. Herm. 48. 790.
 ἀφαιρέω I. Tim. 22. 132.
 ἀφειρμένη τ συνήθων I. Jud. Voc. 8. 92.
 ὅτε αὐθιγῶς II. Gall. 8. 714.
 ἀφελῆς . ἀφελῆς al. ἀσφαλῆς I. Pisc. 12. 580.
 ἀφηνιάζω . ἀφηνιάζουσιν εὐθύς I. D. Deor. XXV. 1. 278.
 ἀφηνιάσαντες II. Bis Acc. 1. 792.
 ἀφρον al. I. Piscat. 1. 570. ἀφρόνοις ex emend. Fabr. & Solan. ἀφρόνων Edd. III. Fug. 17. 374.
 ἀφροσύνη . ἀφροσύνη Ionice dialecto II. Astr. 2. 360.
 ἀφροσύνη Ionice, Edd. autem ἀφροσύνη ib. 9. 364.

ἀφίκα F. ἀφίκα F. ἀφίκα I. Necyom. 1. 456.
 Ἀφρόδω Edd. ἀφρόδω III. Hipp. 8. 73.
 Ἀφροδίτης κτ τῷ Δρι al. II. Astr. 22. 369.
 ἀφροσύνη I. Cont. 8. 500. ἀφροσύνη Edd. male ἀφροσύνη I. Herm. 79. 823. ἀφροσύνη Edd. ἀφροσύνη II. Q. Hist. 62. 68.
 ἔτε Ἀχαιοὶ Ἀχαιοῖς III. Deor. Conc. 6. 531.
 ἀφικέο III. Calumn. 21. 151.
 ἀφικέο II. Amor. 10. 407.
 ἀφικέο I. Catap. 5. 626.

B.

Βάδω I. Merc. Cond. 26. 683.
 βαδίζω . βαδίζεις al. βαδίζεις I. Tim. 24. 137.
 βαδίζων ἐπὶ τὴν Λέρναν II. Q. Hist. 29. 40.
 βάθω Guj. παθω III. Tragop. p. 661.
 βαθυκῆτα al. βαθυκῆτα I. Tim. 26. 139.
 βάκην al. II. Eun. 8. 356.
 βάκτροι II. Gall. 17. 728.
 βακχεῖς II. Lexiph. 8. 333.
 βαρβαρισμός I. D. Mort. X. 10. 374.
 βάρεο al. I. D. Mort. XII. 3. 384.
 βαρβαρὸν ex emend. Gron. Edd. & M. βάρεο II. Lex. 23. 347.
 βαρὺς . ὁ βαρὺς L. ὁ χαλεπὸς I. Pisc. 16. 587.
 βασιλεύς . κτ τ βασιλεύειν I. D. Mort. XX. 1. 413.
 βασιλεύς . ὁ αἰ ἐ τ βασιλείας I. pro Lapr. 13. 736.
 τ βασιλείας I. Merc. Cond. 12. 721.
 βατὰ v. Notis III. de Dipf. 2. 235.
 βάτραχο I. Pisc. 9. 577.
 βατρίξ al. II. Jup. Trag. 27. 673.
 βδάλλω III. Diff. cum Hef. 4. 242.
 ὁ βενδὸς δὲ αὐτῇ II. Jup. Trag. 8. 651.
 βεβήλοι al. βεβήλοι I. Sacr. 14. 537.
 βελή . ὁ βελήος emend. Hemsterb. pro ὁ βελήος I. Halc. 1. 176.
 βία . τὴν βίαν II. Jup. Conf. 4. 629.
 βιάω . βιάζεται al. βιάζεται I. Nigr. 12. 51.
 βιάω I. D. Deor. XXI. 1. 267.
 τ ἐκείν βίον ἐπὶ τ σκηνῆς II. Icar. 21. 776.
 βιοτεύω . βιοτεύουσιν al. βιοτεύουσιν II. 1. Ver. Hist. 36. 99.
 βλακυσίας III. Epist. Sat. 26. 408.
 βλαξ piscis omnino inutilis, hic pro stupido I. D. Mort. XXVIII. 2. 447.
 βλέπω . βλέπει al. κλέπει I. D. Mort. XIII. 1. 390.
 ὁ βλοσυρὸς vultu truculentus I. D. Mort. X. 4. 365.
 βοηθία τοῖς φίλοις βοηθῶν ἐ ταῖς δίκαις I. Somn. 9. 13.
 ὁ βοιωτίας III. Demosth. Enc. 33. 515.
 βόρεα al. βόρεα male I. Prom. 1. 23.
 βορῶν Edd. pr. male βορῶν III. Hip. 7. 73.
 βούω I. D. Mort. XXVII. 4. 440.
 βούλωσ al. I. Pisc. 49. 617.
 βελεύομαι . ἐβλεύσατο al. ἐβλεύσατο I. Somn. 16. 21.
 βελευόμενοι βελευόμενοι, ἴσως L. alii aliter. III. Cyn. 18. 550.
 βελήσας al. βολήσας II. Alex. 4. 212.
 βούλωμαι I. D. Deor. XX. 16. 266. βούλωμαι Edd. excerpta F. βούλωται I. Vit. Aucr. 13. 553. βελομένους Edd. διομένους II. Alex. 5. 210.
 βελυτός I. Catap. 1. 621.

βοῦσσις Edd. male βούσσις II. 2. Ver. Hist. 23. 120.
 βροθύομαι I. Tim. 54. 170.
 βροτείς Edd. pl. βροτῶν III. Trag. p. 644.
 βρόχϙ πῆλιν βρόχιν I. Tim. 20. 131.
 βρυτίϙ al. βρυττίας, al. βαρυτίας II. Alex. 21. 228.
 βρυχάομαι, βρυχαμῶ al. male βρυχομῶν I. D. Mar.
 I. 4. 290.
 βρώμα λύοι I. Tim. 54. 171.
 βυροσδιψῶ corrigend. βυροσδιψῶ I. Tim. 30. 144.
 βωμ. βιδουσμίνοι I. Catap. 5. 626.
 βωμός. ἡ Ἐλεῖς βωμός I. Tim. 42. 154. βωμός Ἐλεῖς II.
 Dem. 57. 393. εἰ ᾧ εἰσι βωμοὶ II. Jup. Trag. 51. 699.

Г.

Γάλα ὀρίων I. Merc. Cond. 13. 668.
 γαλάτων I. Cont. 7. 499.
 Γαυμύνης I. D. Deor. IV. 4. 212.
 γὰρ restitutum pro γῆ II. Salt. 73. 307. γὰρ Solan. γῆ
 II. Dem. 3. 376. γῆ Edd. δὲ II. Aina. 51. 619. γὰρ
 abest in Edd. III. Conv. 33. 440. γὰρ abfens infer-
 tum II. Salt. 75. 308. τὸ γῆ τοιοῦτον II. Q. Hist. 17.
 26. γῆ ἢ al. δὲ I. D. Deor. XXV. 3. 280.
 Γασίον III. Deor. Conc. 8. 532.
 γαστήρ. ἐν τῇ γαστρί I. D. Deor. VII. 2. 221.
 γαστροκημία II. 1. Ver. Hist. 22. 87.
 γῆ al. γῆ I. D. Mort. X. 9. 373. γῆ Edd. τῆ III. Rhet.
 Pr. 23. 24.
 γεγενήμενος Fr. γεγενημένῳ al. III. Conv. 20. 434.
 'γεγενηκόθ', male Edd. pleraeqe γεγενηκόθ' III. Char.
 19. 630.
 γετονία II. Icar. 8. 758.
 γέλαα. ἐγέλασεν Edd. ἐγάλασεν III. Tragop. p. 650.
 γέλοιϑ ὅ γηλοῖϑ ἀξίφρησι II. Icar. 17. 772.
 γελοϊότερα Edd. ἀναγκαϊότερα II. Q. Hist. 28. 38.
 γελοῖας al. γηλοῖϑ I. Tim. 55. 172.
 γέλωτα ὀφλισκάσαι II. Jup. Trag. 27. 673.
 ἀκρατὴς γέλωτῳ III. Pseudol. 6. 168.
 γενηύτης II. Bis Acc. 28. 826.
 Γενετῆλλις III. Pseudol. 11. 171.
 Genitivus rarior in ἡμῶν πάντων III. Epist. Sat. 21.
 404.
 γεννάδας. ὦ γεννάδα I. Cont. 21. 518.
 γενναῖϑ II. Phal. Pr. 5. 192.
 γεννησεν Edd. γέννησεν II. Salt. 44. 294.
 γεννηκῶς I. Cont. 14. 510.
 γεραισός πόλις Εὐβοίας II. Jup. Trag. 25. 670.
 γέρρον scutum vimineum I. D. Mort. XIV. 2. 395.
 γέρρα οἰκίνα scuta viminea I. D. Mort. XIV. 2. 394.
 Γετικὴ II. Icar. 16. 771.
 γεωμειρικίς I. Harm. 3. 855.
 γῆ. τῇ Ἠλιακῆς γῆς I. Sacr. 11. 535. τὸ μέσον τῇ γῆς II.
 Salt. 32. 291. γῆς ex L. τῆς Edd. III. Dea Syr. 30.
 476. ἐν γῇ al. ἐπὶ γῇ I. D. Mort. X. 7. 367. γῆν
 πρὸ γῆς II. Alex. 46. 252.
 γίνεσθαι I. D. Mar. VIII. 2. 309. γενέσθ al. γενήσεσθ I.
 D. Mort. XIII. 3. 392. γήνοιστο al. γήνοιστο I. Herm.
 35. 777. ἐγενήνητο I. D. Deor. XVII. 1. 245.
 γλαφυρός I. D. Deor. VII. 4. 224.
 γλίχομαι I. Herod. 1. 833.
 γλυκύς I. Vit. Aucē. 19. 558.
 γλύφω. γλύφωv Ἀφικῶς ἀπὶ τῇ γλύφειν I. Somn. 1. 1.
 ΤΟΜ. III.

γράφω. παρὶ γράφαλλα τὰ ληξυρόμηναι I. Jud. Voc.
4. 86.
Γράφω I. Vit. Auct. 23. 564.
γνώμης Pell. γνώμαις II. Par. 27. 857.
γνώμων I. Harm. 3. 855.
γνώμωνⓄ deorat in Edd. I. Herod. 1. 832.
γοῖται προηγείται I. Tim. 55. 172.
γοῖται. γοῖτιρομένων Edd. priores γοῖτιρομένοις II. Salt.
63. 301.
γοργός II. Afin. 8. 576.
γοργⓄ. γεωργός marg. A1. III. D. Meret. 15. 323.
γράμμα. τὰ τῶν τοίχων γράμματα III. de Domo 9. 195.
γραμματῶν al. χρημάτων I. Jud. Voc. 8. 93.
γραμματεία, P. & L. γραμματία Edd. II. Tox. 10.
524. ib. 13. 519.
γραμματιστής. γραμματιστῶν al. γραμματικῶν I. Merc.
Cond. 4. 656.
γραφῆ Fl. iola. Cett. male γράφειν II. Abd. 22. 178.
γράφω. γράφῃ al. γράψῃ I. Nec. 2. 458.
γρίφω I. Vit. Auct. 14. 554.
γρόνθⓄ I. Cont. 2. 491.
γρύζω. γρύζιν. γρυτίειν γὰρ λέγεται I. Jud. Voc. 10. 96.
γυμνοπαλῆς II. Lexiph. 3. 323.
γυάρⓄ II. Tox. 17. 526.
γύθιον III. D. Meret. XIV. 322.
γύλπηⓄ II. Q. Hist. 38. 52.
γυμνάς al. γυμνή I. D. Deor. XX. 14. 264.
γυμνασίω II. Lexiph. 5. 328.
γυμνοδεκρίομαι, vid. omnino not. III. Cyn. 1. 539.
γυμνοπαῖδας Edd. γυμνοπαῖαι II. Salt. 12. 275.
γυναικείας γυντ. γυναικεῖⓄ I. Pilic. 31. 599.
γυνή Ἀρχιτέλης I. Scyth. 2. 860. ὡς αἱ γυναῖκες τις III.
Philop. 2. 31. τῇ γυναικί ἐλάβιον II. Gall. 19. 748.
τὴν γυναῖκα I. D. Deor. XIII. 2. 237. αἱ γυναῖκες
III. Conv. 8. 423. γυναῖκα τ' ἑμαῖς I. Halc. 8. 184.

Δ.

Δάκνω. δάκων al. ἔχων I. D. Deor. XX. 6. 258.
 δακρύω I. Cat. 12. 634. δακρύσεις Pell. δακρύεις Edd. III.
 Ocypr. p. 671.
 δακτύλιον φυλάττει II. Dem. 17. 383.
 δάρμυλις I. D. Deor. XX. 7. 259.
 δαρμασίας Edd. δαρμάσις II. Lexiph. 12. 335. vel po-
 tius 339.
 δάρμω τι κῆ II. Jov. Trag. 33. 682.
 δαναός I. D. Mar. VI. 1. 302.
 δαναϊστής. βλαψίης ὁ δαναϊστής I. D. Mort. XVII. 7. 441.
 δάτις II. Bis Acc. 9. 801.
 δῆ al. δῆ I. D. Deor. XX. 14. 265. item I. D. Mort.
 XXIX. 1. 448. δῆ' ἂν al. δῆ ἂν I. Jud. Voc. 4. 86. δῆ
 al. δῆι I. Prom. 1. 24. δῆ al. δῆ I. Nigr. 16. 55. δῆ ab-
 est ab Edd. II. Alex. 23. 231. δῆ ex Hom. infentum
 III. Philopat. 14. 600. δῆ τι μιν omiff. τι u. Edd.
 ib. 9. 595. δῆ' ἐκ Edd. δῆ sine praep. II. Par. 10. 847.
 δῆ Edd. δῆ vult Marcell. III. Indoct. 28. 123. δῆ ad-
 ditum ex W. & Fl. III. Dip. 1. 234
 δῦ al. δῆ I. Nigr. 19. 57 ἔδην γὰρ δῆσαι μοι ταῦτα ἔχουσα
 III. Navig. 44. 276.
 δῆδω. δῆδοτι al. δῆμιτι I. D. Deor. V. 216. ἐδδῆκισαν
 not. III. Conv. 12. 426. διδῶτας Edd. διδῶτες II.
 Par. 55. 878.

F f f f f

Hi-

δίκτυμι I. Prom. 15. 198. & I. Nec. 22. 486. *ἔδειξεν Pell.*
an ἔδοξεν I. Scyth. 2. 862. ἐδείχθη δὲ μοι I. Nec. 17.
 481. *δειξομένην, fensf. δειξομένην cum Pell. II. Alex. 13.*
 221.
 δεκάς. τῇ Ἀττικῇ δεκάδι I. Scyth. 10. 870.
 δεκέλεια II. Amor. 24. 424.
 δέμμα. δέμματι al. male δέγμματα I. Cont. 15. 511.
 δέμα I. Catap. 13. 635. τὸ δέμα δὲ ὅπως ἴδω I. Vit. Auc. 19. 558. τ δέμα II. Alex. 44. 250. τὸ δέμα μόντοι II. Bis Acc. 23. 522.
 δεινός. δεινόν τινα φῆς τ ἔρωτα II. Gall. 6. 711.
 δεομαι I. Pifc. 23. 593. I. Sacr. 1. 525. δέομαι II. Tox. 63. 567.
 δέλτα I. Tim. 21. 131.
 Δελφικός. ἐκ τῶ Δελφικοῦ III. Pseudol. 10. 170.
 Δελφοί. ἐκ Δελφῶν II. Jov. Trag. 30. 675. κ Δελφῶν ἔτω II. Alex. 8. 216.
 δευσοτοίος II. Bis Acc. 8. 800.
 δέχομαι I. D. Mort. X. 1. 364.
 δέω I. Prom. 3. 187. *ἐδέσαν non potuerunt II. Icar. 5.*
 757. *δέδωξ I. D. Deor. XVII. 2. 246.*
 δέων Edd. δῶν II. Amor. 32. 432.
 δὲ al. δέ I. Tim. 28. 141. *alias ἢ δὲ I. Halc. 3. 180. alias δὲ III. Indoct. 20. 115.*
 δηλός I. Vit. Auc. 19. 558. *δήλος πλάνη II. Salt. 38. 291.*
 δημήγορος I. Tim. 30. 143.
 Δημιτρίου II. Salt. 63. 301.
 δῆμος I. Herm. 82. 827.
 Δημοδοῆς I. Scyth. 10. 870.
 δημοποιήσας I. Scyth. 8. 868.
 δημοσιότης I. Scyth. 5. 865.
 δημοσιότης II. Phal. Pr. 3. 190.
 δῆμα. δειγμάτιον I. D. Mort. X. 11. 374.
 δειγμάτιον II. Alex. 35. 242. *δειγμάτιον emendatum διαλάσσομεν Edd. III. Nav. 32. 269.*
 δειγμάτιον I. Pifc. 14. 586.
 δεινός. ἐδῆν al. male ἐδῆν I. Merc. Cond. 20. 675.
 δεινός. δεινός I. Vit. Auc. 7. 548.
 δεικνύω II. 2. Ver. Hist. 14. 112.
 δεικνύω I. D. Mar. VII. 1. 305.
 διακοφάς Edd. διακοφάς II. Bis Acc. 21. 817.
 διακρίνω. διακρίνεις al. διακρίσεις I. D. Deor. XXIII. 1. 273.
 διακρίνω I. Herm. 77. 820. *εἰ μὴ διακρίσεις al. εἰ μὴ διακρίσεις al. εἰ μὴ διακρίσεις I. Prom. 1. 25.*
 διαλογός I. Prom. 6. 34. & I. D. Mar. 1. 288.
 διαλύω I. Pifc. 8. 578.
 διαμύνων recte ex P. διακρίνω Edd. II. Bis Acc. 33. 833.
 διαμύνω. ἐκ διαμύνων I. Catap. 14. 636.
 διαμνημονεύω cum accus. I. Nigr. 7. 45.
 διαμνημονεύω τὸ θεωρητικόν I. Tim. 49. 162.
 διαμνημονεύω II. Tox. 61. 565.
 διαμύνω II. Lexiph. 2. 323.
 διαμνημονεύω al. διαμνημονεύω III. Rhet. Pr. 5. 5.
 διαμνημονεύω. ἀμφοτέρω διαμνημονεύω I. D. Mort. XXVII. 3. 439.
 διαμνημονεύω. Ἀθήνη &c. I. Tim. 7. 113.
 διαμνημονεύω I. Tim. 7. 113.
 διαμνημονεύω. διαμνημονεύω al. διαμνημονεύω I. Nec. 16. 478.
 διαμνημονεύω I. D. Mort. XIV. 3. 396.
 διαμνημονεύω I. Tim. 21. 131.

διαμνημονεύω I. Pifc. 27. 597.
 διαμνημονεύω al. διαμνημονεύω II. Tyran. 20. 156.
 διαμνημονεύω I. Pifc. 20. 590. *διαμνημονεύω II. Jov. Trag. 16. 660.*
 διαμνημονεύω I. Prom. 16. 199. *διαμνημονεύω II. Icar. 16. 770. τὰς αὐτῶν διαμνημονεύω II. Tox. 34. 543.*
 διαμνημονεύω. διαμνημονεύω Edd. διαμνημονεύω I. Scyth. 8. 867.
 διαμνημονεύω I. Vit. Auc. 14. 554. *διαμνημονεύω ὁράων III. Dem. Enc. 43. 521.*
 διαμνημονεύω I. Pifc. 4. 573. *μνημονεύω I. Somn. 8. 12. διαμνημονεύω S. διαμνημονεύω al. II. Imag. 21. 479.*
 διαμνημονεύω. διαμνημονεύω τῷ ὑμῶν I. D. Deor. XIII. 2. 237.
 διαμνημονεύω vulgo male διαμνημονεύω II. Bis Acc. 28. 183.
 διαμνημονεύω I. Herm. 81. 825.
 διαμνημονεύω Edd. διαμνημονεύω II. Amor. 8. 405.
 διαμνημονεύω al. διαμνημονεύω I. Tim. 1. 100.
 διαμνημονεύω I. D. Mar. VI. 3. 305.
 διαμνημονεύω. διαμνημονεύω I. Somn. 1. 2. *διαμνημονεύω al. διαμνημονεύω I. D. Deor. XXVI. 1. 281.*
 διαμνημονεύω. εἰς διαμνημονεύω πᾶσι I. Somn. 1. 2.
 διαμνημονεύω al. διαμνημονεύω I. Merc. Cond. 8. 664.
 διαμνημονεύω II. Alex. 26. 234.
 διαμνημονεύω restit. ex W. διαμνημονεύω Edd. pr. II. Gym. 15. 893.
 διαμνημονεύω. διαμνημονεύω al. διαμνημονεύω I. Merc. Cond. 1. 652. *διαμνημονεύω II. Jup. Conf. 2. 627.*
 διαμνημονεύω I. Merc. Cond. 11. 719. *διαμνημονεύω II. 2. Vcr. Hist. 43. 136.*
 διαμνημονεύω II. Eun. 2. 351.
 διαμνημονεύω I. Herm. 7. 747.
 διαμνημονεύω I. D. Mar. VI. 3. 305.
 διαμνημονεύω Edd. λόγων II. Amor. 1. 397.
 διαμνημονεύω. διαμνημονεύω κατὰ τὸ φῶς I. Jud. Voc. 2. 84.
 διαμνημονεύω. διαμνημονεύω al. διαμνημονεύω I. D. Mort. XIV. 3. 396. *διαμνημονεύω. διαμνημονεύω ib. ας διαμνημονεύω III. Conv. 33. 441.*
 διαμνημονεύω] *δίκαια πᾶσι τὰς ὁ συνήχη &c. I. Tim. 12. 120.*
 διαμνημονεύω restit. ex O. *δίκαια Edd. II. Bis Acc. 23. 822.*
 διαμνημονεύω abest in Edd. II. Bis Acc. 30. 829.
 διαμνημονεύω & ἀμφοτέρω III. Calumn. 8. 136.
 δίκη I. Pifcat. 10. 578. *δικαιοσύνης Solan. pro δίκης ib. 40. 608.*
 δικταίον. Δικταίον ἄντρον I. D. Mar. XV. 4. 327.
 δικταίον II. Jup. Trag. 48. 695. III. Meret. IX. 304.
 δικταίον I. Pifc. 23. 592.
 δικταίον I. Cont. 1. 490.
 δικταίον II. 2. Ver. Hist. 23. 120.
 δικταίον. ἀλ' ἐδὲ τὴν ἀρχὴν αὐτοῦ εἶναι δικταίον I. Nigr. 26. 66.
 δικταίον I. Pifc. 25. 596.
 δικταίον. Δικταίον al. Δικταίον I. Prom. 5. 31. *τῷ Δικταίον III. Dea Syr. 16. 463.*
 δικταίον. δικταίον al. δικταίον al. male δικταίον al. δικταίον I. Tim. 53. 169.
 δικταίον II. 1. Ver. Hist. 16. 82.
 δικταίον. δικταίον al. δικταίον I. Nigr. 16. 55.
 δικταίον. δικταίον κακουργίαι I. Merc. Cond. 28. 687.
 δικταίον I. D. Deor. XXIII. 1. 273.
 δικταίον Edd. δικταίον II. Eun. 10. 358.
 δικταίον I. Pifc. 15. 586. *δικταίον Edd. & M. δικταίον I. Scyth. 11. 872. I. Tim. 49. 162. δικταίον al. δικταίον I. D. Mort. XV. 4. 401.*

δικία, κατὰ τὰ αὐτὰ δοκεῖται al. κατὰ τὰ αὐτὰ δοκεῖν,
al. κατὰ τὸ αὐτοδοκεῖν I. Tim. 25. 138.
δικία ex W. δικίαι Edd. III. Dea Syr. 10. 456. ib. 1. 451.
δοκεῖν Edd. male δοκῶν III. de Domo 23. 204.
δοκῶ al. δοκί I. Sacr. 1. 526.
δόλιχον ἔνομα δρόμος III. Dem. Enc. 3. 493.
δόλων nomen proprium III. Ocypr. p. 665.
δόξης καταφρονῶν II. Par. 52. 876.
δοράτιον I. D. Deor. XIX. 1. 250.
δορυφορέω, δορυφορήσαντες al. δορυφορήσαντες I. D. Mort.
VI. 3. 351.
δορυφόρημα II. Q. Hist. 4. 5. δορυφορήμασιν II. Icar. 9.
760.
δοχεῖον II. Afin. 27. 596.
δράματῳ Edd. πρᾶγματῳ III. Mort. Per. 3. 327.
δραττω, ιδράξατο II. Afin. 25. 594.
δράω I. Pisc. 25. 596.
δρεπομένων omnes Edd. fed legendum διρκομένων vel
potius βλεπομένων III. de Domo 9. 195.
δρῦς τι & τεταῦδης II. Icar. 23. 778.
δρόμος W. Edd. δρόμος II. Astr. 17. 367.
δρόμον forfan ἑρώμεον dicit Solan. III. Musc. Enc. 9. 97.
δρωπακίζω II. Dem. 50. 392.
δυεῖν al. δυοῖν vide nott. II. Alex. 8. 215.
δυναμει, δυναμει B. δυναμει I. Catap. 4. 625.
δυναμει emendatio Gesn. δυναμει vulgo II. Par. 8. 845.
δυναμει Edd. δυναμει II. de Lucr. 18. 930.
δυναμει, δυναμει al. δυναμει I. Herm. 26. 765.
δυναμει, δυναμει al. δυναμει I. D. Mar. IX. 2. 313.
δυνά, ιδίον Edd. ιδίον male II. Salt. 13. 275.
δύνω, κατὰ τὴν γῆν δύναμι I. Pisc. 38. 607.
τῷ δυο τινος II. 1. Ver. Hist. 8. 76. δύω al. δυο I. D. Deor.
XX. 15. 265. δύω I. Vit. Aucr. 5. 544. δύω Edd. δυο
II. Amor. 37. 439.
δυσίληγτον I. Pisc. 17. 588.
δυσίλως, οἱ δυσίλως I. Cat. 14. 637.
δυσκάλκτος al. δυσκάλκτος I. Tim. 29. 142.
δυσκλήθης II. Amor. 39. 140.
δύω, κατὰ τὴν γῆν δύναμι I. Pisc. 38. 607.
Δωσιῶδες ex emend. Solan. pro Δωσιῶδες II. Lex. 25. 350.

E.

Ἐαυτοῦ, ἑαυτὸν al. αὐτὸν I. Nigr. 25. 65. ἑαυτῷ al. ἑαυ-
τοῦ I. Somn. 18. 23.
εἶω, ἐμὲ μόνον ἑαυτὸν τὰ Ἀριστοτέλους εἰδῶναι I. D. Mort.
XIII. 5. 393.
εἰδομῶν & πειρατῶν III. Ner. 4. 638.
ἐγελᾶται Edd. an ἡγελᾶται III. Adv. Ind. 15. 112.
ἐγυῖα, ἐγυῖα ἡδη αὐτῇ I. D. Deor. VIII. 1. 226.
ἐγυῖα, ἐγυῖα an ἐγυῖα I. Tim. 51. 166.
ἐγκυαλῶν I. Catap. 11. 632.
ἐγκυαλῶν I. Catap. 24. 646.
ἐγγχειρίζω I. Prom. 3. 187.
ἐγγχειλῶ, ἐγγχειλῶ al. οἱ ἐγγχειλῶ I. Tim. 29. 142.
ἐγγχειλῶ, ἐγγχειλῶ al. κλοιῶν I. Pisc. 12. 581.
ἐγγχειλῶ I. Pisc. 24. 594.
ἐγγχειλῶ Edd. ἐκχυλῶ II. pro Imag. 15. 493.
ἐγγχειλῶν refit. ab Solan. ἐκχυλῶ Edd. pr. II. pro
Imag. 29. 506.
ἐγῶ, ἡμῶν al. ἡμῶν I. Tim. 9. 117. ἡμῶν al. ἡμῶν I. D.
Deor. IV. 2. 209. ἡμῶν ib. XXII. 4. 272. μοι al. μοι
I. Jud. Voc. 2. 84. I. Prom. 2. 26. ἡμῶν al. ἡμῶν I. D.

Mort. X. 1. 363. I. Nigr. 9. 48. I. Prom. 2. 27. ἡμῶν
al. ἡμῶν I. Prom. 16. 199. I. Pisc. 30. 599. ἡμῶν
Edd. ἡμῶν II. Bis Acc. 12. 806. μοι Gesn. μὴ III.
Soloec. 12. 583. μοι ex emend. Solan. deorat in Edd.
II. Afin. 16. 583. ἡμῶν II. Jup. Trag. 34. 683. ἡμῶν
Edd. omnes II. Gym. 20. 900. ἡμῶν Edd. ἡμῶν II.
Amor. 9. 406.
ἐδῶν W. αἰδῶν II. Q. Hist. 22. 30.
ἐδῶ II. Jup. Trag. 44. 692.
ἐδῶκα, ἐδῶκα Edd. ἐδῶκα F. adscriptum ἐδῶ-
κα ex P. I. Somn. 18. 23.
ἐδῶ I. D. Mort. XX. 3. 415. ἔτοι ἐδῶσιν &c. septem
seq. verba in Edd. omisla sunt I. Scyth. 10. 87. ἐδῶ-
σιν ἔτοι Edd. ἐδῶσιν ἔτοι II. Bis Acc. 15. 809.
ἐδῶ, ἐδῶ τῷ ἐν ἐν λεγομένοις κοινῶς Ἑρμῆς I. Somn. 9. 14.
ἐδῶ al. ἡδῶ al. ἐδῶ I. Tim. 42. 155.
ἐδῶ, ἐδῶ ex P. ἐδῶ Edd. II. Alex. 55. 259.
ἐδῶ additum a Solano III. Navig. 14. 257.
ἐδῶ Edd. fed ὁ legendum adscr. Solan. II. Abd. 18. 175.
ἐδῶ in G. deest τῷ I. D. Mort. VII. 2. 357.
ἐδῶ τῷ II. Gall. 28. 745.
ἐδῶ Edd. ἐδῶ ἢ II. Eun. 7. 356.
ἐδῶ τῷ leg. ὁδῶ τῷ vel ἐδῶ τῷ dicit F. F. R. II.
Afin. 3. 570. ἐδῶ omisla in Edd. II. Gall. 13. 721.
ἐδῶ al. ἡδῶ al. ἡδῶ I. D. Deor. XVIII. 2. 249.
ἐδῶν ubique legitur II. Afin. 11. 580.
ἐδῶ I. Pisc. 48. 616.
ἐδῶ, ἐδῶ Edd. ἐδῶ I. Herm. 75. 819. ἐδῶ ὁδῶ
ὁδῶ III. Calumn. 21. 151. ὁδῶ F. ὁδῶ I. Cont. 10.
503. ὡς ἐν ἐδῶ ἀπαντα ib. 1. 488.
ἐδῶ, ἐδῶν al. ἐδῶν I. Catap. 11. 632.
ἐδῶ, ἐδῶ al. ἐδῶ I. Tim. 15. 126. ὁδῶ γοῦν τῷ
ib. 26. 139. ὁδῶ al. ἐδῶ I. Somn. 15. 20. ἐδῶ al. ἐδῶ
I. D. Mar. XIV. 2. 323. ἐδῶ al. ὁδῶ ib. XV. 1.
325. ἐδῶ al. ἢ ἐδῶ I. Pisc. 51. 618. ὁδῶ B. ἐδῶ I.
Catap. 27. 649. ἐδῶ ὁδῶ I. Herm. 54. 795.
ἐδῶ Edd. ἐδῶ quod revocandum II. Tyran. 11. 147.
ἐδῶ Edd. ἐδῶ II. Alex. 22. 230.
ἐδῶ, τὰν ἐδῶ W. τὰς ἐδῶ Edd. II. Salt. 14. 276.
ἐδῶ Edd. ἐδῶ & ἐδῶ II. Q. Hist. 20. 28.
ἐδῶ Edd. & M. ἐδῶ ἐδῶ melius Solan. I. Herm.
59. 800.
ἐδῶ ὡς ἐδῶ II. Par. 30. 559.
ἐδῶ refit. ἐδῶ Edd. III. Dea Syr. 32. 478.
ἐδῶ, ἐδῶ ἢ III. Ocypr. p. 665. v. not. ἐδῶ, ἐδῶ
deest in F. I. Nigr. 14. 53. ὁδῶ F. vult ὁδῶ III.
Calumn. 16. 145. ὁδῶ F. τούτων I. Vit. Aucr. 18.
557. ὁδῶ in al. deest I. D. Mort. XII. 6. 387. ἐδῶ τῷ
I. Pisc. 6. 576. ἐδῶ al. ἐδῶ al. ἐδῶ al. τῷ I. Herm.
73. 815. ἐδῶ I. Catap. 1. 620. ἐδῶ ἢ ὁδῶ II. Jup. Trag.
23. 668. ἐδῶ ἢ Solan. ἐδῶ, ἢ I. pro Lap. 11. 735.
ἐδῶ al. ὁδῶ I. Tim. 56. 174. ἐδῶ ex L. & W. ἐδῶ
Edd. III. Diff. cum Hef. 8. 245.
ἐδῶ, ἐδῶ Edd. ἐδῶ III. Rhet. Pr. 10. 11.
ἐδῶ al. ἐδῶ III. Fug. 30. 382.
ὡς ἐδῶ εἰπεῖν καλὸν III. Adv. Ind. 16. 113.
ἐδῶ Edd. male ἐδῶ I. Herm. 71. 813.
ἐδῶ II. Afin. 41. 609.
ἐδῶ, ἐδῶ al. ἐδῶ I. D. Mort. XXVII. 1. 438.
ἐδῶ I. Pisc. 22. 592.
ἐδῶ, ἐδῶ I. D. Mort. I. 1. 328. ἐδῶ ὁδῶ II. Salt. 83. 313.
ἐδῶ δὲ ἀμύνοντα βίον II. Amor. 49. 453.

ἐξέτασις I. Prom. 12. 195. ἐξευρίσκω I. Pifc. 15. 586.
 ἐξηγήσασθαι II. Q. Hist. 27. 35. ταύτην ἐξεῖλον I. Scyth.
 7. 866.
 ἐξοπλίζω. ἐξοπλισάμενοι al. ἐξουλισάμενοι II. 1. Ver. Hist.
 37. 100.
 ἐξοστρακίζω I. Sacr. 4. 529.
 ἐξυπτάζω I. Catap. 16. 639.
 ἐξω βέλεις III. Conv. 2. 419.
 ἐξωθέω. ἐξωθεῖς al. ἐξωθεῖς I. Tim. 38. 150.
 ἐξωμίαις I. Vit. Aucf. 547. ἐξωμίδον ib.
 ἐορτή I. Tim. 7. 113.
 εὐός. δοτῆρας ἑαῶν al. ἑαῶν I. Prom. 18. 201.
 ἐπ' ἐμῇ II. Phal. Pr. 4. 191. ἐπὶ al. ἐν I. Nigr. 7. 45.
 ἐπαύω. ἐπαύετο B. male ὑπῆγετο I. D. Mort. XXVII.
 2. 439.
 ἐπαίεζω. ἐπαίεζοντα al. ἀπαυανίζοντα I. D. Deor. XIV.
 2. 240.
 ἐπαίειν. ἐπαίνεσεῖς I. D. Deor. XVIII. 2. 248. I. Merc.
 Cond. 20. 675. ἐπαίνουσι Edd. ἐπαίνουσι II. Amor.
 37. 429. ὅτι μὴ πρὸς τὰς σῶας πράξεις ἐπαίνουσι ἐτόλ-
 μισε I. D. Mort. XIV. 3. 396.
 ἐπαύην variat καπεύην, ἐπεινήν, & αἰπεινήν I. Nec. 9. 469.
 ἐπαίω. ἐπύρειν al. ὑπῆρκεν I. D. Mort. X. 9. 372.
 ἐπαίτης I. D. Deor. XIII. 1. 236.
 ἐπακούω. ἐπακούσας al. ὑπακούσας I. Tim. 34. 146.
 ἐπαμύνω. ἐπαμύνειν al. ἐπαμύνειν alii addunt αὐτὰς δύναν-
 ται I. Prom. 1. 185.
 ἐπαυαίρεσθαι I. Herm. 85. 829.
 ἐπαυαίρειν. ἐτα αὐταίρει al. ἐταυαίρειν al. I. Cat. 13. 635.
 ἐπαύειν. ἐπανοῦσα al. ἀνοῦσα I. Pifc. 13. 581.
 ἐπαυίσθαι. ἐπαναστας Edd. ἀπαναστας II. Amor. 5. 403.
 ἐπαυλις II. Afin. 17. 585.
 ἐπὶ al. ἐν I. Prom. 16. 199. ἐπὶ al. ἐπὶ ἐπὶ I. D. Mar.
 XII. 1. 319. ἐπὶ male procul dubio pro ἐπὶ I. Pifc.
 42. 609. ἐπίπτε ib. 23. 593. ἐπὶ ᾧ ἐπέθηκε τῇ θύρᾳ
 τὸ πῶμα al. ἐπὶ δὲ ἐθηκε τῇ θύρᾳ τὸ πῶμα I. D.
 Mar. II. 2. 292.
 ἐπειδὴ τάχιστα I. Pifc. 29. 598.
 ἐπεισεκυκληθῆσαν III. Deor. Conc. 9. 533.
 ἐπεισεκληθῆναι Kusf. vult ἐπεισεκυκληθῆναι III. Phil. 29. 55.
 ἐπεισοδῶν II. Gall. 10. 717.
 ἐπεισπιστῶν ap. ἐπισπασίας III. Meret. XV. 322.
 ἐπισπασίω. ἐπισπασίαν ex emend. Kusf. ἐπισπασίον
 Edd. pr. III. Meret. XV. 323.
 ἐπιλπίζω sperare facio I. D. Mort. V. 2. 345.
 ἐπὶ λῶσις. ἐτελώσεις Edd. ἐτελώσεις II. Q. Hist. 28. 37.
 ἐπεμύθειν. ἐπεμύθεις al. ἐπὶ μύθεις I. Tim. 56. 174.
 ἐπέστρεψα Edd. ὑπέστρεψα II. Bis Acc. 17. 813.
 Ἐπειφρατίδῃ al. ἐπ' Εὐφρατίδῃ I. Pifc. 19. 589.
 ἐπηγόρευα Edd. ἐπηγόρευα II. Amor. 10. 408.
 ἐπήκουσα Solan. vult ὑπέκουσα III. Philop. 29. 56.
 ἐπὶ λθεν al. ἐπηχῆ II. Jup. Trag. 44. 692.
 ἐπηλυγάζω II. Jup. Trag. 8. 651. III. Calumn. 1. 125.
 ἐπηλυσ III. Pseudol. 11. 171.
 ἐπύρειν II. Amor. 46. 449. I. pro Lapf. 1. 724.
 ἐπ' Edd. ὑπὸ II. Pseud. 7. 169. ἐφ' ᾧ, τι al. ἐφ' ὅτῳ I.
 D. Mar. XV. 4. 327. ἐπὶ τῷ αὐτοῦ δίκῃ II. Phal. Pr.
 5. 192. ἐπ' ὅσῃς ἀξίαις ex emend. Gofn. ἐπισῆς ἀξίαις
 Edd. III. Dem. Enc. 10. 498.
 ἐπὶ κερῶν al. male Ἐπικερῶν II. Q. Hist. 24. 32.
 ἐπιπαύω I. Catap. 8. 629. ἐπὶ ἐπιδῶναι I. Nigr. 26. 64.
 ἐπιποσειδῶ. Pell. ἐπιποσειδῶ III. Mort. Per. 39. 359. ἐπιπαύ-

σας II. Jup. Trag. 41. 688. ἐπιπαύεις al. ἐπιπαύεις I.
 D. Deor. XXII. 4. 272.
 ἐπιπαύτης. ἐπιπαύων al. ἐπιπαύων ὁδυρορῶν I. D. Mort.
 XXII. 2. 424.
 ἐπιπαύω. ἐπιπαύουσιν al. ἐπιπαύουσιν I. D. Deor. XXI.
 2. 268.
 ἐπιπαύω. ἐπιπαύω al. ἐπιπαύω al. I. D. Mar. II.
 2. 292.
 ἐπιπαύω. ἐπιπαύω al. ἐπιπαύω I. Tim. 13. 122.
 ἐπιπαύω. ἐπιπαύω Edd. ἐπιπαύω II. 1. Ver. Hist.
 6. 74.
 ἐπιπαύω. ἐπιπαύω I. Herm. 70. 812.
 ἐπιπαύω. ἐπιπαύω al. ἐπιπαύω I. Tim. 6. 112. ἐπι-
 παύω I. Harm. 3. 855. ἐπιπαύω al. ἐπιπαύω
 II. Afin. 52. 620. ἐπιπαύω III. Dea Syr. 25. 471.
 ἐπιπαύω I. Somn. 9. 13.
 ἐπιπαύω ex W. ἐπιπαύω Edd. III. Dem. Enc. 3. 493.
 ἐπιπαύω. ἐπιπαύω T. H. mallet ferme & merito ἀπὸ
 παύω I. Sacr. 2. 527.
 ἐπιπαύω I. D. Deor. XIV. 2. 240.
 ἐπιπαύω φυσικῶν II. Gall. 27. 744.
 ἐπιπαύω τινος λέγει II. Gall. 23. 737. ἐπιπαύω τῇ με-
 τριῶν II. Phal. Pr. 2. 188. ἐπιπαύω II. Afr. 15. 367.
 ἐπιπαύω I. D. Mort. VII. 1. 356. ἐπιπαύω. ἐπιπαύω
 ἐπιπαύω Edd. ἐπιπαύω II. Tox.
 16. 524.
 ἐπιπαύω. ἐπιπαύω II. Phal. Pr. 4. 191.
 ἐπιπαύω I. Vit. Aucf. 14. 553.
 ἐπιπαύω Edd. pr. ἐπιπαύω III. Philop. 36. 63.
 Ἐπιπαύω. Ἐπιπαύω W. Ἐπιπαύω I. Herm. 36. 779.
 Ἐπιπαύω I. Pifc. 43. 611.
 ἐπιπαύω pro ἐπιπαύω II. Afr. 2. 361.
 ἐπιπαύω. ἐπιπαύω al. ἐπιπαύω I. D. Mort. X. 9. 371.
 ἐπιπαύω. ἐπιπαύω al. ἀπειπαύω I. D. Mar. IX.
 2. 313. ἐπιπαύω al. συνεπιπαύω I. D. Mort.
 XXII. 2. 424.
 ἐπιπαύω. ἐπὶ δὲ ὁ χρυσοῦς ἐπιπαύω I. pro Lapf.
 1. 724. ἐπιπαύω al. ἐπιπαύω male I. Tim.
 9. 116.
 Ἐπιπαύω qualis. I. Tim. 6. 111.
 ἐπιπαύω. ἐπιπαύω III. Philop. 24. 52.
 ἐπιπαύω I. Tim. 43. 155.
 ἐπιπαύω I. D. Deor. XX. 2. 254.
 ἐπιπαύω. ἐπιπαύω Edd. ἀπειπαύω II. Amor. 16. 416.
 ἐπιπαύω] ἐπιπαύω Mf. Gr. ἐπιπαύω Edd. & M. II. Q.
 Hist. 10. 14.
 ἐπιπαύω Schol. & Fl. ἐπιπαύω alii II. 2. Ver. Hist. 25. 122.
 ἐπὶ τὸ ἐπὶ II. Phal. Pr. 5. 192.
 Ἐπιπαύω nomen propr. III. Meret. XIV. 320.
 ἐπιπαύω al. ἐπιπαύω I. Merc. Cond. 26. 657.
 ἐπιπαύω. ἐπιπαύω I. Merc. Cond. 4. 684.
 τὰ ἐπιπαύω sup. allex, I. D. Mort. X. 1. 364.
 ἐπιπαύω. ἐπιπαύω al. ἐπιπαύω I. Herm. 31. 772.
 ἐπιπαύω. ἐπιπαύω al. ἐπιπαύω I. Cont. 16. 512.
 ἐπιπαύω. ἐπιπαύω al. ἐπιπαύω I. pro Lapf. 15. 737.
 ἐπιπαύω I. D. Mort. X. 1. 364.
 ἐπιπαύω I. Pifc. 2. 572.
 ἐπιπαύω. ἐπιπαύω al. ἐπιπαύω I. D. Mar. I. 3. 210.
 ἐπιπαύω. ἐπιπαύω al. ἐπιπαύω I. D. Mort. IX. 2. 360. τὰ ἐπιπαύω
 I. Tim. 18. 129.
 ἐπιπαύω I. D. Deor. IX. 1. 228.
 ἐπιπαύω I. Tim. 41. 153. I. Catap. 9. 630.

ἔφρις I. D. Mort. X. 4. 366. I. Cont. 14. 509.
 τιν φριδα II. Gall. 24. 739.
 Ἐφιάτης II. Icar. 23. 779.
 ἔφ.ημι. ἐφείθω Edd. ἀφείθω II. Amor. 51. 454.
 ἐφίημι I. Piscat. 14. 585. ἐφείδον αὐτὸ δρᾶν ib. 25. 596.
 ἐφείσθης O. ἐπισθης ib. 26. 596.
 ἐφείσθης I. Scyth. 2. 860. ἐπίτω Edd. ἐπείθω
 II. Q. Hist. 50. 61.
 ἔφορ I. Vit. Aucr. 15. 555.
 ἔχ I. Vit. Aucr. 15. 555.
 ἔχω. ἔχει al. ἔχω al. err. typ. ἔχων I. Halc. 6. 182. ἔχο-
 μων II. Tox. 58. 562. ἐχόμεν] ἀντὶ τῶ ἐνοχ I. I.
 Nigr. 1. 38. ἔχει ex Fl. ἔχει III. Conv. 4. 421. ἔχοι
 Edd. sequitur τρέφει II. Alin. 1. 568. ἔχοις al. ἔχεις
 I. Tim. 26. 139. αἰς ἔχοιμι II. Bis Acc. 12. 806.
 ἔχων forsan ἔχον Gefn. III. Cyn. 7. 543. ἔχουσαν ex
 Fl. & Graev. ἔχουσι Edd. III. Dem. Enc. 20. 506.
 ἔχον recte al. male ἔχων, ἔχων vel ἔχοντα I. Prom. 4.
 188. παύσεις ἔχων, ἔφ II. Icar. 24. 780.
 ἐψέω. ἔψεν Edd. G. L. ἔψησα II. Gall. 14. 723. ἔψημέ-
 νος I. Catap. 5. 627.
 ἔψω coquo I. Vit. Aucr. 6. 545.
 ποῶν τὴν ἰαλομασίαν III. Conv. 3. 420.
 ἔω I. Prom. 4. 188. I. Cat. 18. 640. I. Merc. Cond.
 28. 687. II. Bis Acc. 25. 823. III. Philop. 31. 58.
 ἔωλες δίκας II. Bis Accusf. 4. 796. ἔως Edd. ὡς vult
 Solan. III. Pseudol. 14. 173.

Z.

Z. γὰρ καὶ ε'. εἰδία I. Cont. 8. 500.
 ζῶν. ζῶντες Edd. ζῶντες II. Tyran. 1. 142.
 Ζάκορ II. Amor. 15. 414.
 Ζεύς. μετὰ δὲ Διὸς I. Prom. 14. 197. ἐς Διὸς ἔλθεις πᾶν-
 τες II. Jup. Trag. 6. 649. ἀλλ' ἡδὲ τοῖς Διὸς &c. III.
 Rhet. Pr. 24. 126. Ζεύς ex emend. Solan. Δαμ. Edd.
 pr. II. Jup. Trag. 46. 694. σκάπτει ᾧ ὦ Ζεῦ I. Tim.
 16. 126. Ζεύς τραγῶδες II. Jup. Trag. 1. 642. Ζεύς αἰ-
 γίοχος II. Icar. 19. 774. ἔ' ζῶν III. Conv. 40. 445.
 ζητίω. ζητίεις Edd. ζητίεις II. Salt. 72. 307.
 Ζώπυρ. ἐπὶ τῷ Ζώπυρ II. Jup. Trag. 53. 701.

H.

H deest in plurimis I. Cont. 12. 507. idem inferuit
 Solan. II. Tox. 48. 554. ἢ Gefn. delet III. Adv. Ind.
 15. 113. ἢ vult Solan. καὶ Edd. III. Musc. Enc. 8. 97.
 ἢ Pell. μῦλλον ἢ II. Q. Hist. 17. 26. ἢ ἀλλή τινι rest.
 ex G. Edd. τινι, ἢ ἀλλή II. Jup. Trag. 24. 669. ἢ διον
 al. ἰδίως S. sola ὡς διον I. Herm. 27. 767. ἢ ὅκτω Edd.
 καὶ ὅκτω II. Alex. 23. 231.
 ἡγεδὼν I. Vit. Aucr. 14. 554.
 ἡγεύοντο Edd. ἐδηγοῦντο male III. Mort. Per. 11. 333.
 ἡδὴ Edd. μὴ δὴ II. Abd. 3. 161. ἡδὴ εἰμυλία & ἐπιτροχά
 jam arguta & volubilia I. D. Deor. VII. 3. 221.
 ἡ μὴ II. 2. Ver. Hist. 19. 116.
 ἡδον. περὶ ἡδονῆς, καὶ ἔφ' ὅσον τις ἔ' ἀπὸ ταύτης καρπὸν δρέ-
 πται, καὶ ὅτι μέχρι τῆ φάρμαχου, καὶ τούτου μὴδ' ἐπὶ
 τισσάρων δεκτύλων μῦθον ἐκτιναρῆμε. I. Nigr. 33. 75.
 ἡδονη I. Vit. Aucr. 12. 552.
 ἡδον al. ἰδον III. de Domo 10. 196.
 ἡδομαι. τὸ πᾶν ἡδία I. Necyom. 4. 460.
 ἡδύς. τὸ ἡδὺ ἐκείνο, al. τὰ ἡδύ ἐκείνη I. Merc. Cond. 8. 664.

ἡδύος I. Pisc. 51. 618.
 ἡθ I. Merc. Cond. 10. 717. ἡθ. περὶ ἡθῶν αἰτοῦ I.
 Somn. 1. p. 1.
 ἡκον Edd. ἡκων vult Solan. III. de Electr. 2. 88.
 ἡλέκτρα I. Vit. Aucr. 22. 562.
 ἡλκία. καὶ τῇ ἡλκία κατὰ φύλας I. Tim. 51. 165.
 εἰ γὰρ ἡλκίως II. Amor. 2. 399.
 ἡλκίως II. Amor. 7. 405.
 ἡλκισα I. pro merc. Cond. 10. 717.
 ἡλκισ II. Phal. Pr. 5. 192.
 ἡλ I. D. Mort. IV. 1. 342.
 ἄλλα ἡλ ἐκρούειν τὸ ἡλ I. pro Lapsf. 7. 733.
 ἡμέρα. μίαν ἡμέραν I. Pisc. 14. 586. ἀπὸ φράς ἡ ἡμέρα I.
 Tim. 43. 155. ἡμέρας ἀδικ I. Lex. 9. 335.
 ἡμιτάλαντον al. τάλαντον I. Tim. 57. 174.
 ἡμιτέλης I. Catap. 8. 629.
 ἡμιτέλεια ἔ' καιρὸν ἐδίδδο I. Necyom. 14. 475.
 ἡν ἰδὺ al. ἡνιδὲ al. εἶεν, ἰδὺ I. D. Mort. X. 10. 374.
 ἡνίκα Gr. ἡλίκα I. Herm. 76. 819.
 ἡπήτρια σαρτρία I. D. Mort. IV. 1. 341.
 ἡπυ al. μήπυ I. D. Deor. XXII. 1. 269.
 ἡρ. ἡρ al. ἄρη I. Pisc. 42. 610.
 ἡρακλῆς ἔ' ἡρακλῆς I. Pisc. 37. 606. ἡρακλῆς ἔ' ἡρά-
 κλης I. Vit. Aucr. 16. 556. ἀλλ' ἡρακλῆς II. Jup.
 Trag. 13. 655.
 ἡρόδικος Edd. male ἡροδίκης II. Q. Hist. 35. 46.
 ἡσων Edd. ἴσων II. Tyran. 12. 148.

Θ.

Θάμβω. θάμβει ἄμα χεθεῖσα al. θάλπει ἄμα συχεδύ-
 σα I. D. Mar. IX. 2. 313.
 θάνατος Gefn. θάνατον Edd. III. Dem. Enc. 46. 524.
 θάπτω. θάψας II. Q. Hist. 26. 34.
 θαύμαζω Solan. mavult θαυμάζει non male, II. Dem.
 23. 384.
 θαυμασίν I. Vit. Aucr. 11. 551.
 θαυμασὴν σοφίαν III. Mort. Per. 11. 333.
 θαύμασι. ἐθισσάμεν II. 2. Ver. Hist. 17. 114.
 παρὰ τὰς σπονδὰς εἰς II. Bis Acc. 4. 797.
 θιάτρον. μήπω δὲ τῷ θιάτρῳ κατὰ λαμβανόντων I. Tim.
 49. 162.
 Θίον pl. male θύον III. Meret. IV. 288.
 θίλγητρον I. Scyth. 5. 865.
 Θιμισοκλῆς II. Jup. Trag. 31. 678.
 ὁ Θεὸς ἀριθμὸς τις ἦν II. Icar. 9. 759. Θεὸς δὲ μηχανῆς
 ἐπιφανείας I. Herm. 86. 831. Θεὸς ἀταίπ I. pro merc.
 Cond. 42. 704. Θεὸς εἰ βροτὸς τις εἶναι φαίνεται I. Vit.
 Aucr. 6. 546. σὺ τὸ θιόν I. D. Mort. III. 2. 340. Θεὸν
 Hom. θιών II. Amor. 23. 424. ἔ' θιόν I. Vit. Aucr. 4.
 544. οἱ θινοὶ ἔ' C. monet legendum ed. θινοὶ I. Sacr.
 1. 526.
 Θείφρας I. Tim. 30. 142.
 θερμυργός] θερμυργός ὁ παρασκευασμένος ἔ' πᾶσι τοῖς
 I. Tim. 2. 103.
 θισμὸς. θισμὸν Edd. θισμὸν II. Amor. 21. 421.
 θισπεισί I. Necyom. 6. 464.
 θισμοφόρος. θισμοφόρος] τῇ εἰσίᾳ &c. I. Tim. 17. 128.
 θισπία II. Amor. 17. 417.
 θίσις. οἶδα, ὃ ἔρμῃ, τὴν θίτιν I. Prom. 21. 203.
 ὁ Θεῖαλός I. Contem. 1. 487. τὴν Θεῖαλὴν ἴππον I. D.
 Mort. XIV. 2. 395. Θεῖαλὴν al. Θεῖαλῃ ib.

Sicor

θεωρητικὸν I. Tim. 49. 162.
 θήκω. τεθήσασιν stupent II. Bis Acc. 11. 804. *τεθήσασιν*
 I. Pifc. 34. 603.
 Θρασύνης II. Amor. 50. 453.
 Θῆριον. καὶ τὰ μεγάλα θῆρια I. D. Mort. XIII. 4. 392.
 θῆρ. θῆρος ποτιέ II. Salt. 67. 304.
 Θησεύς. ὑμῖν τερον Θησεία II. Bis Acc. 20. 816. εἰ γοῦν μὴ
 ὁ Θησεύς II. Jup. Trag. 21. 666.
 θητικός. ἐν τῷ θητικῷ II. Jup. Trag. 10. 653.
 θιασώτης Solan. ἀφασώτης male Edd. II. Alex. 47. 252.
 θλίω. θλίβω τοῖς οἰκέταις] ἀντί τῆς, ἀφασώτης τῶ
 οἰκετῶν εἰσοχαρῶν ποιών I. Nigr. 13. 52.
 θήσκω. τεθήσκειν ἀντί τούτων I. D. Mort. I. 1. 331. τε-
 θῆσκειν al. εἶναι ib. XXVII. 9. 444.
 θητός. θητῶν al. θητῶ I. Sacr. 9. 533.
 ὡς θοιμάτιον τοῦτο II. Bis Acc. 34. 835.
 θολερὸς al. θολερῶς I. D. Mar. XI. 2. 318.
 Θκυθίδης I. Tim. 30. 144. I. D. Mar. XV. 1. 325.
 Θραξὶ καὶ Σκυθαῖς II. Par. 42. 866.
 θρησκεία I. Sacr. 10. 533.
 θρίαμβος II. Q. Hist. 31. 40.
 ἡ θυγάτηρ II. Jup. Trag. 40. 686.
 θύλαξ. θύλακος I. pro merc. Cond. 39. 700.
 θυμὴν II. Salt. 76. 309.
 θυμὸς I. Tim. 54. 170. II. Icar. 10. 761.
 θυνοκέφαλοι al. κυνοκέφαλοι II. 1. Ver. Hist. 38. 101.
 θυρίον Edd. θηρίον III. Conv. 20. 433.
 θυρωρεῖα. θυρωρεῖν al. θυρωρὸν I. Vit. Aucf. 7. 548.
 θυτικός I. Pifc. 45. 612.
 θυμὸς. θύς χάρισι II. Lex. 23. 348.

I.

ἰάκχης W. Edd. male ἰάχου II. Salt. 39. 291.
 ἰάπυξ I. D. Mort. XI. 2. 378.
 ἰατρὸς Κῶς I. Herm. 1. 740.
 ἰγνύς. ἰγνύσιν al. ἰγνύας II. 1. Ver. Hist. 23. 89.
 ἰδῶ. τὸ ἰδῆς ἐν τῷ Γαργάρῳ deficit in O. I. D. Deor.
 XX. 1. 253.
 ἰδαῖος al. εἰκαῖος I. D. Deor. V. 2. 213.
 ἰδρῶν. ἰδρῶσιν Edd. ἀλλήφουσιν II. 1. Ver. Hist. 24. 90.
 ἰδρῶν. ἰδρῶν al. ἰδρῶν I. Sacr. 1. 526.
 ἰερέων. ἰερέων al. ἰερέων I. Sacr. 1. 526.
 ἰερὸν. πρὸς τοῖς ἰερείς I. Merc. Cond. 1. 652.
 ἰκανὸς al. ἰκανῶς I. Prom. 2. 186. ἰκανὸν al. καὶνὸν I.
 Merc. Cond. 5. 659.
 ἰκαρομένητις II. Icar. 1. 751.
 ἰκαρὶος I. D. Deor. XVIII. 2. 249. ὁ μὲν ἰκαρὶος II.
 Icar. 3. 754. τὴν δὲ ἰκαρὶον τὴν γαργάρον III. Deor.
 Conc. 5. 530.
 ἰκτῶμαι. μελῶσιν ἄρα ἰκτῶμαι II. Salt. 5. 270.
 ἰκελῶ. W. Edd. ἐκελῶ II. Afr. 10. 365.
 ἰκταρ. ἰκταρῶς II. Lex. 21. 346.
 ἰλιγῆ. ἰλιγγῶ I. Merc. Cond. 11. 666.
 ἰλιγία II. Jup. Conf. 8. 632. ἰλιγία II. Icar. 21. 776.
 ἰλιγίον I. D. Deor. VI. 1. 216. I. Pifc. 13. 581. ἰλιγίον al.
 ἰλιγίον I. Necyom. 14. 475.
 ἰλῶδης al. ἰλῶδης I. Tim. 29. 142.
 ἰβλιφαρον Edd. τὸ βλιφαρον II. Imag. 8. 466.
 ἰόλιος I. D. Mort. V. 2. 346. II. Amor. 2. 399.
 ἰόνιον Edd. pr. ἰόνιον II. Bis Acc. 27. 825.
 ἰπποπόλιος I. Prom. 2. 26.
 ἰπποκλειδῆς ὁ φροντισὶς III. Herc. 8. 6.

ἰππο. εἰς πᾶσαν τὴν ἰππον I. Pifc. 9. 577.
 ἰσημι. ἰσασί L. εἰσι Edd. I. Harm. 2. 853.
 ἰση δὲ ἡδονῇ II. Amor. 3. 400.
 ἰσμηνίας III. Adv. Ind. 5. 103.
 ἰσθαλαίτης Edd. ἰσθαλαίτης Solan. ἰσθαλαίτης Gefn. III.
 Epist. Sat. 32. 412.
 ἰσθαλαίτης ex emend. Solan. III. Epist. Sat. 36. 416.
 ἰσμηνοδωρ P. Μηνοδωρ I. D. Mort. XXVII. 2. 438.
 ἰσμηνός III. Dem. Enc. 19. 505.
 ἰσος I. D. Mort. XX. 3. 415. ἰσός I. pro Lapf. 8. 733.
 ἰσός. ἰσῶν al. ἰσῶ I. Merc. Cond. 1. 652. ὁ ἰσός τὸ πᾶν
 II. 2. Ver. Hist. 41. 134.
 ἰσὸν Edd. ἰσὸν II. Jup. Conf. 16. 638.
 ἰχθυμῶ I. Tim. 46. 160.
 ἰχθυω II. Amor. 6. 403.
 ἰσως deest in Edd. II. Jup. Trag. 32. 679.
 ἰταμός I. Vit. Aucf. 10. 550.
 ἰταμώτατος Edd. ἰταμώτατος II. Icar. 30. 788.
 εἰς τὴν ἰσθηφ ἀνιττωδαί μοι δοκεῖ III. Calumn. 24. 156.

K.

Καβαλοῦσα al. ἐκβαλοῦσα II. 2. Ver. Hist. 46. 139.
 Κᾶδος I. Herm. 81. 825.
 καθαρῶς II. Demon. 40. 389.
 καθευδῆσταις vide notam III. Conv. 47. 450.
 καθυδνπαθίον I. D. Mort. XII. 6. 388.
 κᾶθημαι. κᾶθησο Edd. κᾶθησ II. Bis Acc. 9. 801.
 καθίμι. καθίτο al. καθίτο I. D. Mar. XII. 2. 319. κα-
 θίσει II. Jup. Conf. 4. 629.
 καθίζω. καθίω al. καθίω I. D. Mar. II. 3. 293. καθίζω I. Merc.
 Cond. 26. 683.
 καθίσημι. καθίω πρόμῃ Edd. καὶ ὁμῶς II. Bis Accuf.
 12. 805.
 καὶ al. τοῖ I. Tim. 20. 130. καὶ al. καὶν al. ib. 2. 103. καὶ in
 al. deest I. D. Mort. XIII. 3. 392. καὶ in al. deest ib.
 1. 389. καὶ ex P. additum deest in Edd. II. Gall. 2.
 704. καὶ Gm. & Gefn. conjiciunt καὶ II. Par. 49. 874.
 καὶ al. καὶ I. Prom. 20. 203. καὶ al. καὶ ib. 2. 26. καὶ —
 Ἀνδοκίδης I. Tim. 30. 142. καὶ I. Cont. 8. 500. καὶ
 ὅπως I. D. Deor. XX. 2. 254. καὶ ταῦτα ἰδμε, I. D.
 Mort. XX. 5. 418.
 Καίνεις II. Gall. 19. 731.
 καὶνόν Edd. καὶνόν II. Abd. 4. 162.
 καὶνός. καὶν al. καὶν al. καὶν I. Merc. Cond. 5. 712.
 καὶνργός I. Catap. 26. 648. καὶνός II. Alin. 29. 598.
 καίτι I. Tim. 54. 171. καί τοι II. Q. Hist. 5. 6.
 καίρος. εἰς ὃν καίρον τινα III. Diff. cum Hel. 20. 241.
 καίω. καορμῆς al. καορμῆς I. Sacr. 5. 530.
 καίω. καὶν P. male καίω S. καίω I. D. Mar. IV. 2. 299.
 κάκῳ Edd. pr. κακῶ III. Ocypr. p. 673. κακῶγία I.
 Pifc. 5. 575.
 κακοζήλια II. Salt. 82. 313.
 κακός. ἐγὼ al. κακῶς ἐγὼ al. κακῶς ἔχω I. Merc. Cond.
 1. 705.
 κάκως ὄνομα δίκης II. Bis Acc. 29. 828.
 κάλαμος al. καλῶς I. Nigr. 2. 41.
 Καλαϊανός emendatum pro Κακισιανός Edd. pr. III.
 Macrobr. 10. 214.
 καλαύροψ. καλαύροψ al. καλαύροψ I. D. Deor. XX.
 5. 256.
 καλῶ. καλῶ αὐτὸν II. Bis Acc. 17. 813.

- Καλλίας ὁ Μυθίας II. Jup. Trag. 48. 696. II. Jup. Conf. 16. 638.
 καλλιέργια I. Nigr. 26. 65.
 Καλλιόπης I. D. Mort. XIII. 6. 394.
 καλός I. D. Deor. XX. 10. 261. I. Vit. Auct. 26. 566.
 καλός L. κακός I. Pifc. 4. 574.
 καλλία Edd. male καλλίαν & ἐρπυσιώτερα II. pro Imag. 22. 481.
 κάλλιον ex L. Edd. priores κάλιν II. Amor. 34. 435.
 καλὸν II. Afin. 24. 593.
 κάμαξ III. Nav. 6. 252.
 Καμαρίνα III. Pseudol. 32. 189.
 Καμύσιος I. Sacr. 5. 530.
 Κάκδος II. Q. Hist. 39. 52. I. D. Mort. XIV. 4. 396.
 κατηγόρῃ I. D. Deor. XX. 16. 266.
 καπνός, λάπτυσι τὸ ἀναθυμιάζον καπνόν II. 1. Ver. Hist. 23. 88.
 καρρῶν III. Philop. 13. 41.
 καρδία I. Merc. Cond. 11. 666.
 Καρδιανός I. pro Lapi. 8. 734.
 καρῶν II. 2. Ver. Hist. 33. 129.
 καρχαρία, καρχαρίον Edd. παραδουρίν II. Lex. 13. 336. vel potius 340.
 Καρία, οἰκοῖν ἐν τῇ Καρίας I. Herod. 1. 832.
 καρπός, καρπυμάν II. Jup. Trag. 22. 668.
 κάρτα III. Calumn. 3. 128.
 καρύκη I. Tim. 54. 171.
 κάρφ II. Afr. 29. 373.
 κάρχαρ II. Q. Hist. 43. 56.
 Κασσιπία II. pro Imag. 7. 488.
 κατὰ Μενίππην al. κατὰ Μένππ II. D. Mort. II. 1. 336.
 κατ' ὀλίγον ὑπαπών II. Icar. 14. 769.
 καλιδάριον, καλιδάριον al. καλιδάριον I. D. Deor. XXI. 1. 268.
 καλινελάω I. Merc. Cond. 6. 714. καλινελάων τὰ Edd.
 καλινελάωντα III. Mort. Per. 40. 361. καλινελάωντος al. aliter II. Phal. Pr. 6. 194.
 καλινελάων II. 2. Ver. Hist. 20. 117. καλινελάωντος Solan. καλινελάωντος Edd. male III. Metetr. XII. 313.
 κατάνυμι, κατάνυμι τῷ κρανίῳ I. Tim. 48. 161.
 καλινελάων I. D. Deor. XVI. 1. 244.
 καλινελάων II. Afin. 26. 595.
 κατὰ γῶ, καλινελάων III. Macrob. 16. 219.
 καλινελάων I. Merc. Cond. 11. 666.
 κατὰ δυνάμιν, καλινελάων al. καλινελάων I. Nec. 20. 483.
 καλινελάων I. Merc. Cond. 27. 686.
 κατὰ γῶ, καλινελάων] καλινελάωντος, καλινελάωντος I. Jud. Voc. 2. 83.
 καλινελάωντος, καλινελάωντος al. καλινελάωντος I. Catap. 4. 625.
 καλινελάων, καλινελάων recept. pro κατὰ γῶ III. Nav. 34. 270.
 καλινελάων, καλινελάωντος al. καλινελάων I. Prom. 8. 192.
 καλινελάωνται al. καλινελάωνται I. Vit. Auct. 27. 567. I. Pifc. 6. 575.
 κατὰ γῶ ex W. κατὰ γῶ Edd. pr. III. Pseudol. 4. 165. I. Pifc. 14. 585.
 καλινελάων rescriptum, καλινελάων Edd. III. de Dipf. 9. 240.
 καλινελάων I. Pifcat. 10. 578.
 κατὰ γῶ I. D. Mort. XXVII. 7. 442.
 Tom. III.
- κατὰ γῶ Solan. vult κατὰ γῶ III. Philopat. 4. 589.
 κατὰ γῶ I. Pifc. 1. 570.
 καλινελάων I. Jud. Voc. 7. 90.
 καλινελάωντος ὁ φῶν II. Jup. Trag. 53. 701.
 καλινελάωντος, καλινελάωντος al. καλινελάωντος I. Merc. Cond. 17. 672.
 καλινελάωντος, καλινελάωντος al. καλινελάωντος I. Tim. 36. 148.
 κατὰ γῶ III. Hipp. 2. 67.
 κατὰ γῶ W. κατὰ γῶ I. Herm. 10. 749.
 κατὰ γῶ II. Afin. 14. 581.
 καλινελάων, καλινελάωντος III. Conv. 47. 450.
 κατὰ γῶ I. D. Mort. III. 1. 339.
 κατὰ γῶ II. Phal. Pr. 6. 193.
 κατὰ γῶ, κατὰ γῶ ἐκείνους I. D. Mort. XII. 4. 386.
 κατὰ γῶ I. Pifc. 22. 591. κατὰ γῶ Edd. κατὰ γῶ II. Afr. 2. 361.
 κατὰ γῶ, κατὰ γῶ mallem κατὰ γῶ II. Amor. 16. 415.
 κατὰ γῶ I. Cont. 16. 512.
 κατὰ γῶ I. Cat. 20. 642.
 κατὰ γῶ II. Lex. 2. 322.
 κατὰ γῶ al. κατὰ γῶ III. Mort. Per. 23. 346.
 Κατὰ γῶ, κατὰ γῶ II. Jup. Trag. 15. 659.
 κατὰ γῶ admiffum, aberat ab Edd. II. Abd. 22. 178.
 κατὰ γῶ al. κατὰ γῶ I. Prom. 4. 29.
 ὁ Κατὰ γῶ I. Scyth. 11. 572.
 κατὰ γῶ, ὅτι ἐν γῶ κατὰ γῶ II. Bis Acc. 20.
 κατὰ γῶ III. Rhet. Pr. 19. 21.
 Κατὰ γῶ, ὁ φῶν Κατὰ γῶ II. Alex. 1. 207.
 κατὰ γῶ, κατὰ γῶ al. κατὰ γῶ II. 2. Ver. Hist. 38. 133.
 κατὰ γῶ II. Gall. 26. 743.
 κατὰ γῶ al. κατὰ γῶ I. D. Mort. X. 8. 369.
 κατὰ γῶ al. κατὰ γῶ II. 1. Ver. Hist. 4. 72.
 Κατὰ γῶ III. Adv. Ind. 5. 104.
 τὸ κατὰ γῶ Edd. τὸ κατὰ γῶ II. Q. Hist. 51. 61.
 Κατὰ γῶ I. Pifc. 13. 581. I. Scyth. 3. 863.
 ἐν Κατὰ γῶ II. Jup. Trag. 15. 659.
 κατὰ γῶ, κατὰ γῶ ἐν τῇ γῶ I. Tim. 51. 165.
 κατὰ γῶ II. Jup. Trag. 21. 666.
 Κατὰ γῶ, κατὰ γῶ II. Alex. 4. 211.
 κατὰ γῶ, ὅτι ἐν τῇ γῶ III. Philop. 6. 34. κατὰ γῶ ex emend. Solan. al. aliter II. Alex. 47. 252.
 κατὰ γῶ I. Jud. Voc. 4. 86.
 κατὰ γῶ ἐκείνους III. Dea Syr. 7. 455.
 κατὰ γῶ I. Jud. Voc. 4. 86.
 κατὰ γῶ, κατὰ γῶ jubente Solan. Edd. vero κατὰ γῶ II. Bis Acc. 11. 804. & 805.
 κατὰ γῶ, κατὰ γῶ al. κατὰ γῶ I. Jud. Voc. 4. 86.
 κατὰ γῶ I. Vit. Auct. 14. 553.
 κατὰ γῶ II. Jup. Trag. 18. 663.
 τὸ κατὰ γῶ III. Mort. Per. 32. 353.
 κατὰ γῶ, ἐν τῇ γῶ] ὡς ἐπὶ τῇ γῶ ὁ κατὰ γῶ γῶ I. Tim. 3. 106.
 κατὰ γῶ II. pro Imag. 14. 472.
 κατὰ γῶ I. D. Mort. X. 9. 372.
 κατὰ γῶ ex P. L. κατὰ γῶ Edd. II. Afin. 40. 608.
 κατὰ γῶ I. D. Mort. XI. 2. 378.
 κατὰ γῶ I. Vit. Auct. 14. 553. κατὰ γῶ ex emend. Solan. κατὰ γῶ Edd. III. Philopat. 6. 592.
 κατὰ γῶ, κατὰ γῶ al. κατὰ γῶ I. Herm. 23. 761.
 Κατὰ γῶ Edd. Χρίστη Palm. Χρίστη Pell. III. Fugit. 31. 383.
 Κατὰ γῶ I. D. Mort. IX. 4. 362.

κράνη v. *Notas* III. Tragop. p. 655.
 κλειδον ex emend. *Solan.* κλειδον Edd. priores II. Tox.
 57. 562.
 Κλεινίας. ὁ τῷ Κλεινίῳ I. D. Mort. XX. 6. 419.
 κλεισός II. 1. Ver. Hist. 24. 90.
 Κλειτῶ. καὶ γὰρ Κλειτῶν I. D. Mort. XIII. 6. 394.
 κλειπτικός al. κλειπτικός I. Prom. 7. 35.
 Κλέοκριτῶ B. Θεόκριτῶ I. Catap. 9. 630.
 κλήζεται *Guj.* κληίζεται Edd. III. Ocyp. p. 671.
 κληρώ. τῷ — κεκληρωμένοι I. D. Mort. I. 1. 328.
 Κλωθῶ I. Catap. 1. 610.
 κλωπεύω I. Catap. 1. 622.
 κνισσῶ II. Jup. Trag. 22. 667.
 κνισσάω I. Prom. 19. 202.
 Κόδρῶ I. D. Mort. IX. 4. 362.
 κοινός Ἑρμῆς. κοινὸν εὐρημα I. Somn. 9. 14.
 κοινὰ T. Fab. vult κενὰ III. Mort. Per. 13. 338.
 κολακεία al. κολακία I. D. Mort. X. 9. 373.
 κολακτυλικός. κολακτυλικώτερος *Fl.* καλακικώτερος I. Pisc.
 34. 603.
 κολακτυλὸν ὡς τῷ μυστρίῳ I. Necyom. 13. 474.
 κόλαβος. κολάβος al. καλάβος al. καλάβος
 I. D. Deor. VII. 4. 223.
 κόλαψ I. D. Mar. I. 4. 290.
 τοὺς κόλλας II. Jup. Trag. 10. 653.
 κολοκύνθη. τῇ κολοκύνθῃ al. καὶ τῇ καλοκ. I. Jud. Voc. 10. 96.
 Κολοσσός Ῥόδῳ II. Icar. 12. 765.
 Κολοφώνιῳ Edd. Κολοφώνιῳ II. 2. Ver. Hist. 20. 117.
 κόλπῳ. ἐς τὸν κόλπον πτύσας I. Merc. Cond. 6. 714.
 κομῶν Edd. κομῶν III. Dem. Enc. 12. 500.
 κομῶν aberat ab Edd. II. Lexiph. 1. 318.
 κομμοδικός II. Amor. 9. 406.
 κομψεία. κομψείας al. κομψίας male I. Prom. 8. 191.
 κόνδυλῳ I. Prom. 10. 193. κόνων II. Q. Hist. 34. 45.
 κοππαφόρος emend. *Solan.* al. κοππεφόρος III. Adv. Ind.
 5. 104.
 κοπτὸς III. Philop. 33. 59.
 κόρδαξ II. Icar. 27. 784.
 κορμός I. Cont. 8. 500.
 κορυζα I. D. Mort. XX. 4. 416.
 κορυζα ἢ μεταμορφωμένη ὁ μυνῶσα II. Q. Hist. 31. 42.
 Κοροῖδῶ. ταῦτα Κοροῖδαι τινες III. Philop. 3. 32.
 κορίδῶ. εἰς ἐς κόρον τῷ φωτὸς διχρόμῳ II. Alex. 16. 224.
 Κορύβας. φίλοι Κορύβαντες I. Tim. 41. 152.
 κορυβανταδής. κίνημα κορυβανταδής II. Jup. Trag. 30.
 p. 676.
 κόρυς. κορύβαν ἰδόντο II. 1. Ver. Hist. 40. 102.
 κορύσσω. ἐκορύσσετο v. not. III. Epigr. 21. p. 680.
 κόττω I. D. Mort. XI. 3. 378.
 κότταδῶ III. Philopat. 18. 604.
 κοτυληδών III. Musc. Enc. 3. 93.
 κράνη v. *Notas* III. Tragop. p. 655.
 κριάς I. Vit. Auc. 20. 559. κριάω II. Gall. 10. 716.
 κριφίω I. D. Mort. XI. 1. 376.
 κριανόν II. Q. Hist. 3. 5. σιωτρίδυντες τῷ κριανόν I. Cont.
 5. 496.
 Κράτων I. Piscat. 19. 589.
 κριάς. κριανόν Edd. κριανόν II. Par. 10. 847. κριάς ἄρνεα II.
 Jup. Conf. 14. 637.
 κριπέρῳ II. Q. Hist. 15. 21.
 κρηπίς I. Necyom. 16. 479.
 κρησφύγετῳ I. pro merc. Cond. 11. 718.

κρίσις. δῖον κρίσις I. D. Deor. XX. 1. 252.
 ὡς Κροκόδιλῳ I. Herm. 81. 826.
 κρόσιον Edd. κρόσιον II. Q. Hist. 21. 29.
 Κρόνῳ I. Prom. 3. 187. τῷ ἐπὶ Κρόνῳ βαλῆς αὖ II. Jup.
 Trag. 26. 672.
 κρούσκῳ I. Piscat. 10. 579.
 κρότῳ πολὺς II. Bis Acc. 28. 827.
 κρυπτόμενος *Gefn.* κρυπτόμενῳ III. Meret. V. 291.
 κτάσσομαι. διηκτικὴ κακτῶς τῷ φέσσω I. Jud. Voc. 2. 84.
 ὡς τοῖς κεκτημένοις II. Par. 6. 844.
 κτίρας II. Gall. 14. 724.
 κύαμῳ. ὡς εἰδὼ ἴσον κύαμοι I. D. Mort. XX. 3. 415.
 κύβιστηρ Edd. κύβης II. Salt. 13. 275.
 κυκλῶν II. Icar. 17. 772. I. Vit. Auc. 14. 554.
 κύκλωψ I. Catap. 14. 636.
 κυλικίον Edd. κυλικίον II. Lex. 7. 333.
 Κυλλάραβις I. Merc. Cond. 11. 718.
 κυματῶν. κυματῶν Edd. male κυματῶν I. Herm.
 84. 829.
 Κυναίγειρῳ II. Demon. 53. 392.
 κύτῳ sic *Fl.* κύτῳ ceterae II. 1. Ver. Hist. 31. 95.
 Κυνηρία. κυνηρῶν Edd. κυνηρῶν II. Icar. 18. 773.
 κύφωνα III. Pseudol. 17. 176.
 κυψελίς II. Lex. 1. 319.
 κυψελόους II. Lex. 1. 318.
 κύμα deest in al. in quibusdam αὐτῶν &c. I. Piscat. 48.
 615. ἀμύω γέ σοι τὸ κύμα I. Vit. Auc. 16. 556.
 κύων I. Merc. Cond. 24. 680.
 κυλικός II. Amor. 42. 443.
 κυλῶν I. Pisc. 7. 576.
 κυλυθησόμενος Edd. plurimae καλυθησόμενος II. 2. Ver.
 Hist. 25. 123.
 κυμικός. τῷ κυμικῶν] Σημαίνει τὸ τῷ ἐπὶ κυλῶν L. Εἰσέ-
 λιδο I. Nigr. 7. 461.
 κυμωδῶν I. Piscat. 14. 585.
 κύπη. τῇ κύπῃ I. Catap. 19. 641.

Λ.

Λαβῆ I. Herm. 73. 815. λαβῆς τινος II. Icar. 10. 762.
 Λαυρινθῶ. ὁ λαυρινθῶν ἐπὶ κλέῳ III. Conv. 6. 422.
 λαγχάνω. ἔλαχε metri causā pro ἔλαχε quod alii I.
 Cont. 22. 520.
 λαγῶν I. Pisc. 34. 603. λαγῶν διπλὸν ἄγων ζῶν I. Somn.
 9. 13. λαγῶν ἐπὶ διελίας αἰνίττω] ib. λαγῶ βίον ζῶν ib.
 λαυρηδία III. Calum. 21. 151.
 λαυμαργία I. Vit. Auc. 19. 558.
 καὶ Λακεδαιμονίον τινος II. Dem. 46. 390.
 λακισός I. Pisc. 2. 572.
 λάλλῳ. λάλλον al. male ἄλλον I. Cont. 1. 490.
 λαμῶν. ἔλαβε Edd. ἔλαβε III. Tragop. p. 655. λαμ-
 βάνω. λήψῃ O. λήψῃ I. D. Mort. XXIII. 2. 428.
 λάμνα I. Tim. 20. 130.
 λανθάνω. λήσιν. Grop. λήξιν I. Pisc. 48. 616. λελθησας
 al. male λελθησας I. Merc. Cond. 42. 703. ἔλαθομαι
 II. 2. Ver. Hist. 40. 134. λήθη O. λήθη I. D. Mort.
 X. 8. 370. λελθῶτα II. Gall. 3. 707.
 λὰς πατήσας II. Lexiph. 10. 336.
 λάπτει III. Conv. 1. 418.
 λάρῳ I. Tim. 12. 121. λάρῳ al. λάδραξ I. pro merc.
 Cond. 3. 656.
 λαφύσσω II. Affin. 27. 596. λαφύσσω. καὶ λαφυσόμενῳ]

- ἀντὶ τῷ λαφύοντι ἔξαιτλῶν ὡς ἀχαιοὶ μὲν I.
Tim. 17. 128.
λεῖκάνη I. D. Mort. III. 1. 339.
λέγων λέγειν al. λέγων I. Prom. 3. 27. λέγων al. male λέ-
γων I. Jud. Voc. 1. 82. λέγων 7. male λόγων I. Halc.
8. 184. λέγων I. D. Mort. XXVII. 9. 444. ἔλεγον
Edd. ἔλεγειν III. Mort. Per. 41. 362. λέγων ex Fl.
λέγων cett. III. Solioec. 11. 583. λέγει Edd. λέγει I.
Herm. 74. 817. λέγει Edd. λέγει III. Pseudol. 7. 169.
λέγονται I. Pifc. 42. 610. πρὸς τὰς λογομήτους &c. v.
notas III. Calumn. 21. 152.
λειτουργία II. Salt. 79. 310.
λεῖψαια τὴν τάξιν II. Par. 42. 865.
λέξας. περὶ δὲ λέξεως I. Somn. 1. 1.
λειοτῇ I. D. Mort. XVI. 1. 402. λειοτῇ al. λειοτῇ I. Nec.
1. 456.
λεπίδων ἱταῖροι οἶτα II. Alex. 43. 249.
λεῖκάνη II. Salt. 69. 305.
λευκός. τὴν λευκὴν ὡς σου I. pro merc. Cond. 15. 723.
τὴν λευκὴν I. Harm. 3. 856.
λεύσσει. λεύσσειν Edd. λίσσσειν II. Amor. 23. 423. λίσ-
σειν apud Homer. λίσσσει I. Herm. 33. 775.
Λήδα I. Prom. 17. 200.
Λημνιάς. Λημνιάδων ἱρις II. Amor. 2. 399.
πάνου λημῶ II. Jup. Trag. 10. 652.
ληρῶ. ἀπαντα γὰρ ταῦτα λῆρας] ἀντὶ τῷ ἔδν, εἰ μὴ μὲν
τον ψόφῳ ποιητικῶν ὀνομάτων I. Tim. 1. 99.
Λητὸν al. Λητὸν ἔδν κ. I. D. Mar. X. 2. 316.
ὁ Λίους P. ὁ Λίου I. D. Mort. XII. 1. 381.
λιθοβολῶν I. Pifc. 10. 578.
λιμῶν. χύτραις λιμῶντος III. Adv. Ind. 23. 119.
λιπαρῆς. λιπαρῆς al. ἀλιπαρῆς I. Herm. 24. 763. λιπαρῆς
Edd. pl. ἀλιπαρῆς III. Rhet. Pr. 9. 10.
λιτὸς II. Afm. 3. 570.
λιχινία I. Vit. Aucf. 19. 558.
λογαριασμός I. Catap. 4. 624.
λογισμός I. Catap. 4. 624.
λόγῳ I. Tim. 43. 155. ὁ λόγῳ Cl. 7. 7. Wetsten. con-
jicit ὁ λόγῳ III. Herc. 5. 84. λόγῳ al. τρὸς I.
D. Deor. XIV. 1. 239. τὸ τῷ λόγῳ II. Alex. 9. 217.
σε λόγῳ al. συλόγῳ I. Pifc. 4. 574. τῷ λόγῳ al. τῷ
λόγῳ I. Merc. Cond. 2. 654. λόγοις Edd. λοιποῖς
Marcil. III. Adv. Ind. 25. 121. ὁ τοὺς λόγους P. ἔτος
ψόγῳ I. Pifc. 32. 600.
λοξὸς ὢν II. Jup. Trag. 28. 674.
λοπίς II. Q. Hist. 56. 65.
λόχημα Edd. δόχημα III. Philopat. 10. 595.
λοκάωνες diluculum II. Gall. 33. 750.
Λύκειο I. Pifc. 52. 619.
λύκει. λυκίᾳ δόδρον εὐτοχέστερον II. Amor. 31. 431.
λύκῳ χαλῶν II. Gall. 11. 718.
λόξῳ Edd. ξύλα vult Gron. III. de Domo 20. 201.
λυπῶ I. D. Mort. I. 1. 328.
Λυσίμαχος I. Jud. Voc. 7. 90.
λύσαν. λύσαν II. Tox. 15. 523.
λύχῳ. τῷ λύχῳ II. Gymn. 35. 916.
λαποδύτης al. τυμωδύτης I. Pifc. 14. 584.
λῶρος I. Herod. 5. 836.
λατὸς I. Merc. Cond. 8. 664.
M.
Μά Δία II. Par. 1. 836.
μαγίστην I. D. Deor. 206.
μαγίστρος συλοκάκας III. Calumn. 17. 148.
μαζῶν Edd. μαζῶν Solan. II. Amor. 41. 442.
μαθήματα III. Conv. 34. 441.
μαίνομαι. εἰ μείνη al. ὁ μείνη I. D. Deor. VIII. 1. 225.
μασκαρία κην I. Herm. 71. 814. κην μασκαρία III. Na-
vig. 12. 256.
Μάκαρος I. Catap. 24. 646.
Μακεδονικός. Μακεδονικὴ χλαμύδα I. D. Mort. XIV.
4. 397.
μακρὸς. μακρὰ al. μακρὰν I. Tim. 37. 149.
μακρὰν al. μακρὰ I. pro Lapf. 2. 727.
μάλας II. Alex. 25. 234.
μανδραγόρας. ὑπὸ μανδραγόρα I. Tim. 2. 103.
Μανδράβηλος I. Merc. Cond. 21. 677.
μανθάνω. εἰ μάθετε al. ἢ μάθετε &c. I. Pifc. 5. 574.
μανία I. Tim. 30. 144.
μαντινομοῖσιν. Edd. male μαντινόμοι II. Astr. 2. 361.
ὁ Μαραθὼν III. Rhet. Pr. 18. 20.
μαρτυρομαι. μαρτυρόμενος II. Tyran. 22. 158.
μάρτυς. οἰκῶν ὁ μάρτυς II. Jup. Trag. 32. 680.
μαχάλη. ἕτερος μαχάλη I. Vit. Aucf. 7. 547.
ὑπὸ τῇ μάχῃ Edd. III. Macrob. 17. 22.
μεγαλυνχία I. Tim. 28. 141.
Μεγάρα I. D. Deor. XIII. 2. 237.
μέγας. οἷς μέγιστος I. Vit. Aucf. 16. 556. μέγα al. μῆ
I. Nigr. 1. 39.
μεῖζον γὰρ τῷ μικρότερον I. Merc. Cond. 9. 716. τὸ μέγι-
στον ἔπλεον ποδὸς I. Nec. 17. 480.
μεῖζονος. τῷ εὐχῆς μεῖζονος al. καὶ τύχης μεῖζονος I. Merc.
Cond. 12. 668.
μελέων II. Astr. 13. 366.
μελιδία I. D. Mar. XII. 2. 319. τί δὲ ἐν ἐμελιδίας II.
Jup. Conf. 4. 628.
μέλας. μέλαινας ἀνθρώπους I. D. Mar. XV. 4. 327.
Μελίανθῳ III. Conv. 31. 439. ejus ἀφελύσις I. Sacr.
1. 526.
μέλει. ἔδν μέλει Ἐπικούρῳ II. Par. 11. 848.
μελετώ mure variat I. Prom. 5. 189.
Μέλτος emend. pro Μέλτος II. Jup. Conf. 16. 638.
μελίζω I. D. Mort. XXIX. 1. 448.
μελιχρὸς II. Amor. 30. 431.
μέλλω. ἐμέλλε Edd. ἐμελλον III. Conv. 47. 450. ἐμέλ-
λησας al. male ἐμέλησας al. ἐμέλισας I. D. Mort.
XXIX. 1. 448.
μέλος. μελῶν al. μερῶν I. D. Deor. XX. 13. 263.
μᾶ abest in Edd. II. Jup. Trag. 19. 664. II. Salt. 72. 307.
II. Bis Acc. 29. 828. infertum III. Dea Syr. 33. 479.
μᾶ κ. O. μᾶ ἐν κ. I. D. Mort. XXV. 2. 433. αἱ μᾶ, αἱ
δὲ III. Rhet. Pr. 15. 15.
Μένιππος I. Pifc. 26. 596. I. D. Mort. XXI. 1. 420.
μῆν. μένυσαν al. μᾶ ἔσαν. μῆναις δὲ II. 2. Ver. Hist. 29.
125.
μεριζόρμος Edd. λογιζόρμος II. Gall. 22. 735.
μερμερίζω Edd. male μερμερίζω II. Bis Acc. 2. 795.
μέρος. μερῶν al. μέραν I. Zeux. 5. 842. τὸ μέρος συνδι-
πραττομένων I. pro merc. Cond. 12. 721. τὸ μέρος] ἀν-
τὶ τῷ ὅσον κατ' αὐτὸ I. Jud. Voc. 11. 96. ἐν τῷ μέρει
I. Pifc. 28. 597. & II. Gall. 18. 730.
μειοπατάω III. Cronof. 18. 400.
Μεσορι emend. pro Μεσορι III. Philopat. 22. 610.
μείσιος. μέσισι al. male μείσι I. Pifc. 41. 609.
Ggggg 2

μεταλαμβάνωσι al. μεταλαμβάνωσι I. Nigr. 24. 64.
μεταλαμβάνω, αιτιατική σωτηταγμένον I. Nigr. 24. 64.
μεταλαμβάνω, μεταλαμβάνω Edd. male μετὰ λήσιν I. Herm.
84. 829.

μεταξὺ, ἀλλὰ μεταξὺ I. Tim. 29. 142.
μεταξύειν, μεταξύειν al. Phal. Pr. 6. 192.
μετέμει, al. μετέμειν al. αἰσκις I. D. Mort. XX. 6. 419.
μετενέδω, μετενέδω I. Necyom. 16. 478.
μετέμειναι, μετεμείναι III. Fug. 22. 376.
μετερίζω, al. θυμὸν μετερίζω I. Tim. 54. 170.
μετεωρολόγος, μετεωρολόγος] οἱ φλυαροῦντες τὰ μετέωρα
I. Prom. 6. 33.
μετεωροσφίσης I. Prom. 6. 33.
μετεωροσφίσης al. μετεωροσφίσης I. D. Mort. II.
1. 336.

μετοικῶ, τοὺς μετοίκους θεούς II. Icar. 27. 783.
εἰ καὶ μετὰ ὅς εἰμι II. Jup. Trag. 32. 678.
μετῶν editum pro μετῶν II. Bis Acc. 33. 833.
αὐτῶ τὰ μετῶ φασί II. Imag. 12. 470.
μετῶν II. Jup. Conf. 1. 625.
ἐγὼ, μευ Edd. vulgo με II. Jup. Trag. 14. 657.
μέχρι πρὸς II. Bis Acc. 11. 804.
μὴ ἀναμνηστέον v. Notas III. Mort. Per. 25. 349. μὴ
delet Marci. III. Pseudol. 16. 174. μὴ & μὴ confusa
I. pro Lapf. 2. 726. μὴ & μοι I. Herm. 48. 789. μὴ
ἔχει πρόβατα II. Alex. 15. 223.
μὴδὲ & μὴ δὲ variat sexcenties. μὴ δὲ πάποτε al. μὴδὲ
πάποτε al. μὴδὲ πάποτε I. Herm. 31. 771. μὴδὲν al.
μὴδὲ εἰ τι I. D. Deor. XXIV. 1. 275. μὴδὲν al. μὴδὲ
al. μὴ δὲ I. Pifc. 42. 610. μὴδὲν Edd. μὴδὲ II. Gall.
17. 728. μὴδὲν πρὸς τὴν χορδὴν II. Salt. 80. 311.
ὦ Μελία II. Q. Hist. 30. 40.
μηνὸν & μὴν I. Tim. 38. 150.
μήκων II. 2. Ver. Hist. 33. 128.
μηνόδοτος κτήσις I. Nigr. 26. 65.
μὴν pro μιν III. Dea Syr. 17. 464. ὁ μὴν Edd. καὶ μὴν
II. Jup. Trag. 8. 651.

μνηστῆρ, ὑπὸ τὴν μνηστῆρα I. D. Deor. VIII. 1. 225.
μνηστῆρ, μνηστῆρ] infernum I. Tim. 9. 116.
μνηστῆρ παταστέων III. Rhet. Pr. 19. 21.
Μησαρχῶ II. Lexiph. 19. 340. verius 344.
μνηστῆρ, θεὸς ἀπὸ μηχανῆς III. Philop. 29. 55.
μνηστῆρ, μνηστῆρ al. μνηστῆρ I. Tim. 53. 169.
ὁ Μήστῆρ II. Jup. Trag. 8. 651.
μνηστῆρ, ὁ ἀπὸ μνηστῆρ ἀποτατῆρ I. Merc. Cond. 4. 712.
μνηστῆρ al. male μνηστῆρ I. Nec. 10. 470.
Μηστῆρ II. Gall. 1. 702.
Μηστῆρ, ὁ Μηνῆρ μνηστῆρ II. Alex. 2. 209.
Μηστῆρ I. D. Mort. XII. 1. 380.
μνηστῆρ I. pro merc. Cond. 12. 720.
Μηστῆρ III. Deor. Conc. 4. 529. & III. Bacch. 2. 76.
μνηστῆρ, μνηστῆρ εἰς mīte variat I. D. Mort. X. 9. 371.
ἔξ μνηστῆρ, ἐκ μνηστῆρ II. Jup. Trag. 25. 670.
μνηστῆρ] ἀπὸ κατὰ μνηστῆρ III. Dea Syr. 17. 454.
μνηστῆρ, μνηστῆρ al. μνηστῆρ I. Tim. 53. 169.
Μησαρχῶ II. Gall. 4. 708.
μνηστῆρ, μνηστῆρ οἱ Ἀδελφοὶ μνηστῆρ I. Jud. Voc. 4. 87.
Μηστῆρ, ἔξ τῶν ἰσχυρῶν Μορῶν II. Jup. Conf. 2. 627. al.
ἔξ τῶν, ἢ ἰσχυρῶν II. 634.
μνηστῆρ I. Vit. Aucr. 23. 564. τοῦτο μνηστῆρ, F. ἐν τῇ π τ
βαρύνει I. Cont. 11. 504. μνηστῆρ Edd. μνηστῆρ II. Salt.
3. 267. ὦν μνηστῆρ I. Halc. 1. 176.

μνηστῆρ II. Q. Hist. 1. 2.
μνηστῆρ al. μνηστῆρ I. Merc. Cond. 12. 668.
τὸ μνηστῆρ τοῦτο vide notas III. Adv. Ind. 21. 116.
& 117.
μνηστῆρ I. Vit. Aucr. 3. 543.
Μηστῆρ III. Mort. Per. 18. 343.
μνηστῆρ I. pro Lapf. 4. 728.
μνηστῆρ I. D. Deor. XVI. 1. 244.
μνηστῆρ II. Phal. Pr. 8. 195. μνηστῆρ II. Icar. 7. 758.
μνηστῆρ, μνηστῆρ μνηστῆρ τῶν τῶν I. Prom. 1. 24.
μνηστῆρ I. Merc. Cond. 8. 664.
μνηστῆρ II. Lex. 12. 334. potius 338.
μνηστῆρ I. Pifc. 48. 616.
μνηστῆρ, μνηστῆρ al. μνηστῆρ I. Somn. 8. 10.
μνηστῆρ I. Tim. 54. 171.
μνηστῆρ pro μνηστῆρ II. Gall. 24. 739.
μνηστῆρ al. Τιμῶν al. τῶν μνηστῆρ I. Tim. 57. 175.

N.

Ναῖω, ναῖομαι al. ναῖομαι I. pro Lapf. 6. 733.
ναυωδης II. Q. Hist. 23. 32.
ναῖω II. Afin. 47. 615.
ναῖω, ναῖω I. Sacr. 3. 528.
ναυωδης, ναυωδης al. ναυωδης I. Nec. 4. 461.
ναυωδης I. Merc. Cond. 26. 683.
ναυωδης III. Pseud. 19. 176.
ναῖω & ναῖω confusa III. Meret. X. 308.
ναῖω I. D. Mort. XVIII. 1. 408.
ναυωδης, ναυωδης al. ναυωδης I. D. Mort. I. 1. 318.
ναῖω εἰ I. D. Mort. III. 2. 340.
ναῖω τῇ ἀλλο παιδὶν III. Nav. 19. 261. καὶ παρὰ ἀλλο
ῶν I. D. Mort. X. 1. 303.
Ναυωδης, ναυωδης I. Necyom. 1. 455.
Ναῖω εἰς τὸν I. Bis Acc. 2. 794.
ναυωδης I. Halc. 3. 180.
ναυωδης, ναυωδης & ναυωδης I. Halc. 3. 180.
ναυωδης, ναυωδης pro ναυωδης I. Zeux. 6. 844.
ναῖω II. Phal. Pr. 3. 190.
ναῖω τῇ I. Lex. 1. 317. ναῖω restitutum ex W. F. ἡ
Edd. II. Salt. 52. 298.
ναῖω I. Catap. 9. 631.
ναῖω I. Herm. 4. 743.
ναῖω al. ναῖω II. Gall. 11. 718.
ναῖω restit. pro καὶ καὶ Edd. II. Amor. 42. 444. καὶ
τὴν πᾶνδρμον III. Rhet. Pr. 25. 28.
ναῖω I. Catap. 3. 624.
Ναῖω, Ναῖω al. Ναῖω I. D. Mar. IX. 1. 310.
ναῖω I. Scyth. 9. 869.
ναῖω additum II. Salt. 38. 291. ναῖω καθορῶμεν II. 1.
Ver. Hist. 6. 74.
ναῖω, ναῖω & ναῖω ἀπὸ μνηστῆρ I. Herm. 48. 789. I. D.
Deor. XXIII. 2. 275.
ναῖω deest in Edd. I. Herod. 7. 836.
ναῖω, ναῖω pro ναῖω I. Harm. 1. 851. ναῖω
al. male ναῖω I. D. Deor. XX. 1. 254.
Ναῖω al. καὶ καὶ &c. I. D. Deor. XX. 16. 266.
ναῖω εἰς τὸν II. Par. 34. 862.
Ναῖω, ναῖω al. ναῖω I. Halc. 9. 12.
Ναῖω al. ναῖω ἔχει πᾶνδρμον I. Sacr. 15. 539.
ναῖω, ναῖω Edd. ναῖω II. Salt. 29. 285. ναῖω
Edd. ναῖω II. Astr. 25. 371.

νότῳ. τῷ νοῦ al. νέμ I. Nec. 1. 456.
 νότῳ. ἐπὶ νότῳ ἀγοίτο I. D. Mar. XV. 4. 327.
 νεμῶς. νεμῶν al. νομῶν II. 2. Ver. Hist. 17. 114.
 νῦν recept. pro πρὶν III. Dea Syr. 17. 464. νῦν λέγει I.
 Pifc. 23. 593.
 νύξ. μέσας νύκτας al. μέσας τὰς νύκτας I. D. Deor. XXIII.
 2. 274. ὅδ' ἢ νύξ II. 2. Ver. Hist. 12. 112.
 νωθὴς I. Vit. Aucr. 27. 568.
 νύττοιμοι & νύττοιμοι II. Jup. Trag. 6. 649.

Σ.

Ξαναγὸς I. D. Mort. XXVII. 7. 441.
 ξένιον. ξενίος refit. pro ξενίαις II. Alex. 31. 239.
 ξυκοτονίῳ I. D. Deor. XXIII. 1. 274.
 ξυλογοῦ II. Gall. 25. 741.
 ξύλον I. Pifc. 24. 594. I. Cat. 6. 627.
 ξυαυλία. ξυαυλία μίγνυσο al. ξυαναμίγνυσο I. D. Mar.
 III. 2. 297.
 ξυπιλαμύβαι. ξυπιλαμύβου Fl. ἐπιλαμύβου I. Pifc. 48. 615.
 ξυράκι. ξυρηράκιον al. ἐξηγεμύβων I. Sacr. 14. 537.

Ο.

Ο ante αὐτὸς deficiens insertum II. Salt. 66. 304. ab-
 erat & II. Jov. Conf. 12. 635. II. Salt. 41. 292. ὁ Δη-
 μῶναξ edidi pro ὁ Δημῶναξ II. Dem. 30. 386. ὁ ἦ
 αὐτὸς al. ὁ ἦ αὐτοῖ al. ὁ γὰρ αὐτὸς I. D. Mort. XVI.
 4. 404. ὁ δὲ forf. ὁδὲ III. Dem. Enc. 37. 519. ὁ, τι
 W. ὅτῳ I. Herm. 68. 810. ὁ, τι Edd. ὅτι III. Conv.
 15. 428. I. Herod. 8. 837. II. Q. Hist. 16. 25. II. Jup.
 Conf. 7. 632. τὸ al. τὸ I. Nigr. 23. 62. τὸ μὲ refit. pro
 τὸ μὲ I. Sacr. 2. 527. τὸ Edd. καὶ III. Ner. 3. 638. τὰ
 τὸ Edd. ταῦτα III. Mort. Per. 20. 344. τὰ Solan. fru-
 ftra ὁ I. Herm. 68. 810. τὰ aberat II. Salt. 80. 311.
 τὰ Pell. τὸ Edd. male III. Mort. Per. 42. 362. τὰ πο-
 τε al. τὰ al. πῶς I. Halc. 2. 179. τῷ δὲ & τὸ, δὲ I.
 Vit. Aucr. 14. 553. τὰ Marcil. τὸ II. Alex. 46. 252.
 τὰ πάντων Edd. τὰ πάντων III. Cyn. 13. 546. τὰ refit.
 pro τὰ III. Pseudol. 4. 167. τὴν pro τῇ II. Imag. 8.
 466. οἱ δὲ αὐτῶ σοι] σύνταξις N. foederis. I. Tim.
 4. 107. ταῦτα refit. pro ταῦτα I. Herm. 59. 799. τὰ
 deerat II. pro Imag. 28. 506. τοῖς al. ταῖς I. Herm.
 70. 812. τῇσι Edd. τῆς III. Dea Syr. 8. 456. τὰς ad-
 ditum II. Alex. 36. 244.
 ὁσολος. ἐνα ὁσολον ἐχοντίας ἦκειν I. D. Mort. I. 3. 333. ὁσ-
 λον φέροντες II. de Lucr. 10. 926.
 ὁδοπόρῳ. ὁς (ἀπαρχῆς) οἱ ὁδοπόροι κατεδίεσι I. Somn.
 9. 14.
 ὁδῶν al. ὁδῶν I. Herm. 46. 787.
 ὁδυρομαι I. Merc. Cond. 10. 717.
 ὁδυρομύς al. ὁδυρομένης I. Sacr. 15. 539.
 ὁθνεῖν II. Phal. Pr. 10. 197.
 ὁθόνη I. D. Mort. III. 2. 339. ὁθόνη II. Afim. 42. 610.
 οἰκείαν Edd. οἰκίαν III. Mort. Per. 14. 339.
 οἰκειότης I. Sacr. 10. 534.
 οἰκέτης. οἰκέτω. O. οἰκίον. recte Solan. οἰκοθεν I. Pifcat.
 26. 596.
 οἰκῶ. οἰκηθεῖν al. οἰκηθεῖν II. Gymn. 14. 892.
 οἰκοδμήν. οἰκοδομῶν O. οἰκοδομοῦντες σοι νέως I. D.
 Mort. XIII. 2. 392.
 οἰκοδομήνικος I. Cont. 5. 496.

οἰκοδομήσατο Edd. οἰκοδομήσατο II. Q. Hist. 51. 62.
 οἰκονογῶ. οἰκονογῶς al. συμφορῶς I. D. Mort. II. 1. 336.
 οἰκῶν δὲ σοι I. Necyom. 16. 479. οἰκῶνται σφίσιν Coll. οἰκῶ-
 νται φασίν II. Q. Hist. 5. 6. ὁμῶν al. ὁμῶν τὸ πρῶγμα
 I. Jud. Voc. 7. 91. οἰκῶν al. οἰκῶν I. Tim. 25. 138.
 οἰκῶν Edd. male οἰκῶν II. Alex. 23. 231.
 Οἰκῶν III. Conv. 30. 439.
 οἰός τε F. οἰός τε I. Nec. 9. 469. εἰ οἰός τε εἶναι II. Par. 1.
 836. οἰός al. ὅλον I. Herm. 40. 783. οἰός τε al. οἰκῶνται
 I. Cont. 22. 519.
 οἰσύνῳ vimineus I. D. Mort. XIV. 2. 395. οἰσύνης II.
 Q. Hist. 23. 31.
 Οἰτῆ mons, vide Schol. I. Tim. 6. 112. ἐν οἰτῇ al. ἐλῶ-
 θη I. D. Mort. XVI. 5. 405.
 ὅκειν Edd. male ὅκειν II. Par. 3. 840.
 μὴ ὀκνήσῃς II. Jup. Conf. 6. 631.
 ὀλιγῶρας II. Jup. Trag. 15. 658.
 ὀλμῆος III. Adv. Ind. 3. 101.
 ὀλῶ al. ὅλως I. D. Mort. III. 2. 340. I. D. Deor. XX.
 15. 266. II. Salt. 3. 268. ὀλῶς al. ὅλον I. Herm. 2. 741.
 ὅλον an ὀλῶς Pell. ib. 48. 790.
 ὀλῶς f. ὀλῶ I. Cat. 11. 633. I. pro Lapf. 5. 730.
 Ὀμῶνα. Ὀμῶν emend. pro ὀμῶνα Edd. pr. III. Ma-
 crob. 17. 220.
 Ὀμηρικὸς. τὸ Ὀμηρικὸν ἐκείνο I. D. Mort. XI. 1. 376.
 Ὀμῶν II. 1. Ver. Hist. 17. 84. Ὀμῶν ἐκείνῳ ὁ τυ-
 φλος I. D. Mort. XXV. 1. 432. ὁ τὸ Ὀμῶν ῥήτωρ III.
 de Domo 17. 200. ἐν ἀρχῇ τὸ Ὀμῶν ποιησεως I. Sacr.
 2. 527. τὴν Ὀμῶν ἀοιδὴν II. Afr. 22. 369. παρ' Ὀμῶ-
 νος I. Necyom. 11. 471.
 ὀμῶν II. Afim. 37. 605.
 ὀμογῶν al. male ὀμογῶν I. Merc. Cond. 20. 676.
 ὀμοῖος. ὀρῶς ὀμοῖος al. ὀρῶς ὀμῶν II. Q. Hist. 18. 27.
 ὀμοῖον, sed legendum ὀμοῖως III. Nav. 29. 267.
 ὀμοῖως al. ὀμοῖον I. Nec. 15. 477. ὀμοῖως al. ὀμοῖα I. D.
 Mort. XXVIII. 1. 445.
 ὀμφακίας I. Catap. 5. 626.
 ὀμῶν al. ὀμῶν Edd. & M. ὀμῶν μοῖοι I. Harna.
 1. 851.
 ὀμῶς al. ὅπως I. Somn. 12. 17. al. ὀλῶς I. D. Mort.
 XXVIII. 2. 446.
 ὀνούμῳ an ὀνούμοι III. Philopat. 26. 615.
 ὀνῆμι. ὀνῆμι al. ὀνῆμι al. ὀνῆμι al. ὀνῆμι I. D.
 Mort. XXII. 2. 424. ὀνῆμι I. Prom. 20. 203.
 ὀνομάζω. ὀνομάζειν al. ὀνομάζει I. Jud. Voc. 8. 92. ὀνο-
 μάζω al. ὀνομάσων II. Q. Hist. 41. 54.
 ὀνῶ. ἐκατέρων οἱ ὄνοι II. 1. Ver. Hist. 17. 83.
 ὄνυξ. ὄνυχα μόνον λέοντος ἰδὼν I. Herm. 54. 794. & 795.
 ὄνυξ ὄνυχων II. Tox. 14. 521.
 ὄνυκῳ II. pro Imag. 20. 500.
 ὄνυξ Edd. ὄνυξ II. Salt. 34. 288.
 ὄνυξ ποτὲ al. ὄνυξ τότε I. Pifc. 35. 604.
 ἐπίθεν vulgo ἐπίθεν III. Fug. 30. 382.
 ἐπιθῶν al. I. Vit. Aucr. 9. 549.
 ἐπιθῶν al. ὅτι ὀδοῖοι ὀνῆμι I. Tim. 53. 169.
 ὀπῶ. ὀπῶν al. ὀπῶν I. Vit. Aucr. 21. 561.
 ὀποσάπης. ὀποσάπην τὸ σοῖον εἶναι II. Gall. 9. 716.
 ὀπῶν II. Q. Hist. 53. 61.
 ὀπῶν Edd. ὡς ποτὲ Toll. III. Calumn. 16. 146.
 ὀπῶν al. καθ' ὃ πρότερον al. καθ' ὃ πρότερον I. Prom.
 11. 194.

- παλάθας ἤ κυριῶν I. Vit. Aucf. 19.559.
 τὰ παλάθαι III. Rhet. Pr. 17.19.
 παλαίων Edd. πάλαι II. Amor. 34.434.
 πάλιν pro πάνι II. Afin. 43.611.
 παλλακίς I. Catap. 11.632.
 πάμπολυ & πάνι permutata I. Herm. 36.778.
 ὁ Πάν I. D. Deor. IV. 1. 209. τῷ Πάνι τοῦτ' I. Tim. 42.154.
 καὶ τὴν Πανδοῖον εἰπὴς II. Imag. 13.472.
 τὰ παλαιόμνημα εἰσιν II. Gall. 5.710.
 πάντως I. D. Mort. X. 13. 376. πάντως al. πάντων vide notas I. Pifc. 13.583.
 πάνι II. Par. 2.838. πάνι, pleraeque πάνι II. Alex. 20.228. πάνι μὲν ἔν II. Jup. Conf. 2.628. πάνι Marc. τῷ πάνι recte II. Alex. 5.213. πάνι infertum III. Mort. Per. 33.355.
 παπαῖ al. βαβαῖ I. Herm. 5.744.
 παρὰ II. Amor. 13.411. ὡς παρὰ I. Halc. 2.178. I. D. Deor. X. 2.230. & ib. XXII. 2.271. eadem confusa ib. XVII. 1.245. I. Herm. 39.781. II. 2. Ver. Hift. 16.114. ib. 33.129. II. de Luctu 16.929. παρὶ S. ἐπὶ II. Jup. Trag. 45.693. ὡς & παρὸς permutata I. D. Mort. XII. 5.387. παρὶ αὐτῷ II. Tox. 32.541. καὶ παρ' αὐτῷ I. D. Mort. XX. 2.413. παρ' αὐτῷ al. παρὶ τῷ I. Jud. Voc. 9.95. παρ' ἐκείνῳ I. D. Mar. III. 2.297. εἰ μὴ ὡς τοῦτο φησὶ II. Jup. Conf. 12.635. παρ' ἀλλήλων I. pro Lapi. 2.726.
 ὡς παρὶ αὐτῷ I. Pifc. 30.599.
 παρὰ αὐτῷ. ὡς παρὶ αὐτῷ παρὶ I. Nec. 17.480.
 παρὰ γὰρ I. D. Deor. X. 1.229. παρὰ γὰρ II. Jup. Trag. 21.665.
 ὡς παρὶ αὐτῷ II. 2. Ver. Hift. 23.121.
 παρὰ δὲ αὐτῷ I. Catap. 4.624.
 ὡς παρὶ αὐτῷ I. Herod. 8.838. II. pro Imag. 7.487.
 παρὰ reffit. pro ὡς III. Pseudol. 27.184.
 παρὰ μὲν αὐτῷ δὲ αὐτῷ al. ὡς παρὶ αὐτῷ δὲ αὐτῷ II. Q. Hift. 5.6.
 ὡς παρὶ αὐτῷ. παρὰ αὐτῷ III. Saturn. 9.392.
 παρὰ αὐτῷ I. Pifc. 4.574. II. Par. 2.838.
 ὡς παρὶ αὐτῷ. παρὰ αὐτῷ al. ὡς παρὶ αὐτῷ I. Pifc. 12.580.
 παρὰ αὐτῷ. παρὰ αὐτῷ F. παρὰ αὐτῷ I. Nec. 8.466.
 παρὰ αὐτῷ I. Tim. 2.103. ὡς παρὶ αὐτῷ τὴν γνῶμην III. Navig. 45.278.
 ὡς παρὶ αὐτῷ I. Pifc. 9.577. ἢ ὅσῳ ὡς παρὶ αὐτῷ I. Cat. 1.620. ὡς παρὶ αὐτῷ I. Tim. 57.175.
 ὡς παρὶ αὐτῷ I. Pifc. 6.575.
 παρὰ αὐτῷ I. Pifc. 9.577.
 παρὰ αὐτῷ I. Catap. 4.625.
 παρὰ αὐτῷ. ὡς II. Abd. 6.164.
 ὡς παρὶ αὐτῷ III. Epist. Sat. 22.405.
 παρὰ αὐτῷ I. D. Mar. IX. 1.312.
 ὡς παρὶ αὐτῷ. ἢ τὸν τοσούτον παρὰ αὐτῷ I. Tim. 45.158.
 ὡς παρὶ αὐτῷ I. Herm. 27.767.
 παρὰ αὐτῷ. παρὰ αὐτῷ al. παρὰ αὐτῷ I. Herm. 21.760. παρὰ αὐτῷ al. παρὰ αὐτῷ al. παρὰ αὐτῷ I. Nigr. 13.52.
 ὡς παρὶ αὐτῷ II. Icar. 1.751. ὡς παρὶ αὐτῷ II. Q. Hift. 24.32.
 ὡς παρὶ αὐτῷ. ὡς παρὶ αὐτῷ v. notas III. Nav. 5.252.
 ὡς παρὶ αὐτῷ I. Prom. 15.198. I. Vit. Aucf. 23.563.
 παρὰ αὐτῷ Edd. παρ' αὐτῷ II. Amor. 33.433.
 παρὰ αὐτῷ II. Phal. Pr. 1.187.
 παρὰ αὐτῷ. ἢ παρὶ αὐτῷ II. 2. Ver. Hift. 25.123. παρὶ αὐτῷ III. Dem. Enc. 43.522. τὰ παρὶ αὐτῷ II. Q. Hift. 6.8. παρὶ αὐτῷ al. παρὶ αὐτῷ I. Merc. Cond. 42.702.
 παρὰ αὐτῷ. ὡς παρὶ αὐτῷ II. Amor. 25.425.
 παρὰ αὐτῷ. παρὰ αὐτῷ Palim. παρὰ αὐτῷ II. Imag. 14.473.
 παρὰ αὐτῷ. παρὰ αὐτῷ I. Tim. 30.142.
 παρὰ αὐτῷ I. Herm. 51.792. I. Pifc. 19.589.
 παρὰ αὐτῷ I. D. Mort. XXVII. 7.443. I. Pifc. 10.578.
 παρὰ αὐτῷ forfan παρὰ αὐτῷ III. Cyn. 1.539.
 παρὰ αὐτῷ an παρὰ αὐτῷ II. Tyran. 18.155.
 παρὰ αὐτῷ. ἐπαρὰ αὐτῷ εἰς χαλκῶν τινα θαλάμῳ I. D. Mar. XII. 1.319.
 τὸ παρὰ αὐτῷ II. Bis Acc. 9.801.
 παρὰ αὐτῷ. ὡς παρὶ αὐτῷ II. Icar. 17.772.
 Παρὰ αὐτῷ, vulgo Παρὰ αὐτῷ III. Meret. IX. 302.
 παρὰ αὐτῷ εἰς τοὺς δειλοὺς I. Somn. 9.13.
 παρὰ αὐτῷ. παρὰ αὐτῷ al. παρὰ αὐτῷ I. D. Mar. XV. 3.327. παρὰ αὐτῷ II. Tox. 24.533.
 παρὰ αὐτῷ I. Herod. 5.835.
 Participium pro inf. in βιώσας III. Macrob. 8.213.
 παρὰ αὐτῷ. εἰς παρὰ αὐτῷ I. Cont. 14.510. παρὰ αὐτῷ Solan. pro παρὰ αὐτῷ II. Jup. Trag. 14.657.
 παρὰ αὐτῷ male παρὶ III. Nav. 26.265. παρὶ al. παρὶ I. Halc. 2.179. τὸ παρὶ τῷ III. Char. 25.634. παρὶ β. παρὶ male, al. melius Παρὶ I. D. Deor. XVIII. 1.247. παρὶ, an παρὶ τοῦτο II. Tyran. 19.156. παρὶ εἰς III. Ep. Sat. 37.416. παρὶ al. παρὶ I. Pifc. 35.604. παρὶ Edd. παρὶ Gron. III. Cronof. 18.400. παρὶ Edd. παρὶ melius Fl. III. Meret. IX. 302. παρὶ al. παρὶ I. Herm. 45.787. παρὶ. Edd. παρὶ III. Dea Syr. 42.483.
 παρὶ forfan παρὶ II. Afr. 1.360.
 παρὶ. παρὶ in al. deest II. Q. Hift. 13.18.
 παρὶ I. D. Mort. XXIII. 3.429.
 παρὶ. παρὶ al. παρὶ I. Cont. 2.491. παρὶ, Edd. παρὶ III. Rhet. Pr. 23.24. παρὶ al. παρὶ I. D. Mar. VI. 3.304.
 παρὶ. ὡς παρὶ I. D. Mar. II. 4.294. παρὶ al. παρὶ αὐτῷ σε εἶναι I. D. Mort. XIII. 1.390.
 παρὶ I. D. Mort. XII. 3.383.
 παρὶ αὐτῷ II. Gymn. 2.885.
 παρὶ. ἢ παρὶ al. ἢ παρὶ I. Scyth. 2.860. παρὶ ὡς Μιδας βέλτερος χρυσοῦ I. Gall. 6.712.
 παρὶ. παρὶ al. παρὶ I. Pifc. 26.596. sed pro παρὶ Solan. παρὶ III. de Dipf. 4.236.
 παρὶ κατὰ αὐτῷ II. Lex. 1.319.
 παρὶ v. notas III. Saturn. 8.390.
 παρὶ. ὡς παρὶ II. Bis Acc. 33.833.
 παρὶ. παρὶ al. παρὶ I. D. Deor. XX. 9.260. παρὶ ὡς αὐτῷ al. παρὶ αὐτῷ I. Prom. 3.28. παρὶ Solan. ἐπαρὶ αὐτῷ II. Tox. 55.561. ὡς παρὶ αὐτῷ &c. III. Rhet. Pr. 10.11. ὡς παρὶ αὐτῷ al. παρὶ αὐτῷ I. Herm. 24.762. παρὶ Edd. παρὶ II. Bis Acc. 20.816.
 Παρὶ αὐτῷ I. D. Mort. XXVII. 7.441.
 ὡς παρὶ αὐτῷ I. Pifc. 47.614.
 παρὶ. παρὶ αὐτῷ &c. παρὶ αὐτῷ I. Herm. 75.818. παρὶ παρὶ αὐτῷ ἄλλῳ ἄνθρωπῳ ib. 34.776.

Πελασγικόν I. Pisc. 42. 609. Πελασγικοῦ II. Bis Acc. 9. 802.
 πελτάριον. πελτάρια I. D. Mort. XIV. 2. 395.
 πελτῖδιον I. D. Mort. XIV. 2. 395.
 πέμματα I. Vit. Aucf. 12. 552.
 πέμπτω. ἐπεμπερ al. ἐπεμψεν I. Tim. 25. 138.
 πενθεῖω I. Vit. Aucf. 13. 553.
 πενία. πᾶς ᾧ ἀνὴρ πενήν δεδμημένος I. Merc. Cond. 5. 659.
 πεντάγραμμον I. pro Lapf. 5. 730.
 πεντακοσιομεδύμνος II. Jup. Trag. 11. 654.
 πέτε aberat I. Herm. 48. 789. πέντε μοίρας al. πέντε καὶ δέκα I. Cyp. 9. 631.
 Πεντήληθεν II. Jup. Trag. 10. 652.
 πεντηκόντορον I. D. Mort. X. 8. 370.
 πέρας πείρας II. Icar. 2. 753.
 περιένω II. Demon. 15. 382.
 πέρας. περὶ τὴν πέρας II. Icar. 8. 759.
 περί restit. pro ὡς I. Tim. 10. 119. eadem permutata I. Pisc. 42. 609. & I. pro merc. Cond. 4. 711. περί al. περί I. Herm. 20. 759. περί omiff. III. Dea Syr. 55. 488.
 πελοάλοισι al. πελοάλοῦντες II. i. Ver. Hist. 30. 94.
 πελοῖνομαι I. Herod. 6. 836.
 πελοῖνικος I. Vit. Aucf. 24. 565.
 πελοῖνίζομαι I. Herod. 6. 836.
 πελοῖνικος restit. pro πελοῖνισίας II. Afm. 15. 583.
 πελοῖνω. πελοῖνεται al. ἀντέχονται I. D. Mort. II. 1. 337.
 πελοῖνισθ al. πελοῖνισθ III. Mort. Per. 36. 357.
 πελοῖνισμοί I. D. Mort. XX. 1. 412.
 πελοῖνισμος. πελοῖνισ al. πελοῖνισ I. D. Mort. XXVI. 2. 436.
 πελοῖνισμοί. πελοῖνισθ al. πελοῖνισ al. παρακαλεῖσθ μνοι II. i. Ver. Hist. 23. 88.
 πελοῖνισθ al. ἐπικειμή I. D. Deor. XI. 2. 232.
 Περύλω an Πέρλω II. Phal. Pr. 11. 198.
 περὶ λυγρόμοι. περὶ λυγρόμοιο al. male περὶ λυγρόμοιο I. Prom. 10. 193.
 περὶ μιν al. περὶ μιν I. D. Deor. XX. 11. 262.
 περὶ μιν al. περὶ μιν I. D. Mort. XXIII. 2. 427.
 περὶ οἶα III. Hipp. 4. 69.
 περὶ οἶομαι. περὶ οἶομαι al. περὶ οἶομαι al. περὶ οἶομαι I. Cont. 22. 519.
 περὶ οἶομαι I. Sacr. 12. 535.
 περὶ οἶομαι. περὶ οἶομαι ἀκρίως I. Pisc. 50. 617.
 περὶ οἶομαι Edd. περὶ οἶομαι II. Q. Hist. 29. 39.
 περὶ οἶομαι Edd. περὶ οἶομαι III. Dem. Enc. 9. 497.
 περὶ οἶομαι. Gesti παρατρέφας III. Dem. Enc. 27. 510.
 περὶ οἶομαι II. 2. Ver. Hist. 5. 108.
 Περὶ οἶομαι I. D. Mort. XXIII. 3. 428.
 ὅτ Πέρλω II. Gall. 25. 741.
 πέτρεαι Edd. πέτρεαι III. Soloe. 7. 573. πέτρεαι τὴν μύσαν ποιεῖ III. Muic. Enc. 7. 96.
 πέτρα. ὅτ πετρῶν Hemst. τῶς πετρῶν I. Halc. 1. 176.
 πετρῶν II. Phal. Pr. 10. 197.
 πέτρων. πέτρων Hemst. πέτρων I. Halc. 1. 176.
 πέτρων ὡς τὴν πέτρων II. Gall. 6. 711.
 πέτρων. ὅτ τὴν πέτρων ἐξηρτημένον I. Vit. Aucf. 7. 547.
 πέτρων I. Pisc. 1. 570.
 πέτρων. ὅλω πέτρων I. Cat. 16. 639. τὰ αὐτῶν πέτρων &c. II. Q. Hist. 5. 7.
 πέτρων. Ἡρακλῆς φασὶ ἐ πετρῶν I. Pisc. 37. 606.
 πέτρων. πέτρων Edd. πέτρων III. Tragop. p. 661.

πέτρων. πέτρων III. Conv. 43. 447.
 πέτρων. πέτρων I. Tim. 7. 112.
 πέτρων. πέτρων al. πέτρων I. Merc. Cond. 26. 685. πέτρων pro πέτρων II. Lex. 13. 335. vel potius 339. πέτρων ἀπὸ χρυσῆς φιάλης II. Gall. 26. 742.
 πέτρων. πέτρων al. ποίοντα II. Amor. 14. 412.
 πέτρων II. Icar. 24. 780.
 πέτρων. πέτρων al. πέτρων I. Tim. 48. 161.
 πέτρων. πέτρων I. Harm. 2. 853.
 πέτρων. γούνη ἀναπέπληται II. Jup. Trag. 33. 681.
 Πιτυοκάμπτης II. Jup. Trag. 21. 666. πτυοκ. al. ἰπποκάμπτ. I. Prom. 7. 36.
 Πίτυς. Πίτυς al. Πυθῶ I. D. Deor. XXII. 4. 272.
 Πλακοῦς I. Vit. Aucf. 12. 552.
 Πλατῶναι Edd. Πλατῶναι III. Rhet. Pr. 18. 20.
 Πλάτῶν Gest. voluit Πλάτῶν II. Par. 5. 843.
 Πλάτων I. Pisc. 13. 584. ὡς περὶ ὁ Ἀρίστης Πλάτων (sc. ἐποιεῖτο) I. Prom. 6. 34.
 Πλεῖσθης Edd. Πλεῖσθης III. Tragop. p. 659.
 Πλεονεκτῶ. μηδὲν Πλεονεκτούσης τὴν ἀφροσύνης I. Jud. Voc. 2. 84.
 Πλεονεκτῶ. Πλεονεκτῶ al. Πλεονεκτῶς I. Jud. Voc. 2. 83.
 Πλεῖν. Πλεῖν I. Herm. 28. 768.
 Πληγῇ. μὴδὲ Πληγῇ ἀπὸ τῆς I. D. Deor. VIII. 1. 225.
 Πληθῶ. Πληθῶ I. Vit. Aucf. 20. 559.
 Πληθῶ. Πληθῶ Edd. Πληθῶν Pell. III. Fug. 20. 375.
 Πληθῶ. Πληθῶ I. Herm. 81. 825.
 Πληθῶ. Πληθῶ I. Sacr. 65. 539. τῶν Πληθῶν II. pro Imag. 5. 487.
 Piusquamperfecti activi terminatio in ἴων v. in ἴθ. δεῖξαι III. Conv. 12. 426. ibique notas.
 Πλούσιος. Πλούσιος al. Πλούσιος I. Merc. Cond. 26. 684.
 Πλούσιος II. Jup. Trag. 7. 651.
 Πλούσιος III. Meret. VII. 295.
 Πλούσιος. Πλούσιος al. Πλούσιος I. Herm. 9. 748.
 Πλούσιος. Πλούσιος al. Πλούσιος C. male Πλούσιος I. D. Mort. XX. 1. 412.
 Πλούσιος. Πλούσιος C. Πλούσιος I. Cont. 3. 493.
 Πλούσιος. Πλούσιος II. Jup. Trag. 11. 654.
 Πλούσιος II. 2. Ver. Hist. 45. 138.
 Πλούσιος. Πλούσιος al. Πλούσιος I. D. Deor. XX. 16. 267.
 Πλούσιος. Πλούσιος al. Πλούσιος I. D. Mort. XXX. 3. 454. Πλούσιος al. Πλούσιος III. de Domo 17. 199. ὡς ἐποίησαν bene factum I. D. Mort. XI. 2. 378. Πλούσιος al. Πλούσιος I. Nigr. 27. 67. Πλούσιος al. Πλούσιος II. Salt. 21. 280. Πλούσιος Edd. Πλούσιος III. Mort. Per. 13. 336. Πλούσιος al. Πλούσιος III. Meret. VII. 296.
 Πλούσιος. Πλούσιος III. Mort. Per. 3. 327. κατὰ τὴν ποιητὴν II. Eun. 3. 352. ποιητὴν Ἰμερίων II. pro Imag. 15. 493.
 Πλούσιος. Πλούσιος οἰομάτων al. Πλούσιος ὅτ οἰομάτων I. Tim. 1. 99. ἡγεῖα Πλούσιος I. Cont. 4. 495.
 Πλούσιος. Πλούσιος Hemst. Πλούσιος I. Halc. 1. 176. Πλούσιος restit. pro Πλούσιος II. Alex. 4. 211. τὴν Πλούσιον pro τὴν Πλούσιον II. Dem. 14. 381. ὡς τὴν Πλούσιον I. Pisc. 13. 581. Πλούσιος al. Πλούσιος male III. Meret. X. 306. Πλούσιος II. Jup. Trag. 16. 660.
 Πλούσιος. Πλούσιος al. Πλούσιος III. Adv. Ind. 3. 102.
 Πλούσιος. ὅτ Πλούσιος κατὰ τὰ Πάτρια II. Eun. 3. 354.
 Πλούσιος. Πλούσιος al. Πλούσιος II. Q. Hist. 2. 4.
 Πλούσιος. Πλούσιος II. Gall. 17. 728.

πολλὰς II. Lex. 12. 335. vel potius 339.
 πόλις ἀνακτορεῖν I. D. Mort. X. 7. 367.
 εἰ πολλὰς al. ἡ εἰς πολλὰς I. Merc. Cond. 15. 670.
 Πολυδύκης I. D. Mort. I. 1. 328.
 Πολύκλιτος III. Philop. 18. 46.
 πολλὸς. πολλοῦ al. πολλὸ I. Pisc. 48. 616. πρὶ πολλοῦ III.
 Philop. 1. 29. αἱ πολλαὶ al. τὰ πολλὰ I. D. Mar. XV.
 3. 327. πολὺ κρατοῦσιν II. Par. 26. 856. πολλὰς al.
 πολλοὶ I. Herm. 32. 772. οἱ πολλοὶ an οἱ παλαιοὶ III.
 Nav. 12. 256. ὅτι πολλὰι πολλὰς &c. III. Calumn.
 24. 155. πολλὰς II. Gall. 15. 725.
 πολυχρῆς III. Rhet. Pr. 15. 16.
 πολυτελής al. πολυτελὴς I. Merc. Cond. 7. 662.
 πολυτῆμοι Edd. πολυτῆμοι II. Jup. Trag. 8. 651.
 πομπήν. πομπήσαν al. πομπηταῖς I. Nec. 16. 477.
 πομπή I. D. Mar. XV. 1. 325. πομπὰς al. σποδὰς II.
 Jup. Trag. 22. 667.
 πομφόλυξ. πομφόλυγας cū ὕδατι I. Cont. 19. 515.
 ποινὴ. ποινὰς πάντα I. Nec. 4. 460.
 ποιητὴς II. Alex. 16. 224. ποιητὰς al. ποιητῶν
 τῶ I. Pisc. 27. 597.
 ποιήρας εἶχεν II. Alex. 16. 224. ποιήρας &c. ποιητὴς I.
 Merc. Cond. 23. 679.
 πόπανοι I. Catap. 2. 622.
 πορεία II. Afim. 49. 617.
 πορθμῖον al. πορθμῖον I. D. Mort. XXII. 1. 423. πρὸς τὰ
 πορθμῖα al. πρὸς τὸ πορθμῖα ib. 2. 425.
 πόρον Edd. πόντον II. Alex. 56. 260.
 πόρον an πόρον; II. Salt. 41. 292.
 πορφύρεος. τὰς πορφύρας II. Tox. 18. 526.
 πόδαμος. ἄνω ἢ πόδαμῶν τοῦτο γὰρ I. D. Mort. VI. 2. 348.
 πότηρ I. D. Mort. XXV. 1. 432.
 ποτρηπλήτης II. Lex. 7. 333.
 ποτιόμοι I. Merc. Cond. 17. 673.
 ποτιόμορ III. Macrob. 23. 226.
 ποῦ al. πῦ I. D. Deor. XX. 5. 256.
 Πυλυσθαῖος Edd. πολυσθαῖος III. Tragop. p. 656.
 ποῦς. εἶσα τὴ ποδὸς I. Cat. 13. 635. ὀλίγον τὴ ποδὸς I.
 Cont. 3. 493. παρὰ πόδα III. Pseudol. 23. 179. τὸ ἴτε-
 ρον πόδα I. Herm. 78. 821. ποσι Edd. πόσι II. Q.
 Hift. 42. 56. παρὰ πόδας ib. 13. 17.
 πρῶγμα al. γράμμα I. Merc. Cond. 11. 719. πρᾶγμα al.
 παρῆς II. Gall. 1. 703.
 πραγματεία. πραγματείας ὑπομνήναι al. πρ. ὑπὸ ἀμα-
 θίας ὑπομνήναι I. Nigr. 33. 75.
 πρᾶξις. πράξεις Edd. τάξεις II. Alex. 30. 237.
 προττόρμα reit. pro πρᾶττορμα III. Charid. 23. 632.
 πρέσβεις forf. πρεσβείας III. Dem. Enc. 18. 505.
 πρῆγμα I. Vit. Auc. 14. 553. πρηγμάτων II. Afr. 29. 373.
 πρηγῆ fulmen II. Afr. 19. 368.
 Πρίανος I. D. Deor. XXIII. 1. 273.
 πρὸ ἐδῶ ἴση &c. II. Gall. 1. 704.
 προάπειμι. προαπίττωσαν I. D. Mort. V. 1. 345.
 προαρκάζω. προαρκάσαι al. προαρκάσαι I. D. Mar.
 XVII. 2. 321.
 προγράφω I. Vit. Auc. 9. 549. προγράφω al. προγρά-
 φω I. Tim. 51. 164.
 προδικανέω. προδικανημένη Edd. προσδιδ. II. Abdic.
 11. 168.
 προδίδωμι. προδιδωκότες anne προσδιδ. II. Abd. 25. 181.
 προσιπών, Solan. προσιπών I. Herm. 15. 754.
 προέλυσιν al. προαίρσιν I. Prom. 6. 33.

TOM. III.

προελθόντες reit. pro προσελθόντες II. Afim. 47. 615.
 προεξτάζω. προεξτάσαι al. παραεξτάσαι I. Merc. Cond.
 5. 658.
 προηγορία I. Pisc. 22. 592.
 προκαθαίρω I. Sacr. 12. 535.
 προκαλίω I. Vit. Auc. 7. 547. προκαλήσω al. προκα-
 λήσωμαι I. Tim. 46. 160. προκαλείται pl. προσκαλε-
 ται male III. Nav. 37. 272.
 Πρόκαπος. πρόκαπον ἔχων τὴν ἀρπῆν I. D. Mar. XIV. 3. 323.
 Προξένιος I. Scyth. 7. 866. πρὸς αὐτὸν vide Schol. II.
 Phal. alt. 1. 201.
 προπαρεξυτῶν I. Cont. 12. 507.
 προπίπτω III. Conv. 16. 430.
 προποιέω. προπειπονηκώς Edd. πεπονηκ. II. Q. Hift. 16. 24.
 πρῶπες. πρῶπες al. πρῶπ I. D. Mar. I. 2. 289.
 πρὸς al. πρὸ I. D. Deor. XX. 3. 255. πρὸς al. ἔτι πρὸς ib.
 16. 267. πρὸς al. πρὶ I. Merc. Cond. 8. 664. καὶ μικρὸν
 τι πρὸς I. Catap. 8. 630. πρὸς τὴν πατρίδα ib. 23. 645.
 πρὸς pro ὑπὲρ III. Dem. Enc. 4. 494.
 προσάγω. προσάγωμαι &c. προσάγωμαι II. Jup. Conf. 5.
 630.
 προσαιτίω III. Pseudol. 30. 187.
 προσάρασσω II. 2. Ver. Hift. 17. 140.
 προσβάλλω II. Salt. 76. 309.
 προσβιάζω. προσβιάζει Edd. priores ἐμβιάζει II. pro
 Imag. 15. 498.
 προσγίλαω. προσγίλα al. προσμυλά I. D. Deor. VII.
 1. 220.
 προσέειμι I. Pisc. 38. 607.
 πρόστιμι I. Pisc. 13. 582. προσίται al. προσίτα I. D.
 Mort. XXI. 1. 421. προσιόντα ex Pell. προιόντα Edd.
 III. Meret. III. 284. ὅ ἢ πρόσσι III. Soloec. 3. 558.
 προσπιματῶν I. Merc. Cond. 29. 688.
 προσπειρίζω. προσπειρίζω III. Philopat. 9. 594.
 προσρηγορία I. Pisc. 22. 592.
 προσήκει reit. pro προσήκει II. Jup. Trag. 7. 650.
 προσήκης I. Pisc. 13. 582.
 προσήμι. προσήμιαι al. προσόψεται I. D. Mort. XXIII.
 3. 428.
 προσκαλίω I. Catap. 26. 648.
 προσκυνέω. προσκύνω al. προσκύνω I. Pisc. 39. 603.
 πρόκοπ al. πρόκοπ I. Cat. 19. 641. πρόσκαπ I.
 Cont. 1. 490. F. πρόσκαπ ib. 7. 498.
 πρόσδοσι I. Sacr. 1. 525.
 προσπατῆλαιος I. Cat. 13. 635.
 προσπῆλω II. Amor. 6. 404.
 προστίθηναι. προστίθηναι cum accus. I. Nigr. 18. 57.
 προστίθεν, al. προστίθεν I. Jud. Voc. 2. 84.
 προσφῆς II. Icar. 2. 753.
 προσφῆρας. προσφῆρας al. προσφῆρας I. D. Mar. IV. 2. 299.
 πρόσφορα III. Fug. 13. 372.
 πρόσκωπ al. προσωπίον I. Nigr. 11. 50. πρόσκω Edd.
 τρῶπ II. Amor. 52. 454.
 Προταγῆρας I. Pisc. 19. 589.
 προτιβήμι. προτιβήμι Edd. προσβήμι II. pro Imag. 5. 486.
 προτιμητέον II. Jup. Trag. 7. 651.
 πρότοι III. Jup. Trag. 47. 695.
 πρῆγρον I. Herm. 79. 823. πρῆγρον III. Dem. Enc. 22.
 507.
 καὶ πρᾶν III. Adv. Ind. 14. 111. πρᾶν al. πρότερον I.
 Tim. 47. 160.
 Πρωθῆτης I. D. Mort. V. 2. 346.

Hhhhh

πρᾶν

πρωίας Edd. πρὸ μιᾶς II. Amor. 39.440.
 πρωτεῖον. πρωτεῖον al. πρωτεῖον I. Tim. 55. 172.
 Πρωτεύς III. Adv. Ind. 14. 111. τὸ κακοδαίμων Πρω-
 τεύς III. Mort. Per. 42. 362.
 πρῶτον lege πρὸ τῆ III. Nav. 15. 258.
 πρῶτ' al. ὁ νομοθέτης ὁ πρῶτ' III. Mort. Per. 13. 337.
 πρῶτως forsan πρῶτ' al. II. Tyran. 21. 157. τῇ πρῶ-
 τως P. δὲ ἐν τῷ πᾶν ἀναθεῖναι τῇ πρῶτῃ I. D. Mort.
 XXX. 2. 451.
 πτερόν. τὰ πτερά ἀετρίλιμ' al. II. Gall. 23. 737.
 πτίττω. πτίττω Edd. πλῆττω I. Herm. 79. 823.
 Πτολεμαῖον συνότα II. Icar. 15. 769.
 Πυθαγόρας ὅτι II. Gall. 4. 709. ὁ Πυθαγορικὸς an Πυθα-
 γόρας I. Vit. Aucr. 2. 541.
 πύλη. δύο μὲν πόλεις II. 2. Ver. Hist. 33. 128. πύλας Edd.
 πύλον III. Dem. Enc. 35. 517.
 πύλων. πύλων al. προθύρον I. Nec. 12. 473.
 πῦρ ἐν τῇ καπνῷ βιαζομένη I. Nec. 4. 459. πῦρ ἀνα-
 κύνοντες II. 2. Ver. Hist. 2. 106.
 πυρεῖον. τὰ πυρεῖα συντηρήσας II. 1. Ver. Hist. 32. 95.
 πυρετός I. Citap. 6. 628.
 πυρίτης II. Jup. Conf. 8. 632. I. Sacr. 6. 531.
 ὁ Πυρρίης I. Vit. Aucr. 27. 567. ἀντὶ τῆς τῆς Πυρρίης I.
 Tim. 22. 133.
 πυρρίχη. τοῖς πυρρίχοις I. Pisc. 36. 605.
 πυρρίχισμα I. Pisc. 36. 605. I. D. Deor. VIII. 1. 226.
 πυρός' πυροί, v. Schol. I. Nigr. 7. 46.
 πῶς δὲ ἐς ὁρίαν intellectu συγγράφειν I. Somn. 1. 1.

P.

ῥάπτῃς I. D. Mort. IV. 1. 341.
 ῥαψῶδία. ἐκεῖν' ἀπήμεισε ῥ' ῥαψῶδων I. Cont. 7. 499.
 ῥέα. ῥέαν al. ἥραν I. D. Deor. XIX. 1. 249.
 ῥέα I. Pisc. 28. 597.
 ῥηνίχα II. Demon. 33. 387.
 ῥηγνύμενον II. Phal. Pr. 6. 193.
 ῥήμα. μὴ ῥήμα I. Vit. Aucr. 21. 561. ῥήματα al. χρά-
 ματα I. Pisc. 12. 580.
 ῥήτρα I. Merc. Cond. 2. 709.
 ῥήτωρ καλὸς I. Merc. Cond. 5. 659.
 ῥίπτω. ῥίπτω al. ῥίπτω I. Sacr. 6. 531.
 ῥίπτεις. ῥίφθῃαι al. ῥίφθαι I. Tim. 30. 143.
 ῥόδι al. ὅσον τῷ ῥοδίῳ Κολοσσῷ II. 1. Ver. Hist. 18. 84.
 ῥόδι. κατὰ ῥοὺν προχωρεῖ II. Jup. Trag. 50. 698.
 ῥατυλιανὸς II. Alex. 4. 211.
 ῥιθυίζω I. Pisc. 30. 599.
 ῥυθμὸς I. pro merc. Cond. 5. 713. ἐν ῥυθμῷ al. ῥυθμῷ
 absque ἐν I. Prom. 6. 32.
 ῥωμικὸς I. Merc. Cond. 24. 680.
 ῥωξάνη II. Imag. 7. 466.

Σ.

Σαγαλασῶν. Σαγαλασῶν Spanh. vuk Σαγαλασῶν II.
 Q. Hist. 32. 43.
 Σάγαρις. καὶ Σάγαρις καὶ γέρον II. Gymn. 32. 913.
 σαθρὸς. σαθρὸν Edd. σαθρὸν II. Par. 4. 842.
 σακκοφόιον I. D. Mort. IV. 1. 341.
 Σάλαμ' al. I. pro merc. Cond. 4. 711.
 Σαλαμίς. ὡς δὲ Σαλαμίς II. Jup. Trag. 20. 665.
 Σάμι' al. ἀντὶ Σαμίς Ταναγραῖ' al. II. Gall. 4. 709.

τὰ Σαμύσατα II. Q. Hist. 24. 33.
 Σαπέρης II. Gall. 22. 736. & III. Epist. Sat. 35. 414.
 Σαρδανάπαλ' al. I. D. Mort. XX. 2. 413.
 Σαρδιανὸς II. Jup. Trag. 43. 692.
 Σαρδόνιος γελῶντας II. Afri. 24. 592.
 σάριος I. D. Mort. XXVII. 4. 440.
 σατυράδης I. Zeux. 6. 843.
 σαφῶς al. σαφῶς I. pro Lapf. 6. 732.
 σεαυτοῦ al. ἐαυτοῦ I. Herm. 1. 739. σεαυτὸν al. σεαυτὸν II.
 Silt. 81. 312.
 Σέβαςος. κατὰ τὸ Σέβαςος I. Pisc. 26. 596.
 σεβίζω II. Afr. 7. 363.
 Σειληνός III. Bacch. 4. 78. Σειληνός Edd. Σειληνός III.
 Deor. Conc. 4. 529.
 Σειλην. ἐν τῇ Σειληνῶν μύθῳ III. Caluma. 30. 159.
 Σειρήν' al. οἱ τὸ Σειρήν κατοικαῖντες II. 1. Ver. Hist. 16. 83.
 ὁ Σειλευκὸς III. Macrob. 20. 222.
 σεμνῶς I. Necyom. 16. 479.
 σεύτλον. σεύτλον al. σευτλῶν I. Jud. Voc. 9. 94.
 σευα. ἐσπύρ' al. I. Herm. 23. 762.
 σημαίνω I. Vit. Aucr. 20. 559.
 σημαίνω. ἰδὲ σημαίνω I. Sacr. 15. 538.
 Σήρες. τοὺς Σήρας I. Cat. 21. 643.
 σῆς. ὑπὸ σῆτων III. Ep. Sat. 21. 404.
 σιάνω I. D. Mort. X. 9. 372.
 σίεω al. II. Imag. 1. 459.
 σίγμα. Lyfimachus in τ. mutavit I. Jud. Voc. 7. 90.
 Σικυωνί' al. τὸ Σικυωνίον πεδίον II. Icar. 18. 773.
 σιληπορδία II. Lex. 21. 346.
 σιλλανῶν. σιλλανῶν al. σιλλανῶν I. Prom. 8. 192.
 σίλφη II. Gall. 31. 749.
 σίτησις I. Prom. 4. 188.
 σκείραν II. Jup. Trag. 21. 866.
 Σκείραντες καὶ Πιτυοκάμπται II. Bis Acc. 8. 799.
 σκελετός I. Necyom. 15. 477.
 σκευαστός II. Alex. 21. 228.
 σκηνή. τὸ ἐπὶ τῇ σκηνῇ ἰκάσθαι βίον II. Icar. 21. 776.
 Σκηπίαν. Σκηπίαν' al. Σακπίαν' al. I. D. Mort. XII. 1.
 380.
 σκήψις II. Afri. 4. 571.
 σκία. σκιάς al. σκοῖς I. Nec. 13. 474.
 σκινδάλω al. III. Diff. cum Hel. 5. 243.
 σκολιός II. Bis Acc. 16. 811. σκολιὸν I. pro Lapf. 6. 732.
 σκόλοψ I. Merc. Cond. 3. 655. II. 2. Ver. Hist. 30. 126.
 σκοπεῖν. σκοπεῖν ἢ ὡς Ζεῦ παίζει πρὸς τοὺς ῥήτορας &c. I.
 Tim. 16. 126. κίεον σκοπεῖν II. Par. 9. 846.
 σκοπία. ἀπὸ τῇ σκοπῆς al. σκοπῆς I. D. Mar. I. 2. 289.
 σκοπιάζω III. Philopat. 19. 605. ἰσκαπιάζον lege ἰσκα-
 πιάζον ib. 23. 611.
 σκυδαλίζω I. Nec. 17. 481.
 Σκυθαί μ' II. Jup. Trag. 42. 690.
 σκύμνη. Hemst. σύμνη I. D. Mort. XXV. 1. 432.
 σκύφ' al. II. Q. Hist. 25. 34. ὁ σκύφον, ἀλλὰ Σισύφιος καὶ
 βάφ' al. III. Nav. 21. 262.
 σμίλη I. Catap. 15. 637.
 σοδῶν I. Catap. 3. 623.
 Σολεύς. ὡς κατὰ Σολέας I. Pisc. 19. 589.
 σοφιστὴς ἀνθρωπ' ἢ II. Gall. 18. 729.
 σοφὸς ἄνθρωπος III. Adv. Ind. 22. 118. τὸ σοφὸν ἐκείνους III.
 Hipp. 1. 66.
 σπαθῶν II. Gall. 29. 748.
 σπῆδον. ἰσπῆδισμὸν II. Phal. Pr. 3. 189.

- σπῆλυξ II. Bis Acc. 9. 801.
 σπυδαῖον. ἰσχυδαῖον ἀρχαῖον I. Tim. 49. 162.
 σπυδαῖα. αἱ ἀγαυὲς σπυδαῖαι al. τὰ ἀγαυὰ σπυδαῖα I. Cont.
 17. 513.
 σάδιον. Φρεῖ δ' αὖ τῷ σαδ' ἰού I. Cont. 8. 500. & masc.
 σαδὶς τριχίλις II. 1. Ver. Hist. 9. 77.
 σαβμὸς II. Icar. 1. 751.
 σῖγῶ. σῖγῶν ἢ δαμαμῶν I. D. Mort. XI. 4. 379.
 σῖλα. ἱεῖλα v. not. III. Ocyp. p. 667. σῖλλω Edd.
 σῖλω II. Alex. 11. 219.
 στίφαλ' al. τῷ στίφ' al. στίφ. τινος I. Nigr. 32. 74.
 σιγματίας I. Catap. 24. 645.
 σιγγίς II. Lex. 2. 320.
 Σταῖ. τὴν σῶν II. Jup. Trag. 32. 679.
 σκαῖος II. Afm. 22. 589.
 σόμα. ἀπὸ σόματ' I. D. Mort. XII. 3. 384.
 σρατιάς Edd. σρατιάς II. Amor. 6. 404.
 σρατιά Solan. pro σρατία II. Alex. 27. 236.
 σρατιώκοι. σρατιώτικ' al. σράτ' I. D. Deor. XVIII. 1.
 248.
 Σταρσίονη II. Icar. 15. 769. & III. Calumn. 14. 144.
 στέλλη I. Nec. 14. 475.
 στέλλω I. Vit. Auc. 9. 549.
 Σταῖκος II. 2. Ver. Hist. 18. 115. ὅτι Σταῖκος ὁ Σωκράτης
 I. Herm. 15. 754. Σταῖκ' ἔστι μόνον al. Σταῖκ' ἔστι
 μόνον al. Σταῖκ' ἔστι μόνον ib. 36. 770.
 στωμύλ' I. Vit. Auc. 15. 555.
 σὺ. σὺ al. σοί I. Tim. 56. 172. & I. Cont. 2. 492. σὺ al.
 σοί I. D. Mort. XXII. 1. 423. σοί omisum. I. D.
 Deor. XX. 16. 267. II. Sil. 4. 268. σοί restit. pro γέ
 II. pro Imag. 24. 503. ἡμῶν Edd. ἡμῶν III. Nav. 38.
 273. ἡμῶν recept. pro ἡμῶν II. 2. Ver. Hist. 27. 125.
 & II. Bis Acc. 20. 815. ἡμῶν al. ἡμῶν I. Tim. 40. 152.
 ἡμῶν bene Fl. cet. ἡμῶν III. Ep. Sat. 29. 410. ἡμῶν
 al. ἡμῶν I. Jud. Voc. 2. 83.
 συγγραφεύς. συγγραφεύς Edd. male συγγραφεύς
 II. Q. Hist. 31. 40. συγγραφέας marg. A1W. συγγρα-
 φῶτα ib. 34. 44.
 συγκεκατ' ἡμῶν Solan. συγκεκατ' ἡμῶν Edd. III. Ep. Sat.
 28. 409.
 συγκειμαι. συγκειμαι al. συγκειμαι I. pro merced.
 Cond. 5. 713.
 συγκρίνω I. Herod. 8. 838.
 συγκροτή. συνεκρίναν II. Phal. Pr. 4. 191. συγκροτῶν
 III. Conv. 18. 432.
 σύγκρημα I. Tim. 41. 152.
 συγκρημα I. Tim. 41. 152.
 συμδαλῶν III. Macrobi. 1. 208.
 σύμβαμα I. Vit. Auc. 21. 561.
 συμβόλαιον II. Afm. 1. 567. σύμβολον al. συμβόλαιον I.
 Catap. 4. 625.
 σύμβολ' al. καὶ συμβόλους τοὺς σῖας III. Adv. Ind. 1. 99.
 συμφύει. συνηχῆς congressus es. I. D. Mort. XIV. 2.
 395.
 συναγωγῶν. συναγωγῶν al. ἀγαγῶν I. Prom. 4. 29. συνα-
 γῶν Edd. συναγῶν II. Q. Hist. 47. 59.
 συναλίσσω. συνηλίσθησαν Solan. συνηλίσθησαν Edd. III.
 Philop. 12. 40.
 συνανασπάω. συνανασπάω al. συναρπάω I. Cat. 18. 641.
 συνδαιττής III. Ep. Sat. 36. 416.
 σὺνέμι. σὺν al. σὺν I. D. Deor. XXII. 2. 270. καὶ α-
 γῶν al. σὺν κατὰ γῶν I. D. Mort. XVI. 5. 405.

- στυπιδάμω. στυπιδάμω al. στυπιδάμω I. Prom.
 13. 195.
 στυπιδάμω. ἀγαθὸν στυπιδάμω I. Tim. 33. 146.
 στυπιδάμω I. Pifc. 22. 592.
 στυπιδάμω. ὁ στυπιδάμω quis. I. Somn. 9. 13.
 τὰ στυπιδάμω III. Calumn. 23. 153.
 στυπιδάμω II. Amor. 18. 418.
 στυπιδάμω. στυπιδάμω al. ἀντίς al. στυπιδάμω I. D. Mort. VI.
 3. 351. στυπιδάμω, σῖας ex emendat Solan. II. Alex. 32.
 240. στυπιδάμω restit. pro στυπιδάμω II. Salt. 64. 303.
 στυπιδάμω Edd. στυπιδάμω III. Philopat. 1. 584.
 στυπιδάμω II. Phal. Pr. 1. 187.
 στυπιδάμω I. Cat. 15. 637.
 στυπιδάμω II. Bis Acc. 11. 804.
 στυπιδάμω I. Pifc. 23. 593.
 στυπιδάμω I. Pifc. 10. 579.
 στυπιδάμω I. Vit. Auc. 14. 554.
 στυπιδάμω III. Dea Syr. 8. 456.
 στυπιδάμω. τὸ στυπιδάμω al. τὸ στυπιδάμω I. Jud. Voc. ro. 96. σ-
 ρίζοντι forte στυπιδάμω I. Merc. Cond. 10. 665.
 Σὺρ' Edd. Σὺρ' volunt al. λήρ' alii. III. Macrobi.
 22. 224. κακῶς τὸ Σὺρ' II. Bis Acc. 14. 808.
 σὺρ' II. Jup. Trag. 53. 701.
 συσπιδάμω III. Nav. 2. 249.
 σὺφαρ I. Herm. 79. 823.
 σφακτηρία I. pro Lapf. 3. 727.
 σφάλω I. Cont. 1. 490.
 σφίτερ' al. σφίτερ' sc. ὅδ' II. Afr. 29. 372.
 σφηνόπῳ III. Ep. Sat. 24. 406.
 σφηνόπῳ. σφηνόπῳ al. Edd. male σφηνόπῳ II. Amor. 12. 409.
 σφηνόπῳ III. Philop. 4. 167.
 σφηνόπῳ. σφηνόπῳ ὁφθαλμοῖς ἐντετυπωμένα I. Somn. 8. 12.
 Σωκράτης II. 2. Ver. Hist. 23. 121. I. Pifc. 1. 570. II.
 Jup. Trag. 48. 696.
 σῶμα. ὁ μὲν τὸ σῶμα πρῶτον II. Par. 41. 864.
 Σαπολῖς II. Lex. 18. 339. vel potius 343.
 σωφρονῶ II. 2. Ver. Hist. 36. 131.
 σωφρονίζω. σωφρονίσαντα Edd. σωφρονήσαντα II. Abdic.
 15. 172.
 σωφρονικός al. σωφρονισκ' I. Tim. 54. 170.

T.

- Τάζω I. Cont. 1. 489.
 τακρός I. Catap. 5. 626.
 ταλαντίω I. Jud. Voc. 2. 84.
 Τάλλω I. Pifc. 42. 610.
 ὦ ταν al. ταν ο' amice II. Gall. 17. 727.
 Τάνταλ' I. Catap. 29. 650.
 ταπεινῶς alii ταπεινός I. Nec. 17. 480.
 ταριχοπῳ I. Nec. 17. 480.
 Ταρτησῖ' al. Ταρτησῖ' Edd. pr. Ταρτησῖ' III. Macrobi.
 10. 214.
 Ταῦγιτος. τὸ Ταῦγιτε al. τὸ Ταῦγιτον I. D. Deor. XIV.
 2. 239.
 Ταῦρ' I. Prom. 17. 200. ταῦρ' ἰνία I. Sacr. 2. 528. αὖ
 ταῦρ' II. Jup. Trag. 44. 692.
 ταφῶ. σῆς ταφῶς al. τ' ἐκεί σῆς ταφῶς I. Tim. 6. 112.
 ταφῶ. ταφῶν τινά II. Jup. Trag. 45. 693.
 τάχιστα Edd. μάλιστα III. Rhet. Pr. 1. 2.
 τίνω vide notas III. Ocyp. p. 666.
 Τιμισίας I. Nec. 21. 484. II. Gall. 19. 731.

Hhhhh 2

τῷ

τείχε^ο, τὸ τείχε^ο καθήκειτο II. 1. Ver. Hist. 21. 86.
 τεκμαίρω I. Herm. 1. 739.
 τέκνον, τέκνα τῷ Ἡρακλεῖ I. D. Deor. XIII. 2. 237.
 τεκταίνω, ἐτεκταίνετο II. Icar. 8. 759.
 τελευτῶν adverb. I. Herm. 67. 809.
 τελέω, τελεῖν al. ἐλθεῖν I. Tim. 20. 130. τελεῶν εἰς ἐνεήκων-
 τα ἔτη III. Macrob. 10. 215. ἐτελέθημεν III. Navig.
 11. 255.
 τελώνης I. Necyom. 11. 471.
 τερατιόμομαι I. D. Deor. XVI. 1. 244.
 τερατυργία II. Icar. 6. 757.
 τερετίζω, τερετίζοντο^ο al. τερετίζοντο^ο male I. Merc.
 Cond. 33. 692.
 Τερψιχόρη II. Imag. 16. 475.
 τετρακτύς I. pro Lapf. 5. 731.
 τίτλαρα improbatur I. Jud. Voc. 7. 90.
 τέχνη, τῷ τέχνῃ al. τὰ τέχνη I. Pifc. 20. 590.
 τηλικούτο^ο, τηλικούτων al. τηλικούτων δύναμιν I. Halc. 6.
 182.
 τήμερον I. Jud. Voc. 7. 90.
 τίβι^ο refist. pro τίβους III. Meret. IX. 304. τίβι^ο II.
 Gall. 29. 747.
 πιθασός I. Merc. Cond. 20. 675.
 τήλη III. Adv. Ind. 17. 114.
 Τίμαρχ^ο Solan. Ἀτίμαρχ^ο III. Philopf. 4. 166.
 τιμάω I. Prom. 4. 188.
 τιμῶντες refist. pro τιμῶμεν II. Tox. 1. 508.
 τις, ὁ δὲ τις αὖ πάλιν I. Nec. 4. 461. τις pro τις Gnj.
 III. Tragop. p. 661. τι al. τινι I. D. Mort. XIII. 2.
 391. τί al. ὅτι, δ, τι interdum recte pro τί I. Cont.
 18. 515. τί δὲ Edd. τί δὴ II. Par. 42. 864. τίς γα
 Edd. al. τίς γα. Gr. τί σιγάς; I. Herm. 80. 824.
 τίσις III. Pseudol. 30. 187.
 Τισιφών I. Catap. 23. 644.
 τιτρώσκω, τιτρώσκεαι al. τετρώσκεαι an τι τρωθήσεαι; I.
 Herm. 28. 768.
 Τιτυός II. Jup. Conf. 17. 639.
 τοι al. τι I. Nec. 10. 470. τοι al. τὸ male I. Halc. 3. 180.
 τοί γάρτοι II. Jup. Conf. 13. 636. τοι al. τι I. Prom.
 3. 27.
 τοῖον πῖθον al. aliter III. de Dipf. 6. 238.
 τοιοῦτο^ο, τοιαῦτα al. τοιούτων I. D. Deor. X. 2. 230.
 τοιούτων I. Herm. 37. 780. τοιούτων al. τοιοῦτοι III.
 Cyn. 13. 546. I. Herm. 29. 770.
 τοίχῃ ἄρχαν II. Jup. Trag. 49. 697.
 τόλμη, ἀνεκαλύτο ἢ τόλμης I. D. Mort. XXVII. 2. 438.
 τοξάριον I. D. Mort. XIV. 2. 395.
 τόξον al. ξύλον I. D. Mort. XVI. 3. 403.
 τόπος^ο, τόπον, Solan. τροπήν I. Prom. 8. 191.
 τоруνη I. Cont. 7. 499.
 τοσοῦτο^ο, ὡς τοσοῦτα II. Tox. 22. 531. τοσαῦτα & τοι-
 αῦτα confusa II. Jup. Conf. 10. 634. τοσοῦτος & τοι-
 οῦτος I. Scyth. 10. 870.
 τότε an τότε III. Mort. Per. 33. 354. τότε refistit. pro
 τίποτε II. Imag. 13. 472. τότε Hemstb. τότε I. Tim.
 49. 163. τότε deorat II. Salt. 25. 283. τότε δὴ I. Vit.
 Aucr. 27. 568.
 Τραγικός δὲν Τραγικόν II. Imag. 21. 479. τὸ τραγικόν
 ἐκείνο II. Bis Acc. 33. 832.
 τραγῳδία πᾶσα II. Gall. 24. 738. τραγῳδίας Edd. τρα-
 γῳδαίς III. Nero 10. 642.
 τραγῳδός, οἱ τραγῳδοί II. Jup. Trag. 41. 688.

τρέμεις II. Lexiph. 2. 321. τρέμειν παρὰ τῷ Π. Pseudol.
 29. 186.
 τρέψω, τροπάζω al. τροπάζω I. D. Deor. XVIII. 2. 248.
 τρέψω I. Merc. Cond. 7. 662.
 τρέψων III. Cyn. 1. 539.
 τριγλώχιν III. Pseudol. 29. 185.
 τρίζω, τετριγύμαι I. Nec. 11. 471.
 τρικάραν^ο III. Pseudol. 29. 185.
 τριπλό^ο, τὴν τὸ τριπλόν I. Cont. 9. 502.
 τρίς al. τρεῖς I. Vit. Aucr. 23. 564.
 τρίτης al. τρίτη II. Salt. 26. 283.
 τρόπ^ο leg. χρῆν^ο I. D. Mort. III. 1. 238.
 τροπῶν, τετροπῶται I. Catap. 1. 621.
 τροπῶν I. D. Mort. IV. 1. 341.
 τροφή σου λείπει^ο II. Gall. 5. 710. τροφῆς al. τροφῆς
 III. Pseudol. 18. 176.
 Τροφῶν^ο I. D. Mort. III. 1. 338.
 τρυβλίον I. Tim. 54. 171.
 τρυγῶν I. Catap. 5. 627.
 τρυφῶν I. D. Mort. XX. 2. 413.
 Τρύπας I. D. Mar. IX. 1. 311.
 τρώτος emendat. pro πρῶτο^ο III. Calumn. 15. 145.
 τυγχάνω, τύχη al. τύχει I. D. Mort. XXIII. 1. 426. τυρ-
 χάνοι Edd. τυγχάνω II. Abd. 15. 172. τυχῶν I. D.
 Mort. I. 1. 331.
 τυμωρεύω II. Jup. Trag. 52. 700.
 τυμπαήτρια I. Somn. 12. 17.
 τυμπάνον I. Catap. 6. 637.
 τυπῶν, τυτυπῶν^ο II. Dem. 16. 382.
 τυραν^ο I. Cat. 1. 620. τυράννῃ καὶ τυράννῃ II. Bis Acc.
 32. 831. τοὺς δὲ Σικελίᾳ τυράννῃς I. D. Mort. XX. 5.
 418. τυράννῃς σαφούς πολλοὺς γυνάκας II. Ph. Fr. 7. 194.
 τυφλός II. Gall. 6. 712. & II. 2. Ver. Hist. 20. 118.
 τυφ^ο, λαβὼν ὁ τυφ^ο I. Tim. 28. 140. τυφῶ al. πλω-
 τον I. D. Mort. X. 4. 366.
 τύχη, τυχῶν] γράφεται, τυχῶν I. Halc. 5. 181.

Y

ὕδροφορία ἢ ὑδροφορήσις, I. D. Mar. VI. 3. 305.
 ὕδωρ I. D. Mort. XVII. 2. 407. ὕδωρ ἐπιτραπέζιον I.
 Herm. 68. 810. ὕδατο^ο μολιπλάσιον I. Pifc. 10. 579. ὕ-
 δωρ^ο ὕδατο^ο I. Cat. 21. 643.
 ὕειος, τοὺς Ἀλκίους ὕειος δύο I. Cont. 3. 424. Ἀλκίονος &
 Σερμύλης υἱοί I. D. Deor. XXIV. 2. 276. ὡς Ποσειδῶνα
 υἱός II. Alex. 59. 263.
 ὑμῖν^ο, ὑμῖν^ο al. ὑμῖν^ο I. Prom. 19. 102.
 ὑπάγω, ὑπαγάγωμαι al. ὑπαγωμαι I. Cat. 9. 631. ὑπά-
 γων III. Calumn. 8. 137.
 ὑπαλάττειν Graec. ἐναλάττειν Edd. III. Soloec. 10. 581.
 Ὑπαρχ^ο, ἢ Ὑπαρχῆς II. Bis Acc. 4. 797.
 ὑπαιμι, βί^ο τὴ ἀρχὴν ὑπῆ^ο I. Nigr. 26. 64. ὑπαίμαι I.
 Sacr. 11. 535.
 ὑπείσμι, ὑπείσμιον al. ἐπισμῶν I. Tim. 14. 124.
 ὑπὲρ al. ὑπὲρ II. Amor. 38. 439. ὑπὲρ I. Pifc. 5. 575.
 ὑπὲρ ἢ πᾶσι II. pro Imag. 10. 490. ὑπὲρ πάντων I.
 Pifc. 24. 594.
 Ὑπέρω I. D. Mort. IV. 1. 342.
 ὑπερῶν al. ὑπὲρ ἅν^ο I. D. Deor. IV. 2. 209.
 Ὑπερβολ^ο, Ὑπερβολὴ τάχα ἢ Κλίον I. Tim. 30. 142.
 ὑπερδιατύνω II. Eun. 2. 351.
 ὑπερδιατύνω I. Herm. 26. 766.

ἀπερπατήσω. ἀπερπατοῦμαι ἢ νεκρῶν solvere pro mortuis I.

D. Mort. XXII. 2. 424.

ὑπερμερῶ I. Herm. 67. 809. M. Tox. 44. 551.

ὑπερφρανοῦντας al. ὑπερφρανοῦντας I. Nigr. 31. 73. ὑπερ-
φαιῶ quis ib. 19. 58.

ὑπερμύχουμαι I. Pisc. 23. 593.

ὑπερπεπαῖν I. Catap. 27. 649.

μυθ' ὑπερτίει al. μὴγ' αὐτῷ I. Nigr. 27. 66.

ὑπερφαιῶν, εἰς δόξαν ὑπερφαιέται I. Herm. 51. 792.

ὑπερφυσάω I. Cont. 19. 516.

ὑπηγίμῳ I. Sacr. 6. 531. I. Harm. 4. 857.

ὑπηγητής I. Sacr. 11. 535.

ὑπεργουρῶν al. ὑπεργουρῶν I. D. Mort. VII. 1. 355.

ὑπὸ in Schol. male pro ἐπὶ I. Tim. 2. 103. ὑπὸ al. δὲ
legunt I. Somn. 2. 4. ὑπ' al. ἐπ' I. D. Mort. XVI. 4.

404. ὑφ' al. ἐφ' I. Herm. 76. 820. ὑφ' αὐτοῦ] ἐπ'

αὐτοῦ I. Tim. 30. 143. ὑπὸ φησὶ ὑποπιπτοῦρῶν Edd.

pr. II. Jup. Trag. 33. 681. ὑπὸ, pro ἐπὶ III. Calum.

12. 141. ὑπ' αὐτῷ al. ἐν αὐτῷ Edd. II. Salt. 16. 277.

ὑποδάλλω. ὑποδαλῶρῳ al. ἐπιδαλῶρῳ I. D. Deor.

XI. 2. 232.

ὑποδαλῶρῳ αὐτῷ III. Adv. Ind. 4. 102.

ὑποδέρχω. ὑποδέρεργῶ II. Gall. 8. 714.

ὑποδίδωμι. ὑποδίδωμι al. ὑποδίδωμι I. Nec. 4. 459.

ὑποδύχομαι II. 2. Ver. Hist. 36. 131.

ὑποδύχῃ al. ὑποδύχῃ II. 2. Ver. Hist. 34. 130.

ὑποδραματουργία II. Jup. Trag. 1. 644.

ὑποδύω I. Pisc. 26. 596.

ὑποκρίνω I. Cat. 19. 642.

ὑποκριτόρῳ III. Calumn. 24. 154.

ὑπολαμβάνω. ὑπολαμβάνοντες III. Calumn. 17. 148.

ὑπόλοιπῳ al. ἐπίλοιπῳ I. D. Deor. V. 2. 214.

ὑπόμνησῳ II. Icar. 29. 786.

ὑποτίθω. ὑποτίθω νόμος II. Afr. 19. 368.

ὑποπλάττω. ὑποπλάττω III. Fug. 25. 377.

ὑπόπτειν. ὑπόπτειν al. ὑπόπτειν I. Somn. 15. 20.

ὑπορρέουσιν Solan al. ἐπὶ ὑπέρους III. Ep. Sat. 24. 406.

ὑποτονοβοῶ I. Necyom. 7. 466.

ὑποφαιῶν. ὑποφαιέται] C. ὑποφαιῶν. V. ὑποφαιῶ I. Tim.

4. 108. in Schol.

ὑποφαιῶν. ὑποφαιῶν al. ὑποφαιῶν I. Nigr. 33. 75.

ὑσπληγῆ I. Catap. 4. 625. ὑσπληγῆ ὑσπληγῆ I. Tim. 20.

130. ἢ ὑσπληγῆ III. Calum. 12. 141.

ὑσπληγῆ τὸ μύγα III. Pseudol. 9. 169.

ὑφαιρέω. ὑφαιρέω antea male ὑφαιρέω I. Prom. 9. 192.

ὑφίλκω. ὑφίλκω al. ὑφίλκω I. D. Deor. VII. 3. 221.

ὑφηνόχῃ ὑφηνόχῃ al. ὑφηνόχῃ I. Somn. 15. 20.

ὑφίστημι. ὑφίστημι al. ὑφίστημι I. Tim. 40. 152.

ὑψαυγής II. Icar. 4. 756.

ὑψιβερέτης II. Icar. 10. 761.

Φ.

Φαίβαν. πόσοι Φαίβοντες I. Tim. 4. 108.

Φαίω I. Pisc. 8. 577. Φαίνομαι. Φανίην al. Φανίην male.

I. Prom. 7. 35.

Φάλαρις II. 2. Ver. Hist. 23. 120.

Φαληρικόν Schol. scribit ἐν τῇ Φαληρικῇ I. Halc. 8. 184.

Φαλκός II. 1. Ver. Hist. 30. 94.

Φανός. Φανάτα Edd. Φανάτα II. Q. Hist. 44. 57.

Φαντιζέ I. Vit. Auc. 5. 544.

Φάω Boiv. Χαῶ III. Tragop. p. 650.

Φάρμακον I. Tim. 55. 172.

Φάσκω. Φάσκω al. Φάσκω I. Pisc. 37. 606.

Φάων I. D. Mort. IX. 2. 361.

Φαίδωδ' emendatum pro Φαίδωδ' II. Gymn. 35. 915.

Φαλκός II. 2. Ver. Hist. 45. 138.

Φέρω. Φέρω al. τῇ τῇ αὐτῇ μίση I. Cont. 8. 500. ἢ μὴ τε.

Φέρω al. Icar. 20. 775. Φέρω al. σῦν al. I. pro.

merc. Cond. 1. 705.

Φευγέριον I. Tim. 43. 155.

Φεύγω. Φεύγω rest. pro Φεύγω I. Herm. 81. 825. Φεύγω.

ἐπικλίναντες al. ἐπαυσαν ἐγκλίναντες II. 1. Ver. Hist.

17. 84. Φεύγω exfulare II. Tox. 17. 526. Φυγῶν al.

Φυγῶν I. pro merc. Cond. 4. 712. Φεύγων ἐκείθεν II.

Par. 43. 868. τῷ Φεύγων al. τῷ Φεύγοντι II. Afri. 51.

619.

Φημι. Φῆς L. Φασί I. Cont. 18. 515. Φῆς al. ἔφης I. D.

Mar. XI. 2. 318. Φασί al. εἰσι I. D. Mort. I. 3. 334.

Φασί ἢ &c. I. Cont. 8. 500. Φασί Solan. pro Φησι.

III. Calumn. 14. 144. ἔφην Edd. ἔφην II. Amor. 29.

429. ἔφην al. ἔφης I. D. Mar. IX. 1. 311. εἰπὶ μοι ἔφην.

ω Τιμόθεε I. Harm. 1. 850. Φῆσι ex f. Φησι al. III.

Rhet. Pr. 9. 9.

Φθάνω. σὺν ἂν Φθάνω I. Vit. Auc. 26. 566. ἐπὶ σὺν ἂν.

Φθάνω τις I. pro merc. Cond. 11. 720. σὺν ἂν Φθάνω.

τις II. Tox. 2. 509. Φθάνω al. Φθάνω III. Conv. 2.

419. ἔφθην & ἔφην I. Pisc. 29. 598.

Φθιρίξω v. notas III. Ep. Sat. 26. 408.

Φθόνος Edd. Forf. Φόνος III. Mort. Per. 37. 358.

Φιλανίς II. Amor. 28. 429.

Φιλαταιρῳ II. Tox. 7. 514. cum Φιλαιτῳ confus.

III. Macrob. 12. 216.

Φιλίς confus. cum Φιδίω III. de Dipf. 9. 239.

Φιλοπιδής al. Φειδπιδής I. pro Epaf. 3. 727.

Φιλοκκινῶν & Φιλόνεικον II. Icar. 24. 780.

Φιλοκκινῶν II. Abd. 4. 162.

Φιλοκτῆτης. Φιλοκτῆτης al. Φιλοκτῆται I. Tim. 6. 112.

Φιλοκκισία I. D. Mar. VIII. 2. 309.

Φίλῳ. τοὺς φίλους al. τῷ φίλῳ I. Tim. 8. 114. τίς γὰρ ἦν.

σοι φίλῳ; I. Cat. 11. 632. φίλον ποιήσαντο & φιλο-

ποιήσαντο I. Scyth. 11. 871.

Φιλοσοφῶν. ὅσοι φιλοσοφοῦσι I. Herm. 53. 794. Φιλοσο-

φῶντα al. Φιλόσοφοι I. Tim. 57. 174.

Φιλοσοφία. Φιλοσοφία al. Φιλοσοφίαν I. Nigr. 14. 53. Φι-

λοσοφίας Hemst. μιδαφορίας I. pro merc. Cond. 12.

721. Φιλοσοφίαν δὲ τίς &c. II. Par. 28. 858.

Φιλόσοφῳ I. Tim. 55. 172. Φιλοσόφῳ al. Φιλοσόφῳ al.

Φιλοσόφῳ I. Prom. 7. 35. ἄριστος ἢ Φιλοσόφῳ II. pro

Imag. 28. 506.

Φιλοτησία I. Merc. Cond. 16. 672. Φιλοτησία III. Conv.

15. 428. Φιλοτησίας III. Ep. Sat. 33. 413.

Φιλοτιμίας ὑποκακισμένος III. Calumn. 27. 158.

Φιλοφρονησόμεναι al. Φιλοφρονησόμεναι I. Tim. 48. 161.

Φιλοφροσύναις III. Ep. Sat. 34. 414.

Φιλόχορῳ I. Pisc. 52. 619. & I. D. Deor. XX. 16. 266.

Φιμός I. Vit. Auc. 22. 561.

Φινεύς. Φινέα recept. pro Ἰφία II. pro Imag. 20. 500.

Φλυκταίνη pustula, I. D. Mort. XX. 4. 416.

Φοίνιξ. ἢ μὴ Φοίνιξ ἔτη βιῶν I. Herm. 53. 793.

Φοιτάω. Φοιτῶν Ἀττικῶς ἀντὶ τῷ Φοιτῶν I. Somn. 1. 1.

Φόλῳ. τῷ Φόλῳ III. Conv. 14. 428.

Φορεύω I. D. Deor. XVI. 1. 244.

Φορεύει vide notas III. Meret. XIII. 318.

Hhhhh 3

Φ.

798 INDEX IN SCHOLIA ET VARIAS LECTIONES.

φόνε II. Gymn. 19. 899. φόνον Pell. φθόνον III. Dea Syr. 18. 465.

φρόν I. pro merc. Cond. 13. 722.

φράζω. ὁ δὲ φράσαι al. ὁ μὴ φράσαι I. Tim. 43. 155.

φρατρία I. Herm. 24. 762.

φρενής III. Calumn. 3. 128.

φροῖμιον. φροίμις al. προοίμις II. Q. Hist. 14. 20.

φροντίς. & φροντίς Ἰπποκλείδῃ I. pro merc. Cond. 15. 724.

φρυξ. φρύγα I. Tim. 30. 142.

τῇ φυγῇ Edd. pr. τ' φυγῆς II. Afin. 23. 592.

φυκ I. Bisc. 12. 580.

φυλάκι I. al. φινάκιος al. φυλακήσις I. D. Mort. XXII.

1. 426.

φύρω I. Prom. 13. 195. II. Afin. 31. 601.

φυσάω I. Necyom. 12. 473.

φύσεις III. de Dipf. 9. 239.

Φωκίων II. Jup. Trag. 48. 696.

φῶς] θείος III. Philopat. 13. 598.

X.

Χαίριφον I. Herm. 15. 754.

χαίρω. & χαίρω III. Dem. Enc. 5. 494.

& χαλεπῶς II. Gall. 2. 705.

χαμαι II. Lex. 1. 319. τ' χαμαὶ ἐρχομένων II. Icar. 6. 757.

χαμαιτυτῆον lupanar I. D. Mort. X. 11. 374.

χαμενιον II. Afin. 51. 618.

χαρίεις. & χάριεν al. χάριεν τι al. & χαρίεντα I. Prom.

3. 28.

χαρίζομαι. χαρισάμενος al. χαρισάμενος I. D. Mar. IX.

1. 312.

ᾧ Χαρίκλεις II. Amor. 51. 454.

χάρις. χάριν εἶσομαι I. Cat. 28. 650.

χάσμιον. χάσμιον μεγάλον II. 2. Ver. Hist. 43. 136.

χειμῶν. ἐν χειμῶνι I. Haic. 1. 176.

χῆρ. τὸ δίκαιον ἐν τῇ χερὶ I. Pifc. 10. 578. χερῶν al. τῆ-

χῶν I. Tim. 12. 120.

χελάνη I. D. Deor. VII. 4. 223.

κατὰ χηνῶν II. Icar. 9. 759.

ὁ χηνίσκος II. Jup. Trag. 47. 695.

χλευασμός I. Pifc. 25. 595.

χολῇ Edd. male χολῇ III. Pseudol. 1. 162.

χραῶν. ἐχρα pro ἐχρη II. Alex. 22. 229.

χράσσομαι I. Cont. 17. 513. δὲ ἔχουσιν οἱ χρῆσονται I. Tim.

28. 140.

Χρέμης. Χρέμητος al. Χρέμειδος I. Tim. 30. 142.

τὸ χρεῖον fatum I. D. Mort. XXVII. 9. 444.

χρη. ὅτε ἐχρην I. Pifc. 20. 590. τί γὰρ χρὴ ποιεῖν al. τί γὰρ &

χρη I. D. Deor. VIII. 1. 225.

χρημα. ρητῶν ἐκαστον χρημάτων II. 1. Ver. Hist. 20. 86.

χρημα al. ἄημα II. Q. Hist. 57. 66. καὶ ἀφροσύνη χρημά-

των I. Nec. 4. 461.

χρηματίζω II. Q. Hist. 48. 59.

ἐς χρηματισμὸν III. Fug. 20. 375.

χρησιμ I. al. χρησιμω I. D. Mort. XIV. 1. 394.

χρη I. al. χρῆ I. Pifc. 46. 613.

χρυσήσι pro χρυσόσι III. Dea Syr. 30. 476.

χρυσή γὰρ εἰμι II. Jup. Trag. 10. 652.

χρυσίον τυτὶ I. Pifc. 45. 612.

χρυσίς I. D. Deor. II. 2. 206.

χρυσός I. pro Lapf. 1. 724. ἄσπερ τὸ χρυσὸν ἐκπύρ ἐ-

δοι II. Gall. 1. 703.

χρυσόφορος I. D. Mort. XIV. 2. 396.

χρυσόχειρ. χρυσόχειρ I. Tim. 20. 131.

χύτερ. χύτεραι ποικίλαι II. Par. 4. 841.

χῶμα I. Scyth. 2. 861.

χωρεῖ I. D. Mort. VI. 2. 348.

χωρίον I. Necyom. 22. 486.

Ψ.

Ψεδός raras crines habens, I. D. Mort. XXV. 1. 434.

ψήττα τις I. Pifc. 49. 617.

ψήφ I. al. δῶρα τ' ψήφ al. τ' ἡπες I. D. Deor. XX. 11.

262.

ψαφοφορία I. Pifc. 24. 594.

ψιλος. ψιλον al. ὑψηλον I. Sacr. 15. 539.

ψοφοδεις I. Scyth. 3. 862.

ψόφος I. Jud. Voc. 2. 84.

ψύττα III. Ep. Sat. 35. 415.

ψυχρολογία al. ψευδολογία I. D. Mort. XVI. 5. 405.

ψυχρός I. Prom. 4. 188.

ψυχροτέρως II. Icar. 24. 781.

Ω.

Ω παῖ al. ᾧ παῖ I. Herm. 55. 796.

ᾧδιν. ᾧδιν ὄρ I. Q. Hist. 23. 31.

ᾧθεῶ. ᾧθεῶς al. male αἰθεῶς I. Pifc. 44. 611.

ᾧκυπτερα alae II. Icar. 3. 754.

ᾧλήνη II. Icar. 3. 755.

ᾧμ I. Cont. 1. 490.

ᾧν Edd. ᾧν II. Astr. 3. 361.

ᾧνόμοι I. D. Mort. IV. 1. 342. I. Vit. Auc. 25. 566.

ᾧν I. Sacr. 2. 528.

ᾧρα. μὴ ᾧρασιν ἰκονίμω II. Salt. 5. 270.

ᾧρίζειν Graev. ᾧρίζειν II. Par. 43. 868.

ᾧράνη v. notas III. Tragop. p. 655.

ᾧρῶ Edd. ᾧρῶ II. Astr. 27. 372.

ᾧρῶμαι. ᾧρῶμαι al. ᾧρῶμαι I. D. Mort. X. 13. 375.

ᾧρῶν vulgo ὄρῶν III. Hipp. 8. 74.

ᾧς male aberat I. Herm. 35. 777. & II. Alex. 19. 227.

ᾧς Edd. ᾧς Marcell. III. de Donio 14. 197. ᾧς al. ᾧς

male II. Q. Hist. 40. 54. ᾧς] al. ᾧς I. Tim. 55. 171.

ᾧς ἰκαστοί al. ᾧς ἰκαστοὶς ἰδοῦμαι II. 1. Ver. Hist. 15. 81.

ᾧς insertum ex O. II. Jup. Trag. 25. 669. ᾧς τ' ἐκεί-

της III. Ner. 5. 639. ᾧς τις non ᾧς τις II. Tox. 44.

552. ᾧς ἔδ' οἱ I. Merc. Cond. 6. 661.

ᾧσιν lege ᾧς III. Philop. 32. 59.

ᾧς ποτε Edd. ᾧς ποτε II. Gall. 13. 722.

ᾧς emendatum ᾧς Edd. III. de Domo 12. 197.

ᾧφίλιμα I. Nigr. 26. 65.

ᾧφίλιον. ᾧφίλιον al. ᾧφίλιον male I. Cont. 20. 517.

I N D E X

G R A E C U S N O T A R U M

A D L U C I A N U M.

A.

Ἀδελφ. Ἀδελφοὶ ἰσοῦσαι II. Lex. 3. 324.
 Ἀδελφίδην. Ἐφίση I. Vit. Aucr. 12. 552.
 Ἀδελφ. I. Merc. Cond. 36. 695.
 Ἀδελφίδης II. Imag. 10. 468.
 Ἀδελφ. III. Hipp. 2. 68.
 Ἀδελφίδης II. Dem. 29. 386.
 Ἀγαθός. ὅτε ἐπ' ἀγαθῷ I. Herm. 50. 791. ἀγαθὴ τύχη
 III. Deor. Conc. 14. 536. ὅτε ὡ ἀγαθῇ I. Somn. 17.
 22. ἢ τ' καλῶν, καὶ ἀγαθῶν ἀνδρῶν ib. 12. 16. τ' ἀρίστων
 ψήφω δοκιμασθεὶς II. Eun. 3. 352. ὡς ἄριστοι ἦν I.
 Nigr. 9. 48. idem ter repetitum, ib. 49. τὴ βελτίον
 I. Cont. 12. 506. ἐδεδιοῦντο, ὡς τινὰ τ' κριττῶν
 III. Conv. 7. 423. ἀριστὸν κατὰ παιδείαν I. Harm. 4.
 857. τ' ἀριστὸν τ' γραφίαν Ὀμηροῦ II. Imag. 8. 466. ἐπὶ
 τοῖς ἀρίστοις γνωρίζουσιν, vel εὐδοκίμῳ I. Somn. 11. 15.
 τοῖς ἀρίστοις προσομιλεῖν vel ὑπὸ τ' ἀρίστων τιμᾶσθαι ib.
 ἀγαθοὶ τάττειν III. Hipp. 1. 66.
 Ἀγαμέμνη. ὁ ὥρας ἡγάδη III. Char. 16. 626. & 627.
 Ἀγανακτεῖν I. Tim. 9. 115. ἀγανακτεῖν ἢ μὴ &c. III.
 Philop. 21. 49. ἡγανακτεῖ πρὸς βαδίζων I. D. Mort.
 XXVII. 3. 439.
 Ἀγαπή I. Jud. Voc. 2. 83. ἀγαπῶμεν contenti sumus.
 II. Tox. 62. 566.
 Ἀγαπητός. τ' ἀγαπητὸς I. Catap. 10. 631. ἀγαπητῶς II.
 Amor. 33. 433.
 Ἀγρίων. ὡν ἀπο πλοῦτος ἀπειρίστων καὶ χροῖματ' ἄγριον I.
 Prom. 1. 25. ἀγρίων καὶ συλῆγων, I. Herod. 1. 833. ὡς
 ἀγρίοιεν τῇ μητρὶ III. Cron. 12. 394. & 395.
 Ἀγρίων. ταῖς ἀγελαιαῖς II. Afm. 27. 597.
 Ἀγέλη πυρίπικρος III. Epigr. 24. 682.
 Ἀγένης. ὅθεν ἀγένης I. Cont. 10. 502.
 Ἀγένης. τῷ δὲ δέλεται συγκατασπᾶσθαι I. D. Mort. VIII.
 1. 359.
 Ἀγροῖα. ἢ γὰρ σφισιν ἀγροῖασι ἐπὶ ῥίχται II. Afr. 29.
 372. & 373.
 Ἀγροῖα I. Cont. 15. 511. δυνάμει ἢ ἀγροῖα III. Calumn.
 1. 124.
 Ἀγρός I. Somn. 10. 15.
 Ἀγροῖα II. Bis Acc. 29. 829.
 Ἀγορά. ἢ ἀγορᾶς & ἐπ' ἀγορᾶς, de eo variae collectae
 formulae. I. Nigr. 25. 64. & 65. ἀμφὶ πλήθος ἀγο-
 ρῶν III. Philop. 10. 38. ἐν ταῖς καθ' ἑμᾶς ἀγοραῖς I.
 Prom. 1. 25.
 Ἀγορά. I. Merc. Cond. 24. 680.
 Ἀγροῖα. τὸ ἀγροῖον I. Tim. 35. 147.
 Ἀγρός III. Epigr. 13. p. 678.
 Ἀγροῖα. ἀγροῖα pro ἀγροῖα I. D. Deor. VI. 4. 218.
 Ἀγροῖα. ἢ ἔχουσα καὶ ἐνοῖον τ' ἀγροῖα, καὶ καταμεινῶν
 I. Somn. 4. 7.
 Ἀγροῖα. πᾶσαι μὲ ἀγροῖα I. Nigr. 16. 54.
 Ἀγροῖα I. Tim. 45. 158.

Ἀγροῖα. Ἀγροῖα I. D. Mort. XXII. 1. 423.
 Ἀγροῖα. Ἀγροῖα II. 2. Ver. Hist. 37. 133.
 Ἀγροῖα. Ἀγροῖα ἡγροῖα I. Tim. 3. 104. ἢ Edd. ἡγροῖα II. Dem.
 4. 376. Ἀγροῖα ἢ μὴ μέλλετε II. Bis Acc. 18. 814. ἀγα-
 γοῖα ib. 16. 810. ἀγροῖα τ' Ἀντίφιλον II. Tox.
 32. 540.
 Ἀγροῖα I. Nigr. 10. 49. I. Prom. 1. 25. Ἀγροῖα μὲ ἀγροῖα II.
 Demon. 65. 395. κατόπιν τῷ τ' ἀγροῖα ἀγροῖα III.
 Mort. Per. 32. 353. 354. & 355.
 Ἀγροῖα I. Prom. 4. 189.
 Ἀγροῖα. ἢ τὸ παρὸν ἀγροῖα II. Q. Hist. 42. 55.
 Ἀγροῖα. ἀγροῖα πρὸς τ' ἀγροῖα I. Nigr. 14. 53.
 Ἀγροῖα I. D. Mort. XXIV. 3. 430.
 Ἀγροῖα. ἢ τὸν γὰρ ἀγροῖα αὐτῆς I. D. Deor. XIX. 2. 251.
 Ἀγροῖα Προμηθεῖ, Ἀγροῖα Πηλοῦ I. Prom. 2. 26. ἀγροῖα
 Ἀγροῖα vel Ἀγροῖα. I. Nigr. 13. 52.
 Ἀγροῖα. τὴ ἀγροῖα πύλας &c. I. Nec. 6. 463. Ἀγροῖα II. de
 Euctu 2. 922.
 Ἀγροῖα. Ἀγροῖα εἶναι συμφορᾶς I. Vit. Aucr. 21.
 560. τὸ ἀγροῖα III. Mort. Per. 17. 341. ἢ τὸ ἀγροῖα
 I. Herm. 18. 756.
 Ἀγροῖα. ὅθεν ἡμᾶς ἡδύκα II. 1. Ver. Hist. 29. 92. ἢ οἷς
 στυγρῶς συνήδεις ἀγροῖα I. Somn. 9. 13. ἀγροῖα
 III. Calumn. 7. 134.
 Ἀγροῖα. ἀγροῖα III. Pseudol. 25. 181.
 Ἀγροῖα ὁ τοιοῦτος III. Calumn. 8. 134. πᾶς ἢ ὅτε ἀγροῖα
 καὶ I. Tim. 14. 124.
 Ἀγροῖα III. Mufc. Enc. 5. 95.
 Ἀγροῖα I. Somn. 17. 21.
 Ἀγροῖα III. Rhet. Pr. 24. 25.
 Ἀγροῖα II. 2. Ver. Hist. 40. 134.
 Ἀγροῖα neglecta, ὅτε ἀγροῖα III. Dea Syr. 31. 477.
 Ἀγροῖα. ἀγροῖα ἡγροῖα I. D. Deor. VIII. 1. 227.
 Ἀγροῖα. ὅτε τὸ καλὸν ἐκείνο ἀγροῖα I. Nigr. 3. 41.
 Ἀγροῖα ἢ τὸν γὰρ I. Prom. 12. 195. ἢ αὖ κτήμα II. Q. Hist. 5. 7.
 Ἀγροῖα. ἀγροῖα ἐπὶ μισθῷ I. Merc. Cond. 23. 677.
 Ἀγροῖα καὶ περιφορᾶ τ' ἡλίου I. Prom. 6. 34.
 Ἀγροῖα I. Prom. 7. 36.
 Ἀγροῖα II. 1. Ver. Hist. 16. 82.
 Ἀγροῖα II. Salt. 43. 293.
 Ἀγροῖα I. D. Deor. II. 1. 206. ὅτε ἡδύκα ἐν τῷ ἀγροῖα ἢ
 quum esset in forma aquilae ib. XX. 6. 258. τ' ἀγροῖα
 πτήσῃ II. Salt. 38. 290.
 Ἀγροῖα III. Calumn. 14. 144.
 Ἀγροῖα I. Nigr. 3. 41. I. Hale. 8. 183.
 Ἀγροῖα II. Salt. 42. 293.
 Ἀγροῖα. τῷ ἀγροῖα τ' ἀγροῖα ἀγροῖα I. Somn. 12.
 16. ἀγροῖα. ἀγροῖα ib.
 Ἀγροῖα I. Nigr. 23. 61.
 Ἀγροῖα I. D. Mar. XIV. 2. 322. ἢ εἰ αὐτῇ μοι Ἀγροῖα τοῦ
 τοῖς ἀγροῖα I. D. Mort. XXIX. 2. 450. Ἀγροῖα συνει-
 γάζετο I. Prom. 3. 27. τ' Ἀγροῖα I. Harm. 3. 856.
 Ἀγροῖα I. Mercet. IX. 301.

Ἀγροῖα.

- Ἀθῆναι earum comparatio cum aliis civitatib. I. Nigr. 12. 51.
 Ἀθῆναι II. Imag. 4. 462. ὡς παρ' Ἀθηνῶν II. Alex. 38. 244.
 Ἀθῆναι II. Q. Hist. 15. 22.
 Ἀθλητῆ II. Gall. 8. 714.
 Ἀθλον I. D. Deor. XX. 7. 259.
 Ἀθλοῦ. Ἀθλόν τινα τοῦτον τῷ βασιλεῖ ἐπιτελεῖν I. D. Mar. XIV. 2. 322.
 Ἀθυρματίον ἄρτε σκύλακα I. D. Mar. I. 5. 291.
 Αἰακός II. de Lucr. 4. 924.
 Αἰγυιό II. Electr. 2. 88.
 αἰγιαλός, καλαβήδρον ἡμᾶς ἐν αἰγιαλῷ II. Alex. 57. 260. & 261.
 αἰγίς I. Tim. 3. 104.
 Αἰγυπτίον. ἀνδρὶ Αἰγυπτίῳ ἐνέχυρον γενόμενος II. de Lucr. 21. 933.
 Αἰγυπτίον I. D. Mort. XIII. 3. 392.
 αἰδέομαι. ἡδύντο II. Amor. 20. 420.
 Αἰθιοπία. ἐπ' Αἰθιοπίῳ vide notam III. Dea Syr. 16. 462.
 αἰθίοις, τομας & καύσεις ὑπομείναι περὶ τὰ αἰθίοις I. Nigr. 27. 67.
 αἰδώς II. Amor. 37. 438. ἡ πρὸς ταύτῃ αἰδώς I. Herm. 82. 826. & 827.
 αἰὼ II. Phal. alt. 12. 206.
 αἰὼς μὲν γὰρ ἐκδέχεται τοὺς &c. II. Amor. 49. 453.
 αἰθέρ II. μεγάλῃ I. Halc. 7. 183.
 Αἰθιοπείας, μετ' αἰθιοπίας Αἰθιοπίας I. D. Prom. 17. 201.
 Αἰθιοπία, ὡς Αἰθιοπίας II. Q. Hist. 15. 22. ὅ ἐοικεία & ἡ Αἰθιοπική δὲ ἡγεσίας II. Salt. 44. 295.
 αἶμα I. Tim. 41. 153.
 αἶμα I. Jud. Voc. 7. 90.
 αἶμα I. Vit. Aucr. 6. 545. & 546. ἐχ' αἶμα III. Tragop. p. 651. ὡς αἶμα II. Tox. 52. 557. τῷ αὐτοῦ αἵματι I. Cont. 24. 523.
 αἰμάσσει, αἰμάσσει τὸ δακτύλου II. Gall. 26. 742.
 Αἰόλον. αἰόλος τὸ Ἑλλήνων θυγατέρα I. Halc. 1. 177.
 αἰπόλιον I. Catap. 3. 623.
 αἰρέομαι. ἡρσο I. Herm. 85. 829.
 Αἰχμῆ II. Imag. 17. 476. ὅ δὲ Αἰχμῆς ὁ ῥήτωρ εἰρηκός I. Somn. 12. 16.
 Αἰσάπ II. Icar. 10. 761.
 αἰτέω. αἰτῶν τὸ γινόμενον I. Tim. 49. 163. αἰτούσης III. Meret. IV. 288. αἰτούντων ὅ αὐτοῖς ἔσυσσιν αἰτῶν II. Salt. 84. 315.
 αἰτία γενέσθαι III. Char. 6. 621.
 αἰτιάομαι, πάλαι μὲν σὺ ταῦτα αἰτιάσθαι I. Tim. 14. 124.
 αἰτία antea male αἰτία II. Abd. 21. 177.
 αἰτίασθαι σε III. Pseudol. 4. 166.
 αἰτίον, τί ἐν ἡμῖν αἰτίαι I. D. Mort. III. 1. 338.
 Αἰτή, ἐν τῇ Αἰτῆς I. Tim. 19. 129.
 Αἰτωλικός, Αἰτωλικὰ πάθη I. Sacr. 1. 525.
 αἰχμαλωτός, ἐλασάμενος αἰχμαλωτοῦ III. Dem. Enc. 45. 523.
 Ἀκαδημαϊκός II. 2. Ver. Hist. 18. 115.
 ἀκαθάρτον II. Afin. 29. 598.
 Ἀκάμας II. Salt. 40. 292.
 ἀκανθώδης I. Pisc. 51. 618.
 ἀκαμῆς, ἐν ἀκαμῇ χρόνῳ I. Tim. 3. 105. ἐν ἀκαμῇ τ' ἡμετέρας III. Philopat. 21. 610.
 ἀκαριαῖ II. Q. Hist. 7. 8.
 ἀκάτιον II. Q. Hist. 45. 57.
 ἀκατ II. 1. Ver. Hist. 5. 73.
 Ἀκροπόλις II. Alex. 36. 243. & 244.
 ἀκέραια, ἢ ἀκέραιον ὡς &c. I. D. Mort. IV. 1. 340. & 341. &c.
 ἀκροβόλος, ἀκροβόλος I. Somn. 9. 13.
 ἀκρόν, ἀκρόν ἐγένετο σιωπῇ I. Nigr. 34. 77.
 ἀκρόν II. Somn. 10. 15. ἀκρόν II. ib.
 ἀκρόντα, melius ἀκρόντα II. Icar. 3. 754. ἀκρόντα ἐν σμῶ I. Somn. 10. 15.
 ἀκρόν II. Icar. 3. 754.
 ἀκρόντα, ἀκρόντα II. Afin. 44. 611.
 Accusativi rarior terminatio in Σαύθῃ III. Dea Syr. 12. 457. Accusativ. vel potius ordo verborum minus obvis in περὶ ἀκρόντα III. Char. 19. 630.
 ἀκλαυτός II. Catap. 5. 626.
 ἀκλή II. ἀκλήρῳς & ἀκλήρῳς I. D. Mort. XV. 3. 401.
 ἀκμή I. Prom. 3. 27. I. Merc. Cond. 3. 655.
 ἀκμή, ὅτι ἀκμή I. Lex. 2. 321.
 ἀκρόν II. Tim. 10. 118.
 ἐν ἀκρόν II. Q. Hist. 12. 16.
 ἀκρόν I. Merc. Cond. 35. 694. ὅτι σιωπῇ ἀκρόν II. Afin. 4. 571. ὅτι ἀκρόν & ἀκρόν II. Nigr. 22. 60. τοῖς ἀκρόν II. Q. Hist. 10. 14. ἀκρόν III. Deor. Conc. 1. 528. ἀκρόν αὐτοῦ τῷ παρ' ἡμῶν II. Jov. Trag. 41. 688. & τῷ ἀκρόν μόνον II. Abd. 6. 164. ἀκρόν II. Afin. 38. 606. ἀκρόν intelligere, II. Par. 10. 848. ἀκρόν καλῶς dici pulcerrimam, III. Charid. 14. 626. ἀκρόν II. Phal. Pr. 3. 190. ἀκρόν ὅτι I. Nigr. 13. 52. τὸν πρὸς τοὺς ἀκρόντα ὡς III. Calumn. 24. 156. ἀκρόν III. Bacch. 5. 79.
 ἀκρόν II. Q. Hist. 8. 9. ἀκρόν III. Macrob. 25. 227.
 ἀκρόν, ὅς ἀκρόν οἶδα III. Conv. 4. 420. & 421.
 ἀκρόν, ἀκρόν III. de Dipf. 3. 236. & 237.
 ἀκρόν, ἀκρόν τῆς III. Calumn. 8. 137.
 ἀκρόντα, ἀκρόντα ἀκρόν III. Calumn. 8. 135.
 ἀκρόντα I. Tim. 45. 159.
 ἀκρόντα I. Prom. 1. 186.
 ἀκρόντα I. Tim. 51. 165.
 ἀκρόν III. Tragop. p. 648.
 ἀκρόν, ἀκρόντα παρὰ τὸν III. de Dipf. 2. 235.
 ἀκρόν II. Alex. 27. 235. ἀκρόν ἐπὶ τῇ κεφαλῇ I. Tim. 51. 165. & III. Dea Syr. 32. 478.
 ἀκρόντα ὡς III. Dea Syr. 48. 484. ἀκρόντα πάλαι II. Gall. 1. 702.
 Ἀλεξανδρινός, ἀλεξανδρινός I. Merc. Cond. 27. 685.
 ἀκρόν Ἀλεξανδρινός II. Q. Hist. 38. 50. Ἀλεξανδρινός τὸ Ἀλεξανδρινός II. Alex. 1. 208.
 Ἀλεξανδρινός III. Philopf. 14. 41.
 ἀλήθεια I. Catap. 19. 641. I. Pisc. 17. 587. ἐπ' ἀλήθειαν III. Philopat. 12. 598. τὴν ἀλήθειαν προσεύσαν III. Calumn. 5. 132.
 ἀλήθεια, ἀλήθεια ὡς I. Herm. 66. 808. ἀλήθεια ἐξουρῶ I. Pisc. 15. 586.
 ὡς ἀλήθεια II. Amor. 48. 451. ἀλήθεια χαρματῇ ib. 38. 440.
 Ἀλεξανδρινός I. Necyom. 20. 483.
 ἀλήθεια I. Pisc. 1. 570.
 Ἀλεξανδρινός II. Salt. 39. 291.
 ἀλήθεια, ἀλεξανδρινός III. Philopf. 2. 30. ὡς ἐρήμην ἡλυσκαὶ μετ' αὐτοῦ I. Pisc. 32. 601.
 ἀλήθεια I. Prom. 1. 24.
 Ἀλεξανδρινός I. Somn. 17. 21. τὸν ὁμογενῆ μετ' Ἀλεξανδρινόν I. D. Mort. XXIII. 3. 428.

- τὴν Ἀλκυονίδην III. Mort. Per. 43. 363.
 Ἀλκυονίς I. Halc. 2. 179. Ἀλκυὼν ib. 1. 176.
 ἄλκις ἄλκ' ἢ I. Nec. 1. 457. ἄλλος ἀνδρῶν II. Tox. 1. 508.
 ἄλλ' ἐκεῖνος I. Nigr. 8. 47. ἄλλος καὶ ἢ II. Afm. 10. 577.
 ἄλλος καὶ I. Jud. Voc. 3. 85. ἄλλ' ἐκεῖνος I. D. Deor.
 XX. 5. 557. σὺ δὲ ἄλλος I. D. Mar. VI. 2. 303. ἄλλος
 εἰ τι II. Q. Hift. 5. 6.
 ἄλλοδαπός. ἄλλοδαπὴν subaudi γῆν I. Somn. 7. 9.
 ἄλλοκοτος metathesis pro ἀλλόκοτος I. Prom. 5. 30.
 ἄλλος II. Alex. 43. 249. I. Cat. 20. 642. ἢ ἄλλος II. A-
 mor. 16. 416. τὰ ἄλλα T. H. rescribi vult τάχα I.
 Nigr. 9. 48. τὰ ἄλλα II. Q. Hift. 13. 19. ἄλλ' ἢ II.
 Tyran. 21. 157. ἄλλος τὸ II. Jup. Trag. 2. 644. μετέ-
 χειρ' ἄλλων τ' βυλόμενοι II. 1. Ver. Hift. 20. 87. ἄλ-
 λος I. Vit. Aucr. 18. 557. ἄλλος I. Merc. Cond. 23.
 679. ἐπ' ἄλλο al. ἄλλω I. D. Deor. XX. 8. 259. ὅτι
 ἄλλο ἴδιος II. Afm. 16. 584. ἄλλω II. Salt. 23. 282.
 τ' ἄλλα II. Phal. alt. 7. 204. τινὲς τοὺς ἄλλους I. Herm.
 5. 744. τις ἄλλος I. Catap. 1. 621.
 ἄλλοτ' ἢ τὰ μὲν I. Harm. 3. 856.
 ἄλλων ῥήματα nullo confilio rogabam I. D. Deor. XX.
 3. 255. & I. Pifc. 19. 589. ἄλλως ἱστῶν ἐπιδείκνυσθαι
 III. Hipp. 2. 66. ἄλλως τε ὁρᾷς I. D. Mort. XV. 3.
 400.
 ἄλουργος. ἐλόγις ὅτι ἄλουργον ἀνδρείον I. Nigr. 1. 38.
 ἄλουργος II. Q. Hift. 8. 11. I. Prom. 5. 30.
 ἄλως II. Jov. Conf. 14. 636.
 ἄλυστιλῆς δὲ II. Jov. Trag. 47. 694.
 ἄλυτάρχης I. Herm. 40. 783.
 ἄλφειος I. D. Mar. III. 1. 294.
 Ἄλῳα Festum Athenienſe III. Meret. I. 280. & 281.
 Ἄλωεύς. Ἄλωεύς οὐκείας I. Cont. 3. 494.
 Ἄλωπεκῶν III. Philopf. 20. 48.
 ἄμα II. Gymn. 22. 903. ἄμα λόγων II. Gall. 10. 7: 7.
 ἀμαθία ἢ θράσος, & ἀμαθίας ἡγεμονίας τὸ θράσος I.
 Nigr. 1. 38.
 Ἀμαθλεύς κίρις III. Rhet. Pr. 6. 6.
 ἢ ἀμαθία τ' βούη πολλὰς ἐκφέρει I. D. Mort. VI. 2. 348.
 ἀμαυρός. πρὸς ἀμαυρὸν τι καὶ μικρότερον λυχνίον I. Tim.
 14. 124.
 ἀμείλια. ἀμείλιας ἔργον I. Scyth. 11. 872.
 ἀμείλια. λόγων ἀμείλιας κατισκιδύσας I. Nigr. 3. 41.
 ἀμείλια I. Cat. 13. 635. I. Nec. 15. 477.
 ἀμείλιετ' ὅτι I. Cont. 7. 498.
 ἀμείλιος I. Tim. 11. 120. αὐτῶν ἀμείλιος I. Somn. 13. 19.
 ἀμείλιος δὲ ὅτι μὴ φέρει I. D. Deor. XIV. 2. 238.
 ἀμείλιετ' ὅτι I. Nigr. 27. 67.
 ἀμετασφραγίς I. Nigr. 28. 68.
 ἀμύχανον III. Mort. Per. 13. 336.
 ἀμύξ. ἐς τὴν ἀμύξαν ἐνερῶντες I. Merc. Cond. 4. 658.
 ἀμύμινα πάντα I. Nigr. 16. 54.
 Ἀμύμων I. D. Mort. XIV. 5. 398. Ἀμύμωνος II. Aftr. 8.
 364.
 ἀμνημονεύω II. Q. Hift. 18. 26.
 ἀμύμον II. Jup. Conf. 19. 640.
 ἀμύμον I. Prom. 3. 28.
 ἀμύμων I. Somn. 9. 12.
 ἀμυφθαλῆς I. Herm. 57. 798.
 ἀμυφθαλῆς III. Rhet. Pr. 22. 23.
 Ἀμυφίονος II. Alex. 19. 226. I. D. Mort. III. 1. 338.
 Ἀμυφίονος. ἡσθα εὐ Ἀμυφίονος I. Cont. 14. 509.
 ἀμύφονος. ἀμύφονος I. Tim. 20. 130. ἀμύφονος III.
 Tom. III.

- Conv. 47. 450. ἐπ' ἀμύφονος πιστὸς I. Harm. 2. 853.
 ἀμύφον I. Merc. Cond. 7. 663. I. Tim. 18. 128. ὁ γὰρ αὐ-
 τὸς ἀμύφονος ἦμιν I. D. Mort. XVI. 4. 404.
 ἀναβάλλω I. Nigr. 8. 47. ἀναβάλλεσθαι τὴν προσοχὴν ib.
 27. 67.
 ἀναβιβάζω. ἀναβιβασάμεθα I. D. Deor. XXV. 2. 278.
 ἀναβιβῶν. ἀναβιβῶνται αὐτοὶ I. D. Mort. I. 1. 328.
 ἀναβολή II. Gall. 9. 717.
 ἀναγνωστικός II. Q. Hift. 32. 43. & I. Halc. 7. 182.
 ἀνεγνωσμένοι I. pro merc. Cond. 1. 704.
 ἀναγκάσιον II. Salt. 62. 300.
 ἀνάγκη. καὶ ἀνάγκη — προσβάλλονται I. Nigr. 22. 61.
 ἀνάγκη τοῦτο I. Merc. Cond. 11. 667. ἀνάγκη -- ὁ νόμος
 τα II. Jov. Trag. 4. 647. ἀνάγκη ἐχούσης I. Nigr. 22.
 61. εὐ ταῖς ἀνάγκαις III. Ocyr. p. 666.
 ἀναγράφω. εὐεργέτης ἀναγεγράφῃ I. Cont. 24. 524. ἀνα-
 γεγραμμένης v. omnino not. Geph. III. Nav. 35. 271.
 ἀνάγω I. Nigr. 8. 47.
 ἀναδίδω. ἀπὸ τῶν ὅτων ἀναδιδόμεθα I. Scyth. 11. 871.
 ἀνάδωσις II. Salt. 50. 297.
 ἀναδύναι III. Mort. Per. 26. 350.
 ἀνάθημα I. Herm. 38. 780.
 ἀναθέρω I. Prom. 4. 29.
 ἀναθέρωμαι. ἐν τῷ λέγεσθαι ἀνέθωρο I. Prom. 4. 29.
 ἀναθέρω. ἀνέθωρον ὅτι ἐκπλήξεως I. Prom. 4. 29. ἢ μὲν τὸ πᾶ-
 ντως ἀνέθωρον ib. καπνὸς πολλὸς ἀνέθωρον ib.
 ἀναίδεσται III. Cyn. 16. 548.
 ἀνέκω. ἀνέκω αὐτὰς ἀπειλοῦσιν II. Gall. 14. 725.
 ἀναίδησις. δὲ ἀναίδησις I. Somn. 13. 19.
 ἀναίδησις. ἢ ἀναίδησις ὅτι III. Pseudol. 5. 167.
 ἀναίτη. ἀναίτη. αἰτίαι αὐτῶν I. Prom. 4. 188.
 ἀνάκειμαι. ἀνάκειμαι ἢ εἰκὼν II. Imag. 18. 478.
 ἀνάκει. τοῦ ἀνάκει III. Conv. 9. 424.
 Ἀνάκειον. πρὸς τὸ ἀνάκειον προσβέβηκε κλίμακας I. Tim.
 10. 119.
 ἀνακέρω. ἀνακέρω εὐεργέτην δηλοῦσι I. D. Mort. X. 6.
 366. & 367.
 ἀνακλῶ. ἀνακλῶ ἀνακλῶ II. Gymn. 7. 886. ἀνακλῶν ἐαυ-
 τὸν II. Salt. 27. 284. ἀνακλῶσας III. Meret. III. 284.
 & 285.
 ἀνακλῶν in καλῶσκειν αὐτῶν σε vide III. Philopat. 17.
 603. ibique notas. In καὶ κε παθῶν ib. 18. 604.
 Ἀνακλῶν III. Macrob. 10. 214.
 ἀνακρύω. τὸν τε θυμὸν ἀνεκρύπτω, & πάλιν τὸν λόγον ἀνα-
 κρύπτω I. Nigr. 8. 47. μικρὸν ἀνακρύπτω & ἀνα-
 κρύπτω πρὸς τὸν ib. 46.
 Ἀνακρύπτω I. Tim. 23. 136.
 ἀνακρύπτω III. Philopat. 17. 602.
 ἀνακρύπτω. ψυχὴ ἀνακρύπτω εἰς τὸ ὄντως δὲ I. Somn. 13.
 19. ἀνακρύπτω al. ἀνακρύπτω ib. 18. ἀνακρύπτω II.
 Jup. Trag. 22. 666. & 667.
 ἀναλαμνῶμαι. ἀναλαμνῶν ἢ τὰ εἰρημνῶν I. Nigr. 8. 47.
 ἀναλῶ. ἀνάλωκα I. Herm. 82. 828. χρότος ἀναλωθείς I.
 Somn. 17. 22.
 ἀναλῶ. ἀνάλω I. Herm. 54. 794.
 ἀναλῶ. ἀνάλω I. Herm. 32. 772.
 ἀναλύω. μὲν ἀναλύω ἀνακλῶν κακομνῶν τῶν πνεύματι I.
 Somn. 4. 7.
 ἀναλύω. ἀνάλω III. Philopf. 14. 41.
 ἀναμετρώ I. Nec. 18. 482.
 ἀναμνῶμαι. τί γὰρ ἄλλο, ἢ ἀναμνῶμαι I. D. Mort. XIII.
 2. 391.

ἀνυπόστατον I. Halc. 4. 180.
 ἀνυσιμωτάτοιον ἢ δὲ III. Calumn. 16. 145. & 146.
 ἀνύω. ἀνύσω II. Afm. 50. 618. & 619.
 ἀνῶ I. Vit. Aucf. 14. 554. ἀνῶ & κάτω I. Tim. 24. 137.
 τῷ ἄνδρι Añ I. Cont. 1. 488.
 ἀνῶδον I. III. Tragop. p. 663.
 ἀνῶμοτος. ἦστος αὐτῇ ἀνῶμοτος I. Somn. 9. 12. ἀνῶμοτος
 εἰ βούλει II. Tox. 42. 550.
 ἀξίως II. Tox. 8. 514. & 515.
 ἀξίω. ἢ ἐπ' ἀξίας τινα I. Nigr. 24. 64. ὡς ἀξίας εἶχε III.
 Conv. 8. 424.
 ἀξίω. σπαρὲς ἀξίως ἀνῶδμος II. Q. Hist. 28. 37. ἀξίω
 ταῦτα ἀνήσω villi ista emisti pretio I. D. Mort. IV. 1.
 343. ἀξίαν ἔσται II. Abd. 6. 164. ὡς ἀξίον γὰρ φιλ. &c.
 II. Par. 50. 875.
 ἀξίω I. Nigr. 31. 72. ἀξίων forte ἀξίαν dicit F. G. id-
 que rectum I. Herm. 17. 756.
 ἀξίω γὰρ σε ἀφίμω III. Adv. Ind. 25. 120.
 ἀοιδίμω. ἀοιδίμων ὄνομα I. Cont. 11. 504.
 ἀόργητος κὶ θυμοῦ κρείττων I. Herm. 12. 751.
 ἀοριος I. D. Mort. XIV. 6. 399. ἀοριος al. ἀοριος ib. 398.
 ἀπαγγέλλω. ἀπαγγέλλω I. Somn. 10. 14.
 ἀπαγορεύω I. D. Deor. XXIV. 2. 277.
 ἀπάγω. ἔτε φίλων, ἢ οὐκ εἰς πρὸς ὕβριν ἀπαγορεύω I.
 Tim. 16. 126. ἀπαγε, μή μοι γένοιτο. ἀπαγε ἀνθρώπων
 I. Prom. 7. 35.
 ἀπαθανατίζω. ἢ ἰσορίας ἀπαθανατίζουσης ἀρετάς I. Somn.
 12. 16.
 ἀπαίρω. τοὺς ἀπαίρωτας ἀπάτης, & ἐπὶ τι ἀπαίρει I. Jud.
 Voc. 2. 83.
 ἀπαλλάττω I. Merc. Cond. 1. 652.
 ἀπάνθρωπον I. Prom. 11. 194.
 ἀπαυτικῶ II. Amor. 46. 449.
 ἀπαῖς. εἰς τὸ ἀπαῖ I. Tim. 19. 129. ἐφ' ἀπαῖς ἐλθεῖν v.
 not. III. Dem. Enc. 21. 507.
 ἀπαρρησίμως III. Calumn. 9. 137.
 ἀπαρχή. ἀπαρχὴς ἐπὶ τῶν τοῖς βωμοῖς I. Somn. 3. 6.
 ἀπαῖς. ἀπαῖα I. D. Mort. XII. 2. 382. ἀπαῖα ἐκείνη —
 Σίμων II. Gall. 14. 722. & 723. ἀπάντων ἡδὲ χειρῶν
 μένων II. Q. Hist. 5. 7.
 ἀπαυδῶ. ἀπαυδῶ III. Philopat. 18. 605.
 ἀπεικάζω. πρὸς Ἀλκιβιάδην ἀπεικάζει I. Somn. 12. 18.
 τράγω. ἐαυτὸν ἀπεικασεν I. D. Deor. XXII. 2. 270. τῷ
 Ὀμηρικῷ Θερσίτη ἔπεισέ μοι αὐτὸν ἀπεικάζειν I. Prom.
 2. 26.
 ἀπειλῶ. ἡπειλῶ vulgo ἡπειλῆς male II. Jup. Trag. 14.
 656.
 ἀπειμι I. Tim. 15. 126. I. Cont. 17. 514. ἀπεισιν II.
 Jup. Trag. 53. 700. ἀπει Att. pro ἀπειύσῃ, quod
 non imitandum I. Somn. 7. 9. ἀπει I. Cat. 24. 647.
 ἀπειτε δὲ I. Somn. 14. 19. ἀπείμω ὡς Δίκη II. Bis Acc.
 8. 799.
 ἀπειλάω I. Jud. Voc. 6. 89. ἔγχε, ἀπειλάωμεν I. D.
 Mar. VI. 2. 304.
 Ἀπελῶς ὁ Ἐφῶς III. Calumn. 2. 127.
 ἀπειμπολίω I. Pifc. 27. 596. ἀπειμπολῶντες II. Tox. 28.
 537.
 ἀπειναντίας an ἰπταντίας I. Nigr. 36. 78.
 ἀπειναντίζω I. Nigr. 23. 62.
 ἀπειθῶν ὡν I. Tim. 2. 102. ἀπειθῶν ἐν τῇ ὑποκρίσει
 III. Pseudol. 5. 167.
 ἀπεικίωμαι. ἀπεικίεται εἰς Ἰήνη III. Dea Syr. 15. 461.

Ἀπὶς ἐξ ἀγέλης θάξ I. Sacr. 15. 538. Ἀπὶν III. Ep. 20. 680.
 ἀπισίω I. D. Mar. IV. 2. 299.
 ἀπίστημι. ἀπιστήσωσι μὴ ἔχῃ III. Rhet. Pr. 20. 22.
 ἀπλοῖος I. Tim. 56. 173.
 ἀπὸ τῶν II. Astr. 7. 363. ἀπὸ ἢ διδασκάλων II. Par. 13.
 851. ἀπὸ γυναικῶν III. Epigr. 33. 685. ἀπὸ πρὸς ὑπὸ
 III. de Domo 13. 197. ἀπ' II. Astr. 21. 368. ἀπ' ἐκεί-
 νης II. pro Imag. 14. 492. ἀπὸ τῆς ab hac, in con-
 trariam partem I. Prom. 1. 186. ἀφ' ὧν II. 2. Ver.
 Hist. 27. 124. ἀφ' ὅπου τῶν ταλάτων II. Jup. Trag. 11.
 655.
 ἀποάβρα. τὴν ἀποάβραν ἀνελόμνω I. D. Mort. X. 10.
 374. περὶ τὴν ἀποάβραν καθεζομένη I. Cat. 5. 625.
 ἀποάλλω I. D. Deor. XX. 6. 258. ἀποαλλόντες I. Zcux.
 10. 849.
 ἀποβλέπω. ἀπέβλεψα εἰς τὴν Ἀφρικὴν I. Nigr. 1. 37. ἀπο-
 βλέπει II. Bis Acc. 34. 835. ἀποβλέψας εἰς ἐμὲ I. Cat.
 12. 633.
 ἀποβλήτω. ἔτοι ἀπόβλητα I. Tim. 37. 149.
 ἀποδάκνω. μή τις ἀποδάκνῃ III. Meret. XII. 311.
 ἀποδίδωμι I. Vit. Aucf. 25. 565. βούλειται δὲ αὐτὸν ὡς οὐ
 παῖδας ἀποδίδει εὐφύῳ I. Somn. 2. 5. χερσὶν ἀποδί-
 ξαν &c. I. Nec. 4. 460. ἀποδίδει pro ἀποδίδει III.
 Dea Syr. 2. 452.
 ἀποδίδωμαι. ἀποδίδωμαι III. Dea Syr. 42. 482.
 ἀποδιδράσκω I. Tim. 13. 123. καλέπει ἀποδιδράτω I.
 Cont. 2. 491.
 ἀποδίδωμι I. Herm. 9. 749.
 ἀποδοκίμαζω I. pro Lapi. 4. 729.
 ἀποδύω I. Herod. 8. 839. ἀποδύω II. Afm. 5. 572. ἀπόδυ-
 σι τὴν πορφύρεα I. Catap. 28. 649. μὴ πρότερον αὐτὴν
 ἀποδύσῃ I. D. Deor. XX. 10. 261.
 ἀποθνήσκω I. D. Mort. XXVII. 7. 442. πᾶς ἀποθνήσκει III.
 Dem. Enc. 42. 520. & 521. ἀποθανεῖν II. 2. Ver. Hist.
 1. 104. ἢ ὅτι ἀποθανεῖν I. Tim. 43. 156. τιμῶμεν ἀπο-
 θανόντας II. Tox. 1. 508.
 ἀποθνήσκω. ἀποθνήσκω II. Jov. Trag. 52. 700.
 ἀποκίω II. Imag. 15. 473.
 ἀποκαρτερῶ III. Macrob. 19. 222.
 ἀποκίωμαι. ἀποκίετο III. Dea Syr. 19. 468.
 ἀποκίωσω I. Vit. Aucf. 1. 541.
 ἀποκρίττω I. pro merc. Cond. 7. 715.
 ἀποκλείω I. Nigr. 31. 74. I. Merc. Cond. 10. 665. ἀπο-
 κλείω ἐχθρὸν II. Bis Acc. 21. 808. ἀποκλείω μὲν τὴν
 θάλασσαν al. ἀποκλείω μὲν... ἀπέκλεισε οἱ κὶ τὴν θά-
 λασσαν. & ἀποκλείω τινὰ I. Jud. 1. 9. 94.
 ἀποκλύω. ὡς ἂν θύον ἔνιρον ἀποκλύω I. Somn. 5. 8.
 ἀποκρίνομαι. ἀποκρίνεται III. Dea Syr. 28. 472. & 473.
 ἀποκτείνω. εἰ τις αὐτὸς ἀποκτείνει &c. II. Tyran. 12. 148.
 & 149.
 ἀπολαύω I. Nigr. 22. 61.
 ἀπολαύω I. D. Deor. V. 2. 214.
 ἀπολαύω in bonam & malam partem crebris exemplis
 I. Tim. 2. 101. & 102. ὡς μὴ ἀπολαύσωσι ἢ σφετέρως
 ἀληθείας I. Nigr. 30. 70. ἀπολαύειν ἔχειν I. Tim. 14.
 123. ἀπολαύειν τὰ κακὰ III. Pseudol. 23. 180. ἀπο-
 λαύειν τὰ τραύματα I. Nigr. 30. 70. ἀπολαύειν ἢ
 οἰοῦν I. D. Mort. XXVI. 1. 435. ἀπολαύοντες II.
 Gymn. 25. 907. πρῶτον αὐτῆς ἀπολέλυκας II. Abd.
 24. 180.
 ἀπολείπω. ἀπολείπει ἀγαθὴν σωμαρὸν I. Tim. 33. 146. μὴ
 ἀπολείπομαι ἢ μεθοδοῦν I. Merc. Cond. 4. 658.

- ἀπολιμνίσαι al. ἀπολημνίσαι I. Somn. 14. 19.
 ἀπολιμνάνω. ἀπελιμνάνειν III. Diff. cum Hef. 9. 246.
 ἀπολιμνάνω I. D. Mar. XV. 2. 326. ἀπολιμνάνειν III.
 Dem. Enc. 12. 500.
 ἀπόλλυμι. οὐδὲ καί τις ἀνέμων ἀπολούμεθ' I. D. Deor.
 XIV. 2. 238. ἀπόλλυσιν II. Par. 6. 844. ἀπαλλύμεθα
 II. Afin. 16. 584.
 Ἀπόλλων. ἐξ Ἀπόλλωνος II. Gall. 16. 726. ἢ Ἀπόλλων II.
 Jup. Conf. 8. 633.
 Ἀπολλώνιος κ' II. Dem. 31. 386. Ἀπολλωνίῳ τῷ Τυανῷ
 II. Alex. 5. 213.
 ἀπολογέομαι. τὰ μὲ ἀπολογούμενοι I. Somn. 9. 13. ἀπαλο-
 γούμενος II. Par. 12. 850.
 ἀπολογία I. pro merc. Cond. 1. 704. ἀπολογίας οὐκ ἀπο-
 εἶσω III. Diff. cum Hef. 5. 242.
 ἀπολύω. ἀπολυθῆναι I. Tim. 29. 142.
 ἀπομνημονεύω I. Prom. 8. 191.
 ἀπομυκτίζω vide notam III. D. Meret. VII. 297.
 ἀπονοῦ. ἀπονοῖ ἀποφαινέω II. Gall. 4. 708.
 ἀπὸξυζω I. Prom. 1. 186.
 ἀπὸξυζω I. D. Mar. II. 2. 292. I. Vit. Auc. 10. 550. I.
 Herm. 62. 803. ἀποξύσας κόρυζαν III. Nav. 45. 278.
 ἀποπίνω. ἀποπίνειν τὰ καττύμαλα II. Gall. 28. 745. & 746.
 ἀποπλέω. ἀποπλέει τις καὶ ἀποπλέει II. Tox. 2. 509.
 ἀποπνίγω I. Tim. 13. 122. ἀποπνίγεις ἐπ' αὐτοῖς III.
 Mort. Per. 37. 358.
 ἀπορία. ὡς ἀπορίας I. pro merc. Cond. 11. 719.
 ἀπορῶ. τὰς ἡμέτερας παντελῶς ἐς ἀπορῶ I. Somn. 1. 2.
 ἀπορίπτω I. Herm. 23. 761. ἀπορίψας II. Gall. 9. 717.
 ἀπορίψασι II. 1. Ver. Hist. 30. 94. ἀπορίψαν την
 ἀσπίδα II. Jup. Trag. 41. 687. ἀπορίψαν al. ἀπορί-
 φθων male I. D. Mort. X. 2. 364.
 ἀποσθενέω. ἀπέσθηναν I. Cont. 19. 516.
 ἀποσθεδῆναι II. Jov. Trag. 15. 659.
 ἀποσμιμύω I. D. Mort. XXIV. 2. 430.
 Apoliopelin post τῷ ὄρατον αὐτῆς vide III. Mer. VI. 294.
 ἀποσκεινάζομαι II. Tyr. 1. 141. II. Jov. Trag. 25. 670.
 ἀποσκλέω extabesco, I. D. Mort. XXVII. 7. 442.
 ἀποσκοπέω. σὺν δὲ ἀποσκοπέει I. D. Mar. VI. 2. 304.
 ἀποσκώπτω. οὐκ ἀμύσως ἀποσκώπτων I. Merc. Cond.
 34. 693.
 ἀποσμιμύω II. Gymn. 29. 910.
 ἀποσμιμύω prae dolore ardeisco I. D. Mort. VI. 3. 350.
 351. & 352.
 ἀποσσοῦω παρ' αὐτὴν II. pro Imag. 29. 506. ἀποσσοῦνται
 III. Nav. 4. 250.
 ἀποσπένω. I. Cont. 21. 517. ἀποσπέναντες ἢ ἀσπέναν I.
 D. Deor. XX. 5. 256. ἀποσπέναντες ἀνέμπολον ἢ νεφάν II.
 Icar. 11. 762 763. & 764. ἀποσπέναν III. de Domo
 12. 196. χρυσίον ἀποσπέναν I. Pisc. 14. 585.
 ἀποσπένω. ἀποσπένων τι ἐς τὴν γῆν I. Somn. 15. 20.
 ἀποσπένω. ἀπέσπειρε al. ἐπέσπειρε I. D. Deor. X. 2. 231.
 Apostrophus negligitur in εἴτε ἰρέαν & Lepius III. Dea
 Syr. 36. 480. Poutora exempla vid. ad II. Tox. 32. 540.
 ἀποσφαττομένης al. ἀποσφαττομένης II. Jup. Trag. 22.
 668. & 669.
 ἀποτελέω I. pro Lapf. 5. 731. ἀποτελέω τὴν ἱναρμόνιον
 ἐκείνην ἢ ὡς I. Nigr. 2. 41.
 ἀποτέμνω. κερὰν γὰρ ἀποτέμνωσκ' τῷ Κύρῳ I. Somn. 9.
 12. Idem pro sacro, I. Sacr. 10. 533.
 ἀποτόκω I. D. Mort. XXVIII. 2. 446.
 ἀποτόκω. ὡς ἀποτοκόσας ἐκεί I. D. Mar. VII. 1. 306.
 ἀπότομος al. ἀπότομος I. Prom. 1. 186.
 ἀποτός τε κ' αὐτῶν I. Merc. Cond. 26. 682.
 ἀποτρέπω. ἀποτρέπτε ὁ θεός, τὸ δινόν I. Prom. 7. 35.
 ἀποφάινω I. Herm. 63. 794. χεῖρας ἢ ἱερουργίαν ἢ ἐπι-
 διφρῶν τεχνιτῶν ἀποφαινέω I. Somn. 12. 18. ἀποφαι-
 νῶν ἀπονοῖ II. Gall. 4. 708. ἀποφαινέω al. ἀποφαι-
 νῶ I. Somn. 10. 14.
 ἀποφίω I. Nigr. 25. 64.
 ἀποφινέω πυθαγόρε αὐτοῦ I. Somn. 3. 5.
 ἀποφρῶς ἡμέρα I. Somn. 3. 5. ἀποφράδα III. Pseudol. 11.
 171. & 172.
 ἀποφράτω. ἀποφράζει τις τὰ ὄντα III. Calumn. 8. 136.
 ἀποφυγῶν aufugio I. Vit. Auc. 27. 568.
 ἀποχρη I. Prom. 6. 190.
 ἀπορῶντες lites fugitans III. Conv. 48. 450. & 451.
 ἀπρακτῶ ἢ ἀικεν I. Vit. Auc. 12. 552.
 ἀπρακτῶ ibid. jam editum.
 ἀπτεῖ III. Adv. Ind. 27. 123.
 Ἀραεῖν. καὶ ἄλλω Ἀραεῖν I. pro merc. Cond. 11. 718.
 Ἀργεφόντης Mercurius I. Tim. 32. 145.
 ἀργέω I. Prom. 16. 200.
 ἀργῆς. ἀργεῖ pro ἀργεῖ δὴ μὲν I. Prom. 3. 187.
 Ἀργος. τὴν Ἑραν τὴν ἐν Ἀργεῖ ἐπεθύμουν I. Somn. 9. 14.
 ἀργυρεῖω. ἀργυρεῖ I. Herm. 40. 782.
 ἀργυρῶ I. Merc. Cond. 26. 685.
 Ἀρεῖω πάγος I. Pisc. 15. 587.
 ἀρεσκῶ. ὅθεν ἰθὺς αὐτῶν ὅποιον ἂν με ἀρέσκων I. Herm.
 21. 760.
 ἀρεσκομαι. ἀρεσκομαι II. Gymn. 40. 921.
 ἀρετῇ I. Pisc. 38. 607. ἀρετὴν τινα I. Tim. 9. 117. ἀρετὴν
 ἰδῶντι II. Bis Acc. 21. 819. ἐν τριάδι τῶν ἀρετῶν III.
 Mort. Per. 3. 327. & 328.
 Ἀρεῖ II. Salt. 21. 280.
 ἀριθμὸς ἐντελής I. pro Lapf. 5. 731.
 Ἀρισανδρῶ III. Philopat. 21. 608.
 Ἀρίστω I. Jud. Voc. 11. 97. Ἀριστῶν Φαληγίως ib.
 1. 82.
 Ἀριστείδης II. Jov. Conf. 16. 639. & ἢ Ἀριστείδην I. Tim.
 24. 137.
 ἀριστεῖν I. D. Deor. XXII. 3. 272.
 ἐν ἀριστερῇ δὲ III. Hipp. 5. 71.
 Ἀριστεύς I. D. Mort. XI. 1. 377. Ἀριστεύς II. Salt. 65. 304.
 Ἀριστοκρίτων II. Par. 48. 872.
 Ἀριστεύς ὁ Μυσικός II. Par. 35. 862.
 Ἀριστοφάνης I. Pisc. 25. 595. Ἀριστοφάνης II. Bis Acc.
 33. 832.
 Ἀρίων. ἢ Ἀρίωνος ἀντισυμποσιάζω II. Lex. 1. 318.
 Ἀρκάδες II. Altr. 26. 371.
 Ἀρκισίλαος II. Dem. 19. 383.
 ἄρκτω. ἄρκτε σκύλακα I. D. Mar. I. 5. 291. ἐπὶ τὰς ἄρ-
 κτας I. Herm. 25. 764.
 ἄρμα. τελείω ἄρματι I. Tim. 50. 164. τὰ ἄρματα ἀντι-
 σφύλακα I. Zeux. 10. 848.
 Ἀρμῖν I. D. Mort. XII. 2. 383.
 ἀρμόζω. τὰ γὰρ λήθης φάρμακ' ἀρμόσας I. Jud. Voc. 5. 88.
 ἀρμονία I. Herod. 1. 831. ἀρμονία τῶ παύτος I. Vit.
 Auc. 2. 542.
 ἀρμολῆς. ἐπὶ τῇ ἀρμολῇ III. Mort. Per. 9. 332. ἀρμολῶν
 II. Tox. 17. 525.
 ἄροτῶ. ἐπ' αὐτῶν παίδων γνησίων & similia. I. Tim. 17.
 127.
 ἄροτρον I. Tim. 17. 127.

- ἀρχαῖα I. Jud. Voc. 1. 82.
 ἀρχαῖον τὸ ἀρχαῖον δὲ προσημίων III. Rhet. Pr. 17. 18.
 Ἀρχαῖος II. Alex. 2. 208.
 Ἀρχαῖος, ὁ δὲ Ἀρχαῖος &c. I. D. Mort. XXVII. 3. 439.
 ἀρχαῖον ἡρημέναις II. Amor. 41. 442.
 Ἀρχαῖος III. Philopat. 21. 608.
 Ἀρχαῖος γὰρ ἐστὶν αὐτῶς II. Lex. 12. 335. vel potius 339.
 ἀρχὴ δὲ σολοικῶ III. Soloecc. 1. 552.
 ἀρχίως I. Nigr. 5. 43. ἀρχὴ ἐγκυφίας I. D. Mort. XX. 4. 416. ἀρχὴς λιγκῶ I. Merc. Cond. 17. 672. ἀρχοι II. Alin. 21. 588.
 ἀρχαῖος II. Phal. Pr. 4. 191. τὰ ἀρχαῖα ἐκείνη II. Salt. 7. 271. ἀρχαῖον ἀποδείξει - ἀρχαῖοι νόμοι Λουκοῦργοι ἀρχαῖοι I. Nigr. 3. 42. ἀρχαῖος pro fultus, pluribus ib. 41. ἀρχαῖος τὸ ἱερεὺς I. D. Deor. I. 1. 205.
 Ἀρχαῖος II. Salt. 44. 294.
 ἀρχαῖος ἀπόγραφος ἐξ ἀρχαῖου διωτικῆς I. Prom. 3. 28. εἰκὼν πρὸς τὸ ἀρχαῖον μεμνημένη ib. εἰ μὴ βῆ ἀρχαῖος ἐκείνη ταύτης διωτικῆς τὸ γραφῆς ib. τὰ ἀπὸ τῶ ἀρχαῖου καὶ ἐκείνου ib.
 ἀρχή, τὸ δὲ σπῆμα ἀρχή I. Somn. 3. 6. πλεῖον ἢ τὸ ἡμισυ τῶ παντός ἡ ἀρχή ib. 5. ἀρχή δὲ τοῖ ἡμισυ παντός ib. εἰκὼν οἶδα ὅτι ἀρχή παντὸς ἐργῶς μέγιστος ib. τοῖς ἐξ ἀρχῆς I. Halc. 2. 179. τὴν ἀρχὴν prorsus, I. Nigr. 26. 66. & II. Q. Hist. 5. 20. τὴν ἀρχὴν ab initio, II. 1. Ver. Hist. 4. 73. εἰ δὲ τὴν ἀρχὴν ἀφικονοῦνται III. Bacch. 5. 79. ἀρχὴν γὰρ φημι II. Par. 27. 856. τὴν ἀρχὴν II. Eun. 6. 354. εἰ δὲ τὴν ἀρχὴν I. Tim. 26. 140.
 Ἀρχαῖος II. Gall. 10. 717.
 ἀρχαῖος II. Tox. 39. 547.
 ἀρχαῖος II. Q. Hist. 12. 17.
 ἀρχαῖος ἐν τοῖς τοῖς προσημίων ἀρχαῖος I. Somn. 3. 6.
 ἀρχαῖος III. Dea Syr. 17. 464. ἀρχαῖος II. Jup. Trag. 15. 658. ἀρχαῖος ἐργῶ III. Hipp. 7. 72.
 ἀρχαῖος, ἀρχαῖος, I. D. Mort. VII. 2. 306.
 ἀρχαῖος, ἐπὶ ἀρχαῖος I. Jud. Voc. 1. 82.
 ἀρχαῖος I. Nec. 7. 465. ib. 464.
 ἀρχαῖος, δι' αὐτῶν καὶ δι' ὀφθαλμῶν I. Nigr. 16. 54.
 ἀρχαῖος III. Cyn. 1. 539.
 ἀρχαῖος, ἐπὶ ἀρχαῖος III. Calumn. 19. 150.
 Ἀρχαῖος, τὸ ἐν Ἀρχαῖος πόλιν III. Mort. Per. 13. 336.
 ἀρχαῖος, ἀρχαῖος ἀρχαῖος III. Tragop. p. 654.
 ἀρχαῖος III. Philopat. 26. 615.
 ἀρχαῖος βλεπόντας & ἀρχαῖος βλεπόντας, μὴ μύσας τοὺς ὀφθαλμούς I. Tim. 14. 123.
 ἀρχαῖος, ἡσυχία elaborata est, III. Dea Syr. 30. 477. ἀρχαῖος συνεισέλευσεν II. Dem. 36. 388. ἡσυχία instruetos, ornatos. II. Salt. 27. 284.
 Ἀρχαῖος I. Herm. 37. 780.
 Ἀρχαῖος ἡσυχία II. Alex. 43. 248. διασπείραν τὰ τῶ Ἀρχαῖος βοηθήματα I. Somn. 15. 20.
 ἀρχαῖος, ἀρχαῖος δὲ ἐπὶ I. Nigr. 27. 67. εἰς ἀρχαῖος ἐμβάλει πλῆρη αἱμάτων I. Somn. 9. 12.
 ἀρχαῖος, ἀρχαῖος φιλήματι II. Alex. 41. 248. ἀρχαῖος ἀρχαῖος III. Rhet. Pr. 12. 12. & 13. ἀρχαῖος ἀρχαῖος τὸ Ναύπλιον ἀρχαῖος II. 2. Ver. Hist. 32. 127.
 ἀρχαῖος, ἀρχαῖος ἡσυχία II. Afr. 22. 369.
 ἀρχαῖος III. Ep. Sat. 20. 403. ἀρχαῖος καὶ ἀρχαῖος ib. 7. 390.
 Ἀρχαῖος, τὸ Ἀρχαῖος ἐκείνο πένθος μεριζόμενον II. Salt. 58. 259. Ἀρχαῖος μεράκιον I. D. Deor. XI. 1. 231. Ἀρχαῖος οἱ ἐξηγητῶν τὸ μύθων III. Macrob. 4. 210.
 ἀρχαῖος I. Halc. 1. 178. ἀρχαῖος σὺ I. D. Deor. IV. 3. 210.
 ἀρχαῖος ἀρχαῖος τὸ ἀρχαῖος ib. XX. 5. 256.
 ἀρχαῖος, τὸ μὴ ἀρχαῖος II. Amor. 12. 411.
 ἀρχαῖος, τὴν πρὶν ἀρχαῖος ἐθεράπειν II. Amor. 16. 415.
 Ἀρχαῖος II. Lex. 2. 320.
 ἀρχαῖος, ἐπὶ ἀρχαῖος μύσας II. Afin. 38. 607.
 ἀρχαῖος συνεχῆς I. Tim. 3. 104.
 ἀρχαῖος I. Tim. 8. 115. ἀρχαῖος II. Amor. 6. 404. ὅς ἐστιν ἀρχαῖος σιδηροφοροῖ II. Gymn. 34. 914.
 Ἀρχαῖος I. Sacr. 6. 531. II. Salt. 76. 308.
 ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος III. Disf. cum Hef. 5. 242.
 ἀρχαῖος III. Rhet. Pr. 26. 29.
 ἀρχαῖος III. Rhet. Pr. 16. 17. II. Q. Hist. 11. 15.
 ἀρχαῖος, ἀρχαῖος ἀρχαῖος II. Jup. Trag. 6. 648.
 ἀρχαῖος I. Nec. 7. 464. εἰς τὸ ἀρχαῖος I. Pifc. 12. 580.
 ἀρχαῖος ἀρχαῖος II. Icar. 32. 788.
 ἀρχαῖος ἀρχαῖος II. Jup. Trag. 28. 674.
 ἀρχαῖος, varia de hoc verbo I. Nigr. 8. 48.
 ἀρχαῖος I. Merc. Cond. 20. 677.
 ἀρχαῖος I. Herm. 45. 787.
 ἀρχαῖος II. Gymn. 1. 884.
 ἀρχαῖος I. Prom. 16. 199.
 ἀρχαῖος prorsus, I. Nec. 4. 462. ἀρχαῖος I. Merc. Cond. 3. 654.
 Ἀρχαῖος II. Q. Hist. 32. 43.
 ἀρχαῖος, ἐπὶ ἀρχαῖος εἰς ἀρχαῖος, ὡς περὶ Χανθῶν I. Prom. 5. 31.
 ἀρχαῖος II. Amor. 17. 418. ἀρχαῖος II. Lex. 21. 346. ἀρχαῖος II. Imag. 13. 471. II. Lex. 5. 326. III. Rhet. Pr. 16. 17.
 Ἀρχαῖος III. Macrob. 12. 216.
 Ἀρχαῖος, ἐπὶ Ἀρχαῖος I. D. Deor. XII. 2. 235.
 Ἀρχαῖος, ὅσα ἐδαμῶν Ἀρχαῖος νομίζονται I. Jud. Voc. 7. 91. Ἀρχαῖος ἀρχαῖος τὸ σκαμνῶν I. Prom. 1. 24.
 Ἀρχαῖος ἀρχαῖος ib. 25.
 Ἀρχαῖος I. D. Deor. XII. 1. 232. II. Icar. 27. 783.
 ἀρχαῖος II. Abd. 12. 170.
 Augmentum omisum vid. in εὐδοκίμῳ II. Par. 32. & 33. 861. Augmenti neglecti exempla ad III. Hipp. 3. 68.
 ἀρχαῖος II. Phal. Pr. 2. 188.
 ἀρχαῖος III. Dea Syr. 26. 472.
 ἀρχαῖος, ἀρχαῖος τὸ κῆρατι I. D. Deor. XII. 1. 233. ὁ τῶν ἀρχαῖος ἀρχαῖος II. Lex. 10. 333. vel potius 337.
 ἀρχαῖος, ἐπὶ βασιλείῳ ἀρχαῖος III. Calumn. 10. 138.
 ἀρχαῖος ἀρχαῖος II. Afin. 37. 604. & 605.
 ἀρχαῖος I. Tim. 55. 172.
 ἀρχαῖος I. Sacr. 2. 528.
 ἀρχαῖος III. D. Meret. XV. 322. τὴν ἀρχαῖος ἀρχαῖος II. Tox. 17. 524.
 ἀρχαῖος, ἀρχαῖος ἀρχαῖος II. 2. Ver. Hist. 5. 108.
 ἀρχαῖος I. Tim. 8. 115. I. Nec. 15. 476. ὡς ἡδὴ ἀρχαῖος ἡ II. Tox. 16. 523.
 ἀρχαῖος ἀρχαῖος II. Rhet. Pr. 5. 5.
 ἀρχαῖος ἀρχαῖος III. Philop. 18. 47.
 ἀρχαῖος ἀρχαῖος I. Tim. 54. 170.
 ἀρχαῖος I. Tim. 24. 137.
 ἀρχαῖος ἀρχαῖος ἀρχαῖος II. Jov. Trag. 29. 675.
 ἀρχαῖος I. Nigr. 8. 47. I. Jud. Voc. 12. 97. I. Tim. 43. 155. ib. 57. 174. I. Halc. 6. 182. I. Nec. 15. 476. I. Cont. 17. 514. I. Merc. Cond. 33. 692. I. Herm. 13. 753. καὶ ἀρχαῖος I. Herm. 61. 803. ἀρχαῖος ἀρχαῖος I. Merc. Cond. 30. 689. ὁ ἀρχαῖος ἐπὶ Δημοσθένῳ I. Somn. 11. 16.

βίλῳ. ἔξω βελῶν & ἐν βελῶν I. Nigr. 18. 57. & I. D. Deor. XIX. 2. 251.
 βηλός, ἀπὸ τῆς θεσπίσεως βηλοῦ I. Cont. 1. 488. θεσπίσις βηλοῦ III. Philopat. 4. 589.
 βῆμα. τὸ βῆμα κατέχων II. Q. Hift. 38. 51.
 βία παρεχόται ἐ ἀρπάζει I. Jud. Voc. 1. 82. πρὸς βίαν κτείνειν ἀδύνατον III. Dem. Enc. 29. 511.
 βιαιὸς καὶ κερτερῆς I. Somn. 6. 9.
 βιολίον. ἀνέγνωσι βιολίον I. Herm. 82. 827.
 βίολῳ. ἢ βιόλων III. Mort. Per. 11. 333. βιόλων τὰς ἑσπερας II. Gall. 18. 728.
 βίῳ ἀπράγμων I. Nigr. 18. 57. βίος ἰδιότης I. Herm. 67. 803. ἄλλος I. D. Mort. XXVII. 9. 444. σκληρὸς βίος I. Somn. 9. 13. λοιπὸν τῆ βίῃ I. Pifc. 29. 598. τὸ μέγεθος βίῃ II. de Luc. 9. 926. πρὸς τὸ τέλος τῆ βίῃ I. Cont. 10. 503. ἄλλων βίον I. Herm. 78. 822. λαγὼν βίον ζῶν I. Somn. 9. 13. λαγὼν βίον διαζῆν ib. ἄλλων βίον παλῶ I. Vit. Aucf. 2. 541. ὅσοι βίον ὑσυχίον εἰλοτο I. Nigr. 22. 61. ἢ βίον πεῖσαι II. Icar. 32. 788. χαρᾶς οὐδὲν τινα βίον διαζῆν I. Somn. 9. 13. ὠφελήθηται ἢ ἐπικινῶν βίον I. Nigr. 13. 52. βίον πρᾶσις I. Vit. Aucf. 1. 540.
 βιοτεύω II. 1. Ver. Hift. 36. 99. ἐν ὅσοις ἐβίότυσα βίοις II. Gall. 5. 710.
 βιωτός II. Phal. alt. 13. 206.
 βλασφημία I. Somn. 12. 17. βλασφημιῶν ὅλας ἀμύβας II. Eun. 2. 350.
 βλέπω. ἐς τὸ χρυσίον ἔβλεπον I. D. Mort. XI. 4. 378.
 βλεψίας I. D. Mort. XXVII. 7. 443.
 βλοσυρός. ὁ βλοσυρὸς I. D. Mort. X. 4. 365.
 βόθρῳ. βόθρον ἀνυψώμεθα I. Nec. 9. 469.
 βοιωτίας. ἢ βοιωτίας III. Dem. Enc. 33. 514. & 515.
 βοιωτὸς I. Jud. Voc. 7. 91.
 βολή. βολαὶ ἢ ὁμμάτων II. Amor. 46. 449.
 βέρρορῳ differentia βέρρορον inter δὲ πηλον I. Prom. 1. 24. καὶ τῷ ὄντι ἐν βέρρορῳ βαρβαρικῶς τι ib.
 βόρος. βοράται I. Tim. 46. 159.
 βόσκω ἢ κληρον — βόσκονται I. D. Mort. V. 2. 346.
 βόσρυχῳ. καθιμύνας βόσρυχας I. D. Deor. II. 2. 207.
 βοσώνας. ἢ βοσώνας παρηγορεῖν αὐτοὺς I. Somn. 17. 21.
 βυβυτάω. λευκὴν ἐσθῆτα λαβὼν ἰδυθῆναι I. Nigr. 14. 53.
 βυλεύομαι. ἐβυλεύσαντο al. ἐβυλεύσατο I. Somn. 16. 21. ὁ βυλεύσάμενός τι ib. 11. 15.
 βυλῇ II. Tox. 26. 535. αἱ βυλῇ ἀμφοτέραι I. Tim. 50. 163.
 βούλησις. βουλῆσις II. Alex. 4. 212.
 βούλωμαι I. Vit. Aucf. 13. 553. καὶ εἰ μὴ τοῦτο ἔν παρρημίᾳ βούλεται δηλοῦν I. Prom. 2. 27. βούλεται ἢ εὐδὴ ἦντο ὁ νόμος εἶναι τῷ ἐντὶν εὐσεῖς ib. ἢ ἢ εὐδύλετο &c. II. Tyr. 12. 150. τοῦτο βουλόμην ὡς II. Phal. Pr. 9. 196.
 βυλῶτος. ἀμφὶ βυλῶτον sub vesperam I. Cat. 1. 621.
 βούς ἀρσῆς I. Sacr. 12. 535.
 ὁ βραγυχῶ I. D. Deor. II. 2. 207.
 βρασίδας II. Q. Hift. 49. 60.
 βραχυμῆνες III. Mort. Per. 25. 348.
 βραχύν. ἐν βραχύν χρόνῳ addi non solet I. Somn. 2. 5.
 βραχύν III. Bacch. 2. 76.
 βρενδομαί. I. Merc. Cond. 37. 696. I. Nigr. 22. 61. βρενδομαί fastum prae se ferens. I. D. Mort. X. 8. 367.
 βρενθυμηνός τι πρὸς αὐτὸν I. Nigr. 6. 44.
 βρεφῶ. ὀλυλύζων ὑπὲρ βρεφῶ I. Somn. 4. 6. πικρῶ

βρεφῶ III. Tragop. p. 644.
 βρομίῳ. ἀρχαῖος κατ' ἀγνίως ἑστάναι ἀραιοῖν βρομίῳ χρόνῳ ἀμμιγῶ πάντας I. Nigr. 16. 54.
 βροτή. βαρύνεσθαι, & διὸς βαρύνεσθαι βροταὶ I. Tim. 1. 99. βροτὴς γνομένης σκηπτός I. Somn. 17. 22. τοὺς δὲ ἐκφροσῆς ἐποίησαν αἱ βροταὶ I. Tim. 1. 99.
 βροτός. βροτῶν III. Tragop. p. 645.
 βρόχῳ. πρᾶλξ βρόχον I. Tim. 20. 130.
 βρωμολόγος III. Pseud. 24. 180.
 βυζαντίαν τείχος III. Dem. Enc. 33. 515.
 βυθός. ἐν βυθῷ δέξει ποικίλον τὴν χροῶν I. Pifc. 50. 617.
 βύρα. ἢ βυσσὶν τὰς ἐπιβολὰς III. Nav. 4. 250.
 βύρας. τοῖς βύλοις I. Tim. 34. 146.
 βαμολοχέομαι I. Nigr. 22. 61.
 βαμμός. ἐλπίς βαμμός I. Tim. 42. 154. βαμμόν εἶδες ἐν τοῖς Γαργάροις I. D. Deor. IV. 2. 209.

Γ.

Γάλας ὀρεῖται I. Merc. Cond. 13. 669.
 γαλιός I. Pifc. 48. 615.
 γαλήνη I. D. Mar. I. 3. 290. γαλήνη λίπαρῃ II. Amor. 11. 408.
 γαλήνιος I. Halc. 2. 179.
 Γαλιλαῖος III. Philopat. 12. 597.
 γαμῶρος. φυγάδων γαμῶρων II. Salt. 43. 294.
 γαμίω I. Tim. 52. 169. ἀδελφῶς γαμῶσι I. Prom. 16. 199. ὥς γῆμαι Λαῖδα II. 2. Ver. Hift. 18. 115.
 γάμμος I. Jud. Voc. 4. 86.
 γάμος. γάμμος τοιοῦτος I. D. Mort. XIV. 4. 397. γάμμος II. Amo. 51. 454. τοῦτοι γάμμοι II. Alin. 36. 604.
 Γαυμῆδης ὁ τῷ Δαρδάνει III. Char. 7. 623.
 γάρ II. Amor. 38. 439. ὁ γάρ II. 2. Ver. Hift. 41. 134. τὸν γάρ μοι II. Gall. 1. 703.
 Γάρμαρον I. D. Deor. XX. 5. 257. ἢ ἴδης ἐν τῷ Γαργάροι ib. 1. 252.
 γαστήρ. τῇ γαστρὶ μεταρρύντες τὴν εὐδαίμονιαν I. Nigr. 15. 54. τῇ γαστρὶ II. 1. Ver. Hift. 24. 91.
 γαστριζῶ. ἐγαστριζόμεν III. Rhet. Pr. 24. 26. & 27.
 γαῦρος I. Nigr. 5. 43.
 γε γέν. vult se II. pro Imag. 23. 503.
 γενομαι. Δημοσθένης ἐγγόνιος ἐν γυλιώτος τινος I. Somn. 12. 17.
 γέταν. ὁ γετόνων II. Bis Acc. 9. 802. & 803.
 γελᾶν. ἀν' ἐγέλων II. Icar. 18. 773. γελᾶν ἐν τοῖς γιγνομένοις I. Nigr. 7. 45.
 γελῶς. μὴ γελῶς II. Par. 40. 864. γελῶς ἐπιτάγματα III. Ep. Sat. 4. 388. πολλὰ γελῶς II. Icar. 29. 786. γελῶς II. Q. Hift. 28. 38.
 γελῶς I. Tim. 55. 172.
 γέλως. γέλωτα κομίζων I. Prom. 7. 34. ἢ γέλωτα ἢ δυνάμενος καὶ εἶναι III. Adv. Ind. 15. 112.
 γένειον. τὸ γένειον ἀνέπλευς I. Tim. 54. 170.
 γενεά. ἢ γένεων III. Macrob. 3. 210.
 Genitivus declinat. contractum per os vide in varr. III. Dea Syr. 8. 455. Genitivus iaristimus in τῷ φίλῳ III. Ep. Sat. 9. 392.
 γενεάδης I. Catap. 1. 622.
 γενεῶν. ἢ ἐν γενεῶν ἐγγόνων ἢ γαλακτοπῶς I. Somn. 17. 21. γιγνημένον II. Alex. 14. 222. & 223.
 γενικός. γενικός καὶ μεγαλοφυῆς ἢ πᾶσι I. Somn. 7. 9. γενικός ἀνὴρ ib. γενικός τῶν μαρτύρων ib.

γεννητικός I. Cont. 14. 510.
 γένος. ἀξίως τὸ γένος I. D. Mort. XXI. 2. 421.
 γέραιος II. Jup. Trag. 25. 670.
 γέρανός II. Alex. 26. 234. γέρανον ὀρχεῖσθ II. Salt. 34. 289.
 γέρων II. Alex. 30. 238. γέροντας II. Abd. 30. 185.
 γέυμα. ἀπὸ τῶ πρώτου γέυματ' I. Herm. 60. 800.
 γεωμετρικὴ II. Salt. 35. 289. γεωμετρικῶν III. Hipp. 3. 69.
 γεωργία I. Prom. 14. 196.
 γῆ. οὐκ ἔστις καὶ ἄψις, & Λιθύς διψάσα γαῖαν I. Nigr. 16. 56. πού σοι γῆς αὕτη πηγή ῥέει I. D. Mar. III. 1. 296. τ' κωματώδης γῆς I. Tim. 56. 174. ἐκ γῆς antea ἐκ τ' III. Dea Syr. 30. 476. τῇ γῇ τ' ἔρανον ἀναμειμῆσαι I. Prom. 9. 192. ὃ καὶ γῆν καὶ θάλασσαν I. Jud. Voc. 11. 96. αὐτὰς γῆν ἀλλως ὄντας ἀνέργασεν I. Prom. 11. 194. ἔλιπον γῆν III. Mort. Per. 39. 360.
 Γερνός II. Tox. 62. 566. τὰ ὅσα τὴ Γερνός III. Adv. Ind. 14. 111.
 γίνομαι & γίγνομαι. τὸ γιγνόμενον ἐκ τούτου ἀποφέρειν I. Somn. 2. 2. γίγνεται III. Dea Syr. 45. 483. βελτίω τὸ πρὶν γίγνεται, τοῦ II. Gymn. 20. 900. & 901. γιγνόμενον III. Dea Syr. 1. 452. τὸ γινόμενον II. Tox. 18. 527. γεγενημένοις III. Conv. 20. 433. & 434. τῷ συγγενὶ γένει δ' Ἀσπασίαν II. Gall. 19. 732. γενομένων II. Alex. 48. 254.
 γίγναι. γεγενώς τι ἀναδοίσας II. Gall. 1. 702.
 γνώσκω I. Scyth. 3. 863. γινώσκεις σε χρη II. Ocyp. p. 669. ἔ ταῦτα γινώσκονται ἑαυτοῖς I. Necyom. 21. 484.
 Γλαύκη II. Salt. 80. 311.
 Γλαῦκος I. Herod. 8. 838. II. Salt. 49. 296. Γλαῦκος III. Epigr. 34. 686.
 γλαυκός. τὸ γλαυκὸν τ' ὀφθαλμοῦ I. D. Deor. XX. 10. 262.
 γλαυκώπις I. D. Deor. VIII. 1. 226.
 γλαυξ. γλαῦκα εἰς Ἀθίνας φασίν I. Nigr. 1. 37. ἐπὶ τὴν γλαῦκα I. Haum. 1. 852.
 Γλύκων II. Alex. 18. 225.
 γλύφω. γλύφειν ἀσπίδος δυνάμειον I. Somn. 2. 5.
 γλῶσσα. ὡ γλῶσσης ἀλλήλως ἰσσημα, & ἀκολασεν ἔχει γλῶσσαν, αἰχρίσθη ἰσσημα I. Jud. Voc. 11. 96. ἀπὶ γλῶσσης III. Pleudol. 25. 182. ἀπὶ μιᾶς γλῶττης II. Tox. 62. 566. τὴν γλῶτταν αὐτὴν -- ἀποτετμηθεῖ I. Pilc. 2. 572. κατὰ γλῶτταν II. Lex. 25. 349.
 Γναφάλλον. ἀμφὶ κόρσιν μαλλθακὸν γναφάλλον I. Jud. Voc. 4. 86.
 Γνῶσις I. Vit. Aucr. 23. 564. II. Gall. 30. 748.
 γνώμη I. D. Mort. XII. 3. 385. τ' γνώμη, μῆτις II. Tyr. 14. 152. κεκαρμένοι τὴν γνώμην III. Philop. 26. 614.
 γνῶσις. γνῶσις καλῶς ἐστ' III. Mort. Per. 43. 363.
 γνωρίζω. ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις γνωρίζω I. Somn. 11. 15.
 γνώσιμα. τὰ γνωρίσιμα I. Somn. 11. 16.
 γογγύζω III. Ocyp. p. 666.
 γοητεία I. Tim. 55. 172.
 γοητεύω. γοητευόμενος II. Salt. 63. 301.
 γοῆ I. Vit. Aucr. 6. 545.
 γόνη III. Rhet. Pr. 23. 25.
 γοῦν II. Jup. Conf. 4. 629. βούλει γοῦν ἐπαγάγω ib. 7. 630. τ' μέγαν γοῦν III. Mort. Per. 11. 333. & 334.
 γραμμῆμα. γραμμῆμα ἐπαλάσσει I. D. Deor. XIV. 2. 240.
 γραμμάτι. I. Herm. 40. 783. γραμμῶν Solan. vult χρημάτων I. Jud. Voc. 8. 93.
 γραμματεία II. Tox. 13. 519.
 γραμματεῖον. ἐγγραμμάτεως Μώμος III. D. Conc. 14. 537.

γραμματοῦς I. Merc. Cond. 4. 657.
 γραφή. καθάπερ ἐπὶ τινὸς γραφῆς III. Calumn. 2. 127. αἱ γραφαὶ III. Nav. 5. 252.
 γραφεύς. οἷος οἱ γραφεὺς τραγυλάφους & τὰ τοιαῦτα μετρίως γραφεύς I. Prom. 7. 36.
 γραφικὴς συντελεσθῆν II. Imag. 15. 474.
 γραφῶ I. Herm. 43. 785. τοιαῦτα τὴν Δάφην γράφει II. 1. Ver. Hist. 8. 76. ὡς χωρὶς ἑδῶ καθάπερ τι γράφεται I. Jud. Voc. 3. 85. γράφεται γραφὴ ἀσπίδος I. Nec. 2. 458. ἔγραψε III. Epigr. 1. 674.
 γρηγορία. ἐγρηγόρει I. Herm. 1. 740.
 γρίφος. γρίφους σωτηρίεις I. Vit. Aucr. 14. 554.
 γρύψ I. D. Mar. XV. 4. 326.
 Γύγης χρυσίον II. Par. 58. 881.
 Γυθιακός III. D. Meret. XIV. 321.
 γυμνάσιον. Δὲ τὸ γυμνάσιον αὐτῶν III. Mort. Per. 3. 327. περὶ γυμνασίων II. Gymn. 1. 883. γυμνασίον το καλλίον &c. II. Salt. 71. 307. ἐπὶ τοῖς γυμνασίοις III. Calumn. 12. 141.
 γυμνοπαίδιαι II. Salt. 12. 274. & 275.
 γυμνός. γυμνὸς ἐπὶ τῶν χρη II. D. Mort. X. 1. 364. γυμνὴν σφύγγην ὑπέρχει II. Phal. Pr. 5. 192. γυμνὰς τὰ ποδῶν I. D. Deor. XX. 14. 264.
 γυνών. ὡς τὸ δοκεῖ γυνυμνῶν II. Amor. 41. 441.
 γυναικίῳ I. D. Mort. XXVIII. 1. 445. γυναικίῳ τι II. pro Imag. 12. 491. γυναικίῳ τῇ πύττῃ III. Fug. 33. 384. γυναικίῳ σίνουδι, Vorff. γυναικίῳ II. Amor. 27. 427.
 γυνή. ἐγγόνει ἐκ Γύλων τιν' καὶ βαρβάρη γυναικίς I. Somn. 12. 17. γυναικίς ἀγρόφους τὸ παιδί III. Conv. 5. 421. δύο γυναικίς I. Somn. 6. 8. ἀπὸ γυναικῶν III. Epigr. 33. 685. γυναικίς τ' ἱμερῆς I. Halc. 8. 184. γυψ ἀναπτέρω III. Mort. Per. 39. 369.

4.

Δαδραχία III. Mort. Per. 28. 351.
 δαιμόνιον τὴν σοφίαν III. Philop. 32. 58.
 δάκρυ. δάκρυον τὸ κατὰ I. D. Mort. XXI. 1. 421.
 δακρυχέ. κατὰ δάκρυ χέοντες I. Nec. 9. 468.
 δακρυῶν I. Cat. 12. 634. ἑδάκρυ μάλ' αἰσθῆς I. Somn. 4. 7.
 δάκρυον ἀποσάζειν III. Eleat. 1. 87.
 δακτυλίῳ I. Cont. 14. 509. III. Philop. 38. 62. & 63. τ' δακτυλίον τὸ πλῆθος I. Nigr. 13. 53. δακτυλίου αὐτῶν μεθ' ἑαυτοῖς I. D. Mort. XII. 2. 382. δακτυλίου βαμῆς II. Gall. 12. 720.
 δακτυλοδακτύλ I. Somn. 11. 16.
 δάκτυλ' I. Cat. 17. 640. τεισάμεν δακτύλῳ I. Nigr. 33. 75. τοὺς δακτύλους ἐντεμόντις II. Tox. 37. 544. τοὺς δακτύλους κατεσκληκῶς II. Gall. 31. 748. & 749.
 δακτύλος προτεινόμενος I. Nigr. 21. 58.
 δαλός II. Salt. 50. 297. δαλὸν τινα -- δαλὸς ἀπὸ τῶ βωμῆ I. Tim. 2. 100.
 δάμναμι I. D. Deor. XX. 7. 259.
 δάμις II. Jup. Trag. 4. 645.
 δαμνοῦμαι I. D. Mort. I. 3. 333.
 Δαναή. Δαναῶν παρθενεύει I. Tim. 13. 123.
 Δαναῖς. ἐς τὴν Δαναῖδων pro Δαναῖδων I. Tim. 18. 129. ὁ τ' Δαναῖδων I. Herm. 61. 803.
 Δᾶ. Δᾶν πρόσωπα II. Salt. 29. 285. & 286.
 Δαρείῳ. Δαρείῳ II. Jup. Trag. 53. p. 701.

- δῆς. ἀπὸ II. Alex. 47. 252. δῆδεις ἦσαν τὰ πολλὰ III. Mort. Per. 35. 356.
 Dativo praecedenti subjungitur accusativus III. Elect. 3. 88. f.
 δάφνη. φάλλα δάφνης I. Herm. 40. 782. μὲν δ' ἀφ' ἑσθ' III. Diff. cum Hef. 1. 240. δάφνιν αὐτὴν καλοῦσιν II. Afm. 17. 585.
 δάφνιδα v. notam, si de accentu sollicitus es III. Meret. VI. 293.
 δέ I. Merc. Cond. 4. 657. ὁ δὲ II. Afm. 22. 590. δέ initio Dial. III. Meret. XIII. 315. ἀντίδοσιν δὲ τὴν ποιοῦμαι II. Jup. Conf. 7. 630. καὶ περὶ δὲ ἐποίησαν II. 1. Ver. Hist. 15. 82. τὸ μὴ δὲ ἐπιβαλλεῖν γνώρισμα I. Pifc. 42. 611.
 δέσμιος. τῇ δέσμι II. Bis Acc. 14. 808. δέσμιον εὐγλωσσότατον εἰδὲν II. Salt. 63. 301.
 δεῖ & δοίμαι. τοῖς δομένοις ἐπικέρσας — τοῖς δομένοις ἐπαρκῶν — τοῖς δομένοις τὰ δόντα ἐπαρκέομαι — ἐπικέρων τοῖς δομένοις τ' φίλων I. Tim. 5. 109. ἔ' γ' δέ, 7. Br. δὴ ib. 28. 141. εἰδὲτο γ' Χαίρειας III. Meret. VII. 296. εἰδὲν δέσμιος με ταῦτα ἔχοντα III. Nav. 44. 276. & 277. δέ II. Herm. 28. 768.
 δέγμα I. Prom. 2. 25.
 δειδώς. δειδώς μὴ εἰδὼς τὴν ποιοῦ ἀποθάνης; I. D. Mort. XVII. 2. 406. εἰδὼς δὲ &c. I. Nec. 10. 470. διδῶν τὸν ἀπαθῆ I. D. Deor. XII. 1. 234. διδῶς καὶ τρέμων I. Somn. 9. 13. διδῶν δὲ μὴ I. Prom. 5. 30.
 δεικνύμι. οἷον Πολύκλειτος εἰδὲξεν λευκώλενον I. Somn. 8. 11. εἰδὲξεν τοὺς ἑσθ' ἐναργῶς καθάπερ ἐπὶ τῆς γραφῆς τὰ πάντα προσεικόντας ib. διδῶν σὲ τῷ δακτύλῳ ib. 11. 16. διδῶν II. Imag. 7. 465. τὸ δὲ ἄλλο σῶμα ὁ Ἀπείκῃς διδῶν κατὰ τὴν παγκράσιον I. Somn. 8. 11. διδῶν II. Alex. 13. 220. & 221.
 δειλὸς. τὸ δειλὸν II. Jup. Trag. 15. 658.
 δειλός. λαγῶν δειλότερος I. Somn. 9. 13.
 δέω. ὁ τὸ δέω I. Somn. 11. 15. τὸ δέω I. Vit. Auct. 19. 558.
 δέω II. Jup. Trag. 48. 695. δέω II. Somn. 2. 3. εἰδὲν δέω πάσης I. D. Mar. VI. 3. 304.
 δέων III. Macrobi. 15. 218.
 δειπνῶν III. Epigr. 27. 683. & 684.
 δειπνὸν φέρον — δειπνὸν ἐν τοῖς δειπνοῖς I. Nigr. 22. 60. & 61. δειπνὸν ἑκάτης I. D. Mort. I. 1. 330. δειπνὸν παρὰ σκευῆς II. Dem. 24. 385. τὸ ἐντελὲς δειπνὸν III. Conv. 38. 444. τὸ δειπνὸν ἀπὸ σκευῆς II. Gall. 12. 720. δειπνὸν ποικίλα III. Mort. Per. 12. 335.
 δεικνύμι. κεραυνὸς I. Tim. 4. 107.
 δεκάς. τῇ Ἀττικῇ δεκάδι I. Scyth. 10. 870.
 δεκτρί. III. Epigr. 22. 681.
 δελφί. I. Pifc. 47. 614.
 δέλεαρ I. Tim. 22. 136.
 δέλτα. ἐς δέλτον ἐμβάλλοντες I. Tim. 21. 131.
 δελφοί. καὶ τὰ ἐν δελφοῖς ἀναθηματῶν I. Tim. 42. 154.
 δέμας. Ἰνδὸν III. Epigr. 19. 679.
 δένδρον. ἐπὶ τὴν κόμην τ' δένδρον II. 2. Ver. Hist. 42. 134. & 135. δένδρον ποναῖς III. Tragop. p. 647.
 δεξιόμοι. ἀπὸ ἐαυτὸν δεξιόμοι I. Tim. 43. 156.
 δεξιὸς τὴν φύσιν I. Somn. 2. 5.
 δεξιὸς ἐγγυῶν III. Conv. 15. 429. δεξιὸς ἐγγυῶν II. 2. Ver. Hist. 34. 130.
 δέομαι I. Merc. Cond. 33. 692. ὁ δέομαι III. Ocyp. p. 671. ἡ φύσις δέται ἐ χορηγίας τυχερῆς I. Somn. 1. 701. III.
 2. δεῖσθαι τύχης ib.
 δέον. τὸ δέον I. Tim. 48. 161. & I. Herm. 27. 766. & 767. μὴ δέον II. Gymn. 34. 914. εἰδὲν δέον I. Prom. 6. 190. I. D. Mort. XXVII. 1. 437. εὐρίσκει τὰ δέοντα I. Somn. 10. 15. δέον γινώσκῃ. εἰδὲν δὲ τὸ δέον ἐπὶ ἐν ἀφανείῳ δέοντα ib. τὸ δέον παρανόμιος ἀν. ib. τὰ δέοντα πράττει ib. πλείστον ἀφίσταται τὰ δέοντα εἰδὲν ib. τὰ δέοντα λέγειν ib.
 δεῖ & δέομαι. δέση II. Imag. 5. 462. & 463. II. Icar. 14. 768. III. Conv. 4. 421. δέση II. Tox. 47. 553.
 δέρας χρυσῶν II. Salt. 43. 294.
 δερῶν. ἀσπὸν δερῶν I. Nigr. 27. 67.
 δερμὸς I. Jud. Voc. 11. 96. ὁ ἐπὶ τ' δερμῶν II. Tox. 29. 538.
 δειπνῶν. δειπνῶν I. Nigr. 26. 66. δειπνῶν tyrannus II. Tyr. 17. 153. εὐδὲ δειπνῶν III. Bacch. 2. 77.
 δεικαλίων. Φαίδριος ἢ δεικαλίων I. Tim. 4. 108.
 δειχόμεναι I. D. Mort. XV. 3. 401. δειχόμεναι ἡδὴ I. Pifc. 42. 611. δειχόμεναι III. Mort. Per. 24. 346.
 δέω. δέω, pro δέον I. Nigr. 26. 65. ποιοῦ γ' εἰδὲν III. Pseudol. 2. 162. καὶ εἰδὲν I. Tim. 49. 162. διδῶν, non διδῶν I. D. Deor. XVII. 2. 247. μὴ διδῶν τὴν χεῖρα I. Nigr. 19. 57. δέον II. Amor. 32. 432.
 δὴ I. Tim. 28. 141. ἀγὲ δὴ, εἰδὲν δὴ, δέον δὴ I. Somn. 14. 19. ἀπὸ δὴ ib. παλαιὸς δὴ III. Mort. Per. 27. 350.
 δέγμα. δέγμα II. Gall. 25. 740.
 δέλι. ἐπὶ δέλι II. 2. Ver. Hist. 23. 120. & 121.
 δεικνύμι. δεικνύμι III. Philopat. 6. 592.
 δεικνύμι. δεικνύμι III. Dem. Enc. 15. 503.
 δεικνύμι. δεικνύμι II. Salt. 63. 300. δεικνύμι II. Dem. 3. 376. II. Tox. 27. 536.
 δεικνύμι. δεικνύμι I. Somn. 12. 18. II. Phil. alt. 2. 202. librarii sunt οἱ τ' δεικνύμι καὶ Παλαμῆδες τέχνης δημιουργοί I. Jud. Voc. 5. 88.
 δημοκρατία I. Tim. 57. 175.
 δημοσθίνης. δημοσθίνης III. Dem. Enc. 1. 490. Δημοσθίνης ib. 2. 492.
 δημοσίαι II. Dem. 67. 396. ὁ δημοσίαι II. Gym. 22. 903.
 δημοσίαι. περὶ δὲ δημοσίαι II. Dem. 2. 375.
 δέω. δέω III. Patr. Enc. 6. 230. δέω τὴν ῥητορικὴν καὶ παιδείαν I. Somn. 12. 17.
 δεικνύμι. ἐπὶ συνίσει διαβεβαιώμενος I. Nec. 6. 43.
 διαβολή. ἐπὶ διαβολῇ II. Alex. 4. 211. διαβολή III. Columnn. 1. 124.
 διαβεβαιώ I. D. Mort. V. 2. 344.
 διαδεχομαι I. Cnt. 4. 495.
 διαδεχόμεναι I. D. Mort. X. 4. 365.
 διαδοχή I. Nigr. 26. 66.
 διαζεύγνυμι. ἀπὸ εἰδὲ πᾶσι ἢ τῇ ἀνὰ διαζύγῃ τ' συντραφείσης, ῥαδίως ἔλκει ζυγῶ I. Jud. Voc. 7. 91.
 διαβίσις. εἰς διαβίσις μορφῆς ἑλόν ἐπιτήδειον I. Somn. 12. 18.
 διαβίσις. εἰς διαβίσις ἐπὶ τὸ φανερὸν I. D. Mort. VIII. 1. 358. διαβίσις τῶν III. Mort. Per. 41. 362.
 διαβίσις I. Merc. Cond. 20. 675.
 διαβίσις. διαβίσις II. Bis Acc. 2. 794.
 διαβίσις. διαβίσις II. Tox. 55. 560. διαβίσις τοὺς ἀκούτας ib. 40. 548.
 διαβίσις I. Herm. 86. 830. μονήρης δὲ ἡ διαβίσις I. Tim. 42. 154. καὶ διαβίσις τὴν Μοδίκην μετεδίδουσι ἐαυτὸν. I. D. Mort. XII. 3. 383. & 384. πρὸς τὸ καθαρὸν τ' διαβίσις I. Nigr. 12. 51.
 διαβίσις. διαβίσις II. Tox. 23. 530. & 531.

διακόπτω. διακόψης II. Gymn. 19. 898.

διακορίω I. D. Mar. VII. 1. 305.

διακριδόν II. Amor. 3. 400. διακριδόν ἐς νόημα III. Epig. 1. 674.

διαλεκτική II. Q. Hist. 32. 44.

διαλλάττω. ἀλλὰ κέκλεται ἢ σμικρὰ διαλλάττει I. Prom. 1. 25. ὡς ἐν δὲ ταῦτα διηλάσσει ib. πλὴν εἰ μὴ διαλλάττοιτε ib.

διαλλάττω. διαλλάττοιας II. Abd. 10. 168. διαλλάττω II. Jov. Trag. 38. 686.

διαλόγος I. Prom. 5. 30. Λακωνοῦ Σαμοσατέως Διάλογος I. Somn. 1. 1.

διαλύω. ὅταν τὰ με σπασίᾳ διέλυσεν ὁ χρόνος I. Nigr. 18. 57. διαλύωμεν II. Bis Acc. 14. 808.

διαμέδω I. D. Mort. XXI. 1. 421. προειρέψατο με μὴ διαμέδω I. Nigr. 10. 49.

διαμνημονεύω I. Nigr. 6. 44.

διαίρω I. Tim. 49. 162. αἱ μὲ διανομαί III. Nav. 24. 264.

διαπείρω. διαπείρας τῷ οἷσιν I. Merc. Cond. 29. 688. διαπείρω II. Tox. 14. 521.

διαπρήνυμι. διαπρήνυμι I. D. Mort. XII. 5. 387.

διαπταίω. πλείονα διαπταίωσα I. Somn. 8. 12.

διαπρήνυμι I. Tim. 40. 150.

διασείω. διασεισμένη II. Bis Acc. 1. 793.

Δίασια festum Jovis I. Tim. 7. 114. ὡς Δίασις III. Char. 1. 619.

διασινάω I. Prom. 8. 191.

διασκεύω I. Nec. 16. 478.

διασπείρω I. Somn. 15. 20.

διασύρω. διασύρωτες τοὺς τραγικούς I. Jud. Voc. 7. 90.

διαζίζω I. D. Mort. XIV. 3. 396.

διασάξω II. 2. Ver. Hist. 35. 130.

διατάττω. διατάττω II. Jup. Trag. 38. 686.

διατελέω. τοῦτο τὸ νόμα διτελεῖται I. Somn. 2. 3. φιλῶν ᾧ διατελέω I. D. Deor. IV. 5. 212.

διατίωμι I. Nigr. 6. 45. Vis hujus verbi multis declarata. ib. 38. 80. & 81. διατίθειμι II. Amor. 27. 426.

εἰ τις ὅμων τοιοῦτό τι διατίθει ἐμὸν II. Gymn. 6. 886. τοιαῦτά με διατίθης III. Pseudol. 25. 181. διατίθειται II. Gymn. 38. 919. & 920.

διατρίχω. διατρίβω III. Philopat. 17. 603.

διατρίβω. ὡς μοναγρία ποιεῖται τὰς διατρίβας I. Nigr. 18. 57.

διατρίβω. ἔδωκα διατρίβην I. Scyth. 7. 867.

διανύω I. D. Mar. III. 2. 297.

διαφέρω. διενεγκὴν τὰ πολέμια I. D. Mort. XII. 1. 380. διαφέρωμεν v. not. III. Dem. Enc. 43. 521. ἔδοξεν ἡβῆς ἢ πολιτεία διενεγκὴν I. Nigr. 3. 42.

διαφθίνω. ἐδωκα μοχλὸν τῷ διαφθίνῳ I. Pisc. 4. 573.

διαφθείρω I. Merc. Cond. 39. 699. διαφθερότα ἄσμα I. Nigr. 15. 54.

διαφυλάττω. διαφυλάττω II. Tox. 3. 511.

διαχω I. D. Mar. III. 1. 295.

διαψύχω I. Cont. 23. 520. & seq.

διδασκαλείω. εἰς τὰ διδασκαλεία φοιτῶν I. Somn. 1. 1. διδασκαλῶ ὡς III. Conv. 6. 422. εἰς διδασκαλὴν utilitius esse quam διδασκαλῆς I. Somn. 1. 1.

διδάσκω. ἐγὼ -- ἔδωκα I. D. Deor. VII. 4. 224. ὅς τις τὴν ἄρεαν (χεῖρα) I. Somn. 9. 12. τί ἂν δῶ τις ἀνδρὶς, τὴν &c. III. Cyn. 17. 548. ἢ τινὰ αὐτὰ τέχνην δάσκει I. Somn. 1. 2.

δίδωμι. διδομένη Gr. manult διδομένη at non opus II. Tox. 33. 541. δίδωμι ib. 43. 551.

διδύμων. παρὰ διδύμων I. Herm. 65. 807.

διεκταίω II. Tox. 61. 564.

διεκαμεδονομαί. διευλημνομαί III. Philopat. 1. 585.

διέξιμι I. Nigr. 9. 49. ἢ ὡς ἐκπρωταί, τὸ πάλιν ἐπὶ ἔξωτο διέξιμι I. Merc. Cond. 37. 696. διέξιμι III. Philopf. 5. 33.

διεξερχομαι. ἐπιδιέξεται & διεξέλθω I. Herm. 24. 763. διεξέλθω II. Tox. 34. 543.

διωδύω. διωδύεται τὰ μὲντα I. Nigr. 9. 49.

διευκρίνω. διευκρινῶ II. Gymn. 25. 908.

διηγούμαι II. Amor. 16. 416. ὡς ἢ διηγῶμαι, I. Herm. 13. 752. διηγούμαι II. Amor. 42. 444.

διεραμεθῶ. διεραμῶν διευραμῶν I. Tim. 46. 159.

διέσημι. διέσησεν αὐτὸς I. D. Mar. V. 2. 301.

διζυρίζομαι I. Herm. 31. 771.

δικανικός. φορτικὸς μὲ, ἢ δικανικός, ἀληθὲς δὲ I. Somn. 17. 21.

δικαστήριον. τὸ τῷ Μίῳ δικαστήριον I. Nec. 11. 470. ὡς τὸ δικαστήριον σωμαστέριον II. Tox. 18. 526.

δικαστικόν II. Bis Acc. 23. 822.

δίκελλα. ἐπιμετρήσας τῇ δικάλῃ I. Tim. 57. 175.

δίκη I. Pisc. 40. 608. δίκη φωνήεντων I. Jud. Voc. 1. 82. ὡς δὲ δίκης III. Philopat. 16. 602. μῆτις δίκης δικάσσης III. Calumn. 8. 136. bis, & 137. δίκην κέρων II. Alin. 23. 591.

δίκων I. Tim. 12. 120.

δικωπία I. Cont. 1. 490.

διμαρτύρης III. Con. 15. 397.

Διογένης I. D. Mort. XXI. 2. 422.

Διονύσια I. Pisc. 14. 585.

Διονυσιακές. Διονυσιακή ἐλευθερία I. Prom. 6. 34. Διονυσιακή II. Sait. 22. 280.

Διόνυσος I. Jud. Voc. 7. 90. I. Prom. 6. 31. λέγει Διονύσιον τραγωδῶν ποιῶν Φαῦλος III. Adv. Ind. 15. 112.

Διόνυσος III. Mort. Per. 4. 328. ἔδωκεν ᾧ πρὸς τὸ Διόνυσον I. Herm. 55. 796.

διοπετής II. Icar. 2. 753.

διορσώ I. Tim. 53. 169.

Διό II. Alex. 40. 247.

διοσκόρω II. Gall. 20. 733. III. Meret. XIV. 321. & 322. Διόσκοροι III. Char. 6. 621. διοσκούρων III. Con. 32. 440.

διπλός τὴν φύσιν I. Prom. 7. 37.

δίσ. δὲ δίσ πασῶν I. pro merc. Cond. 11. 719.

δισκοφόρος. τὴν δισκοφόρον III. Philopf. 18. 45.

δισπλασιάζεις III. Soloec. 5. 563.

διστολογέω. ἢ διστολογῶν I. Somn. 8. 12.

δισυλλαέω II. Bis Acc. 22. 821.

διφθέρα quid & ἐναψέχω. διφθέρας ac siml. I. Tim. 6. 110.

διφθῆς I. Prom. 5. 30.

διψά I. D. Mort. XVII. 2. 407.

διψαλιῶ. διψαλὸν θρυαλλίδιον I. Tim. 14. 124.

διψάω. διψῶ I. Nigr. 27. 67. I. Herm. 60. 801. διψῶ πεινῶ II. de Luctu 16. 929.

διώκω II. Gymn. 19. 898. διώκοις II. Amor. 22. 422. διώκοις & κατέλαβον I. Herm. 77. 821.

Δίω I. Herm. 9. 749. I. Vit. Auc. 19. 558. ὑπὸντι Δίω &c. I. Nec. 13. 474.

διώξω. κἄν τὸ διώξω III. de Domo 27. 206.

δοκίμ I. D. Mort. XXX. 3. 454. I. Scyth. 11. 872. δοκίμ
μοι &c. I. Herm. 63. 805. ἢ σὺ δοκίμ σωμαμάτων &c.
III. Cyn. 13. 546. δοκίμ II. Afr. 9. 364. καὶ μοι δοκί
vide nott. I. Sac. 1. 526. ὡς ἰδοκί I. Somn. 17. 22.
ἰδοκί ὁμοιωτῶ I. ib. 2. 3. δοκί II. Icar. 12. 764.
II. Par. 1. 837. δοκίμ III. Dea Syr. 1. 451. οἱ τὸ δο
κίμ μάλλον ἢ εἶναι σπυδασάντες I. Nigr. 22. 60. δοκίμ
οἰσθεὶς δὲ III. Philop. 39. 64. δόξα πρὸς ἢ Πανὸς ὁρ
γὰς ἢ τινος I. Somn. 4. 7. δόξαν cum pla
cuisset II. 1. Ver. Hist. 11. 78. καὶ δόξαν II. Amor. 11.
498. λέγειν ἑκάστω δόξαν III. Char. 22. 632. διδοχθῶ
I. Tim. 42. 154.
δοκίμ. λυκίον τοῖς μάλισα ὁμοίως δοκίμ I. Somn.
2. 4. τῷ δοκίμωτάτῃ I. Scyth. 3. 863.
δοκίμ II. Q. Hist. 30. 41.
δομ. ἡμιτελής I. D. Mort. XIX. 1. 410.
δορκός Δουρκός II. Amor. 16. 414.
δορυ. ἐπὶ δору III. Meret. IX. 305.
σευφορίῳ I. D. Mort. VI. 3. 350.
δορυφορία. δορυφορίας II. Par. 59. 881.
δοτήρ. δοτήρας ἑάων I. Prom. 18. 201. & III. Diff. cum
Hef. 3. 242.
δολία πολυτελής I. Merc. Cond. 17. 672. ἐς τὴν ὁμοίαν δολ
λίαν ἐπανάγειν II. Abd. 12. 170.
δολεύειν. ὅτι δολεύει I. Herm. 8. 746. τὸ δολεύειν II. Abd.
25. 181.
δολοπρεπής I. Nec. 14. 475.
δοῦλ. δούλοι γὰρ II. Alin. 5. 572.
οὐκίω II. Q. Hist. 22. 30.
δορμίων II. Amor. 19. 419. βροτοποιοῖν III. Philopat. 24.
613.
δράκων II. Afr. 23. 371. τοὺς δράκοντας ἔφη &c. II. Q.
Hist. 29. 38. & 39.
δράμα I. Nigr. 24. 64. δῶμα πολύμυτρον I. Prom. 5.
31. δῶμα τὸ βιβλίον v. notas III. Dem. Enc. 28.
510. καὶ τοῖς ἑὶ δρῶματιν εὐ ἔχοντι I. Nigr. 8. 47.
δραπέτης συγκματίας, ὡς ῥ' ἔδραπέτην τὰ συγκματία, ἔτω
τὴν μοιχαλίδι δίκτυς τὰ ἀνθίσματα I. Tim. 17. 128.
δράττω. ἰδράττω II. Alin. 25. 594.
δραχμή II. Alex. 23. 230. ἐπὶ διακοσίαις δραχμῆς I.
Merc. Cond. 35. 694.
δ' ἐπ' αὐτοῖς. τὸ ἔδω ῥ' δρῶματιν III. de Domo 9. 195.
δρῶματι. ἐς τὴν Ἀττικὴν δρῶματιν ἔδω σκαμνῶν I.
Prom. 1. 24.
δύναμαι. καὶ δύναται I. D. Mar. IX. 2. 312. & 313. ὅπως εἰ
δύναται II. Par. 32. 860. δύνηται σώζειν ἑαυτὸν ib. 8.
845. δύναμι. II. Abd. 24. 181.
δύναμις. πᾶς ἐν ἀθανάτων δύναμις μεγάλως ἔσας I. Halc.
8. 183. δύναμι II. Q. Hist. 52. 63. δύναμι δὲ τινα II.
Par. 8. 845.
δυνατός. εἰς ὅσον ἰμοὶ δυνατὸν II. Jov. Trag. 24. 669.
δυο. καὶ ἄλλως δυο I. Prom. 2. 187. δυο ὅτις I. Cont. 4.
195. δυο ὅσοι II. Alex. 23. 231. δυοῖν III. Macrobr.
12. 216. δυοῖν ἑαυτοῖς III. Ep. Sat. 37. 416. ὡς δὲ δυοῖν
τούτοις II. Alex. 8. 215. ἐς δυο III. Meret. XIII. 317.
εἰς δυο διέκοπη II. Tox. 54. 559.
δυσάντη. δυσάντην ἐ δασοτρόποιον I. Tim. 5. 110.
δυσάγει. I. Pifc. 17. 588.
δυσέμε. σοῦ δυσέμεας I. Tim. 26. 138.
δυσκίνητ. ἢ πρὸς τὰς διαλέξεις I. Somn. 2. 3.
δυσπαρ. inominatus Paris I. D. Mort. XIX. 1. 411.
δυσπείθης. τοῖς ἐν Παλαιστίνῃ δυσπείθης I. Nigr. 24. 63.

δυσπείθ. τίττ' αὐτ' ὡς δυσπείθης -- ἡλυσθης I. Nigr. 17. 57.
δυσπείθης. ὅποσα ἀν' ἡ δυσπείθης III. Rhet. Pr. 18. 19.
Δωρικόν III. Adv. Ind. 15. 113.
Δωρὶς I. D. Mar. I. 1. 288.
δῶρον. ἄδωρα εἰ σοὶ τὰ δῶρα I. Merc. Cond. 38. 697.

E.
"Εαρ. ἑαρ. ἵον ἑαρινός I. Nigr. 9. 49. τὰ ἄνω τὰ ἀν
τοῦ, καὶ τὸ ἑαρ ἑπ' αὐτῶν ib. 13. 52.
ἑαυτῶ. ἑαυτοῦ II. Afr. 14. 366. ἑαυτῶ Solan. ἑαυτῶ sed
noh opus I. Cat. 9. 631. ἑαυτὸν ἑαυτὸν ὅσον II. Alin. 13.
581. ἑαυτὸν pro ἑαυτοῦ ib. 31. 601. ἑαυτοῦς ἑ in vi
cem, II. 1. Ver. Hist. 35. 98.
ἑάω. ἑάω λέγειν, ὅποσάκις I. Tim. 4. 106.
ἑδδομηκοντούτης II. Alex. 34. 242.
ἑδδομος. πρὸς τὴν ἑδδομήν II. Q. Hist. 1. 1. ἑδδομή I. Jud.
Voc. 1. 82. ἑδδομή III. Pseudol. 16. 174.
ἑδδομή II. Alex. 13. 221.
ἑορ. ἡ ἑορ. III. Fug. 25. 377.
ἐγ. ἐγ. ἐγ. II. Lex. 20. 345.
ἐγ. ἐγ. ἐγ. III. Philop. 38. 64.
ἐγ. ἐγ. I. Catap. 10. 631.
ἐγγύς. ὁ ἐγγύς ἐφ' ἑδδομήν I. Somn. 1. 2. μηδὲ ἐγγύς ὅ
τι II. Alin. 6. 574.
ἐγγύς. ὁ Καλλιμάχης Ἀλλήλων τελευτήσας ἡγεῖται I. Somn.
17. 21.
ἐγκαλύπτω. ἐγκαλυμμένον I. Vit. Auft. 22. 562.
ἐγκαταμίγνυμι. λευκὸν ἐγκαταμίγνυμι φαρμάκῳ I. P. o. 7. 34.
ἐγκαταμίγνυμι. χρωμάτων ἐγκαταμίγνυμι φύσει I. Prom. 7. 34.
ἐγκέφαλ. II. Alex. 15. 213.
ἐγκόπτω. μετ' ὀδυμῶν -- τὴν φωνὴν ἐνέκοπη I. Somn. 4. 7.
ἐγκυλίω III. Hipp. 6. 72.
ἐγκυλίω III. Tragop. p. 650.
ἐγκυλίω. ἐγκυλίω ἰδιώταις ἀνθρώποις III. Mort. Per. 13.
339.
ἐγκυλίω. ἐγκυλίω I. Tim. 32. 145.
ἐγκυλίω I. Tim. 29. 142. ἐγκυλίω I. Pifc. 12. 581.
ἐγκυλίω. ἐγκυλίω τὸ ὕδωρ I. Pifc. 24. 594. ib. 28. 597.
ἐγκυλίω. τὰ ἐγκυλίω utentia Ciceroni & Tacito, vox
apud Graecos bonos scriptores haud obvia teste
Gruen. II. Q. Hist. 22. 31.
ἐγώ I. Prom. 16. 199. I. pro Lapf. 1. 725. ἐγώ μικρὸν
ἡμῶν III. Mort. Per. 40. 360. ἐγώ δὲ ἐδ' αὐτὸς
&c. ib. 45. 364. ἰμοὶ δοκῶ II. de Lucu 5. 924. λα
βάντες με II. Alin. 16. 583. ἡμῶν F. G. ὕμῶν I. Prom.
19. 202. καθ' ἡμῶν I. Tim. 7. 113. ἐφ' ἡμῶν I. Vit.
Auft. 21. 560. ἡμῶν ἐν πασι III. Adv. Ind. 3. 100.
πρὸς ἡμῶν I. Tim. 9. 117. & 118.
ἑῶν. ἐπὶ αὐτῶν ἑῶν I. Somn. 2. 4.
ἑῶν. ἑῶν ἐνέλωσιν &c. I. Scyth. 10. 870.
ἑλεκακία. ἑλεκακί al. ἑλεκακακί male. I. Somn.
18. 23.
ἑῶν. ἑῶν τῷ μεγάλῳ II. Dem. 51. 392. ἑῶν ἑῶν μακρο
βιότητι III. Macrobr. 5. 210. ἐν ἑῶν III. Philopat.
17. 602. & 603.
εἰ. εἰ γὰρ μύνηται I. Herm. 24. 762. εἰ δὲ II. Abd. 18.
174. εἰ δὲ τις II. Par. 42. 865. εἰ πρὸς III. Rhet. Pr. 6.
6. εἰ τις II. Q. Hist. 39. 53. εἰ τινα εὐροίμην γράων III.
Meret. IV. 286. & 287. εἰ τυχόν II. Amor. 42. 443.
εἰ ψευδῆται I. Herm. 20. 758.
εἰα. Ejus varias significaciones vide III. Tragop. p. 656.
K k k k k 2

- εἰδ.ω. τὰ κατ' αὐτὸν εἶδέναι I. Nigr. 6.44. εἰδέναι I. Herm. 35. 776. εἰσέναι δὲ καθότι III. Fug. 27. 378. & 379. καὶ μὴ εἰδέναι καὶ I. Herm. 63. 804. ἀπαλῆς αὐτὸν ἔδεισαν I. Somn. 9. 14.
 εἰδόμεν. ἠδεδίσαν III. Conv. 28. 438. οἶδε II. Salt. 65. 303. λέγων πάντοτε εἶδέναι II. Alex. 55. 259. σὺ οἶδ' ὅτι I. D. Mar. III. 1. 295. τίς γὰρ ὅλως οἶδε I. D. Mort. I. 1. 329. οἰκία παρ' αὐτὸς I. Prom. 2. 26. γὰρ εἰσορμαί I. Cat. 29. 650. εἰδὲν δὲ καὶ ὅτι εἰς πᾶσαν ὑφίσταται χαίρων I. Jud. Voc. 7. 90.
 εἰδόμεν. γράφεται III. Herc. 1. 82.
 εἶδον I. D. Mar. XV. 1. 324. I. Herm. 27. 756. εἶδεν ὁ γὰρ I. Somn. 17. 22. εἰ μὲν γὰρ εἶδες II. Salt. 5. 259. πᾶσι δ' ὅσα ἦν, ὅσα π' εἶναι, ἰδ' ὅσα τε εἶναι δὴ πᾶσι I. Somn. 10. 15. σὺ αὖν ἰδοὺς αὐτὸν I. D. Deor. IX. 1. 227. ἰδὼ μόνον I. Tim. 42. 155. ὅπως ἰδὼς αὐτὸς εἶδες I. Somn. 15. 20. εἰς καὶ ἰδὼν I. Cent. 5. 496. ἰδὼν εἶδον I. D. Mar. IV. 3. 300. ὁ τὰς τ' εἰδὼν εἰκόνας ἢ μὴ εἶδον, ἢ μὴ οὐδ' αὖτε I. Somn. 8. 11. ἀλλ' ἢ ἰδὼν I. Pifc. 51. 618. εἰσάιτο v. not. Gifn. III. Ner. 2. 638.
 εἰκόνα. ταύτην εἰκόνας αὐτοῦ I. D. Mar. XV. 2. 324. & 325. εἰκόνα III. Philop. 24. 52.
 εἰκόνας. τὴν μελλόντων — ἔρις εἰκόνης I. Somn. 10. 15. εἰκός ἐστι I. Herm. 59. 800. εἰκός ἡμᾶς παρέχειν I. Merc. Cond. 19. 674.
 εἰκοσάπληχρος κλισίος I. D. Mort. XXVII. 4. 440.
 εἰκοσι & οὐκ II. 1. Ver. Hist. 40. 102.
 εἰκότως II. Q. Hist. 40. 53. εἰκότως τὸ κα' ἀράτῃ τὰ ἔπη III. Fug. 30. 382. εἰκότως hic est — πρὸς τὴν εἰκόνα I. Somn. 2. 5.
 εἶκω I. Nigr. 10. 49. εἰκόμην ἡμῖς I. Halc. 3. 179. εἰ ᾤεσθαι μὲν λέγειν ἰοικας II. Amor. 1. 398. ἰοικε II. Jup. Trag. 27. 672. τὸ ἰοικέναι &c. II. Salt. 65. 303.
 εἰκὼν I. Nigr. 29. 68. ἡ εἰκὼν τοῦ τῇ σοὶ ἀνακείων II. Imag. 18. 478. ὁ ᾤοντο γὰρ τὴν εἰκόνα III. Calumn. 5. 132. εἰκόνας II. Imag. 1. 458. II. Alex. 18. 225. εἰκόνας III. Mort. Per. 41. 361. & 362.
 εἰλη. πρὸς τὴν εἰλήν θ' ἔρεξ II. Lxx. 2. 320.
 εἰμὶ. ἦεις I. Herm. 68. 810.
 εἰμὶ I. Prom. 16. 199. εἰς II. Gall. 33. 750. εἰς ἂν τὸ ὄγμωεν I. pro I. Apl. 11. 735. εἰ μὴ καὶ εἰς II. Tyr. 11. 148. χρεῖς εἰς II. Amor. 42. 444. ὅποια εἰς I. Herm. 61. 802. εἰς ὅτι I. Prom. 18. 201. ἢ II. Amor. 12. 410. εἰ γὰρ ἦν καὶ αὐτὸς II. Aft. 30. 598. & 599. προσοδὸν ἔση πεποιηκός II. Gall. 1. 704. εἰς αὐτὰ II. Alex. 22. 230. εἰς αὐτὰ II. Icar. 22. 777. εἰς II. Par. 6. 814. εἰς I. Pifc. 22. 591. εἰς ἐπιδικουαῖ I. D. Mort. XXIV. 2. 430. εἰς I. pro I. Apl. 5. 730. item I. Scyth. 8. 867. & III. Nav. 43. 276. τὸ γὰρ νῦν εἰς III. Saturn. 1. 385. εἰς αὐτὸς O. οἰομαι εἶναι I. D. Mort. XIV. 5. 397. αὐτοῦ εἶναι I. Nigr. 26. 66. εἶναι τις ἔδοξεν I. Pifc. 6. 576. ὁ δὲ σαυτὸς εἰς &c. κατὰ τοῦτο εἶναι εἰς ὑμῶν φέρωμαι — εἰς αὐτὸν ὁδοῦ γέγονεν I. Jud. Voc. 12. 98. εἶναι ἐπ' αὐτῇ II. Aft. 47. 615. αὐτὸ εἶναι F. G. mavult εἶς fed. me iudice, non opus. I. P. om. 12. 195. Ἀρχίας ὦν III. Dem. Enc. 47. 525. οἷα τυγχάνεις εἰσα τὴν εἴην I. D. Mar. I. 3. 289. καὶ μὴ ὄντων III. Philopat. 13. 599. ὄντας Solan. ὄντας I. Prom. 11. 194.
 εἰνεός II. Amor. 49. 452. II. de Luc. 15. 928.
 εἰπερ τι ἄλλο II. Tox. 3. 510.
 εἰπερ ὡς ὁρᾶσθαι II. Aft. 47. 615.
 Εἰραμώγης v. notas III. Philopat. 20. 607.
 εἰρησία τ' πτερῶν I. Tim. 40. 151.
 εἰρῶν I. Tim. 26. 138.
 εἰρήνη γὰρ I. D. Mort. IV. 2. 343.
 εἰρηκός. εἰρηκώτερον εἰς II. Imag. 1. 459.
 εἰρων. εἴητε εἰρᾶνες ἐν τοῖς λόγοις I. Prom. 1. 24. Ἀθηναῖς εἰρᾶνες ἐν τοῖς λόγοις ib.
 εἰρῶναι I. Prom. 1. 24.
 εἰς εἰμὶ καὶ γὰρ III. Tragop. p. 649. εἰς ἂν III. Ep. Sat. 25. 407. εἰς καὶ τὴν πολλοῦ δῆμον I. Somn. 9. 13. μία σπαρὴ I. Prom. 6. 34. μῖα δὲ II. Alex. 46. 251. ἔνιν Edd. ἐν male III. D. Mar. 35. 480. ὅδε π' τι I. Vit. Aft. 6. 545. ἐνός ὄντος ἐν κορυφαίς I. Herm. 28. 769. ἀφ' ἐνός III. Conv. 32. 440. ἐνός ἀποδύναται ἑκατὸν III. Macrob. 23. 225. ὅς τις λόγος μὲν εἴη ἐνός ἀλλὰ ἀκατέμωτος τὸ καὶ I. Herm. 3. 855. ἢ ἐπὶ ὡς ὁρᾶσθαι II. Q. Hist. 2. 3. ὦν εἶα III. Macrob. 7. 212.
 εἰς pro ἐν II. Aft. 39. 607. εἰς εἰμὶ ἀπιδὼν II. Icar. 23. 778. καὶ ἀλλόθεν εἰς II. Aft. 17. 585. ὅριζις εἰς II. Salt. 24. 283. εἰς μυστικῶν II. Amor. 44. 447. εἰς πλεονεξία III. Epigr. Omif. p. 692. εἰς διδασκαλίας ulitatus quam εἰς διδασκαλίας I. Somn. 1. 1.
 εἰσαγγέλλω. εἰπερ τὸ ὑπακούσαντι εἰσαγγέλλω, ὅτις τι εἰς I. Nigr. 2. 40.
 εἰσαγγῶ I. Nigr. 31. 74.
 εἰσινδῶ. εἰσινδῶν με III. Herc. 8. 86.
 εἰσέμει. εἰσέναι II. Tox. 37. 546.
 εἰσέρχομαι. εἰσέρθε δὲ με φροσθῆναι I. Prom. 2. 26. πῶς εἰσέρχεται ὁδοῦ καὶ III. Hipp. 6. 71.
 εἰσποιέω. εἰσποιέω φέρεται αὐτοῦ I. D. Mort. VI. 3. 349.
 εἰσπράττω II. Par. 52. 877. ἀργύριον εἰσπράττω I. Prom. 60. 33.
 εἰς φέρον II. Gall. 21. 734.
 εἰσῶ. εἰς τὸ εἰσῶ τὸ σφῆρις I. D. Mort. XIII. 3. 392.
 εἰς I. Herm. 48. 789. εἰς τὸ δικαίως II. Amor. 43. 444. & 445. & 446. εἰς αἱ χίλις τῆς &c. I. D. Mort. XVIII. 2. 408.
 ἐκ. ἐκ βασιλείας ab imperatore II. Eun. 3. 352. ἐκ τῶν σκελόν II. Gymn. 1. 884.
 ἐκαστος ἐφ' ἑαυτὸν I. Herm. 26. 764. ἐκαστον II. Abd. 4. 163. αἱ ἐκαστοὶ II. 1. Ver. Hist. 15. 81. II. Aft. 7. 363.
 ἑκάστη. ἑκάστης δέκτον I. D. Mort. I. 1. 330.
 ἐκατ. I. Pifc. 3. 573.
 ἐκατέρωθι I. Sac. 2. 528. ὁ τὰς ὅλας ἐκατέρωθας scil. δῖον I. Tim. 7. 113. ἐκατέρωθας παρῆσιν II. Icar. 24. 781.
 ἐκσάλλω I. Nigr. 8. 47. II. 1. Ver. Hist. 41. 103. δῆμον παύσινον ἐκσάλλωμαι I. Nigr. 8. 48.
 ἐκδιδάμω. ἐκδιδάμω τινος ἑρμῶν I. Somn. 12. 18. ἐκδιδάσθαι III. de Electr. 2. 88.
 ἐκδύω II. Bis Acc. 21. 819.
 ἐκείνῳ I. Tim. 31. 145. I. Merc. Cond. 10. 666. II. Par. 12. 850. ἐκείνός ἐστιν I. Herm. 41. 784. ἐκείνη II. Jup. Conf. 10. 634. παρ' ἐκείνης ἢ ἀπαρχομαι I. D. Mar. III. 2. 297. κακίαν τι ᾤεσθαι τῶν III. Pseudol. 27. 183. & 184. ἐκείνο malit quis ἐκείνους II. Aft. 12. 581. ἐκείνον εἶναι I. pro Merc. Cond. 4. 711. ἐκείνο δὲ σε φημι II. pro Imag. 19. 496. & 497. κακίαν III. Adv. Ind. 25. 120. ἐκείνης f. Br. ἐκείνης I. Nigr. 23. 61. ἐκείνης ἐπισκοπῶν III. Rhet. Pr. 3. 3.
 ἐκεχειρία quid I. Tim. 3. 104.
 ἐκλήσκω II. Q. Hist. 20. 28.

ἐκτορίῳ. ἐκ μητροῦν λυθῶν τοιοῦτ' ἐκτορίῳ I. Prom. 4. 29. ἐκ τ' ἰσθῆς ἄρῳς ἐς αὐτοὺς ἐκτορίῳ ib. ἐκτορίῳ I. Herm. 71. 813.
 ἐκκαθαίρων τ' βίον I. D. Deor. XIII. 1. 236.
 ἐκκρυμνῶ. ὑπὸ τ' ἐκκαυμάτων I. D. Mar. XI. 2. 317.
 ἐκκλησίᾳ. προύθεσται οἱ πρυτάνεις ἐκκλησίῳ I. Necyom. 19. 482.
 ἐκκολάπτω. ἐκκολάπτει τοὺς ἀνθρώπους II. 1. Ver. Hist. 22. 88.
 ἐκκοπῶ. ἐξεκκοπτο II. Jov. Trag. 16. 661.
 ἐκκρύβω. ἐκκρυβάναι III. Adv. Ind. 20. 115.
 ἐκκρεμαίνω II. Jup. Conf. 4. 629. ἐκκρεμαίνωμαι II. Tox. 6. 512.
 ἐκκρυφῶ. ἐκκρυφῶκε τὰ ὦτα, & simil. ἐκκρυφώμενοι πρὸς τὸ κάλῃ. αἰσιτισί &c. ἐκκρυφῶν & ἐκκρυφῶν. I. Tim. 2. 104.
 ἐκλέγω. ἐκλέγω, I. Cont. 11. 505.
 ἐκλύω. ἐκλύω αὐτοὺς I. D. Mort. I. 4. 335. ἐκλυομένη III. Tragop. p. 658.
 ἐκμάσσω. τὴν ποικίλην οἶμαι ἐκμαρμάσσει ἐν τοῖς μάλιστα I. Somn. 2. 3.
 ἐκμύπτω. ταῦτά σοι ἐκμύπτει ἔδωκε II. pro Imag. 18. 496.
 ἐκμυζῶ. ὡς πᾶρδλις ἐκμυζεῖ ἔριφον — ἡ ἑσπέρια ἔλκει τὰς δυνάμεις, καὶ προσπεφυκὸς ἐκμυζεῖ & κινεῖ I. Tim. 8. 114.
 ἐκνέω. ἐκνεύσεν ἐς τὴν γῆν I. D. Mar. VII. 2. 306.
 ἐκπύπτω. ἐξέπυπτε ἔγωγε ἐς οὐρανόν I. Nigr. 8. 48.
 ἐκπύλω. I. Merc. Cond. 15. 670. I. Cont. 15. 512. ἐκπύλλω. ἡ δὲ δικαιοσύνη I. Herm. 31. 772.
 ἐκπνέω. αἱ ἐκπνέει III. Rhet. Pr. 3. 3.
 ἐκποδῶν. vel ἐκ ποδῶν, e medio II. Jup. Trag. 24. 669. πάντα φύγει πᾶς τις ἐκποδῶν φίλῳ — ἀνδρὸς κακῶς πρῶτον ἐκποδῶν φίλοι I. Tim. 5. 110.
 ἐκποδισμῷ. τὸ ἀγῶν II. Gymn. 39. 920.
 ἐκποδορέν I. Prom. 4. 29.
 ἐκσείω. ἐκσεῖν τ' ἄλλων I. Tim. 43. 156.
 ἐκσάδῃ III. Nav. 39. 273.
 ἐκτοπῶ. ἐκτοπῶν al. ἐκπύλω I. Jud. Voc. 6. 90.
 ἐκτοσθῶ I. Vit. Aucr. 26. 566.
 ἐκτραχύνω. φιλονεικίαις ἀνθρώπων ἐκτραχύνει I. Somn. 2. 3.
 ἐκτριχύνω II. Tox. 30. 539.
 ἐκφείω. μυκῶ ἐκφερόμενος I. Nigr. 34. 76.
 ἐκφυγῶ. ἐκφυγόντι Gefn. ἐκφυγόντα recte II. Bis Acc. 31. 830.
 ἐκφύειν. ἐκφύειν III. D. Meret. XV. 323.
 ἐκφυσῶ. ἐργάζωνται ἄσκησιν ἐκφυσούμενοι ἐς τὸ σῶμα I. Nigr. 2. 41.
 ἐκχέω I. Cat. 17. 640. I. Herm. 79. 822.
 ἐλαία. ἐλαίαν ἐκ τ' μοίας II. Gymn. 9. 889.
 ἐλασειώ. ἐλασειόντι ἐπὶ Ἀνδρίαν ἵσκειν I. Cont. 9. 500.
 ἐλαύνω. νεότονος ἄρμα ἐλασαι I. Somn. 15. 20. ἐλαύνειν τ' ἐφάσκειτ' &c. II. Abd. 13. 171.
 ἐλεγεῖν I. Tim. 46. 160.
 ἐλεγχῶ. προλόγων εἰς ἐλεγχῶ III. Pseudol. 4. 165.
 ἐλέγω. ἐλέγω γράμματα καὶ ἐλεγεγγράμματα. — ὁ Σωδῆνης αἰδέσθαι ἡς ἐλεγεγγράμματα I. Nigr. 4. 43. ἐλεγχθῶμεν τε καὶ ἀζήκωμεν II. Imag. 11. 469.
 ἐλερίτω. ἐλερίτω δὲ μνηστῆρ II. Q. Hist. 22. 30.
 ἐλευθῶ. τύττει τοὺς ἐλευθῆρας I. Tim. 52. 169.
 τὰς Ἐλευσίνας I. Cat. 22. 644.
 ἐλεφάντιον ὄμω II. Salt. 54. 298.
 ἐλεφας II. 3. Hist. 51. 62. *Ælian*, de animal. refert Πτολεμαῖον τ' μὲν τ' Λόγγυ πρῶτον ἐλεφάντων θήρας συνη-

σάσθαι. ἀλλὰ γὰρ καὶ τ' ὁμοιοτρόπων I. Prom. 4. 29.
 ἔλκει. ἔλκει I. Jud. Voc. 7. 91.
 ἔλλαυνόμαι II. pro Imag. 11. 491.
 ἔλλας. τὴν Ἑλλάδα φωνῇ I. D. Mort. XII. 2. 381. & II. 2. Ver. Hist. 46. 138. & 139.
 τ' Ἐκλάδῃ. ἔρεισμα III. Dem. Enc. 10. 498.
 ἐλλέσθω I. D. Mort. XVII. 2. 407. II. Gymn. 39. 920.
 ἔλλω. κατὰ τ' Ἑλλήνων III. Nav. 38. 272. ἔλλησιν II. Phal. alt. 8. 204.
 ἔλληνικός. τ' Τρώων ἔθνος ἔλλησιν ἢ I. Somn. 2. 3. τὰς ἔλληνας I. Herod. 7. 837.
 ἔλληνη III. Herc. 2. 83.
 Ellipsin verbi ὡς vel similis, in τοὺς Ὀρῶντας III. Meret. IX. 304. praepositionis ἀπὸ vel ἐκ ante τ' τέχνης vid. III. Philopat. 20. 608. verbi εἰη post ὑρώσων in nota III. Cyn. 4. 541. τὴν καὶ ante εἰδέναι v. III. Epist. Sat. 1. 385. praep. κατὰ in τὴν ἄρην ad III. Nav. 22. 262. & 263. τὴν λέγει post μή μοι vide III. Philopat. 7. 593. τὴν μᾶλλον vide ὅσα δὲ ἀν' ἐνέξομαι II. Gall. 18. 730. voculae ὅπου II. Jup. Trag. 25. 671. ad τινὰ ταυτῶν. τὴν ὁρᾷ v. in nota ad καὶ ὅπως III. Nav. 36. 272. praepositionis πρὸς ἀνὰ γὰρ μοι ἵνα vide III. Dea Syr. 60. 490. post τριχλίαν v. III. Mort. Per. 9. 332.
 ἐλπίς τὸ φῶς II. Tyr. 11. 148. ἐλπιδῶ ib. 3. 143. καὶ ἡ εἰς παρ' ἐλπίδα III. Dem. Enc. 38. 519. ἐλπίδας II. Tyr. 18. 154.
 ἐμαυτοῦ. ἐμαυτὸν al. ἐμαυτοῦ I. Nigr. 17. 56. ἐπ' ἐμαυτοῦ I. Herod. 8. 839. ἐμαυτῷ II. Gymn. 21. 902. εἰς ἐμαυτὸν ἀνασωθέντα II. Ann. 20. 587.
 ἐμβάλλω. ἐμβολοῦμαι ἐν I. Nec. 9. 467. ἐμβολόντες II. Gall. 21. 734.
 ἐμβάται II. Salt. 27. 284. χρυσοῦς ἐμβάτας III. Adv. Ind. 6. 105. & 106.
 ἐμβόα. ἐμβόσας II. Amor. 13. 411.
 ἐμβροντάω. ἐμβροντηθέντις ἀπέναντον I. Tim. 1. 99.
 ἐμβροντητῶ I. D. Deor. XIII. 1. 235. καὶ τῷ ὅτι πολλοὺς αὐτῶν ἐμβροντητῆς ἐποίησεν I. Tim. 1. 99.
 ἐμβρῶν. ἐπταμηνιαῖον I. D. Deor. IX. 2. 223.
 ἐμύτῳ I. Tim. 55. 172. ἐκ τοσούτου ἐμύτῳ I. Cont. 7. 499.
 ἐμῶ. ἐμμερικῶς I. Tim. 45. 159.
 ἐμμετρέω. ἐμμετρητῶ II. Gall. 27. 744.
 ἐμός. τὸ ἐμός μέρῳ — τὸ μέντοι ἐμός — τόγε ἐπ' ἐμός — τὸ δὲ ἐμός — τὸ μέντοι — ὅσον ἐπ' ἐμός — τόγε κατ' ἐμός I. Nigr. 8. 48.
 ἐμπανγμός I. Prom. 1. 24.
 ἐμπαλιν ἢ III. Nav. 3. 248.
 ἐμπαροινῶ. μέμνησο γούν οἷά μοι ἐμπαροινεῖς, & τοῖς ὡσηκοῖς ἐμπαροινῶν I. Tim. 14. 124.
 ἔμπεδός κλη. ἔμπεδοκλῆα III. Mort. Per. 1. 326.
 ἐμπειρία. ἡ λογισμὸν φέρουσα θρασυτέα ἡκιστα εἰδῶν I. Nigr. 1. 38. ἐμπειρία I. Vit. Aucr. 13. 553.
 ἐμπηρυμνί. κολλάσθαι ἐμπηρῆς I. D. Deor. VII. 4. 222. & 223.
 ἐμπύπλημι. εἰς ἰσπέραν ἐμπύπλημι & μεθυσοκῶμαι I. Nigr. 22. 67. ἐμπύπλημι II. Amor. 24. 425. ἐμπύπλημι II. Bis Acc. 21. 820.
 ἐμπύπτω. ἐμπύπτοντες II. Tox. 28. 537.
 ἐωπῆς I. Cont. 8. 500.
 ἐμπόρῳ. ἐμπόρῳ τὸ Κάδμω III. Deor. Conc. 4. 529. καὶ ἐμπόρῳ II. Alex. 9. 216.

- ἐμπρίων. τῇ ἀκρόπολιν ἐπέπρασας I. Tim. 52. 169.
 ἐμπρίων. ἐπέπρι al. συνέπρις I. Somn. 14. 19.
 ἐμφορέομαι I. Nigr. 25. 64.
 ἐμφορέτω. εἰ μὴ ἐμφορέηται I. Tim. 19. 129.
 ἐμφύλον ἢ ἀμαρτία III. Calumn. 28. 158.
 ἐμφυχῶ I. Prom. 1. 25. ἡμυχον II. Gymn. 25. 907.
 οὐ I. Sacr. 1. 527. II. Abd. 29. 184. f. omittum ante
 ὀφθαλμοῖς II. Atin. 52. 621. V. N. cū L. ἐπὶ Hemst. I.
 Nigr. 21. 58. cū & ἐπὶ crebro alterius invadit locum
 ib. 7. 45. cū ὡς vide not. III. Tragop. p. 660. f. cū
 μεγάλῳ τιθεμένη II. pro Imag. 17. 494. cū Ὀλύμπῳ
 II. Q. Hist. 38. 50. cū τῷ ῥέδῳ I. D. Mort. XIII. 3.
 428. & 429. cū δούτῃ II. Alex. 57. 262. cū γιγόντων
 II. Icar. 8. 758. III. Conv. 22. 434. πίνειν cū φιά-
 λαις II. Gall. 12. 721. cū οἷς εἶην III. Ep. Sat. 19. 401.
 cū πᾶσιν &c. III. Epigr. Omiff. 687. cū δὲ & ἄλλα
 ζῶντα III. Dea Syr. 39. 481. & 482. cū ταῖς πληγαῖς
 II. Afri. 44. 612.
 ἐνάγισμα I. Catap. 2. 623.
 ἐναγῶ I. Q. Hist. 14. 19. II. Abd. 13. 171.
 ἐναγώνιος πῶς II. Dem. 65. 394. & 395.
 Enallagen generis in ἐνυπνίῳ, ἴσχε πτηνός &c. vide II.
 Gall. 6. 711. pluraque in notis. Enallagen modi no-
 tabilem vide in τοῦτο λέγουσιν ἐντὶ II. Par. 2. 839. in
 Προξένις vide III. Dea Syr. 18. 465. in ἔτι vide III.
 Cronof. 11. 393.
 ἐναντίῳ. μὴ τὸ ἐναντίον ἐπὶ I. D. Mort. XVI. 2. 403. cū
 πλείους ἐναντίῳ τῷ δῆμῳ I. Somn. 2. 3. τὴν ἐναντίαν
 ἥδ' εἶπον III. Dem. Enc. 23. 508. ἀκούει ἐναντίῳ I.
 Nec. 4. 461. ταῖς ἐναντίαις III. Cyn. 1. 539.
 ἐναργής I. Somn. 5. 8. ἐναργὴς an ἐναργίς II. Amor. 17.
 416.
 ἐναυλῶ, ὁ ἐπὶ τοῦ αὐλῆς, ὅθεν ὁ λόγῳ ἐναυλῶ ὁ ἐπὶ τοῦ αὐ-
 τοῦ αὐλῆς I. Somn. 5. 8.
 ἐνθακρυς. κατὰ θάλασσαν ἐπὶ ἐνθακρυς I. Somn. 4. 7.
 ἐνδεής. πᾶν ὃ ἰδόναι ἐνδεής I. D. Mort. XIV. 5. 398. τί
 το ἐνδεής III. Cyn. 3. 540.
 ἐνδελέχεια I. Jud. Voc. 10. 95.
 ἐνδύω. ἐνδύει Fl. ἐνδύει I. Herm. 64. 805.
 ἐνδιατρίβω II. Q. Hist. 7. 8.
 ἐνδιδοίμαι. ἐνδιδόναι μὴδὲ μαλακισθῆναι I. Herm. 24. 763.
 ἐνδιδοῦσαν II. Salt. 10. 273. ἐνδύσων II. Tox. 11. 518. ἐν-
 διδοῦν II. Gymn. 26. 908. μαλακῶς ἐνδιδοῦσθαι II. 1.
 Ver. Hist. 29. 93. τοὺς ἐνδιδοῦσας III. Rh. Pr. 13. 14.
 ἐνδοθεν pro ἐνδοθι III. Char. 25. 633.
 ἐνδοσμον. τὸ ἐνδοσμον λαβεῖν II. Alex. 19. 226.
 ἐνδυμίαν II. 1. Ver. Hist. 11. 78.
 ἐνδύω. τὴν ἐνδύτα ἐκένει ἐνδιδοῦσα I. Somn. 15. 20.
 ἐνέειδ' σοι II. pro Imag. 1. 484. & 485.
 ἐνεῖμι. ἐκ τῷ ἐνέειν II. Phal. Pr. 5. 193.
 ἐνέχω. τοῖς αὐτοῖς ἐνεχόμενοι πταισμοσιν I. Nigr. 11. 50.
 ἐπὶ ἐπὶ I. Herm. 80. 824.
 ἐπὶ ἡσσαν I. D. Mar. XIV. 2. 322. ἐπὶν III. Tragop. p.
 658.
 ἐπὶ γὰρ καὶ &c. II. Jup. Trag. 38. 685.
 ἐπιάνκρῃ I. Tim. 56. 173.
 ἐπινοία. οὐκ ἀποδύτης I. Herm. 74. 816.
 ἐπινοία. ἀνυπόστατοι ἐπινοίαι καὶ ὡς οὐκ οὐδὲ φύσει τελειοφορεῖν
 I. Prom. 5. 30.
 ἐπινομῶ II. Salt. 2. 267.
 ἐπὶ οὐκ. ἐπὶ οὐκ ποιητέα III. Calumn. 8. 134. & 135.
 αὐτὸς τις ἐπὶ οὐκ III. Calumn. 24. 156. ἐπὶ οὐκ τὸ κακῶ-
 σως II. Bis Acc. 29. 827. & 828.
 ἐσπέρω. τοῖς ἀνηκέστοις ἐσπέρω τὸ θῆσι κέρυγμα I. Somn.
 15. 20.
 ἐταλῆς I. Sacr. 12. 536. ἐταλῆσιν II. Amor. 33. 433.
 ἐταλῆσαι I. Jud. Voc. 10. 95.
 ἐτεμνω. ἐτεμνωσιν αὐτῶ I. Scyth. 1. 859. & 860.
 ἐτεχνῶ I. Merc. Cond. 7. 662.
 ἐτός τ' ἡλικίας III. Char. 16. 626.
 ὅσα ἐντραγεῖν bellaria, III. Conv. 38. 444. & 445.
 ἐτρίβω. ἐτρίβωτο Ic. ἢ Ἑρμογλοφικῶν vel ὁ Σῦ I.
 Somn. 14. 19.
 ἐτυγχάνω I. Nigr. 21. 59.
 ἐνυλῶ ζῶντος III. Calumn. 10. 140.
 ἔνυδρον III. Nav. 20. 262.
 ἐνύπνιον. ἐνύπνιον δικανικόν I. Somn. 17. 21. περὶ τῷ ἐνύπνιῳ
 ib. 1. 1. τ' ἔρωτα τῷ ἐνύπνιῳ δινόν τινα φῆς II. Gall.
 6. 710. & 711.
 ἐναχία al. ἐναχία I. D. Deor. XIII. 2. 238.
 ἐξ καὶ δίκαι I. Prom. 20. 202. ἐξ ἀραι III. Epigr. 17. 679.
 ἐξαγορεύω. ἐξαγορεύοντες πρὸς μοι I. Merc. Cond. 1. 651. τοὺς
 ἐξαγορεύοντας τὰ μυτήρια ἐξαγορεύει II. Salt. 15. 276.
 ἐξάγω. ἐξάγει, fens ἐξέχει. II. Jup. Conf. 12. 636.
 ἐξασθενάτω. ὡς καὶ μάλιστα οὐδὲ ἐξασθενάτω I. Somn. 13. 19.
 ἐξακουστούτης II. Alex. 35. 242.
 ἐξακουσῶ. ὡς τ' ἐξακουσῶν II. Tox. 24. 533.
 ἐξαλείφω I. Pisc. 36. 604.
 ἐξαπατάω I. D. Deor. VI. 5. 219. ἀ μὲν ὃ ἐμὲ ἐξαπατάσας
 ib. 1. 1. 204. ἐξαπατῶμαι male pro ἐξαπατῶ I.
 D. Mort. XIII. 1. 390.
 ἐξάπτω. ἐξαμρῶντος II. Gall. 12. 720.
 ἐξαρκῶ I. Herm. 30. 770.
 ἐξαυλιζομαι II. 1. Ver. Hist. 37. 101.
 ἐξέμι. ἐκόν ἐξέμι σοὶ ὁ χροῖ I. Cat. 8. 630.
 ἐξελώνει II. Gall. 14. 724.
 ἐξέλω. ἀπομεινῶν ἐξελκόμενος I. Merc. Cond. 3. 655.
 ἐξερράζομαι. σαυμάσας ποικίλ' ἐξερράσαι I. Somn. 7. 10.
 ἐξέρχεται. ἐξέρχεται III. Picudol. 27. 184.
 ἐξέσω. ἐξόν δὲ I. Tim. 14. 123. ἐξέσω III. Cron. 18. 401.
 ἐξτάζω I. Nigr. 6. 44. & 45. χρὴ τὸ πρῶτον ἐξτάζειν
 III. Calumn. 31. 160. ἐξτασμένῳ ἐν ποικίλῃ πράξει,
 vulgo τᾶς ἐξ. II. Alex. 30. 257.
 ἐξυρίσκω I. Pisc. 15. 586.
 ἐξηγίωμαι. πρὸς τὸ ἐξηγῆσθαι ἐξηγούμενος I. Prom. 3. 27.
 ἐξισωτής III. Philopat. 19. 604.
 ἐξοδῶ. ἐξοδὸς ποικίλ' τελευτήσων III. Hipp. 8. 74.
 ἐξομολογέω I. Herm. 75. 818.
 ἐξορχίζομαι I. Pisc. 33. 601. II. Salt. 15. 276. & 277.
 ἐξορχοῦται II. Amor. 24. 424.
 ἐξω τῷ πατάγῃ pro praeterquam, variis exemplis I.
 Tim. 1. 100.
 ἐξω τῷ ἀεὶδαί I. Cont. 18. 514.
 ἐξογκω. ὡς ἐξογκάται &c. III. Philopat. 27. 616.
 ἐξώδης al. ἐξώδης I. Tim. 29. 142.
 ἐξωθεν II. Amor. 16. 416. τὰ ἐξωθεν vide not. III. Ner.
 2. 638.
 ἐζωμίας I. Vit. Auſt. 7. 547.
 ἐζωρῶ I. Tim. 22. 132. ἐζωρῶ III. Adv. Ind. 25. 120.
 ἐζράζω. — τὰ Διάσια & τὰ ἐπινύμια I. Tim. 7. 113.
 ἐζρῆ. τὴν δὲ πρὸ τ' ἐζρῆς III. C. op. 14. 396. & 397.
 ἐπαγωγῶ II. Q. Hist. 21. 30. ἐπαγωγὴν οὐκ ἐν Αἰγύπτῳ — κρῶ-
 κων ἐν Κιλικίᾳ I. Nigr. 1. 37. ἐπαγωγὴν τὴν σφαγὴν II.
 Tyr. 21. 158. ἐπαγωγόμενος I. Scyth. 9. 869.

- ἐπαγωγὴ I. Merc. Cond. 40. 700.
ἐπαίξιον· γράμματα ἐπαύσιον τῷ νεκρῷ I. D. Deor. XIV. 2. 240.
ἐπαυθῶ· ἢ ἐπαύειν ἀγλαίμματα III. Rhet. Pr. 21. 22.
ἐταυή Περιφόνεια I. Nec. 9. 469.
ἐπαυέν I. Prom. 3. 27. I. Harm. 2. 853. ἐτήρτω I. Zeux. 5. 843. ἐπαυέν τολμῶσι III. Bacch. 5. 79. ὅσα ἐπὶ ἔργοις ἐπαύονται σι I. Somn. 7. 10. τῇ μὲ τέχνῃ ἑαυτοῖς ἐπαύονται ib.
ἐπαίρω· ἐπαυρέθων I. Cont. 14. 510. & 511.
ἐπακουά· ἐπῆκου ὃν τὰ λοιπὰ III. M. Per. 5. 328. & 329.
ἐπαυών I. Prom. 1. 185.
ἐπαναίρωμαι· ἐπανηρμένη III. Musc. Enc. 9. 97.
ἐπανέρχουμαι· ὅς δὲ πρὸς ὑμᾶς ἐπανελθὺσα I. Somn. 1. 1.
ἐπαυίμι· ἐπαυῖ· πάλιν I. Nec. 7. 465.
ἐπαυθίζω II. Q. Hist. 13. 18. ib. 51. 63.
ἐπανόρθωμα I. Harm. 3. 857.
ἐπαντλούτος αὐτοῦ ἐπῆκου III. Mort. Per. 5. 328. & 329.
ἐπαοιδῇ· ἐπαοιδῆς III. Tragop. p. 654.
ἐπάρωθῶ ὃν I. D. Mort. XV. 1. 399.
ἐπεί I. D. Mar. XII. 1. 318. ἐπεί τί II. Par. 27. 856. ἐπεί male pro ἐπὶ I. Puc. 42. 609. ἐπεί τοῖς καθηγητῶν &c. II. Q. Hist. 44. 57.
ἐπείμι· ὡς ὅδ' ἐπῆ· αὐτῷ ἐκείῳ I. Prom. 2. 26. ἐπῆμι δ' ὃν μοι λέγειν, ἐμοὶ γιγνέον ἐπῆμι II. Amor. 36. 436.
ἐπισάγω II. Q. Hist. 8. 11.
ἐπισκαλῶ· ἐπισκαλῶμαι III. Philop. 29. 54. & 55.
ἐπισπαύω III. Merc. XV. 323. I. Prom. 2. 26.
ἐπισπέντω· ἐπισπένσιν III. Conv. 12. 425.
ἐπειτα (I. ἔπασεν ὁ Φειδίας τὸ Δία I. Somn. 8. 11. τὰ ἑπειτα II. Q. Hist. 9. 11.
ἐπέλασις II. Q. Hist. 28. 37.
ἐπείλων· ἐπείλωνσι τούτων III. Ner. 6. 640.
ἐπιλάττω sperare facio, act. sign. I. D. Mort. V. 2. 344. οἱ ἐπιλάττοντες I. Tim. 21. 132.
ἐπιμυδαίνω I. Tim. 56. 174.
Epenthesis. per Epenthesis συγκύρσαι pro συγκύραι III. Philopat. 15. 601.
ἐπίρας· I. Prom. 5. 31. ἐπίρας Γλαυκίαν ἐργάζεται III. Philop. 15. 42.
ἐπέρχουμαι I. Jud. Voc. 2. 84. ἐπέρχεται μοι παρρησιάζει I. Prom. 2. 26. σπῆδ' δὲ μοι ἐπῆλθεν μακαρίσαι ib. αὐτίκα δ' ἄς τοῖς Ἰλυσὶν ἐπῆλθε τοὺς μὲ τιμῶν τοὺς δὲ μοι· ἰδὲ διαπράττει δ' ὅ, τι ἂν ἐπῆλθε τούτοις ib.
Ἐπειφρετιδῶ I. Puc. 19. 588. & 589.
ἐπειυαίνω· νόμος σιτικός ἐπειυαίνων τοῖς πένσι τὴν ἀγορὴν — ἐπὶ δὲ τῇ πλῆθει ἢ δ' ἀμυσσιμῶν πολὺ πόντος ἐπειυαίνω — ἐπειυαίνων ἢ πυρῶν, & similia multa vid. ad ἐπειυαίνω I. Nigr. 23. 62.
ἐπὶ· ἐπ' ἰχθυῶς al. ὑπ' ἰχθυῶς I. Nigr. 36. 78. ἐπ' ἐμοὶ κληρονομῶ I. D. Mort. VII. 1. 355. ἐπὶ & cū crebro alterius invadit locum I. Nigr. 7. 45. ἐπ' ἐμὲ αὐτὸν I. D. Deor. VI. 3. 217. ἐπὶ δ' ὃν εἰς III. Rhet. Pr. 8. 8. ἐπὶ πάρα II. Bis Acc. 1. 793. ἐπὶ πολὺ Solan. judicat ἐπὶ delendum III. Mort. Per. 7. 330. ἐπὶ τεττάρα καὶ εἴκοσι τεταγμένοι I. Zeux. 8. 846. ἐπὶ τ' ἀνὸν ἀφ' ἡμῶν II. Jup. Trag. 45. 693. ἐπ' ἐμοὶ III. Rhet. Pr. 1. 2. ἐπὶ τούτῳ III. Hipp. 6. 71. ἐπ' ἐμοὶ καθίζων II. Afim. 29. 598. ἐφ' ὅ II. Abd. 9. 167. ἐφ' ὅτ' I. Zeux. 7. 845. ἐπὶ τ' Ποικίλῃ III. Dem. 14. 381. ἐφ' ὅ, τι ἦκε II. Alex. 53. 257. ἐπ' αὐτὸν II. Tyr. 18. 155. ἐπὶ τὰ δάκρυα III. Philopat. 23. 612. ἐπὶ τούτων v. notas III. Mort. Per. 41. 362. ἐπὶ τούτων II. Tox. 20. 528. τὰς ἐπὶ τ' μολόντων &c. II. Tyr. 18. 154. ἐφ' ἱερῶν III. Philop. 21. 49. ἐπὶ τούτοις II. Afim. 11. 580. & II. 1. Ver. Hist. 19. 86.
ἐπιδαύω I. Nigr. 26. 65. I. D. Deor. XXII. 4. 272.
ἐπιδαλῶ· ἐπιδαλῶν τὸ ὄφθαλμὸν II. Afim. 4. 572. ἐπιδαλομένη III. Philopat. 16. 602.
ἐπιδαλῶ· ἐπιδαλῶν II. Aftr. 20. 368.
ἐπιδαλῶ I. Tim. 13. 122.
ἐπιδαυέω I. D. Mar. II. 2. 292.
ἐπιδαυέω I. D. Deor. XXI. 2. 268. ἐπιδαυέω μοι I. Tim. 38. 150.
ἐπιδαλῶ· τὴν ἐπιδαλῶν ἀγορῶν III. Calumn. 22. 153.
ἐπιδαλῶ I. D. Mar. II. 2. 292.
ἐπιδαυ I. Tim. 9. 117.
ἐπιγίνομαι· ἐπερίετο I. D. Mort. VII. 1. 356.
ἐτίγραμματα· τῶν γράμματα v. ad III. Dem. Enc. 10. 499.
ἐπιγράφω· ἐπιγράφονται ἑαυτοῖς προεστίει αὐτῶν II. Bis Acc. 29. 828.
ἐπιδαίνω· ἐπιδαίνωται καὶ διεξέλθω I. Herm. 24. 763.
ἐπιδαυέω· uberius illustro, I. D. Mort. XXX. 2. 452. & 453.
ἐπιδαυέω II. Salt. 34. 287. ἐπιδαυέω II. Afim. 45. 613.
ἐπιδαυέω II. Q. Hist. 15. 22. & 23.
ἐπιδαυέω I. D. Deor. XVIII. 2. 238.
ἐπιδαυέω· τοῖς χρωμένοις III. Calumn. 8. 134.
ἐπιδαυέω I. Prom. 4. 29.
ἐπιδαυέω· τὸ ἐν Πίση στασάδῃ Δία γενέσθαι Φειδίας ἐπιδαυέω I. Somn. 9. 14.
ἐπιδαυέω· ῥέδιον στασάδῃ ταύτῃ τὴν ἐπιδαυέω III. Cyn. 10. 544. ὡς ἐπὶ ἐπιδαυέω I. pro Lap. 16. 737. ἐπιδαυέω II. Amor. 35. 435.
ἐπιδαυέω III. Dea Syr. 29. 476.
ἐπιδαυέω I. D. Mort. XIV. 5. 398.
ἐπιδαυέω· ἐπιδαυέω inflexum. II. pro Imag. 13. 492. & II. Tox. 20. 529.
ἐπιδαυέω· ἐπιδαυέω leg. ἐπιδαυέω III. Philop. 36. 62.
ἐπιδαυέω I. D. Mort. XIX. 2. 411.
ἐπιδαυέω· ἐπιδαυέω τῇ ἀναβάθρῃ χρησάμενος pro codice ufus sca'la navali I. D. Mort. X. 9. 370. &c.
Ἐπίδαυ· I. Puc. 1. 570. ib. 4. 575. I. pro Lap. 6. 732. ὁ Ἐπίδαυ λέγει II. Bis Acc. 20. 816. Ἐπιδαυός II. Alex. 45. 251.
ἐπιδαυέω I. D. Mar. IX. 2. 313. ἐπιδαυέω II. Gall. 23. 736. ὃν ποτε κοῦθῳ πυρτός ἐπιδαυέω I. Nigr. 29. 69.
ἐπιδαυέω II. 2. Ver. Hist. 36. 151.
ἐπιδαυέω· ἐπιδαυέω III. Philop. 25. 53. ἐπιδαυέω I. D. Mar. V. 2. 301.
ἐπιδαυέω I. Nigr. 36. 78. Ἀκροῖ ἐπιδαυέω γράψαι δὲ οἱ εἴσαν ἀχρεῖς ib.
ἐπιδαυέω· ἐπιδαυέω I. D. Mort. I. 1. 288.
ἐπιδαυέω· ἐπιδαυέω III. Picudol. 21. 178.
ἐπιδαυέω II. 2. Ver. Hist. 25. 122.
ἐπιδαυέω I. Prom. 4. 189. ἐπιδαυέω ἐπὶ ib. 7. 30. ἐπιδαυέω ἐπιδαυέω III. Fug. 5. 368.
ἐπιδαυέω· ἀλλὰ &c. II. Gall. 29. 747.
Ἐπιδαυέω· ὡς τὸ Ἐπιδαυέω & τετυφωμένους σοφιστῶν λόγων· Ἐπιδαυέω τινὰ Κρητὶ κακομήτῃ I. Tim. 6. 111.
ἐπιδαυέω I. D. Mort. V. 1. 344. III. Philop. 24. 52.
Ἐπι-

- Ἑρμῆς I. Tim. 24. 138. Ἑρμῆς ἀγορεύει II. Jup. Trag. 33. 680. ἐκ παντός ἔχλει Ἑρμῆς ἢ γίνεται I. Somn. 12. 18.
- ἑρμουργοῦμαι I. Somn. 12. 18.
- ἑρμουργοῦ I. Somn. 12. 18.
- Ἑρμούτιμος I. Herm. 1. 739. ib. 32. 773.
- ἑρομαι. ἢ ἑρπαι II. Alin. 33. 602.
- ἐρύθημα I. D. Mort. 1. 3. 333.
- ἔρχομαι II. Amor. 49. 452.
- ἔρχομαι. καὶ ἐλθεῖ ἡδὴ I. Somn. 15. 19.
- ἔρως. τίς δὲ σε ἔρως I. D. Mort. XXVI. 1. 434. ἔρωτες II. Amor. 1. 396. ἔρωτες δὲ ὠχρεοπαθεῖν I. D. Mar. XV. 3. 326.
- ἐρωταῖ. ἐρωτῶν διδασκῶσι τὸ νῦν I. D. Mort. I. 2. 332.
- ἐς Διὸς εἶναι II. Alex. 40. 247. ἐς διδασκαλίαν I. Herm. 82. 827. ἐς τὸ κάλλος propter pulcritudinem II. pro Imag. 23. 502. ἐς τὸ Περσικὸν III. Nav. 30. 267. ἐς χάριτος ἐκπέμπουσιν II. de Lucr. 8. 925. ἐς τὰ ὑπάλαι pro cū τοῖς vid. in nott. plura exempla II. Alin. 1. 568. ἐς τοσοῦτας ἀποδυσόμενοι II. Gymn. 36. 917.
- ἑσπερι. ἐσιόντων III. Dea Syr. 34. 479.
- ἑσθής I. Nigr. 30. 72. ἑσθῆτι II. 2. Ver. Hist. 12. 110. καὶ λιυκὴν ἑσθῆτα λαβὼν ἐκνύθει I. Nigr. 14. 53.
- ἑσθῆαι. ἑσθῆαι τι τὸ ἀπὸρρηγνῶν III. Mort. Per. 16. 340. & 341.
- ἑσπερίως. ἑσπερία δυτικὰ μέρη I. Somn. 15. 20.
- καὶ μετέωρον εἶναι &c. II. Amor. 36. 437.
- ἑστῆαι II. Dem. 33. 387.
- ἑλαττία I. Tim. 30. 143. ἐπὶ ταύτῃ τὴν ἑλαττίαν τραπόμεν ib. 6. 110.
- ἑλατος. ἐν ἑλάτοις II. Jup. Trag. 3. 644.
- ἑσώπερος I. Vit. Aucr. 26. 596.
- ἑταιρεία II. Tox. 10. 516.
- ἑταῖρα. ἑταῖραις σιων I. D. Mort. XII. 6. 388. νόμος Ἀθηναῖσι τὰς ἑταῖρας ἀνθρα φορεῖν I. Nigr. 13. 51. σπαρῆσας τὴν ὑσάν εἰς ἡμᾶς τοὺς ὠχρεοπαθεῖς καὶ τὰς ἑταῖρας I. Tim. 12. 120.
- ἑταῖρος. ποῖος ἢ ἐκ ἀλακας, ἢ τὶ πλεονάζει ἑταῖρων παρὰ αὐτὸν ἦσαν I. Tim. 12. 121. τὸ ἑταῖρων τις ὁρᾷ ταῦτα II. Dem. 30. 386. πρὸς τοὺς παρόντας τὸ ἑταῖρων II. Bis Acc. 17. 812. τοὺς ἑταῖρους II. 2. Ver. Hist. 23. 121.
- ἑτερος. ἑτέραν I. Tim. 5. 110. τὴν ἑτέραν sc. χεῖρα I. Prom. 2. 187. εἰς ἑτερον τόπον I. D. Mort. XVII. 2. 407. τοὺς ἑτέρας II. 2. Ver. Hist. 23. 121.
- ἑτι. εἰ ἐτι III. Nav. 26. 265. ἐπὶ Gefn. ἐτι III. Mort. Per. 7. 330.
- ἑτι κακίονο ἐπὶ αἴσιον I. Prom. 5. 30. ἑτι ἀγροεῖν εὐκασιον οἱ τοιοῦτοι ib.
- ἑτὸς. εἰκοσὶν ἑτὶ I. Herm. 59. 800. ἀπὸ πάντε ἐτῶν I. Sacr. 11. 534. ἐτῶν μυρίων ib. 14. 538. τεττάρων ἐτῶν III. Mort. Per. 20. 344.
- αὖ. φύσεως εὐ ἔχων I. Somn. 7. 4. confer ἡκ. εὐ οἶδ' ὅτι II. Imag. 14. 473. Λευκαῖος Νιγρὶν εὐ πράττειν I. Nigr. 1. 37. εὐ λεγέεις III. Philop. 15. 42. εὐ πράττειν I. pro Lapf. 5. 730.
- εὐαδίκητος I. Tim. 32. 145.
- εὐανδριδης I. Herm. 39. 782.
- εὐανθης I. Merc. Cond. 41. 702.
- εὐαρχος II. Lex. 1. 319.
- εὐγένειος II. Jup. Trag. 26. 672.
- εὐγενής. εὐγενῶν II. Tox. 24. 533.
- εὐγενῶς II. Alin. 20. 586.
- ΤΟΜ. III.
- εὐγλάνγειος III. Tragop. p. 650.
- εὐδαίμων. ὁ Σαίραρις, ἀνδραπῶς I. D. Mort. XX. 5. 418.
- εὐδαίμωνημα II. Imag. 22. 483.
- εὐδαίμοσις. ἀγεί εὐδαίμοσις I. Herm. 46. 788.
- εὐδοκίμω I. Nigr. 8. 48. εὐδοκίμων II. Alex. 22. 230. II. pro Imag. 19. 499. τὰ θεία ἀμφοτέρω καὶ μάλα εὐδοκίμων I. Somn. 7. 9. εὐδοκίμειν παρὰ τοῖς πολλοῖς I. Nigr. 22. 61. ἐπὶ τοῖς ἀρίστοις εὐδοκίμων I. Somn. 11. 15.
- εὐδοκίμος. εὐδοκίμος ἐν ὀλίγοις I. Somn. 2. 4.
- εὐεξία II. 1. Ver. Hist. 1. 70.
- εὐεργέτης ἀναγνωγράφῃ I. Cont. 24. 524. ἀνεκέρυξεν εὐεργέτην I. D. Mort. X. 6. 367.
- εὐήτριος II. Lex. 9. 335.
- εὐθῆς. εὐθεῖαν I. Herm. 4. 743. εὐθὺς σε II. Gall. 1. 702.
- εὐθὺς ἀγνοῆσαι II. Tyr. 17. 154. εὐθὺ II. Amor. 42. 444. εὐθὺ τὸ πόλεως I. Nigr. 2. 40. εὐθὺ τὸ βίη II. Amor. 34. 434.
- εὐκλής. βίη εὐκλείης I. Somn. 12. 16.
- Εὐκλείδης I. Cat. 5. 626. I. Herm. 76. 818.
- Εὐκράτης I. D. Mort. V. 1. 343. I. Herm. 11. 750. Εὐκράτης τὸ πᾶν III. Philop. 5. 32.
- Εὐκτῆμων. Εὐκτῆμωνος III. Dem. Enc. 48. 526.
- Εὐμενὴς ὁ Καρδιανός I. pro Lapf. 8. 734.
- Εὐμολπίδης II. Alex. 39. 246.
- εὐμορφία III. Ocyp. p. 669.
- εὐμορφος. πότερ' εὐμορφότερος εἴς I. D. Mort. XXV. 1. 431. ἢ μὴν εὐμορφότερον I. Tim. 23. 136.
- εὐνοία I. Merc. Cond. 19. 674.
- εὐνοῖα. ἢ Δία, εὐνοῖα I. D. Mar. VII. 2. 306.
- εὐνὴν ἀνδραποδῶν II. Bis Acc. 16. 816.
- εὐνοῦχος ἐν Κελτῶν II. Eun. 7. 356.
- εὐποία II. Imag. 21. 479.
- εὐπροσίτως II. 2. Ver. Hist. 44. 137.
- εὐπριπῶς II. Amor. 21. 421.
- Εὐριπίδης III. Macrob. 23. 226.
- Εὐριπίδης. ἑσώσας ἡμᾶς ἐκ τῆς σιγῆς Εὐριπίδης I. Jud. Voc. 7. 90. τὴν τῆς Εὐριπίδης Φαίδραν III. Adv. Ind. 28. 123. κατὰ τὸ Εὐριπίδην II. Amor. 37. 438.
- εὐρίσκει. ὁ, τι εὐρήσκει I. Herm. 67. 809. εὐρίσκει II. Alin. 35. 604. ταύτῃ ταῖς μάλας ὁμοίως εἶσαν ἀρχαῖαι εὐρίσκει I. Somn. 2. 4.
- Εὐρύδατος II. Alex. 4. 210.
- εὐρύθμια μὲν τὰ πράγματα II. Salt. 80. 311.
- Εὐρύτος I. Pilc. 6. 576.
- εὐρύχορος pro εὐρύχωρος I. Nigr. 16. 54.
- Εὐρώπη. τὸ τὴν Εὐρώπης πατέρα I. D. Mar. XV. 1. 324.
- Εὐρώπης. ἐν Εὐρώπῃ II. Q. Hist. 28. 36.
- εὐρωτιάω I. Nec. 15. 476.
- εὐσεβής. καὶ εὐσεβεύω III. Macrob. 7. 212.
- εὐτέλεια καὶ ἀγένεια I. Prom. 9. 192.
- εὐτρεπής I. D. Mar. X. 2. 316.
- εὐτυχία. εὐτύχησαν III. Hipp. 3. 68. τοὺς εὐτυχίαις — ἔρως II. Amor. 7. 404.
- εὐφημία. εὐφημῶ I. Cont. 12. 506. εὐφημῶν δὲ καὶ I. Harm. 4. 858. εὐφημῶν καὶ I. Herm. 8. 747.
- Εὐφορβος II. Gall. 4. 708.
- Εὐφράτης II. Jup. Trag. 7. 650.
- Εὐφρονη III. Dea Syr. 18. 466.
- εὐφύης. εὐφύα II. Alex. 5. 213.
- εὐχαριστία. εὐχαριστήσομαι III. Philopat. 29. 618.

Ζεός. Ζεὺς I. Somn. 8. 11. Ζεὺν βυλομένον III. Macrobr. 29. 228. τίνι Ζεὺν συνήτηκας III. Philopat. 1. 585. περὶ Ζεὺν al. Ὡς Ζεὺν I. Halc. 2. 178. ὅρας ὅποιοις αὐτὸν Ζεὺς εἰκάσει II. pro Imag. 19. 498. ἐκ ἰπῶν Ζεὺς I. pro Lapf. 4. 729. τοῖς δώδεκα Ζεοῖς προστιθέντις I. D. Mort. XIII. 2. 391. ἡμᾶς τοὺς Ζεούς I. Tim. 10. 118.
 Ζεοφόρον II. Afin. 37. 604.
 Ζεραπίων I. Merc. Cond. 26. 684. Ζεραπεύειν τὸ σκληρὸν τῷ λόγῳ I. Prom. 3. 27. βούλονται ἢ μακαρίων τινες Ζεραπεύειν πρὸς ἀνθρώπων εὐερίαν εἶναι φασκόντων &c. I. Nigr. 24. 63.
 Ζερίων I. Vit. Auc. 22. 562. Ζερίζοντος λόγῳ ib. 25. 566.
 Ζερμαυερίων II. Salt. 34. 288. ib. 289.
 Ζέρμη Iupinus, I. D. Mort. XXII. 3. 424.
 Θεσσαγόρας III. Dem. Enc. 1. 491.
 Θεσμὸν ἵταξεν &c. lege Θεσμῶν II. Amor. 22. 421.
 Θετίς I. Prom. 21. 203. I. D. Deor. I. 2. 205. I. D. Mar. XI. 1. 317.
 Θετταλοι I. Jud. Voc. 7. 91.
 Θεωρίω. ἐδ' ὄρησα εἰς Ὀλυμπίαν I. Tim. 50. 164. Θεωροῦσα II. Jup. Conf. 4. 629.
 Θεωρικὸν I. Tim. 49. 162. πρῶν ἔλαχε τὸ Θεωρικὸν &c. ib. Ὡς αὖ τῶν Αἰγυπτίων III. Dem. Enc. 6. 496.
 Θεόαιτι ποιητής II. Imag. 8. 466.
 Θηλαμῶν I. Somn. 17. 21.
 Θῆλυ. τὸ Θῆλυ τῷ ἄρρενι ἐγκαλιμύχας I. Prom. 7. 34.
 Θηλυδρίας effeminatus, I. D. Deor. V. 3. 214.
 Θηλυμίτρης mitra feminea redimitus I. D. Deor. XVIII. 1. 247.
 Θῆψω. τεθῆπε I. Tim. 28. 142.
 Θηριός. ὅρας Θηριαίς III. Epigr. Omiff. 689.
 Θηρίον. ἀνασπᾶνται τὸ Θηρίον III. Conv. 20. 432. Θηρίων δυσκληδονίαν II. Amor. 39. 440.
 Θησαυρός. Θησαυρὸς ἐν Δελφοῖσι ἀνακίεται I. Somn. 2. 4.
 Θητεύω. Θητεύεις κάτω νενεύκας I. Somn. 13. 19.
 Θίβη. ἐν Θίβαις al. ἐν Θύραις alii malunt Θηκαίς I. Tim. 15. 124.
 Θλίβω I. Nigr. 13. 52.
 Θήσκω. τεθνήσκω III. Tragop. p. 644. Θήσκω vel τεθνήκω. τεθνήσκω III. Epigr. 3. 675.
 Θολερός I. D. Mar. XI. 2. 318.
 Θουκυδίδης II. Salt. 36. 290. Θουκυδίδης ἐδ' ἐν αἰτίῳ II. Q. Hift. 26. 34. καὶ τὸ τῷ Θουκυδίδῃ I. Nigr. 1. 38.
 Θράσθ. ἢ Θράσθ' ἀλλὰ Θάρασθ' III. Muic. Enc. 5. 94. &c. 95.
 Θρασύνω I. pro merc. Cond. 6. 714. ἐμπειρία λογισμὸν φέρεσα Θρασύνειν ἡκιστα εἰδὼν I. Nigr. 1. 38.
 Θρήνθ. Θρήνων μελωδὴ I. Halc. 8. 184.
 Θρίμβος. ὅθεν καὶ πομπὴ ὁ Θρίμβος, ὃν προέλευσιν ἡ ποιητὴ γλῶσσα λαλεῖ I. Prom. 6. 33.
 Θριδακίῳ. ἀκρόπτερος θριδακίῳ φύλλοις προσεικνύται II. 1. Ver. Hift. 13. 80.
 Θρίξ. ἢ τριχὸς ἀφίτη &c. III. Tragop. p. 651. τὰς τριχὰς ἐτίλλειτο — τὸ τε μέτωπον ἐπλήξα, καὶ ἢ τριχῶν ἔτιλα I. Jud. Voc. 10. 95.
 Θρόνοι τινα λαβόντα III. Conv. 13. 427.
 Θρυακίδιον διψαλέον I. Tim. 14. 124.
 Θρυαλλίς I. Tim. 2. 100.
 Θυγατήρ. Αἰὼλε τῷ Ἑλλήνῳ Θυγατήρ I. Halc. 1. 177. ὃ Θυγατήρ II. Bis Acc. 4. 796.
 Θύλακω I. Corp. 7. 498.

Θύμη. Ἀτλίδος al. male θυμὸς II. Q. Hift. 15. 20. & 21. Θύμη I. Tim. 56. 173.
 Θυμός. θυμοῦ κρητὶον I. Herm. 12. 751. ἐν θυμῷ ἔχοντες III. Philopat. 27. 616.
 Θυνοκέφαλοι II. 1. Ver. Hift. 35. 98. & 38. 101.
 Θύνη. ἐκ μυχοῦ ἢ σαγήνης I. Tim. 22. 136.
 Θύρα. Ὡς Θύρας & ὠθεῖται πρὸς τὰς Θύρας I. Nigr. 31. 73. & 74. Θύρας δ' ἐπιθετο βέβαιον I. Sacr. 14. 537. ἐπὶ τῶν ἢ πολὺ δυναμένων ἐπίσται Θύρας I. Nigr. 22. 61.
 Θύρετρον III. Philopat. 4. 589.
 Θυρώω. τεθυρωμένοι ἐξόδοις πολλὰς III. Hipp. 8. 74.
 Θυραρὸς συρίζων I. Merc. Cond. 10. 665. πλείων τῶν θυραρῶν σιωπῶντες ἢ τοῖς διασπόμενοις I. Nigr. 24. 63.
 Θυσίαζω I. Herm. 57. 797.
 Θύω. ἔτι θυὸν ὤφθη II. Dem. 11. 380.
 Θῦκθ. II. Jup. Trag. 16. 660.
 Θῶν. Θῶνθ. II. Alex. 5. 213.

I

Ἰάκχῃ παραγμὸς II. Salt. 39. 290.
 Ἰαλεμθ. ποιητής III. Picudol. 24. 180. & 181.
 Ἰαμβίον. καλῶς δὲ ἢ ἱαμβίον I. Nec. 1. 457.
 Ἰαμβούλθ. II. 1. Ver. Hift. 3. 71.
 Ἰασαλ. κελυρόμθ. II. argum. Abd. 159.
 Ἰάσω. ἢ Ἰάσωται, vide omnino notas III. Deor. Conc. 8. 532.
 ἱατρικῇ. τὸ δὲ ἢ ἱατρικῆς II. Abd. 23. 178.
 ἱατρίς II. Q. Hift. 16. 25. ib. 39. 52. ἱατρίς ἢ ἀμετρημάτων I. Car. 7. 628. voluit Hippocr. τοὺς τῆς πόλεως φοιτῶντας μὴ λόγῳ μόνον, ἀλλὰ ἐργῷ ἱατρὸς νομίζεσθαι I. Nigr. 22. 61. ἱατρίς ὀφθαλμῶν — πρῶτος. Ὡς Ἀμασιν αἰτεῖ ἱατρὸν ὀφθαλμῶν — οἱ ὀφθαλμικοὶ. αὐτοὺς ὀνομάζοντες ἱατροί. ib. 2. 40.
 ἱγνὺς vel ἱγνύα. τὴν ἱγνύην Gr. vult ἱγνὺν II. Tox. 60. 564.
 Ἰδα. ἢ Ἰδης ἐν τῷ Γαργάρῳ I. D. Deor. XX. 1. 252.
 Ἰδαίον. ἢ Ἰδαίον δακτύλον ἴνα &c. II. Salt. 21. 279.
 Ἰδα. πολλὰς ἰδαῖν φύσεις I. Halc. 4. 180. ἢ ἰδαῖς κεκαμνηκότων III. Char. 26. 635.
 Ἰδοῖθ. II. Phal. alt. 1. 201.
 ἰδῶ. ἰδὼν τι κεντρον ἔχει I. Cont. 15. 511.
 ἰδῶ iudo I. pro Lapf. 1. 725.
 ἰδιότης I. Nigr. 24. 63. I. D. Mort. XXVII. 5. 440. I. Vit. Auc. 11. 551. I. Herm. 81. 825. ἰδιότης τῶν βίον. ib. 67. 808. οἱ μὲν ἰδιῶται III. Conv. 35. 442.
 Ἰδομενεὺς II. Pag. 47. 872.
 ἰδρω. ἰδρῶς II. 1. Ver. Hift. 24. 90.
 ἱερός. καὶ ἱερῶν τελῶν — ἢ μὴ κατὰ καιρὸν ἱερῶν τελῶν ἐστὶν I. Tim. 7. 113. ἱερεῖα I. Pifc. 47. 615. ἱερεῖαν τῇ Θεσμοφόρῳ — καθάπερ ἔχῃ ἱερεῖα. ἢ δὲ Θεσμοφῶρ ἱερεῖα τις ἔσται I. Tim. 17. 128.
 ἱερεὺς I. Herm. 57. 797.
 ἱερῆος II. Eun. 3. 352.
 ἱερογραμματεῖς III. Macrobr. 4. 210.
 ἱερομνηα II. Icar. 33. 789.
 ἱερός. λόγοι ἱεροὶ αὐτῶν III. Mort. Per. 12. 335. ὅτι, ἀπὸ ἱεροῦ εἰσι I. Vit. Auc. 6. 544. ἱερῶν γραμματείων III. Philop. 34. 61. ἐν τοῖς ἱεροῖς ἀνέθηκατε II. Tyr. 19. 156. ἱερῶτα III. Macrobr. 29. 228.
 Ἰεραμύμος III. Macrobr. 11. 215.
 ἱερῆη II. Q. Hift. 16. 25.

ἰκασι I. Prom. 7. 36. ἰκαὴ γυνή formosa mulier I. D. Deor. XX. 3. 254. & 255. ἰκαὴ γούν σοι ἢ ἡ Περι- κλέης &c. v. notas III. Dem. Enc. 20. 504. 505. & 506.
 Ἰκαριῶ I. D. Deor. XVIII. 2. 248. τὴν Ἰκαρίαν λέγου Περ- μελόπλη ib. XXII. 1. 268.
 ἰκισι I. Pifc. 3. 572.
 ἰκίτης. ἰκίτην II. Bis Acc. 21. 819.
 ἰκνέομαι. μὴ ἀραισιν ἰκνέτω male pereat. I. D. Deor. VI. 4. 218. & 219.
 Ἰκόνιον πόλις τῆ Πισιδῶν καὶ Φρυγῶν χώρας ἐν προαιμῷ καί- μιν I. Somn. 3. 6.
 Ἰκτιῶ I. Tim. 54. 170.
 ἰκτίς v. notas III. de Dipf. 3. 236. & 237.
 Ἰλιάς. βῆτα τῆ Ἰλιάδος III. Adv. Ind. 7. 107.
 Ἰλιγγιάω I. D. Mar. IX. 2. 313.
 Ἰλιεύς I. Pifc. 38. 607.
 Ἰλὺς I. Nigr. 16. 55.
 ἰμάτιον. τὸ ἰμάτιον τὴν κεφαλὴν κατεκλίσας I. D. Mort. X. 11. 375.
 Ἰμεραῖος III. Dem. Enc. 31. 512. Ἰμεραῖος ὁ Φαληρεὺς ib. ἰμερῶ καὶ ἱμερῶ I. D. Deor. XX. 14. 265.
 Imperativos & infinitivos conjunctos v. III. Cronof. 13. 396.
 Ἰνδοπάτης I. Cat. 21. 642.
 Ἰνδός. οἱ Ἰνδοί, θερμότεροι τῇ φύσει I. Nigr. 5. 43. εἰς Ἰν- δὸς τελεί I. Herm. 71. 813.
 Infinitivos in ἄν cur Frater non subscribat, vide I. Herm. 36. 778. Infinitivum pro imperativo in μὴ- νύεν ἐπὶ ῥητῇ &c. vide III. Fug. 27. 380.
 Ἰξάδης I. Tim. 29. 142.
 Ἰόλεως. Ἰόλεως I. D. Mort. V. 2. 347.
 Ἰονίος. ἢ τῆ Ἰονικῶν v. notam III. Dem. Enc. 9. 497.
 Ἰόνι I. Herm. 28. 769.
 Ἰός. Ἰός. τὸ Ἰός. ἐν δὲ I. Cont. 22. 520.
 Ἰοφῶν. τὸ Ἰοφῶντος τῆ οὐδὲ III. Macrobr. 24. 226.
 Ἰππίας III. Hipp. 1. 66. I. Herod. 3. 834. Ἰππίς III. Hipp. 3. 68.
 ἰππιδρομῶ I. Nigr. 29. 68.
 Ἰπποκένταυρος I. Prom. 5. 30. Plato hippocentauros ἀμνηστὴς πλῆθει τι καὶ ἀτοπία περὶ τολόγους φύσεις vo- cat ib. ἰπποκένταυρος μικτὴ ῥάψωδις ἐξ ἀπάντων τῶν μύ- των ib. ἰπποκένταυρος δίκη, συνθέντι τι ἐξ ἰνόν φάσμα- τοῖς ἀκνύουσιν δοκῶ ib. 31.
 Ἰππόκικ I. Ἰπποκίκα I. Tim. 24. 137.
 ἰπποπόλ I. Q. Hist. 49. 59.
 ἰππῶ. de equorum infans studio, genere, nominibus, victoria. I. Nigr. 29. 68. ἰππος λευκός I. Scyth. 2. 861. εἰς πεδίον τῆ ἰπποῦ I. Pifc. 9. 577.
 ἰπποτροφία. ἰπποτροφίας I. Tim. 23. 136.
 ἰπποτρόφ I. Pat. Enc. 10. 232.
 ἰρός. τὰ ἰρά III. Dea Syr. 49. 485.
 ἰριοιδής II. Q. Hist. 19. 27.
 ἰσηγορία δὲ ἀκριβής I. D. Mort. XV. 2. 400.
 Ἰσμία III. Epigr. 25. 682. & 683. πλὴν ὅσα Ἰσμίαι III. Nav. 20. 262.
 ἰσθδιαίτης v. notas III. Ep. Sat. 32. 412. ib. 36. 416.
 ἴσθ. ἐν ἴσθ. καὶ τῇ φύσει — ἐν ἴσθ. μακροχρόνι — ἀπ- βάντες δὲ ἐν τῇ ἴσθ. ἡδὴ — ὅ τε τῇ γούνης καὶ μὴ σαφῶς δι- δάσκας ἐν ἴσθ. — ἐν τῇ ἴσθ. φαίνεται — ἐξ ἴσθ. φαίνεται — εἰ- ρὴ ἐξ ἴσθ. τῇ συμφορᾷ τὴν δαίμονα ἐξ — τὴν δύναμιν τῇ λέγει ἐξ ἴσθ. μοι κατεβάναι — ἐν ἴσθ. τοῖς γονύσιν ἄγει

— μὴ με τοῖς πολλοῖς ἐν ἴσθ. θάρον ἀφανὸν ἔσθην ἡ τὴν- χη I. Jud. Voc. 2. 84. & 85. ἐδὲν ἴσθ. κύματοι I. D. Mort. XX. 3. 415. τὴν ἴσθ. I. Tim. 44. 157.
 ἰσίου. τὸ ἰσίου παρὰσιον πυρκαγιῆς v. notas III. Nav. 5. 252. & 253.
 ἰσροῦ. ὡς ἰσροῖ Οἰόπομπ I. Somn. 12. 16. ὁδὸς ἰσ- ροῦ ἰμῶν περὶ τὴν III. Dea Syr. 1. 452. ἰσροῖ vide notas ib. 32. 479. ἰσροῖδης III. Macrobr. 18. 221.
 ἰσρία II. Q. Hist. 9. 13. ἰσρίας ἀληθοῦς II. 1. Ver. Hist. 1. 70. ἰσρία II. Amor. 15. 414. τῇ ἰσρία II. Herod. 2. 833.
 ἰχθυῖς I. Tim. 46. 160.
 ἰχθῆς I. Vit. Auc. 19. 558.
 ἰχθυος I. Nigr. 36. 78. ἐδὲν ἰχθυὸν II. Jup. Trag. 50. 698.
 ἰχθῶ II. Salt. 67. 304.
 Ἰταλία. εἰς Ἰταλίαν II. Gall. 18. 728.
 Ἰταλιώτης I. D. Mort. VII. 7. 389.
 ἰταμός II. Atin. 6. 573.
 Ἰφίους. Ἰφίους pro quo Φίλια refit. II. pro Imag. 20. 500.
 ἰχθύς ἐν ταγῆς III. Conv. 38. 414. ἰχθύας χρῆμα ἰρὸν το- μίζου III. Dea Syr. 14. 460. & 461.
 ἰχθυῖς. ἰχθυῖς, Schmidtius bene vult ἰχθυῖς III. Ocypr. p. 666. ἰχθυῖς ib.
 ἰχθῆς III. Philopat. 12. 598.
 ἰχθῆς ἐδὲν I. Cont. 23. 522. τὰ ἰχθῆς τῇ τραυμάτων I. D. Deor. XXVI. 1. 280.
 Ἰονόπολις II. Alex. 58. 262. & 263.
 Ἰώσηπ. ταῦτα λέγειν ὁ Ἰώσηπος I. Somn. 4. 7.

K.

Καβαλοῦσα II. 2. Ver. Hist. 46. 139.
 Καδμός ὁ ἡσιώτης I. Jud. Voc. 5. 87.
 κάδ I. Herm. 81. 825.
 καθάρως I. Somn. 10. 15. καθάρων οἰκίας III. Philop. 31. 58.
 κάδῃ. ἢ τῇ καθάρων III. Fug. 7. 369.
 καθάρων. καθάρων II. Jup. Cont. 12. 636.
 καθάρων. Φρύγες δὲ τῇ θεῶν οἰκίᾳ χειμῶνας καθάρων, item ὡς ἐν μόνος θεῶς ἀληθινός, οἱ δὲ ἄλλοι καθάρων I. Tim. 6. 111. καθάρωντες εὐαχούμενοι II. 2. Ver. Hist. 35. 130.
 καθάρων. καθάρων III. Conv. 47. 450.
 καθάρων. περὶ καθάρων I. Herm. 82. 828.
 καθάρων. καθάρων ἰσθῆναι I. Jud. Voc. 6. 89.
 καθάρων ἰφ' ὑψηλοῦ III. Rhet. Pr. 6. 5.
 καθάρων I. Merc. Cond. 26. 682. καθάρων imperativ. Atticus II. Jup. Trag. 12. 655. καθάρων ἑαυτὸν ἐπὶ τῇ πρώτης II. Icar. 25. 781.
 καθάρων. καθάρων I. D. Mar. XII. 2. 319.
 καθάρων. καθάρων ἐν τῇ ῥάδῃ I. D. Mort. XXIII. 3. 428. & 429.
 καθάρων. καθάρων I. D. Deor. XX. 5. 257.
 καθάρων. ἀπὸ ἐν ὑδὲ τῇ καθάρων I. D. Mort. XXVII. 1. 437.
 καθάρων. εἰσθεθεῖ δὲ καθάρων III. Fug. 27. 378. & 379.
 καθάρων. καθάρων I. Prom. 5. 189. εἰ καθάρων τῇ ἀγῶνι — ὅπου δὲ ἀγῶνι ἀγῶνι καθάρων τῇ ἀγῶνι — καθάρων τὸν ὑπὲρ ἡμῶν ἀγῶνα — ἐάν τις ἐκὼν καθάρων τοῖς ἐν- τίοις — εἰ καθάρων, μὴ τῇ πρᾶγματι — ἐδὲν τῇ σω- τερῶν ὑμῶν καθάρων — δὴ ἐν τῇ πρᾶγματι αἰχρῇ καθάρων τῇ δ. καίον I. Jud. Voc. 3. 85.
 καθάρων. καθάρων III. Macrobr. 7. 212,

- κ. εἶγε εἰ ἰδὼν I. Cont. 5. 496. κ. δὲ I. Halc. 3. 180. κ. σὺν αὐτῷ I. Jud. Voc. 4. 85. κ. μὴν κ. II. Q. Hift. 60. 67. II. Dem. 56. 393. κ. ἢ αὐτῷ II. pro Imag. 7. 487. καί τι κ. leg. καί τοι κ. I. Somn. 16. 21. καίτοι εἴ ἢ &c. II. Q. Hift. 36. 48. κ. ὡς ἰδοῦν αὐτοὺς εἰ ποῖν ταῦτα I. Somn. 7. 9. κ. εἰ τούτῳ γὰρ Th. M. καίτοι τούτῳ γὰρ I. Prom. 16. 199. κ. πρὸς abundat κ. II. Eun. 7. 357. κ. λέγει superfluum hic est κ. II. Par. 44. 869. κ. abundantia exempla v. III. Nav. 1. 246. κ. τὸ σῶμα δὲ II. Dem. 4. 377. κ. ἢ ἀνθρώπων I. Prom. 11. 194. Κανίς II. Afín. 40. 608. κανίος I. pro merc. Cond. 5. 712. τὸ κανιόταλον I. Nigr. 4. 43. κανοὺς δόγμασι III. Epigr. 27. 684. κανιότεροι II. Afín. 41. 609. κανιότης I. Prom. 4. 29. καιρός. κατὰ καιρὸν I. Herm. 10. 749. πρὸς ἢ καιρὸν I. D. Deor. IV. 1. 208. καίω I. Cont. 22. 519. αἶψά τ' ἀλάλῃ δηλαμὼν κεκαυμένη I. Somn. 17. 21. κακία. κακίᾳς μίξονθ' I. Tim. 3. 106. κακόν. ἰσθό' ἢ κακὸν I. Tim. 6. 110. κακὸς ἐγὼ I. pro merc. Cond. 1. 705. πρὸς τὸ χεῖρον μετὰ βιάλλοντες III. Calumn. 13. 143. κακούργ' I. Prom. 16. 198. κάκωσις. κακώσεως γονίον III. Pat. Enc. 7. 231. καλαμίς II. Imag. 4. 462. κάλαμ' I. ἐν ἢ χαλκῶν καλάμων ὄργανον I. Nigr. 2. 41. καλάμους ἐμπήξας I. D. Deor. VII. 4. 222. καλάμῳ τινί I. Herm. 68. 811. καλαῦρον I. D. Deor. XX. 5. 257. καλίω. ἐκάλει δ' ἐν μοι II. Lex. 10. 336. κεκλημένοι II. Bis Acc. 11. 805. ἐπειδὴ ἢ κεκλημένῳ τις ἐκλήπῃ τῇ συνοδῇ I. Nigr. 22. 61. καλλιγραφία I. Prom. 5. 30. Κακίμαχ' II. Q. Hift. 57. 65. & 66. καλινδία. ἐκαλινδίοτο ἐν τῷ πειρᾷ αὐδὺς βέλτιον παῖν I. Nigr. 30. 71. καλινδύνται II. de Lucif. 12. 927. Κακιστάνος III. Macrob. 10. 214. & 215. Κακίστρατ' III. Dem. Enc. 12. 500. κάκ' I. ἐς τὸ κάκ' ἔχων I. Pifc. 12. 580. & 581. καλός Ὀμηρ' II. Alex. 57. 261. κ. καλὸς ἦν I. D. Mort. XXIV. 1. 429. ἐν καλῷ τῷ ἱερῷ II. Phal. Pr. 13. 200. τὸ καλὸν II. Amor. 23. 423. σὺν ὀλιγοῦσι ἢ καλῶν I. D. Mort. XX. 6. 419. ἢ καλῶν ἦν εἰ ἀγαθὸν ἀνδρῶν I. Somn. 12. 16. καλός. καλῶν δὲ εἰρασιμωτέρων II. Imag. 22. 480. καλ-λίης ib. 2. 461. ἢ καλίσων II. Dem. 65. 395. Κάλας. ἐς κάλας I. Herm. 57. 798. Καλυδὼν γαῖα III. Conv. 25. 436. καλύπτει. τὴν καλύπτειν ἢ κεφαλῆς I. Herod. 5. 834. καλύπτω. ὅσα κεκαλυμμένα τῇ περιεργίᾳ I. Prom. 7. 34. καλῶς I. D. Deor. XX. 10. 260. κάμνη I. βελήριαν I. Prom. 4. 29. κᾶν II. Lex. 22. 347. κᾶν ἰσθό' &c. I. Vit. Aucf. 15. 555. κᾶν τούτῳ II. Afín. 4. 570. κᾶν τινος ἐτίμης I. Nigr. 38. 80. Καυδαυλός. ὡσπερ Καυδαύλη II. Afín. 28. 597. καύθαρ'. καυθάρους ἐνίοτε II. Icar. 10. 762. εἰ μὲλλον ἢ καύθαρ' III. Pseudol. 3. 164. καπηλείον I. Nigr. 25. 65. κάπηλ' I. Herm. 59. 798. & 799. καπνός III. Pat. Enc. 11. 233. ἐλισσομένη περὶ καπνῷ I. Prom. 19. 202. κ. καπνὸς παθητικὸς ἀποχρῶν ἔξω τῷ πα-τάγῃ ἢ οὐραμῶν I. Tim. 1. 99. καπνῷ εἰ καμνέθ' II. Q. Hift. 4. 6. καπυρός. πᾶν καπυρὸν I. D. Deor. XXII. 3. 271. κάρδαμον I. Tim. 56. 173. καρδία. ἀπὸ καρδίας II. Jup. Trag. 19. 664. καρδιώτω I. Jud. Voc. 7. 91. κάρηνος. ἀμνηστία ὡς ἀληθῶς κάρηνα I. D. Mort. XX. 2. 413. κάρηνα φύλλοις III. Tragop. p. 648. καρίς. μὴ ἢ καρίδ' I. Merc. Cond. 3. 655. κάρ' I. ὁ ἄφ' Ἡρακλείας II. 2. Ver. Hift. 22. 119. καρπός. καρπὸς non fructus, sed carpos manuum. III. Dea Syr. 59. 489. κάρτα III. Calumn. 3. 129. καρτερίω. καρτερίων III. Conv. 41. 447. καρυατίζω II. Salt. 10. 272. κάρ'χαρ' I. Merc. Cond. 35. 694. II. Salt. 4. 268. Κασσανδρῆς v. notam III. Macrob. 22. 224. Κάσπι'. κασπίων πυλῶν I. Prom. 4. 189. Κασσιόπεια II. Salt. 44. 295. κατὰ I. Cat. 29. 650. κατὰ δὲ ταῦτα III. Adv. Ind. 4. 102. ὁ καθ' ἡμᾶς β' II. Dem. 1. 374. κατὰ δὲ III. Hipp. 3. 69. κατ' αὐτὸ I. Scyth. 4. 864. κατ' ἐκείνῳ II. 2. Ver. Hift. 43. 136. κατὰ ἢ καμνέθ' I. Nigr. 7. 46. κατ' ὀλίγον II. Abd. 30. 185. κατὰ ἢ Σέβας II. Salt. 34. 287. & 288. καθ' αὐτῶν II. Afín. 7. 575. κατ' ἐκείνῳ II. Gall. 18. 729. κατὰ θάλασσαν III. Hipp. 4. 69. ἐχθρὸν κατὰ II. Par. 10. 846. & 847. κείσβαλον ἰοίω I. Vit. Aucf. 1. 541. πρὸς ὁβολὸς ἐγὼ κατίσβαλον I. D. Mort. IV. 1. 340. 341. & 342. κείσβολ'. κείσβολος σπηματῶν II. Amor. 19. 419. κείσβωλος II. Salt. 29. 285. κείσβωλος. κ. προστί γὰρ εἰ κατίσβωλος I. Tim. 14. 123. κείσβωλ' I. ἀπὸ κατίσβωλ' τὰ male cum accus. III. Mort. Per. 40. 361. sed confule Addenda. κείσβωλ' τας μὴ τοὺς ἑπικουρῶν ὄψι II. Jup. Trag. 22. 668. κείσβωλ' I. ἐπὶ μανία κατίσβωλ' II. Salt. 84. 314. κατίσβωλ' II. 2. Ver. Hift. 20. 117. κατὰγινωμι. κατὰγινωμι τῷ κραδί I. Tim. 48. 161. κατὰγινωμι v. notam III. Nav. 34. 270. κατὰγινωμι I. Cat. 28. 649. κατὰγινωμι. κατὰγινωμι F. G. κατὰγινωμι III. Philopat. 24. 613. κατὰγινωμι ὡς σοὶ II. Afín. 4. 571. κατὰγινωμι τινος σκεψάμενοι II. Tox. 57. 562. κατὰγινωμι. πρὸς μὴ πρῶτον ὑποκ. κατὰγινωμι I. Somn. 4. 7. κατὰγινωμι II. Gall. 16. 726. κατὰγινωμι I. Nec. 20. 483. κατὰγινωμι. κατὰγινωμι ὁμῶς I. Cont. 22. 520. κατὰγινωμι I. Herm. 57. 797. κατὰγινωμι II. Tox. 2. 510. κατὰγινωμι ὅσα μὴ δι' — κατὰγινωμι τὰ εἰσφύσσει ὁλοκάς — ἐκείνῳ δὲ κατὰγινωμι εἰς λιμένα — κατὰγινωμι, ἡλθομεν — μὴλιστα ἐπὶ δύμῳ κατὰγινωμι I. Jud. Voc. 2. 83. κατὰγινωμι. κατὰγινωμι dicunt Phidiam εἰς ἢ Δία τὸ πᾶν ἢ ἑαυτοῦ τέχνης I. Somn. 8. 11. κατὰγινωμι πρῶτον I. Tim. 17. 127. κατὰγινωμι εἰς II. de Lucif. 18. 931. κατὰγινωμι II. Gall. 11. 719. κατὰγινωμι v. notam III. Philopat. 14. 600. κατὰγινωμι I. Prom. 2. 187. I. Vit. Aucf. 27. 568. In malam partem de periculis, ut δυστυχία κατὰγινωμι ἢ ὅτι βίω &c. I. Somn. 12. 16. εἰ κατὰγινωμι ἀναρχία

εἰς βίαιον I. Somn. 12. 16. καίλαβουσα ὅτι
ἐκείνη ἐβήτη ib. 16. 21. καίλαβουσα καὶ τὴν πατέρα ib.
ἄλλα καὶ καταλάβε I. Herm. 78. 821. ὅταν τις κίνδυνον
καίλαβουσαν τὴν πόλιν I. Somn. 12. 16. ἢ ὁ πόλεμος
ἡμᾶς καταλάβῃ ib. ἂν μὴ τις μείζων ἀνάγκη καταλάβῃ
ἡ. καταλαμβάνοντες II. 2. Ver. Hift. 18. 116. κατε-
λαμβάνοντο II. Tox. 39. 548. κατελήφθω εὖ μάλα καὶ
αὐτὴ I. Somn. 9. 12.
καίλαίπῳ. καίλαίπῳ ἐλαπασμούς III. Philopat. 20. 606.
καίλαητικός I. Vit. Aucr. 21. 500.
κατάληψις. ἐκ καίλαηψιν συγέγυμνασθῆσαν II. Paraf.
4. 841.
κατάλογος I. Tim. 51. 165.
κατάλυσις I. Tim. 42. 154.
καίλων. καίλωνις τὸ τυραννικόν II. Gall. 23. 737.
καίλωνος II. Jup. Trag. 1. 642.
καταπλῆξ. καταπλῆξας τὸ λοιπὸν λόγον III. Dem. Enc.
16. 503.
καταπτάσμαι. καταπτάμαι II. Icar. 13. 766. & 767.
καταπίνω. αὐτῷ σκάφῃ καταποθίντες II. 1. Ver. Hift. 33.
96. καταπίνοντα II. Afim. 47. 614.
καταπίπτω. καὶ πρὸς καταπέτων III. Philopat. 2. 587.
κατάπλες I. Cat. 1. 620.
καταπρηθέντας II. Par. 57. 880.
καταρτύνω II. Q. Hift. 44. 57.
κατάρχομαι καὶ, σφάγῃσι δὲ ἄλλοις μέλει I. Somn. 3. 6.
κατάρχεται αὐτῶν II. Tox. 6. 512.
κατάσφαγμα. ἐπὶ τῷ κατασφάματι I. Cont. 1. 490.
κατατινῶ. κατατινῶς ψύττει II. Lex. 3. 325.
κατατοξύνω I. Prom. 20. 203.
καταυλοῖμαι. καθῆσαι καταυλοῦμαι II. Salt. 2. 266.
καταυλοῦμαι II. Phai. Pr. 11. 199.
καταφιλέω. καὶ εἴη ἐκ φιλῆν κατεφιλέω — τὴν χεῖρα κα-
ταφιλέω ἐκ φιλῆν δι' ἐπαίνου I. Nigr. 21. 59.
καταφύω I. D. Mort. XII. 4. 386.
καταφρονῶ. ἐξ ἐμῆς ἐστὶ σοὶ καταφρονεῖν ἐπιθυμοῦν I.
Nigr. 6. 43. καταφρονεῖν καὶ τὸ πᾶν κεκτημένων I.
Somn. 9. 13. καταφρονήσας ἐπειρώμεν II. Icar. 4.
755.
καταχρᾶσθαι. κατεχρᾶσθαι II. Afim. 52. 620. κατα-
χρᾶσθαι III. Rhet. Pr. 17. 19.
καταψεύδω I. Somn. 12. 17.
κατελέω I. Prom. 2. 187.
κατεπίγῃ II. Q. Hift. 50. 60.
κατερύκω I. Herm. 23. 762.
κατέρχομαι. ἢ τις κατέλθῃ παρ' ἐμὲ I. D. Mort. III. 1.
339. κατελθόντες enarrantes III. Ep. Sat. 38. 417.
κατέχω. πρὸς βίαν κατέχειν ἀδύνατον III. Dem. Encom.
29. 511.
κατηγόρει. ὅς τις ἄριστος κατηγόρει I. Pifc. 22. 591. κατη-
γῶρῃ II. Salt. 63. 300. κατηγόρων ib. 1. 265. κατηγό-
ρειτο II. 2. Ver. Hift. 7. 108. & 109.
κατήγορος. εἰ τῷ κατηγόρῳ III. Calumn. 8. 136.
κατήγῳ. ὅδ' ἂν κατήγῳ III. Calumn. 11. 140.
κάτοπτρον. γυμναζόμενός περὶ τὸ κάτοπτρον I. Jud. Voc.
7. 91. ἀσπίς ἐν κατόπτρῳ II. Salt. 81. 313.
κατορθῶ II. 1. Ver. Hift. 12. 78.
κατόρθωμα I. Prom. 3. 27.
κατάρω II. Lex. 15. 338. vel potius 342.
κάττυμα. τὰ καττυμματα δασύων II. Gall. 28. 745. &
746.
κατωχρίσσω III. Philopat. 18. 605.

Καύκασος I. Prom. 1. 25. ib. 1. 185.
καύσις. τομάς ἐκ καύσις πολλαίς υπομένει περὶ τὸ αἰδῶν
I. Nigr. 27. 67.
καυστήριον I. Pifc. 52. 619.
Κεγχρέας III. Nav. 32. 268. ἄχρι Κεγχρέων II. Q. Hift.
29. 38.
κῆμαι. κῆται δὲ ἐν μύστοις I. Pifc. 41. 609. τοὺς φίλους
συνεπισπασάμενός κῆτομαι I. Nigr. 11. 50. ἐκτάδῳ
ἐκείμην I. D. Mort. VII. 2. 357. κῆσο καταβάλλων σιαυ-
τὸν ib. XVIII. 2. 409. κῆμινος III. Meret. XIII. 317.
Κεῖος I. Scyth. 11. 872.
κίβη. κίβητος τὸ ἦπαρ I. D. Deor. I. 1. 204. ἐν κίβητι
καρμένους III. Fug. 27. 378.
κίβητος II. Icar. 31. 788.
Κίβητος I. Tim. 23. 137.
κίβητος I. Prom. 1. 24.
κίβητος I. Cat. 19. 642.
κῆνος. κῆν μακαρία I. Herm. 71. 814. εἰς τὸ κῆνον III.
Epigr. 32. 685. κῆνον εὐερέτης τὸ κῆπον III. Duf.
cum Hef. 7. 245.
κῆντρον II. Q. Hift. 51. 60. & 61. κῆντρον ἐγκατέλιπε τοῖς
ἀπρωμένους I. Nigr. 7. 46.
κεραία. δὲ ψιλὴς τὴν κεραίαν II. Tox. 19. 527.
Κεραμικός I. Pifc. 13. 581. ἐς τὸ Κεραμικόν II. Icar. 34.
790. Κεραμικός III. Meret. IV. 286.
κεραμεικὴ ἀκολασία II. Amor. 11. 409.
κέρας. κέρας ἀναφύει I. Herm. 81. 826. κέρας φύσσει
I. D. Mort. I. 2. 332. κέρας ἐλεφάντων III. Dea Syr.
16. 462.
κεράσας. οἷα III. Bacch. 1. 75.
κεραυνός. ἔχων τὸν κεραυνόν I. Somn. 9. 14. ἔχει δὲ τὸν κε-
ραυνόν καὶ χεῖρας σύμβολον τῆς δεινότητος I. Tim. 2. 100.
κεραυνὸν καὶ χεῖρας σύμβολον ib. 4. 107.
κέρδους. ἔπει τὸ κέρδους I. pro merc. Cond. 3. 710.
κέρδους I. Tim. 41. 153.
Κερκυραῖος ῥήτωρ II. Q. Hift. 15. 22.
Κέρων. κέρωνος ἀντ' ἐλευθέρου γένους I. Prom. 1. 25.
κεροαῖ. τὸ κεροαῖον III. Nav. 4. 250.
κευθῶ I. pro merc. Cond. 6. 713.
κεφάλαιον I. Pifc. 14. 584. κεφάλαιον ὄργης I. Prom. 7.
190. εὐφραίνει καὶ κεφαλῶν μόνον I. Nigr. 1. 39. καὶ τὸ
φῆσι κεφάλαιον τὸ πᾶν II. Bis Acc. 21. 817.
κεφαλαιόγῳ I. Jud. Voc. 4. 86.
κεφαλὴ ἐκείνης ἐστὶ III. Dea Syr. 32. 478. τὴν κεφα-
λὴν δασυμένην III. Musc. Enc. 6. 96. ἐπὶ κεφαλῇ de
libro. II. Q. Hift. 12. 16.
κῆλῳ I. Nigr. 7. 46.
κῆληθμός. κῆληθμός ἐχοντο I. Nigr. 34. 77.
κῆλῳ I. Cat. 24. 646.
κῆρος. κῆρον, ὡς ἐκπλάσσει &c. I. D. Mort. IV. 1. 342.
ἀνδρὶ κῆρου ὁρμηκοῦν δυνάμει II. Salt. 6. 271.
κῆρυξ. καὶ τὸ κῆρυξ ἀνείποντος I. Nigr. 14. 53.
κῆρύττω. κῆρύττω δῆσαι καὶ ἐπὶ δασυμένην I. Cont. 2.
491.
Κῆρυξ I. Hale. 1. 178.
κῆρυξ I. Nigr. 6. 45. κῆρυξ II. Par. 4. 842.
κῆρυξ I. Tim. 3. 106.
κῆρυξ I. D. Mort. XXVII. 2. 438.
κῆρυξ. καὶ καὶ — κῆρυξ I. D. Deor. VII. 4. 224.
κῆρυξ. κῆρυξ ἀπόζων I. D. Mar. I. 5. 291.
κῆρυξ III. Pseudol. 32. 188.

- κίνδυνος. ὁ δὲ κίνδυνος II. Gall. 26. 742. κίνδυνος τότε μέγιστος II. Q. Hift. 45. 58.
κινδυνεύω. κινδυνεύει προσδύν II. Imag. 7. 465.
κινέω. κινεῖσθαι ὑπὸ τῆς τεχνίτης διακτυλῶν I. Nigr. 2. 41. ἐν τοῖσι κινεομένοις II. Astr. 6. 363.
κίστρις I. Jud. Voc. 4. 86.
κίτριον I. Jud. Voc. 7. 91.
κίττος II. Q. Hift. 19. 27.
Κλάρος. ἐν Κλάρῳ I. D. Deor. XVI. 1. 244. Κλάρος καὶ Διδυμοῖς II. Alex. 29. 236.
κλείω. ὅπως κλείεις III. Dist. cum Hef. 1. 240.
κλείμμα Φιλίππου I. Prom. 3. 27.
κλέω. δὲ μύθων I. Halc. 8. 183.
κλεπτικός. τὸ ἥδ' ἢ κλεπτικὴς ἀπαγε I. Prom. 7. 35.
κλέπτω I. Prom. 3. 187. ἐκλείπτει II. Amor. 36. 437. ἐκλείπτει νόον III. Epigr. Omiif. 691. ἢ ὡς τὸ γὰρ αὐτὸ ἐκλείπτομιν; I. Prom. 7. 35.
Κλέων Προμηθεύς I. Prom. 2. 26. Κλέων — πρῶτον χαίρειν πρῶθ' ἦκεν I. pro Laps. 3. 727.
κλῆρος. τὸ κλῆρον ἐν σφ. σ. διηρημένον βίσκεον I. D. Mort. V. 2. 346.
κλίμαξ. κλίμακα II. Amor. 53. 456.
κλίση. κλίσεως ἀργυροπόδης I. Cat. 16. 638.
κλισίαι. εἰς αὐτὴν II. Amor. 12. 410.
κλισιάδες. μόλις τὰς κλισιάδας ὑπερβαίνει I. Nigr. 18. 57.
κλοπή I. Prom. 18. 201.
κλύω. ἐκλύσε v. not. III. Philopat. 6. 592.
κλύσμα II. Alex. 44. 250. & 251.
Κλαθαί. εὐγε αὐτὴν Κλαθαί I. Cont. 14. 510.
κλαφέν I. Jud. Voc. 4. 86.
κλάω. κηρύσσει τὸ ἕξ II. Bis Acc. 1. 791.
κλήμη. κλημὴν γαστέρα III. Philopat. 3. 588.
κλισίαι. κλισίαν ἀγυίης I. Prom. 19. 202.
ὁ Κόβορον II. Amor. 50. 454.
κοινολογούμενος πρὸς τὸ ἕξ III. Calumn. 2. 128.
κοινὸς ἦ. Br. καίνης I. Tim. 22. 132. τὸ κοινὸν quod vulgo, dicitur I. Somn. 3. 5. ὅτι τῶ κοινῷ βοηθήσονται III. Mort. Per. 13. 336. κοινῷ δόγματι I. Nigr. 23. 61. ἢ κοινὸν ἀπάνταν ἴδον III. Calumn. 17. 149. κοινὰ ἡγοῦνται III. Mort. Per. 13. 338.
κοιναῖον I. D. Deor. 1. 2. 205.
κολακίω II. Q. Hift. 40. 53.
κόλαξ. κύνες καὶ κόλακες — κόλακες καὶ θεοὶ ἐχθροὶ &c. I. Nigr. 22. 60. Γνωθῶν δὲ ὁ κόλαξ I. Tim. 45. 159. ὅτι ἔτι κόλαξ θωπεύων. ib. ἐκωλύει οἱ κόλακες I. Nigr. 23. 61.
κόλλα. κολλάει ἐμπήξας I. D. Deor. VII. 4. 222. & 223.
κολλάομαι II. Afin. 9. 576.
κολακύνθη. ὑγιέσθης κολακύνθης I. Jud. Voc. 10. 96.
Κολοσσὸς Ῥοδίων II. Q. Hift. 23. 32. Κολοσσὸς Ῥοδίου II. 1. Ver. Hift. 18. 84.
ἐς Κολοφῶνα II. Bis Acc. 1. 792.
κόλπ. ἐν μίσθῳ τῷ κόλπῳ I. Jud. Voc. 8. 93. κόλπου II. Alex. 39. 246.
Κολυττίς I. Tim. 7. 113. ib. 50. 163.
κομᾶν. κομᾶν, τρυφᾶν. τὸ ἥδ' ἐπὶ τῷ τρυφᾶν λέγεται καὶ γαυροῦναι & μέγα φρονεῖν alias κομᾶν, κομᾶν ἔχειν. κομᾶν, ἐπιμελεῖσθαι I. Nigr. 1. 39. ἐκόμα III. Fug. 28. 380. ἐκόμα δὲ ἦδη III. Mort. Per. 15. 340.
κόμη I. Sacr. 15. 538. κόμη ἀκροστέμνη II. Jup. Trag. 30. 677. κόμην ἔχειν de Cynico III. Cyn. 1. 538.
κομήτης I. D. Deor. II. 2. 207. ἢ καλὸν κομήτην pectum comatum ib. V. 5. 215.
κομίζω. κομίσας ducens, II. Afin. 31. 600.
κοιμητικά ἐκπληρώματα II. Bis Acc. 28. 826.
κοιμωτός ἢ διαπείνης I. Merc. Cond. 32. 690.
κοιμωτικός II. Q. Hift. 40. 53.
κόνδυλος. κονδύλιος ἐστὶν ὄνυξ I. Prom. 10. 193.
κοίξω. κοιμημένοι I. Tim. 45. 158.
κόνις. πάντα μία ἡμῶν κόνις I. D. Mort. I. 3. 334.
κόνις barba, II. Lex. 5. 328.
κόντις I. D. Mort. XXVII. 3. 440.
κοππαφόρος III. Adv. Ind. 5. 104.
κόπτω. ἐκοπῶν τὴν θύραν II. Icar. 22. 777.
κόρα. ἔχουσα ἦθος ἀδαμάντιον III. Tragop. p. 656.
κόραξ I. Nec. 11. 472. κόραξ & λύκος ὡς τῆς & πύλας I. Tim. 8. 114.
Κορδαξ II. Salt. 22. 281.
κόρη ἑσπλ. I. D. Deor. VIII. 1. 225.
Κορινθός. ἐν Κορίνθῳ κατὰ τὸ κράνιον I. D. Mort. I. 1. 319.
κορκορυμνός III. Philopat. 3. 588.
Κοροίος III. Philop. 3. 32.
κοροπλάθος I. Prom. 1. 24. & 25.
Κόρσα I. Jud. Voc. 4. 86.
κορυβατιάω I. Tim. 26. 140.
Κορύβας. φίλοι Κορυβαῖτες I. Tim. 41. 153. μὴ κελύξῃ τοὺς Κορυβαντας I. D. Deor. XII. 1. 234.
κορύζα. ἢ κορυζὴς ἑπαυσε αὐτὸν III. Adv. Ind. 21. 117.
κορύζη III. Mort. Per. 2. 326.
κορώνη. τίνας δὲ κορώνας Μεσαγ. scribit χυλιδνας III. Mort. Per. 41. 361.
κορώνις. σὺν αὐτῇ Κορωνίδης II. Alex. 14. 222.
κοσκινηδόν I. Tim. 3. 105.
κόσκινος. κοσκίνω μαυτινέωδης II. Alex. 9. 217.
κόσμιος. ἄλλα κοσμεῖ & τοῦτο I. D. Deor. VIII. 1. 216.
κόσμιος τὴν ἀταβολὴν I. Somn. 6. 9. κόσμιος ὡς καὶ ἐν φρονά II. Bis Acc. 17. 813.
κόσσυφος. ἐν τούτῳ δὲ φασι τῷ ὄρει (Κυβήτῃ) τοὺς κοττίφας λευκοὺς γίνεσθαι — παλαιοὶ χιμῶντα διὰ γιν, κήνη χος — ὅτι ἐν κόσσυφος — κόψυχος, ἐπὶ ὄρειον. κόσσυφος ἐπὶ ἰχθύων I. Jud. Voc. 8. 93.
κότταθος III. Philopat. 17. 604.
κυβὰ ἐν χερσὶ I. Herm. 18. 757.
κυβάλιον I. pro merc. Cond. 1. 708.
κυρεῖον. ἐπὶ κυρεῖον II. Q. Hift. 24. 32.
Κυρήτες. καθάπερ τὰ Κυρήταν βίβη χρίσται — ἔλα δὲ Κούρητις γὰρ περὶ πρόβην ἀρχίσαντο τυχῶς πηλῶντας — αὐτὸ δὲ Κούρητις ἐνοπλοὶ ἐν τῷ ἄντρω τὸ βριφὸς φυλάσσοντες τοὺς δόρασι τὰς ἀσπίδας συνάκουσι — τούτους δὲ ἐνόμαζον Κούρητας νέους τίνας ἐνόπλιον κήτην μὲτ' ἀρχίσιως ἀποδιδόντας, προσκτησάμενοι μῦθον ἢ περὶ τῷ Διὶ γυνήσιος I. Nigr. 37. 78.
κυρίας I. Vit. Auc. 20. 558.
κυρίδιος I. Halc. 1. 178.
Κοχλὶς Meretricis nomen III. Meret. XV. 322.
κράζω I. Tim. 11. 119. κέρανα II. Icar. 31. 788. ὑπὸ ρογκοὶ κεραυγῶτα II. Demon. 48. 391.
κρανίον I. D. Mort. I. 1. 329. κρανίον II. Q. Hift. 3. 5. κρανίον I. Tim. 48. 161. II. Q. Hift. 63. 69. σὺν πατάξας ἀφελύσας τὸ κρανίον I. D. Mort. XXII. 1. 423. & 424.
κρανίον. δευτέρου κρανίον I. Pifc. 39. 608. εἰς τὸ κρανίον II. Bis Acc. 34. 834.

πρώτος τοιούτου κράτους III. Philopat. 29. 618.
 πρῶτος ἀριθμὸς παραλαβῶν τὰ κρῖα I. Herm. 11. 750.
 κρεπτήρῳ II. Q. Hift. 15. 21.
 κρηνη. περὶ κρήνην ἰοιδικά II. Salt. 24. 282.
 κρηπίς. ἡ κρηπίς τὸ εὐρύμουν II. Q. Hift. 27. 35. & 36.
 Κρῖς. ὡς ἡ Κρητῶν I. Tim. 6. 113.
 Κρίτη. λέγουσι τὴν Κρήτιν ἀγοοὶν εἶναι θηρίον ὀλεθρίαν I.
 Nigr. 37. 79. Κρήτιν καλεῖσιν III. Philopat. 9. 594.
 κρικατὸς I. Nigr. 2. 40.
 κρισπρόσωπῳ I. Sacr. 14. 536.
 κρίσις. ἡ κρίσις III. Dem. Enc. 10. 498. ἐπιτρέπει τὴν
 κρίσιν III. Char. 10. 624.
 κριτήριον II. Bis Acc. 25. 823.
 Κροῖσῳ III. Philopat. 5. 591. ἡ Κροῖσος υἱὸν ὀξυκροῦτερον
 II. pro Imag. 20. 500.
 προκόδιλος I. D. Mort. I. 2. 332. I. Sacr. 14. 536.
 κρόκος al. κρότος malunt I. Nigr. 31. 72.
 προκατὸς II. Q. Hift. 10. 15.
 Κρονίδης. θυβίη Κρονίδῃ III. Epigr. 34. 686.
 Κρόνιος II. Q. Hift. 21. 29. Λουκιανὸς Κροῖα III. Mort.
 Per. 1. 325.
 Κρόνος I. Tim. 4. 106. ὁ Κρόνος σοὶ τίθεται III. Saturn. 1.
 385. Κρόνος ἀποδοῖται I. Nigr. 3. 41.
 κροτίς. ἡ μὲν κροτίς ἐστὶν ὁ κροτούμενος I. Nigr. 31. 72.
 κροτούντες πρὸς αὐτὸν ἢ κιδάραν II. 2. Ver. Hift. 5. 108.
 κρότος al. κρόκος malunt I. Nigr. 31. 72. κρότων. ἡ ἀμφὶ
 κρότων I. Vit. Auft. 6. 546.
 κρούμα. ὡς κρούμασι II. Salt. 2. 267.
 κρούω I. Jud. Voc. 10. 95. κρούω τὸ πτερόν I. Nigr. 8.
 46. & 47. αἱ λοιπαὶ πτερόν κρουσάμενοι II. 1. Ver.
 Hift. 42. 103.
 κρύπτω. κρύπτω II. pro Imag. 3. 485.
 κτάομαι. ἔτοι τὰ χρημάτων ἴδια κέκτηται βροτοὶ I. Nigr.
 26. 66. τὴν κεκτημένην II. Afin. 11. 580. καὶ μοι τοῖς
 κεκτημένοις &c. ib. 27. 596.
 κτίσω I. Pifc. 3. 573. κτίνωμεν II. 2. Ver. Hift. 44. 137.
 κτῆμά τι — ἡ ἀγασσόμενα II. Q. Hift. 42. 55.
 Κτησίβητῳ III. Macrob. 22. 224.
 κτυπιῶ. ἡσυχίαν ὠρεῖται τοῖς κτυποῦσι II. Salt. 63.
 302.
 κυάμῳ I. D. Mort. XX. 3. 415. τῇ ἡ κυάμῳ σπορῇ I.
 Prom. 1. 24.
 Κύβηλα. ὁ Ἰππῖνας Κύβηλην τὴν Ῥίαν λέγει ὡς τὸ ἐν
 Κυβέλα πόλιν Φρυγίας τιμᾶται — κυβέλαια, πόλιν Ἰωνίας.
 Ἐκαταῖος Ἀσία Ἡμεδαιὸς δὲ Κυβέλην φησὶ πόλιν Φοι-
 νίκης. ἔστι ἡ Κυβέλα Φρυγίας I. Jud. Voc. 7. 90.
 κύβελῳ I. Jud. Voc. 7. 90.
 κύβῳ. ἀναρρίψομεν ἡ κύβον I. Harm. 3. 855.
 κυδνιμὸς I. Nigr. 18. 57.
 Κυντίλλῳ III. Macrob. 1. 208.
 κύκλις II. Salt. 26. 284.
 Κύκλωψ. Κυκλώπων θανάτω I. Sacr. 4. 529.
 κύκνος I. D. Deor. II. 1. 206. ὠδipότερον ἢ κύκνον I. Tim.
 47. 161.
 κύλιξ. ἐπὶ τῇ κύλικι I. Tim. 55. 171. μεγάλῳ τὴν κύλικα
 ib. 54. 170.
 Κυλάρατος I. pro merc. Cond. 11. 719.
 Κυλῆνῳ III. Epigr. 26. 683.
 κυματῶν I. Herm. 84. 829. I. Tim. 56. 174.
 κυματῶν, ἐπὶ τὴν κυματῶν I. Herm. 84. 828. f.
 κυματῶν. ἐκκυματῶν τε III. Calumn. 16. 147.
 κύμβαλος. οὐκ αὐτοῖς ἢ κυμβάλοις III. Cronoi. 12. 395.

ΤΟΜ. III.

κυμβάλοις κροτούται II. Alex. 9. 217.
 κυνηγιῶν. κυνηγιῶντα II. Jup. Conf. 12. 636.
 Κυνοβία II. Icar. 18. 772. & 773.
 Κύπρις τὸ γένος II. Dem. 3. 375.
 κυριῶν I. Vit. Auft. 22. 562.
 κύριος. τὸ κυριώτερον ἀντὶ κτηλικῷ I. Prom. 7. 35. ὅπερ σα
 κυριώτερον sc. μέρος I. Somn. 10. 14. Platonici dice-
 bant τὸ κυριώτερον ὁ ἡγεμονικώτερος ἀνθρώπου μέρος εἶναι
 τὴν ψυχὴν ib. 10. 15.
 Κύρῳ. ἰδοὺς θεῶν εἶναι, ἢ σαφῶς ὑποχωρήσας ἡ ποτα-
 μὸν Κύρῳ ὡς βασιλεύσονται I. Jud. Voc. 11. 97. Κύροι αὐ-
 τοὶ ὄντα ib.
 κύρτῳ I. Merc. Cond. 3. 655.
 κύτῳ II. 1. Ver. Hift. 31. 95. τῷ κύτῳ μὴ εἴκοτος I.
 Tim. 18. 129.
 κύφωνα III. Pseudol. 17. 176.
 κυνελόβους II. Lex. 1. 318.
 κύων. ofcolor. κύων II. Alex. 5. 259.
 κύων I. Pifc. 48. 615. κύων ἐν φάτῃ I. Tim. 14. 123. ἐδὲ
 ἡ κύων III. Adv. Ind. 25. 121. κύων πλάτανον I. Vit.
 Auft. 16. 556. ὡς κάρχαρον ἔλυσας κύων II. Salt. 4.
 268. ἀταξῆσαι τοὺς κύων — ὁ δὲ Φρουρὸς κύων ὄνομα
 Κάππαρος — φύλακας Ἡφαίστου κύων I. Tim. 4. 107.
 κύων I. Merc. Cond. 24. 681. ὁ κύων ἤχησε ib. 31. 690.
 κύωντος. εἴτ' ἀντίμαλπον ἢ οὐλομένης μέγαν κύων I.
 Somn. 4. 7.
 κυμῶντος II. Amor. 54. 458.
 κυμῶντος I. Prom. 2. 26. II. Jup. Trag. 53. 700. κυμῶντος
 ἀντιμαλπον II. Q. Hift. 4. 5. τοῖς κυμῶντος ἀντιμαλπον-
 σι II. Icar. 9. 760.
 κυμῶντος I. Prom. 5. 30. μήτε κυμῶντος ἀντιμαλπον III.
 Ner. 9. 641.
 κυμῶντος II. Gymn. 22. 904.
 κυμῶντος ἢ κυμῶντος II. Salt. 62. 300.

Λ.

Λαγχαῖα. μικρὸν δὲ ὕπνου λαχὼν I. Somn. 17. 22. Ὅμο-
 ρος φύσεως λαχὼν θεαζούσης ib. 2. 5.
 λαγῶς. ἢ λαγῶς III. Nav. 23. 363. λαγῶς ὡς πάντων
 θηρεύεται, ἢ θηρίου, ἢ ἐρίδος, ἢ ἀνθρώπου I. Som. 9. 13.
 λαῖος I. Pifc. 5. 575.
 λακίς I. Pifc. 2. 572.
 λακτίζω. λακτίζοντα εἰς τὴν αἶρα I. Herm. 33. 773.
 λαλῶ. λαλῶντος II. Salt. 62. 300.
 λάλος I. Cont. 1. 490. λάλος τρόπος II. Salt. 52. 298. λα-
 λίστραι III. Rhet. Pr. 23. 24.
 λαμβάνω I. Prom. 7. 190. τὰ παιδικύματα λαμβάνει ἡ
 ἡλικίας παῖρον, I. Somn. 1. 2. ἴδιαν φωνὴν λαμβάνει I.
 Prom. 5. 31. λαμβάνεται μου II. Afin. 23. 591. τῇ
 ῥίαν λαμβάνονται — τῷ πυρετῷ λαμβάνεται — οἱ ὡς τὸ
 δαιμονίων λαμβανόμενοι I. Nigr. 37. 80. ἐν μίση λη-
 φθῆς III. Calumn. 12. 142.
 Λάμπις. ὁ δὲ Λάμπις δὲ ἔρωτα Μυρτίου I. D. Mort.
 XXVII. 7. 442.
 λανθάνω. ὡς ἐλελήνῃ διδμοὶ ὅτις I. D. Mort. XVI. 4.
 404. εἴτ' ἔλαθον ἄφρον I. Merc. Cond. 7. 662. εἴ γι δὲ
 λαθεῖν αὐτὸν I. Nigr. 1. 37. λήσιν ἡλπίσας I. Pifc. 48.
 616. λελθότως furtim II. Amoi. 13. 411.
 λάρω I. Merc. Cond. 3. 657. λάρου βίον λήσιν I. Somn.
 9. 13. εἰληπταί (κίεφος) εἰς παροικίαν ἐπὶ τὸ ἀργύριον
 ἀνδρῶν ἢ ἀνιότην καλεῖται δὲ κοινῶς λάρω — λάρους τοὺς
 εὐχ-

M m m m m

- εὐθείας φαρμίν· ἔτω δὲ ἐ κίφους — λάρου βίον ζῆν I. Tim. 12. 121. οἱ λάρου I. D. Mar. III. 1. 295.
 λάσι· ὁ λάσιος ἐκ τοῦ σκελοῦ II. Bis Acc. 9. 800.
 λατρεύω I. Nigr. 15. 54.
 λέγω I. Jud. Voc. 1. 82. ἔλεγεν v. notas III. Nav. 5. 251.
 τί ἐν ᾧ τις λέγοι; I. D. Mort. XXVII. 9. 444. ταυτὶ λέγειν I. Jud. Voc. 7. 91. τί ἂν λέγομεν; I. D. Deor. XXIII. 1. 273. λέγειν λόγους II. Par. 5. 843. μηδὲν ὕγιες λέγειν I. D. Mort. XXVIII. 3. 447. ἡκιστα τὸς λέγοντος I. Herm. 80. 824. τοῦτο λέγοντες ἐμέ II. Par. 2. 839. καὶ μὴ λέγουσιν ἀτρεκέ II. Ocypr. p. 664. λέγεται Διοῦσιον III. Adv. Ind. 15. 112.
 λειμὼν I. Nec. 11. 470. ἐπιδείκνυται τὰ ἀνθ' τὰ αὐτοῦ, καὶ τὸ ἔαρ ἢ πτεῖον ὡς περ αὐτοὶ προκαλοῦντος τὸ λειμῶνος εἰς τὴν ἀμύδα I. Nigr. 13. 52.
 λειπόνους qui navem deiecit I. Cont. 1. 487.
 λειριόεις III. Herc. 4. 84.
 λευκοπαλῆς II. Lex. 3. 323.
 λέξις πολυτ. καὶ II. Q. Hist. 43. 57. λέξων lege λεκτέων dicat Solan. II. Lex. 24. 348.
 Λεῖξ Φώης II. Lex. 1. 316. & 317.
 λεοντή. ὡς δὲ τῇ λεοντῇ III. Philop. 5. 34.
 λέπιδ· οἱ περὶ λέπιδον II. Alex. 25. 233.
 λευκόμας III. Pseudol. 28. 184.
 Λευκόμας II. Sat. 69. 305.
 λευκός. τὴν λευκὴν παρὰ σοῦ μοι ἐνεχρῆναι I. pro merc. Cond. 15. 724. ἔσται τὴν λευκοῦ κόμακας &c. III. Epigr. Omiff. 689.
 λέων κρόκη διθείς I. Merc. Cond. 30. 688. & 689. λέων τρέις περ· vocatur Hercules I. Somn. 17. 21.
 Λεωνίδας III. Rhet. Pr. 18. 20.
 λημῶν I. Tim. 2. 104.
 λημῶν. τὴν λημῶν II. Imag. 4. 462.
 λήμιν· ὅς τῃ λήμιν συνείη I. D. Deor. XV. 3. 242.
 ληρέω I. Herm. 81. 826.
 λήξις II. Amor. 22. 422.
 λήρ· καὶ λήρην σοὶ ὀλίγον, καὶ ὕλην &c. I. D. Mort. X. 8. 369. λήρην καὶ φληναφῶν I. Somn. 7. 10.
 λήτης I. D. Mort. XII. 4. 386.
 λητώ. λητούς ἀδύνας II. Salt. 38. 290.
 Λιδανίτης III. Adv. Ind. 3. 100. & 101.
 Λίδος I. D. Mort. XIV. 5. 398.
 λιθογλύπτῆς I. Somn. 12. 18.
 λιθεκός· I. Somn. 12. 18.
 λιθοδόξ· ἀγαθὰ ποιεῖ λιθοδόξος γενόμηνος I. Somn. 2. 3.
 λίθ· ἀλλήμιμβρος; II. Alex. 30. 238. λίθ τῷ ἀφ' αὐτοῦ ib. 21. 228. & 229. λίθ ἐποίησας II. Imag. 3. 461. λίθον ὑποδαμομένη III. Ep. Sat. 5. 388. & 389.
 λιθοτομία I. Merc. Cond. 35. 695.
 λιθουργία· ἀρετὴ τὴν λιθουργικὴν I. Somn. 12. 18.
 λιθουργός I. Somn. 12. 18.
 λιμνὴ I. Nec. 9. 469. λίμνη mare I. Cont. 6. 498. ἐπὶ τῇ λίμνῃ ἐς αἶς I. D. Mort. XVII. 1. 406.
 λίων I. Tim. 22. 132.
 λιπαρῆς II. Q. Hist. 1. 1. καὶ τὸ λιπαρῆς I. Herm. 24. 762.
 λιπαρός II. Amor. 3. 400. λιπαρόν III. Macrob. 9. 213. αἱ λιπαραί III. Dem. Enc. 10. 498. vide notas. λιπαροῖς II. Amor. 13. 411.
 λίπ· ὅς λίπας αἰγίης II. Alex. 22. 230.
 λίσσονται. λίσσεται III. Dea Syr. 19. 467.
 λιχναῖος I. Tim. 54. 170.
 λιχναῖα· ὅ, τι περ λιχναῖας ἐ ἀπλησίας ὀφθαλμῶν I. Tim. 55. 171.
 λογίζομαι I. Cont. 18. 515. ἐπὶ τὴν τέλει καὶ τὴν λογίζομαι III. Nav. 13. 256. πὺ ἢ ἴσως τι ἐ λογιζομένη ἐν αὐτοῖς μάλιστα τοῖς φθορῶν ἔχον I. Nigr. 1. 38.
 λόγι· I. pro merc. Cond. 2. 709.
 λογισμός· ἐμπηρία λογισμὸν φέρεται, θρασυνοῦνται ἔκαστος εἰσθῆναι I. Nigr. 1. 38. ἢ λογισμῶν μηδὲν &c. II. Amor. 23. 423.
 λόγ· ὡς ὁ κοινὸς λόγος I. Somn. 3. 5. λόγ· ἀποδιδόναι II. Abd. 8. 166. παλαιὸς ἀνθρώπος μεταβάλλεται λόγ· I. Halc. 1. 177. τῷ λόγῃ II. Q. Hist. 13. 19. τὸ τῷ λόγῳ quod proverbio jactatur I. Prom. 9. 192. λόγος τυγχάνει ib. 6. 33. λόγος ἐργαζῶν, ἐκκαλῶν, ἢ τυχεῖ ib. λόγῳ μὲν I. Harm. 3. 855. ἐν ἀπὸ λόγῳ III. Macrob. 29. 229. ἐν ἐνδὲ λόγῳ τιθέναι II. Jur. Trag. 20. 665. διέξει τὸν λόγον I. Scyth. 10. 869. καὶ πολὺ πρὸς τοῖς λόγῳ III. Rhet. Pr. 25. 27. κατὰ λόγον II. Afin. 10. 578. κατὰ τὸν λόγον I. Vñ. Au. 17. 568. & 569. λόγους πολλοὺς ἐ θαυμαστός II. Bis Acc. 32. 824. & 825. καὶ τοὺς λόγους ἐποιεῖτο I. Pifc. 32. 601.
 λοιδορέω. λοιδορεῖσθαι σοι II. Gall. 15. 725. λοιδοροῦνται τῷ II. Icar. 30. 787.
 λοιπός. λοιπὸν δὲ ἐ ἀληθείας I. Merc. Cond. 7. 661. λοιπὸν II. Afin. 20. 588.
 Λουκιανός II. 2. Ver. Hist. 18. 125. Λουκιανὸς Κερύνη III. Mort. Per. 1. 325. Λουκιανὸς Σαρμασσινίως Διάλογος I. Somn. 1. 1. Λουκιανὸς Νιγρίτης ὁ πρῶτος I. Nigr. 1. 37.
 Λούκι· II. Afin. 1. 566.
 λούω. λουόμενοις τισὶ παρέρχονται I. Nigr. 22. 61. λουόμεθα II. 1. Ver. Hist. 34. 98. λουόμεθα II. Gall. 7. 713.
 λυγδύς κλαίειν I. Somn. 4. 7.
 λυγίζω III. Tragop. p. 651.
 Λυγκεύς I. Tim. 25. 138. ὡς τὸ Λυγκεύς I. Herm. 20. 759.
 Λυδ· ἐν Λυδίᾳ πῶς I. D. Mort. XVII. 1. 406.
 Λυδ· ὑπεκρίνον τι ἢ Λυδ· III. Meret. XV. 312.
 Λυδός. ἐπὶ Λυδός I. Cont. 12. 506.
 λύζω. ἀπὸ αὐτὸν λύζοντα μετὰ ξύ. I. Somn. 4. 7.
 Λυκῆ· I. Herm. 48. 789. Λυκῆ· ἐ Θείμηνος II. Amor. 1. 396.
 λυκ· τοὺς μουσικοὺς ἢ λυκῶν III. Ep. Sat. 34. 413.
 Λύκουρ· II. Afr. 25. 371.
 Λυκίφρων II. Lex. 25. 350.
 Λυκαρῆς I. Tim. 3. 106.
 Λυπῶν vide notas III. Pseudol. 16. 174.
 λυπῶ. λυπῶν ὡς ἦρα &c. I. D. Deor. V. 5. 216. λυπῶνται ἢ ὅς μικρῶν φερῶν· αἱ I. D. Mort. II. 1. 336.
 λυπρός. τὸ λυπρὸν III. Tragop. p. 645.
 Λυσανδρ· I. D. Mort. XIV. 4. 397.
 Λυσίμαχος· I. Jud. Voc. 7. 91. Λυσίμαχος II. Icar. 15. 768.
 Λυσίων II. Tox. 12. 518. & 519.
 λύσις. ὡς δὲ μικρῶν λύσις II. Amor. 34. 435.
 λυττῶν III. Philop. 40. 64.
 λύχτος. ἢ λύχρον ἐ τὴν κλίαν I. Cat. 27. 648.
 λύν· λύντο χρησμούς II. Alex. 51. 256.
 λυτός I. Nigr. 3. 42. ib. 38. 80.

M

Μία ᾧ τ' Ἀλφειον II. Tox. 38. 546. & 547. μὴ Δί' II. Icar. 14. 767. μὴ Δία nequaquam I. D. Mort. XX. 6. 420.

μαγαδιον I. D. Deor. VII. 4. 223.

μαγαλιόν I. D. Deor. II. 1. 206.

μαγίμῳ I. Prom. 10. 193. μαγεῖραν II. Salt. 29. 286.

μάγῳ II. Afin. 4. 572. κατὰ μάγαν II. Alex. 21. 229.

μάζα I. Tim. 56. 173.

μάθημα. ὃ πρὸ οὐδοῦ σοι γένοιτ' ἂν ἐς τὰ μαθήματα I. Herm. 1. 739.

μαθηματικὴν III. Philopat. 25. 614.

μαθητής. γελῶντος — μαθητῆς I. Vit. Aucr. 19. 558.

Μαιάνδριῳ I. Nec. 16. 478.

μαινίδας II. Icar. 27. 784.

μαιόμαι. εἰ μήμηναι I. D. Deor. VIII. 1. 224.

Μαιονία δ' ἄρχη III. Tragor. p. 662.

μαιόμαι. μαιώσεται σε I. D. Deor. VIII. 1. 225.

Μακιδῶν I. D. Mort. XII. 3. 385.

μάκισα. ὥσπερ τις μακίλα τετυλῶμεν ἔνδοθι χεῖρας I. Somn. 6. 9.

Μακίτης II. Alex. 6. 214.

μακρὰ οἰμώζειν II. Gall. 23. 736.

μακρὰ χαίρειν II. Jup. Trag. 32. 680. idque frequens. sed & μακρὰν χαίρειν quidam, an recte? vid. Bis

Acc. 22. Mort. Per. 32. & Deor. Conc. 9.

μακρὰ λέγειν an μακρὰν I. Tim. 37. 149.

μακρὰν. σὺ εἰς μακρὰν I. Tim. 55. 172. ac facere.

Μακρῶσι III. Macrobr. 1. 208.

μάλα δικαίως II. Tyr. 12. 150.

μάλῳ II. Alex. 25. 234.

Μαλίαν. τὴ Μαλίαν III. Nav. 9. 254.

μάλιν. ὑπὸ μάλης ἔχει I. D. Mort. X. 9. 373.

μαλθακός II. 1. Ver. Hist. 25. 91.

μάλλον δὲ καὶ αὐτῶν εἰκόνα II. pro Imag. 19. 499. μάλι-
σα I. Nigr. 24. 64. ὅτι μάλισα I. D. Mort. XV. 2.

400. ὃν μάλισα σὺν ἂν δυνάτῃ τις συνιέναι, τί ποτε
φρονεῖ — μάλισα, ἀντὶ τοῦ ἀκριβῶς ὁ Θεκυδίδης λυμ-
βάνει — σαδὺς μάλισα τισσαράκοντα I. Jud. Voc. 4.

87. ὅμοια τὰ μάλισα I. Somn. 2. 3. νόμος ἐν τοῖς μά-
λισα Φυλαττοῖδ' ib. τὸ ἄνδρα ἐν τοῖς μάλισα ib.

σεῖον ὅμοια τοῖσι μάλισα ib. 4.

Μαλλός II. Alex. 29. 237.

Μανδραγόρῳ I. Merc. Cond. 21. 677.

μανδραγόρας. ὑπὸ μανδραγόρα καθεύδεις — ἀλλ' ἔδδ' ἀνε-
γερθῆναι δυνάμεθα, ἀλλὰ μανδραγόραν πεπωκίσι, —

εἰον ἐν μανδραγόρα καθεύδοντας — ὥσπερ ὁ μανδραγόρας
τοὺς ἀνθρώπους κοιμίζει I. Tim. 2. 103. & 104.

μανδρῶν ὑπ' ἐκείνοις I. D. Mar. II. 4. 293. μεμάνθηκά σοι
II. Abdic. 24. 180. μάθοι an μάθοις I. Herm. 61. 802.

ἔτω μάθος ib. 13. 753.

μανία. εἴς ἐλπίς II. Q. Hist. 5. 7. τὴν μανίαν II. Par.
2. 838.

μανικός. μανικὸν βλέπων I. Somn. 7. 9.

Μαννέριον III. Micret. VI. 292.

μαντεῖας III. Calumn. 17. 148.

μάντις ἂν I. Prom. 20. 202. οἱ μάντις, εἴτε διὰ τὴν ἄστυν
&c. I. D. Mort. XI. 1. 376. πρὶν ἂν δὴ ᾤσθαι μαντίαν

ἀκούσας II. Afr. 23. 371.

Μαραθῶν. Μαραθῶν καὶ Σαλαμῖνι III. Dém. Enc. 36. 518.

αὐτῷ Μαραθῶν II. Jup. Trag. 32. 678.

Μαργίτης I. Herm. 17. 755. & 756.

μαρτυρ. τὴν πῆραν ἐκαλέσασιν μαρτυρα I. Jud. Voc. 10. 95.

Maiculinam termin. feminino generi junctam in τῷ
λίγος ἀρχῆς v. III. Macrobr. 9. 213.

Μασσανισίας III. Macrobr. 17. 219. & 220.

μασινγῶ I. Pisc. 2. 571. II. Salt. 83. 314. ὁ μασιζαῖ II.
pro Imag. 24. 504.

μασιζ. διὰ πλεονάζει καὶ μασιζῶν περιᾶσθαι I. Nigr. 27. 67.

μασιζῶν III. Mort. Per. 28. 351.

μαστός. οἱ μαστοὶ ἀπιτάκῃσαν I. D. Mort. XXVIII. 2.
446. τὸ μαστῶν III. Meret. XII. 312.

ματαιαῖζω II. de Lucr. 16. 928.

ματίω ἐν &c. I. D. Mort. XXII. 1. 424.

ματὴρ γὰρ ἔσα I. D. Mar. XIV. 4. 324.

Ματταλία I. Jud. Voc. 7. 91.

μαχαίριδιον θυτικόν I. Pisc. 45. 612.

μαχαίροποιός I. Somn. 12. 16. ἐπικαλιτο δὲ μαχαίρο-
ποιός ib.

μάχη. τοὺς ὑπὸ τῇ μάχῃ III. Macrobr. 17. 220.

μάχομαι I. Jud. Voc. 4. 86. I. Tim. 9. 117.

μέγαθῳ III. Dea Syr. 28. 473.

Μεγαλῆς I. Tim. 22. 134.

μεγαλαυχέω I. D. Mar. XIV. 4. 324.

μεγαλουργία III. Calumn. 17. 148.

ὁ μεγαλοφρονότατος τὸ ποιητῶν III. Musc. Enc. 5. 94.

μεγαλοφρονησας II. Bis Acc. 28. 826.

Μεγαπένθης I. Catap. 8. 629.

Μεγαρίης III. D. Meret. XV. 323.

Μέγαρῳ. ἐν Μεγαρίοις III. Conv. 41. 447.

μέγας. μέγα τι λέγειν — τόδ' ἐν μέγῳ λέγω — ἰγὼ μὲν τὸ
θάνατον αὐτῷ μέγαν τε καὶ καλὸν γεγονέναι — μέγα τι

ἡμῖν ἐγένετο ἔσθ' & familia, I. Nigr. 1. 39. jungi ali-
quando μέγα & θαυμαστὸν pluribus vide ib. τί μέγα

III. Mort. Per. 25. 349. τὸ μείζον majorem partem,
I. Prom. 7. 190. μείζον — εὐεργεσίαν II. Abd. 16. 172.

μέγῳ. καὶ τὸ μέγιστος τὸ λόγον I. Zeux. 5. 842. τὸ μέ-
γιστος κολοσάτι II. Imag. 17. 477. μέγιστος etiam dici

de re parva, vid. ad II. Gymn. 13. 890. & 891. τὰ
μέγισθα ib.

μείδιμῳ I. Tim. 57. 175.

μειδίστημι. μείλασήσονται III. de Domo 14. 198.

μεθύσκω I. Nigr. 6. 43.

μεθύω. μεθύων ὑπὸ τῷ λόγῳ — ἔρωτι μεθύσκειν — με-
θύων ὑπὸ φιλοτιμίας I. Nigr. 6. 43. μεθύων πρὸς ἡμῶν I.

Herm. 60. 801.

μειρακίστα. μειρακίῳ πρὸς τὸ χρεῶν I. D. Mort.
XXVII. 9. 444.

μειράκιον I. Prom. 7. 190. μειράκιον Ἀσσύριον I. D. Deor.
XI. 1. 231. μειρακία κραιῖα I. Merc. Cond. 16. 671.

μελαγχολῶ I. Tim. 8. 115.

μέλας. μέλανα II. Alex. 12. 220.

μελάγειν. τὴν Αἴγυπτον μελάγειν ἔσαν I. Somn. 2. 3.

Μελιάγγρῳ II. Salt. 50. 296.

μέλι. καὶ δὲ αὐτὸ μέλι I. D. Mort. XXII. 3. 425. ἡμε-
λιν αὐτῷ II. Q. Hist. 29. 40.

μέλιον al. μέλιον I. Nigr. 9. 48.

μελετάω I. Prom. 5. 189.

μέλι II. 1. Ver. Hist. 24. 89. μέλι ἄπυρον III. Nav. 23.
263. τίς μέλιτ' I. Halc. 7. 182. καὶ τὸ γλυκύν μέ-
λιτ' II. Imag. 13. 471.

μελίζω. ἰμέλισας I. D. Mort. XXIX. 1. 448.

M u m m m 2

με-

μικρός I. Tim. 53. 169. μικρὸν δὲ I. Jud. Voc. 10. 95.
 ἢ γὰρ μικρὸν ἢ Σόλων ἱκανῶν I. Scyth. 8. 868. κατὰ μι-
 κρον ἀποκρίνασθαι II. Bis Acc. 20. 816.
 μικροψυχία I. Prom. 9. 192.
 Μινύας. ἢ Μινύαν μινύω II. Alex. 2. 209.
 μίξις ἐναρμόσι I. Prom. 5. 30. ἢ ἀσπλγισίας ἐνικα μί-
 ξις III. Philopat. 11. 596.
 μισθός I. Nigr. 25. 64. I. Merc. Cond. 1. 651. ib. 20. 676.
 μισθός ἢ χρησμῶν I. Cont. 11. 503. μισθοῦ ἀκούμεθα
 τὰ σαβὰ ἢ ὑποδημάτων I. Nec. 17. 481. ἐπὶ μισθῷ
 μετὰ λω III. Philopf. 16. 44.
 μισθοφορὰ II. Eun. 3. 352.
 Μισόδημος I. Somn. 2. 3.
 μήτρα I. D. Deor. II. 2. 207. μήτρα τὴν κόμην ἀναδιδ-
 μένη III. Bacch. 2. 76.
 μῦα. ὡ δὲ μῦα, ὡ δὲ μωτάλαϊον I. Tim. 57. 174.
 μωτάλαϊον. μέμνησο] ὅρα σὺντάξιν τῶ μέμνησο I. Nigr.
 9. 48.
 μνημοσύνη I. Prom. 8. 192. I. D. Deor. IV. 4. 211.
 μόγις I. Jud. Voc. 4. 86. μόγις Fl. μόλις II. Bis Acc.
 15. 809.
 μοῖρα I. pro merc. Cond. 8. 716. τὰ δὲ ἢ μοῖραν III.
 Philopat. 14. 599. δύο μοῖρας I. Tim. 50. 164.
 μοιχεύω I. Prom. 16. 199.
 μολυβδαίνω II. Alex. 25. 233.
 μολυβδῶν II. Alex. 25. 232. & 233. μολυβδῶν II.
 Gymn. 27. 908. & 909.
 μοιόαγροι. οὐ μοιόαγροι ποιεῖται τὰς ἀστριβὰς I. Nigr.
 18. 57.
 μονονοχὲ αὐτὸ γινώμενον τὸ ἔργον ἐμοῦ ἔδεξαι I. D. Deor.
 XVII. 2. 146.
 μόνος. μόνος I. D. Mar. VI. 3. 305. τοῦτο μόνον ὅτι I.
 Cont. 11. 504. αὐτὸ μόνον I. Herm. 45. 787.
 Monosyllaba plura conjuncta vide ad II. Par. 21. 855.
 ib. 28. 857.
 μοσοχίτων III. Cron. 11. 394.
 μοσάδιω II. Q. Hist. 1. 2.
 μόνωσις. μόνωσιν ἀγαπᾷ I. Nigr. 18. 57.
 Μορμῶ III. Philopf. 2. 31.
 μορφή. μορφῆς οὐ ἡκούσας II. Imag. 11. 469. πολλὰ μορ-
 φαί III. Tragop. p. 663.
 μόρφῃ II. Alex. 51. 256. & 257.
 Μούσα. χρυσαμπύκων ἐς διφρον Μοισῶν ἵστανον I. Somn.
 15. 20. αἱ δὲ Μούσαι I. D. Deor. XIX. 2. 250.
 μουσικὴ ἀφάνης I. Harm. 1. 852. μουσικὴ II. Par. 1. 837.
 μουσικός. μουσικῶν τοῦτο δις &c. III. Adv. Ind. 21. 116.
 & 117.
 μουσομήτωρ I. Jud. Voc. 5. 88.
 Μυσάων III. Ner. 1. 636. & 637.
 μοσχλός. ἀποξέσας ἢ μοσχλῶν I. D. Mar. II. 2. 292. & 293.
 Μυγδάνω I. Sacr. 10. 534.
 μυθία I. D. Mort. XIV. 5. 398.
 μυθίχ συν θυμῷ II. Salt. 15. 276.
 μυθεύω. παλαιὸς ἀνθρώποις μωμύθεται λόγῳ I. Halc. 1.
 177.
 μύθος I. Halc. 8. 183. μύθος Βιθυνός II. Salt. 21. 278. ἢ
 ἔδρας μύθον II. Gymn. 35. 916. μύθον ἀντὶ μύθου ἀμει-
 ψαι II. Imag. 12. 470. μύθοις ὁμοῖα II. Tox. 56. 561.
 μυκτῆρ I. Prom. 1. 24.
 μύκων. πάντα μίε μύκων I. D. Mort. I. 3. 334.
 μυλῶν. ἢ μυλῶνα I. Tim. 23. 136.
 μυριάς. μυριάδες ἑπτὰ II. Q. Hist. 20. 29.

μύριον I. Pifc. 42. 610. μύρια II. Eun. 3. 352. μυρίαι
 παρθέναι III. Philopat. 9. 594.
 μύριμης ἢ κάμηλῳ III. Ep. Sat. 19. 402.
 μύριον I. Jud. Voc. 9. 95. I. Merc. Cond. 34. 692. μύρι-
 ον F. G. conjicit μυρίον III. Adv. Ind. 3. 101.
 Μύρτιον I. D. Mort. XXVII. 7. 442.
 μύρτον. μύρτα ἢ Ἀφροδίτη II. Icar. 27. 784.
 μυρτὰ I. Halc. 8. 184.
 μύς. μύων ἀγέλας II. Jup. Trag. 8. 650. μύων πλῆθος
 II. Gall. 24. 739. & 740.
 μυσιλάσμαι II. Lex. 5. 329.
 μυχός I. Merc. Cond. 3. 655.
 μύς. ἐμυθήθῃ μόνῳ I. Scyth. 8. 868. εἰ μύοντες βαδίζουσιν
 III. Ep. Sat. 35. 414.
 Μῶμος I. Nigr. 32. 74. ὥσπερ ὁ Μῶμος II. 2. Ver. Hist.
 3. 107.

N.

Ναὶ πάτερ II. Jup. Trag. 1. 642.
 νᾶσθαι pro ἡσθαι, ut Φοινίστας δᾶσθαι νᾶσθαι, & νᾶσθαι ἐμῇ
 δρέπτειρα Τύρῳ ad I. Jud. Voc. 5. 87.
 ναυαγία ἐπὶ τῷ Δευκαλίῳ ἐγένετο I. Tim. 3. 105.
 ναυηγός. δᾶσθαι ναυηγῶν III. Epigr. 34. 686.
 ναυπηγός I. Somn. 12.
 ναύπλιον I. Jud. Voc. 5. 88.
 ναῦς. εἴτα αἱ χίλιαι νῆες &c. I. D. Mort. XVIII. 2. 408.
 νῆαν πωτήκοια σόλος hic praestat νῆαν II. Salt. 52. 298.
 ναυολέω II. Lex. 2. 320.
 νεκρός ἢ λείπτα I. D. Mort. VIII. 1. 358.
 Νεῖλος. ἢ Νεῖλον ἀναγίτω I. D. Deor. II. 1. 208. κατὰ
 τὸ Νεῖλον ἔκτοι ἡδὴ μῆνα ἀντιπλεύει II. Tox. 27. 536.
 νεκρικός. νεκρικοὶ ἀγέλας I. D. Mort. I. 1. 328.
 νεκρικῶς σφιλάρμοι III. Philopf. 32. 58.
 νεκταρ. ποῦ τὸ νεκταρ II. Jup. Trag. 13. 655. νεκταρ ἐγὼ
 ἐνέχων I. D. Deor. XXIV. 1. 275. ἐπὶ τῷ νεκταρῷ τε-
 τάξῃ ib. IV. 4. 211.
 νεκρός II. 1. Ver. Hist. 22. 87.
 Νεκρομαντία I. Nec. 1. 455.
 νεογλῶς I. Halc. 3. 180.
 νεογνός. τὸ νεογνόν &c. I. Zeux. 6. 844.
 νεόπαις I. Tim. 7. 113. II. Q. Hist. 20. 28. II. Tox.
 12. 519.
 νέον I. Nec. 1. 456. εὐφυνὲς νέον I. Somn. 9. 14. πολλοὶ
 ἢ νέαν I. D. Mort. XX. 5. 417.
 νεότης III. Adv. Ind. 6. 105.
 νεοττία I. Halc. 2. 178.
 νεοττός I. Merc. Cond. 26. 684. τετραγόντες οἱ νεοττοὶ I.
 Tim. 21. 132.
 νεοχμός II. Lex. 1. 318.
 Νέρων ἢ &c. III. Ner. 1. 636.
 Νέσπορα δὲ ὅτι ἐλαβεν ἱαχὴ III. Mort. Per. 31. 352.
 νέων. κάτω νενευκῆαι εἰς τὸ ἔργον I. Somn. 13. 19. τὰς γυν-
 μὰς αὐτῶν παρατρέψαι κάτω νενευκῆαι ib.
 νεφέλη I. Prom. 6. 34. ἢ νεφέλης παιδῶν &c. II. Salt.
 42. 293.
 νευλῶν. νευλῶσας, τὸ πορθητὸν ὡς ὁρᾶται subducto na-
 vigio, naulum expecta I. D. Mort. XXII. 2. 424.
 νεώντῳ I. D. Deor. XXIV. 1. 275.
 νέως I. Tim. 4. 106.
 νέως Gijet. vult νέω III. Nav. 40. 274. νέως ἢ μεγάλης
 φορτὶς I. Ver. Hist. 11. 78.

ἡ Δία II. Gall. 11. 718. ἡ Δία vide notam III. Cyn.

11. 545.

ἡδυμῶν Δία δ' ὅση ἔχει ἡδυμῶς ὕπνος I. Tim. 6. 110.

ἡπεινός II. Salt. 79. 310.

ἡπίον. τῷ ὄντι γὰρ ἡπίον ἔοικεν εἶναι πᾶς ἄνθρωπος, καὶ ὁ πᾶν γέρον I. Halc. 3. 180.

Νηρηΐς I. D. Mar. IX. 1. 310. ib. XIV. 1. 321. I. D. Deor. 1. 2. 205.

νησιώτης ἐκείνῳ I. Scyth. 9. 869.

νήσον I. Cont. 14. 509. τὴν νήσον τὴν πλανωμένην I. D. Mar. X. 1. 314.

νήφω. νῦν νήφω ἐ σωφρονῶ I. Nigr. 6. 43. νήφι I. Herm. 47. 788.

Νιγρίνῳ I. Nigr. 1. 37.

νικῶν I. Tim. 50. 163. νικῶσας I. Harm. 1. 850. & 851.

Νῦν. ἡ Νῦν μὲ ἀπολαλὴν ἦδη I. Cont. 23. 521.

νομιάδ' ἄλφω ἀφ' ἀκεκολλημένος III. Hipp. 6. 72.

νομίζω. νομίζετε II. Tyr. 19. 156.

νόμισμος. νομισμον δὲ ἡ προφανὲς εἶδεν I. D. Mort. XII. 6. 387.

Nominativi rarioris exempla in ἡμεῖς δὲ ὅση αἰτησόμεν vide III. Nav. 15. 258. Nominativum vulgo absolutum dictum in ἀκρίδων γινώσκων v. III. Conv. 4. 420.

& 421. Pro genitivo in παρκετινάων vide III. Philopat. 23. 611. Pro accusativo in ἐμπιστῶν v. III. Fug. 2. 366. & 367. Pro vocativo in Ἐπίκερ λέγε quac-

re II. Bis Acc. 20. 816. in Θεσσαγόρας vide III. Dem. Enc. 1. 491.

νόμισμα II. Alex. 58. 263. ὡσπερ τὸ νομισμάτων II. Par. 4. 842.

νόμον I. Nigr. 26. 66. τὴν νόμον γκαροτῶν I. D. Deor. V. 2. 212. νόμον ἐπεισέτο II. Alex. 41. 248. κατὰ τοὺς νό-

μους II. Gall. 14. 722. & 723.

νόον. ἀπενὶ νόον I. Nigr. 4. 43. τὸ νόον II. Abd. 17. 174. τὸ νόον I. D. Mort. I. 2. 333. τὸ νόον ἐπέρχεν II. Alex. 4. 212.

νοσίω. εἰς νοσίω γολαζέσι I. Nigr. 22. 61.

νόστον. νόστον ξυνοῦντα II. Lex. 18. 339. vel potius 343.

νόστιμον. ὅπως ἦν νοσιμώτατον I. Merc. Cond. 39. 699.

νοσηνία. ἀπὸ τῆς μεγάλης νοσηνίας τρίτη III. Pseud. 7. 168.

νοῦστον I. Somn. 4. 7.

νύκτες. ἀνδρῶν III. Tragop. p. 647.

νῦν. τὸ νῦν II. Gall. 6. 712. ὡς νῦν γε καὶ σὲ ἦδη εἰπῶ II. Salt. 2. 271. τὸ δὲ νῦν ἔχον I. Cat. 13. 634.

νύξ. νυκτὸς μὲ ἐξηντισάμενοι I. Nigr. 22. 60. νύκτα προσερχέει III. Mort. Per. 35. 356. τριπλασίαν τὴν νύκτα ποιεῖν I. Somn. 17. 22. αἱ νύκτες ib. 21.

νύμνον II. Jup. Trag. 6. 649.

E.

Εανθίππη. Εανθίππη καὶ Μυρτοῖ I. Halc. 8. 184.

Εάνθος I. D. Mar. XI. 1. 316. εἰς Εἰώδον II. Bis Acc. 1. 792.

ἐναγίω I. Cont. 1. 488.

ἐνία καλεῖται II. Salt. 40. 291.

ἐνίζω I. Merc. Cond. 24. 681.

ἐνιον. ἐνίοις ἐργασίαις αὐτῶν II. Alex. 31. 238. & 239.

ἐνοκράτης III. Macrob. 20. 222.

ἐνός. μὴ τὸ ξένον I. Prom. 3. 28.

ἐνόν. μὴ ξένον προσεῖλον I. Vit. Auc. 10. 550.

ἐνοφῶν III. Macrob. 20. 222.

ἐνέφιλῳ πέντε ἐκατὸν III. Macrob. 18. 221.

ἐνοφῶν I. Somn. 17. 22. II. Q. Hist. 23. 32. ἐνοφῶντι II. Alex. 56. 260.

ἐνόν. ἐνόν λίθος I. Somn. 12. 18.

ἐφῶ. ἐπὶ ἐδὲ τὸ ἐφῶ αὐτὸ I. D. Mort. XXX. 2. 451.

ἐφῶ ἐλεφαντόκωπα II. Gall. 26. 742. τοῖς ἐφῶσι ἐλ-

μνοντο τοὺς πῆχους II. Afm. 37. 605.

ἐφῶν. ἐφῶν δὲ τοῖς μάστιγας ἡμῶν ἐστὶν ἀρχαῖον I. Somn. 2. 4.

ἐφῶ I. Jud. Voc. 9. 94.

ἐφῶν I. Pifc. 1. 570. ὁ τὸ ἐφῶν I. Cat. 4. 624. τὸ ἐφῶν καὶ ἀκελευσμένον II. Tox. 29. 538.

ἐφῶντες I. Somn. 12. 18.

ἐφῶνται. ταῦτο ἐφῶνται I. Herm. 67. 808.

ἐφῶνται I. Pifc. 12. 580.

ἐφῶνται. ταῦτα μὲν οἱ ἐφῶνται &c. I. Herm. 33. 775.

ἐφῶνται καὶ συναδελφεῖται ὡς I. Cont. 1. 488.

ἐφῶνται. οἱ οὖν πολεῖν αὐτὰ ἐφῶνται I. Prom. 7. 36.

ἐφῶνται καὶ ἐφῶνται II. Jup. Trag. 4. 646.

ἐφῶνται I. Prom. 5. 31.

ἐφῶνται. λίθον ἐφῶνται καὶ ἐφῶνται I. Somn. 12. 18.

ἐφῶνται I. D. Mar. III. 2. 297.

ἐφῶνται. μὴδὲ ἐφῶνται I. Cont. 8. 500.

ἐφῶνται. σφῆς μὲν ἐφῶνται I. Herm. 36. 778.

ἐφῶνται I. Sacr. 15. 536. ἐφῶνται τὸν κεφαλῶν III. Conv. 18. 431. ἐφῶνται τὰς κεφαλὰς I. Merc. Cond. 1. 652.

ἐφῶνται exponitur ἐφῶνται τι τραγικῶν I. Nigr. 11. 50.

O.

ὅδ' II. Tyr. 8. 146. & 147. ὅ. τι II. Abd. 20. 176. ὅ-

τι δόξαν III. Bacch. 5. 79. ὁ pro τίς — ὁ δὲ τὸν ὅδ' ὡς ἐκλειπόμεναι — Ἀρμῶν ὡς ἐπὶ τῷ ὅδ' φιλοσοφῶν.

εἰ δὲ ἐδοκίμῃ βούλει, τὰ εἶναι, σικυτῶν φάινται, καὶ ἰακίνας ἴσθ' I. Prom. 7. 35. τὸ δὲ καὶ χαλκὸν &c. I. D. Deor. XV. 1. 241. τὸ τι — τὸ πλῆθος I. Herm. 26. 765. τὸ τι

ἀρξ' ἑλεφῶν — τὸ τὴν Περσίαν — τὸ τι ἑλὼν τοματῶν τὸ Νίλῳ — τὸ τὴν οἰκετῶν εἶναι — τὸ τι γινώσκων — τὸ

τὴν πλυσίων — τὸ εἰς γινώσκων I. Nigr. 38. 81. & 82. ὅ

δὲ σφῆς &c. II. Aun. 6. 573. τὸ μὲν — τὸ δὲ I. Sacr. 15. 539. ὁ μῦθον τὸ ὅδ' τοῖς πλῆθυσιν II. Dem. 11.

379. pro ὅδ' τὸ ἄνδρος correctum ὑπὸ τῶνδ' II. Tox. 15. 522. τὸ δὲ τὸ I. Somn. 14. 19. τὸ ἄλλω II. Q. Hist. 51. 62. τὸ ποτε] ante τί ποτε F. G. I. Halc. 2. 179.

τὸν τρίτον quomodo I. D. Deor. II. 1. 207. ἀκούειν τὸ

λόγον αἰ. τὸ male III. Pseudol. 4. 166. τὸ τοιοῦτον II. de Lucr. 2. 922. τὸν τῷ ψυχῶν II. Alex. 34. 241. οἱ

δὲ II. Salt. 65. 303. οἱ feminiuo genere II. Astr. 14. 366. τὸν ἐφῶντα δὲ οἱ v. notas III. Epist. Sat. 24. 406.

τάυτα I. Herm. 59. 799. & 800. ὅπερ δὲ τὰ ταῦτα πο-

νησά &c. I. Cont. 18. 515. τῶν II. Tyr. 10. 147. τὸ δὲ τῶν II. 1. Ver. Hist. 2. 70. τὸ εἶπον ἡμεῖς v. notas

III. Dea Syr. 29. 475. τοὺς αὐτοὺς S. Peitius vult το-

σοῦτας II. Bis Acc. 14. 809. τοὺς αὐλοὺς τοῖςδ' II. Phil. Pr. 11. 199. καὶ πᾶσι φασὶ καὶ πᾶσι I. Pifc. 20.

590.

ὄβολός. ὄβολον μὲν ἔχον I. D. Mort. XXII. 1. 422. τὸ ὄβ-

ολῶν τὸ ῥῶπον II. Icar. 30. 787. τὸ ἐλπιζομένον πέντε ὄβ-

ολῶν I. Merc. Cond. 11. 667. δύο ὄβολοι ib. 38. 697.

δύ ὄβολοι II. Alex. 19. 226. πέντε ὄβολοι ἔργον κατὰ

βαλὼν I. D. Mort. IV. 1. 340. 341. & 342.

ὄγμω III. Herc. 1. 82.

ὄδ' ἡμεῖς I. Herm. 2. 742.

ὄδ' I. Tim. 5. 110. ὄδ' ὡς ἡμεῖς I. Nigr. 1. 39. ὄδ' I. Herm. 46. 787. III. Dea Syr. 9. 456. μνηστῆς ἔστω τὸν

ὁμολογίω. εἰ δὲ μὴ ὁμολογεῖται I. D. Mort. XV. 4. 401.
 ὁμολογεῖν μὴδὲν ἢ ἀνθρακίναν εἶναι βεβαιῶσαι I. Nigr. 20.
 58. ὁμολογητικὸς τυγχάνω I. Somn. 2. 3.
 ὁμολογεῖσθαι II. Tox. 51. 556. & 557.
 ὁμολογεῖσθαι I. Prom. 7. 35.
 ὁμοπαρεῖς II. Gall. 11. 719.
 ὁμοῦ circiter, I. D. Mort. XXVII. 7. 443.
 ὁμοχρονεῖν II. Q. Hift. 50. 60.
 Ὀμφάλη. παλιόμορος ὑπὸ τῇ Ὀμφάλης I. D. Deor. XIII.
 2. 237.
 ὁμόνυμον I. Harm. 1. 850. & 851.
 ὄναρ I. Tim. 20. 131. ὄναρ τι III. Macrobr. 1. 208. ὄναρ
 πλατῶν II. Gall. 1. 704. εἰδὲ ὄναρ &c. I. Herm. 2. 740.
 ὄνειροπολεῖν. ὄνειροπολῆσαι τὴν θάλασσαν ἀνηγάγειν I. Somn. 4. 7.
 ὄνειρος. τρεῖς πτερον ἂν ἡδῶς ἔτι εἶδον τὸ ὄνειρον I. Somn. 17.
 21. ὄνειρος θαυμαστοποιός ib. 14. 19. ὄνειρον II. 2. Ver.
 Hift. 34. 129. δῆμον ὄνειρον III. Philopat. 21. 609.
 ὄνημι I. Prom. 20. 202. ὅπως ὀνειμήναι τούτων III. Philo-
 pof. 27. 54.
 Ὀνησίκριτος II. Q. Hift. 40. 54. III. Macrobr. 14. 218.
 III. Mort. Per. 25. 348.
 ὄνομα I. Nigr. 29. 68. ὄνομα ἀοίδιμον I. Cont. 11. 504.
 ἀπὸ τῆς πηλικίας τὸ ὄνομα III. Soloec. 7. 574. ὄνομα
 σεμινότατον ἐπὶ ἀνδρῶν III. Rhet. Pr. 1. 1. & 2. τῶ αὐ-
 τοῦ (pro αὐτοῦ) ὀνόματι I. Cont. 24. 523. ὁ πρῶτος
 ἐπὶ ὀνόματι τῆς θεῶν τι. I. Prom. 1. 24. ὅσα ὀνόματα
 II. Afr. 4. 362.
 ὀνομάζω. ὀνομάσασθαι II. Icar. 29. 786. ὀνομασθεῖς II. de
 Luctu 5. 924.
 ὀνομακλήτωρ I. Merc. Cond. 10. 665.
 ὄν. ὁ κύριος I. Pifc. 32. 600. περὶ ὄντος σκιᾶς I. Herm.
 71. 813. εἰς ὄντος παρρησίας II. Afm. 56. 625. λυρὰ ὄντα
 I. Merc. Cond. 25. 681. ὄνον ἀλληθινόν II. Afm. 15. 583.
 ὄνυξ. τῷ ὄνυχον III. Philopat. 3. 588.
 ὄξυδορκίας φάρμακον III. Macrobr. 5. 211.
 Ὄξυδράκας I. D. Mort. XIV. 5. 397.
 ὄξυρρημία I. Merc. Cond. 19. 674.
 ὄξυς. ἢ μὴ πάντων ὄξεις I. Merc. Cond. 3. 657. ὄξυν διδορκῶς
 III. Calumn. 5. 132. ὄξύτερος III. Mort. Per. 21. 345.
 ὄξυτάτα συρίζομαι I. Nigr. 8. 47.
 ὄξυχειρ I. D. Deor. VII. 2. 220.
 ὅπερ ἐ αὐτὸ τοῦτο II. Abd. 6. 164.
 ὀπιζογραφεῖν I. Vit. Auc. 9. 549.
 ὀπιζοδόμου I. Tim. 53. 169. τὸ ὀπιζοδόμον III. Fugit.
 7. 369.
 ὀπλίτης. ὀπλίτας πεζοὺς II. Tox. 48. 554. & 555.
 ὀπλον I. Tim. 1. 100. ὁ ὀπλος II. Salt. 8. 272. ὁ τοῖς
 ὀπλοῖς I. Herod. 5. 835.
 ὀπλοφορεῖν III. Epigr. Omiff. 691.
 ὀπός I. Nigr. 37. 79.
 ὀπότερ I. Prom. 11. 194.
 ὀπς I. Herod. 3. 834. II. Icar. 9. 759. ὀπς quum, II.
 pro Imag. 20. 801.
 ὀπταῖ I. Nec. 14. 475.
 ὀπτομαι. κάλλιστος ὀφθῆναι — ὀφθῆναι χαρῆντα — αἰχίσιος
 ὀφθῆναι τὸν ὄψιν — εἰσὶ φύσεις ἀνθρώπων πολλὰς φέρε-
 σαι ὀφθῆναι ἀκλήλων τὰ περὶ τὴν ἡλικίαν I. Jud. Voc. 6.
 89. ὀπταῖ III. Dea Syr. 3. 453.
 ὀπτός II. Lex. 9. 335.
 ὀπυῶ I. Merc. Cond. 41. 701. II. Gall. 19. 731.
 ὀπώς II. Tyr. 11. 148. ὁ ὀπώς I. Tim. 48. 161. ὀπώς εἰ
 δύναται II. Par. 32. 860. ὁ ὀπώς sc. ὅπως I. Prom. 5.

189. ὁ ὀπώς ib. 8. 192.
 ὀπώσων II. Q. Hift. 7. 8.
 ὀράν I. D. Deor. XX. 11. 263. I. D. Mort. XXV. 1. 432.
 ἄλλως τε ὀράς ib. XV. 3. 400. ὀράς II. pro Imag. 19.
 498. ὀράς τὸ ὑψοῦ II. Jup. Trag. 41. 689. μάλα παλ-
 λους ὀράσας I. D. Mort. XX. 5. 418. τὸ Δημόδοκός ὅπως
 μοι βίον I. Somn. 12. 16. ὀράων II. 2. Ver. Hift. 43.
 136. ὀράν δὲ πολλοὺς I. Pifc. 31. 598. ὁ μὴ θάμνις ὀράν
 I. Merc. Cond. 29. 688. τὸ ὀράων v. notas III. Dem.
 Enc. 43. 522. καθήκοντες ὀράωνται I. Jud. Voc. 6. 89. ὅς
 ἐν ὑπὸ πάντων ὀράωντος παρασκευάζω I. Nigr. 13. 42.
 ὀρῇ τε δύναι II. Bis Acc. 1. 793.
 ὀργάνον. μῦλλον τὸ ὀργάνον II. Par. 28. 859.
 ὀργή. εἶδα πηλικίας τοῖς καλοῦσιν ὀργὰν προσιζάνουσι I.
 Nigr. 22. 61. τὴν ὀργὴν βουλοδοκίαν III. Calumn. 24.
 153. ὀργασάσθαι ἢ Πανός ὀργας ἢ τὸς θῆναι μολύβῳ I.
 Somn. 4. 7. τὰ ὀργία III. Philopat. 10. 595.
 ὀργίζομαι al. ἐργάζομαι I. Prom. 9. 192. ὀργίζεται τὰ
 τοιαῦτα II. Abd. 1. 159. ὀργίζονται γοῶν ib. 7. 165.
 ὀργίλος. ὅπως μὲ ὀργίλος I. Herm. 80. 823. I. Pifc. 14. 586.
 ὀργίω. ὀρέας I. Tim. 45. 159.
 ὀρεῖος I. Tim. 31. 145.
 Ὀρέης. εἰς τοὺς Ὀρέας τε III. Ner. 10. 642.
 ὀρεωκόμος al. ὀρεωκόμος v. notam III. Conv. 15. 429.
 ὀρθῶ. τὸ ὀρθιον II. Bis Acc. 11. 804.
 ὀρθῶ. ἐπὶ ὀρθῆς III. Dem. Enc. 33. 514.
 ὀρίζω. ἡμέρας ἄλλας ἐπὶ ἄλλαις ὀρίζεις I. Nigr. 27. 67.
 ὀρκίος I. Tim. 1. 98. ὀρκίον I. Vit. Auc. 4. 543.
 ὀρκος. μινεῖος III. Calumn. 17. 148.
 ὀρμη. ὑπὸ μινεῖ τῇ ὀρμῇ II. Q. Hift. 2. 4.
 ὀρμῶ II. Salt. 12. 274.
 ὀρμεον Νομάδων I. Merc. Cond. 17. 673. ὀρμα ὁ γυμνα-
 σίων I. D. Mort. XXVIII. 3. 446.
 ὀρμις. τὸ ὀρμεῖον al. ὀρμεῖον I. Tim. 20. 130.
 Ὀροίτης I. Cont. 14. 510. Ὀροίτης ὁ ὀροίτης I. D. Mort.
 XXVII. 5. 440.
 ὄρος. ὅπως ἀκρίβης ὄρος I. Harm. 4. 857. ὀπόσεις ταῦτα ὄρος
 II. Imag. 11. 470. ὄροι Cippi, III. Macrobr. 14. 218.
 τὸ ὄρον II. Bis Acc. 28. 826. & 827.
 ὄρ. τὰ μινεῖα ὄρη I. D. Mort. XII. 2. 381.
 ὄροφος. ἀνιφλέγη ὁ ὄροφος I. Somn. 9. 14.
 ὄρτυξ. ὄρτυγον ἀγῶνας II. Gymn. 37. 918.
 ὄρφακός. ὄρφακός ἡμῶς καὶ αὐτῶν III. Mort. Per. 6. 330.
 Ὀρφεύς. Ὀρφεύς κάλλιπον ὀρμήσαι μίλος I. Nigr. 23. 61.
 ἢ δὲ ποτε Ὀρφέα ἰδῆς &c. II. Afr. 10. 365.
 ὀρχημῶς II. Salt. 23. 281.
 ὀρχησῆς. τὸ ὀρχησθῆναι διὰ παλαιότητα ἀπηνεργῶς II. Salt. 81.
 311. & 312.
 ὀρχησῶς II. Salt. 23. 282.
 ὀρχις. ὀρχις II. Dem. 12. 381.
 ὄρ. ὄρτο εἰς φάος ἀνθρώποις I. Nigr. 9. 49.
 ὄς Solan. vult ὡς III. Dipf. 6. 237. ὅς τις ἡ γῆ — ἔχου
 II. Tox. 44. 552. ὅ, τι γελῶν I. Cont. 6. 497. ὅ, τι
 εὐρηται I. Herm. 67. 809. ὅ γὰρ εἰδ' ὅ, τι &c. II.
 Imag. 16. 475. ὅπως ἐστὶν ὅ, τινα ὅπως εἰκὼν ἐνέμιξε I.
 Somn. 9. 14. ὅν ἴσμεν ὅπως II. pro Imag. 20. 501. ὅς
 μὲν τὸ τοῦ φίλους ἔχειν &c. I. Merc. Cond. 3. 654.
 καρπῶν, ὅ II. Amor. 12. 409. κλισίαι εἰς ὅ ib. 410.
 ὅσιος. μινδ' ὅσιον ὀρμαι I. Herm. 8. 747.
 ὅσος I. Nigr. 33. 76. I. pro Lapf. 12. 735. ὅσον ὅσον II.
 Icar. 22. 777. ὅσον ὅσον I. Herod. 8. 838. ὅσα II.
 Phal. Pr. 1. 187. ib. 8. 194. & 195. II. Imag. 17. 476.
 ὅσος.

- ὅσος. ὅσον omisso μᾶλλον II. pro Imag. 17. 495. ὅσον
 ὕψην I. Merc. Cond. 31. 690. ἀμύτρητον ὄσσην I. Halc.
 6. 182. ὅσοι II. Q. Hist. 9. 12. ὅσοι νάνυμοι II. Jup.
 Trag. 6. 648. ὅσαι II. Salt. 57. 299. ὅσα II. Gymn.
 17. 897. ὅσα γὰρ I. Tim. 52. 168. ὅσας ἐχούσας III. Ep.
 Sat. 20. 403.
 ὅσπερ. ὅπερ ᾤκη I. Pisc. 47. 614.
 Ὀσρόης II. Q. Hist. 19. 27.
 ὅσων. ὅσῃ παραθεῖς I. Prom. 7. 34. ὅσῃ καλύψας ἀργεῖτι
 δημῷ ib. 3. 187.
 ὅς τις II. Imag. 3. 461.
 ὅσρακον I. pro merc. Cond. 1. 705.
 ὀσφραίνεσθαι. ὀσφραίνοντο τῷ χρυσοῦ I. Tim. 45. 159.
 ὀσταν σι I. Merc. Cond. 27. 685.
 Ὀτάτης ἢ Φαριάσσειν μὲ παῖς I. Somn. 2. 4.
 ὅτι II. Abd. 9. 167.
 ὅτι καὶ I. Tim. 28. 141. ὅτι κεν II. Q. Hist. 32. 43. ὅτι
 πάλαι I. D. Mort. XV. 2. 400. III. Pseudol. 5. 167.
 ὅτι μὲν ἔν ἰερ. ὅ, τι μὲν ἔν I. D. Mort. VIII. 1. 359. ὅτι-
 περ I. Tim. 26. 139. ὅτι χρησμένη III. Meret. IV. 288.
 ὅτι ἔταις &c. I. D. Mar. XIV. 4. 324.
 ὅτος. ὅφ' ὅτω I. Zeux. 7. 845.
 ὅς ἢ I. Herm. 33. 775. II. Par. 10. 846. ὅς ἢ ἦν καὶ αἰσῶς
 II. Afin. 30. 598. & 599. ὅς ἢ ἀλ' II. Par. 49. 873. ὅς
 ἢ ἄν I. Tim. 7. 113.
 ὅς μὲν ἄν I. Lex. 24. 348. & 349. ὅς μὲν πολὺ II. Tox.
 54. 558. ὅς μὲν II. Amor. 37. 438. ὅς μὲν ἄλλας II.
 Dem. 3. 375. ὅς πάντις ἦν ῥαδίον I. Nec. 15. 477. ὅς
 Φρσιν II. Abd. 22. 177. Plura vid. in σὺν.
 ὀδῶμα II. Afr. 6. 362.
 ὀδὲ ἢ ὀδ' II. Q. Hist. 51. 62. ὀδὲ II. Alex. 34. 242. ὀδὲ
 ἔν τι I. Vit. Aucr. 27. 569. ὀδὲ al. ὅς I. D. Deor. IV. 1.
 208. ὀδὲ ἢ II. Amor. 36. 436. ὀδὲ ἢ ὀδὲ — ὀδὲ γὰρ
 ὀδ' ἄκων ὀδὲν ἴσθαι ὀδὲ ἔχον — ὀδὲ ἢ ὀδ' οἱ θεοὶ φι-
 λούσιν ἐν τοῖς ἀστέγαις — ὀδὲ ἢ ὀδὲ ἐνδεχέτω I. Nigr.
 6. 43. & 44. σπυδαῖον μὲ ὀδὲ commentatores volunt
 ὀδὲν, bene, III. Ep. Sat. 2. 386.
 ὀδῶτον III. Epigr. Omiff. 688.
 ὀδῶτον II. Dem. 7. 378.
 ὀδῶτι I. Vit. Aucr. 27. 568. ὅς ὀδὲν δέον frustra, I. Prom.
 4. 189. ὀδὲν I. Pisc. 52. 618. ὀδὲν & ὀδὲν II. Par. 3.
 840. ὀδὲν ἄλλο &c. II. Jup. Trag. 17. 661. ὀδὲν ὅς μὴ
 III. Philop. 40. 65. ὅς ὀδὲ ὀφελ' III. Conv. 34.
 441. ὀδὲν χεῖρον vulgo εἰ χεῖρον III. Cyn. 4. 541. ὀδὲν
 ὅς ἔτ' αὐτοὶ &c. I. Merc. Cond. 4. 658.
 ὀδὲς I. pro merc. Cond. 4. 712. ὅς τῷ ὀδῶν I. Herm.
 77. 820.
 ὀσν εἰς I. Pisc. 3. 572. πρῶτά σιν σὺν ἡδισαν III. Pseu-
 dol. 22. 179. σὺν ἂν ἐπὶ παῖδων II. Amor. 27. 428.
 σὺν ἀχρεῖα &c. II. Gymn. 24. 905. σὺν ἂν δῖπν εἰ μὴ
 &c. II. Par. 57. 878. σὺν εἰς &c. II. Jup. Trag. 1.
 643. ὅς ὡς v. notas III. Diff. cum Hef. 2. 241. Plu-
 ra vide in ὅς.
 ὀκύν ἢ &c. I. Scyth. 4. 864.
 ὀλαμνηθῶν πενικ I. Somn. 17. 21.
 ὀλῆ I. Somn. 3. 6.
 ὀλοχύτης I. Somn. 3. 6.
 ὀμνεύειν I. D. Mar. XIII. 2. 320.
 ὀμνός II. Afin. 39. 608.
 ὀνομα. τὸ ὄνομα III. Dea Syr. 1. 451. ὀνόμαϊα ib. 2. 453.
 Οὐολόγισθ' II. Q. Hist. 14. 20.
 Οὐρανία I. Herm. 73. 815. ἐράνιος coelicolae II. Icar. 2. 753.
 ΤΟΜ. III.

ἐρατός. τὸ μέλι ἐν τῷ ἔρανοῦ III. Fug. 17. 374.

ἐρι II. i. Ver. Hist. 5. 73.

ἔς. ὅσα μεγαλή III. Bacch. 2. 76. ἀποφράττειν τὰ ὅσα
 III. Calumn. 30. 159. τὰ ὅσα κηρὼ φραζέμεθ' I.
 Nigr. 19. 57.

ἔτε τι I. Merc. Cond. 5. 658. ἔτε χίμαιρα III. Epigr.
 24. 681.

ἔτις I. Cat. 14. 636. ἔτε II. Salt. 85. 315.

ἔτ' I. Pisc. 32. 600. ἔτ' ἐκείνος I. Somn. 11. 16. ὅτι
 ἔτος μὲν I. D. Deor. XXVI. 1. 280. εἰ δὲ ἔτος εἰς II.
 Q. Hist. 35. 47. τοῦτο I. Pisc. 24. 594. καὶ τοῦτο I.
 Scyth. 8. 868. τοῦτο τοῖς vide notas III. Dem. Enc.
 37. 518. & 519. καὶ τοῦτο εἰς II. Icar. 14. 768. τοῦτο
 — ἔχον I. Prom. 11. 194. τοῦτο μὲν, τοῦτο δὲ III. Char.
 7. 623. τοῦτο ἡμᾶς II. Tox. 37. 545. εἰς τοῦτο F. G.
 vult τοῦτον, male, III. Char. 18. 628. ταῦτα τοι aliqua
 hujusmodi via I. Nigr. 23. 62. τοῦτον II. Bis Acc.
 27. 824. ταῦτ' I. Merc. Cond. 6. 660. ὃ ἔτ' II.
 Tyr. 18. 154. πρὸς ταῦτα καὶ τὰ τοιαῦτα II. Alex. 17.
 224. τοῦτοις γὰρ μὴν II. Amor. 21. 421.

ἔτοσι II. Eun. 10. 358. ἔτοσι μὲν, ὅτι Κέρβερος εἰς, οἶδ' αὖ
 I. D. Mort. XX. 1. 412. & 413.

ἔτω I. Herm. 27. 766. II. Gymn. 16. 894. ἔτω ἢ καὶ I.
 Prom. 13. 196. ἔτω — ἡμελλίς I. Harm. 3. 854. ἔτω
 ῥᾶσον II. Tyr. 15. 153. ἔτω καὶ μοι &c. I. Herm.
 55. 794. & 795.

ἔτως I. Tim. 36. 148. I. Herm. 48. 789. ἔτως ὅλ' ib.
 2. 740. ἔτως ᾤ. Br. vult ἔτ' I. Tim. 33. 146.

ἔχ' ὅπως II. Abd. 18. 175. ἔχ' ὡς, vid. ad III. Diff. cum
 Hef. 2. 241. Plura in ὅς, & σὺν.

ὄφελ' II. μέγα ὄφελ' I. Tim. 50. 163.

ὄφθαλμοὺς I. Nigr. 2. 40.

ὄφθαλμός. τὸ πᾶν τὸ ἐν τῷ ὄφθαλμῷ I. Nigr. 3. 43. ἢ
 ὄφθαλμον ἐκκεκομμένον II. Q. Hist. 38. 50. ὄφθαλμοὶ
 βασιλείας I. Merc. Cond. 29. 688. ὄφθαλμῶν ὑποδιδυ-
 κόντων I. Tim. 17. 128. ἢ ὄφθαλμῶν τὸ ὑγρὸν &c. II.
 Imag. 6. 463. & 464. ὅσα ὄφθαλμῶν ἀπιστότερα II. Q.
 Hist. 29. 38. ἢ ἢ ἀστέγαια καὶ δι' ὧτων καὶ δι' ὄφθαλμῶν
 καὶ παλαιχόθεν εἰσδύεται — ἢ ἢ ἀστέγαια διαμμάτων κα-
 καί, ἢ ἀλ' ἢ ἀστέγαια τῷ ὄφθαλμῷ & τῷ ἀκοῇ, ὡς-
 περ ἀλ' τινων θυρίδων τῷ ληστῇ ἐπιστάγασσι I. Nigr. 16.
 54. τοῖς ὄφθαλμοῖς II. Afin. 48. 616. ἐν ὄφθαλμοῖς II.
 Phal. Pr. 5. 192. II. Alex. 39. 245.

ὄχλω. ἐπὶ δὲ τῷ ἐλπίδ' ὀχλούμενοι ταύτης I. Prom. 6. 32.

ὄχημα II. Demon. 24. 385. ἐπιτεταμένον τῷ ὀχηματῷ I.
 Somn. 15. 20. Empedoclis Parmenidis aliorumque
 carmina λόγοι εἰς κεχηρημένον ὄχημα ποιητικῆς, ὡς περ
 ὄχημα, τὸ ὄχημα, καὶ τὸ μέτρον, ἢ τὸ πᾶν ἀλ' ὄφελ' ὡς
 I. Prom. 6. 32. ἀλλ' ὡς περ ἐπὶ λαμπροῦ ὀχηματῷ
 τῷ φημὶς πορευόμενον διηγεῖται τὰ ἄλλα I. Somn. 15. 20.
 κατέβη δὲ τῷ μέτρῳ, ὡς περ ὀχημάτων ἢ ἱστορίας I.
 Prom. 6. 32.

ὄχλ' ἀκολούθων I. Nigr. 13. 51.

ὄψια. περὶ διήλυν ὄψια ἐπακταῖς II. Gall. 22. 735.

ὄψις I. D. Mort. XXVII. 3. 439. ἐν ὄψει δὲ πᾶσι τιν' I.
 Vit. Aucr. 10. 550. ἐνδὲν τῇ ὄψει I. D. Mar. I. 2. 289.

ὀψοποιός I. Nigr. 24. 65.

Π.

Πάθ'. ἐπὶ τῷ πᾶσι I. D. Deor. XXV. 3. 280.

ὁ Παιωνίεύς III. Rhet. Pr. 21. 23.

Πηληϊάδης

παι-

παιδαγωγός II. Par. 2. 838.
 παιδῆριοι. τὰ παιδάρια τὰ παρ' ἡμῶν I. Halc. 4. 180.
 παιδεία. παιδείας πῶρι II. Imag. 16. 475.
 παιδεύειν. παιδεύειν II. Salt. 23. 281.
 παιδερσέναι δὲ ἐφείδω &c. II. Amor. 51. 454.
 παιδεύω. διμυσία πεπαιδευμένος I. Nigr. 13. 53. τοῖς παι-
 δευμένοις I. Somn. 12. 16.
 παιδία. παιδίας II. Amor. 1. 396.
 παιδικὰ (τὰ) I. Nigr. 6. 44. ἐκ παιδικῶν τίμιος I. Tim.
 22. 132.
 παιδῶν ἰδαῖον I. D. Deor. V. 2. 213. ἀναφέρειν ὡς περ παι-
 δία τὰ πεπαιγμένα I. Somn. 4. 7. τὰ παιδία παρὰ τῆς
 σάμης III. Philop. 5. 33.
 παιδισκάριον. ὑπὸ δὲ τῷ τυχόντος παιδισκάριος I. D. Mort.
 XXVII. 7. 4+3.
 παιδοποιεῖν I. Somn. 17. 22.
 παιδοτριβή I. Tim. 14. 124. παιδοτριβῆς vide notas III.
 Ep. Sat. 8. 390.
 παιζέω. ἔπαιζε δὲ ἄρα τι τὴν κήμωνα δαιμόνιοι οὐ καὶ τὰ ἄλ-
 λα χλιῆρ' ὡς ἐπῆσαν τὰ ἀνθρώπων ἐκ παιδῶν πεποιτται
 I. Nigr. 20. 58. παιζέεις ἔχων II. Icar. 24. 780. παιζέω
 τὰ τὴν ἀνθρώπων I. Nigr. 20. 58.
 Παῖων I. D. Deor. XIII. 2. 237.
 παῖς I. Sacr. 11. 534. παῖς πλησιάζειν II. 2. Ver. Hist.
 28. 125. ὡς παῖς II. Salt. 67. 304. ὡς παῖς λέγων I. Herm.
 55. 796. γραφῶν παῖδες I. Zeux. 5. 843. οἱ Ῥωμαῖοι
 παῖδες I. Nigr. 30. 69. ἐκ παιδῶν II. Tox. 27. 536.
 ἐν παῖσιν ἦν I. Nec. 3. 458. & 459. παῖδας λατρεύειν
 I. Nigr. 3. 41. ἢ παῖς I. D. Mar. IX. 1. 310.
 παῖς I. Nigr. 27. 67.
 πακάτη. κατὰ τὴν Πακάτην II. Imag. 7. 465.
 παλάθη τὴν καρικῶν I. Vit. Auc. 19. 558. παλάθη ἐλάδων
 I. Pisc. 41. 609.
 πάλαι. ἦν τοῖνυν πάλαι I. Prom. 12. 194. τῷ πάλαι I.
 Tim. 32. 145. τὴν πάλαι III. Hipp. 1. 66. πάλαι ρίζων
 II. Amor. 34. 434. & 435.
 παλαστῆς. παλαστῆς I. D. Deor. XX. 14. 264.
 Παλαμῆδης I. Jud. Voc. 5. 88. I. Nec. 18. 481.
 παλιγγενεσία III. Musc. Enc. 7. 96.
 πάλιν τρέχει III. Ocy. p. 668.
 πάλιν T. H. mavult πάλαι I. Cont. 1. 491. καὶ πάλιν II.
 Alex. 40. 247.
 παλλακίδας ἐκ τῶν γυναικῶν II. Tox. 39. 548.
 παμμεγέλης I. Cont. 20. 517.
 πάμπολος. πάμπολλα al. πάντοθεν I. Somn. 8. 12.
 ὁ Πάν ἐκεῖ I. D. Deor. IV. 1. 208. τῷ Πανὶ τοῦτο ἀνα-
 θῆναι I. Tim. 42. 154.
 Παναθηναῖα I. Merc. Cond. 37. 696.
 πανάρις III. Fug. 30. 382.
 Πάνδημος III. Rhet. Pr. 1. 1. & 2. πρὸς Πανδήμους III.
 Pseudol. 11. 170. & 171. τῇ Πανδήμῳ III. D. Meret.
 VII. 294. καὶ τὴν Πανδήμῳ III. Rhet. Pr. 25. 28.
 πανήγυρις τὴν Ὀλυμπίαν I. Herod. 7. 836.
 πανώδης II. Tox. 24. 533.
 πανοπλία. τὰς πανοπλίας II. Gymn. 32. 912.
 πανουργία. ἐν τῇ πανουργίᾳ I. D. Deor. VII. 1. 220.
 παντεχνία. παντεχνία σαρῶν προεκομίζοντο — συνδεδε-
 μένων δονάτων φορηθῶν — ἀρμυμάξαι σαρῶν ὑπὸ μίαν
 ἔψιν I. Tim. 3. 105.
 πάντως II. Par. 53. 877.
 πάνυ. ἐκ πάνυ μορφῆς εὐφραδῆς ἔχοντες I. Somn. 2. 4. ἐδὲ πᾶ-
 νυ κατρίως II. Q. Hist. 4. 5. ἐν τοῖς πάνυ I. Somn. 2. 3.

παπαί, ὁ Ἐρμῶν &c. I. Herm. 5. 744.
 παρ' I. Scyth. 1. 860. ib. 3. 862. παρ' ἡμῶν I. Tim. 49.
 162. παρ' αὐτοῦ &c. I. Nec. 6. 464. παρ' αὐτοῦ II.
 Tox. 32. 540. παρ' αὐτῆς I. Pisc. 11. 579. παρὰ γὰρ
 ἡμῶν I. Prom. 3. 28. παρ' ἐκείνου II. Q. Hist. 10. 14.
 παρ' ἑα II. Salt. 12. 274. παρ' τοσούτων ἔλθον ἀφ' ὧν
 ὄναι II. 2. Ver. Hist. 26. 123. παρὰ τὴν βίαν I. Cat.
 23. 644. παρ' Αἰγυπτίοισιν III. Dea Syr. 14. 461. ἐ-
 μῖον τὴν παρὰ τὰς πληθύνειν II. Dem. 11. 379. παρὰ
 δὲ παρὰ ταῖς &c. II. 2. Ver. Hist. 33. 129. παρὰ δὲ
 πῶρι saepe confundi vide II. de Luc. 16. 929.
 παρὰ δὲ I. Halc. 7. 182.
 παρὰ δὲ. εἰ μὴ ἐγὼ παρὰ δὲ Μυῖας ὄλες vid. not.
 I. Nec. 1. 455.
 παρὰ δὲ ἀναρρίπτειν I. Herm. 28. 768.
 παρὰ δὲ. ἐκ παρὰ δὲ παρὰ δὲ I. Nec. 17. 480.
 παρὰ δὲ. παρὰ δὲ II. Imag. 13. 471.
 παρὰ γὰρ I. Nigr. 34. 77. I. D. Deor. X. 1. 229. πα-
 ρα γὰρ II. 1. Ver. Hist. 12. 79.
 παρὰ γὰρ I. pro Laps. 13. 736.
 παρὰ γὰρ glossa videretur II. Bis Acc. 21. 817.
 παρὰ γὰρ I. Pisc. 34. 603.
 παρὰ γὰρ. παρὰ γὰρ δὲ ἐκ τῆς Ἡσίοδος I. Somn. 3. 6.
 παρὰ γὰρ παρὰ γὰρ II. Imag. 17. 477. παρὰ γὰρ
 παρὰ γὰρ I. Somn. 18. 23.
 παρὰ γὰρ ἴσους II. Amor. 15. 414.
 παρὰ γὰρ I. Herod. 8. 838. & 839.
 παρὰ γὰρ I. Nigr. 31. 74.
 παρὰ γὰρ II. Q. Hist. 62. 68.
 παρὰ γὰρ. ἢ παρὰ γὰρ ἴσους τίς τις βλάβη I. Nigr.
 31. 73.
 παρὰ γὰρ. παρὰ γὰρ III. Dea Syr. 6. 454.
 παρὰ γὰρ. διπλασίαν τὴν παρὰ γὰρ I. Halc. 8. 184.
 παρὰ γὰρ I. Cat. 1. 621.
 παρὰ γὰρ I. Nigr. 26. 66. I. Halc. 7. 182.
 παρὰ γὰρ. μὴ τι παρὰ γὰρ II. Q. Hist. 38. 51.
 παρὰ γὰρ I. Prom. 3. 27. παρὰ γὰρ τὰς συμ-
 φώρας ib.
 παρὰ γὰρ II. Abd. 30. 185.
 παρὰ γὰρ I. Tim. 45. 159. παρὰ γὰρ III. Mort.
 Per. 16. 340.
 παρὰ γὰρ I. Herm. 75. 818.
 παρὰ γὰρ. παρὰ γὰρ ἐκ συνημῶν τὴν
 πολιτείαν — πολλοὺς δὲ καὶ τὸ γένος παρὰ γὰρ μὴ
 ἀμαρτάνειν ἀλλὰ τὸ εὐεχέστατον I. Nigr. 12. 51.
 παρὰ γὰρ II. Salt. 83. 314. δύο παρὰ γὰρ
 τὴν ληρὴν ἐκ παρὰ γὰρ I. Tim. 17. 128.
 παρὰ γὰρ I. Nigr. 22. 61. παρὰ γὰρ III. Cro-
 nos. 17. 399. & 400.
 παρὰ γὰρ II. Par. 61. 882.
 παρὰ γὰρ I. Herm. 29. 770.
 παρὰ γὰρ I. Merc. Cond. 26. 682. & 683.
 παρὰ γὰρ. παρὰ γὰρ λάθῃ III. Diff. cum Hef. 5. 243.
 παρὰ γὰρ II. Par. 37. 863.
 παρὰ γὰρ II. Lex. 6. 331.
 παρὰ γὰρ. τεθηγμένον παρὰ γὰρ τοὺς λόγους
 II. Tox. 11. 517.
 παρὰ γὰρ I. Vit. Auc. 21. 561.
 παρὰ γὰρ. κατὰ γὰρ ὑπὸ χειμῶνος παρὰ γὰρ — ὡς ὑπὸ
 ρύμῳ παρὰ γὰρ I. Nigr. 16. 55.
 παρὰ γὰρ. παρὰ γὰρ II. de Luc. 17. 930. & 931.
 παρὰ γὰρ. ἢ παρὰ γὰρ I. Merc. Cond. 1. 653.

παραφρόνους. παραφρόνους ὑπὸ δουλοῦ τοῦ χειμάρρου
 I. Herm. 86. 830.
 παραχαράττω II. Demon. 5. 377.
 παρέρω. ὅτι παρέρω III. Calumn. 17. 149. παρέρω
 II. Phal. Pr. 1. 187. παρέρω. Ἀπύλλων III. Electr.
 4. 89.
 παρέρω. τὸ παρὸν εἰς ἄλλο I. Nec. 21. 484. & 485. τοῖς
 παρέρω III. Conv. 24. 436. ἢ πάντα τὰ παρέρω
 III. Char. 6. 620.
 παρέρω. παρέρω. παρέρω. παρέρω I. Jud. Voc.
 11. 96. παρέρω. παρέρω III. Ep. Sat. 23. 405. & 406.
 παρέρω. παρέρω. παρέρω III. Philopat. 12. 598.
 παρέρω. παρέρω. παρέρω I. Herod. 6. 836. εἰ μὴ τις αἶρα παρέρω — τὰ
 ὅτι αἶρα ἐν παρέρω τὸ παρέρω I. Tim. 4. 106.
 παρέρω. παρέρω. παρέρω εἰς τὸ δῆμον I. Prom. 6. 33. λέγε-
 ται δὲ ἐν τῇ χορηγίᾳ παρέρω ἀκέρως ib. παρέρω
 vide not. III. Char. 19. 630.
 παρέρω. I. Nigr. 16. 66. παρέρω τότε I. D. Mort. XXVII.
 7. 443. τὸ παρέρω παρέρω τὴν αἰτίαν ib. XXX. 2.
 451.
 παρέρω. I. Tim. 13. 123. παρέρω. παρέρω ib.
 17. 127.
 παρέρω. III. Macrob. 15. 218.
 παρέρω. III. Mort. Per. 14. 339.
 παρέρω. εἰς τὰ πλῆθος παρέρω I. Prom. 6. 33. τοῖς καμω-
 δοῖς χορηγῶν παρέρω ib.
 παρέρω. τὸ δὲ παρέρω I. Cont. 13. 507. ὡς ἔστι
 σάμψος τὸ παρέρω II. Salt. 84. 315.
 παρέρω. I. D. Mort. X. 10. 374.
 παρέρω. II. Alex. 48. 253. ἐν τῇ παρέρω I. Nigr. 33. 76.
 παρέρω δὲ λογογραφῶν συγχέει ἐποιοῦ τὰς παρέρω I.
 Prom. 6. 33.
 παρέρω. ἐν ταῖς παρέρω I. Somn. 3. 5.
 παρέρω. II. Gall. 26. 742.
 παρέρω. ἢ τὸ παρέρω III. Philopat. 2. 586.
 παρέρω. I. Pifc. 19. 588.
 παρέρω. παρέρω. παρέρω. παρέρω τὴν μετρίαν —
 βούς ἐπὶ γλώσσῃ τοῦ παρέρω (T. H. vult legi παρέρω) τὴν
 δεῖν τὸ παρέρω. I. Nigr. 30. 72.
 παρέρω. II. Jup. Trag. 14. 657.
 παρέρω. I. Pifc. 34. 602.
 παρέρω. I. Prom. 2. 187. παρέρω. II. Amor. 41. 442. ὁ
 παρέρω. hoc est mundi I. Nigr. 2. 41. παρέρω. ἀπὸ
 II. Par. 5. 843. παρέρω. I. Halc. 2. 179. ἐν παρέρω
 I. Nec. 4. 461. παρέρω. II. Par. 13. 851.
 παρέρω. al. παρέρω. I. D. Deor. XVIII. 1. 247. παρέρω. Gron.
 vult παρέρω. III. Cron. 18. 400. παρέρω. οἱ παρέρω
 δὲ αἰσῶν III. Macrob. 18. 220. παρέρω. II. Amor.
 19. 420. παρέρω. Edd. male παρέρω. I. Herm. 64. 806.
 παρέρω. καὶ παρέρω. II. Alin. 22. 590. παρέρω. Fl. παρέρω
 II. D. Meret. IX. 302. & 303. ἢ παρέρω
 I. Harm. 4. 857. καὶ παρέρω. I. Pifc. 13. 582. &
 seq. ἐπὶ παρέρω. I. Herm. 64. 806. παρέρω. ib.
 45. 786. παρέρω. I. Prom. 6. 34. παρέρω. III.
 Philop. 22. 50. & 51. παρέρω. II. Afm. 22. 588.
 & 589.
 Passiva pro activis in nota ad παρέρω. vide II. 1.
 Ver. Hist. 35. 98.
 παρέρω. II. Q. Hist. 13. 18.
 παρέρω. τί ἂν παρέρω; I. Prom. 7. 37. παρέρω. II. 1.
 Ver. Hist. 4. 73. τοῖς παρέρω. φάσκον. II. Phal. alt.

6. 202. τί ἂν παρέρω. II. Gymn. 37. 918.
 παρέρω. ἔξω τὸ παρέρω. I. Tim. 1. 100.
 παρέρω. I. Prom. 5. 189. παρέρω. — Γαῖα. II. Afm. 55.
 622. & 623. εἰκὼν τῇ τὸ παρέρω. (melius παρέρω)
 II. Abd. 16. 172. τὸ παρέρω. II. Alex. 56. 260. παρέρω
 ἐν ἐπὶ παρέρω. I. Prom. 16. 199.
 παρέρω. δὲ ἀνάγκης II. Abd. 23. 179.
 παρέρω. παρέρω. εἰς παρέρω. III. Pat. Enc. 1. 229.
 παρέρω. I. D. Mort. XII. 3. 383.
 παρέρω. παρέρω. παρέρω. II. Dem. 38. 388.
 Παρέρω. ὁ δὲ Παρέρω, ὡς παρέρω. γεωργός, παρέρω
 παρέρω. ἐπὶ παρέρω. I. Somn. 15. 20.
 Παρέρω. nomen pr. III. Dem. Enc. 23. 508.
 παρέρω. ὡ, παρέρω, παρέρω, παρέρω. I. Nigr.
 8. 47. παρέρω. I. Scyth. 2. 861. ἔδωκε παρέρω. an
 ἔδωκε; I. D. Mort. II. 2. 336.
 παρέρω. I. Tim. 23. 136.
 παρέρω. I. Tim. 15. 126. παρέρω. τὸ ἐν III. de Dipf. 4. 237.
 παρέρω. III. Tragop. p. 658.
 Παρέρω. Περικλῆς. II. Amor. 29. 430.
 παρέρω. τὸ ἐπὶ παρέρω. I. Nigr. 7. 46.
 παρέρω. I. D. Deor. XX. 9. 260. παρέρω. ἢ III. Mort.
 Per. 13. 336. ὡς δὲ ἐπὶ παρέρω. I. Somn. 9. 14. ἐπὶ παρέρω
 Solan. vult ἐπὶ παρέρω. sed non opus II. Tox. 55. 560.
 τὰ παρέρω τὸ ἐπὶ παρέρω. I. Prom. 3. 28.
 παρέρω. παρέρω. I. Nigr. 27. 67.
 παρέρω. I. Jud. Voc. 3. 85. παρέρω. II. Salt. 5. 269.
 Παρέρω. III. Nav. 14. 258.
 παρέρω. παρέρω. ad Venerem sollicitare I. D. Deor. VI. 1.
 217. παρέρω. παρέρω. II. Icar. 4. 755.
 Παρέρω. I. Pifc. 47. 615. II. Bis Acc. 9. 802.
 παρέρω. τὸ παρέρω. I. D. Mort. X. 9. 370.
 Παρέρω. II. Alex. 6. 215.
 Περέρω. III. Charid. 7. 622.
 Περέρω. Περέρω. I. Herm. 74. 816.
 Περέρω. οἱ Περέρω. I. D. Mar. XV. 1. 324. Περέρω
 Περέρω. II. Tox. 14. 521.
 Περέρω. τὸ Περέρω. I. D. Deor. XXII.
 1. 268.
 Περέρω. I. Nec. 14. 475.
 Περέρω. οἱ Περέρω. I. Vit. Aucr. 13. 553.
 Περέρω. ὡς Περέρω. I. Tim. 22. 135.
 Περέρω. I. Herm. 48. 790.
 Περέρω. III. Macrob. 10. 214. Περέρω. ἐπὶ Περέρω.
 Herm. 48. 791. τὸ Περέρω. II. Salt. 52.
 297. & 298.
 Περέρω. τὸ Περέρω. I. Merc. Cond. 7. 663. Περέρω
 II. Salt. 21. 280. III. Rhet. Pr. 10. 11.
 Περέρω. & c. III. Dem. Enc. 5. 495. Περέρω. II. Amor.
 17. 417. τὸ Περέρω. cur in notis sollicitetur nescio III.
 Ocy. p. 667.
 Περέρω. II. Q. Hist. 35. 47.
 Περέρω. τὸ Περέρω. III. Mort. Per. 1. 324. & 325.
 Perfecti passivi terminationem in αται v. III. Dea Syr.
 42. 482. & 483.
 Περέρω. II. Jup. Trag. 22. 666. εὐτεχνίας Περέρω. I. Herm. 20.
 758. Περέρω. τὸ Περέρω. I. Pifc. 25. 595. Περέρω. I. pro
 merc. Cond. 4. 711. Περέρω. I. Scyth. 6. 866.
 Περέρω. Περέρω. II. 2. Ver. Hist. 17. 114.
 Περέρω. II. Bis Acc. 11. 804.
 Περέρω. I. Herm. 6. 745. Περέρω. — καὶ Περέρω. I.
 Zeux. 7. 844. Περέρω. II. 1. Ver. Hist. 30. 94.
 Περέρω.

- περιόλεπτο I. Nigr. 21. 59.
 περιόμοι ούοντες σφίκες II. Bis Acc. 13. 806.
 περιέρχομαι. περιελθών I. Nec. 7. 466.
 περιεσθίω II. Lex. 23. 348.
 περιέρχω. περιερχομαι I. Tim. 31. 145.
 περιηγέομαι I. D. Mort. XX. 1. 412. I. Cont. 1. 491.
 περιέστημι. ἐς γέλοιον περιέστη τὰς γνώμας II. Q. Hift. 1. 2.
 περιέστης πορφύρεον τι κύμα I. D. Mar. XIII. 2. 321.
 περικαθεζομαι. περικαθεδόντες II. 1. Ver. Hift. 23. 88.
 περικίρω. τούς πλοκάμους περικίρομαι I. Tim. 4. 107.
 Περικλῆς Ὀλύμπιῳ Ἡραπτ', ἐρόντα, συνεύκα την
 Ἐκκάδα. I. Nigr. 7. 46. Περικλῆς I. Jud. Voc. 7. 91.
 Πρίλα I. Phal. Pr. 11. 198.
 περιλιχμάομαι I. Prom. 10. 193.
 περιόδο. ἱατροὶς παρέχουσιν ἀφορμὰς περιόδων I. Nigr.
 22. 61.
 περιμύνω. ἐλπίδα περιμένεσθαι III. D. Meret. VI. 293.
 περιουσία. ἐν περιουσίᾳ I. Pifc. 9. 579.
 Περιπατο. ἐν Περιπάτῳ II. Icar. 21. 776.
 περιπαίρω I. Zeux. 10. 848. I. Pifc. 51. 618.
 περιπέτομαι I. Cont. 22. 519.
 περιπίπτω. μὴ περιπίπτῃς σιαντῶ I. D. Mort. XXVI. 2.
 436.
 περισπείρω II. Q. Hift. 29. 39. περισπείρωσθαι III. de
 Dipf. 6. 238.
 περισπούδας I. D. Deor. XX. 14. 264.
 περιτίμνω. οἷας περιταμνέμεν I. Nigr. 9. 49.
 περιττός. εἰ περιττὰ με λέγειν ἰοικας II. Amor. 1. 398.
 περιχρίει ὁάλω II. de Luft. 21. 932. & 933.
 Περιφρόνεια ἐπαινη I. Nec. 9. 469.
 Πέρσης. ὡς Πέρσαις νόμῳ — Πέρσαι τούς βασιλεῖς ἑαυτῶν
 ὡς θεοὺς προσκυνοῦσιν· καὶ οἱ τὰ ἴσους ἀλλήλους καὶ φιλοῦσιν·
 οἱ δὲ ταπεινότεροι τῷ παριέντι τῷ μείζοντι μόνον τυγχάνουσιν
 I. Nigr. 21. 59. κατὰ τούς Περσῶν τοῦτο ἔ' Ἀσσυρίων
 νόμους I. Sacr. 5. 530.
 Περσίδης II. Alex. 11. 218.
 πέτομαι. ὃν ἐγὼ μικρὸν ἔμπροσθεν ἄφῃκα πέτεοχ III. Mort.
 Per. 40. 360.
 πέτρα I. Tim. 26. 139. I. Merc. Cond. 5. 660. πέτρας
 γεωργοῦμεν II. Phal. alt. 8. 204. λυκαῶδα πέτρῳ III.
 Philopat. 21. 609.
 πέυκη. πεύκησιν ἐλαμφφόροις I. Somn. 17. 21.
 πεφυλαγμένῳ III. Philopf. 6. 34. & 35.
 πηγὴ ἐπάνυμῳ I. D. Mar. VI. 3. 304. πηγὴν II. Alex.
 14. 222.
 πηδάλιον. τῷ πηδάλιῳ II. Tox. 6. 512.
 πηλίκῳ. πηλίκον ποτὲ συνάξαμεν III. Dem. Enc. 5. 494.
 Πήλιον. εἴτα τὸ Πήλιον ἐπ' αὐτῇ &c. I. Cont. 3. 495.
 πηλός I. Merc. Cond. 17. 673. πηλός ὁ τῷ χυτρίῳ, καὶ
 πηλός ὁ τῶν κοροπλάθων, καὶ πηλός ὁ τῷ πλινθεργῶν I.
 Prom. 1. 24. ἄδω Προμηθεῖ, ἄδω πηλοῦ ib. 2. 26.
 ἐν πηλῷ ἔτοι γέ &c. II. Gymn. 2. 884. differentiam
 πηλὸν inter & βάρβαρον vide I. Prom. 1. 24.
 πηνήκη coma mentia. III. D. Meret. V. 290.
 πέρα. ὁ τὴν πέραν ἐξητημένῳ I. Vit. Aucf. 7. 547.
 πέρη I. Pifc. 1. 570.
 πέρω I. Nigr. 34. 77.
 πέχυς I. D. Deor. XII. 1. 232. πέχυς III. Rhet. Pr. 6.
 6. ἔλω τῷ πέχει βασιλικῶ I. Cat. 16. 639. πηχίον ἐξ
 II. 2. Ver. Hift. 37. 132. τῷ αὐτῷ πηχει μετροῦντες II.
 Q. Hift. 5. 7.
 πεινός. ἐξηνηχέναι πεινῶν ὄντα τὴν πρῶτον ὑπὸ δόξας — εἰ-

τε πεινῶν δόξαι τοῖς ἐξηνηχέναι ἄλλωδρος, ὡς ἔ τῷ
 τα ἂν πρῶτος &c. I. Tim. 2. 102. II. Jup. Trag. 27.
 672. III. Bacch. 2. 77.

πῖλ I. Nec. 1. 456. ib. 8. 467.

πινάκιον τῷ δὲ γινώσκοντι ἀρχμάτων I. Nigr. 2. 40.

πινός. τῷ ἰσθῆτι τὸ πινόν I. Somn. 8. 11.

Πινδάρ. τῷ Πινδάρῳ II. Icar. 27. 785.

πῖον I. Merc. Cond. 26. 685. εἰ μὴ ἔσθαι ἔστιν III. Ca-

lumn. 16. 146. τὰ μύρα πίνοντας I. Nigr. 31. 73. πίν-

τα τῷ ἀθανασίας I. D. Deor. IV. 5. 212. πῖον τῷ

ἐλπίδων II. 2. Ver. Hift. 7. 109.

πικράσκω. ἡδύς ἂν ἡδύσσω πικρῶς I. D. Deor. XXIV.

2. 277.

πῖπτο. τὸ πῖπτο τῷ μέτρῳ I. Tim. 1. 99. ἐπὶ κεφαλῇ,

πῖπτονα ib. 44. 157. πῖπτονα ὄφρως &c. III. Phi-

lopat. 28. 617.

Πίσαι I. Sacr. 11. 534.

πῖσιν I. Cont. 22. 519. ἐπίσιν αἰσίν ἀνδρῶν ἰδὲ I.

Scyth. 8. 868. χρῆ πῖσιν τοῖς ζωνάφοις I. Prom. 5.

31. πῖσιν pro πῖσιν I. Tim. 48. 161.

πῖσι. ἀνὲν τινος ἀκρίβους πῖσις III. Mort. Per. 13. 338.

πῖττα ὑπόπηλῳ II. Gall. 24. 739. ἐκ πῖττης Βρυτίας

II. Alex. 21. 228.

πῖττω II. Lex. 11. 333. vel potius 337. πῖττω III.

Rhet. Pr. 23. 24. πῖττω μῶσι τὰ σκέλη I. Merc.

Cond. 33. 691.

Πιτυοκάμπης. Πιτυοκάμπῃ καὶ τραγέλαφοι I. Prom. 7. 36.

πῖτος v. notas III. Tragop. p. 662. I. D. Deor. XXII.

4. 272. ib. 273.

πῖον. τοσαῦτα ταῦν καὶ τῷ αἰγῶν πῖσιν I. Tim. 9. 116.

πλάζομαι. ἐν μῶσι ἀλαζονείας & φιλοσοφίας πλάζομαι

I. Prom. 5. 31.

πλάσιον III. D. Meret. XIII. 315.

πλάκος I. Tim. 55. 170.

πλάσιον. ἄλλως πλάσιον I. Cont. 1. 488.

πλάξ. καθικιὸς πλάκος I. Somn. 3. 5. πλάξ λῆραι ib.

πλάσσω. χρυσὰ τὰ πλάσματα I. Prom. 1. 25.

πλάσιον I. Prom. 2. 187.

αἱ Πλαταιαὶ III. Rhet. Pr. 18. 20. Πλαταιαὶ III. Epigr.

21. 680.

πλάταια I. Am. 31. 431.

πλάταια I. Jud. Voc. 7. 91.

Πλάταια I. Pifc. 2. 571. Πλάταια θάλασσα I. pro Lapf.

4. 728. Πλάταια ἱερὸς II. Amor. 24. 424. Πλάταια μύ-

μνηται I. pro Lapf. 6. 733.

πλέβιον III. Mort. Per. 31. 352.

πλεκταίνω. τῷ λόγῳ πλεκταίνω I. Vit. Aucf. 22. 562. κα-

τὰ τὰς πλεκταίνω I. D. Mar. IV. 3. 299.

πλέω. Vide πλέω.

Pleonasmus pronom. & artic. I. D. Mar. III. 1. 296. II.

Phal. Pr. 11. 199. II. de Luft. 2. 922. Particulae καὶ

III. Nav. 1. 246. verbi φῆμι III. Mort. Per. 25. 348.

πλῆ. σωζέτω τούς πλείοντας I. D. Deor. IV. 1. 208. τῷ

πλείοντι I. Herm. 28. 769. πλείοντας αἰσιν καὶ τῷ Κε-

ρίας I. Herod. 1. 832.

πλῆος λιμῶ I. Merc. Cond. 17. 672.

πλῆος. πλῆος λιμῶ I. Tim. 52. 169. πλῆος Ὀμω-

ρικῶν I. Merc. Cond. 8. 664. πλῆος λαβών II. Jup.

Trag. 52. 700.

πλῆος. πλῆος I. Vit. Aucf. 20. 559.

πλῆος. πλῆος I. Vit. Aucf. 20. 559.

πλῆος. πλῆος I. Vit. Aucf. 20. 559.

πλῆος. πλῆος I. Vit. Aucf. 20. 559.

πλῆος. πλῆος I. Vit. Aucf. 20. 559.

πλῆος. πλῆος I. Vit. Aucf. 20. 559.

πλῆος. πλῆος I. Vit. Aucf. 20. 559.

πλῆος. πλῆος I. Vit. Aucf. 20. 559.

πλῆος. πλῆος I. Vit. Aucf. 20. 559.

πληρωμάτων II. 2. Ver. Hist. 37. 133.
 πλησίον ἢ Κασπίαν πύλων I. Prom. 4. 188.
 πλήσσω. αἰεὶ πληγῆσι καὶ προσδοκῶν I. Somn. 9. 13.
 πλύνθω I. Cont. 11. 505.
 πλυνθεργός I. Prom. 1. 24.
 πλοῖον. τὸ πλοῖον ἀνελευσάνης II. 2. Ver. Hist. 2. 105.
 πλόκαμψι. τοὺς πλόκαμψας ἀπεκτενέμενος I. Tim. 4. 107.
 Pluralem pro Duali in ἐκείνῳ ἔγραψαν vide III. de Domino 23. 203.
 πλούσιος ἢ αὐτὸς δὴ I. D. Mort. XI. 1. 376. ἐπὶ τὰς ἢ πλεσιάν ἐφοῖτα θύρας I. Nigr. 22. 61.
 Plusquam perfecti in plur. rariorem terminat. vide in ἐλδοκίεσαν III. Conv. 12. 427.
 πλετέω. πολλοὶ πλετοῦσι, ἀδίκους αὐτὰ ἐλλεξεάμενοι I. Nigr. 1. 37. Δὲ τὸ πλετέω ib. 23. 62. ἐτέρως δὲ οὐκ ἔστι πλετέω I. Prom. 1. 25. οἱ ἐξ ἡν πλετέω, ἀναλέγοντας III. de Electr. 3. 88.
 προσαγορεύω. θωπευτικῶς προσαγορεύειν ἐκάστης ἡμέρας τοὺς πλετοῦντας τε καὶ δυναμένους ἐν ταῖς πόλεσι I. Nigr. 22. 61.
 πλετοδοτής I. Tim. 21. 131.
 πλοῦτος I. Nigr. 4. 42. ἐφόδον παίδεας ὁ πλοῦτος I. Somn. 1. 2. Πλούτος I. Herm. 9. 748. εἰς Πλούτη III. Epigr. Omiff. 692. καὶ Πλούτης II. Tox. 45. 552.
 Πλούτων I. D. Mort. V. 1. 343. ib. XXIII. 1. 426. Πλούτων ἐβρίψατο III. Tragop. p. 651. τὴν Πλούτων ἀρχὴν ζυμιοῦν I. Cont. 2. 492.
 πνεῦμα. τὸ πνεῦμα κατ' ἰδίαν II. 2. Ver. Hist. 37. 131.
 πνεῦμα. οὐκ ἔστι πνεῦμα ὀνομάζομαι III. Rhet. Pr. 24. 26.
 πνέειν εἶχεν ἐκείνῳ τοσοῦτον γέλωτα III. Mort. Per. 45. 364. πνέειν ἢ — τὴν ἢ, ἡρεσκέ μοι ῥύσασθαι; πνέειν; — πνέειν, δὲ τινος μέρους ἢ μὲν ὑποκρίσεις ἀντὶ τῆς ἢ I. Tim. 8. 115.
 ποιῶ. ποιῶς καλῶζων I. D. Mort. XXX. 3. 454. ὅμοια ποιῶσιν I. Tim. 9. 116. ἔτοι δὲ τί ποιῶσιν ἡμῶν I. D. Deor. XXVI. 2. 287. ποιῶσιν II. Abd. 17. 174. ποιῶσιν ἢ τις I. Vit. Aucl. 10. 551. ποιῶν Edd. priores, sed nunc ποιῶ III. de Domo 17. 199. τί γὰρ χρὴ ποιῶν; quid enim facias? I. D. Deor. VIII. 1. 225. ὅμοιον τὴν τῷ Προμηθεῖ πεποιημένῳ I. Prom. 7. 34. πρὸς ἐδὴν αἰσθητὸν ποιῶσας I. Somn. 8. 11. ἐπεποιήτο ἢ II. Jup. Trag. 11. 653. γελοῖον γὰρ, ὡς τοιοῦτος ῥήτορ ἔμει ποιῶν τοὺς λόγους I. Nigr. 9. 49. κεράμει πεποιήμεν II. 2. Ver. Hist. 33. 129. πεποιημένον αἰ. II. Salt. 21. 280. ῥήτορ ποιῶσας III. Philopat. 22. 611.
 ποιημάτων. ὀρθῶς ποιημάτων III. Philopat. 13. 598.
 ποιητής III. Epigr. 25. 682.
 ποιητικός. κατὰ τὸ ποιητικὸν λόγον I. Prom. 13. 195.
 ποιήτρια III. Musc. Enc. r1. 98.
 ποικίλῳ II. Lex. 9. 334. ποικίλῳ ταῦρῳ III. Deor. Conc. 10. 533. ποικίλη ἐσθῆτι. ποικίλα ἐνδύς I. Nigr. 13. 51.
 ποίμν. ἐπὶ τῷ ποίμνῳ II. Amor. 42. 444.
 ποιή. ποιῶν καὶ Ἐρινύας I. Nec. 9. 469. Ὀρέων ἐγκυλοῦσας ποιῶν δ. II. Amor. 47. 450.
 ποῖ. ποῖ δὲ τις I. D. Deor. XX. 14. 264. τὸ ποῖ I. Tim. 29. 143.
 ποιότης. αἱ ποιότης ἀσώματοι I. Nigr. 11. 50.
 πολεμῶ I. Prom. 16. 199.
 πολεμῶ. πολεμῶς II. Alex. 4. 210.
 πόλεμος I. Nec. 3. 459. ὁ πόλεμος ἀπάντη πᾶσι II. Q. Hist. 2. 4.

πολιὰ II. Amor. 12. 409. ὁ πολιὰς I. Pisc. 21. 591.
 πολιρκίας χῆμα II. Q. Hist. 57. 66. καθάπερ ἐν πολιρκίᾳ III. Calumn. 19. 150.
 πόλις ἢ πόλις II. Phal. Pr. 3. 189. πόλις σύμπασα ἢ Ἀθηναίων II. Q. Hist. 38. 51. πόλις ἐν Ἰταλίᾳ II. Salt. 32. 286. πόλις III. Dea Syr. 60. 490. εἰς τὴν ἐν τῇ πόλει μάχην II. Par. 43. 866. & 867. καὶ πόλιν v. notam III. Dea Syr. 18. 466. πρὸ ἢ πόλιν I. Cont. 22. 518. εἰς χρῆσιν τοῖς ἐν πόλεσι II. Q. Hist. 42. 56. πόλις II. Afr. 23. 370.
 πολιτεύμα I. Prom. 15. 198.
 πολιτής I. Tim. 49. 163.
 πολιτικὸν III. Philopat. 19. 605. πολιτικῆς μορφῆς εἰδωλὸς II. Bis Acc. 34. 834.
 πολίχνη I. Jud. Voc. 7. 91.
 πολιάρχης II. Alex. 60. 264.
 πολλάκις II. Q. Hist. 61. 67.
 πολλὸν III. Dea Syr. 12. 458.
 Πολυδάμας I. Herod. 8. 838.
 Πολυδύκη II. Dem. 24. 384.
 πολυδύκη I. Nigr. 16. 56.
 Πολυκλείτης. Πολυκλείτης ἢ τοῦτο ἔργον III. Philop. 18. 46. ὁ τὸ Πολυκλείτης καὶ III. Mort. Per. 9. 330.
 πολυμαθείας II. Salt. 33. 287.
 πολυποσία II. Par. 16. 853.
 πολύπες. I. D. Mar. IV. 2. 299. πολυποδα ἄμυν I. Vit. Aucl. 10. 551.
 πολὺς. πολλοῦ I. Pisc. 48. 616. πολλὴ II. Par. 14. 852. Δὲ πολλοῦ II. Alex. 12. 220. ἢ πρὸ πολλοῦ II. Tox. 12. 518. πολὺ λέγει I. Vit. Aucl. 26. 566. τὰ πολλὰ I. D. Mort. I. 2. 332. πολλὰ λοιδορεῖσθαι, — πολλὰ κατηγορεῖσθαι — τὰ πολλὰ ἐπισκάπτειν — πολλὰ κἀκασθαι ἀνδράσι ποιητοῖς I. Prom. 6. 32. ἢ πολλῶν vide notam III. Cyn. 6. 542. & 543. τοῖς πολλοῖς vulgo, I. Nigr. 4. 42. τοὺς πολλοὺς II. Alex. 6. 214. πολλοὺς καὶ ἄλλους III. Hipp. 8. 74. πολλὰς μυριάδας δ. III. Epigr. Omiff. 690. πλεον II. Par. 45. 870. πλεον ἢ ἔλαττον II. Dem. 10. 378. πλεῖον II. Afin. 10. 577.
 Πολύρατος II. pro Imag. 1. 484.
 πολύτιμος. πολύτιμος ὡς ἀληθῶς II. Jup. Trag. 8. 651.
 πολυφίλῳ II. Tox. 37. 546.
 πομπεύω. τὴν πομπέειν ἐχούσας ἡλικίας I. Somn. 1. 1.
 πομφόλυξ I. Cont. 19. 515.
 πορεύω. τὴν πορεύεσθαι πορεύω I. Somn. 9. 12. πορεύεσθαι ἢ πορεύω I. Nigr. 33. 76.
 πονήρος I. Herm. 10. 749.
 πονήρος ἀπαλλάττειν I. Merc. Cond. 23. 678.
 πόντος. τὸ πόντος II. Bis Acc. 20. 815. πόντος πονήρος δ. II. Bis Acc. 21. 817.
 πόντος. εἰς βαθυκῆτα πόντον I. Tim. 26. 138. εἰς τὸ μέλανα πόντον III. Adv. Ind. 11. 108. & 109.
 πόπανον I. Catap. 2. 623.
 πορθεῖν I. Cont. 10. 503. τὸ πορθεῖν ὡς φέρειν paulum exspecta, I. D. Mort. XXII. 2. 424.
 πορθεῖν II. de Lucr. 10. 926.
 πορπαῶ. καὶ τὴν (ὡλήνην) νῦν πορπαῶ ἀσφαλῶς I. Somn. 9. 12.
 πορρῶ. ἢ πορρῶ ἢ πόλεως I. Nigr. 26. 65.
 πορφύρα III. Rhet. Pr. 16. 18.
 πορφύρεον κένδυς II. Q. Hist. 39. 52. πορφύρεον κῆμα I. D. Mar. XIII. 2. 321. πορφύρεος πλόκαμος II. Salt. 41. 292.

πορφυράς. ὁ τὴν πορφυρίδα ἐποιεί. I. D. Mort. X. 4. 365.
 Ποσειδῶν I. D. Deor. XXI. 2. 268. Πόσειδων προήδρυν III.
 Deor. Conc. 14. 536.
 ποταμὸς ἐν ὀλίγοις μέγας I. Somn. 2. 4. ὑπερφερέμεθα
 ἐν τῷ ποταμῷ I. Nec. 9. 468. ἄνω τῷ ποταμοῦ I. pro
 merc. Cond. 1. 709. ἄνω ποταμῶν I. D. Mort. VI. 2.
 348.
 ποτίε I. Merc. Cond. 39. 699.
 ποτίε vide notas III. D. Meret. V. 290. ὁ ποτίε σωμα-
 κροτείε II. Gall. 12. 720. & 721.
 ποτὸν τὸ II. 1. Ver. Hist. 23. 89.
 ποῦ σοι γῆς αὐτὴ πηγὴ ρεῖ; I. D. Mar. III. 1. 296. ποῦ σε
 II. Q. Hist. 10. 15.
 πῶς. ἐνδύουαι ὀλίγον τῷ ποδὶ laxare parumper pedem, I.
 Cont. 3. 493. ὁ πῶλον ποδὶς I. Nec. 17. 480. ἐπὶ πόδα
 εὐδὺς ἐπίσω χωρεῖν I. Scyth. 3. 863. περὶ πόδα II. Q.
 Hist. 14. 19. ἐν ποδῶν καὶ χερσῶν III. Philopat. 11. 596.
 οἱ ποδὶς ἐς τὴν πῶρην II. Jup. Trag. 47. 694. ἐν ποδῶν
 II. pro Imag. 29. 507. ἐξῆς μέχρι ποδῶν II. Amor. 3.
 400. ἐν ποσὶ ταῦτα κενήνεται II. Q. Hist. 2. 3. τὸ δὲ
 ἐν ποσὶ μοι — ζυλῖνυς ἀσφαγῶν ἐν ποσὶ, contrar. ἐν
 ποδῶν — I. Nigr. 7. 45. ἐπὶ τοῖς ἐν ποσὶ ἀνίσταται ib.
 πρὸς πόδας III. Epigr. Omiff. 692.
 πρᾶγμα I. pro merc. Cond. 11. 719. πρᾶγμα ὑπέρογκον
 ἢ I. D. Mort. XXIII. 2. 427. καὶ τὸ πρᾶγμα ib. XXVI.
 2. 436. τὸ πρᾶγματ' ἀφασκεῖν v. notam III. Mort.
 Per. 3. 326. ἐκ τῷ πρᾶγματ' I. Merc. Cond. 28.
 686. μὲν τὰ πρᾶγματ' I. Prom. 2. 26.
 πράξις, πράξεις II. Alex. 30. 238.
 Πραξιτέλης εὐχερίαις ὄντας ἐπαφρόδιτον II. Amor. 11. 408.
 πρᾶξ τε ἢ τὸ βᾶδισμα & σιμνός, I. Somn. 8. 11. 'Αντί-
 γανόν φασὶ δημόδιον καὶ πρᾶξ γενέσθαι I. Nigr. 6. 44.
 πρᾶτῶν I. Nigr. 31. 72. πρᾶτῶν dego, III. D. Meret. IX.
 301. οἷς τε πρᾶτῶν I. Prom. 1. 24. ἐπράξεν ἐπ' αὐτοῖς
 II. Tox. 23. 532. τί πρᾶτῶν ἀνὴρ ἀφροσύνη; I. Pifc.
 47. 614. ἀμύνει καὶ πρᾶτῶν ταῦτα διέτελει I. Nigr. 26.
 65. ἀπτελεῖ τὰ ἄριστ' πρᾶτῶν I. Tim. 50. 163. τοῦτο
 μοι ἤδη πεπράξεται II. Afm. 39. 607. πρᾶχθῆς al. πρᾶ-
 χθῆς I. Nigr. 8. 47. πρᾶττορμῶν χροῖν III. Charid. 23.
 633. πρᾶττορμῶν al. πρᾶγματῶν I. Nigr. 9. 48.
 πρέτω I. D. Deor. XX. 16. 266.
 πρέσβυς, πρέσβυς Gefn. πρέσβυς corrigat III. Dem. Enc.
 16. 503.
 ὁ πρέσβυτης III. Conv. 6. 422.
 πριμνης III. Tragop. p. 652.
 Praepositionem ὡς ante τ' παιδᾶ excidisse putat Gefn.
 II. Lex. 3. 323.
 Πρίαμ' ποδάρκης III. Tragop. p. 659.
 Πρίαπ' II. Salt. 21. 279.
 πρὶν ἢ I. Zeux. 10. 847. ἢ πρὶν ἀσοχία II. Amor. 16. 415.
 πρὶν αὐτὴν εἰς ἄραν &c. III. Char. 6. 622. πρὶν ἀμφοῖν
 III. Calumn. 8. 137.
 Πρίσκ' II. Q. Hist. 20. 28.
 πρὸ. ὡς πρὸ τῆς I. Prom. 4. 29.
 προάγω. τὰ μὲν εἰς προηγμένα I. Vit. Aucf. 21. 560.
 προάγοντα II. Gall. 8. 714.
 προαίριος II. Salt. 44. 294.
 προαισθητὸν III. Calumn. 23. 153.
 προαιρᾶσαι. προαιρᾶσαι I. D. Mar. XIII. 1. 320.
 προαιρᾶσασα II. Bis Acc. 17. 811.
 προβαλῶν I. Prom. 12. 195.
 πρόγονοι. ἱμπαλιν οἱ πρόγονοι ἡμῶν III. Nav. 3. 249.

προγράφω I. Tim. 51. 164. πρὸς τὰ προγραμμένα δα-
 βλεποῖς II. Q. Hist. 42. 56.
 προδαπανᾶν II. Abd. 11. 169.
 προδιαβάλλω. προδιαβλήθην III. Philopat. 7. 593.
 προδιᾶσκω I. Cont. 7. 498.
 προίμι. προῖντας γὰρ τινες I. Nigr. 34. 77.
 προίλευσις. ἡ πομπὴ καὶ τὸ πῆμα ἐπὶ δημοτικῆς προ-
 λείσεως I. Prom. 6. 33. μίαν ταύτην προίλευσιν ib. 32.
 ὅθεν καὶ πομπὴ ὁ θρίαμβος, ὃν προίλευσιν ἡ κοινὴ γλῶσσαν
 λαλεῖ ib. 33. προίλευσις ποιεῖ τὸ βασιλεῖ ib.
 προερχομαι. καὶ οὐ τινὰ προεχθόντα ἀφ' ἐλθόντων τῶν δὲ
 μὲν τι μὲν μικρὸν ὄψεται I. Prom. 6. 33.
 προερχομαι. ἔξω προελθεῖν — προελθεῖν ἐς ἀγῶνα — ἔξ' αὖ
 ἰσῶς προελθεῖν I. Prom. 6. 33. τοσαύτην ἰσότητά ἐξ ἰσῶς
 ἴδους ἀφ' ὅρων σφίσι ἐπὶ τὴν θίαν προελθεῖν ib. εἰς ἐκ-
 κλησίαν καλούμεν παρητήσατο προελθεῖν ib. τὴν ὑπο-
 κρίτην προερχομένη ib. προελθὼν ἐπὶ τὸ βῆμα ib. ἀναβάς
 ἐπὶ τὸ βῆμα καὶ προελθὼν ib. ἐπὶ τὸ βῆμα τὸ Κάτω
 προελθόντ' ib.
 προέχω II. Q. Hist. 55. 64. προύχουσα III. Conv. 41.
 447.
 προνομίως γὰρ παλινκῶν λέγων πρᾶτατο II. Amor. 9.
 407.
 προβοῖς. ἔαν ἀπὸ προβοῖς ἐκ προβοῖσιν ποιῆς I. Nigr.
 27. 67.
 προβοῖς I. Nigr. 27. 67. τ' προβοῖς ἐκ προβοῖς II. 1.
 Ver. Hist. 36. 100.
 προβοῖς I. Prom. 4. 29.
 πρόβημα I. Somn. 3. 6.
 προίμη. προίμη ἐπὶ τὸ δημόσιον I. Prom. 6. 33.
 προεῖσταν II. Phal. Pr. 3. 189.
 προκαλίσσω I. Tim. 46. 160.
 προκατάργω. προκαταχθίσσω I. Cat. 18. 640.
 προκατακλίνω priore loco accumbere facio, I. D. Deor.
 XIII. 1. 235.
 προκίμαι. προκίμαι I. Tim. 21. 132. II. de Lucf. 3. 923.
 προκίμαι ἀγῶν II. Gymn. 15. 893. προκίμαι δὲ ἐν μί-
 σῳ & πινάκῳ τι τ' ἀπὸ γεωμετρίας σχημάτων καταγι-
 γραμμένων I. Nigr. 2. 40.
 προκόπτω. ἐπὶ τ' εἰς τὸ προκοπτόμενον I. Somn. 3. 6. προ-
 κόψας III. Ocyp. p. 664.
 προκρίνω. ἐμὲ δὲ προκρίνω I. D. Mort. XII. 1. 380.
 προκρίνω III. de Damo 30. 206. & 207.
 προλῆγω. ἀμύνειν τ' μακρῶν τὸ μᾶλλον προλῆγειν I. Somn.
 10. 15.
 προμηθεῖα ἐν τοῖς γράμμασιν I. Prom. 2. 26.
 Προμηθεὺς I. Prom. 1. 23. & p. 185. Προμηθεὺς μὲν τὸ
 πρᾶγματ' I. Prom. 2. 26. Προμηθεὺς πακίλος, αἰολό-
 μητις ib. 7. 37. Προμηθεὺς δὲ ἀδάμῳ ib. 14. 196. ἀδάμῳ
 Προμηθεῖ, ἀδάμῳ Πηλοῦ ib. 2. 26.
 προμηθεῖα & νυμφαγωγὸς I. D. Deor. XX. 16. 266.
 ὁ προμηθεῖς III. Dea Syr. 30. 476.
 προνοῖα. τῆς μὲν λίβας προνοῖα I. Somn. 13. 19.
 προνοῖα. ἐκ προνοῖας I. pro Lapf. 14. 737.
 προνομία II. Abd. 23. 179.
 προξενία. προξενίαις I. Scyth. 7. 866.
 προσδοῖ. ὡς μὲν ἐπὶ καταπαμπόμῳ τ' προσδοῖ τὸ ἐν-
 θεμα I. Prom. 6. 33. τὴν πρᾶσιν αἰὶ τὴν προσδοῖ I.
 Somn. 9. 12. εὐτελὴς τὴν πρᾶσιν I. Prom. 6. 33. ἢ γὰρ
 ἐπ' ἀδελφοῖς τοῖς ἀδελφίμοις ὁ λέγων ποιᾶται τὴν πρᾶσιν
 ib. σωπῆς δὲ τὴν προσδοῖ ποιᾶται ib.
 προσομιλῶμαι II. Amor. 53. 456.

- προσίμιον. τὸ προσίμιον τ' Ἰνδικῆς ἢ δ' αὖτε κατακτάται II. Q. Hist. 31. 42. τα δὲ ἄνω ἐ μισόγυια τ' μικρῆς Ἀρμενίας εἰσι προσίμια I. Somn. 3. 6.
- προσμία. τὸ, τι ἀμεινον ἢ χειρὸν ἐν τῷ ἀφανεί ἔτι προσάρα μάστιγι I. Somn. 10. 15. προσαρμάκῳ δὲ &c. II. Abd. 160.
- προπαρσκεινάζω. προπαρσκεινάζομαι al. male προπαρσκεινάζομαι, sed ego credo auctorem scripsisse προπαρσκεινάζομαι II. Lex. 24. 348. προπαρσκεινάζομαι II. Tyr. 21. 157.
- προπάτωρ II. Abd. 4. 162. προπάτωρ τῷ νόματι III. Mort. Per. 28. 351.
- προπέμκω. ἢ προπέμψεις I. D. Mort. VI. 5. 354. τοὺς προπέμποιας II. Gall. 24. 738.
- προπίω. προπιόντες III. Cron. 18. 400.
- προπομπία II. Amor. 18. 418.
- προποντίς. Προποντίδα III. Philopat. 3. 587.
- προρήρησι I. Sacr. 12. 535.
- πρός I. Prom. 1. 23. I. pro merc. Cond. 1. 705. καὶ ἄλλα ποικίλα πρὸς I. Herm. 61. 801. & 802. πρὸς ἐμοῦ II. Bis Acc. 17. 812. πρὸς ἐμοῦ λέγεις e mea re narras, I. D. Deor. XX. 3. 254. πρὸς Ὀμήρῳ vide notam III. Dem. Enc. 4. 494. πρὸς αὐτὸν II. Alex. 4. 211. πρὸς ἑπ' ib. 19. 227. ἐδὲν πρὸς ἑπ' I. Herm. 36. 777. παίζεις πρὸς με ib. 19. 757. πρὸς τὸ εἰς λεγόμενα &c. v. notas III. Calumn. 21. 151. & 152. πρὸς ἀνίσχοντα τ' ἡλίον III. Mort. Per. 39. 359. ἐκάστη πρὸς αὐτὴν ἀπ' ἡγε II. 2. Ver. Hist. 46. 139. παῖς πρὸς αὐτὸν, ἐδὲν πρὸς αὐτὴν, ruer, ad illum, scilicet comparatus, nihil ad illum, scilicet si spectes & similitum copiosa exempla vid. ad I. Tim. 15. 125. πρὸς τοῖν ποδοῖν III. D. Meret. XIV. 321. πρὸς αὐτῶν II. Icar. 21. 777. πρὸς τ' ἀντιπάλῳ ἀγχορῶμοι II. Gymn. 11. 890. πρὸς τινος II. 1. Ver. Hist. 2. 70.
- προσάγω. πρὸς τὴν ἑβλὴν προσάγειν I. Somn. 1. 2. προσάξεται με I. Herm. 53. 792. ὅμῳ τάχα μέντοι ἐ αὐτὸ τοῦτο προσάγει αὐτοῦ I. Zeux. 2. 840.
- προσανατίθην II. Jup. Trag. 1. 642.
- προσάντης II. Q. Hist. 10. 14.
- προσάπτω. προσάψαμι τὴν ψυχὴν I. Nigr. 7. 45.
- προσαρμόζω. προσνημοσι τὰ χεῖλη I. D. Deor. V. 2. 214.
- προσβολή. ἐν προσβολῇ II. Tox. 57. 561.
- προσεικάειν v. notas III. Cron. 11. 394.
- προσείκω. ἡμῖν αὐτοῖς προσεικότα I. Prom. 12. 195.
- προσειμι. προσιόντες ἐν I. Zeux. 1. 839. τ' προσόντων II. Q. Hist. 35. 46.
- προσελαύνω. προσήλαυε τῷ Μυσωνίῳ III. Mort. Per. 18. 341.
- προσέρχομαι. προσέρχεσθαι τῷ δήμῳ I. Prom. 6. 33. προσελθόντες II. 2. Ver. Hist. 2. 106.
- προσέχω I. Nigr. 27. 67. I. Cat. 14. 637. μοι προσέχεις τ' νοῦν I. D. Deor. IV. 5. 212. προσέξεις II. Gymn. 17. 896.
- πρόσηβ' τὴν ἡλικίαν I. Somn. 1. 1. παῖς ὃν ἔπα πρόσηβ' ib. 2. πρόσηβ' κοῦρ' ib. 1. πρόσηβ' — τὴν ἡλικίαν idem est qui ἀντίπαις ib. γυμνὴ παιδὸς καὶ πρόσηβ' ib. παῖδ' πρόσηβ' ib.
- προσηγορία. προσηγορίαν ἀν' προσηγορίαν I. Pifc. 22. 592. τὰς προσηγορίας II. pro Imag. 27. 505.
- προσημαίνω. προσημαίνει dicitur Jupiter per triplicem noctem τὴν ὑπερβολὴν τ' τῷ γεννηθῆσθαι ῥάμῳ I. Somn. 17. 22.
- πρόσθιν II. Q. Hist. 14. 20.
- πρόσθισθ' II. Alex. 3. 210.
- προσθήμι I. D. Mort. XXIII. 3. 428. προσθήσῃ II. Phal. Pr. 14. 200.
- προσκαλέω. προσκαλεσάμενος τ' Ἐρωτα I. D. Deor. VII. 3. 220. & 221.
- προσκρούω. προσκρούσας — παρείχε II. Gall. 26. 743.
- προσκυνέω. προσκυνείτωσαν v. notas III. Nav. 38. 272.
- προσκυνήσας II. Gall. 9. 714.
- προσλαλία I. Somn. 1. 1.
- πρόσθ' — πρόσθον ποιεῖσθαι I. Prom. 6. 33. τὴν πρόσθον ἀπαγράφει ib. τ' ἢ βελῆς τ' ἐν Ἀρείῳ πάλῳ πρόσθον ποιεμένης πρὸς τ' δῆμον ib. ἔτ' ἂν ἐδὲν πρὸς δῶν ib.
- προσοικῶ II. Alex. 9. 216.
- προσομιλῶ. προσομιλῶν τοῖς ἀρ' αἰσ I. Somn. 11. 15.
- προσοχή I. Nigr. 27. 67.
- προσπατάλλω I. Cit. 13. 635.
- προσπίπτω. προσπίπτων τ' Ἀχιλλεῖα II. Par. 46. 871.
- προσπύσω I. D. Mort. XX. 2. 414.
- προσπύω I. D. Mort. XX. 2. 414.
- πρὸς ἀτης III. Mort. Per. 11. 333.
- προσιθην I. Pifc. 21. 591.
- προστιθέναι II. Phal. Pr. 11. 198.
- πρόσθιν τῇ ἡδονῇ nunc exhibetur melius πεισθέντες II. Bis Acc. 20. 816.
- προστυγχάνω. εἰ μὴ σοι προσέτυχον I. Nigr. 6. 44.
- προσφύρομαι forlān προσφύρομαι III. Dea Syr. 36. 481.
- προσφιλοσοφῶ I. Tim. 6. 110.
- προσφοιτάω. προσπεφοιτηκὸς III. Dem. Enc. 40. 520.
- προσωπεῖον μείζον τ' ἐμαυτοῦ κεφαλῆς I. Nigr. 11. 50.
- προσωπίοις μιμηθῆναι III. Philop. 32. 58.
- πρόσωπον. ἀτρέπτω τῷ προσώπῳ I. D. Mort. XXI. 1. 420.
- πρόσωπον ἀντρίψας II. Amor. 19. 419. τὸ πρόσωπον τυφάμεν II. Alin. 14. 582.
- προτέλειον I. Somn. 3. 6. προτέλειον I. Merc. Cond. 13. 669.
- προτερεῖ II. 1. Ver. Hist. 19. 85.
- πρότερον. οἶμαι, χρὴ γ' I. D. Mort. XXV. 1. 432. ὁ πρότερος II. Amor. 9. 407. ὁ πρότερος ἐφ' ἑρῆν II. 1. Ver. Hist. 33. 96. & 97. πρότερος ἐπιχειρήσας III. Calumn. 26. 157.
- προτίθην. προτείνω II. pro Imag. 5. 486. προτέμενον II. Imag. 17. 477. προτέμενον ἅπαντα εἰς μέσον &c. I. Herm. 64. 805.
- πρότομον II. Jup. Trag. 47. 694.
- προτύπωμα ἐαυτῷ προτιθέναι Σακράτῳ I. Somn. 18. 23.
- προφανῶς II. Alex. 53. 257.
- προφήτης I. Vit. Aucl. 8. 548. III. Philopat. 5. 591. οἱ τ' Ἀμμωνίων προφῆται I. D. Mort. XIII. 1. 391.
- προφήτικος II. Alex. 60. 264.
- πρόμνη. αἱ λοιπαὶ πρόμνην κρεσάμεναι II. 1. Ver. Hist. 42. 103.
- πρυτανεῖον I. Prom. 4. 188.
- πρυτανεύω. ὁ Ζεὺς ἐπρυτανεῖ III. Deor. Conc. 14. 536.
- πρώτος ἐπιμελητής II. Jup. Trag. 49. 697.
- πρώγωνιστής III. Calumn. 7. 134.
- πρωτεῖον I. Tim. 55. 172.
- πρωτεύς III. Mort. Per. 1. 325.
- πρῶτον II. Amor. 20. 420. I. pro Lapf. 3. 727. ἐν πρῶτῳ II. Alex. 11. 219. ὁ πρῶτος I. Merc. Cond. 37. 696. τῷ πρῶτῳ χρησθ' ἐ ἀξίῳ ἐντυχῶν I. Herm. 58. 798. πρῶ-

πρῶτον I. pro Lapf. 13. 736. πρῶτον μὲ II. Bis Acc. 26.
823. πρῶτον μὴ I. pro Lapf. 2. 726. ἔχει πρῶτον μὲ II.
Pag. 49. 873. πρῶτα II. Q. Hist. 48. 59. τὰ πρῶτα I.
Tim. 55. 172. Αθηναίων τὰ πρῶτα ib. 35. 147. πρῶτων
II. Q. Hist. 38. 52.
πταίσμα. ὑπὲρ τῶ πταίσματι I. pro Lapf. 1. 724.
πτερόεις I. Pifc. 35. 604.
πτερόν. ἐπτερωταὶ ἔκ κατα τὰ αὐτὰ τοῖς ἄλλοις III. Musc.
Enc. 1. 91.
Πτολεμαῖος III. Calumn. 3. 128. Πτολεμαῖος III. Hipp.
2. 67. III. Calumn. 16. 146. πρὸς Πτολεμαῖον ib. 2.
127. τῷ τῷ Πτολεμαῖον νεώ III. Dem. Enc. 2. 492.
πτολίεθρον. ὅποιος Ἀχαιοὶ Τρώων σκίπερσιν εὐναιόμην
πτολίεθρον I. Somn. 9. 14.
πτύα. ἐς τὸ κόλπον πτύσας I. pro merc. Cond. 6. 714.
πυγὴ. ῥαφανίδι τὴν πυγὴν βεβυσμῆρος III. Mort. Per. 9. 331.
Πυθαγόρας. Πυθὴ Πυθαγόρας II. Alex. 40. 246. ἢ Πυθαγό-
ρας II. Gal. 4. 709.
πυθῆς III. Dem. Enc. 15. 503.
πυθμῆν. τὸ πυθμῆν εἶναι ἢ δυαμῆν I. D. Mort. XI.
4. 379.
Πυθῶ. Πυθῶ III. Adv. Ind. 8. 107.
πύλη. πάσαις πύλαις τὴν ἰδίαν καὶ ἀδελφεὰ I. Nigr. 16. 54.
πύλιν Solan. dicit, lege πόλιν II. 2. Ver. Hist. 32. 128.
& 129. πύλαις πάσαις μονόζυλοι ib. 11. 110.
Πύλον ἔχοντι v. notas III. Dem. Enc. 35. 516. & 517.
πυλὼν I. Nec. 12. 473. πυλὼν ὑψηλὸς III. Hipp. 5. 70.
πυλωρίων I. D. Mort. XX. 1. 413.
πυνθάγη; II. Afin. 2. 569. πύσεις πυνθάγει II. Alex. 32.
241.
πῦρ. καθάπερ οἱ τὸ πῦρ ἐν τῷ χειρῶν ἀπαρριπτοῦντες I. Tim.
12. 120. ὑπὸ τῷ πυρὸς ἀπικέκαστο II. Tox. 61. 565.
τὸ πῦρ ἐκλείψας I. D. Deor. I. 1. 204.
πυργίον I. Tim. 42. 154.
πυρεταῖον I. Scyth. 2. 862.
πυρετὸς καύσαντος σφοδρότερος III. Philopf. 25. 52. πυρε-
τῶ ἔχοντες ib. 20. 48.
πυρέτω II. Q. Hist. 1. 1.
πυρὴν ἐνίσσει III. Dea Syr. 49. 486.
Πυρρίας I. Vit. Aucf. 27. 567. Πυρρίας I. Tim. 22. 132.
Πυρρίχιδος I. D. Deor. VIII. 1. 226.
πυρρός I. Nigr. 7. 46.
πῶ. ἔχει ἰσχυρὰ πῶ, v. notas III. de Dom. 25. 204.
πώγων. ἐν βαθεῖ πώγων I. Merc. Cond. 12. 667. πώγων
βαθὺν I. Pifc. 40. 608. ἐκπετάσας τὸ πώγων I. Tim.
54. 169. & 170. πώγωνα βαθὺν καθεῖμεν III. Phil-
lopf. 5. 33.
πῶς II. Jur. Trag. 42. 690. III. Mort. Per. 5. 328. πῶς
ἐν al. ὅπως γούν I. D. Mar. VIII. 1. 308. οἱ μὲ γὰρ
ὀνομαζονται συγγενεῖς—πῶς γὰρ ἢ πόθεν; I. Tim. 2. 103.
ἔτῳ ζῶν μὲ ἔδωκεν ἔδωκε τῷ Σίμωνι πῶς γὰρ; ὅς
ἐδὲ αὐτὸς ἤπτετο τῷ χρημάτων ib. 102. πῶς ἐν &c. I.
D. Deor. II. 2. 207. μίλει δὲ σοι πῶς ἀπέθανεν; II. Tyr.
131. 151.

P.

ῥάδος I. D. Deor. VII. 4. 224.
ῥαδάμανθος I. Cat. 29. 650.
ῥάδος τὸ τρόπον I. Merc. Cond. 40. 700. ὡς ῥάον I. Herm.
30. 771. ῥάδιον ἔτω I. D. Deor. VIII. 1. 226. ῥάδιον
II. Afin. 14. 582. ῥέων ἔσθῃ II. Lex. 20. 345.

ῥέως I. D. Merc. Cond. 6. 660.
ῥαψώδης I. D. Mort. XII. 3. 385.
ῥάκος ἢ δὴ γεννηθῆναι I. Tim. 32. 145.
ῥαψώδης μικτὴ ἐξ ἀπάντων τῶν μέτρων I. Prom. 5. 30.
ῥέα. τὴν ῥέαν al. ἤραν I. D. Deor. XIX. 1. 249.
ῥέω. ῥέω. ἢ δὲ, ποῦ σοι γῆς αὐτὴ (πηγὴ) ῥέει; I. D. Mar.
III. 1. 296. ῥέεμα ἰδῶν II. Gymn. 25. 906.
ῥέω dico ἔρηται I. Merc. Cond. 11. 666.
ῥέως II. Q. Hist. 1. 2. ῥέως τινὰ μακρὰν ἀπὸ τῆς ῥέως I. Prom.
6. 190. ὡς περὶ τινὰ ῥέως ἐπὶ σκευῶν ἀπὸ τῆς ῥέως I.
Nigr. 6. 45. οὐ γὰρ με λέξαι τὴν ῥέως ῥέως μακρὰν—
μακρὰν ῥέως ἀπὸ τῆς ῥέως ἐν τοῖς ὁδομῆσι ib. 11. 50.
ῥήτην τινὰ προσιπῶν II. Alex. 19. 227.
ῥήτηρ. ῥήτεις μύθων, ἢ ἐν ἀγορῇ ἤτοι Νείκεια τὴν
ἰδῶν ἢ τειρομένην ἀργύρην I. Prom. 1. 15.
ῥήτωρ I. Merc. Cond. 5. 629. ὁ τῷ Ὁμήρῳ ῥήτωρ III. de
Dom. 17. 200. ἄλλος ῥήτωρ I. Herod. 8. 837. μόνος
τῷ ῥήτῳ τὸ κέντρον ἔγκυρῳ τοῖς ἀπορροήσι I. Nigr.
7. 46.
ῥιγῶν I. Nigr. 27. 67.
ῥίζα θανατηφόρος I. Nigr. 37. 79.
ῥιζοτόμος I. D. Deor. XIII. 1. 236.
ῥίον. ῥίον ἔλκεν I. D. Deor. VI. 3. 218. ὑπὸ τῇ ῥίῳ μά-
λιστα ἐκρῖν αὐτοὺς εἰσεῖναι I. Nigr. 32. 75. κορύζης τῷ
ῥίῳ μισθὸς I. D. Mort. VI. 2. 347. πηχίως ἴσως τὴν ῥί-
ον ἔχοντες I. Merc. Cond. 35. 695. εἰς τὰς ῥίνας ἀνέ-
κοντα τὸ πνῦμα I. Somn. 4. 7.
ῥίνας II. Lex. 19. 340. vel potius 344.
ῥίση. ῥίση II. Amor. 33. 434.
ῥίψ. ἐπὶ ῥίπος I. Herm. 28. 768. & 769.
ῥόδον. ἀνεμῶν ῥόδον I. pro merc. Cond. 11. 720.
ῥυτιδίς II. Alex. 39. 245. ῥυτιδιανὸς II. Alex. 30. 237.
ἢ τῷ ῥυτιδιανῷ ib. 48. 252. & 253.
ῥυθμός. ἐν ῥυθμῷ I. Prom. 6. 32. ἢ ῥυθμὸν II. Salt. 10.
273.
ῥύμμα II. Lex. 2. 320.
ῥυτίς. ἐκτανύσεις ῥυτίδας III. Epigr. Omiff. 688.
ῥωμαῖος. οἱ πλείους τῷ ῥωμαίων συμπεριούτως ἔχουσι τοὺς
πλείους I. Nigr. 34. 77.

Σ.

Σαβαρδαλάχης II. Alex. 53. 257.
σαγηνεύω I. Tim. 25. 138.
Σακαύρακες v. notas III. Macrob. 15. 218. & 219.
σαῖον I. Merc. Cond. 20. 675.
σαλλάγω II. Alex. 50. 255.
Σαλμωνεύς. ὅστις ἐπὶ Ἀλφειοῦ ποταμοῦ μαντεῖς ἔργει Σαλ-
μωνεύς φλόγα I. Tim. 2. 102.
σαλπικὴ v. not. III. Ocyp. p. 668.
σάνδαλον haec vox non legitur in Scapula II. Q. Hist.
10. 15.
Σαρδανάπαλος I. D. Mort. XX. 6. 419.
Σαρδιανὸς ἐκεῖνος ὁλερῶ II. Jur. Trag. 43. 692.
σάριον III. D. Meret. XIII. 316.
σαρκάζω I. Prom. 7. 36.
σαρκασμοποιτικὸς ἄνθρωπος I. Prom. 7. 36.
σάρξ. τὸ τῷ σαρκὸς ἀόχληον II. Par. 11. 849. αἱ σάρκες II.
Amor. 14. 412.
Σάτυρος I. D. Deor. I. 1. 206. ib. V. 2. 212. Σάτυρος ὁ
9. I. Nec. 16. 479.
σαφής. παντὶ πε σαφῆς I. Somn. 8. 11.

ὁδόνι II. 1. Ver. Hist. 29. 92.
 Σιδωρῶς, κατὰ τὸ Σιδωρὸν II. Salt. 34. 287. & 288.
 Σιδωριανός II. Q. Hist. 21. 29. & 30. Σιδωριανὸν δάψας ib.
 26. 34.
 σιερὴ μακρὴ V. notas III. Dea Syr. 29. 474. & 475. τὴν σιερὴν τῶ Διὸς II. Afr. 22. 368. τῆς σιερῆς III. Herc. 3. 83.
 Σιερὴ I. Nigr. 3. 41.
 σίλγος. ἐπὶ τῇ σίλγῃ II. Lex. 3. 323.
 σιλην. τὸ σιληνός, ἐκλείψης II. 1. Ver. Hist. 19. 85. ἢ αὐτὸ
 τὸ σιληνός III. Conv. 41. 447.
 Σιμάλα Διδωθεῖται. ὑπὸ τῷ πυρὸς I. Somn. 9. 14.
 σιμνός, παρὰ τῆς σιμνῆς Διᾶς II. Bis Acc. 4. 797.
 Σιμηριανός II. Alex. 27. 235.
 σιῦτλον I. Jud. Voc. 7. 90.
 σημεῖον. ἐς τὸ σημεῖον I. Tim. 14. 123. ὁ μέγιστον ἐστὶ ση-
 μεῖον III. Calumn. 9. 138. σημεῖόν τινα ἀμάρτη I. Herm.
 74. 817.
 σήπια I. Catap. 7. 628.
 σῆς. τοὺς σῆς III. Adv. Ind. 1. 98.
 σιάλ. vide σιέλ.
 Σιδύλλαν III. Mort. Per. 29. 351.
 σίγας. τί σίγας; I. Herm. 80. 824. σίγα μὲν III. Tra-
 gor. p. 652. σίγα ὁ Κριτία III. Philopat. 27. 616.
 Σίγαν I. Cont. 23. 520.
 σιγμός I. Jud. Voc. 7. 90.
 Σιδῶν I. D. Deor. XXIV. 2. 276.
 σιάλ. & σιάλ. I. Cat. 12. 634.
 Σικελία I. D. Mort. IX. 2. 360.
 Σικινῆς II. Salt. 22. 281.
 σιλλαῖον I. Prom. 8. 192.
 σιμός. τὸ σιμὸν λέγω I. D. Mort. XX. 4. 416.
 Σιμωνίδης I. Jud. Voc. 5.
 Σιναρβοκλῆς III. Macrob. 15. 218.
 Singularum cum plurali conjunctum vide I. Zeux. 7.
 844.
 Σίνις, ἀποκτείνας καὶ Σίνι τὰ πρὸς Πισθῆς συγγενῇ I. Prom.
 7. 36.
 σισύρα III. Rhet. Pr. 16. 18.
 Σισύρας II. Jup. Conf. 18. 640.
 σίτησις ἐν πρυτανείῳ I. Prom. 4. 188.
 σιωπή. ὑπερὶ τὸ ὀρηκτικῶν προσώπων σιωπῆς II. Salt. 70.
 306. & 307.
 σκάζω, πρὸς τὴν Σαραπίαν σκάζω I. Merc. Cond. 39. 699.
 σκαῖος. μηδὲν σκαῖον I. Tim. 35. 147.
 σκάπτω, σκάπτει ὁ Τίμων I. Tim. 40. 151. ὑπερὶ τὰ ἐ-
 σκαμμένα πηλῶ II. Gall. 6. 711.
 σκάφη II. Q. Hist. 41. 55.
 σκέλ. ὡς τοῖν σκελὸν λάσι. II. Bis Acc. 9. 800.
 σκέπτομαι I. Merc. Cond. 37. 696.
 σκεῖν μοι ἢν πολυτέλης II. Alin. 48. 616. σκεῖν — philo-
 sophi pallium I. Nigr. 24. 64. αὐτῇ σκεῖν ὁ κιδάρα
 I. D. Mar. VIII. 1. 308.
 σκηνή. σκηνῆς ὄνομα I. Nigr. 1. 39. ἐπὶ τὴν σκηνῆς II. Icar.
 21. 776. μόνον οὐκ ἐπὶ σκηνῆς ὀπτήσῃ αὐτὸν III. Mort.
 Per. 21. 344. σκηνῆς καὶ κελύφας I. Herod. 8. 837.
 σκηπτὸς βροντῆς γενομένης I. Somn. 17. 22.
 σκήπτρον I. D. Deor. VII. 3. 221.
 σκία I. Nec. 13. 474.
 σκιάς — αὐγῇ III. Electr. 6. 90. σκιάς ἐπὶ I. Harm. 4.
 857. σκιάς ὄρσαι II. 2. Ver. Hist. 12. 112.
 σκινδάλαιον III. Diff. cum Hef. 5. 243.
 Σκιρωνίδης. ἀπὸ τὴν Σκιρωνίδων I. D. Mar. VIII. 1. 307.
 ΤΟΜ. III.

σκληρῶδες πέτρα I. Somn. 12. 18.
 σκωπῶ. ὅρα τοῖνυν μοι σκοπῶν I. Prom. 5. 30. σκοπεῖσθαι
 πρὸς αὐτὸν I. Nigr. 6. 45.
 σκωπή. ἀπὸ τὴν σκωπῆς I. D. Mar. I. 2. 288.
 σκοπία. ἀπὸ τὴν σκωπῆς. I. D. Mar. I. 2. 288.
 Σκυθῶν ἱερμίαν II. Amor. 36. 436.
 σκυθρακότης II. Icar. 5. 756.
 σκύλλα. αὐτῇ σκύλλῃ I. Cont. 7. 498.
 σκυτάλη I. Somn. 3. 6. ib. 14. 19.
 σκυφ. Νεσφ. I. Herm. 12. 751.
 σκώμματα. ἀριμύτης Ἀττικῆς τὴν σκωμμάτων I. Prom. 1. 24.
 σμαραγδ. τὸ σμαραγδόν III. de Domo 15. 198.
 σμίλη I. pro merc. Cond. 2. 709.
 Σμύρνα I. Jud. Voc. 9. 94.
 σμυρναῖος II. Imag. 2. 460.
 σολεύς I. Pisc. 19. 589.
 σολοικίας... ὡς τῇ ὀρχησῇ II. Salt. 80. 310.
 σολοικίζοντα III. Soloec. 1. 552.
 σολοικισμός I. Nigr. 31. 74. σολοικισμῶν ἐπιπλάττω I.
 Vit. Auc. 23. 563.
 Σόλων ὁ Ἐξηκιστὶς I. D. Mort. XX. 4. 416. I. Cont. 9. 502.
 σόρος I. Herm. 78. 821. & 822.
 σός. ὁ σός ὁ Ἑρμῇ II. Jup. Trag. 33. 680.
 σοῦρα II. Q. Hist. 29. 40.
 σοφιστῆς I. pro merc. Cond. 15. 723. ῥοδῶν σοφιστῆ II.
 Tox. 27. 536. ἀνισκολοπισμῶν σοφιστῆ III. Mort.
 Per. 13. 337. μισῶ σοφιστῆ I. pro merc. Cond. 5. 712.
 ἐπὶ τούτων σοφιστῆ III. Philop. 16. 43. σοφιστῆ II.
 Gymn. 22. 903. σοφιστῶν III. Philopat. 2. 587. σοφι-
 στῶν ἀφανέστεροι II. Jup. Trag. 14. 656.
 σοφιστικός I. Prom. 4. 189.
 Σοφοκλῆς I. Jud. Voc. 5. 88. III. Macrob. 24. 226.
 σοφός. σοφὸς τὰ ἱερτικὰ I. D. Deor. XX. 1. 253. ἐς τὸ σο-
 φῶ I. Pisc. 1. 571. οἱ σοφοὶ ἐπὶ ταῖς τῶν πλεονεξίων θύραις
 ἀφαιρῶσι I. Nigr. 22. 60. τινὲς τῶν σοφῶν I. Herm.
 47. 788.
 σπᾶν. I. Nigr. 31. 73.
 Σπαρτιάτης. ἀνδρὶ Σπαρτιάτῃ II. Par. 43. 868.
 σπαρτός. σπαρτῶν ἐπιδόσεις II. Salt. 41. 292. & 293. σπαρ-
 τοὺς τινὰς ἀναθεσβεσθέντας III. Philop. 3. 31.
 σπείρας τινὰς ἐπισυρόμενοι II. Tox. 19. 528.
 σπειραῖ. ἐσπειραμένους III. Philop. 22. 50.
 σπειδῶν. σπειδῶντα καὶ αὐτὸν ὠρεσκαλῆς — τί μοι σπειδῶν-
 τα καὶ αὐτὸν ὀτρύνεις; I. Nigr. 6. 44.
 σπῖλ. II. Amor. 15. 413.
 σπινθήρ. σπινθῆρα ὀργῆς — ὡς τὸ εὐδὲν φυλαττοῦσης σπινθῆ-
 ρα τέφρας — ἐξέφλεξε τὴν πόλιν ἡμῶν σπινθῆρα μικρὸν
 Μεγαρικῶν ψηφισμάτων — ριζῶν (ριζῶν) τὸ εἶναι
 αὐτοῖς σπινθῆρα τὸ κοινωνίας I. Tim. 1. 100.
 σπλάγχνον. σπλάγχνων III. Tragor. p. 645.
 σποιδῆ. σποιδῆς πείμποισι II. Jup. Trag. 22. 668.
 σπορά. τῇ τὴν κυάμαν σπορά I. Prom. 1. 24.
 σπυδαῖον I. D. Deor. XVI. 1. 243. σπυδαῖον ὑπὸ τὸ
 γυναικῶν III. Rhet. Pr. 23. 24.
 σπυδαῖον II. Icar. 4. 755.
 σπυδῆ μοι ἐπιγλυφῆν I. Prom. 2. 26.
 σάδιον πᾶν ἡδὲ ἔστιν φοβερὸν I. Harm. 4. 858.
 σάδιον. σάδιον II. Icar. 6. 757.
 σαδῆς III. Nav. 16. 259.
 σαθροὺς τινὰς καὶ παρασάγγας II. Icar. 1. 752.
 σαυρός. ὁ δὲ σαυρός εἶναι I. Jud. Voc. 12. 98. ὡς τὸν
 ρῶν III. Philop. 17. 45.

εἶχον II. Jup. Trag. 33. 682.

εἶλα. ἐσαλμῖνοι I. Scyth. 3. 863. εἶλας II. Alex. 11. 218.

εἶματα II. Alex. 58. 263.

εἶνος. βιῶ καμνιδῇ εἶνος, I. Somn. 1. 2.

εἰνοχαρῶν. ἀλλὰ εἰνοχαρῶν εἶπεν I. Nigr. 13. 52.

εἶφαν I. Tim. 43. 157. εἶφάνε ἢ τόπον (μη ἴσασι) — ὅτε δ' ἀπὸ τῶν ἐκείνων εἶφάνε δ' οἴος (Casanb. legit ὅπως) πυκάζον τὰ μὲν τὰ μὲν πικαίει. — τὴν κεφαλὴν τοῖς εἶφάνοις διηθισμένῳ I. Nigr. 32. 74. & 75. εἶφάνων ib. 8. 48. I. Cont. 22. 518. πολλὰς εἶφάνοις III. Dem. Enc. 45. 523. εἶφῶναι τὰ Ὀλύμπια II. Icar. 25. 782.

εἶθε. τὸ εἶθε ἢ τὴν δεξιὰν καλὰ φιλεῖν I. Nigr. 21. 59.

εἶλη. εἶλην παλαίου νεκροῦ ὑπῆλπεν I. Tim. 5. 110.

εἶσιχορῶ II. 2. Ver. Hist. 15. 113.

εἶγμα. εἶγματα ἐπὶ τῇ ψυχῇ I. Cat. 24. 645.

εἰγματίας δραπέτης I. Tim. 17. 128.

εἶδονται III. Dea Syr. 59. 489.

εἶτα II. Bis Acc. 13. 807. ἑπταφώνη Στοῦ III. Mort. Per. 40. 360.

εἰσάξω I. Cat. 5. 626.

εἰσχεῖ χεῖρα v. not. III. Ocypr. p. 666.

εἰσχεῖον. ὅπου ἄπεν τὸ εἰσχεῖον εἶη II. Gall. 9. 716. τὸ εἰσχεῖον ἐξέπεν III. Clonof. 17. 398. & 399.

εἰσχεῖ. ἐπιμνησκίς εἰσχεῖ III. Dem. Enc. 37. 519.

εἶσμα. ὁ ἀρματισμός τῶ εἶσματος I. Jud. Voc. 7. 91. τὸ εἶσμα ἀνέξας οὐ &c. III. Philop. 33. 60. ὅτι μὴδὲ τοῖς εἶσμασιν ἡμᾶς προσέντα I. Nigr. 21. 60.

εἶσιμον I. Cat. 4. 624.

εἰσχαστικός II. Q. Hist. 47. 58.

εἰσπιάτης. καὶ εἰσπιάτης II. Imag. 10. 468.

εἰσπιατικός I. D. Deor. XVIII. 1. 248.

ἢ στρατιώτης III. Calumn. 14. 144.

εἰσπότεδον. δι' εἰσποτέδω I. Nigr. 13. 52.

εἰσφύς. εἰσφύην v. not. III. Epigr. Omi. 691.

εἰσφύς. ταῦτα τοὺς εἰσφύς λύνει ἀξίς I. Nigr. 11. 50.

εἰ δὲ I. Cont. 2. 493. τὸ πρῶτον σὺ I. Herm. 15. 753. σὺ I. Pile. 22. 592. πάλιν μὲν σε ταῦτα αἰτιάσθαι I. Tim. 14. 124. σὺ Edd. σὺν Zenf. corrigit III. Dem. Enc. 18. 504. σὺ II. Salt. 4. 268. ἐγὼ σοι II. pro Imag. 1. 484. & 485. τίς ἐστὶ σοι II. Jup. Trag. 2. 644. σε τε καὶ II. Jup. Conf. 16. 638. σὺ δ' ὦ θεῶν &c. II. Q. Hist. 1. 2. ὑμῶν II. Bis Acc. 25. 814. & 815. τῶν δ' ὑμῶν II. 2. Ver. Hist. 27. 124. ὑμῶν μόνων ἰδὲν γένετο III. Mort. Per. 24. 347. ὑμῶν I. Pile. 31. 599. I. Herm. 4. 744. II. Phal. Pr. 1. 187. ὑμᾶς vulgo κινᾶς III. Ep. Sat. 29. 410. & 411. ἔχ ὑμᾶς I. Jud. Voc. 3. 85.

εὐγενής I. Tim. 49. 161. εὐγενῆς ἀξιώσας II. Par. 28. 858. εὐγενήματα I. Herod. 1. εὐγενῶν. εὐγενῶν ἀξίως προσάτας I. Scyth. 10. 869. τῶ εὐγενῶν II. Q. Hist. 4. 6. εὐκαίσπα. εὐκαίσπα ἐκ τοῖς ἀξίως — φροῦρα πρότερον εἰς τὴν Συρίαν ἐπικράτειαν εὐκαίσπασεντα I. Nigr. 11. 50. εὐκαίσπα I. Nigr. 30. 72. εὐκαίσμαι I. pro meic. Cor. 5. 713. εὐκαίσμαι. τῇ μνήμῃ εὐκαίσμαι — κάλῃσιν δὲ πᾶσι τοῖς πολέμοις ἐκ τῆς εἰς τὰς ψυχὰς εὐκαίσμαι I. Nigr. 10. 49.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι III. Conv. 18. 43. εὐκαίσμαι II. Gymn. 29. 911.

εὐκαίσμαι II. Salt. 11. 274.

εὐκαίσμαι ἡμῶν ἐπικράτειαν II. Bis Acc. 17. 812.

εὐκαίσμαι II. Alex. 47. 252.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι εὐκαίσμαι II. Q. Hist. 41. 54. τὰ εὐκαίσμαι — τὰ εὐκαίσμαι, τὴν εὐκαίσμαι εὐκαίσμαι I. Jud. Voc. 8. 93.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι τὰ ἡδὲ ἀνατίθεται II. Phal. alt. 2. 202.

εὐκαίσμαι I. Jud. Voc. 2. 83. ib. 8. 93.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι ἐπὶ εὐκαίσμαι I. D. Mort. XII. 3. 384. εὐκαίσμαι II. de Luc. 20. 932.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι II. de Luc. 20. 932.

εὐκαίσμαι I. Zeux. 3. 841. III. Adv. Ind. 4. 102. & 103.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι II. de Luc. 20. 932. εὐκαίσμαι I. Tim. 23. 137.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι II. de Luc. 20. 932.

εὐκαίσμαι I. Tim. 13. 122.

εὐκαίσμαι I. Vit. Auc. 21. 561.

εὐκαίσμαι II. Alin. 1. 567. & 568.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι τὸς ἐπικράτειαν I. Somn. 1. 2. εὐκαίσμαι ἀξίω rogo ut mihi consulatis, II. Phal. Pr. 5. 191. εὐκαίσμαι ib. 193.

εὐκαίσμαι. Ἀθηναίους εὐκαίσμαι I. D. Deor. XXII. 3. 271.

εὐκαίσμαι III. Nav. 31. 268.

εὐκαίσμαι I. Tim. 28. 141.

εὐκαίσμαι Edd. male εὐκαίσμαι III. Epigr. 24. 682.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι αὐτοῖς I. Sacr. 9. 533.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι I. Herm. 40. 784.

εὐκαίσμαι III. Conv. 1. 418.

εὐκαίσμαι. ἢ εὐκαίσμαι II. Alin. 7. 575.

εὐκαίσμαι I. Prom. 8. 191.

εὐκαίσμαι I. Nigr. 22. 61.

εὐκαίσμαι. ἐπὶ τῶ εὐκαίσμαι παρρησιαζόμενος II. Jup. Trag. 19. 663. ἐπὶ τῶ εὐκαίσμαι III. Calumn. 24. 157.

εὐκαίσμαι. ἢ μίξις εὐκαίσμαι I. Prom. 5. 31. εὐκαίσμαι ib.

εὐκαίσμαι I. Herm. 11. 750.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι II. Alin. 56. 624.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι III. Musc. Enc. 3. 92.

εὐκαίσμαι III. Epigr. 20. 680.

εὐκαίσμαι I. Cat. 18. 641.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι II. Tox. 32. 540.

εὐκαίσμαι I. Nigr. 22. 61.

εὐκαίσμαι I. Jud. Voc. 6. 90.

εὐκαίσμαι I. Cont. 1. 488.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι II. Imag. 9. 467.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι ὅρμα I. Nigr. 8. 48.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι al. εὐκαίσμαι I. Prom. 13. 195.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι εὐκαίσμαι I. Nigr. 6. 45.

εὐκαίσμαι I. Tim. 33. 146.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι II. Jup. Trag. 6. 647.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι εὐκαίσμαι II. Alex. 22. 229.

εὐκαίσμαι. τὰ πολέμοις εὐκαίσμαι ὁ δὲ εὐκαίσμαι I. Somn. 2. 4. ὁ

εὐκαίσμαι III. Calumn. 28. 158.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι I. D. Mort. X. 12. 375.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι I. Jud. Voc. 7. 91.

εὐκαίσμαι. εὐκαίσμαι τὸς καὶ εὐκαίσμαι τοῖς ἀκούσιν δοκῶ I. Prom. 5. 31.

σύθημα. ὡς ἐδιδόμην τὸ σύθημα I. Nigr. 22. 61.
 συνήκει. συνῆς I. D. Mort. XIV. 6. 399. συνέναι intelli-
 gere, vid. not. II. Jup. Trag. 27. 673. συνέναι al. συ-
 νέναι II. Q. Hilt. 37. 49. συνῆς δὲ, οἷας II. Alex. 32.
 240. συνῆσι leg. συνῆς δὲ II. Alex. 32. 240. & 241.
 συνέναι II. Salt. 64. 302. συνιστομένης v. notas III. de
 Dom. 4. 192.
 συνιστήμι. συνεσώτα ὁράδῃ III. Philopf. 29. 56.
 συ. οὐδ' ὁπάρει I. Herm. 13. 753.
 συνοικέω. συνοικεῖ ἡμεῖς &c. I. D. Deor. V. 2. 213.
 συνοικίαι II. Tox. 15. 522.
 συνεσσία. τὰς συνεσσίας II. Jup. Trag. 4. 646.
 συντίθημι. ἔγω ἐμὸς συντίθει I. Cont. 4. 495.
 συντίρω I. J. d. Voc. 7. 91.
 συντίρω. μὴ ἐστὶν ἴσως πρὸς πρὸς ἡμᾶς, ὃν ὑποκρίνο-
 μαι I. Nigr. 9. 49.
 σύντροφος. φιλοσοφία ἐστὶν ὁ σύντροφος — τῇ Ἑλλάδι πε-
 νη μὲν αἰεὶ σύντροφος ἐστὶ I. Nigr. 12. 51.
 συ. αἰς πωλικῇ I. Tim. 50. 104.
 σύρῃ. τὴν σύρῃν τὴν σύρῃν λίγῃσι I. Jud. Voc. 7. 90.
 σύρῃ. τὸ σύρῃν καὶ συλίσιν I. Jud. Voc. 10. 96.
 συρίττω I. Nigr. 8. 47. ἐξέκλιπες, ἐγὼ δὲ ἐσύριτον ib. 48.
 Σύρος. ἢ Σύροι ἢ &c. III. Philopf. 16. 43. Σύροι μὲν ἐσ-
 μιν III. Tragop. p. 660.
 συρφετός I. Herm. 21. 760.
 συσπᾶν. συσπᾶν τὸν δακτύλῳ — ὁρᾷ τοὺς δακτύλῳ
 κατισκληροῦ I. Tim. 13. 122.
 σφαγή. ἐν τῇ σφαγῇ II. Tyr. 13. 151.
 σφαῖρα καλῶς sphaerae hujusm. κρικατοὶ vocantur I.
 Nigr. 2. 40.
 σφάλλω. μὴ σφαλλῶς τὸ ἀληθείας I. Nigr. 11. 50.
 σφῆξ. ὥσπερ σφῆκας I. Cont. 15. 511.
 σφίγγω I. pro merc. Cond. 1. 706. 707. & 708.
 σφίγξ. ὡς ἄμμος σφίγγει II. Afim. 10. 578. & 579.
 σφυρήλατος III. Dem. Enc. 14. 501. & 502.
 σφῆς. ἐπὶ τῇ σφῆς II. Par. 11. 849.
 σῆμα II. Q. Hilt. 57. 66. σῆμα δολοκρεπίς, I. Somn. 8.
 11. ἐπίσῃμα δὲ τὸ σῆμα — κόσμιον δὲ τὸ σῆμα
 I. Nigr. 2. 40. δὲ τὸ σῆμα ib. 24. 64.
 τὸ σῆμα τὸ αὐτοῦ I. Jud. Voc. 12. 98. τὸ σῆμα εὐ-
 σῆμα I. Tim. 54. 170. σῆματ' αἰμοῖ τ' φανώται ἐν τοῖς
 ὀφθαλμοῖς τ' ὀφθαλμοῖς I. Somn. 5. 8.
 σῶξω. τὸ σῶξω αὐτοὺς &c. I. D. Mar. II. 4. 294. σῶσιν
 αὐτὴν τῇ φυγῇ II. Afim. 23. 592.
 Σωκράτης I. Nigr. 27. 67. II. Salt. 25. 283. Σωκράτης δὲ
 ὁ δὲ Μόψ II. Soloec. 5. 560. Σωκράτης ἐμάνθανε λι-
 θεῖον τὴν τῇ πατρὸς τέχνῃ I. Somn. 12. 17. Σωκρά-
 τες εἰρωνεία II. Dem. 6. 378. Σωκράτης ἐραστὴς I. Somn.
 2. 3. Σωκράτης III. Mort. Per. 5. 330. ἄρα συ ὡ Σωκρά-
 τες ὁ φροντιστὴς ἐπικαλούμενος I. Prom. 6. 32. εὐδαίμων,
 ὡ Σωκράτης, ἰσθραπῶ I. D. Mort. XX. 5. 418.
 σῶμα. τὸ σῶμα I. D. Mort. XXIV. 3. 430. τὸ
 σῶμα τὸ εὐτελές, alii melius σῆμα legunt I.
 Somn. 8. 10. τὸ σῶμα τὸ σῶμα I. Jud. Voc. 12. 97.
 τὸ σῶμα καλῶς καλεῖται I. Nec. 4. 461. ἐσφραγμένον
 τὸ σῶμα I. D. Deor. XIII. 2. 236. ὑπὸ τῇ ἡν τὸ
 σῶμα, melius σῆμα, I. Somn. 8. 11. σῶμα εἶναι ἄ-
 τατα I. Herm. 36. 778. ὡν τὰ μὲν σῶματα διέλυσεν ὁ
 χροῖον I. Nigr. 18. 57.
 σωρὺς ὁ acervus. I. pro merc. Cond. 13. 722. nam ὁ σω-
 ρὺς ἐστὶν acervus, ib.

Σάφρις I. D. Mort. XXX. 1. 450. II. Demon. 1. 374.
 III. Hipp. 2. 66.
 σατήρ I. Zeux. 8. 845. σατήρ ὁ ἐργάτης I. Tim. 5. 110.
 Σατήριος III. Ocyp. p. 669.
 σαφρονομός I. Tim. 54. 170.
 σαφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς I. Somn. 10. 15.
 σαφροσύνη δὲ ἐκείνη I. Somn. 9. 12.

T.

τάζω. τεῖλας I. Cont. 1. 488.
 τακερός ἀνυγράντο II. Amor. 3. 401.
 ταλαίπωρον III. Tragop. p. 645.
 τάλανον. ἀπὸ τάλαντον πέντε, ὡς εἶπε II. Tox. 23. 532.
 περὶ τάλαντον III. Ep. Sat. 8. 391.
 Τάλας. οἱνοὶ δὲ Ἰ. Ατλαντὸς Παρθενόπαιον Φασὶν εὐρυτεῖσαι,
 ἀλλὰ τὸ Τάλας, ὃν οἱνοὶ 213, τὸ καλῶς προσαναγορεύ-
 ον I. Jud. Voc. 11. 97.
 Τάλας III. Philopf. 19. 474.
 ταμιεύω I. Nigr. 27. 67.
 τᾶν. ὡ τᾶν & τᾶν II. Icar. 2. 752.
 Τάταλος I. Tim. 18. 128.
 τάξις. τάξις γραμμάτων — ὅπως καὶ ἡ τάξις τῶν γραμμά-
 των ἔχειν νομοθετηται I. Jud. Voc. 5. 89. τάξιν II.
 Amor. 24. 424. τάξιν λιπῶν ἡν &c. vide notas III.
 Dem. Enc. 44. 522. & 523. τάξις II. Alex. 30. 237.
 & 238.
 ταπεινός τὴν γνῶμην I. Somn. 9. 12.
 Ταραντίον. ἢ Ταραντίνης ἐργασίας III. Rhet. Pr. 15. 16.
 ταραντινίδιον vestis genus. III. Calumn. 16. 146. & 147.
 ταράττεσσι τε II. Gymn. 2. 884. & 885.
 ταριχεύει II. de Lucr. 21. 933.
 τᾶσιν. τετάχματο I. Ver. Hilt. 13. 80.
 Ταύγετος I. D. Deor. XIV. 2. 239.
 ταῦρος I. Prom. 17. 200. ὁ μὲν ταῦρος ἐκείνῃ ἐφαίετο I.
 D. Mar. XV. 4. 326. ταῦρος εἰκόσας ἐκείνῃ ib. 2. 324.
 & 325. ταῦρος τε καὶ αἰγῶν I. Tim. 9. 117.
 ταφῇ. τὸ ἐκείνῃ ταφῇ I. Tim. 6. 113.
 ταρῶν I. Vit. Aucr. 9. 548. ταρῶν ἐμψυχος I. D. Mort.
 VI. 2. 347.
 ταρῶν. ταρῶν. ἄκρα κύρυμνος II. Jup. Trag. 31. 677.
 ταρῶν I. Cont. 23. 523.
 ταρῶν II. Q. Hilt. 56. 65.
 ταρῶν. τᾶν τῶν I. Tim. 2. 100.
 ταρῶν I. Pitt. 29. 598. ἐπειδὴ ταρῶν simulatque, I.
 D. Mort. VII. 1. 357.
 ταῦς. βασιλεὺς ἐπὶ χρυσοῦ θρόνῳ σικτός, οἷον ταῦς I. Nigr.
 13. 52.
 τε. ὑποὶ τε ῥαγδῶν — ἀμφὶ τε ὕδατος, ἀμφὶ τε ἀγῶν
 ἢ γραφῇ I. Tim. 3. 105. αὐτὸν τε II. Tox. 30. 539.
 Τειριστίας II. Salt. 57. 299.
 τεῖχος τριπλὸν I. Cont. 9. 501. προσδύειν τοῖς ὀφθαλμοῖς
 τεῖχον II. Salt. 76. 308.
 τεκμαίρομαι. ὅσον τεκμαίρομαι I. Herm. 1. 739. τεκμαί-
 ρεσθαι δὲ καλῶς II. Alex. 5. 212.
 τέκτων I. Somn. 12. 18.
 τέλειον. τελείον θεῶν II. Jup. Trag. 18. 662.
 Τελισίδια II. Amor. 30. 430.
 τέλισμα II. Jup. Trag. 11. 653.
 τέλειον frustra Olear. pro τυμπαίσιμα. vid. ad I. Somn.
 12. 17.
 τελεσφόρος I. Prom. 5. 30.

τριμύσιοι I. Vit. Aucr. 6. 547.
 τριμύσιον II. Dem. 48. 390.
 τριμύσιον ἔχων πολύθυρον I. D. Mort. I. 2. 332.
 τρίγωνος ἐντελής I. Vit. Aucr. 4. 542. & 543. τρίγωνος τρι-
 πλῶν I. pro Lapf. 5. 729.
 τριεπίρ I. Somn. 17. 21.
 τριηκοσίων ὄργυρων III. Dea Syr. 28. 474.
 τριήρεις καλαφλάς III. Hipp. 2. 67.
 τρικκη II. Alex. 11. 218.
 τρικυμῖα I. Merc. Cond. 2. 653.
 τριόδ I. D. Mort. I. 1. 330.
 Τριπόλεμον I. Prom. 1. 24.
 τρισόβι I. ὡς τρισόβιοι κίνοι βροτῶν οἱ ταῦτα διερχθέντες
 τέλη Μολισσ' ἐς ἄδ' τοῖς δὲ ἡ μόνοις ἐκεῖ Ζῆν ἐστὶ, τοῖς
 δ' ἄλλοις πάντ' ἐκεῖ κακὰ. I. Nigr. 1. 39.
 τρίτ I. τι-τω I. D. Mort. XIII. 3. 392. τρίτη II. Salt.
 26. 283. & 284. III. Pseudol. 7. 169. τρίτον τι ἀγαθόν
 II. Euph. 3. 353. καὶ τὸ τρίτον II. Q. Hist. 31. 42.
 Τρίτων. ὁ Τριτώνης I. D. Mar. X. 2. 315. Τρίτωνες III.
 Epigr. OmiH. 688.
 τριτομηνόμητες II. 1. Ver. Hist. 35. 98.
 Τριφάκης ἢ Κωμικῶν εἰς III. Fug. 32. 383.
 τριφάλοιοι μυκτῆς II. Bis Acc. 12. 805.
 Τριῖα. τὸν τε βασιλεία ἢ ἐπὶ τὴν Τροίαν III. Ner. 2. 637.
 Τρεῖς. κατὰ τὸ αὐτὸν τοῦτον τρόπον II. Tyr. 12. 151. ἄλ-
 λη τῶ τρόπῳ ib. 11. 148. ταυτοὶ ἢ τρόπον I. Jud. Voc.
 11. 96.
 τροπῶν I. Cat. 1. 621.
 τροπῶν I. D. Mort. IV. 1. 340.
 τροχός I. D. Deor. VI. 5. 219.
 τροχίλοι I. Tim. 54. 170.
 τροχάων. τὴν τεύρησιν II. Bis Acc. 35. 835.
 τροφαλὶς II. Lex. 13. 336. vel potius 340.
 τροφῶν. τροφῶν μόνος I. Tim. 43. 155.
 τροφή. τροφὴ καθεύδου II. Amor. 3. 400.
 Τρωάς. ἐν τῇ Τρωάδι I. D. Mar. IX. 1. 311.
 τρώας. παρὰ τρωσὶ I. D. Mort. XXIX. 2. 449.
 τρωτός ἐστιν III. Calumn. 15. 145.
 τυγχάνω. τοῖς τιχοῦσι I. Pisc. 17. 588. ἢ τὴν τυχοῦσαν II.
 Icar. 16. 771. τοῖς μηδὲ ποῦτε τυγχάνουσιν I. Nigr. 21.
 59. φύσις εὐτόχων τε ἢ μαμαμονικῆς ἢ φιλοπόνη τυ-
 χῶν, I. Somn. 2. 5. φύσις τε δεικνύς τετυχῶς ib.
 τύλ I. τῶν ἀνάπλων I. Somn. 6. 9.
 τυλῶν. ὡσεὶ τισμακέλα τετυλῶν ἵνδοι χεῖρας I. Somn.
 6. 9.
 τύμβος. Solan. pro ἐκατόμβῳ vult legi τύμβος optime
 meo iudicio I. Cont. 24. 524.
 τύμπανον I. D. Deor. XII. 1. 234. τοὺς ἐν τυμπάνῳ I.
 Cat. 6. 627. τύμπανα ἐπαυαγέτω III. Bacch. 4. 78.
 Τυνδαρίς. Τυνδαρίς II. Salt. 45. 295.
 τύπτω I. Nigr. 27. 67.
 τυραννέα. τυραννοῦμενοι tyrannide vexati II. Tyr. 5. 144.
 τυραννικός III. Calumn. 13. 143.
 τυραννὶς I. Tim. 52. 169.
 τυραννῶ I. Catap. 1. 620.
 τύρβη I. Jud. Voc. 7. 90.
 τυρσίς. κατὰ τύρσιν II. Alex. 11. 219.
 τυρὸς ἐν Γυθίῳ III. D. Meret. XIV. 320. τυρὸς ἐστὶν κά-
 δον II. Afin. 37. 605.
 τυφλός I. Herm. 19. 757. ἢ τυφλὸς μόνον I. Tim. 20. 130.
 ἢ δὲ τυφλὸς ἢ II. 2. Ver. Hist. 20. 118. μῆλλον δὲ τυ-
 φλοῖς III. Calumn. 1. 126.

τυφλῶν. ἐπὶ τὸ σῶμα ἐστὶ τὸ τυφλὸν τὴν ψυχὴν, ἀλλ' ἢ
 τυφλῶν. I. Prom. 7. 35.
 τυφλῶν. τυφλῶν, ὁ ἐπιρμύνων καὶ ἀλάζων, ἔξω φρενῶν
 I. Nigr. 1. 40.
 τύχη. τὴν τύχην ἀντὶ τῆς θεοῦ ἢ δαίμονος — τῇ τύχῃ λογι-
 σία — τῇ τύχῃ πάλιν I. Nigr. 20. 58. τύχη τῇ ἀνα-
 σῇ II. Alex. 14. 222.
 Τάμυρις I. Cont. 13. 508. Τάμυρις ἐκνήθη ἐστὶ I. Somn. 9.
 12.

Υ.

Υάλλω. ὑάλλω παλαιῶν II. de Luft. 21. 932. & 933.
 ὑέριζω. ἐς ἐμὴν τὴν μητέρα ὑερίζεις I. D. Deor. XII. 1. 232.
 ὑέρις. ταῦτα ἐχ' ὑέρις; I. D. Mort. II. 2. 337.
 ὑέρις I. τούτων ἀπάντων ἢ ὑέρις ὅταλον μακρῶν I. Prom. 5.
 31. ὑέρις ὅταλον J. Br. placet ὑέρις ὅταλον ib.
 ὑγία I. Merc. Cond. 6. 660. I. pro Lapf. 15. 737. τῇ ἢ
 ὑγίας ὁνόματι ib. 13. 736.
 ὑγία I. pro Lapf. 6. 733.
 ὑγιαίνω I. Sacr. 2. 527. I. pro Lapf. 5. 730. ib. 1. 725.
 ὑγρός. ὑγρὸς ἐν ἀγκάλαις II. Jup. Trag. 41. 689.
 ὑδρῖομαι I. D. Mar. VI. 1. 302.
 ὕδωρ ἐγγχεῖται II. Abd. 8. 166. δὲ ὕδατος ἢ μυκήσεται
 III. Hipp. 8. 74. ὕδατος II. Jup. Trag. 42. 691. τὸ ὕδωρ
 ἐκχέας III. de Electr. 6. 91. ὕδωρ πίτων III. Dem. Enc.
 15. 502. πρὸς ὕδωρ γράφειν ib. 503. πρὸς ὕδωρ μεμειρη-
 μένος I. Merc. Cond. 35. 694. ὕδασι ψυχροῖς χρεῖματι-
 ν I. III. Dea Syr. 55. 488.
 ὑσός. ὑσός τε βαλδαῖος I. Tim. 3. 105.
 ὑὸς I. D. Deor. V. 4. 214. I. Scyth. 11. 871. ἢ ἐμὸν υἱόν
 I. D. Mar. XI. 2. 318. τίνος υἱόν ὄντα I. Somn. 12. 16.
 υἱὸν ἐν ἡλικίᾳ II. Tyr. 17. 154. υἱὸν πειθεῖν II. Dem.
 25. 385.
 ὑμῆτερος I. Herm. 15. 754. ὑμῆτερος al. ὑμῆτερος I. Prom.
 19. 202. ὑμῆτερος al. ὑμῆτερος II. Bis Acc. 20. 816. τὰ
 καὶ ὑμῆτερος III. Nav. 19. 260.
 ὕμνητος I. Jud. Voc. 8. 93.
 ὑπακούω. ὑπακούομαι II. Afin. 4. 572.
 Hypallagen in ὑπὸς ὄλεθρον v. III. Tragop. p. 652.
 ὕπαρχος. ὁ Μηδίας ὑπάρχος I. D. Mort. XXVII. 2. 438.
 ὑπάρχω I. Herm. 68. 810. ὑπάρχοις. βία ὑπαρχόντων ἢ
 ἀρπαγῇ I. Jud. Voc. 1. 82.
 ὑπὲρ Πολέμωνος II. Bis Acc. 13. 807. ὑπὲρ τῆς πλεονε-
 χίας I. Merc. Cond. 14. 670. ὑπὲρ τῆς στρατίας III. Bacch. 1.
 74. ὑπὲρ ἀνθρώπων I. Vit. Aucr. 2. 541. ὑπὲρ τῆς ἀκρίβειας
 III. Nav. 43. 276. ὑπὲρ τὴν τῆς θεοπραξίας ἐλπίδα II. Dem.
 10. 379. ὑπὲρ ἀλλήλων II. Amor. 47. 451. ὑπὲρ αὐτῶν
 II. Gall. 18. 729. ὑπὲρ αὐτοῦ τοῦ προτάφους II. Amor.
 54. 457.
 ὕψος I. D. Mort. IV. 1. 342.
 ὑπεραντλῖω. ὑπεραντλούμενοι τῇ ἄλμῳ I. Merc. Cond. 2.
 653.
 ὑπεραντλῶ. ἀνωθεν ἐπιχυθείσης τῆς θαλάσσης ἢ καὶς γινομένη-
 νη — μὴ τὸ σκάφος ὑπεραντλῶν γίνηται — ὀλκάδ I. υπε-
 ἀντλῆς γινομένης — ὁρᾶς ἢ ὡς ὑπεραντλῶ ἐστὶ I. Tim.
 4. 108. multa similia ib. 109.
 ὑπεράνω Edd. ὑπὲρ ἄνω I. Herm. 61. 801. ὑπεράνω II.
 Bis Acc. 33. 832. ὑπεράνω γινόμενον II. Dem. 3. 376.
 ὑπεραπείκας II. Lex. 25. 349.
 ὑπερβαίνειν. ὑπερβαίνειν εἰς ἃ μὴ χρῆ I. Jud. Voc. 4. 87.
 ὑπερβάλλω. ἀλλήλους ὑπερβάλλοντες alter alterum super-
 re conabatur I. D. Mort. IX. 3. 362.

Οοοοο 3

ὑπερ-

- ὑπερόλῳ. ὑπερόλῳ τάχα ἢ Κλέωνι I. Tim. 30. 143.
 ὑπέρηρος I. D. Mort. XXVII. 9. 443.
 ὑπείδῳ. ὑπείδῳ τὸ πῖπτον τῆς μετρῆς I. Tim. 1. 99. ψυ-
 χῇ ὑπερίδουσα ἢ οὕτως εἶναι φαμέν I. Somn. 13. 19.
 ὑπερέτω. ἐκείνη ὑπερετούτες I. D. Mort. XXX. 2. 451.
 ὑπερίχῳ. πρὸς τὸ ὑπέρχον II. pro Imag. 19. 498.
 ὑπερηφανεύῳ I. Nigr. 1. 40. II. Salt. 27. 284.
 ὑπερηφανῶ. ἢ προσαναγορεύσης ὑπερηφάνῳ] ἢ προσαναγορεύ-
 σεις ὑπερηφάνους I. Nigr. 17. 57.
 ὑπερμαζῶν III. Nav. 15. 258.
 ὑπερον III. Philopat. 4. 588.
 ὑπεροψία I. D. Deor. XIV. 2. 238. & 239.
 ὑπεροπνέω I. Cont. 13. 509.
 ὑπερῶν οὐκῆμα II. Alin. 45. 612. & 613.
 ὑπευθύνῳ II. Salt. 27. 285.
 ὑπέχειν γυνῆν τὴν σφαγὴν II. Phal. Pr. 5. 192.
 ὑπνέμι I. Sacr. 6. 531.
 ὑπνιότης I. Sacr. 11. 534.
 ὑπνιτῶν Pell. conjicit ὑπνιτῶν II. Icar. 10. 762.
 ὑπνιζόμεναι I. D. Mort. VII. 1. 355. & 356. ὑπνιζούμην
 III. Mort. Per. 21. 344.
 ὑπνῶ. μικρὸν δ' ὑπνῶς λειχῶν I. Somn. 17. 22. ὑπνῶ II.
 Alin. 7. 574. ὁ Ζεὺς ὥσπερ ὁ ὠρεῖ τὰ καμνῶν Ζεὺς ἐν
 τῇ μακρῇ ὑπνῶ οὐκ ὀνείσας I. Tim. 6. 110. ὑπνῶς κίους
 II. Amor. 45. 449.
 ὑπῶ II. Alin. 42. 610. ὑπῶ τῇ Διὶ I. Cont. 2. 492. ὑπῶ
 σοῦ II. Alex. 44. 250. ὑπῶ τῇ παιδὶ ἀπῶν II. Gall.
 25. 741. ὑπ' ἡδονῆς I. Herm. 76. 820. ὑπ' ἡς δὲ (id. id.)
 ῥεούσης &c. I. Nigr. 16. 54. ὑπ' Ἀμφιτρώων ex Am-
 phitryone I. D. Mort. XVI. 4. 404. ὑπ' αὐτῶ II. Salt.
 16. 277. ὑπ' ὑπὸ τὸ ψῦδῳ τῆς ἀγῶν III. Adv. Ind.
 20. 116. ὑπὸ κάποιον III. Diff. cum Hel. 2. 241. χαλ-
 κῶν ὑπὸ II. Jup. Trag. 33. 681. ὑπὸ πλεσίαν πε-
 δάζει III. D. Meret. VIII. 299. ὑπ' ὧν II. Gymn.
 20. 900. ὑπ' αὐτοῖς II. Jup. Trag. 48. 697. βακχίς
 ὑπ' ὧν III. Ocy. p. 673. λίθον ὑποβαλλομένη III.
 Ep. Sat. 5. 388. & 389.
 ὑποβόρῳ. ὑποβόρῳ γένει III. Philopat. 4. 590. ὑποβ-
 βεγμέναι I. D. Deor. XXIII. 2. 274.
 ὑπογάστῳ σῶς I. Merc. Cond. 26. 684.
 ὑπογραφομένη τὰ ὀφθαλμῶν II. Bis Acc. 31. 830. ὑπογ-
 γρμμένη II. Alex. 19. 227.
 ὑποδύχομα. II. 2. Ver. Hist. 36. 131.
 ὑποδύμα. τὰ σαφὲς ὑποδύματων I. Ncc. 17. 481.
 ὑποδύματα ἐκ λικνῶν III. D. Meret. XIV. 319.
 ὑποδύφῳ I. Tim. 7. 113.
 ὑποδυῶ. ὑποδυῶ III. Adv. Ind. 27. 122.
 ὑποθέσις. τὴν μεγίστην ὑπόθεσιν II. Jup. Trag. 32. 679. αἰ-
 τήσῃ τινος ὑπόθεσις III. Pseudol. 4. 166.
 ὑποθόρυμμι I. Prom. 4. 29.
 ὑπόθυμις ἐ ὑποθυμίνδης ἐφαίνονται παρ' Ἀιολέως ἐ Ἰωσιν, ἐς
 πρὶ τὸν τραχὺν ἀετὶ εἴνεται I. Nigr. 32. 75.
 ὑποκρίομαι. μὴ ἐ συντρέψῃ πᾶσι πρὸς τὴν ἡρώα ὃν ὑποκρί-
 νομαι I. Nigr. 9. 49. Οἰνομῶν κακῶς ὑποκρινόμενος ἐπὶ
 τριψῆς ib. 11. 50. ὑποκρινόμενος προσώπῳ III. Calumn.
 24. 154. & 155.
 ὑποκριτής I. Somn. 17. 22. τοῖς ὑποκριταῖς ἐκείνοις ὅμοιῳ
 I. Nigr. 8. 47. ἐδοξέν μοι ὀργιθῆναι αὐτῷ, ὥσπερ ποιη-
 τῆς ὑποκριτῆ κακῶς ἀφ' ἑαυτοῦ τὰ ἐαυτοῦ ποιήματα —
 ὥσπερ τραγωδίας λαμπρὸν ὑποκριτὴν, &c. ib.
 ὑποκρούω. ὑποκρούω III. Conv. 12. 426.
 ὑποκρύπτω. ὑποκρύπτω II. Amor. 15. 414.

ὑπολαμβάνω I. Nigr. 23. 61. ὑπολαβῶς rectius legatur
 ὑπολαβοῖς Solan. ib. 19. 57.
 ὑπομῖναι. πάντα εἴκα τοῦτον ὑπομῖναι I. Ncc. 5. 462.
 ὑπομῖναι. ὑπομῖναι αὐτὸν τ' ἐν ῥάμῳ τρυφῆς I.
 Nigr. 19. 57. ὑπομῖναι αὐτὸν II. Abd. 32. 186.
 ὑπομῖναι II. Alex. 27. 236.
 ὑπομῖναι III. Calumn. 21. 152.
 ὑπομῖναι. ὑπομῖναι I. Tim. 22. 132. I. Scyth. 3. 863.
 ὑπομῖναι. ὑπομῖναι I. D. Mort. IX. 4. 363.
 ὑπομῖναι III. Ner. 8. 641.
 ὑπομῖναι. διακρίναι τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑπομῖναι I. Somn. 4. 7.
 ὑπομῖναι I. D. Deor. VII. 4. 224.
 ὑπομῖναι. ὑπομῖναι I. D. Abd. 3. 161.
 ὑπομῖναι I. Tim. 5. 109. τὰ δὲ ὑπομῖναι I. Somn.
 9. 13.
 ὑπομῖναι I. D. Mort. IX. 2. 361.
 ὑπομῖναι II. Salt. 16. 277.
 ὑπομῖναι. τι τοῦτο; ὑπομῖναι I. Tim. 20. 129.
 ὑπομῖναι. κατὰ τὴν ὑπόθεσιν II. Par. 27. 856.
 ὑπομῖναι II. Icar. 12. 765.
 ὑπομῖναι. ὑπομῖναι III. Hipp. 3. 68. τὰς μὲν ὑπομῖναι
 I. Herm. 76. 819.
 ὑπομῖναι. ὑπομῖναι II. Icar. 21. 777.
 ὑπομῖναι. ὑπομῖναι τὴν σάφην I. D. Mort. XXVII. 3. 440.
 ὑπομῖναι I. Tim. 55. 172.
 ὑπομῖναι I. Nigr. 18. 57. ὑπομῖναι ὑπομῖναι II. Tox.
 36. 544.
 ὑπομῖναι. τὰ ὑπομῖναι II. Gymn. 13. 892.
 ὑπομῖναι I. Cont. 11. 503.
 ὑπομῖναι II. Gall. 14. 724. & 725.
 ὑπομῖναι III. Macro. 16. 219.
 ὑπομῖναι I. Tim. 20. 130. τὸ ὑπομῖναι III. Calumn.
 12. 142.
 ὑπομῖναι. ὑπομῖναι τοῖς ὑπομῖναι I. Prom. 6. 33. κατὰ τοὺς ὑπομῖναι
 ὑπομῖναι I. Jud. Voc. 7. 90.
 ὑπομῖναι II. Salt. 48. 266.
 ὑπομῖναι I. D. Deor. VII. 3. 221.
 ὑπομῖναι I. Tim. 40. 150. ὑπομῖναι ib. 152.
 ὑπομῖναι I. D. Deor. XIX. 1. 250.
 ὑπομῖναι. ὑπομῖναι πᾶσι δαστομοῖς III. Hipp. 4. 70.

Φ.

Φαδρῶν. ἀπὸ Φαδρῶν II. Dem. 12. 380.
 Φάγω. φαγόντα II. Gall. 4. 710.
 Φαίαν I. Tim. 4. 108.
 Φαίαν I. Nigr. 34. 77.
 Φαίαν II. Salt. 2. 266.
 Φαίαν. φαίαν I. Pisc. 8. 576. οἱ μὲν αὖ ἐν ἀνθρώπῳ
 πρᾶχθέντα πονηρὰ φαίαν I. Prom. 1. 24. ἐφαίαντο ἐν
 I. S. yth. 2. 861. εἰ ἡμῖν ὁ Ζεὺς δὲ ὁμῶς φαίαν ἰθὺς φα-
 ῖναι I. Somn. 8. 11. χρὴ ταῦτα φαίαν I. Prom. 1.
 24. ἔλεγε αὐτὸν ἀμειλίῳ, ὡς μὴ ὁμοῖος τῷ λίθῳ φαίαν
 φαίαν I. Somn. 13. 19.
 Φαίαν. τὸ τᾶριχον ἐς τὴν φαίαν III. Ep. Sat. 23. 404.
 Φάλαγγ II. Q. Hist. 29. 40.
 Φαλαγγ I. Halc. 8. 184.
 Φάλαγγ II. Jup. Trag. 42. 690.
 Φαλλῶ II. 1. Ver. Hist. 22. 88. φαλλῶ III. Dea Syr.
 16. 462.
 Φάλαγγ. ἀνθρώποις II. Alex. 18. 225.
 Φάλαγγ I. Prom. 1. 186.

Φάλαγγ

φάρμακον — τιταμιεύω III. Dem. Enc. 49. 526. φάρμακα II. Alex. 5. 213. φάρμακα δυνουποία II. Imag. 16.

475. φάσκω I. Pisc. 37. 606. & 607.

φάσσα I. Jud. Voc. 8. 93.

φάλλω. & φάλλον συνώσεως φάλλειν II. Imag. 17. 476.

φάων I. D. Mort. IX. 2. 361. φάωνα III. D. Meret. XII. 310.

φειδίας I. Herm. 55. 796. φειδίας ἐδειξε τὸ Δία I. Somn. 8. 11. εἰ δὲ καὶ φειδίας ἢ Πολύκλειτος γένιο ib. 7. 10. πρὸς φειδία III. de Dipf. 9. 239. v. notas.

φειδομαι. φειδῶ μη I. Cont. 5. 497.

φειδός. ἐπὶ φειδῶν καθήκον II. 2. Ver. Hist. 45. 138.

Verba in Luciano occurrentia, quae frustra in *Sterphan* no quaerantur, vide II. Imag. 22. 480. usque ad 483.

φείω. τόνδε φείω Διὶ &c. I. Tim. 35. 147. φέρει *Solan.* vult φορέσει III. Dea Syr. 10. 457. φέρε δὲ ἡδὴ I. Somn. 14. 19. σὺν ἡνέγκῃ — τοῖς ξύλοις I. Pisc. 32. 599. ἡνέκει III. Dea Syr. 16. 462. φέρον δὲ ἡνέγκῃ II. Phal. Pr. 8. 195. φέρον I. Merc. Cond. 24. 680. φέρον ἐνδοαλον II. Icar. 13. 766. φέροντες ἐπιτρέπουν I. Merc. Cond. 9. 664. εἰσποιεῖτε φέροντες αὐτοὺς I. D. Mort. VI. 3. 349.

φέρειτε ὥσπερ τὰ φορτία, οἱ μὲν ἄνθρωποι, οἱ δὲ ὑποπτηνῶν I. Nigr. 34. 76. φέρει III. Rhet. Pr. 26. 28.

σοφίας εἰκότως δόξαν ἡνέγκατο I. Somn. 10. 15.

φύγω. ἐπ' αἰτίας προσδοκίας ἐξ ἄετος φύγειν I. Somn. 12. 17. φύγων Ἀντίγονον τὸ μονόφθαλμον III. Macrob. 13. 217.

φυκτός I. Tim. 28. 141.

φνηί. ὡς φῆς I. Cont. 18. 514. φησὶ Edd. φῆσει vult *Solan.* III. Pseudol. 13. 172. φησὶν II. Jup. Conf. 6. 630. ἥς φασιν ἐκείνῳ III. Calumn. 27. 158. ὅπερ οἶμαι καὶ φασὶ I. D. Mort. XXVI. 2. 436. ἔφην II. Q. Hist. 55. 64. πρὸς δὲ τι τοῦτ' ἔφη; I. Prom. 15. 198.

τοῦτ' ἔφης ib. 2. 187. ἢ δὲ ὡς II. Lex. 2. 319. αὐτὸς ἔφα I. Nigr. 8. 47. ὡς ἔ αὐτὸς ἂν φαίης. II. Q. Hist. 15. 23.

φθάνω. σὺν ἂν φθάνω I. pro merc. Cond. 11. 720. φθάνοις III. Conv. 2. 419. σὺν ἂν φθάνω καὶ με μάντιν λέγων III. Diff. cum Hef. 8. 245. ὥς σὺν ἂν φθάνοις ἀνούμῳ I. Vit. Aucl. 26. 566. & 567. εἴγω μὴ ἔφθης I. Nigr. 6. 44.

φθειρίζω III. Ep. Sat. 26. 408.

φθείρω. φθείρω ἀπ' ἐμοῦ II. Afri. 56. 624.

φθόγγω. τόνος φθόγγον III. Ner. 6. 640.

φθόγω I. Nec. 2. 458. φθόγον τῷ Ἀρει I. D. Deor. XVII. 2. 246. & 247.

φθόνω. ἐδείξ φθόνῳ I. D. Deor. XVIII. 1. 248. ἔξω φθόνος I. Prom. 18. 201. τὸ φθόνον III. Calumn. 5. 132.

φίλη I. D. Mort. XXVII. 2. 439. φιλαίτερον III. Macrob. 12. 216.

φιλανθρωπίας προσφύρομαι II. Phal. Pr. 10. 197.

φιλανθρώπων. καὶ τὸ μῦθος &c. v. not. III. Ep. Sat. 8. 391.

φιλειδμῶν ὁ ἀνθρώπων I. Somn. 3. 6.

φιλέω. ἀπὸ τῆς φιλῶ I. Pisc. 20. 590. φιλήσας — δεξιαν I. Scr. 12. 536.

φιλήκω I. Somn. 5. 8.

φιλήμων I. pro Lapf. 6. 732.

φιλιππίδης ὁ ἡμιεοδωμένους I. pro Lapf. 3. 727.

φιλιππὺς Μίνας III. Dem. Enc. 5. 494.

φιλιτορία I. Prom. 4. 29.

φίλον I. Nigr. 5. 43.

Φιλοκλῆς I. Jud. Voc. 11. 97.

Φιλοκτῆς πούς III. Epigr. 24. 682.

φιλομασία. ἐπαναί τ' φιλομασίας I. D. Mar. VIII. 2. 309.

φιλόμυθον. τὸ προίμιον δὲ τούτῃ τὸ φιλόμυθον I. Somn. 3. 6.

φιλονεικίω. φιλονεικῆτε II. Bis Acc. 23. 821. & 822.

φιλόκειον al. φιλόκειον quod melius. II. Icar. 24. 780.

φιλόξενον III. Calumn. 14. 144. τὸ φιλόξενον III. Adv. Ind. 15. 112.

φιλόπον I. Somn. 12. 16.

φίλῳ ἢ ἀπασιν I. Somn. 9. 14. πάσαι φίλῳ III. Calumn. 24. 155. φίλῳ I. Vit. Aucl. 27. 568. II. Q. Hist. 1. 1. τὸ φίλῳ II. Tox. 16. 523. πρὸς φίλους III. Philopf. 24. 52. ὃ φίλταται Κέλσος II. Alex. 1. 206.

φιλοσοφῶ. φιλοσοφεῖν φάσκω I. Pisc. 37. 606. τὸ φιλοσοφεῖν προσποιεῖσθαι I. Nigr. 24. 63.

φιλοσοφία. φιλοσοφίας ἔ παρούσης I. Nigr. 7. 45. φιλοσοφίας εἰσὶν ἄλλες ib. 33. 76. φιλοσοφία — ἡμιληκῶς II. Salt. 2. 266. φιλοσοφίαν ἐταπείνω — τὸ ἢ βέβαιον καὶ πιστόν, καὶ ὑγίειν τοῦτο ἐγὼ φημι εἶναι τὴν ἀληθινήν φιλοσοφίαν I. Nigr. 4. 42. πρὸς φιλοσοφίαν ὁράντες II. Dem. 2. 375. I. Tim. 57. 175.

φιλόσοφος I. Tim. 7. 113. φιλόσοφος βίος — ἥθος, χῆμα I. Prom. 7. 35. φιλόσοφος ἔδω I. Vit. Aucl. 27. 568.

φιλόσοφος σιμνότης I. Prom. 7. 35. φιλόσοφος το χρῶμα II. Jup. Trüg. 1. 642. ἀπροι φιλόσοφοι μάλα πολλοὶ I. D. Mort. XX. 5. 418. φιλόσοφον, περὶ II. Par. 52. 877. ἔτοι μὲ φιλόσοφον III. Macrob. 22. 223. ἄριστον τὸ φιλόσοφον II. pro Imag. 28. 506. ἔταν ἰδὴ τις φ

φιλόσοφον τινα καλεῖσθαι περὶ τὰς αἰτίας ἔ παρούσης σιμνόντα καὶ ταπεινὸν I. Nigr. 24. 63. φιλόσοφος παρασιτία σπινθίσαντος ἐδείξ II. Par. 37. 863.

φλήναφ. λῆροι καὶ φλήναφοι I. Somn. 7. 10.

φλυκταίνη puitula, I. D. Mort. XX. 4. 416.

φοῖομαι. εἰσῆλθε δὲ με οἷον εἰς, φοῖομαι I. Prom. 2. 26.

φόδος. ὃν ἴσω κείῳ τὸ φόδον I. Jud. Voc. 2. 84. οἱ ὃν συγχέει φόδον καὶ βίος, οἱ καὶ ἀκλιδόζοντες I. Somn. 9. 13. καὶ πάντα φόδον λαοῖν II. Ocyf. p. 670.

Voces, quas frustra in *Sterphan* quaeramus, vide II. Imag. 22. 480. usque ad 483.

φονικίζω III. Pseudol. 28. 184.

φονίξ. καθάπερ οἱ φονίκες II. Icar. 1. 752.

φοιτῶ. εἰς διδασκάλους φοιτῶν I. Somn. 1. 2. εἰς τὰς διδασκαλείας φοιτῶν ib. 1. εἰς τοὺς διδασκάλους φοιτῶν ib. παρὰ τοὺς διδασκάλους φοιτῶντα ib.

φοιτητής de discipulo ad praeceptorem ventitante I. Somn. 1. 1.

φόλος. ὁ παρὰ τῷ φόλῳ Ἡρακλῆς III. Conv. 14. 428.

φονεύς III. D. Meret. XIII. 318.

φονικός. τὸ γένος τὸ τ' ὀρεκῶν φονικώτατόν ἐστι I. Somn. 2. 4.

φόνος. ἐμὸς ὁ φόνος II. Tyr. 11. 148. φόνους ἐργάζοντο II. Astr. 23. 370.

φορά. φορὰς ἀντιδῶν II. Par. 29. 859.

φορικός. ἐπὶ δὲ ὑμῖν φορτικὰ μὲν, καὶ δικανικὰ, ἀληθῆ δὲ I. Somn. 17. 21.

φορτίον μείζον ἐπιθεῖναι τῷ ἀκολούθῳ ἢ δύναται φέειν I. Nigr. 28. 68.

Futurum indicativi pro aoristo imperativi in ἐπιμένει v. III. Ep. Sat. 4. 386. & 387. Futurum i. circumflexum Attice in ἀποπλευσούμαι vide II. Nav. 15. 218.

φρῶ-

φρατρία I. Herm. 24. 762.
 φρενής. ὡς ἂν φρενής III. Calumn. 3. 128.
 φροῖμιον II. Q. Hift. 14. 20.
 φρονίμι. ὅ, τι φροναίν II. Amor. 50. 453.
 φρόνησις I. Halc. 6. 182.
 φροντίς. ὑπὸ ταῖς αὐταῖς φροντίσιν I. D. Mort. VI. 5. 355.
 ἢ φροντίς ἱπποκλείδῃ I. pro merc. Cond. 15. 724. III.
 Philopat. 29. 618. αἱ ἐπὶ μένους φροντίδες II. Bis Acc.
 2. 794.
 φροντιστής I. Prom. 6. 32. ἄρα σὺ ὦ Σώκρατες ἢ φροντιστής
 ἐπικαλούμενος ib.
 φύλαγμα I. Catap. 26. 647.
 φύργι. ἢ φύργις I. Harm. 1. 850. Φρυγία κατ' ἔρεα
 Τρωάδα III. Tragop. p. 646.
 φύρη I. Catap. 22. 643.
 φυγή. ἐν φυγῇ ἂν I. D. Mort. XII. 6. 387.
 φύκη III. Epigr. Omiff. 688. ὑπεφαίνετο δὲ τι καὶ ψιμύ-
 θιον καὶ φύκος I. Pile. 12. 580.
 φυλάκει I. D. Mort. XXIII. 1. 426.
 φυλάσσω I. Jud. Voc. 2. 83. φυλάττειν δὲ ἐπὶ τὰς ἡμετέρας
 &c. III. Dea Syr. 52. 487. φυλάττει μοι II. Afim. 4.
 572.
 φυλῆτης. φυλῆται δὲ καὶ φράτορες I. Tim. 43. 155. εἰς τοὺς
 φυλῆτας II. Bis Acc. 27. 825.
 φύλη I. Tim. 49. 162.
 φύλλον I. Cont. 19. 516. ἢ προσηγορίας ἐν φύλλοις ἐπιγέ-
 γραπταὶ τὰ προοίμια I. Somn. 3. 6. μαλ' ἄλλης φύλλοις
 III. Adv. Ind. 3. 101.
 φύλοι I. Nigr. 16. 55.
 φύσας. ἐφύσα τότε I. Nec. 12. 473.
 φύσις δέξαι I. Somn. 2. 5. μή φύσει v. not. III. Ner. 6.
 640. τούτων μὲν φύσει ἄνδρός ἐσμεν κύριοι I. Nigr. 26.
 66. πρὸς τὰ φύσει καλὰ ζῇ ib. 14. 54. τὰ πρῶτα κα-
 τὰ φύσιν I. Vit. Auc. 23. 563.
 φύω. ἐφύη v. notas III. Tragop. p. 653.
 φωνή II. Q. Hift. 43. 56. I. Nigr. 30. 69. μόνος ἢ φωνῆς
 ὑπεβυθισεν παρέχων αὐτὸν II. Salt. 27. 284. ἀποτρίβει φω-
 νή I. Nigr. 21. 59. μεγάλη τῇ φωνῇ I. Tim. 9. 117.
 μόνῃ τῇ φωνῇ ἀγαθῇ I. D. Mort. XII. 3. 385. τὴν Ἑλ-
 λάδα φωνῇ ib. 2. 381.
 φῶς. ἔτε εἰς τὸ φῶς προάγουσας I. Tim. 15. 126. ζῶντα
 ὁρᾷ τὸ φῶς ib. D. Mort. XXVI. 1. 434.
 φῶς vir οἱ πάσαι φῶτες I. Somn. 15. 20.
 φασγάνος II. Lex. 2. 320.

X.

χαῖνω. κεχρηγότες I. Somn. 12. 16.
 χαίρει φῶν. ὅτε χαίρει φῶν III. Rhet. Pr. 13. 13.
 χαίρω. ὡς ἔτι χαίρεισσι III. Tragop. p. 660. χαῖρε I.
 Nec. 1. 455. χαίρετ' ἐγὼ δ' ὕμνιν &c. I. pro Lapi.
 2. 726. χαίρειν κελεύειν ib. 1. 725. τὸ μὲν χαίρειν κελεύει
 ib. 4. 728.
 χαίρωνται. παρὶ μὲν χαίρωνται III. Dem. Enc. 38. 519.
 χαλδοῦ. Χαλδοῦναι πωλεῖς I. D. Mort. XI. 1. 376.
 χαλεπός I. Prom. 9. 192. ἔδην χαλεπὸν I. D. Mort.
 XXVIII. 2. 446. ἐν τοῖς χαλεπώτατα διήγον I. Somn.
 2. 3.
 χαλεπῶς ἔχοντα I. Nec. 14. 476.
 χαλκίον ἔδον vide not. III. Epigr. Omiff. 692.
 χαλκός. χαλκοῦ II. 1. Ver. Hift. 7. 75.
 χαλκοῦς. χαλκοῦ II. Gymn. 27. 909.
 χαλκῶδα II. Alex. 9. 216.
 χαλκοῦργος II. Jup. Trag. 33. 681.
 χαμαί I. Herm. 5. 744.
 χαμαυδιδάσκαλος. εἰς χαμαυδιδάσκαλον φοιτῶντα I.
 Somn. 1. 2.
 χαραδρός. χαραδρῶς τὸν ἄνδρα Διόξην I. Somn. 9. 13.
 χαρακτήρ II. Amor. 38. 440. φιλόσοφος χαρακτήρ λέγου
 I. Prom. 7. 35.
 χαρίδην III. Char. 1. 619.
 χαρίεις II. Q. Hift. 16. 24. & 25. ἢ μὴ χαρίεις φαίνεται
 I. Prom. 3. 28. χαρίεις πολιτικῶν, III. Mort. Per. 39.
 359. & 360. χαρίεις honestos, II. Jup. Trag. 48. 696.
 χαρίζομαι. χαρισάμενος al. χαρισάμενος I. D. Mar. IX.
 1. 312.
 χάρις πλεῖστη I. Tim. 36. 148. πρὸς χάριν III. Conn. 26.
 437.
 χάριτες. ἁρμασιν ἐν Χαρίτων φορηταῖς I. Somn. 15. 20. ὁ
 πῶσαι Χαρίεις II. Imag. 9. 467. Χάρισι δὲ II. Lex.
 23. 348.
 χαριδής I. D. Mort. XX. 6. 419.
 χαρὶν & χάροπ. aliaque similia I. D. Mort. XXV. 1.
 432.
 χάσμα μέγα ἐγένετο III. Dea Syr. 13. 459. τὴν χάσμου-
 τῶ II. de Luc. 2. 922.
 χεῖλος I. Merc. Cond. 20. 675. ταῖς χεῖλιν τὴν πειθῶ
 II. Demon. 10. 379. πειθῶ τις ἐπικαλεῖται ἐπὶ ταῖς χεῖλα-
 σιν I. Nigr. 7. 46.
 χεῖμενός διερῶ I. Somn. 17. 21.
 χεῖμων. μέσος χεῖμων I. Nigr. 31. 73. κατὰ χεῖμῶνα
 μέσος Διόφρωνος ταῖς ἐνδοῖς I. Halc. 2. 179.
 χεῖρ. τὰ χεῖρα I. Somn. 6. 9. τὴν χεῖρα ἐπιστάσει καὶ I.
 Scyth. 11. 872. τὰν χεῖρῶν II. pro Imag. 9. 488. χε-
 ρῶν ἀναξ. vid. χεῖραναξ. ἐν ταῖς χεῖρσιν τὸν ἄνδρα ἔχοντα I.
 Somn. 6. 9. ἐν χεῖρσιν — χεῖρσιν Διόφρωνος ἔχοντα —
 ἔχων βιβλίον μὲν χεῖρας I. Nigr. 2. 40. ὑπάρχον αὐτῷ
 τὴν χεῖρα non idem quod αἶρει τὴν χεῖρα neque quod
 ἔχων ἔχοντα λέγειν sed tutari, imminentiis mala averti-
 tere, quod multis probatur contra Cuperum & Gro-
 nov. ad I. Tim. 10. 118. & 119. ταῖς χεῖρσιν II. Salt.
 63. 302. τὰς χεῖρας ὀρέγοντα III. Calumn. 5. 131. εἰς
 χεῖρας ἰλθεῖν II. Gymn. 25. 907.
 χεῖροσφο. ἂν χεῖροσφο III. Rhet. Pr. 17. 18.
 χεῖρομαχίρον I. Merc. Cond. 15. 671.
 χεῖρονομία II. Salt. 78. 309.
 χεῖραναξ I. Somn. 9. 14. χεῖρῶν ἀναξ μύσας ταῖς χεῖρσιν
 διαποζῶν ib.
 χεῖλιδων ὀρθρογόνῃ I. Nigr. 9. 49.
 χελώνη. καὶ χελώνη II. Jup. Trag. 30. 677. χελώνης II.
 Jup. Conf. 14. 637. ἀπὸ χελώνης II. Afim. 53. 621.
 χερρίνησος I. D. Mar. IX. 1. 311.
 χηρίσκος III. Nav. 5. 251.
 χίρα. χήρας τινος III. Mort. Per. 12. 334. & 335.
 χιτών. χιτῶνα v. notam III. Cyn. 1. 538.
 χιτώνιοι πινάρον & χιτῶνα δολοπρεπῆς I. Somn. 8. 11.
 χιτωνίσκος II. Amor. 44. 447.
 χλαμύς. μαλακῆς χλαμύδος I. Tim. 38. 150. ἐχόμενος
 ἢ χλαμύδος ib. 30. 143. ὑπὸ μιᾷ χλαμύδι II. Amor.
 49. 452.
 χλευασμός I. Prom. 1. 24.
 χλοάσσης. τὸ τῇ χλοάσσει ὕδωρ I. Nec. 7. 465.
 χοίριν περὶ ταῖς κήμαις II. Q. Hift. 23. 31.
 χορδή. ἐπὶ τῇ χορδῇ I. D. Deor. VII. 4. 224.

χρῶν pro χρῶν I. Nigr. 16. 54.
 χρῶμαι. ἰδῆτι δι' μαλακῆς ἰχρῆτο I. Somn. 8. 11. ὁ πρὸς
 ὀλίγον ἰχρῆσαντο I. Nec. 16. 479. πατρώας τέχνης χρῶ-
 σαι τῇ λατυπικῇ I. Somn. 12. 18. πρὸ τῆς πραγμάτων
 χρῶς τῷ βασιλεῦς I. Prom. 2. 26. συμβιωταῖς χρῶμαι
 I. Nigr. 18. 57. χρῶμους fed requiritur accusat.
 II. Tyr. 11. 148. χρῶμους II. Astr. 29. 372. φύσει
 πρὸς πάντα διέξω χρῶσάμενος I. Somn. 2. 5.
 χρέον. τὰ χρέα πληθυνθῆσαι III. Philopat. 21. 608. τὰ
 χρέα τοῖς δανισταῖς ἀποδώσει ib. 20. 607.
 χρεῶ I. Nec. 1. 457.
 χρέμα παρήν I. Herod. 5. 834. πάνσοφον τὸ χρέμα I.
 Tim. 55. 172. δυσεύρηον ἔτα χρέμα ib. 24. 138.
 χρηματίζω. ἐχρηματίζω αὐτῶ II. Tox. 44. 551.
 χρηματισμός. δίκας λέγειν ἐ χρηματίζω τὴν ἐπιμίσθιον
 τούτου χρηματίζω. I. Prom. 1. 25.
 χρεῖμαι. ἰχρῶν ἢ οὐ σοὶ III. Epigr. 22. 680.
 χρεῖναι — εἶναι III. Philopf. 7. 36.
 χρίσιμι I. Sacr. 7. 532. τὸ χρίσιμον δ I. D. Mort.
 XIV. 5. 398. ὁ μὴ χρίσιμον πάντας II. Jup. Trag.
 47. 694. ἄλλω χρίσιμον II. Par. 1. 837. χρίσιμωτα-
 τη III. Diff. cum Hef. 6. 244. & 245.
 χρῆσις I. Nigr. 26. 66.
 χρησμός. τὸ χρῶμα II. Alex. 36. 243.
 χρηστός I. D. Deor. VI. 1. 217. χρηστός ὦν I. Tim. 55.
 172. ἔνθα ὁ μὲν χρηστός III. Calumn. 10. 139. χρηστὸν δὲ
 γματι II. Alex. 55. 559.
 χρῆστος. χρηστότατι II. Jup. Conf. 7. 631.
 χρισιανός II. Alex. 25. 232. ib. 38. 244. & 245.
 χρῶα. τέλειμα μέρη τῆς χρῶας I. Merc. Conf. 42. 703.
 χρόνῳ I. D. Deor. I. 1. 204. χρόνος II. Jup. Conf. 8.
 633. χρόνος ὕστερον II. Gall. 17. 727. ὦν τὰ μὲν σώματα
 διέλυσεν ὁ χρόνῳ I. Nigr. 18. 57. τὸ αἰεὶ χρόνον I. pro
 merc. Conf. 12. 721. χρόνῳ, ἐπ' αὐτὸν &c. II. Tyr.
 18. 155.
 χρῶς, & χρῶς, cutis. ὃν χρῶς κυρίας I. Herm. 18. 756.
 χρυσάμπυξ. χρυσαμπύκων εἰς διφρον Μοισῶν ἑοαῖνον I.
 Somn. 15. 20.
 χρυσεῖν. χρυσοῦν ἀπιδείξαν &c. I. Nec. 4. 460.
 χρυσοῦς ὅλον τὸ διέξω ἡμίτομον II. 2. Ver. Hift. 21. 119.
 χρυσοῦς ἀναστῆσαι ἐκίψων III. Mort. Per. 27. 350.
 χρυσοῦν ἀναστῆσαι I. Tim. 51. 164. χρυσία κρητῆς III.
 Dem. Enc. 11. 499.
 χρυσὸν ἀποσπῶμενον I. Pifc. 14. 585. χρυσίῳ &c. vide
 notam III. Dem. Enc. 33. 515.
 χρύσιπτον I. Herm. 86. 830.
 χρυσίς velitis auro contexta, I. Nigr. 11. 50. calceus au-
 ratus. I. D. Deor. II. 2. 207.
 χρυσοποιός aurifex I. Cont. 12. 506.
 χρυσός. εἴη δὲ ἔμοι γε μήτε χρυσὸς οὐ δόμοις I. Nigr. 23.
 61. χρυσὸν καὶ ἐλάφαντον ξυνηργασμένῳ II. Gall. 24.
 738, & 739. γινέσθω χρυσὸν I. Tim. 41. 154. ἔδειξε πο-
 λὺν ἔργον χρυσὸν I. D. Mar. VIII. 2. 309. ὦ χρυσέ I.
 Tim. 41. 153. II. Gall. 14. 725.
 χρυσοφαίνειν III. Herc. 8. 86.
 χρυσόχειρ. χρυσόχειρες I. Tim. 20. 130.
 χρῶμα I. Merc. Conf. 10. 666.
 χρῶς. τῷ κρατὶ τὸ μῦρον II. Afm. 51. 619. Conf. χρῶς.
 χύτρα. χύτρας ληιδῶντες III. Adv. Ind. 23. 119.
 χυτρεῖς I. Prom. 1. 24.
 χυλὸς ὦν I. Tim. 20. 130.
 χῶμα. ὡς συ χῶμαν ἔχης II. Gall. 11. 718.
 Τ. Μ. III.

χαρίω, ὅπως μὲ ταῦτα χαρίσει ἄλλων I. D. Deor. XX.
 15. 266.
 χαρίον. ἕξ ἑτάρῃ χαρίων 8xc. II. Afm. 31. 600.
 χαρίον κηδεύουσας II. Amor. 10. 407.

✱

ψευδαλλεῖανδρῶ III. Adv. Ind. 20. 116.
 ψευδης — ἀκηκοας ἔργων v. not. III. Ocypr. p. 670.
 ψευδολογίης III. Pseudol. 1. 161.
 ψεύδομαι. μηδαιμοῦ τ' πραγμάτων ψευδῆσαι I. Somn.
 10. 15.
 ψεύδῶ. ψ. ψεύδῶ I. Herm. 74. 816.
 ψευδοσοφίης III. Soloeic. 1. 52.
 ψευδοφίλιππῶ III. Adv. Ind. 20. 116.
 ψήφισμα I. Tim. 49. 161. ταυτί μ' εἴ σοι τὸ ψήφισμα
 ib. 52. 168.
 ψηφοφοροῦντες ἦσαν II. Eun. 2. 351.
 ψυμβίον I. Pisc. 12. 580.
 ψυττόποις II. 1. Ver' Hist. 35. 99.
 ψόφοι III. D. Meret. XV. 324.
 ψύλλα. ψυλλῶν πηδημαία — ἀνθρώτ' ἄρτι Σαμφῶντα Σα-
 κράτης ψύλλα ὁπόσους ἄλλοιτο τοὺς αὐτῆς πόδας ἐπί-
 σους ψύλλα τοὺς αὐτῆς πόδας ἄλλοιτο — ψυλλῶν πηδη-
 μαία καλαμωνκάμμος I. Prom. 6. 34.
 ψύλλιος III. Trögop. p. 653.
 ψύτταν III. Ep. Sat. 35. 415.
 ψυχασμῶν I. D. Deor. XXIV. 1. 276.
 ψυχή. ψυχῆς ὑποκλυζομένης I. Nigr. 16. 55. τ' ψυχῆς v.
 not. III. Dem. Enc. 46. 524. & 525. ψυχῆς κάβασιον
 ταμινοεᾶς I. Nigr. 27. 67. διὰ ψυχῆς ἔχων III. Adv.
 Ind. 27. 122. & 123. κάλλιπον δὲ πᾶσιν κτήμασιν
 τὰς ψυχὰς συγκατέκομιθε I. Nigr. 10. 49.
 ψυχρολογία I. D. Mort. XVI. 5. 405. ψυχρολογία ἔσθῃ
 I. Somn. 17. 22.
 ψυχρὸς I. Tim. 43. 155.

 $\Omega.$

ῥῥδλ. πολυώνυμον ὡδὴ III. Philopat. 27. 616. ὥδ' τις ῥῥδλ.
 πῶρεσις III. Electr. 6. 90.
 ὡδῖκος I. Tim. 47. 161.
 ὡδῖνα δὲ κ' ἔταν πῶρε τινας εἴξεπαιῖ I. Nigr. 6. 44. ὡδῖτου-
 σαν II. Gall. 19. 732.
 ὡδῖσμος I. Nigr. 29. 68.
 ὡκείαι χῆριτες III. Epigr. 7. 676.
 ὡλένη. τας ὡλέας λινκας &c. I. D. Deor. XX. 10. 261.
 ὡμους v. not. III. Tragop. p. 648.
 ὡμότης. καὶ ηἰγ' οὖν πολλὰν τῖνα ὡμότητα I. Somn. 4. 7.
 ὡν pro ὧν II. Afr. 3. 361.
 ὡν' ῥ' ὅμως III. Adv. Ind. 25. 121.
 ὡνιῶ ἀρετή I. Nigr. 25. 64.
 ὡόν. ἔκ τε ὡόν I. Halc. 7. 182. ὡόν ἐν καθαροσίῳ I. D.
 Mort. I. 331.
 ὡρεα. ὡρεα δὲ σοι recte mutatum in ὄρεα &c. I. D. Mort.
 XXV. 1. 432. sed ὡρεα σοι καὶ τᾶλλα bene habebat I.
 D. Deor. XX. 11. 263. τὴν ὡραν ἥπειν ἐκέλευε II. Gall.
 7. 713. ὡρῶν III. Hipp. 8. 74. ὡρεα — μὴ ὡρεασιν ἄρα
 κοιμῶν II. Sult. 5. 270. & 271. μὴ ὡρεασιν κοιτο male
 percat. I. D. Deor. VI. 4. 218. & 219.
 ὡρεα. ζῖν II. Par. 43. 868. v. notam F. G. G.
 ὡρεα. ὡ I. Nigr. 16. 54.

Р р р р р

Ωρίων

850 INDEX NOTARUM AD LUCIANUM.

Ἡρώων φέρει τὴν Κηδωνίαν III. de Domo 28. 206.

Ἡρώων II. Gall. 18. 728.

ὡς πρὸς ἐμὲ — ὡς ἔθεν ἀρα ἥτε ὡς πρὸς τὴν Τίμωναν, τυφλὸς ὁ Λυγκεύς ἐκείνος ὡς πρὸς ἐμὲ — καὶ τοῦτο ὀλίγον ὡς πρὸς ἀριστερὸς ὡς κριτοῖν — παῖδας εὖ ἰδοὶ οὐδὲν ἀπαλίας ὡς πρὸς σε, & similia largam copiam vid. ad I. Tim. 15. 125. ὡς ἀκριβῶς I. Herm. 56. 796. εἰδὼτα ὡς ib. 35. 777. ὡς σέμνος I. Nigr. 1. 38. ὡς τις ἢ γένους — ἔχει I. Tox. 44. 552. ὡς δὲ τί τοῦτο; I. Nec. 8. 467. καὶ

ἐξυτάτῃ ὡς &c. v. not. III. Nero 5. 639. ὡς ἐπιδύ-
ζατο III. Philopat. 21. 608.

ὡς περὶ οἱ I. Tim. 56. 173. ὡς περὶ τοῖς ῥήτοσι II. Q. Hist. 51. 62.

ὡς με II. Afim. 42. 610. ὡς τὸ μὲν μέγιστον &c. II. Par. 52. 876. ὡς μὴ καθ' ἡλικίαν &c. II. Jup. Trag. 26. 671.

ἄφρονος III. Fug. 11. 371.

ἄχρη II. Jup. Trag. 1. 643.

ἄχρη καὶ ἀμορφῇ III. Calumn. 5. 131.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

I N T O M. I.

Numerus versuum contextum indicat: No. notas, literae a. b. additae, earum columnas.

In nostra Praefat. p. xii. ad fin. licet denotat, lege licet denotet.

P. 35. a. In nota Bourdelotii δεινὸν pro δεινόν. Sed suos ei naevos studio reliquit Hemsterh. Ita & deinde ἔχρον quum in textu ἐχρὸν, quod semel monuisse sufficiat. Ita inquam pag. 59. a. in ejusd. nota, Aristoph. Plant. cum voluerit sine dubio Aristophanis Plutum significare.

Ibid. p. 35. b. Verf. ult. ὡς τὸ edendum contendit Cl. Jensch. idque sequutus est Cl. Hemsterh. contra Edd. vet. quibus adfentiri codicem O. scribendo παρὰ τὸ, in marg. Junt. notavit Solanus; sed Cod. M. ὡς τὸ habere. Verum etsi res parvi est, mallem vulgatum retinuisse. nam articulus τὸ pro τὸν politus, tum amittit accentum, quando τις encliticum eundem amitteret. At quando est interrogantis, uti hic, aequae retinet accentum, ac τίνος interrogativum, cujus vicem gerit, quod recte disputat Mich. Ros. vel potius auctor Dissertationis Academicæ Argentorati habitæ 1716. J. Henr. Lederlinus, p. 15. haec exempla adferens: Soph. Aj. mast. 815. τὸ ποτ' ἀνθρώπων μακρόν; ex quoniam hominum haec didicit, audivit? Et Electr. 408. τὸ φέρεις τὰδ' ἐμὰ; cui fers has partes vitimarum comburendas? Item 412. Ἐκ τὸ φίλον πενθεῖσθα; & 681. ac 915. 932. 935. Oedip. Tyr. 365. 792. 1041. 1176. Oed. Col. 425. Dion. Hal. Ep. ad Pomp. p. 129. Exempla vero, ubi τὸ & τῷ sint enclitica, multa quoque praemisit idem.

Nigrin. p. 55. fin. ἀνθεῖ — ἐπιθυμίας.] Cl. Hemsterh. αὐχμῖ. ac proremodum persuadet, propter junctum δέψης vocabulum, quod αὐχμῶν comitem habere solet, & quia verba δέψης & αὐχμῖ alibi jungi, exemplis probat. Verum quando ait: „verbum ἀνθεῖ lac-“, tissimæ significationis contra Graeci sermonis usum „male collocari“, adeoque ad malas res ejus usum non videtur admissurus; ignoscat, si fecus sensero. Fateor quidem, exempla ab doctiss. Jenschio ib. prolata ad abundantiae significationem probandum, omnia de re laeta loqui, ideoque ad stabiliendum Luciani vulgatum non sufficere; sed alia sunt, unde satis patet, minime de rebus laetis id verbi semper adhiberi. Ita Me-

dicis principibus Hippocrati Galenoque ἐξανθήματα & ἐξανθίσματα esse pustulas in cute erumpentes, plus satis notum. Exemplorum copia est apud Foësum in Oecon. Hippocr. Ipsumque verbum ἀνθεῖν ad morbi summum gradum significandum, iisdem, aequae ac ἀκμαῖζειν, est usitatissimum, ut: σκεπτικὸν εἰ ἀνθεῖν ἀνθεῖ (ἢ τοῦτο) Aphor. 30. L. 2. Epid. & facpe. Sic ἐξανθύντα εἰς τὴν χροὴν νοσήματα. morbi qui in cutis superficie erumpunt, idem in Coac. praenott. alibique frequenter. Quin & de asperitate (ne dicas semper etiam ad ruborem pustularum sanguineum in hisce respici) τρηχύτης ἐπὶ τοῦ ἀχρόλεως, asperitas eminebat, efflorescebat in lingua, cum pallore albicans, ex Lib. VII. Epid. aliaque adfert idem Foëf. Sed quod Alciph. p. 4. ἀφρὸς ἐξηθύνει de mari tempestatibus agitato dixit, id non adeo plane de re lactea dictum est, quin idem L. III. p. 442. de pustulis ex plagis ortis adhibeat dicens: Τὴν κεφαλὴν τὸ ἀπιδύνη τὸ δάμα, καὶ φλυκταίναν ἐπινατίαν ἐξηθύνει. Aeschyl. S. C. Theb. v. 958. πολλοὶς ἐπιδύνησας δόμοις πόντοις. (quod adlegat Doctiss. Abresch, in animadv. ad Aeschyl. p. 331. ubi & alia ejusd. poetae habet, qui ut medici, non semel utitur παλῶ & τοῦ ἀνθεῖ, ac μακρὸς ἀνθεῖ ex Sophocle etiam adfert) addo Plutarch. Thef. p. 3. E. αὐθὺς ἐξηθύναν αἱ κακίαι. denuo propullulabant scelera, quibus familia plura reperiuntur, unde translationem ad res etiam malas haud inusitatam, demonstram, & quae ad vulgatum Luciani tuendum adhiberi queant. Et quia αὐχμῖ nondum probatum video sic junctum ablat. vel dativo, possem ad vulgatum Luciani procedere, dicendo, ἀνθεῖν ἐπιθυμίας non adeo repugnare analogiae, si exposueris, sterilem illum animi fundum ut bonas fruges i. e. virtutes non fert, ita vitii efflorescere, ceu ager sterili horret spinis; & cum herbae malae aequae suos habeant & copiosos flores, ac bonae, nihil prohibere, quo minus & ἀνθεῖ in malam aequae ac bonam partem trahi queat. Sed nemini id obtrudo, indicasse satis habens non deesse exempla ubi de rebus malis dicitur, aequae ac alia, quae licet de re laudabili frequentissime praedicentur, tamen interdum & de abhorrenda usurpari novimus, ut S. C. de

de omni magno ac laudando, generaliter; sed & de morbis humana remedia respuentibus. Ita *ὑράνῳ* "Ατῇ de magna pernicie ex *Aeschyl. Pers.* adfert modo laudatus *Abresch.* p. 216. ad quae quis excipiat, hoc exponendum, *Pernicies coelitus demissa, immissa*, quod de morbo Epileptico irac Deorum tribuendo pari ratione dictum sit. Est. Interim verborum inde usus probatur in utramque valere partem, & forsā nihil in Luciani vulgato mutandum. nisi ille asperitatis ac propullulandi significatus in compositis tantum *ἐπ—* & *ἐξανθῆν*, non vero in simplici *ἀνθῆν* inesse, lucidius probari queat.

P. 58. a. in nota *Hemst.* *ἀνθρωπίνων*, leg. *ἀνθρωπίνων*.

P. 72. b. numerus notae excusos est 21. corrige 11.

P. 81. v. 45. *Διγνώσι*] *δικῶσι* etiam *Solanus Jun- tinae* adscripserat; sed satis tuetur vulgatam *Cl. Hem- sterh.* Confer & infra T. III. *Pseudol.* c. 25.

P. 145. v. 32. *ἀρα.* Anne *ἀρα*; ut volunt distingui Grammatici, quando est interrogantis.

P. 161. a. in nota *Solani* n°. 89. adlegatur *Prometh.* c. 3. ex *Solani* divisione; sed quia *Cl. Hemsterh.* aliam capitum divisionem instituit, jam est c. 5. pag. 189.

P. 199. v. 58. *κακοῦργοί τινες φῆς εἶναι.* Recte hic nominativum istum a *fensio* improbari, *Hemsterh.* etiam bene monet. Licet aliter senserit *Cl. Gesner.* in dissert. ad *Philopat.* c. 4. anno 1715. edita; jam aliquantum ab ipso immutata; ubi alia de nominativo illo pro accusativo vide.

P. 271. Varians lectio, *τῷ ᾧ & περὶ*, quia est notatu digna, etsi vulgaris, ita constituenda. *Παρι Fl.* B1. & 2. P. S. *Περὶ μαίε* *J. Ald.* Fr. H. *Wech.*

P. 355. b. in nota *M. du S.* adlegatur *Tim.* c. 19. sed jam ex divisione *Hemst.* quaerendum c. 33.

P. 364. b. in ejusd. *Solani* nota adlegatur *Ἐπισκ.* c. 26. sed est c. 14. v. 87. sed alterum ejusd. exemplum ex *Er. Δ.* XI. fin. nihili est, ut insipienti patebit.

P. 408. 43. *ἐν κατάδικῃ διψῶσι, τῷ ὕδατι αὐτοῦς ἐχ ὑπομένοντι.* Doctiss. amittus meus *Abreschius* in animadv. ad *Aeschyl.* p. 63. delecta distinctione legit: *διψῶσι τῷ ὕδατι*, & sic τὸ ὕδωρ ἐχ ὑπομένων ait fore *διεικνῶς* illam *λίμνης* aquam, quae initio dialogi *Φί- γων* ὕδαρ.

P. 499. In *Contempl.* ipso initio capitis 8. *Εἰπὴ* l. *εἰπὲ*.

P. 517. v. 49. *Περὶ τὸν τοῦτο λέγειν, ἃ ἴσασιν*] Ne quem offendat haecce constructio, videat ejus exempla ap. Doctiss. *F. L. Abresch.* in animadv. ad *Aeschyl.* p. 186. ubi ἃ observat referri ad τοῦτο, collective, ut in *Aeschyl. Pers.* 217. *Εἰ ΤΙ φλαῦρον εἶδες, αἰτῷ ΤΩΝ ΔΕ δόπτρον λαοῖν.* Et *Xenoph.* VII. K. A. p. 243. ult. — *ΣΠΑΝΙΑ ΔΕ ἔχοντες ὍΤΟΥ ὀνίσεως.* *Demosth.* in *Lept.* p. 302. *Ὅν ἔστι ὍΤΟΥ ἢ τυχεῖν ὧΝ ἐκλήθη- σαν.* Et illud *Luciani* etiam addit, non male, etsi enim id posset constitui, *λέγειν ἃ ἴσασιν, τοῦτο πᾶσι τὸν ἔστι*, tumque nihil singulare haberet; tamen alterum non displicet.

P. 534. a. in nota 78. *Coraei*, l. *Coroei*.

P. 536. v. 13. *ἐφρημῶν καὶ ἡμίφωνον ἐπαυλοῦν*] Quia suspecta vox *ἡμίφωνον*, tentabam *ἡδύφωνον*; jam velim *ἐμύφωνον*, ut *Gall.* c. 2. quod optime respondet prae- missio *ἐφρημῶν*. Sic *ὁμοφώνια*, de *Salt.* c. 68. f. ita & hic jam congruum diceret concentum lamentationi victimae. Nondum tamen mihi adplaudo, quia pos-

set regeri, *ἡμίφωνον* melius convenire bestiae morienti, & τὸ ἐπαυλοῦν esse ipsum animal, non *tibias inflatas*, licet ad has tacite comparetur. Doctiores igitur vi- derint.

P. 539. nota illa ultima referenda ad c. 2. p. 527. v. 32. exemplisque *τῷ ἔξει* cum accusandi casu ad- dendum *Euang. Luc.* VI. 4. *ὃς σὺν ἔξει φαγῶν, εἰ μὴ μόνους τοὺς ἱερεῖς.*

P. 546. a. in loco *Diogenis Laërtii* legendum *κατα- μασησάμεν*, per σ in quarta syllaba, a *μασάομαι*. Addi autem potest ad notionem *φόνε* pro sanguine *Plin.* 21. 16. f. 56. ubi de *Scolymo*, *Idem erat atra- ctylis quoque, nisi candidior esset, & nisi sanguinem succum funderet. Quia de canissa Phonos vocatur a quibusdam, odore etiam gravis.* *J. M. G.*

P. 549. extremae annotationi nostrae add. *Plato The- aeteto* p. 119. E. *Ἡ μὲν γλῶσσα ἀνέλκυστος ἡμῶν ἔσται, ἡ δὲ φρὴν σὺν ἀνέλκυστος* idque *Εὐριπίδῳ* τι vocat. *J. M. G.*

P. 566. 6. *σὺν ἂν φθάνοις ἀνοῦρῳ* vix potest aper- tius converti, quam a *Benedicto* factum erat, & ego posueram, *Non nimis cito emeris*, i. e. emere potes. Ad verbum, *Non praevenieris emens*, intellige opportu- nitatem emendi, quod nihil aliud est, quam *statim e- mendum est*, *si sapias.* *J. M. G.*

P. 570. 2. Sed tamen in *Ἀλεκτρ.* c. 22. *κατεχάλα- ζησας αὐτῶν ἀφθόους τοὺς λίθους.* *J. M. G.*

P. 573. 53. Excidit comma post *ἔτι*.

P. 576. 24. *ἀχαρισία* l. *ἀχαρισία*.

P. 578. 64. punctum excidit post *ψῶρον*.

P. 585. b. nota postrema *Ἀποσμαιρῶν*, leg. *δοσμαι- μωνον*. Addo nostrum de *Gymn.* c. 29. *τὸ ῥύπον δόσ- μαῶν*, sequiturque etiam *καὶ εὐλπιότερον ποιεῖ τὸ ἄνδρα*. Quare jam & illic *δοσμαιμῶν* restitutum vellem pro *δοσμαιμῶν*.

P. 597. v. 27. *ἀπημπούλησεν*. Ita ex P. remansit. Sed lege *ἀπημπούλησεν*, media brevi, quia sic solet ap. no- strum aliosque, vid. testimonia ad T. 2. *Τοκ.* c. 28. Et ita quoque bis ter corrige p. 596. in not. 27. Sed non adeo grave peccatum erat; nam & in *Fab. Aesop.* 18. f. longa media, *ἀπημπούληθη χιλιὸν δραχμῶν*. Ubi ta- men augmentum *Atticum* vicissim est neglectum, *ἡμπ—* non *ἡμπ.* quod eodem redire existimo.

P. 600. a. verſu a fine octavo, in nota *Jensii* *ru- diens*, lege *rudens*.

P. 610. v. 10. *ἐς μοῦ* contrahe in *ἰσμοῦ*.

Ibid. a. 7. *τάλως*] Hunc *Athenis* sepultum dubita- bat *Gesn.* & fors *Tellus* legendum: sed *Ci. Wesseling.* ad *Diod. Sic.* c. 76. v. 96. seq. ubi *τάλως* *Daedali* disci- pulus ingenio magistrum superans per invidiam a *Daedalo* necatus & *Athenis* sepultus legitur, haec ob- servat: „*Pausanias* I. 21. & 26. *Κάλως* est, unde *Sim-* „ *fonio Chron.* A. M. 2773. ita & hic scribendum es- „ se, in mentem venit. Mihi aliud placet: accedunt „ *Diodoro* praeter *Apolldor.* III. 14. 9. *Scholias.* *Eu-* „ *rip.* *Orest.* v. 1648. *Lucian.* *Reviv.* c. 42. ejusque „ interpretes Graecus. Sepultus est *Talus* *Athenis* in „ via, qua e theatro in arcem ibatur; sic enim de *Ca-* „ lo *Pausan.* I. 21. &c.

P. 612. a. & b. Ter, quater *μαχειρίδιον* in notis *Brod.* & *Marcil.* Emenda *μαχειρίδιον*.

P. 615. 31. pro *αὐτῶν* esse *κύνων* legendum, viderat etiam *Lamb.* *Bos* animadvers. c. 14. p. 62. *J. M. G.*

- P. 790. 14. punctum excidit post *οἶδ'.*
 P. 793. 93. post *ἔδον* potius comma ponatur.
 Ibid. a. 10. literas c. f. g. variantium indices alieno loco politas facile in ordinem rediget Lector.
 P. 798. 22. Exciderunt verba quaedam interpretationis, *Si vero molestus esse pergas, forte etiam aqua iri perfusum.* *J. M. G.*
 P. 799. a. & b. versus fin. notae meae male expressum *καθηλικός & καθηλική*, l. *καθηλικός & καθηλική.*
 P. 800. 53. post *μαρτῆς* omissum, *Ulyssis illius in-*
staur. *J. M. G.*
 P. 803. 13. in versione comma ponatur post *quan-*
tumvis.
 P. 804. 33. *οἶδ' ἔν' ὁ δράσει;* Doct. *Abresch.* legit *δράσει*, in animadv. ad Aeschyl. T. I. p. 510. ut sit per hyperbaton, pro *δράσει ἔν' ὁ οἶδ' α*, ut in *Tbx.* c. 62. *ἀλλ' οἶδ' αὖ ὁ δράσει.* Et ex *Eurip.* *Iph. Taur.* 1203. *οἶδ' αὖν ἄ μοι γενέσθω*, aliisque id probat, nec displicet, quia interrogatio hic in Luciano minus apta.
 P. 805. 42. Spero qui interpretationem nostram hic cum Graecis contulerit, illum nihil absurdi amplius in iis deprehensurum. Sed clariora erunt Graeca, si primo oberves, *αὐτὸν* jungendum cum *ἀγρόδω*, deinde, si post *αὐτὸν* incidas; Latina autem illustriora erunt, si in verbis, *a vi ME liberet*, ME illud vel omittas simpliciter, vel in *illum* mutes. Nam de se quidem loquitur, quo respectu me mihi in mentem venit, sed loquitur in tertia persona. *J. M. G.*
 Ibid. 60. punctum minus excidit post *ἐπισκοποῦντα.*
 P. 810. a. n. 76. inter verba *quia jam*, insere *ἔν'.*
 P. 814. 78. comma illud ante *φύτρεν* delendum.
 P. 816. 44. *εὐθὺ σκοπεῖν.* Clar. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* 2. c. 12. n. 31. legit *εὐθὺς*, me non contra nitente, quia ab sequente *σ* facile absorptum sit alterum. Multa tamen adnotavi, ubi differentia illa inter *εὐθὺ* & *εὐθὺς* de qua *Ammon.* non observatur. Sed quia longe frequentissime tamen observatur, praestat eam tenere; & quae collegi jam non addere licet.
 P. 824. a. 2. not. *Graev.* *τί σιγᾷ*, l. *σιγᾷς.*
 Ibid. 94. Vulgatae lectioni, quam tuendam & interpretandam suscepi, illud etiam favet, quod ea, quam restitutam cupiunt *Graevius* & *Solanus*, si inventa esset in antiquis exemplaribus, nemini in mentem venire potuisset vel personam adscribere, vel *τί σιγᾷς*; lectionem planissimam, in *τις γ' ε* mutare. Si quid in hac arte firmum est, illud profecto est, non mutatam esse lectionem planam; facilem, quae nihil dubitationis haberet, in diversam. Neque sic errant descriptores, neque sic emendant. *J. M. G.*
 P. 826. 36. *αὐτὸν*, malim *αὐτόν*. adspirare.
 P. 828. b. ad fin. not. *Graev.* *ἐπιωχέι*, l. *ἐπιωχαί.*
 P. 830. a. frustra miratus sum cur *Graev.* dubitet quid sit *ἔρεος*; nam ille non de *ἔρεος*, sed de *ἔρησο* dubitabat merito.
 P. 832. 23. punctum excidit post *γνώσιν.* Pag. seq. a. numerus notae 11. mutetur in 16.
 P. 833. 27. *ε* ex Par. male remansit; sed omnino leg. *ε*, ut recte aliae.
 P. 835. 82. *νεμφοκωγός* l. *νεμφ.*
 P. 836. c. 6. pr. *παιδία* l. *παιδιά.*
 P. 842. 5. Nondum damnare possum *ἔν' μέτρων* *ισό-*
τητα πρὸς τὸ ὅλον, i. e. verbo uno *συμμετρίας*, quae

sine dubio in partibus est, licet expressa partium mentio non fiat. Etiam qui *μέτρων* habent libri, ipso accentu produnt, fuisse in Archetypo *μέτρων.* *J. M. G.*
 P. 843. b. med. *Assicimus participii.* Immo terminatio imperativi. Adde *Hom. Il. O.* 517. & 521. aliaque quae deinde dedi.

P. 844. b. n. 46. *Περίβαλα — καὶ ἀράρδρος*] Adde omnino *Euang. Luc. V. 4.* *ἐπαγάγει εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσκει τὰ δίκτυα ὑπὸν.* Et *Aelian. V. Hist. I. 4.*

P. seq. a. vers. a fin. 8. *Prothogeni*, l. *Protogeni.*

P. 847. 87. In versione aliis, l. *aliis.*

P. 849. b. vs. 13. notae meae dixi: *sine accentu scriberem.* Adde: sed quia usus obtinuit, ut declinabilia accentum retrahant ante apostrophum, bene *καὶ* scribitur.

P. 851. b. In nota Cl. *Gesner.* *Pandionidem fabulam intelligo.* Sed Cl. *Wesseling.* me admonet: vid. an potius Attica tribus sit, & conf. *Demosth.* in *Midiana.* Sed quia hic agitur de cantu theatri, & illico additur *Ajax furens*, cum *Gesnero* facerem.

P. 853. 66. Dele punctum post *πάντως.*

Ibid. b. ad not. Cl. *Jensii* adde: *Wopkens* in *Lectt.* Tull. p. 306. refutat *Jensium*; at non satis similibus exemplis, saltem non ubi *καὶ* adfit. Quare adhuc *Jensio* adfentior, quia *καὶ* hic non conjungit, sed disjungit.

P. 854. a. med. pro *inepta* l. *inepte*, & vicissim ib. vers. seq.

P. 857. 29. *Ἐπαῖνον σκιά* sunt etiam apud Michaellem Apostolium Prov. Cent. 19, 99. ubi hic ipse Luciani locus videtur respici. Sed recte, ut puto equidem, *ἐπὶ* ex Luciano restitui jubet *D. W. Trillerus* observatt. Critt. p. 52. operis elegantissimi, & auctorem suum ex asse referentis. *J. M. G.*

P. 859. 13. in loco Thucydidis scholion bis positum, priore loco delendum. *J. M. G.*

P. 860. b. 2. *ἀθανατίζειν* & *ἐμπίπτειν.* Abit a *Gesneri* sententia *Wessel.* ad *Diod. Sic. I.* p. 105. n. 32. & *ἀθανατίζειν* probat.

P. 861. a. n. 29. negat *Solan.* *παύω* infinitivo jungi, sed participio utendum. Immo & Infinitivus utatur. *Long. Paß.* 2. p. 43. Ed. *Wech.* *νέμειν ἐπ' αὐτοῖς.* *Memand.* fragm. 184. p. 254. *παύεται — δυσφορεῖν.* *Diod. Sic. III. c. 33. med.* *παύονται τὸ τελεῖν.* *Phalar. Ep.* 35. *πεπαύσομαι τὸ γράφειν.*

P. 862. 61. *ὁμόγλωσσον.* l. *ὁμόγλωσσον.*

P. 865. 21. *fit.* l. *fit.*

P. 868. in var. lectt. legend. *ἐπαγάγω* pro *ἐπάγω.*

P. 869. a. fin. & b. sub init. *νησιότης* l. *νησιότης.*

P. 870. 33. pro puncto pone comma post *ζῆνι.*

P. 871. a. in fin. *ἀναδυσάμεν*, l. *ἀναδυσ.*

T O M. II.

P. 4. Schol. 37. L. 42.

P. 5. Schol. 15. l. 64.

P. 9. vs. 55. *ἰπποσόν* ex P. relictum. l. *ἰπποσόν* ex aliis, ut sensus requirit, idem igitur ib. in not. sic emenda.

Ibid. b. in notae vs. 6. *γλώσσα*, l. *γλώσσα.*

P. 15. 51. *ἰσκειασμῶν*, l. *ἰσκειασμῶν.*

P. 21. Schol. n. 13. l. 61.

P. 28. 71. *ἔδει* *καὶ* disjunctum, quod conjunge.

PPPPP 3

P. 37.

P. 37. 74. in versione: *invasiones*, & *inducias necessarias*. I. *invasionibus* & *induciis necessariis*.

P. 39. b. fin. Emendationem rectam in *ᾠδῶν* probat etiam *Wesseling*. ad *Diod. Sic.* IV. c. 48. n. 79. ubi *ᾠδῶν* *πυρράμων* τὸ δῆμα. Et ex *Paus.* X. 33.

P. 40. 32. Etiam sine illo *ῥῥῖαν* (quod forte correctori *funtinae* debetur) sensus absolvitur, & quidem aliquantum argutius, quod brevius. *Obliquum agmen*, & tamen idem in *cornu ducere* dixit ineptus scriptor, quae repugnant, cum in *frontem* dicendum esset.

J.M.G.

P. 42. 63. *ὅκ L. ἔχ.*

Ibid. b. not. 70. *Solanus* Muzurin urbem ignotam ait. At *Baundrand* ex *Ptolem.* urbem & emporium Indiae intra Gangem esse docet.

P. 43. b. 3. *Ἀττίδος*, I. *Ἀτθίδος*.

P. 56. 75. Vir doctus, qui ad verba *τὴν δὲ φωνήν* ista annotavit (neque enim nomen appositum est) forte lecta nostra interpretatione aliter sentiret, in primis considerata vi verbi *τεθνημένον*, quod a ferri ac dentium acumine ad incitationem animi, ac dicendi vehementiam, pulchre refertur. Absit vult ab historico forensem illam asperitatem, & contentiosum genus dicendi. *J.M.G.* Est illa nota *Solani*, sed nomen ab operis omisum.

Ibid. b. not. 75. *τεθνημένον*, I. *τεθνή*.

P. 60. 62. Nihil opus est, ut post *κατεπίγῃ* hic aliunde intelligamus *πράγμα*. Simpliciter enim ad *ἐκείνα* refertur, quod etiam interpretatione expressum est.

J.M.G.

P. 64. 15. *γένεται*. Frater C. C. *Reitz.* monuit legend. *γίνεται*.

P. 72. 41. *Ὁμήρῃ*, I. *τῷ* &c. Ibid. 52. *συγγράφοντες* pro *συγρ.*

P. 75. 15. *ὁμοιωτάτων*, I. *ὁμοιοτάτων*.

P. 85. initio. *μή τῷ*, I. *μή τῳ*, ut frater bene monuit.

Ibid. 82. *τῷ χεῖρ*, I. *τῷ χ.*

P. 87. ipso initio, *ὑσπάζοντο*, I. *ὑσπάζοντο*, ut *Edd.* pleraque recte; nam etiam augmentum saepe omisum notavi, hic nolim.

P. 88. 57. *ταῖς γαμεταῖς*. Frater *Lucianum* τοῖς dedisse monet. Non male ad sensum. Sed vulgatum non moveo sine auctoritate, quia ludit in genere, dum iidem sponsum loco sunt.

P. 92. 73. *ἐπὶ ξενίᾳ ἐκάλον*] Sic *Icarom.* c. 23. & *D. Sic.* XIII. c. 83. p. 608. intellecto *τραπέζῃ* ut *L. Bos* docet. Alios probare *ἐπὶ ξενίᾳ*, scil. *δῶρα*, vid. *Wess.* ad *Diod.* I. d.

P. 95. 30. Ut probo lectionem *κῦτ*, quam secutus eram scilicet, si videre mihi contigisset; ita vulgatam *κῦτ* absurdam non puto. Quem enim puerum antea, qualis extra esset, viderant, eundem, non alium in illo cetum, qualis sit intus vident. Cacterum iuvat, dum ista retracto, observare, nomen *κῦτ* praeclare illustratum a *D. W. Trillero* Obs. Crit. p. 215. ubi idem nomen recte abjudicat *Heliodoro* Aethiop. p. 9. 445. pr. & ibi non *κῦτ* *ἄπαν τὸ ποτάμιν*, sed Nilum *κῦδος ἀπάντων ποταμῶν*, legendum esse, divine coniecit, *κῦδ* ipse *μείγα* gentis nostrae. & *Apollinearum* artium omnium singulare ornamentum.

J.M.G.

Ibid. b. notae ad *κῦτ* adde *Alciophr.* 3. Ep. 7. p.

292. qui *κῦτ* & *γαστὴρ*, *capacitas alvi*. Et *Diod. Sic.* III. c. 40. m. qui pro *αλνυο παυῖς*.

Ibid. in Schol. *πύρρα*, I. *πυρῖα*.

P. 97. 15. *ἀνταῖροι*, I. *αὐταῖροι*.

P. 100. 88. *τοὺς Φαλσέδῃ*, frater monet leg. *ταῖς φ.* contra *Edd.*

P. 101. 4. *ἀντήχι τὸ κῦτ*. Cl. *Wess.* ad *Diod.* III. c. 16. n. 12. coniecit *ἀντήχι τὸ κῦτ*, quod *κῦτ* testitudinis crustam significet, ac sic frequenter *Diod.* Sed ignoret, si nihil adhuc mutem, propter continuo praemissum in *Luciano* *πολλῇ βοῇ χρώμενοι*. clammori enim hic bene respondet *Eccho*, & usitatum historicis clamoris istius ante pugnas percussilem commemorare.

P. 103. 77. *ἐμνηλακίαι*, I. *ἐμνηλ.*

P. 112. init. *εὐεβία*, I. *ερεβία*.

P. 119. 90. post *Achilles*, adde *quintum*.

P. 124. 87. *ἐμειλος*, I. *ἐμειλλος*.

P. 141. 5. *ἐφ' ἄμφ.* I. *ἐπ'.*

P. 142. 30. *μειλόνταν*, I. *μειλλόνταν*.

P. 151. 42. plane dubium non est, *σφαγὴν* esse jugulum, idque e *Polluce* jam *Catopetrus* de partibus corp. hum. & *Lexica* vulgaria obseverant. Sed posueram in interpretatione *gladium in caede reliqui*, non modo uti proprietatem vocis exprimerem; nam ideo lacuna illa inter *καὶ* & *σφαγὴν* interjecta *σφαγὴν* vocatur, quod locus illic ad *μαστιγὰν* parva vi animalia opportunus est: sed etiam quod obversabantur memoriae poetae verba, quae jam quaerere non vacat, *gladiumque in caede reliquit*. Conf. quae mox dicentur ad p. 192. 7.

J.M.G.

Ibid. 54. *προσεταιπαιτῖς*, I. *προσασ.*

P. 156. 90. Ego putabam, *νομίσματα* relinquendum, cum ipsam contineat petitionem possessoris gladii, & protalem argumentationis finiat. Si hoc solum peterem, *Gladium* honorate: nonne ipsum quoque dominum ultro honore afficeretis?

J.M.G.

P. 165. Schol. vf. 1. *ἔτ* *μή*, I. *μὲ*.

P. 166. verf. ult. τὸ I. τῷ.

P. 172. 64. *συγγνώμῃ* I. *συγγν.*

P. 173. 71. *ὁμολόγησιν* I. *ὁμολ.*

P. 174. in fine adnot. ad vf. 13. aut meae manus aut operarum vitium est *nugantem* positum pro *vagantem*.

J.M.G.

P. 189. versu ult. versionis, *videres*, I. *videns*.

P. 192. init. *γενόμενος*. excidit.

Ibid. 7. *γυμνῇ*. Laudo non mutatam constantem lectionem, nec immutatam versionem meam reprehendo. Sed quid viderim, indicare licet. Nempe sumtum e libro putabam *γυμνῇ* illud *Gronovianum*, quod etiam in *Hagencensis* exemplaris margine, quo in interpretando usus sum, adnotatum observabam. Itaque *σφαγὴν ὑπέχειν* accepi, ut *δίκην*, *τιμωρίαν*, *κλάσιν*, *εὐθυνας* ὑπέχειν. Valde mihi familiare esse peccare, novi. Hic non valde peccatum a me esse, aequi homines spero, iudicabunt.

J.M.G.

P. 197. a. n. 13. *τινὰ*, I. *τινί*.

P. 208. 6. dele comma post *ἐγγράφῃ*.

P. 213. 27. Ut nunc est constitutus sermo *Luciani*, verti debet, ex *familiaribus Tyranensis Apollonii*, *summi viri*.

J.M.G.

Ibid. Nondum poenitet *τῷ εὐεβῇ* in versione servati.

vati. Sermo est de homine μάχλῳ & γυναικομανεῖ, oratio fatirica. *J.M.G.*

P. 217. 98. ὑποδιχομένῳ, l. ὑποδῆ.

P. 218. a. notae meae 34. verbo εἰσθροῖς adde. Sic iterum subst. pro adj. infra de *Sal.* c. 5. ὁ δὲ ἄλλος τῶν ἀν-
σπρωγῶν. Et *Jov. Trag.* c. 43. *Pseudol.* c. 17. & 18. ac T.
I. D. *Mort.* IX. 4. Ita ut vulgatum non sit movendum.

P. 223. notae 32. adde ad probandum ἡμεῖς ἐστί γε-
nitiv. pro *interdum*: sic noster solet ponere, ut I. *Ver.*
Hist. c. 10. Et *Tox.* c. 52. v. 83. & c.

P. 224. b. 1. notar. adlegatur οἰκ. c. 25. L. c. 26.

P. 229. vers. ult. text. Gr. ἔχρη. Volui ἔχρη Edd.
ἔχρη, non ἔχρη ut in variant. aberratum.

P. 234. 79. adde comma post ἐρωτήσεως.

P. 241. b. notar. 11. *Jov. Conf.* l. *Jov. Trag.*

P. 244. 69. Dele punctum post εὐδύς.

P. 246. 93. in versione, *patratum est*, l. p— *esset*.

Ibid. 5. ἐπὶ χρύσῳ, l. ἐπὶ χρύσῳ.

P. 249. 71. Μῆ, l. Μῆ.

P. 256. 19. adde comma post φωνῇ.

P. 258. ad 56. incipit novum cap. 54. cujus nume-
rus omisus.

P. 262. 59. μετανομοσθῆναι cum Edd. editum. Sed
legendum μετανομοσθῆναι.

P. 265. verbum ultimum Alexandri male expres-
sum βεβαιώσι, pro βεβαιώσα.

P. 274. col. 1. ad v. 14. pro IA. 16. leg. Isthm. A.
16. *J.M.G.*

P. 275. col. 1. nota ad γυμνοπαίδαι v. 5. leg.

γυμνοπαῖδα γυμνοπαῖδαν substituit. *J.M.G.*

P. 277. b. not. 8. θεμετίσματος, l. τερετίσματος.

P. 278. 91. διέξηλνυθα μὲν, l. junctim διέξηλνυθα μὲν.

P. 280. a. In fin. not. *Gronov.* adlegat pag. suam
396. Sed c. 9. ejusd. Dial. de *Sal.* eadem phrasis oc-
currit, de qua agit.

P. 282. 71. εὐδύς, l. εὐδύς.

P. 283. 4. Recte curatus locus, cui facile fuerit ver-
sionem accommodare, *tertia assumpta Sicinnide*. *J.M.G.*

P. 288. a. vers. penult. leg. *Pontanus* pro *Juntanus*.
J.M.G.

P. 291. 80. Ἀπικῆς, l. Ἀπικῆς.

P. 293. 6. Dubium non est, & alias a nobis quo-
que ostensum, Latinis etiam *Sparios* dici fratres Cad-
meos. Sed *Satos* tamen non magis damnaverim, quam
Cubitos πῆγεις, & *Digitos* Δακτύλους. Vid. ad To. 3.
p. 6, 16. *J.M.G.*

P. 294. τῶν, l. τὸν.

P. 298. a. v. 6. a fin. pro *Apollod.* leg. *Apollon.* &
mox ἰαχεν. *J.M.G.*

P. 299. 25. In versione: *ignorabat*, l. *ignorabit*.

P. 300. b. 1. & 5. κοφῶν, l. κοφῶν utroque loco.

P. 309. b. Scholii numerus 18. mutetur in 76.

P. 319. ipso init. punctum excidit post ἐξείσεως.

P. 322. b. In nota ad Schol. n. 3. λεκιδόπολις, l.
λεκιδόπωλις.

P. 325. a. notae ad ψύτλαν adde: sed ψύτλας edidit
Bergl. ev *Vatic. Cod.* in *Alciph.* III. 24. f. p. 330. μὴ
προαισθόμενῳ ψύτλας παρὰ τινῶν φύγη.

P. 331. 34. ἰχθῦς, l. ἰχθῦς.

P. 332. a. in fin. *populorum*, l. *poculorum*.

NB. Ubi numerus pag. 337. debebat incipere, rursum
posuere operae 333. & sic male perrexere, ad 345. ubi

ad verum numerum rediere. Sed in Indice curatum
est, ut uterque numerus, & verus & falsus exprime-
retur, ne quid turbaretur.

P. 333. b. in fin. ad not. ad v. 6. leg. *Philothris*, &
ἀοκαταξίς, itemque ἀτοκάταξίς. *J.M.G.*

P. 336. 56. Firmant, ut video, conjecturam quo-
dam de *λάλης* *Θηγαγῆ* libri, quo minus illius poeni-
ter. *J.M.G.*

P. 346. ipso init. post ἐμῶν punctum requiritur.

P. 355. 89. Ad vocem ἀεὶρήντηρια festinatione qua-
dam Cl. *Hemsterh.* nomen positum pro meo. *J.M.G.*

P. 359. 2. excidit punctum post αὐτῶν.

P. 362. 46. malim & ibi ἐνόματα, ut paullo ante.
Ibid. v. 52. adde comma post ἡγείραν.

P. 369. 22. Ὀμήρῳ τῷ πο. πῆγῳ] *Barth.* ad *Stat. Theb.*
IV. 464. Ὀμηρεν putide abundare dicit, sed optime re-
prehenditur a Cl. *Wessel.* ad *Diod. Sic.* IV. c. 66. 33. ubi
etiam Ὀμηρον ἢ ποιητῆν. Iterum c. 75.

P. 376. 50. ἤξεν, l. ἤξεν cum puncto subscr. quia ab
ἀίσω. Et ita quoque in variant. & nota corrige; quia
haec erat mens *Solani*. Alias vulgatum ἤξεν pollet stare.

P. 378. 75. προσωμιλίσσαίτας, l. προσωμ.

P. 383. b. fin. notae meae: non Ἀρεσ. l. ἀν Ἀρεσ.

P. 390. In nota Schol. ad αὐτὸν. v. 1. ἀποκατισθῆναι
l. ἀρωπ. Jam vero verba Scholii αὐτὸν ἀποκατίπτει sana
credo, & αὐτὸν masculinum ad *Lacedaemonium* in tex-
tu *Luciani* nominatum respicere; licet enim minus
obvium ἀποκατίπτειν τινα pro εἰς τινα, tamen Scholia-
stae stilo hoc dandum, & propemodum sic *Herodian.*

VIII. 8. 13. παῖοντες τε καὶ ἀποκατίπτειν τοὺς βασιλεῖς.
Sed propter additum παῖοντες id non satis esset, ad
usum probandum.

P. 399. 44. ὠφρῶμεν, l. ὀφρῶμεν, vel ὠφρῶ-
μεν.

P. 401. b. n. 77. v. 3. *Oriopas*, l. *Dryopas*.

P. 402. 98. num ἄλλῃ pro ἄλ' ē legendo sanari
possit hic locus, me visurum promisi p. 416. a. Sed
nil hoc juvat. Nam aliquid excidisse credo; & de-
spero de sanatione.

P. 404. Scholium 42. Ἀκαρῆ] Referendum fuit ad
c. 10. 17. p. 407.

P. 407. 10. ὑπογράφειν. Frater *Carolus Conradus*
conjecit *Lucianum* scripsisse ὑπογράφειν. Laudo
conjecturam.

P. 409. b. nota 58. Jam vero *Gujetum* recte con-
fluxisse credo.

P. 414. 47. καταρχάς, l. κατ' ἀρχάς.

Ibid. a. n. 40. v. 4. ἀποκρύπτομαι, l. ὑποκρύπτομαι.

P. 424. 87. Amplector illud ἐπαρχοῦντο, quod pro
ἐπαρχοῦνται jam interpretando substituendum indicavi,
puto, quodque alteri imperfecto ἡκρατηρίαζι respon-
det. *J.M.G.*

P. 428. fin. & 429. pr. versio: a nobis invicem, quasi
interjecto pariete, abstinemus. Sed non hoc velle *Lu-*
cianum; sed tibi sumere *Chariclem* τὴν κατὰ φύσιν χρῆ-
σιν ἢ γυναικός, *Callicratidae* autem relinquere τὴν παρὰ
φύσιν.

Cl. *J. J. Wesselingus* suspicatur, in Graecis p. 429.
v. 87. five tertio, a primordio paginae, pro *Χρόνῳ* le-
gend. *Κρόνῳ* — redeunt *Saturnia regna*. *Virgil. Ecl.* IV.
6. Ut νεῖο Διόνυσον.

P. 434. 15. Παλαιὰς ρίζας, antiquas, inveteratas,
70-

robustas radices nescio an aliquis aservandas ad victum putaverit. Nondum igitur poenitet me conjecturac. ΠΑΛΙΝ & ΠΑΛΛΙ tenui discrimine distant. *J. M. G.*

P. 436. 47. νομιζομεν. Frater junior *Carolus* malit νομιζομεν. cui adlientior.

P. 441. 74. Si ex bono alioquin libro est illud μή, recipiendum omnino cenfeo. *J. M. G.*

P. 443. 97. Non dubito, quin ad Menandri locum respexerit auctor, recteque adeo *Solanus* conjecerit. Forte utrumque servandum, διατης & διος, cui omit- tendo διατης occasionem dedisse potest. *J. M. G.*

P. 444. 2. δυσεύτα κῶμον omnium minime de Pa- ride cum Scholiaste vet. accipiam. Endymion, & Lu- nae ad illum κῶμον f. commissatio magis placebit, ut in rebus incertis, si quis conferre volet scenam enar- ratam a Luciano ψευδῶν. c. 39. *J. M. G.*

Ibid. 14. Si ex Mf. est διηγούμεθα, illud adoptave- rim prae conjectura mea διηγούμεναι, quae eandem sen- tentiam efficit. *J. M. G.*

Ibid. a. not. 6. Nimis generaliter differentiam inter εὐθὺς & εὐθύ negavi; sed aliquanto melius de eodem scripsi ad ejusd. T. II. Gall. 1. p. 702. b. Licet multa habeam, ubi confundantur, quae, si licebit, praemittam Indici Graeco seorsum edendo.

P. 449. b. f. adde: pro καὶ φην facit, quod sit epi- theton solitum. pro καὶ φην vero, quod mortui dicun- tur turba silentum, quodque adeo mortuum non pos- sumus rogare quis sit? Et quia de mandatis ultimis praemittit, videtur iis opponi taciturnitas mortui; eoque vulgatum defendi potest. Prius tamen fere magis adriter.

P. 452. b. n°. 79. Εἵνεκα] Adde nostrum *de Dom.* c. 8.

P. 453. 2. deleatur punctum subscript. sub ἐναργῆ.

P. 459. 23. Εἰρηικώτερον puto, quod pacem & tran- quillitatem mentis non plane tollit. Adspicere illam licet, non ut non commovearis, ut non obstupescas, ut non vulnereris: sed tamen, uti pacem animi ser- ves, ut certe vulnus non sit letale. Sed *Hebr.* 12, 11. puto εἰρηικῶν accipiendum ex notione Ebraicae vocis **שָׁלוֹם**, ut perfectionem quandam, beatamque co- piam denotet. *J. M. G.*

P. 461. 51. Cum videam tantum consensum in ὅσις, illudque pro ὅτις poni non observaverim: incipio pu- tare, illud non referri ad mulierem, sed ad Σμυρναῖον, hoc sensu, Neque interrogaveris Smyrnaeum illum, quisquis fuerit. Quid enim interrogandum fuerit, e superioribus satis apparet. Smyrnensem illum etiam ignorabilem hominem ponit narratio. Caeterum, quae fuerit haec *PANTHEA* Luciani nostri, erudite dispu- tabat *M. V. de la Croze* in *Miscell.* Berolin. T. I. p. 30. Breviter, Avidii Casii uxorem legitimam conjicit vel eo nomine, quod alias obscura esse non posset. *J. M. G.*

P. 472. in Schol. πανδίων, l. πανδίων.

P. 476. 92. μυμηλότατοι, et si sic etiam in aliis. l. tamen μυμηλότατοι.

P. 514. in Schol. ad Φιλίπεον, pro quo Φιλέταμον malebam, notat frater. Quidni a Φίλῳ & Ίερεω derivemus, quod idem erit ac Φιλέταμον.

P. 526. a. notae *Gesneri* adde idem pluribus confir- mantem *Wesseling*. ad *Diod. Sic.* XIII. c. 66. n°. 4. οἱ Λάκωνες ἀρμύσιν ἐκάλαν. ubi licet magilstratus Grae-

cus intelligatur, tamen hac occasione ad refutandum *Palmerium* utitur.

P. 549. b. notae meae priori adde *Diod. Sic.* XIV. c. 7. f. τοὺς δὲ πολέτας βασιλεῖς ἐπὶ τῷ ἰσχυρίῳ.

P. 550. a. in not. v. f. 1. ἀνωμύτης, l. ἀνωμύτης.

P. 555. 84. Τρέχων, dederam τρέχων, ut patet ex notis; sed non obsecundarunt operac.

P. 556. 18. ὁραματῶμεν, l. ὁραματῶμεν.

P. 560. a. n°. 55. adde: sed distinguendum fuerat; nam διηρημένον est a διγίμῳ divido. διηρημένον a διγίμῳ tollo. vid. ad *Bis Acc.* c. 2.

P. 568. b. mediae notae 11. legitur *Achill. Tat.* ad- adde l. 1. Et *Soph. Aj.* frag. 80. οὐδὲ δῆμος μένεν.

P. 578. 41. videns, l. videns.

P. 580. 77. Ἐπὶ ταῖς in his cum veni, respici putabam ad leges & conditiones pacti aut foederis, quasi dicat, tanto suavius acquievi, cum illud mihi promissum esset. *J. M. G.*

P. 586. 52. in versione quatuor verba neglecta, ne- scio cuius culpa. Insere igitur: Tumque inde sic pro- ficiamus.

Ibid. a. not. 43. Satius est, l. inverse Est satius.

P. 588. 81. πῶς, l. πῶς.

P. 591. 74. οἴσωμεν, l. οἴσωμεν.

Ibid. b. nota 88. dixi minus commode dici λαμβά- νει λυκὸν ἅ των, jam vero video sic loqui *Eustath.* de *Himn.* am. l. p. 26. καὶ λαβομένη μου ἅ των.

P. 596. 21. Καὶ δαύλη. Forlān & hic Ταυτάλη legend. ut *Bis Acc.* c. 21. p. 820. monet *Cl. J. J. Weiff.*

P. 599. b. v. f. a fin. 9. memor. l. memor.

P. 600. 3. Quamvis & al. Edd. sic habeant, praestit tamen comma post ἰδι addere, & post ἰρίας delere.

P. 601. b. in nota *Gesn. hoc*, l. hoc.

P. 611. 9. haec verba neglecta in versione, supple ergo: aquamque plantis inducebat, vel, plantas irri- gabat.

P. 615. 35. ἰχθυόμην ἐπὶ τῷ δισπότη. Doct. *J. Gavet* in fin. Obs. ad *Ocyp.* in *Miscell.* Obs. T. X. haud in- epte emendat ἐπὶ τῷ δ.

P. 622. 40. γεγωνός. Frater monet emendandum γεγωνός. et si prius Edd.

P. 625. a. fini notae meae adde: sed recte jam cre- do *Horreum* Obs. Crit. p. 42. exponere: πᾶς ἀνθρωπὸς ἐστὶ συμφορῇ. omnis, i. e. totus homo (ipsa) calamitas est, idque exemplis propemodum probat.

P. 634. b. fin. per τοιαῦτα, l. pro τοιαῦτα.

P. 638. 92. ἀπεκτενός, l. ἀπεκτενός.

P. 641. 56. ἐπίτονον. *Cl. Wess.* conjicit ἐπίτονον probe.

P. 655. b. not. 39. v. f. 2. καθιζίνωσαν, l. καθιζίνω- σαν.

P. 659. 18. ἄς, l. ἄς.

Ibid. 24. ἐρωτιῶντας. *Gesn.* in sua correxerat ἐρω- τιῶντον, & miscidi verterat; bene; ut seq. ὠχρηχόντες respondeat. Quare & hoc malim, aut potius παρα- χόντας cum *Pell.* recipere, quia & *Alciophr.* l. d. ἐρω- τιῶντας habet. Vulgatum tamen non movi, quia παραχόντον ad λιδανόντε relatum videbatur stare posse.

P. 660. a. in not. v. f. 4. quoniam, l. quoniam.

P. 665. 32. Ὡς δὲ Σαλαμῆς, l. δὲ Σαλ, quia est Ioni- cum, ut *Herodot.* L. VII. p. 488. Ed. *Sreph.*

P. 666. 62. Εὐρισθέως, l. Εὐρισθέως.

P. 675. 32. Mihi satis facit, ut nihil certe aliud requiram, vulgatum ἀναδίσσθαι recipietis, aequi bonique consuletis. Ἀναδίσσθαι tamen nec ipsum damnare auiam.

J. M. G.

P. 676. a. in not. ἀνέξομαι] v. 8. ὄρεα, l. ὄριν.

P. 683. 52. ἀπέρχιν ex P. male expressum, l. ἀπέρχιναι.

P. 687. 45. 46. ψευδῆ. Dele punctum subscript.

P. 688. 82. ἐμβάδας. Sic P. sed ἐμβάτας J. B. H. S. Ergo sic jam lego, notamque ad Scholion ejusdem verbi plane deleo, ubi & αἱ ἐμβάται male operae pro αἱ. Sed rectius haec distincta & expressa Adv. Indoct. c. 6. & Saturn. c. 19.

P. 690. b. principio notae Gesn. adscriptit Wessl. V. Hefsch. Φαλαγίς, & Dion. Chrysost. p. 412. D.

P. 694. v. 95. & 96. in versione omisla: gubernabat autem quidam gubernaculo adnotus, navemque servavit.

P. 695. b. a. fin. v. 5. εὐεργετικῶς, lege εὐεργ—

P. 697. 39. Bonum factum puto, quod receptum in contextum & interpretationem illud ὅφ' αὐτοῖς. J. M. G.

P. 703. a. v. penult. Schol. ἰφῶτε, conjiciebam ἰφοῖτα, Cl. Wessl. melius ἰφ' ὅ τε.

P. 705. a. in not. mea altera Ἐρμῶ κερδῶς, l. Ἐρμῶ κερδῶς.

P. 711. b. ad notam Scholii monuit Cl. Wessling. videndum Zenob. VI. 23. & ibi Schott.

P. 715. 45. Verbum προσκυνῶν hic me non offendit. Actum jam erat tempore hujus scenae de illa libertate Graeca. V. Lucian. Nigrin. c. 21. J. M. G.

Ibid. a. notae meae priori subijce. Sed & Liban. Ep. 78. ἐκείνοις δὲ πανταχοῦ προσκυνῶν. Conf. not. Wölff. no. XI. Ita ut Lucianus etiam pro stilo sui temporis hoc verbo usus videri possit, non respiciens, ad morem antiquum.

P. 727. a. princ. not. Ὀκισ] l. Ὀνευ.

P. 733. not. 69. & seq. Ter Διοσκώρω cum puncto subscr. id punctum aufer.

P. 734. a. not. 5. Adde Thucyd. VI. 7. τ' τε γὰρ ἔτερον ἢ πολλόν, καὶ σίτον ἀνικνύμεσαν.

P. 740. 34. verba καὶ ἐνοίας πολυπλοκάς, neglecta in versione: infero ergo, & cogitationis multiplicis.

P. 741. b. in Schol. Ἀριστοφῶ, emenda Ἀριστοφῶ.

P. 743. 84. ἐμβάδας. Anne & hic ἐμβάτας leg. quia de tragicis sermo. Vid. Adv. Indoct. c. 6.

P. 747. 66. Recte administratam curationem loci a corruptione laborantis arbitror. J. M. G.

P. 748. 71. vel 2. ab initio, in versione: infelices, l. omnino, infelices.

P. 755. a. not. 70. μετέωρος εἰμι— & ἐν τῷ ὕπνῳ ἀπρημένον. Adde Const. Porphy. de Leone Armenio l. 15. αἱ σκιὰ τῶ ἀνδριάντι εἴπετο ἀληθῶς & ὅλως ἡρτησὶ καὶ ἐκρέματο ἐξ ὕπνου, ὥσπερ τι κεραμοῦν ἀγείρει τοῖς λόγοις τῶ μοναχοῦ. Ita scripsisse existimo Libanum Epist. 559. ubi de Rufino: ἔτ' οὖν ἐκκρέμαται τῷ ἀγγείῳ (l. ὕπνῳ) καὶ τῷ αὐτῶν ἰδοὺς ἀνὴρ νῦν ἔχει γελῶντα, νῦν δὲ κλαίοντα, πρὶς τῷ αἰὶ φοιτῶντα λόγον τὴν γνώμην τριπόδρον. J. J. Wessl.

P. 761. a. Schol. 16. v. 3. κακίςιν ἀβιον εἶμα. J. J. Wessl. recte conjicit emendandum κακίςιν &c.

Ibid. a. in nota ad Schol. Dixi me nescire, cur Sol. τὴν κάμηλον improbet; jam video eum id recte quidem improbasse propter sequens ἀφ' ἀπογομένη; sed tum

TOM. III.

temporis credebam Cod. qui exhibet, etiam ἀφ' ἀπογομένη certe habere.

P. 768. 58. Video mihi excidisse ridiculum prope errorem Grammaticum: de aquila enim solus dico, & verus, germanusque. Nempe Rex avium aquila mihi fraudi fuit, cum in eodem libello aquilam benevignam posuisset. J. M. G.

P. 770. a. ad fin. notae prioris Solani adde: fuit Alexander Phraeus Thessalorum tyrannus, ab uxore Thebe interfectus, Jasonis ex fratre nepos & generus. Plut. Pelopida extr. p. 297. — 8. πρῶτον τυραννιστὴν ὑποναϊκὸς ἰδίας ἀποκρίσας. Alexander vero Polyperch. non in Thessalia, sed Peloponneso regnavit. J. J. Wessl.

Ibid. b. notae Palmerii adde: Plut. Demetrio p. 895 A. de Phila: ταύτῃ κομισθῆναι ὅσα τ' ἀνηκτοῖον ἔπαυεν, ὁ πατήρ, ὅσα ἔσαν αὐτῷ καθ' ἑαυτὸν, ἀλλὰ περισυτέραν λαβὴν ἀποδοῦναι δ' ἔχοντι &c. quod Luciano suspitionem praebere potuit. Non obstat actas; potuit enim Antiocho jam cognita fuisse, cum esset junior: & quae Demetrio provectae actatis erat, poterat Antiocho juvenula videri. Idem.

P. 782. 62. Coronari Olympia dixit ad hanc formam Horat. Epist. I. 1, 50. Quis magna coronari contemnat Olympia. J. M. G.

P. 783. 88. omnibus, l. ominibus.

P. 793. b. no. 35. Gujerus ait τὸ Λυδὸν Midam esse; sed Croesus est.

P. 797. 27. ἀποκληροῦν, l. ἀποκληροῦν.

P. 806. b. In notula mea, quam Gesn. l. quam Gesn.

P. 813. 88. Non Ebrietatem advocari juber Academia, sed Polemonem. Causam interfert, judices allocuta, ὅπως καταμάθῃτε, δι' τῶν ποτῶν ἀλαμπύται προῖον ἔρως, quae verba, re denuo perpenia, jam sic de Erasmi sententia, interpretanda arbitror, nisi discatis, quomodo a me (i. e. mea opera jam) affectus sit, qualis jam homo sit, postquam mihi obtemperavit. J. M. G.

Ibid. a. in medio notae quam Academia Ebrietatem advocari jubeat, l. quam Acad. Polemonem Adv. j.

P. 815. 23. ἐξετάζεται, l. ἐξετάζεται.

P. 817. b. v. 6. a fine positum video i. e. pro item. J. M. G.

P. 822. a. no. 52. Bis editum τριόβολον, scribe τριόβολον, quod melius; etli utrovis more scriptum invenitur.

P. 826. b. notae 48. Κομμωτικὰ ἐρωτήματα] Adde, quod me humanissime monuit Cl. J. J. Westhous. Hieronymus prol. in prophetas: HOSEAS COM-MATICUS est, & quasi per sententias loquens. Et in Matthaeum: prudentem semper admoneo Lectorem, ut non superstitiosis adquiescat interpretationibus, & quae comicatice pro fingentium dicuntur arbitrio; Sed consideret priora, media & sequentia, & nesciat sibi universa quae scripta sunt.

P. 828. 67. Sine dubio ad illud jus Patronorum apud Athenienses respicitur; poteratque, quin debebat verti, patronatque suam profitentur. J. M. G.

P. 852. 29. Quid si πολλή refertur ad τήν, & αὐτὴ ad totam phrasin τοὺς καρπὸς ἀπολαύσαντες. J. M. G.

Ibid. post γὰρ ponendum fuisse comma, ex nota subjecta adparet.

P. 855. 23. βασιλεύς, l. βασιλεύς.

Q9999

P. 880.

P. 880. 82. διημιλλῆται, l. διημίλληται.

P. 885. 39. adscriptus frater παταχθέντῳ recte; sed tunc versu priore αὐτοῦ pro αὐτῷ legendum; si vero αὐτῷ retinemus, etiam structura παταχθέντι mihi postulata videtur. Jam & mihi.

P. 911. 22. λυκόν; miror si Lucianus λυκὸς scripserit, addit Idem, opportune; quamvis vulgatum tolerabile.

P. 920. 73. ὡς πρότερον. Frater optimus C. C. coniecit & pro ὡς reponendum.

T O M. III.

P. 6. 16. Sic *satos* non male dici *Spartos* illos, σπαρτοὺς, Cadmeos fratres, diximus ad T. 2. p. 263, 6.

J. M. G.

P. 9. Schol. no. 12. muta in 78.

P. 13. 54. ἐπισπασάμενῳ bonis adeo auctoribus asumptum minime displicet: sed nec poenitet indicasse illam verbi ἀσπάζεσθαι notionem, quam bonam & facundam esse arbitror.

J. M. G.

P. 28. 63. Ἀσύμβολῳ tuendum arbitror: quia consilia continet hic libellus, ironica illa quidem, de gloria artis oratoris consequenda. His consiliis se usum negat Lucianus. Potest ficta ab eo vox esse: potest etiam usurpata aliis, sed nondum nobis observata: nam quod apud Pollucem legitur, illud videtur potius esse ἀσύμβολον.

J. M. G.

P. 30. a. fini notae meae haec adde. Immo jam credo πρὶς hic notare excellentiam, praefertentiam, ut πρὶς δ' ἐστὶ μάλιστα, superatis pugnando, Homero frequens, vid. *Eustath.* ad Il. A. p. 95. 47. Et Il. Δ. p. 369. 9. ac Θ. 27. Et πρὶς πάντων supra omnes, Il. I. 38. iterum 53. ne jam nota illa πρὶς πολλοῦ & πλείους ποιῶν huc traham, quorum exempla Taylor in *Lylia* dedit, vel ut *Diod. Sic.* XI. c. 29. ἢ ποιήσομαι πρὶς πλείονῳ τὸ ζῆν τ' ἐλευθερίας quia aliquantum discrepant, aliquid tamen juvant.

P. 32. 69. in Scholio de Coroebo pro ἡνικαμένης legendum & ratione & *Eustathio* iubente, σκηναμένης.

J. M. G.

Ibid. 71. in versione *Panem*, malim *Pana*.

P. 33. 98. Διξιόντες ad Ἑρμῶνας referri salva Grammatica non potest.

J. M. G.

P. 44. 93. Locus Pfelli habetur p. 102. seq. edit. Kilo. 1688. 12.

J. M. G.

P. 45. 29. τὴν διαφορὰν ὁδοῦ absurdam esse nec dum puto. Sed etiam χεῖρα facile probo, quae si in mentem mihi venisset, aut aliunde esset oblata, reddidisset, Reflexo ad manum disco operatam vultu.

J. M. G.

P. 61. no. 67. ὑπερήκει, l. ὑπερήσει.

P. 64. b. vs. 2. malin, l. malis.

P. 68. 34. Annotatio mea incipit a verbis, *Caute* πάντας Herodotus.

J. M. G.

P. 73. 49. & 50. Omissa in versione verba illa καὶ ἀφαιρῶν τῇ ἀλλῇ ὁμοιοῦσα μετασχηματισμοῦ. & praeterea cetero ἀφαιρῶν ornatum.

P. 92. 32. Sic distingue: ἔχοντες ἑαυτὸν εὐπαγῆς, καὶ &c.

P. 102. 76. nescis nihil, l. scis nihil.

P. 112. b. vs. 6. a fine leg. Tragoediarum Dionysii

nomina.

P. 127. 38. Apellem cum Theodota conjurasse narrat noster; sed anachronismum commissum redarguit Bayle in Lex. T. I. tit. Apellis, ex Polyb. quod Apelles sub isto Ptolemaeo superstes esse non potuerit, qui C. annis ante vixit.

P. 154. 28. Etiam ut nunc constituta est lectio, verbum agere in versione relinquendum puto, ut proprium in hac re & τῷ ὑποκρίνεσθαι plane respondens. Contra ea addi debebat, quod respondeat insertae voci πόντος, plenam luctus tragoediam.

J. M. G.

P. 164. Schol. 67. vs. 2. omnino mutato ditionem, post ἢ punctum collocando, & conf. *Aristoph.* Equit. v. 1278. unde haec sumpta; & reliqua jam omnia emendanda a versu *Aristoph.* l. d. 1281. ad 1287. Ibid. a. no. 69. Βάσις ignotum ait Sol. Sed vid. *Heysch.* Βάσις ὁ Χίθ, quod monuit Cl. *Wesseling.*

P. 180. b. vs. 8. a fine leg. atque adso proverbio ἰαλίμν.

J. M. G.

P. 182. 55. Quemadmodum non dubito, μεταβόρως esse praefertendum recepto per omnes fere libros μεταβόρως ita puto, eo minus suboluisse errorem hominibus, quod etiam μεταβόρως non absurdum habet sententiam. Sermo est de ea turpitudine, quae furor merus & summa insania est. Solent insanire homines a magna injuria. Quidni lingua se dicat insanire, quae infando ejusmodi negotio adhibeatur?

J. M. G.

Ibid. 56. καὶ ἀντὶ γλώσσης ὅσα καὶ χεῖρ. Nihil mutandum in Graecis: nec poenitet conversionis: sed pudet rem amplius declarare. Teneamus modo, illud ὅσα adverbii vicem poni pro καθόσα vel καθώς.

J. M. G.

P. 184. 4. Pro lectione ἐξελύθη facit glossa *Heyschii*, qui exponit ἐπαύσατο τ' ὅρμης.

J. M. G.

P. 193. 95. εὐρύμνον, l. εὐρύμνον.

P. 196. 13. ὁ, l. ἂ.

P. 205. 53. ὁ Σίδης, l. ἡ Σίδης, ut vett. Edd. recte.

Ibid. a. in Scholii nota ἀντίθυρι, l. ἀντίθυρ.

Ibid. a. notae prioris vs. 4. pro Ἀλεξ. c. 6. l. Ἀλεξ. c. 16.

P. 208. 1. Recte coniecit, *Reitzii doctissimo*, illud τί ad ὄναρ adjectum esse, quod me sollicitet, ut malim legere ὄνισατι. Τί τοῦτο hic non intelligo: iateligerem τί τοιοῦτο.

J. M. G.

P. 210. 46. Χωροσμίαις. Sed *Steph.* de urb. *Χωροσμίαι* prima breui.

P. 211. no. 55. Ἀδύτης. Vid. *Steph.* Ἀδύτης, & not. *Berkel.*

P. 219. initio. Συναρβούλης, anne *Συναρβούλης*; vid. *Vailant* hist. *Arfacid.* p. 78. adscriptus Cl. *Wesseling.*

P. 236. 55. Nondum damnare possum pisces illos meos: certe non ea ratione, quali pisces non possint comprehendendi avium numero *Libyam infestantium*. Neque enim hoc dicit Lucianus, nisi de scorpionum genere volucris.

J. M. G.

P. 237. b. vs. 1. & 2. in not. *Graev.* l. ἐκυνήτωρ, & Ἀσχυρόμνον.

P. 241. 29. Forte sanari potest hic locus, si legas ὡς ἐκ ὑποχωρήμων. Idque jam tum cogitasse debeo, cum interpretatus sum, cum non promiserint tibi *maiae*. H. ὡς asseverat, non assimilat.

J. M. G.

P. 252.

P. 252. 98. Nondum poenitet sententiae de παρασίω f. παρασίω nostrae, postquam tuo indicio, Vir praestantissime, de Cl. Haspaei sententia edoctus sum. Ἰσιον non malus est, sed velum. Scholiastae auctoritas penne nulla. Παρασίω neque auctorem habet alium, neque analogiam certam : & si lubet omnino a verbo παρασίω derivare; quidni huc etiam referamus, quod e Seneca protulimus, de supparo, Nulla res aequae adiuvat cursum, quam summa pars veli; illinc maxime navis urgetur. Urgetur, promovetur, ὀρυσσέται. Sed hoc de etymologia non praefiterim : multo minus illud, quod in mentem veniebat, an forte παρασίω, unica vocali mutata, & transpositis literis, fuerit σιπαρίων, aut συπαρίων. Res ipsa de supparo adhuc vehementer mihi blanditur.

J. M. G.

Ibid. In Schol. 98. Τὸ ἰσιὼ legitur pro ἰσιῶ, nescio errore ne typogr. an sic in Scholiasta ipso, ex alio Luciani codice.

P. 265. 36. Illud ὁ πᾶς ἐπὶ πλοῦτος adeo indubium putabam, ut pro sphalmate tantum Hagenoensis libri haberem illud intrusum, quod olim, nescio meo an superioris alicujus possessoris, obelo confixum videbam.

J. M. G.

Ibid. b. fin. ἐγγύων, l. ἐγγύ.

P. 270. 96. Ἐπὶ βασιλῶν ἐλθόντες quod O. habet, pro βασιλῶν, defendi potest ex Hom. Il. Θ. 110. Τρωσὶν ἰφ' ἱπποδάμοισιν ἰδόντες, & ex Aeschyl. Agam. 61. ἰπ' Ἀλιζάνδρῳ πέμπει, atque Euang. Matth. VIII. 7. aliisque multis quae profert doctiss. Abresch. animadv. ad Aesch. p. 68. 69.

P. 271. 40. καὶ σὺ ὡς τὸ φανίδιον τὴν γνῶμην. Nihil mihi corruptum videbatur. Ad verbum, Tu es apud ferendam sententiam, i. e. tuum est jam ferre sententiam. Si quid mutandum sit, possis καὶ σοὶ πᾶσα τὸ φανίδιον τὴν γνῶμην, tibi adest, ad te venit ordo &c. nec τὸ πρὶ damnaverim.

J. M. G.

P. 272. 67. in versione: Vincas, l. Vincis.

P. 273. 82. Ut nunc praeclare constituta sunt Graeca, ita poterant converti, Ac barbari quidem nos adolerant. Vobis autem Graeco more &c.

J. M. G.

Ibid. 94. Pulchre etiam restitutum ἐκείνου. Verum, ultra stadia enim tua decem, puto, tibi jam processit imperium.

J. M. G.

Ibid. 97. inferatur Latinis persona L Y C.

P. 279. 76. Delebitis, l. Dolebitis.

P. 299. 62. πῦρ, l. πῦρ.

P. 306. 54. Supple in versione: Deinde una in urbem ivi.

P. 317. 87. ἴσον, l. ἴσον.

P. 321. 27. ἡμῶν, ex mente Gesn. dedi; quod in varr. Lectt. jam sic notandum erat: ἡμῶν] Edd. vulgo ἡμῶν.

P. 343. 83. in versione: sibi, l. sibi.

Ibid. in Schol. Μυσονίω, l. Μυσονίω.

P. 361. 40. καὶ ἀγαλῶν τὰ ἑ ἀποήτων. Igitur καὶ ἀγαλῶν etiam accusativo jungitur? J. M. G. Jungitur accusativo ap. LXX. Syr. VII. 12. μὴ καταγίλα ἀνθρώπων ὅτι αὐτὸν πικρία. Sic multa similia a κατὰ compolita & genitivo & accusativo junguntur; ut observat etiam Doct. Abresch. in anim. ad Aeschyl. Sed quia Lucian. alias perpetuo utitur gignendi casu, ut patebit ex In-

dice majore, jam nihil muto; sed veniam oro, quod Solani mentem festinans non viderim, & recte sententiam castigarem.

P. 362. initio. post ἔλινον comma reponere puncto.

P. 379. in ipso fine annotationis meae ad vf. 11. nomen Mercurii duabus tantum literis signari volebam, EPM. ut constaret ratio corruptionis ex prima syllaba vocis Ἑρμῆ.

J. M. G.

P. 380. ad vf. 20. ita exprimi volebam cogitata meae cum scriptum esset Διστ. ὁ τοῦ, legit librarius, Διστ. τοῦ. Quanta similitudo esset in Mss. quibusdam inter π literam, & inter τ, norunt, qui vel libros antiquos, vel certe Montefalconii Palaeographiam trivere.

J. M. G.

P. 396. a. no. 11. l. 93.

P. 399. a. in Schol. σοιχαῖον, l. σοιχαῖον.

P. 401. 18. ἄπασιν, l. ἀπασιν, ut al. recte.

P. 402. 38. tolle punctum sub γῆ.

P. 405. 2. ἡ πῦρ, l. ἡ πῦρ.

P. 430. no. 57. pr. ἱπποκρίσι, l. ἱπποκρίσι.

P. 433. b. vf. ult. Donico, l. Dionico.

P. 465. 9. τοῖςδ' sublato puncto subscr. malim τοῖςδ', accusandi casu, ut referatur ad ἐψεύδοιτο, ait frater. Nondum video quare necesse sit.

P. 477. init. tolle punct. subscr. sub χρυσῆ.

P. 485. 38. pro ἀπαιτίται, ἀπαιρέται scribendum arbitror.

J. M. G.

P. 496. initio, tolle punct. sub πάθη.

P. 497. a. Schol. 29. vf. 2. certarunt, l. certant.

P. 498. in fine annotationis ad λιπαρὰς Ἀθήνας video pro ἀρναε dedisse operas aquae, quod sensum turbat. Sed bene est, quod qui haec legere tanti putant, possunt etiam Graeca inspicere.

J. M. G.

P. 534. 75. ἀμόντον ex P. remansit, l. ἀμόντον, bene monuit frater, licet & in H. & sua B4. idem error. Sed jam video in J. recte ἀμόντον.

P. 544. a. extr. pro sed e tyrannide leg. seu de tyrannide.

J. M. G.

P. 545. 3. Assentior Solano ipse quoque. Sed illud recte sane; quod in versione posui, ita intelligebam, Recte sane vivuntur: quod si rem ipsam spectes, eandem vim habet, ac si posuissim, non per fovem.

J. M. G.

P. 549. 29. ἡμῶν, l. ὑμῶν, ut P. J. recte, idque me voluisse, ex variantt. patet.

P. 552. Titulus PSEUDOSOPHISTAE recte inscriptus initio, deinde in reliquis pag. frontibus male PSEUDOLOGISTA, expressus ex Paris. Ed. Leg. igitur ubique PSEUDOSOPHISTA.

P. 558. 57. πρόςτιν ex P. descriptum. Volui πρόστιν, & sic J. H. &c.

P. 589. 80. Adde versioni: aut aliud quid rerum inanimatarum.

P. 593. 51. Γοργόν. Adscriptit frater: usitatus Γοργόν. Sed & hoc indicium puto, non scriptum a Luciano hunc Dial.

P. 608. b. vf. 4. ἐπιδίξατο, l. ἐπιδίξατο.

P. 637. 15. βολομένοις, Gesn. videtur legisse βολομένους, qui dedit libens. pro vobis sic volentibus; sed vulgatum aequè bonum.

P. 652.

P. 652. *κόρανα*. Pollux vero aliquē *κορανὶς*, adscripsit frater.

P. 654. v. 159. Exciderunt verba quaedam versionis. Leg.

Cupressi pilam, pollinem hordeaceum, Crambes folia &c.

J. M. G.

P. 655. 173. B. F. quod in viam me reduxisti, *Reitz* humanissime. Non debebam somnium impingere ei, qui hic *Alcoranum* memorari vult; etsi tum nescie-

rim esse virum, quem merito suo magni facio. J. M. G.

P. 667. 48. *ἐστὶ*, l. *ἐστὶν*, ut destinaveram.

P. 669. 81. *ἀπλοῦν*, l. *ἀπλοῦν*.

P. 672. 146. *πρόχαλον* Cl. *Gesn.* refert ad *πόνον*. Sed quid si ad *me* referatur? addit frater C. C. R.

P. 673. 168. *Αἰ*, *αἰ*, &c. Verissime emendat frater idem, scribendum *αἰ*, *αἰ*, *αἰ*, *αἰ*, per diacresin, & sic erit senarius ut ceteri.

P. 688. vers. penult. *γρυπὸς* recte; at unde in notis p. seq. bis *γρυπνός*, nescio; sed emenda, Lector, & conatibus nostris fave.

F I N I S.

